

Tuyển Tập Đoàn Văn

- Nhiều tác giả -

呀

weibo.com/artiyaya

blog.sina.com.cn/yayagallery

daotieuvu.blogspot.com

Tuyển tập đoản văn

Tuyển tập đoản văn

Nhiều tác giả

Nguồn: Sưu tầm Internet

Làm ebook: Nguyệt Nguyệt

Ngày hoàn thành: 31/07/2014

Ebook: <http://daotieuvu.blogspot.com>

Free Downloads

<http://daotieuvu.blogspot.com>

Mục Lục

Cửu Mệnh

Người gửi thư bí ẩn

Chocolate đặt trước cửa sổ

Mùa xuân của tiểu nữ mẫu

Thì ra là chưa muộn

Có một kết cục tình yêu gọi là bỏ lỡ!

Cùng người tình trong mộng hẹn ước

Mít ướt

Ai nói chúng tôi không mờ ám?

Cả đời đặt cược nơi em

Tình yêu gào thét

Thất lịch kiếp - Bảy kiếp luân hồi

Muốn ôm anh như bây giờ

Như Yên, Như Yên
Tiểu thư, thiếu gia không ở nhà
Bé Dừa Hầu và Thập Tokyo
Tình yêu bên trái, thiên đường bên phải
Tình yêu trở lại
Da Hành
Trăm năm hảo hợp
Nếu cuộc sống chỉ như thuở ban đầu
Tôi yêu đại ca xã hội đen Trương Chí Tài
Mãi không thay lòng
Hạnh phúc giống như một đóa hoa
Thời gian hạnh phúc
Đừng hỏi vì sao
Vũ khúc thiên nga đen
Anh có thể ôm người yêu anh đi được bao lâu?
Câu chuyện yêu gọi là sai lầm!
Có một loại tình yêu gọi là sai lầm!
Kiếp trước nợ em một giọt nước mắt
Nhiều năm sau anh có còn nhớ từng cô người con gái quý trọng anh?
Yêu tình không khóc
Chán ghét cậu yêu thích mình
Ở chung kỷ
Không phải oan gia không đung đầu
Mất đi anh, em cũng mất đi chính mình
Kiếp sau, thề sẽ không tắt điện thoại nữa
Yêu anh, nhưng không thể nắm tay anh
Là ai đã mang đôi giày tuyết đỏ đi?
Ao cảnh kết thúc giấc mộng phù sinh
Biết mấy tương tư
Buổi thi
Cầm thương niên hoa
Cô đơn không phải là lý do để ngoại tình
Có nhìn thấy ánh trăng của ta không?
Con thỏ ăn cỏ gần hang
Đánh cuộc ba kiếp
Đậu Hủ
Đến hạn chưa nộp bản thảo
Đoàn văn nhỏ
Đồng hồ cát
Dừng cảm tiến tới
Duyên phận là điều tuyệt vời không thể tả
Em nhất định phải nhớ rõ anh
Gặp trong giấc mơ
Giấc mộng nửa đời
Hiện tại và Quá khứ
Hồ Duyên
Hoa đào ngoài cửa sổ

Hoa hồng tám tuổi
Không thể chung đôi
Lưỡng vong sinh
Đời này, kiếp này, vĩnh viễn không gặp lại
Mim cười thí nghiệm
Ba bước huỷ diệt đại ca xã hội đen
Một màn xuyên Thanh kinh điển
Tình yêu là đẹp nhất
Cuộc gọi cuối cùng
Mười năm ngủ dưới hoa
Năm tháng tươi đẹp
Nghiêm Sinh Thạch
Ngọt ngào ở chung
Sự nghiệp thiên thu vĩ đại của Thử Vương
Hương vị của tình mẫu tử
Nhật ký tiểu thư cà phê
Nở rộ
Quảng chén
Sắc trắng trời hè
Thanh mai ở trên, trúc mã ở dưới
Thanh Xà - Tôi vẫn đang chờ
Thiên sứ bên người
Thủ tín (Giữ lời)
Tiêm bánh lâu năm
Tương tư tuyệt
Viên ngoại
Ba lần gặp gỡ hàng mi viễn sơn
Bao đại nhân bận rộn
Thoáng như hôm qua
Câu chuyện mèo yêu bướm
Gặp sắc này lòng tham
Nắm tay chàng
Yêu em suốt đời suốt kiếp
Hoa hường dương của Tiểu Ngự
Lạc Mai Như Tuyết
Lần đầu gặp gỡ
Mùa hạ ngọt ngào
Đừng hỏi
Bạn cùng bàn
Tô Noãn, anh tìm em đã nhiều năm
Thần Tiên Tỷ Tỷ
Lắm mồm bang
Thiên sứ canh giữ
Nhật kí xem mắt của ác ma
Cân đo tình yêu
To - let
Tự bạch của một con mèo cô độc

Chờ em bao lâu, yêu em bấy lâu
Có nhớ rõ đã từng yêu
Hoa lê trắng
Đồ mi dạ thoaì
I love you, I'll kill you
Lá rơi không vết
Một đêm, một ngày, một năm, cả đời
Mac Nhắt, chân trời góc bể tôi quyết tìm được em!

Cửu Mệnh

Tác giả: Thiên Lý Hành Ca

Một

Cái tên Cửu Mệnh này, được đặt vào lúc nàng mới chỉ có một cái đuôi.

Giờ nàng đang nằm trên nóc nhà, neho mắt mà miễn cưỡng liếm sạch vết máu trên móng vuốt, vẩy vẩy tám chiếc đuôi đằng sau.

Mười dặm sườn núi dưới căn nhà, máu tươi nồng đậm ngấm vào đất bùn, mùi máu tanh nồng cùng với ánh sáng nhàn nhạt trong sương mù của buổi sớm bao trùm lên khắp chốn phơi thây này.

Đao vung đao hạ, người đàn ông đứng giữa đồng xác, ngửa mặt lên trời cười lớn.

“Cuối cùng ta đã thành công! Cuối cùng ta đã thành công! Cha mẹ! Con đã lên làm Minh Chủ võ lâm, chính tay đâm chết kẻ thù! Ha ha ha, ha ha ha ha ha!!!”

Người đàn ông cười đến run rẩy, Cửu Mệnh thoáng giật lỗ tai, miễn cưỡng meo một tiếng, linh hoạt nhảy xuống nóc nhà ung dung chậm rãi bước đến trước mặt người đàn ông: “Nguyện vọng của ngươi, Bổn tọa đã

hoàn thành.”

Người đàn ông ngừng cười, trong cặp mắt là sự hưng phấn khó mà che giấu được, một tay vươn ra bắt lấy nàng, “Người đừng đi! Ở bên cạnh ta! Ta không chỉ muốn thống nhất vũ lâm, ta còn muốn thống nhất cả thiên hạ, vàng bạc tài bảo thứ gì ta cũng có thể cho người!”

Bắt hụt, Cửu Mệnh đáp xuống một bên lại liếm liếm móng vuốt, những câu như vậy nàng đã nghe quá nhiều, chỉ nói: “Nguyên vọng của người, Bổn tọa đã hoàn thành rồi, đúng không?”

Giọng nói phẳng lặng không thể chen vào, người đàn ông chỉ có thể nói: “Phải nguyên vọng của ta, người đã hoàn thành.”

Con người bình thản màu hổ phách của Cửu Mệnh không có lấy một tia dao động, có thứ gì đó ấm áp lan từ đầu chiếc đuôi tới, nàng cuộn mình, chậm rãi đi vào trong rừng, chớp mắt đã biến mất.

“Đừng đi! Ta còn rất nhiều rất nhiều nguyên vọng! Người đừng đi...”

Để lại tiếng kêu của người đàn ông.

Dục vọng của con người, vĩnh viễn không có điểm dừng.

Cửu Mệnh quay đầu nhìn lại phía sau, có một chiếc đuôi đang từ từ mọc ra, đồng thời, lại có một chiếc đuôi đang chậm rãi đứt lìa, quay đầu lại, vẫn là tám cái đuôi, giống nhau như đúc.

Nàng thoáng nhú mày, trạng thái tám cái đuôi này đã duy trì mấy lần ba trăm năm rồi, nàng cũng nhớ không rõ nữa.

Hai

Thanh Thần chớp đôi mắt to nhìn mấy gã cao to đang vây lấy cậu ở góc tường, lại giữ chặt cái bọc trong ngực hơn một chút.

“Thằng ranh con, còn không mau giao đồ trộm được ra đây, cẩn thận các ông đây quất chết người!”

Thanh Thần lắc đầu một cái: “Thanh Thần mới không ăn trộm, mẫu thân nói Thanh Thần phải làm đứa trẻ ngoan, Thanh Thần sẽ làm đứa trẻ ngoan, đứa trẻ ngoan sẽ không ăn trộm!”

“Ông đây mặc kệ người là trẻ ngoan trẻ hư gì, tuổi còn nhỏ trộm chính là trộm, đưa đây!”

“Thanh Thần không ăn trộm, đây là đồ mà mẫu thân của Thanh Thần cho Thanh Thần, các ông cướp của

Thanh Thần, Thanh Thần sẽ phải đi báo quan! Mẩu thân nói, giữa ban ngày ban mặt mà cướp đồ, không kêu là ăn trộm, mà gọi là ăn cướp, ăn cướp một đồng tiền cũng là ăn cướp, các ông là ăn cướp.”

Giọng nói của cậu thiếu niên lạnh lạnh, cậu mở to cặp mắt đen trắng rõ ràng không buồn không giận mà nói, mấy tên kia mặt lúc xanh lúc trắng, tức điên lên vung một cái tát qua, “Thằng nhóc này được lắm, còn biết khua môi múa mép nữa cơ đấy! Xem ông đây có đập nát cái mồm này của người không!”

“Này.”

Đình đầu vọng đến một giọng nói, thản nhiên.

“Mới sớm ra, ầm ĩ chết đi được.” Nóc căn nhà tranh giật giật, một cái đầu nho nhỏ đầy lông ló ra, hai cái tai hình tam giác ngọ ngạỵ.

“Phiền quá, đám kiến hôi các người có để cho người ta ngủ không hả?”

Mấy gã cao to trợn mắt nín lưỡi, Thanh Thần kinh ngạc ngẩng đầu lên, nhìn thấy một con mèo nhỏ đang nheo mắt, màu xám tro, vô cùng bình thường.

Mẩu chốt là... cậu có thể cảm thấy... sự khinh miệt trong mắt con mèo nhỏ kia?

Chậm đã, mèo biết nói tiếng người sao?

Thanh Thần chờ ra.

“Bà nội nó chứ! Yêu quái ở đâu ra, đánh chết nó cho ta!”

Người bên cạnh vừa nghe vậy, cũng rút đao chém tới thật, con mèo giật mình, lắc đầu một cái, thở dài, giọng điệu tựa như một bà lão sáu mươi.

“Con người bây giờ, đúng là càng ngày càng không biết tôn trọng những sinh linh khác.”

Dứt lời nhảy xuống khỏi mái nhà, Thanh Thần không nhìn rõ được động tác của nó, lúc đáp xuống đất đã là một con báo đen quanh người phủ đầy những tia chớp màu hoàng kim, to lớn kiêu mỹ, da lông đen tuyền cũng có lớp hoa văn tia chớp màu hoàng kim tương tự, đằng sau lại có tám cái đuôi. Bốn chân nó chạm đất, đứng ở đó, lóa mắt không thể nhìn thẳng, đôi tròng mắt kia dường như cũng có thể bắn ra những luồng kim quang sắc bén.

Mấy gã to con sợ đến choáng váng, con báo đen cào cào móng vuốt, vài luồng tia chớp nhỏ lách tách bắn qua, đám người kia kêu lên thảm thiết bỏ chạy, vừa chạy vừa bốc khói.

Cửu Mệnh hừ một tiếng, đang định biến trở về thì phát hiện ra cậu thiếu niên ở góc tường, dáng vẻ chừng mười sáu mười bảy tuổi, mặc một bộ quần áo chắp vá giản dị, ngũ quan lại thanh tú trắng trẻo, giống như một thiếu gia quý tộc vậy. Hắn đang tò mò mở to hai mắt, nhìn nàng không chớp mắt, ánh mắt tinh khiết không có nửa điểm sợ hãi hay vui mừng.

“Sao...?” Cửu Mệnh nheo mắt, lại tinh tế quét một lượt, đúng là tìm được chằng tổn công, gương mặt này của hắn, giống y như đúc với vô số kiếp trước, thời gian quá dài, nàng cũng đã quên mất dáng vẻ của người kia.

“A...” Lúc này thiếu niên mới phát ra âm thanh, nghiêm túc nói, “Người thật là đẹp.”

Cửu Mệnh thoáng nhú mày, uy phong凛冽 bước tới trước mặt hắn, yêu khí tràn ra khiến cho không khí hiện lên những tia lửa ánh chớp li ti, nàng nói: “Nhóc con, ngươi họ Thanh?”

Thanh Thần sững sốt, ngoan ngoãn gật đầu, “Thanh là họ của mẹ ruột ta, Miêu Miêu đại nhân, ngươi thật lợi hại, ngay cả chuyện này cũng biết!”

Miêu Miêu đại nhân? Khóe mắt Cửu Mệnh giật giật, vẫn nói, “Vậy là đúng rồi, ngươi nếu có nguyện vọng gì, ta có thể giúp ngươi thực hiện.”

“Nguyên vọng?” Thiếu niên vẫn chưa hiểu gì, mở tròn hai mắt, chợt nhớ đến điều gì, “Chẳng lẽ người là Cửu Mệnh đại nhân? Ông nội từng nói tổ tiên ta từng cứu một con mèo yêu đang tu hành, con mèo yêu này cứ cách ba trăm năm sẽ quay trở lại một lần, hoàn thành một nguyên vọng bất kỳ của đời sau của tổ tiên...”

Cặp mắt của thiếu niên mở to, “Thì ra là thật sao.”

Cửu Mệnh nhìn chăm chăm hẳn, thiếu niên chỉ nghiêm túc suy ngẫm, vẻ mặt không có lấy nửa phần hờn hờ như nàng vốn quen thuộc.

Đúng vậy, đây là khả năng mà Phật Tổ ban cho nàng, khả năng có thể hoàn thành tâm nguyện của bất cứ kẻ nào. Phật Tổ từng nói, sẽ có một ngày nàng hiểu được duyên cớ trong đó. Truyền thuyết mà tổ tiên truyền lại quả nhiên hẳn vẫn biết được, Cửu Mệnh gật đầu một cái, “Người biết được thì tốt rồi, nói đi, có nguyên vọng gì?”

Thanh Thần ngửa đầu suy nghĩ một chút, “Nguyên vọng à.... Thật sự là không có...”

“Sao có thể không có, tiền, quyền, phụ nữ, võ công, không có thứ gì người muốn hay sao?” Cửu Mệnh phiến não một trận.

Năm nay vừa vặn là năm thứ ba trăm nàng tu hành, nếu gặp được, nguyên vọng nhất định phải hoàn thành,

nhanh chóng khiến hần nói ra nguyện vọng, để nàng lại hoàn thành, còn mọc thêm một cái đuôi nữa.

Thành Thần nghiêng đầu, “Tại sao phải cần những thứ đó? Thanh Thần bây giờ cũng rất ổn mà, hay là để ta nghĩ đã?”

Cửu Mệnh trầm mặc chốc lát, thở dài, thôi, nàng cũng chẳng vội gì một chốc một lát như thế này, thu nhỏ lại thành hình dáng một con mèo bình thường, lười biếng duỗi người một cái, ngẩng đầu nói với Thanh Thần: “Nhóc con, nhà ngươi ở đâu, đưa Bốn tọ về.”

Ba

Cửu Mệnh đã lâu rồi không ở trong nhà của con người.

Mặc dù một thân yêu lực của mình có thể bày ra kết giới che gió che mưa nhưng khi làm tổ trong căn nhà gỗ nhỏ của Thanh Thần, ngồi kề bên đồng lửa, bên dưới lát đầy cỏ khô và chăn mềm, nàng đột nhiên cảm thấy như vậy cũng không tệ.

Nàng nhìn quanh bốn phía, là một căn nhà gỗ nhỏ nằm bên ngoài thành trấn, đơn sơ lại sạch sẽ. Trong nhà chỉ có mình Thanh Thần ở, hần hình như là một đứa trẻ mồ côi.

“Miêu Miêu đại nhân... ta mang đồ ăn đến rồi đây...”

Thanh Thần bịch bịch chạy tới, bưng nước cháo cùng với một con cá nhỏ đen đen đến.

Mặt Cửu Mệnh tối sầm, “Đây là cái gì?”

“Cá muối đó, ta thấy Hoa Hoa nhà bên cạnh rất thích ăn cái này.”

“Thứ vớ vẩn như vậy, Bồn tọa ăn làm sao được?” Thật ra thì nàng không ăn cũng chẳng sao, tính ra cũng là một lão yêu mấy ngàn năm, có ăn hay không cũng chẳng có gì to tát.

Thanh Thần lộ ra vẻ mặt khó xử, “Thanh Thần đổi cho Miêu Miêu đại nhân vậy.” Vừa nói vừa lấy miếng bánh hoa quế trong ngực mình bỏ vào bát của Cửu Mệnh, nhón lấy đuôi con cá muối a ô cắn một miếng, vừa nhai vừa nói, “Ăn cũng rất ngon mà...”

Cửu Mệnh cong người nhìn chằm chằm miếng bánh hoa quế trong bát, không biết là Thanh Thần lấy ở đâu ra, hơi bồn bồn, nàng khẽ nhú mày, lâu rồi không ăn đồ của người phàm, đây cũng chẳng tính là thứ gì hiếm thấy, nhưng mà ngửi vào có mùi thơm nhẹ nhẹ, nhìn nhìn đậm thịt của mình, chậm rãi lộ ra một cái móng vuốt, chấm một miếng nhỏ đưa lên miệng liếm.

“...”

Lúc Thanh Thần nhìn sang lần nữa, Cửu Mệnh đã ngồi liếm bát, cái đầu nho nhỏ chôn trong bát, kêu meo meo.

Thanh Thần cười hì hì.

Cửu Mệnh thật sự cảm thấy, người phạm mặc dù chỉ bé như con kiến hôi, nhưng mà đồ ăn làm ra lại rất ngon, miễn cưỡng cũng bỏ vào miệng được.

Ăn xong bánh hoa quế, Cửu Mệnh gãi móng nằm trên đệm mềm, Thanh Thần đồn củi ở bên ngoài, Cửu Mệnh lười nhác nói: “Đã nghĩ ra nguyện vọng chưa?”

Thanh Thần sững sốt, “Chưa.” Cậu căn bản chẳng có nguyện vọng gì.

Cửu Mệnh hơi nheo mắt, “Vậy tiếp tục nghĩ đi.”

“Ừm.” Thanh Thần ngoan ngoãn gật đầu, tiếp tục đồn củi, thân thể nhìn thì mảnh khảnh, lúc làm việc lại rất trôi chảy.

Nàng sẽ ở đây cho đến khi hẳn nghĩ ra nguyện vọng thì thôi, hoàn thành nguyện vọng của hẳn là nàng có thể bước vào một lần luân hồi.

Luân hồi mà vĩnh viễn không mọc ra được cái đuôi thứ chín.

...

Cửu Mệnh mơ mơ màng màng ngủ được một nửa thì cảm giác bị người ta ôm lấy, sau đó đặt ở một vị trí mềm mại hơn nhiều, bốn phía ấm áp, Cửu Mệnh cảm thấy thư thái, meo meo rầm rì, nhắm mắt một lúc mới phản ứng kịp, mở mắt.

Trong bóng tối, cặp mắt mèo tỏa ra ánh vàng nhàn nhạt, trước mắt là gương mặt gần sát của Thanh Thần, hơi thở hần đều đều, lông mi rất dài, hần chia cho nàng cái chắn của mình, hai tay ôm lấy nàng vào trong lòng.

Hành động này thật sự là đại bất kính, Cửu Mệnh cảm thấy, nàng hần là nên nhảy ra cào cho hần một phát.

Nhưng lồng ngực của cậu thiếu niên vững chãi mà ấm áp, yêu quái không có tim, đương nhiên sẽ không có nhiệt độ, mà hần thì quá ấm.

Thôi, Cửu Mệnh hừ một tiếng, để cho loài người thấp kém cung cấp hơi ấm cho nàng là vinh hạnh của bọn họ, nàng dụi dụi vào cánh tay Thanh Thần, cong người ngủ thiếp đi.

Bốn

Cửu Mệnh rất chậm lụt với khái niệm thời gian.

Nàng không cảm nhận được tiết trời nóng lạnh, mặc dù khi đông đến Thanh Thần sẽ ôm nàng ngồi trước ống lửa cùng nhau sưởi ấm, hẳn kể lại những chuyện xảy ra ngày hôm nay, nàng nghe câu được câu chẳng.

Cuối cùng Thanh Thần bĩu môi: “Miêu Miêu đại nhân chẳng phải là một mèo yêu rất lợi hại hay sao?”

“Đúng thế,” Cửu Mệnh nhàm chán nghịch cái đuôi của mình, “Cho nên người mau nghĩ ra nguyện vọng của mình, để Bồn tọa hoàn thành nhiệm vụ thực hiện cho người đi.”

“Vậy thì để Miêu Miêu đại nhân biến ra một đồng đồ ăn thật lớn đi, Thanh Thần rất đói.”

Khóe miệng Cửu Mệnh giật giật, nàng đã từng nghe qua nguyện vọng báo thù cho cha mẹ, nghe qua làm Hoàng đế, nghe qua làm Minh chủ võ lâm, thậm chí ngay cả nguyện vọng như kiểu có ba ngàn mỹ nữ làm bạn bên cạnh nàng cũng từng thực hiện, giờ đứa nhóc con này lại chỉ đòi có một bữa cơm, nếu nàng làm vậy thật chẳng phải là rất mất mặt hay sao.

Nghĩ vậy Cửu Mệnh nheo mắt dùng cái đuôi dài đầy lông phất qua mặt Thanh Thần, Thanh Thần cười khúc khích, lại gãi gãi bụng Cửu Mệnh, toàn thân Cửu Mệnh run lên, kêu meo một tiếng, móng vuốt không nặng không nhẹ chọc vào bụng Thanh Thần, một người một mèo ấm ỉ trước ống lửa.

Cuộc sống như vậy quá nhàn tản, nhưng mà cuộc sống trước kia cũng rất nhàn tản.

Lúc hồi hồn lại, đã là mùa xuân năm sau, nàng lười biếng nằm trong đệm chăn ngáp một cái, nhảy lên bàn ăn bánh hoa quế đặt trong mâm, Thanh Thần biết sở thích của nàng, sáng sớm đã chạy vào thành mua khi còn nóng hôi hổi, sau đó lại chạy về rồi mới đi làm việc.

Chỉ là một con mèo mà thôi, tiểu tử ngốc này.

Cửu Mệnh vừa liếm vụn bánh trên mép vừa nghĩ.

Thanh Thần đang làm công trong một nhà xưởng, ban ngày hắt ra ngoài, Cửu Mệnh liền đi dạo xung quanh một chút, thỉnh thoảng gặp mấy tiểu yêu tiểu tiên, vừa thấy là trưởng lão Cửu Mệnh trong đám trưởng lão của Yêu Giới, kính sợ hành lễ, vội vàng mang đồ ăn lễ lộc lên.

Cửu Mệnh suy nghĩ một chút, nói: “Bổn tọa hôm nay muốn đổi khẩu vị, ở nhân gian có gì không tệ không?”

Đám tiểu yêu tiểu tiên lại kính sợ.

Thanh Thần vừa về liền giặt mình, cả căn phòng toàn là gà núi vịt hoang, thậm chí còn có một con nhím đang bị buộc ngoài cửa, cậu đứng ở cửa ngáy ngẩn nói: “Miêu Miêu đại nhân, người làm gì thế?”

Cửu Mệnh vùi trên giường ngủ gà ngủ gật, "Đồ cống nạp của đám tôm tép, yêu quái toàn ăn tươi, không có nguyên liệu."

Đêm đó Thanh Thần dành ra một khoảnh sân để nuôi gà vịt, sau đó giết con lợn để lấy xương hầm canh, tay nghề của của thiếu niên tốt ngoài ý muốn, sắc hương vị đầy đủ, hẳn lấy cho Cửu Mệnh một bát, Cửu Mệnh còn bốc mùi mà nói: "Mấy thứ đồ do đám kiến hôi các người làm bỏ vào miệng thế nào được, bỏ qua một bên đi."

Thanh Thần cười, "Không phải ngày nào người cũng thích ăn bánh hoa quế hay sao?"

Cửu Mệnh ngửi mùi thơm của canh xương mà run run, mấy sợi râu nhỏ rung lên, gương mặt nhỏ nhăn ngoảnh qua một bên nói: "Đó... đó là ngoại lệ."

Thanh Thần lại càng cười tươi hơn, dưới ánh nến hắt lộ ra một hàm răng đều đặn trắng tinh, khóe mắt khẽ cong lên, Cửu Mệnh liếc hắt một cái, bày ra vẻ hung ác, nhe răng há miệng, "Người cười cái gì?" Nếu để nguyên hình yêu quái của nàng mà làm ra vẻ mặt như vậy, chắc sẽ khiến cho đám tiểu tiên tiểu quái sợ đến vỡ mật, đáng tiếc, bây giờ nàng chỉ là một con mèo con màu xám tro.

"Miêu Miêu," Thiếu niên vươn bàn tay dày dặn thon dài xoa xoa cái đầu nhỏ của nàng, "Người đáng yêu thật đấy."

Cửu Mệnh thật sự cảm thấy, sống quá lâu, phản ứng cũng sẽ chậm chạp, nếu không làm sao có khả năng lại thất thần trong chốc lát, lúc hồi hồi lại, canh xương trong bát đã bị liếm sạch rồi.

Kể từ khi trong nhà nuôi mấy con gà con vịt, Thanh Thần cân nhắc quyết định ra sau núi săn thú để sống, tìm một người thợ săn già xin chỉ dạy, quen tay rất nhanh, Cửu Mệnh khi nhảy lên đầu vai hăn không thể không bỏ thêm chút khí lực, bởi vì hăn đã cao hơn.

Nàng đã ở đây bao lâu rồi? Nàng không nhớ rõ.

Từ khi bắt đầu đi săn thú, Thanh Thần sẽ về trễ, hôm nay mưa to, đã tối rồi vẫn chưa thấy hăn về, không hiểu tại sao trong lòng Cửu Mệnh có thứ gì đó đang nhộn nhạo, giống như một tấm khăn trải bàn không được phẳng phiu, xoắn lại từng vòng, Cửu Mệnh tự nhủ với mình, đó là bởi vì đói, tuyệt đối không phải là bởi vì lo lắng cho... người kia.

Hoàn toàn quên mất sự thật rằng nàng không cần ăn cơm.

Một tia chớp giáng xuống từ trên bầu trời, Cửu Mệnh ngửi thấy mùi máu tươi nhàn nhạt, ẩn chứa một luồng hơi thở quen thuộc, máu trên người vọt hết lên, nàng gầm nhẹ một tiếng tông cửa xông ra, chạy chưa được mấy bước đã nhìn thấy, trong bóng đêm đen kịt, dưới màn mưa tầm tã, loáng thoáng có một bóng người lão đảo.

Cả một cánh tay của Thanh Thần đều đang túa máu, thắt lưng cũng có một mảng lớn vết máu thấm ướt chiếc áo màu xám tro của hắn, hắn che bụng từ từ bước đến, một tay khác xách theo một chiếc túi vải đã bị máu nhuộm đỏ, chỉ chốc lát đã dừng bước ngẩng đầu nhìn nàng.

Nàng quên mở kết giới che mưa, bị xối ướt sũng, chẳng biết tại sao thấy hắn chảy máu lại có chút sững sờ, thiếu niên trước mặt cười cười, vươn tay xoa xoa đầu nàng, giọng nói vẫn dịu dàng như cũ, "Sao thế, mắt đã đỏ như máu rồi, ai bắt nạt ngươi sao?"

Bấy giờ nàng mới nhận ra, mình đã hóa thành dáng vẻ của báo đen, những tia chớp trên người vì sự dao động tâm trạng của nàng mà nổ lách tách, tám chiếc đuôi đang sau điện cuồng đung đưa trong mưa gió.

Nước mưa nặng nề dội xuống hàng mi của Thanh Thần, mặt hắn trắng bệch, nói: "Xin lỗi nhé, không về nấu cơm cho ngươi, hôm nay đụng phải một con hổ, rõ ràng cũng chỉ là một con mèo thôi, sao lại không đáng yêu được như ngươi nhỉ...?"

Dư âm yếu dần, hắn ngã xuống, Cửu Mệnh vươn tay đón đỡ hắn, chìa ra lại là hai cánh tay trắng như tuyết, mười ngón tay đỡ lấy đôi vai hắn.

Một đôi tay của nữ nhân.

Năm

Thanh Thần mơ hồ cảm thấy mẩu thân vẫn còn ở nhân thể.

Bởi vì có ai đó đang dịu dàng lau mồ hôi trên trán hắn, tay của người đó rất lạnh, cũng rất thoải mái, hắn hình như phát sốt, có ai đó vẫn làm bạn bên cạnh nắm chặt lấy tay hắn, thay nước cho hắn.

Hắn mơ mơ màng màng mở mắt ra, tựa hồ như có ai đó vận một thân áo tím, mái tóc đen dài phất qua gương mặt hắn.

Chờ đến lúc hoàn toàn tỉnh táo, ánh mặt trời rơi vào mắt khiến hắn hơi đau rát, tựa hồ như có một cô gái áo tím đang ngồi trước cửa sổ, chống cằm nhìn ra ngoài, chớp mắt thêm lần nữa, đã thành một con mèo con màu xám tro đang ngồi trước cửa sổ, cái đuôi phe phẩy phe phẩy.

Thanh Thần chớp mắt mấy cái, nhìn vết thương đã được băng bó trên người mình, cười tí mắt nói với Cửu Mệnh: “Chào buổi sáng, Miêu Miêu.”

Cửu Mệnh quay đầu lại liếc nhìn hắn một cái, lãnh đạm nói: “Dễ bị thương như vậy, người phạm đúng là yếu ớt.”

Thanh Thần cười hì hì, “Cám ơn Miêu Miêu đã chăm

sóc cho ta, người thật là tốt.”

“Ta mới không có...” Con mèo quay đầu lại lẩm bẩm.

“Ta thấy rồi nha, một cô nương rất xinh đẹp.” Thanh Thần vẫn cười cười, bò dậy từ trên giường lấy chiếc túi vải bị máu nhuộm đỏ kia, “Thì ra Miêu Miêu vừa xinh đẹp lại vừa đáng yêu như vậy.”

“Người, người đừng có nói nữa.” Cửu Mệnh cảm thấy mình thật không bình thường, thân thể hơi nóng, lỗ tai cũng nóng, run rẩy run rẩy, nàng bày ra vẻ khinh thường, “Bổn, Bổn tọa là mèo yêu chín mạng ba ngàn năm, sao có thể hạ mình chăm sóc cho loại người phàm hèn mọn như người.”

“Rồi rồi rồi.” Thanh Thần hoàn toàn như chẳng nghe thấy, xuống giường bước đến phòng bếp, “Miêu Miêu đói bụng chưa, ta làm cho người...”

“...”

Đang nấu được một nửa thì có người viếng thăm, nhìn qua lại là mấy gã cao to đã từng đánh cướp của Thanh Thần rồi bị Cửu Mệnh dọa cho chạy mất, vừa gặp Thanh Thần vậy mà lại hành lễ, “Cô gia.”

Cửu Mệnh nằm trên khung cửa sổ, lỗ tai rung lên.

Thanh Thần mở trướng hai mắt, một cánh tay thon nhỏ trắng nõn vươn ra từ khoảng cách giữa hai gã cao to, xột xoạt một lúc thì chồi cả người ra, lộ ra một gương mặt nhỏ nhắn xinh đẹp, thân mặc gấm vóc, hẳn là người nhà giàu có, “A Thần, cuối cùng muội cũng tìm được huynh rồi!”

Thanh Thần có chút kinh ngạc, “Tiểu Mai...?”

“A Thần!” Cô bé kia hoàn toàn không để ý đến hình tượng hoàng hoa khuê nữ bỗng nhào lên người Thanh Thần, ôm lấy cổ hắn dụi dụi, “A Thần, A Thần, hai năm qua huynh đi đâu vậy, Tiểu Mai tìm huynh thật vất vả hu hu hu...”

Cửu Mệnh vẫn giả vờ ngủ như cũ.

“Tiểu Mai,” Thanh Thần gỡ cô bé ra khỏi người mình, “Ta làm sao lại lưu lạc đến đây, người trong nhà không nói gì sao?”

“Huynh còn nói nữa à, A Thần đến ta cũng quên mất rồi!”

Tiểu Mai nín lấy vạt áo Thanh Thần nói, “Phụ thân về rồi, phụ thân chưa chết, A Thần! Chúng ta có thể thành thân rồi!”

Cửu Mệnh hé cặp mắt màu hoàng kim ra nhìn về phía

bọn họ, chậm rãi nghênh cổ lên.

Đêm khuya.

Thanh Thần thấp nển, bắt đầu sắp xếp rương đồ.

Hắn nói vẫn còn cần phải ở lại đây một đoạn thời gian, chờ phụ thân sắp xếp ổn thỏa rồi tính tiếp, Tiểu Mai liền phái người đem một rương đầy những vật phẩm cần thiết cho cuộc sống tới, Thanh Thần nhặt nhanh linh tinh trong rương, cũng chẳng lấy thứ gì ra, lại quay đầu đi nghịch nghịch cái túi vải rách nhuốm máu kia, Cửu Mệnh bấy giờ mới nhìn rõ đó là thứ gì, một tấm da hổ trắng, hắn vậy mà lại có thể giết được con hổ kia rồi lột da.

Hắn có khả năng bậc này? Cửu Mệnh nhíu nhíu mày, cong cong khóe miệng, dường như có chút đắc ý, rõ ràng là Thanh Thần lợi hại, chẳng hiểu sao nàng lại thấy vui.

“Tiểu Mai từ nhỏ đã lớn lên cùng với ta, có quan hệ với bên mẹ ruột của ta, cũng chỉ là đính hôn của trẻ con mà thôi, gia thế của Tiểu Mai rất tốt, sau đó mẫu thân lại mất, cha thì mất tích, nên chuyện này cũng để đó.”

Nàng là Cửu Mệnh, có chuyện gì mà không biết, gở Thổ Địa lên hỏi là cái gì lão cũng sẽ khai ra hết, hắn còn chưa nói, hắn thật ra là con nhà giàu, mẫu thân là người giang hồ gả vào, làm thiếp, bà ấy chết rồi, nhà chồng ham lợi, cảm thấy nuôi một đứa bé trai cũng chẳng có ích lợi

gì, hẳn trở nên vô dụng, bị đuổi ra khỏi nhà.

“Phụ thân người vẫn còn sống, chẳng qua là định cư ở Giang Nam nên mất tin tức thôi, ông ta đến tìm người là vì đứa con trai cả của ông ta bị mắc bệnh giang mai, chỉ còn sót lại người.”

Gương mặt bên phản chiếu ánh nến của Thanh Thần thoáng sững lại, ngẩng đầu cười với Cửu Mệnh, “Người cái gì cũng biết.”

Nụ cười này không ấm áp trong trẻo như những gì Cửu Mệnh vốn quen thuộc, Cửu Mệnh không thích vậy, mười mấy tuổi cũng đã là một người đàn ông rồi, còn giấu giấu diếm diếm như vậy, nghĩ thế, móng vuốt bèn quét qua.

“Mau đi thừa kế sản nghiệp, cưới Tiểu Mai rồi đuổi hết đám người từng bắt nạt người ra ngoài.” Cửu Mệnh hừ lạnh, liếm liếm móng vuốt của mình, “Vẫn còn có người thật lòng đối tốt với người, tỷ như Tiểu Mai.” Nàng sao có thể không cảm nhận được, cô nương Tiểu Mai kia là thật lòng.

Dứt lời nàng nhìn gò má của Thanh Thần, đã có đường nét của một người đàn ông trưởng thành, thoáng chút ngây ngô giấu trong nụ cười.

“Nếu không người ước mẫu thân người trở lại đi, điều

đó cũng được.” Nàng lại bỏ thêm một câu.

Thanh Thần không có nửa phần kinh ngạc hay vui mừng, chỉ hỏi: “Trở lại là mẫu thân thật sao?”

“Thật.”

“Vậy thì thôi, bà ấy đã an nghỉ dưới lòng đất rồi, nửa đời người đã vất vả ảm ức, ta sao nỡ để bà ấy phải tiếp tục sống như vậy.”

Cửu Mệnh sững sốt, buồn bực thất thần, không lên tiếng nữa.

Sáu

Vết thương của Thanh Thần vẫn cần phải an dưỡng một thời gian, Tiểu Mai ngày nào cũng đến thăm, lần đầu tiên đến lập tức phát ra một tiếng thét chói tai.

“Trời ạ, cái thứ đen đen bẩn bẩn này là gì?!”

Tiểu Mai nhảy bắn lên kêu, Cửu Mệnh đứng một bên liếm móng vuốt, miễn cưỡng liếc nàng ta một cái.

“Tiểu Mai, đây là Miêu Miêu.” Thanh Thần cười cười bưng điểm tâm đến.

“Ta không thích, vừa bẩn vừa lông lá, thật ghê tởm!”

“Tiểu Mai...”

“A Thần, mau ném thứ này đi! Ném đi!”

Thanh Thần bất đắc dĩ nhúc nhích đầu, quay đầu nói với Cửu Mệnh: “Miêu Miêu đừng giận, Tiểu Mai hơi sợ người, người ra ngoài đi dạo vài vòng đi có được không?”

Hắn đang đuổi nàng? Vì một con nhóc con? Cửu Mệnh hừ một tiếng, nhảy ra ngoài cửa sổ.

Ngày thứ nhất cứ thế trôi qua.

Sau đó là ngày thứ hai, ngày thứ ba, ngày thứ tư...

Tiểu Mai hầu như ngày nào cũng tới.

Có một tối Tiểu Mai rất muộn mới rời khỏi, Cửu Mệnh đánh quái ở bên ngoài, thuận tiện về Yêu Giới dọn dẹp môn hộ một lượt, thân là lão tiền bối vẫn phải gây dựng chút uy tín, đánh một lũ tiểu quái, đám tiểu quái đó gào khóc thảm thiết, “Cửu Mệnh đại nhân tha mạng! Hôm nay sao ngài lại lôi chúng tiểu nhân ra bắt nạt chứ?!”

Cửu Mệnh thản nhiên nói: “Ngứa tay.”

Hu hu hu hu hu hu... Chúng tiểu quái lệ tuôn thành hàng.

Gần đến đêm Tiểu Mai mới đi ra, Cửu Mệnh chậm rãi thong thả bước đến trước cửa, gõ gõ cửa.

“Tới đây tới đây...” Thanh Thần vừa mới mở cửa, ngược mắt lên liền ngăn ngõ.

Tựa vào cửa là một cô gái trẻ tuổi, váy lụa vân mây màu tím, thanh tao thoát tục, môi đỏ như máu, khóe mắt họa son, quyến rũ mê người.

Đẹp nhất là cặp mắt màu hoàng kim kia, mê hoặc lòng người.

Trái ngược với vẻ ngoài ấy là nét mặt âm u của cô gái, Thanh Thần đột nhiên mỉm cười, nói: “Miêu Miêu, người thật xinh đẹp.”

Sắc mặt Cửu Mệnh cực kỳ tồi tệ, nàng vẫn không thích biến thành hình người, nhất là dưới tình hình này, chẳng có chút cảnh đẹp trước hoa dưới trăng gì cả, nguyên nhân là bởi vì nàng muốn đánh người.

Kết quả là nàng tung một quyền lên mặt Thanh Thần.

Nhìn Thanh Thần ôm mặt lăn lộn trên đất, tâm lý của Cửu Mệnh cuối cùng cũng thư thái, bước về phía sập vắt chân ngồi xuống gảy móng tay, vừa ngẩng đầu đã chạm phải ánh mắt lóe sáng của Thanh Thần, lại còn là đang

cười, không chút tức giận: “Miêu Miêu, rốt cuộc người cũng biến thành người, ta chờ lâu lắm rồi, sao không giữ dáng vẻ này luôn chứ?”

“Để làm gì?” Cửu Mệnh nhướn mày, yêu hóa thành người đương nhiên không khó, nhưng muốn duy trì hình người thì nhất định phải ăn tim người mà sống, lão tiền bối nàng khinh thường với hành vi thấp kém bẩn thỉu này, không ăn tim người, tất phải hao tổn tu vi của chính mình, nàng không nỡ, vẫn còn đang chờ để thành tiên đây.

Thanh Thần chạy vào phòng mở một chiếc rương ra, ôm thứ gì đó ra ngoài, Cửu Mệnh vừa nhìn mới thấy là bộ da hổ trắng lần trước, hẳn đã tìm người làm thành một chiếc áo choàng, lớp lông mềm mại thoát nhìn vô cùng ấm áp.

Một chiếc áo choàng... kiểu nữ.

Thanh Thần cười hì hì choàng chiếc áo lên người Cửu Mệnh, lại kéo chiếc mũ áo choàng lên trên đầu nàng, Cửu Mệnh kinh ngạc nhìn Thanh Thần dùng những ngón tay thon dài buộc dải dây nịt lại, hơi thở ấm nóng của hắn như có như không lướt qua gương mặt nàng.

Hắn vậy mà lại cao hơn nàng, lại còn cao hơn rất nhiều, buồn cười.

“Ấm không, Miêu Miêu?” Thanh Thần buộc xong liền

hơn hờ gãi gãi đầu, nhìn trên một lúc nhìn dưới một lúc, hài lòng gật đầu, “Ừm, Miêu Miêu mặc vào rất đẹp.”

Người đang làm gì vậy?

Cửu Mệnh đột nhiên hết cả tức giận, sự khó chịu vì bị Tiểu Mai chiếm đoạt mất nhà mấy ngày nay cũng vèo một cái bay đi hết, rõ ràng chiếc áo choàng vừa dày vừa ấm áp, cả người nàng lại nhẹ bằng lông lông.

Dường như... có chút vui vẻ?

“Lần trước lúc Miêu Miêu chăm sóc cho ta, tay rất lạnh, thân thể Miêu Miêu vẫn không được ấm áp, vốn định mang đi bán, nhưng nếu Miêu Miêu lạnh thì làm cho Miêu Miêu mặc vẫn hơn.”

Nụ cười của chàng trai trẻ dưới ánh lửa có chút ngượng ngùng, nhưng vẫn ấm áp như cũ.

Ngón tay hắn mơn trớn lên lớp lông hổ trắng mềm mại sáng loáng, đưa mắt nhìn vào con người màu hoàng kim của Cửu Mệnh nghiêm túc nói, “Mùa đông năm nay, Miêu Miêu sẽ không còn lạnh nữa.”

Ánh mắt của Thanh Thần đen láy mà sáng rực, tựa như ánh sao ban đêm, Cửu Mệnh hé miệng, cuối cùng lại nuốt lời muốn nói xuống.

Nàng là yêu, không có trái tim, không có nhiệt độ, không có ai sưởi ấm cho, da lông có dày dặn hơn nữa cũng không thể khiến nàng ấm áp hơn.

Cửu Mệnh chợt nhớ đến mỗi đêm đông Thanh Thần ôm nàng ngủ, ngốc nghếch chia cho nàng một nửa cái chăn, vốn chiếc giường đã nhỏ, chăn cũng không đủ dùng.

Nàng là mèo yêu hơn ba ngàn năm, vốn đã quen với tất cả những lạnh lẽo và cô độc, sự tồn tại của Thanh Thần chẳng qua chỉ là một hạt cát trong biển thời gian, sẽ nhanh chóng biến mất trong sinh mệnh của nàng.

Đêm hôm đó Cửu Mệnh cuộn mình ngủ trong tấm da hổ, sáng sớm hôm sau tỉnh dậy, Thanh Thần đã đi săn thú, trên bàn là đĩa bánh hoa quế vừa mới ra lò.

Nàng đột nhiên cảm thấy, nàng phải làm gì đó.

Kết quả là chạng vạng, lúc Thanh Thần đi săn thú về, từ xa đã trông thấy nhà mình đang bốc khói đen, trong lòng kinh hãi, vút con mèo xuống chạy như bay về đẩy tung cánh cửa, khói đen làm hắt sặc mấy ngum, ngẩng đầu kêu to: "Miêu Miêu!"

Khói đen bốc ra từ nhà bếp, hắt vọt vào, lại thấy một cô gái áo tím một tay đang cầm cái chảo, lòng bàn tay còn lại đang tỏa ra một ngọn lửa màu lam yêu diễm, quay đầu

lại nhìn Thanh Thần đang đỡ dẫn một cái, ánh mắt ngập nước mở to, gò má tuyệt sắc dính đầy tro bụi, lại vội vàng quay đầu lại, tấm lưng mảnh mai có chút cứng ngắc, vẫn cố mà nói: “Bổn tọa... bổn tọa hôm nay rất nhàm chán, muốn thử chút thủ nghệ của nhân gian, giờ xem ra, chỉ có đám người phàm hèn mọn vô năng mới rảnh rỗi đến mức đi làm những thứ vớ vẩn này...”

Thanh Thần chớp mắt mấy cái, nhìn qua vật thể không xác định màu đen trong nồi, đó hình như là một... con cá?

“Miêu Miêu.” Thanh Thần nén ý cười đầy bụng xuống bước lên tắt bếp, vươn tay phủ lên bàn tay đang cầm lấy lấy cán chảo của Cửu Mệnh, Cửu Mệnh cúi đầu, cảm thấy mình thật vô cùng mất thể diện, nghĩ thầm, nếu để Yêu giới nhìn thấy chắc sẽ thành trò cười lớn, lại ngập ngừng nói: “Bổn tọa đích thân đến phòng bếp nhà ngươi là vinh hạnh của nó, cho nên, cho nên ngươi đừng tức giận...”

Thanh Thần nghe vậy lại bật cười, đứng bên cạnh Cửu Mệnh, vươn tay xoa xoa đầu nàng, nhẹ giọng nói: “Ta chỉ lo, Miêu Miêu ngươi gặp chuyện không may thôi.”

Sau đó cả hai cùng nhau quét dọn tro bụi.

Cửu Mệnh càng giúp càng thêm việc, Thanh Thần cười cười, “Ngươi nghỉ ngơi đi, ta mua bánh hoa quế về rồi đây.”

Lúc nói những lời này Cửu Mệnh đã chỉnh trang bản thân sạch sẽ, trên mặt Thanh Thần còn dính bụi, Cửu Mệnh chớp mắt mấy cái, nhìn một chút, dùng tay áo lau mặt cho hẵn, Thanh Thần ngoan ngoãn để mặt nàng giầy vò mặt mình.

Nàng lại nhìn một chút, thấy khóe miệng hẵn còn dính một vệt đen, chùi không được, theo bản năng ngẩng đầu lên, liếm sạch chút bụi trên khóe miệng hẵn, nàng thân là mèo yêu, cơ hội hóa thành người quá ít, tập tính vẫn không thay đổi.

Đầu lưỡi phấn hồng mềm mại của cô gái lướt qua bờ môi của chàng trai, tay của Thanh Thần khựng lại giữa không trung, Cửu Mệnh liếm xong, nhìn một chút, thấy đã sạch sẽ bèn vỗ vỗ tay đứng dậy, hóa thành một con mèo chậm rãi quay về phòng.

Thanh Thần cứng người tại chỗ, vành tai đỏ lựng lên.

Bảy

Vào hạ, ngoài cửa sổ ve kêu từng hồi.

Thanh Thần đóng cửa lại, không biết đã đẩy những đó đi lần thứ bao nhiêu rồi, đám người muốn mời hẵn đi Giang Nam.

Cửu Mệnh đang nằm trên xà nhà, nhàm chán đùa giỡn

con chuột tinh vừa mới bắt được, dùng móng vuốt lật tới lật lui, con chuột tinh kia thảm thiết kêu lên chít chít, Cửu Mệnh cong đuôi nói: “Người ta mời đi thì người cứ đi đi, vinh hoa phú quý tôi gì không đi hưởng thụ?”

Thanh Thần cười hì hì, không nói gì, ra ngoài sẵn thú.

Cửu Mệnh chơi chán con chuột tinh liền nằm trên xà nhà ngủ, đang mơ mơ màng màng thì thấy cạch một tiếng, cửa phòng mở ra.

Lúc nàng đang định nói “Về sớm vậy”, chợt nhận ra hơi thở không đúng, càng sống lâu lại càng lơ lửng, Cửu Mệnh ngồi thẳng dậy nhìn xuống dưới, lại thấy Tiểu Mai một mình lén lén lút lút vào phòng.

Tiểu Mai có chìa khóa nhà? Thanh Thần cho? Nghĩ vậy lòng mày Cửu Mệnh nhú lại.

Tiểu Mai nhìn xung quanh một lúc rồi đi vào phòng trong, bắt đầu tìm kiếm thứ gì đó trong phòng Thanh Thần, lục lọi ngăn tủ, đột nhiên thân thể khựng lại, lấy từ trong chiếc hòm dưới gầm giường ra một cái bọc.

Cửu Mệnh nhìn mà ánh mắt chợt lạnh, cái bọc này nàng biết, chính là cái bọc mà lần đầu tiên gặp Thanh Thần hắn đã ôm chặt trong tay, bên trong là di vật của mẹ ruột hắn.

Chỉ thấy Tiểu Mai lén la lén lút cởi bỏ lớp bọc ngoài, lấy một cây trâm ngọc từ bên trong ra, chiếc trâm ngọc khắc hình hoa hải đường, trông rất sống động, Tiểu Mai hai tay nâng chiếc trâm ngọc yêu thích không nỡ buông, lại còn cứ thế mà gài lên búi tóc mình.

Cửu Mệnh nheo mắt nhảy xuống chặn giữa nàng ta và bọc đồ, Tiểu Mai sợ hết hồn hét lên một tiếng, tay run lên đánh rớt cây trâm ngọc, Cửu Mệnh há mồm ngậm lấy, liếc xéo nàng ta một cái tha chiếc trâm thả lại vào trong bọc đồ, quay đầu lại nhìn chăm chăm Tiểu Mai.

Sắc mặt Tiểu Mai tái nhợt, chưa hồi hồn lại lùi về phía sau mấy bước, chỉ vào Cửu Mệnh nói: "Chính là ngươi, đồ bẩn thỉu! Chỉ vì ngươi mà A Thần mới không muốn về nhà, không phải chỉ là một con mèo hoang thôi sao?!"

Cửu Mệnh liếm liếm móng vuốt, ngồi trước bọc đồ, nheo mắt nghe Tiểu Mai mắng chửi, thông dong bình tĩnh.

"Đồ xấu xí, xem ta đánh chết ngươi!"

Nói xong Tiểu Mai lại hoảng hốt cầm lấy một cái rìu nhỏ treo trên tường, lao đảo vung về phía Cửu Mệnh.

Cửu Mệnh vội vàng giật mình chạy đi, nếu mà chém hỏng đồ trong nhà, Thanh Thần lại đau đầu, kể ra thì tiểu nha đầu này cũng có chút sức lực.

Tiểu Mai bổ tời bổ lui, Cửu Mệnh nhàn nhã né tránh, cuối cùng Tiểu Mai đặt mông ngồi phịch xuống đất, ôm đầu khóc toáng lên.

Khóe miệng Cửu Mệnh giật giật, lười phải để ý đến nàng ta, sau đó lại thấy có vài món đồ trang sức đeo tay rớt ra từ trong bọc, bèn chậm rãi bước từng bước lên ngậm lấy tha về, sau lưng bỗng thấy có hơi thở đến gần, Cửu Mệnh phát hiện bất thường, chợt cảm thấy một cơn đau nhói từ đuôi truyền đến.

Tiểu Miêu khóc nức lên, túm lấy cái đuôi dài đầy lông mềm của Cửu Mệnh quăng nàng lên tường.

Trong nháy mắt, Cửu Mệnh cảm thấy có sợi dây thần kinh nào đó trong cơ thể đã bị đứt phụt.

Thật là sơ ý. Không phải tất cả mọi người đều giống với Thanh Thần, không phải, bọn họ sẽ chèn ép những sinh linh nhỏ yếu hơn mình, dục vọng của bọn họ vĩnh viễn không có chừng mực.

Giống như lúc trước.

Bởi vì Tiểu Mai là vị hôn thê của Thanh Thần nên nàng mới...

Chút đau đớn nhỏ bé này không là gì, Cửu Mệnh vừa đáp xuống đất, nháy mắt đã bật lên nhảy về phía Tiểu Mai

—

Khoảnh khắc Thanh Thần vừa mở cửa, ngược mắt đã thấy con mèo màu tro kia đang nhảy lên hung hăng cào ra ba vết máu đỏ tươi trên khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn xinh đẹp của Tiểu Mai, ngoan độc chưa từng thấy.

Tiểu Mai khóc thét lên che mặt quỳ xuống, Thanh Thần bỏ đồ trong tay xuống bước dài một bước xông lên ôm lấy nàng ta, “Tiểu Mai, Tiểu Mai!”

“A Thần, mặt của muội... mặt của muội... hu hu... muội thấy nó lục đồ của huynh nên mới định ngăn cản nó, nó liền...”

Máu tươi theo kẽ tay Tiểu Mai chảy xuống.

Cửu Mệnh ngược mắt, thấy hấn lo lắng kinh hoàng, tay hấn đang run rẩy, bỗng căn răng xoay gương mặt tuần tú cương quyết kia về phía Cửu Mệnh, nhìn nàng trừng trừng, trong cặp mắt màu đen dấy lên sự tức giận và trách cứ nàng chưa từng thấy bao giờ, “Tại sao ngươi có thể làm vậy?!”

Trái tim Cửu Mệnh run lên.

Dứt lời, hấn vươn tay ôm lấy tiểu cô nương kia lao ra khỏi căn nhà gỗ, chớp mắt đã không thấy bóng dáng.

Cửu Mệnh ngồi dưới đất nhìn cánh cửa phòng đang mở rộng, ánh sáng trắng lọt vào, gió mơn hồ phất qua, bóng cây nghiêng ngả, thân mình bị va đập vào tường vẫn còn đang đau nhức, nàng chợt thấy có chút lạnh.

Phảng phất như quay trở lại lúc nàng mới có một cái đuôi, chủ nhân của nàng bỏ rơi nàng, bởi vì nàng đã gây họa.

Giờ, nàng cũng đã gây họa, ba ngàn năm trôi qua, nàng chẳng có chút tiến bộ nào.

Lúc Thanh Thần quay về đã là đêm ngày hôm sau, cả người phong trần mệt mỏi.

Hắn mở cửa, Cửu Mệnh ngẩng đầu dựng thẳng lỗ tai, hắn cũng chẳng nói gì, chỉ yên lặng đóng cửa lại, rửa mặt xong rồi ngồi trên giường cúi đầu trầm tư.

Ngoài phòng đêm tối, trong phòng lặng ngắt.

Cửu Mệnh cũng không biết nên làm gì lúc này, nàng sẽ không nói xin lỗi, tuyệt đối sẽ không.

Do dự một chút, chỉ từ từ bước tới trước mặt Thanh Thần, ngồi xuống, Thanh Thần đang vui đầu, chỉ cần thoáng ngược mắt là thấy được con mèo nhỏ đang ngồi ngay ngắn trên sàn nhà, cặp mắt màu hoàng kim không chút gợn sóng nhìn hắn chăm chú.

Cửu Mệnh mở miệng: “Là nàng lục đồ của mẹ ngươi, không phải ta.”

Nàng cảm thấy thật nực cười, rõ ràng không bao giờ bỏ người phàm vào trong mắt, giờ lại đang giải thích với một phàm nhân, thật sự là càng sống lại càng thụt lùi.

Dừng một chút, thấy chàng trai không nói lời nào, Cửu Mệnh lại hỏi: “Ngươi đã nghĩ ra nguyện vọng của mình chưa?”

Thanh Thần khẽ nâng cặp mắt mệt mỏi lên, Cửu Mệnh thầm cảm thấy, đã đến lúc nàng phải đi rồi.

Hắn phải quay về Giang Nam thừa kế sản nghiệp, thành thân với Tiểu Mai, nàng đã ở lại nhân gian này quá lâu, đây không phải chuyện tốt.

Thật là kỳ quái, ba ngàn năm trôi qua tựa như nước cuốn hoa trôi, vậy mà mỗi ngày mỗi đêm ở bên hắn lại thật rõ ràng.

Nàng, là yêu, điều này tuyệt không thể quên.

Nàng, đã là đồ thừa rồi.

“Mặt của Tiểu Mai bị lưu lại sẹo, ta sẽ cưới nàng ấy.” Giọng nói của Thanh Thần hơi khản đặc, ngấm chắc vì chuyện này, hắn cũng đã vất vả không ít.

“Tại sao người lại phải báo ân?” Thanh Thần nói, “Chuyện kia đã xảy ra từ rất lâu rồi, việc tốt mà tổ tiên làm, có liên quan gì đến đời sau đâu.”

Ý tứ của hắn là bắt đầu chất vấn nàng vì sao còn ở lại đây ư?

Cửu Mệnh dùng móng vuốt gãi gãi cái tai nhỏ của mình, trong giọng nói có thêm vài phần khinh miệt: “Người tưởng, ta thật sự là đến báo ân hay sao?”

“...”

“Kể cho người nghe một câu chuyện đi.”

Tám

Cửu Mệnh nhảy lên đầu giường, nằm sắp xuống, cầm gác lên mép giường.

Bên dưới là mái tóc đen mềm mại của Thanh Thần, nàng nén nổi xúc động vươn móng vuốt bắt lấy xuống, thản nhiên nói:

“Rất lâu trước kia, có một người xuất gia cứu được một con mèo, con mèo từ khi bị chủ nhân vứt bỏ đã trở thành mèo hoang, bị đám trẻ địa phương bắt nạt, người xuất gia kia cứu con mèo nhỏ về, chữa trị vết thương cho

nó, mà thực ra, vào thời điểm đó, con mèo ấy đã có linh tính.”

“Con mèo này đang tu luyện, nó muốn trở thành tiên, mèo tu luyện đến chín đuôi mới có thể thành tiên, mà cứ tu luyện ba trăm năm thì mới mọc thêm một cái đuôi, vậy nên Phật Tổ ước định với con mèo kia, mỗi lần ba trăm năm, nếu nó tìm được chuyển thế của người xuất gia kia hoặc là đời sau của người đó mà báo ân, hoàn thành một nguyện vọng của người đó thì nó sẽ mọc thêm một cái đuôi.

Vậy nên con mèo kia cố gắng tu luyện, hoàn thành từng nguyện vọng một của đời sau người kia.”

“Người có tám cái đuôi...” Thanh Thần ngẩng đầu đối mặt với ánh mắt của Cửu Mệnh.

Trong ánh mắt phẳng lặng của con mèo ẩn giấu không biết bao nhiêu tang thương và mệt mỏi.

Nàng nheo mắt, “Đúng, ta đã giữ nguyên dáng vẻ tám cái đuôi này không biết đã bao nhiêu lâu rồi, bởi vì từ khi ta mọc ra chiếc đuôi thứ tám, cứ mỗi lần hoàn thành được một nguyện vọng sẽ mọc thêm một cái đuôi nữa, nhưng đồng thời, cũng đứt mất một cái đuôi.”

Vĩnh viễn, tám cái đuôi.

“Ta từng hỏi Phật Tổ, phải chăng đang gạt ta, ta vĩnh viễn không thể nào đắc đạo thành tiên, Phật Tổ không trả lời ta, chỉ bảo ta tự mình ngộ ra.”

Khóe miệng Cửu Mệnh dâng lên một tia cười giễu cợt, người phàm không thể nhìn thấy mè cười, Thanh Thần chỉ có thể nhìn thấy dáng vẻ lưỡi nhác nheo mắt nằm ở đầu giường của nàng.

Cửu Mệnh cuối cùng cười nói: “Chắc có lẽ sau khi ta hoàn thành được nguyện vọng của ngươi, mọc ra một cái đuôi nữa, lại sẽ đứt mất một cái đi.”

Nàng đã mệt mỏi lắm rồi. Có lẽ là lần cuối cùng, có lẽ không phải.

Sau khi Cửu Mệnh nói vậy, Thanh Thần im lặng một lúc lâu, Cửu Mệnh nhảy xuống đất chậm rãi tìm một góc tường chuẩn bị ngủ.

“Miêu Miêu, ngươi nói nguyện vọng của ta, bất cứ điều gì cũng có thể được hoàn thành sao?”

Cửu Mệnh lim dim một lúc, đầu giường bên kia chợt vang lên tiếng động, ngay sau đó là tiếng bước chân nhẹ nhàng, bóng dáng cao lớn của Thanh Thần bao phủ lấy nàng.

Cửu Mệnh ngẩng cái đầu nhỏ lên, vẻ mặt của Thanh

Thần chìm trong bóng đêm không rõ ràng, nàng gật đầu một cái, “Đúng.” Phật Tổ ban cho nàng khả năng có thể hoàn thành bất cứ nguyện vọng nào.

Thanh Thần cúi đầu ngời xồm xuống, vươn tay xoa xoa đầu Cửu Mệnh, bàn tay của hắn sạch sẽ mà ấm áp, “Ta nghĩ xong rồi.”

“Ừm, người nói đi.”

Cửu Mệnh không ngẩng đầu, đã đến lúc chia tay rồi.

Hắn sẽ già đi giữa dòng chảy thời gian, mà nàng, sẽ giữ mãi dáng vẻ tám đuôi này mà tiến về phía trước, bên tai là giọng nói ôn hòa trầm thấp của chàng trai ấy.

“Nguyện vọng của ta là, hy vọng nàng có thể mọc ra cái đuôi thứ chín.”

Cửu Mệnh chợt ngẩng đầu lên, nhìn thẳng vào Thanh Thần, nụ cười của hắn chìm trong bóng đêm, phảng phất như đang dùng ánh nến hòa tan cả màn đêm này.

Cuối cùng nàng vẫn không nói gì, dùng đầu lưỡi ướt át liếm liếm lòng bàn tay của chàng trai.

...

Ánh trăng như cát, hoa lan như ngọc rải đầy đất.

Trong một tòa hào trạch, người mẹ mệt mỏi vô cùng, nằm bên giường ngủ.

Mặt của Tiểu Mai vẫn còn đau rát, tựa như bị bỏng vậy, trong lúc mơ mơ màng màng tựa hồ như có ai đó ngồi xuống giường, cúi đầu nhìn nàng chăm chú.

Nàng mở mắt ra, dưới ánh trăng trong đêm tối, một cô gái áo tím đang ngồi bên cạnh, quanh thân phủ một quầng ánh sáng trắng nhè nhẹ.

Tiểu Mai cả kinh nói không ra lời, bởi vì cô gái này quá đẹp, xinh đẹp tuyệt trần, ngũ quan so với tranh vẽ còn khiến người ta động lòng hơn trăm lần.

Mà càng khiến nàng ngạc nhiên hơn chính là, đằng sau cô gái, có chín cái đuôi.

"Làm thê tử của hã, vẫn nên lạnh lợi một chút thì tốt hơn." Cô gái nhàn nhạt mở miệng, ánh mắt và thanh âm đều cao ngạo, vươn ngón tay như ngọc ra lướt qua gương mặt Tiểu Mai, cảm giác đau rát trong nháy mắt tan thành mây khói.

Cơn buồn ngủ ủa tối như thủy triều, Tiểu Mai mơ mơ màng màng thiếp đi. Có thể mơ thấy một cô gái xinh đẹp như vậy, nhất định là mộng rồi.

Cửu Mệnh từ từ bước vào rừng rậm, ánh sáng nhàn nhạt bao phủ lên nàng, hai vị tiên đồng một nam một nữ cười mây từ trên trời hạ xuống, đáp xuống trước mặt Cửu Mệnh, cùng hành lễ.

“Tham kiến Cửu Mệnh tiên nhân, Phật Tổ cho mời.”

Cửu Mệnh nói: “Được.”

Kết

Thanh Thần xách một con thỏ hoang, sải đao gác trên vai, vừa huýt sáo vừa đi về nhà.

Tối nay lại có thịt ăn, rõ ràng là con mèo, sao lại thích ăn thịt nhĩ.

Bước chân của Thanh Thần khựng lại, lắc lắc tay bật cười, quên mất, nàng đã không còn ở đây nữa, lên trời rồi.

Vết sẹo trên mặt Tiểu Mai chẳng hiểu sao lại lành lặn, hẳn suy nghĩ một chút, vẫn cứ tuyệt hôn sự, một thân một mình nhẹ nhõm, nguyên nhân cũng chẳng hiểu vì sao.

Nghĩ vậy đã đi đến cửa nhà, Thanh Thần vừa ngẩng đầu đã cứng đờ tại chỗ, nhẹ buông tay, con thỏ hoang sẵn được ngã trên đất lăn vài vòng rồi vui sướng lăn mất.

Hắn nhìn chăm chăm cửa nhà không chớp mắt.

Một cô gái trẻ tuổi áo tím hai tay bó gối ngồi trước cửa, vùi đầu, co lại thành một đống, tựa như một con mèo, dường như đã chờ rất lâu rồi.

Qua một lúc, nhận ra có người đến, nàng ngước gương mặt trắng nõn xinh xắn lên, thấy hắn thì ngẩn ngơ, con người màu hoàng kim chớp rồi lại chớp.

“Ta...” Nàng cũng không biết mình bị làm sao, vụt đứng dậy, tay chân luống cuống nhìn hắn một cái, lại cúi đầu, gương mặt trắng như tuyết vậy mà lại đỏ bừng, tựa như đóa hoa đào đang nở rộ sau núi, ngượng ngùng như một cô thiếu nữ bé nhỏ.

“Ta, ta, ta đến chào Phật Tổ... rồi, rồi...”

Cửu Mệnh líu lười, còn chưa nói hết lời hắn đã bước đến trước mặt nàng.

Nàng kinh ngạc ngẩng mặt lên, gương mặt Thanh Thần chìm trong bóng râm, hắn rút từ trong lồng ngực ra một chiếc trâm cài, Cửu Mệnh nhìn xuống mới thấy đó chính là chiếc trâm mà hôm đó Tiểu Mai đã lén lút lấy ra muốn cài lên đầu mình, một chiếc trâm ngọc khắc hoa hải đường, là di vật của mẫu thân Thanh Thần.

Cửu Mệnh còn chưa kịp phản ứng, Thanh Thần đã vươn tay gài chiếc trâm lên mái tóc đen của nàng, chỉnh cho ngay ngắn, sau đó vươn tay ôm lấy nàng, mặt vùi vào hõm cổ mềm mại của nàng.

Cửu Mệnh lần đầu tiên được hân ôm như vậy, mặt lại càng đỏ hơn, hé miệng nửa ngày không phát ra tiếng, lại càng cảm thấy ngượng ngùng, trái tim đập thành thịch không ngừng.

Nàng không biết hân có thể quay về nữa hay không, nàng cứ tưởng hân đã đi Giang Nam rồi, nàng cứ tưởng nàng sẽ phải ngồi trước nhà này chờ đợi rất rất lâu.

Yêu hóa thành người, cần phải ăn tim người, nếu không chịu thì sẽ nhanh chóng hao tổn tu vi.

Nhưng nàng có hơn ba ngàn năm tu vi, như vậy là đủ để ở bên hân cả đời rồi.

“Miêu Miêu, ta đã cự tuyệt hôn sự rồi.” Giọng nói của chàng trai kèm theo hơi nóng phun lên vành tai nhỏ nhắn của nàng, Cửu Mệnh lấy lại tinh thần, mặt nóng bừng bừng.

“Cho... cho nên...?”

“Để bù lại, nàng phải lấy ta thôi, Miêu Miêu.”

Người gửi thư bí ẩn

Tác giả: Bái Nguyệt Trường An

Chương 1

Sáng sớm bước vào phòng làm việc tạm thời, đã nhìn thấy một phong thư màu trắng trên bàn.

Chỉ thấy ghi tên và địa chỉ người nhận, phần người gửi đến để trống, nhìn tem dán có lẽ là ở bưu cục cùng thành phố.

Cô hơi ngạc nhiên, trong lòng có một cảm giác vui sướng đã lâu không thấy hòa lẫn với cảm giác thần bí.

Những bức thư ngàn dặm xa xôi, phong trần mệt mỏi luôn vĩnh viễn có một sức hấp dẫn không thể cưỡng lại, mà những phương tiện đơn giản, tiện lợi nhanh chóng như QQ, MSN, Email lại quá mức tùy tiện.

Thậm chí, cô có chút không kiềm chế được muốn mở ra. Vuốt phẳng bì thư mấy lần có chút thô ráp, bỗng nhiên nhớ tới thời tiểu học, kết bạn với trẻ con vùng núi, làm bạn qua thư, mỗi lần sẽ vẽ lên bì thư một hình trái tim hồng, hoặc là một người lữ hành khoác balo trên vai, viết thêm một câu: "Bác đưa thư vất vả."

Đã nhiều năm như vậy.

Cô bật cười, lấy dao rọc giấy, mở phong thư.

“Thư viết rất dài. Nhưng tôi biết, dù em xem đến cuối thư, vẫn không thể nào nhớ ra tôi là ai.

Em là người như vậy mà.

Nhưng, ở ủy ban khu phố nọ, có một bà lão bị em chọc tức đến mức hai mắt tối sầm phải đưa vào phòng cấp cứu, em có còn nhớ không?”

Mở đầu lá thư như vậy khiến cô cứng họng nửa ngày, cầm phong bì lên kiểm tra lại tên người nhận, rõ ràng là tên của cô, vô cùng chắc chắn.

Phần còn lại của bức thư chỉ là giấy trắng, vón vện ba dòng, chấm hết.

Nhưng người viết lại nói, lá thư này rất dài.

Có phải quên không cho mấy tờ sau vào phong bì không? Cô cầm bức thư, đứng cạnh cửa sổ, dưới ánh ban mai mờ mờ nắng sớm, tỉ mỉ đọc kỹ, không bỏ qua một từ nào.

Đúng lúc ấy, có người gõ cửa phòng, cô bỏ thư xuống. Xuất hiện ngoài cửa là một khuôn mặt tuấn tú khiến lực chú ý của cô khẩn cấp tập hợp.

Người đàn ông đó mỉm cười: “Đi thôi, bọn họ chuẩn bị xong cả rồi.”

Giống như lần đầu tiên nhìn thấy người này, cô biết rằng, mình bắt đầu yêu rồi.

Vô tình gặp nhau trên con đường quen thuộc, bắt chuyện, quan sát, nảy sinh. Cứ tự nhiên như vậy, cứ xử đúng mực. Rất nhanh sau đó, cô phát hiện hai người có không ít sở thích chung, đồng quan điểm, nhiều lần nhìn nhau cười, mang theo một chút ngọt ngào đơn sơ.

Ái muội.

Toàn bộ kế hoạch hành động cũng từ lần đầu gặp đó mà xuất hiện trong đầu, cô đã không chút do dự, sắp xếp công việc, thành thạo lưu loát.

Rốt cuộc, lần này cũng có cơ hội về quê chính mình công tác, hai người cùng đồng hành. Sau khi họp xong, sóng vai trò chuyện chi tiết kế hoạch dự án, khóe mắt cô liếc nhìn về phía ban công, vẫn còn thắc mắc chuyện lá thư, hình như người đàn ông bên cạnh nói câu gì đó, cô vội vàng nở nụ cười xin lỗi: “Ngại quá, anh vừa nói gì vậy?”

“Tôi nói... buổi tối, cô có rảnh không? Bọn họ đều nói cuối thu ở đây rất đẹp, nhưng mà tôi vẫn chưa có cơ hội ngắm nhìn lần nào.”

Cô ngạc nhiên, ngẩn người. Cuối cùng dùng nụ cười trong sáng hóa giải xấu hổ của đối phương, hào phóng trả lời: “Ha, là tôi không đúng, thân là chủ nhà đã không làm tròn nghĩa vụ. Đã tới thì cũng nên đưa anh đi dạo, chỉ bằng tám giờ tối nay nhé?”

Khuôn mặt người đàn ông hơi hơi đỏ lên, nhưng cũng bị kéo thả lỏng rất nhiều: “Cùng ăn bữa tối là được.”

Dường như cô có thể đoán được, tình cảm lưu luyến đã dần đi vào quỹ đạo.

Lúc lấy khăn lau miệng, trong lúc vô ý cô ngược nhìn, dưới ánh đèn mờ ảo trong nhà hàng Tây lan toàn, chiếc nhẫn đeo trên ngón tay của người đó lại sáng lấp lánh một chút.

Giống như thần linh nâng cổ tay giáng cho cô một cái tát.

Khẽ mở miệng, nhưng không nói được gì, nhấp một ngụm nước, sắc mặt trở lại như bình thường.

Trong lòng, thấy lạnh lẽo.

Cô nhìn ra ngoài cửa sổ. Màn đêm tối tăm, dù nhìn thế nào cũng chỉ thấy bóng dáng của hai người bọn họ phản chiếu lên lớp thủy tinh, người đàn ông cúi đầu yên lặng thái bít tết, khuôn mặt sáng sủa dịu dàng, mái tóc dài của

cô buông phủ sau lưng, gương mặt trắng muốt hơi hơi sáng lên.

Lại một lần nữa, tình duyên chưa kịp bắt đầu đã kết thúc.

“Sao vậy?” Rốt cuộc, người đàn ông cũng nhận ra cô thất thần, nhìn chăm chăm vào lớp thủy tinh bên cạnh.

“Không có gì.” Cô quay đầu lại, mỉm cười.

Nụ cười lần này, thật sự thanh thản tự nhiên.

Giống như dĩ vãng lớp mặt nạ trên mặt.

Sau đó, hai người im lặng ăn cơm. Người đàn ông cũng không nói chuyện nhiều, vô cùng ít nói, từ trước tới nay đều dựa vào sự hoạt bát dí dỏm của cô, mới tìm ra nhiều đề tài để bù đắp vào khoảng cách giữa hai bọn họ, tạo thành một con đường nhỏ bé rời rạc.

Mà bây giờ, ngay cả cô cũng rất yên tĩnh.

“Không ngờ là cỏ lau lay động?” Người đàn ông nheo mắt, thở ra một ngụm khói trắng.

Trăng vừa lên không lâu, chệch chệch phía đường chân trời, bỗng bành một màu hồng nhạt. Dưới ánh trăng, một vùng cỏ lau rộng lớn bao phủ, đang lay động phần

khích trước gió, giống như một con thú dũng mãnh đang nhẹ nhàng ngủ say, hô hấp phập phồng. Phía nam thành phố giáp biển, đến mùa đông rất lạnh, khí lạnh ẩm ướt len vào da thịt, lại từ đáy lòng tràn lan trào ra.

Cô nhún vai cười cười: "Tôi không biết sinh trưởng trên cao nguyên có phải cũng được gọi là cỏ lau hay không, phía dưới lại không có nước. Cứ gọi là ruộng cạn cỏ lau là được rồi."

"Ruộng cạn... Cỏ lau?" Anh lặp lại, cô lại cười, không nói tiếp về đề tài này.

Tuy rằng trước kia cũng từng thất tình, nhưng nói cho cùng, cũng chỉ là một chút cảm tình mà thôi, cô chỉ tự trách mình suy nghĩ quá nhiều, cũng không cảm thấy đau đớn hay mệt mỏi... tình cảm ban đầu giống như tình yêu, nhưng cũng may vẫn chưa kịp mọc rễ.

Dù sao cô vẫn cứ rơi vào tình yêu như vậy, rồi sau đó không cần chữa trị mà khỏi bệnh. Trong toa tàu điện ngầm, một người đàn ông xa lạ gallant giúp đỡ, nụ cười ẩn hiện như có như không nơi khóe miệng, tình cờ gặp nhau cũng là một sự ấm áp, đều có thể khiến tâm tình cô bay bổng cả ngày trời. Mới đầu, nghĩ chính mình rất háo sắc, sau đó mới phát hiện, hóa ra mình lại dễ dàng động lòng như vậy.

Đinh ốc ghim chặt trái tim trong lồng ngực đã sớm bị bung ra năm cô sáu tuổi.

Cái tuổi còn nhỏ như vậy đã lập lời thề son sắt, nói cho người lớn biết mình yêu bé trai tầng dưới, từ khi nào cô sợ yêu nhầm?

Cho nên không khó hiểu, cũng không đau lòng.

Bọn họ sóng vai đi về phía đồi cao, xung quanh rất yên tĩnh. Thành phố nhỏ không có nhiều cảnh mây, có rất nhiều người trẻ tuổi đều tập trung tới nơi này chơi, với những cặp uyên ương mà nói, thì nơi đây chính là một địa điểm hẹn hò không tồi.

“Thật náo nhiệt.”

“Giờ lạnh rồi, mùa hè còn náo nhiệt hơn.”

“Thật ư?”

“Đúng.”

Cô gật đầu, khoanh tay, vẫn cúi đầu cười.

Thực ra, cô chưa từng là một người nói nhiều.

“Bao lâu rồi cô không về nhà?” Một lúc sau, giọng anh vang lên, hơi ồm ồm, chậm chạp tìm đề tài nói chuyện.

Đúng là cô đã làm khó anh ta rồi, cô nghĩ, trong chốc

lát, lòng trắc ẩn khiến cô quyết định lại làm “hoạt náo viên”.

“Sau khi tốt nghiệp thạc sĩ đều chưa về lần nào, có rất nhiều việc phải làm. Tôi nhớ là...” cô ngẩng đầu lên nhìn những chòm sao thưa thớt trên cao, “Đón tết ở Bắc Kinh một lần, Singapore một lần, Sán Đầu* một lần, cho tới bây giờ có lẽ đã là ba, bốn năm rồi. Không ngờ lần này có thể dùng dịp đi công tác về qua nhà, kết quả, không ngoài dự đoán, rốt cuộc bố mẹ tôi cũng tóm được tôi, về mấy ngày nay, đều sắp xếp ba lần xem mắt, tôi đều chạy thoát.”

*Sán Đầu: thuộc đông bắc tỉnh Quảng Đông, Trung Quốc.

Thực ra, cô cố ý khoa trương, tất cả cũng chỉ bị bố mẹ lai nhải vài câu mà thôi, làm gì có nhiều đàn ông lớn tuổi như vậy chờ cô xem tướng. Nói chuyện khoa trương để dằn kéo dài câu chuyện, cô nói dối đã thành thói quen. Nhưng mà, quay đầu lại, thấy dưới ánh trăng sáng, ánh mắt chăm chú của người đàn ông hơi hơi sáng lên, đột nhiên trong lòng cô trống rỗng, trở nên vô cùng mềm mại.

Vì thế, cúi đầu, xấu hổ xoa xoa mũi, khước miệng cong cong.

“Dù thế nào đi nữa, có thể trở về thăm nhà, vẫn rất vui.”

Đột nhiên, trên đỉnh đầu cảm thấy ấm áp, giống như bị một bàn tay rất nặng bao phủ. Cô giật mình lui về phía sau từng bước, nhìn thấy anh xấu hổ rút tay về, nhưng lại không thành công, trên tay anh có thứ gì đó vướng tóc cô, kiểu tóc hoàn hảo lập tức bị rối, mấy sợi tóc rơi xuống mặt.

Nhấn.

Anh bối rối, càng kéo càng khiến cô đau. Cô giơ tay nhanh chóng giữ được cổ tay anh: "Anh cởi nhận ra, từ từ tôi gỡ là được."

Anh thấp giọng nói: "Ngại quá.", rồi tháo nhẫn đưa cho cô.

Cô cúi đầu giơ tay lần sờ nửa ngày, rốt cuộc cũng gỡ được mấy sợi tóc quấn quanh nhẫn ra, trả lại cho anh, anh áy náy nói: "Xin lỗi."

Không biết có phải cô thấy tự mình giải thích lời xin lỗi này hiểu quá sâu xa hay không, có chút không nén được giận, đành phải miễn cưỡng cười: "Trời lạnh rồi, chúng ta về khách sạn nghỉ ngơi sớm một chút."

Anh không trả lời, chỉ tay vào túi xách của cô: "Mang ra ngoài, cô nên cẩn thận một chút."

Cô quay đầu nhìn thấy, bên ngoài sảnh túi có kẹp

một phong thư màu trắng, lộ ra quá nửa, chữ viết trên phong bì giống hệt chữ viết trên lá thư hồi sáng. Có lẽ vì trốn tránh sự xấu hổ, cô hít lấy một hơi, dưới ánh mắt tò mò của anh, mở lá thư ra xem.

Chương 2

“Lần đầu tiên tối tới gò đất cuối thu là lúc học phổ thông, nhà trường tổ chức chơi xuân đóng quân dã ngoại, đốt lửa trại. Đêm khuya, thầy giáo sẽ đi tuần tra xung quanh các lều, tôi đứng dậy đi toilet, lúc đi qua một căn lều, vô tình nghe được em và một cậu bạn nói chuyện. Em còn nhớ cậu bạn đó chứ, cậu bạn luôn bắt phân cao thấp với em trong lớp, lúc cười rộ luôn khoe răng khểnh. Hai người ra về người lớn nói chuyện đời người. Lúc mười sáu, mười bảy tuổi, chúng ta đều thích nói về lý tưởng và tương lai, nhất là em lại hay đọc nhiều sách, hiểu biết nhiều. Tôi đã không còn nhớ rõ hai người nói những gì, nhưng đêm khuya như vậy, tôi đoán chắc chắn hai người không thể chỉ nói chuyện về cuộc đời như vậy. Quả nhiên, cuối cùng, cậu bạn kia hỏi em, suy nghĩ về tình yêu như thế nào.”

Em nói, một người chín chắn, lý trí mới đáng để yêu thương.

Tôi đoán, có lẽ là hình tượng nhân vật trong một cuốn sách nào đó mà em từng đọc, qua đó xây dựng nên hình mẫu lý tưởng của riêng em.

Cậu bạn kia cũng không phụ họa tiếp. Cậu ta hỏi, em có thể nắm tay cậu ta hay không.

Sau đó, tôi không nghe thêm được gì nữa.

Sau đó, em nói, đây là lần đầu tiên em nắm tay một bạn trai.

Sau đó, em nói, thật muốn biết mười năm sau mình sẽ thế nào.

Tôi nghĩ, có lẽ em sẽ nhớ rõ cậu ta.

Cho nên, bây giờ, em có nhớ tới cậu ta chứ? Em có nhìn thấy hình dáng chính mình mười năm sau chứ?"

Vẫn là một trang giấy mỏng manh. Cô ngạc nhiên lại sợ hãi, còn có một chút tò mò và hưng phấn, tất cả rối loạn hòa vào nhau.

Đã nhiều năm trôi qua, trái tim đã không còn biết lạnh biết nóng như vậy, cô về nhà đã lâu, nhưng lại không có cảm giác hoài niệm, trong bức thư miêu tả cuộc sống dã ngoại thời trung học rất rõ ràng, cho dù giống như kiếp trước, cô nhắm mắt lại, giống như chỉ có thể nhớ được tối hôm đó gió thổi lạnh lẽo, lướt qua người đều nổi da gà, trong lòng thầm run rẩy, chỉ sợ bị thầy giáo phát hiện, lại cố chấp trả lời cậu bạn rất đẹp trai kia về triết học. Chi tiết nắm tay nhau cô không nhớ rõ, chỉ nhớ cuối cùng hẹn với

nhau rằng sẽ cùng nhau thi đỗ đại học, cùng nhau bước tiếp, muốn cùng nhau hiểu rõ về cuộc đời.

Sáng hôm sau, cô bị cảm lạnh, phát sốt, không hề lảng mạn, cũng không hề lý trí. Sau khi khỏi bệnh, chuyện tình cảm này sinh cũng bị thuốc cảm đồng loạt chữa khỏi, đột nhiên cô không còn thích cậu bạn kia nữa. Cho tới nay, thậm chí cô chưa từng một lần nào nhớ tới cậu bạn mà mình “lần đầu tiên nắm tay” không biết lúc trưởng thành sẽ thế nào, khi cười rộ có còn khoe răng khểnh nữa không?

Mùa mai thay, tốt xấu gì cũng coi như là mối tình đầu của cô mà.

Cánh đồng hoang vu trước mắt này, mười năm trước có gì sao?

“Cô vẫn ổn chứ?”

Cô mở mắt ra, anh lo lắng nhìn cô.

“Xin lỗi, là một bức thư kỳ lạ, không biết là ai đã nhét vào.”

“Thư tình ư?”

Với lời trêu đùa này, cô lễ độ bữu môi thay cho câu trả lời.

Bỗng nhiên, có một nhóm học sinh trung học cười đùa tới gần, một cậu nhóc từ trong nhóm ồn ào lại gần, đưa một phong bì màu trắng cho cô: “Vừa nãy có một cậu bé, chỉ vào chị nói muốn nhờ em đưa qua giúp.”

Cô kinh ngạc nhận tiếp một phong thư màu trắng, phản ứng đầu tiên là hoang mang nhìn khắp bốn phía một lượt.

Người viết thư đang ở gần đây ư?

Vừa định hỏi người truyền tin một chút thì cậu ta đã cười cười đi theo đám bạn. Người bên cạnh lo lắng cầm thấy phong thư, cẩn thận kiểm tra một lượt.

“Rốt cuộc là làm sao vậy? Dường như bên trong không có gì cả.”

“Có.” Cô chỉ vào bề mặt của phong bì. “Lần này có viết địa chỉ người gửi, trước kia đều không có.”

“Trước kia?”

Nhưng địa chỉ lại là nơi cô rất quen thuộc, là phố bán đồ ăn vặt ngay cạnh trường cấp hai của cô.

Cô nói với anh: “Thật xin lỗi, tôi phải tới chỗ này một lúc, tối hôm nay không thể đi tiếp với anh được. Anh cứ về khách sạn nghỉ ngơi trước đi, sáng sớm ngày mai còn

phải hợp.”

Anh rút phong thư, kiên quyết nói: “Tôi cảm thấy có thể cô gặp một người rất biến thái, rất nguy hiểm, để tôi đi cùng cô.”

Không biết có phải tác dụng của mấy bức thư quái lạ đó không, mà thế giới bờ biển quê mùa lạc hậu bên ngoài cửa xe taxi đột nhiên sống động hẳn lên, trong đầu cô dần dần xuất hiện những ký ức mơ hồ, chồng lên những ánh đèn neon và đèn đường, rực rỡ đầy màu sắc.

Khi học cấp hai, tiền tiêu vặt cũng dần dần nhiều thêm, tuy rằng mỗi ngày cô đều mang cơm theo, nhưng cứ tới giữa trưa lại lén lút cùng đám bạn thân chuồn ra cửa sau sang phố này ăn cháo, bị thầy chủ nhiệm ghét cay ghét đắng. Nhớ tới lúc mua mấy xiên mực viên nướng thơm ngào ngạt hoặc một chén cháo cay ê ẩm, vừa ăn vừa ra vẻ cảm khái, kiếm tiền của học sinh thật dễ. Còn nói, nếu sau này không thi đỗ đại học, các cô sẽ mở cửa hàng cơm quanh trường học cũ, giảm giá cho học sinh, miễn phí cho giáo viên.

Cho nên, dù hiện tại đang đi giày cao gót, bước trên lối đi bộ, thỉnh thoảng phải tránh những vũng nước, bãi đồ đồ ăn thừa của các tiệm cơm, cô không còn cách nào khác là phải che mũi chỉ trích một câu, không có trách nhiệm.

Trên bì thư ghi tên một cửa hàng, cô tìm thấy lá thư

thứ tư gài trên khe cửa của một quán mì sợi đã dọn hàng.

“Tôi rất muốn biết, rốt cuộc say này, em có làm ‘áp trại phu nhân’ của cậu ta hay không?”

Cô buồn cười, lập tức cười thành tiếng.

Năm đó, có hai nhóm học sinh cá biệt ở phố ăn vặt đánh nhau, bởi vì đại ca của hai bên đều thích cô. Hai cậu thanh niên đánh nhau tới gà bay chó sủa, cô ngồi ở trong quán cách đó không xa, yên lặng ăn canh Ma lạt nóng, không quản chuyện không liên quan tới mình, mặt mày bà chủ quán lại rất hớn hờ.

Chuyện xưa như làn khói.

“Thực ra em thích đại ca của Thanh Long bang hơn đúng không? Bởi vì cậu ta rất đẹp trai. Từ nhỏ em đã rất thích những nam sinh đẹp trai. Sau khi tan học, sẽ ngấm ngấm giả vờ như vô tình gặp gỡ, cùng nhau về nhà, em ngồi xe bus, còn hắn tự đạp xe đuổi theo hướng xe em cười, trừ em ra, toàn bộ mọi người trong xe đều nhìn hắn, mà hắn thì chỉ nhìn em. Sau này, bị thầy giáo phát hiện, có người tố cáo em yêu sớm, em ngẩng phắt đầu lên, vô cùng kiên nghị nói rằng, cậu ta thích tôi là lỗi của tôi sao? Chúng tôi nói chuyện yêu đương khi nào? Dù nhìn thế nào đi nữa, chúng tôi cũng không cùng một loại người, ai tung tin đồn thất thiệt vậy?”

Em mới mười ba tuổi, chỉ biết 'hai người không cùng một loại người', chỉ biết hai người 'không có tương lai', cho nên, em vẫn hưởng thụ cảm giác vui vẻ khi có xe đạp đuổi theo, vẫn có thể kiêu ngạo như cũ nói rằng, chuyện này không liên quan tới em.

Nhưng bang chủ Thanh Long bang nói, em từng nói với hần, hần là nam sinh đầu tiên đi học về cùng em.

Em không bao giờ nhớ được suy nghĩ độc đáo của cậu ta với em sao?"

Cô buồn bã buông lá thứ, ngẩng đầu nhìn tỉ mỉ tấm bảng hiệu cũ mờ không còn rõ chữ viết. Hành động năm mười ba tuổi, luôn yêu thích cảm giác được theo đuổi, mỗi tình đầu, xem những bộ phim tình cảm, khiến nội tâm thiếu nữ xao động.

Bang chủ bang Thanh Long sau này thi vào trường dạy nghề, trước đây rất lâu, trong lúc vô tình, nghe nói đang làm đầu bếp, hình như còn mở một nhà hàng hải sản ở đây. Cậu thanh niên cao gầy năm nào, có phải đã sớm trở thành một người hói đầu mập mạp?

Tiếc là cô không còn nhớ tên của cậu bang chủ đó.

Tốt xấu gì cũng là mối tình đầu mà.

Cô bị chính suy nghĩ trong đầu mình khiến cho sợ hãi.

Người đàn ông bên cạnh vẫn dùng ánh mắt nhìn người bệnh tâm thần quan sát cô: lúc thì thờ dài, lúc thì cười ngớ ngẩn, cô ý thức được điều này, vội vàng gấp bức thư.

“Không có gì, có lẽ là một người bạn cũ thích trêu chọc. Anh... Anh không cần đi cùng tôi đâu, tôi đoán cũng không có gì nguy hiểm, trời càng lạnh...”

Anh cướp lấy bì thư, nhìn thoáng qua địa chỉ người gửi, “Lần này là một địa chỉ khác, cô dẫn đường đi.”

Toilet nam trường tiểu học.

Bọn họ lấy phong thư từ trên cửa sổ xuống, bốn mắt nhìn nhau, lúc cô xấu hổ thường thích nhăn mũi mỉm cười.

“Chỗ này với tôi mà nói, đúng là rất đặc biệt, suýt nữa thì đã quên.” Cô vừa nhăn mũi vừa nói.

Từng có rất nhiều bạn nữ không ưa thái độ cao ngạo độc hành của cô, đẩy cô vào trong toilet nam, cô kiên cường không khóc, tình huống bất ngờ này khiến mọi bạn nam đều vội vàng cài khóa quần, có một bạn nam thấp bé hét lớn “bắt nạt người khác có gì là bản lĩnh hả?”, lăm lăm túm cổ tay cô dắt cô ra ngoài, đến lúc quay người lại, đã không còn thấy cậu ta đâu nữa. Cô chậm rãi tự trấn tĩnh bản thân, trở về lớp, mặt nóng bừng, sắc mặt giống như

liệt sĩ thông thả chịu chết.

“Em lớn tiếng tuyên bố, ngay trước mặt cô gái bắt nạt em nói, nhất định phải tìm bằng được cậu bạn nam kia, sau đó nhanh chóng lớn lên, gả cho cậu ấy.”

“Em nói, các cậu đều là những cô gái xấu xa, cả đời này sẽ không bao giờ gặp được kị sĩ.”

Cô đọc đi đọc lại mấy lượt, suýt rơi nước mắt.

Một ngày nào đó công chúa hoàn toàn quên kị sĩ, gặp hay không gặp thì có gì khác nhau?

Chương 3

Sau khu cửa hàng náo nhiệt bên ngoài là dãy cửa hàng đã bỏ hoang nhiều năm.

Lần này cô suy nghĩ rất lâu, vẫn không thể nhận ra nơi đây có ý nghĩa gì.

Anh nhắc tảng đá chặn phong thư, xem như không thấy, lịch sự đưa cho cô.

“Năng lực phối hợp tay chân của em không được tốt lắm. Sở trường là nhảy cao, nhưng lại không biết khiêu vũ. Có đôi khi cảm thấy nhìn em xin nghỉ giữa giờ cũng là một loại dằn vò. Nhưng tôi nghĩ chính em cũng biết, cho

nên chưa bao giờ giống như những bạn nữ khác, khoe khoang tài năng trong tiết học nhảy hiện đại tập thể.

Tự lượng sức mình là điều tốt, cho nên em mới có thể phát huy sở trường của mình tốt như vậy, càng ngày càng rực rỡ.

Sở đoản càng ngày càng ít.

Nhưng vẫn có nỗi sợ hãi trong mắt em.

Nhưng, không biết em có còn nhớ không, sau khi trưởng thành, em đã không còn để ý tới cái gọi là điểm mạnh và điểm yếu thời còn bé, khi người phỏng vấn không ngừng yêu cầu em phân tích điểm mạnh và điểm yếu của chính mình trong quá khứ, thực ra em đã không còn sở đoản nào nữa.”

Khi đó, em khiêu vũ cũng đẹp vô cùng.

Đương nhiên, trên thế giới cũng có vài gã đui mù, cũng có vài gã yếu đuối.

Không phải bất cứ chàng trai nào cũng đủ tư cách làm kỹ sĩ.”

Giống như có một tia sét đánh trúng đầu cô.

Cô hưng phấn, không chút kiêng nể kéo tay áo người

bên cạnh, khoa tay múa chân chỉ cho anh xem: “Hóa ra nơi này chính là một trong những quán bar đầu tiên của thành phố, cuối những năm tám mươi, hàng đêm sôi động, vô cùng náo nhiệt. Quán bar thời đó không bát nháo như bây giờ, lúc tôi năm, sáu tuổi cũng thường cùng bố mẹ và bạn bè của họ tới đây. Lần đầu tiên uống cà phê, chính là ở nơi này!”

Anh điềm đạm cười: “Thật sao, mang cô tới quán bar ư? Như vậy, cô cũng sẽ khiêu vũ ư?”

Cô giống như bị dứt nguồn điện, không còn hoạt động, há miệng thở dốc, nhăn mũi, cười cười lộ ra hàm răng trắng nhỏ.

“Ha, cũng... cũng sẽ khiêu vũ một chút.”

Bắt chước người lớn, bắt chước tivi, ngẩng cao đầu, eo thắt lại, cầm làn váy vốn không tồn tại nhún nhảy, nhảy rất sinh động.

Năm cô sáu tuổi, cô nhảy điệu tango với một cậu bé, tóc bóng mượt, mặc áo sơ mi và áo vest bên ngoài, trang điểm giống như người lớn, có thể coi là phiên bản trẻ thơ của người trưởng thành.

Vốn không quen biết, nhưng bị người lớn gán ghép, cũng không chút ngượng ngùng đi lên sàn nhảy, những ngọn đèn màu xẹt qua đỉnh đầu, cô chỉ cảm thấy thú vị,

người xem xung quanh ngày càng nhiều, mọi người vỗ tay, còn cô cười tươi như hoa nở.

Có một người lớn chọc chọc vào cậu bé: “Đối tượng bé nhỏ của cháu rất xinh phải không?”

Bạn nhảy của cô lại vô cùng nghiêm túc, có chút không đáng yêu, nhưng thật ra chính cô khi nghe xong lời này, lại mừng rỡ cười hì hì.

Không cẩn thận đạp trúng chân đối phương, lập tức nhận được cái nhìn xem thường: “Bạn nhảy cẩn thận một chút được không? Ảnh hưởng người khác!”

Cô cũng không yếu thế, đạp thêm một cước nữa, trong lúc cậu bé nhe răng trợn mắt, cô nhẹ nhàng mỉm cười băng quơ: “A, xin lỗi nhé!”

Người lớn nhà đó nổi trận lôi đình, mắt nhìn thấy hai nhà sẽ âm ỉ, bác gái tổ trưởng khu phố vội vàng nói: “Đừng âm ỉ, đừng âm ỉ, đều là hàng xóm cả, bé con giận dỗi thôi mà, người lớn hai bên không cần nổi giận...”

“Thật ra nếu tính toán chính xác, đây có coi là lần thất tình đầu tiên của tôi không nhỉ?”

Cô cười tươi rói, nhưng đảo mắt qua phía trước lại thần thờ, chính là lúc khóe mắt liếc qua chiếc nhẫn trên tay anh, trong lòng vẫn cảm thấy ngũ vị tạp trần*.

*ngũ vị tạp trần: trong lòng có đủ cay, đắng, chua sót, mặn và ngọt ngào.

“Những lần đầu tiên của cô cũng thật đặc sắc.”

Giọng của anh nhẹ nhàng lướt qua, có chút đố kỵ kỳ lạ. Cô nghe vậy, sửng sốt hồi lâu.

“Đúng vậy.” cô tự giấu nhìn thẳng vào quán bar đồ nát, “Lần đầu tiên nắm tay, lần đầu tiên hôn môi cũng là những người khác nhau, chưa từng quen ai sâu sắc để có thể thật sự nói đó là mối tình đầu. Thật đáng buồn, nhớ lại hồi ức đã đi qua, nhìn bao quát tất cả, hóa ra đều là chút việc vụn vặt.”

Cô giơ tay gọi xe, để người đàn ông một mình đứng đó.

Chương 4

Lúc cô mới vào đại học, sau khi uống say trong buổi party chào đón sinh viên mới, đã hôn một đàn anh khóa trên.

Bọn họ đều nghĩ rằng cô là một cô gái lố mãng, nói năng tùy tiện, lúc nào cũng quanh quẩn bên đám con trai, nhưng quả thật cho tới tận bây giờ, cô chưa từng có một bạn trai đúng nghĩa. Sôi nổi chủ động, lại giữ mình trong

sạch, mâu thuẫn như vậy, bọn họ đều không hiểu nổi.

Cũng không có ai hiểu được, mà sau này cô cũng không cần người khác hiểu.

Nếu tình yêu là một con sông, vô số người lừng lẫy nhảy bùm bùm xuống dưới, uống đầy một bụng bùn cát bất tỉnh nhân sự, cô lại thật cẩn thận vượt từng tảng đá, chậm rãi đi tới bờ bên kia.

Cô cho rằng mình là một người thông minh.

Lần đầu tiên gặp người đàn ông lý tưởng, cô sẽ giả vờ xoay chân va vào một chén nước, làm áo sơ mi của người đó ướt hơn phân nửa, sau đó kẻ đầu sỏ sẽ liếc mắt một cái, mắt ngọc mày ngài giao, tươi cười đứng ở nơi đó.

Lúc này coi như là sơ giao.

Sau đó, đi KTV hát hò, không ít đồng nghiệp say như chết, cô lại làm đổ chai rượu.

Anh cười ầm áp: “Cô cố ý sao?”

Thực ra, anh đã sớm biết chính cô cố ý, toàn bộ trùng hợp ngẫu nhiên, toàn bộ sự dịu dàng thân thiện, thông minh, giỏi giang tiêu sái mà cô bay ra.

Vô số lần cô tự cho là mình khéo léo ám chỉ, đây là nơi

lần đầu tiên tôi và người khác cùng nhau ngồi, thật sự, trước đây chưa từng ngồi qua... Đây là lần đầu tiên tôi làm bánh ngọt, nếm thử một chút, cũng không tệ phải không... Đây là lần đầu tiên cùng người khác nói những chuyện này, đừng nói cho người khác biết nha...

Tất cả, tất cả, đều là những kinh nghiệm lướt qua tình yêu nhiều năm của cô.

Nhưng từng đó kinh nghiệm, khiến cho tình yêu không còn tươi đẹp nữa.

Hơn nữa, anh cũng không tin.

Cô quay đầu nhìn lại con đường chưa tới ba mươi năm này, tình yêu của chính mình, những lần đầu tiên đều rất ngắn ngủi, những người qua đường Giáp, Ất khác nhau, vụn vặt hợp lại không ra một tổng thể nhất định.

Khóe mắt ươn ướt, cô cúi đầu tìm khăn tay, chú ý tới bức thư gài trên cửa quán bar, địa chỉ người gửi, không ngờ lại là nhà bà nội cô.

Bà nội cô qua đời đã nhiều năm, ngôi nhà cũng đã bán rồi. Sau khi cô học xong cấp hai, cũng đã lâu không quay trở về khu hoang tàn đổ nát này.

Cô đi tới, giữa bóng đêm dày đặc, trên cánh cửa gỗ, có chèn một phong thư màu hồng nhạt.

“Hiện giờ nói cho tôi biết, em có nhớ tới bác gái tổ trưởng khu phố bị em làm tức giận đến mức bất tỉnh nhân sự không?”

Cô suy nghĩ nửa ngày, vẫn không tài nào nhớ nổi.

“Trưa nào từ nhà trẻ trở về, tôi cũng ở ra ban công chơi một mình, đều có thể nhìn thấy những con chuồn chuồn làm bằng giấy trắng bay từ tầng trên thả xuống dưới, giống như bông tuyết không ngừng xoay tròn, từng bông, từng bông, tôi cứ mãi miết ngắm nhìn, trời xanh càng làm chúng thêm nổi bật, giống như những đám mây mảnh nhỏ, vô cùng đẹp mắt.”

“Sau này, tôi thường thường chờ chúng lục tục bay xuống dưới, vóc dáng tôi thấp bé, không có cách nào khác chỉ có thể dùng ánh mắt đuổi theo chúng rơi xuống đất, cho nên, mỗi lần đều rất cẩn thận chờ đợi vài giây đồng hồ chuồn chuồn trắng lướt qua cửa sổ nhà tôi.

Vì vài giây tuyệt đẹp đó, đợi cả một buổi trưa.

Sau này, tôi nghe bà nội nói, là do cô bé tầm tầm tuổi tôi ở nhà số hai ở tầng bảy ném xuống. Bà nội nói, cô bé ấy rất lanh lợi, đặc biệt rất hay giả bộ ngoan hiền.

Nhưng rồi nhiều ngày sau đó, đột nhiên không còn nhìn thấy chuồn chuồn trắng, tôi chờ, chờ rất lâu, bà nội nói, bác gái tổ trưởng khu phố nghiêm khắc nói với người

lớn ở tầng bảy rằng, cô bé nhà họ làm loạn, xả rác, ô nhiễm cảnh quan... “Con bé cứ thế mãi, có phải là do quá rảnh rồi phải không?”

Cô đọc đến đoạn này, bỗng nhiên bên tai nhớ tới tiếng nói của bác gái tổ trưởng khu phố, không khỏi mỉm cười.

“Tôi rất khó chịu, bởi vì không còn được nhìn thấy chuồn chuồn giấy nữa.

Không ngờ hơn một tháng sau, vào một buổi chiều, khi ánh nắng vàng rực rỡ chiếu trên mặt tôi, trong lúc vô tình ngẩng đầu lên, đột nhiên lại nhìn thấy vô vàn chuồn chuồn giấy trắng giống như mây mù từ trên trời rơi xuống.”

Tôi không giỏi ăn nói giống như em, thật sự không có cách nào miêu tả được cảm giác khi đó, hoàn toàn bị rung động, choáng váng. Tôi chỉ cố mở mắt thật lớn để xem, một trăm, một nghìn, trắng nõn không tỳ vết, chúng xoay tròn rồi chậm rãi hạ xuống đất, chẳng chịt không một khe hở, che lấp ánh mặt trời, giống như giữa lúc trời quang mây tạnh tháng năm lại có một trận mưa tuyết.

Thậm chí, đáy lòng cảm thấy vô cùng rung động.

Có lẽ hàng xóm bé nhỏ lâu trên biết tôi vất vả chờ đợi mỗi ngày, cho nên cố ý sắp xếp cho tôi một buổi biểu diễn long trọng như vậy.

Có thể có một loại cảm giác bé nhỏ rằng, trái đất đang quay quanh chính mình?

Sau đó, tôi chợt nghe thấy tiếng nói, lúc ấy bác gái tổ trưởng khu phố đang ngồi cùng với các bà, các cụ dưới tầng một, ngẩng đầu lên nhìn thoáng qua, lập tức bệnh tinh tái phát, trực tiếp ngã xuống.

Sau đó, tôi gặp được em.

Nhà của bác gái tổ trưởng khu phố ở ngay sát cạnh nhà tôi, tôi nghe được âm thanh ồn ào ngoài hành lang, là bố mẹ em áp giải em xuống xin lỗi.

Cách cánh cửa sắt, tôi cảm thấy giọng em đặc biệt dễ nghe, tràn ngập sức sống, giống như tiểu tinh linh trong tivi.

Em nói "bác tổ trưởng, cháu xin lỗi, lần trước bác nói với cháu là mỗi ngày không được thả chuồn chuồn giấy xuống tầng dưới", cho nên em quyết định sẽ ném tất cả một lần, nhưng số lượng sinh sản của em... đúng, em nói chính là số lượng sinh sản... là không đổi, cho nên chỉ còn cách là rắc đi toàn bộ. Em nói, "bác tổ trưởng, không phải cháu muốn trả thù bác, thật đấy."

Tôi mở hé cánh cửa sắt một chút, lén lút nhìn em. Em cũng phát hiện ra tôi, cười vô cùng ngọt ngào, nhưng lại trừng mắt nhìn tôi.

Lại qua vài ngày sau, toàn bộ mọi người trong khu nhà đều biết, cô bé nhà số hai tầng bảy thích tôi. Cô bé nhà số hai tầng bảy nói tôi rất “đẹp trai”.

Này, tôi là người đầu tiên trong lòng em phải không?”

Cô cảm giác lồng ngực bị một luồng cảm xúc mãnh liệt trào dâng đến bức bối.

Cô đã sớm quên cậu bé lâu dưới ấy. Đối phương lại để ý tới cô nhiều năm như vậy, nhớ rõ những điều vụn vặt về cô.

“Nhưng tôi nghĩ em vẫn không nghĩ ra tôi là ai phải không? Không sao, tôi nói rồi, em là người như vậy mà. Em nói phải chín chắn, đầy lý trí mới đáng để em yêu. Có lẽ tình yêu của em cũng không lâu dài, cũng không trưởng thành, nhưng em lại có được tình yêu nhiều nhất.

Mỗi một lần đều khai thác được một điều mới mẻ ở chính mình. Mỗi một lần đều cảm thấy đây mới là mối tình đầu.

Mặc kệ xuất phát từ cảm động, tò mò, hay là dày công tính toán, tôi đều cảm thấy, em là một cô gái tốt.

Em là cô gái đầu tiên mà tôi thích, cũng là người đầu tiên trong lòng tôi.

Nhưng khác với em, tôi lại là một người đàn ông trưởng thành, chín chắn và lý trí.

Cho nên, tôi vẫn luôn thích em.”

Nước mắt cô đã chảy tuôn rơi. Trong lúc hai mắt nhắm lệ mơ hồ, một con chuồn chuồn làm từ giấy trắng xoay tròn, chậm rãi rơi xuống trước mắt.

Mơ mơ màng màng ngẩng đầu lên, nhìn thấy một bàn tay từ sau lưng vuốt nhẹ đỉnh đầu mình.

Trên ngón giữa có một chiếc nhẫn, sáng đến mức khiến cô rất muốn mỉm cười.

Để mình giải thích cho một số bạn chưa hiểu nhé. Người viết thư chính là người đeo nhẫn đó. Anh ấy chính là cậu bé ở tầng dưới cùng khu chung cư với nhà nữ chính năm xưa.

Nguyên nhân nữ chính hiểu nhầm anh nam chính, chính là ở chi tiết chiếc nhẫn. Quan niệm của chúng ta là, người nào đeo nhẫn ở ngón áp út tức là người đó đã có gia đình, nhưng ở đây nam chính đeo nhẫn ở ngón giữa mà nữ chính vẫn hiểu nhầm. Vì sao?

Nhẫn cưới thường đeo ở ngón áp út bởi vì có một cách giải thích về cách đeo nhẫn ở từng ngón tay như sau:

+ Ngón áp út biểu tượng đã lập gia đình.

+ Ngón trỏ biểu tượng đang đi tìm người yêu.

+ Ngón giữa biểu tượng đang yêu đơn phương.

+ Ngón cái biểu tượng yêu say đắm.

+ Ngón út biểu tượng chán ghét tình yêu, thể sống độc thân.

Chị nữ chính hiểu nhầm anh nam chính yêu đơn phương 1 người khác, mà ko biết người anh ấy yêu đơn phương lại chính là mình.

Chocolate đặt trước cửa sổ

Tác giả: Tiểu hài tử, người lại đây

Thiếu niên không lo lắng về thời tiết của mùa hè, trời đất khô hanh, khi đó nhà lắp điều hòa cũng không nhiều, trong phòng lại buồn, tôi trèo tường, nhẹ nhàng trốn qua mặt cha đi dạo quanh con ngõ nhỏ, ngồi dưới một góc cây đại thụ trốn ánh nắng.

Đúng lúc này, một lon nước có ga mát lạnh được đưa tới trước mặt tôi, tôi liếm môi, ngẩng đầu lên, không khỏi ngẩn ra, đứng trước mặt là một cô gái khoảng mười sáu, mười bảy tuổi. Bằng vốn hiểu biết của tôi đối với con ngõ này, khẳng định cô gái này không ở gần đây. Lúc tôi còn đang suy nghĩ, một chiếc xe ba bánh chuyên chở đồ dụng gia đình dừng trước sân ngôi nhà số 7. Cô gái hướng người phụ nữ trung niên ở bên cạnh chiếc xe ba bánh vẫy tay, lại xoay người đem lon nước có ga đặt trong tay tôi.

Tôi chép đi chép lại miệng, theo đầu óc thông minh của tôi, có thể nhìn không ra đây là loại hình gì sao? Tôi nhìn hai bên ở trong con ngõ nhỏ, hắc, hôm nay cũng thật kì quái, trong con ngõ này chỉ trừ bỏ mấy bà cô, còn đâu không có vị lao động cường tráng nào khác.

“Cô có phải hay không mưu tính nhờ tôi chuyển nhà hộ? Một lon nước ga mà đã nghĩ làm cho tôi hằng hái sung phong sao? A. Không uống không uống.” Tôi cự

tuyệt mọi thứ dụ dỗ. Nhưng trời nắng to như thế này, thử cũng đều chảy cả mồ hôi.

Cô gái nhỏ khẽ nháy đôi mắt to tròn trong veo như nước, cười nói: “Không cần anh làm, mẹ em đã nhờ hàng xóm trước đây đến giúp, để tránh ảnh hưởng đến người khác nghỉ ngơi.”

Vừa nghe lời này, trong lòng tôi an tâm rồi, thỏa mái tiếp nhận lon nước có ga, hướng về phía cô cam đoan, “Ân... Đi đi, đi đi, người ở đây tôi quen, nếu hàng xóm tới nêu ý kiến gì, anh giúp người giải quyết.”

“Ân, cảm ơn anh.” Cô gái nhỏ nghiêng đầu cười, “Anh, tên của người là gì?”

Tôi còn chưa mở miệng, thì đã nghe thấy mẹ tôi lớn giọng rống lên: “Ngưu Ngưu, về nhà ăn.”

Cô gái nhỏ hé miệng cười: “Xin chào, anh Ngưu Ngưu.”

“...” Lòng tôi có chút buồn bã, tối về nhất định phải phiền mẹ tôi đừng có gọi tôi bằng cái nhũ danh đó ở trong ngõ, một chút khí chất đều không có.

Vì thế, tôi trịnh trọng mà đem tên mình nói cho nàng, nhưng điều làm tôi vô cùng buồn bực là, vô luận ra tôi quấy rầy hay cưỡng bức đe dọa như thế nào, Diệp Hiểu

Dương vẫn luôn gọi tôi là “Ngưu Ngưu”.

Diệp Hiểu Dương là tên của cô gái này, năm nay mười sáu tuổi. Diệp Hiểu Dương và mẹ cô vốn không phải là người ở đây, vừa mới thuê căn nhà số 7, một căn nhà một tầng không đến mười mét vuông. Trong sân nhà cho thuê thuộc loại một tầng, cơ bản đều các hộ gia đình thuê, tóm lại, xấu tốt lẫn lộn. Không biết cha của Diệp Hiểu Dương vì cái gì lại không sống cùng hai mẹ con họ, bất quá tôi cũng không hỏi nhiều vì đó cũng không phải là chuyện của tôi.

Mẹ của Diệp Hiểu Dương không có công việc chính thức, chính mình mở một quán bán bánh rán, ở trong ngõ đi sớm về tối bán. Tôi kì thật không thích ăn bánh rán, nhưng Diệp Hiểu Dương luôn dùng loại ánh mắt sùng bái nhìn tôi, nam nhân đều phải giữ mặt mũi tốt, cho lên tôi ba tháng liền đều ăn bánh rán. Mẹ của Diệp Hiểu Dương thấy tôi thường xuyên chiếu cố việc làm ăn của dì, mỗi lần mua bánh rán đều nhiều hơn một tảng bánh quế, đồng thời nhờ tôi chiếu cố nhiều đến con gái của cô. Tôi tự nhiên là bằng lòng đáp ứng, dù sao tôi với Diệp Hiểu Dương không cùng ở một trường, Diệp Hiểu Dương sau khi tan học đều đứng giờ về nhà, cho nên việc chiếu cố cô bé chỉ là việc nhắc mí mắt mà thôi.

Bất quá nói đi cũng phải nói lại, tôi không biết vì sao, cả hai mẹ con họ đều đặc biệt tín nhiệm tôi, nhưng tôi thật sự khảng định trước đây hoàn toàn không quen biết họ.

Cho đến một ngày, lúc Diệp Hiểu Dương đang ở nhà tôi, tôi thuận miệng hỏi, lúc này mới có thể hiểu.

Có lẽ thế giới có khi rất lớn, nhưng cũng có khi thật là nhỏ bé, mà nguyên nhân thì phải lộn ngược dòng lại mùa đông năm kia, lúc đó tôi mười sáu tuổi, tôi cùng mấy người bạn thân tới Bắc Hải trượt băng, địa phương kia không có thu phí, có gì vui mừng đều thường nơi đó tụ tập. Có người còn đùa khẳng định địa phương đó có buôn bán, mẹ của Diệp Hiểu Dương lúc đấy tại nơi đó bán mứt hoa quả. Phần lớn là học sinh ở đó trượt băng đùa giỡn với nhau, cơ bản có thể phân ra ba loại tình huống: Thứ nhất, thuần túy trượt băng; loại thứ hai: đến để tán gái; loại thứ ba cũng chính là chúng tôi, kéo bè kéo cánh đến tìm nơi đánh nhau.

Tôi khi đó mới chỉ là một đứa trẻ nhỏ, nghe nói nó so với công nhân được phát lương cuối năm còn hưng phấn hơn. Dương nhiên động thủ không giống như "Young and Dangerous" (tập tành làm giang hồ) - lấy dao ra đùa chơi chém loạn mây quả dưa hấu. Bình thường toàn là dùng quyền đấm, thật sự người ít không đánh được đông thì lại mang côn ra đánh chém, chỉ cần không lấy mạng người là được.

Kéo bè kéo lũ đánh nhau luật cơ bản còn lại là càng đánh người càng nhiều, bởi e rằng ảnh hưởng đến người trượt băng? Cũng hoàn toàn không có gì liên quan đến những người ngu xuẩn đoán lung tung mà co hai chân bỏ

chạy. Cũng có khi đánh mới thành anh em, cùng nhau chơi đùa.

Tóm lại một câu, hôm nay ta đánh người, đến mai người đánh ta, ai nhiều hơn ai trước hết đều chiếm một phần tiện nghi.

Mà cái tôi muốn nói chính là, ngay giữa trong một lần loạn chiến, xe mút quả của mẹ Diệp Hiểu Dương bị đụng ngã, cụ thể ai làm cũng không tìm ra được, tôi thật không nhớ rõ lúc đó Diệp Hiểu Dương đã ở đó, chỉ nhớ rõ có hai nữ nhân quỳ trên mặt bằng nhật sơn tra, sơn tra đều là viên, lại đây một xe khó tránh khỏi rơi đây nơi. Về phần chuyện tốt tôi làm mà Diệp Hiểu Dương nói, theo cô thuyết minh, lúc ấy rất loạn, mắt thấy sơn tra đều bị đổ hết, cô thầm nghĩ sơn tra là dùng tiền mua, cho nên lợm nhanh thì lại đi đến chỗ đánh nhau. Tôi giờ khác ấy giống như đại hiệp nhảy lên sân khấu, Diệp Hiểu Dương nói lúc đó tôi thấy một người nào đó đánh vào cô nên tôi một gậy đánh vào ót người nọ, tiện đà giúp Diệp Hiểu Dương. Diệp Hiểu Dương liền ra sức khẩn cầu tôi giúp cô nhật sơn tra...

Nói đến đây tôi có chút ấn tượng, lúc ấy Diệp Hiểu Dương đội mũ bông, áo khoác to rộng, ánh mắt tôi chỉ có thể nhìn thấy một đôi má đỏ hồng, có lẽ chính là lúc nhìn ánh mắt phiếm lệ của cô tôi lại phạm một chuyện bội ước, nhảy ra khỏi lưới sắt gọi công an đến giải tán cuộc đánh nhau, mấy tên tiểu tử bị bắt được đem tên ta khai ra, làm cho tôi bị ba đánh một trận chết khiếp, sau đó lại bị

trường học ghi chép một cái nổi nặng. Đương nhiên tôi cũng không thể trách mấy người đó không trượng nghĩa,, chỉ đổ thừa chính mình tự xen vào chuyện của người khác...

“Không đúng a, các người không đến đồn cảnh sát đối chiếu sao? Người rõ ràng là nhớ diện mạo của ta hẳn giúp hướng cảnh sát cầu tình a! Người có biết việc này làm cho ta bị thảm thế nào không? Ta bị phạt ngồi không trong phòng tối, đến trường lại bị phạt trước mặt mọi người đọc bản kiểm điểm.” Tôi nheo mắt, trách móc nhìn cô.

Diệp Hiểu Dương quăng cho tôi ánh mắt xin lỗi: “Thực sự xin lỗi anh Ngưu Ngưu, khi đó em cùng mẹ vừa mới tới Bắc Kinh, vì hoàn cảnh nên không thể tạm thời làm chứng. Trong thành lại cấm bán hàng rong. Cho nên... Cho nên mẹ con em thu thập những thứ tốt nhất rồi chạy nhanh bỏ đi, rất rất xin lỗi.”

“Nga... Như vậy thì cũng không có sự tình gì, hắc hắc...” Tôi thấy nước mắt nàng rơi xuống lại cảm thấy có chút áy náy, tôi gãi gãi tóc, lại nói lại: “Không sao, trong phòng tối rất ấm áp, ta liền ngủ thẳng đến hừng đông. Ở trước toàn bộ giáo sư, học sinh coi như là để họ điều ta hơn đi, ha ha... Các người nếu không chạy thì sẽ bị phạt, chạy trốn được là tốt. Không cần gặp sự tình như vậy.”

Diệp Hiểu Dương nín khóc mỉm cười, không biết ở đâu lấy ra một thanh chocolate, mắt khẽ buông xuống, mở bàn tay của tôi ra, nhẹ giọng nói: “Anh Ngưu Ngưu thích ăn

chocolate phải không?”

Tôi cũng phụ họa với tiếng nói, cũng không khách khí, xé tờ giấy bọc ra liền bẻ một miếng lớn nhét vào miệng, than thở nói: “Loại này là chocolate nhập khẩu không rõ đâu, người không nên tốn tiền? Mẹ người kiếm tiền cũng rất vất vả nha, sự việc kia cũng đã là quá khứ, về sau để dành mua đồ ăn cho mình đi.”

Diệp Hiểu Dương vén tóc, không đáp ứng cũng không phản bác, cười cười ngại ngùng.

Từ khi có việc này về sau, Diệp Hiểu Dương tuy rằng không nói cố ý cảm tạ tôi nhưng trước bề của sổ của tôi luôn có một thanh chocolate nhập khẩu, tôi cũng nói với cô như trước nhưng cô không nghe, còn nói với ra là sẽ mua đều đều, nhưng thời gian càng nhiều thì càng tốn tiền. Đối với lý giải hành vi của mình, cô cố chấp nói là tự phạt chính mình, khẳng định cô cảm thấy áy náy. Cho nên tự nguyện đi mua, tôi cũng không ngăn được.

Nhưng tôi biết Diệp Hiểu Dương không có tiền, chỉ cần xem cô hầu những mảnh vụn làm túi sách đi học cũng biết. Vì thế, ở ngày sinh nhật mười bảy tuổi của cô, tôi đưa cho cô một cái túi sách mới. Dĩ nhiên cô sống chết cũng không chịu nhận, bất qua tôi chỉ cần có một chiêu, làm động tác ném vào sọt rác, lúc này cô mới không tình nguyện nhận lấy túi sách, còn nói với tôi ít nhất năm mươi lần cảm ơn. Mới đầu tôi còn tưởng cô ngại cái túi sách đẹp, nhưng về sau có đi có lại mới phát hiện là chính xác,

bởi vì, cô cả ngày đều cười ngọt đến đặc biệt.

Bất quá, nha đầu kia thật biết làm cho người khác đau đầu, tôi bất quá chỉ tặng cho cô một cái túi sách thôi mà, cô cư nhiên ngày càng làm mọi việc trầm trọng hơn, cuối tuần giúp mẹ tôi trải ga giường, còn giúp tôi quét phòng, chocolate cũng trộm đặt bên kệ cửa sổ phòng tôi.

Những ngày như vậy, tôi liền phải nói, Diệp Hiểu Dương quả thực là một cô gái tốt.

Có một ngày, vào buổi tối, đúng lúc tôi vừa đi học về liền gặp dì Diệp đẩy xe bánh rán, tôi liền chạy tới chào hỏi, trong lúc vô ý hỏi, dì Diệp tốt cùng là một tháng cấp cho Diệp Hiểu Dương bao nhiêu tiền tiêu vặt. Lúc ấy, dì Diệp còn giật mình, nói cho tôi biết, trừ bỏ tiền học phí cùng tiền ăn sáng, không có tiền tiêu vặt.

Lần này làm cho tôi kinh ngạc, càng nghĩ càng kinh hãi, nghiêm trọng lại hoài nghi Diệp Hiểu Dương lấy cớ đóng học phí để lừa tiền. Vì thế, tôi thừa dịp dì Diệp không có ở nhà, nghiêm khắc chất vấn cô. Diệp Hiểu Dương từ đầu đến cuối vẫn luôn giữ trầm mặc, mà cô xem ánh mắt của tôi giống như tôi đang vũ nhục nhân cách của cô. Tôi thấy cô vừa khóc, vừa định nói cái gì đó, cô đóng cửa phòng, mặc cho tôi gọi thế nào cũng không chịu ra.

Sau đó, chúng tôi bắt đầu chiến tranh lạnh, hơn nữa cũng sắp thi đại học, tôi cũng không có thời gian ở trong

ngõ đi bộ, cứ như vậy, chúng tôi ít nhất ba tháng không nói chuyện.

Mãi cho đến kí thi đại học chấm dứt, tôi rút cuộc thờ phào nhẹ nhõm, tôi đem tất cả sách giáo khoa ném vào thùng rác trong ngõ, tâm tình rốt cuộc cũng vui sướng. Khi tôi mang chiếc cặp sách không đến cửa nhà mình, lại bị một cái thùng cũ chặn đường đi, tôi không kiên nhẫn đá một cước, nhưng lại phát hiện trong thùng còn có đồ vật, cúi đầu nhìn lại, trên mặt thùng dán giấy nghiêm phong, còn chút màu nước - Người nhận: Anh Ngưu Ngưu.

“Anh Ngưu Ngưu!

Cám ơn anh một năm qua đã chiếu cố mẹ con em, từ khi mẹ con em chuyển đến đây tới nay, cũng không phải chịu nhiều khi dễ. Em biết là anh Ngưu Ngưu ở trước hàng xóm đã nói rất nhiều lời hay về mẹ con em, ngay cả thím ở sân cũng không tìm mẹ con em gây phiền toái. Thím này ở đây là nhân vật rất lợi hại, nghe nói anh cùng với con trai cô ấy đánh nhau, lúc đó thiếu chút nữa còn mang cả dao ra. Chính là ở đây, cuối cùng thím ấy cũng phải ở trước mặt mẹ em khen ngợi anh Ngưu Ngưu, nói anh tuy còn nhỏ nhưng hiểu chuyện, có thể chủ động giúp thím mang than tổ ong, dọn cái trắng. Mà em biết người tính tình cũng chỉ là bướng bỉnh, cho nên em đoán, anh vì mẹ con em nên mới bắt mình tạo dựng quan hệ tốt đẹp với thím, đúng không?

Mặc dù anh không thừa nhận cũng không có quan hệ, em biết anh là người tốt. Đúng rồi, ngàn vạn lần đừng quên giúp em cảm ơn cha mẹ của anh, dì Ngưu làm bánh chèo rất thơm, chú Ngưu còn giúp mẹ em sửa lại xe bán bánh rán. Em vì cha mất sớm nên thực hâm mộ anh có cha. Cảm ơn người nhà anh đã chiều cố mẹ con em, làm cho em cùng mẹ cảm nhận được không gian ấm áp của quê nhà, cảm ơn mọi người đã cho mẹ con em tươi cười.

Nhưng người em muốn cảm ơn nhất vẫn là anh Ngưu Ngưu...

Em không biết nên đáp lại ơn của anh thế nào, lại không có tiền, chỉ có thể dành dụm từng chút một, mua chocolate anh thích ăn nhất. Chocolate anh ăn cứ yên tâm, đều là do em kiểm tra phế phẩm lấy tiền mua, nếu anh không tin có thể tới trạm phế phẩm hỏi ông cụ tóc bạc, ông ấy có thể chứng minh lời em nói là không sai. Em không nói cho anh tại sao lại có tiền là vì sợ ca không ăn chocolate em mua nữa, hiện tại nói cho anh là bởi vì em sắp phải rời khỏi nơi thành thị này, em... Sẽ rất nhớ anh Ngưu Ngưu.

Cuối cùng, Diệp Hiểu Dương chúc anh thi đỗ đại học, chúc cả đời vui vẻ."

Xem xong thư, lòng tôi nóng ruột, vì thế, tôi quay người lại hương tới nhà của Diệp Hiểu Dương... Nhưng mà, họ đã rời đi ở lúc tôi thi...

Tôi đứng yên giữa căn nhà một tầng trống rỗng, tâm cũng vắng vẻ... Tôi cỡ nào muốn nói cho cô, tôi kỳ thật đã lên một kế hoạch, chỉ cần sau khi thi xong, lập tức đưa Diệp Hiểu Dương đến Bắc Hải chèo thuyền, bởi vì cô đã từng hỏi qua tôi, thời điểm băng tan thì mọi người sẽ chơi cái gì, tôi nói là trèo thuyền ngắm phong cảnh, tôi nhớ rõ, lúc đó trong mắt cô lóe lên thích thú.

Nhưng hiện giờ, tôi không muốn tin nhưng cũng phải tin, tôi đã đánh mất nữ nhân cả đời này đối tốt với tôi nhất.

Mùa xuân của tiểu nữ mẫu

Tác giả: Tiểu hài tử người lại đây

Chương 1. Bảo vệ HP tốt!

(HP: Health point: giá trị tính mệnh, tính mạng, sinh mệnh... máu...)

Ban đêm tâm trạng buồn chán, học trò Đỗ Viện Viện đánh bùm bùm bàn phím, chậm chậm tiến vào game online mà bạn tốt giới thiệu.

Sau khi tiến vào trò chơi, Đỗ Viện Viện lựa chọn chức nghiệp mà cô thường dùng, Đạo sĩ.

Đạo sĩ, tục xưng "Vú em", xem cũng có thể biết được ý nghĩa, là loại nhân vật phụ trợ trong trò chơi, nếu gia nhập tổ đội, chức nghiệp này trừ bỏ quyền trông coi sinh tử của người trong đội, người chơi còn có thể gia tăng giá trị các kĩ năng phụ trợ linh tinh tỷ như gia tăng thời gian phòng ngự nhất định.

Bởi vì thăng cấp là một quá trình thống khổ lâu dài, cho nên chức nghiệp này trở thành chức nghiệp được mọi người yêu nhất, trừ bỏ thời điểm xoát đại quái phải tập trung tinh thần, còn lại thời gian luyện cấp có thể lựa chọn chức năng "Tự động đi theo". Nói cách khác, chính là người không cần làm gì cũng có thể theo đội hữu thăng

cấp. Ngài bỏ được tiểu vú em yếu đuối sao? Vì thế, một đường cùng một đường cùng xoát kinh nghiệm. Tuyệt vời!

Tóm lại, Đỗ Viện Viện quyết định tạo nhân vật này, tiến vào trò chơi.

0 cấp tiểu vú em - [Ham Chơi Viện Viện], hi vọng rạo rức.

Vào trò chơi, Đỗ Viện Viện không có bị choáng váng đầu bởi màu sắc rực rỡ của hệ thống trò chơi, làm từng bước hoàn thành các nhiệm vụ vào cửa. Nàng nhìn lên đồng hồ, nếu không có bất cứ chuyện gì xảy ra, nàng sau hai giờ có thể thuận lợi lên 20 cấp.

(1)

[Bản đồ Hàm Thoại] [Ham Chơi Viện Viện]: Tiểu hào* 20 cấp cần tổ đội thăng cấp, tổ đội thăng cấp nha, chúc nghiệp vú em, bảo vệ HP tốt đây...

*Tiểu hào: có thể hiểu là những người từng chơi game giờ chơi lại...

Hiện tại đã gần ba giờ sáng, Đỗ Viện Viện xoát hơn mười lần nhưng không có người phản ứng.

Đúng lúc này, lúc này ở bên góc màn hình, chỗ vị trí

có thể làm cho người khác thấy rõ hiện lên một cái Lạ bá lấp lánh.

[Đại Lạ Bá] [Ban Ngày Không Hiểu Gia Hắc]: Vô Danh! Chờ mở lên 71 cấp, Thiên Nhận chính là lão tử đích!

[Đại Lạ Bá] [Ban Ngày Không Hiểu Gia Hắc]: Lão tử chính là thích cùng với người tranh đoạt Mị Nương, người làm sao có thể không phục?

Lạ Bá trên màn hình thay phiên nhau đổi mới, Đỗ Viện Viện mở thương điểm nhìn vào giá của Lạ Bá trong trò chơi.

Đại Lạ Bá 50000 trò chơi tệ. Tiểu Lạ Bá 10000 trò chơi tệ. (trò chơi tệ: tiền trong trò chơi)

Mà vị ngoạn gia này kêu [Ban Ngày Không Hiểu Gia Hắc] đã muốn xoát mấy chục lần đều đổi các kiểu mắng ngoạn gia kêu [Vô Danh].

Lòng hiếu kì thúc dục, Đỗ Viện Viện lại mở bảng xếp hạng các ngoạn gia.

Cấp bậc đứng đầu bảng (mãn cấp 70 cấp)

Đệ nhất danh: Vô Danh 70 cấp - Phong hào: Thiên Nhận.

Đệ nhị danh: Ban Ngày Không Hiểu Gia Hắc 70 cấp -
Phong hào: Thiên Khung.

Đệ tam danh: Mị Nương 70 cấp - Phong hào: Hoa Quỳnh.

[Đại Lạt Bá] [Mị Nương]: Tốt lắm lão công, mắng đến mắng đi không có ý nghĩa, Vô Danh sẽ không cùng người xoát loa.

Đỗ Viện Viện chặc lưỡi, ôi uy, vừa mới tiến vào trò chơi liền gặp NP của tam đại cao thủ ngoạn gia!

Nàng vừa ở Hảm Thoại tổ đội, vừa xem loa bát quái, mười phút đồng hồ trôi qua, ngoạn gia đứng thứ nhất [Vô Danh] quả thực không có xuất hiện, có thể là đã đi ngủ đi.

[Bản đồ Hảm Thoại] [Ham Chơi Viện Viện]: Tiểu hào 20 cấp cần tổ đội thăng cấp, tổ đội thăng cấp, chúc nghiệp vụ em.

Mẹ, bảo toàn HP tốt đấy.

Ngay tại lúc Đỗ Viện Viện liên tục rao, nàng liền nhận được một cái thư tán gẫu riêng.

[Mặc] tán gẫu riêng [Ham Chơi Viện Viện]: Đến chỗ mã phu.

Đỗ Viện Viện nhìn bản đồ, mở chức năng “Tự tìm kiếm”, nhấn chuột vào mã phụ, chỉ thấy áo trắng bông bình của Ham Chơi Viện Viện chuyển đến giữa thành thị hoang vắng liền chạy chậm lại.

Rất nhanh, nàng nhìn thấy một ngoạn gia quần áo rách nát 15 cấp [Mặc].

Đỗ Viện Viện bỗng trừng mắt một cái xem thường, nàng vốn muốn tìm một cái cấp bậc cấp hơn mình cùng xoát kinh nghiệm, chính là Tiểu Pháp sư trước mắt khẳng định là không thỏa mãn được như cầu của mình. (Đặc điểm của chức nghiệp Pháp sư: Máu ít, lực công kích cao, trang bị rất hiếm lại cấp bậc quá nhỏ = phế vật)

Vì thế, nàng không nhin được gõ chữ trắng xanh.

[Ham Chơi Viện Viện]: Cấp bậc này của người được không?

[Mặc]: Đi theo ta.

Đỗ Viện Viện thấy hản quay người bước đi, vội vàng chọn chức năng theo sau, rồi ngồi ở máy tính giữ, thành thoi cắt móng tay, vì mục đích ban đầu nàng không phải làm các thao tác khác.

Lúc này, Lạt Bá lại bắt đầu xoát.

[Đại Lạt Bá] [Ban Ngày Không Hiểu Gia Hắc]: Vô Danh, người là rùa đen rút đầu, lão tử ở Thái Tử Phong chờ người nửa tiếng, TM (con mẹ nó) người có phải hay không là ông già?

Chức năng đi theo không ảnh hưởng đến nói chuyện phiếm, Đồ Viện Viện gặp ngoạn gia [Mặc]. Đối với lộ tuyến am hiểu sâu, đoán rằng hắn có thể là tiểu hào, cho nên mới không cần tìm hiểu tin tức đường đi.

[Ham Chơi Viện Viện]: Uy, người đã gặp qua ngoạn gia kêu Vô Danh sao? Lão bà của hắn có phải hay không bị người ta cấp đoạt đi rồi?

[Mặc] hời hợt nói: Ta nghĩ, hắn đơn giản là thiếu một người giúp thăng cấp. Trò chơi mà thôi.

[Ham Chơi Viện Viện]: ٩(͡ _ ͡) ٩ Cũng đúng. A, hay chúng ta đi Thái Tử Phong xem đại chiến thế kỉ đi!

[Mặc]: Người như thế nào còn không hiểu, Vô Danh sẽ không đi.

[Ham Chơi Viện Viện]: Hắn vì cái gì mà không đi? Ta căn bản nếu là đệ nhất khẳng định muốn đi a, muốn trang bị có trang bị, muốn cấp bậc có cấp bậc, bị đệ nhị mắng thành ra như vậy quả thực cũng rất mất mặt đi!

Tiểu Pháp sư không nói gì nữa nhưng thái độ tựa hồ có một chút khinh thường.

Đợi đến khi chạy đến chỗ quái tụ tập trên bản đồ, hẳn dẫn đầu chỉ huy Viện Viện đứng ở một chỗ BUG được che dấu. Vị trí kia có thể được nói là lỗ hổng của hệ thống, quái vật không thể đứng gần ngoạn gia để công kích, mà ngoạn gia cũng kiên lợi dụng lỗ hổng này, có thể ở trong mà giúp đồng đội thêm huyết, lại được một đồng kinh nghiệm lớn.

Đỗ Viện Viện nhìn điểm kinh nghiệm của chính mình không ngừng tăng nhanh, lại nhìn Tiểu Pháp sư lợi dụng kĩ năng quần công hăng hái đấu với đám quái vật ở giữa, không nhìn được nháy nhót hoan hô.

[Ham Chơi Viện Viện]: oa, sáng khoái ah! $\backslash(\geq \nabla \leq)/$
tuyệt tuyệt tuyệt

[Mắc]: Thêm huyết.

Bị hấn nhắc nhở như vậy, Đỗ Viện Viện thấy giá trị sinh mệnh hấn cơ hồ sắp chạm tới đáy. Nơi đây, cấp bậc quái vật thiết kế đều là 21 cấp, chỉ thấy thân thể nhỏ bé gầy yếu của hấn ở trong gió lay động, ngổn ngang.

[Ham Chơi Viện Viện]: Ngượng ngùng, hưng phấn quá độ, thiếu chút nữa hai người chết, (*^__^*) hì hì...

[Mặc]: ...

Mười lăm phút sau.

[Tin tức hệ thống]: chúc mừng ngoạn gia[Ham Chơi Viện Viện] thăng lên 21 cấp.

[Ham Chơi Viện Viện]: Ta thăng cấp, chúng ta đổi bản đồ.

[Mặc]: Đi, đi đâu?

[Ham Chơi Viện Viện]: Thái Tử Phong!

[Mặc]: ...

[Ham Chơi Viện Viện]: Ai nha, đi xem thôi, ta muốn trông thấy bản đồ đệ nhất quý danh.

[Mặc]: Thái Tử Phong quái trên 68 cấp. Đi sao?

[Ham Chơi Viện Viện]: Gặp lại bằng không thấy, chúng ta tiếp tục thăng cấp đi!

[Mặc]: <biểu tình đồ mồ hôi>

Bất quá thông qua đoạn hội thoại này, Đồ Viện Viện có thể khẳng định Mặc là tiểu hào, nếu không như thế nào đối với bản đồ phân bố quái vật nắm rõ như lòng bàn

tay.

[Ham Chơi Viện Viện]: Đại danh người là chức nghiệp gì?

[Mặc]: Chiến sĩ. (Hắn tựa hồ cũng không kiêng dè)

[Ham Chơi Viện Viện]: Bao nhiêu cấp?

[Mặc]: Thêm huyết. Đừng làm cho ta nhắc nhở người lần nữa.

[Ham Chơi Viện Viện]: Nga...

Đỗ Viện Viện mếu máo, thành thành thật thật thêm cho hắn mẫn huyết, lại tặng thêm một cái kỹ năng phòng ngự.

Nàng thừa nhận chính mình không có trách nhiệm tư tưởng như Vú em, Tiểu Pháp sư ở phía trước hăng hái dẫn đầu chiến đấu, hơn nữa lại tìm cho nàng một vị trí tốt nhất để quái không thể công kích, mà nàng lại thản nhiên vừa ăn vừa nói chuyện.

[Ham Chơi Viện Viện]: Người đói không, ta đang ăn mì tôm.

[Mặc]: Sau đó?

[Ham Chơi Viện Viện]: Ừ? Cái gì sau đó? < đổi biểu tình đáng yêu trong nháy mắt>

[Mặc]: Ta chết rồi lại chạy về đây ngươi có biết không?

Đỗ Viện Viện trong nháy mắt liền bị hóa đá, thời điểm nàng đi pha mì tôm đã quên thông báo cho Tiểu Pháp sư tạm dừng trước.

[Ham Chơi Viện Viện]: Thực xin lỗi, ta xem ngươi thao tác thành thạo như vậy... Là đi... Ta sai rồi... < biểu tình chỉ tay vào kẻ thù>

Khuôn mặt hẹp dài của Tiểu Pháp sư hiện lên tia bất đắc dĩ, không có đáp lại.

Tuy rằng Đỗ Viện Viện không có được lời đáp lại của Mặc, nhưng nàng có thể tưởng tượng được, một người nào đó ở chỗ trước màn hình khác khuôn mặt hẳn là đang méo mó.

Sau hai giờ.

[Ham Chơi Viện Viện] 25 cấp.

[Mặc] hơn 24 cấp.

Đỗ Viện Viện nhìn cấp bậc tăng cao càng có tinh thần,

hoàn toàn không nhìn thấy Tiểu Pháp sư đã vất vả thế nào.

[Mặc]: Mệt nhọc.

[Ham Chơi Viện Viện]: Chính là ta sẽ không như vậy. Người xem, ta vẫn thêm huyết cho người, người rồi cuộc không cần hy sinh nữa. Không cần vứt bỏ ta...

[Mặc]: Không được, ngày mai ta có khóa.

[Ham Chơi Viện Viện] nhắc tay nói ra một chủ ý cù ỉ: Cũng không cần lên lớp quá sớm a, hiện tại mới là năm giờ sáng, còn cách giờ lên khóa hẳn 3 giờ, ngủ không bằng không ngủ, đợi thời điểm đi học hãy ngủ.

[Mặc]: Khi đi học không thể ngủ. Buổi tối luyện nữa đi.

Đỗ Viện Viện không nghĩ tới [Mặc] cư nhiên lại là học sinh hiếu học, cần cù thật thà như vậy, nếu người ta đã nói như vậy, chính mình lại cứ tiếp tục thế cũng không được, vì thế nàng cùng Mặc tạm thời ngừng lại.

Hẹn nhau đúng tám giờ tối nay sẽ gặp mặt.

Còn có, nàng may mắn không có trư thấy người thấp, nếu không nhất định không bỏ qua cơ hội này điên cuồng thăng cấp, hơn nữa lại còn là vị tiểu Pháp sư thao tác

thuần thực này.

(2)

Ngày hôm sau, khóa sáng.

Đỗ Viện Viên điên cuồng chơi một đêm liền ghé vào bàn ngủ mê mết.

Nhưng mà, lúc này nàng ngủ, lại bỏ lỡ khóa tin học này yêu thích nhất, ... Lão sư Trần sư huynh dạy thay!

Tên hắc kê Trần Mặc, người cũng như tên, bình thường không nói nhiều lắm.

Trần Mặc có một đôi mắt dài và ánh mắt đẹp đến lạ lùng, con ngươi đen luôn sáng ngời, vẻ mặt luôn lãnh đạm như nước.

Hắn là thực sĩ của hệ máy tính, bởi vì thành tích ưu việt, thường xuyên giúp giáo viên dạy thay lúc bận rộn. Bởi vì người ta bộ dạng đẹp trai, khóa học cũng diễn ra tốt đẹp, mọi người bình thường thân thiết sẽ gọi hắn là Trần sư huynh. Lần đầu tiên Đỗ Viện Viên nhìn thấy Trần Mặc, nàng bất giác không biết là đã bị nụ cười của hắn hấp dẫn, từ đó về sau, các khóa tin học đều có thân ảnh yêu kiều của Viện Viên.

Mỗi khi đến khóa tin học, Đỗ Viện Viên đều không có

lập trường gì tạo ra tâm tính “tốt bụng”, “dụ dỗ” Trần sư huynh phụ đạo.

Khi Trần Mặc đưa mười ngón tay dài thành thạo đánh bàn phím trước mắt cô, không nhìn được mừng thầm, hy vọng rằng chính mình có thể hóa thành con chuột hoặc bàn phím hoặc tấm đệm để con chuột thử.

Chương 2: Đại thần, cứu ta...

“Về mặt cầu xin để làm gì? Bởi vì bỏ lỡ khóa máy tính?” Tô Hồng Thuận vỗ vỗ vai Đỗ Viện Viện.

Đỗ Viện Viện chu miệng gật đầu: “Ta quên là khóa mấy ngày nay là hẩn giảng, Mặc của ta...”

Đề cập tới chuyện Đỗ Viện Viện thăm mến Trần Mặc, đã là bí mật được công khai trong lớp nhưng mà bản thân Trần Mặc tựa hồ đối với chuyện này hoàn toàn không biết.

Tô Hồng Thuận làm động tác buồn nôn, “Người đi thổ lộ đi, hẩn lại không có bạn gái.”

“Kia làm sao được, vạn nhất bị cự tuyệt, về sau gặp mặt sẽ rất xấu hổ a...” Đỗ Viện Viện không phải không nghĩ tới, thư tình viết một phong rồi lại một phong, nhưng là không có đủ can đảm để gửi tới tay Trần Mặc.

Tô Hồng Thuận cười khúc khích: “Đã quên không nói

cho người biết, Mặc của người hôm nay đầy mắt có chút đen, sắc mặt quá kém, có thể là ngủ không tốt.”

Đỗ Viện Viện vô cùng kích động: “A?... Cần ta nấu cho hán canh gà bồi bổ sao?”

“Vậy nhìn cách ăn ở của người, chủ yếu là thấy người lười, có thể vượt qua sự lười biếng của bản thân mà ninh canh gà mới là ngạc nhiên đó.”

“...” Đỗ Viện Viện ngênh ngang mà đi, cao mặt ngẩng đầu, vì cô thích Trần sư huynh, canh gà đương nhiên là có thể.

Đỗ Viện Viện là người của trường phái hành động, bật người quyết định sau khóa chiều sẽ vào siêu thị mua nguyên liệu nấu ăn, tự nghĩ ra hình ảnh đáng khinh cô tự uy Trần sư huynh uống canh gà, thêm một chút nhạc nữa.

Trở về kí túc xá, cô thấy còn chưa đến giờ hẹn luyện cấp, cho nên quyết định làm canh gà trước. Sau hai giờ, món canh gà thơm ngon ra lò, nàng cấp cho chính mình một muỗng nhỏ, còn lại hết thảy đem cho Trần lão sư bồi bổ thân thể, hắc, thật là cảm động, thật là cảm động đi.

Nghĩ vậy, Đỗ Viện Viện tinh thần hăng hái, vui vẻ đi lên cầu thang.

Trong phòng kí túc xá của nghiên cứu sinh, Trần Mặc

đúng giờ lên, khi hần đến cửa kí túc xá phát hiện ra một nồi đun nước sôi đặt giữa hành lang (Bạch: muối bái phục tỷ này sát đất, để vào nồi đun nước sôi???) dưới nồi đun nước còn hé ra một tờ giấy, hần nhặt lên thì thấy:

“Mặc, uống hết chỗ canh này, nồi đặt ở giá rửa chén ở cantin, ta sẽ lên thu hồi.”

“Mặc...?” Trần Mặc nhìn chăm chăm cái nồi cực lớn kia, một đầu dây hắc tuyến. Tình yêu cà men được thấy nhiều, tình yêu nồi đun nước sôi lớn là lần đầu tiên nhìn thấy đi (Bạch: kể ra hôm nay muối cười hơi nhiều,... tình yêu...) Hần vừa tức giận vừa buồn cười, suy nghĩ một lát liền cặp tài liệu ở vách, bê nồi đun nước lên lập tức đi vào kí túc xá.

Đợi đến khi tiếng cửa phòng vang lên, Đỗ Viện Viện ở góc cầu thang ló ra, mặt đỏ bừng, miêng ngây ngô cười. Cây có thể giữ nhiệt cho hồ, Trần sư huynh hần là đã đem nồi đun nước dùng rồi đi.

(3)

Trời có thể sụp, đất có thể rung, thời gian luyện cấp không thể quên!

Vừa đến 8 giờ, Đỗ Viện Viện xinh đẹp khả ái nhanh chóng tiến vào trò chơi, là người được mọi người cho là lười thành tính, hiện giờ chính mình lại luyện cấp với tiểu

máy móc Mặc.

Leng keng! Hệ thống nhắc nhở: Hào hữu của ngài [Mặc] đã login.

Đỗ Viện Viện trong mắt cháy ra hoa, thật sự là hài tử ngoan, rất có khái niệm về thời gian.

Nhưng là, không chờ nàng tán gẫu với [Mặc], nàng đã nhận được một cái tin tức, cùng với bưu kiện vài món trang bị.

“Thay trang bị đi, đến Tri Chu Động chờ ta, chút nữa gặp lại.”

Đỗ Viện Viện vô tình “nga” lên một tiếng, kế tiếp mở bưu kiện kiểm tra.

Không phải lam trang bị, không phải là tử trang bị... Mà là kim.

Trang bị?!

Kim trang thuộc loại cực phẩm thuộc tính trung trang bị tốt, thiết nghĩ cách đoạt được kim trang nhanh nhất đối với đa số ngoạn gia mà nói chỉ có một cách: Mua bằng nhân dân tệ.

Bởi vậy Đỗ Viện Viện luống cuống tay chân gọi [Mặc],

mà [Mặc] lại vào trạng thái ly tuyến.

Đỗ Viện Viện do dự nhú mày, tuy rằng là trang bị hoàng kim dưới 30 cấp, nhưng mà so sánh với tử trang 40, 50 cấp ngoạn gia mà nói, bọn họ chỉ có phần ghen tị lẫn tức.

Đỗ viện Viện là lão ngoạn gia bí mật, nàng chưa bao giờ dùng nhân dân tệ để tham gia trò chơi, trò chơi thôi mà, giải trí là chính.

Hừ, Mặc. Tiểu tử thối này, khẳng định là cầm tiền của nhà đi tiêu sài, rất đáng giận!

Lúc này phía trên trò chơi hiện lên một cái quảng cáo màu đỏ, biểu ngữ được treo chuyển động giữa không trung.

[Tin tức hệ thống]: Thi đấu PK đang tiến hành, cuối ngày 30, cuối cùng ngoạn gia Vô Danh dành được vị trí võ lâm minh chủ, đạt được bộ y phục độc nhất vô nhị[Ám Kim Long giới] từ hệ thống phát.

Đỗ Viện Viện không khỏi thở hộc vì kinh ngạc, ám kim trang bị là trang bị hoàng kim siêu việt hiếm có, thuộc tính của nhân hơn phân nửa là dựa theo chức nghiệp của ngoạn gia mà gia tăng lực công kích, hơn nữa đối với chiến sĩ mà nói, gia tăng thuộc tính công kích +1 quả là khó khăn, mà [Ám Kim Long giới] hệ thống phát ra lực

công kích +10.

Trong khi Đỗ Viện Viện hấn còn cảm thán, cửa sổ tán gẫu riêng lóe sáng...

[Mặc] tán gẫu riêng [Ham Chơi Viện Viện]: Đi luyện cấp.

[Ham Chơi Viện Viện] hồi âm [Mặc]: A a a! Người vừa rồi đi đâu? Vô Danh được [Ám Kim Long giới] nhẫn thật đẹp, đại thần hảo suất a! Ta ở trong thành chạy vài vòng, như thế nào không thấy được Vô Danh nhỉ?

[Mặc] bình tĩnh hồi âm [Ham Chơi Viện Viện]: Chu Tri Động.

Nói xong, tiểu Pháp sư quần áo rách nát đã yên lặng ở trước mặt cô, hơn nữa lại M cô, kêu cô mở chức năng đi theo.

Trong lúc đi theo...

[Ham Chơi Viện Viện]: Này, người không có phản ứng gì sao? Còn có bộ trang bị quý hiếm này, ta không thể lấy.

[Mặc]: Đều là thứ không đáng tiền, ta không cất vào trong kho.

[Ham Chơi Viện Viện]: _-|||... Người là người chơi

nhân dân tệ* sao?

*Người chơi nhân dân tệ: người dùng tiền để chơi game (nâng cấp, đập đá, đập đồ...)

[Mặc]: Không tính. Trò này trăm ngàn lỗ hồng*.

*Lỗ hồng (bug game): Chỗ không hoàn thiện, sai sót.

Đỗ Viện Viện không hiểu rõ được ý tứ trong câu nói của hần, hần có thể thông qua lỗ hồng của trò chơi thu hoạch cực phẩm trang bị?

A... Người này đến tột cùng là thần thánh phương nào?

[Ham Chơi Viện Viện]: Người chính là cao thủ hacker trong truyền thuyết sao? <biểu tình bị sấm đánh>

[Mặc] hỏi một đấng trả lời một nẻo: Thử xem lực công kích hiện tại của người.

Đỗ Viện Viện liếc tiểu Pháp sư trên màn hình một cái, nhìn bốn phía một đám quái, mở công năng PK, giờ bảo kiếm trong tay, một chiêu "Liên Hoa kiếm pháp" đánh Mặc. Cơ thể...

[Bản đồ hệ thống]: Ngoạn gia Ham Chơi Viện Viện một kiểm sát thương ngọc gia Mặc. Đang ở trong thời gian

trạng thái hồng danh ngăn.

Chú giải: ngoạn gia ác ý PK (Player Kill), tên nhân vật sẽ biến thành màu đỏ. Giết chết ba người lập tức truyền vào ngục giam. Muốn rời khỏi ngục giam, chỉ cần đợi ba giờ hoặc giết chết NPC ngục cường đại bỏ chạy (chú thích: NPC chỉ những người kiểm soát ngoạn gia). Hơn nữa, ở trạng thái hồng danh, ngoạn gia có thể ác ý PK ngoạn gia mang hồng danh, có tỷ lệ làm cho hồng danh rớt ra trang bị hoặc đạo cụ mang theo trên người.

“....” Đỗ Viện Viện nhìn về phía tiểu Pháp sư nằm trên mặt đất, phát ra cái biểu tình khóc lớn.

[Mặc]: Ta gọi ngươi đánh quái, không phải là đánh ta. Bây giờ, chạy mau.(tử thi nằm trên mặt đất đột nhiên cảnh cáo)

Bỗng nhiên, vốn bản đồ thanh u (thanh tịnh - đẹp đẽ) đùng đùng nháy ra mấy vị ngoạn gia trên 30 cấp.

Nói thật là mấy người này đã theo dõi Ham Chơi Viện Viện từ lâu, bởi vì nàng một thân trang bị hoàn kim chói mắt làm cho người khác trong vòng ba thước thèm nhỏ dãi.

Thấy thế, Ham Chơi Viện Viện trong trò chơi đã dừng đánh chữ, liền xoay người bỏ chạy.

Trong lúc cô vội vàng, hoảng loạn bỏ chạy quên đóng chức năng PK, tay của cô cứ mang theo hoàng kim bảo kiếm mà chạy.

Nhưng mà, pháp sư công kích từ xa khó lòng phòng bị, tung ra “Thiểm Điện Kích Quang” dùng đòn đánh vào thân thể nhỏ bé của cô, giá trị sinh mệnh liền trực tiếp tụt xuống, Đỗ Viện Viện vừa chạy lại phải vừa cấp cho chính mình thêm máu, nhưng thêm huyết sẽ không thể chạy, nên rất nhanh bị ngoạn gia nào đó một chiêu “Mê Muội” kỹ năng liền ngã trái ngã phải.

Đỗ Viện Viện chăm chú nhìn mấy người đang tới gần, tức giận đến ngứa hai hàm răng, không nghĩa khí đem tỷ tỷ làm đà điếu? Oa nha nha! Sau đó cô liền vung bảo kiếm, đại khai sát giới!

[Bản đồ hệ thống]: Ngoạn gia Ham Chơi Viện Viện ác ý sát hại người chơi [Tiểu Nhị Hắc].

[Bản đồ hệ thống]: Ngoạn gia Ham Chơi Viện Viện một kiếm sát hại [Bánh Bao Đi Ngang Qua]. Ác ý PK vượt qua ba lượt, đưa vào ngục giam.

Vù... Đỗ Viện Viện chỉ thấy màn hình lóe lên, ngay sau đó, áo trắng phất phơ Ham Chơi Viện Viện đã thành tù nhân trong ngục giam.

[Ham Chơi Viện Viện] tán gẫu riêng [Mặc]:

5555555555555555 ta bị đưa đi rồi...

[Mặc] hồi âm [Ham Chơi Viện Viện]: Không có việc gì, ta lập tức đến.

[Ham Chơi Viện Viện] hồi âm[Mặc]: Người tới làm gì? Ba búa đã bị ngục trưởng cho rằng rắc rối! (Bạch: ý là thế này, sau khi giết ba mạng người hiện lên ba cái búa ở đầu thì phải, sau đó bị truyền vào ngục giam = rắc rối)

Mặc. Không có đáp lại.

Mà Ham Chơi Viện Viện mặc tù phục được vá khó coi, tội nghiệp ghé đầu vào trước lan can, trông mòn con mắt.

Còn phải không tại Mặc kì quái, không nên cấp cho nàng trang phục và đạo cụ huênh hoang như vậy, nhưng mà cái kia, giết người thực thích a, (>_<)

“Phụt” một tiếng, tòa nhà kí túc xá hiện ra một mảng hắc ám.

Nhanh chóng thấp đèn ở bên ngoài, Đồ Viện Viện mở cửa sổ nhìn ra ngoài.

Các học sinh tốp năm tốp ba ngồi vây quanh nhau trên bãi cỏ, chứng minh thiết bị cung cấp điện cho trường học lại bị hỏng, việc liên quan đến internet cũng bị chặt đứt.

(4)

Đỗ Viện Viện đau lòng vuốt ve máy tính, chịu khổ bởi sách vở lại phải thường xuyên gập lại ngược đãi “cực kì tàn ác” này.

Nhưng cắt điện không phải là truyện nhanh chóng, chỉ có thể chờ nhân viên đến sửa lại.

Nàng vừa muốn khép cửa sổ lại,, dõi theo ánh trăng lại phát hiện có một đôi mắt ở lầu một đang nhìn chính mình (Đỗ Viện Viện đang ở lầu hai của kí túc xá, xuyên thấu qua cửa sổ có thể nhìn rõ ràng bên dưới), mà chủ nhân của cặp mắt kia như tinh quang trong đêm tối, vô luận ở chỗ nào, Đỗ Viện Viện đều bắt được một chút ánh sáng.

Pingping ping (tiếng tim đập), khuôn mặt nhỏ nhắn của cô không khỏi đỏ bừng...

Bởi vì, Trần Mặc đang ngoắc cô, cô nhìn xung quanh, nha a, bốn phía không có con côn trùng nào, cũng không có người, chỉ có mỗi mình mình!

Ky bất khả thất thì bất tái lai, Đỗ Viện Viện dép lê cũng chưa đổi, giơ cao đèn pin hướng dưới lầu chạy như điên.

“Sư, sư huynh... kí túc xá của các người cũng bị ngắt điện sao?” Nàng hồi hộp vuốt phẳng góc áo.

“Ân, vừa mới đang nhập liền rót, đừng có gấp, lập tức đi cứu người.” Trần Mặc đưa ra đáp án không thể tưởng tượng nổi.(Bạch: JQ, có JQ)

“.....” Đỗ Viện Viện bây giờ rơi vào trạng thái bất ngờ, trong nháy mắt không khỏi nghi hoặc, lời này có ý tứ gì, nàng không phải đang yên lành đứng trước mặt hắn sao? (Bạch: Azzz, gốc giống muội ghê)

Mà Trần Mặc tựa hồ không có giải thích thắc mắc của cô, cười bí hiểm, thuận tiện đem đồ uống đưa cho cô.

Đối với cử chỉ này Đỗ Viện Viện không khỏi khiếp sợ, cô then thùng tiếp nhận đồ uống, cũng không quản là loại đồ uống gì, mở khuy ra, “ùng ục... ùng ục”

“Khụ khụ khụ...Trời, bia?...khụ khụ...”

Sắc mặt Trần Mặc khẽ biến, lấy lại đồ uống trong tay cô, ánh sáng chiếu lên, thực sự là bia.

“...” Hắn xấu hổ nhìn về phía Đỗ Viện Viện, “Lấy nhầm rồi, thực xin lỗi.”

Đỗ Viện Viện nhìn thấy thần sắc không yên lòng của Trần Mặc, vội vàng một bàn đấm ngực một bên lắc đầu: “Uống lạnh, rất mát, ha ha.”

Tuy rằng thâm mến Trần Mặc đã lâu, nhưng là cô chưa

từng tán gẫu với hân, nhiều nhất mười lần gặp hân ở trên đường đi về kí túc xá, rồi cuộc tạo ra cơ hội ngẫu nhiên gặp! Cô cũng không có can đảm chạy tới chào hỏi, thậm chí hên nhất lấy túi sách che mặt.

Giờ phút này, vô luận thế nào cô cũng không ngờ đến Trần Mặc lại mời cô uống nước... Bia, ha ha, không biết tại sao lại uống bia nhưng vẫn thật là vui, nhiệt huyết cô sôi trào!

Trần Mặc cúi đầu tỏ vẻ xin lỗi, thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của cô đỏ lên, liền cởi áo khoác trên người, lột trên thảm cỏ, sau đó mời cô ngồi xuống.

Đỗ Viện Viện chưa quá lo lắng Trần Mặc có phải hay không là thân sĩ, bởi vì ở vườn trường hân có danh hiệu là “Độc hành hiệp”, lại càng không có cùng nữ sinh liếc mắt đưa tình ở vườn trường, như thế nào có thể làm nàng bớt không thích nam nhân này?

Nghĩ đi nghĩ lại, tay nàng vô thức chạm nhẹ lên cỏ xanh, không ngờ lại chạm vào những ngón tay của Trần Mặc.

Đỗ Viện Viện giống như bị điện giật, rất mạnh tay về, rất muốn làm bộ như không có chuyện gì, nhưng hơi thở gấp gáp có chút hỗn loạn bán đứng cô.

Trần Mặc thấy cô vuốt lấy hai tay, nghĩ cô bị vật gì trên

cây cỏ rảnh vào tay, tự nắm lấy tay của cô, mở đèn pin xem xét cẩn thận.

Con người của hắn, ánh sáng của trăng làm nổi bật lên nét nhu hòa, có loại cảm giác không nói lên lời.

Đỗ Viện Viện cảm thấy tim đập nhanh như sắp bay lên trời!

Cô hô hấp thật sâu, một loại ái mộ giống như thật, rất cục! Cô lấy hết dũng khí:

“Sư huynh... cái kia canh gà... uống sao...”

“Sao?” Hắn cũng cảm thấy ngạc nhiên, mà lại ẩn giấu ý cười, “Chút nữa sẽ nói cho người biết.”

“Chút nữa?”

Vừa dứt lời, hệ thống điện của tòa nhà kí túc xá khôi phục bình thường, đèn đường chợt chiếu lên hai người, Đỗ Viện Viện sợ bộ dáng mê trai của mình bị Trần Mặc một cái nhìn thấy,, lập tức rút tay về, nhanh chóng đứng lên, ngay cả chào hỏi cũng đều quên lãng chạy về phía kí túc xá.

Cô vừa đi, vừa hé miệng cười, đến giữa đường liền ngồi xổm ở một góc, giữ lấy bờ tường, khẽ mừng thầm.

Chương 3: Hạnh phúc, đã đến rồi ư?

Trở về kí túc xá, cô cũng không quên chuyện chính mình là “Thân mang tội”, vui mừng đăng nhập vào trò chơi. “Phạm nhân” cũng rất vui sướng!

Ngay lúc cô đang cười híp mắt login, tin tức đầu tiên của hệ thống làm cô ghen hòng giương mắt nhìn.

[Bản đồ hệ thống]: Võ lâm minh chủ [Vô Danh], đệ nhất chiến sĩ bản khu “Thiên Nhân” đã ở bản đồ login! (ngoạn gia được hệ thống phong cho phong hào, đi tới đâu đều được hệ thống thông báo)

Đỗ Viện Viện vô thức trừng lớn mắt, vội vàng điều khiển nhân vật di chuyển trong ngục giam. Đại BOSS đỉnh đỉnh Vô Danh đến ngục giam làm gì?

Bỗng nhiên, đại thần uy vũ một thân hoàng kim từ trên trời rơi xuống, cùng với gió lớn thổi ào ào, hắt một thân đơn độc quỳ gối xuống đất, Nguyệt đao hình rồng cần ngang trong tay, mái tóc dài đen nhánh khua trong gió, giống như sư tử oai phong ương ngạnh kiêu ngạo rít gào.

Ôi chao, trí óc Đỗ Viện Viện mơ màng... quá đẹp trai a!

[Ham Chơi Viện Viện]: Vô Danh đại thần, tuy rằng chúng ta không quen biết nhau nhưng ta không chịu được

muốn hỏi một câu, người có thể giúp ta đem ngục trưởng làm thịt chứ? Tiện tay thôi mà nha $(\geq \nabla \leq)$ / nha nha nha.

[Vô Danh]: Được.

“Khụ khụ khụ... ” Cô chỉ là tiện miệng nói theo suy nghĩ mà thôi, không ngờ đại thần lại vui lòng giúp cô thoát khỏi bế khổ.

Hôm nay rất may mắn a, may mắn đầu tiên là lần đầu được tiếp xúc thân mật với Trần Mặc, sau lại được gặp đại thần, ôi chao, cuộc sống thực quá tốt đẹp.

Tấn công NPC, đầu tiên là phải mở toàn bộ trạng thái PK, cho nên trong vòng một trăm dặm, đều bị sát thương.

Trong lúc Vô Danh vung nguyệt đao lên, thân ảnh bốn phía phát ra một tầng ánh sáng, nhìn thẳng về chỗ Đỗ Viện Viện.

[Vô Danh]: Viện Viện, chú ý máu của mình.

[Ham Chơi Viện Viện]: Sao?... A!

Đỗ Viện Viện thở hắt ra, lập tức thêm máu cho chính mình, hóa ra, ánh sáng kia không phải chỉ là khuếch chương thân phận, mà còn có lực sát thương nhất định.

Ôi? Từ từ! Đại thần vì sao lại thân mật gọi mình là “Viện Viện”?

Vô Danh - ngoại gia mẫn cấp, có được trang bị đứng đầu khu, giá trị sinh mệnh 30000.

Tuy vậy, bằng thực lực của hắn, giết chết ngục trưởng mười mấy vạn huyết vẫn phải cần mười phút.

Lúc lòng mình xúc động, cô cũng không quên đem hình ảnh mình cùng với đại thần chụp lại, a, ha ha, này có tính là anh hùng cứu mỹ nhân không, hắc hắc =.=

Nhưng mà ngay tại lúc cô điều chỉnh độ lớn của góc màn hình lại thấy hai ngoại gia trâu bò ăn mặc giống nhau.

Hai người này chính là thường lên loa, chính là đệ nhị cùng đệ tam của bản khu [Ban Ngày Không Hiểu Gia] dặt tay thê tử [Mị Nương] ngủ tại nhà tù nhỏ bé.

Đỗ Viện Viện mở lớn hai mắt, này này này, vào ngục giam thật là tốt a!

Nhưng không đợi cô nghĩ xong, chỉ thấy Ban Ngày Không Hiểu Gia đưa lưng về phía Vô Danh, đã thay đổi thành trạng thái công kích.

Mà Vô Danh lại đang PK cùng ngục trưởng, không rảnh

để phòng ngự công kích bên ngoài, Ban Ngày Không Hiểu Gia cũng một thân trang bị cực phẩm, lực công kích không thể khinh thường, Vô Danh buộc phải ăn đại hoàn đan để bổ xung giá trị sinh mệnh.

Đỗ Viện Viện ngồi ở trước máy tính, thấy máu của Vô Danh liên tục rút xuống, nhanh đến độ đỏ cả mắt. Nhịn không được mắng lớn.

[Ham Chơi Viện Viện]: Tiểu nhân! Hắn đang đánh ngực trưởng, người lại còn ở sau lưng hắn hạ độc thủ? Có bản lĩnh quang minh chính đại PK, đừng có như chuột cống đánh lén!

[Mị Nương] ngoái đầu nhìn lại cười: Đồ rác rưởi, đứng xa ra một chút.

Mị Nương cũng Đỗ Viện Viện đều là chức nghiệp vú em, nhưng cấp bậc và trang bị của hai người, hiển nhiên là kém xa nhau.

Điều khiến Đỗ Viện Viện không nghĩ tới đó chính là, mồm Mị Nương rất không sạch sẽ! (Bạch: cười)

[Ban Ngày Không Hiểu Gia]: Lão bà, đừng cùng nàng nói năng nhảm nhí, mau thu hình lại, ta hôm nay muốn đem Vô Danh dẫm nát trong lòng bàn chân, ha ha.

Nhưng mà ngay lúc cô bất bình tức giận lại nhận được

tin nhắn của Mặc. Phát thư tới.

“Đừng để ý đến hai người bọn họ, bọn họ dù cùng tiến lên cũng không đánh chết được ta.”

Thì ra Vô Danh chính là Mặc, không trách được hắn lại xuất hiện tại ngục giam, trách không được hắn là tiểu hào một thân rác nát cũng không để ý, trách không được thao tác của hắn rất kiêu ngạo, cũng do hắn không phải là một người bình thường, mà là đại thần lớn nhất cả khu.

Không biết vì sao, Đỗ Viện Viện cư nhiên lại đem Vô Danh cùng Trần lão sư Trần Mặc liên tưởng trên cùng một nhân vật, vì thế mượn tên Vô Danh, cô mê trai quá mà đem suy nghĩ trong lòng nói ra:

[Ham Chơi Viện Viện]: Mặc cố lên! Ta yêu người! Ta yêu người! Cố lên! Cố lên! <tình yêu, tình yêu>

Lời này vừa nói ra, không biết Vô Danh bị dọa tới như thế nào, nên tốc độ thao tác hỗn loạn một chút, hắn đứng im lặng một chỗ, tùy đối thủ công kích mãnh liệt, tầm mắt hắn từ đầu đến cuối dừng lại ở chỗ nhân vật của Đỗ Viện Viện.

[Ham Chơi Viện Viện]: Mặc mau đánh trả, đừng để cho tiểu nhân đạt được mục đích a! <phát điên & phẫn nộ>

Vô Danh lúc này mới thu hồi suy nghĩ, một chiêu bạo

kích tung ra, giờ cao nguyệt đao chém vào đầu vai đối phương, làm cho sinh mệnh đối phương giảm 8000.

Mị Nương thấy sinh mạng lão công nhanh chóng tụt xuống, vi phạm quy tắc PK, một bên giúp lão công thêm huyết, nhân phẩm cuối cùng cũng không còn.

Vô Danh một mặt đối phó với những công kích của Ban Ngày Không Hiểu Gia, một mặt giết chết ngục trưởng, mặt thấy giá trị sinh mệnh của ngục trưởng sắp tới đáy, Mị Nương lại vung trộm ném độc phẫn về phía Vô Danh, nháy mắt đưa hắc hóa thạch tại chỗ, nhưng không đợi Mị Nương đặc ý rêu rao, Vô Danh thoát khỏi sự trói buộc của độc phẫn, vung một đao chém vào chân Mị Nương, đao quang ghê gớm đánh Mị Nương bay tới chỗ cột gỗ.

[Vô Danh]: Thấy ngươi là nữ nhân nên mới không cùng ngươi so đo, tự giải quyết cho tốt.

[Mị Nương] vẻ mặt thất sắc: Như thế nào có thể? Kỹ năng "Thạch hóa" ở toàn khu chỉ có mình ta đạt tới mức mãn cấp, cho dù trang bị ngươi tái cuồng cũng không thể lập tức thoát khỏi được.

[Ham Chơi Viên Viên]: Vỗ tay! Vỗ tay! Xứng đáng! Bởi vì giá trị nhân phẩm của các ngươi là số âm.

Vợ chồng hai người không để ý đến những lời khiêu khích của cô, vô liêm sỉ cùng xuất chiêu đối phó với Vô

Danh.

Rốt cục NPC ngục trưởng chết, Ham Chơi Viện Viện thuận lợi chạy ra khỏi ngục giam, cùng lúc đó, Vô Danh thông qua tiểu hào đưa cô tổng truyền phù, nhanh chóng đưa cô bay về thành, đứng ở khu vực an toàn chờ hãn. Bởi vì nếu cô bị giết, sẽ bị trở lại ngục giam đền tội.

Nhưng Đỗ Viện Viện lại không muốn rời khỏi, dù sao đối thủ cũng là một gã mẫn cấp chiến sĩ cùng một vị cao cấp đạo sĩ - tổ hợp chiến đấu, thiên hạ vô địch.

Tuy rằng cô thể đơn lực bạc, nhưng tốt xấu gì cũng là một tiểu đạo sĩ, có thể cấp cho Vô Danh vài giọt máu...

Lúc tâm ý cô hoảng loạn lại phát hiện đại danh của mình từ màu đỏ chuyển sang màu vàng, thông báo rằng cô đã tẩy được một phần tội lỗi, lại sẽ không bị ngoạn gia tùy ý công kích, vì vậy, cô mua truyền tổng phù, đau lòng mua sang được Đại hoàn đan để trị thương, tiếp theo liền trở lại trước cửa ngục giam.

Khi cô đến nơi chính là lúc Vô Danh cùng Ban Ngày Không Hiểu Gia đang đánh nhau túi bụi, ánh sáng bắn ra bốn phía, Sơn Bằng Địa Liệt. Cô tìm một góc khuất an toàn, im lặng thêm máu cho Vô Danh, trộm vút đại hoàn đan xuống dưới đất.

Mà hành vi lén lút của cô, rất nhanh bị một người đang

đứng ở một bên xem cuộc chiến - Mị Nương phát hiện.

[Mị Nương]: Nha đầu chết tiệt, còn dám trở về?

[Ham Chơi Viện Viện]: Hừ! Vì cái gì không giám? Xem ta không vừa mắt sẽ giết ta, dù sao ngươi là quý danh không sợ hồng danh.

Đỗ Viện Viện áp dụng phép khích tướng, chỉ cần Mị Nương ra khỏi nhà giam, Vô Danh mới có thể thắng.

Mị Nương sẽ không ngốc đến nỗi cùng cô so đo, nhưng nàng mở hình thức PK tổ đội, một khi công kích Vô Danh, tên của nàng sẽ biến sắc, vì thế Đỗ Viện Viện bắt được cơ hội này, mỗi khi tên của Mị Nương biến sắc, cô có thể ác ý trong hình thức PK tung một ít độc dược về phía Mị Nương, còn phát mấy cái biểu tình chọc giận cột nhà Mị Nương.

Rốt cuộc Mị Nương không thể nhịn được nữa, một chiêu sát thương đủ lớn "Hỏa Phù" bay về phía Ham Chơi Viện Viện.

Ham Chơi Viện Viện ngã ngay xuống đất, cô vui vẻ lập tức trở về khu vực an toàn, mua thuốc lần nữa rồi tái trở về ngục giam.

Cứ như vậy, đi đi về về, Mị Nương giết cô vô số lần, Mị Nương tiền nhiều, lần lượt ăn đạo cụ tẩy bạch, mà Đỗ

Viện Viện cũng bám riết không tha chạy tới, dẫn Mị Nương nhảy nhót khắp bốn phía, cho đến khi đem Mị Nương tới bên cạnh ngực trưởng vừa sống lại. Ngực trưởng gặp hồng danh giết không tha, tất nhiên bám lấy Mị Nương điên cuồng chém giết.

Chức nghiệp của Mị Nương dù sao cũng là đạo sĩ, phòng ngự so với chiến sĩ không giống nhau, càng không chịu nổi NPC liên tục công kích, chỉ có cách vừa bổ sung huyết vừa chạy, bộ dạng chật vật không chịu nổi, còn đâu hình dáng đệ tam toàn khu.

[Đại Lạt Bá] [Vô Danh]: Từ lúc khu mở đến nay, người đã bị ta giết 1356 lần, đừng tự rước lấy nhục nữa.

Lời vừa lóe ra đúng lúc Ban Ngày Không Hiểu Gia ngã xuống đất, vừa xoát ra, nháy mắt mặt biên trò chơi đã chật ních.

Đỗ Viện Viện xoa xoa cái trán đầy mồ hôi, tuy rằng đã chết hơn chục lần, nhưng giờ phút này miễn bàn, cô đều cười đến vui vẻ.

Cô cứ tưởng Vô Danh sẽ mắng đối phương đến tang tác tới bởi, không biết, Vô Danh vừa nói câu kia xong, đổi lại một khuôn mặt ôn nhu tươi cười.

[Đại Lạt Bá] [Vô Danh]: Viện Viện, nàng nguyện ý gả cho ta chứ?

“?!” Đổ Viên Viên suýt chút nữa ngã từ trên ghế xuống, Vô Danh nói cái gì vậy?

[Đại Lạt Bá] [Vô Danh]: Nếu nàng không đáp ứng, ta sẽ tiếp tục xoát, cho đến khi nào nàng đồng ý mới thôi.

Đổ Viên Viên cứ tưởng là hắn nói giỡn, ai ngờ hắn thật sự làm.

Mấy trăm lời câu hôn, rất nhanh chóng nhấn chìm các tin tức của ngoại gia, thậm chí cũng có ngoại gia bắt đầu quát [Ham Chơi Viên Viên], giục nàng nhanh chóng đáp ứng, để làm cho khu trở lại bình thường, còn bắt đại thần đẹp trai đứng đầu toàn khu chờ đến bao giờ?

“...” Đổ viên viên cắn cắn ngón tay, giả thực ra không thành vấn đề, nhưng cô chính là một cái nghèo kiệt xác, ... Làm sao có thể sánh với những cái người ta sử dụng tùy tiện cũng là đại loa a.

[Ham Chơi Viên Viên] tán gẫu riêng [Mặc]: Người đừng có xài tiền bậy bạ, nếu người không sợ ta là gay, ta liền gả cho người.

[Mặc] hồi âm [Ham Chơi Viên Viên]: Xem màn hình.

Đổ Viên Viên không hiểu rõ nên từ từ ngược mắt lên...

“Vô Danh đã sử dụng phù thay đổi thời tiết, đem toàn bộ không trung vốn màu xanh nhuộm thành một mảng tối đen, “Bằng bằng bằng” vài tiếng nổ vang lên, mấy đạo pháo hoa y như lửa của phượng hoàng bùng sáng tận trời, ngay sau đó, những cánh hoa anh đào màu hồng nhạt bay lượn khắp nơi, một sân đầy màu đỏ của hoa anh đào, nhẹ nhàng bay trong gió khắp thành, tạo thành một biển hoa ùng tùm tâm tư.”

Thấy thế, Đỗ Viện Viện hiển nhiên là thụ sủng nhược kinh (được sủng ái mà đâm ra lo sợ), cô che môi, tự nhiên khóc.

Lúc này cô lại nhận được một cái bưu kiện, cái nhãn độc nhất vô nhị [Ám Kim Long giới] đã được đưa vào hộp thư của Đỗ Viện Viện.

Cô khẽ mím môi, tuy rằng cảnh trước mắt đều giống như hư cấu trong câu truyện tiểu thuyết, cô lại cảm thấy niềm hạnh phúc trước nay chưa từng có, đồng thời cũng cảm thấy tội lỗi lan tràn khắp lòng mình.

Thực xin lỗi Trần sư huynh, ta biết ta không nên thay lòng đổi dạ, nhưng là...Ồ ô... ta chỉ hâm mộ người ta một lát, ta còn rất thích người, tin tưởng ta, ta thề!

[Đại Lạt Bá] [Vô Danh]: Điều quan trọng nhất đã quên nói, canh của nàng tay nghề thật không tồi ^_^... Uống được lắm.

Đỗ Viện Viện nháy mắt hóa đại, cô đồ đàn độn này, kỳ thật vừa nãy Trần Mặc đã đưa ra gợi ý, thế nhưng cô thật không ngờ đại thần Vô Danh chính là Trần Mặc cô yêu nhất!

Cơ thể cô khẽ run lên, cô không nói hai lời, véo một cái vào đùi bạn tốt...

“A!... Khuya khoắt đừng động kinh!...”

“Úi da! Đau sẽ không phải là mộng! Mau rời giường chúc mừng ta! Mặc rốt cục cũng theo ta... Ha ha ha...”

Người yêu nhau, không ở nơi này gặp nhau, thì ở chỗ này gặp gỡ, đơn giản là, bọn họ vì muốn tìm được hạnh phúc mà ra sức chạy.

Thì ra là chưa muộn

Tác giả: Vô Xứ Khả Đào

Văn án

Nhan Nhan về sau vẫn cứ canh cánh trong lòng: “Người khi đó thế nào vậy? Lão Vu vẫn còn ở trong xe.”

Nhưng Trần Kỳ Lễ vẫn chỉ cười: “Lão Vu thì có quan hệ gì, đều là người một nhà cả.” Môi hắn liền ghé sát huyết thái dương của cô, “Sớm cũng phải nói, muộn cũng phải nói, ta thà rằng nói sớm hơn một chút.”

Chương 1

Nhan Nhan nắm tay Trần Y Phàm vào phòng học, vừa đi vừa nói với tiểu hài tử: “Chút nữa cùng mọi người chào hỏi nga?”

Bộ dạng tiểu hài tử phấn điều ngọc mài, tựa như búp bê tuyết bên ngoài, trên đỉnh đầu nho nhỏ còn đội một cái mũ lưỡi trai, mắt to chớp chớp, ngôn ngữ vẫn còn ít, nửa ngày mới nói ra một câu: “Đã biết.”

Chính là lúc đến trước bục giảng, khuôn mặt nhỏ nhắn của Trần Y Phàm đỏ bừng, không nói ra lời, Nhan Nhan lắc đầu, khẽ xoa đỉnh đầu của đứa bé: “Lí Lộ Phỉ, em cùng Trần Y Phàm ngồi được không? Bạn nhỏ Trần Y Phàm vừa

mới từ nước ngoài về, tiếng phổ thông nói không được tốt lắm, mọi người hãy cùng giúp đỡ bạn.”

Vì thế, dưới bọc giảng một mảnh vỏ tay, Lí Lỗ Phí là lớp trưởng nhỏ, thực nhu thuận tiêu sái đi lên, chủ động nắm tay Trần Y Phàm kéo hẳn về vị trí ngồi.

Có một hôm, sau khóa học, Nhan Nhan chủ động cùng Trần Y Phàm ngồi ở trong phòng học, sờ sờ mặt đứa bé hỏi: “Thế nào rồi? Nghe hiểu không?”

Trần Y Phàm chớp mắt, đôi mắt nhỏ như viên ngọc trai cùng thủy tinh màu đen, khẽ lắc đầu, không dám ngẩng đầu lên nhìn Nhan Nhan.

Nhan Nhan đối với đứa bé cũng là rất có kiên nhẫn, không phải bởi vì Trần Y Phàm là do hiệu trưởng tự mình dẫn tới, cô đối với đứa bé nở một nụ cười ôn nhu: “Không sao, chúng ta sẽ làm được, cùng nhau tiến bộ từng bước được không? Có gì không hiểu, liền hỏi Lí Lộ Phỉ một chút được không?”

Lời của cô nói còn chưa dứt đã nghe thấy tiếng giày cao gót xa xa từ trên nền đá truyền tới, Nhan Nhan vừa ngẩng đầu nên đã thấy một người con gái rất đẹp, cô theo bản năng hỏi Trần Y Phàm: “Là người quen của con sao?”

Trần Y Phàm nhanh chóng nhìn tới, gật gật đầu.

Nhan Nhan dặt tay hắt: “Đi thôi, mẹ con đến rồi...”

“Cô ấy... không phải là mẹ của ta.” Trần Y Phàm nói tiếng Trung một cách khó khăn, nhưng thời điểm nói câu này cũng rất trôi chảy, làm cho Nhan Nhan sửng sốt.

Người đến nhìn thấy Trần Y Phàm thần sắc ngược lại vui mừng, vội vàng chào hỏi Nhan Nhan, cầm túi sách của đứa bé, rồi mang đứa bé đi. Trần Y Phàm vẫn rất lễ phép, còn quay đầu lại vẫy tay chào Nhan Nhan, phút giây đó, Nhan Nhan bỗng cảm thấy có một chút khó chịu, tựa hồ cảm thấy tiểu hài tử kia hình như không muốn rời xa mình, ánh mắt nhỏ trong veo chính xác đã đem mình trở thành người thân.

Vì thế ngay buổi sáng hôm sau, gặp hiệu trưởng cô liền hỏi abc về tiểu hài tử.

Hiệu trưởng cũng thành thật trả lời: “Trần Y Phàm a, hoàn cảnh cũng rất là đặc biệt. Nhà có tiền như vậy nhưng khi đứa bé trở về ngược lại lại đến trường chúng ta học. Vĩnh Uy điện khí chính là của nhà hắt. Bất quá cô cũng đừng đối đãi đặc biệt, người ta để tiểu hài tử đến trường chúng ta học, không phải là muốn tiểu hài tử bình yên lớn lên sao?”

Nhan Nhan chép miệng, một lúc lâu không nói lên lời, thì ra trong lớp học của chính mình lại có tiểu công tử của Vĩnh Uy công ty, chính là tiểu công tử một chút thần khí cũng không có, giống như chứng trầm cảm, không

thường mở miệng nói chuyện, luôn chỉ lẳng lặng ghé vào bàn.

Cô rất cục vằn là đối xử đặc biệt với hần, tiểu nam hài như vậy, cô không muốn quan tâm cũng không được - chuyện rõ ràng như vậy, kẻ có tiền thường rất quan tâm về vấn đề gia giáo, làm cho đứa bé này tiếp nhận nền giáo dục bình dân khiến cho Nhan Nhan không kìm được hỏi Trần Y Phàm: “Mẹ con như thế nào lại không đến đón?”

Thanh âm của Trần Y Phàm rất nhỏ: “Mẹ không có ở đây.”

“Thế ba ba đâu?”

Tiểu hài tử từng chút một chút một nói ra: “Bề bộn công việc.”

Mỗi lần tới đón hần đều là một người phụ nữ xinh đẹp quần áo gọn gàng, rất xinh đẹp, thái độ cũng tốt. Cái túi da kia, tiền lương của Nhan Nhan nửa năm cũng chưa mua được, cô mỗi lần muốn nói chuyện với cô gái đó, chính là cô gái đó luôn vội vàng, vì thế, Nhan Nhan mỗi ngày nhìn Trần Y Phàm nói hẹn gặp lại với chính mình, trong lòng càng thêm khó chịu.

Dần dần, Trần Y Phàm với cô cũng trở nên gần gũi hơn, cũng nguyện ý mở miệng nói chuyện với cô, nhưng

thường chưa nói được hết một câu đã chen vào tiếng Anh, Nhan Nhan không khỏi cười khổ, rất có kiên nhẫn từng câu một dạy hần nói tiếng Trung, sau khóa học thường thường lại nói với hần một chút, dù sao hoạt động ngoại khóa hần cũng không thường đi ra ngoài, nói vài lần cũng không được, chẳng thà tận dụng thời gian giúp hần bổ sung Hán ngữ.

Vì thế, lần đầu tiên Trần Kỳ Lễ gặp Nhan Nhan, là một nữ lão sư trẻ, ngồi bên người Trần Y Phàm, cho hần ôn tập một đồng chữ cái ghép vần.

Trần Y Phàm vẫn chưa phân biệt được chỗ nào đọc thấp lưỡi cùng cong lưỡi, vì vậy Nhan Nhan dạy hần đọc mấy lần, mãi cho đến khi ánh mắt Trần Y Phàm nhìn ra cửa, nở nụ cười.

Tiểu hài tử này cười lên thật là thêm phần đáng yêu làm Nhan Nhan nhớ tới tiểu bối gia công tử La Mật Âu trên máy tính, thực sự rất đáng yêu, liền hỏi hần: "Làm sao vậy?"

Kì thực hỏi cũng như không, Trần Kỳ Lễ đã đứng trước mặt cô, vươn tay tới: "Xin chào, cô là lão sư của Y Phàm?"

Nguyên lai là giեն tốt, Nhan Nhan không tự chủ được quay đầu nhìn lại Trần Y Phàm, bộ dáng phụ tử hai người quả giống nhau, nam nhân trước mắt, bộ dạng anh tuấn, dáng người thon dài, mặc âu phục màu xám, lập tức liên tưởng đến một nhãn hiệu, Nhan Nhan bỗng nhiên nhớ tới,

hắn từng chụp ảnh bìa cho một tạp chí, ảnh chụp hóa ra không có PS quá nhiều.

Hắn quay đầu cười nhẹ với Nhan Nhan: "Hôm nay ông bà nội của Y Phàm trở về, tôi muốn đưa nó đi gặp mặt. Có thể xin phép chứ?"

Nhan Nhan "nga" một tiếng, nói: "Có thể."

Thuận tay ôm lấy Y Phàm: "Cùng với lão sư nói tạm biệt đi."

Trần Y Phàm không còn có vẻ u buồn thường ngày, ghé vào vai Trần Kỳ Lễ, ngoan ngoãn nói: "Lão sư, con trở về sẽ ôn tập lại z, c, s cùng zh, ch, sh." Hắn cố phát âm chuẩn, nên âm thanh có chút ồm ồm, Nhan Nhan không nhịn được nở nụ cười, tựa như bông cúc đại nhò dưới lầu đang lay động đón gió, làm cho người ta cảm nhận được sự thanh tú thanh thoát.

Trần Kỳ Lễ xoa xoa đầu của hắn, hương Nhan Nhan cười cười, đang muốn rời đi...

Qua vài ngày nữa là kì họp phụ huynh, Nhan Nhan đột nhiên nhớ tới, liền đuổi theo Trần Kỳ Lễ, nói: "Trần tiên sinh, hai ngày nữa là kì họp phụ huynh. Anh sẽ đến?"

Hắn sững sốt, theo bản năng hỏi lại: "Hai ngày nữa?"

“Lúc sáu giờ chiều.” Nhan Nhan chần chờ một chút, “Tiểu băng hữu hảo là muốn ba mẹ chính mình có thể đến đi, nhất là biểu hiện của tiểu băng hữu rất tốt.”

Cô cười tủm tỉm bước đi, “Đúng không? Trần Y Phàm?”

Trần Y Phàm chớp mắt, ai cũng không nhìn, thật giống như cái đầu của đà điểu chôn sâu dưới đất.

Trần Kỳ Lễ cười cười, lễ phép nói: “Tôi đã biết.”

Cô nhìn theo cái bóng dáng anh tuần kia, khẽ lắc đầu, ai nói kẻ có tiền nhất định sẽ hạnh phúc khoái hoạt? Cô thấy, rõ ràng không phải như vậy... cho nên càng cảm thấy Trần Y Phàm đáng yêu càng đáng thương.

Chương 2

Lúc sáu giờ chiều, cha mẹ các học trò đều đến, theo đưa con mình tới vị trí ngồi xuống, mọi người liền nghe hiệu trưởng phổ biến. Nhan Nhan nhìn lướt qua phòng học, nhưng mà có một vị trí còn trống. Cô lắc đầu, cảm thấy thực kì quặc.

Hiệu trưởng vừa mới phổ biến xong, Nhan Nhan đã bị cha mẹ học trò vây quanh, hỏi tình hình của con mình. Cuối cùng cô cũng cùng với mọi người nói chuyện xong. Chào hỏi vị cha mẹ cuối cùng, Nhan Nhan thở phào một hơi, cảm thấy khát nước, vì vậy liền cầm đồ rời khỏi văn

phòng chạy lấy người.

Vì vội vàng mà cô thiếu chút nữa va phải một người, cô vội vàng lùi lại, ngẩng đầu lên, lúc này mới kinh hô: “Trần tiên sinh?”

Con đường trường học thường ngày vẫn hẹp nhưng mà hôm nay lại có chút đặc biệt, dù sao hiện giờ xe tư gia không ít, trường học tạm thời đem sân thể dục làm bãi đỗ xe. Lúc này nơi đây chỉ còn đúng một chiếc xe màu đen.

Trần Kỳ Lễ ngược lại bình tĩnh như thường: “Họp phụ huynh đã xong rồi sao? Thực xin lỗi, tôi tới chậm.”

Nhan Nhan từ trước đến nay nói chuyện đều rất thân thiện, nhưng lúc này thật sự không biết nói cái gì là tốt nhất, nhưng trong lòng không quên nói thầm: “Ba chữ thực xin lỗi này, đến tột cùng là phải nói cho ai? Nói đúng ra là phải nói với con của chính mình đi.”

Chỉ có thể cười: “Anh chờ một chút, tôi tới văn phòng lấy phiếu điểm của Trần Y Phàm.”

Thời gian Trần Kỳ Lễ ở trên thương trường cũng không phải là ngắn, tâm sự của tiểu lão sư này cũng không khó đoán, khóe miệng của cô cũng đã nói ra, ánh mắt trong suốt, cho nên rõ ràng là có chút không vừa lòng... Hắn nhìn theo bóng dáng của cô, bước chân rất nhanh, tóc đuôi ngựa mang theo hương hoa sơn chi vẫn còn lưu lại

trong không khí, ... không nhìn được nhắm mắt, hai bên huyết thái dương khẽ nhúc, một chút nữa phi cơ tới, hần vẫn phải cố lên một chút nữa.

Nhan Nhan biết cha mẹ của Trần Y Phàm bận rộn nhiều việc, quần áo chỉnh tề đi đến trường, không biết chừng lại còn phải đi yến hội nữa, vì vậy cước bộ nhanh hơn. Cô đem phiếu điểm tới tay Trần Kỳ Lễ nói: "Tiến bộ rất nhanh, ngoại trừ Trần Y Phàm không thường nói chuyện, còn lại đều rất tốt."

Lúc hần xem phiếu điểm, Nhan Nhan không nhìn được trong lòng nổi lên tính mê trai, bộ dạng nam nhân này khi hơi nhăn mi, chuyên chú sao lại đẹp vậy? Bất quá cô biết là làm một giáo sư nhân dân vinh quang không thể làm như vậy, vội di chuyển ánh mắt.

Kỳ thật cũng không có gì đáng nói, Trần Y Phàm không khác gì ngoài học trò, Nhan Nhan chỉ còn có thể đưa ra một tờ giấy khen màu vàng: "Trần tiên sinh, giấy khen này anh cũng cầm lấy cho trò ấy đi, Trần Y Phàm sẽ càng vui hơn."

Là "Học tập xuất sắc".

Mở tờ giấy khen ra, Trần Kỳ Lễ cũng giật mình, một lúc lâu sau mới nói: "Thật giống với quá khứ, giống như lúc tôi còn rất nhỏ."

Nhan Nhan thở dài, rốt cuộc vẫn không dấu được hiểu kì hỏi hẩn: “Mẹ của Trần Y Phàm đâu? Như thế nào lại chưa bao giờ đến đón hẩn?” Lúc cô hỏi thái độ cũng rất là chân thành, vài sợi tóc lướt qua cái trán trơn bóng.

“Mẹ của nó sẽ rất nhanh trở về.” Trần Kì Lễ trầm ngâm nói, tựa hồ cũng không cảm thấy được đây là vấn đề riêng tư, mặt khác cũng không lưu tâm, “Bây giờ Nhan lão sư tan sở sao? Nếu không ngại ra tiễn người một đoạn đường?”

Nhan Nhan do dự một hồi, lại nhìn nhìn đồng hồ, bởi vì cùng với giờ hẹn - giờ phút này quả thật hơi trễ, cũng không từ chối: “VẬY phiền anh quá, chỉ cần đưa tôi đến trung tâm quảng trường là tốt rồi.”

Nhan Nhan cũng không quan tâm xe sa hoa như thế nào, cũng không cần biết đây là xe gì, ngồi trong xe chỉ cảm thấy một mùi tự nhiên gì đó, có thể là còn có hương thơm của nước hoa.

Trần Kì Lễ lúc lái xe cũng rất chuyên tâm, cũng không mở miệng nói chuyện, lại không gạt đèn đỏ, nói chung là rất thuận lợi, khi nhìn thấy nơi mình cần đến, Nhan Nhan quay đầu nói: “Cảm ơn anh.”

“Không có gì, lúc Trần Y Phàm trở về tính tình càng ngày càng hướng nội, hiện giờ tốt hơn nhiều, ta mới là người cần phải nói cảm ơn.” Khóe miệng Trần Kì Lễ nở ra một nụ cười cực kì tuần lãng, “Cô xuống nơi nào?”

Nhan Nhan nhìn ra ngoài cửa sổ thấy một nam nhân, thật tay liền chỉ: “Bạn của tôi đây rồi, vậy dừng ở chỗ này đi.” Cô tựa đầu vào sau rồi tháo dây bảo hiểm, giọng nói nhẹ nhàng: “Tôi đi đây, Trần tiên sinh, hẹn gặp lại.”

Nụ cười khoe miệng của Trần Kỳ Lễ còn chưa dứt, nhưng trong mắt lại hiện lên một chút lo lắng: “Cùng bạn trai hẹn hò?”

Nhan Nhan vốn mới chỉ mở một nửa cánh cửa, quay đầu lại cười nhẹ, sau đó khẽ lắc đầu. Nụ cười tươi đó rõ ràng còn ẩn chứa một chút ngượng ngùng, giống như kinh ngạc khi nam tử hỏi việc riêng của chính mình nhưng cô cũng không có đáp lại.

Nam nhân kia dường như cũng nhìn thấy cô liền lớn tiếng gọi: “Ê.”

Vì thế Nhan Nhan vội vàng xuống xe, đem cửa xe đóng sầm lại.

Chương 3

Cố Tinh vừa nhìn thấy mặt liền chế nhạo Nhan Nhan: “Ui, ngồi trên xe nổi tiếng nha!”

Nhan Nhan giật mình một cái: nam sinh này từ nhỏ đã cùng với cô chính là một đám bắt quái làm lung tung khuê

phòng, đã sớm bị đồng hóa, thế nhưng lại lấy ra đề tài mới mẻ, vì thế cô quyết định thật nhanh dừng hẳn lại: "Cậu đừng nói bừa, người ta là cha mẹ của học trò ta, tiện đường giúp ta một đoạn." Cổ Tinh hiển nhiên là không nghe vào tai, nói thầm với chính mình: "Đáng tiếc lại gặp phải người không ra gì..."

Cũng may không phải người đó, bằng không... Cô nhớ tới bộ dạng của Trần Kỳ Lễ, vừa trẻ tuổi, vừa anh tuấn - tổn hại đến tình bạn thì thật hết đường chối cãi.

Đi một vòng, hết thầy đều trở lại bình thường.

Nhan Nhan mới hoàn thành khóa thứ nhất, vừa quay về văn phòng rót trà, hiệu trưởng liền dẫn đến một nữ tử thường đến đón Trần Y Phàm: "Nhan lão sư, ta dẫn Phương tiểu thư đến bàn thủ tục chuyển trường cho Trần Y Phàm."

Nhan Nhan luống cuống tay chân, làm cho chén nước vừa rồi đổ trên bàn: "Chuyển trường?" Theo bản năng nhìn qua phòng học, làm sao thấy được, căn bản không ở tầng trệt.

Phương tiểu thư nhìn thoáng qua Nhan Nhan: "Nó đã được đưa về nhà rồi." Ngữ khí của nàng thực khách khí: "Mẹ của Trần Y Phàm kiên trì muốn cho nó chuyển trường, trong khoảng thời gian này, Nhan lão sư chiếu cô Trần Y Phàm, thực sự là phiền toái cho cô."

Một hồi vắng vẻ cùng thất vọng, tựa như cây cỏ mùa thu không ngừng chuyển sang màu vàng, cuối cùng là màu vàng giòn giòn rụng xuống từng mảnh, nhưng là không còn nảy mầm nữa, cô nhớ lại: ánh mắt của tiểu nam hài này, tựa hồ như có màu hổ phách, có đôi khi không dám cùng mình đối diện. Sau đó lại tốt hơn nhiều, nhưng vẫn không còn cách nào khác... chính mình học bổ túc ghép vần.

Thời gian nghỉ trưa, Lí Lộ Phi chạy tới hỏi Nhan Nhan: "Lão sư, Trần Y Phàm như thế nào không trở lại?". Sau đó vẻ mặt còn mất hứng: "Hắn nói còn mang cho em chocolate mà!"

Nhan Nhan còn chưa trả lời, đồng nghiệp trong văn phòng đã tới hô to với cô: "Nhan lão sư, có cha mẹ học trò đến tìm."

Trong nháy mắt, Nhan Nhan thấy Trần Kỳ Lễ, nghĩ là hẳn sẽ cho Trần Y Phàm đi học trở lại.

"Y Phàm một mực khóc trong nhà, không chịu đến trường mới học." Trần Kỳ Lễ thấp giọng nói: "Nhan lão sư nếu tiện, hiện tại có thể cùng tôi tới xem nó được không?"

Trong ánh mắt hắn quả thật có chút lo lắng, vốn buổi chiều Nhan Nhan không có khóa, ngẫm lại đồng ý, chính là ngồi trên xe càng nghĩ càng thấy có chỗ không đúng,

buổi sáng mây đồng nghiệp còn cảm khái “Đứa nhỏ nhà có tiền vẫn là học trường quý tộc tốt!” - tốt lắm, nhưng là cái gì mà đôi tới đôi lui gây sức ép cho tiểu hài tử?

Trần Kỳ Lễ cùng mình ngồi ở ghế phía sau, Nhan Nhan vừa muốn mở miệng di động liền vang lên.

Không gian trên xe nhóm câu nói đầu tiên hơi có chút giống như phóng đại, Nhan Nhan liền hạ thấp âm thanh nói chuyện: “Để làm gì?”

Khuê Mật hên tan tầm đi dạo phố, Nhan Nhan thật sự là vô tình, nói hai tiếng liền tắt máy.

Hắn quay đầu lại nhìn cô, ngữ khí thực bình tĩnh: “Nhan lão sư, chậm người hên với bạn trai sao? Thật sự là ngại quá.”

Nhan Nhan một mực vốn nghĩ nên cùng hắn nói chuyện như thế nào về chuyện gia đình Trần Y Phàm, liền khẩn trương, buột miệng nói: “À? Tôi không có bạn trai.”

Nhưng lời này nói ra tự nhiên, ngay cả cô cũng không để ý, nhưng Trần Kỳ Lễ lại sửng sốt, khóe miệng chậm rãi gợn lên, quay đầu nhìn cửa sổ.

Thời tiết tốt lắm, thế này sau buổi chiều cuối xuân, Nhan Nhan luôn đi tản bộ.

“Trần tiên sinh, tôi nghĩ, anh cùng mẹ Trần Y Phàm trong lúc nói chuyện, vẫn nên cố gắng để không ảnh hưởng tới cuộc sống cùng học tập của tiểu hài tử. Tôi không biết nó vì cái gì mà phải chuyển trường, nhưng Trần Y Phàm là một tiểu hài tử tính cách hướng nội, thay đổi nhiều hoàn cảnh không có lợi.” Nhan Nhan nhìn thấy ánh mắt đối diện giống như sừng sốt, sau đó càng ngày càng chưa đầy ý cười, không tự giác ngừng lại.

“Tôi cùng mẹ của Y Phàm?” Trần Kỳ Lễ nhẹ nhàng nở nụ cười, ngay cả lái xe phía trước cũng quay đầu lại nhìn một chút.

“Y Phàm là cháu trai bên ngoại của tôi, sao vậy? Ngày đó Tiểu Phương thay Y Phàm làm thủ tục nhập học vẫn chưa rõ ràng sao?” Trần Kỳ Lễ nhìn khuôn mặt của Nhan Nhan đang chậm rãi biến thành màu hồng, “Cô vẫn nghĩ Y phàm là con tôi?”

“Ách...” Nhan Nhan không có lời nào để nói, nhưng may mắn Trần Kỳ Lễ am hiểu ý người liền chuyển ý, giúp cô giải thích: “Chị của tôi cùng anh rể ở nước ngoài suốt, mấy tháng trước liền quyết định về nước, cuối cùng sự tình có chút phức tạp, trong lúc nhất thời không chăm sóc được Y Phàm, liền đem Y Phàm về nước trước.” Hắn cười cười xin lỗi: “Tôi bình thường cũng vội, không chăm sóc được tốt cho nó, thường chỉ sai thư kí đến đón, sau lần cha mẹ xuống phi cơ đó, thời gian cũng đã muộn.”

Hắn cuối cùng cười bí hiểm: “Nhan lão sư nhất định là

cho rằng ta không hợp làm cha mẹ.”

Cô chợt dạ còn không kịp, đã sớm chuẩn bị nghe chỉ trích, sẽ không hé răng, ngón tay tinh tế nắm chặt khăn quàng cổ, Trần Kỳ Lễ liếc mắt một cái, một vòng màu xanh in trên ngón tay trắng nõn.

“Chị của tôi kiên trì muốn cho Y Phàm chuyển trường, tôi cũng không có cách, nhưng mà Nhan lão sư, về sau cô có thể bớt chút thời gian đến phụ đạo cho Y Phàm không?” Hần mỉm cười chăm chú nhìn ánh mắt cô: “Y Phàm thật sự rất thích cô.”

Hần dừng lại một chút nhìn ra ngoài cửa sổ những con diều đang bay, phía sau là những đám mây trắng bồng bênh trên màu xanh của bầu trời: “Giống như ta vậy.”

Nhan Nhan về sau vẫn cứ canh cánh trong lòng: “Người khi đó thế nào vậy? Lão Vu vẫn còn ở trên xe.”

Nhưng Trần Kỳ Lễ vẫn chỉ cười: “Lão Vu thì có quan hệ gì, đều là người một nhà cả.” Mãi hần liền ghé sát huyết thái dương của cô, “Sớm cũng phải nói, muộn cũng phải nói, ta thà rằng nói sớm hơn một chút.”

Nhan Nhan ngồi xổm xuống, nhéo nhéo mặt Y Phàm: “Quay đầu lại để cho ta cáo trạng với chị, khi đó người còn lấy Y Phàm ra để ngụ trang.”

Y Phàm còn thật sự lắc đầu: “Con thật sự thích Nhan lão sư.” Nói xong hướng vào lòng Nhan Nhan khành khách cười.

Trần Kỳ Lễ đem hân kéo sang một bên, giáo huấn hân: “Còn gọi là Nhan lão sư?”

Có một kết cục tình yêu gọi là bỏ lỡ!

Tác giả: Bất Thường

Có một cô gái trẻ tuổi, xuất thân từ nhà giàu có, gia tài vô cùng nhiều lại đa tài nghệ, thời gian trôi qua nhanh, các bà mỗi thi nhau đến đập cửa nhà cô nhưng cô vẫn chưa nghĩ là sẽ kết hôn, bởi vì cô cảm thấy đó không phải là nam nhân chân chính mà mình muốn.

Mãi đến tận một ngày, cô đi hội chùa cho khuây khỏa, trong hàng ngàn hàng vạn người đang chen chúc nhau, cô thấy một người nam nhân trẻ tuổi, không cần nói gì nhiều, cô cảm thấy được nam nhân kia chính là người nàng đau khổ chờ đợi. Đáng tiếc, hội chùa rất đông, cô không thể đến bên cạnh nam nhân kia, cứ như vậy trở mắt nhìn nam nhân kia biến mất trong đám người. Sau hai năm, cô gái vẫn cứ đi khắp nơi tìm nam nhân kia, nhưng người này giống như bốc hơi, không có tin tức. Mỗi ngày cô gái đều hướng Phật tổ cầu nguyện, hy vọng có thể gặp lại nam nhân kia. Thành tâm của cô làm cảm động Phật tổ, Phật tổ đã hiển linh.

Phật tổ nói: “Con thật muốn gặp lại nam nhân kia sao?”

Cô gái nói: “Đúng vậy! Con muốn gặp lại hắn một lần nữa.”

Phật tổ: “Con phải vứt bỏ hết hiện tại, bao gồm cả gia

đình của con và cuộc sống hạnh phúc.”

Cô gái: “Con có thể vứt bỏ.”

Phật tổ: “Con còn phải tu luyện năm trăm năm đạo hạnh mới có thể thấy hắc một lần. Con không hối hận?”

Cô gái: “Con không hối hận.”

Cô gái biến thành một tảng đá lớn, nằm ở giữa vùng hoang vu, hơn bốn trăm năm gió thổi ngày phơi nắng, khổ không thể nói, nhưng cô gái đều cảm thấy không có gì, khó chịu chính là bốn trăm năm cũng chưa thấy một người, nhìn không thấy chút hy vọng, điều này làm cho cô sụp đổ.

Năm cuối cùng, một đội khai thác đá đến đây, nhìn trúng tảng đá lớn của cô, đem cô tạc thành một khối đá lớn, mang vào trong thành, bọn họ đang xây dựng một cái cầu đá, vì thế cô gái biến thành hàng bảo vệ cầu.

Ngay ngày đầu tiên cầu đá xây xong, cô gái liền nhìn thấy nam tử cô đã đợi năm trăm năm! Hắc đi rất vội vàng, giống như có việc gì đó rất gấp, rất nhanh đi qua khỏi cầu đá, hắc không nhận ra rằng một khối đá không chớp mắt nhìn hắc. Nam nhân một lần nữa lại biến mất.

Phật tổ lại xuất hiện.

Phật tổ: “Con vừa lòng chưa?”

Cô gái: “Không! Vì cái gì? Vì cái gì mà con chỉ là hàng rào? Nếu con được đặt ở giữa, con có thể chạm tới hân, có thể sờ hân một chút.”

Phật tổ: “Con muốn sờ hân một chút? Vậy con cần phải tu luyện năm trăm năm!”

Cô gái: “Con nguyện ý.”

Phật tổ: “Con chịu nhiều cực khổ như vậy, sẽ không hối hận?”

Cô gái: “Không hối hận.”

Cô gái biến thành một gốc cây đại thụ, đứng ở trên một con đường, nơi này mỗi ngày đều có nhiều người đi qua, cô gái mỗi ngày đều ở chỗ này đợi chờ, nhưng lần này càng khó chịu, bởi vì vô số lần đều hi vọng người đến, lại ô số lần hi vọng tan biến. Không phải đã có năm trăm năm tu luyện trước, hi vọng của cô gái cũng đã biến mất. Ngày quá khứ đó, cô gái tâm dần bình tĩnh lại, cô biết, không đến ngày cuối cùng hân sẽ không xuất hiện. Lại một trăm năm! Ngày cuối cùng, cô gái biết hân sẽ đến, nhưng trong lòng của cô lại không hề kích động.

Đến rồi! Hân đến rồi! Hân vẫn mặc chiếc áo dài màu trắng hân thích nhất, khuôn mặt vẫn mỹ như vậy, cô gái si

ngốc nhìn hăn. Lúc này, hăn không còn vội vã đi nhanh nữa, bởi vì trời quá nóng. Hăn chú ý tới ven đường có một gốc cây đại thụ, bóng râm bao phủ thật là mê người, nghỉ ngơi một chút đi, hăn nghĩ vậy. Hăn đi đến dưới cây đại thụ, dựa vào rễ cây, hai mắt hơi hơi nhắm lại, hăn đang ngủ. Cô gái đứng đến hăn! Hăn dựa vào sát người cô. Nhưng là cô không thể nói cho hăn tương tư ngàn năm. Cô chỉ có thể đem hết bóng dâm vì hăn ngăn những ánh nắng mặt trời độc ác. Ngàn năm nhu tình! Nam nhân chính là chỉ ngủ có một chút, bởi vì hăn có việc muốn làm, hăn đứng dậy, phúi bụi trên cái áo dài, nhưng trước khi rời đi hăn còn quay lại nhìn cây đại thụ, lại khẽ vuốt thân cây có lẽ là vì cảm ơn đại thụ mang đến cho hăn sự mát mẻ đi, sau đó hăn cũng đi không quay đầu lại.

Sau khi hăn biến mất khỏi tầm mắt cô một lúc, Phật tổ lại xuất hiện.

Phật tổ: “Con không phải là còn muốn làm thê tử của hăn? Vậy con cần phải tu luyện.”

Cô gái bình tĩnh cắt ngang lời nói của Phật tổ: “Con rất muốn, nhưng là không cần.”

Phật tổ: “Nga?”

Cô gái: “Thê tử hiện tại của hăn cũng giống con phải chịu qua nhiều đau khổ sao?”

Phật tổ khẽ gật đầu.

Cô gái mỉm cười: “Con cũng có thể làm được nhưng không cần.”

Lúc này, cô gái phát hiện Phật tổ khẽ thở dài, hoặc có thể nói, Phật tổ nhẹ nhàng thở dài một hơi nhẹ nhõm.

Cô gái có chút kinh ngạc: “Phật tổ cũng có tâm sự?”

Trên mặt Phật tổ tràn đầy tươi cười: Bởi vì thế này tốt lắm, có một nam hài chờ ít nhất một ngàn năm, hẳn chỉ vì muốn người nhìn một cái mà đã tu luyện hai ngàn năm.

Sinh mệnh luôn cân bằng, chỉ là loại phương thức chúng ta hiểu hoặc không hiểu.

Cùng người tình trong mộng hẹn ước

Tác giả: Nie Zhihong

Tôi là một anh chàng nhân viên trẻ trong một công ty lớn, mặc dù bề ngoài cùng với điều kiện gia cảnh không thiếu thốn gì, nhưng bởi vì tính cách hướng nội, nên cho đến bây giờ tôi vẫn chưa có bạn gái. Nhưng mà tôi có thầm mến một người, cô ấy là đồng nghiệp Trương Tiểu Doanh, một người vừa xinh đẹp lại cũng rất ôn nhu. Tôi thầm mến cô ấy chừng nửa năm rồi, nhưng lại không dám thổ lộ.

Rồi một ngày, tôi nhận được một email thần bí. Nội dung là như vậy nè: Bạn đang tương tư sao? Bạn đang yêu cô ấy (anh ấy) nhưng xấu hổ không dám mở miệng? Nếu là như vậy, xin vui lòng truy cập vào địa chỉ của chúng tôi "Cùng người tình trong mộng hẹn ước" Trang web này có thể giúp bạn đến với một giấc mơ tuyệt đẹp, có thể cùng cô ấy (anh ấy) thổ lộ cõi lòng mình, bắt đầu hẹn ước, để thu được một tình yêu mỹ mãn. Phía sau là địa chỉ của trang web.

Tôi nhất thời có chút hiếu kỳ, hay là thử một chút xem sao, nhưng không cách nào đăng kí được. Tôi nghĩ chắc đây là thư rác mà thôi, thậm chí là có cả virus, nên không còn chú ý đến nó nữa.

Đêm chuẩn bị đi ngủ, tôi nghĩ đến email thần bí vào

buổi sáng. Tôi đột nhiên có dự cảm là “Cùng người tình trong mộng hẹn ước” là một trang web thật, vì thế tôi quyết định thử lại một lần nữa. Tôi nhìn thời gian, vừa vặn là nửa đêm. Tôi mở máy lên, dựa vào địa chỉ bắt đầu đăng ký. Không nghĩ đến dễ dàng đã được như vậy! A tôi không thể khống chế được kích động của mình, rồi trước mặt tôi xuất hiện một tấm biển! Bên trong là một câu quảng cáo, không quá phức tạp, dòng chữ bắt đầu nháy sáng: Hoan nghênh bạn đến với thiên đường tình yêu “Cùng người tình trong mộng hẹn ước”, trang web này nhằm mục đích tìm cho bạn người tình dành cho mình... tiếp theo sau là thư giới thiệu và có nội dung không có khác biệt mấy.

Tôi xem và bắt đầu đăng ký. Đầu tiên là một ít thông tin cá nhân, sau đó ở mục: “Người tình trong mộng” tôi trịnh trọng viết ba chữ “Trương Tiểu Doanh”, cuối cùng viết một đoạn văn vắn tắt nói lên tình cảm lưu luyến của mình.

Đăng kí thành công, tôi liền nhập tên người dùng cùng mật khẩu, sau đó click vào nút “Bắt đầu hẹn ước”. Vài giây sau, màn hình xuất hiện một khuôn mặt xinh đẹp của Tiểu Doanh mà ngày đêm tôi mong nhớ. Cô ấy cười hỏi tôi: “Thiên, anh tìm em à?” Trái tim tôi hưng phấn đến nỗi tim như nhảy vọt ra khỏi cổ họng (.= khiếp quá), nhất thời không nói được lời nào cả. Lúc này, hệ thống vang lên một tiếng nói: Đưa ngọc, mau cùng cô ấy nói đi, sau đó hỏi cô ấy: “Anh muốn mời em đi biển, em có thời gian không?” Tôi làm theo hướng dẫn. Tiểu Doanh nói: “Được,

vừa lúc em đang muốn nhìn thấy biển.” Vì thế, tôi thấy mình cùng Tiểu Doanh sánh vai cùng nhau đi ra biển.

Hoàng hôn buông xuống, ánh nắng hoa mỹ chiếu rọi trên bờ cát, đẹp như bức tranh vẽ và cũng rất lãng mạn. Tôi cùng Tiểu Doanh đi trên bãi cát mềm mại, cùng tắm trong làn gió biển, vừa đi bộ vừa nói chuyện, trong lòng tràn ngập hạnh phúc. Khi chúng tôi đi đến một rạn san hô rất lớn, trên đó có khắc 3 chữ “Tình yêu bay”. Tiểu Doanh hỏi tôi vì sao cái này lại kêu là “Tình yêu bay”. Tôi phát huy hết sức tưởng tượng phong phú của mình kể cho cô nghe những truyền thuyết đẹp, và nói với cô: “Nghe nói có một đôi yêu nhau chỉ cần cùng nhau đến đây hẹn ước, thì tình yêu của bọn họ sẽ không thay đổi kể cả khi sông cạn đá mòn!” Tiểu Doanh bỗng nhiên ngẩng mặt lên hỏi tôi: “Vậy tại sao anh lại dẫn em đến nơi này?” Tôi sửng sốt chính mình không biết trả lời thế nào, hệ thống lại hô lên: Đứa ngốc cô ấy đang chờ bạn thổ lộ đấy, dũng cảm nói với cô ấy: “Anh yêu em” đi. Tôi lập tức lấy hết dũng khí nhìn vào mắt Tiểu Doanh nói: “Tiểu Doanh, kì thật... anh...thực sự thích em...” nói quanh co nửa ngày những lời trọng yếu cũng nói ra được. Tiểu Doanh then thùng vô hạn cúi đầu, khuôn mặt ửng hồng cùng với nắng chiều hòa quyện vào nhau làm cho cô thêm xinh đẹp, tôi xúc động ôm cô ấy vào lòng, cô ấy ôn nhu dựa vào vòng tay của tôi.

Cho đến 5.00h, hệ thống nhiều lần thúc giục kết thúc, tôi mới lưu luyến không rời cùng Tiểu Doanh hôn một cái. Tôi tắt máy tính, lên giường nằm thật lâu nhưng không

thể ngủ được.

Sáng hôm sau, tôi cẩn thận nhớ lại chuyện hôm qua, nó giống như một giấc mơ bình thường. Chẳng lẽ tôi thực sự gặp Tiểu Doanh ở trong mơ? Tiểu Doanh thật sự cùng tôi hẹn ước?

Tôi đi vào công ty, vừa vặn gặp Tiểu Doanh ở cửa. Ánh mắt cô hồng hồng, bộ dáng giống như ngủ không được tốt. Tôi đang muốn đến chào cô ấy, ai ngờ vừa nhìn thấy tôi mặt cô ấy ửng đỏ, rồi cúi đầu chạy. Trời ơi, biểu tình sao quen quá! Như vậy, giấc mơ tối hôm qua là thật! Tôi lập tức xoay người chạy đến cửa hàng hoa mua một bó hồng thật lớn. sau đó đến trước mặt của Tiểu Doanh, trước mặt đồng nghiệp lớn tiếng nói với Tiểu Doanh: "Tiểu Doanh, anh yêu em!" Tôi nhìn thấy những giọt nước mắt hạnh phúc của Tiểu doanh, hạnh phúc đến muốn ngất đi...

Không bao lâu sau, tôi cùng Tiểu Doanh kết hôn. Đêm tân hôn, tôi đưa cô ấy ngồi vào máy tính rồi nói: "Anh sẽ nói cho em nghe một bí mật!" Tiếp theo tôi mở máy tính, bắt đầu đăng nhập vào trang web "Cùng người tình trong mộng hẹn ước" Lúc này, Tiểu Doanh giật mình nói: "Làm thế nào mà anh cũng biết đến trang web này?" "Đương nhiên, nếu không có giấc mơ tối đó thì sao cùng em hẹn ước được chứ? Chẳng lẽ em cũng biết?" Tiểu Doanh gạt đầu, trả lời: "Đúng vậy, điều này quả thật thần kỳ..."

Nguyên nhân là ngày đó Tiểu Doanh cũng giống như

tôi, nhận được một email thần bí đó. Buổi tối, Tiểu Doanh cũng thông qua trang web đó để đăng kí “Cùng người tình trong mộng hẹn ước”. Bởi vì trong lòng cô ấy cũng rất thích tôi, cho nên liền ghi tên tôi là tình nhân trong mộng và gửi đến thỉnh cầu hẹn ước. Vì thế, chúng tôi ngay cả trên mạng cũng không hẹn mà gặp.

“Vì vậy, chúng ta ai cũng không có năm mơ, chẳng qua là một giọng nói tuyệt vời đã thông báo gắn kết tình cảm của chúng ta.” Tôi như trong mơ tỉnh dậy.

“Vậy chúng ta thử lại một lần nữa xem sao.” Tiểu Doanh vội vã nói.

Tôi nhập tên người dùng, mật khẩu, rồi ấn nút “Bắt đầu hẹn ước”. Chỉ thấy hệ thống viết lên: Thực xin lỗi, anh đã cùng Trương Tiểu Doanh tiểu thư trở thành một đôi cùng với 32184 hội viên khác, nên sau khi thành công sẽ không được cung cấp dịch vụ này nữa.

Về phần trang web này do ai thiết kế, tôi đến nay vẫn không có cách nào biết được. Điều duy nhất tôi có thể làm là xem trang web này là một bí mật nói cho những đôi nam nữ yêu nhau, nhưng lại không thể “Nói ra được lời yêu” mà thôi.

Mít ướt

Tác giả: Hiền Viên Huyền

Tiểu Diệp thực sự hơi bị dở khóc dở cười. Thắng nhỏ lớp cô lại khóc nữa rồi, bởi vì nó khóc nhè như cơm bữa, mọi người hầu như đều quên hẳn tên nó, ai cũng gọi nó là Mít Ướt. Nhưng là cô chủ nhiệm lớp nó, cô vẫn nhớ nó tên Lâm Hoài.

Bố mẹ Lâm Hoài là thành phần trí thức, bố là giáo sư giảng dạy Đại học D, du học Pháp về, viện bảo tàng công trình kiến trúc được coi là niềm tự hào lớn của Thượng Hải - do chính ông thiết kế. Mẹ cu cậu là cô hướng dẫn bác sĩ thực tập khoa y Đại học D, chuyên gia khoa ngoại thần kinh nổi tiếng khắp năm châu.

Có bố mẹ như thế, chắc hẳn Lâm Hoài phải đặc biệt ưu tú.

Quả tình, cậu nhỏ rất đẹp, da dẻ trắng nõn trắng nà, hai má hồng hào, mi dài mềm mại, mắt đen nhánh, mũi thon thon, đôi môi cười lên hình vòng cung đẹp hết xiết tả... So với bọn thiếu niên bất hảo mười ba tuổi bình thường, nó thực sự đáng yêu biết mấy.

Hồi nó mới về cái trường này, cả cô lẫn trò, ai nấy đều thích nó vô kể.

Nhưng rồi, mới được hai ngày, mọi người đều phát hiện ra, nó thích khóc, không phải thích thương, mà thích vô cùng tận. Tần suất khóc của nó đạt tới ba, bốn trận mỗi ngày, thậm chí còn vượt ngưỡng. Mỗi lần như thế, nó đều khóc đến nỗi xé ruột xé gan người ta, vậy mà ai khuyên cũng chẳng dừng.

Nó chỉ khóc không ngừng.

Muốn hỏi sao nó khóc, nó không nói, chỉ thấy hai giọt nước mắt to đùng ứa ra khỏi đôi mắt tròn to của nó, nó không khóc la ồm tỏi, chỉ hơi hơi nghẹn ngào, tấm tức nhỏ nước mắt vậy thôi.

Lần đầu tiên Tiểu Diệp thấy thế, cô tan nát cả cõi lòng.

Cô nghĩ hết nước, điều gì làm đau lòng cu cậu nhỉ?

Bạn bè ăn hiếp nó?

Thầy cô nào nói năng không giữ ý?

Hay ở nhà Lâm Hoài chịu uất ức, bố mẹ tối mắt với công việc không rảnh tay chăm sóc nó?

Hay ở bên ngoài có người bắt nạt nó?

Suy cho cùng, chỉ số thông minh của Lâm Hoài chỉ có

Thấp hơn người bình thường chút xíu, nhưng nhìn hơn Forrest Gump, chỉ số thông minh của Forrest Gump có 75 thôi.

Tiểu Diệp chưa từng thấy đứa trẻ nào mau nước mắt như nó, nhưng đám bạn bè vẫn thích Lâm Hoài, xúm xít bên cạnh nó vụng về khuyên dõ, không chịu lên lớp, cô chủ nhiệm cũng nhiều lần đích thân xuống dõ dành cu cậu mà chẳng hiệu quả chút tẹo nào.

Chỉ còn cách mời bố mẹ Lâm Hoài đến.

Lần đầu gặp bố mẹ Lâm Hoài, Tiểu Diệp lo lắng lắm.

Song, phần tử trí thức cao cấp tới đâu nữa, cũng chỉ là cha mẹ. Bố Lâm Hoài rút phăng bản thiết kế trên tay xuống, mẹ nó hoãn ngay cuộc giải phẫu lớn lại, chạy ào tới trường, ôm đứa con đang khóc, bố nó mắt đỏ hoe, mẹ nó lã chã nước mắt.

Họ không đợi Tiểu Diệp giải thích, đã lịch sự bắt tay cô

“Xin lỗi đã để cô phiền lòng.”

“Xin lỗi cô, cháu nó có thể cần thời gian thích ứng, cô bỏ quá cho cháu nó nhé.”

Tiểu Diệp gõ đầu trẻ đã năm năm, dạy những đứa đặc biệt như vậy cũng có ba năm mới lần đầu gặp phụ huynh nói chuyện lễ nghĩa như vậy.

Bố mẹ đến, tiếng khóc của Lâm Hoài nhỏ lại, nước mắt lăn ra từng giọt nhỏ, còn ăn kẹo sữa Thỏ Trắng mẹ nó bóc vỏ cho, cái môi hồng hồng biến thành đo đỏ.

Nhưng ông bà Lâm công việc bận rộn thế kia, ráng nán được một tẹo cũng phải đi.

Họ vừa đi, tiếng khóc của Lâm Hoài lập tức vút lên một bậc, nước mắt càng lăn tròn nhiều hơn.

Chẳng phải người ta nói con trai làm từ đất, con gái làm từ nước đó sao?

Nhiều ca như vậy rồi, bọn nhỏ hình như cũng đâm nhàm, thế là mọi người đều bắt đầu kêu nó là "Mít Ướt".

Tiểu Diệp rồi như tơ vò, về nhà kể với bạn trai, bạn trai cô cười nói, thằng nhóc thiếu năng mới hơn mười tuổi mà cứ đối trường lia xia, nhất định là rất khó chăm, bảo cô đừng lo lắng, hồng chừng vài bữa sẽ chuyển đi.

Tiểu Diệp buồn lắm, dù là bạn trai của mình, cô cũng không muốn nghe từ miệng gã hai chữ "thiếu năng".

Song, sự tình đã nhanh chóng có biến chuyển.

Đó là giờ thủ công, ngôi trường nơi Tiểu Diệp dạy học đem những đứa trẻ đặc biệt có chỉ số thông minh hơi thấp, có chứng ngại về học ngôn ngữ, tự kỷ, hoặc mắc chứng đa động*, chia thành hai lớp theo năng lực cao thấp, lớp năng lực cao gọi là lớp tài nguyên, lớp năng lực hơi yếu là lớp đặc biệt.

Đương nhiên, Lâm Hoài thì khỏi nói, cầm chắc rơi vào lớp đặc biệt. Nhưng vào giờ thủ công, bọn nhỏ ở lớp đặc biệt và lớp tài nguyên đều học chung một lớp.

Ngày hôm ấy Lâm Hoài vẫn chưa hề khóc, thần kinh của đám bạn cùng lớp đều căng như dây đàn, muốn hỏi Mít Ướt kia chẳng biết khi nào sẽ khóc đây.

Quả nhiên giáo viên vừa tắt đèn lớp học, mở máy chiếu phim, Lâm Hoài đã khóc oa oa lên ở góc phòng.

Dạy thủ công là một thầy giáo già, thầy rất kiên nhẫn, bảo mọi người mở đèn đến dỗ nó.

Đương nhiên, hiệu quả là con số 0 tròn trĩnh.

Một đứa bên lớp đặc biệt bèn nói: “Thầy ơi, Mít Ướt nó khoái khóc nhè lắm, để cho nó khóc đi thầy.”

“Thầy ơi, tụi con không có ăn hiếp nó đâu, cô Diệp có nói - cậu bạn nhỏ ơi, chúng ta còn đang học mà.” Đứa bé

này bắt chước cách y chang giọng điệu Tiểu Diệp, làm mọi người cười ha ha.

Mấy đứa khác cũng bắt đầu nhao nhao lên nói, cũng có vài đứa mắc chứng đa động đã bỏ chỗ ngồi từ lâu, đi lại xằng xít.

Chú nhóc xinh xắn bướng bỉnh khóc, ai cũng hết cách, ông thầy già cười khổ thở dài.

Vào lúc đó, một thằng bé đáng người cao cao từ lớp tài nguyên bước đến, những đứa khác dường như đều e dè nó, lật đật tránh đường cho nó đi.

Bất kể bọn lớp tài nguyên hay lớp đặc biệt chúng nó đều biết, Mít Ướt sắp xong đời rồi.

Thằng bé vừa nhìn đã thấy rất chi lợi hại ấy tên là Hứa Lai, một đứa ngang ngược hết sức, dữ dằn với cả con gái!

Cô bé ú bên cạnh Lâm Hoài kéo Lâm Hoài nói: “Mít Ướt đừng khóc nữa, Hứa Lai tới kìa!”

Hứa Lai tới thật rồi, ông thầy lắc đầu đứng qua một bên, đám học trò vây quanh Lâm Hoài lui ra xa hết.

“Này!” Hứa Lai quát một tiếng.

Thằng nhỏ xinh đẹp vẫn khóc.

Hứa Lai tới nâng mặt nó lên.

Lâm Hoài chành miệng ra khùng khiếp, nhìn thật gần cậu bạn dám nâng mặt nó lên, nước mắt lăn xuống hạt to hạt to, nhưng tiếng khóc tạm thời không còn.

Hứa Lai mày rậm mắt to, nét mặt góc cạnh, bộ dạng hoạt bát, môi rất dày, nhưng vẻ mặt lại có hơi hướm ngang ngạnh.

“Đừng khóc nữa!” Nó lấy ống tay áo sổ sàng lau nước mắt cho Mít Ướt xinh xắn.

Lau rồi, nước mắt lại rơi, lau nữa, nước mắt vẫn rơi.

Cậu chàng dáng cao ngang ngược lại gắt: “Có thôi không nào!”

Lâm Hoài thút thít nói: “Phải dùng khăn tay lau nước mắt, không thì mắt sẽ đỏ, sẽ bệnh.”

“Cậu là con nít mẫu giáo à? Có con gái mới xài khăn tay thôi nhá!”

Lâm Hoài lấy trong yếm ra một chiếc khăn trắng tinh, đưa cho Hứa Lai.

Hứa Lai nhận khăn thật, ngẫm nghía, sờ vào mềm mại,

nó cầm khăn thay Lâm Hoài lau hết những giọt nước mắt còn hoen lại.

Tiếp đó rất tự nhiên lấy khăn cho luôn vào túi mình.

Mít Ướt thôi khóc, lớp thủ công học hành thuận lợi, ngày kế tiếp, Mít Ướt không khóc nữa.

*Là ADHD, chứng thiếu tập trung do hiếu động quá mức ở trẻ.

Ai nói chúng tôi không mờ ám?

Tác giả: Hồng Cửu

Tóm tắt

Viên Tử Thanh và Triệu Đình vốn là bạn thanh mai trúc mã, nhà cả hai ở gần nhau, đã có giao tình hàng xóm đến hơn hai mươi năm

Hai người cùng nhau lớn lên nhưng lại là một đôi oan gia, chỉ cần nhìn thấy mặt liền lớn tiếng cãi vã, anh luôn chê cô là người không biết gì cả, còn cô thì lại rất muốn đối với người khác nói: "Thằng nhãi này chính là một âm hồn bất tán, một tên cực kỳ khốn khiếp."

Cứ như vậy, tốt nghiệp đại học, về nhà công tác, mỗi ngày cãi nhau với hi ha làm hòa, ai cũng đều không tỏ rõ tâm tư của mình, anh vẫn mỗi ngày dây dưa với cô, còn cô cũng vẫn mỗi ngày đối với anh ta quát lớn giống giặc.

Nhưng là không nghĩ tới, một ngày kia, trước mặt đồng nghiệp của cô, anh lớn tiếng nói: "Ai nói chúng tôi không mờ ám? Hai chúng tôi là trước sau như một!", chỉ một câu nói đã có thể đem tâm tư của cô quấy đến lộn xộn

Còn cô, đến tận cùng hi vọng hai người là mờ ám, hay vẫn là không mờ ám?

Phần 1

Mỗi lần tên họ Viên gọi điện cho tôi, tôi lúc đó nhất định là đang ở trong nhà vệ sinh rồi, hơn nữa mỗi lần vào trong đó là vào rất lâu.

Tôi cảm thấy rất buồn, thằng nhãi ranh này chẳng biết tính toán thời gian như tôi gì cả, bản thân tôi đây chu kỳ nghỉ lễ đều tính chuẩn cả. Thử mở mắt mà nhìn toàn bộ đơn vị này xem có ai vào toilet mà còn phải lao lực mang theo di động không? Số tôi thật chẳng tốt đẹp gì cả.

Hôm nay lại quên mang theo rồi, kiểu gì lúc tôi vắng mặt tên họ Viên kia cũng phải gọi ít nhất một lần. Thằng nhãi này mà gọi điện thoại quá năm tiếng không người tiếp sẽ nhất định ngắt đứt điện thoại di động sau đó thì vô pháp vô thiên mà gọi thẳng vào số văn phòng của tôi, tiếp đến nhân viên trong văn phòng tôi chỉ còn duy nhất một cách chính là mang di động của tôi để quên ra đến tận toilet để đưa cho tôi nhận-thằng nhãi này công phu khá lớn, tất cả các đồng sự trong phòng ban của tôi đều nghe lời nó hết-sau khi đưa điện thoại đến toilet được cho tôi thì thi nhau kêu mắc bệnh nan y muốn nhanh chóng cùng tôi cáo biệt trước lúc lâm chung.

Tôi nghe những lời quen thuộc như lời kịch diễn đi diễn lại cùng tiếng bước chân chạy vội mà không khỏi thờ dài bất đắc dĩ, tôi đây làm sao lại không biết, có diễn thì cũng nên đổi lời thoại mới đi chứ.

Chờ tôi nhận điện thoại trong tay uy uy kêu chừng mười tiếng mà tên chết tiệt đầu bên kia cũng không phát ra một âm thanh gì.

Sau đó tôi không kiên nhẫn điên cuồng hét lên: “Có rắm thì mau phóng ra nếu không phóng được thì lão nương đây tắt điện thoại!”

Lúc này hẳn mới khoan thai phun ra một câu: “Trời tôi thấy thật quá khổ tâm a! Không biết những người trong văn phòng cô cho đến bây giờ có lẽ tất cả đều biết cô đại tiện có bao nhiêu thúi!”

Tôi đây tức giận rồi a! Nếu không phải chính mình đang ngồi thì tôi có thể đem bức tường nơi đây đá cho bay đi rồi!

Tôi nói: “Họ Viên kia, anh là hiện thân của heo! Đại gia thối nhà anh, anh chờ đó cho tôi!”

Bên kia cũng không yếu thế, dùng thanh âm cực kỳ ác độc kêu gào về phía tôi: “Triệu Đình cô được đấy, cô không nghĩ đến nhân dân đến bản thân cô là nhà giáo a! Làm sao cô lại dám nói như thế với tôi, cô biết rõ ở nhà tôi ba tôi chính là lão đại, đại gia của tôi chính là cha tôi, mà cha tôi chính là đại gia của tôi, cô còn dám chửi đại gia với tôi, cô mới là người chờ đấy!”

Tôi lại nói: “Anh mở mắt ra đi, tôi chửi một mình anh,

chẳng lẽ anh thừa sức lực mang theo cả nhà anh đi cho tôi chửi à, anh đúng là cái đồ óc heo!”

Hắn liền âm thầm ngoan độc nói: “Tôi khi nào thì mang theo cả nhà tôi đi cho cô chửi, có mang theo thì cũng chỉ mang theo một mình cha tôi thôi, cô được đấy, hiện tại cũng chẳng chửi cả nhà tôi rồi! Tôi hiện tại sẽ nói cho cha tôi biết cô chửi ông ấy! Nói cho mẹ tôi biết, cô cũng chẳng chửi bà ấy! Còn nói cho cha mẹ cô biết, cô chửi cả nhà chúng tôi!”

Tôi nói: “Đi, anh đi mách lẻo đi, chạy nhanh đi, hiện tại liền đi luôn đi! Anh nói tôi dựa vào cái gì để sống đến bây giờ hả, anh chết đâu rồi, người khác từ khi còn nhỏ ai mà chẳng chơi ngựa tre, tựa như những vật nhỏ vô tư vô lo âu, như thế nào đến tôi đây liền biến thành giống như anh ngồi nói chuyện với đồ con heo đâu! Giúp heo giảng đạo nghĩa làm người, anh chắc chắn có ý định muốn bức tử một mỹ nữ như tôi đi!”

Hắn ở bên kia điện thoại cũng theo lời nói trử tình của tôi mà “A A” rít gào: “Họ Triệu nhà cô, cô được đấy! Cô rất được a! Cô còn không biết xấu hổ tự nhận mình là mỹ nữ! Bội phục a, bội phục a!”

Xem đi, một câu hắn nói không thiếu “A” thì không thể hoàn câu được? Tôi thật là đã giận đến không thể chịu đựng được nữa, cơ hồ giống như mắc bệnh tâm thần mà hướng hắn rằng: “Họ Viên nhà anh đã nói hết hay chưa, lão nương đây chân đã tê rần rồi!” Sau đó thì mạnh mẽ cắt

điện thoại.

Phần 2

Chờ đến khi kéo quần đứng dậy, tôi đã nhìn thấy Tử Tuyền cái miệng mở to hóa đá đứng ở cửa lớn đối diện với tôi, biểu tình si ngốc đến mức làm cho người ta hoài nghi giờ phút này số tuổi của nàng chỉ dưới mười tuổi. Trong lòng tôi không khỏi thở dài, chịu không được lại âm thầm tức giận mắng tên khốn khiếp kia thêm một chút. Bi ai a, hình tượng thực nữ mà tôi luôn gắn bó giờ đây cứ như vậy mà bị đập phá.

Tôi ra vẻ trấn định hướng Tiểu Tuyền nói: “Cô làm gì mà cứ há mồm ra thế, không thấy thối a.”

Tiểu Tuyền lúc này mới hồi hồn, một bên che miệng vừa nói: “Đình Đình cô có phải là nam giả nữ trang không a, làm sao cô có thể dữ dội như thế. Vậy khi bình thường cô sao lại có thể ra vẻ thực nữ như vậy a, lại còn dạy bảo tôi, tôi thập phần khát vọng có thể trở thành một người dối trá như cô nha!”

Tôi hung hăng hít vào một hơi, dùng sức dùng ý chí để không chế bản thân đang muốn liều mạng tạo phản rút gân đối phương. Mím cười, nhất định phải bảo trì mím cười.

Tôi nói: “Tôi như thế nào lại nam mặc nữ trang a, tôi

lúc nào chẳng giống nhau, mới vừa rồi là tình huống đặc biệt.”

Tiểu Tuyền thật giống như không nghe thấy lời tôi nói, chỉ lo nhíu nhíu đôi mày lại.

Tôi nói: “Nghĩ gì mà thất thần vậy, đi thôi đừng suy nghĩ nữa, chúng ta quay lại văn phòng đi.”

Tiểu Tuyền lại dùng ngữ khí rất chân thật nói với tôi: “Đình Đình, một thiếu nữ như cô sao lại có thể đi thối như vậy a, vừa rồi nhìn thấy hình dáng Dạ Xoa của cô tôi đã giật mình quên không ngậm miệng. Hiện tại cảm thấy thật ghê tởm.”

Trời ạ, tôi hiện tại trừ bỏ muốn té xỉu thì việc tôi muốn làm nhất bây giờ chính là đem cái tên họ Viên kia ra giết sống! Sau đó thì cho vào ngâm muối! Sau đó thì tưới nước sôi! Sau đó là rắc hạt tiêu! Sau đó là lấy roi dùng sức đánh! Sau đó... Tôi còn giống như biểu tình của tiểu Tuyền khi nãy mà vắn vẹo khuôn mặt dữ tợn dọa anh ta, một bên thì hét chói tai “Tôi cái gì cũng không nói, cái gì cũng không biết” thử hỏi xem còn không làm người bên ngoài sợ đến chạy tán loạn sao.

Tôi cũng không thể nhịn được phần nộ đang ngập đầu, chỉ vào đèn trên đỉnh đầu nghiêng rằng nghiêng lợi nói: Họ Viên, anh chờ đó cho tôi! Tôi Triệu Đình xin thề với cái bóng đèn, tuyệt đối sẽ khiến cho anh muốn sống không thể sống mà muốn chết không thể chết, thống khổ vạn

phần!

Phần 3

Cùng với tên họ Viên lớn lên, anh ta luôn chê tôi là người không biết gì cả, còn tôi thì lại rất muốn đối với người khác nói: Thằng nhãi này chính là một âm hồn bất tán, một tên cực kỳ khốn khiếp. Nhà hai chúng tôi ở gần nhau, thường xuyên đến nhà nhau chơi, cũng đã có giao tình hàng xóm đến hơn hai mươi năm, giao tình này thật khiến tôi phải bội phục mà nước mắt nước mũi giàn dụa. Bắt đầu từ khi đi nhà trẻ cho đến bây giờ cùng tên họ Viên kia đều là những ngày sống không bằng chết của tôi, thật không biết từ kiếp trước tôi đã thiếu anh ta bao nhiêu tiền.

Cả một ngày ở trong văn phòng không khí thật quý dị, Tiểu Tuyền chết tiệt nhất định là đã cùng tất cả mọi người bắt quái nói chuyện của tôi, hơn nữa cô ta có khi còn thêm ít mắm dấm ít muối, bằng không vì sao mọi người mỗi khi nhìn tôi trong ánh mắt đều có ý cười sáng tối ám muội không rõ. Vừa nghĩ tới hình tượng bao năm tôi gìn giữ chỉ trong nháy mắt liền bị tên họ Viên kia phá hư đập nát, tôi lúc này thật rất rất tức giận. Hiện tại tôi chỉ mong ngóng nhanh nhanh tan tầm, tôi muốn đánh anh ta cho tới khi bán thân bất toại không đến mười ngày nằm trên giường thì tôi sẽ cùng họ với anh ta!

Tôi thật sự là không thể không bội phục cho tinh thần không đánh chết được một con gián của Tiểu Tuyền, cô

ta rồi cuộc nhậu nài không được mà tới trước mặt tôi. Về mặt khiến người khác rất muốn đánh, hỏi tôi: “Đình Đình, điện thoại hôm nay gọi đến cho cô có phải là của người rất thân mật không? Khi anh ấy nhờ vả tôi đưa điện thoại cho cô có nói hai người là thanh mai trúc mã, quen biết nhau từ khi vẫn còn rất nhỏ. A, thực lãng mạn nha!”

Tôi nhin không được liếc mắt, trong lòng thầm than một tiếng háo sắc.

Tôi nói: “Làm sao lại nói như vậy, cô có phải nhà giáo không vậy a. Như thế nào gọi là thân mật? Muốn kêu thì cũng nên kêu là đối tượng, người yêu, bạn trai đi. Đừng nói tôi cùng anh ta quan hệ thân mật, đời này để tôi gặp được anh ta chính là sống không bằng chết! Cái này là oan gia, kiếp trước tôi đúng là không tích đức bị ông trời đem anh ta đến chơi tôi với tôi đây.”

Tiểu Đình (một thành viên trong hội bà tám <bát quái>) còn khinh thường theo tôi kêu “cắt” một tiếng: “Không thể nói như vậy, tương lai không ai biết trước được.”

Tôi nhin không được kêu rên. Tôi thật muốn biết con nhóc con trong hội bát quái này có phải hay không xem quá nhiều ngôn tình tiểu thuyết, như thế nào lại có tư tưởng cùng suy nghĩ về một tương lai màu sắc rực rỡ vậy.

Thật vất vả mới chờ đến giờ tan tầm, mới vừa bước ra khỏi cổng lớn của trường học thì đã nhìn thấy bộ mặt

đáng đánh đòn cộng thêm cái biểu tình muốn cười mà không cười kia nữa.

Tôi đem túi sách nặng trong tay hướng đến thân thể cao to đối diện mà ra sức đập, mắng to: “Viên Tử Thanh anh đúng là chán sống mà! Buổi sáng gây ra việc ghê tởm như vậy bây giờ còn dám xuất hiện trước mặt tôi, anh không cảm thấy mình là người rất phiền phức a!”

Viên Tử Thanh một bên giơ tay lên đoạt được túi sách của tôi, miệng cũng không nhàn rồi kêu to: “Tôi nói Triệu Đình, cô có phải nữ nhân hay không a? Hoóc-môn giống đực của cô hình như phân bố quá cao! Buổi sáng mắng cả nhà tôi, buổi tối còn thẳng cấp tới trình độ vũ lực, cô giỏi thật a, đừng ép anh đây phải sửa chữa cô! Mỗi người cũng có giới hạn nhất định!”

Tôi nhin không được làm bộ dáng nôn khan, hết nôn rồi đến nháy qua lấy tay dùng sức chùi hắt, tôi nói: “Cút ngay! Anh còn muốn cho tôi đường sống nữa hay không, đi nhanh, đừng đứng đây chắn đường tôi, tôi không rảnh như anh, có việc thì nói đi, còn không có việc thì biến ngay, đừng có một ngày không được nghe mắng sẽ không cảm thấy vui vẻ hạnh phúc.”

Viên Tử Thanh một bên nhéo hai tay tôi chùi anh ta một bên kêu to: “Tôi nói cô không thể nhẹ tay một chút a, cô hãy lưu lại cái mạng sống cho tôi có được hay không, mỗi lần đều ra chiêu chết người, có ai lại đi náo loạn với anh mình như thế sao. Tôi đứng đây là để thay mẹ cô nói

cho cô biết, bà ấy với cha cô vụng trộm cùng theo cha mẹ tôi tổ chức thành một đoàn thể để đi cắm trại vui chơi, hai tuần sau mới trở về. Trước khi đi có nói cho tôi biết buổi sáng cô ra khỏi nhà không mang theo chìa khóa, nên bảo tôi buổi tối cùng cô về nhà. Cô không phải mỗi ngày đều nói tôi đây là óc heo, vậy mà có cái chìa khóa cô cũng còn không nhớ!”

Tôi cảm thấy trong đầu có một đám ngọn lửa nhỏ “Xoẹt” qua từ bụng chui lên óc! Được đấy! Bốn vị cha mẹ của chúng tôi đây không phải thảng trước mới đi Đôn Hoàng ư, như thế nào bây giờ lại vụng trộm tổ chức thành đoàn đi dã ngoại rồi! Cha mẹ vĩ đại của con a, làm sao có thể nói đi là đi được, ngay cả cái chìa khóa cũng không đưa cho con mà lại đưa cho cái tên khốn nạn kia! Nghĩ đi nghĩ lại tôi liền cảm thấy cực kỳ bi ai vạn phần.

Tôi nhin không được thương tâm hỏi Viên Tử Thanh: “Anh thử nói thật lòng xem, tôi có giống cha mẹ tôi không? Như thế nào tôi cảm thấy tôi giống như được hai người bọn họ nhặt về vậy. Điều này thật quá đả thương người rồi, dựa vào cái gì mà đến cái chìa khóa cũng đưa cho anh mà không trực tiếp đưa cho tôi a!”

Viên Tử Thanh lấy ánh mắt vô cùng hèn mọn liếc xéo tôi nói: “Thực xin lỗi, tôi nói cô đúng là đồ con heo, óc cũng chỉ là óc heo nên chỉ số thông minh thật không thể tưởng được. Cô kỳ thật chính là một sinh vật đơn bào. Nói cô được lượm về nuôi cũng không ngạc nhiên, nhất định cha mẹ thân sinh của cô khi sinh được cô ra liền nhìn ra

được cô rất xấu xí, chỉ số thông minh lại không cao, cho nên mới cho nuôi cô. Đã nói là bọn họ vụng trộm đi chơi rồi, nếu đến đưa chìa khóa cho cô, thì cô cho họ đi chắc? Cô không thể cứ xảy ra việc gì là liền nằm trên mặt đất khóc lóc om sòm a.”

Tôi nhin không được xuất thủ một cước, trực tiếp không lưu tình chút nào mà đá thẳng vào cái bụng của anh ta. Nghe được tiếng kêu rên oai oái của anh ta, tâm tình của tôi nhất thời tốt lên rất nhiều.

Tôi nói: “Nhỏ giọng một chút cho tôi! Trên đường cái kêu lớn tiếng như vậy là muốn làm gì a. Đại lão gia tôi mới đánh anh có một chút không đến mức kêu to thành như vậy đi!”

Tôi cùng Viên Tử Thanh vừa cãi lộn vừa nhắc chân định về nhà, thì nghe thấy phía sau có người thở không ra hơi kêu tên của tôi: “Triệu Đình, chờ chút!” Tôi vừa quay đầu lại, thì ra là một thành viên trong Bát Quái. Tiểu Tuyền thở hổn hển chạy tới trước mặt tôi, duỗi tay ra, điện thoại di động của tôi đang im lặng nằm trong lòng bàn tay của cô ta. Choáng váng, tôi lại quên mang theo rồi.

Tiểu Tuyền nói: “Tôi nói Đình Đình a, làm sao cô mỗi ngày vào toilet xong đều quên không mang di động theo vậy, hại tôi đây mỗi ngày đều phải hai lần chạy đuổi theo cô.”

Trên mặt tôi vừa mỉm cười một chút liền ngưng kết, Viên Tử Thanh ở một bên cất tiếng cười to, anh ta nói: "Cô ấy a, chính là một óc heo. Nguyên lai hồi sáng là cô giúp tôi đưa điện thoại, cảm ơn mỹ nữ a!"

Tôi liền dùng sức chụp chiếc túi anh ta đeo sau lưng, cực lực kéo đồng thời hướng anh ta gầm lên: "Làm càn! Họ Viên nhà anh chán sống à! Đem nụ cười mắc nghẹn của anh về cho lão nương!"

Tiểu Tuyền nhìn tôi thô lỗ kinh người như vậy thì hoảng sợ, bất quá trải qua tình huống buổi sáng rất nhanh liền khôi phục hình dáng lịch lãm, quay đầu hướng Diêm Tử Cao cười nói: "Là anh gọi điện thoại a, soái ca! Nguyên lai anh chính là thanh mai trúc mã của Đình Đình nha. Hắc, Đình Đình cô thật tốt số nga, được trưởng thành trong hoàn cảnh tốt như vậy!"

Tôi nghe một bên thì mỹ nữ một bên thì soái ca, thật sự là ma không thắng ma. Nhìn lại Viên Tử Thanh còn bày ra hình dáng vẻ mặt đắc ý muốn ăn đòn, trong lòng đặc biệt không thoải mái, tôi nói: "Tiểu Tuyền, ánh mắt cô không tốt, chạy về nhà nhanh đi, làm một vài món gan gà gan dê mà ăn để bồi bổ ánh mắt."

Viên Tử Thanh cùng Tiểu Tuyền cảm giận liếc nhìn tôi.

Tiểu Tuyền nói: "Nếu không phải cô nói mình với anh ấy có thù hằn sâu sắc, tôi còn thực cảm thấy hai người có mờ ám a." Nói xong bĩu môi một cái.

Viên Tử Thanh hí híp mắt, tôi nhìn cái vẻ mặt xấu xa kia, chỉ biết gây chuyện không tốt lành gì kia. Diêm Tử Cao đem một cánh tay đập qua bờ vai của tôi hình thành một tư thế chữ “Lâu” (长), sau đó trên khóe miệng còn giương ra một bộ dáng đào hoa: “Ai nói chúng tôi không mờ ám? Hai chúng tôi là trước sau như một!”

Trên mặt Tiểu Tuyền còn hiện ra một bộ biểu tình “Cô nói xem a, cô còn không thừa nhận cái gì nha”, sau đó cũng không thèm quan tâm tới tôi, nói một câu “Bye bye soái ca” liền đi rồi.

Tôi choáng váng a! Tôi bị bức điên rồi a! Thiên Lôi mau mau đánh chết tôi đi! Tức giận quay đầu, tôi hung ác nói: “Họ Viên anh ăn gan hùm mật gấu à, dám hủy danh dự của lão nương như vậy!”

Viên Tử Thanh cũng chưng ra vẻ mặt nghiêm túc quát lên: “Triệu Đình, tôi cứ nói như vậy đây như thế nào, tôi không quen nhìn cô đem tôi đá cái sạch sẽ không lưu lại chút hình dáng. Anh đây hôm nay liền hủy danh dự của cô thì thế nào chứ.”

Tôi nhìn mặt của anh ta đột nhiên cảm thấy đặc biệt phiền chán, vẩy vẩy tay giống như đuổi ruồi dường như không đem hấn để vào mắt: “Biến nhanh biến nhanh, mỹ nhân tử hiện tại tâm tình không tốt, ra đi mát mẻ, đừng ở chỗ này chọc tôi không thoải mái!”

Lúc này Viên Tử Thanh cứ nhiên lại biết an phận thủ thường mà không theo tôi chêm chọc thêm vài câu, liền cứ lẳng lặng đi phía sau tôi một đường hướng nhà mà về.

Phần 4

Thanh mai trúc mã rồi chuyển thành ân ái bầu bạn, chuyện lẳng mạn như vậy tôi đây không dám nghĩ tới. Tôi cùng Viên Tử Thanh từ nhỏ đã chơi với nhau, trải qua thời kỳ ngây thơ đến khi trưởng thành, khát khao mộng mơ cùng người khác phái, tôi không phải là không có đối với anh ta sinh ra quá một ý tưởng.

Chính là, chính là, năm ấy khi còn học cấp ba có một ngày tan học tôi đem một tâm tình thanh thuần nháy loạn đi đến lớp học của anh ta rồi cùng nhau về nhà, cứ nhiên thấy anh ta theo chân một nha đầu rất xinh đẹp cùng khối ôm nhau ở một góc hành lang hắc ám!

Qua một màn cả kinh này tôi đã đem toàn bộ khởi niệm trong đầu ném sạch xuống dòng sông chảy siết cuốn trôi đi rồi! Trong lòng cũng có thêm một loại cảm xúc ủy khuất kỳ quái, khiến cho tôi từ đó về sau đối với anh ta nói chuyện đều thay đổi giọng, không phải trêu chọc chính là quát lớn cùng rống giận.

Kỳ thật, cũng chỉ có một mình tôi biết, cảm xúc chua xót thời kỳ trưởng thành, chỉ có thể dựa vào phương thức biểu đạt xuân ngốc như vậy để che dấu đi tâm tư đã nảy

mầm thời thiếu nữ.

Sau đợt đó, Viên Tử Thanh cũng trở thành bộ dáng chịu để cho tôi ép buộc bắt nạt, tôi muốn anh ta làm gì nếu anh ta không đáp ứng tôi liền lôi sự việc kia ra nói với anh ta, tôi nói “hai ta quan hệ còn kém mặt thiết trường thành, về phần cậu ư, tìm được hồng nhan tri kỷ liền đổi với chị mình như vậy”.

Vì thế anh ta sẽ không dám lên tiếng nữa, mặc tôi nô dịch. Sau lại biết anh ta cùng cô bé kia không đợi được đến khi thi vào trường đại học liền chia tay. Cô bé kia còn chuyên môn tìm đến phòng học của chúng tôi đem cửa đá vắng, đại khái là muốn nói cho tôi biết cái gì mà chen chân a, không chiếm được liền phá hư, rồi còn sẽ không gặp được người tốt lành gì. Việc này khiến tôi cực tức giận, lúc ấy liền thề nói “Tôi thề, cô cứ chờ xem tôi mà theo họ Viên nhà anh ta thì tôi thi không đậu, rớt đại học!”

Sau đó khi điền vào bảng nguyện vọng thi vào trường đại học, tôi rõ ràng nói cùng Viên Tử Thanh điền chung một trường, nhưng lại bí mật đổi thành một trường sư phạm khác. Kết quả thời điểm bốc thư thông báo đại nhân hai nhà đều không có nói gì, chính là cao hứng, dù sao cũng là một thành phố gần nhà đều có thể chiếu cố được. Còn riêng Viên Tử Thanh suốt hai tháng lại trưng cho tôi sắc mặt khó chịu, mỗi ngày cái mặt đều đen cũng không thềm nói chuyện với tôi.

Tôi xem bộ dáng của anh ta, trong lòng ngược lại đặc biệt thoải mái. Tôi lâm thời vụng trộm sửa bằng nguyên vọng chính là muốn nhìn thấy anh ta không thoải mái, anh ta càng không thoải mái thì tôi càng thấy vui vẻ. Kỳ thật tôi biết, từ sau khi anh ta có bạn gái thái độ của tôi đối với anh ta liền thay đổi, cũng biết anh ta cùng cô bé kia chia tay nhất định là bởi vì tôi, dù sao ở phương diện tình cảm nữ hài tử đều rất miễn cảm, nhưng không thể nói rõ vì sao, trong lòng tôi thủy chung là oán hận, thời điểm tôi phát hiện mình thích anh ta thế nhưng lại phát hiện tên đáng chết đó đang ôm một cô gái khác! Điều này làm tôi cảm thấy mình bị phản bội, cảm thấy rất ủy khuất cùng nhục nhã. Cho nên tôi hung tợn thề sẽ không cùng anh ta dính dáng đến một chút chuyện giữa nam và nữ.

Cứ như vậy, tốt nghiệp đại học, về nhà công tác, mỗi ngày cãi nhau với hi ha làm hòa, ai cũng đều không tỏ rõ tâm tư của mình, anh ta vẫn mỗi ngày dây dưa với tôi, tôi cũng vẫn mỗi ngày đối với anh ta quát lớn giống giận. Nhưng là không nghĩ tới, một câu hôm nay của anh ta, đã có thể đem tâm tư của tôi quấy đến lộn xộn một đoàn. Anh ta nói: “Ai nói chúng tôi không mờ ám?”

Tôi, đến tột cùng hi vọng chúng tôi là mờ ám, hay vẫn là không mờ ám?

Ai, rối loạn...

Phần 5

Về nhà, ăn qua cơm tối, tôi cùng Viên Tử Thanh tựa hồ đã quên một màn xấu hổ buổi chiều, tôi một bên vắt chân ngang trên sô pha cầm điều khiển từ xa bật chương trình mình thích xem một bên sai khiến anh ta rửa hoa quả lấy đồ ăn vặt pha cà phê. Anh ta đối với nhà tôi khả năng so với nhà mình còn biết rõ hơn, vì vậy tôi rất yên tâm sai bảo. Tuy ôm một bụng bức tức nhưng anh ta vẫn nhất nhất thỏa mãn tôi. Sau khi thực hiện hết các yêu cầu của tôi anh ta liền đặt mông ngồi ngay bên cạnh tôi hung tợn nói: “Nếu không có tôi thì đồ heo mẹ như cô chắc không chống đỡ được qua ngày mà chết đi!”

Tôi dùng chân đá anh ta, nói: “Chị đây mà chết vì không chống đỡ được qua ngày, cậu không chừng sẽ khóc thành cái dạng gì rồi, có khi gào kêu ầm ỹ nói muốn đi theo chị đâu.”

Anh ta một phát bắt được chân tôi đá anh ta, vẻ mặt thành thật nhìn tôi nói: “Cô nói đúng rồi.”

Tôi cảm thấy không khí có điểm quái, dùng sức rút chân ra.”Biến nhanh đi, không có việc gì đừng đem lão nương ra làm trò tiêu khiển, chộc tôi không thoải mái tôi tiêu diệt anh! Tuyệt đối không nương tay!”

Viên Tử Thanh lấy tay chải chải tóc, giống như muốn nói cái gì, cuối cùng nhịn xuống không nói câu nào nữa, cùng tôi ngồi xem tivi.

Tôi cả người không được tự nhiên, cảm giác càng

quái. Vì thế phải tìm đề tài gì để thảo luận. Tôi nói: “Ở đơn vị chúng tôi mới có một thầy giáo đến, dạy Anh Ngữ, nhìn qua có vẻ được, đợi tôi dùng ít công sức, không chừng ngày nào đó cậu có thêm một anh rể a.”

Viên Tử Thanh bỗng vọt đứng lên, làm tôi sợ nhảy dựng. Anh ta đột nhiên biến thành đặc biệt chán nản, kéo tôi suýt thì ngã từ sofa xuống, tôi cả kinh rống giận: “Viên Tử Thanh anh nổi điên cái gì! Sao lại có người như anh, ăn nhiều quá nên kiếm chuyện a!”

Viên Tử Thanh cũng rống giận lại tôi: “Triệu Đình cô đừng có giả vờ với tôi nữa! Tôi không tin cô không nghĩ gì đến tôi! Cô rốt cuộc muốn làm sao! Tôi có bạn gái cô mất hứng, tốt lắm! Tôi không có nữa là được chứ gì! Tôi đây liền một mình ở bên cạnh cô! Còn cô, chuyện đó đã qua vài năm rồi mà cô vẫn đối xử với tôi không được tự nhiên như vậy ư, suốt ngày cứ âm dương quái khí muốn chọc giận tôi tức chết hay sao!”

Đây là lần đầu tiên cả hai chúng tôi đều đem những chuyện tình đã khúc mắc trong tim từ trước đến nay mà phơi bày ra bên ngoài nói hết cả, tôi giống như bị người ta giẫm vào cái đuôi của mình nhảy dựng lên kích động nói bừa: “Viên Tử Thanh, anh đừng có đem mình ra nói ủy khuất vô tội như vậy! Anh dựa vào cái gì nói tôi không được tự nhiên, nói tôi kỳ quái! Anh nha, anh yêu ai bỏ ai liên quan gì đến tôi! Làm sao anh lại có thể tự tin cho rằng tôi vẫn còn để ý đến anh, là bản thân anh đa tình mà thôi!”

Viên Tử Thanh tức giận gờ cao ngón tay run run chìa vào cái mũi của tôi, dùng một loại ngữ khí nghe đặc biệt thương tâm nói với tôi: “Triệu Đình, cô khá lắm! Cô khá lắm a! Tôi tự mình đa tình! Tôi con mẹ nó đúng là lợn! Tôi chờ cô nhiều năm, nhưng cuối cùng lại chờ được một câu như vậy! Đi thì đi! Tôi đúng là không có mắt nhìn, thật mất mặt, tôi tự làm mình đa tình!” Nói xong lao ra cửa trở về ngôi nhà đối diện của anh ta.

Tôi phần hận ném điều khiển ti vi trên mặt đất, ngồi xồm xuống, khóc rống lên.

Hai chúng tôi đây rốt cuộc là đang làm cái gì.

Phần 6

Những ngày tiếp theo giống như ngày tháng thiên đường mà tôi đã mong chờ trước kia, Viên Tử Thanh không còn gọi điện thoại cho tôi trong thời điểm tôi đang ở trong toilet nữa, tôi thực coi thường chính bản thân mình mỗi lần đi đều cố ý để di động lại ở văn phòng không có mang theo, hy vọng anh ta có thể đùa dai giống như trước khiến cho người khác mang đến cho tôi. Nhưng là anh ta cư nhiên một lần cũng không có gọi đến đây.

Bên tai trở nên yên tĩnh, vốn nên là chuyện để cho tôi cảm thấy vui mừng vạn phần, nhưng là trên thực tế, tôi lại giống như người mất hồn làm việc luôn phạm lỗi. Ngay cả

Tiểu Tuyền cũng nhìn không được mà hỏi tôi: “Có phải cô với thanh mai trúc mã có chút mờ ám giận dỗi hay không?”

Tôi ngẩng đầu liếc mắt một cái, lại không nghĩ rằng làm vậy cư nhiên khiến cho nước mắt chảy ra. Tiểu Tuyền choáng váng một chút rồi ồn ào nói: “Xong rồi xong rồi, không phải để cho cái mồm quạ đen của tôi nói trúng rồi đi.”

Tôi một bên dùng sức lau nước mắt một bên hỗn hển nói: “Cái rắm! Đừng có đoán mò lung tung. Nói bao nhiêu lần rồi, tôi cùng anh ta không có quan hệ! Tôi khóc... là bởi vì tôi nhớ tới cha mẹ của tôi!” Đồ mờ hồ! Tôi vì lý do sứt sọ của mình mà cảm thấy xấu hổ, chứ đừng nói đến vẻ mặt không tin nổi của Tiểu Tuyền.

Ban ngày ở đơn vị u ám xong, về nhà lại tiếp tục ám u. Từ sau ngày hôm đó tôi không nhìn thấy Viên Tử Thanh đâu nữa. Trong hành lang phòng lầu vừa xuất hiện tiếng bước chân từ phía xa truyền đến tôi liền bay nhanh vọt tới trước cửa nhà cố sức nhìn xuyên thấu qua lớp cửa kính, nhưng là có nhìn thế nào thì người đó cũng không phải tên họ Viên kia. Càng ngày càng phiền chán, nếu cứ như vậy tôi nhất định sẽ phát điên mất, nhưng tôi lại không biết phải làm gì để thay đổi tình trạng hiện giờ giữa chúng tôi.

Sau năm ngày chúng tôi cãi nhau, bốn vị cha mẹ của chúng tôi cư nhiên lại về trước thời gian đã định. Tôi vừa

nhìn thấy mẹ mình, cũng không biết nói trong lòng cảm giác là gì, nhào vào trong ngực bà gào khóc đến trời lung nổ đất. Mẹ tôi một bên thì gọi loạn lên hết tâm can rồi đến bảo bối còn một bên thì ra sức dỗ tôi. Tôi vừa nghe bà dỗ thì càng cảm thấy ủy khuất, ra sức khóc giống như nỗi oan của Đậu Nga được hóa giải, cho đến khi chỉ còn tiếng nấc. Đợi đến lúc tôi vất vả lắm mới dừng khóc, mẹ tôi cẩn thận hỏi tôi: "Cùng với Tử Thanh giận dữ?"

Tôi nghe xong hất đầu không nói gì đi trở về phòng ngủ của mình, sau đó quay lại ôm chặt cứng khiến cho mẹ tôi không thể nhúc nhích được. Tôi nói: "Mẹ, con rất khổ sở."

Mẹ tôi nói: "Con gái a, mẹ vừa xuống máy bay, so với con thì vừa mệt vừa đói hơn. Con nói nhanh một chút, con với Tử Thanh rốt cuộc sao lại thế này, chúng ta đang chơi vui vẻ thì lại bị đứa nhỏ này gọi cuộc điện thoại kêu trở về ngay, hỏi cái gì cũng không nói, sống chết cũng bắt chúng ta phải mau trở về. Đến dì Viên của con gọi hỏi nó cũng không nói. Con nói xem hai đứa các con cũng đều đã lớn hết cả rồi, sao lại không thể để cho người già chúng ta sống thoải mái một chút chẳng lẽ mỗi ngày đều phải đi theo quan tâm coi chừng hai đứa như vậy a!"

Tôi vừa nghe đã cảm thấy ủy khuất vênh cái miệng lên muốn khóc. Mẹ tôi chạy nhanh nói: "Tổ tông của tôi a, được rồi được rồi a, con đừng chỉ nước mắt ngay, mẹ cái gì cũng sẽ không hỏi nữa! Người khác sinh ra khuê nữ đều được tận hưởng niềm vui được quan tâm săn sóc, tôi

đây sinh ra khuê nữ chính là đến để trị tội a. Mẹ với cha con ra ngoài ăn cơm, con ở đây nằm ngủ đi, đừng khóc nữa được không.” Tôi đây mới mân miệng lên đem nước mắt cấp nén trở về.

Thời điểm tôi cảm thấy sợ hãi muốn nói “Mẹ, mẹ ăn xong nhanh chút trở về” thì mẹ của Viên Tử Thanh ở nhà đối diện đã tới. Bà nhẹ nhàng ngồi xuống bên cạnh ôm tôi gọi “Đình Đình”, một tiếng này vừa kêu lên tôi cảm thấy mình như bị oan đã có chỗ dựa vững chắc vậy, liền tiến lên chui vào trong ngực bà khóc lớn. Tôi một bên thương tâm khóc một bên còn cảm thấy rất vui vẻ nói: “Dì Viên, Viên Tử Thanh khi đẻ con!”

Dì Viên đưa tay vỗ vỗ lưng tôi giống như bao phủ hết cả tâm tình của tôi, nói: “Con của Dì, Dì sinh ra nên dì hiểu rất rõ, bảo nó nghĩ cách chộc Dì cùng cha nó tức giận, nó cũng không mang theo một chút đắn đo mà đem hết cả bộ não ra suy nghĩ đến vài trăm cái biện pháp; nhưng muốn bảo nó tìm cách khi đẻ con, thì có cho nó một trăm vạn nó cũng không dám làm, nó là sợ Đình Đình của chúng ta chịu ủy khuất. Con nói xem dì và cha mẹ con vì sao tự nhiên không có việc gì lại đi dã ngoại? Không phải vì cha mẹ con không thương không quan tâm con, mà là do oan gia kia của con muốn cho bốn người già chúng ta đi để tạo cơ hội cho hai đứa. Con trai của dì a, cũng thật vô dụng, đều đã dùng thời gian dài như vậy rồi cũng không làm cho con dâu dì hiểu được lòng mình. Khiến cho sự việc đi đến bước này thì quay ra thỉnh cầu chúng ta nhanh nhanh trở về. Ai, đáng thương cho người

già chúng ta còn phải trở về giải quyết hậu quả tốt của nó gây ra.”

Tôi nghe xong liền choáng váng, ngay cả khóc đều đã quên, tôi nhỏ giọng nói: “Dì Viên, hai chúng con không giống như mọi người nghĩ đâu, chúng con một chút mờ ám cũng không có...”

Nói xong lời cuối cùng chính mình còn cảm thấy không đủ. Dì Viên cùng mẹ tôi không nhìn được mà cười rộ lên, mẹ tôi nói: “Con xem con khóc đến như vậy còn nói là không có quan hệ ư? Đành Đành a, con cái gì cũng tốt, chính là yêu tại sao lại để ý những chuyện vụn vặt như vậy. ”

Tôi không nói gì, tôi hết hoảng, tôi tại sao lại có thể như vậy!

Phần 7

Tôi cùng dì Viên nói chuyện, cũng đã mấy ngày rồi tôi không nhìn thấy Viên Tử Thanh, anh ta cũng không để ý gì đến tôi. Lúc nói tôi còn cảm thấy mình giống như oán phụ bị trượng phu biếm vào lãnh cung nhiều năm. Dì Viên nói: “Hai đứa các con giống như những đứa trẻ ngốc, chúng ta phải nói cái gì cho tốt đây. Một đứa chỉ biết khóc, một đứa thì chỉ biết chạy trốn. Con khóc nháo như vậy không bằng đi tìm Tử Thanh, tức giận thì đánh mắng nó cho xả giận thì xong rồi.”

Tôi lại nhịn không được mà khóc, bi thiết cắt ngang nói: "Dì Viên, con không dám, anh ấy rất hung dữ."

Dì Viên vừa bực mình vừa buồn cười nói: "Nó hung dữ? Nó chỉ là dê con choàng lên tấm da hổ thôi, nó mà muốn tức giận tại sao lại không dám về nhà mà ra ngoài né tránh."

Tôi hỏi: "Anh ấy hung dữ với con, như thế nào lại không dám về nhà?"

Dì Viên nói: "Con trai của dì chỉ có cái lá gan phô trương thanh thế, nếu nó dám hung dữ với con thì sẽ thấy hối hận sợ hãi ngay, thật sự là không có tiền đồ, người làm mẹ như dì đây đều đã nhìn quen. Nó là sợ quay trở về con sẽ không để ý đến nó. Đứa nhỏ này, chịu không nổi con không để ý đến nó, cứ như vậy mà cắn răng bỏ đi cũng không dám liên hệ với con. Con nói xem hai đứa các con đừng có chạy chạy trốn trốn như vậy nữa, vì ai đó, mà bốn người già chúng ta bị hai đứa các con ép buộc sắp chết rồi. Lúc không muốn đi dã ngoại thì lại bị Tử Thanh tìm cách lừa gạt chúng ta đi, đến lúc vất vả lắm mới thích ứng được đi du lịch thì nó lại da mặt dày lôi chúng ta trở về. Ai, đúng là kiếp trước thiếu nợ mấy đứa."

Dì Viên một bên ai oán nói với tôi một bên thì véo véo chóp mũi của tôi. Tôi trong lòng choáng váng mở ra, càng ngày càng thấy ngọt. Tôi nghĩ thấy nhớ, hỏi: "Dì Viên, Viên Tử Thanh hôm nay chưa về nhà sao?"

Dì Viên nói anh ta đã gọi điện thoại về nhà rồi, không chừng khoảng nửa giờ nữa sẽ về đến nhà.

Tôi sâu xa cười rộ lên. Anh ta lo lắng tôi không để ý đến anh ta như vậy, tôi nếu không phối hợp một chút thì há chẳng phải không có một chút đạo lý hay sao.

Phần 8

Tôi giống như nữ lưu manh ôm hai tay trước ngực, một chân còn giang rộng ra từng bước. Tôi mắt lé cười lạnh nhìn Viên Tử Thanh từ thang máy đi ra nói: "Họ Viên, anh được a, con người hung dữ hôm trước chạy đi đâu mất rồi. Oan có đầu nợ có chủ, hôm nay hai chúng ta phải nói rõ ràng đến khi hiểu được mới thôi!"

Viên Tử Thanh sắc mặt thoáng cái liền trắng bệch, lặc đề hỏi tôi: "Mẹ tôi... Bọn họ chưa trở về sao?"

Tôi âm thầm buồn cười, muốn giả ngốc đi, họ đã trở về thì như thế nào, nói lời hay với anh thì anh lại muốn chịu hành hạ à. Tôi không động thanh sắc nói: "Đã trở về hay không thì có gì khác nhau. Chúng ta đều đã lớn như vậy, nói chuyện đừng nhắc tới cha mẹ. Nói tiếp bọn họ vừa trở về cũng cảm thấy mệt mỏi, tôi liền bảo bọn họ ra ngoài ăn chút gì trước. Thừa dịp này chỉ còn lại hai người chúng ta, vừa vặn đem hết mọi chuyện nói cho mình bạch. Lời ngày hôm đó anh nói tôi đã suy nghĩ rất kỹ, đi,

liền nghe theo lời anh nói. Ngày mai tôi sẽ chuyển đến ký túc xá trường ở, anh cũng không cần phải mỗi ngày không về nhà, cái mặt giống như ai thiếu nợ anh. Tôi nói như vậy anh đã hiểu rồi chứ, nếu không có việc gì thì cũng không chuẩn anh đến trường vấn an thỉnh an tôi. Chờ tôi cùng thầy giáo mới tới chuyện tốt thành đôi, đến lúc đó nhất định tới phát thiệp mời cho anh, anh chỉ cần giơ tay mừng quà cho tôi là được.”

Nói xong tôi liền lưu loát xoay người đi về phía nhà mình, lại bị Viên Tử Thanh một phen lôi kéo trở lại. Tôi một bên rối rết làm bộ giả vờ một bên lại ám thuận thế để cho anh ta kéo trở về phía nhà của anh ta, trong lòng còn nhin không được hoan hỉ, phần chấn, ngậy ngất mắng mình một câu dối trá.

Vào phòng, vừa ngẩng đầu, tôi liền choáng váng, Viên Tử Thanh cư nhiên trong hốc mắt tất cả đều là nước mắt! Tôi miệng mở rộng không biết làm sao bây giờ, xem ra tôi đã hù dọa đứa nhỏ này quá rồi! Viên Tử Thanh ấn tôi vào trong lồng ngực của anh ta, dùng sức ôm thật chặt tôi, khiến tôi đau đến không thở được.

Tôi nói: “Họ Viên, anh điên rồi a, đau! Buông ra!”

Viên Tử Thanh càng ôm chặt hơn, còn nói: “Không buông! Anh không buông! Đình Đình, anh sai lầm rồi! Mất mặt thì mất mặt! Anh không cần thiết! Anh chính là không thể buông em! Anh biết em cũng yêu thích anh, em coi như nổi lòng thiện tâm, đem thu nhận anh, có được hay

không! Có được hay không!”

Câu “có được hay không” cuối cùng anh ta nói đều đã nghẹn ngào. Nói không cảm động là giả, trong lòng tôi cũng đã bị hai tấn đường đè chết, ngọt rồi tỉnh rồi mù. Nhưng là trong lòng ngọt không có nghĩa là thống khổ trên thân thể có thể xem nhẹ, nha, thẳng nhãi này nhiệt tình lớn như vậy sao! Ghìm chết tôi! Tôi lớn tiếng rên rỉ, tôi nói: “Họ Viên, anh ôm nhẹ một chút! Em không đi, em đáp ứng, em thu nhận anh có được không! Anh muốn ghìm chết em à! Em rất đau a!!!”

Tôi vừa kêu đau xong lại cảm thấy ngày càng đau, cùng với ủy khuất lúc trước gộp lại nhìn không được nước mắt lại xông tới, bắt đầu ô ô khóc. Viên Tử Thanh vừa nghe thấy tôi khóc ruột gan liền rối bời, nhanh tay buông tôi ra còn chạy loạn lau nước mắt cho tôi.

Tôi được hăn đỡ như vậy, ngoài mặt khóc nhưng trong lòng thì càng vui mừng, còn đem nước mắt nước mũi tính trả thù hướng áo anh ta cọ cọ. Xứng đáng, khi dễ lão nương, đã làm phải chịu! Viên Tử Thanh một bên lau nước mắt cho tôi, một bên bồi rồi dỗ tôi: “Đình Đình đừng khóc, đừng khóc! Em mà khóc nữa anh liền quỳ xuống! Em nói đi, làm thế nào em mới có thể không khóc nữa, em nói cái gì anh cũng đều đáp ứng không được sao!”

Tôi thực bội phục chính mình, đừng nhìn tôi bình thường ra vẻ thực nữ đến thời điểm cần thì chanh chua hết mức, hiện tại cư nhiên cũng có thể giống như nàng

kiểu chia tay người nhà mà khóc lóc om sòm. Tôi vận dụng thực kinh điển bộ phim đã xem trên truyền hình, một bên khóc lóc dùng nắm tay ra sức đánh vào bộ ngực hằn, một bên thì dùng lý lẽ hùng hồn kể lể: “Đều tại anh, đều tại anh! Đều tại anh không tốt! Anh khi dễ em! Anh xấu lắm! Em chán ghét anh chán ghét anh!”

Ngày sau hồi tưởng lại việc này tôi đều cảm thấy ghê tởm đến tám vạn lần, nói cái gì cũng không rõ Viên Tử Thanh lúc ấy làm sao lại có thể hòa theo với tôi, còn mang theo vẻ mặt thâm tình không kiềm chế được đem tôi ôm vào trong lòng, dùng cái mồm heo lớn của anh ta hướng tới hai cánh môi hồng hồng chúm chím của tôi mà hung hăng áp xuống...

(Ying: *lôn mưa* chị nữ 9 chị có thể giữ lại ít sĩ diện được không *chăm mỗ hôi*)

Ai, mặt đỏ a...

Phần 9

Sau cơn mưa trời lại sáng. Tôi cùng họ Viên ôm nhau không còn khe hở nằm một đoàn trên sofa bộ dáng buồn nôn phát ngấy.

“Viên Tử Thanh, anh tại sao lại cùng nữ sinh kia nói chuyện yêu đương?”

“Là cô ấy tới tìm anh tỏ tình, anh thấy cô ấy nhìn cũng được liền đáp ứng. Khi đó có biết gì là tình yêu a, chính là cảm giác được người khác theo đuổi thì thấy thỏa mãn chứ sao. Sau lại nhìn thấy em biến thành là lạ anh đây liền thực hoảng.”

“Hừ! Đầu heo! Quên đi, niệm tình nhà người trẻ người non dạ, bốn cung liền tha thứ cho sự ngu xuẩn nhất thời của người. Mau tạ ơn.”

“Cảm ơn chủ tử! Chủ tử người khoan hồng độ lượng như vậy ông trời nhất định sẽ ban cho người một suất ca đến người thần nhìn thấy cũng phải cảm phần làm lang quân!”

“Hừ! Đúng là không biết xấu hổ khoa trương như vậy a! Nói! Anh cùng cô ta, ách... Thân qua miệng không? Nghiêm túc một chút, nói thật cho em, đối bóng đèn thề nói!”

(Ying: sao bà này thích thề với cái bóng đèn thề không biết -_-||)

“Tôi Viên Tử Thanh giờ phút này rất nghiêm túc đối với bóng đèn thề: Tôi không có cùng cô bé kia hôn môi. Tôi ngày đó cùng cô ấy đi dạo ngoài hành lang vừa nghĩ muốn thân với cô ấy liền nhìn thấy bóng lưng Đình Đình tiểu trư của nhà tôi, kết quả là tôi đến nghĩ cũng không dám nghĩ đến nữa, không biết sợ trực tiếp đẩy cô bé xinh đẹp đang ngửa đầu từ từ nhắm mắt về mặt chờ mong nụ

hôn của tôi ra rồi chạy về phía tiểu trư nhà tôi. Báo cáo xong! A! Nhẹ chút, anh nói em đúng là thiếu mắt nhìn a, sao lại có thể hạ đòn chí mạng với ông xã của mình cơ chứ!”

“Hừ! Anh muốn cùng cô ta thân, còn không chỉ là như thế này đâu! Cái kia, nói nói, cùng em hôn môi, ách... Cảm giác có giống như vậy không?”

“A... Đây có phải nói thật không?”

“Vô nghĩa!”

“Cái kia... Nói thật không được đánh người, muốn đánh cũng không được đánh đau như vậy! A a a... buông tay buông tay đừng nhéo anh anh nói! Cái kia, nụ hôn đầu tiên của hai chúng ta có điểm mặ, anh nói Đình Đình à, em vừa khóc nước mắt nước mũi vừa nãy em nghĩ xem là trôi đi đâu...”

“Viên, Tử, Thanh! Anh đi chết đi, anh là đồ con lợn!”

“A! Ngừng ngừng ngừng... A A! Cứu mạng a... nhóc hổ con mưu sát chồng...”

Tiết mục kinh điển của thanh mai trúc mã, trong tiếng kêu rên thảm thiết của đồng chí Viên Tử Thanh, như vậy tất cả đều kết thúc vui vẻ.

Cả đời đặt cược nơi em

Tác giả: Hồng Cửu

Văn án

Hắn theo đuổi cô, giống như thật sự có hứng thú với cô.

Cô động tâm, bằng lòng hẹn hò với hắn.

Nhưng rồi dần dần cô phát hiện ra, ban đầu khi hắn theo đuổi cô, không phải bởi vì thích cô, mà vì hắn cùng người khác cá cược.

Cô đau lòng, không nghĩ đến hắn nữa.

Nhưng rồi, hắn lại nói, hắn thật lòng với cô

Hắn nói, cả đời hắn, chỉ đánh cược một lần, cả đời hắn, chỉ đánh cược mình cô như vậy.

Chương 1

Phó Tiểu Khả ngồi tự học ở phòng học bên cạnh lớp. Bỗng nhiên cảm giác được phía sau có người chọc nhẹ vào vào cô.

Quay đầu lại, là bạn cùng cấp, cùng khoa, cùng lớp Hứa Tùng.

Trái tim không tự chủ được, đập nhanh hơn hai nhịp.

“Phó Tiểu Khả, bạn có thừa cái bút nào không?” Hần nhún nhún vai, dường như có chút bối rối trong nụ cười “Lúc đi học không để ý, quên mang theo!”

Phó Tiểu Khả gật gật đầu, xoay người lại, lấy bút đưa qua. Đầu hơi hơi ngẩng lên, may mắn hẳn không phát hiện ra.

Không ngờ hẳn lại biết tên của cô!

Đối phương nói lời cảm ơn, cô lắc đầu, tỏ vẻ không có gì, từ đầu tới đuôi đều không hề nói một câu.

Cũng không phải cô quái gở, không muốn để ý hẳn. Chính là khi đối mặt với thần tượng Hứa Tùng, cô tin tưởng rằng rất nhiều nữ sinh cũng sẽ như cô, không nói nên lời.

Phó Tiểu Khả xoay người lại, không biết giờ phút này trong lòng mình rốt cuộc là vui vẻ phấn khích, hay là có chút hồi hộp.

Cô không thể nào tưởng tượng nổi, ngôi sao trong trường học: Hứa Tùng, mỗi khi hẳn xuất hiện, toàn bộ nữ

sinh đều không thể khống chế được mà hét chói tai kéo dài tận 3 phút, lại biết tên của cô! Một Phó Tiểu Khả bình thường, một Phó Tiểu Khả đáng về quê mùa, một Phó Tiểu Khả chỉ có chút việc nhỏ cũng có thể làm cô vô cùng vui vẻ thế mà hẳn lại gọi tên cô!

Trở về ký túc xá, trong phòng chỉ có mỗi lão Tam Trữ Chỉ Hân.

Phó Tiểu Khả kể lại cho cô ấy chuyện xảy ra lúc mình tự học.

Trữ Chỉ Hân nghe xong liền lắc lắc đầu, trên mặt hiện lên vẻ thương hại, “Lão Tứ ngốc nghếch, về sau đi chơi cùng chúng tao nhiều một chút, đừng có suốt ngày tự học một mình thế! Mà nhìn lại mà xem, học nhiều thành cái dạng gì rồi? Cũng bắt đầu ngồi ở trong phòng tự học ảo tưởng đến Hứa soái ca rồi!”

Phó Tiểu Khả nuốt chút nữa sắc nước miếng của mình.

Cho dù không tin, nghi ngờ cô là ảo tưởng cũng được, mà Trữ bà nội ngoài việc nghĩ tới “Sex” còn có thể nghĩ được gì hơn nữa?

Đối với lời nói của Phó Tiểu Khả, không chỉ một mình Trữ Chỉ Hân không tin, hai người còn lại trong ký túc xá cũng lắc đầu tỏ vẻ không tin.

Lão Đại nói: “Tiểu Khả có tiến bộ nha, giờ lại hay nói đùa!”

Lão Nhị nói: “Là mỗi tính đầu của Tiểu Khả nha! Đây là chuyện tốt; nhưng thẳng thắn mà nói tốt nhất là tìm đối tượng thực tế một chút, Hứa Tùng giống như thiên nga vậy, bình thường đều là con cóc mới dám ảo tưởng, bởi vì giấc mộng của chúng ta là không thể thực hiện được, chỉ làm lãng phí tình cảm thôi! Cho nên Tiểu Khả à “Lão Nhị nói lời thấm thía dặn dò Phó Tiểu Khả, “Theo tao là nên đổi người khác đi!”

Cô bạn phòng bên cạnh sang rót nước tương nói: “Tao vẫn nghĩ đến Tiểu Khả chuyển từ học viện Phật giáo đến nơi này, không nghĩ tới cô ấy cũng là người bình thường ! Đúng là không thể xem mặt mà bắt hình dong, mặc quần áo thầy tu không có nghĩa là sư nha!”

Đối mặt một đám yêu ma quỷ quái, nói hươu nói vượn, Phó Tiểu Khả rất muốn cắn đứt miệng của mình.

Ai bảo miệng của cô có chuyện gì cũng kể ra, tốt lắm, hiện tại là không có người nào tin cô, tất cả đều nghĩ cô đang có vấn đề đây này!

Chương 2

Ngày hôm sau, Phó Tiểu Khả cùng các bạn tới giảng đường, hệ thống lại toàn bộ lý thuyết đã học.

Khi bài giảng được một nửa, cô đang cúi đầu kẻ bút nhỏ, bỗng nhiên cô cảm giác được không khí xung quanh hơi xao động.

Giống như có người đang vào phòng học, bởi vì thấy giáo sư ôn hòa nói: “Nhanh đi tìm vị trí ngồi đi!”

Cô ngẩng đầu muốn hỏi Trữ Chỉ Hân ngồi bên cạnh xem ai mà giờ này có thể vào được lớp, không ngờ rằng lại liếc mắt một cái lại bắt gặp vẻ mặt gian tà của Trữ yêu nữ nhìn cô.

Vừa muốn chế nhạo cô ấy vài câu, bỗng nhiên phía sau lưng bị người nào đó chọc nhẹ; cùng lúc đó Phó Tiểu Khả nhìn sang thấy Trữ Chỉ Hân xoay người trừng lớn hai mắt, mang theo vẻ mặt hoảng sợ nhanh chóng đem ánh mắt từ phía sau nhìn về phía cô.

Phó Tiểu Khả không hiểu gì, liếc Chỉ Hân một cái, quay đầu về phía sau xem ai là người vừa chọc mình.

“Phó Tiểu Khả, này, bút của bạn! Ngày hôm qua quên trả lại cho bạn!” Hứa Tùng ngồi phía sau nở nụ cười sáng lạn. Hắn vừa cầm bút đưa tới, vừa nghiêng người, nhích lại gần cô hơn, “Cám ơn bút của bạn!”

Phó Tiểu Khả đầu óc choáng váng, miễn cưỡng tươi cười đáp lại: “Không có gì, chỉ là cái bút thôi mà...” Cô cầm bút quay người lại, nụ cười cứng ngắc vẫn đọng trên

gương mặt cô hoàn toàn quên mất thả lỏng chính mình!

Bên cạnh, Trữ Chỉ Hân hung hăng đá một cái vào chân cô, cô kêu “đau” rất nhỏ.

“Tại sao đạp tao?”

Trữ Chỉ Hân vè mặt phẫn nộ, “Đồ ngốc! Mà cũng nói chỉ là một cái bút mà thôi, tại sao không nói rõ cho hẳn “Mình mang nhiều bút lắm, hiện tại bạn cứ giữ lấy mà dùng!” ` như vậy về sau chúng ta còn có cơ qua chỗ hẳn để đòi bút! Cái này có ý nghĩa gì? Là tương lai chúng ta có cơ hội mà người khác không thể có, đó là tiếp xúc với hẳn a!!!”

Trữ Chỉ Hân vừa nói xong, chợt nghe thấy tiếng kêu “Rắc” phát ra từ trên tay Phó Tiểu Khả.

Phó Tiểu Khả nhìn chiếc bút bị gãy, rồi nhìn Trữ Chỉ Hân, khóe miệng run rẩy, ngượng ngùng cười, lắp bắp nói: “Lão, lão, lão Tam, đến, đến, không kịp rồi!” Cô vô tội lẩm bầm, “Lần sau, lần sau mà nói chuyện đừng kích động như vậy, bằng không mà cứ kích động như thế, tao lại muốn bẻ gãy một thứ gì đó...”

Trữ Chỉ Hân đập đầu xuống bàn. Phó Tiểu Hân vô tội cúi đầu xuống.

Phía sau, vang tới một tiếng cười nhỏ.

Phó Tiểu Khả cầm cái bút bị gãy, cô cảm thấy gương mặt và lỗ tai của mình đều đỏ ửng.

Chương 3

Nếu như nói chuyện Hứa Tùng trả bút làm cho Trữ Chỉ Hân và mọi người rơi mắt kính, như vậy thì những chuyện kế tiếp thật sự đủ để cho các cô trợn tròn mắt, chỉ số thông minh giảm không phanh.

các cô phát hiện ra một quy luật: cứ đến giờ tự học, Hứa Tùng ngồi đằng sau Phó Tiểu Khả, mượn bút của cô; đợi đến lúc giảng bài, hân vẫn ngồi sau Phó Tiểu Khả, lại mượn chiếc bút mà lúc giờ tự học thường mượn.

Có một lần khi nhận lại bút, Phó Tiểu Khả hơi chần chừ nói: "Hình như cái bút này không giống cái cái hôm qua tớ cho bạn mượn..." Còn chưa nói hết câu, đã bị ba yêu nữ ngồi bên cạnh áp chế, họ chặn miệng cô, xoay đầu cô lại, rồi cùng cười tập thể, nịnh nọt nói với Hứa Tùng: "Đúng vậy, đúng vậy! Chính là cái bút này! cô ngốc này, mắt không tốt lắm!" Sau đó quay lại phía Phó Tiểu Khả, gương mặt biến đổi thành hung tợn nói cho cô, "Không phải cũng không thể nói! Không phải cũng phải nói phải! Có biết hay không?"

Phó Tiểu Khả bị các cô làm cho hoang mang.

"Vậy rốt cuộc có nói hay không?"

Ba yêu nữ cùng lúc đập đầu xuống bàn.

Theo thường lệ, phía sau lại là một tiếng cười nhỏ.

Phó Tiểu Khả không nhìn được, quay đầu lại nói:

“Xin lỗi, bọn họ nói, đây là bút của tớ... ha ha...”

Rốt cuộc Hứa Tùng không nhìn được nữa, bật cười thành tiếng.

“Không, lần này là tớ xin lỗi, phối hợp không tốt, mong bạn thứ lỗi! Lần sau tớ nhất định không chọn sai bút!”

“... Hà???”

Phó Tiểu Khả mở to mắt nhìn.

Hắn... Như thế này gọi là trả lời sao...

Chương 4

Tiếp theo, khi đến giờ tự học lại bị mượn bút, như thường lệ, Phó Tiểu Khả vừa nói “Không có gì” vừa đưa bút cho Hứa Tùng. Vẫn như cũ, vừa đưa xong liền quay lên, không nói thêm câu nào.

Không phải không muốn nói chuyện, ngược lại, lời muốn nói thật sự nhiều lắm, nhiều đến mức không biết nên nói câu gì trước tiên, vì thế đành phải âm thầm chán nản nghẹn lại, cuối cùng là chẳng nói cái gì.

Bạn học ngồi phía sau đã thu dọn sách vở đi rồi.

Vị trí đó để trống chưa đầy hai giây, lập tức lại có người ngồi xuống.

Phó Tiểu Khả cúi đầu chán nản, đang cân nhắc xem rốt cuộc có muốn hay không muốn tìm lý do để quay đầu nói vài câu, hoàn toàn không để ý tới người đang đi đến.

Người ngồi bên cạnh chọc nhẹ vào cô.

Cảm giác bị chọc không hiểu sao vô cùng quen thuộc...

Quay đầu lại, đột nhiên nhìn thấy gương mặt quen thuộc đang tươi cười sáng lạn với mình.

“Bạn... !” Phó Tiểu Khả vội vàng quay đầu, phía sau đã không còn ai ngồi; lại vội vàng quay lại, giật mình nhìn chằm chằm người bên cạnh, nói năng lộn xộn.

“Bạn... Hi, ha ha, xin chào!”

Hứa Tùng nheo mắt, lấy tay che miệng, ho khan một

tiếng, gương mặt nhai lại vì không nhịn được cười “Cứ như chúng ta gặp nhau lần đầu tiên vậy!”

Phó Tiểu Khả ha ha cười theo, cảm giác thấy tay chân thừa thãi. Bỗng nhiên cô giơ lên chiếc bút mình đang dùng đưa cho Hứa Tùng, “Cho bạn mượn bút!”

Hứa Tùng bật cười thành tiếng, dương dương tự đắc cầm bút trong tay cười nói: “Bạn đã muốn cho tớ mượn rồi!”

Phó Tiểu Khả xấu hổ đến mức run rẩy cả người...

Ngượng ngùng muốn thu tay về, lại bị người ta tóm lấy.

Cô kinh ngạc ngẩng đầu, Hứa Tùng vẫn cầm chặt cổ tay cô không buông.

“Phó Tiểu Khả, ” bỗng nhiên hắt ngược cười, nghiêm túc nhìn cô, gương mặt đẹp trai quá mức khiến cho người ta không dám nhìn thẳng.

“... Làm sao vậy...” Phó Tiểu Khả cảm nhận được mình bị hoa mắt, trái tim bỗng chồm đập loạn bang bang bang.

“Không có gì, ” hắt vẫn như cũ nắm cổ tay cô không buông, thậm chí càng ngày càng nắm chặt hơn, “Chỉ là

muốn nói với bạn, tớ mượn bút rồi trả bút nhiều đến mức không còn kiên nhẫn nữa rồi!”

Phó Tiểu Khả mở to hai mắt nhìn, chớp chớp, vươn bàn tay còn lại cầm chiếc bút vừa bị hắt đặt xuống bàn.

“Tớ lấy lại là được rồi!”

Cầm bút rồi định rút tay về, ai ngờ hắt lại cầm cổ tay cô, rốt cuộc không thể động đậy.

Phó Tiểu Khả giương mắt nhìn Hứa Tùng, trong ánh mắt tràn đầy mười vạn câu hỏi vì sao.

Hứa Tùng nắm hai cổ tay cô, cúi đầu về phía trước quan sát khi gần chạm vào khuôn mặt cô thì mỉm cười dịu dàng, nói nhỏ: “Mượn bút trả bút, tớ đã không còn kiên nhẫn; tớ nghĩ trực tiếp nói cho bạn, bút, chính là cái cớ, việc tớ muốn làm, thật ra là muốn hẹn hò với bạn!”

Phó Tiểu Khả ngơ ngác nhìn gương mặt đẹp trai trước mặt, kinh ngạc tới mức một chữ cũng không nói ra được.

Chương 5

Ba yêu nữ trong ký túc xá nghĩ như thế nào cũng không thông, rốt cuộc Phó Tiểu Khả có vận cứt chó gì nữa. Các cô vắt hết óc cũng không thể hiểu được, Phó Tiểu Khả không phải đại mỹ nữ tuyệt sắc, tại sao lại có thể

hấp dẫn được đại soái ca Hứa Tùng cơ chứ?

Ngay cả Phó Tiểu Khả cũng không thể nào tưởng tượng nổi, đến bây giờ cô còn nơm nớp lo sợ, không thể tin lời nói của Hứa Tùng là sự thật. Từ đầu đến cuối, cô có cảm giác như tự mình đang mơ mộng hão huyền.

Từ khi học đại học đến giờ, cô vẫn đặt toàn bộ sức lực cho việc học tập, nếu không thì cũng là đi thư viện đọc sách. Cô không thường đi dạo phố, không thường đi KTV hát, không thường mua đồ trang điểm, cả ngày ăn mì ăn liền, mọi người có ý tốt gọi cô là A Thổ muội.

Không ít bạn học nói, học đại học đã 3 năm rồi mà chưa từng nhìn thấy Phó Tiểu Khả mặc váy.

Vì thế Phó Tiểu Khả luôn cười hi hi, sờ sờ cái mũi nói: "Chân của tớ không đẹp, chỉ sợ sẽ dọa mọi người!"

Mọi người nhìn không chớp mắt em gái Thổ, rốt cuộc Hứa Tùng thích điểm nào của cô chứ?

Ai cũng không nghĩ ra.

Nhưng chuyện khó hiểu còn con này cũng không hề ảnh hưởng đến việc liên tiếp chủ động tiếp cận của Hứa Tùng đối với Phó Tiểu Khả.

Mặc kệ là giờ tự học hay giờ giảng bài, hẳn đều thoải

mái chuyển chỗ từ phía sau lên ngồi bên cạnh Phó Tiểu Khả. Đường như chỉ sau một đêm, Phó Tiểu Khả trở thành tâm điểm khiến cho toàn bộ nữ sinh trong trường vừa hâm mộ vừa ghen tị.

Dần dần quen thuộc, Phó Tiểu Khả nói chuyện với Hứa Tùng cũng không còn lúng búng nữa.

Cô xem qua rất nhiều sách, tri thức vô cùng rộng lớn, bình thường không phải không hay nói, chỉ là không quen không nói chuyện, từ khi bỏ đi hai từ thần tượng, cô có thể nói chuyện nhẹ nhàng, tự nhiên, chậm rãi với Hứa Tùng.

Cô kể cho hắn nghe rất nhiều truyện lịch sử, rất nhiều điển cố, điển tích, rất nhiều truyện kì lạ, mà khi kể, cô luôn thêm vào những ý tưởng độc đáo và sự giải thích mới lạ, điều này làm cho Hứa Tùng say mê lắng nghe.

Ngay cả chính cô cũng không cảm thấy; nhưng đối với hắn mà nói, hắn thật sự bắt đầu bị cô hấp dẫn.

Cái nóng gay gắt của mùa hè đến thật mãnh liệt, làm cho người ta cảm giác như đang ở trong lò thiêu.

Trong phòng tự học vô cùng oi bức, Phó Tiểu Khả vừa đọc sách, vừa cầm vở để quạt mát.

Bỗng nhiên cô cảm giác Hứa Tùng ngồi bên cạnh lại

chọc mình.

Cô quay đầu sang, thấy hân nhướng mày, cười hì hì.

“Có phải rất nóng không? Gọi tớ một tiếng Hứa ca ca, tớ sẽ đưa cậu đi ăn kem!”

Phó Tiểu Khả liền đỏ mặt, hờn dỗi lườm hân một cái, “Đừng náo loạn, để người ta nghe thấy!”

Hứa Tùng nhìn dáng vẻ xấu hổ của Phó Tiểu Khả cảm thấy vui vẻ vô cùng, hân cầm lấy cổ tay cô, đứng lên đi ra ngoài lớp.

“Tớ ước gì mọi người đều nghe thấy!”

Phó Tiểu Khả xấu hổ, không dám ngẩng đầu lên, hận không có cái lỗ nào để chui xuống. Cô cúi đầu đi theo sau hân.

Đi ra đến cửa, bỗng nhiên hân dừng lại.

Cô không hiểu, ngẩng đầu hỏi: “Làm sao vậy?... Hà?”

Bỗng nhiên bị hân giữ chặt bả vai, ép dựa vào vách tường bên ngoài cửa lớp.

Hân cúi đầu, từ từ ghé sát xuống mặt cô, âm thanh có chút nặng nề, “Em còn chưa gọi anh là Hứa ca ca đâu!”

Phó Tiểu Khả xấu hổ, ngay cả tai nóng rực lên.

Thỉnh thoảng có vài bạn học đi qua, nhìn thấy hai bọn họ như vậy, ngạc nhiên vô cùng, bước đi không tự chủ được chậm dần, ánh mắt nhìn không chút e dè nhìn chăm chăm, rồi lại nhìn chăm chăm.

Phó Tiểu Khả đỏ mặt xấu hổ, dùng sức đẩy Hứa Tùng ra xa một chút.

Nhưng hăn lại giống như thép sắt, sức lực của cô căn bản không thể làm cho hăn nhúc nhích được.

"Đừng đùa nữa! Mau buông tớ ra! Có người nhìn kìa!" Cô cuống quýt nói.

Hăn vẫn thành thoi như cũ, xấu xa cười: "VẬY em gọi tôi một tiếng Hứa ca ca, anh sẽ buông ra ngay!"

Phó Tiểu Khả thật sự không có cách nào, đỏ mặt, thở phì phò, nhỏ giọng ngập ngừng nói: "Hứa ca ca..."

Hứa Tùng lại muốn làm khó cô, "Cái gì? Anh nghe không rõ! Em nói lại một lần nữa đi! Nói to lên"

Phó Tiểu Khả bị hăn làm cho sắp khóc, nhắm mắt lại hét to: "Hứa ca ca!"

Hứa Tùng cười ha ha, kéo cô ôm vào trong lòng.

Phó Tiểu Khả ngây người.

Hứa Tùng cứ như vậy ôm cô, trước những cái nhìn chăm chăm của mọi người, đi đến quầy bán kem tự động.

Buổi tối, Phó Tiểu Khả vô cùng hoang mang hỏi mọi người: “Rốt cuộc tao với Hứa Tùng là quan hệ gì?”

Trữ Chỉ Hân vừa nghe xong lập tức trèo lên giường xoa đầu cô: “Đồ ngốc! Toàn bộ khoa đã biết mày bị Hứa Tùng kéo đi! Tao nói mày là bạn gái hần, mày còn muốn thế nào nữa!!!Rất kích thích những người cô đơn như tao!”

Trong bóng tối, Phó Tiểu Khả uất ức vô cùng nói: “Nhưng mà từ đầu tới cuối, Hứa Tùng chưa từng nói tao là bạn gái, cũng chưa từng nói hần thích tao... A! Lão Đại sao mày lại đánh tao!”

Cô còn chưa nói xong, đã bị lão Đại ném cái gối trúng vào đầu.

“Đồ ngốc! Người ta không phải dùng ‘Nói’ nông cạn như vậy! Người ta chỉ dùng ‘Làm’ (hành động)! Mày thấy vẫn chưa đủ sao!”

Lão Nhị đứng ở bên kia vội vàng xen vào: “Đúng đúng! Chỉ những người bình thường yêu mới nói ra, còn người vĩ

đại đều dùng “Hành động” để thể hiện! Lão Tứ gốc nghề, mà nên tranh thủ thời gian, đừng suy nghĩ lung tung, để cho hấn tận tình dùng “Hành động” yêu mà đi!”

... Phó Tiểu Khả lần thứ n lại sắc nước miếng của chính mình.

Chương 6

Sắp đến sinh nhật của Hứa Tùng, Phó Tiểu Khả hỏi hấn thích quà sinh nhật gì. Hứa Tùng nghĩ nghĩ, trả lời cô: “Có một ước muốn!”

Phó Tiểu Khả hỏi là cái gì, Hứa Tùng kéo tay cô, nhìn thẳng vào mắt cô, vô cùng nghiêm túc nói: “Anh muốn được nhìn em mặc váy!”

Trong lòng Phó Tiểu Khả có chút giãy dụa.

Cô cắn cắn môi.

“Chân của em... Rất xấu...”

Hứa Tùng nhú mày nhìn cô, tiếp tục im lặng chờ đợi cô nói hết.

“... Chân của em từng bị bỏng, để lại một vết sẹo dài, nhìn rất kinh khủng! Đã nhiều năm rồi, em chưa mặc váy...” Giọng nói của cô có vài phần cô đơn.

Hứa Tùng nhú mày. Hắn cảm thấy đau lòng. Nhưng rồi nhanh chóng giãn ra, nhoẻn miệng cười, kéo Phó Tiểu Khả ra ngoài phòng học.

“Chúng ta đang đi đâu vậy?” Phó Tiểu Khả vừa đi theo vừa vội vàng hỏi.

“Yên nào, cứ đi theo anh là được, Cinderella của anh !” Hắn cầm tay cô đi một mạch về phía trước.

Bên ngoài, ánh nắng tươi sáng.

Tay cầm tay, cùng hắn đi dưới ánh nắng mặt trời, giờ phút này, Phó Tiểu Khả cảm thấy vô cùng vui vẻ và hạnh phúc.

Hứa Tùng đưa Phó Tiểu Khả đến cửa hàng bán quần áo nổi tiếng. Hắn tự mình chọn cho cô một chiếc váy Bohemian dài.

“Thế này vết sẹo của em sẽ không nhìn thấy!”

Phó Tiểu Khả ngăn người nhìn chiếc váy rực rỡ.

“Nhưng mà kiểu váy này, dường như không hợp với em...” cô chần chờ.

Hứa Tùng lại nói: “Cô bé lọ lem cũng không phải nhất

định quét bụi, trước mười hai giờ ở vũ hội, cô ấy là cô gái xinh đẹp nhất!" Hắc nói cho Phó Tiểu Khả, "Không có gì thích hợp với không thích hợp, chỉ cần thay đổi kiểu tóc, thay váy này, anh cam đoan em sẽ thay da đổi thịt!"

Phó Tiểu Khả hơi giật mình khi nghe Hứa Tùng nói, hoàn toàn bị hắc thuyết phục.

Hai ngày nữa là đến sinh nhật Hứa Tùng, Phó Tiểu Khả sửa sang lại kiểu tóc, thay chiếc váy dài kia, rồi nhờ Trữ Chỉ Hân trang điểm cho.

Trang điểm xong, cô không khỏi kêu lên một tiếng một tiếng tán thưởng.

"Oa! Kỹ thuật trang điểm của tao cao siêu đến mức này sao? Thật sự giống như từ heo mẹ biến thành Điều Thuyền!" Trữ Chỉ Hân kêu oai oái.

Lão Đại, lão Nhị càng kỳ quái hơn, miệng đang uống nước lại phun ra hết, mới cầm được bức thư trong tay đã ngã xuống đất.

"Phó Tiểu Khả!!! Trời ơi, thế giới này thật quá khủng! Chuột nhờ mèo làm phù dâu nha! ! Phó Tiểu Khả sau khi trang điểm xong cũng là mỹ nữ xinh đẹp a!!!"

Phó Tiểu Khả bị các cô kêu ầm lên lại vừa ngượng ngùng vừa mừng thầm.

Cô rất muốn biết biểu hiện của Hứa Tùng khi nhìn thấy cô như thế này.

Phó Tiểu Khả đã không phải thất vọng. Khi Hứa Tùng nhìn cô, ánh mắt có chút không giống ngày thường.

Hắn nhìn chăm chăm cô, ánh mắt nóng bỏng, hàm chứa xúc động và kiềm chế, cứ như vậy nhìn cô như muốn thiêu đốt.

Đám bạn của hắn đều ồn ào đứng dậy. Bọn họ kêu ầm ĩ:

“Hứa Tùng nha, thật bất ngờ, chúc mừng, chúc mừng!”

“Oa! Hứa Tùng, không ngờ mà lại nhật được bảo bối nha!”

“Ông trời ơi, sao mà lại may mắn đến thế?”

Những lời này Phó Tiểu Khả nghe không hiểu lắm. Đang muốn hỏi một chút, đã thấy Hứa Tùng giơ tay đập vào đầu người kia.

“Đi đi đi, đi ra chỗ khác! Đừng nói hươu nói vượn, quấy rối người khác! !”

Người nọ hì hì cười gian, vừa tránh đi vừa nói: “Được được, tao không nói hươu nói vượn! Tao ra chỗ khác!!!”

Phó Tiểu Khả hơi nghi hoặc nhưng cô nhanh chóng đã bị Hứa Tùng cuốn lấy, đành vút nghi ngờ kia ra sau đầu.

Bởi vì vui vẻ, Hứa Tùng rất nhiều uống rượu. Toàn bộ buổi tối, hắn đều nắm tay Phó Tiểu Khả không buông, như là nắm một khối bảo vật trong tay, sợ rằng nếu buông lỏng tay sẽ đánh mất.

Hành động này làm cho Phó Tiểu Khả cả đêm mất ngủ, cũng giống như đã uống rượu.

Thừa dịp không có người chú ý đến, Hứa Tùng ghé vào tai cô nói khẽ: “Tiểu Khả, em thật xinh đẹp! Anh đã bị em quyến rũ rồi!” Tiếng nói của hắn nặng nề, ngay sát bên cạnh tai cô, cô cảm thấy chính mình muốn hôn mê.

Cô cúi đầu bẽn lẽn cười, trong lòng cảm giác ngọt ngào như mật ong vậy.

Chương 7

Một buổi chiều sau khi qua sinh nhật Hứa tùng vài ngày, Phó Tiểu Khả ở ký túc xá vừa ngủ trưa dậy, đang dậy cho tỉnh táo, được cô quản lí báo cho biết bên ngoài có người tìm.

Cô vội vã đi xuống tầng, nhìn thấy người đến tìm mình là một cô gái rất xinh đẹp.

Cô gái kia nhìn thấy cô, thoải mái đi tới chào hỏi: “Bạn là... Phó Tiểu Khả à? Xin chào! Mình là Ngà Minh Lí!”

Phó Tiểu Khả nghi hoặc nhìn cô ấy, “Xin chào... Hình như chúng ta không quen nhau...”

Ngà Minh Lí hất tóc, có cảm giác chín chắn và thành thục. Phó Tiểu Khả âm thầm tắc lưỡi khen ngợi.

“Không sao, hôm nay mình đến chỉ để cho bạn biết một sự thật Thật ra Hứa Tùng hẹn hò với bạn, cũng không phải bởi vì xinh đẹp nên anh ấy thích bạn, mà là anh ấy cùng đám con trai cá cược cá Hứa Tùng có thể khiến cho A Thổ muội mặc váy!”

Trên khuôn mặt thiên sứ của Ngà Minh Lí mím cười ngọt ngào, nụ cười vô cùng hoàn mỹ, lại làm cho Phó Tiểu Khả cảm nhận được toàn thân đều rét run.

“Vì sao tôi phải tin tưởng lời bạn nói? Bạn là ai? Vì sao muốn nói điều này cho tôi?”

Ngà Minh Lí vẫn cười rất tao nhã, “Không tin lời nói của tôi? Thật ra bạn chỉ cần hỏi những người hay chơi với Hứa Tùng là có thể biết sự thật thôi. Nói thật, mọi người

đều biết, chỉ có duy nhất bạn chẳng hay biết gì. Bạn hỏi tôi là ai? Tôi là bạn nhảy từ nhỏ của Hứa Tùng, cũng là bạn gái của anh ấy; tôi cảm thấy lần này Hứa Tùng trêu đùa hơi quá, cho nên muốn đến nói cho bạn, sớm kíp hồi tâm chuyển ý, đừng rơi xuống quá sâu, tránh cho bạn bị tổn thương. Dù thế nào đi nữa, thì cuối cùng Hứa Tùng cũng quay về bên tôi thôi!”

Phó Tiểu Khả nắm chặt tay, ép mình mỉm cười như chưa xảy ra chuyện gì.

“Cám ơn lời khuyên của bạn; nhưng lần sau lần sau...” mặc kệ trong lòng đang dậy sóng, Phó Tiểu Khả cũng không muốn bị người khác chê cười, “Những lời này nên để nam chính trực tiếp nói thì hơn, bạn tìm tôi như vậy, cho dù thế nào, đều khiến khí chất tao nhã xinh đẹp của bạn giảm sút đấy!” Cô nói xong liền xoay người đi lên tầng, cũng không thèm liếc mắt đến gương mặt không cam lòng phía sau.

Chương 8

Phó Tiểu Khả cất chiếc váy dài lại.

Phó Tiểu Khả không đến phòng tự học.

Phó Tiểu Khả bắt đầu trốn nghe giảng.

Phó Tiểu Khả tắt di động.

Phó Tiểu Khả cũng không nghe điện thoại ở kí túc xá.

Phó Tiểu Khả...

Phó Tiểu Khả kiên quyết tránh mặt Hứa Tùng.

Cô gái kia chán ghét thì cứ chán ghét, có ý đồ xấu thì cũng mặc, nhưng cô ta lại nói đúng thật sự Hứa Tùng vì cá cược mới làm quen với cô.

Phó Tiểu Khả cũng không tìm Hứa Tùng làm loạn. Cho dù bị tổn thương, nhưng những chuyện như thế kia cô không làm được.

Cô chỉ nhắn tin cho hần, nói hần về sau không cần liên lạc với nhau nữa.

Sau đó tắt máy, từ nay về sau trốn tránh, không gặp hần nữa.

Dù không gặp, cũng không thể kiểm chế nghĩ đến. mỗi khi nhớ đến hần, nhớ đến những chuyện trước kia, cô lại cảm thấy đau nhói trong lòng.

Cô nói với chính mình không thể khóc, vì thế mặc cho nước mắt lưng chùng trong hốc mắt, cũng cố nén lại không chịu để chúng rơi xuống.

Nhưng hai ngày sau, rốt cuộc cô cũng bị Hứa Tùng kéo vào một phòng học nhỏ vắng người.

Nhìn thấy hắn, tim cô lại nhói buốt.

Bộ dạng của hắn không giống với ngày thường, hơi nhếch nhách, mái tóc rối bời, cằm lún phún râu chưa cạo, trong đôi mắt đầy tơ máu, đôi lông mày nhíu chặt.

Mũi cô ghen lại.

Không phải chỉ coi cô là một trò đùa thôi sao? Không phải hắn cá cược, đùa giỡn với A Thổ muội sao?

Cô kiên quyết quay đầu đi, yêu cầu chính mình không nhìn hắn.

Lại bị hắn nâng gương mặt lên, đối diện với hắn.

“Vì sao?” Hắn thấp giọng hỏi, thanh âm trầm mà khàn khàn.

Cô nghĩ, có lẽ, hắn cũng cảm thấy đau một chút; nhưng mà, có thể đau đến mức nào cơ chứ? Có lẽ hắn chỉ là áy náy, có lẽ hắn quá nhàm chán, có lẽ hắn muốn kiểm nghiệm khả năng cuốn hút của mình dù thế nào đi chăng nữa, chắc hắn cũng không phải là động lòng? A Thổ muội, Phó Tiểu Khả nào có cái gì có thể so sánh được với Ngả Minh Lí?

Cô cố gắng mỉm cười với hắn “Tôi biết hết rồi!”

Cô thản nhiên nói, giống như sự thật này chẳng mang đến tổn thương gì cho cô, “Anh cùng bọn họ cá cược mới làm quen với tôi! Anh cũng đã có bạn gái!”

Lời của cô, thái độ của cô, nụ cười của cô, tất cả đều làm hắn vô cùng ân hận.

Hắn dấm tay vào tường.

“Cô ta không phải bạn gái anh! Cô ta chỉ là bạn nháy trước kia thôi! Là do tự cô ta tưởng tượng! Em phải tin anh, Tiểu Khả!” Hắn giữ chặt khuôn mặt cô, vội vàng nói.

Phó Tiểu Khả cũng cười rộ lên.

“Hứa Tùng, vấn đề không phải cô ấy là ai, cô ấy là bạn gái anh đối với tôi cũng không quan trọng. Vấn đề là, tất cả chỉ là một màn cá cược, chỉ là lừa đảo, sai lầm mà thôi!”

Cô chậm rãi gỡ từng ngón tay hắn ra, kiên trì mà dứt khoát.

Ngón tay hắn lại xiết chặt như cũ, cố chấp mà vội vàng.

Phó Tiểu Khả dùng sức đẩy hắn, “Hứa Tùng, chúng ta

không phải là trẻ con, nơi này là phòng học, sẽ có người đến, anh mau buông ra! Chúng ta, nên dừng ở đây thôi!”

Hứa Tùng không chịu nghe, dù thế nào cũng không chịu buông tay.

Phó Tiểu Khả cảm thấy chính mình sẽ phát điên mất.

Cô trừng mắt với Hứa Tùng, chậm rãi nói từng chữ một: “Tóm lại anh muốn thế nào? Anh còn muốn gì nữa?” Rốt cuộc, nước mắt cũng theo khóe mắt chảy xuống, chảy qua mũi cô, rơi vào trong miệng cô.

Dường như hẳn có thể cảm nhận được vị của nước mắt, bởi vì, trong lòng hẳn cũng đầy chua xót.

“Anh buông tôi ra!” Cô nói lại lần nữa; hẳn vẫn như cũ không chịu buông.

Cuối cùng cô bộc phát, hung hăng đẩy hẳn ra, lớn tiếng nói: “Hứa Tùng! Anh không thể ức hiếp người khác như vậy! Mau buông tôi ra! Buông ra!!!”

Cô vừa khóc vừa quát lớn.

Có người mở cửa phòng học ra, nhìn thấy bọn họ, kinh ngạc đứng trước cửa, không biết nên đi vào hay quay ra.

Phó Tiểu Khả đẩy ra hẳn, cũng không quay đầu lại chạy hết sức ra bên ngoài.

Nước mắt lại chảy xuống, lòng cô như nát vụn.

Cô không còn có sức mà che giấu bi thương, cuối cùng vẫn là hẳn phá tan lớp ngụy trang kiên cường của cô.

Chương 9

Phó Tiểu Khả cảm thấy như đây chỉ là một giấc mơ. Trong mơ, tất cả mọi thứ đều hoàn hảo, nhưng sau khi tỉnh dậy, sự thật lại khủng khiếp không chịu nổi.

Cô tự nói với chính mình, cũng bắt buộc chính mình, quên đi Hứa Tùng, chỉ cần quên hẳn, trái tim sẽ không cảm thấy đau.

Từ lần đó trở đi, Hứa Tùng cũng không tìm gặp cô nữa.

Cô nghĩ, chắc là hẳn cảm thấy áy náy vì đã lừa cô, cho nên mới tìm cô giải thích. Nhưng mà, nếu cô không chịu nghe, hẳn cũng không cần thiết phải dây dưa vô vị với cô.

Phó Tiểu Khả nói với bản thân, cứ như vậy đi, đừng dính dáng đến nhau nữa, cứ như vậy hai người sẽ quên nhau rất nhanh.

Nhưng rồi một hôm, Trữ Chi Hân nói: “Hôm nay tao nghe được... bên kí túc xá nam nói, dạo này Hứa Tùng suốt ngày uống rượu, ngay cả thầy quản lí cũng biết! Thầy còn nói, nếu hắn không bớt phóng túng, sẽ xử phạt hắn thật nghiêm khắc...”

Lão Đại cũng nói: “Tiểu Khả, thật ra tao muốn nói với mày về Hứa Tùng... Mỗi ngày người đó đều đứng phía dưới sân kí túc xá ngóng lên cửa sổ phòng chúng ta nửa này trời, nhưng sau một trận mưa thì không thấy tới nữa...”

Lão Nhị bổ sung thêm vào lời lão Đại: “Vì sao sau hôm đó hắn không tới nữa? Đó là bởi vì hắn dầm mưa bị mắc bệnh! Mấy ngày hôm nay, không phải tao bị đau bụng phải đến phòng y tế suốt sao? Trời mưa ngày hôm sau, ở phòng y tế, tao đã gặp hắn!”

Lúc các cô nói chuyện này, Phó Tiểu Khả vẫn lẳng lặng không nói gì, từ đầu đến cuối, trên gương mặt chỉ lộ nụ cười thản nhiên.

Nhưng chờ khi không có ai, cô lại trốn vào trong chăn, vẫn như cũ lẳng lặng không nói gì, trên mặt lại đầy nước mắt.

Cô cảm thấy người kia thật sự đúng là oan gia của cô, làm cho cô tưởng như đã quên rồi lại không thể quên được, làm cho cô vừa đau vừa khổ sở, khiến cho cô

không biết nên làm thế nào, lặng lẽ khắc sâu vào trong lòng.

Chớp mắt một cái, đã đến ngày tốt nghiệp của sinh viên năm tư.

Trước hôm tốt nghiệp, trường học tổ chức đại hội văn nghệ, toàn bộ sinh viên đều bắt buộc phải tham gia.

Đương nhiên không thể không có tiết mục của Hứa Tùng.

Phó Tiểu Khả cũng không biết lúc ngồi dưới khán đài xem biểu diễn, cô có cảm xúc gì.

Giống như rất hoảng hốt, sợ hãi, lại giống như có chút chờ mong.

Khi đang thấy lo lắng, Trữ Chỉ Hân nói: "Tiểu Khả! Tiểu Khả! Tiết mục tiếp theo sẽ là tiết mục của Hứa Tùng! Mà có làm sao không? Nếu cảm thấy không chịu được thì tao với mày đi ra ngoài!"

Phó Tiểu Khả liếc nhìn Chỉ Hân một cái, rồi trả lời: "Đi thôi!" Trong hội trường ồn ào, giọng nói của cô hơi ồm ồm.

Nhưng rất nhanh âm nhạc đã vang lên.

Khi dáng người đẹp trai xuất chúng lên biểu diễn, chung quanh không ai không hướng lên phía khán đài cảm thán.

Tim cô đập theo nhịp điệu của nhạc, theo từng bước nhảy của hần, bình bịch loạn xạ, đập nhanh như vậy, hoảng hốt như vậy, không ổn định được, không thể kiềm chế, không thể tự điều khiển lại được.

Không biết điệu nhảy kết thúc khi nào, khi âm nhạc ngừng lại, hần làm động tác kết thúc, toàn trường thét chói tai hoan hô, Phó Tiểu Khả cảm thấy chính mình đang hỗn loạn.

Mà hần, đứng ở trên khán đài, không ngừng thở gấp, cũng không đi xuống.

Thậm chí, hần còn đi đến gần mép sân khấu, nhận lấy micro trong tay người dẫn chương trình, hần đứng ở trên khán đài, đối mặt với toàn bộ sinh viên trong hội trường, lồng ngực hần không ngừng phập phồng, hần thở gấp nói: "Hôm nay, điệu nhảy này, tôi dành tặng cho một cô gái! Tôi từng lừa gạt cô ấy, cũng từng làm cô bị tổn thương, nhưng tôi mong cô ấy hiểu rằng, tôi đã sai lầm, tôi hối hận, tôi rất đau! Tôi cũng muốn nói cho cô ấy biết, tôi thật sự yêu cô ấy!" Thông báo của hần làm toàn trường lặng ngắt như tờ, giọng nói chân thành tha thiết của hần khiến cho tất cả mọi người ở dưới đều cảm động.

Cuối cùng, nhìn về nơi nào đó phía dưới sân khấu, hần

nói: “Thật xin lỗi, xin em hãy tha thứ cho anh! Anh thật lòng! Phó Tiểu Khả, anh thật sự rất thích em!”

Toàn trường cùng lúc ồ lên, tất cả mọi người đồng thời quay đầu nhìn về phía Phó Tiểu Khả.

Phó Tiểu Khả che miệng, lặng lẽ rơi nước mắt.

Hứa Tùng nhảy từ trên sân khấu xuống, chạy nhanh về phía cô.

Đến ngòi của cô, hắn dừng lại.

Tất cả mọi người ngừng thở. Toàn trường lại trở nên im lặng.

Hắn đi đến trước mặt cô, ánh mắt sáng rực, lúc mở miệng, giọng nói khàn khàn, như nghẹn ngào: “Tiểu Khả, anh thật lòng! Thật lòng thích em! Em có thể tha thứ cho anh, được không?”

Phó Tiểu Khả không kìm được nước mắt, không nói ra lời.

Bên cạnh mọi người chờ đến lo lắng, vội vàng thúc giục cô: “Đồng ý đi! Đồng ý đi!”

Những tiếng nói dần dần hội tụ, từ nhỏ tới lớn, dần dần lan tỏa vang khắp toàn bộ hội trường.

Âm thanh chấn động lại càng làm cho tim Phó Tiểu Khả hỗn loạn, khiến cho cô vừa choáng váng vừa bối rối.

Hắn đứng ở giữa trung tâm, đưa tay về phía cô.

Cô giàn dựa nước mắt, hỏi hắn: “Về sau, anh có cá cược như vậy với một cô gái khác không?”

Tâm trạng hắn từ khẩn trương lo lắng, bây giờ thành vô cùng vui vẻ, phấn chấn, nụ cười tươi như công vồng sau cơn mưa.

“Không đâu! Cả đời, anh chỉ đánh cược mình em!”

Cuối cùng Phó Tiểu Khả cũng vươn tay ra, đặt vào lòng bàn tay hắn.

Tình yêu gào thét

Tác giả: Hồng Cửu

Chương 1

Đêm trước giao thừa năm 2004, người người đang vui mừng chào đón năm mới, riêng tôi cô độc trên bờ biển đen thẳm, gào thét một mình.

Tôi thất tình rồi.

Ngày hôm qua, bạn trai nói với tôi hẳn phát hiện hẳn yêu thích người bạn tốt của tôi hơn thích tôi, sau đó bình thản bỏ đi trước ánh mắt ngỡ ngàng không tin của tôi.

Hôm nay tôi gặp hai người bạn họ tôiy nắm tôiy cười vui vẻ đi bên nhau, coi tôi như gió mây chẳng tồn tại trên đời.

Tôi cực kỳ đau khổ nhưng không có cách nào phát tiết đành đến bờ biển này gào lên thật lớn. Tôi la hét, tôi ca hát, tôi chửi rủa, tôi cười điên cuồng. Trong mắt người bên cạnh tôi biến thành một kẻ mắc bệnh tâm thần.

Rất cực không chấp nhận được một đêm đẹp trời như vậy bị người điên là tôi phá hỏng, người bên cạnh đến gần, nhẹ giọng khuyên tôi bình tĩnh lại. Giữa tiếng hét cao vút lạnh lạnh của tôi, hẳn cố nói thật to: "Tiểu thư, người

kêu lớn như vậy sẽ ảnh hưởng đến tâm tình người khác, người có thể giảm bớt âm lượng một chút không?"

Tôi nghiêng đầu nhìn vào mặt biển tối sẫm nói, tôi đang thất tình, đừng có chọc giận tôi, sau đó bỏ mặc hẳn tiếp tục thét thật to.

Tôi nói xong cũng không thấy hẳn trả lời, rất lâu quay sang thấy hẳn vẫn còn đứng bên cạnh bèn nói: "Người đứng đây cũng bằng thừa. Trong lòng tôi đang bức bối nên phỉ kêu lên cho thoải, dù người coi tôi là bệnh nhân tâm thần tôi cũng chẳng quan tâm. Dù sao tôi muốn thét thì thét."

Tôi nghĩ rằng nói thế hẳn sẽ phản đối, chúng tôi sẽ có một trận cãi vã ầm ĩ hay ho. Đó chính là mục đích của tôi. Một mình gào cũng đã rồi, lúc này nếu có thêm người cho náo nhiệt thì lòng tôi càng thêm thoải mái.

Nam nhân kia nhìn nhìn tôi sau đó đột nhiên hỏi: "Kêu như vậy có thực thoải mái không?" Tôi hơi sững sốt, không kịp hiểu hẳn nói gì, chỉ ngây ngốc gật đầu.

Sau đó dưới ánh mắt kinh ngạc của tôi, nam nhân đã từng khuyên tôi nên giảm bớt âm lượng cũng hướng ra biển lớn tối đen như mực thét lên.

Đây là tình huống gì? Tôi như người đang mơ.

Mà trong tình cảnh hỗn loạn đó, tôi quen Khang Bách.

Chương 2

"Ồ, quả là rất thoải mái. Chúng ta làm quen nhé, tôi là Khang Bách." Nam nhân chìa tay về phía tôi. Đầu óc tôi còn chưa kịp trở về bình thường nhưng theo bản năng cũng đưa tay ra nắm lấy tay hắn, sau đó thốt ra một câu mất lịch sự đến nỗi chính tôi cũng không chấp nhận được: "Sao tên người lại giống tên công ty máy tính vậy?"

Khang Bách mỉm cười: "Ta cũng thấy vậy, cũng may cha mẹ ta không có ý tưởng đột phá nên tên của ta cũng chỉ đơn giản như thế. Nếu lấy họ Đỗ của mẹ rồi thêm cái tên Bác nữa thì còn ghê gớm hơn."

Tôi cười ha ha cảm thấy người này thật thú vị. Khang Bách nói: "Chúng ta quen biết nhau bằng phương thức độc nhất vô nhị thế này, nói không có duyên phận thì không đúng. Hay là vậy đi, hôm nay ta mời người ăn một bữa cơm, chúng ta kết giao bằng hữu."

Tôi chẳng suy nghĩ nhiều, chuyện này đơn giản có gì mà không được, vì thế chúng tôi đến quán lẩu gần đó. Tuổi trẻ thật tốt, tự tin sôi nổi, lớn đến giờ tôi chưa từng sợ người lạ.

Khang Bách gọi hai chai bia, tôi và hắn mỗi người một chai vừa ăn uống vừa chuyện.

Hắn hỏi người vẫn là sinh viên sao?

Tôi nói ừ, ta đang học năm thứ 3 đại học, hai năm nữa sẽ tốt nghiệp.

Hắn nói còn những hai năm nữa mới tốt nghiệp cơ à, lẽ ra ta không nên cho người uống rượu mới phải.

Tôi nói sợ cái gì, bia cũng không phải rượu, ta không tin ta không thể uống rượu.

Hắn lại hỏi vậy người đã từng uống rượu sao?

Tôi nói không có nhưng bây giờ không phải đang uống sao?

Hắn không được thoải mái, nói người xem tội của ta nặng không, lại bắt được một quái vật kỳ lạ ở bờ biển.

Tôi bắt đầu cười ha ha nói người không bắt được quái vật mà là một con khủng long, một con khủng long biết gào thét.

Hắn cũng cười ha ha, nói ta nhặt được một con khủng long biết khóc.

Tôi sờ mặt mình, mới phát hiện nước mắt đang chảy xuống. Tôi vội lấy tay xoa mặt cười nói ta không say, nóng

quá.

Khang Bách nói người muốn khóc thì khóc đi, không cần ngại ai. Người xem, ta cũng thất tình rồi. Chúng ta quen nhau từ trung học đến đại học, tình cảm vô cùng tốt đẹp. Đến khi tốt nghiệp, ta nói muốn kết hôn thì nàng lại theo thủ trưởng sang Mỹ. Nàng bỏ cả quốc tịch mà đi.

Tay hăn cũng bắt đầu sờ loạn trên mặt.

Tôi lấy ly của mình đập mạnh vào ly của hăn, sau đó kêu to thất tình vạn tuế rồi ngửa cổ uống ừng ực đến cạn ly. Uống xong tôi nói với hăn, vừa rồi có rất nhiều người nhìn chúng ta nhưng ta không quan tâm, ta đang thất tình, ta còn sợ gì chứ?

Hăn cũng nói, đúng vậy ta cũng bị nữ nhân bỏ rơi, ta cũng sợ gì nào?

Hai chúng tôi lại bắt đầu hi ha nói cười, một bên cười một bên sờ mặt, một bên cốp cốp cụng ly.

Lúc mười hai giờ, Khang Bách nói với tôi: Giao thừa vui vẻ! Cô bé lọ lem, qua mười hai giờ người sẽ biến thành công chúa, hy vọng cuộc sống sau này sẽ vui vui vẻ vẻ, đừng đau buồn nữa.

Tôi quệt mặt lung tung một hồi, sau đó nói lớn không có! Khang Bách người cũng cố lên!

Khang Bách cũng nói, cố lên! Sau đó chúng tôi uống cạn ly cuối cùng.

Chương 3

Trong một hoàn cảnh kỳ lạ như thế, chúng tôi trở thành bạn bè.

Khi Khang Bách lần đầu tiên gọi điện cho tôi ở ký túc xá mới phát hiện, tối hôm đó hắn quên hỏi tên tôi. Hắn nói trong điện thoại là muốn tìm... muốn tìm một nữ nhân có giọng thật lớn. Tìm hú hoạ như thế mà cũng có người đem điện thoại giao cho tôi.

Tôi nhận điện thoại cười nói người đúng là biết cách tìm một người có tính cách đặc thù.

Hắn nói nghe người người như vậy thì biết người đã tốt hơn rồi; nếu không bận thì mời người ăn cơm.

Tôi nói được người đến cổng trường học chờ ta đi.

Tôi để điện thoại xuống, bạn gái giúp ta nghe điện thoại cười hì hì hỏi hắn là ai?

Tôi cũng cười chỉ chỉ Laptop của nàng, sau đó nhân lúc nàng còn chưa kịp hiểu gì đã nhanh chóng rời đi.

Lần này cũng ăn lẩu.

Tôi hỏi Khang Bách sao người thích ăn lẩu như vậy?

Khang Bách nói người không biết, bạn gái của ta trước kia không thích ăn lẩu mà ta thích ăn nhưng vì chiều nàng nên ta cũng không ăn. Bây giờ nàng đi rồi nên ta muốn ăn thử món lẩu này.

Tôi cười.

Hắn nói đúng là con nít, đừng chỉ cười như thế, mau nói tên cho ta chứ không lẽ để ta gọi người là Đại Thanh sao.

Ta nói tên của ta còn không dễ nghe bằng Đại Thanh đâu, hay là người cứ kêu ta là Đại Thanh đi.

Khang Bách sống chết không chịu, nhất định muốn biết tên của tôi.

Cuối cùng không lay chuyển được hắn, tôi nói, được, ta có thể cho người biết tên nhưng cấm người cười.

Hắn nói không, ta sẽ không cười nhưng lúc nói vậy vẻ mặt hắn đã muốn phá lên cười.

Tôi nói người xem, người còn nói người không cười, chưa nghe mà đã muốn cười rồi kìa.

Khang Bách vội vàng nói, đây không phải là do người cứ làm ra vẻ thần bí hay sao; người nói đi, ta cam đoan không cười.

Tôi nói nếu người cười liền phạt người mời ta ăn hai mươi bữa lẩu.

Khang Bách nói không thành vấn đề.

Vì thế tôi hắng giọng một cái, hít một hơi dài nói, người hãy nghe cho kỹ, tuy rằng người không mang họ Đỗ nhưng ta thật sự họ Đỗ có điều tên ta không phải Bác mà là Sophie.

Đầu tiên hắng ngắn người, sau đó nuốt cái đồng thức ăn trong miệng đến nghẹn cả cổ, vừa ho khan, vừa cười sặc sụa: Thì ra người không phải bà, người là băng vệ sinh!

Tôi tức giận vỗ bàn kêu to: Khang Bách người không phải nói người sẽ không cười sao, người không nghĩa khí chút nào!

Khang Bách vội nén cười nói, người đừng tức giận, ta chỉ là cảm thấy thì ra không chỉ tên ta kỳ cục.

Tôi trừng mắt liếc hắng một cái, căm giận nói: người đúng là tệ, làm xấu tên đẹp của ta.

Khang Bách vẫn vụng trộm cười. Tôi nói cười đi cười đi, hai mươi bữa lâu, ta ăn chết người!

Chương 4

Lên năm thứ 4 bài học đã giảm nhiều, tôi mỗi ngày rảnh rỗi nên nhờ Khang Bách giúp tìm việc làm. Một điều may mắn là cái tên Khang Bách cùng với công việc của hắn lại vô cùng phù hợp, hắn chính là kỹ sư phần mềm máy tính. Hắn nhờ quan hệ xin cho ta làm nhân viên trong công ty.

Công việc hàng ngày của tôi là tiếp đãi khách nhân, hỏi thăm xem họ có ý kiến gì với phần mềm công ty đang sử dụng, sau đó làm báo cáo trình cho bộ phận phát triển. Thấy tôi làm việc khá thuận buồm xuôi gió, Khang Bách nói, hay là sau khi tốt nghiệp người đến đây làm việc đi, ta tăng thêm tiền lương cho người.

Tôi liền cười ha ha nói tốt, người không biết bây giờ tìm việc khó cỡ nào sao, nếu bạn học biết ta có cơ hội tốt như vậy, chắc ghen tị chết mất.

Khang Bách nói, vậy chịu rồi, ai bảo tiếng họ không lớn, tên cũng không hay.

Tôi không nhớ rõ lúc ấy tôi cầm vật gì trong tay, chỉ nhớ tôi cúi tiết ném mạnh nó về phía Khang Bách, chắc là ném mạnh nên còn nghe rõ cả tiếng “vèo”. Một giây sau,

chỉ thấy Khang Bách kêu "ái" một tiếng rồi tay che cái trán ngồi bệt xuống đất.

Tôi nhìn thấy máu chảy ra từ ngón tay của hắn. Tôi kinh hoàng vội vã ngồi xuống bên hắn nói, Khang Bách người không sao chứ có đau lắm không, ta không phải cố ý!

Tôi nghe giọng mình như sắp khóc.

Khang Bách ngẩng đầu nhìn tôi, nhe răng trợn mắt nói, tiểu nha đầu ngoan độc, suýt nữa thì ta mù rồi, may là bây giờ vẫn thấy ánh sáng.

Tôi vẫn ghen ngào hỏi: người thật sự không có chuyện gì chứ?

Khang Bách dùng một bàn tay ôm trán, tay kia chạm vào mặt ta, cười nói: "Sao nữ Kim cương vô địch, đánh người xong lại khóc vậy?"

Tôi mới phát hiện tôi đã khóc. Ta đành lau mặt qua loa, nói: "Tốt quá người không có việc gì, làm ta sợ muốn chết."

Hắn nhìn ta bằng ánh mắt ôn nhu nói: "Nha đầu ngốc, ta không sao, khóc vì lo cho ta à?"

Giọng hắn rất ôn nhu dịu dàng, giống như một khu

vườn êm ả khiến tôi muốn nằm xuống mà ngủ. Tôi muốn đứng lên nhưng cả người yếu ớt như không có sức lực, cả kinh đẩy hẳn ra nói: "Đi chết đi, ai lo lắng người!" sau đó chạy trốn chết.

Đòi mạng rồi, tôi còn chưa tốt nghiệp, tuy đã từng kinh qua luyện ái, nhưng làm sao nói chuyện yêu đương với một nam nhân vừa ôn nhu vừa thành đạt thế kia?

Chương 5

Trên trán Khang Bách có một vết sẹo. Mỗi lần nhìn đến vết sẹo ấy, tôi đều chột dạ. Khang Bách nói, nhìn đi, người hủy dung nhan của ta, người làm sao bồi thường đây?

Tôi căn môi nói, dù sao ta cũng chỉ có ít tiền, hay là người cũng làm cho ta một vết sẹo vậy đi.

Khang Bách liền ha ha cười, nói: "Ta làm sao hạ thủ được, hay là vậy, người hủy mặt ta vậy người phải chịu trách nhiệm chiếu cố nửa đời sau của ta nhé."

Tôi nghiêng răng kèn kẹt nói: người chờ đi!

Vì thế Khang Bách lại dùng ánh mắt ôn nhu nhìn ta, hẳn nói: "Sophie, ta đã từng rất đẹp" khiến cho tâm trí tôi tê dại, chịu không nổi đẩy ra hẳn, chạy trốn.

Tên hỗn đản này, từ khi hắn phát hiện ra tôi không chịu được vẻ mặt ôn nhu dịu dàng của hắn liền không biết mệt dùng chiêu này đối phó với tôi, sớm muộn gì cũng có một ngày tôi chuẩn bị con dao, không phải dùng để làm sọ chính mình mà để lóc thịt hắn!

Chương 6

Trước khi tốt nghiệp, bạn trai đã vứt bỏ tôi vào đêm trước giao thừa năm ấy đến tìm. Y nói với tôi y đã chia tay cô bạn kia, rằng trước đây y thực ngại thơ không phát hiện được tôi tốt thế nào nên đi yêu người khác.

Bây giờ mỗi ngày y đều âm thầm theo tôi, âm thầm nhớ tôi, hỏi tôi có thể tha thứ cho y không?

Nhìn nam nhân đã từng khiến mình đau khổ, tôi chỉ cười, hỏi sao người cho rằng ta tốt?

Y nói, người biết không, trong hai năm nay, người mỗi ngày đều khiến người ta rung động!

Rung động lòng người! Y nói tôi làm rung động lòng người!

Tôi chẳng phải là nữ nhân ồn ào lại mắc bệnh tâm thần kia sao? Sao chính mình không biết mình đã trở nên xinh đẹp động lòng người rồi? Mà rung động lòng người này là vì ai mà thay đổi?

Tôi nói với y, người ôm ta một cái. Trong lúc nhất thời y choáng váng, không kịp hiểu tôi nói gì. Tôi phải nói một lần nữa y mới dám tiến tới ôm lấy tôi.

Tôi từng vì mất đi điều này mà vô cùng đau khổ, nhưng hôm nay không ngờ một chút cảm giác cũng không có. Lòng tôi mơ hồ hiểu sự thay đổi của chính mình là vì sai. Tôi nhẹ đẩy y ra nói khẽ: thực xin lỗi, sau đó nhẹ nhàng cười quay người bước đi.

Tôi cười vì trái tim tôi đã bình thường trở lại, không phải vì nam nhân từng vứt bỏ mình muốn quay về mà vì ánh mắt ôn nhu của ai đó.

Khoảnh khắc tôi quay đi mới phát hiện Khang Bách đang đứng nhìn tôi trước cổng trường học. Tôi cười vui vẻ, lớn tiếng gọi Khang Bách rồi chạy về phía hắn nhưng là hắn lại đột nhiên quay đầu vội bước đi.

Hắn không để ý tới tôi! Tôi không biết phải làm sao .

Chương 7

Tôi phát hiện Khang Bách cố tình lẩn tránh tôi. Lòng tôi hoang mang và tức giận.

Một ngày, tôi bắt gặp hắn đến quán lẩu.

Uống cạn một ly bia tôi hỏi Khang Bách sao lại có thái độ không bình thường như vậy.

Khang Bách không đáp lời, uống cạn tiếp một ly.

Tôi tức giận đến vỗ bàn hỏi hẵn, nói Khang Bách ta có lỗi gì với người mà người lại coi ta như không tồn tại, quen biết hai năm mà nói trở mặt là trở mặt sao?

Khang Bách vẫn im lặng uống rượu.

Tôi nói Khang Bách ta sắp tốt nghiệp rồi, rất cục người còn muốn ta làm việc ở chỗ người không, ta sẽ không tìm việc khác đâu, nếu người không cho ta đi làm ta phải sống thế nào đây?

Khang Bách lại uống một chén rượu, sau đó ngẩng đầu nhìn ta, sâu kín nói: "Hai năm trước, ở bờ biển ta nhặt được một tiểu khùng long biết gào biết khóc. Nàng có thể theo ta uống rượu, cùng ta tranh cãi, tâm sự với ta. Nàng khiến ta tỉnh ra từ cơn mộng, để ta cảm nhận cuộc sống này thật vui vẻ. Nhưng vì nàng còn nhỏ nên ta đã quyết định chờ nàng hai năm sau khi tốt nghiệp. Bởi vì ta sợ giẫm lên vết xe đổ, sợ tình yêu chưa đủ mạnh mẽ. Hai năm qua, ta đã thật cẩn thận bảo vệ nàng, ta nghĩ đợi sau khi nàng tốt nghiệp tình cảm chín chắn sẽ nói cho nàng biết ta thích nàng biết bao. Nhưng ngày đó ở trường học chờ nàng ta lại phát hiện, tiểu khùng long của ta đã bị nam nhân khác đoạt đi rồi, khi nàng ở bên hẵn sao lại cười ngọt ngào vui vẻ như vậy!"

Tôi run lên nghe hắn nói, tay đưa lên mặt lau mãi cũng không ngăn được nước mắt đang chảy giàn dụa. Tôi chỉ có thể lớn tiếng nói với Khang Bách: "Người ngốc quá, là đại ngốc!"

Khang Bách thấy tôi khóc rấm rức, hoảng hốt, tay luống cuống giúp tôi lau nước mắt. Tôi kéo lấy tay hắn, vùi mặt vào, khóc lớn lên nói: "Khang Bách, sao bây giờ người lại ngốc như vậy! Người không biết ta thích người nhiều thế nào sao!"

Kết thúc

Đêm trước giao thừa năm 2006, ai cũng đang vui vẻ chờ thời khắc chuyển giao năm mới, trừ tôi và Khang Bách. Hai chúng tôi đang làm gì nhỉ? Hai chúng tôi giống một đôi ngốc tử đến bờ biển gào thét!

Tôi gào lên: "Khang Bách, ta yêu người!"

Khang Bách thét: "Sophie, ta yêu người hơn!"

Người bên cạnh đều chịu không nổi nhìn chúng tôi, có lẽ đang nghĩ: hai người kia chắc điên cả rồi, nữ yêu máy tính, nam yêu băng vệ sinh!

Chỉ có tôi và Khang Bách không quan tâm. Chúng tôi vẫn tiếp tục kêu lên.

Khang Bách, ta yêu người!

Sophie, ta yêu người hơn!

Mặc cho tiếng sóng biển ầm ào vỗ vào bờ đá.

Thất lịch kiếp - Bảy kiếp luân hồi

Tác giả: Hồng Cửu

Ban đầu là như thế nào nhỉ?

Đều không còn nhớ rõ nữa rồi.

Kiếp thứ nhất

Ngày xưa ngày xưa, nơi đó vốn chỉ là một mảnh rừng nhỏ cây cối rậm rạp, có một đoá bồ công anh nhỏ bé sống một cuộc đời rất đời bình yên.

Mỗi ngày, nó đều uống thoả thuê những giọt sương mai của buổi sớm, ban ngày sưởi mình dưới ánh mặt trời rạng rỡ, lúc hoàng hôn lại đắm mình trong ánh chiều tà, và ngủ say trong màn đêm yên tĩnh.

Cuộc sống cứ bình lặng, bình lặng trôi qua như thế.

Nhưng một ngày nọ, có cơn gió đột nhiên thổi tới, bị đánh vể mềm mại mỏng manh của bồ công anh hấp dẫn, không nhận được liên vội vàng bay lên cao, lượn quanh nó một vòng rồi lại một vòng.

Gió vốn không hề có ác ý, chỉ là bị hấp dẫn. Nhưng, nó nào biết rằng, bồ công anh yếu ớt xinh đẹp vẫn luôn e sợ những cơn gió thổi mạnh.

Bồ công anh sau khi gãy dựa trong vô vọng, rốt cục bị gió thổi tan đi.

Nhìn từng phần thân thể của mình tan ra bay theo gió, bồ công anh đau thương mà phần hận.

Gió, người chỉ vì thoả mãn lòng hiếu kì của bản thân, mà thổi tan cả thân thể ta. Kiếp này, ta chỉ có thể không cam lòng mà rời đi; nhưng kiếp sau, ta sẽ tìm đến người đòi lại tất cả.

Gió tự trách mình, rồi lại hối hận. Nó nhìn lên khoảng không trên trời hô to, thần linh, tôi nguyện kiếp sau chịu mọi sự trừng phạt của nó, bù đắp lỗi lầm của tôi ở kiếp này.

Kiếp thứ hai

Sau đó đã trôi qua bao lâu rồi nhỉ? Hẳn là đã luân hồi rồi.

Dưới tàng cây của một gốc cổ thụ trăm năm, vốn là nơi sinh sống của một cây nấm rất to. Nhưng mà hôm nay, một nửa thân nấm đã không còn, rốt cục đã bị một con thỏ cái ở trong hốc cây ăn mất.

Còn lại trong hốc cây một con thỏ đực lẻ đôi, chúng nó, vốn là một đôi vợ chồng hạnh phúc.

Không thể nói vì cớ gì, thỏ đực mỗi lần nhìn thấy cây nấm ở trước hốc cây, trong lòng luôn nổi lên cảm giác hồ thẹn. Vì vậy nó không ăn cây nấm đó, cũng không cho vợ ăn, cho dù đói bụng đến cỡ nào cũng không được ăn.

Thế nhưng, vừa vặn lúc đó, thỏ cái vì quá đói bụng mà mất đi lý trí, lại vừa dịp thỏ đực không có ở đây, liền ăn hết một nửa cây nấm.

Song, nó lại có độc trong người. Khi thỏ đực trở về, thì vợ đã chẳng thể chờ được nó.

Thỏ đực vô cùng đau khổ, hỏi nửa cây nấm kia, vì sao độc chết người vợ thương yêu của mình.

Cây nấm run run thân thể không còn nguyên vẹn của mình đáp lại thỏ đực, nếu vợ người cẩn thận không ăn đến ta, mọi thứ đều bình an vô sự. Nhưng cô ta hết lần này đến lần khác đến ăn ta. Người chỉ trách ta độc chết người người thương, người có có biết chẳng việc cô ta làm khiến ta chỉ còn lại nửa thân tàn phế, làm sao có thể tiếp tục sống đây?

Nhưng, người người độc chết lại là vợ ta. Thỏ đực phản hận.

Cây nấm cười nhạt. Thế thì, người hẳn còn nhớ rõ, kiếp trước người nợ ta. Kiếp này thân thể ta mang độc, chọn sống lại ở trước cửa nhà người, cũng chính là muốn

lấy mạng của ta, đòi lại mạng kiếp trước người nợ ta. Ai lại đoán được rằng, mạng ta lấy được lại chính là của vợ người.

Thỏ được nhớ lại kiếp trước. Nhìn thân thể vợ đã lạnh cứng, cắn răng không để nước mắt trào ra, nói với cây nấm tàn phế kia, kiếp trước ta nợ người, kiếp này bị người độc chết là lẽ tất nhiên. Nhưng người lại độc chết vợ ta. Ta sẽ ăn sạch người, sau đó ta chết đi, trả hết nợ kiếp trước cho người; đợi đến kiếp sau, người đòi nợ sẽ là ta, ta sẽ bắt người trả hết mỗi hận người đã giết vợ ta.

Trăm năm dưới tàng cây, cây nấm không còn nữa. Nhiều năm như thế, dưới tàng cây vẫn còn hai xác thỏ đã lạnh cứng.

Kiếp thứ ba

Sao náo nhiệt vậy ta, hôm nay là ngày mấy nhỉ?

Hoá ra là một đôi tình nhân đang làm hỉ sự.

Đã bái thiên địa, đã bái cao đường, ngay lúc đưa tân nương vào động phòng, thì tân lang lại mềm oặt ngã trên mặt đất.

Vẫn chưa làm rõ sự tình rốt cục là như thế nào, tân nương đã thành quả phụ thủ tiết thờ chồng.

Dù sao tuổi vẫn còn trẻ, mặc dù lúc trưởng phu còn sống thương hãn rất đậm sâu, sau khi hãn chết đi cũng nhớ nhung hãn da diết, nhưng đến tột cùng vẫn không thể chịu đựng nổi những tháng ngày cô quạnh, nên đã bị thứ tình yêu ngăn cách của kẻ ấy dụ hoặc.

Song, thế tục làm sao có thể dung thứ; người nàng thương lại là em ruột của chồng mình, là em chồng của mình.

Trong lúc vừa hạnh phúc vừa nơm nớp lo sợ ấy, nàng và hãn cùng bị phát hiện. Nhưng, bị phạt thì chỉ có một mình nàng.

Hãn nói, chính là chị dâu quyến rũ hãn, mà hãn, đã cự tuyệt gần nữ sắc.

Vì thế nàng bị ngàn kẻ chỉ trích, bị vạn người thóa mạ.

Mọi người đều khó hiểu, đoạn trang hiền thực, không phải là dùng để hình dung về nàng sao? Nàng sao có thể làm ra chuyện bất thiủ như thế?

Nàng cũng không hiểu được. Không hiểu được ngày xưa nhu tình như thế, hôm nay lại như kẻ thù.

Tất cả mọi người đều nói, không nên để nàng sống thêm nữa, quá mức sỉ nhục.

Vì thế hẳn tự tay đưa rượu độc cho nàng.

Nàng nói, hãy để cho ta chết một cách minh bạch.

Hắn liền cười thâm hiểm. Giết huynh trưởng, dụ dỗ chị dâu, hai người đều đi Tây phương, ta độc chiếm gia sản.

Nàng cũng cười, lạnh lẽo đau thương. Vậy tình cảm của người đối với ta, chẳng lẽ cũng đều là giả dối?

Đương nhiên. Hắn không chút tiếc rẻ cho nói cho nàng biết sự thật.

Nàng ngửa đầu uống cạn rượu độc trong ly. Máu từ khóe miệng chảy xuống.

Nàng nói, kiếp này ta cũng không hối hận vì đã yêu người, có lẽ là kiếp trước ta nợ người, cho nên ly rượu này ta mỉm cười mà uống; nhưng mà, người đã phụ tấm chân tình của ta, kiếp sau, ta ắt sẽ báo thù.

Thời điểm nàng ngã xuống, mắt vẫn chưa khép lại. Nàng muốn nhìn thật kỹ kẻ đứng trước mặt mình, chính là kiếp sau dù dung mạo giọng nói có đổi thay, cũng nhận ra linh hồn của hắn.

Kiếp thứ tư

Hải tặc hoành hành, quan phủ bất lực.

Nàng là con gái của bộ đầu, văn võ vẹn toàn, sắc nghệ song tuyệt.

Tri phủ nói với bộ đầu, nuôi người làm cái gì, mà ngay cả bắt hải tặc hàng phục cũng không xong. Hạn định ba tháng sau, nếu lại không phá được án, thì người hãy từ chức rồi trở về dẫn gia quyến đi lánh án tử đi.

Con gái nói với cha, hãy để con trà trộn vào bên trong bọn hải tặc, thử đánh liều một phen, còn hơn cả nhà chờ chết.

Bộ đầu không đành lòng, nhưng cũng không thể không gật đầu.

Nàng như nguyện trà trộn vào bên trong bọn hải tặc.

Thủ lĩnh hải tặc trẻ tuổi anh dũng, nếu không phải hăn không theo chính đạo, nàng sẽ nghĩ rằng hăn là một người đoan chính nho nhã.

Hăn đối đãi nàng vô cùng tốt. Nàng biết rõ vì sao lại tốt như vậy, dù sao cũng không giống như thiên kim tiểu thư nhu nhược kiến thức nông cạn suốt ngày ở trong khuê các.

Nàng cũng càng ngày càng cảm mến hăn. Lòng bắt đầu ngả nghiêng giữa hai bờ ranh giới, nhưng nghĩ đến thân phận của hăn, nghĩ đến tánh mạng người nhà, ruột

không khỏi quặn thắt.

Cuối cùng, vẫn là nén lòng, khai ra hẳn.

Quan phủ thành công bao vây tiêu diệt hải tặc. Bọn quan viên cười, nhưng dân chúng lại khóc.

Dân chúng nói, người đúng là đưa con gái gây họa, vì sao lại ác nghiệt như thế; đạo là hiệp khách đạo, mà quan cũng là tham quan a. Người tốt bị kẻ xấu giết hại, nhân gian này còn có thanh thiên sao?

Nàng mới biết bản thân đã sai lầm.

Hắn trước khi xử trảm, nàng nước mắt lưng tròng đi gặp. Nàng khóc, hắn cười.

Hắn nói, ta cẩn thận cả đời, một lúc động tình, hai mắt cũng mơ hồ, càng không nhìn ra ý đồ bất thiện của nàng. Kiếp này ta vì nàng mà chết, hẳn là kiếp trước ta nợ nàng, ta không oán; nhưng nàng cũng hại phần đông huynh đệ ta đều toi mạng, bọn họ vô tội, ta không thể không oán. Kiếp này đã định trước, kiếp sau, cùng ta trả hết oán này, được không?

Nàng gật đầu. Kiếp này ta nợ chàng, nguyện kiếp sau được trả lại.

Hắn bị xử trảm; nàng không lâu sau buồn bực mà chết.

Kiếp thứ năm

Nàng từ nhỏ đã mù hai mắt, nhưng dung mạo tính tình đều tốt, tiếng thơm vang xa cả vùng.

Vừa tròn mười sáu tuổi, cha mẹ vì nàng mà kén rể chọn chồng. Người nam tử ấy tuấn tú nho nhã, chỉ vì cảnh nhà sa sút, cùng đường mới vào ở rể.

Nàng cùng hãnh tương kính như tân, cũng ân ân ái ái được hai năm.

Chính là sau hai năm, vô duyên vô cớ nổi lên một trận hỏa hoạn lớn, hãnh đúng lúc không ở nhà, nàng tuy mù nhưng được cứu thoát; mà song thân của nàng lại vùi thân trong biển lửa.

Lúc nàng cực kỳ bi thương, cũng may có hãnh thương yêu chở che, tinh thần dần dần hồi phục.

Sau đó hãnh mang nàng về nhà của mình, về cố hương của hãnh.

Nàng nhìn không thấy, lại không quen thuộc với nơi này, đang lúc mò mẫm đi lại trong nhà, lại nghe được giọng nói của trượng phu.

Hãnh đang bái tế cha mẹ của mình. Hãnh nói, cha mẹ, đại thù đã báo, kẻ hãm hại chúng ta con đã phóng hỏa

thiêu chết bọn chúng; chỉ là con gái của bọn chúng, xin cha mẹ tha thứ, con đối với nàng là chân tâm thật ý, thật sự không thể xuống tay. Nàng là một người con gái tốt, chuyện song thân nàng gây nên, nàng không hề biết. Con muốn sống chung với nàng cả đời.

Nàng xông vào, phần nộ mà thương tâm.

Nàng nói, thiếp vẫn biết mắt của mình là do có người gây nghiệt, nhưng ông trời lại trừng phạt lên người thiếp; không ngờ người gây nghiệt chính là cha mẹ thiếp. Thế nhưng, thiếp cả đời này đều phải sống trong u tối, đã là một sự trừng phạt rồi, chàng vì sao không thể buông xuống hận thù mà còn giết cha mẹ thiếp? Chàng là trượng phu của thiếp, chàng muốn thiếp làm sao đây?

Thân thể nàng bỗng mềm nhũn ngã xuống đất. Hẳn phát hiện mạch đập của nàng yếu ớt như đèn cạn dầu, trong lòng kinh hãi.

Nàng thống khổ khóc nói, có lẽ kiếp trước thiếp mang nợ chàng, kiếp này chàng mới đến tìm thiếp để đòi lại. Nhưng chàng thương thiếp yêu thiếp nên cuối cùng không thể xuống tay với thiếp, chỉ có thể thực hiện với người thân của thiếp.

Bản thân sao có thể nhẫn tâm oán chàng hận chàng? Nhưng mà, người chàng hại chết không phải thiếp, mà chính là cha mẹ thiếp. Kiếp sau, chàng bảo thiếp làm sao đây, bắt chàng trả món nợ này sao?

Lệ trong mắt hần chảy xuống. Là ta nợ nàng; kiếp sau, nếu nàng không đành lòng bắt ta trả, thế thì, hãy để ta đến trả cho nàng nhé.

Nàng mệt mỏi nhắm mắt lại, thế là đã xong những dây dưa bất biến của kiếp này.

Kiếp thứ sáu

Năm ấy ở lễ hội hoa đăng Trung thu, hần và nàng ở trong đám đông chen chúc vô ý va vào nhau.

Khi bốn mắt nhìn nhau, thời gian như ngừng trôi, trong chớp mắt ấy tựa hồ ký ức của một ngàn năm trước chợt ùa về trong tâm tưởng của cả hai, một cảm giác quen thuộc đến lạ kỳ trào dâng trong lòng.

Thế nhưng hần lại chưa từng gặp qua nàng, nàng cũng chưa từng nhìn thấy hần.

Giống như có ma lực hấp dẫn, trái tim của hần và nàng, đều đập lỗi nhịp.

Sau đó, bọn họ bị đám đông tách ra.

Trước khi bóng hình của đối phương dần dần tan biến, ánh mắt của hần và nàng, trước sau vẫn không dời đi, trong lòng đã khắc ghi khuôn mặt của đối phương.

Sau đó, hăn và nàng mới biết, bọn họ, dĩ nhiên là hậu duệ của hai gia tộc có mối thù truyền kiếp.

Đều tự cảm thán tạo hóa trêu ngươi, nhưng cũng không kiềm nén được tình cảm giấu kín trong đáy lòng dành cho người kia.

Len lén gặp mặt, len lén vui cười, song, rốt cuộc vẫn bị phát hiện.

Tộc trưởng của hai nhà tức giận; có thể nào dung túng con cháu có hành vi đại nghịch bất đạo đến nhường ấy? Hai người đều bị trừng phạt bằng gia pháp, quan hệ của hai gia tộc càng thêm ác liệt, đều đổ lỗi cho con cái nhà kia hư hỏng đến quấy rối con của mình.

Mặc cho trên người có bao nhiêu đau đớn da thịt, mặc cho hai gia tộc có ngăn cấm quyết liệt đến cỡ nào, hai trái tim non trẻ lại càng ngày càng kiên định sánh bước bên nhau đi đến cùng.

Hăn trăm cay nghìn đắng mới có thể sai người hầu thân tín của mình đi gởi lời cho nàng, nói, có chịu theo anh đi đến chân trời cuối đất, từ bỏ hết mọi thứ không; nàng cũng trăm phương nghìn kế đáp lời hăn, nói, em đi với anh; có anh, em mới có tất cả.

Song, kết cuộc cũng không đẹp đẽ như cả hăn và nàng từng vẽ ra.

Nàng hao tổn biết bao tâm sức mới trốn được ra khỏi nhà, chạy tới nơi đã hẹn ước, nhưng hăn không có xuất hiện, người xuất hiện lại là người hầu của hăn.

Người hầu nói, tiểu thư, cô nghe xong thì không nên quá đau buồn. Tộc trưởng có hỏi thiếu gia, nếu như bây giờ, ta đồng ý đem cả gia nghiệp giao cho con, nhưng với điều kiện là không được có bất kỳ mối liên hệ với con bé kia, lập tức kết hôn với người ta đã định, con có bằng lòng không? Tôi cũng không biết thiếu gia trả lời như thế nào, chỉ là nghe cậu bảo tôi tới đây chuyển cho tiểu thư một câu, nói, thực xin lỗi, anh không tới được rồi.

Lòng của nàng, trong khoảnh khắc ấy vỡ thành trăm ngàn mảnh.

Cõi lòng chết lặng mà trở về nhà, không một chút kháng cự với quyết định của trưởng bối, đồng ý đi lấy chồng.

Ngày làm hỉ sự, người hầu của hăn mang theo một thân rướm máu chi chít vết thương, bị đuổi đánh, lại dừng cảm quên mình vọt vào phòng. Người hầu kêu to, tiểu thư, đừng lấy chồng!

Nàng bảo vệ hăn, nói, anh có việc gì, cứ từ từ mà nói thôi.

Tất cả mọi người đều không dám tiến lên. Ai cũng

nhìn thấy được, trong tay nàng đang thủ sẵn một cây kim khâu, mà phương hướng, chính là chĩa vào cổ của tân lang thư sinh kia.

Người hầu ngậm ngùi rơi lệ một lúc, mới nói tiếp.

Tiểu thư, ngày đó lời tôi nói với cô chỉ là một nửa tôi nghe được; sau khi trở về, tôi mới biết được sự tình vốn không như tôi nghĩ.

Tôi không biết là ngày đó tộc trưởng còn đặt ở trước mặt thiếu gia một ly rượu độc. Tộc trưởng hỏi thiếu gia nói, nhưng thiếu gia kỳ thật một lời cũng không đáp, chỉ lẳng lẳng uống hết rượu độc, sau đó lớn tiếng nói vọng ra với tôi đang ở ngoài phòng, đến nói với tiểu thư một câu, thực xin lỗi, anh không tới được rồi.

Tôi liền đi chuyển lời cho tiểu thư; chờ tôi chạy trở về thì cơ thể thiếu gia cũng đã lạnh rồi.

Tôi mỗi ngày đều muốn đến nói cho tiểu thư biết chân tướng, nhưng mà nơi này người phòng ta phòng rất chặt.

Tiểu thư, hôm nay tôi liều chết xông vào, chỉ muốn nói với cô, thiếu gia chưa bao giờ phụ cô, cô trăm ngàn lần cũng đừng làm việc đại khờ.

Nàng lẳng lẳng nghe xong. Xương cốt cả người đều rã rời, trong miệng phun ra từng bùm máu tươi. Song, về

mặt bình tĩnh đến lạ.

Nàng cười, vô cùng bi ai, lẳng lặng cười.

Nàng nói với người hầu, có lẽ, đây chính là do số mệnh của tôi và chàng gắn kết với nhau. Đã định trước tôi cùng chàng cả đời dây dưa không dứt nhưng lại chẳng có kết quả tốt đẹp. Càng có lẽ, tôi và chàng đã sớm dây dưa với nhau mấy đời mấy kiếp, bằng không, vì sao tôi lại cảm thấy mọi mệt như thế này? Tôi không còn tâm nguyện gì nữa, chỉ cầu anh mang tôi đi, chôn cất một chỗ với chàng.

Không để cho ai khuyên bảo can ngăn, nàng nắm kim khâu trong tay, đâm vào yết hầu của mình.

Kiếp thứ bảy, mà cũng chẳng phải kiếp thứ bảy

Cũng không phải là kiếp thứ bảy

Ban đầu là như thế nào nhỉ?

Nàng tỉnh lại, mang theo cảm giác tang thương vô bờ.

Đứng bên cạnh nàng, là vị thần đứng trên vạn thần. Mà chính nàng, nàng đã nhớ lại, hoá ra mình chỉ là một tiểu tiên tử động lòng phàm, chỉ vì nàng chơi đùa nghịch phá trên áng mây, mà bị mưa cuốn xuống phàm trần, gặp được một nam tử, mà nam tử kia, lấy chiếc ô xanh của mình che trên đầu nàng, lại để xiêm y của mình ướt đầm

đến trong suốt.

Vì thế, nàng trở về trời nói với vị thần tối cao rằng, nàng không muốn làm tiên tử nữa, nàng không muốn ở trên trời nữa, nàng muốn làm người phàm, nàng muốn đến phàm trần.

Vị thần tối cao nói, ngươi thấy như vậy đáng giá sao? Chỉ vì nam tử kia ở nhân gian che cho ngươi vài giọt mưa, ngươi đã động lòng phàm lại muốn vì hắn mà từ bỏ cả tiên cảnh sao?

Nàng kiên định gật đầu.

Vị thần tối cao nói, được rồi, ta có thể đáp ứng cho ngươi, nhưng ngươi phải trải qua những khó khăn trắc trở. Hắn cũng thế. Ta đem ngươi và hắn nhập vào sinh tử luân hồi, các ngươi phải trải qua bảy kiếp tôi luyện, ta lập ra cho các ngươi mấy kiếp oan oán, các ngươi nhất định phải trải qua những nhận thức ban sơ nhất cùng mỗi dây dưa oan oán mấy kiếp, nếu như cuối cùng, các ngươi có thể ở trong luân hồi, đạt tới cảnh giới sinh tử gắn bó, ta liền thành toàn cho ngươi và hắn; nếu như không được, mang ngươi đi hô phi yên diệt. Ngươi còn muốn làm người phàm không?

Tiểu tiên tử chẳng thể khống chế nhịp đập của con tim, không hề chùn bước mà dẫn thân tiến vào mấy kiếp luân hồi kia chứa đựng biết bao trần ai khổ luyện.

Hoá ra, ban đầu là như thế này.

Nhưng mà, nàng nghĩ, vì sao chỉ có sáu kiếp luân hồi? Kiếp thứ bảy đâu?

Nàng hoang mang nhìn vị thần tối cao.

Vị thần tối cao nói, ta vốn lập ra cho các người bảy kiếp dây dưa khổ lụy, nghĩ rằng đến kiếp thứ bảy người và hân vẫn còn trầm luân trong oan oan tương báo vô tận. Không ngờ người và hân lại gắn kết với nhau quá sâu nặng, chỉ bằng sáu kiếp, đã đạt tới sinh tử gắn bó. Kiếp thứ bảy kia, đã vô dụng rồi.

Ta thực hiện lời hứa của mình để cho người đi làm người phàm.

Lập ra kiếp thứ bảy cho người xuống nhân gian. Một kiếp này, ta ban cho người và hân ân ái hạnh phúc.

Kiếp thứ bảy, thần ban cho

Thần ban cho kiếp thứ bảy

Khí trời đột nhiên trở nên thất thường muốn mưa liền mưa, rõ ràng trời trong xanh là thế, mà trong tích tắc đã giăng đầy dông tố.

Trong lúc vội vàng chạy đi tránh mưa nàng ngã trên mặt đất.

Trên đỉnh đầu đột nhiên có một chiếc ô, người cầm ô là một vị nam tử anh tuấn.

Hắn cũng đưa ô che trên đỉnh đầu nàng, để xiêm y của mình ướt đầm đến trong suốt.

Hắn đưa tay về phía nàng, nàng đặt tay mình vào lòng bàn tay của hắn, hắn khép bàn tay lại, dịu dàng nâng nàng dậy.

Một chiếc ô, bao lấy bóng hình của hai người, dần dần mờ khuất.

Hắn

Ngày đó, ở trong cơn mưa nhìn thấy nàng ngã trên mặt đất, trong nháy mắt ta có một thứ cảm giác, giống như nhìn thấy, một vị tiên tử không cần thận bị mưa cuốn xuống nhân gian.

Trái tim chưa bao giờ đập nhanh đến thế.

Ta đi tới, dùng ô của mình che mưa cho nàng, dẫn lòng đưa tay ra, sau khi nâng nàng dậy, vẫn không buông tay.

Cho tới bây giờ, vẫn không buông tay.

Ta đã từng mơ, trong giấc mơ ấy nàng là tiên tử trên trời, vốn vô ưu vô lự, khi ở trong lòng đã có ta, liền liều lĩnh đi xuống nhân gian.

Tĩnh lại, như hư như thực.

Trong những năm tháng về sau, ta nhất định dùng cả tấm lòng yêu thương che chở nàng.

Bởi vì, nàng vì yêu ta, đã từ bỏ, cả tiên cảnh.

Muốn ôm anh như bây giờ

Tác giả: Hồng Cửu

Tóm tắt: Hứa Huyễn và anh gặp nhau trong một đêm tình cờ. Từ đêm đó cô luôn in sâu hình bóng của anh, ngày ngày đều chờ đợi để có cơ hội gặp lại anh. Cho đến một lần cô gặp lại anh với thân phận cấp trên – cấp dưới. Mọi người làm sai, mặc dù anh đều nghiêm khắc trừng trị, người cô nghĩ anh là nghiêm khắc với cô nhất, cô nghĩ anh rất không có thiện cảm với cô, thế rồi một ngày anh lại ôm cô...

Chương 1

Hứa Huyễn tăng ca đến rất khuya, lúc này trong công ty chỉ còn lại một mình cô. Bên ngoài trời tối triệt để, khí trời đã vào đầu mùa đông, cho nên cảm giác một chút lạnh. Con đường này lúc gọi xe luôn luôn khó khăn, hơn nữa lại là buổi tối. Cô đứng ở đầu đường đã trọn nửa canh giờ, nhưng mà một chiếc xe taxi cũng không có thấy.

Hứa Huyễn xoa xoa tay, trong lòng có chút gấp gáp. Nơi này cũng không phải là một mình cô đợi xe, bên cạnh cô chính là một chàng trai so ra với cô có lẽ đã chờ lâu hơn. Sau đó cho dù có xe, cô cũng phải nhường người ta lên trước, rồi tiếp tục chờ đợi xe tiếp theo.

Tình hình này làm cho mặt Hứa Huyễn có chút như đưa đám. Đang than thở thì một chiếc xe taxi rẽ sang bùng binh chạy tới đây. Hứa Huyễn quay đầu xem một chút chàng trai đứng cách đó không xa, trong đáy lòng tràn đầy hâm mộ.

Anh rốt cục có thể giải thoát tình trạng này, mà cô còn phải tiếp tục chờ.

Hứa Huyễn quay đầu trở lại bi thương xoa xoa một chút lòng bàn tay, muốn làm mình ấm áp hơn, nhưng là bất kể thế nào, giá lạnh vẫn thủy chung vây quanh lấy cô.

Bên tai chợt truyền tới một thanh âm.

“Muốn đi xe taxi sao?” Cô theo tiếng gọi ngẩng đầu nhìn, là anh. “Anh trước đi đi, tôi đợi thêm một chiếc nữa.” Dưới ánh đèn đường hoàng hôn, cô loáng thoáng thấy anh giống như đang mỉm cười.

Hứa Huyễn chần chờ một chút, “Này... Không tốt lắm đâu? Anh cũng đã chờ lâu như vậy...”

“Không quan hệ” cô thấy rõ ràng, anh thật sự là đang mỉm cười, “Em là con gái, đã trẻ thế này, một mình đứng đây thật không tốt, đi trước đi!”

Anh vừa nói vừa phất tay gọi cô.

Ngồi vào trong xe Hứa Huyền ngẩng đầu lên nói: “Cảm ơn anh!”

Anh đối với cô từ từ cười một tiếng: “Không có gì lớn lao, không cần khách khí như vậy!” Hứa Huyền có chút sợ sệt với nụ cười này.

Thật là một chàng trai tuấn tú, hơn nữa lúc cười lên, đáy mắt lóe lên một chút đặc ý, mê người không nói nên lời.

Anh khép cửa xe lại, đối với cô phất tay tạm biệt, rồi hướng tài xế khoát tay, ý bảo có thể đi.

Xe khởi động, chậm rãi trượt lên phía trước, tài xế cũng không có lái xe đi, bởi vì trước mặt xảy ra chút sự cố, có chút kẹt xe. Cách cửa kính, Hứa Huyền nhìn chàng trai phía ngoài, anh cũng đang chà xát tay.

Hứa Huyền trong lòng rối rắm.

Anh so với cô đứng đợi còn lâu hơn, mặc dù là con trai, nhưng cô có mặc áo khoác ngoài, anh lại chỉ một thân âu phục, nói vậy giờ phút này chắc anh cũng đang rất lạnh.

Phía trước như cũ đông nghẹt, xe từ từ mở ra, cách chỗ đứng đợi cũng không xa lắm. Hứa Huyền hấp tấp nhìn xuống, rốt cục có chút xúc động đối với bác tài xế nói

một tiếng: “Bác tài xế, phiền bác xoay đầu xe, chúng ta trở về chỗ lúc này được không?”

Bác tài xế vẻ mặt kinh ngạc, “Có thể...” Thoáng qua hiểu được một chút chuyện: “Đi đón cậu trai mới rồi sao?”

Hứa Huyền ngượng ngùng cười cười.

Xe trở lại chỗ lúc này. Anh quả nhiên còn không có một chiếc xe tới đón, đang đứng ở ven đường xoa xoa tay dậm chân.

Thấy xe quay trở lại, anh vẻ mặt bất ngờ. Hứa Huyền đẩy cửa xe ra đối với anh nói: “Lên xe đi! Thời điểm này đón xe rất khó, chúng ta cùng nhau đi!”

Anh do dự một lúc, rốt cục mở cửa xe bên cạnh ra.

“Cái kia, cảm ơn nhiều!” Anh đối với Hứa Huyền mỉm cười, lên xe nói nhỏ với tài xế, “Bác tài, trước đưa cô ấy về!” Lại báo địa chỉ của mình, “Sau đó đưa cháu về!”

Tài xế suy nghĩ một chút, không khỏi nói: “Đưa cậu về trước, đưa cô ấy về còn phải vòng lại một lần nữa!”

Hứa Huyền lập tức nói: “Đưa anh ấy về trước đi!”

Anh lại ý kiến kiên định: “Không được, đưa cô ấy về trước!” Anh quay đầu đối với Hứa Huyền cười cười, “Đừng

cải nữa, em là con gái, phải ưu tiên trước!”

Hứa Huyền nhìn anh nở nụ cười đẹp mắt, đáy lòng có chút cảm động. Xã hội này càng ngày càng coi trọng vật chất, ích lợi cao hơn hết thảy, chân tình ngày càng mỏng manh, có lúc ngay cả đồng nghiệp nhiều năm với nhau đều chưa chắc sẽ nói mấy câu này, không thể tưởng tượng cho tới hôm nay cô lại được một người xa lạ dành cho sự khiêm nhường và quan tâm.

Dọc theo đường đi, Hứa Huyền không ngừng ở phía sau cẩn thận liếc nhìn hình ảnh anh trên kính chiếu hậu. Hoàn hảo, cũng không có bị anh phát hiện...

Ngày thứ hai đi làm, cả ngày Hứa Huyền toàn đắm chìm trong chán nản cùng mệt mỏi.

Cô rất hối hận chính mình tối hôm qua trước khi xuống xe không có lấy hết dũng khí hỏi anh tên gọi là gì, số điện thoại di động... Cô không nghĩ tới mình lại nhớ mãi không quên một người xa lạ như vậy.

Cô bắt đầu mỗi buổi tối làm thêm giờ, coi như công việc cũng đã làm xong cô cũng không chịu về sớm, mà sẽ chờ đến cùng giờ ngày hôm đó để ra ngoài bắt xe, nghĩ tới nếu làm như vậy không biết có cơ hội gặp lại anh lần nữa không.

Rất đáng tiếc, nguyện vọng của cô không thấy thực

hiện được. Lại thấy liên tiếp đông lạnh mấy buổi tối, vài người đến bắt xe cũng không có nhường cho cô nữa, chia đều mỗi ngày đều phải đợi xe 40 phút mới về đến nhà, hy vọng của Hứa Huyền dần dần tan biến, ở nơi này ban đêm rét lạnh, ở nơi này đô thị tấp nập, những người sau lưng cô liên tiếp chạy lên phía trước cướp xe của cô.

Cô kiên trì mười ngày, đến ngày thứ mười một, Cô không hề làm thêm giờ nữa, bắt đầu làm việc như những ngày bình thường trước đây.

Đoạn cuộc sống bắt xe này, cô luôn mộng tưởng có một kết thúc tốt đẹp, đáng tiếc chính là, không có như người ta nguyện ước.

Cô cho phép mình ảo tưởng, nhưng dù sao cuộc sống là thực tế, cho nên cô quyết định mỗi ngày giảm bớt một phần ảo tưởng kia, không nghĩ nữa, không nghĩ nữa.

Cô không biết, chính mình đã bao nhiêu lần thể hiện bộ dạng của người thất tình rồi.

Chương 2

Gần đây công ty có nhân viên điều động, cấp trên bên ngành của Hứa Huyền được chuyển đi, lập tức sẽ có người mới đến nhậm chức.

Mọi người đối với cấp trên mới này tràn đầy tò mò,

buổi trưa cùng nhau ăn cơm liền lôi kéo bộ trưởng nguồn tư liệu Lý Phi Phi hỏi thăm không ngừng.

Lý Phi Phi bị hỏi đến bây giờ không còn sợ người khác làm phiền nữa, cuối cùng không thể làm gì khác hơn là làm ra một chút thông báo.

“Cấp trên mới là từ Cao ốc Trọng Kim điều tới, trong nghề vô cùng nổi danh. Liền được đề cử đến nơi này, các người nếu đoán không ra là ai thì quả thật quá ngu ngốc!”

Lời của cô lên xuống cứng rắn, đã có người kêu lên: “Vạn Tùng Đào? Chẳng lẽ là Vạn Tùng Đào?”

Lý Phi Phi lựa chọn nhếch cặp lông mày, coi như là chấp nhận. Các đồng nghiệp lập tức trở nên phấn chấn tinh thần, “Thật sự là anh ấy? Trời ơi, công ty cư nhiên có thể mời anh ấy về làm việc, xem ra thật là hạ thấp trình độ của người ta!”

Hứa Huyễn mới vừa tốt nghiệp, nhận công việc còn không có bao lâu, rất hiển nhiên đối với cái tên khiến cho mọi người trở nên kích động này, phản ứng của cô còn chậm chạp hoang mang nhiều lắm.

“Vạn Tùng Đào rất lợi hại sao?” Cô hỏi đồng nghiệp bên cạnh, đồng nghiệp lập tức nhìn cô với ánh mắt phức tạp, “Hứa Huyễn, vấn đề này của em tương đương với hỏi một người sử dụng iphone 4 là Steve Paul Jobs (cha đẻ

của iphone) có phải rất nổi tiếng không, trong nghề của chúng ta, nào có người không biết Vạn Tùng Đào! Chị thật sự thấy xấu hổ thay em!”

Hứa Huyền lập tức lên net tìm kiếm, sau đó cô đối với mình cũng cảm thấy rất xấu hổ. Giới đồng nghiệp lý giải Vạn Tùng giống như lá cờ, mặc dù trẻ tuổi, lại phấp phới tung bay, thành tích nổi bật. Vào thời điểm này mà ai không biết Vạn Tùng Đào, thật đúng là có điểm khác lạ so với thiên hạ.

Mà cùng với xấu hổ, cô còn có giật mình, hưng phấn, phiền muộn, mong đợi...

Nhìn trên màn ảnh một trăm độ tới từng tấm hình, người nọ mặc trang phục tây, mỉm cười mê người, cơ trí mà sáng trong, đáy mắt lóe ra vẻ kiên nghị cùng tự tin, đây hết thảy cũng làm cho Hứa Huyền cảm thấy vừa quen thuộc vừa xa lạ.

Cô đợi chừng mười buổi tối không thấy anh xuất hiện, giờ phút này anh đang hiện trên màn hình máy tính mỉm cười với cô

Chương 3

Vạn Tùng Đào chính thức nhận chức vào ngày đó, Hứa Huyền vừa hưng phấn vừa khẩn trương, cô muốn biết anh còn nhớ hay không hơn một tháng trước chính là buổi tối

kia, anh đã từng cùng một cô gái đi chung xe.

Mà cô gái kia, chính là cô.

Đáng tiếc sự thật có chút để cho cô thất vọng, anh đối với mỗi một vị đồng nghiệp đều mỉm cười bắt tay, đến chỗ cô thì nụ cười không thay đổi chút nào, hào phóng khéo léo, tao nhã lễ độ, không có gia tăng bất kỳ ngạc nhiên hay thân thiết nào.

Thượng hạ cấp gặp mặt lẫn nhau, giới thiệu nhau một phen, sau đó liền bắt đầu công việc. Cái này tiết tấu cùng hiệu suất cũng làm người ta sợ, đã không có thời gian chỉ bảo lẫn nhau, người người đều chỉ có thể tự mình thích ứng với toàn bộ hoàn cảnh, nếu như không, cũng chỉ có thể dần dần bị loại bỏ.

Một ngày làm việc gặt gao, đến buổi tối, cấp trên Vạn Tùng Đào nói muốn mời mọi người đi ăn cơm hát Karaoke. Các đồng nghiệp cũng rất tích cực hưởng ứng, Hứa Huyễn đi theo đám người phía sau im lặng không lên tiếng. Đồng nghiệp Tiểu Dư đối với phản ứng của cô rất khó hiểu, hỏi cô: "Làm sao em một chút cũng không hưng phấn?"

Hứa Huyễn không khỏi hỏi ngược lại cô: "Vậy tại sao chị lại hưng phấn như thế?"

Tiểu Dư không khỏi mắt trợn trắng, "Van em, Vạn

Tổng tướng mạo phong thái, danh tiếng năng lực, chỉ bằng người nào nhìn vào cũng đủ để hưng phấn đó!” Núp ở đám người sau, cô không khỏi tôn sùng cùng ca ngợi, nháy mắt ra hiệu, “Nói thật, em một chút cũng không có hứng thú với anh ấy sao?”

Hứa Huyền sợ bị cô nhìn ra bí mật nhỏ ở đáy lòng, vội vàng đẩy tay của cô ra, lại vuốt tóc rơi trên trán ra sau tai, chậm rãi thanh minh: “Người nào giống như chị, nhìn thấy nam nhân dáng dấp tốt liền chảy nước miếng đi không nổi!”

Cô tự cho là biểu hiện được vô cùng tự nhiên, không muốn Tiểu Dư lại bình tĩnh coi chừng Cô, trên mặt tất cả đều là có thâm ý khác cười.

“Hứa Huyền, em biết em có một đặc điểm không? Em càng khẩn trương lại càng không muốn làm cho người ta biết là em đang khẩn trương, càng sẽ không nhìn được vuốt vài sợi tóc!” (ý là Hứa tử nếu đang nói xảo là sẽ vuốt tóc đó). Cô hì hì cười xấu xa cũng đi chỉ vào thái dương của Hứa Huyền, “Em, em là đang coi trọng người ta, coi trọng người ta, là coi trọng người ta đây mà?”

Hứa Huyền nghe liền nóng người lên, vội vàng chặn miệng của cô: “Chị đừng nói hươu nói vượn! Chị mới coi trọng anh ta! Cả nhà chị cũng coi trọng anh ta!”

Các cô đang nháo, chợt nghe phía trước có người hỏi: “Đây là người nào coi trọng người nào, tình thế sao lại

kịch liệt như vậy?”

Hứa Huyền ngẩng đầu lên, nhìn thấy Vạn Tùng Đào đang xoay người mỉm cười nhìn về phía các cô.

Cô ngậy người một chút.

Hoàn hảo Tiểu Dư cũng không có thật phá, cô dàn xếp trả lời Vạn Tùng Đào: “Vạn Tổng, chúng ta đang nói khi còn bé thích xem phim hoạt hình gì thôi mà! Tôi nói Hứa Huyền khẳng định thích nhất Đại vương bắn thiêu, cô ấy lại nói chính tôi mới thích Đại vương bắn thiêu nhất!”

Các đồng nghiệp tất cả đều cười lên. Vạn Tùng Đào khóe miệng cũng dương lên: “A? Kia Hứa Huyền, em rất cuộc thích ai?”

Hứa Huyền đầu óc tê cứng. Cô thiếu chút nữa đã nói “Anh”, cũng may tia lý trí cuối cùng đã ngăn cô làm ra chuyện mất mặt.

“... Hồ Lô Oa!” Cô lúng ta lúng túng trả lời.

Nghe đáp án của cô, không biết tại sao những đồng nghiệp kia cười đến càng thêm vui vẻ. Hứa Huyền mặt trở nên hồng lại nóng, sau ót toát ra mồ hôi. Cô thẳng ở trong lòng trách cứ mình, tại sao lại khấn trương như vậy? Cô rất muốn ở trước mặt Vạn Tùng Đào lưu lại ấn tượng tự nhiên hào phóng.

Coi như anh không có nhớ tới cô là người ai, cô cũng muốn cô lại lần nữa có thể ở trước mặt anh lưu lại một ấn tượng mới, mà không phải như bây giờ một bộ dạng khẩn trương đần độn không biết làm sao cho tốt.

Cô đang âm thầm ai oán, bên tai lại nghe được Vạn Tùng Đào giòn tan cười: “Hào! Lúc sau chúng ta liền cho Hứa Huyền hát bài Hồ Lô Oa!”

Mọi người tất cả đều reo lên ồn ào cùng trầm trồ khen ngợi, Hứa Huyền vội vàng khoát tay giàng giăng nói: “Em không biết hát cho lắm...”

Vạn Tùng Đào cắt đứt lời cô: “Không quan hệ, anh sẽ giúp em! Anh hát cùng em!”

Mọi người rống càng lợi hại hơn, Hứa Huyền day day thái dương, “Kia... Được rồi!” Cô đối với Vạn Tùng Đào cố trấn định trở lại rồi mỉm cười, “Sợ rằng muốn liên lụy Vạn Tổng thôi!”

Chương 4

Lúc ăn cơm, người hơi nhiều, mọi người tách ra hai bàn ngồi. Vạn Tùng Đào cùng một đám rất có tửu lượng ngồi một bàn, những người khác ngồi một bàn. Hứa Huyền cùng Tiểu Dư vì tránh rượu núp ở một cái bàn khác, hướng về phía món ăn vui đầu. Mở tiệc không lâu thì phục vụ viên đưa tới đây một chai Mao Thai, Hứa

Huyền nói: “Chúng tôi không rượu!” Phục vụ viên nói cho cô: “Vị lãnh đạo kia đưa tới, còn giao phó mỗi người đều phải uống!”

Hứa Huyền cùng Tiểu Dư hai mặt nhìn nhau.

“Vị lãnh đạo mới tới này, nhìn rất nhã nhặn a, không nghĩ tới xuất thủ ác như vậy!” Tiểu Dư cùng Hứa Huyền kề tai nói nhỏ.

Rượu rót rồi, Hứa huyền ngẩng đầu, thấy bàn kia đã nhiệt liệt hân hoan, các đồng nghiệp đang từng người mời rượu, Vạn Tùng Đào ngược lại tửu lượng giỏi, nên thường xuyên nâng ly cạn ly, đơn giản mặt lại không đỏ sẫm tim không nháy, vẫn mỉm cười thong dong như vậy, thong dong lại lộ ra một hào khí, thật là... Mê người không nói được.

Thừa dịp không ai chú ý, Hứa huyền lúc phục vụ viên đưa tới một ly Bạch Khai Thủy. Cô len lén nâng cốc đổ xuống đất, đem nước rót vào trong ly, sau đó quay đầu lại hỏi Tiểu Dư: “Chị có đổ không?” Tiểu Dư cười hắc hắc, cũng làm theo nâng cốc đổ xuống đất.

Hết thầy làm xong, Hứa huyền tự nhận thần không biết quỷ không hay. Ngẩng đầu lên hướng một cái khác bàn nhìn sang, Vạn Tùng Đào đang cùng một vị đồng nghiệp chạm cốc, cũng không có chú ý tới bên này.

Cô thả tâm.

Vừa muốn thu hồi tầm mắt, Vạn Tùng Đào xoay người lại chạm vào ánh mắt của cô. Hứa Huyền cảm giác được lỗ “Ông” lên một tiếng.

Thế nào làm người ta cảm giác giống như rình coi bị phát hiện, thật mất thể diện...

Một lát sau Vạn Tùng Đào xách theo cái ly tới mời rượu. Kính qua một ly, có người tìm rượu cấp cho anh, lại phát hiện tất cả chai rượu cũng đã hết. Vạn Tùng Đào không khỏi cười lên: “Không nghĩ tới mọi người hôm nay cao hứng như vậy!”

Có đồng nghiệp phải gọi phục vụ viên tới đem lại một chai rượu, Vạn Tùng Đào ngăn lại nói: “Không cần, mở thêm một chai nữa thì chúng ta uống đến khi nào? Lát nữa còn phải đi ca hát!” Anh nhìn Hứa Huyền một chút đối với mọi người nói, “Tôi còn phải cùng Hứa huyền hợp ca Hồ Lô Oa nữa đó!”

Mọi người tất cả đều lớn tiếng cười lên.

Vạn Tùng Đào lắc ly rượu trong tay nói: “Như vậy đi, mỗi người một ly, hai bàn chúng ta, cùng nhau làm coi như là kết thúc!” Anh bỗng nhiên lại nhìn về phía Hứa huyền, “Nữ nhân không nên uống quá nhiều, anh nâng cốc đưa về phía cô, ” Đem rượu của em đưa cho anh một

ít!”

Rượu cồn bốc hơi, mọi người đầu óc nóng lên thay đổi không khí cũng là một điều không kiêng kị, không khỏi ở đây ồn ào lên .

Hứa huyển lại khổ nhưng nói không được, hai tay xoa xoa cái ly, trong lúc nhất thời không biết mình rốt cuộc có nên hay không đưa cho anh.

Cho anh, lập tức sẽ lộ bí mật; không cho anh, mọi người ồn ào lên cỡ nào, sau đó nghĩ một chút thôi sẽ nhìn ra vì sao cô không chịu đưa...

Dù sao có cho hay không đều là lộ, Hứa huyển dứt khoát cắn răng một cái, đem “Rượu” trong ly sang bớt cho Vạn Tùng Đào.

Vạn Tùng Đào bưng “Rượu”, nói hai câu, mọi người cùng nhau uống ly cuối.

Chờ anh uống một hơi cạn sạch, Hứa huyển trong lòng thấp thỏm không dứt. Cô khẩn trương liếc anh, chờ anh phát biểu nghi hoặc.

Nhưng là anh lại chép chép miệng, có thâm ý khác cười nói: “Tối nay Mao Thai này, thật là rượu ngon, uống đều không say!” (nước lã mà say mới hay à nha =)))

Một nhóm người theo phụ họa: “Cũng không phải là!”

Hứa huyễn lại ngẩn ngơ.

Anh cư nhiên không có phơi bày cô!

Tiểu Dư đẩy đẩy cô, vẻ mặt nghi hoặc, dùng ánh mắt hỏi cô: “Chuyện gì xảy ra?”

Hứa huyễn hoang mang nhìn lại cô: “Trời mới biết!” Lại quay đầu lặng lẽ đi xem vạn Tùng Đào, anh đang cùng người khác nói chuyện.

Giống như là cảm giác được cô đang nhìn anh, anh lập tức không để lại dấu vết cũng xoay đầu lại, gương mặt tự tiểu phi tiểu. (cười như không cười)

Hứa huyễn trong lỗ tai lập tức “Ông” một tiếng.

Uống rượu xong phải đi ca hát.

Vạn Tùng Đào quả nhiên chọn 《 Hồ Lô Oa 》 muốn Hứa Huyễn hát. Kia tập nhạc chính là nhạc thiếu nhi, nhi đồng âm vực cao đến nỗi người lớn hát theo không kịp, Hứa huyễn nói gì cũng hát không nổi. Cô nhớ tới Vạn Tùng Đào nói qua, nếu là cô hát không được, anh giúp cô hát, lập tức tâm cô dao động, cũng không khách khí, cầm một mic khác kín đáo đưa cho Vạn Tùng Đào.

Vạn Tùng Đào cười lắc đầu một cái, theo âm nhạc tiếng hát liền lên cao. Anh tự động điều hạ xuống vài âm vực, cứ như vậy bất kể hát xong. Chung quanh đồng nghiệp tất cả đều nghiêng trái nghiêng phải cười to không ngừng, một ca khúc đem không khí high cực kì. (high là nguyên tác nha, có nghĩa là đỉnh điểm hay đại loại là vậy)

Các đồng nghiệp nhiệt tình đến cực đại, tranh dành nhau ca hát, ngay cả Tiểu Dư giọng hát đánh hổ then cũng không màng, liên tiếp điểm vài thủ.

Hứa huyển ngồi ở trong góc, thấy Vạn Tùng Đào tựa ở một bên trên ghế sa lon xoa trán.

Cô lặng lẽ đứng dậy ra khỏi căn phòng.

Giữ một phục vụ viên, lên tiếng hỏi gần đây có tiệm tiện lợi nào không, xong Hứa huyển vội vọt ra KTV.

Chỉ chốc lát, trong tay cô cầm rất nhiều bình Krieg trở lại.

Vào lại phòng, cô đem Krieg đặt ở trên khay trà, hân hoan kêu lên hai tiếng: "Người nào khó chịu..., thử cái này, uống vào giải rượu rồi hát tiếu!" Mọi người đang chơi hì hì, vừa ca hát vừa uống rượu cũng không kịp, nơi nào còn nhớ được Hứa huyển cùng nước giải rượu của cô.

Thấy không ai quá mức để ý mình, Hứa huyển như

trút được gánh nặng thở dài ra một hơi, tiện tay một dạng cầm lấy một chai Krieg, đi tới bên cạnh Vạn Tùng Đào ngồi xuống.

“Vạn Tổng, cho anh, uống vào giải rượu, có thể thoải mái hơn một chút!”

Vạn Tùng Đào ngẩng đầu lên nhìn cô một chút.

Hứa huyền vốn cho là anh say, nhưng là giờ phút này nhìn đáy mắt trong trẻo của anh, không khỏi lại có điểm mê hoặc, tay cầm Krieg cũng không muốn rút lại.

Anh ngăn lại động tác muốn té ra phía sau của cô, nhìn cô cười một tiếng, nhận lấy trong chai Krieg trong tay cô, mở nắp, ngửa đầu uống vào.

“Cám ơn!” Anh đối với cô lắc lư chai không trong tay, mỉm cười nói.

Nụ cười này cùng nụ cười đêm đó anh nói cám ơn giống nhau như đúc, Hứa huyền thiếu chút nữa không nhận được hỏi anh: Anh còn nhớ tôi không?

Nhưng là cuối cùng, cô vẫn là nuốt xuống câu nói kia. Bởi vì cô phát hiện khi ở đáy mắt anh, không có dâng lên những tia như gặp những người từng quen biết.

Cô dễ dàng nhận ra anh như vậy, vẫn nhớ mãi không

quên; nhưng anh lại một chút xấu cũng không nhận ra. Chuyện này thực để cho Hứa Huyễn có chút ưu thương.

Chương 5

Lúc uống rượu ca hát, Bạ Tùng Đào rất thoải mái, nhưng là một khi đụng đến công việc, anh lại lập tức biến thân, trên mặt không có cái loại ôn hòa mỉm cười, quanh thân cũng sẽ dâng lên không khí khắc nghiệt. Anh ghét nhất người sơ ý, nếu như bởi vì tính không cẩn thận mà đưa đến sai lầm, anh còn có thể tha thứ; nhưng nếu là bởi vì sơ ý mà phạm sai lầm, anh dễ dàng tha thứ một chút nào. Ở công ty của anh, sẽ không được có trường hợp đó xảy ra.

Mà Hứa huyễn luôn luôn không có gì khuyết điểm, chỉ trừ có một chút sơ ý.

Cho nên trong khoảng thời gian này, cô trở thành người bị phê bình luận nhiều nhất. Có lúc bị Vạn Tùng Đào đích thân xuống răn dạy quyết liệt, ngay cả những đồng nghiệp khác đều nhìn không được lo lắng cô sẽ không chịu nổi áp lực cùng nhục nhã mà chạy lên lầu ba mươi sáu nhảy xuống.

Bất quá hoàn hảo, trừ bỏ khóc một mình bên ngoài, Hứa huyễn tạm thời còn không có nghĩ đến phí hoài bản thân.

Chính là cô không nỡ bỏ công việc mình gần bó bao lâu nay, cô bây giờ đối với Vạn Tùng Đào đơn giản tràn đầy cảm giác sợ hãi. Thỉnh thoảng liền thấy anh đối với mình hai hàng lông mày nhíu chặt chỉ ra lần lượt các sai lầm, cảnh cáo cô nếu như cô tiếp tục sơ ý gây ra sai lầm thì không cần tiếp tục làm việc nữa, cuốn gói về nhà là được rồi, đối mặt với sự tàn khốc, cái kính của Vạn Tùng Đào, Hứa Huyền chỉ muốn trốn đi thật xa.

Sau đó không lâu tổ bọn họ nhận được một hạng mục IPO mới, một công ty lý lịch hùng hậu vì chiêu bài của Vạn Tùng Đào mà đến, để cho bọn họ giúp đỡ đưa sản phẩm ra thị trường. Một hạng mục không dùng được nhiều người như vậy, bình thường hay phạm sai lầm, Hứa Huyền căn bản không dám ảo tưởng Vạn Tùng Đào sẽ cho nàng vào tổ hạng mục. Khi biết mình là thành viên trong tổ hạng mục, Hứa Huyền ít dám tin tưởng, xác minh nhiều lần mới dám xác nhận đây là thật.

Đây là lần đầu tiên kể từ sau khi tốt nghiệp cô chân chân chính chính được tham gia tổ làm việc, trước vẫn chỉ giúp các đồng nghiệp làm những chuyện vặt vãnh, rồi công việc công vụ, chưa từng có cơ hội gia nhập vào một tổ làm việc chính thức. Vì thế trong lòng cô có nói không ra sự kích động cùng hưng phấn. Nhìn Tiểu Dư đối với mình ánh mắt hâm mộ, cô tự nói với mình nhất định phải quý trọng cơ hội, không bao giờ được tái phạm để Vạn Tùng Đào có cơ khiển trách.

Thật ra thì trừ hưng phấn, trong lòng cô còn có một

chút nghi ngờ. Cô cho là vạn Tùng Đào không vừa ý với mình, không nghĩ tới anh sẽ cho cô một cơ hội tốt như vậy.

Liên tiếp mấy ngày, Hứa huyển cũng không có tan việc đúng giờ. Cô ở lại trong công ty làm thêm giờ, cố gắng sửa sang các tài liệu. Cô muốn cho mình mau sớm tốt hơn, làm được nhiều việc hơn, ít phạm lỗi hơn.

Vì tiết kiệm thời gian, cô thường đem một hộp mì tôm ăn liền bên mình. Lúc mệt mỏi sẽ xem phim một chốc lát. Hôm nay cô xem chính là 《 Đổ Lạ kéo thẳng chúc 》 , trong phim Đổ Lạ cùng Vương Vĩ vốn là một đôi, nhưng là bởi vì công ty có quy định nội bộ công nhân viên giữa nhau không thể nói yêu thương, không biết nên làm thế nào, hai người vì thế bàn cãi việc hợp hay tan.

Hứa huyển trong lòng có chút ngăn cách. Cô đem phim tắt đi, bắt đầu ngày ngờ.

Dường như công ty bọn họ cũng có một quy định như vậy.

Nhưng là, tại sao không cho công nhân viên giữa nhau nói yêu thương nhau? Cô trăm mối vẫn không có cách giải.

Ngày thứ hai cùng Tiểu Dư tán gẫu về chuyện này, Tiểu Dư rất không sao cả nói: "Ai biết như thế nào? Có

thể là sợ hai người đồng tâm hiệp lực đánh đổ công ty!" Hứa huyển tức giận liếc cô một cái, "Thật không nên trông cậy vào chị có thể cho em một đáp án đánh tin cậy!"

Buổi tối Hứa huyển như cũ ở lại công ty làm thêm giờ. Đang đói bụng tính toán ăn mì, sau lưng tổng giám đốc từ phòng làm việc bước ra. Hứa huyển nghe tiếng quay đầu lại, thấy Vạn Tùng Đào đang tiến về phía mình.

"Còn chưa đi?" Hai người cơ hồ đồng thời hỏi, hỏi xong lại không hẹn mà cùng cười lên.

Sau khi tan việc Vạn Tùng Đào là người hết sức ôn hòa, "Làm thêm giờ khổ cực như vậy còn ăn mì tôm? Quá ngược đãi mình!" Anh nhìn hộp mì trong tay Hứa Huyển cười nói.

Hứa huyển lắc lư mặt hộp, hỏi Vạn Tùng Đào: "Có muốn hay không cùng nhau ăn?"

Vạn Tùng Đào gương mặt xin miễn thứ cho kẻ bất tài, "Cùng nhau ăn thì có thể, nhưng là không thể ăn mì liên tiếp nhiều ngày được!" Anh đi tới chỗ Hứa huyển, cầm lấy hộp mì trong tay cô để xuống, "Ngày ngày ăn mì sẽ bị béo phì, ăn nhiều như vậy em đều không ngán sao? Hôm nay không nên ăn nữa, đi, anh mời em một phần ăn ngon!"

Hứa Huyển sững sờ theo Vạn Tùng Đào lên xe của anh. Ở trên xe, cô rốt cục không nhin được hỏi anh: "Làm

sao anh biết em ăn mì đã nhiều ngày?”

Vạn Tùng Đào khóe miệng giờ giờ lên, tự tiểu phi tiểu: “Mấy hộp mì em giấu dưới bàn làm việc ngày càng giảm đi!”

Hứa Huyễn ho khan một tiếng, vuốt vuốt thái dương: “Em cho rằng anh không có nhiều thời gian đến mức chú ý dưới bàn làm việc của nhân viên có gì!”

Vạn Tùng Đào lần này bật cười: “Chỉ cần anh không chú ý dưới bàn của tất cả các nhân viên là được!” Lời của anh để cho Hứa huyễn tâm đập bịch bịch, “Chẳng qua là em luôn phạm sai lầm, nếu anh không chú ý quan sát, không yên lòng!”

Hứa huyễn 囧囧 cúi đầu.

Trước khi xuống xe, cô lấy hết dũng khí nghiêng đầu đối với Vạn Tùng Đào nói: “Vạn Tổng, xin anh tin tưởng em! Em nhất định sẽ không tái phạm sai lầm nữa! Thật!”

Vạn Tùng Đào nhìn cô tràn đầy mỉm cười, không nhận lời của cô, chỉ nói là: “Sau khi tan việc, không cần gọi là Vạn Tổng!”

Hứa huyễn ngơ ngẩn, “... Được, vậy kêu anh là gì?”

“Tùy em!” Vạn Tùng Đào cười híp mắt nói, “Tùng Đào

hoặc là Will, cũng có thể!” Nói xong đẩy cửa ra xuống xe trước.

Hứa huyền có chút kinh hồn.

Tùng Đào...

Cứ coi như cô có gan đi, cô cũng không dám thân mật gọi anh như vậy.

Chương 6

Vốn là tưởng hai người chỉ ăn một bữa cơm đơn giản, kết quả vừa xuống xe đã gặp một nhóm người quen. Những người đó bất chấp tất cả lôi kéo bọn họ cùng nhau ăn. Thật sự khó xử quá, Vạn Tùng Đào hỏi ý Hứa Huyền: “Nếu được, thì cùng bọn họ đi ăn, nếu như cảm thấy khó thì tìm lý do nói thân thể không thoải mái!”

Hứa huyền nhìn trên mặt anh cái loại nụ cười hơi bất đắc dĩ, trái tim có chút tê tê, lập tức nói: “Không có chuyện gì, chỉ cần không tạo cho anh thêm phiền toái, em sao cũng được!”

Chờ vào bàn tiệc nhóm người kia im lặng để cho Vạn Tùng Đào giới thiệu Hứa huyền. Vạn Tùng Đào đứng lên đối với bọn họ nói: “Đây là cấp dưới của tôi!” Nhóm người kia lập tức không tin, thẳng kêu la: “Ít lời! Anh từ khi biết cậu có khi nào thấy cậu đưa nhân viên đi ăn đâu!” Một

người mập mập trực tiếp đối với Hứa huyển nói: “Muội muội, đừng sợ, nói cho ca ca, em là ai? Ca ca không phải là người xấu!”

Hứa huyển hé miệng cười lên, “Em thật sự là nhân viên của anh ấy!”

Người nọ vung tay lên, “Đối!” Nghiêng đầu rồi hướng những người khác nói, “Bất kể các người có tin hay không, dù sao tôi vẫn là không tin!” Anh lại quay đầu trở lại nhìn Hứa huyển, chỉ vào Vạn Tùng Đào nói với cô, “Muội muội, đừng đùa ca ca nữa, lão Vạn kia, chính mình đã tự lập nên một quy định không cùng đồng nghiệp ở chung một chỗ, em bây giờ lại nói với caca là nhân viên của tên này? ! Cái gì cũng không nên nói nữa, muội muội, em liền bị phạt ly rượu này đi!” Vừa nói vừa nâng cốc thúc ở trước mặt Hứa huyển.

Hứa huyển trái tim cuồng loạn, ngẩng đầu nhìn hướng Vạn Tùng Đào. Anh lại mặt thông dong, cầm lấy ly rượu trước mặt cô đối với người kia nói: “Bàn Tử (dùng để nói một người mập mập tròn tròn), đừng nói hươu nói vượn trước mặt cô ấy, chúng tôi cùng tăng ca đến bây giờ, cùng tan ca nên ăn cơm tối với nhau cũng không được sao? Tại sao có thể gọi ở chung cùng một chỗ?”

Bàn Tử không buông tha khiển trách: “Dù sao trước giờ dù có tăng ca cũng không thấy cậu mang nhân viên nữ cùng ăn cơm !”

Vạn Tùng Đào xin tha: “Phải, tôi cũng không nói gì được với anh nữa rồi, ly rượu này tôi uống, anh cũng đừng can thiệp nữa, chúng ta không phải đến đây ăn cơm sao? Tôi đang nói bụng đây!” Vừa nói hơi ngửa đầu nâng cốc uống.

Bàn Tử hắc hắc cười: “Là cậu đói hay tiểu muối muối này đói?”

Vạn Tùng Đào từ trên bàn nhặt lên một bộ chiếc đĩa hướng Bàn Tử trên mặt đập tới, “Bàn tử chết bầm, ngậm miệng lại cho tôi!”

Bàn Tử vừa tránh vừa gọi: “Phải, phải, bắt đầu động thủ rồi sao, anh đây im lặng là được!”

Món ăn từng thứ được bưng lên, Vạn Tùng Đào ghé vào Hứa huyển bên tai lặng lẽ nói: “Ăn nhanh đi, sau đó nhóm quý này chắc chắn sẽ mời rượu em, khi đó em sẽ không ăn được đâu! Nhưng mà nhớ, không cần uống, giao cho anh là tốt rồi!”

Hứa huyển hướng anh gật đầu, không biết tại sao, thẳng đem mặt mình đổ đến mang tai. Nhận thấy được đáy mắt anh giống như mang theo một chút nụ cười bất đồng, cô vội vàng thu hồi ánh mắt chôn đầu về hướng chén canh, nhịp tim giống như đang đánh trống liên tục.

Theo như lời Vạn Tùng Đào nói, đám người kia đích thị

là sâu rượu, chưa ăn đã bắt đầu rót rượu mời Hứa Huyễn, nhưng mà đều bị Vạn Tùng Đào cản lại. Đến gần tàn cuộc, Vạn Tùng Đào đã có chút say. Hứa huyễn cũng không tốt hơn, đỏ mặt giống như sốt cao. Cô lúc sau không đành lòng nhìn Vạn Tùng Đào liên tục bị chuốc rượu thay mình, nên cũng thay anh uống mấy ly.

Tất cả mọi người đều uống rượu, ai cũng không thể lái xe được nữa, không thể làm gì khác hơn là từng người thuê xe trở về.

Lúc chờ xe, Hứa huyễn xoa xoa tay, Vạn Tùng Đào hỏi cô: “Lạnh không?” Cô lắc đầu cười khan: “Không lạnh, chẳng qua là không chà xát tay, không biết nên làm gì nữa!” Vạn Tùng Đào cũng cười, “Vậy đêm hôm đó em cũng là bởi vì không biết nên làm gì nên mới chà xát tay sao? Anh còn tưởng rằng em đang lạnh đây! Đáng thương!”

Hứa huyễn sợ sệt run một cái. Rượu cồn kích thích đầu óc cô quay cuồng, thật lâu cô mới suy nghĩ ra một chuyện.

“Anh cứ nhiên nhớ ra em? Em còn tưởng rằng anh căn bản đã quên...” Cô sâu kín nói.

Xe tới, Vạn Tùng Đào kéo cửa xe ra phía sau để cô đi vào, sau đó cũng tự mình cũng ngồi vào phía sau.

“Anh giống như người có trí nhớ thật không tốt sao?” Anh hướng về phía cô mỉm cười, “Anh ngày đó chẳng qua là xe hư, đầu óc cũng không hư!”

Nhìn anh cười mê người hướng mình mỉm cười, Hứa huyển lập tức cái gì cũng nghe không rõ, chỉ nghe trong lỗ tai lại “Ông” kêu lên... (mê trai quá chị ơi =)))

Chương 7

Mặc dù trải qua một đêm khiến người ta có nhiều suy nghĩ kì lạ, nhưng là Hứa Huyển cảm giác Bàn Tùng Đào đối với mình cũng không có cái thay đổi. Lúc làm sai chuyện đều bị mắng thậm tệ, đến một chút tình cảm cũng không lưu. Hứa huyển lại bị anh dạy dỗ đến bật khóc nhiều lần.

Nghiêm trọng nhất là lần thứ nhất, Hứa huyển chẳng qua là quên chỉnh sửa lại một phần bản thảo, lúc họp công ty Vạn Tùng Đào ngay ở trước mặt lãnh đạo và đồng nghiệp, không chút lưu tình phê bình cô rất thậm tệ. Cô không nhịn được mặt mũi, hội nghị vừa kết thúc lập tức chạy đến phòng vệ sinh khóc rống lên. Tiểu Dư khuyên cô: “Đừng khóc Huyển Huyển, anh ta cũng không phải là nhắm vào một mình em, người nào làm sai chuyện gì anh ấy cũng mắng như vậy!”

Hứa Huyển không cho là như vậy, cô cảm thấy trong tất cả những người hay mắc lỗi, thật sự chỉ có cô là bị trừng phạt nghiêm khắc nhất, hà khắc nhất.

Liên tiếp mấy ngày Hứa huyển luôn tránh mặt Vạn Tùng Đào, văn kiện có thể để cho người khác đưa giúp, xin chỉ thị cũng có thể tìm người có quyền lực để xin phép, nếu thật sự trốn không thoát thì vội vàng chào hỏi qua loa rồi bỏ đi, buổi tối muốn tăng ca cũng nhất định phải nhìn chính xác Vạn Tùng Đào đã đi cô mới lưu lại, nếu không thà ôm cứng cái Computer chạy đến StarBuck còn hơn.

Hạng mục đã đến thời điểm đưa đi xét duyệt, lại tạm thời xảy ra chút trục trặc, trước mắt có chút không quá lạc quan, tất cả mọi người loay hoay bế đầu sốt trán. Vì vậy Vạn Tùng Đào thật cũng không có thời gian cùng cô so đo. Chẳng qua là có ngày tăng ca thêm đến nửa đêm, anh xuống lầu mua cà phê thì thấy cô, cũng tới đây nói với cô hai câu.

Câu thứ nhất là: “Đã trễ thế này, còn muốn tăng ca ở công ty, nơi này không an toàn.”

Câu thứ hai là: “Đừng bức bối, anh nghĩ em hiểu được đạo lý, yêu nhiều, trách cứ nhiều.”

Nói xong anh liền đi, lưu lại Hứa huyển một mình ôm Computer ngồi ở Starbucks quay cuồng đến gần người.

Một tuần lễ sau hạng mục phải đưa cấp trên đi thẩm phê. Trước khi đi chứng giám, tất cả mọi người đều rất

khẩn trương, trực trặc bất thường kia đành phải phó mặt cho hoàn cảnh. Bọn họ cũng gửi hy vọng vào Vạn Tùng Đào, trông mong anh có thể hoàn mỹ thông qua thẩm hạch của cấp trên.

Bọn họ biết, thời khắc này Vạn Tùng Đào cũng không nhẹ nhàng, mặc dù anh trước kia đã làm nhiều hạng mục như vậy, nhưng cái nào cũng không có khó giải quyết như cái hạng mục này.

Bọn họ không dám gõ cửa phòng thúc dục anh lên đường, bọn họ biết trong lòng anh nhớ rõ.

Một nhóm người đang làm việc thì một vị thư ký đến gọi Hứa Huyễn.

“Hứa Huyễn, Vạn Tổng mời người lên phòng!”

Hứa huyễn vọt một cái đứng lên, con mắt mở to hướng cửa phòng Vạn Tùng Đào đi tới.

Mới vừa vào đến cửa là một trận kinh thiên động địa.

Là Vạn Tùng Đào, anh chờ ở cửa, đợi cô vừa tiến đến anh liền lập tức đóng cửa, lại một tay cầm tay cô kéo tới áp vào tường, dán thật chặt vào cô, hỏi: “Hứa huyễn, anh hiện tại muốn hôn em, có thể không?”

Hứa huyễn ngơ người. Chưa kịp phản ứng thì anh đã

dùng sức hôn lên môi cô.

Anh hôn rất hung mãnh và kích động, Hứa huyển có chút giật mình. Chờ anh buông cô ra thì cô trợn to hai mắt vội vàng hô hấp, cái gì cũng nói không ra được.

Ngược lại đáy mắt anh có chút áy náy, “Thật xin lỗi, anh chỉ là có chút lo lắng!”

Hứa huyển nhìn anh không chớp mắt, thở gấp hỏi: “Vạy bây giờ cảm thấy thế nào?”

Anh ánh mắt thâm thúy không thấy đáy, “Còn có một chút, nhưng mà, đã tốt hơn nhiều!”

Hứa Huyển vịn vai anh một cái áp người vào, không do dự một chút nào hôn lên môi anh.

Anh ngăn người một chút, lập tức phản công. Cách một cánh cửa, người ở bên ngoài đang nóng lòng chờ đợi, người ở bên trong lại một mảnh ôm hôn.

Thật lâu sau, cửa mở ra. Vạn Tùng Đào bước chân thong dong tự tin đi ra. Đi theo phía sau Hứa Huyển gò má ửng hồng không ngừng vuốt tóc ra phía sau. (a, chị sắp sửa nói xạo.)

“Đi thôi!” Vạn Tùng Đào thoải mái tự nhiên gọi mọi người, “Chúng ta lên đường!”

Chương 8

Trải qua chờ đợi vô cùng lo lắng, rốt cục truyền đến tin tức tốt lành.

Hạng mục được thông qua!

Tất cả mọi người giống như tâm trạng chấn động nhảy nhót không ngừng, cao hứng thiếu chút té xỉu.

Theo thường lệ hạng mục sau khi thông qua, tan việc mọi người muốn cùng đi ăn mừng. Cả buổi chiều tất cả mọi người rất kích động, vừa chờ tiệc buổi tối vừa ôn lại các chi tiết nhỏ của hạng mục.

“Cậu biết không” có một đồng nghiệp đối với một đồng nghiệp khác nước bọt tung tóe miêu tả, “Vạn Tổng được gọi là hoàn hảo trong một nghìn hoàn hảo! Tất cả vấn đề, bất kể khó khăn rắc rối, hoàn toàn không làm khó được Vạn tổng của chúng ta, đều bị anh khí thế của anh giải quyết hết!”

Hứa huyển không nhịn được ở một bên lắc đầu. Người này hiển nhiên quá hưng phấn, ngay cả thơ ca cũng dùng lung tung. Vẫn là chính cô cũng đang hưng phấn, không chỉ có bởi vì hạng mục thông qua, mà bởi vì...

Nghĩ đi nghĩ lại, mặt của cô không khỏi đỏ lên.

Đang âm thầm ngượng ngùng, chợt nghe một mảnh xôn xao. Cô ngẩng đầu lên, thấy Tiểu Dư bộ dạng giống như đầu xe lửa xông tới.

“Huyền Huyền, Huyền Huyền, không xong! Mới vừa ta nghe thông báo nói Vạn Tổng muốn từ chức! Nói là đơn từ chức đã sớm nộp lên, chỉ chờ hạng mục làm xong là đi ngay!”

Bút trong tay Hứa Huyền không do dự rút xuống đất.

Tất cả mọi người vây tới, hỏi cô: “Hứa huyền cô một chút cũng không biết sao? Buổi chiều cô bị Vạn Tổng đơn độc gọi đi lâu như vậy, anh ta cái gì cũng không nói cho cô biết sao?”

Hứa huyền kinh ngạc lắc đầu.

Mọi người hai mặt nhìn nhau.

“Vạn Tổng tại sao phải đi? Vừa tới không lâu, lại làm việc tốt, hạng mục cũng thông qua rồi, tại sao phải đi? Khó gặp được một vị lãnh đạo vừa ý như vậy, mặc dù thẳng thắn phê bình chúng ta, nhưng đó cũng là vì chúng ta phạm lỗi, anh ấy tổng thể chỉ vì muốn tốt cho chúng ta! Thật không hi vọng anh ấy đi!”

Hứa huyền trong lòng rối loạn, cái gì cũng nghe cũng không lọt.

Một lát sau mọi người đều đến xem Vạn Tùng Đào ôm thùng giấy từ trong phòng làm việc ra ngoài, tất cả đều cứng người không biết nói gì.

Ngược lại là Vạn Tùng Đào mở miệng trước: “Thế nào cũng không cần lo lắng? Không phải là cùng nhau ăn cơm sao! Cùng đi đi! Bui vể lên chút, coi như tiệc chia tay cũng được!”

Mọi người lúc này mới chậm rãi đi xuống lầu dưới.

Trong thang máy, Hứa Huyền đứng bên cạnh Vạn Tùng Đào. Cô rất muốn hỏi anh tại sao từ chức, nhưng là tất cả mọi người đang ở đây, cô cũng không dám mở miệng.

Đợi đến ăn uống được một lúc, không khí mới coi là khá hơn một chút. Mọi người luân phiên mời rượu Vạn Tùng Đào. Thừa dịp mời rượu hỏi anh vì sao từ chức, anh chẳng qua là cười cười, không nói gì, uống xong rượu lại làm như vô ý nhìn Hứa Huyền một chút.

Đến phiên Hứa huyền cùng Tiểu Dư mời rượu. Về sau uống xong, Tiểu Dư về chỗ ngồi, Hứa huyền lại không đi. Cô lấy hết dũng khí, hỏi vạn Tùng Đào vì sao từ chức.

Mọi người cho là Vạn Tùng Đào cũng sẽ cười cười không nói gì. Kết quả bọn họ đều nghĩ sai.

Vạn Tùng Đào đặt ly rượu lên bàn, xoay người nhìn Hứa huyển, một phen ôm cô vào trong ngực, ở bên tai cô nhẹ nhàng nói một câu.

Hứa huyển lập tức bật khóc .

Một bên các đồng nghiệp không nghĩ tới sẽ là cục diện như vậy, trong lúc nhất thời tất cả đều thất thần, ước chừng vài giây sau mới hiểu được nên ồn ào hẳn lên.

Vạn Tùng Đào buông Hứa Huyển ra, hướng về phía mọi người ôm quyền xin khoan dung, mọi người ép anh tới cùng hỏi mới vừa rồi cùng Hứa Huyển nói cái gì, có phải hay không ba chữ “Anh yêu em”.

Vạn Tùng Đào hướng Hứa Huyển khêu mi, “Mọi người hỏi cô ấy chẳng phải sẽ biết sao!”

Mọi người liền không hện mà nhìn Hứa Huyển.

Hứa Huyển trên mặt hiện tại còn đọng nước mắt, trên mặt lại vô cùng rực rỡ cười cười, lắc đầu một cái nói: “Anh ấy sẽ không nói những lời như vậy!”

Sau bất kể dù mọi người chốc rượu ép hỏi thế nào, ai cũng không thể hỏi suốt cuộc Vạn Tùng Đào đã thì thầm với Hứa Huyển cái gì.

Cho đến thật lâu về sau, Tiểu Dư uy hiếp Hứa Huyển

nói: “Em nếu không đem chuyện cũ nói cho thật rõ ràng, chị ngày mai sẽ cự tuyệt không làm phụ dâu!” Hứa huyển mới bất đắc dĩ nói cho cô biết, ngày đó vạn Tùng Đào rất cuộc nói với cô cái gì.

... Anh nói: anh từ chức, chính là muốn giống như bây giờ, không cần quan tâm đến quy định của công ty, muốn ôm em, liền quang minh chính đại ôm em!

Tiểu Dư cảm thấy, lúc Hứa Huyển nói những lời này, trên mặt đơn giản là hạnh phúc ào ra thiếu chút dìm chết người.

Tác giả: Hồng Cửu

Một

Năm mươi lăm tuổi, đến thời cập kê, được sự cho phép của cha mẹ, Như Yên mỗi tháng có thể ra khỏi phủ một lần để nhìn ngắm thế giới bên ngoài. Cuối cùng, nàng đã có thể tai nghe, mắt thấy, dùng tất cả các giác quan để cảm nhận về kinh đô là phồn hoa, thịnh vượng bậc nhất như thế nào. Đi khắp nơi, giao lưu quen biết với tài tử giai nhân chốn kinh kỳ, là những nhân vật chỉ mới nghe qua lời kể, quả thực thú vị vô cùng.

Còn nhớ một ngày, khi nàng mới cùng nha hoàn ra khỏi phủ, đi dạo quanh quất một lúc, liền vô tình ngẩng đầu lên cao, nhìn thấy ở cửa sổ tầng hai của nhã lâu trước mặt có một vị công tử đang ngồi, người ấy cũng vừa lúc quay đầu nhìn xuống dưới. Không hề báo trước, hai ánh mắt đã gặp gỡ nhau. Khoảnh khắc ấy, nàng hiểu, trái tim mình cũng theo tầm mắt mà bay đến nơi kia rồi. Đây là lần đầu tiên trong đời nàng nhìn thấy một vị công tử tiêu sái, tuấn tú bậc ấy. Nàng cứ như vậy mà ngơ ngác nhìn lên, cũng quên luôn cả việc làm một tiểu thư khuê các thì cần phải e lệ như thế nào... Bận bè cùng bàn với vị công tử nọ đều thấy rõ bộ dạng si mê ngốc nghếch của nàng, tất cả đều cười nhạo khinh bỉ, hô to gọi nhỏ nàng lên đó.

Đến lúc này nàng mới chợt bừng tỉnh, hoảng sợ lại ngượng ngùng nhận ra sự thất thố của bản thân mình, liền vội vàng xoay người rời đi. Trước khi đi, lại nhìn không được mà quay đầu muốn nhìn hắn một lần cuối. Hắn vẫn ngồi đó, cũng nhìn lại nàng, tao nhã mỉm cười. Nụ cười ấy như cơn gió mùa xuân, thổi vào trái tim nàng, vuốt ve, mơn man, ấm áp... Cơn gió ấy gợn lên những cơn sóng lòng lăn tăn, cũng mang đến cho nàng mỗi tình đầu đời ngây dại. Tươi cười ấy, đã khóa chặt trái tim nàng, mãi mãi không thể quay lại được...

Hai

Nàng cho nha hoàn đi hỏi thăm thân phận, lai lịch của ý trung nhân. Hóa ra người đó chính là một trong bốn vị công tử nổi danh nhất kinh thành, con trai của Lễ bộ Thị lang đại nhân.

Xuất thân danh môn, văn võ song toàn, hỏi sao khí chất lại thanh nhã cao quý đến như vậy? Nha hoàn nói cho nàng biết, tên của hắn là Trầm Ngọc, là vị công tử mà hầu khắp các cô nương trong kinh thành đều mơ mộng. Điều này nàng đã đoán trước được, phong thái cao quý lỗi lạc như hắn, nhất định sẽ có rất nhiều tiểu thư tương tư đến hắn rồi, ngay nàng đây, cũng làm gì có ngoại lệ? Từ đó, mỗi ngày nàng đều nhớ đến hắn, đêm ngủ cũng mơ về hắn, càng ngày càng không kiềm lòng được mà trầm mê vào mối tình này.

Nàng là tiểu thư của tướng phủ. Tuy không giống

được với huynh trưởng một thân vô công thâm hậu nhưng cũng là một cô nương gan dạ sáng suốt hơn người. Nàng không muốn bản thân mình cứ mãi ngượng ngùng e thẹn, không muốn cứ phải thăm tương tư hẫng như thế, nàng muốn hẫng hiểu được phần tâm ý này của mình.

Vì vậy, vào một ngày mùa hè nắng chói chang nọ, nàng đến tửu lâu hẫng thường ghé, đúng ý gặp được hẫng, dùng tất cả dũng khí để thổ lộ với hẫng tình cảm của nàng. Nói xong nàng bối rối cúi thấp đầu, nhưng đợi rất lâu rồi mà vẫn không nghe thấy tiếng hẫng trả lời. đành ngẩng đầu lên, lại bất chợt đón nhận đôi mắt mang đầy ý cười của hẫng. Ánh cười ôn nhu lại rực rỡ như vậy khiến đáy lòng nàng ngọt ngào, tưởng chừng có một dòng nước ấm áp đang len lỏi chảy vào từng ngõ ngách sâu kín nhất trong trái tim nàng vậy...

Hẫng mỉm cười rạng rỡ, giọng nói hào sảng lại thân thiết như một vị đại ca tri kỉ:

-Ta tạm thời còn chưa tính đến chuyện thành thân. Nếu Như Yên muội muội không chê, chúng ta hãy cứ làm bằng hữu đã nhé!

Trong nháy mắt nàng cảm thấy thật mất mát, khoảnh khắc sau lại vui vẻ vô cùng. Chính là hẫng nói muốn kết bằng hữu với nàng nha! Tuy rằng không thể trở thành thê tử của hẫng, nhưng làm bạn tốt cũng không tệ, chỉ cần như thế là nàng đã thấy thỏa mãn lắm rồi. Nữ tử trong ngoài kinh thành, có mấy ai được may mắn như nàng đâu,

mấy ai có cơ hội được trở thành bằng hữu của hần?

Hần, muốn làm bằng hữu với nàng đó...

Ba

Từ ngày đó, tuy có rất nhiều bà mỗi đến cửa dạm hỏi cầu thân, nàng đều từ chối hết thảy. Trong lòng nàng sớm đã có ý trung nhân. Nếu một ngày hần chưa thành thân thì một ngày nàng cũng không muốn phải bước chân theo người khác.

Hai người sẽ “ngẫu nhiên” gặp nhau ở trà quán, chuyện phiếm cả buổi. Đó là khoảng thời gian vui vẻ nhất của nàng. Nàng luôn không nhìn được mà si ngốc nhìn trộm hần. Nếu hần có phát hiện, hần cũng chẳng vạch trần nàng, chỉ đơn giản đáp lại bằng một nụ cười dịu dàng như gió cuốn mây bay mà thôi, điều đó lại càng khiến khuôn mặt nàng đỏ bừng bối rối... Cũng có khi hai người gặp đám bằng hữu của hần, mọi người lại cùng nhau ngồi xuống, chuyện phiếm thưởng trà. Nhưng nàng vẫn thắc mắc, không hiểu sao ánh mắt của mấy người đó nhìn nàng, luôn có điều gì đó là lạ... Lúc ấy, nàng cũng chỉ vu vơ nghĩ rằng có lẽ chưa từng gặp cô nương nào bạo dạn đến vậy nên họ mới ngạc nhiên mà thôi...

Nhưng, có ai ngờ được, giờ nghĩ lại, khác lạ ấy chính là giễu cợt, chê cười! Đúng, chính là chê cười! Nàng theo hần hai năm, chờ hần hai năm, đi khắp nơi lê la làm quen bằng hữu của hần. Cuối cùng, đổi lại chỉ có sự chê cười!

Là tự nàng đa tình, thật đáng giễu cợt làm sao!

Bốn

Một ngày nọ, nàng có hẹn cùng với Bàng tiểu thư ở tửu lâu. Trên đường đi đến nhả gian đã hẹn, vô tình đi ngang qua một căn phòng, qua cách vách nàng vẫn nghe được tiếng người nói cười trong đó. Không khó để nàng nhận ra, trong đó có hân. Nàng không kìm lòng được làm dừng lại, cẩn thận lắng nghe. Bất cứ lúc nào, bất cứ nơi đâu, chỉ cần có sự xuất hiện của hân, toàn bộ tâm trí của nàng sẽ chỉ có thể tồn tại một mình hân mà thôi. Ánh mắt dõi theo từng cử chỉ của hân, đôi tai lắng nghe từng lời nói của hân, trái tim cũng vì hân mà đập rộn ràng...

Nàng lại nhận ra tiếng của mấy vị bằng hữu của hân mà nàng vẫn quen mặt, đang cười cợt nói:

- Trầm Ngọc huynh à, huynh còn định trêu đùa Tô tiểu thư kia bao lâu nữa đây? Làm thế là không tốt lắm đâu, người ta đợi huynh cũng đã hai năm rồi đó! Thật đúng là bên ngoài đẹp để bao nhiêu, bên trong lại xấu xa bấy nhiêu. Đến khi nào thì huynh mới nói cho cô nương ấy biết người trong lòng huynh là Bàng tiểu thư?

Toàn thân nàng như rơi xuống hầm băng, không dám tin vào những gì mình vừa nghe được!

Lại có tiếng người nói:

- Ta thấy Tô tiểu thư kia đúng là nha đầu khờ khạo. Đến tận giờ phút này còn chưa phát hiện ra được là Trầm huynh chỉ đang vui đùa với nàng ấy hay sao? Nhưng mà Trầm huynh này, nói thế nào thì đám này cũng ngưỡng mộ huynh lắm đó, có một cô nương si tình theo đuổi huynh suốt hai năm. Nghe nói vì huynh mà nàng ấy cũng đã từ chối không ít mối mai tốt đẹp rồi đấy!

Hai má nàng nước mắt đã rơi ướt đầm, mắt cũng nhòe đi, nhưng vẫn muốn đứng lại, nàng phải nghe tận tai những điều chính miệng hắn nói ra, nàng không tin...

Hắn cuối cùng cũng mở miệng, tiếng cười ấy vẫn ôn nhu, ấm áp như năm nào...Hắn nói:

- Ta cũng có nói ta là người tốt đâu! Ha ha. Thôi được rồi, giờ tuổi nàng lớn như vậy, cũng không thể trì hoãn được nữa, ta sẽ nói cho nàng ấy biết khó mà lui.

Bên trong lại truyền ra tiếng cười đùa âm ỉ, có người lại hỏi hắn:

- Huynh bỏ được sao?

Nhưng, giờ phút này nàng đã không còn nghe thấy bất cứ điều gì nữa. Trái tim như bị bóp nghẹt, đau đến rỉ

máu... Những điều hăn nói, những điều mà hăn thừa nhận. Hóa ra, hăn thực sự đã có ý trung nhân, hóa ra lại chính là Bàng tiểu thư mà nàng thân thiết bấy lâu này. Hóa ra, hóa ra, trong mắt hăn, nàng chỉ là trò đùa vui mà thôi! Nàng đem hăn đặt ở trong tim, hăn lại đem nàng mang ra trở thành trò cười chốn trà dư tửu hậu của cả kinh thành.

Trái tim nàng từ đó đã lụi tàn thành tro bụi, không một ai có thể khiến nó tái sinh...

Năm

Sau ngày ấy từ tửu lâu trở về, nàng không gặp lại Trầm Ngọc nữa. Nàng, không còn đi tìm hăn nữa, cũng chẳng còn nhớ thương. Nàng sợ gặp hăn rồi, nàng sẽ lại mù quáng như con thiêu thân lao vào thứ tình cảm không lối thoát đó. Nàng cũng sợ việc phải nghĩ đến hăn, sợ bản thân sẽ có ngày sinh ra oán hận với hăn.

Có thể hăn đã mang nàng ra làm trò cười, vẫn biết hăn biến nàng trở thành đối tượng giễu cợt cho cả kinh thành, nhưng nàng thật sự, thật sự không hề muốn hận hăn. Dù sao đi nữa, nàng vẫn mãi mãi không thể quên nụ cười như mùa thu tỏa nắng kia, đã từng, thực sự, dành cho nàng. Nụ cười ấy từng khiến hàng đêm nàng mỉm cười trong giấc mơ. Tuy giờ, cũng vì nó, mà mỗi đêm nước mắt nàng rơi ướt gối...

Nàng nói với mẫu thân, nói nàng muốn thành thân.

Mẫu thân nghe xong, bà chỉ buồn bã thở dài. Nhưng nàng trì hoãn việc này đã lâu, giờ tuổi cũng lớn, hơn nữa cả kinh thành này có ai không biết chuyện “vui” của nàng? Nàng đã mất quyền lựa chọn một mối hôn sự như ý. Đến giờ nàng mới phát hiện, trước nay ỷ vào sự nuông chiều của phụ mẫu, nàng đã làm những chuyện vô pháp vô thiên đến chừng nào!

Đợi thật lâu, cuối cùng cũng có người đến hỏi. Là công tử nhà Lại bộ Thị lang, cả kinh thành này ai cũng biết đó là một con ma ốm. Vì vị công tử này sinh mệnh quá mỏng manh, chẳng biết chừng nào lại đột ngột ra đi nên nhiều năm qua tất cả cô nương chốn kinh kỳ đều không có ai muốn gả cho y cả.

Không có người muốn gả? Vậy được thôi, nàng gả.

Dù sao bây giờ, cũng chẳng có ai chịu cưới cô nương “tai tiếng” như nàng vào cửa. Đã không có tình cảm, thì gả cho ai mà chẳng như nhau? Gả cho người sống thì cả đời không tình cảm. Gả cho người chết, thì cả đời thủ tiết, âu, cũng chẳng khác gì nhau.

Nàng còn từng nghĩ, tương lai về sau nếu cứ phải sống như cái xác không hồn thì chi bằng chết đi cho nhẹ nợ. Nhưng khi nhìn thấy mẫu thân hàng đêm rơi lệ, nàng cuối cùng cũng hiểu ra, nàng phải vì phụ mẫu mà tiếp tục sống thật tốt. Dù biết, từ nay về sau, sống so với chết, sẽ là cả một hành trình gian khổ, dày vò cỡ nào.

Cứ như vậy, nàng đồng ý hôn sự với công tử nhà Lại bộ Thị lang. Hai tháng sau, nàng gả.

Sáu

Đã quên mất bao lâu rồi nàng không bước ra khỏi cửa. Nếu không phải nha hoàn kiên quyết kéo nàng đi thì từ giờ đến lúc thành thân, nàng sẽ tuyệt đối không ra khỏi nhà.

Đi dạo trên đường phố làm nàng chợt nhớ những tháng ngày xưa vô âu vô lo, vui chơi náo nhiệt. Bỗng nàng nhìn thấy phía trước mắt, một bóng lưng cô liêu. Người ấy quay lại, bước về phía nàng. Không ngờ, lần này ra ngoài, chẳng cần mất công, nàng lại gặp được hắn.

Bảy

Giờ đây hắn đang đứng trước mặt nàng, đôi mắt đỏ ngầu nhìn nàng, giọng nói khàn khàn cất lên

- Ta nghe nói, nàng sắp thành thân?

Nàng cười nhẹ, trả lời:

- Tuổi lớn rồi, cũng đến lúc phải tính đến chuyện hôn sự thôi. Không thể mãi là đứa trẻ không hiểu chuyện, cả ngày náo loạn được!

Hắn đột nhiên tức giận, dồn hỏi nàng:

- Đứa trẻ không hiểu chuyện? Cả ngày náo loạn? Hóa ra nàng đối với ta chỉ là trò chơi của đứa trẻ không hiểu chuyện thích gây náo loạn thôi hay sao?

Hắn đột nhiên bước tới trước mặt nàng, bắt lấy cổ tay nàng, dùng sức cầm, oán hận nói:

- Nàng nói giả liên giả, vậy hai năm nay, nàng xem là cái gì???

Tay nàng rất đau, nhưng trái tim nàng, còn đau đớn hơn thế. Nàng ngẩng đầu lên, cười, cười rất rạng rỡ, rất chói mắt, rất đẹp, nói:

-Như vậy, huynh nói cho ta biết, hai năm qua, đến tột cùng huynh coi nó là cái gì?

Hình ảnh của hắn giờ đây đã nhòe nhoẹt trong mắt nàng, nước mắt tràn mi, nàng đã không thể nhìn rõ vẻ mặt của hắn nữa, chỉ thấy cánh tay đau nhức đã được buông lỏng. Lại nghe thấy tiếng hắn suy sụp, thì thào nói:

- Nàng biết... Hóa ra là nàng đã biết... Khó trách... Nhưng ta, ta đã muốn... Như Yên, ta đã muốn cùng nàng...

Hắn càng nói càng cuống cuồng. Nàng kiên quyết cắt

lời hăn:

- Trăm công tử, ba ngày sau ta thành thân. Nếu rảnh, xin mời đến quý phủ uống một chén rượu

mừng. Cũng không uống... Không uống tình bằng hữu, hai năm qua, giữa chúng ta!

Nàng gằn từng tiếng để nói, nói xong, đã khóc nấc không lên lời. Nàng nghe thấy tiếng hăn thở dồn dập, như đang cố gắng kìm nén điều gì đó. Nàng xoay người muốn đi thì hăn bỗng ôm chặt nàng từ phía sau. Giọng nói hăn khàn khàn, thì thào bên tai nàng cầu xin:

- Như Yên, đừng gả! Xin nàng! Đừng gả nữa!

Tám

Ba ngày sau, Như Yên tiểu thư - ái nữ của Tô tướng quân trở thành tân nương của công tử nhà Lại bộ thị lang.

Ba ngày trước đó, hăn nói với nàng: "Như Yên, đừng gả! Xin nàng! Đừng gả nữa!"

Trái tim lụi tàn của nàng vì những lời này mà lại đau đớn không thôi. Nếu trước đây có tình với nàng, cố sao lại trêu đùa nàng như vậy? Nếu không muốn nàng gả cho người khác thì cố sao lại không đến cầu thân với nàng sớm hơn?

Nhưng thôi, thôi! Tất cả đã là quá khứ, mọi sự đã rồi!

Lại bộ thị lang sở dĩ đến cầu thân, trong lòng nàng làm sao mà không biết lí do?

Cả kinh thành chẳng cô nương nào dám gả, nếu đã đến nhà nàng cầu thân thì chắc hẳn đã năm chắc mười mười.

Lúc trước, cha nàng trên triều làm phật lòng thánh giá, nếu không có vị quốc cữu là Lại bộ thị lang đại nhân đứng ra cầu tình thì cả nhà nàng làm sao thoát được tội?

Ý trời! Tất cả đều là ý trời!

Ông trời lại cố tình trước ngày nàng xuất giá cho nàng biết tâm tình của hắn! Nhưng biết rồi thì sao? Có làm được gì không?

Muộn, đã quá muộn rồi! Tất cả đã chẳng thể thay đổi được nữa!

Chín

Như Yên tiểu thư của Tô phủ, ngay trong đêm tân hôn, tân lang phát bệnh chết bất đắc kỳ tử!

Tô Như Yên một lần nữa trở thành đề tài bàn tán của

cả kinh thành! Tân hôn lại trở thành tân quả phụ, số mệnh thật sát phu!

Lại bộ thị lang bấm tấu lên Hoàng thượng, tân tức (con dâu mới) tự nguyện từ nay về sau thủ tiết để hai mươi năm sau được ngự ban bằng thờ trình tiết, lấy đó làm an ủi vong hồn phu quân nơi suối vàng.

Tự nguyện? Cái gì gọi là tự nguyện ở đây? Đang tuổi xuân thì mơn mớn phơi phới, có ai lại tự nguyện muốn sống cả đời kham khổ bi ai?

Nhưng nàng lại nghĩ đến phụ thân. Vì phụ thân, dù phải chịu nhiều đau thương hơn đi chăng nữa, nàng cũng nguyện mỉm cười mà nhận lấy.

Lại có lần hấn lo lót cho nha hoàn, truyền tin muốn đưa nàng bỏ trốn. Khi ấy, nàng đã dùng toàn bộ sức lực để tát vào miệng nha hoàn. Nàng chưa từng trách phạt ả ta lần nào. Ngay cả lúc trước khi thành thân, ả cùng hấn thông đồng dụ nàng ra khỏi nhà, nàng cũng chưa hề trách!

Nhưng lần này, một cái tát kia, dùng toàn bộ sức bình sinh để tát, tát vào mặt nha hoàn, nàng biết, đó cũng chính là nàng dội một gáo nước lạnh dập tắt tất cả những hy vọng mong manh trong lòng cả hấn và nàng.

Càng đau, càng nhớ, càng phải nhắc nhở chính mình!

Nàng không thể! Không thể! Tuyệt đối không thể! Không thể có một chút vướng mắc nào với hăn nữa!

Nàng, Tô Như Yên, từ nay về sau chính là một quả phụ của nhà Lại bộ Thị lang, không còn bất kì quan hệ vào với hăn, một chút cũng không!

Mười

Kinh thành, Tô Như Yên, một đời thủ tiết.

Kinh thành, Trầm Ngọc - đứng đầu trong tứ đại công tử, cả đời không thành thân.

Mười một

Nếu ngươi là một người tao nhã đạo mạo, lại có một vị cô nương si tình với ngươi, thì xin, đừng phụ tấm lòng của nàng! Chí ít, cũng xin đừng đùa giỡn với nàng.

Bởi vì có lẽ, đến một ngày nàng mệt mỏi, xoay người buông tay thì ngươi mới phát hiện thực ra trong lòng đã yêu thương nàng tự bao giờ...

Vận mệnh cứ vô tình xoay vần, nếu đã bỏ lỡ thì sẽ chẳng bao giờ tìm lại được nữa...

Vậy nên, xin hãy quý trọng người trước mắt, đừng phụ tấm chân tình của nàng.

Trầm Ngọc kính khuyên

Có người từng giấu cợt sự si tình của một người. Kết quả, hẳn một đời làm kẻ si tình, còn khiến nàng cả đời khổ đau...

Tiểu thư, thiếu gia không ở nhà

Tác giả: Hồng Cửu

1.

Vừa tỉnh lại, Thúy nhi liền vội vàng thông báo cho ta hai sự kiện.

Thứ nhất: “Tiểu thư, hiện tại mặt trời đã lên đến trên đầu, chúc mừng cô lại vì Tăng gia bớt đi một phần lương thực.”

Giọng điệu của nàng âm dương quái khí, lộn chết không sợ nước sôi bị ta liếc mắt xem thường.

Thứ hai: “Tiểu thư, thiếu gia không có ở nhà! Sáng sớm hôm nay hẳn đã đi ra ngoài!”

Ta lập tức xốc chăn nhảy xuống giường, vừa mang giày vừa oán trách Thúy nhi: “Hắn không có ở nhà?! Vậy sao ngươi không chịu gọi ta dậy sớm một chút chứ!”

Lần này đến phiên Thúy nhi trợn mắt nhìn ta.

Nha đầu kia để cho ta yêu thích đó là, chủ tử đối với nàng làm cái gì, nàng liền cũng dám đối với chủ tử làm cái đó, một chút cũng không sợ rằng sẽ có một ngày chủ tử của nàng đem nàng quăng vào chuồng heo cùng đám lợn

chết ở chung cùng nhau tắm nước sôi.

“Ta thật ra rất muốn gọi cô dậy nha! Nhưng không phải cô không biết, khuôn mặt ngủ như lợn chết của cô, cho dù ta có tạt nước sôi lên người cô thì cô cũng chưa chắc đã tỉnh!”

...

Nha đầu kia có phải đã từng ăn qua con giun trong bụng ta rồi hay không? Ngay cả chiêu số của ta cũng có thể khám phá, lý nào lại như thế được!

Ta tặng cho nàng một cái liếc mắt xem thường: “Đừng nhiều lời như vậy, quả thực là lãng phí thời gian! Ta rửa mặt, người đi nhà bếp lấy chút đồ ăn, dọn chắt bụng rồi chúng ta nhanh chân chạy ra phủ đi chơi một chút mới là chính sự!”

Thúy nhi trả lại ánh mắt xem thường cho ta, sau đó mới xoay người chạy vào nhà bếp.

Ta run run. Thật không biết đôi chủ tớ chúng ta cứ thay nhau trợn mắt hoài như vậy liệu có thành người mù hay không.

2.

Ta gọi là Tăng Ly, Tăng là cái họ phú giáp thiên hạ kia,

Ly là cự ly, xem như Tăng gia tam tiểu thư.

Vì sao là “xem như”? Rất đơn giản, bởi vì mẹ ta tuy là vợ thứ năm của Tăng lão gia tử đã mất, nhưng ta lại không phải con gái ruột của Tăng lão gia, mẹ ta là mang theo ta gả tiến vào Tăng gia. Ta đương nhiên là có cha ruột, là một tú tài không có việc làm làng hoàng, tay không thể nhấc vai không thể nâng còn không chăm lo đọc sách, học người ta bài bạc thua đến phải bán nhà, ngay tại lúc hăn đang do dự có nên bán vợ bán con hay không, mẹ ta được trưởng lão trong tộc chủ trì công đạo, cùng cha ruột ta cùng cách (ly hôn).

Sau lại, mẹ ta dựa vào nhan sắc của mình, không cần thận mê đảo người qua đường là Tăng lão gia tử, Tăng lão gia tử vì muốn có được lòng của mẹ ta, đã trịnh trọng đồng ý sẽ xem ta như con ruột của mình. Dưới sự cam đoan của Tăng lão gia tử cùng thể công hung mãnh của hoàng kim đối hoa tươi đối mút quả đối lằng la đối tơ lụa, mẹ ta rất nhanh bị chiếm đóng.

Vì thế nàng mang theo con riêng là ta gả vào Tăng gia, làm vợ út của Tăng lão gia tử.

Có lẽ nét đẹp nông dân chất phác của mẹ ta được Tăng lão gia tử nhìn ra, cho nên đến tận hai năm sau khi cưới mẹ ta về hăn vẫn không nạp thêm thiếp, có thể nói hăn đối với mẹ ta là sủng đến tận trời.

Mà đứa con riêng là ta, nữ bằng mẫu quý, cũng trải

qua cuộc sống rất tiêu dao khoái hoạt.

3.

Ở Tăng gia, cho tới bây giờ ta muốn ngủ bao lâu thì ngủ bấy lâu, ai cũng không dám nhiều lời nửa câu. Ai nhiều lời ta liền trưng bộ dáng nhu nhược cho kẻ đó xem, dùng sức ho khan cổ họng, làm bộ như sắp ngã bệnh. Bộ dạng ta như vậy mẹ ta làm sao chịu nổi. Mặc dù ta là giả bộ yếu đuối, nhưng đối với mẹ ta đó lại là thực sự, ta bên này vừa ho, bên đó mẹ ta liền đau lòng muốn học máu. Nàng vừa muốn học máu, Tăng lão gia tử giống như bị người ta đem tâm can đi cầu xé, đau không chịu nổi. Một vòng chịu tội xuống dưới, cuối cùng người kêu khổ luôn là Tăng lão gia tử. Cho nên cuối cùng, ai cũng không dám quản ta, ta thành Tăng gia tối vô pháp vô thiên dã man thiên kim. Bất quá các nàng thường vụn trộm tình lược gọi ta là dã thiên kim, có người cá biệt còn trực tiếp bảo ta là dã loại.

Ta cũng chả để ý lắm, chỉ ở trước mặt Tăng gia lão gia tử vô tâm lỡ miệng nói ra, ai biết lão đại Tăng lão gia lại không vui đâu, đem những người nói lén sau lưng ta đuổi hết ra phủ, làm ta cảm thấy thật ngượng ngùng, ha ha ha ha...

Sau này, Tăng lão gia tử qua đời. Ta đã cho rằng những ngày tuyệt vời cuối cùng cũng hết. Ai ngờ Tăng lão gia tử thật đúng là người đàn ông có tình tốt nhất trên thế gian, hần cư nhiên lập di chúc nói, trừ phi người thừa

kế của hần, Tăng gia đại thiếu gia Tăng Nhan đối xử tử tế mẹ con chúng ta, nếu không ta có quyền đem Tăng gia hết thầy đốt sạch mà không cần chịu trách nhiệm trước pháp luật, trên di chúc hần còn cùng huyện lão thái gia thảo luận rất cặn kẽ rõ ràng.

Vì thế những ngày ta ở Tăng gia, tuy rằng phải bớt phóng túng một chút, nhưng cũng không đến mức trở nên bị thảm.

4.

Nói về người thừa kế của Tăng lão gia tử, Tăng gia đại thiếu gia Tăng Nhan, ta liền nhìn không được run lên.

Người mà ta phải gọi là đại ca này, bởi vì bộ dạng rất tuấn tú, bị đám khuê tú ở Vệ thành nhất trí phong làm Vệ thành đệ nhất mỹ nam - đây là danh hiệu khiến người ta có bao nhiêu rét lạnh a...

Bất quá hần thực sự rất đẹp trai, ít nhất trong số những người ta gặp qua, hần là đẹp nhất.

Nhưng mà đẹp mặt thì có ích lợi gì? Lúc hần nhìn đến ta, nét mặt lúc nào cũng lạnh như băng, biểu cảm vô cùng căm ghét, thực khiến ta muốn ho khan muốn hộc máu muốn giả bệnh liệt giường để khỏi gặp mặt hần.

Không phải đối với ai hần cũng lạnh lùng như vậy, đối

với người khác hẳn rất ôn hòa nhã nhặn, chỉ có đối với ta, hẳn mới trưng ra cái bộ dáng làm như ta thiếu nợ hẳn mấy lượng bạc không chịu trả vậy, thực đáng giận.

Ta chẳng phải là kẻ muội sao! Nhưng kẻ muội cũng là muội nha, hẳn đâu cần bên nặng bên nhẹ như vậy chứ...

Có một lần ta vụng trộm uống chút rượu, mượn rượu chạy tới gặp hẳn ý đồ cùng hẳn hòa bình đàm phán một chút, ta rất muốn thành thật nói với hẳn, làm người cần phải giống như cha hẳn vậy, phải có một tấm lòng rộng lượng, có thể thương con người khác như con mình thì nên thương, yêu em gái người khác như yêu em gái mình thì nên yêu.

Nhưng mà hẳn chỉ đáp trả ta một câu: "Người không phải muội của ta."

Ta lúc ấy liền không vui, ta nói: "Ta là người muội!"

Hẳn nói: "Không phải."

Ta nói: "Phải!"

Hẳn nói: "Phải cái gì?"

Ta nói: "Người muội*!"

Hẳn nói: "Con gái nói chuyện không cần thô tục như

vậy.”

Sau đó xoay người bỏ đi.

Bỏ lại ta - một kẻ say rượu - đứng thổi gió đêm không ngừng run rẩy.

MD, ta thô tục chỗ nào chứ?!

5.

Trước kia lúc Tăng lão gia tử còn sống, ta không có gì làm liền cái nam trang trốn ra phủ đi chơi khắp nơi, cũng chẳng có gì ghê gớm, Tăng lão gia tử luôn mở một con mắt nhắm một con mắt.

Nhưng từ ngày hần chết đi, Tăng đại thiếu gia làm chủ, ta không được tốt mệnh như vậy.

Chỉ cần hần ở nhà, ta không có cơ hội thành công chuồn ra ngoài đi chơi. Cái tên đại thiếu gia biến thái kia, thật không hiểu hần có phải là ăn no không chuyện gì làm hay không, đến cả hai bên lỗ chó đều bày cơ sở ngầm, mấy lần ta thử chui ra ngoài hít thở không khí trong lành đều bị hần đương trường bắt sống.

Ta tức giận đến mức từng ở trước mặt của hần chỉ thiên hung tàn thề: nếu để cho ta phát hiện là ai cáo mật, ta nhất định sẽ lột da róc xương xẻ thịt kẻ đó!

Đối mặt với sự giận dữ của ta Tăng đại thiếu gia gia vô cùng bình tĩnh. Hắn sai người dắt lại đây rất nhiều con Vương Tài, nhẹ nhàng nói với ta: "Tăng Ly, nhiều kẻ mặt báo như vậy, người muốn bắt đầu ăn từ tên nào? Cứ việc thẳng tay chọn, ăn không hết ta sẽ giúp người!"

Đối mặt với một đám súc sinh chỉ biết hỗn hển thở lại vô cùng hung hãn dũng mãnh, ta không tự chủ được run lên, cuối cùng chỉ mắng ra một câu: "Chó săn!"

6.

Từ đó về sau nếu ta muốn chuồn ra phủ đi chơi thì chỉ có thừa dịp lúc Tăng đại thiếu gia không có ở nhà mà thôi, nhưng lại phải chắc chắn không để hắn phát hiện. Nếu không sau khi hắn trở về phát hiện ra ta chuồn đi, sẽ tìm cách để mẹ ta đi miếu chùa dâng hương tạ thần vài ngày không trở về, mà trong mấy ngày này ta không còn chỗ nào dựa vào chỉ có thể ngoan ngoãn chịu phạt.

Phương thức trách phạt của hắn cũng rất cầm thú, đem ta nhốt chung lại cùng hắn, buộc ta... nhìn hắn ăn cơm! Tất cả đều là những món quý hiếm, thịt cá sơn trân hải vị! Nhiều đồ ăn ngon như vậy, hắn thì ăn, mà ta, ta chỉ có thể nhìn hắn ăn, một miếng cũng không ăn được!!!

Ta bị hắn hành hạ như vậy vừa đói lại vừa thèm, mấy ngày liên tục thực sự muốn nổi điên.

Hắn đem ta nhốt quả thực vô cùng kín kẽ, ngăn chặn tất cả những gì có thể ăn mà Thúy nhi viện trợ cho ta.

Có một lần vì quá thèm ăn, ta liền dũng cảm nhảy lên bàn ăn, chỉ vào chóp mũi của hắn hỏi hắn, đối với em gái ruột của mình hắn có phải cũng tàn ác như vậy hay không?

Hắn nói: "Các nàng không giống như người không biết nghe lời luôn tìm cách trốn đi chơi như vậy, ta vì sao phải làm vậy với các nàng."

Ta nói: "Nhưng các nàng không phải không muốn đi ra ngoài, chẳng qua là vì các nàng sợ người!"

Hắn nói: "Ai sợ ta?"

Ta nói: "Người muội!"

Hắn nói: "Tăng Ly, ta đã nói với người rất nhiều lần, nữ hài tử không thể thô lỗ như vậy."

Ta run run, cuống loạn hỏi hắn: "Ta rốt cuộc thô lỗ chỗ nào?"

Hắn nói: "Không phải người rất thường chuồn đi sao, sao lại không biết hai chữ người muội đã trở thành câu chửi người đang rất phổ biến chứ?"

!!!!!!

Ta thật sự là không biết a, người muội!!!

Còn nữa, đại ca, ta với người là đang thảo luận không phải là đang chửi nhau a, người muội!!!

Ta đang hỏi người có phải cũng đối với em gái người tàn nhẫn như vậy hay không a, người muội!!!

Chỉ cho nhìn không cho ăn như vậy ta thèm quá sẽ mất đi lý trí sẽ tấn công người a, người muội!!!

Mà ta cũng thật sự run run nháy mắt vào trên người hắc a! Tăng Nhan, người muội...

Ta xô ngã hắc, cười ở trên người hắc, nắm vạt áo của hắc giật mạnh, ta đối với hắc phát ra phần nộ tận đáy lòng gầm lên giận dữ: "Đại ca, ta đói, ta muốn ăn cơm a!"

Không biết có phải hắc bị ta đè ép đến thở không nổi hay không, mặt lập tức chuyển sang đỏ bừng. Hắc quay mặt nhìn sang chỗ khác, ho khan một tiếng, sau đó quay lại làm ra bộ dáng thực bình tĩnh hỏi ta: "Đói còn có thể có nhiều sức đến như vậy sao? Người xác định người muốn ăn cơm là vì đói chứ không phải vì thèm sao?"

Ta: "..."

Tăng Nhan, người muội a!!! Ta chính là thềm thì làm sao! Làm sao! Làm sao!!!

Chú thích:

* Tiếng lóng thường được cư dân mạng TQ sử dụng, có khi mang ý nghĩa đùa cợt cũng có khi mang hàm ý xúc phạm.

7.

Sau khi ăn qua loa vài thứ, ta cùng Thúy nhi mặc vào nam trang, chuẩn êm ra phủ. Lúc đi ta còn không quên từ trong phòng Tăng Nhan chồm theo cây quạt.

Thúy nhi đối với hành động của ta trợn mắt tỏ vẻ khinh thường hỏi: “Tiểu thư, không phải cứ lấy ra cây quạt là có thể quạt ra sự phong lưu phóng khoáng! Trời lạnh, coi chừng cảm mạo a!”

Ta dùng cây gỗ thật mạnh vào đầu nàng, “Ta xin người, có thể bớt xoi mói ta một chút hay không? Không thấy ngực ta ngày càng to ra sao? Ta lấy cây quạt là vì che ngực lại được chưa!” Ta nhìn nàng ưỡn ngực nói.

Thật sự là phiền toái. Không biết có phải năm nay ăn bánh bao nhiều hơn năm ngoái hay không, từ đầu năm ngực của ta liền bắt đầu sưng đau, càng đau càng to ra... Trước kia dùng vải trắng buộc ngực lại cũng không cảm

thấy khổn khổ như vậy, nhưng hiện tại chỉ cần hơi xiết một chút, trong lòng ta liền đau đớn muốn chửi Tăng Nhan một tiếng “Ngươi muội”.

Kỳ thật nếu ta không gặp được nhị muội của Tăng Nhan, không có nghe nàng hồ ngôn loạn ngữ, có thể ngực của ta hôm nay có thể an phận giấu ở bên trong rồi.

Đều do Tăng Nhan ngươi muội!

Ngày đó, ta cảm thấy ngực hơi sưng, bỏ chạy đến hỏi mẹ tại sao lại như thế. Mẹ nói: “Ly nhi đừng buồn, ngực của con là đang phát triển, đây là may mắn của con, phúc khí này không phải ai cũng có! Về sau, ... của con chắc chắn sẽ rất thích!”

Ta hỏi: “..., là cái gì?”

Mặt mẹ ta tự nhiên đỏ hồng: “Chính là tương lai của con, ưm...”

Ta hỏi: “Cái gì là tương lai của con, ưm?”

Mẹ hờn dỗi ta: “Đứa nhỏ này, tại sao lại truy tận gốc rễ như vậy chứ! Thật sự là không biết xấu hổ!”

Ta: “...”

Ta như thế nào không biết xấu hổ? Ta hỏi cái gì? Từ

đầu tới đuôi đều là mẹ ngài lão nhân gia một mình miên mang tự nói mà...

Sau khi rời khỏi phòng mẹ, ta gặp phải Tăng Nhị Muội. Ta liền hỏi nàng: "Mẹ ngươi có từng nói với người như vậy hay không: Nhị Muội đừng buồn, ngực của con là đang phát triển, đây là may mắn của con, phúc khí này không phải ai cũng có! Về sau, ... của con chắc chắn sẽ rất thích!"

Tăng Nhị Muội lãnh đạm hỏi ta: "Người đang muốn khoe khoang với ta sao?"

Ta nói: "Ta chỉ là muốn biết, ..., là chỉ cái gì."

Tăng Nhị Muội nói: "Ta không biết, người có thể hỏi mẹ ngươi."

Ta thực bình tĩnh nói với nàng: "Mẹ ta nói: Ly nhi đừng buồn, ngực của con là đang phát triển, đây là may mắn của con, phúc khí này không phải ai cũng có! Về sau, ... của con chắc chắn sẽ rất thích!"

Khóe mắt Tăng Nhị Muội có chút giật giật: "Người quả nhiên là đang khoe khoang!"

Ta có chút hồ đồ: "Đây là chuyện tốt sao?"

Tăng Nhị Muội hừ lạnh: "Không phải sao?"

Ta nghi hoặc: “Thật không?”

Tăng Nhị Muội trợn mắt: “Nếu sợ là chuyện xấu thì đề nó lại là được rồi!”

Ta khiêm tốn thỉnh giáo: “Như thế nào đề?”

Tăng Nhị Muội không kiên nhẫn: “Dùng hai tay đề!”

Vì thế mỗi đêm trước khi ngủ ta đều ở trên giường cố gắng lấy tay ép ngực mình lại.

Nhưng ai biết đâu, mấy tháng sau, chúng nó giống như lớn hơn nữa...

Đến mười lăm tháng tám, ta chưa kịp may bộ đồ mới, mặc lại quần áo cũ năm ngoái cùng người trong Tăng gia vào đình ngắm trăng.

Ngày đó ta thật sự ăn rất ít, bởi vì cảm thấy ngực rất khó chịu, cứ nghèn nghẹn rất không thoải mái.

Ngày hôm sau đại nương chuyên may quần áo trong nhà liền đến.

Ta hỏi nhỏ đại nương: “Có phải mẹ ta gọi bà tới hay không?”

Đại nương lại lắc đầu: “Không phải! Là đại thiếu gia bảo tiểu nhân tới!” Nàng một bên đo bộ ngực của ta, một bên cười tủm tỉm nói, “Đại thiếu gia thật sự là cẩn thận, tam tiểu thư đúng là nên đổi một bộ đồ mới rồi!”

Đại nương đi rồi, ta nghĩ lại, cảm thấy hắc là phải đi cảm ơn Tăng Nhan, vì thế đi tìm hắc.

Ta nói: “Cảm ơn.”

Hắc hỏi ta: “Cảm ơn cái gì?”

Ta nói: “Ngươi gọi người tới giúp ta may quần áo mới.”

Hắc nói: “A.”

Sau đó lặng im một chút.

Sau đó hắc còn nói: “Không cần cảm tạ. Ta chẳng qua là sợ ngươi ghen chết thôi.”

Ta: “...”

Ta cũng lặng im một chút.

Sau đó ta nói: “Tăng Nhan, ngươi muội!”

Đi ở trên đường, ta thụt vai thấp giọng, mở cây quạt ra phe phẩy che ở trước ngực, hỏi Thúy nhi: “Còn có thể nhìn ra chỗ này so với chỗ khác cao hơn một chút không?”

Thúy nhi rầm rì một tiếng: “Ngay mặt, không thể; bên cạnh, có thể!”

Vì thế ta vội vàng kéo Thúy nhi che bên cạnh ta, dắt theo nàng bám sát vách tường mà đi...

Hai bên đều có che chắn, lúc này đảm bảo là không bị phát hiện rồi chứ!

Lúc đặc ý đi qua tửu lâu lớn nhất trong thành, ta bỗng nhiên cảm thấy trên đầu có cái gì rơi trúng.

Đau thì cũng chẳng đau gì, chỉ có cảm giác hoa bay đầy trời thôi...

Thúy nhi khoát tay, giúp ta phui nạy nọ trên đầu, sau đó đưa tới trước mặt ta, vô cùng kích động kêu: “Tiểu thư, xem! Là vỏ hạt dưa!”

Ta tức thì nổi giận!

Vỏ hạt dưa bay trên trời, không sao; rớt trúng đầu ta, cũng không sao; mấu chốt là, vỏ hạt dưa còn ướt ướt! Thứ này rớt lên đầu khiến ta cảm thấy rất ghê tởm a!!!

Ta lập tức ngẩng đầu chống nạnh hướng về phía trước rống lên: “Ai? Là ai ném vỏ hạt dưa?”

Lầu hai có một công tử ca nhô đầu ra, nhìn thấy ta hai mắt liền híp lại cười hì hì: “A? Đây là tiểu thư nhà ai giả trai vậy?”

Ta giật mình, quay đầu hỏi Thúy nhi: “Hắn có thể nhìn ra chân thân của ta sao?”

Thúy nhi trợn mắt: “Tiểu thư ta van cầu cô, cô chống nạnh ưỡng ngực như vậy, chỗ đó của cô thực là cao như núi, chỉ có người mù mới nhìn không ra cô là con gái thôi!”

Ta lập tức rụt thân. Lại ngẩng đầu, ta tức giận nói với vị công tử kia: “Ê! Người nhà con cái nhà ai? Người lớn nhà người không dạy cho người là người có văn hóa ăn hạt dưa thì không được phun lung tung sao!”

Công tử kia ghé vào cửa sổ, cột nhả hỏi lại ta: “Vậy còn người là con cái nhà ai? Người lớn nhà người không có dạy cho người tiểu thư khuê các là không thể giả nam nhân đi rêu rao khắp nơi sao?”

Ta có lòng tốt nhắc nhở hắn: “Ê! Ta hỏi người trước nha!”

Hắn đáp: “Được rồi, ta là nhị công tử của thượng thư

phủ. Tới phiên người!”

Ta suy nghĩ một chút, nếu hẳn xếp thứ hai, vậy ta cũng xếp thứ hai, đã cùng là thứ hai thì sẽ dễ dàng nói chuyện trao đổi hơn.

Vì thế ta thông dong nói cho hẳn: “Ta là thủ phủ Tăng gia nhị tiểu thư.”

Hắn “A” một tiếng thật dài, xoay người nhìn vào trong cửa sổ, lại quay lại ra, thăm dò hỏi ta: “Người là Tăng gia nhị tiểu thư?” Giọng nói của hắn chó chút kỳ quái, nghe qua tưởng như hắn đang hỏi thăm về em gái hắn vậy.

Ta không kiên nhẫn khoát tay chặn lại: “Đúng vậy đúng vậy! Này! Ta nói ngươi có phải là nên nói lời xin lỗi hay không hả?”

Hắn lung tung nói câu thực xin lỗi, lại hỏi ta: “Người có quen Tăng Nhan không?”

Ta “Phốc” một tiếng bật cười: “Vậy ngươi có biết thượng thư không?”

Hắn cười hì hì: “Người giả trai chuồn ra ngoài chơi như vậy, không sợ ca ngươi biết sẽ phạt ngươi quỳ trước bài vị tổ tiên sao?”

Ta trừng mắt nhìn hắn: “Vậy ngươi ở bên đường phun

hạt dưa dính đầy nước miếng lung tung thì sao, không sợ cha người biết sẽ phạt người quét đường cái hay sao?"

Hắn lại quay đầu hướng cửa sổ nhìn nhìn, giống như có ai đang nói gì đó với hắn; sau đó quay lại, đối với ta ngoắc ngoắc tay, "Người lên đây!"

Ta cũng đối với hắn ngoắc ngoắc tay, "Người xuống đây!"

Hắn hướng ta nháy mắt mấy cái: "Ca người bảo người đi lên!"

Ta hướng hắn vồ vồ ngực: "Tỷ người bảo người xuống dưới!"

Bỗng nhiên mí mắt có điểm giật giật...

Hắn vừa mới nói cái gì?

Ca người bảo người đi lên???

Ca người!!!

Xoa xoa ánh mắt, ta ngẩng đầu cẩn thận nhìn lên.

Thêm một cái đầu đang từ từ ló ra khỏi cửa sổ...

Sau khi thấy rõ cái đầu kia là của ai, cây quạt trong tay

ta “Bịch” một tiếng rơi trên mặt đất...

Người kia đứng ở lầu hai, đối với ta ngoắc ngoắc ngón tay, “Đi lên.”

Ta cảm thấy có từng trận âm phong, đang từ bên người thổi qua...

9.

Ta mang theo Thúy nhi từng bước từng bước thật chậm đi lên trên lầu. Khi đến giữa cầu thang, ta nhìn không được quay đầu lại hỏi Thúy nhi ở phía sau: “Hay là, chúng ta bỏ chạy đi?”

Thúy nhi giúp đỡ đẩy cái môn của ta lên trước: “Đừng có nghĩ lung tung! Tiểu thư ta van cầu cô, cô không muốn ở lại Tăng gia lẫn lộn nhưng ta còn muốn tiếp tục lĩnh bổng lộc của Tăng gia!”

Ta kinh ngạc: “Nha đầu lừa đảo, người cũng quá không biết lớn nhỏ đi?”

Thúy nhi vẫn tiếp tục thúc đẩy ta: “Dù sao phát bạc cho ta cũng đâu phải là cô, là đại thiếu gia!”

Ta... Có điểm muốn khóc!

Ta hỏi Thúy nhi: “Ở quê nhà người có muội muội sao?”

Thúy nhi có chút không rõ cho nên ngây thơ đáp: “Có một, làm sao vậy?”

Ta nói: “Không có việc gì, thay ta ân cần thăm hỏi nàng!”

Đến trên lầu, ta đi thật chậm về phía cánh cửa.

Tằng Nhan ngồi ở trước bàn, mí mắt không nâng, vẫn cúi đầu nhìn chén rượu trong tay, đưa lên miệng thành thơi uống, nhìn thế nào cũng là bộ dáng làm ra vẻ đài hoàng.

Thúy nhi ở phía sau ta nổi lên bản tính háo sắc: “Oa! Đại thiếu gia vừa tôn quý lại mang vẻ ưu buồn như vậy thật đúng là đẹp trai ngây người nha!”

Ta dưới chân mềm nhũn, thiếu chút nữa ngã xuống lầu.

Nha đầu kia điên rồi!

Tằng Nhan giả bộ thâm trầm này giờ không nói gì, nhị công tử của thượng thư gia đã lên tiếng trước.

“Nhị muội, đứng ở đó làm gì chứ? Mau tới đây ngồi xuống!”

Ta lờm hăn một cái: “Không có gia giáo!”

Hăn bị ta làm cho nghẹn họng có chút không hiểu hỏi: “Không phải ta đã xin lỗi người rồi sao, nhị muội?”

Ta nói: “Ta nói không phải là chuyện quăng vỏ hạt dưa.”

Hăn hỏi: “Ồ, vậy người nói xem là cái gì?”

Ta nhú mày, chuyển đề tài hỏi hăn: “Nhị công tử, người nói xem, nếu cô nương còn chưa lấy chồng đã bị một tên nam nhân oang oang gọi thẳng khuê danh, vậy nam nhân kia có phải thực không có gia giáo hay không?”

Nhị công tử cười đến cực kỳ sáng lạng: “Đâu chỉ không có gia giáo? Mà còn là đồ lưu manh!”

Ta vội vàng lên tiếng phụ họa: “Đúng! Đúng! Chính là đồ lưu manh! Đúng rồi, còn chưa có thỉnh giáo nhị công tử tôn tính đại danh?”

Nhị công tử cười như hoa nở: “Tại hạ Liễu Hành! Nhị Muội có thể gọi ta là Liễu ca ca hoặc Hành ca ca!”

Ta nhìn thấy bàn tay đang cầm chén rượu của Tăng Nhan run lên...

Liễu Hành hỏi ta: “Vậy còn nhị muội?”

Ta chìa chìa Tăng Nhan: “Người hỏi ca của ta đi!”

Liễu Hành quay đầu nhìn về phía Tăng Nhan, Tăng Nhan nâng lên mí mắt, ngăm ngăm ta, sau đó hạ mi xuống, đổi thành ta run run.

Hắn miễn cưỡng trả lời Liễu Hành: “Muội muội của ta, khuê danh là Nhị Muội.”

Liễu Hành hai má run lên: “Thật sự gọi là Nhị Muội sao?”

Ta nhìn hắn, đặc ý cười: “Đúng vậy, lưu, manh!”

10.

Ta đang cười đến đặc ý, bỗng nhiên nghe thấy giọng nói lạnh băng băng của Tăng Nhan vang lên.

“Lại đây.”

Ta nhìn không được cả người lại run lên, sự kiêu ngạo vừa mới rồi bay mất không còn một mảnh, chậm rãi đi đến bên cạnh hắn ngồi xuống.

Liễu Hành thích thú nhìn chúng ta.

Tăng Nhan một bên thông thả tự mình châm rượu, một

bên không mặn không nhạt nói với ta: “Muốn ăn cái gì thì cố mà ăn nhiều một chút. Ngày mai, ngũ nương đi miếu làm lễ tạ thần.”

Ta: “...”

Hắn đe dọa ta! Hắn đe dọa ta! Hắn tuyệt đối là đang đe dọa ta!!!

Liễu Hành kia vốn không biết rõ chân tướng ở bên trong cho nên đầu đất ở bên cạnh chặc chặc lắc đầu cảm thán: “Ca của người đối với người thật tốt! Người giả trai trốn ra ngoài chơi hắn cũng chẳng la mắng gì người!”

Ta cố gắng nuốt xuống ngụm máu đang dâng tới cổ họng...

Vật lộn một lúc, ta bèn mặc kệ hắn, hỏi Tăng Nhan: “Ta có thể gọi chút thức ăn sao?”

Tăng Nhan nhướn mắt nói, “Tùy tiện.”

Ta gọi tiểu nhị đến, kêu thật nhiều đồ ăn ngon.

Lúc đang miệt mài ăn uống thì ta nghe thấy Liễu Hành không ngừng phát ra âm thanh nghi ngờ.

“Ô? Đùi gà đâu? Vừa mới cúi đầu xuống quay lên liền không thấy nó đâu hết? Muội Muội, người thật sự là tay

chân lạnh lẽ!”

“Í? Chân vịt đâu? Ta chỉ mới cuối xuống ăn một miếng cơm thôi mà đã bị Muội Muội người gấp đi rồi sao?”

“A? Bánh rán đâu? Mới mở ra thôi mà đâu mất tiêu rồi? Không phải lại là Muội Muội người chứ, ta đâu có nhìn thấy người ăn? Chẳng lẽ người không thèm nhai liên nuốt xuống sao?!”

Liễu Hành người muội, ăn cơm không nói lời nào người sẽ chết có phải hay không!!!

Ta cắn chặt răng làm như không thấy họ Liễu đang om sòm.

Bên tai truyền đến tiếng Tăng Nhan hừ lạnh một tiếng, ta chậm rãi ngẩng đầu nhìn trộm hắn, không ngờ hắn cũng đang ngạo nghễ nhìn ta, ánh mắt lạnh tanh, làm ta cũng lạnh đến run run...

Hắn bỗng nhiên mỉm cười: “Từ từ ăn, ăn nhiều một chút, không đủ, lại gọi!”

Ta thoáng chốc làm rớt đôi đũa trong tay.

Tăng Nhan người muội a! Ăn một bữa cơm mà thôi, cũng không cần dọa người ta như vậy chứ!!!

Trở lại trong phủ, ta rút vai muốn âm thầm chuồn về phòng mình, lại bị Tăng Nhan gọi đuổi theo.

“Trí nhớ thực kém, đi bên này.” Hắc lãnh đạm nói.

Ta giả vờ: “Mẹ ta ngày mai mới đi mà!”

Hắc mang theo ta trở về phòng hắc, “Ta cũng chưa có nói bây giờ bắt ngươi nhìn ta ăn cái gì, chỉ là...” hắc híp mắt liếc ta, “Nếu đã về nhà thì mau chóng đem mấy thứ đó bỏ ra đi, đeo mãi trên người mệt lắm.”

Ta nhin không được run lên, cười gượng: “Thứ gì cơ? Ngươi đang nói gì vậy? Ha ha ha ha...”

Hắc buông ta ra, đi đến bên cạnh bàn ngồi xuống, tự rót cho mình chén trà, chậm rãi uống, không chút để ý nói: “Tăng Ly, là ngươi muốn tự mình lấy ra, hay là muốn ta giúp ngươi lấy ra?”

Mặt ta đỏ lên: “Tăng Nhan khốn kiếp! Nam nữ thụ thụ bất thân nha!”

Tăng Nhan nhướn mắt hừ một cái: “Ngươi không phải nói, ngươi là muội muội của ta sao? Giữa ca ca cùng muội muội không cần so đo nhiều như vậy!”

Ta có chút tức giận: “Xí! Ta đâu phải là muội của người! Người dám lục soát người ta, ta sẽ nói người sàm sỡ!”

Hắn buông chén trà, hướng ta đi tới.

Ta hoảng hoảng hốt, vội vàng lui về phía sau, “Người muốn làm gì?”

Hắn chớp chớp mắt: “Mấy ngày trước có một vị cao nhân vừa lắp giúp một tấm tường gỗ cách âm, vừa vặn chúng ta thử xem hiệu quả cách âm như thế nào!”

Ta nhấc chân muốn chạy: “Người đừng lại đây!”

Tăng Nhan vén tay áo lên, “Vậy người tự mình động thủ.”

Ta cố nén đau đớn trong lòng, nghiêng răng nghiêng lợi từ trong tay áo bên trái... Lấy ra một cái đùi gà...

“Tiếp tục.” Tăng Nhan rất thành thoi ngồi xuống uống trà.

Ta khế cắn môi, bắt tay vói vào trong tay áo bên phải... Lấy ra chân vịt...

“Đừng ngừng.” Tăng Nhan thực đáng đánh đòn ra lệnh cho ta.

Ta kiên trì trả lời hẳn: “Hết rồi!”

Tăng Nhan không thèm chớp mắt: “Còn.”

Ta: “Thật sự hết rồi!”

Tăng Nhan: “Còn nữa.”

Ta: “Thật sự thật sự là không còn nữa!”

Tăng Nhan: “Được rồi, ta tự mình động thủ.”

Ta chỉ còn nước run run từ bên hông lấy ra mấy cái bánh rán...

Tăng Nhan nhìn ta: “Tại sao lại ngừng lại?”

Ta hỗn hển: “Lần này thật sự là không không không còn!”

Tăng Nhan nhìn nhìn ngực của ta, lắc đầu.

“Tăng Ly, đừng có dùng mẹo khóe với ta.”

Ta mặt đỏ tai nóng, hận không thể đi qua đánh hẳn: “Ta dùng mẹo khóe gì chứ?!”

Tăng Nhan khụ một tiếng, tiếng ho hình như có chút

hơi cổ sức, lỗ tai đều đỏ lên: “Khụ... Đừng tưởng rằng, giấu ở chỗ kia, ta sẽ không làm được gì người.”

Ta cúi đầu cũng nhìn nhìn ngực mình...

Hắn không phải là nghĩ chỗ này của ta cũng dấu đồ ăn chứ?! Đại ca, đầu óc của người cũng xấu xa quá đi!!! Không thể chỉ vì chỗ này hơi to một chút mà nghĩ nó bị độn lên chứ! Nơi này làm sao dấu đồ ăn được hả? Phồng lên thì làm sao mà giấu! Nơi này rõ ràng chỉ có thể dùng để dấu ngân phiếu là tốt nhất thôi!!!

Lòng ta cứng lại: “Không có, vốn là không có! Tùy người tin hay không!”

Tăng Nhan buông chén trà, đứng dậy đi đến trước mặt ta, dừng lại, giơ tay về phía ta...

Ta nhắm mắt lại, dùng sức ưỡn ngực về phía trước!

Ta không tin người thực sự dám chụp!!!

Kết quả đợi một lúc cũng không thấy được móng vuốt của hắn...

Chầm chậm mở mắt ra... Nhìn thấy một cái bàn tay cách ngực nửa tấc; lại chậm rãi ngẩng đầu...

Ta nhin không được hét lên: “Tăng Nhan, người chả

máu mũi kia!”

12.

Bị Tăng Nhan tra tấn ba ngày, ta cuối cùng cũng được trả tự do.

Trước kia bình thường là năm ngày, lần này không biết vì sao, thân thể Tăng Nhan trở nên rất yếu ớt, động một chút liền chảy máu mũi, mấy lần trước còn đỡ, chảy một chút liền ngừng, chỉ có lần cuối cùng lúc ta chịu không nổi cưỡi trên người hắn giật giật vạt áo kịch liệt xin cơm, máu mũi của hắn thật sự là y như vòi nước, điên cuồng phun không ngừng.

Ta nhìn thấy chướng mắt, thuận tay giúp hắn lau một phen, sau đó tiếp tục lay động hắn, kết quả hắn lại đẩy ta ra, chỉ ra ngoài cửa đau khổ nói: “Đi ra ngoài!”

Bụng ta lập tức mở cờ vui mừng chạy mất.

Hai ngày sau mẹ ta đi dâng hương trở về, gọi ta đến phòng, ánh mắt lấp lánh, hỏi ta: “Nghe nói... Tăng Nhan sau khi cùng con ở chung phòng liền chảy máu mũi?”

Ta vừa cắn quả táo vừa gật gật đầu: “Đúng ạ, có thể cái mũi của hắn đến tuổi chảy nước cũng nên!”

Chén trà trong tay mẹ ta rớt xuống đất kêu “cạch” một

tiếng.

“Ly, Ly nhi! Nữ hài tử không được nói lung tung!”
Giọng mẹ ta có chút run run.

Ta rầu rĩ than một tiếng: “Biết rồi!”

Chuyện buồn cười như thế sao mẹ lại xem nó như
mảnh thú đại hồng thủy thế không biết? Ước gì tìm được
một người hiểu lòng ta a...

Mẹ lấy lại bình tĩnh, hỏi ta: “Tăng Nhan hẩn... Hẩn có
chạm qua... thân thể của con không?”

Ta thành thật trả lời nàng: “Vừa muốn chạm vào, liền
chảy máu mũi, không chạm vào được!”

Sắc mặt mẹ bỗng dưng trở nên tái nhợt, quả thực là
hoa dung thất sắc.

Nàng chụp lấy Thúy nhi, căn dặn nàng: “Đi gọi đại
thiếu gia lại đây một chuyến!” Lại đem ta đẩy ra ngoài
cửa, “Trở về phòng mình đi, không gọi người, người
không được đến biết chưa!”

Ta không hiểu gì hết đã bị mẹ đuổi ra ngoài: “Mẹ,
con...”

Sắc mặt mẹ bỗng dưng trở nên nghiêm khắc: “Đi về!”

... Được rồi, thật ra ta chỉ muốn nói, mẹ, mẹ cho con thêm vài trái táo nữa đem đi được không mà thôi...

13.

Không biết ngày đó mẹ ta cùng Tăng Nhan lén lút nói cái gì, làm cho mấy ngày gần đây Tăng Nhan không còn đặc biệt “quan tâm” đến ta nữa. Ta vui mừng được tự do, lúc nào cũng cầu cho hăn ra phủ làm việc để có thể lại chuồn đi chơi.

Nhưng mà hết đợt lại chờ, hăn giống như mọc rễ trong nhà, trong phòng ra ra vào vào đủ loại người, thần thần bí bí, không biết đang âm mưu cái gì.

Tự dưng lại trở nên yêu nhà mình như vậy, thật đáng ghét!

Quá buồn chán, ta chạy đi tìm Tăng Nhị Muội giải buồn.

Kết quả nàng hình như cũng trở thành người khác.

Lúc ta vào phòng nàng, đại nương may đồ đang giúp nàng đo áo. Ta thấy mà thèm, liền tiến lên hỏi: “Nhị Muội, người muốn may quần áo mới sao? May cho ta một bộ với!”

Tằng Nhị Muội không chút biểu tình liếc ta một cái: “Gặp cái gì? Sau này người sẽ có cơ hội!”

Ta bấu môi.

Thực keo kiệt, may thêm một bộ giống nhau cũng không được.

Đại nương may quần áo ở bên cạnh che miệng cười: “Tam tiểu thư đây là sốt ruột lập gia đình!”

Ta kinh ngạc: “Ta không có nôn lập gia đình!”

Tằng Nhị Muội xuy một tiếng, đại nương tiếp tục cười thâm ý: “Tam tiểu thư đừng ngượng ngùng, nữ hài tử đều rất thích giá y mới! Cô cũng cao bằng nhị tiểu thư, sẵn tiện để tiểu nhân giúp cô lấy số đo!”

Ta phản ứng một chút, rốt cục hiểu được: “Giá y? Tăng Nhị Muội, người đang may giá y? Người sắp lập gia đình sao?”

Tằng Nhị Muội hừ lạnh một tiếng.

Ta rất ngạc nhiên, nhéo nàng hỏi: “Là ai là ai? Người cùng ai thành thân vậy?”

Tằng Nhị Muội lãnh đạm liếc mắt nhìn ta, không thèm quan tâm ta.

Đại nương ở bên cạnh rất nhiệt tình giải thích cho ta: “Là thượng thư phủ nhị công tử!”

Liễu Hành? Thì ra là hắn!

Ta cảm khái: “Nhị Muội, chúc phúc người, rốt cục có người muốn cưới người!”

Tằng Nhị Muội dùng sức trừng ta một cái, “Cái gì là rốt cục có người muốn cưới ta?”

Ta cười tủm tỉm nhìn nàng: “Thì là rốt cục cũng có người chịu tới cầu hôn đó thôi!”

Tằng Nhị Muội nheo mắt, hướng ta âm âm cười: “Ít nhất, ta còn có người đến cầu hôn; Tăng Ly, còn người thì sao?”

Ta: “...”

Hình như từ đó tới giờ cũng rất lâu nha, một người cũng không có...

Ta cắn chặt răng, cười nói: “Ta còn nhỏ!”

Tằng Nhị Muội nói: “Chúng ta bằng tuổi nhau.”

Ta nói: “Ta không gấp gáp.”

Tăng Nhị Muội nói: “Người sắp gả hết được rồi.”

Ta nói: “Ta đang chờ tình yêu đích thực, kiểu như nhất kiến chung tình vậy.”

Tăng Nhị Muội nói: “Thật ngại phải làm người ghen tị a, người mà ta muốn gả kia, vừa vặn là đối với ta nhất kiến chung tình!”

Ta ngây người.

Tăng Nhị Muội khi nào thì trở nên khoe khoang như vậy?

Nàng nói Liễu Hành đối với nàng là nhất kiến chung tình?

Ta hỏi nàng: “Người gặp Liễu Hành rồi sao?”

Tăng Nhị Muội đáp: “Không có.”

Ta nói: “Vậy cái gì gọi là nhất kiến chung tình hả?”

Tăng Nhị Muội đáp: “Xem bức họa không được sao.” Cuối cùng nàng miết ta, thực khinh thường nói, “Ngực lớn chậm hiểu, ngốc! Cũng giống ca ta...” Nàng nói đến một nửa đột nhiên ngừng, khiến cho trong lòng ta ngứa ngái khó chịu.

“Ca người làm sao?” Ta lay nàng, “Ca người làm cái gì, người mau nói cho hết a!”

Nàng bị ta lắc đến tóc mai tán loạn, hết chịu nổi bèn đẩy tay của ta ra, không kiên nhẫn hét: “Ta không giống như ca ta nuôi chịu người! Nếu ta làm chủ nhà này, người sớm đã chết không biết bao nhiêu lần!”

Một ngụm máu tươi trào lên bị ta cố gắng đè nuốt xuống...

Ta chỉ vào Tăng Nhị Muội kêu lên: “Tăng Nhị Muội, người điên rồi! Ca của người hận không thể tra tấn chết ta thì có!”

Tăng Nhị Muội nắm ngón tay của ta bẻ một cái, ta đau muốn chảy nước mắt, “Hắn tra tấn người? Coi như hết, không phải người tra tấn hắn cũng là hắn tự tra tấn chính mình, mỗi ngày nhìn bức họa chảy máu mũi, đúng là bị bệnh!”

Ta thối thối ngón tay, lăm bầm, bỗng nhiên trong đầu linh quang chợt lóe, nghĩ đến một vấn đề vô cùng nghiêm trọng!

Trời ạ, người mà hắn thật sự thích, không phải là ta chứ!!!

Ta chạy đến chỗ Tăng Nhan, không thèm gõ cửa liền trực tiếp vào phòng.

Tăng Nhan đang ngồi ở trước bàn đọc sách, một tay ôm cái mũi đang cúi đầu nhìn cái gì đó. Nghe được tiếng động liền ngẩng đầu, nhìn thấy là ta, lập tức liền đứng lên lấy một quyển sách trên giá ở phía sau hắt xuống, đặt ở trên bàn.

Ta nhin không được cười nhạo hắt: “Biết là người thích đọc sách, nhưng cũng không cần đến nỗi vậy chứ!”

Hắt nhìn ta hừ một tiếng: “Đồ ngốc.”

Ta vừa nghe liền không vui, “Người nói như vậy ta sẽ cầu cho người vĩnh viễn đều chảy máu mũi!”

Tăng Nhan liếc ta, tỏ ra khinh thường.

Tức chết ta!

Ta tiến lên, nắm vạt áo trước của hắt lắc mạnh: “Tăng Nhan ta hỏi người, người mà Liễu Hành nhất kiến chung tình thật sự là ta đúng không? Người mà hắt muốn cầu hôn vốn là ta, đúng không?”

Tăng Nhan cúi đầu nhìn ta, từ trong bàn tay đang che cái mũi của hắt, có chất lỏng màu đỏ từ từ chạy ra...

Hắn đúng là nhiều máu thật nha...

“Hắn cầu hôn là Tăng Nhị Muội.”

Ta nói: “Nhưng mà hắn cho rằng ta mới là Tăng Nhị Muội!”

Tăng Nhan từ trong áo lấy ra một chiếc khăn, lau sạch máu mũi, lãnh đạm nói: “Ngươi là Tân Ly.”

Ta: “...”

Hắn nói cái gì? Tân??? Là làm sao a...

Ta hỏi: “Cái gì Tân Ly?”

Hắn nói: “Cha ruột ngươi họ Tân.”

Ta giật mình: “Cha ruột ta không phải sớm đã chết rồi sao?”

Tăng Nhan hừ một tiếng: “Hắn còn sống, ta đã phái người đi tìm hắn.”

Ta phản ứng chậm một chút.

Trách không được gần đây trong phòng hắn luôn có bộ khoái thám tử linh tinh gì đó ra vào, thì ra... Hắn là

đang giúp ta tìm cha.

“Đây là... Chuyện khi nào?” Ta lúng ta lúng túng hỏi.

Kỳ quái, trong lòng có chút khó chịu.

“Mới đây.” Hắc đáp nhẹ nhàng.

Ta hít vào một hơi, hỏi hắc: “Người... tính làm sao?”

Hắc liếc ta một cái, “Cho người nhận tổ quy tông.”

Tức là đuổi ta đi?

Ta nói: “Mẹ ta không nỡ rời xa ta!”

Hắc không chút nghi ngờ: “Không, mẹ người đã đồng ý cho người nhận tổ quy tông rồi. Ta sẽ ở bên ngoài đặt mua một khu nhà cho người cùng cha người ở, cũng gần nơi này, không có gì lưu luyến hết.”

Ta có chút khó chịu.

“Tăng Nhan, ta sẽ bỏ qua chuyện người để Tăng Nhị Muội thay ta lấy chồng, ta đòi bụng, ta muốn đi ăn gì đó!” Nói xong ta xoay người muốn đi.

Tăng Nhan kéo ta lại.

“Tân Ly, người tránh được nhất thời, không tránh được cả đời, người sớm muộn gì cũng phải trở về bên cạnh cha người.”

Ta thật sự rất khó chịu. Hẳn quả thật rất ghét nhìn thấy ta!

Ta ngẩng đầu nhìn vào mắt Tăng Nhan, cái mũi ê ẩm hỏi hẳn: “Tăng Nhan, người chán ghét ta đến vậy sao? Từ nhỏ đến lớn cũng không chịu cho ta gọi người là ca ca, ta chuồn ra đi chơi một chút liền cố gắng bỏ đói ta, khó khăn lắm mới có người trong sạch đến cầu thân, người cũng không muốn cho ta gả, chỉ cho muối muối ruột của mình gả; được rồi, ta đợi thêm một thời gian nữa cũng chẳng sao; nhưng mà tại sao người cứ muốn đuổi ta đi? Tăng Nhan, người chán ghét ta đến như vậy sao?”

Tăng Nhan cúi đầu nhìn ta, nhú mày.

“Tân Ly...” Hẳn chỉ kêu tên ta một cái liền dừng lại.

Sau đó, ta nhìn thấy máu mũi của hẳn mãnh liệt chảy ra...

Chùi chùi nước mắt, ta kỳ quái vô cùng.

Tại sao bây giờ cứ nhìn thấy ta là hẳn liền chảy máu mũi?

Tăng Nhị Muội xuất giá.

Nghe nói đêm động phòng hoa chúc rất tương bưng náo nhiệt, tân lang hết hồn té xỉu, bị Tăng Nhị Muội tạt một chậu nước lạnh gọi dậy. Sau khi tỉnh dậy, chú rể liền phải lòng tân nương.

Thúy nhi kể với ta: “Nhị cô gia rất đáng yêu nha!”

Ta gật đầu đồng ý, hỏi nàng: “Nhị Muội lại mặt (vợ chồng về nhà bố mẹ vợ sau ngày cưới) chúng ta nên tặng cái gì mới tốt đây?”

Thúy nhi nói: “Nên tặng thứ gì mà nhị cô gia thích.”

Ta ngẫm nghĩ một lúc, căn dặn Thúy nhi: “Đi mua hai bao tải hạt dưa về đây.”

Mấy ngày nay ta trở nên ngoan ngoãn nghe lời nhất từ trước tới giờ, đương nhiên là vì không muốn Tăng Nhan đuổi ta ra khỏi Tăng gia.

Thế nhưng nguyện vọng của ta chưa chắc gì có thể thực hiện, bởi vì việc hấn tìm cha cho ta không những không ngừng lại, mà ngược lại sau khi cho ta biết rõ sự tình, hấn càng đem chuyện đó tiến hành phô trương hơn nữa.

Hiện tại chỉ sợ tất cả mọi người trong thành đều biết, ta vốn không phải là con gái ruột của Tăng gia, ta bất quá chỉ là một đứa được gởi nuôi, lập tức sẽ bị đuổi ra khỏi nhà...

Lại đến ngày mười lăm tháng tám, mọi người lại cùng nhau ngồi trong đình ngắm trăng.

Tăng Nhan đến ngồi bên cạnh ta, nói với ta: "Tìm được cha ngươi rồi."

Ta khịt khịt cái mũi, cầm lấy bầu rượu, tự rót cho mình một chén uống cạn.

"Ờ."

"Sau khi hết lễ, ngươi có thể về nhà với cha ngươi."

Ta lại tự rót cho mình thêm một chén rượu, lại uống cạn.

"Ờ."

"Ngươi có thể thường xuyên trở về thăm nhà."

Lại rót rượu, lại uống cạn.

"Ờ."

“Không cần buồn, đây là chuyện tốt.”

Rót rượu, uống tiếp.

“Ờ.”

Buông chén rượu, ngẩng đầu lên, ta choáng đầu hoa mắt hỏi Tăng Nhan: “Ta phải đi, người hài lòng không?”

Trong mơ hồ, hình như ta thấy hần nhíu mày lại.

Ta lau mặt, hỏi hần: “Ta phải đi, người vui vẻ lắm đúng không? Tăng Nhan, vì sao người lại chán ghét ta đến như vậy chứ? Ta chỉ hơi buồn một chút, lười một chút, thỉnh thoảng nói xấu người người một chút, nhưng mà ta không trộm không cướp cũng không có làm chuyện xấu, vì cớ gì người vẫn luôn chán ghét ta như vậy? Còn nhất định phải đuổi ta đi!”

Thật đáng ghét, nước trên mặt tại sao lau hoài vẫn không hết, thật đáng ghét.

Tăng Nhan bỗng nhiên cầm lấy cổ tay của ta...

Hần giơ tay nhẹ lau nước mắt trên mặt ta, “Người cảm thấy ta chán ghét người sao?” Kỳ lạ, giọng nói của của hần hình như không còn lạnh lùng nữa; mà bỗng nhiên có vẻ rất ôn nhu...

“Người cảm thấy ta chán ghét người sao? Người vẫn luôn cảm thấy như vậy sao?” Hân dịu dàng hỏi ta.

Trong đầu ta kêu ong ong, như rơi vào đám sương mù, ta nhìn hân gật gật đầu: “Đúng vậy... Chẳng lẽ không phải người vẫn luôn chán ghét ta sao? ...”

Hình như ta nghe hân thở dài, nói hai chữ, khẩu hình rất giống từ “Ngu ngốc”.

Đầu thật nặng, ta kiên trì không được, nhắm hai mắt lại.

Bởi vì ta ngốc, cho nên chán ghét ta sao?

16.

Ta rốt cục bị vị cha ruột không hề có ấn tượng gì đem đi.

Ngày ta bị cha ta đến đón, phải nói là thật sự rất thê thảm.

Mẹ ta rất không muốn gặp lại cha ruột ta lần nào nữa, vậy mà nàng lại rất bằng lòng để hân mang ta đi.

Thật sự là kỳ quái, ta như thế nào cũng không hiểu, nàng vậy mà đồng ý để ta rời đi.

Mà vị cha ruột kia của ta, ta nhìn thấy rất rõ ràng, lúc gặp mặt ta, trên mặt hẳn không hề có chút gì vui mừng, chỉ tràn ngập nơm nớp lo sợ, nhìn ra được hẳn cũng không có tình nguyện nhận lãnh ta, chẳng qua là vì kinh sợ uy quyền của Tăng Nhan Tăng đại thiếu gia, cho nên không thể không đem ta đi.

Trong lòng thật buồn, Tăng Nhan người muội, vì sao cho ta ở nhờ thêm một thời gian nữa lại không được chứ? Người nhịn hai năm nữa chờ ta gả cho người khác, trước mắt không phải là bình yên sao, làm sao phải đuổi ta đi chứ!

Ta cố nín khóc suốt dọc đường về nhà mới.

Nếu không có Thúy nhi đi cùng ta, ta quả thực cảm thấy mình thê lương đến sống không nổi nữa.

Kể huynh vô cớ đuổi ta, mẹ ruột không ngăn cản, cha ruột không thích ta, ta cảm thấy mình thật dư thừa!

Đến nhà mới, ta nằm ở trên giường, nhất thời nhịn không được oa oa khóc lớn lên.

Thúy nhi ngồi ở bên cạnh giúp ta đưa khăn lau nước mắt, an ủi nói: “Tiểu thư, người đừng khóc, thiếu gia đây đều là vì tốt cho người!”

Ta liên tục lắc đầu, không thềm để ý tới nàng.

Còn vì Tăng Nhan nói tốt, thật sự là buồn cười!

Thúy nhi thở dài, bất đắc dĩ phải tiếp tục: “Tiểu thư, tại sao cô lại thiếu đầu óc như vậy chứ? Cô nói xem, có người nào được nhận làm con thừa tự mà giống như tiểu thư có thể vô pháp vô thiên như vậy không? Nếu nói là lão gia thương cô, cũng có thể là thật, nhưng mà mỗi ngày cô đều gây rối, cho dù lão gia có thương cô bao nhiêu đi nữa cũng chịu không nổi nha! Cô ngấm lại từ nhỏ cô gây biết bao nhiêu chuyện, nếu không có người thay cô gánh cô có thể tiêu diêu tự tại vô ưu vô lự ngốc nghếch sống đến tận bây giờ sao?”

Ta lau mặt, từ trên giường ngồi dậy, “... Có người gánh thay ta?”

Thúy nhi trừng mắt, “Đúng vậy! Nếu không nhờ có đại thiếu gia, cô không biết đã bị đánh bao nhiêu lần đâu!”

Nàng hừ một tiếng, tiếp tục nói: “Tất cả mọi người đều biết lý do tại sao, chỉ có mình cô con mắt mọc trên mặt của người khác cho nên cái gì cũng không thấy được thôi!”

Ta không vui hỏi: “Ta làm sao cái gì cũng không biết chứ?”

Thúy nhi tức giận: “Cô thì biết cái gì chứ? Cô có biết đại thiếu gia đối với cô có bao nhiêu tốt không? Cô có biết hấn chịu chuộng cô biết bao nhiêu không? Cô có biết nhị tiểu thư có bao nhiêu hâm mộ ghen tị cô sao?”

Ta ngẩn người kinh ngạc...

Chẳng lẽ hấn yêu thương ta đến vậy sao?!

Nhưng mà, nếu hấn quan tâm ta như vậy, tại sao còn đuổi ta đi!!!

17.

Ta rất nhanh điều chỉnh tốt tâm trạng vui vẻ trở lại.

Thúy nhi nhìn ta khinh bỉ: “Đúng là đồ chủ vô tâm không phế (ý chỉ những người vô tư không biết lo lắng gì)!”

Cha ruột của ta từ đầu đến cuối vẫn rất kỳ lạ, ta muốn cùng hấn nối lại quan hệ cha con, hấn lại trốn tránh ta giống nhìn thấy quỷ.

Bất quá sáng nay hấn đột nhiên chủ động tới tìm ta.

Vừa ăn xong điểm tâm, hấn run cầm cập chạy đến nói với ta: “Có, có người đến cầu hôn!”

Ta thuận miệng hỏi: “Là ai vậy?”

Hắn tiếp tục run rẩy: “Thủ, thủ phủ Tăng gia đại thiếu gia!”

Chén trà trong tay ta “xoảng” một tiếng rơi xuống đất...

Tăng Nhan mang đến rất nhiều rất nhiều thứ, trong nhà cơ hồ không còn chỗ chứa.

Có điều ta vẫn còn giận hắn cho nên ngồi đưa lưng về phía hắn, không nhìn cũng không thèm để ý đến hắn.

Hắn khụ một tiếng, gọi ta: “Tăng Ly.”

Ta hừ hừ: “Không dám, ta kham không nổi! Ta gọi là Tân Ly!”

Hắn rầu rĩ gọi lại: “Tân Ly.”

Ta gay gắt hỏi: “Sao? Có việc gì nói mau!”

Hắn bước đến ngồi xuống trước mặt ta, ta quay sang chỗ khác, không muốn nhìn thấy hắn. Hắn giữ lấy bả vai ta, cường ngạnh xoay mặt ta lại đối diện với hắn.

“Ly nhi!” Ta nhin không được cả người run lên, hắn cứ nhiên gọi ta là Ly nhi?!

“Còn tức giận sao?” Hắc cúi đầu nhìn vào mắt ta hỏi.

Ta hung dữ trừng mắt nhìn hắc: “Vì sao lại vô cớ đuổi ta đi?”

Rốt cục cũng hỏi ra được nghi vấn trong lòng!

Hắc nhú nhú mày, tỏ vẻ thực đau đầu, “Ngốc muốn chết!”

Hắc còn dám mắng ta ngốc!

“Ly nhi, người thật sự rất là ngốc!” Còn dám lại lặp lại lần nữa?!

Lý nào lại như thế!

Ta chớp tay, vừa muốn đẩy hắc ra, bỗng nhiên... lại bị hắc ôm vào trong lòng!

A a a a a a a! Sao lại ôm ta! Sao lại ôm ta! Đây là có chuyện gì xảy ra vậy chứ?!

Ta giãy dụa muốn thoát khỏi cái ôm của hắc, hắc một tay ép chặt ta không cho ta động đậy, một tay giống như dùng để bịt cái mũi lại. Giọng nói của hắc nghe ồm ồm: “Ta không để người đi thì làm sao có thể cưới người? Người muốn Tăng gia đại thiếu gia cưới em gái của chính

mình sao? Người muốn cho người trong thiên hạ nhìn vào cười nhạo chúng ta trái với luân thường sao?”

Ta không khỏi ngây ra...

Qua thật lâu thật lâu, ta rốt cục hiểu được là chuyện gì xảy ra.

Thì ra thẳng nhãi này hấn thích ta!!!

Trách không được, trách không được chưa từng có người đến cầu hôn ta, trách không được khó khăn lắm mới có một Liễu Hành đến lại bị hấn dùng Tăng Nhị Muội chặn rớt, trách không được hấn luôn đối với ta chảy máu mũi!

Nhưng mà, không đúng nha...

Ta kiên quyết rời khỏi vòng tay hấn, chỉ vào mặt của hấn, nghiêm túc hỏi hấn: “Vậy, đây là tìm thấy cha ta; nếu tìm không được thì sao? Để tránh không bị người trong thiên hạ chê cười ca ca cười muội muội, có phải ngươi sẽ không phải bao giờ cưới ta?”

Tăng Nhan phì cười.

Hấn dám cười?!

Ta tức giận tránh khỏi hấn, hỏi hấn: “Ngươi cười cái

gì?”

Hắn ôm cái mũi, đáp: “Cười người ngốc.”

Ta vọt tới trước mặt hắn, ngẩng đầu uy hiếp hắn: “Dám nói ta ngốc lần nữa ta sẽ khiến cho người chảy máu mà chết!” Ta vừa nói vừa hất ngực lên...

Tăng Nhan dùng luôn cái tay còn lại bịt chặt mũi... Sau đó, ta nhìn thấy, có máu từ khe hở ngón tay hắn chảy ra...

Hắn không dám mở mắt, hừ lạnh: “Người cho là, người nọ thật sự là cha ruột của người?”

Ta ngạc nhiên giữ lấy mặt hắn, bức hắn nhìn ta.

“Người nói cái gì?” Ta tới gần sát mặt hắn, trừng mắt thật lớn hỏi.

Máu ở giữa ngón tay hắn càng chảy nhiều hơn, mặt cùng lỗ tai cũng trở nên đỏ bừng.

“Ta nói, ” hắn buông ra một tay, cầm lấy cằm của ta, “Người có thể gả cho ta, ngu ngốc!”

A ha! Thì ra, đó không phải là cha ruột ta, là vì hắn muốn cưới ta!

18.

Không biết đêm động phòng hoa chúc của người khác như thế nào, chứ ta cùng Tăng Nhan chỉ có thể dùng hai chữ để hình dung: thảm thiết!

Bởi vì, hắn cũng đổ máu, mà ta cũng đổ máu...

Không biết người khác sau ngày thành thân thì như thế nào, ta cùng Tăng Nhan vẫn y như ngày xưa... Gà bay chó sủa!

Ta vẫn như cũ thích chuồn ra ngoài đi chơi, hắn vẫn như cũ sẽ trừng phạt ta. Bất quá hắn thay đổi cách thức sửa chữa ta, không bỏ đói bắt ta nhịn thềm nữa, mà là...

Mấy tháng sau, ta không bao giờ chạy ra ngoài đi chơi nữa.

Bởi vì, dưới sự sửa chữa của hắn, trong bụng ta có thêm một tiểu bảo bảo! ^_^

-End-

Bé Dừa Hấu và Tháp Tokyo

Tác giả: Phi Ngã Tư Tôn

Lúc Chương Sướng nói muốn chia tay, Hàn Đa Đa tức giận đến toàn thân phát run: **"Trả bé dừa hấu cho tôi, tôi lập tức đi ngay!"**

Bình sinh, đây là lần thứ hai Hàn Đa Đa thất tình, lần trước là khi đang trung học. Thăm mẩn một anh bạn học đẹp trai hơn mình cả cái đầu, lấy dũng khí tỏ tình với đối phương, kết quả bạn học kia nói: **"Tuổi chúng ta cũng còn nhỏ, nên đặt học tập lên đầu"**

Anh bạn đẹp trai này sau đó lại trực tiếp đi Mỹ du học, bao nhiêu năm sau Hàn Đa Đa nhớ tới hẳn đều cảm thấy giống như vị của cây dương mai mới vừa vào tháng năm, chua thì chua loét, nhưng ngọt cũng ngọt lịm.

Hàn Đa Đa là bé ngoan, anh bạn học đẹp trai nói đặt việc học lên đầu nàng lại thật sự dốc lòng cầu học, lúc đại học nghe cha mẹ nói ở trường học đừng yêu đương lãng nhãng, bây giờ con trai không đáng tin, tốt nghiệp nhất định phải chia tay, ở đại học Hàn Đa Đa cũng không yêu đương gì. Chờ học xong đại học bước ra cửa trường quay đầu nhìn lại, hơn hai mươi năm tình cảm thế nhưng chỉ có một anh bạn thời trung học, hơn nữa còn là tình yêu đơn phương.

Vào công ty mặc dù nữ thiếu nam nhiều, nhưng tính tình Hàn Đa Đa cũng không hoạt bát, trừ làm việc chăm chỉ cũng không còn ưu điểm khác, cô là nữ sinh ngành kỹ thuật thực tế, từ khoa chính quy thẳng đến nghiên làm đồ án thí nghiệm, cấp trên giao phó chuyện gì, cho tới bây giờ vẫn luôn cẩn thận tỉ mỉ hoàn thành. Công ty nhận nàng vào vốn là làm phụ tá kỹ sư- lúc ấy vị kia kỹ sư còn không được vui, con gái nũng nịu, sao có thể tùy ý sai bảo. Kết quả chưa đến một năm, vị kỹ sư kia không thể rời Hàn Đa Đa, cuối cùng trước khi đổi chỗ làm còn muốn thuyết phục Hàn Đa Đa cùng đi, bị Hàn Đa Đa dửng dưng từ chối. Cha mẹ Hàn Đa Đa mua trả góp cho cô một căn phòng trọ nhỏ, phòng rất gần công ty, đi bộ chỉ cần mười phút, sáng sớm Hàn Đa Đa thích nằm trên giường ngủ thêm một lát, nếu đi làm phải bồn ba qua nửa thành phố đổi xe điện ngầm hai lần, dù cầm tiền lương cao hơn nữa, Hàn Đa Đa cũng cảm thấy không hạnh phúc.

Hàn Đa Đa không đổi chỗ làm lại được thăng chức, tổng thanh tra kỹ thuật về nhà sinh em bé, quản lý phòng nhân sự vì vậy lập một danh sách đưa cho Tổng giám, bị Tổng giám bác bỏ, tự mình chỉ định Hàn Đa Đa. Từ đó Hàn Đa Đa từ lầu 23, lập tức nhảy tới vùng đất trù phú lầu 25.

Hàn Đa Đa yêu lầu 25, bởi vì nơi này là khu xử lý cao cấp của công ty, hồng trà trong phòng giải khát là đỉnh bổ lap*, nước rửa tay phòng rửa tay là sản phẩm của L'occitane**, ngay cả từ cửa sổ tùy ý nhìn ra ngoài, cảnh vật xung quanh đều là những kiến trúc cũ u tĩnh nhất thành phố này. Cây ngô đồng cao lớn lay động trong một

toà biệt thự kiểu Pháp, nhìn vẫn có thể tưởng tượng được sự phồn hoa ban đầu, yên tĩnh hơn mười năm, trong âm đậm lại sinh ra một loại ưu nhã tự nhiên. Hàn Đa Đa mặc dù vẫn học ngành kỹ thuật, nội tâm lại có sự chấp nhất cùng tinh tế đặc trưng của phái nữ, công việc văn thư cũng bị nàng làm như hạng mục quản lý bình thường sắp xếp hết sức ngay ngắn rõ ràng, hơn nữa kỹ thuật của bản thân nàng là chính quy, được đại tổng giám khen ngợi. Lần 25 trông coi Hà Tĩnh, Hàn Đa Đa phải đi theo tổng thanh tra kỹ thuật Thành Thiên không đi họp thì đi công tác, càng không có thời gian nói chuyện yêu đương.

*Trà đình bố lap: trà rất mắc tiền, 100g khoảng 10 euro.

**L'occitane: Hãng mỹ phẩm nổi tiếng, một chai nước rửa tay bé xíu xiu cỡ 900k.

Hàn Đa Đa có thể quen biết Chương Sướng, đều là do bé dưa hấu, bé dưa hấu là chó giống Husky mà Hàn Đa Đa nuôi. Sau khi Hàn Đa Đa thăng chức bận rộn hơn không ít, về nhà bình thường đều sau chín giờ tối, thật may là ở gần. Hàn Đa Đa sau khi tản bộ bình thường về nhà, sau đó sẽ mang bé dưa hấu xuống lầu đi dạo. Có ngày Hàn Đa Đa không để ý, mới xuống lầu liền bị nó giẫy khỏi dây, bé dưa hấu chạy như điên, một đầu đụng vào trên đùi Chương Sướng.

Sau khi Hàn Đa Đa về nhà liền tháo kiếng ra, ánh sáng đèn đường tiểu khu cũng không sáng, trong mắt nàng

Chương Sướng chính là một bóng đen rất cao rất lớn, dù mang mắt kiếng Hàn Đa Đa cũng không biết Chương Sướng, nàng thấy người này thiếu chút nữa bị bé dưa hấu tử đụng đến lão đảo, sau đó bé dưa hấu nhào tới, điên cuồng liếm Chương Sướng đến một thân đầy nước miếng.

Hàn Đa Đa luôn miệng quát lớn cũng không ngừng bé dưa hấu lại được, bé dưa hấu vô cùng thân thiết le đầu lưỡi liếm lên vạt áo Tây phục của Chương Sướng, cuối cùng Hàn Đa Đa ngượng ngùng cười với Chương Sướng: **"Để tôi gửi anh phí giặt ừi."**

Chương Sướng chỉ cảm thấy cô gái này thật thú vị, bộ dạng lịch sự lại đi nuôi con chó trệt tuyết Husky như vậy.

"Không sao, là hàng xóm không cần khách khí, hơn nữa tôi cũng rất thích chó."

Chương Sướng thích chó là thật, chính hắn cũng nuôi một con Labrador, tên gọi "Tháp Tokyo", rất xứng với bé dưa hấu của Hàn Đa Đa. Sau đó lúc Hàn Đa Đa dắt chó đi dạo nhiều lần gặp hắn cũng đang dắt chó đi dạo, bé dưa hấu tử mỗi lần thấy hắn liền thân thiết đến rối tinh rối mù, hắn cũng thích trêu chọc bé dưa hấu, dần dà liền quen thân hơn, mỗi lần Hàn Đa Đa thấy Chương Sướng cũng không thể không tiến lên chào hỏi.

Cũng không lâu sau, chị bà con của Hàn Đa Đa giới thiệu bạn trai cho Hàn Đa Đa, bảo cô đi xem mắt. mặc dù Hàn Đa Đa có mười hai vạn phần không vui, nhưng kể từ

cô bắt đầu đi làm, cha mẹ cũng thúc giục muốn cô tìm người yêu, thấy vậy càng tăng cường thúc giục.

Mấy năm này, Hàn Đa Đa biết rõ cha mẹ đã nhờ vả chị họ, đành phải lên tinh thần đến cho lấy lệ.

Cuộc hẹn diễn ra ở một nhà hàng cơm Tây, điều kiện của đối phương quả thật không tệ, nhưng là Hàn Đa Đa từ trước đến nay vốn sống đơn giản, người nọ lại nói từ rượu đỏ Bordeaux nói đến tứ tấu Haydn rồi lại đàn dương cầm, Hàn Đa Đa chen miệng vào không lọt cũng không đáp lại được gì. Cuối cùng rốt cuộc nhịn đến khi đồ ngọt được bưng lên, Hàn Đa Đa cũng không còn lòng dạ nào mà ăn, vừa ngẩng đầu lại nhìn thấy Chương Sướng, hôm nay hiếm khi Hàn Đa Đa đeo kính sát tròng, từ xa đã nhận ra hẳn. Hẳn tựa hồ tới dùng cơm với bạn gái, không biết hai người tranh chấp chuyện gì, cô gái kia bưng chén lên liền dội toàn bộ cả chén rượu đỏ lên trên người của hẳn.

Hàn Đa Đa sống hơn hai mươi năm lần đầu thấy trường hợp chỉ có trong phim ảnh như vậy, không khỏi trợn to mắt nhìn Chương Sướng, không nghĩ tới Chương Sướng vừa quay đầu cũng nhìn thấy nàng, liền từ xa xa vẫy tay với nàng: **“Có khăn giấy không?”**

Hàn Đa Đa đưa cho hẳn một chồng khăn giấy lớn, còn mang cả khăn tay của mình ra đưa cho hẳn.

Coi mặt đương nhiên không có lần sau, khi Chương

Sương trả khăn còn cổ ý nhận lỗi với cô: **“Ngượng ngùng a, ngày đó quấy rầy cô ăn cơm với bạn trai. ”**

Hàn Đa Đa nói: **“Không sao, anh ta không phải là bạn trai của tôi. ”**

Chương Sướng luẩn quẩn mấy giây, liền hỏi: **“Vậy cô cảm thấy-tôi làm bạn trai cô được không?”**

Hàn Đa Đa thật sự rất bất ngờ, tuy Chương Sướng cũng không đẹp trai lắm, nhưng vóc người cao lớn, khi thành tâm thành ý nhìn người ta thì dễ dàng khiến cho người ta rung động.

Hàn Đa Đa cảm thấy rất tức cười, cô cơ hồ không biết gì về Chương Sướng cả, lại đáp ứng lui tới với hắn. Ước chừng là cha mẹ đã gây áp lực đến cực hạn thừa nhận của cô rồi, quả nhiên sau khi cô mang Chương Sướng về nhà ăn cơm thì cha mẹ cô cùng nhau thở phào nhẹ nhõm, nhất là mẹ của Hàn Đa Đa, nghe nói mặc dù Chương Sướng không là người địa phương, nhưng nhà ở Bắc Kinh, hơn nữa cha là nhân viên công vụ mẹ là giáo sư âm nhạc, lập tức vui sướng đến coi Chương Sướng như nửa đứa con trai, liên tục dặn dò Hàn Đa Đa không nên tùy hứng, cần phải hào hào quý trọng tình cảm.

Đối với tình cảm thật ra thì Hàn Đa Đa tuyệt không tùy hứng, cái thời đại này yêu nhau quá khó khăn, có thể tìm người mình không ghét đã không dễ lắm rồi, đối với tình cảm cô yêu cầu rất ít, Chương Sướng thấy cô tâm bình khí

hòa không dính không quấy thật sự là người phụ nữ khó tìm, không giống như bạn gái cũ của hắn, vừa hồ hững một chút liền điên cuồng gọi điện thoại, động một chút liền chỉ trích hắn không thương mình, mới đầu Chương Sướng còn có kiên nhẫn dỗ ngọt, cuối cùng dỗ một hồi cũng cảm thấy mệt mỏi. Mà Hàn Đa Đa thì căn bản không cần hắn dỗ ngọt, cô đi làm tan việc, về nhà dắt chó đi dạo, so với cuộc sống độc thân cũng không có bao nhiêu thay đổi. Thỉnh thoảng hắn hẹn cô cùng đi ra ngoài ăn cơm, nếu như hắn đi công tác cô cũng rất ít khi chủ động gọi điện thoại cho hắn, mới đầu Chương Sướng cảm thấy rất tự tại, sau lại dần dần nảy sinh nghi ngờ, khi đi công tác bên ngoài liền gọi điện thoại về, hỏi Hàn Đa Đa: **“Có khỏe không?”**

“Rất tốt a, chính là tháp Tokyo rất thích đánh nhau với bé dưa hấu, em không quản được hai chúng nó.”

Chương Sướng rất muốn hỏi một câu em nhớ anh không? Nhưng đàn ông ba mươi tuổi đầu, đã sớm mất đi cái kiểu nhiệt tình bạo dạn của bọn trẻ ranh, lời nói chạy tới khóe miệng lại nhịn xuống.

Thật ra thì Hàn Đa Đa cảm thấy tình yêu vẫn có chỗ tốt, tỷ như có lúc bóng đèn phòng ngủ hư, liền đỡ phiền toái phải đi gọi người, Chương Sướng ở nhà liền giúp cô thay luôn. Có lúc cô đi công tác, cũng không cần đưa bé dưa hấu về nhà cha mẹ chịu khổ, có thể để nó ở chỗ Chương Sướng.

Hai người cãi nhau lần đầu tiên là vì kỳ nghỉ dài hạn, Hàn Đa Đa không muốn đi đâu chỉ muốn ở nhà ngủ, mà Chương Sướng thì đã sớm lên kế hoạch cùng bạn bè lái xe đi Cam Nam, Chương Sướng kiên trì muốn Hàn Đa Đa đồng hành cùng hắn, lý do của hắn là hiếm khi được nghỉ hai người đương nhiên phải cùng đi ra ngoài chơi, mà Hàn Đa Đa nghe nói dọc theo đường đi ngay cả tắm cũng không thể bảo đảm, càng thêm mất hứng. Cuối cùng Chương Sướng mang theo nỗi thất vọng một mình lái xe lên đường, mà Hàn Đa Đa thì ở nhà ngủ thẳng đến trời đất mù mịt.

Có lần đầu tiên gây gổ thì sẽ có lần thứ hai, Chương Sướng phát hiện rõ ràng tất cả sở thích của mình và Hàn Đa Đa đều không giống nhau, ban đầu trong mắt mình cô ấy cũng đáng yêu nhưng dần dần điều đó không đủ để ủng hộ tình cảm tiếp tục. Tựa như tháp Tokyo cùng bé đưa hấu, bình thường ở bên ngoài thì tạm ổn, nhưng chỉ cần bị giam ở trong một gian phòng sẽ đánh nhau. Hắn thất vọng nên không khỏi có chút phật phờ không ổn định, mà Hàn Đa Đa vẫn là bộ dáng không nóng không lạnh kia, ở trước mặt hắn tựa hồ chỉ có một lựa chọn, chờ Hàn Đa Đa đi công tác trở về, hắn rốt cuộc nói: **"Tính tình chúng ta không hợp, vẫn là chia tay thôi."** Mà Hàn Đa Đa lại hiếm khi tức giận đến mặt đỏ rần: **"Đưa bé đưa hấu tử cho tôi, tôi lập tức đi ngay."**

Mặc dù hai người chia tay, nhưng cùng ở tại một tiểu khu, nhà lại gần nhau, cúi đầu không thấy ngẩng đầu lại

gặp, Chương Sướng vẫn thường gặp Hàn Đa Đa dắt chó đi dạo. Bé dưa hấu thấy hần cũng hết sức thân mật như cũ, từ thật xa liều mạng giẫy ra khỏi sợi dây chạy như bay về hướng hần. Hàn Đa Đa cũng không trở mặt, vẫn như trước đây nhàn nhạt chào hỏi cùng hần.

Chương Sướng cảm thấy giống như là thiếu cái gì đó, lại khó nói thành lời.

Có ngày nửa đêm Hàn Đa Đa đột nhiên gọi điện thoại cho hần, thì ra là bé dưa hấu đột nhiên vừa nôn vừa tiêu chảy, lại nóng sốt, Hàn Đa Đa gấp đến độ không biết làm sao, hơn nửa đêm nhất thời nóng vội chỉ có thể nghĩ đến hần. Hần mặc quần áo vào lái xe, Hàn Đa Đa ôm bé dưa hấu tới phòng khám thú y khám gấp, cuối cùng bé dưa hấu vào truyền dịch, Hàn Đa Đa mới ngáp một cái, ngheo đầu dựa vào trên ghế dài ngủ thiếp đi.

Chương Sướng canh chừng thấy cái ót Hàn Đa Đa từng chút từng chút nghiêng ra bên ngoài thành ghế, cuối cùng không đành lòng, điều chỉnh tư thế ngồi của mình một chút, cuối cùng đầu của cô chảy xuống trên vai hần, ngủ rất say sưa.

Bé dưa hấu truyền nước biển xong đã là ba giờ sáng, Hàn Đa Đa ngồi ghế cạnh tài xế xoa mắt nói cảm ơn hần. Hần rất cuộc không nhịn được hỏi nàng: **"Em là một cô gái, nghĩ sao mà đi nuôi loại chó trượng này?"**

Hàn Đa Đa cũng vui vẻ nói thật: **"Tôi đặc biệt lười,**

không thích rèn luyện gì cả, người ta nói nuôi chó đi, nuôi chó hoạt bát hiểu động, dắt chó đi dạo lại đặc biệt giảm cân, cho nên tôi liền nuôi..." Nàng từ từ vuốt ve đầu bé dừa hấu, giọng nói ôn nhu: **"Mới đầu thật không quen, cảm thấy nuôi chó trong nhà làm cho nhà cửa lộn xộn lung tung, mỗi ngày mệt mỏi muốn chết còn phải dắt nó đi dạo, cuối cùng cứ muốn đưa nó cho người khác. Nhưng ở với nhau thời gian dài, về đến nhà dù mệt mỏi hay lười cách mấy cũng cảm thấy nó đã ở nhà cả một ngày, nên mang nó đi ra ngoài dạo, bất tri bất giác lại trở thành một phần không thể thiếu trong cuộc sống."** Nụ cười của cô mơ hồ ẩn hiện lên trong bóng tối: **"VẬY đại khái chính là động cơ ban đầu không thuần khiết, cuối cùng lâu ngày lại thành tình thâm."**

Mấy ngày sau, sáng sớm Chương Sướng đi chuyển bay sớm, vội vàng ra cửa, kết quả đem chìa khóa cùng tháp Tokyo khóa trái ở nhà, đến khi người mở khóa công ty tới mở cửa ra, mới trơ mắt nhớ ta. Hần đành phải gọi điện thoại cho Hàn Đa Đa, cũng may cô mới vừa rời giường còn chưa đi làm, không nói hai lời liền tới mang tháp Tokyo đi.

Hần đi một chuyến mất đến một tuần, cũng nhớ rằng bé dừa hấu từ trước đến nay không hợp với tháp Tokyo, mà công việc của Hàn Đa Đa cũng rất bận, chăm sóc hai con chó khẳng định rất vất vả, cho nên buổi tối mỗi ngày liền gọi điện thoại cho Hàn Đa Đa. Khẩu khí Hàn Đa Đa vẫn ôn hòa nhẹ nhàng như cũ: **"Không sao, bọn chúng**

sớm đã không đánh nhau nữa, xem ra là quen rồi. ”

“Thật sự là phiền toái cho em quá. ”

“Khách khí như vậy làm gì, anh làm việc của anh đi. ”

Cô xưa nay đều gọn gàng dứt khoát như vậy, Chương Sướng lại cảm thấy thân thiết khác thường, cô cũng không coi hấn là người ngoài. Lúc làm bạn bè mới hiểu được phương thức chung sống với người khác của cô, tựa như bình thường cô đối đãi với bé dưa hấu, nhìn như là không tiếp xúc nhiều lắm, thật ra thì cô đã dùng toàn bộ tâm ý của bản thân.

Có chút phong cảnh nhìn xa cảm thấy đẹp mắt, có chút phong cảnh phải đến gần mới biết, mà có chút phong cảnh sau khi bạn rời đi mới có thể phát hiện cái đẹp của nó. Chương Sướng nghiêm túc suy nghĩ, có phải mình đã bỏ lỡ cái gì.

Sau khi hấn đi công tác trở lại, đi qua chỗ Hàn Đa Đa nhận tháp Tokyo về, hai con chó cùng ăn cùng ở, đã sớm thân thiết như đồng bạn. Bé dưa hấu thấy hấn vẫn thân thiết như thường lệ, làm cho hấn một thân dính đầy nước miếng, mà tháp Tokyo thì ở một bên ngoắt ngoắt cái đuôi, tựa hồ vui sướng khi việc thành. Hàn Đa Đa đứng đó ôm tháp Tokyo cười: **“Ở cùng nhau mấy ngày, thật là có điểm không nỡ chia tay. Mỗi ngày tôi dắt hai con chó, tháp Tokyo đi hướng tây, bé dưa hấu liên**

**muốn đi hướng đông, hai con đều túm tôi không
ngừng, ngay cả chú bảo vệ cũng cười tôi...Còn hỏi
vì sao hai con chó lại lấy hai cái tên kỳ quái như thế,
một con tên là tháp Tokyo, một con tên là bé dưa
hấu, thật là không hòa hợp. ”**

Hắn dắt tháp Tokyo về nhà, một tay xách giỏ ngủ một tay còn cầm chén ăn, kết quả khi hắn giơ tay bấm mật mã mở cửa tháp Tokyo đột nhiên vùng vẫy, hắn lập tức không kéo nổi, tháp Tokyo quay đầu bỏ chạy mất. Hóa ra là Hàn Đa Đa dắt bé dưaấu xuống, tháp Tokyo không biết sợ chạy thẳng tới chỗ bé dưaấu, cùng chơi với nó.

Hàn Đa Đa thấy hắn đứng đó bộ dạng dờ khóc dờ cười, liền thấy buồn cười. Nàng cười lên dễ thương vô cùng, trên gương mặt có má lúm đồng tiền thật sâu, Chương Sướng cảm thấy kỳ quái, tại sao trước kia mình không phát hiện ra?

Tháp Tokyo cùng bé dưaấu lăn lộn trên bãi cỏ, Chương Sướng cùng Hàn Đa Đa ngồi đợi đến mệt mỏi, liền ngồi vào trên một băng ghế bên cạnh, Chương Sướng cùng Hàn Đa Đa tán gẫu về phong cảnh đặc sản chỗ hắn đi công tác, mà Hàn Đa Đa lại kể những chuyện lý thú khi tháp Tokyo cùng bé dưaấu ở chung mấy ngày gần đây, sắc trời dần tối, bảo vệ tuần tra đi ngang qua, tới chào hỏi bọn họ: “ **Hàn Đa Đa, bạn trai cô trở lại rồi à?”**

Hàn Đa Đa còn chưa kịp trả lời, Chương Sướng đã đáp:

“Ừa, trở lại. ”

Bảo vệ đi xa, lúc này Hàn Đa Đa mới xoay đầu lại nhìn Chương Sướng một cái. Chương Sướng nói: **“Anh thừa nhận động cơ của anh không thuần khiết, nhưng hi vọng em có thể cho anh thêm một cơ hội. ”**

Hàn Đa Đa nói: **“Không phải anh nói là tính tình chúng ta không hợp nhau sao?”**

“Ngay cả bé dưa hấu cùng tháp Tokyo cũng có thể lâu ngày tình thâm, tại sao chúng ta không thử một lần?”

Bé dưa hấu và tháp Tokyo, có lẽ, tại sao không thử một lần?

Tình yêu bên trái, thiên đường bên phải

Tác giả: Phỉ Ngã Tư Tồn

Vi Lan nói: "An Thành, em gả cho anh nhé?". Đúng lúc Cao An Thành uống một hớp cà phê, quá nóng, đầu lưỡi bỏng rát, không thể nuốt được, nhổ cũng không được, đành phải cố gắng nuốt xuống, cổ họng đau như bị dao cứa. Vi Lan cười nhẹ, khóe môi cong lên tạo thành hình cung bán nguyệt, làm lộ lúm đồng tiền bên má trái. Trong lời nói vẫn có vài phần chế giễu: "Cao An Thành, cưới em không phải đáng sợ đến thế chứ?"

An Thành cũng bật cười, lấy điện thoại di động ra nói: "Em có thể nói lại lời cầu hôn một lần nữa, anh sẽ lưu lại làm nhạc chuông."

Vi Lan rút ra kinh nghiệm từ chính mình, trong lòng cô không phải không hiểu, An Thành thật sự yêu cô, yêu đến mức luôn dung túng, mọi việc đều cho cô quyết định. Lúc cô yếu ớt rơi nước mắt, An Thành là chỗ dựa vững chắc nhất, không hề thay đổi, khi phải chịu những tổn thương, quay người lại cô liền tìm An Thành, điện thoại di động của anh vĩnh viễn có thể liên lạc được, anh vĩnh viễn có thể xuất hiện đúng lúc, trong túi áo anh vĩnh viễn có chiếc khăn tay thoang thoảng hương thơm mát.

Mọi người bên cạnh nhìn không chịu được, Phỉ Thúy đã nói: "Thường Vi Lan, nếu cậu không yêu An Thành thì

hãy buông tha cho anh ấy, thật phí hoài tuổi thanh xuân tươi đẹp của người ta.” Lập tức mặt Vi Lan đỏ lên, tự lẩm bẩm: “Người lãng phí tuổi thanh xuân chính là mình.” Phỉ Thúy cắn răng nghiêng lợi, lấy tay dí lên trán cô: “Cho dù tình yêu của cậu có đẹp như hoa, nhưng có địch nổi được dòng chảy của thời gian? Trần Phương Vũ đã cho cậu ăn cái bùa mê thuốc lú gì thế.” Vừa nói vừa bất bình: “Cao An Thành so với Trần Phương Vũ trẻ hơn, tuần tú hơn, lại rất có tương lai. Cao An Thành so với Trần Phương Vũ càng cẩn thận, ngay cả sinh nhật của cậu Trần Phương Vũ đều không nhớ, còn Cao An Thành hàng năm đều tặng quà cho cậu, mời cậu ăn cơm. Cao An Thành so với Trần Phương Vũ yêu cậu gấp trăm lần, gấp một ngàn lần, gấp một vạn lần.”

Tình yêu nào có thể so sánh, nếu có lí do, thì đó chẳng phải là tình yêu, thật ra thì lời này là do Cao An Cách nói. Vi Lan vẫn còn nhớ có một lần mình bám lấy khung cửa sổ, khóc thất thanh đến nghẹn họng, tóc tai bù xù giống như người điên, cúi kinh thét chói tai: “Trần Phương Vũ, anh dám đi em sẽ nhảy xuống. Cho dù em biến thành quỷ cũng sẽ không buông tha cho anh!” Trần Phương Vũ ngay cả đầu cũng không quay lại, “Rầm!” một tiếng đóng cửa rời đi. Bỏ lại cô đứng ở trên bệ cửa sổ run lẩy bẩy, ngay cả sức để khóc cũng không còn. Yêu càng sâu càng không có tự ái, cho tới giờ, trước mặt Trần Phương Vũ cô hoàn toàn thua, ngay cả lấy cái chết ra để ép buộc cũng chỉ làm anh chán ghét thêm. Trương Tiểu Nhàn nói, Khoảng cách xa xôi nhất trên đời không phải là chân trời góc biển, cũng không phải là cách nhau phương

trời, mà là khi em đang đứng trước mặt anh nhưng anh lại không biết là em yêu anh. Lúc đó, Vi Lan mới biết, khoảng cách xa xôi nhất trên đời không phải là cái này, mà là em rất yêu thương anh nhưng anh không hề yêu em.

Anh không yêu em, toàn bộ con người em tất cả đều xấu xí, đều đáng bỏ đi, ngay cả hô hấp của em cũng thừa thãi. Anh không yêu em, điện thoại di động của anh, em vĩnh viễn không gọi được, em vĩnh viễn không tìm được anh, anh cũng vĩnh viễn làm như không thấy nước mắt của em. Vì vậy, trong tuyệt vọng, quay đầu lại, tìm được chút ấm áp sẽ như thiêu thân lao vào lửa, như người sắp chết đuối bắt được một cây gỗ mục.

Đầu xuân tháng ba, An Thành mời cô ăn cơm. Nói: "Vi Lan, anh sẽ kết hôn, về sau em phải chăm sóc mình thật tốt." Cô ngẩn ra, lập tức cười lên nói: "Chúc mừng." Sau đó liên tục hỏi về bạn gái của anh, liên tục đề ra các phương án về áo cưới và tuần trăng mật, liên tục kể về hạnh phúc của bạn bè. An Thành lái xe đưa cô trở về, trước nhà không có đèn, xe tắt máy, màn đêm đen sì, mọi nơi đều vắng vẻ không tiếng động. Chợt anh đưa tay ra nắm lấy tay cô: "Vi Lan, chỉ cần em nói một câu, anh sẽ lập tức chia tay cô ta." Ánh mắt của cô từ từ thích ứng bóng tối, dần dần thấy rõ anh con mắt, sáng phải như có ánh lửa. Cô chầm chậm rút tay về, mỗi lần rút về một phần, ánh mắt của anh cũng theo đó mà âm đạm.

Rốt cuộc không đành lòng tàn nhẫn như vậy, hai giọt nước mắt lặng lẽ rơi xuống mu bàn tay anh, chỉ vì hai giọt

nước mắt này, anh đã hủy bỏ hôn lễ, bạn gái anh tìm đến tận công ty, tát vào mặt cô một cái, đau đớn khiến cô choáng váng, cảm thấy xung quanh ù đi. Thì ra thiên đường và địa ngục của mỗi người, cũng chỉ là một con đường. Nhìn cô gái đang nổi điên kia, dường như cô cũng thấy mình trong đó. Trái tim đau đến chết lặng, tan vỡ thành trăm mảnh.

Hôn lễ của Trần Phương Vũ diễn ra đúng ngày, cô đi dự tiệc một mình. Sắc mặt của anh giống như nhìn thấy quỷ, chẳng lẽ sợ cô trước mặt mọi người lên sân khấu diễn một đoạn phim lúc tám giờ? Cô lại cười lên, đưa bao lì xì rồi trở về nhà. Cô vừa đi đã gặp phải đèn đỏ, taxi dừng lại, thế giới ngoài xe đều dừng lại, cô lẳng lẳng một mình cười, cười không ngừng phải dựa vào cửa xe, làm cho tài xế liên tiếp quay đầu lại, muốn nói lại thôi.

Mượn 40 tập phim Hàn về nhà xem, tình yêu của người ta, đơn giản cũng là long trời lở đất, oanh oanh liệt liệt, yêu đến chết đi sống lại. Cô thất thần ném cái đĩa xuống mặt đất, nơi này một cái, nơi kia một cái, giống như giọt nước mắt lạnh lùng rơi xuống. Chuông cửa kêu liên tục, cô chán nản ôm gối ngồi ở trong góc, trong DVD nhân vật nữ chính khóc không thành tiếng: "Không có anh, em sẽ sống thế nào?" Tình yêu không thể coi là nhu cầu thiết yếu, rất nhiều người không gặp gỡ tình yêu, rất nhiều người bỏ qua tình yêu, cũng đều có thể sống được một đời. Nhưng mà phần mềm yếu nhất trong lòng đánh mất rồi, vĩnh viễn đánh mất rồi, dù tìm cả đời cũng không trở lại.

Cuối cùng cô cũng đứng lên đi mở cửa, là An Thành, bây giờ đang là 23 độ C mùa xuân nhưng khuôn mặt anh lại đầy mồ hôi. Vừa thấy cô, anh liền mất bình tĩnh, trong mắt lại lộ vẻ hung hãn: "Em đang làm cái gì? Tại sao điện thoại tắt máy? Tại sao không mở cửa? Anh thiếu chút nữa muốn phá cửa đi vào, em biết không?" Rất yêu, rất yêu một người, mới có thể rối loạn như vậy, mới có thể thảm hại như vậy. Cô òa khóc lớn, giống như trẻ con nhìn thấy mẹ, bị nhiều tổn thương như vậy, cũng biết rõ chỉ có anh bằng lòng, bằng lòng dung túng cho cô.

Càng dung túng, càng không quý trọng. Mượn rượu để say, nửa cười nửa giận: "An Thành, hôm nay anh có thể ở lại không?" Anh lại quay mặt đi không dám nhìn cô, cô ngửa mặt cười to, càng muốn lại gần, nhướn người lên gần tai anh nhẹ nhàng nói: "Cao An Thành, anh nói một câu đi." Anh khó khăn đẩy ra cô: "Vi Lan, em muốn say rồi." Ánh mắt của cô sáng ngời tựa như sao, ngón tay nghịch đôi mí mắt mềm mại của anh: "An Thành, anh là người tốt, khiến người ta rất thích." Biết rõ anh chỉ cần ba chữ, cô lại không thể cho, ích kỷ mà tàn nhẫn, dùng phương thức khác làm anh lầm tưởng hi vọng. Sáng sớm ngày thứ hai khi anh nói: "Vi Lan, anh yêu em." Cô thờ ơ, lấy điện thoại bên gối ra, nói: "Nói lại lần nữa, em muốn lưu lại làm nhạc chuông."

Anh thật tức giận, đây là lần duy nhất anh tức giận. Nhưng cũng chỉ là vài ngày không gọi điện thoại cho cô. Cô chủ động gọi, anh cũng không chịu nhắc, chẳng qua là

bởi vì trong điện thoại, cô nói đông nói tây, nói hươu nói vượn, anh chỉ nhàn nhạt “Ừ” một tiếng. Ba bốn ngày sau, tình hình lãnh đạm vẫn như vậy. Phỉ Thúy không khỏi vui vẻ chê cười: “Cuối cùng cũng có báo ứng?” Vì Lan cười khẽ, ngoài cửa sổ là một bụi hoa Ngọc Lan cao lớn, đang từ từ nở hoa, giống như búp sen yêu kiều duyên dáng nhưng cũng chỉ là giống như, từ lâu rồi, trong thành phố này không có hoa sen. Hoa hồng được ngâm trong ly thủy tinh trong suốt, dù đã rời cành, nhưng vẫn tỏa hương thơm ngát.

Sau đó ngày tháng cứ trôi qua, tưởng chừng như dài vô tận. Nhiều lần sóng vai ra vào, dưới ánh mắt của mọi người, Vi Lan và Cao An Thành không phải là một đôi không hạnh phúc mãi mãi. Mưa đêm mùa thu không giống như mùa hạ, mưa rơi liên tục như nước lũ, từ trong quán rượu đi ra, anh bật CD, phát ra âm thanh u sầu, mở ra khung cảnh một con đường trải đầy hoa. Cô đột nhiên nói: “An Thành, nếu như anh không yêu em đến thế, chúng ta còn có thể”

Anh yên lặng một chút, mới nói: “Anh biết.”

Tình yêu như một cán cân, nếu hai bên có trọng lượng không bằng nhau, lập tức sẽ mất đi sự thăng bằng. Càng nặng càng ngã sâu, ngã xuống Địa Ngục. Cô rất ích kỉ, khi ngã còn kéo cả anh ngã xuống, mà anh vẫn bình thản chịu đựng gian khổ.

Tựa như cùng cô đấu, rốt cuộc là cô yêu Trần Phương

Vũ sâu hơn hay là anh yêu cô sâu hơn. Cho dù thắng thì người thắng chưa chắc đã hạnh phúc. Tình yêu bên trái, thiên đường bên phải.

Tình yêu trở lại

Tác giả: Phi Ngã Tư Tôn

Uống xong nửa tách cà phê, dạ dày của Đinh Tuyền lại đau âm ỉ. Không phải là lo lắng, cũng không phải là tức giận, dường như là một cảm giác mơ hồ, như trong nháy mắt toàn bộ sức lực đều cạn kiệt, cả người mềm nhũn. Không phải cô hoàn toàn không có tư tưởng chuẩn bị, một lúc lâu sau, phía trước truyền đến tiếng huyền não, nói là cấp trên điều một tổ công tác xuống hỗ trợ. Nói là hỗ trợ, nhưng mà trong lòng mỗi người đều hiểu được. Dù sao nguồn tài nguyên của hạng mục IPO có tính chiến lược nhất, chỉ cần sau khi thành công vài năm có thể kiểm soát toàn bộ số liệu.

Vivian cầu nhàu: “Đột nhiên nhảy dù, đúng là còn đáng ghét hơn cả kẻ thứ ba chen chân vào!”

Đinh Tuyền không an ủi cô ấy, trên thực tế cô cần phải bình tĩnh, tĩnh tâm, mới có thể nhớ lại toàn bộ mọi chuyện diễn ra ngày hôm nay.

Hội nghị mở lúc mười giờ sáng, lúc chín giờ năm mươi phút, Đinh Tuyền xem lại bản ppt lần cuối cùng, các loại số liệu đều chuẩn xác, bản đồ phân tích rõ ràng dễ hiểu, nội dung ngắn gọn súc tích, lời lẽ dễ hiểu, cách dùng từ vựng và ngữ pháp chính xác, dường như tất cả đều không thể chê vào đâu được.

Mười giờ, đối tác cùng các quản lí cấp cao khác lần lượt xuất hiện, Đinh Tuyền và đồng nghiệp đứng dậy chào đón bọn họ. Đối tác là một người đàn ông trung niên người Malaysia, nói tiếng Anh lưu loát theo khẩu âm đặc trưng của người Đông Nam Á, lần lượt giới thiệu đội ngũ sau lưng mình, nhất là người đứng đầu đám người đó: "Mr.Song."

Người đàn ông cao lớn vươn tay về phía cô, giọng trầm thấp dễ nghe: "Tổng Lãng."

Đầu ngón tay Đinh Tuyền lạnh run. Giống như đang uống rượu, có chút say, mềm nhũn giống như miếng bông ướt, ngay cả tim cũng đập thành thịch. Thực ra, cô chưa từng say, tư lượng của cô rất cao, hồi tốt nghiệp đại học, cả bọn rủ nhau đi ăn liên hoan, khi tất cả các bạn nam đều gục ngã, cô còn rất tỉnh táo tính tiền góp tiền, không uống công năm đó Tổng Lãng vẫn khen cô là kế toán viên cao cấp trời sinh.

Trong hội nghị, tiếng phổ thông của Tổng Lãng vẫn rõ ràng như trước, mang theo khẩu âm phương Bắc dễ nghe: "Tôi hy vọng hai đội chúng ta hợp nhất làm một, sau này chỉ có khái niệm 'chúng ta'."

Không hiểu sao, Đinh Tuyền cảm thấy bên tai nóng lên, đúng là hoang tưởng. Anh vốn không nhìn cô nhiều hơn một lần, có lẽ anh sớm đã quên, tự nhiên hào phóng, có thể công tư rõ ràng.

Sau khi hội nghị kết thúc, tới giờ cơm trưa, lúc cô xuống nhà ăn dưới lầu đã hơi muộn, không ngờ lại gặp anh. Hai người đứng ở trong thang máy chật chội, đúng là chịu tội, vận mệnh trùng hợp giống như trò đùa dai của số phận. Trước đây, mặc kệ ai nói gì cô cũng đều bật cười chế giễu, cảm thấy mọi người quá lạm dụng yếu tố phi thực tế để nói về những vấn đề hoang đường. Quanh đi quẩn lại, không ngờ Tống Lăng lại trở thành đồng nghiệp của cô, là đối thủ cạnh tranh kiêm đối tác sẽ hợp tác trong tương lai, từ hôm nay trở đi sẽ là người đứng đầu cả đội, dốc sức làm việc. Mặc dù không đến mức anh chết tôi sống, nhưng cũng cần phải thận trọng.

Lúc ra khỏi thang máy, anh lịch sự giữ nút chờ, ý bảo cô đi trước.

Cô nhìn không chớp mắt, nói lời cảm ơn, vừa mới đi ra hai bước, đột nhiên thấy lạnh gáy. Hóa ra cái vòng cổ ngọc trai Mikimoto không hiểu vì sao lại bị đứt, từng viên ngọc trai giống như quả đỗ dưới ánh nắng chói chang của mặt trời tách ra, rơi tan tác xuống mặt đất.

Không đợi cô kịp phản ứng, Tống Lăng đã ngồi xổm xuống nhặt từng viên, vì thế cô cũng ngồi xổm xuống, cửa thang máy nhẹ nhàng đóng lại, lùi dần xuống dưới, nhưng chẳng ai còn tâm trí đâu mà giữ nó. Hai người chăm chú tìm nhặt những viên ngọc trai, rốt cuộc cũng nhặt gần đủ số ngọc trên vòng, chỉ có một viên cuối cùng dù tìm thế nào cũng không thấy, không biết lẫn vào chỗ

nào, có lẽ đã rơi xuống khe hở của thang máy.

Dĩnh Tuyền nói: “Bỏ đi, không cần tìm nữa, tôi tới cửa hàng đặt thêm một viên là được.”

Anh nhìn cô chăm chú, Dĩnh Tuyền nhìn thấy hình ảnh chính mình trong mắt anh, dáng người vô cùng nhỏ, dường như nghe thấy một tiếng hít thở nhỏ, cô cũng không nghe rõ lắm, hoặc cũng có thể cô nghe nhầm, Tống Lăng chưa bao giờ thở dài, bởi vì cuộc đời anh, chỉ có xuất sắc, không có tiếc nuối.

Cô cầm sợi dây chuyền đã bị đứt móc ở trong tay, cảm thấy vô cùng mệt mỏi, giống như trong lúc bất ngờ, không kịp đề phòng, đường tình duyên bị cắt đứt dang dở.

Tóm lại là tùy hứng, là chính bản thân cô vài năm trước. Khi đó cô vừa mới ra trường, tất cả đều phải học hỏi lại một lần nữa, loại sinh viên ưu tú sớm bị sự thật mài mòn, hầu như không còn kiêu ngạo, chỉ cảm thấy vất vả. Mỗi lần nhận một dự án, cô đều không cần dùng đến phương pháp giảm béo, cứ đêm khuya lại trở về phòng trọ, ngay cả rửa mặt cũng không có sức, trước tiên là ngã xuống giường, thư giãn xương cổ và cơ thể mệt mỏi rồi.

Lúc đó hai người gặp nhau cũng không cần tránh mặt, cô làm dự án ở Thành Đô, Tống Lăng thực tập ở HongKong, hai người bận việc đến mức thời gian gọi điện

cho nhau đều vô cùng quý giá, có rất nhiều buổi tối, cô nằm trên giường nghe điện thoại, nhưng lại ngủ quên mất.

Sức khỏe và tinh thần bị vắt kiệt đến mức cực hạn, không thể chịu đựng thêm được nữa, chỉ một lần cãi nhau rất nhỏ rất nhỏ, cô dối nói: "Chúng ta chia tay đi."

Cô vẫn còn nhớ rất rõ, đầu dây bên kia ngừng một lúc, giọng nói cũng giống như đã sức cùng lực kiệt. "Vậy chia tay thôi."

Thang máy đi lên một lần nữa, ngọn đèn ấm áp trên trần nhà tỏa ánh sáng dịu dịu, hòa lẫn với những ngọn đèn đường rực rỡ xa xa, nhìn bên ngoài, thang máy giống như một cái hộp thủy tinh to lớn, chậm rãi di chuyển giữa trời đêm, mà khuôn mặt anh tuấn của anh vẫn giữ nguyên vẻ khó tin như cũ.

Dĩnh Tuyền nhớ hồi xưa từng cùng Tống Lạn hẹn khi kết hôn, nhất định đi hưởng tuần trăng mật ở Nhật Bản, bởi vì một lần đi xem phim, cảm thấy nơi đó rất lãng mạn. Sau khi chia tay với anh một năm, cô mới có kỳ nghỉ phép, một mình tới Nhật Bản, giống như những người khách du lịch khác, cũng lên trên tháp Tokyo, ngắm nhìn bóng đêm dần dần phủ xuống.

Thực ra, Tokyo cũng giống Thượng Hải.

Giống ở chỗ luôn có những ánh đèn phồn hoa rực rỡ.

Chỉ là đã không còn anh bên cạnh, cái nền phồn hoa ấy cũng vô cùng thê lương.

Ngày hôm sau, ở trong phòng trà, đột nhiên Vivian hỏi: “Phương sư tỷ, Tống Lăng học cùng trường chúng ta phải không?”

Dĩnh Tuyền nhìn sư muội vừa mới vào công ty năm trước, gật đầu mỉm cười: “Biết người biết ta.”

Vivian mỉm cười: “Trăm trận trăm thắng.”

Giống như khói thuốc súng tràn ngập đối chọi gay gắt, thực ra cũng chỉ là mạch nước ngầm mãnh liệt. Dù sao thì mọi người cũng có chung một mục tiêu cuối cùng, mà năng lực của Tống Lăng lại ưu việt, làm việc cẩn thận tỉ mỉ, dần dần khiến mọi người cảm phục. Cuối cùng, ngay cả Vivian cũng khâm phục: “Mọi người đều nói bên ngoài tô vàng nạm ngọc, bên trong thối rữa, khó có ai trước sau như một như Tống sư huynh.”

Dĩnh Tuyền nhìn lúm đồng tiền như hoa của cô ấy, chỉ cảm thấy vô cùng buồn bã.

Trong lúc làm việc, Tống Lăng vô cùng quan tâm Vivian, nhưng cũng không khác những người khác. Dĩnh Tuyền thấy mình mất cảm quá mức, tận đến buổi tối hôm

tới hiện trường xí nghiệp làm kiểm toán, tăng ca đêm khuya, sắc mặt mọi người đều trắng bệch, hai mắt đỏ bừng. Dĩnh Tuyền cảm thấy đau bụng, uống một tách cà phê, giống như chỉ có luồng nhiệt nóng này mới đủ áp chế cơn đau.

Muốn đè nén.

Vivian vừa làm việc, vừa thì thào: “Nếu bây giờ có bát cháo hoa, em tình nguyện giảm mười năm tuổi thọ.”

Cô vừa dứt lời, Dĩnh Tuyền càng thấy đau bụng dữ dội. Đèn chân không sáng như ban ngày, ngẩng đầu ra từ giữa đám số liệu chồng chất như núi, vẫn không thể phục hồi tinh thần. Tống Lăng nói: “Tôi biết có một quán cháo gần đây, có thể đặt hàng chờ họ mang tới.”

Mọi người chỉ còn thiếu nước reo hò ầm ĩ, tới lúc có cháo mang tới, hương vị ngọt ngào thơm ngát, kích thích khẩu vị, tất cả đồng loạt bỏ số liệu đi ăn cháo. Tống Lăng làm như vô tình, mang một phần cháo hoặc hương thịt nạc tới trước mặt cô: “Phương tiểu thư.”

Dĩnh Tuyền khách sáo nói lời cảm ơn..

“Cháo bát bảo em đặt đâu rồi?” Vivian lật lật hết các hộp cháo: “Cháo bát bảo mau ra đây!” Vì còn trẻ tuổi, cử chỉ như vậy cũng không có vẻ lỗ mãng, ngược lại hoạt bát. Đang ở độ tuổi tươi đẹp nhất, thức đêm tới giờ này,

ngay cả quần đen nơi khoe mắt cũng không có. Dĩnh Tuyền nghĩ, chẳng cần soi gương cũng có thể khẳng định mình sớm biến thành gấu trúc, giương hai vành mắt đen làm việc.

Có người tìm thấy cháo bát bảo, đưa cho Vivian, chẳng bao lâu sau, Dĩnh Tuyền nghe thấy tiếng cười của cô ấy: “Oa, anh Tống cũng ăn cháo bát bảo ư?” Âm điệu sung sướng, giống như có một niềm vui ngoài ý muốn.

Thìa cháo hoặc hương đăng ngắt, Dĩnh Tuyền cố nuốt từng miếng xuống.

Hạng mục này còn chưa làm xong, Dĩnh Tuyền bị xuất huyết dạ dày phải vào bệnh viện, vạn trượng hung tâm cũng không ngăn được bệnh đến như núi đổ. Cấp dưới và đồng nghiệp trong tổ tới bệnh viện thăm cô, đều cảm thấy vô cùng tiếc nuối, hạng mục IPO này là do cô dốc hết sức lực làm việc, nay bị bệnh coi như tất cả đều chấp tay tặng cho Tống Lăng.

Cô nằm trên giường bệnh, còn có thể nghe nhóm đồng nghiệp nói đùa. “Lần này làm mệt tới mức hộc máu.”

Có người nói cho cô biết, Vivian và Tống Lăng đi Tokyo công tác, cho nên không thể đến thăm cô.

Dĩnh Tuyền thờ ơ chuyển sang chủ đề khác.

Ở bệnh viện gần hai tuần, toàn bộ tin nhắn và email đều không cần trả lời, nếu không đêm hôm khuya khoắt bị lửa cháy sẽ bị cấp trên triệu tới, thông báo có người nào đó làm sai số liệu.

Từ lúc đi làm cho tới nay, Đinh Tuyền chưa từng được nghỉ nhiều như vậy, mỗi ngày truyền nước xong liền nằm ngay trên giường chơi game. Chơi đi chơi lại, cô vẫn chỉ biết chơi mỗi trò Zuma, nhìn chuỗi viên đạn giống như một chiếc vòng ngọc trai đủ mọi màu sắc, có đôi khi may mắn, những viên ngọc cùng màu va chạm nhau rồi biến mất.

Trời dần nhá nhem tối, thời gian trong phòng bệnh như dừng lại, chỉ có tiếng bang bang phát ra từ máy chơi game cầm tay, lúc hoảng hồn, rốt cuộc cô cũng phá đảo, hóa ra cũng chẳng có gì mới mẻ.

Nhưng là không ngờ rằng, sau khi Tống Lăng trở về lại đi một mình tới bệnh viện thăm cô, mang theo một lẵng hoa, còn cố ý mua một suất cháo hoặc hương thịt nạc. Cô chào hỏi anh giống như chào hỏi những đồng nghiệp khác, khách sáo gọt hoa quả mời anh ăn. Vỏ quả táo dần dần đổi thành sợi dài cuốn thành hình xoắn ốc, hai người đều im lặng không nói gì, có thể sự lạnh nhạt của cô cũng khiến anh không thấy hứng thú.

Anh đi rồi, cô mở hộp cháo ra, mùi thơm thoang thoảng, cô chưa bao giờ thích cháo mặn, có lẽ anh đã

sớm quên.

Cô đặt hộp cháo sang một bên.

Y tá đi vào đo nhiệt độ cơ thể giúp cô, nhìn hộp cháo liền nói: “Ừa, cháo hoặc hương à? Rất tốt cho dạ dày, bệnh của cô nên ăn món này nhiều một chút.”

Trong nháy mắt, Dĩnh Tuyền đỡ người, đem tăng ca đó, dưới ánh đèn chân không, chỉ thấy ngón tay thon dài của anh, từ trong túi hàng lấy vội bát cháo đó cho cô. Rõ ràng biết cô không thích, nhưng anh cũng biết cô bị đau dạ dày từ hồi học đại học.

Hoặc hương có vị đắng, tuy rằng cháo đã nguội, nhưng Dĩnh Tuyền vẫn chậm rãi nuốt từng thìa.

Tới lúc đi làm lại vừa vặn tham dự cuộc họp với SP, Vivian ôm tài liệu ca thán: “Em thà làm hai dự án kiểm toán chứ không muốn giao tiếp với SP.”

Tổng Lãnh cũng không nói gì, Dĩnh Tuyền cảm thấy anh gầy đi, sắc mặt có vẻ tiêu tụy, lúc cô không có mặt, toàn đội đều do anh dẫn dắt, trèo đèo lội suối vô cùng vất vả, mọi khó khăn đều do anh gánh vác. Hạng mục kết thúc, mọi người đều như bị bệnh tâm thần, hận không thể ngay ngày mai ký kết hợp đồng với SP, để nhanh chóng vứt củ khoai lang nóng phỏng tay này đi.

Không biết từ lúc nào thì mỗi lần tăng ca, món cháo đã trở thành đồ ăn khuya truyền thống, theo thường lệ có người gọi điện thoại gọi đồ ăn tối. Vivian mang một chén cháo bát bảo đưa cho cô: "Phương sư tỷ, chị ăn đi này."

Dĩnh Tuyền còn chưa kịp nói gì, đã nghe thấy tiếng Tống Lăng truyền tới từ phía sau: "Tôi muốn ăn cháo bát bảo, đổi cho tôi đi."

Vivian lập tức trọng sắc khinh bạn, chuyển cháo cho Tống Lăng. Dĩnh Tuyền cũng không nói gì, trên màn hình hiện lên avatar màu xám của Tống Lăng, status cũng chỉ viết một câu mơ hồ: "Thượng Hải sắp tới hè rồi."

Thượng Hải sắp tới hè rồi?

Thời tiết chuyển mùa, dù thế nào thì điều hòa trong văn phòng đều vĩnh viễn để ở mức hai mươi ba độ, đèn chân không trên trần nhà luôn sáng, không phân biệt nổi ngày đêm, Dĩnh Tuyền luôn mặc váy, và áo khoác Cashmere mỏng manh. Bên ngoài là mùa gì, từ lâu cô đã không còn quan tâm.

Cô quay đầu nhìn thoáng qua Tống Lăng ngồi gần trong gang tấc, anh đang tập trung nói chuyện qua điện thoại. Thìa ở cửa hàng cháo này vô cùng đặc biệt, không phải là loại thìa nhựa thông thường, mà được làm từ gỗ trúc, mài rất bóng loáng, cầm trong tay cảm giác lành lạnh.

Hồi học đại học, anh thường xuyên đứng ở sân thể dục đợi cô, khi đó cô thích ăn cháo bát bảo ở Tây Môn, anh thường mang cặp lồng đi mua, lúc trời lạnh thường chạy rất nhanh, lúc cô ngồi ăn trên khán đài, vẫn còn thấy nóng. Khi đó, bọn họ có một cặp thìa trúc, giống nhau như đúc, trên thìa khắc một cặp gấu mèo, mua vào dịp nghỉ hè đi núi Thanh Thành.

Cô ngẫm nghĩ, rồi đổi status MSN của mình thành “Thực ra cháo hoặc hương ăn cũng được.”

Tổng Lăng ở trạng thái busy, nhưng chẳng bao lâu sau, status của anh lại đổi thành: “Đau dạ dày không nên ăn cháo ngọt.”

Không ngờ anh lại để ý, cũng không ngờ anh lại cố ý giải thích, cô có chút lúng túng, cũng có một chút vui mừng, giống như trước đây bọn họ xa nhau nhưng lại luôn muốn nghe điện thoại, mà hiện giờ rõ ràng gần trong gang tấc, mà lại phải dùng status MSN để trao đổi. Cô ngẩng đầu lên, đúng lúc anh quay sang, mỉm cười với cô.

Từ ngày hôm đó, Đinh Tuyển thường hay để ý, nhìn status của anh. Bận việc tới mức tối mắt tối mũi, status của cô là “càng đánh càng hăng”, mà anh đổi status của mình thành “Vô hướng không được”, tám chữ này đứng cùng một chỗ khiến tinh thần người ta phấn chấn, may mắn là chưa ai phát hiện ra bí mật nhỏ của hai người bọn họ.

Ngày kí kết hợp đồng với SP cũng là sinh nhật Tổng Lãnh, mọi người mượn cơ hội ồn ào muốn Tổng Lãnh mời khách, ngay cả đối tác cũng đi theo giúp vui, Tổng Lãnh sáng khoái đồng ý.

Hạng mục coi như là chấm dứt viên mãn, mỗi người đều có cảm giác như trút được gánh nặng, hoàn toàn thả lỏng. Tiệc đứng ăn rất no, trong buổi tiệc Vivian nửa đùa nửa thật yêu cầu đối tác cho nghỉ ngơi, bị đối tác chậm rãi bác bỏ, ông chủ người Malaysia còn lôi ra một câu Trung Quốc: "Kết hôn, có thể, sinh con, có thể, sinh bệnh, có thể, nghỉ ngơi, không thể."

Vivian lại quay sang nhìn Đinh Tuyền, vui tươi hơn hờ học giọng điệu của đối tác: "Kết hôn, có thể! Sinh con, có thể! Càng đánh, càng hăng, vô hướng, không thẳng!"

Mọi người ồn ào cười ha hả, rốt cuộc Vivian không giấu được sự phấn khích nói: "Sư tỷ, ngay cả em mà chị cũng lừa, không có tình nghĩa nha, mọi người đều sớm biết cả rồi, lần này nhất định phải để chị và Tổng sư huynh mời khách!"

Không ngờ bí mật nhỏ này cũng rơi vào trong mắt mọi người.

Đinh Tuyền uống một chút rượu vang đỏ, không biết vì sao đã hơi ngà ngà say, hai gò má nóng lên, ngay cả ăn bánh ngọt vào cũng không đỡ. Có lẽ sau lần giải phẫu, dạ

dày của cô bắt đầu hấp thu cồn.

Ăn tiệc đứng xong, ngoài trời đã chuyển sang sâm sẩm tối, là thành phố bóng đêm đẹp nhất, những ánh đèn rực rỡ lấp lánh. Đinh Tuyền đứng ở ven đường chờ taxi, không ngờ Tổng Lãnh lái xe từ bãi đỗ xe đi ra, lại dừng ở bên cạnh cô.

Trên đường đi, hai người đều không nói gì, giống như ngôn ngữ đã trở nên dư thừa.

Anh đưa thẳng cô về tận nhà, cuối cùng mới nói với cô: "Có cái này lần trước quên không đưa cho em."

Trong lòng cô khẽ giật mình, khóe môi anh cong cong, mở lòng bàn tay.

Viên ngọc trai trắng nõn nằm giữa bàn tay to lớn của anh, tròn trĩnh, đây đúng là viên còn thiếu trong chuỗi vòng cổ của cô, lần đó dù tìm thế nào cũng không thấy.

Cô nhẹ nhàng "A" một tiếng.

Anh cười có chút xấu hổ, giống như chàng trai vẫn thường đợi cô ở sân thể dục năm nào, năm tháng trôi qua, hình ảnh năm xưa như tái hiện, một lần nữa đứng ở trước mặt cô, khiến người ta hốt hoảng mà say đắm. Cô nghe thấy anh nói: "Lúc đó anh quay lại thang máy tìm một lần nữa, lấy nó ở dưới tấm thảm."

Trong nháy mắt, dường như cô không biết phải làm gì, suy nghĩ một lúc lâu sau lại hỏi anh một câu chẳng liên quan chút nào: “Thượng Hải sắp tới hè rồi, status trước đây của anh, có nghĩa gì?”

Anh giật mình, cuối cùng cười: “Mùa xuân ở thành phố này rất ngắn, anh nghĩ mùa xuân đã qua đi.”

Tình yêu không giống như vậy, trôi qua rồi biến mất.

May mắn còn có cơ hội lại đến lần nữa.

Anh vươn tay cầm tay cô: “Em muốn nghỉ ngơi sao?”

“Vâng?”

Anh nói: “Anh cũng muốn nghỉ ngơi.”

Dĩnh Tuyền mỉm cười.

Tại sao lại không chứ?

Dạ Hành

Tác giả: Phỉ Ngã Tư Tồn

Cái ngày quen Trữ Thái Thần, là ở một quầy rượu được đặt tên "Dạ Hành". Thật ra đó cũng là tên một loại nước hoa, tản hương mê hoặc từ kẽ sâu mái tóc.

Phảng phất như mê. Vừa thấy anh, không chớp mắt nổi. Bởi vì ánh mắt chân thành của anh, sâu như vậy, đen như vậy, lúc cười lên lại rạng rỡ, như có ánh mặt trời. Cô tựa như điên dại, hướng đến nụ cười mặt trời không biết sống chết bám lấy.

Đã từng thẳng thắn nói với anh: "Mắt của anh, giống hệt một người."

Con người kia cũng thông minh, không chịu hỏi cô, rất cuộc là giống người nào, lại càng không hỏi lai lịch của cô. Hoặc là, trong mắt anh, cô chẳng qua chỉ là một con thiêu thân bay giữa màn đêm (**Dạ hành**), đơn thuần bị ánh sáng hấp dẫn, nên mới nhẹ nhàng vòng quanh anh, không chịu rời đi.

Cứ như vậy mà bắt đầu, thật ra thì cũng chỉ ở một chỗ cùng nhau, ăn được mấy bữa cơm. Gặp mặt luôn là vào buổi tối, trong bóng đêm dưới ngọn đèn dầu mê ly mờ lung, cuối cùng, rốt cục anh cũng hỏi tên cô.

“Nhiếp...” Cô suy nghĩ một chút: “Nhiếp Tiểu Thiện.”

Anh cười ha ha, hỏi ngược lại: “Vậy có phải tên tôi nên là Trữ Thái Thần không?”

Hai người cùng cười, từ đó cứ gọi đối phương như thế. Cô không phải là nữ quý, nhưng bởi bi thương mà tâm đã chết lặng, du hành cùng bóng đêm, giống như trong **Thiện Nữ U Hồn (tên một bộ phim TQ kể về truyền thuyết dân gian về một nữ quý, trong đó có hai nhân vật chính là Nhiếp Tiểu Thiện và Trữ Thái Thần)**.

Ngôi nhà to như toà lâu đài, tiếng nhạc như nước chảy. Trong phòng tối như mực nhưng vẫn thấy rõ ánh mắt kia, tỏa sáng và nóng bỏng. Chờ khi cô đến gần ghế sa lon, chỉ còn thấy một đốm lửa đỏ sáng dần tắt. Mùi thuốc lá nhàn nhạt, là Kim Trí Viễn.

Giật mình ngẩn ra, tâm trạng hẫng chùng thấp xuống, thanh âm cũng thấp xuống: “Em đã trở lại.”

Cô cũng không phải là cô hồn dã quỷ tự do tự tại vô câu vô thúc, mà chỉ là con rối tay chân tinh xảo bị trói buộc bởi những sợi tơ hồng. Giơ tay nhắc chân, thân bất do mình, chỉ có thể do hẫng.

Hắn không bật đèn, chỉ nhàn nhạt hỏi: “Em uống rượu sao?”

Rượu làm hồng hai gò má, xóa sạch huyết sắc. Chẳng qua, trong bóng tối không thể thấy được, cô chợt mỉm cười. Từ trước đến nay, hắn chưa từng hỏi cô những lời tương tự, lần trước cô uống vào chín mươi phiến Bình Định, phải đưa đến bệnh viện rửa ruột, hắn cũng chỉ đưa tiền thuốc thang cho người ngồi cạnh. Xuất viện trở về, như không có chuyện gì xảy ra, phái người tới đón cô đi ăn cơm.

Cô đến gần ghế sa lon thì đứng lại, một chiếc chụp đèn Lưu Ly đặt dưới đất, lạnh như băng dính vào lưng cô. Lúc này cô mới cảm thấy trên mặt nóng hừng hực, thanh âm thấp xuống nói: “Trí Viễn, chúng ta chia tay đi.”

Đốm lửa nhỏ loé lên, không tiếng động, chính xác rơi vào gạt tàn. Chỉ trong chớp mắt, bầu không khí nhanh chóng âm đạm xuống, im lặng bao trùm. Bóng đêm vô biên vô hạn ập tới, cắn nuốt hết thảy. Lời của hắn thật bình thản, nghe không ra chút gì gợn sóng: “Hướng tôi, Kim Trí Viễn nói chia tay, em là người phụ nữ đầu tiên.”

Cô vươn tay, cầm chiếc chụp đèn Lưu Ly sờ lên hoa văn hình một đoá Mân Côi. Hắn hỏi: “Nó là ai?”

Cô không lên tiếng.

Hắn đột nhiên “Pằng” một tiếng bốp cò, đèn treo thủy tinh trên trần nhà bắn ra những tia sáng kỳ dị, ánh sáng rơi thẳng xuống, cô không thể không rũ mắt xuống, phảng phất không thể tránh được. Qua thật lâu, mới ngẩng đầu lên nhìn hắn. Hắn nói: “Bầm thầy vạn đoạn hoặc tọa cốt dương hội (**Rút dây thần kinh ở hông chạy lên sống lưng**), cô thay nó chọn một kiểu đi.” Không phải là vì cô... cô chưa từng quan trọng như vậy, chỉ là bởi vì vật mà hắn không lấy được, nên mới phát điên tức giận.

Thanh âm của cô nhẹ nhàng như từ giấc mơ: “Ánh mắt của anh ấy, giống như đúc với Thành Công. Sâu như vậy, đen như vậy. Giống như đêm tối vô cùng, lại le lói chút ánh sáng.”

Trên cửa lay động, là một con thiêu thân, thấy ánh đèn, liều mạng nhào tới, đụng vào tấm thủy tinh, vang lên boong boong, lại bay tới, lại đụng tới, bất khuất.

Cô và Kim Trí Viễn, lần đầu tiên gặp mặt, chính là ở tiệc cưới của người ấy. Kim Trí Viễn tới trễ, gặp phải cô ở quán rượu ngoài cửa, thương hại hỏi: “Cô là Nhiếp tiểu thư?”

Cô gật đầu một cái, không còn chút sức lực nào nói: “Tôi là Nhiếp Uyển.”

Hắn nói: “Tôi là Kim Trí Viễn, em trai của Kim Nam. Đi, chúng ta đi uống rượu mừng đi.” Nửa kéo nửa ôm, mang theo cô với vẻ mặt thê lương tiến quân thần tốc, giữa đám

đồng so tửu lượng. Sau này cô mới biết, hẳn không thích Thành Công, hôn sự của Kim Nam lại càng thêm phản đối, cho nên mới tiện tay kéo cô đi, cố ý để Thành Công khó chịu. Quả nhiên, chú rể thấy cô và Kim Trí Viễn tay trong tay xuất hiện, giống như thấy quỷ. Kim Trí Viễn cười, không đợi mọi người mời rượu xong, lại mang cô nghênh ngang rời đi.

Ương ngạnh, căn bản không đặt bất cứ ai vào mắt.

Ra ngoài, vừa lên xe hẳn, hẳn liền nhẹ nhàng quát lên: “Không cho khóc trên xe của tôi.”

Cô quát cường giương mặt lên, nói: “Ai muốn khóc?” Một đôi mắt hạnh nhân thật to nhìn chăm chăm hẳn, từ từ rỉ ra mấy giọt nước. Hẳn làm như không thấy, chỉ hỏi: “Cô muốn về nhà một mình ôm đầu khóc, hay là đi với tôi mượn rượu giải sầu?”

Cô hỏi: “Có còn lựa chọn thứ ba hay không?”

Kết quả cô không về nhà ôm đầu khóc rống, cũng không đi mượn rượu giải sầu mà theo hẳn đi ngoại giao, nhìn hẳn chơi Bia cùng một đám bạn.

Thấy mệt mỏi, cuộn lại trong góc ghế sa lon, bất tri bất giác ngủ mất. Khi tỉnh lại, trên người đang đắp áo khoác tây phục của hẳn, hơi thở phẳng phất mùi thuốc lá xa lạ của hẳn. Giật nảy trở mình một chút, cầm áo lên đi

đến bên hần, cau mày nói: "Mùi thuốc lá nồng nặc quá."

Thanh âm tuy thấp, vẫn có người nghe được, lúc này người đó mới liếc cô một cái, kinh ngạc nói: "Lão Tam, bạn gái mới à, có vẻ không giống khẩu vị trước nay của mày?"

Kim Trí Viễn không trả lời hần: "Quan hệ tiền trao cháo múc."

Đêm đó hần hậm hực, vào khu đô thị liền thả chậm tốc độ xe, hỏi cô: "Muốn gì?"

Cô không hiểu, kinh ngạc nhìn hần.

Hần không nhìn được: "Thằng được tiền, cô đi theo tôi đánh bài cả đêm, giờ chia tiền đi."

Ăn hoa hồng? Cô không hiểu ngôn ngữ trong nghề. Lắc đầu, hần hỏi: "Tiền mặt? Y phục? Đồ trang sức đeo tay? Cô muốn cái gì?"

Cô hỏi: "Anh kết hôn chưa?"

Hần ngẩn ra, một hồi lâu mới nói: "Còn chưa. Cô hỏi cái này làm gì? Rốt cuộc cô muốn cái gì, nói xong đi mua, tôi rất mệt."

Cô nhẹ nhàng nói: "Tôi muốn kết hôn với anh."

Một hồi lâu hần mới cười ha ha: “Ý định này không ít phụ nữ muốn, nhưng trước mặt tôi dám nói ra, mới chỉ có cô.”

Dĩ nhiên hần không kết hôn với cô, nhưng từ đó cả hai sống chung một nhà. Hai năm đã qua, cô trở thành kỷ lục, thành bạn gái có nhiệm kỳ dài nhất của Kim Trí Viễn. Hần thích an tĩnh, không nhiều lời, lại càng không nhiều chuyện. Có lúc hần có hứng thú mới, để mặc cô hai ba tháng chẳng quan tâm, ngay cả điện thoại cũng không chủ động gọi. Muôn hồng nghìn tía nhàm chán rồi, hần tự nhiên sẽ xuất hiện trở lại.

Kim Trí Viễn là vậy, đơn giản là “Trong muôn đoá hoa, một phiến lá cũng không muốn dính vào thân”, cho nên hần mới có thành tích nổi bật. Ngay cả chính hần cũng nói: “Nhiếp Uyển, chúng ta quen nhau lâu như vậy, chỉ sợ mẹ anh cũng muốn triệu kiến em, xem em rốt cuộc là ba đầu sáu tay như thế nào.”

Cô nào có ba đầu sáu tay, chẳng qua là không yêu hần, vì vậy không quấn quýt si mê hần. Điều này khác những người bạn gái khác của hần, hoặc yêu hần, hoặc yêu tiền của hần, hoặc yêu gia thế của hần, yêu đến mức, muốn dùng thủ đoạn dính lấy hần, hần tự nhiên trốn cũng không kịp. Vì vậy cô liền trở thành tấm bia đỡ đạn quý.

Con thiêu thân trên cửa kia, chắc là mệt mỏi rồi, rốt cục yên tĩnh trở lại.

Kim Trí Viễn quay đầu đi, nói: “Em căn bản không yêu Thành Công, đây chẳng qua là lấy cớ.”

Cô hơi cười: “Trí Viễn, anh uống rượu sao?.”

Hắn không giận ngược lại còn cười: “Con mẹ nó tối nay anh căn bản chưa uống rượu!”

Hắn trước sau như một đối với phụ nữ khá là lịch sự, tức miệng mắng to như vậy xưa nay chưa từng có. Có lẽ là đang tức giận mình. Rồi cuộc cô vẫn vượt mặt không nề mũi hắn, đã thương lòng tự ái của hắn. Nhưng lúc này, hắn chợt trấn định, nói với cô: “Nhiếp Uyển, có gì hai ngày nữa hãy nói.”

Sau đó hắn đứng lên lên lầu đi tắm.

Trên kính thủy tinh lại vang dội mấy tiếng boong boong, lại là con thiêu thân kia, rồi cuộc vẫn chưa từ bỏ ý định. Vô đôi cánh màu xám tro, lại lần nữa cố gắng hướng tới ánh sáng thủy tinh bay đến.

Cô tắt đèn, tiểu sinh linh trên cửa lập tức lắng xuống, ước chừng là tuyệt vọng.

Cô mở đèn, nó lại bổ nhào vào. Nó không tránh được số mệnh.

Trên khay trà có một chuỗi ngôi sao sáng gì đó, là chìa khóa xe của Kim Trí Viễn. Cô nhẹ nhàng cầm lên, nơi vòng tròn xinh đẹp là chiếc túi gấm màu đỏ, bên trong đựng chu sa giả dạng trầm điện để tránh ma quỷ, năm nay là năm hạn của hắc.

Cô bước ra ngoài, thấy xe dừng ở cửa, cô quyết định khởi động, Kim Trí Viễn từng hằng hái dạy cô lái xe. Cô lái xe đi.

Nổ máy hai lần rồi chạy, đêm đã khuya rồi, ngay cả con phố cũng tựa như ngủ thiếp đi, đèn đường mờ lim dim cặp mắt sáng, kinh ngạc chăm chăm nhìn cô.

Cô đạp lút cần ga, tiếng gió o o bén nhọn, nơi xa là ánh đèn hải đăng lung linh như ngọc, dường như bầu trời đang chiếu rọi muôn vì sao, cũng rơi xuống nhân gian. Tầm mắt của cô bắt đầu nhạt nhoà, chỉ thấy một mảnh sáng trắng mờ lung.

Cô lao nhanh tới trước.

“Ầm!”

Chiếc xe bay về phía trước, tựa như một con thiêu thân bay vào màn đêm.

Trong phút chốc ánh sáng trắng mất đi, bóng tối vô biên xông tới phía cô, cô hơi nẩy người một cái, rồi cục

không thể tiếp tục nắm giữ, không một tiếng động ngã trên tay lái.

Tiếng nước rất nhỏ càng ngày càng xa, càng ngày càng nhẹ.

Cô biết, cô cũng không khát vọng hưởng tới bình minh.

Tác giả: Đào Phú

I

Đêm, một ngôi miếu đổ nát.

“Đại ca! Đại ca! Huynh đừng gấp gáp. Trúng độc gì huynh mau nói đi!”

“Nhị đệ... đệ tránh ra!”

“Đại ca huynh như bây giờ sao đệ có thể bỏ đi, để đệ chần mạch!”

“Đừng để ý tới ta, đi mau!”

“Chớ lộn xộn! Tay huynh thật là nóng. Oái? Mạch thật lạ... A, tại sao có thể như vậy! Đại ca huynh làm cái gì vậy?”

“A...”

“A...”

II

Sáng sớm, vẫn ngôi miếu đồ nát.

“Nhị đệ, đệ giết huynh đi!”

“...”

“Được, ta tự mình làm!”

“Đừng! Huynh nào có lỗi gì, muốn trách cũng chỉ nên trách tên ác tặc dụng độc kia.”

“Vậy chúng ta, làm sao đây...”

“Đại ca bị thương, đệ là người chữa thương trị độc.”

“... Được, ta hiểu rồi.”

III

Mấy năm sau, tại nhà của nhị đệ.

“Nhị đệ, tên X dám khiêu chiến đệ đã bị ta giải quyết.

Đệ không cần phiền lòng rồi!”

“Dạ.”

“Nhị đệ, bí tịch Y trên giang hồ hai ngày trước đã được tìm thấy, ta đi lấy cho đệ!”

“Dạ.”

“Nhị đệ, nữ hiệp Z rất hâm mộ đệ, vóc dáng cũng không tồi, không bằng để ta thay đệ ra mặt?”

“Huynh có muốn động phòng giúp đệ luôn không? Sinh giúp cả nhi tử luôn?”

“Ta... Nhiều năm như vậy đệ vẫn không lấy vợ, tuổi tác cũng đã lớn...”

“Ta có cưới vợ hay không can gì đến huynh? Cút!”

IV

Đêm, phòng khách nhà nhị đệ.

“Người nào? A...”

V

Sáng sớm ngày hôm sau, vẫn phòng khách nhà nhị đệ.

“A, đầu đau quá, eo cũng đau, lạ thật!”

“Chỉ đau thắt lưng thôi sao? Xem ra đệ làm còn chưa đủ.”

“A, nhị đệ sao đệ lại ở đây? A a a a a, sao đệ không mặc y phục! Ta, ta...”

“Đệ cũng trúng độc rồi, cứ như vậy đi.”

“...”

“...”

“Nhưng mà, chất độc kia đã chế thành giải dược rồi, chúng ta cũng từng bị, đệ quên sao?”

“Chưa, đệ cứ thích huynh chữa giùm như vậy, không được sao?”

“... Được, đệ muốn thế nào cũng được!”

“Cái gì đệ cũng muốn! Còn huynh cái gì cũng không muốn! Huynh tức cái gì hả đại ca? Làm ra chuyện như vậy còn giả bộ nghiêm chỉnh, nói đã quên sao còn cứ bày ra bộ dạng thiếu nợ ta! Có bản lĩnh huynh đừng đi lại ở trước mặt đệ! Có bản lĩnh huynh đi lấy vợ sinh con đi! Như bây giờ thì là gì? A?”

“Nhị đệ...”

“Bị người làm một lần sẽ chết sao? Nếu huynh muốn làm chánh nhân quân tử, vậy để cho huynh làm đi! Bây giờ huynh không còn nợ ta, cắt xa đi! Đệ không lập gia đình can gì đến huynh? Ta cứ thích như vậy!”

“Nhị đệ, khi đó là đệ nói chẳng qua chỉ là để giúp ta giải độc.”

“Vốn chính là vậy, ta vốn đúng là không muốn làm!”

“Vậy bây giờ?”

“Bây giờ? Bây giờ ta đang truy kích và tiêu diệt ác tặc, thường xuyên trúng độc. Cứ như vậy đi! Không phải là giả bộ oan ức sao? Đệ cũng vậy! Huynh sợ thì cắt xa khỏi ta nhanh lên.”

“... Ta không đi.”

VI

Hơn tháng sau, đêm. Nhị đệ đang nằm.

“Nhị đệ, ngày mai gọi người sửa nóc nhà kia đi.”

“Sửa làm gì?”

“Cái này... Hai năm qua, ở phía trên ta đã đục không ít lỗ. Mặc dù có dùng ngói che lại, nhưng qua thời gian dài, chỉ sợ mưa dột.”

“... Cút!”

Trăm năm hảo hợp

Tác giả: Phi Ngã Tư Tôn

Than thở với bạn tốt Trì Tuyết xong, Bách Hợp thở dài: “Bốn mươi năm cung phụng nước nhà, trải khắp ba nghìn dặm núi sông. Lầu phượng gác long thẳng thấu trời cao, gốc ngọc cành quỳnh còn in bóng khói. Bao giờ mới hết khổ đây?”

Còn có thể nhe nhả ngâm thơ khoe chữ tự giễu, xem ra là không sao. Trì Tuyết khẽ thở phào nhẹ nhõm, cười nói: “Chỉ có cậu mới thế, kêu khổ liên tục chắc chẳng mấy chốc mà già.”

Mọi khi đâu có nghĩ đến mấy chuyện linh tinh này, Bách Hợp làm quản lý ở quán ăn, chuyên xử lý các sự vụ khó giải quyết. Ngay cả khi gặp chuyện cũng vẫn luôn bình tĩnh vâng vâng ừ ừ, sau đó liền xử lý có trật tự, kẻ xấu ném tới khó khăn, mặt không đổi sắc tiếp nhận, tự mình cố gắng giải quyết, làm đối phương hài lòng. Thần tiên ma quỷ đều xử lý được, mọi thứ đều chu toàn tận tâm.

Là cùng một loại người với Tiền Khang Thạch.

Đại sảnh của quán ăn Trung Quốc này thường là nơi tổ chức tiệc cưới, chẳng qua quán ăn tầm thường, vị khách hôm nay lại chẳng hề tầm thường, khiến cho không khí

thêm phần khẩn trương. Chủ quán đã cố ý đến đợi từ lúc sáng sớm: "Nếu ai gây rủi ro gì trong một buổi yến tiệc quan trọng như vậy, thì người đó chẳng khác nào đã đập bể bảng hiệu của quán chúng ta, tôi cũng sẽ đập bể chén cơm của người đó." Quay đầu lại liếc thấy cô, bèn nói: "Bách Hợp, cô phụ trách việc chỉ huy liên lạc điều động."

Một câu nói nhẹ nhàng, đem vớt cô vào vũng nước đục mặc mình xử lý. Không để người khác làm phiền, xử lý chi tiết cho đúng, cùng thảo luận sửa đổi ý kiến, đợi đến ngày quan trọng kia, Bách Hợp đã mệt như vừa đánh một cuộc đại chiến, lại không thể nghỉ ngơi, bởi vì còn chưa quyết thắng bại.

Bốn giờ chiều, yến tiệc đã chuẩn bị xong, ngay cả phòng chờ, cũng được bày biện không chê vào đâu được. Lối vào trái hàng câu đối đỏ bên trên phẩm hạ mấy chữ: Lý ý đồ tiên sinh, tiền bích nghi nữ sĩ, tân hôn chi hi (Kiểu như Trai tài gái sắc, tân hôn hạnh phúc). Hai bên tiếp tục là dòng chữ to màu vàng kim lâm ly: Giai ngẫu thiên thành, trăm năm hảo hợp (Kiểu như Nhân duyên trời định, ân ái trăm năm). Trên trần nhà treo đèn thủy tinh, ánh sáng lóng lánh, lấp lánh rực rỡ. Mệt thì có mệt, nhưng trong sự mệt mỏi lại le lói chút vui sướng. Quan khách danh tiếng ra ra vào vào như mây trôi nước chảy, tấp nập không ngừng nghỉ. Lúc này cả người cô mới như rũ ra, thở dài, ngồi xuống một cái ghế.

Sau đó, có người đi vào, cô vội vàng đứng lên, sửa áo mũ chỉnh tề, vươn người chào đón vị khách đàn ông. Cô

mỉm cười nói: “Thật xin lỗi, tiên sinh, nơi này có quy định không thể hút thuốc lá.”

Anh tìm một cái gạt tàn trong phòng lễ, sau đó hỏi: “Cô nhất định là Triệu tiểu thư? Cách bố trí yến tiệc rất đẹp.”

Nghe khẩu khí của anh, đoán anh chính là chú vị rể khiến người ta ngưỡng mộ đã lâu. Không ngờ anh còn trẻ như vậy. Cô không chút nghĩ ngợi vươn tay, cười nói: “Cám ơn anh đã khích lệ, đúng rồi, chúc mừng anh, Lý tiên sinh.”

Anh mỉm cười bắt tay cô, nói: “Triệu tiểu thư, tôi nghĩ cô đã hiểu lầm, tôi tên Khang Thạch, là con của Tiền Bích Nghi.”

Đại danh Tiền Bích Nghi như sấm động bên tai, chính là cô dâu của ngày hôm nay, Bách Hợp lúng túng, xấu hổ chỉ muốn chui xuống thảm trốn đi. Anh ngược lại rất tự nhiên hào phóng: “Không sao, trời có lúc mưa lúc nắng, mẹ cũng có lúc phải lập gia đình, chuyện tầm thường mà. Triệu tiểu thư, hôm nay thật là ngày tốt cảnh đẹp, đoàn tụ sum vầy.”

Sau lần đó, Khang Thạch trở thành khách quen của quán. Hai ngày nghỉ, thường kéo hội bạn tới chơi mạt chược. Triệu Bách Hợp không phải là không hiểu tâm tư của anh, nhưng làm bộ như ngọc chưa mài, nhất định giả ngây. Khang Thạch dùng bao chiêu số hư hư thực thực,

toàn lực hé mở cánh cửa đang khép nơi cô.

Ở trong quán, anh là khách, là Thượng Đế, vĩnh viễn đúng, vĩnh viễn không thể nói “Không”, cho nên cô đành chiều theo anh, chỉ mong anh sẽ không gây rối. Cô có cuộc sống riêng, anh không thể vọng tưởng quấy rầy. Anh cũng thức thời, không quá phận, theo khuôn phép cũ. Bách Hợp thấy thế cũng không thể làm gì hơn.

Tiếng đồn cuối cùng cũng truyền tới, người ấy của cô muốn cô từ chức. Cô không chịu, công việc của cô, sự nghiệp của cô, tâm huyết của cô. Thể diện của anh, tự ái của anh, anh cũng không thể vứt bỏ. Cùng quay đầu lại, cả hai lưỡng bại câu thương, bể đầu sứt trán.

Vì vậy Bách Hợp liền hẹn Khang Thạch ra ngoài uống cà phê, đều là người thông minh, chỉ cần một vẻ mặt, một ánh mắt, anh đã biết cô muốn nói gì.

Anh ngồi nghiêm chỉnh, không biểu lộ ra điều gì. Những lời nói lại tựa như ngọn lửa đốt làm bỏng tay: “Triệu tiểu thư, nếu như cô muốn tôi biến mất khỏi tầm mắt của cô, tôi bảo đảm sau này có thể làm được. Nhưng mà, cô rốt cuộc đã cân nhắc nên hay không chưa? Tôi và anh ta, đến tột cùng người nào yêu cô nhiều hơn? Anh ta căn bản không tin tưởng cô, ngay cả vì một chút mặt mũi cũng không chịu buông tha cô, mà tôi, chỉ cần một câu nói của cô, cam tâm tình nguyện bỏ đi, sẽ không hề làm tổn thương tinh thần của cô nữa.”

Một câu đơn giản nhưng lại kinh tâm động phách. Bách Hợp sợ run một hồi lâu mới nói: “Người nào yêu tôi nhiều hơn? Điều này không quan trọng, quan trọng là tôi yêu anh ấy.”

Anh đỉnh đặc không khách khí nói: “Vậy cũng không đúng. Nếu thật là cô yêu anh ta đến tận xương tủy, bản thân mình sẽ nói gì nghe nấy, đi chỗ khác đổi lại công việc, hoặc là giải quyết dứt khoát, kết hôn cùng anh ta, xong hết mọi chuyện. Cần gì vẫn còn ở nơi này lừa mình dối người.”

Một câu nói dứt khoát vạch trần tận sâu cay, khiến cô không nói lại được, không còn sức mà chống đỡ, rối loạn tâm tư.

Chờ lúc phục hồi tinh thần lại, bốn bề đã là sóng biển xô dạt. Đồng nghiệp bạn bè, người người đứng về phía Khang Thạch. Ưu thế của anh quá rõ ràng. Về phía người nhà, ngược lại còn chưa cùng chiến tuyến, nguyên nhân, cũng là vì lo lắng đủ điều.

Trì Tuyết cười hỏi: “Cô bé lọ lem, cô muốn mang giày thủy tinh gả cho vương tử, từ đó bước vào nhà giàu có, sống cuộc đời sung sướng, hay là mang giày vải gả cho người bình thường rồi cứ thế kết thúc cuộc đời này?”

Tiến thoái lưỡng nan, yêu ghét lưỡng nan.

Người ngoài nhìn vào, sợ rằng sẽ suy đoán lung tung, nói cô ngại khổ, yêu phú phụ bần, sửa lại lời thề ước ban đầu?

Ba nghìn sợi tóc phiền não, từng chút đè nặng trên vai, khẽ khàng rũ xuống. Cô bỗng nhiên kêu lên: “Đi, đi cắt tóc cái đã.”

Trì Tuyết cười nói: “Đầu tóc thoải mái, chưa chắc mọi sự hết thảy đã thoải mái.”

Bách Hợp không nói, hôm nay chỉ có thể lo đến chừng đó thôi. Là uống công, là phí công, hay là giấu đầu hở đuôi, để ngày mai suy nghĩ.

Ngày mai, ngày mai biết là cùng người nào, cầm tay ước hẹn, trăm năm hảo hợp?

Nếu cuộc sống chỉ như thưởng ban đầu

Tác giả: Phỉ Ngã Tư Tồn

Toàn khoa Công Trình chỉ có sáu nữ sinh, Giang Thành nhỏ tuổi nhất, nên bị mọi người trong phòng phán cho biệt danh "Lục muội", sau đó dần dần lan rộng ra, đến năm thứ hai đại học, tất cả mọi người đều gọi cô một tiếng "Lục muội". Khi Hứa Vọng Hải chuyển đến, Giang Thành lại trở thành "Thất muội". Giang Thành cảm hận chất vấn: "Hứa Vọng Hải, tại sao cậu lại làm mình rớt xuống một cấp?" Hứa Vọng Hải đáp lại một cách đặc ý: "Giang Thành, không phải cậu vừa xếp hàng thứ bảy sao?"

Giang Thành liền lườm anh: "Đừng hể mở miệng ngậm miệng cũng Như Nguyễn, ai chẳng biết cậu sắp được như Nguyễn." Thật ra thì việc Vọng Hải theo đuổi Như Nguyễn cũng không hoàn toàn thuận buồm xuôi gió, ngay cả Giang Thành cũng không thể giúp được anh, mặc dù Như Nguyễn và Giang Thành từ nhỏ quan hệ rất tốt, cho tới bây giờ vẫn như hình với bóng, cùng nhau ăn cơm cùng nhau rót nước cùng ra cùng vào, đến lúc tắt đèn cũng không muốn trở về phòng riêng của mình, thường xuyên ôm nhau chung giường mà ngủ. Giang Thành từng có lần tự giễu: "Mình nhất định là nữ sinh mà nam sinh toàn trường thống hận nhất, dám chiếm đoạt hoa khôi Như Nguyễn của trường." Như Nguyễn liền cười hì hì khoác vai cô: "Mình mới là vậy đó, không chịu buông tay khỏi đóa

hoa thơm.”

Giang Thành chỉ có thể giúp Vọng Hải nói một lời: “Như Nguyễn, cậu và Vọng Hải rất xứng đôi, hoa khôi của trường đứng bên nam sinh tuần tú nhất, trong tiểu thuyết đều là như vậy.” Ánh mắt mê hồn của Như Nguyễn nhàm chán liếc xéo, đôi làn thu thủy dập dờn quyền rũ: “Giang Thành, để Vọng Hải cho các nữ sinh xuất sắc khác đi, mình không muốn chìm trong vũng nước đục đó.”

Đến năm thứ ba Đại học, Giang Thành vứt bỏ sự nghiệp học hành ôm chí lớn, càng ngày càng ít dự công khóa, hoặc cúp học mò đến Thư viện Nghệ thuật Nhiếp ảnh của trường từ sớm, hoặc vùi đầu lặt lặt tra cứu đồng tài liệu ở Đồ Thư Quán, hoặc thường nằm dài ở ven bờ sông, chạy nhảy đến khi ướt hết giày. Kết quả bị vị đứng đầu trong Tứ đại danh bổ của trường - Diệt Tuyệt sư thái - bắt quả tang - lúc điểm danh không thấy có mặt cô, bèn cho sinh viên đi tìm. Cho tới bây giờ Diệt Tuyệt sư thái luôn là loại người lòng dạ sắt đá, lập tức tuyên bố ở kỳ thi cuối sẽ cho cô đẹp mặt, Giang Thành ảo não một hồi lâu, chỉ trốn ở trong phòng tự kỉ, vừa đúng lúc Vọng Hải gọi điện đến, lập tức nín lấy cái phao cứu sinh: “Anh vợ, lúc này anh nhất định phải giúp em.”

Vọng Hải không biết là nên khóc hay nên cười, nói: “Nghe cậu gọi một tiếng này, cũng biết là không có chuyện tốt.” Cô chưa từng gọi anh như vậy, bởi không chịu nhận Như Nguyễn là chị, như thế với cô đó là một thua thiệt thật lớn, Như Nguyễn hơn cô mấy tháng, năm

đó Giang Thành học tiểu học vào sớm một năm, thành ra đến khi vào trung học cấp I so ra lại nhỏ hơn các bạn đồng lứa, thường bị bạn học trêu cợt là em gái nhỏ, lúc vào đại học cũng vẫn như vậy, thế nên cô hận nhất là số tuổi của mình. Giang Thành nhớ đến khuôn mặt lãnh huyết vô tình của Diệt Tuyệt sư thái, hướng về điện thoại bấm phím bấm: "Mình mặc kệ, nghe nói người Diệt Tuyệt sư thái có cảm tình nhất chính là cậu, cậu phải thay mình giải quyết bà ấy."

Vọng Hải đáp ứng, chỉ nói: "Sau khi đại sự thành công phải mời mình ăn cơm."

Sau đó Giang Thành kì kèo với Vọng Hải nói sẽ cùng Như Nguyệt ăn ở một tiệm nhỏ, đang mùa hè nắng nóng nổ mỡ lại đòi ăn lẩu, Giang Thành đầu đầy mồ hôi cao hứng gắp một xâu thịt dê, miếng bò mập, ớt chỉ thiên, đậu hủ, rau xà lách, thịt chiên, rau chân vịt...Vọng Hải đột nhiên bật một tiếng cười khế, Như Nguyệt nhẹ nhàng cất giọng hỏi: "Vọng Hải, cậu cười gì?"

Vọng Hải mỉm cười đáp: "Mỗi lần cùng Giang Thành ăn cơm, mình lại cảm thấy đặc biệt ngon miệng. Mình nghĩ nếu sau tốt nghiệp cậu ấy không tìm được việc làm, chỉ bằng đi làm nhà ẩm thực chuyên nghiệp đi."

Giang Thành phì nhở luôn miệng: "Vọng Hải, cậu lại dám rửa mình như vậy? Mình mà không tìm được việc, sẽ ăn bám Như Nguyệt, bắt cậu ấy nuôi mình." Như nguyệt mỉm cười yếu ớt, cùng Vọng Hải tay nắm tay nhìn Giang

Thành chém giết tứ phương. Ánh mặt trời chênh chếch bên ngoài quán cơm nhỏ, lá cây khuyh diệp đã ngả sang màu đỏ từ lúc nào, từng chiếc tan tác tung bay trong gió, loại cây này thường rụng lá sau mùa xuân. Như Nguyễn chợt nhẹ giọng nói: "Giá mà cả đời chúng ta đều được giống như bây giờ." Giang Thành đang ăn một miếng ớt cay, bị sặc trong cổ họng, ho sùng sục đến mức thiếu chút nữa rơi nước mắt.

Sau khi cơm nước xong, Vọng Hải và Như Nguyễn đi đến phòng tự học, Giang Thành mượn một cuốn Tâm Tân Ký, chạy như bay qua một bên xem tiểu thuyết, bất chợt nhìn cây anh đào đã sớm quá kỳ ra hoa ngoài cửa sổ mà ngẩn người, có tiếng người cất lên bên tai: "A, xin hỏi cậu là Giang Thành sao?"

Sau này Giang Thành thường hỏi Minh Viễn, làm thế nào nhận ra cô. Minh Viễn chẳng mặn chẳng nhạt đáp: "Mình hỏi Vọng Hải tin tức về cậu, cậu ấy chỉ nói, ngàn vạn lần đừng để cậu lừa gạt." Thật ra thì Vọng Hải cũng không chỉ nói mỗi câu này, anh còn nói cho Minh Viễn biết Giang Thành thích nhất là tiểu thuyết, anh nói cô không hề giống như trong tưởng tượng của Minh Viễn. Bài văn của cô trên tập san của trường đúng là có khiến cho một số người chú ý, mang đến cho cô biệt danh nữ văn sĩ Quỳnh Dao, Minh Viễn đã nói: "Mình vừa nhìn, thấy cạnh cửa sổ tầng một một cô gái đang cúi mũi vào quyển sách, nhất định đó là cậu." Ngày đó Minh Viễn mặc một chiếc Jeanswest giảm giá mua được ở đường Tôn Bạch, mái tóc ngắn bóng lưng nhỏ thoát nhìn giống như

một nam sinh yếu ớt.

Lúc nhà trường tổ chức cho sinh viên chọn địa điểm thực tập, Vọng Hải đi Bắc Kinh, Như Nguyễn lưu lại Trùng Khánh, Giang Thành lại chọn một thành phố nhỏ. Vọng Hải kinh ngạc: “Giang Thành, đầu cậu bị sao rồi?” Giang Thành chỉ muốn tách ra một mình, thật ra Vọng Hải biết rõ nguyên nhân, khẽ thở dài, nói: “Được.”

Chẳng qua là muốn ở gần Minh Viễn một chút, nhưng lại kiêu ngạo không chịu thừa nhận, lòng cố chấp của cô có thể nói kéo dài đến chín vạn tám ngàn dặm. Một trăm bốn mươi ba cây số, nếu như đi xe, chỉ mất hai giờ. Khoảng ba tháng sau khi tốt nghiệp, Vọng Hải gọi điện thoại đến, chỉ nói đúng một câu: “Giang Thành, cậu là đồ ngốc.” Nước mắt Giang Thành chỉ chực có thể như mưa rót xuống, cô đã biết mình vĩnh viễn không đến gần được Minh Viễn, nào chỉ là một trăm bốn mươi ba cây số, khi đó Vọng Hải còn cách cô hai ngàn cây số đó thôi.

Mùa đông năm 2001, Như Nguyễn đi Nhật Bản. Vọng Hải từ Thượng Hải gọi điện thoại tới, oán trách cô: “Giang Thành, tại sao ngay cả hộp laptop cũng không đi?” Kể đó báo cả địa chỉ chỗ làm mới lần số điện thoại cho cô, lúc ấy Giang Thành đang làm báo cáo, số liệu bảng biểu cứ theo tiếng nói của người trong máy nhảy nhót lung tung cả lên, cô bèn tiện tay gõ số điện thoại của anh vào hộp thư điện tử, nhưng chỉ chớp mắt sau đã quên liền mặt khẩu luôn.

Mùa xuân năm 2002, Minh Viễn rốt cục cũng chịu liên

lạc, niềm vui bất ngờ khiến ngay cả giọng nói của Vọng Hải cũng thành xa lạ đến thế, nghe một hồi lâu cô mới nhận ra, anh than thở luôn miệng: "Giang Thành ơi là Giang Thành, xem ra cậu đã có người mới rồi, trọng sắc khinh bạn, ngay cả bạn cũ cũng không nhận ra." Giang Thành hể mở mồm lại khen người kia một câu, câu cuối cùng của Giang Hải trong điện thoại, đôi là: "Thất muội, mình thấy vui cho cậu." Đã từ lâu năm, không nghe anh gọi mình như vậy. Cô ngẩn người hồi lâu, bỗng đứng thấy phiền muộn vô cớ vì quãng thanh xuân khi đó.

Mùa hạ năm 2003, Giang Thành tới Thượng Hải trong một chuyến công tác, cùng Vọng Hải hẹn gặp ở một quán rượu trong đại sảnh. Anh áo mũ chỉnh tề bận tây phục giày da, cô mặc một chiếc quần dài truyền thống thêu hoa, mái tóc dài cuộn sóng rủ xuống trên vai, phảng phất bóng dáng tiên nữ xuất trần. Anh nhìn một hồi lâu mới nhận ra cô, mỉm cười nói: "Chưa từng thấy cậu mặc quần dài bao giờ, lại thêm tóc dài nữa, thật giống như hai người khác nhau." Giang Thành mỉm cười, trong ký ức của Vọng Hải có lẽ cô mãi mãi là một nữ sinh hoạt bát năng động trên sân trường, áo thể thao giày ba ta say mê chơi bóng, không chuyện tình quái nào không làm.

Vọng Hải lái xe đưa Giang Thành ra ngoài ăn cơm, từ phía bắc đến phía nam thành phố, xuyên qua hơn nửa Thượng Hải, đoạn đường trước mặt kéo ra đường như vô tận, ngoài cửa xe tiếng gió rít nhỏ nhẹ. Giang Thành từ đầu đến cuối như chưa bao giờ ngậm miệng, luôn mồm kể đủ loại chuyện, cả xưa lẫn nay. Không hề né tránh khi

nói về Như Nguyễn, oán trách năm đó khi bạn đi cô chẳng hay biết gì. Vọng Hải nhớ tới năm đó Giang Thành cũng biết sơ qua tình cảm của anh với Như Nguyễn, gương mặt hiện lên nét kinh ngạc, tiếp đó nở nụ cười sáng rực như hoa nở, khẽ ngâm: “Hoa cười nào biết lòng gió xuân?” Thật ra thì Như Nguyễn không đọc Hồng Lâu Mộng, Vọng Hải tuy biết rõ lai lịch xuất xứ câu thơ, lại chỉ cười trừ.

Bạn gái Vọng Hải, Nguyệt Mỹ đang ở trong phòng ăn chờ bọn họ, Vọng Hải giới thiệu với Nguyệt Mỹ: “Đây là Thất muội trong hệ khoa chúng ta năm đó.” Giang Thành sửa lời anh: “Là Lục muội.” Vừa cười vừa nói với Nguyệt Mỹ: “Chỉ là một người em gái thôi, Hứa đại ca cũng không có nhiều em gái như vậy.” Trong đại học thường nghe người ta hát câu “Cậu đến tốt cùng có mấy em gái tốt?” Đáng tiếc, bài hát này hôm nay cô cũng đã quên mất giai điệu.

Vọng Hải kể lể vô số chuyện xấu khi còn ngồi ghế đại học của Giang Thành, cười to vui vẻ: “Em không biết năm đó Giang Thành có nhiều biệt danh thế nào đâu, người người ai cũng biết trong khoa có tài nữ Giang Thành, nhà trường phát động cuộc thi viết bài kỉ niệm 60 năm thành lập, người ta đều viết dạng văn trang trọng hô hào, mình cô nàng lại viết tình cảm sướt mướt kiểu uyên ương hồ điệp, bối cảnh nhảy từ thời đó tới nay theo kiểu ngôn tình tiểu thuyết. Hết mặt này tới mặt khác đều là những ngôn từ hoa mỹ sắc sỡ, khiến giáo sư tổ trưởng tổ văn Trần Minh cả con mắt cũng phải rớt xuống...”

Chuyện cũ đã giống như vệt chân trời xa tít tắp, Giang Thành chỉ mỉm cười, nghe được cái tên Minh Viễn cũng đã không còn nhiều xúc cảm. Vọng Hải nắm tay Nguyệt Mỹ hằng hái kể chuyện, từ đầu đến cuối gần như chỉ có mình anh chàng độc diễn, chỉ thấy Nguyệt Mỹ nhẹ nhàng xen ngang: "Vọng Hải không giỏi tiếp khách, mời Giang tiểu thư dùng bữa." Vọng Hải cười nói: "Đúng rồi, năm đó Giang Thành còn từng nói muốn làm nhà ẩm thực chuyên nghiệp." Năm xưa nơi quán cơm nhỏ gần trường học, ngoài cửa sổ là một tầng ánh dương trong suốt, ngày hôm nay ngoài nhà hàng sang trọng là ánh đèn đường đô thị rực rỡ. Giang Thành ngắm Nguyệt Mỹ mỉm cười nhẹ nhàng, từ đuôi lông mày đến khóe mắt đều là hạnh phúc.

Tháng 7 năm 2004, ngoài cửa sổ trời đổ mưa không ngớt như đang khóc, Giang Thành không ngừng quay số điện thoại, đáp lại vẫn là tiếng máy trả lời tự động. 1 giờ 49 phút đêm, cả thành phố đang chìm trong giấc ngủ, toàn thế giới đang chìm trong giấc ngủ, chỉ còn lại mình cô tuyệt vọng. Nước mắt thể thọt rớt xuống, cô chỉ muốn tìm một người có thể nói chuyện cùng, đôi mắt đắm lệ giàn giụa nhìn lại, cuốn sổ danh bạ chẳng chịt, nhưng chỉ có một dãy số mà cô quen thuộc. Không chút e dè bấm số, hóa ra Vọng Hải vẫn chưa ngủ, nghe thấy cô khóc bù lu bù loa, im lặng không lên tiếng, cũng không hỏi gì, khi Giang Thành khóc đủ rồi, lúc này mới nhớ tới người bên kia đầu dây, lại càng đau lòng. Cuối cùng Vọng Hải nhẹ nhàng thở dài một hơi, nói: "Giang Thành, ra biển đi." Giang Thành còn đang ghen ngào thốn thức, nhưng vẫn mở miệng nói một câu: "Năm đó cùng nhau đi biển một

lần, thiếu chút nữa mình đã chết đuối, không dám liều mạng nữa đâu.” Lời nói càn bậy như vậy, cũng chỉ có thể nói với anh.

Bảy năm, ghé lại chốn cũ, ngay cả ký ức lần đầu gặp nhau cũng vẫn còn tươi mới trong trí nhớ, Vọng Hải bước vào phòng ngủ của các cô, tự giới thiệu rất tự nhiên: “Lục muội, anh là Vọng Hải.” Cô vừa mới gội đầu xong, từng sợi tóc ngắn như sợi mì vểnh lên như nhím, bàn tay ấm áp sạch sẽ của anh, mỉm cười vươn ra nắm lấy tay cô, một đôi mắt hiền lành, trong veo như từng hạt nước rũ xuống từ mái tóc cô. Tiếp đó có người đề nghị chơi bài, lúc đó đang thịnh hành nhất là trò đấu cạ, anh và Giang Thành bắt tay hợp tác, thắng liền mấy trận, ánh mắt của cô vừa khẽ động đậy là anh đã hiểu ý tứ, từ đó đánh ra vô địch thiên hạ. Giang Thành vô cùng đắc ý khoe khoang: “Chúng ta thật đúng là tâm ý tương thông.”

Không hề thẹn thùng, không hề kiêng kỵ.

Cuộc sống có đôi khi chỉ như lúc mới gặp nhau, bay một vòng vẫn về chỗ ban đầu.

Tôi yêu đại ca xã hội đen Trương Chí Tài

Tác giả: Phỉ Ngã Tư Tồn

“Người yêu em nhất chính là tôi, phải làm sao mới có thể khiến em vì tôi mà khổ sở...”

Tiếng chuông điện thoại đột ngột vang lên, Đường Thanh Ba nhin không được, bật cười thành tiếng: “Ngất mất! Ngay cả điện thoại cũng dùng tiếng chuông buồn nôn như vậy, lão Ngũ, em nghĩ anh nên mau đi kiếm một ai đó đi, trong đám người chúng ta, chỉ có anh là còn có chút vẻ phong hoa tuyết nguyệt (phong lưu tiêu sái).”

Trương Chí Tài cười mắng đáp trả: “Cút mẹ cậu đi, bảo tôi làm cái khác còn được, bảo tôi theo đuổi con gái, tôi bó tay.” Vừa nói vừa vui vẻ đi ra ngoài tiếp điện thoại.

Chung Thụy Sơn phẫn nộ nói: “Thật không đây? Cái rắm ấy, cá chắc là cô ta. Để tôi cử hai người ngày 24 giờ quanh quần bên cô ta, một tắc cũng không rời, xem cô ta còn có thể làm gì được không?”

Đường Thanh Ba cẩn thận tiếp lời: “Nếu chỉ đơn giản vậy thì phái người bảo vệ cô ta là được, đằng này bên nhà họ Đinh thật lạ, lại đặc biệt dặn dò phải giao phó cho lão Ngũ, dặn dò tới dặn dò lui. Không kỳ lạ sao, thủ hạ nhà họ Đinh tới vạn người, phái người nào canh chừng nha đầu kia chẳng được?”

Chung Thụy Sơn vuốt tóc: “Nhưng mấy lời của lão Ngũ cũng quá không đáng tin cậy, nói với chúng ta cái gì mà Vi Tiểu Bảo trong Lộc Đình Ký, còn nói gì mà có một dạng bảo bối, mỗi khi nghĩ đến nó thì như bị mắc xương cá, khó lòng phồng bị, bắt cũng bắt không xong, không thể làm gì khác hơn là khi bị mắc xương, thì phải nhanh chóng trộm bảo bối đó. Đây là mấy cái lý lẽ chó má gì? Ở địa bàn của chúng ta, ai dám hạ thủ trộm cái gì của chúng ta? Anh, chỉ cần anh ra lệnh một tiếng, em đảm bảo trong vòng mười mét, quanh nha đầu kia sẽ hoàn toàn sạch sẽ, không có một ai dám đến gần.”

Mạch Định Lạc rốt cục cười một tiếng: “Thằng ngốc, người ta là tới để học đại học, nếu cậu cứ làm bừa như vậy, người ta còn đọc sách thế nào?”

Đường Thanh Ba nói: “Thật ra thì ý tứ của nhà họ Đinh quá rõ ràng, chính là nhìn trúng lão Ngũ, muốn anh ấy thành con rể lại không chịu mở miệng, cho nên mới bày kế như vậy, đem nha đầu kia phỏ thác cho lão Ngũ. Lão Ngũ tuy bị nhắm trúng, anh ấy tuy đã chia tay với chị dâu rồi, nhưng sớm muộn cũng sẽ có ngày gương vỡ lại lành. Dù thế nào cũng không thể cưới nha đầu kia! Cho nên chỉ bằng trước hết tìm người bắt cô ta lại, chuyện còn lại thì dễ làm rồi.”

Chung Thụy Sơn vỗ đùi: “Loại tâm địa gian xảo này, chỉ có Lão hồ ly nhà họ Đinh mới nghĩ ra được, thiếu chút nữa mắc mưu lão! Anh, đáng tiếc em là người đã có chủ,

nếu không đủ lên núi đao xuống biển lửa, em cũng quyết đem nha đầu này thu vào tay, dạy dỗ cô ta cẩn thận.”

Mạch Định Lạc nghe hẳn nói nhăng nói cuội một hồi, quyết định bỏ mặc: “Bất kể thế nào, người nhà họ Đinh đã có nhờ nhờ vả, huynh đệ chúng ta luôn luôn phải giữ chữ Tín. Lão Ngũ là một người đàn ông độc thân, quyết định cũng là của cậu ấy, bảo cậu ấy chiều cổ nha đầu kia nhiều hơn đi.”

Chung Thụy Sơn vốn đang nghĩ vẩn vơ, vội vàng ngẩng đầu lên nhìn chung quanh: “Lão Ngũ? Người đâu?” Đoạn rống lên rất cổ hợng: “Lão Ngũ! Em có việc cần phân phó cho anh!”

“Không phải là ra ngoài tiếp điện thoại sao?”

“Ta chửi con mẹ nó chứ! Shit!” Chung Thụy Sơn lẩm bẩm mắng: “Lão già giảo hoạt.”

Trốn cũng trốn không thoát, buổi tối vẫn bị Mạch Định Lạc gọi tới: “Đi chăm sóc nha đầu họ Đinh kia một chút, người ta bây giờ đang ở trên địa bàn của chúng ta, chúng ta thiếu nhà họ Đinh một món nhân tình lâu rồi, dù thế nào cũng nên nể tình.”

Trương Chí Tài không ngờ tới mình trốn cũng không thoát, kết quả lại là gây ông đập lưng ông.

Chẳng còn cách nào, cau mày đi ra, Hoa Tử lái xe thay hẳn hỏi: “Lão Ngũ, đi đâu?”

” Học viện điện ảnh.” Trương Chí Tài thầm than thở trong lòng.

Hoa Tử nhất thời kính nể sát đất: “Lão Ngũ, hôm nay anh tính của mình tính à?”

Cua! Cua! Cua cái đầu!

Mạch Định Lạc ném cho anh một tấm hình, một người con gái thật xinh đẹp, nhưng... anh nghiêm túc nhìn ước chừng ba mươi giây, mới hỏi: “Bây giờ học viện điện ảnh có chiêu sinh ngôi sao nhỏ tuổi sao? Nha đầu này đã được mười tuổi chưa vậy?”

”Chín tuổi. Năm ấy là chín tuổi.” Mạch Định Lạc có vẻ vô cùng hả hê nói cho anh biết: “Nghe nói nha đầu kia không thích nhất là bị chụp hình, cho nên không có hình lúc lớn. Bên nhà ấy phái người tìm thật lâu mới tìm ra, những hình khác nhỏ hơn, tất cả đều là trẻ con.”

Trương Chí Tài lần đầu tiên trong đời nẩy lên cảm giác hoa mắt.

Cũng may còn có thể mang theo vệ sỹ, trên đường anh gọi một cú điện thoại cho lão Bát, không đợi đến cửa học viện điện ảnh, lão Bát đã gọi lại, nói cho anh biết rõ ràng

nhà đầu kia ở phòng mấy lầu mấy trong ký túc xá, trong phòng ngủ còn có ba nữ sinh khác, tên họ quê quán cha mẹ công việc đơn vị thậm chí còn có trình độ chuyên nghiệp, trình độ văn hóa...Thật không uổng công Mạch Định Lạc lão gia đã khen: "Lão Bát thật thích hợp làm công tác tình báo, là một nhân tài!"

Lão Bát thuận tiện còn đem sơ đồ trường học gửi tới cho anh, sau đó hót thao thao trong điện thoại: "Xinh đẹp! Thật xinh đẹp! Là minh tinh trời sinh! Không ngờ nhà họ Đinh có cô con gái xinh đẹp như vậy, lão Ngũ, lúc này anh thật đào hoa, hồng nhan họa thủy đó!"

"Câm đi!"

Đến cửa trường học, Trương Chí Tài bỗng thấy vui vẻ, vốn anh tưởng là xe mình quá khoa trương rồi, ai ngờ hôm nay là Chủ nhật, trước cổng trường học Mercedes-Benz, BMW... như nước, thậm chí còn có Bentley, không trách được bên nhà họ Đinh thấy không yên lòng, đây vốn không phải trường học, so với hộp đêm còn khoa trương hơn. Để con gái xinh đẹp của mình ở chỗ này, sao có thể yên tâm cho được?

Hoa Tử nghênh ngang đỗ xe vi phạm luật lệ, sau đó nói: "Lão Ngũ, em chờ anh ở chỗ này."

"Được!" Anh xuống xe, nghĩ ngợi gì đó, lại gõ cửa xe, Hoa Tử vội vàng hạ cửa sổ xuống, Trương Chí Tài nói: "Thằng ngốc nhà cậu nên đang hoàng ở trong xe, chớ

ngứa tay động đến mấy cái xe kia, ở chỗ này, chủ xe chắc chắn có lai lịch không tầm thường, cậu chớ rờ mó chầm mút vào, đến lúc có chuyện, anh đây cũng không giúp được cậu!”

Hoa Tử nhếch miệng cười một tiếng: “Lão Ngũ anh cứ yên tâm đi, em ngủ chút đây.”

Trương Chí Tài chưa từng gặp qua giáo viên đại học, khí trời tháng Chín mát mẻ, theo bóng cây đi vào, rất nhanh tìm được tòa nhà kia.

Trông cửa là một bà lão, với dáng vẻ vạn người không thể qua: “Làm cái gì vậy hả? Đây là KTX nữ sinh! Sao cậu dám làm loạn?”

“Tôi là anh trai Đinh Mai, tôi tới gặp em ấy một chút!”

Bà lão đến cả mí mắt cũng lười động: “Cậu là anh trai Đinh Mai? Hôm nay có hơn chục tên đàn ông tự xưng là anh trai tìm đến cô ấy, cậu là người thứ mười sáu rồi, mẹ nó cậu cũng quá là dối trá.”

Trương Chí Tài dờ khóc dờ cười: “Vậy, bà thay cháu gọi điện thoại, gọi Đinh Mai xuống đây đi.”

Bà lão không làm: “Đây là điện thoại nhà nước, tại sao lại phải gọi cho cậu? Cậu muốn tìm người thì ra ngoài tự gọi đi.”

Vừa dứt lời, chỉ nghe phía ngoài có người rất cổ hống kêu: “Tài Tử Di! Tài Tử Di!”

Trương Chí Tài thấy đó là một tên nhóc nam sinh, đứng ở trên khóm hoa ngễnh cổ gọi: “Tài Tử Di! Tài Tử Di!”

Mơ hồ nghe trên lầu có giọng nữ đáp lại, một lúc sau, quả nhiên có một nữ sinh rầu rĩ chạy xuống, ra khỏi cửa cùng nam sinh kia nắm tay sóng vai mà đi.

Trương Chí Tài sợ run cả người, nhưng ngoài mặt vẫn cố thể hiện khí thế đứng đắn thản nhiên hướng bà lão nói: “Bà cho cháu số phòng ngủ, cháu tự gọi cho em ấy được.”

Bà lão thản nhiên nói: “ Số phòng ngủ của nữ sinh thuộc về vấn đề lý lịch, chúng tôi không thể tùy tiện tiết lộ.”

Chẳng lẽ thật sự anh phải giống nam sinh kia, đứng phía ngoài, trên khóm hoa ngễnh cổ gọi?

Quá mất mặt, đi ra gọi cho lão Bát, hỏi số điện thoại phòng ngủ của Đinh Mai. Lão Bát cười: “Em tưởng anh đã có số di động của cô ấy, cho nên vừa rồi mới không nói cho anh biết, he he...”

Anh đã gọi từ sớm cho cô ta, nhưng điện thoại di

động của cô ta tắt máy, nếu không anh làm gì phải uất ức như vậy?

Điện thoại trong phòng KTX vang lên thật lâu mới có người nhận, vừa mới tiếp thông, chỉ nghe thấy tiếng nhạc thô tục: “Giữa sóng gió biển người lại gặp được em, từng nét mê hoặc từng nét quyến rũ...”

Anh không nghe ra đây là người hát, chỉ cảm thấy giống quỷ khóc sói tru hơn, trong điện thoại mơ hồ có tiếng người “Alo” một tiếng, anh liền vội vàng hỏi: “Xin hỏi Đinh Mai có ở đây không?”

Đối phương đáp lại câu gì anh nghe không rõ, tiếng nhạc quá lớn, anh không thể làm gì khác hơn là đề cao thanh âm hỏi lại một lần, đối phương nói anh vẫn nghe không rõ lắm, đến lần thứ ba, đối phương rốt cục không nhin được, anh cũng rốt cục nghe rõ ràng, thì ra là cô ấy nói là: “Chính là tôi!”

Anh thở phào một cái thật dài: “Tôi là Trương Chí Tài, anh Mạch bảo tôi tới thăm cô một chút.”

Cô không nhin được bức bối đáp: “Vậy anh chờ đó.” Rầm một tiếng dập điện thoại luôn.

Trương Chí Tài chỉ muốn hét thật to trước tính khí vị đại tiểu thư này.

Một lát sau quả nhiên có một nữ sinh xuống lầu, Trương Chí Tài từ xa nhìn lại, một mái đầu tóc ngắn màu đỏ, trên người là một bộ tơ tằm gần như trong suốt, khắp nơi không phải bằng quần mà chính là nếp nhăn của vải. Anh không biết đây là mẫu thiết kế mới nhất, còn tưởng rằng cô mặc đồ ngủ đi xuống nữa, vừa nhìn mặt cũng thấy dọa người, xanh ngắt, chờ đi đến gần, mới phát hiện thì ra màu xanh ngắt đó chính là của mặt nạ dưa leo.

Thấy anh nhìn mình chằm chằm, Đinh Mai vô cùng khó chịu, đưa tay ra: "Lấy ra mau."

"Cái gì cơ?" Trương Chí Tài lần đầu tiên cảm giác mình là đồ đần, hoàn toàn không theo kịp phản ứng của vị đại tiểu thư này.

"Không phải anh đến là để gặp tôi sao?" Đại tiểu thư nói: "Đưa tiền đi, không trả tiền anh không thể gặp tôi?"

Trương Chí Tài cười khổ, lấy ví tiền ra: "Không biết chi phiếu có được hay không?"

"Được!" Đại tiểu thư dùng ngón giữa kẹp lấy tờ chi phiếu kéo ra: "Được rồi anh có thể đi, tôi sẽ nói với lão già anh đã đến thăm."

Trương Chí Tài còn đang mãi nghĩ chuyện quái gì đang xảy ra thế, đại tiểu thư đã quay đầu đi lên lầu.

Hừ, nể mặt ông già cô, không thèm chấp nhặt với cô.

Anh đi ra, Hoa Tử thấy anh liền mở cửa, từ xa đã hỏi: “Lão Ngũ, sao lại ra một mình? Không mang theo cô ấy đi ăn tối sao? Đúng rồi cô ấy thật xinh đẹp đúng không?”

“Lái xe!”

Xinh đẹp cái đầu, trang điểm đậm cả mặt, cái gì cũng không thấy.

Vốn là anh cũng cũng không để tâm chuyện này, ai ngờ không quá hai ngày, ngân hàng thông báo, tiền của anh bị chi tiêu bạo phát. Trương Chí Tài sợ hết hồn, lúc này mới nhớ tới chi phiếu của mình đã bị Đinh đại tiểu thư cầm đi, vì vậy gọi một cú điện thoại cho cô ta.

Tạ ơn trời đất lần này điện thoại di động của cô ta gọi được, hơn nữa nghe giọng còn vô cùng lễ phép: “Xin chào! Tôi là Đinh Mai.” Anh báo tên của mình, nhưng đối phương hình như bị bất ngờ: “Trương Chí Tài? Thật xin lỗi, tôi không quen.”

“Chiều hôm trước anh Mạch bảo tôi tới trường học của bọn cô thăm cô, cô quên rồi sao? Lúc ấy cô còn đắp mặt nạ đi xuống, sau đó tôi đưa cho cô quyển séc...”

Cô vẫn rất lễ phép: “Thật xin lỗi, vậy nhất định là anh nhầm rồi, tôi chưa bao giờ biết đắp mặt. Với lại tối hôm

trước tôi không có ở đây, tôi ghé qua nhà.”

Lòng Trương Chí Tài nhất thời trầm xuống, không thể nào, hành tẩu giang hồ nhiều năm, sẵn nhận nay lại bị nhận mỗ mắt? Xem ra thể diện của mình có thể ném đi được rồi.

“Trương đại ca, bây giờ tôi đang ở phi trường, đang lên phi cơ.” Cô có chút áy náy: “Hai giờ sau tôi sẽ đến Bắc Kinh, chờ tôi trở lại rồi liên lạc có được không?”

“Vậy tôi tới phi trường gặp cô.”

“Được.” cô khéo léo nói: “Cám ơn Trương đại ca.”

Anh ở phi trường đợi hơn nửa ngày, cũng không thấy ai có vẻ là Đinh đại tiểu thư, đang buồn bực, chợt có một thiếu nữ từ trong đi ra ngoài, ngẩng đầu nhìn quanh. Trương Chí Tài nhìn vẻ ngoài của cô gái này đoán chừng chắc không quá mười tám mười chín tuổi, để tóc dài, mặc bộ quần áo bình thường nhất, điểm nổi bật duy nhất là mang kính râm thật to, che mặt đi phân nửa, Trương Chí Tài nghĩ thầm chắc không phải là người này chứ, ngay cả vóc dáng so với người anh gặp hai ngày trước còn gầy nhỏ hơn.

Ai ngờ không đợi anh nhìn kỹ, thiếu nữ kia đã tháo kính râm xuống, lộ ra khuôn mặt xinh đẹp khoáng đạt, nhẹ nhàng cười, gọi một tiếng: “Anh Ngũ!” Nói với anh:

“Anh là anh Ngũ? Tôi nói anh sẽ đến phi trường gặp tôi, ba liền gửi hình của anh đến di động của tôi, bọn họ sợ tôi bị người khác lừa gạt.”

Một lúc lâu Trương Chí Tài nói không ra lời, không phải do người trước mắt xinh đẹp động lòng người, giống như một đóa hoa sen mới nở, so với hình lão Bát đưa anh còn xinh đẹp hơn gấp N lần! Cũng không phải là do cách ăn mặt của cô khiến anh mở rộng tầm mắt, càng không phải là vì vẻ ngoài ngoan ngoãn của vị đại tiểu thư này. Mà là bởi vì ở địa bàn của mình, anh đã bị... người... lừa gạt... rồi!

Mất mặt quá mất mặt quá ! Tin này lan truyền ra ngoài anh còn mặt mũi nào lặn lội trên giang hồ?

Trong nháy mắt, anh chợt nảy ra ý muốn giết người.

“Xe ở bên ngoài.” Anh hỏi: “Hành lý của cô đâu?”

“Ngày nghỉ nào tôi cũng về nhà, mang hành lý làm gì chứ.” Cô vẫn trang nhã cười: “Cám ơn anh Ngũ tới đón tôi.”

Mỗi chủ nhật đều bay về nhà nghỉ ngơi sau đó lại bay trở về, thật là có phong cách của một tiểu thư.

Ở trên xe anh hỏi cô: “Có muốn đi ăn gì không, tôi mời cô ăn tối, muốn ăn gì?”

“Cánh gà nướng.” Đại tiểu thư thật thích thú nói: “Ở phía cổng tây trường học của chúng tôi, nướng rất ngon.”

Trương Chí Tài nhìn khuôn mặt ngây thơ tươi cười của cô, trong lòng đột nhiên như có cái gì nảy lên: “Tôi biết một nơi bán cánh gà nướng rất ngon, có muốn thử chút không?”

“Được!”

Cái quán anh dẫn cô đến quả nhiên rất ngon, cô ăn được rất nhiều, cuối cùng còn uống cạn một chén nước trái cây lớn: “No bụng quá, cảm ơn anh Ngũ.”

Trương Chí Tài không ăn, chỉ hút thuốc lá: “Tôi thường xuyên dẫn Tiểu Lai đến đây ăn.”

“Tiểu Lai?” Đôi mắt đen lúng liếng của cô nhìn anh, phảng phất có chút nghi ngờ.

“Con của anh Mạch.” Anh nói: “Năm nay được bốn tuổi, rất thích ăn cánh gà nướng.”

Có vẻ như cô rất thích trẻ con: “Nhất định rất dễ thương.”

“Đúng vậy.” Anh phui tàn thuốc, nghĩ thầm giống như cô đó. Anh nhìn đồng hồ: “Mới hơn sáu giờ, không bằng chúng ta đi thăm Tiểu Lai một chút? Nó thích nhất là mấy

chị xinh đẹp. Thăng bé này từ nhỏ đã không thích đi nhà trẻ, mỗi ngày chỉ chơi cùng bảo mẫu, nếu như chúng ta đến thăm nó, nó nhất định rất vui.”

Cô nói: “Được.”

Tài xế đưa bọn họ đến biệt thự Đông Giao, cô quan sát sau khi xuống xe: “Phong cảnh rất u tĩnh.”

Anh nói: “Mua ba năm trước, ngày đó giá đất thấp.”

Hai người vào phòng khách, anh tự mình đi pha trà, cô chợt nhớ ra: “Tôi quên túi ở trên xe.” Anh nói: “Không sao, tôi đi lấy cho cô.” rồi gọi điện thoại cho Hoa Tử nhờ lấy túi, cô nếm thử một ngụm trà, chợt cau mày nói: “Anh Ngũ, trà Phổ Nhị này nồng quá...”

Anh hớp một ngụm trà, nói: “Vừa mà, Phổ Nhị phải uống đậm.”

Nhìn cô uống xong hơn nửa tách trà, anh đưa cô lên lầu thăm Tiểu Lai, sau khi vào phòng, anh mới tranh thủ hỏi: “Định tiểu thư, đóng phim rất vui phải không?”

“Tôi học khoa Mỹ thuật.” Cô cười híp mắt quay đầu lại: “Không phải khoa Điện ảnh.”

“Khoa Mỹ thuật?” Anh cũng cười: “Tôi thấy cô rất có thiên phú, không làm diễn viên rất đáng tiếc.”

Đôi mắt to đen lung liếng nhìn anh: “Cám ơn anh Ngũ đã khích lệ. Đúng rồi, không phải anh nói dẫn tôi tới chơi với Tiểu Lai sao, nó ở đâu thế?”

Trương Chí Tài đột nhiên nắm lên tay phải của cô, dọa cô sợ đến mức thiếu chút nữa thét chói tai: “Anh muốn làm gì?”

Anh đem tay cô lật qua: “Định đại tiểu thư, cô có thể mang tóc giả, có thể thay quần áo, có thể đi giày cao gót, ngay cả giọng nói cũng có thể cố ý dề thấp. Nhưng cô đã quên trên cổ tay mình có nốt ruồi! Cô còn muốn chơi tới khi nào? Kỹ thuật diễn của cô đúng là số một. Đã lừa gạt bao nhiêu người rồi? Tôi nói cho cô biết, hôm nay rơi vào tay tôi, tôi nhất định khiến cô ăn đủ!”

Cô mở trừng hai mắt, nhìn ánh mắt anh sắc như chim ưng, rốt cục bại trận, dùng thanh âm hơi nức nở: “Tôi sai rồi anh Ngũ, tôi chỉ thấy chơi vui thôi, anh đừng đánh tôi... Càng đừng nói cho ba tôi biết... Tôi sai rồi... Anh tha cho tôi được không?”

“Tha cho cô?” Anh giận đến mức chỉ muốn đánh vào mũi cô. Anh nói: “Cô cảm thấy rất thú vị sao? Đem người xung quanh đùa bỡn, ngay cả tiền cũng văng mạnh tay, trong vòng hai ngày rốt cuộc cô tốn bao nhiêu tiền rồi? Rốt cuộc cô đã mua những thứ gì? Bây giờ ngoài đường người xấu nhiều như vậy, động một chút sẽ lừa tiểu cô nương như cô vậy, cô cảm thấy cô thật thông

minh? Tôi cho cô biết, thông minh quá sẽ bị thông minh hại, thử nghĩ vạn nhất cô thật sự gặp được người xấu, đến lúc đó chết thế nào cũng không biết...”

Đột nhiên anh cảm thấy hơi hoa mắt, chuyện gì đang xảy ra...

Đinh Mai điềm nhiên cười: “Anh Ngũ, cảm ơn anh đã nhắc nhở tôi, bây giờ bên ngoài người xấu rất nhiều, động một chút là hạ thuốc mê, loại thủ đoạn này thật hạ lưu, tôi còn tận mắt thấy đó.”

Anh chỉ muốn gầm thét, cô ta mắng anh hạ lưu? Cô ta dám chửi anh hạ lưu! Anh hạ chút dược liệu trong trà, chẳng qua là muốn hù dọa nha đầu này một chút, cô ta lại dám đem trà đánh tráo! Cô ta lại dám mắng anh hạ lưu! !

Nhưng anh không thể hô lên, loại thuốc mê này hiệu quả cực nhanh, tứ chi anh như nhũn ra, mặc dù còn có thể hơi nhúc nhích, nhưng lại yếu ớt gượng gạo không có nửa phần khí lực, lời nói ra cũng chỉ là mấy tiếng lều bều.

Rốt cuộc anh cũng thấy khinh thường nha đầu này, con gái nhà họ Đinh! Rốt cuộc cũng khinh thường! Cô quan sát tình trạng của anh, cảm thấy hứng thú vô cùng: “Thuốc này thấy rất hiệu quả sao?”

Cô khóa trái cửa phòng, sau đó bắt đầu cời y phục của anh.

Anh trợn to hai mắt nhìn cô, cô cười rất lưu loát, anh không biết cô muốn làm gì, chỉ một lát sau, anh đã bị cười trần trụi hết, ngay cả quần lót cũng bị cô lột xuống ném qua một bên, anh chỉ muốn khóc, nha đầu này còn quan sát từ trên xuống dưới, hơn nữa còn chú trọng nhất đến chỗ đó của anh: "Thì ra là của đàn ông chính là như vậy."

Gân xanh trên trán Trương Chí Tài cũng bạo phát, anh nhất định phải dạy dỗ nha đầu này! Nhất định!

Sau đó cô bắt đầu cởi y phục của mình, mặc dù anh không nhúc nhích được, nhưng mồ hôi lạnh bốc lên, anh muốn nói chuyện, nhưng chỉ phát ra thanh âm mơ hồ không rõ, cô cúi người ghé sát vào mặt anh mới nghe rõ, thì ra anh nói là: "Cô muốn làm gì?."

Cô tiếp tục cởi y phục của mình, vô cùng đặc ý nói cho anh biết: "Chớ khấn trương, chúng ta chụp hình, chụp hai bức là được." Cô lấy điện thoại di động ra: "Cười một cái nào, anh Ngũ, nào! Cười đậm đặng đi nào!"

Anh dường như một hơi cũng thở không nổi, chỉ muốn cắn lưỡi tự vẫn.

Cô đem tay anh đặt lên bộ ngực mình, bày ra tư thế, sau đó tựa đầu vào ngực anh, giơ điện thoại di động chụp ảnh: "Anh Ngũ, tôi biết sau này anh nhất định không tha cho tôi, vậy nên chúng ta chụp vài tấm hình, nếu sau này anh dám đụng đến một sợi tóc của tôi, tôi liền đem hình

này đưa cho ba, anh nhất định vô cùng biết rõ, ba tôi tính khí không được tốt lắm, ông già ấy mà nhìn thấy hình này, đến lúc đó anh chắc chắn hoặc là cười tôi, hoặc là thẳng nhỏ bị chém thành tám miếng đi đút cho chó săn.”

Băm nát thẳng nhỏ?

Một lần nữa Trương Chí tài muốn cắn lưỡi tự vẫn!

Anh dùng đến tận khí lực toàn thân la lên, phát ra thanh âm như là hơi thở mong manh: “Một cô gái như cô sao có thể quý quái đến vậy...”

“Rồi, rồi, tôi quý quái...” Cô bày ra bộ dạng như chú chim cút dán vào ngực anh, cười đến mức càng giống như chim cút nhỏ, lăn qua giẫy lại. Tóc của cô cọ tới cọ lui trên ngực anh, cọ đến mức anh... có phản ứng...

Thật không chịu nổi!

Cái này anh cũng không thể khống chế, ai bảo anh bị cười hết ép nằm trên trên nệm, rồi thì cô lại chỉ mặc áo lót, áp trên người anh như vậy, như vậy... Anh lại là thân nam nhi khỏe mạnh, tinh lực dồi dào...

Anh đỏ mặt nhất định phải rất giống Quan công, bởi vì cô đã phát hiện ra: “Oái, người anh nóng quá!” Cô chú ý tới thân thể anh có chút biến hóa: “A! Cái đó cái đó của anh...”

Lần thứ ba Trương Chí Tài muốn cắn lưỡi tự vẫn...

Anh dùng sức cắn nhẹ đầu lưỡi, cắn đến chảy máu, đau đến mức khiến anh hít vào thở ra một hơi, đồng thời tứ chi cũng cử động được một chút, tốt lắm, được hiệu quả rất cục đang dần dần tản đi, thật may là anh chỉ uống một ngụm trà.

Lúc anh đang âm thầm cảm thấy may mắn thì thời điểm chết người xảy ra, cô tiện tay rút một cành hoa hồng từ trong bình hoa, thọc bảo bối của anh một cái: "Dáng dấp nó sao lại xấu vậy!"

A!

Anh không thể nhịn được nữa nhào tới, lập tức đem cô đặt trên mặt đất. Cô bị dọa cho sợ hãi kêu to, liều mạng giãy giụa: "Sao anh đột nhiên cử động?"

Cô ở phía dưới uốn éo khiến anh chỉ muốn nổi điên, rống to: "Cô đừng cử động!"

Cạch! Oanh! Rắc! Phan! Bẹt...

Nhiều năm về sau, Đường Thanh Ba vẫn còn xanh mặt tường tượng: "Nghe nói, hiện trường là một mảnh oanh liệt, trong phòng cái gì có thể đánh nát thì bị đánh nát toàn bộ, ghế sa lon lật, khay trà đổ, thảm xốc... Ngay cả

hộ tử cũng bị mó đến... Không biết hai người kia rốt cuộc là làm gì? A, không đúng, là không biết hai người kia rốt cuộc là làm như thế nào..."

Mặt Trương Chí Tài cũng tái xanh: "Đường Thanh Ba!"

Chung Thụy Sơn cười toét miệng: "Thằng Ba! Chú rể muốn nổi đóa rồi đó, đừng nói nữa, chuyện cũ mấy năm trước còn có gì đáng nói. Đừng quên hôm nay chúng ta phải đục tường phá đêm động phòng hoa chúc đó, chốc lát nữa sẽ có thể xem truyền hình trực tiếp!"

Chung Thụy Sơn đã được như nguyện, thấy lão Ngũ từ trước đến giờ chưa từng nghiêm túc đến vậy, mặc Tây phục thẳng thớm, ngực mang hoa tươi, áo mũ chỉnh tề, lại một lần nữa mất khống chế phát điên: "Tránh ra, phù rể đây!"

Mãi không thay lòng

Tác giả: Phi Ngã Tư Tôn

Thật ra trái tim Nam Bình đã rung động xao xuyến ngay lần đầu tiên gặp gỡ Đỗ Tử Y. Đỗ Tử Y không phải người con gái xinh đẹp tuyệt trần, nhưng dáng người mảnh khảnh, như liễu yếu đào tơ. Khi khoác lên người chiếc sườn xám màu vàng thêu nhành mai bằng chỉ bạc, nhìn hư hư thật thật, ngay phần thắt lưng kia, một vòng eo thon gọn chưa đầy một vòng tay. Đúng là làm người xem nhìn đến mê mẩn.

Với kiểu y phục như sườn xám, tuổi tác và khí chất chỉ cần hơi khác biệt sẽ khó nắm bắt, một khi đã đơn giản thì sẽ càng thêm phần trong sáng, một khi đã từng trải thì càng thêm vẻ phong trần, một phút bất cẩn là sẽ thành kịch cớm. Thế mà Đỗ Tử Y mặc sườn xám lại khéo xinh, như một nhành cúc mảnh khảnh, nở muộn màng, mà vẫn thướt tha yêu kiều.

Cõi lòng anh bịn rịn lưu luyến, vì thế một tháng bốn tuần đều đến quán cafe "Rèm tây gió lộng". Thật ra trong quán cafe này, còn có nhiều khách nữ thùy mị và hiền dịu, vừa nhấm nháp một tách cafe mocha vừa lật giở từng trang sách, tạo nên một khung cảnh tuyệt đẹp. Và chỉ nhìn thoáng qua dáng vẻ diễm lệ của Đỗ Tử Y thôi cũng đã để lại ấn tượng mãnh liệt khắc sâu trong tâm trí anh,

đây mới là vẻ đẹp Nam Bình khao khát nhìn thấy nhất.

Đỗ Tử Y biết đến Nam Bình đã là hai tháng sau đó. Cô nhìn theo phía người phục vụ chỉ, thấy một người đàn ông ăn mặc chỉnh tề và điển trai đang ngồi phía cửa sổ. Anh mặc áo khoác đen, bên trong vận chiếc áo sơ mi màu xanh biển đậm, như mặt biển mùa đông tĩnh lặng. Ánh mắt nhấp nháy có chút mờ lung, chiếc áo sơ mi xanh biển sạch sẽ, thẳng tắp, rất chỉnh tề. Giống như Kiến Dương vậy.

Cô còn nhớ khi quen biết Cao Kiến Dương, cô vẫn còn đảm nhiệm chức Giám đốc bộ phận PR ở khách sạn. Nhờ vào tư liệu lúc check-in của anh, cô mới biết ngày hôm sau là sinh nhật anh, liền thông báo bộ phận PR biết. Do anh là khách quý, vì thế cô tự mình đem bánh sinh nhật cùng champagne lên tận cửa phòng anh.

Đến bây giờ, cô vẫn còn nhớ như in chiếc áo sơ mi xanh biển đậm kia, sạch sẽ thơm mát lại thoang thoảng mùi hương bạc hà thơm ngát. Anh là người khó tính và tỉ mỉ, đòi hỏi dù là chi tiết nhỏ nhoi nhất cũng phải hoàn mỹ.

Lần đầu gặp mặt, nghe được tên của cô xong, anh trầm ngâm, "Tử Y... là một loại hoa cúc." Anh nhìn cô với ánh mắt sáng ngời, ánh nhìn như muốn thiêu đốt. Mặt của Tử Y cũng chẳng phải mỏng như tờ giấy, thế mà không

hiếu sao vẫn ứng đỏ lên, nhẹ nhàng gật đầu thay câu trả lời. Tử Y, đúng thật tên cô là một loại hoa cúc, một loài hoa bé nhỏ.

Tuy nhiên, loài hoa Cao Kiến Dương quý như trân bảo lại là hoa lan. Một chùm hoa sắc thắm, nhà nhà đều thích trưng(1). Tử Y từng cùng anh đến chợ hoa Côn Minh để mua hoa lan, lúc đó mới biết được nó giá trị liên thành dường nào. Cao Kiến Dương kể cô nghe, "Hoa lan có yêu cầu rất cao về độ ẩm cũng như độ ẩm của đất nơi nó sinh trưởng, cao ngạo như một tiểu thư danh môn khuê các vậy."

Những câu nói nghe vàng như ngọc, cô nghe vào tai, ngoài mặt thì cười tươi, nhưng lòng lại hiểu rõ, một loài hoa bé nhỏ như hoa cúc, chỉ sợ chẳng thể sánh bằng loài hoa lan khuynh quốc khuynh thành.

Thời gian về lâu về dài cũng do dự, phải chăng cả hai đều thấy mệt mỏi, và rồi buồn bã chia tay.

Trở trâu thay, Ôn Trên lại không ban cơ hội cho hai người. Ngày 25 tháng 5, thời tiết thoáng đãng. "Rèm tây gió lộng" khai trương thuận lợi, Tử Y loay hoay bận bù đầu bù cổ, không có thời gian để nghỉ ngơi. Trên tường vẫn treo bức ảnh ngày đó đã chụp, cô mặc sườn xám in hoa tối màu, giữa bề bộn lại cảm thấy mãi nguyện vô

vàn, cười ngọt ngào hạnh phúc, bởi vì trước đó cô đã nhận được cú điện thoại anh tranh thủ gọi trước khi lên máy bay. Đã hứa sẽ sự lễ khai trương nhưng lại không thể tham gia được, nên anh cảm thấy áy náy. Cuối cùng anh nói, "Thật xin lỗi, hai ngày nữa anh sẽ về. Tử Y, anh yêu em, đến chết cũng không thay lòng."

Đến chết cũng không thay lòng!

Lời thề non hẹn biển, trong phút chốc ấy cô ngỡ rằng bền lâu đến sông cạn đá mòn.

Vui sướng hớn hở trong tiếng nhạc hoà lẫn tiếng vỗ tay chúc mừng, cầm kéo cắt sợi dây ruy băng đỏ khai trương quán.

Về nhà lúc rạng sáng, coi tin tức trên TV mới biết được chuyến bay CI611 Boeing 747 đã xảy ra tai nạn khi đang bay, anh cùng 224 hành khách đã rơi xuống đại dương mênh mông, vĩnh viễn không bao giờ trở về nữa.

Cô không đến Hong Kong, tất cả hậu sự của anh, đều đã có người vợ danh chính ngôn thuận của anh lo chu toàn.

Anh chàng Nam Bình này, sau khi ở chung một thời

gian cũng dần phát hiện chỗ tốt của anh ta. Ít nhất đối với anh ta, hoa cúc chính là loài hoa đẹp nhất. Mỗi lần tới quán cafe, đều mang tặng cô hoa cúc thơm ngào ngạt, khiến cô cắm trong bình hoa sư tôn quý trưng trong văn phòng.

Sau khi kết hôn, Nam Bình đã từng hỏi cô, "Sao lại mua cho anh nhiều áo sơ mi xanh biển đậm thế?"

Cô chỉ mỉm cười đáp lại, anh ta ngỡ rằng đó là màu cô yêu thích.

Khi gió tây dần chuyển lạnh, cũng là sinh nhật của cô. Sáng sớm đã nhận được một hộp quà, mở ra mới biết là chiếc sườn xám thêu hoa cúc tím, cầm tờ giấy lên xem, là nét bút quen thuộc của Nam Bình:

"Tử Y, anh yêu em, đến chết cũng không thay lòng."

Cô ngẩng đầu, cửa kính treo rèm cói, người con gái thời xưa vào tiết này thường kéo rèm ngắm hoa cúc.

Rèm tây gió lộng, người xác xơ như hoa.(2)

(1): Nằm trong tập thơ Tân Trung Ngâm Kỳ Thập – bài

thơ “Mua Hoa” của Bạch Cư Dị.

(2): Nằm trong bài thơ “Tuý Hoa Âm” của Lý Thanh Chiêu.

Hạnh phúc giống như một đóa hoa

Tác giả: Phỉ Ngã Tư Tồn

Mạnh Triết Triết nổi điên lên, hét vào cái điện thoại: “Vu Giang Hạo, rốt cuộc anh có đồng ý hay không?”

Đầu bên kia di động vang lên những tiếng tạp âm giống như là người đang nghe điện cầm máy đi ngang qua mấy cánh cửa vậy, tiếng lật sổ ghi chép cùng nói chuyện ồn ào lọt vào ống nghe không ngớt. “Anh đang bận?” Thanh âm của cô đột nhiên trở nên ôn nhu như nước. “Ai dà, vậy thì thật ngại quá, Vu Bộ trưởng”

Vu Giang Hạo hít sâu một hơi nói: “Triết Triết, em đừng tỏ ra như vậy, anh bây giờ phải xuống làng ngay, lát nữa anh gọi lại cho em có được không?”

Cô cười lạnh: “Không được, em so với anh bận rộn hơn nhiều.”

Hung tợn ngắt điện thoại, cô cảm thấy mình vô cùng mệt mỏi, họ đã gây gổ cãi cọ nhau như vậy suốt hai mươi năm rồi, hơn nữa còn chẳng ra đầu ra đuôi bao giờ hết. Thật ra hồi còn bé, hai người thân thiết hoà thuận biết bao nhiêu, mười tuổi đã cùng chung chí hướng lên đến gara ô tô phía sau núi hái trộm quả sơn trà rồi. Khi lên cấp hai thì sự phân biệt thường trở nên rõ ràng hơn, con trai không hay tùy tiện nói chuyện tán gẫu cùng con gái nữa,

nhưng mà cô và anh là một ngoại lệ. Sáng sớm gặp nhau trong phòng ăn của trường, anh sẽ vô cùng hùng hồn gào to tên cô lên: “Mạnh Triết Triết, mua giúp mình hai cái bánh bao.” Tan giờ học, nhìn thấy anh đứng ở phía xa, cô cũng sẽ cây ngay không sợ chết đứng mà gào tới: “Vu Giang Hạo, cho mình mượn vở bài tập số học của cậu xem một chút.”

“Xem một chút cái gì, chính là chép bài thì có.” Anh tức giận dừng lại, vạch trần ngay bộ mặt xảo ngôn lệnh sắc[1] của cô. Tuy thế, anh vẫn sẽ dựa vào tường mở cặp sách rồi lục tung trong đó một phen, lôi ra quyển vở ghi chép của mình đưa đến. Cô cười nịnh nọt, nhận lấy bỏ vào túi xách của mình: “Chép một chút cũng không mất miếng thịt nào, đừng hẹp hòi như thế chứ.”

Khi học lên cấp ba, hai người vẫn trước sau như một hoà thuận hữu nghị, song vì khác khoa cho nên không học cùng một tầng. Cô học chuyên lý, anh học chuyên văn, thế nhưng khả năng thì hoàn toàn trái ngược. Môn số học của anh tốt đến mức làm người ta tức điên lên được, còn điểm ngữ văn của cô lại khiến cho người người phải thét lên tuyệt vọng.

Vào dịp đầu năm theo cha mẹ đến nhà cô chúc Tết, phụ huynh hai nhà thì ngồi ở ngoài phòng khách thăm hỏi lẫn nhau, anh và cô thì trốn vào trong thư phòng nói chuyện tào lao. “Cái đó mới gọi là ưu thế...” Về mặt anh vô cùng đắc ý. “Thứ mình muốn chính là được để ý, nếu học trong lớp tự nhiên thì ai cũng sẽ cho rằng giỏi số học

là một việc thiên kinh địa nghĩa[2] mà thôi, còn như bây giờ, giáo viên chủ nhiệm lớp vẫn coi mình là hòn ngọc quý trên tay luôn ấy chứ.”

Bước vào gian phòng ấm áp, anh vừa đến cửa đã cởi bỏ cái áo khoác nặng nề bên ngoài, bên trong là một thân đồ trắng, quần trắng, áo trắng, giày cũng trắng nốt, đôi chân dài duỗi ra nhấc lên như cánh cò bay bay vậy. Còn dám tự nhận mình rất tuấn tú nữa, cô khịt mũi khinh bỉ trong lòng. Anh và cô vốn cao ngang bằng nhau, lên đến cấp hai thì anh đột nhiên lớn vượt hẳn lên, giống như là cây măng sau cơn mưa mùa xuân, nháy mắt đã cao hơn cô một cái đầu. Mỗi lần cùng anh nói chuyện đều phải ngước lên, vì thế cô hết sức thù ghét chuyện này.

“Ai da...” Anh đá nhẹ vào cái bàn uống trà, chén nước thủy tinh bên trên liên hơi hơi sóng sánh. “Mình nói cậu nha, kẻ thẳng quan liên không thèm đãi khách nữa chứ gì?”

Cô hoàn toàn chẳng hiểu cái gì, trợn to hai mắt nhìn anh. Anh nhếch môi cười: “Đồng chí thư kí đó nha, cùng một cấp với cha mình cơ đấy.”

Thật đúng là một chuyện cười mà, cô thiếu chút nữa đã quên mất mình bị chọn làm bí thư đoàn của lớp, đó hoàn toàn là một trò đùa dai của cái tên Vương Lỗi. Hôm đó bí thư đoàn trường đang hát hò vô cùng khí thế trên sân trường, hát đến chẳng ra xưa hay nay thì đám con trai ban khoa học tự nhiên đột ngột trúng tà, cũng muốn chọn

một bạn nữ làm bí thư đoàn, kết quả cả lớp có mười hai người là con gái mà cô lại bị chọn trúng.

Từ đó về sau cô và anh gặp mặt nhiều hơn, anh làm trong hội học sinh, thứ tư nào cũng đến lớp tìm cô gọi với vào: "Viết báo cáo đi, Mạnh thư ký, không được quên nhiệm vụ tổ chức đã an bài đâu nhé." Tiểu tử choai choai mà đã nghiêm nhiên có bộ dáng của một nhà thuyết pháp chính phủ rồi, đúng là gia học sâu xa mà.

Việc học nặng như thế mà anh còn thúc giục như lấy mất hồn người ta vậy, cô chỉ còn cách làm một hai phần miễn cưỡng coi như có lệ. Thế là cứ mỗi lúc tan giờ học vào chiều Chủ nhật, trên sân trường lại có tiếng đài phát thanh giòn giã kêu lên tên của cô: "Tác giả, học sinh năm hai ban khoa học tự nhiên, Mạnh Triết Triết". Ai ngờ điều này cũng mang đến không ít lời đồn đại, những lời nói chuyện linh tinh của các lớp khác đôi lúc cũng đến tai cô, nói cô ỷ thế chiếm đoạt mất radio của trường. Tính tình của cô vì thế mà trở nên bạo phát như lửa, gặp anh liền trừng mắt lạnh lùng: "Không có thời gian, tìm người khác đi.""

"Mình có thể tìm ai đây chứ?" Mặt của anh nhất thời xịu xuống: "Ủng hộ công việc chung một chút đi mà, Triết Triết."

Tâm tình của cô lúc ấy rất tệ: "Không ủng hộ, tự mình làm đi!"

“Mình?” Về mặt anh trở nên đùa bỡn: “Cậu cũng biết từ nhỏ đến lớn mình chưa viết được cái gì ra hồn bao giờ mà.”

Hừ, tốt xấu gì điểm thi của bọn họ cũng đứng số một số hai, người này như thế nào mà lại lẫn vào được top mười của khối khoa học xã hội chứ, thật đúng là chế độ giáo dục có mắt không trông. Cô khinh bỉ nhìn anh: “Vậy mỗi khi đi thi cậu làm sao mà viết bài?”

“Đều là lỗi văn chương sáo rỗng kiểu cách, tầm thường thôi...”

Ngược lại, anh chỉ có thể viết lỗi văn chương sáo rỗng kiểu cách mà sau này khi thi vào đại học, dựa vào mấy bản báo cáo tổng kết cùng tài liệu màu mè của mình, đầu tiên là hệ đoàn uỷ, sau đó là viện đoàn uỷ, cuối cùng là hiệu đoàn uỷ một đường thẳng chức đi lên, còn chưa ra khỏi cổng trường mà người ta đã biết đến, thành công vĩ đại đếm không xuể. Cùng anh học suốt mấy năm liền, cùng đứng chung trong một cái sân, cô chỉ đơn giản là kẻ phạp thiện khả trần[3] mà thôi, cuối cùng đến cả mẹ cũng phải cầu nhàu: “Con xem Giang Hạo kia kìa, người ta viết văn mà cũng làm nên cơm nên cháo, con mỗi ngày phong hoa tuyết nguyệt, nửa điểm hữu dụng cũng không có.”

Cô vâng vâng dạ dạ, đến lúc được nghỉ về nhà lại vô tình bắt gặp Vu Giang Hạo trên xe buýt, anh tóm lấy cô hỏi: “Sao cậu không ghi danh vào hội văn học của xã?”

Cô rằng nanh sắc bén trả lời: “Thứ mình học là tin tức cùng truyền thông, không phải là trung văn.”

“Buổi chiều thứ hai đến đoàn uỷ đi, mình có chuyện cần nói với cậu.” Lại còn bằng cái giọng hách dịch nghiêm nhiên như quan sai nữa. “Đơn đăng ký xin vào Đảng một phần cũng không viết, như thế thì làm sao mà tiến bộ được chứ?”

“Hừ, thế thì mình làm phần tử thật lùi lạc hậu ở đảng sau là được chứ gì!”

Tiếng gầm bọc phát, cả xe đều quay lại nhìn bọn họ, anh trợn mắt nhìn cô, cô không chút chậm chạp trừng lại. Trừng nữa, trừng nữa, bất chợt anh cười rộ lên: “Ai, ai, con người sắp rớt ra rồi kìa...”

Rốt cuộc anh cũng nhường cô ba phần, chẳng phải vì sợ, mà theo như cách anh giải thích thì đó là không thêm chấp nhặt với phụ nữ. Tính khí của cô nóng nảy vội vàng mà anh lại trầm ổn ôn hoà, hưởng chi cô còn là con gái, từ lúc nhỏ chơi cùng với nhau ba mẹ anh đã luôn dặn dò: “Nhớ chiều cổ em gái tốt vào đó.”

Anh lớn hơn cô bảy tháng, cho tới bây giờ cô vẫn luôn gọi cả tên lẫn họ của anh, Vu Giang Hạo, anh tới bây giờ cũng luôn gọi cả họ lẫn tên Mạnh Triết Triết của cô.

Chỉ có một lần, đó là lúc vừa mới đi làm, anh gặp cô ở trong phòng ăn. Anh dẫn theo cô bạn gái vô cùng xinh đẹp, lo người ta hiểu lầm nên vội vàng giới thiệu: “Đây là em gái của anh.”

Trọng sắc khinh bạn, trọng sắc khinh bạn, trọng sắc khinh bạn! Cô ở trong lòng thầm mắng anh ba lần, trên mặt lại nở nụ cười với lúm đồng tiền như hoa. Phút cuối đi nhờ xe anh để về, cô giả vờ khen lấy khen để bạn gái của anh, dụ cho anh nghe đến mức nở từng khúc ruột[4].

Đến giữa trưa, cô không mở di động lại nữa, đang định đi lên lầu ăn cơm thì điện thoại phòng làm việc lại vang lên âm ỉ kinh trời động đất, người gọi hoá ra là anh: “Triết Triết, rốt cuộc em muốn thế nào?”

Ngay lập tức nàng quyết liệt nói như ném đá vào chiêmng[5]: “Chính anh muốn còn gì?”

“Chờ một chút, chờ một chút, sao em lại nói như vậy?”

“Tôi còn có việc, tôi cúp máy đây.”

Rốt cuộc anh nóng tính hét âm lên: “Mạnh Triết Triết, em đến cùng là xảy ra chuyện gì? Đừng có mỗi ngày đều cố tình gây sự nữa được không?”

Cô cũng hét lại, thanh âm the thé phát ra từ cổ họng: “Phải, tôi chính là cố tình gây sự đấy, Vu Giang Hạo, tôi

nói cho anh biết, chừng nào anh còn không chịu ly hôn với tôi, tôi liền náo loạn anh đến chết mới thôi.”

“Rầm...” Cô đem điện thoại ném đi, ngồi phịch xuống thờ hồng hộc tức tối.

Quả nhiên là có chút giao tình cũng không thể kết hôn, hôn nhân không chỉ là phần mộ của tình yêu mà còn là phần mộ của tình bạn. Lúc ấy quyết định kết hôn mới lý tưởng làm sao, lên giường vợ chồng xuống giường quân tử, còn có cả hiệp ước ba điều, kết quả thực tế chứng minh chuyện không hề đơn giản như vậy.

Tuần trước cô đã từng hỏi anh: “Tại sao lại cầu hôn với em?”

Lúc ấy anh đang làm gì? Xem tin tức hay là xem đá bóng? Áo ngủ là cô mua, màu xám tro nổi lên làn da rám nắng, được cô nuôi ăn ngủ suốt ngày, anh bây giờ tròn vo như con gấu Teddy, chả còn đâu bóng dáng cò trắng năm ấy nữa. Thoải mái duỗi chân nằm trên ghế salon, anh ở nhà luôn lười biếng vô cùng, cô thấy thế không nhịn được ngăn trước TV, anh liền thuận miệng đáp lại: “Vì em nuôi chồng rất tốt chứ sao!”

“Vu Giang Hạo!”

Ah? Anh lại đột nhiên giống như bị ma nhập nói: “Anh yêu em, anh yêu em đến tận xương tận tủy, không có em

một ngày anh sẽ không thể sống nổi, không thể làm được gì khác hơn là cưới em trở về.”

Anh nói trôi chảy thuận lợi đến thế làm cho cô cảm thấy chua đến tận chân răng, vội vàng cầm lấy cây tăm xỉa xỉa cạo cạo, chỉ sợ rằng sẽ từng cái một từng cái một rút xuống toàn bộ mất. Quá đáng sợ, người đàn ông này.

Lúc cầu hôn anh chỉ hướng cô phân tích đủ loại quan hệ lợi hại: “Đầu tiên, lão đại cậu không còn nhỏ nữa, ấy, đừng có trừng mình, được, là trưởng thành rồi. Tiếp theo, mẹ mình rất quý cậu, không sợ dính phải một bà mẹ chồng độc ác không biết gốc rễ, xử lý không nổi quan hệ mẹ chồng-nàng dâu, các chuyên gia nói rằng quan hệ này so với quan hệ tình cảm vợ chồng còn cần xử lý thận trọng hơn cơ đấy. Còn nữa, chúng ta đều bị mọi người bức hôn, tránh không khỏi được mệt nhọc. Cuối cùng, cả hai đều chẳng còn khí lực giằng co, không bằng bây giờ sớm hợp lại làm một, giữ thực lực làm ăn sau này.”

Một câu cuối cùng đã đủ động đến cô, cô quả thật đã chẳng còn khí lực để giằng co nữa, thời đại liệt hoả phanh du, hoa tươi gấm vóc oanh oanh liệt liệt đã kết thúc từ lâu rồi. Cô cũng chẳng còn thời gian để tranh cãi nữa, đời này cô không muốn kết hôn, lại không nỡ làm tổn thương đến cha mẹ.

Không có tình yêu thì đã làm sao, bọn họ có một tình bạn kéo dài đến tận hai mươi năm liền, chỉ sợ còn dài lâu hơn cả một phần của tình yêu trên cõi đời này mất. Sự

thái nói, chúng ta luôn yêu một số người, sau đó đến khi kết hôn sẽ lấy một trong số những người đó. Trương Ái Linh[6] cũng nói, cõi đời này không có đoạn tình cảm nào là thiên sang bách khổng[7] hết. Lý Bích Hoa lại nói, có chuyện chỉ giống như cái móng tay, cắt liên cắt, không còn khổ đau, hơn nữa sau này sẽ dài ra như cũ; mà có chuyện lại giống như hàm răng, nhổ xong rồi vẫn sẽ lưu lại vết thương cùng nỗi khổ riêng trong lòng, vĩnh viễn không cách nào khép lại.

Cô vừa mới bỏ đi một chiếc răng, trở thành vết thương cả đời không cách nào lành lại, nơi đó có những thiếu sót gì, vĩnh viễn không có khả năng đền bù nữa, chỉ một ngụm nước nhỏ thôi cũng sẽ đau đến không còn muốn sống, cho nên dứt khoát không thèm để ý đến, cũng đã quên nơi này từng có một chiếc răng sâu tồn tại.

Kế hoạch cũng tương đối hoàn thiện, ăn cưới xong về nhà cha mẹ mỗi người ăn cơm, sau đó ai đi đường nấy. Bất quá cũng có một số việc nằm ngoài kế hoạch, giống như việc sau khi cầm được tờ đăng kí kết hôn, tối hôm đó, anh liền danh chính ngôn thuận ngủ nhờ trong phòng của cô, mè nheo không chịu đi ra.

“Em mau nhắm mắt lại.”

“Tại sao muốn tôi nhắm mắt lại?”

“Tin tức của em cũng quá không nhạy bén đi, chủ nhiệm phụ liên đới người rồi, chị Hứa đến chánh hiệp lúc

Phó chủ nhiệm rời đi.”

“Dừng tay! Còn không dừng tay tôi sẽ đánh anh đấy! Tôi đập thật đấy! Lưu manh!”

“Được rồi được rồi, đều là lỗi của anh, có được hay không? Anh tự kiểm điểm mình là được, không nên cùng Phương Văn Nhã ăn cơm với nhau. Nhưng đó xác thực là vì công việc, chồng chưa cưới của cô ấy đang làm một cái chuyên đề về việc học tập. Nói chuyện này sau đi, sao em không ở cùng một chỗ với mấy người trong đài truyền hình?”

“Trong đài truyền hình không có ai là người tốt hết!”

“Ai ai, chớ công kích tin tức truyền thông nha.”

“Hừ, tôi còn công kích cả quan viên chính phủ nữa đấy!”

“Á, em đập anh thật sao? Quá độc ác. Phương tiểu thư người ta thế nhưng đã có chồng chưa cưới rồi, em còn suy nghĩ lung tung cái gì nữa. Đêm hôm khuya khoắt, mau tắm một cái rồi đi ngủ đi.”

“Nói vậy! Lần trước anh nói cô ta là bạn gái Triệu tổng, lần này lại là Khang phó thị trưởng, anh mau nói cho rõ ràng, rốt cục quan hệ giữa hai người là như thế nào? Hôm nay anh mà không nói cho rõ ràng, tôi nhất định không để

yên cho anh đâu!" Cô điên loạn nhảy từ ghế salon xuống, hết như một cái ấm trà nhỏ chống nạnh vậy.

"Hiệp ước ba điều, mục hai, không can thiệp vào cuộc sống riêng của nhau." Anh rốt cục tức điên người, hét ầm lên. "Em cùng Tôn Thiếu Thuỷ ăn cơm, tôi một chữ cũng không hỏi em!"

Cô vẫn tiếp tục chọc tức anh: "Tôi và anh ly hôn! Hiệp ước ba điều mục thứ ba, khi một bên cảm thấy cần thiết phải ly hôn liền giải trừ quan hệ vợ chồng."

"Mạnh Triết Triết!" Anh giống như đã hoàn toàn bị chọc giận, nổi điên lên.

"Dừng tay! Khốn kiếp! Lưu manh!"

"Hôm nay tôi liền lưu manh cho em xem!" Anh tức giận đến mức thở hổn hển. "Tôi không tin không trị được em! Em mỗi ngày đều cố tình gây sự với tôi, đừng cho là tôi không biết, em muốn ly hôn sao, tôi càng không rời, đời này tôi không buông em ra đâu! Em không yêu tôi, không quan hệ, cho dù em có yêu hay không yêu tôi vẫn nhất định bám chặt lấy em!"

"Không được!" Cô bắt đầu khóc lóc, giãy giụa vô vọng, căn bản không phải là đối thủ của anh: "Hôm nay không được, thật sự không được!"

“Con mẹ nó, tôi hôm nay nhất định phải được! Ít nhất cũng không phải tính đến chuyện kì an toàn hay không an toàn. Em ngay cả con cũng không muốn sinh cùng tôi, đừng cho là tôi không biết trong lòng em vẫn còn nghĩ đến người nào! Đời này em khỏi cần phải nghĩ đến nữa! Cả đời này em chỉ có thể là vợ của tôi! Đừng có mà mơ tưởng!”

Nước mắt của cô đột nhiên rơi xuống: “Em mang thai.”

Hai người cứng đờ tại chỗ, anh giống như bị làm cho ngốc đi, vẫn nắm lấy cánh tay của cô không hề nhúc nhích. Qua thật lâu anh mới nhớ tới, phản ứng hết như bị kim châm cho đến nhảy dựng cả lên, suy nghĩ một chút lại có vẻ không đúng, bèn cúi người xuống: “Triết Triết...”

Cô lấy tay bưng mặt khóc, anh vội vàng kéo tay cô, lại không dám mạnh quá: “Triết Triết, em đừng khóc nữa, anh sai rồi, anh lưu manh, em cứ đánh anh đi có được hay không? Em đừng khóc nữa.” Tay chân anh luống cuống hẳn lên: “Em đừng khóc, đừng khóc mà, chuyện gì anh cũng sẽ đồng ý với em, trước hết em đừng khóc nữa.”

Nàng khóc càng lớn hơn: “Tôi muốn ly hôn với anh!”

“Không được!”

“Tôi không muốn sinh con!”

“Không được!”

Cô giống như đứa trẻ, “oa” một tiếng lại tiếp tục gào lên, anh kiệt sức, trượt từ ghế salon xuống ngồi trên sàn nhà, lấy trong ví ra gói thuốc, vừa mới bật lửa lại nghĩ tới cô, tâm phiền ý loạn đem bao thuốc vò thành một cục, muốn ném đi, cuối cùng vẫn là siết chặt.

“Triết Triết, em đừng khóc nữa, nếu em thật sự không muốn đứa bé này, không sinh nó ra cũng được.”

Cô dừng một chút.

Anh cười đầy tự giễu: “Nhìn xem, Vu Giang Hạo đúng là không có cách nào nắm được Mạnh Triết Triết.”

Cô nức nở: “Vậy mẹ anh thì sao, nếu bà biết sẽ làm ầm lên mất.”

“Em không nói, tôi không nói, bà đi đâu mà biết được?”

Cô hoài nghi nhìn anh: “Anh làm gì mà đối với tôi tốt như vậy?”

Anh rút ra điếu thuốc từ chiếc hộp đã bị vò đến nhăn nhúm, từ từ vuốt thẳng, đốt nó lên. Dùng sức hít một hơi, nhả ra một làn khói xám trắng, anh hời hợt nói: “Tôi yêu em quá, yêu em đến tận xương tuỷ, không có em một

ngày tôi không thể sống nổi, khó khăn lắm mới cưới được em, làm sao có thể không dụ dỗ để cùng em sống tốt qua ngày được chứ?”

Cũng là những lời nói ngọt xót như ngày trước, nhưng tại sao khi cô nghe được lại có chút cay cay, cũng không biết nên nói buồn nôn hay không, chỉ cảm thấy cả người đều không thoải mái.

Hai ngày nghỉ này đến phiên trở về nhà cha mẹ anh.

Như thường lệ vẫn là một bàn đầy thức ăn, còn cố ý làm cho cô thêm món cá kho pecca[8]

“Triết Triết, mau ăn đi” Mẹ anh cười nịnh nọt: “Biết các con sắp về nên cố ý gọi dì cùng nhau đi mua cá pecca, nhớ tới lúc nhỏ con thích ăn món này, Giang Hạo còn bé liền trêu chọc bảo con là con mèo nhỏ con mèo nhỏ, bảo con chỉ thích ăn cá.”

Mùi tanh của cá xông thẳng lên cổ họng, cô chật vật ném chiếc đĩa xuống, vọt tới phòng rửa tay nôn sạch mọi thứ trong bụng.

Anh cũng vội buông đĩa vào theo, nhìn cô nôn đến mức nước mắt trào cả ra, không nói tiếng nào, đưa cho cô một chén nước ấm để súc miệng.

Mẹ anh cũng đi vào theo: “Sao rồi? Triết Triết, con bị

sao vậy?”

“Không sao đâu.” Đầu anh còn không thềm quay lại. “Là ăn không ngon thôi, cô ấy luôn ăn ngon miệng, hôm qua trời mát nên ăn hơi nhiều, ở nhà liền bị đau bụng. ”

“A? Đi khám bác sĩ chưa?”

“Rồi ạ, bác sĩ nói chỉ là ăn nhiều quá thôi!”

“Vậy mau uống chút hoắc hương chánh khí dịch[9] đi, để mẹ đi mua đã.”

Những tiếng bước chân xa dần, nhà vệ sinh lâu dưới rất rộng rãi, bồn rửa mặt làm từ đá cũng lớn, dán trên da cô lạnh như băng. Cô không lên tiếng, anh cũng không động, hai người đứng ở bên trong, cô nhìn thấy anh qua lớp kính trước mặt, anh liền nhanh chóng quay đầu đi.

“Vu Giang Hạo!” Cô đột nhiên níu lấy tay áo anh: “Anh là nói thật sao?”

“Cái gì thật hay giả?” Anh cười phù phiếm: “Em đang nói cái gì vậy?”

Cô không nói nữa, buồn nôn chết đi được, cô nói không nổi. Huống chi bộ dáng anh giống như là không hề có chuyện gì xảy ra cả, nếu cô đoán sai thì thật sự rất mất mặt. Cho nên câu nói đến đầu lưỡi liền bị cuốn trở về.

“Mau đi ra ngoài thôi.” Anh xoa xoa mái tóc của cô.
“Lại gần người rồi!”

Anh có chút khẩn trương vuốt ve mái tóc của cô, đột nhiên khiến cô nhớ lại lần đầu tiên anh hôn cô cũng có chút khẩn trương như thế, ngón tay còn khẽ run run. Cuối cùng đành chuồn chuồn lướt nước, vừa chạm vào môi đã nhanh như tia chớp buông ra, đưa tay xoa xoa mái tóc dài của cô giống như nụ hôn kia chỉ là lơ đãng thôi vậy. Anh không phải là chưa từng hôn qua người khác, anh đã từng có một cô bạn gái thiếu chút nữa là đã kết hôn, nhưng lúc cô cùng Tôn Thiệu Thủy chia tay, không lâu sau anh và cô gái ấy cũng mỗi người một hướng.

Sau đó luôn là tình cờ đúng dịp gặp lại anh, anh liền mời cô đi ăn cơm, biết cô sành ăn nên mang cô đến tận ngoại thành, gần như đem toàn bộ món ăn đặc sắc lớn nhỏ trong đó ăn sạch một lần. Rồi có bữa tại quầy rượu, hai người uống đã có chút say, ra ngoài xe anh liền hôn cô.

Chuồn chuồn lướt nước chính là hình thức vừa hôn, vừa làm cho cô sợ đến choáng váng.

Anh cùng cô là thanh mai trúc mã, tình như thủ túc, nhiều năm làm bằng hữu như thế, cũng là chiến hữu, bạn bè tốt lẫn lộn mờ mịt có nhau.

Căn bản chưa từng bao giờ nghĩ đến cái gọi là yêu.

Thật ra thì hai người cũng chưa từng nói lời yêu thương với nhau, ngoài khoảng thời gian đó thường có thể thấy anh, thường được anh mời ăn cơm ra, sau đó không lâu anh liền cầu hôn cô ngay.

Cô chỉ suy tính một chút, rất nhanh liền gật đầu.

Cõi đời này nơi nào còn có tình yêu dành cho cô, có thể tìm được một người mình không ghét để kết hôn, làm cho mọi người đều vui vẻ cũng không hề dễ dàng.

Lúc đi lấy giấy đăng kí kết hôn hai người còn giống hệt như lúc ở nhà, đem nước trái cây đi phân phát cho mọi người từ lâu một đến lâu bốn, cả bác bảo vệ toà nhà, từ cục trưởng đến các đồng nghiệp trong công ty, tất cả đều tươi vui hớn hở ăn kẹo cùng, kết quả ngay cả chín đồng tiền mà quốc gia quy định cũng quên thu, liền đem hai tập phong bao đỏ chót chia cho mọi người.

Lúc ở trên xe anh thở dài: “Xem như kết liễu rồi.”

Cô lại hoàn toàn không yên lòng chút nào: “Anh xem qua thực đơn bữa tiệc chưa? Chúng ta hay là cùng cha mẹ chia tách khách mời ra đi, nếu không quá nhiều người, không có một quán ăn nào có thể chứa được hết.”

Rốt cuộc cô đã bỏ lỡ cái gì?

Đáp án này quá kinh tâm động phách, cô đơn giản chẳng dám nghĩ tới mà thôi.

Trở về bàn ăn, anh đã múc cho cô thêm một bát chè đậu xanh đặt ở đó. “Nấu bằng đường phèn, không phải đường trắng đâu, em ăn thử xem.”

Cô nếm thử một muỗng, ngọt, ngọt đến tận trong tim.

Cảm thấy vui vẻ vô cùng, cô quay đầu cười thật tươi với anh.

Anh cứ để cho cô cười đến chẳng thấy ánh dương đầu nũa, dứt khoát ngồi nghiêm chỉnh làm một bộ mặt nghiêm nghị.

Hứ, tiểu nhân, còn giả bộ nữa!

Cô đắc chí nghĩ thầm, về nhà liền thăm vấn bức cung, không tin không tra ra được anh.

[1] xảo ngôn lệnh sắc: nguyên văn là xảo ngôn, lệnh sắc, tiền hĩ nhân. Khổng tử nói: Người có lời nói khéo léo, quần áo, sắc mặt chải chuốt, thì kẻ ấy ít có lòng nhân từ.

[2]: “Thiên kinh địa nghĩa” là để chỉ những lí lẽ đúng đắn xưa nay, không có gì phải bàn cãi, nghi ngờ.

[3] pháp thiện khả trần: bình thường, tài năng chỉ ở bậc trung, không quá giỏi cũng chẳng quá dốt.

[4] nguyên văn là “tâm hoa nô phóng”

[5] ném đá vào chiêng: nguyên văn giống như là âm thanh khi ném đá vào một món đồ đồng, giống như một cách gây sự.

[6] Trương Ái Linh(tên tiếng Anh: Eileen Chang) (30 tháng 9, 1920 – 8 tháng 9, 1995) là một nhà văn nữ của Trung Quốc. Những tác phẩm nổi tiếng nhất của bà bao gồm Sắc, Giới (Lust, Caution) và Tình yêu khuynh thành (Love in a Fallen City). Bà được chú ý vì những tác phẩm nói về những căng thẳng giữa nam giới và phụ nữ trong tình yêu. Bà cũng được một số học giả nhận định là một trong những tác giả văn học Trung Quốc xuất sắc nhất trong thời kỳ bà sống. Những miêu tả của bà về bối cảnh ở Thượng Hải và Hong Kong bị Nhật chiếm đóng trong những năm 1940 gây ấn tượng vì chỉ tập trung vào cuộc sống đời thường chứ không có những ẩn dụ chính trị như những nhà văn cùng thời khác. Danh vọng và tiếng tăm của bà tương phản với cuộc sống cá nhân gặp nhiều trở ngại với những nỗi thất vọng, bi kịch, xa lánh và kết thúc bằng cái chết do bệnh tim vào tuổi 74.

[7] thiên sang bách khổ: Khuyết tật khắp nơi, vấn đề nghiêm trọng. Bị tàn phá nặng nề, đầy mình thương tật. Câu này có nghĩa là không có mối tình nào không chịu nhiều tổn thương, khổ đau hết.

[8] cá pecca: một loại cá thuộc họ cá vược.

[9] hoặc hương chánh khí dịch: một loại nước thơm có thể giúp kháng bệnh, đại loại là uống vào sẽ thấy thoải mái hơn, chắc dùng cho người bị đầy bụng.

Thời gian hạnh phúc

Hạnh Phúc vừa gọi điện thoại vừa đi trên đường, đang định vươn tay đón một chiếc taxi, bỗng dừng nghe được tiếng động cơ xe máy phía sau, hình như phát ra từ bên trong con phố nhỏ sau lưng thì phải. Ánh đèn xe máy quét thẳng vào khiến Hạnh Phúc không mở được mắt, không đợi cô phản ứng lại thì nó đã chạy vụt qua. Hạnh Phúc lao đảo ngã ngổ xuống đất, di động cũng bị văng ra thật xa, ban đầu còn tưởng mình bị xe máy quệt, nhưng lúc giãy dụa đứng lên mới biết thì ra không phải, thực ra là túi xách đã bị cướp đi. Chiếc xe máy ban nãy đã sớm không còn thấy bóng dáng. Đầu óc Hạnh Phúc tê tê, nửa ngày cũng chưa phản ứng lại được, chuyện cướp giật rồi bỏ chạy trong truyền thuyết hóa ra là diễn biến như vậy.

Tiền mặt trong ví không nhiều, quan trọng là mấy phần tư liệu cùng thẻ tín dụng thôi. Hạnh Phúc cảm thấy khuỷu tay hơi đau, quần áo xộc xệch và bị rách, nâng tay lên nhìn thì thấy áo đã thủng một lỗ to, còn có cả máu chảy ra bên ngoài. Hạnh Phúc kinh hoàng vô cùng, nhặt điện thoại lên, may mà nó vẫn còn có thể khởi động lại. Cô gọi điện thoại báo cảnh sát, xe cảnh sát tới đây rất nhanh rồi đưa cô về sở để lấy lời khai, ký tên, sau đó vị cảnh sát nói: “Được rồi, cô có thể về!”

Hạnh Phúc chưa từng trải qua việc như thế này bao giờ, nhìn bộ dáng băng quơ nhẹ nhàng của vị cảnh sát liền không khỏi cảm thấy nghi hoặc: “Thế đã được rồi?!”.

“Đương nhiên, bắt được kẻ cướp thì chúng tôi sẽ gọi điện cho cô.

Đứng ở bên ngoài sở cảnh sát, Hạnh Phúc nhìn đồng hồ, trời đã gần rạng sáng. Cô chỉ mặc có một chiếc áo khoác mỏng manh, gió đêm thổi qua liền lạnh đến phát run. Trên người không còn một xu dính túi để bắt xe về nhà, Hạnh Phúc lục lọi trong danh bạ điện thoại nửa ngày, lôi ra một đồng tên của bạn bè bằng hữu nhưng ai cũng không thích hợp để tới đón mình vào giờ này.

Hạnh Phúc không còn cách nào, đành gọi điện tới cho Thường Mặc.

Vừa nghe thấy tiếng ồn ào nhốn nháo trong di động của anh, cô đã biết ngay Thường Mặc hiện đang ở chỗ nào. Hạnh Phúc nhin không được châm biếm: “A, lại ngập trong vàng son ở đâu rồi hả?”

“Làm sao?” Thanh âm của Thường Mặc có chút ngà ngà men say, trầm thấp và nghe qua như đang ản chứa ý cười nồng đậm. “Nhớ anh?”

Hạnh Phúc tức giận: “Đúng vậy, nhớ anh đến chết.”

“Vậy thì anh đây đành phải bay đến chỗ em ngay thôi, đợi một lát nữa nhé, anh tìm được cánh xong sẽ ngay lập tức phi tới chỗ em liền.”

Hạnh Phúc biết anh mà đã nói thì còn lâu mới chấm dứt, thế nên nhanh chóng cắt ngang những lời thao thao bất tuyệt của Thường Mặc. "Anh có thể lái xe đến đây một chuyến, đưa em về nhà được không?"

"Thì ra không phải là nhớ anh mà là muốn nhờ anh làm tài xế sao? Em thế nào mà càng lúc càng thê thảm thế nhỉ, nửa đêm canh ba mà vẫn không có người đàn ông nào đưa về nhà thế à?"

Hạnh Phúc lười tiếp tục cùng anh so đo, gợn gàng dứt khoát nói: "Em bị cướp túi, hiện đang ở trước cửa sở cảnh sát XX."

Thường Mặc giống như tỉnh rượu ngay lập tức, "A" một tiếng, nói: "Em ở yên đấy, đừng đi đâu, anh lập tức tới ngay."

Đứng từ xa thấy bóng dáng chiếc xe màu bạc của Thường Mặc, Hạnh Phúc cảm thấy rất vui mừng, thời khắc mẫu chốt, Thường Mặc vẫn là người đáng để dựa vào nhất.

Thường Mặc xuống xe mở cửa giúp cô, Hạnh Phúc nói: "Anh lại uống rượu rồi lái xe à?"

Thường Mặc nhìn thấy cánh tay của cô, nhất thời ngạc nhiên: "Sao lại biến thành như vậy?"

“Bị đẩy nên ngã, xước tay một chút.” Kỳ thật Hạnh Phúc còn chưa hiểu lúc ấy mình làm sao bị ngã nữa, có thể là vì kẻ kia giật túi quá mạnh nên cô cũng ngã theo. Mọi chuyện phát sinh quá nhanh, quả thực là điện quang hỏa thạch[1], đến bây giờ cô vẫn đang không biết làm sao.

“Đi bệnh viện thôi.”

“Không có việc gì, chỉ là một vết thương nhỏ ấy mà.”

Thường Mặc kiên trì kéo cô đến bệnh viện, bác sĩ nói rằng miệng vết thương không có gì nghiêm trọng, sau đó dặn y tá đưa cô đi vệ sinh vết thương một chút, rồi dùng thêm chút thuốc giảm sốt là được.

“Không cần băng bó, chẳng qua là trầy da một chút thôi, nhưng mà nếu sợ bị quần áo cọ vào thì có thể quấn một ít băng vào cũng không sao.”

Trên đường về, Thường Mặc quở trách cô không ngừng, nói cái gì mà một cô gái độc thân không nên đi lại một mình ở nơi ít người như thế, tự đứng lại chuốc khổ vào thân, cướp túi thì cướp túi, vì sao còn phải để cho mình ngã sắp xuống theo.

Sau đó lại căn nhắc: “Tại sao không tự mình lái xe đi chứ, nếu tự mình lái xe đi thì làm sao có thể xảy ra chuyện như vậy được?”

Hạnh Phúc cuối cùng cũng tìm được một lý do để cãi lại: "Biển số xe của em hôm nay hết hạn!"

Ai ngờ Thường Mặc nghe thế liền tiếp tục quở trách: "Hết hạn thì hết hạn, em liền thành thực nghe lời như vậy? Cứ thế cất xe ở nhà rồi đi bộ sao? Biển số xe của anh hôm nay cũng hết hạn đó thôi, vì sao không có người nào chặn xe của anh lại?"

Nói tới biển số xe cô mới nhớ đến, hai cái biển số của hai người lúc ấy làm cùng ở một nơi, trừ bỏ một chữ mẫu ở đầu thì những phần phía sau đều giống nhau như đúc. Việc này bị một đồng bạn bè xấu xa của Thường Mặc cười không biết bao nhiêu lần, bảo rằng: "Hai người này quả thực quá là buồn nôn, ngay cả biển số xe cũng dùng biển đôi tình nhân nữa kìa!"

Kỳ thật việc này chẳng liên quan gì đến cô và Thường Mặc cả, là người làm biển số xe lúc ấy vì muốn nịnh bợ nên cố ý cầm hai cái y chang như nhau đến thôi.

Xe vừa chạy tới nơi, Hạnh Phúc mới chợt nhớ ra: "Nguy rồi, chìa khóa nhà để ở trong ví, em không về nhà được."

Thường Mặc liếc nhìn cô qua kính chiếu hậu, ánh mắt hoa đào xinh đẹp nheo lại cười cười: "Nếu không anh đưa em về nhà? Ba mẹ em nhìn thấy anh nhất định sẽ rất kinh ngạc!"

“Là kinh sợ thì có!” Hạnh Phúc vừa buồn cười vừa tức giận. “Em biết anh làm ăn cũng khá, mau lên, giang hồ tương trợ, tùy tiện tìm một cái nhà cho em ở tạm một đêm, ngày mai em đi tìm thợ khóa đến đánh chìa mới là được rồi.”

Giang hồ tương trợ, Thường Mặc thật đúng là đủ trượng nghĩa, một lời không nói liền quay đầu xe lại.

Đến trước cửa nhà, Thường Mặc còn cố ý quay đầu nói với cô: “Đừng để ý nhé, căn nhà này anh cũng chỉ thi thoảng mới ở, khả năng là sẽ rất bề bộn.”

Vừa mở cửa ra liền thấy, bên trong không phải có vẻ bề bộn mà là rất rất bề bộn. Trên thảm toàn bã cao su đen xì, bàn trà bày la liệt những chén nước không biết đã pha từ bao giờ, trên sofa cũng chất đầy tạp chí đủ thể loại. Thường Mặc đứng ở một bên mở cửa sổ thông gió, một bên bật máy sưởi: “Đợi lát nữa độ ẩm sẽ tăng lên thôi.”

Thường Mặc đi xuống lầu mua đồ dùng vệ sinh cá nhân cho cô, Hạnh Phúc ở nhà dọn dẹp. Dem bã cao su cạo sạch, thu hồi đồng tạp chí, sau đó đổ hết nước trà vào toilet, tùy tiện rửa qua loa mấy cái chén rồi cất lên giá trong nhà bếp. Nói là phòng bếp nhưng trong tủ lạnh trừ bỏ một đồng nước có thể uống thì cái gì có thể ăn được đều không có.

Hạnh Phúc thật là đói bụng, cơm chiều ăn cùng với đối tác của công ty, cả buổi chỉ chăm chăm nghe đối phương

đang nói về cái gì, còn phải ứng phó với một bàn lớn toàn người, đầu đầu cũng cần chu toàn. Giờ đã là rạng sáng gần 2 giờ, cô mới cảm thấy dạ dày kêu réo.

Giờ có chén mỳ ăn liền để lót dạ thì tốt quá...

Ngay tại thời điểm cô đang nghĩ như vậy, Thường Mặc đã trở về, trừ bỏ khăn mặt và bàn chải đánh răng, anh còn mang về cho cô một cặp lồng cháo thơm ngào ngạt. “Khăn mặt kia mua ở tiệm tạp hóa gần đây, không phải là loại em thích dùng, bàn chải đánh răng cũng thế, em chịu khó một chút.” Dừng một lát, anh liền nói tiếp: “Nhìn thấy quán bán cháo nên mang theo cả bát ở đó về, em nếm thử xem sao?”

“Tùy thôi, em bây giờ co được dẫn được cả. Lần trước ở Cam Túc, ngay cả nước tắm còn không có mà em vẫn chịu được.” Cô húp một ngụm cháo, thật sự là thơm quá, hương vị này khiến cho tất cả lục phủ ngũ tạng[2] đều thỏa mãn theo, tâm tình không khỏi tốt lên rất nhiều: “Cháo này anh mua ở chỗ nào vậy, thật đúng là ngon ghê!”

Thường Mặc nhìn bộ dáng cô ăn cháo, không khỏi nghi hoặc: “Buổi tối em chưa ăn cơm sao?”

“Ăn, cùng một đám người ăn thì sao lại không kêu là ăn cơm chứ, đúng là chịu tội mà. Trợ lý mới của em hoàn toàn không dùng được, một chút năng lực cũng không có, đến cả sự tôn trọng tối thiểu cũng không luôn. Ngày

mai em nhất định phải làm một trận với bọn họ, gọi người đến bắt nạt em à. Thừa dịp em không ở trong nước liền tùy tiện tìm một kẻ bất tài đi vào..."

Thường Mặc bỗng nhiên kêu tên cô: "Hạnh Phúc."

Anh vừa gọi tên cô, Hạnh Phúc liền cảm thấy hết sức khản trương, không có cách nào hết, đây đều đã thành thói quen mất rồi. Cô ngồi thẳng người, cảnh giác nhìn anh: "Làm sao?"

Thường Mặc nhìn bộ dáng của cô, đành đem mấy lời trách mắng để ở trên miệng nuốt xuống, chỉ nói: "Em nhanh ăn đi, cháo sắp nguội rồi kìa"

Ăn xong cháo, Thường Mặc đi vào phòng giữ quần áo tìm cho cô một bộ để làm áo ngủ. "Em ngủ trong giường đi, anh ngủ sofa."

"A!" Hạnh Phúc phi thường phản cảm: "Anh không thể ngủ ở nơi khác được sao?"

"Giờ là lúc nào rồi? Em còn đuổi anh ra ngoài lái xe sao?" Thường Mặc hình như tức giận, cả gương mặt đều lạnh đi. "Nếu em không tin tưởng anh thì có thể đem cửa khóa trái là được rồi mà!"

Hạnh Phúc có chút ngượng ngùng, dù sao mình cũng là kẻ đi chiếm tiện nghi của người ta còn đem anh làm

thành kẻ trộm nữa.

Chờ tắm giặt sạch sẽ xong, đi ra ngoài, Hạnh Phúc quả nhiên không biết xấu hổ khóa trái cửa phòng lại, đóng kĩ rồi liền lăn quay ra ngủ.

Có lẽ là vì quá mệt mỏi, Hạnh Phúc ngủ rất sâu, vừa tỉnh lại liền lập tức nắm lấy đồng hồ trên tủ xem giờ, sau đó hoảng sợ. Cô lập tức nhảy dựng lên đi gọi Thường Mặc. “Thường Mặc, mau đứng lên! Nhanh chút! Lấy xe ra đưa em đi làm, sáng nay em có một cuộc hẹn rất quan trọng, không thể đến muộn được!”

Thường Mặc xốc chăn lên, ánh mắt vẫn còn có chút nhập nhèm: “Em hẹn gặp ai mà cứ như lửa cháy đến mông vậy?”

“Một vị khách lớn, có nói anh cũng không biết đâu.” Hạnh Phúc chỉ lo thúc giục anh. “Nhanh đứng lên đi! Anh loay hoay nửa ngày mới cạo được cái râu, em liền nửa ngày không ra khỏi nhà được, nhanh lên đi!”

Thường Mặc chậm chạp xoa xoa cái mũi: “Anh trước hết đi lau máu mũi đã...”

Hạnh Phúc không hiểu gì nhìn anh, Thường Mặc liền xấu xa cười với cô, thế là Hạnh Phúc nhìn theo ánh mắt của anh, cúi đầu liền thấy hóa ra mình đã đem áo sơ mi của anh mặc thành áo ngủ, tuy rằng nó rất rộng, rất dài so

với cô nhưng mà cũng chỉ kéo đến bắp chân, miễn cưỡng mới che khuất được nội y bên trong. Cặp chân trơn bóng cứ thế bại lộ trước mắt Thường Mặc, quả thực là cảnh xuân phơi phới.

Hạnh Phúc hét lên một tiếng, chạy vào phòng rồi "rầm" một tiếng khóa trái cửa lại, tức giận mắng to: "Con sói háo sắc!"

Thường Mặc đứng ở bên ngoài liên tiếp gõ cửa: "Này, đừng có keo kiệt như vậy chứ, dù gì anh cũng đâu phải chưa từng thấy qua đâu."

Hạnh Phúc tức giận đến mức ngay cả gân xanh trên thái dương cũng đều nổi lên.

Thường Mặc vẫn còn cố tình không chịu thức thối, đập cửa nói: "Hạnh Phúc, em mau mở cửa ra đi."

"Cút!"

"Này, Tương Hạnh Phúc, anh muốn tắm rửa. Nhà tắm ở bên trong, phòng cất cũng ở bên trong nốt, em không mở cửa chứ gì? Anh đây quay về sô pha ngủ cũng được..." Anh làm bộ định quay đi, Hạnh Phúc liền hung tợn mở cửa: "Cho anh 30 phút!"

"30 phút sao có thể đủ?" Anh khoanh tay tà tứ dựa vào cạnh cửa, khóe môi cong lên nụ cười tà ác: "Em cũng

đâu phải không biết thực lực của anh..."

"Thường Mặc!" Hạnh Phúc rất cục chịu không được.
"Anh cảm thấy chơi vui lắm có phải hay không?"

Cô không chịu nể mặt mình, Thường Mặc cũng không dám lỗ mãng nữa, không ba hoa tiếp mà quay đi tìm quần áo để tắm rửa.

Cuộc hẹn bắt đầu vào lúc mười giờ sáng, may mắn là khách sạn ở gần khu mua sắm, buổi sáng vừa mở cửa, khách hàng không có quá nhiều người. Hạnh Phúc đến một quầy bán hàng quen thuộc tìm mua một bộ quần áo để thay, sau đó mua thêm một thỏi son môi và vài món đồ trang điểm để đánh sơ qua. Thường Mặc thấy thế liền nói: "Được rồi, dù sao em có thoa hay không thoa phấn cũng chẳng ai nhìn ra được mà."

Điều này cũng đúng, Hạnh Phúc nghĩ đến làn da đáng tự hào của mình, màu sắc của nó gần như trắng ngần, thi thoảng lại đỏ ửng đôi chút, tinh tế đến mức khiến người ta phải sợ hãi kêu than cái gì gọi là trắng nõn ngọc ngà. Lúc còn học cấp hai, bạn bè đều có một hai cái mụn trên mặt, chỉ có mình cô là bằng cơ ngọc cốt, thanh lương vô hấn[3] như thế này. Đến lúc vào đại học, các bạn đều tò mò hỏi cô đã dùng loại phấn lót trang điểm nào, kỳ thật cô căn bản không hề dùng phấn lót.

Thường Mặc hỏi: "Có muốn mua một cái túi không?"

Thường Mặc là người phụ trách việc quẹt thẻ, dù sao bây giờ trên người cô không một xu dính túi. Nếu anh là người quẹt thẻ, cô còn ngần ngại làm gì: "Mua!"

Chờ mua xong mọi thứ rồi đi ra, Thường Mặc đưa cô đến chỗ khách sạn. Hạnh Phúc kì quái hỏi: "Anh đi theo em làm cái gì?"

"Làm chân trợ lý cho em, gặp khách hàng lớn mà em không mang theo trợ lý sao?"

"Được rồi, nhớ đừng quấy rối, còn đâu anh muốn làm gì thì làm."

"Em không sợ bị quấy nhiễu tình dục sao? Anh nói cho em biết, nhiều người giờ hay lạm dụng chức quyền lắm."

"Trước công chúng?" Hạnh Phúc vừa tức vừa buồn cười: "Trừ anh ra thì còn ai quấy rầy em nữa."

"Anh quấy rầy em lúc nào chứ, nói chuyện cần phải có chứng cứ đấy nhé..."

Một bên đầu võ mồm, một bên đã bước chân vào sảnh lớn, từ xa Hạnh Phúc đã nhìn thấy người hẹn mình, cô không thềm để i Thường Mặc, vội vàng đi qua chào hỏi: "Thật xin lỗi Vương tổng, tôi đến muộn."

"Ôi!" Vương tổng tươi cười đầy mặt, nhưng mà là

hướng về người đứng phía sau lưng cô: "Thường Mặc, sao cậu lại ở chỗ này?"

"Thì ra cậu là kẻ sáng sớm tinh mơ hẹn gặp vợ tôi à." Thường Mặc tức giận: "Tôi có thể không tới sao?"

Hạnh Phúc thầm nghĩ quay đầu trừng mắt liếc anh một cái, Vương tổng lại nhìn nhìn Hạnh Phúc, bỗng nhiên tỉnh ngộ: "Đây là chị dâu a? Sao cậu không nói sớm! Chị dâu cũng thật là, để Thường Mặc gọi một cú điện thoại đến chỗ tôi là được rồi, mọi chuyện đều sẽ trở nên đơn giản thôi, còn hẹn gặp làm gì...thật sự là...đại thủy trôi miếu long vương[4] mà..."

Hạnh Phúc còn chưa kịp nói gì, Thường Mặc đã cắt ngang lời anh ta: "Đừng nói tào lao nữa, cái hợp đồng gì đó mau lấy ra ký nhanh đi, tôi và chị dâu cậu còn phải vội đi ăn sáng nữa. Cậu hẹn người cũng không nhìn thời gian sao, nào có ai hẹn người mười giờ sáng bàn chuyện hợp đồng chứ? Làm hại tôi sáng sớm tinh mơ đã phải đứng lên làm lái xe..."

Vương tổng nghe được cười không ngừng: "Ký kết hợp đồng gì chứ, lát nữa tôi dặn thư ký an bài người đưa đến văn phòng của chị dâu là được rồi. Giờ tôi mời anh và chị dâu ăn bữa sáng, coi như đền tội, được không?"

"Chuyện này nghe còn có vẻ được."

Hạnh Phúc vô cùng buồn bực, ăn xong một châu brunch[5], ra khỏi cửa lên xe mới chất vấn Thường Mặc: "Vì sao anh lại nói em là vợ anh?"

Về mặt Thường Mặc vô tội: "Chẳng lẽ em không phải là vợ của anh sao?"

"Vợ trước!"

Thường Mặc suýt nữa thì bật cười thành tiếng: "Được rồi, lần sau gặp lại Vương Phần Vũ, anh nhất định sẽ nói với hắn em là vợ trước của anh."

Hạnh Phúc mặc kệ anh, lạnh lùng tùy ý để anh tiếp tục lái xe đến một nơi nào đó. "Được rồi, ngừng ở chỗ này đi, em đi bộ được rồi."

Thường Mặc không tiếp lời, Hạnh Phúc biết anh đang rất tức giận, nhưng mà người đàn ông này đúng là, không chọc cho anh tức điên lên thì anh nhất định sẽ không ngừng. Cho nên Hạnh Phúc cũng mặc kệ không thèm hỏi han, đến nơi cần xuống, ngay cả lời chào hẹn gặp lại cũng không nói đã nghênh ngang rời đi.

Không ngờ tới chưa đầy hai ngày sau, cô lại gặp Vương Phần Vũ. Anh ta đang cùng với một người Mỹ bàn chuyện làm ăn, người Mỹ đó mời cơm, Vương Phần Vũ vừa thấy Hạnh Phúc liền kích động gào to: "Ôi! Chị dâu! Hai ngày nay không gặp được Thường Mặc, sao vậy, bị chị

đóng cửa cấm ra khỏi nhà rồi à?”

Hạnh Phúc nhìn các đồng nghiệp hai mặt nhìn nhau, một bên thầm mắng trong lòng, một bên giả bộ tươi cười đáp: “Vương tổng, ngài lại nói giỡn rồi.”

Vương Phần Vũ cũng không phải ngu ngốc, nhưng nhất thời khó có thể quay ngược trở lại nên đành ha ha cười gượng với cô. May mắn phó tổng tài một bên tuy là người Malaysia nhưng cũng nói tiếng Trung rất thành thạo, lưu loát không kém gì người bản xứ, lập tức tìm cách dừng đề tài đó lại, việc này mới tính là cho qua.

Không quá hai ngày sau, cấp trên liền đem phần hợp đồng khó giải quyết này ném đến chỗ cô, nói hoa mỹ thì là để cô đi phụ trách cân đối các mặt của vấn đề, bổ nhiệm một công nhân làm trợ lý cho cô, sau đó điều phó tổng tài, người phụ trách ban đầu đi Nhật Bản công tác, thực chất là đem cô đẩy đến đầu sóng đón gió mới đúng.

Người Mỹ dùng một chiêu mượn đao giết người này thế mà cũng hết sức xuất thần nhập hóa. Hạnh Phúc tức giận đến run người, trong cái công ty đa quốc gia như thế này, quan hệ con người phức tạp có thể ảnh hưởng đến tình hình chung của cả công ty, kéo một sợi tóc động đến cả một người. Hạnh Phúc không muốn làm vũ khí sử dụng cho người Mỹ, lại càng không muốn bị người Malaysia coi thường. Nghĩ tới nghĩ lui, một bụng tức giận đều trút hết lên người Thường Mặc.

Gọi điện thoại đánh đòn phủ đầu Thường Mặc, Hạnh Phúc vô cùng tức giận, hơn nữa người này còn lên mặt với cô, nói cả buổi không được một câu đứng đắn nào. Hạnh Phúc không khỏi giận quá hóa cười: “Đại thiếu gia, nếu anh thật sự nhàn như vậy thì lên Bát Đạt Lĩnh[6] leo tường thành đi, nếu không thích đi thì anh ra góp vài viên gạch cho cổng Thiên An Môn cũng được, dù sao cũng đừng để cho mình quá nhàn rồi, lấy tôi ra để giết thời gian có được không?”

Thường Mặc vẫn còn cà lơ phất phơ hỏi: “Em làm sao?”

Hạnh Phúc nghe được giọng điệu này của anh liền giận đến không còn chỗ phát tiết: “Em làm sao ư? Em làm sao thì có liên quan gì đến anh? Chúng ta ly hôn cũng đã ba năm rồi, em xin anh, đừng đến làm phiền em nữa được không?”

Thường Mặc nổi cáu, nhất thời không thể xuống đài. Đầu kia điện thoại liền truyền tới tiếng cười lạnh: “Được! Về sau anh sẽ không làm phiền em nữa!”

Thường Mặc ‘lạch cạch’ cúp điện thoại, Hạnh Phúc cũng không để vào trong lòng. Chẳng qua sự tình đúng là càng ngày càng phức tạp, cuối cùng gần như lâm vào cục diện bế tắc. Vài cục diện bế tắc đều bày ra trước mắt, khắp n sót đầu mẻ trán, Hạnh Phúc chỉ cảm thấy toàn thân vô cùng mệt mỏi.

Cuối tuần về nhà ăn cơm, chỉ vài ngày không gặp, mẹ Tương nhìn thấy dáng vẻ của Hạnh Phúc liền đau lòng: "Aiz, sao lại gầy như vậy? Con nhìn vẻ mặt của mình xem, người đã gầy như vậy, còn giảm béo cái gì nữa? Ăn cái gì cũng sợ ăn quá nhiều, còn trẻ không ăn nhiều sao có thể có tinh thần, có sức khỏe được? Con xem con yếu như vậy..."

Mẹ Tương cắn nhả liên miên, một hồi không dứt. Hạnh Phúc nhất thời nhin không được nói trắng ra: "Mẹ, con không giảm béo, hai ngày nay hơi mệt nên mới thế, chịu khó bồi bổ vài bữa là tốt thôi."

Mẹ Tương rốt cục không dài dòng nữa, nhưng mà đến tối, Hạnh Phúc đã lên giường đi ngủ, bà lại đến gõ cửa phòng cô: "Hạnh Phúc, là mẹ."

Tương Hạnh Phúc đành phải xuống giường mở cửa. Mẹ Tương ngồi bên giường, vỗ lưng cô, hỏi han: "Hạnh Phúc, con có tâm sự phải không?"

"Không có."

"Thế thì là công tác gặp vấn đề? Mẹ biết con không thích nghe, nhưng mẹ đều vì tốt cho con thôi. Bằng không con nói ra đó là chuyện gì, mẹ và ba con bàn bạc với nhau, ít ra cũng có thể giúp đỡ con đôi chút. Tuy rằng lúc trước mẹ phản đối con đổi công việc, chỗ làm cũ của con chẳng phải rất tốt hay sao? Con không nên ép buộc. Từ nhỏ đến lớn, con không chịu nghe mẹ nói bao giờ..."

“Mẹ! Mẹ đừng làm mọi việc thêm loạn nữa!”

“Nhìn xem, mẹ còn chưa nói gì con đã không bình tĩnh rồi. Con lúc nào cũng chỉ biết làm theo ý mình! Người lớn nói gì cũng không chịu nghe, lúc trước mẹ và ba con đều phản đối con ly hôn, con không thèm nghe. Mẹ và ba phản đối con đổi chỗ làm, không nên đi ra nước ngoài, giờ bị đám người Tây đó chọc tức, về đến nhà liền buồn bực...”!

Hạnh Phúc kéo chăn lên cao, trùm kín đầu, mẹ Tương nhìn thấy cô cố chấp như vậy, liền chỉ tiếc rên rỉ không thành thép: “Mọi người đều nói con cái là nợ nần của cha mẹ, kiếp trước mẹ nhất định là mắc nợ con, đến bây giờ trả còn chưa xong...”

Hạnh Phúc không biết là ai mật báo, có khả năng cha mẹ đã biết chuyện rồi. Bởi vì rất nhiều vấn đề đột nhiên biến thành không còn vấn đề nào nữa, người Mỹ phá lệ tỏ vẻ ôn hòa với cô. Hạnh Phúc cảm thấy không sao cả, dù gì mọi chuyện đến mức này, giải thích hay không đã không còn quan trọng.

Công việc dần dần thuận lợi hơn, nhưng làm cho Hạnh Phúc vẫn buồn bực là một chuyện khác. Cô gặp gỡ một kẻ lăng nhăng[7].

Tuy rằng số đào hoa, nhưng gặp kẻ lăng nhăng thì

không thể coi là tốt được.

Nói đến kẻ lẳng nhăng này, ấn tượng trong mắt người ngoài cũng không tệ. Đối phương là một kẻ tuần tú lịch sự, lại là người phụ trách của bên kia, cũng coi như là một thanh niên tài tuấn thành danh, có sự nghiệp. Mới đầu chỉ là vô tình gặp nhau rồi tiếp xúc trong quá trình làm việc, về sau lại hẹn cô một mình đi ăn cơm, Hạnh Phúc mới cảm thấy có điểm không ổn. Nhưng việc hợp tác vẫn còn tiếp tục, trong công việc không thể tránh khỏi việc tiếp xúc, gặp gỡ. Đối phương theo đuổi không nhanh không chậm, rất thận trọng, dần dần đến cả đồng nghiệp cũng nhìn ra được, lúc nói chuyện với nhau liền có ý tứ trêu chọc, đùa giỡn, Hạnh Phúc liền cảm thấy không thể nhịn được nữa.

Lúc Hạnh Phúc oán giận điều này với Chu Nhiên Nhiên, Chu Nhiên Nhiên liền bật cười, nói: "Người ta đang theo đuổi chứ có phải đuổi giết cậu đâu, rốt cuộc cậu sợ cái gì chứ? Cậu ấy à, đã sớm bị Thường Mặc làm hỏng rồi."

Chu Nhiên Nhiên trước giờ chưa từng tức giận với Thường Mặc, kể cả lúc trước khi hai người kết hôn, Hạnh Phúc ôm cô gào khóc. Khi đó Hạnh Phúc cảm thấy cả đời này xong rồi, phải kết hôn với một người đàn ông mà mình không thương, miễn cưỡng sống qua hai năm trời. Về sau lúc hai người ly hôn, Chu Nhiên Nhiên cố ý rủ Tương Hạnh Phúc đi ăn nhiều một chút, hai người mở một chai rượu vang uống đến say mềm, dùng cách của Chu Nhiên Nhiên mà nói, họ đang chúc mừng cuộc sống

mới của Tương Hạnh Phúc.

Kỳ thật Hạnh Phúc cảm thấy Thường Mặc cũng không hư hỏng như lời Chu Nhiên Nhiên nói, làm một người bạn thanh mai trúc mã, anh rất đủ tư cách. Làm một bạn nhậu, anh đủ tư cách. Thậm chí làm một người chồng trước, anh cũng cực kì đủ tư cách. Sau khi ly hôn, Hạnh Phúc gặp phải chuyện gì cũng an tâm gọi điện thoại cho anh, Thường Mặc tự nhiên sẽ đi theo làm tùy tùng, giúp cô sắp xếp mọi việc thỏa đáng. Chu Nhiên Nhiên nhìn Thường Mặc không vừa mắt nhiều năm, chẳng qua đối với phong độ của anh cảm thấy khá hài lòng: "Chồng trước làm được đến từng này, coi như không tệ."

"Đó là bởi vì anh ta nhàn rồi." Hạnh Phúc không cho là đúng: "Hơn nữa, mẹ anh ta mỗi ngày theo sau buộc anh ta phục hôn với tớ, anh ta dám đối xử không tốt với tớ hay sao?"

Theo lời của mẹ Thường mà nói, Thường Mặc và Hạnh Phúc gần như được coi là chỉ phúc vi hôn[8], Lúc ấy hai nhà vẫn còn sống ở Thanh Hải Viện Kiến, Tây Ninh khi đó điều kiện vô cùng kém, mẹ Thường vẫn hay kể rằng: "Lúc mẹ cháu mang thai, muốn ăn quả dương mai[9], nhưng mà chạy khắp Tây Ninh này, nơi nào có bán quả dương mai? Cuối cùng may có một một kỹ sư quê ở Giang Chiết[10] về nhà thăm người thân, nhờ anh ta mang về một ít, khi ấy dương mai đều đã nhũn hết rồi, mẹ cháu một hơi đã ăn xong. Lúc ấy bác liền nghĩ, hỏng rồi, trai chưa gái cay, mẹ cháu nhất định đã mang thai một thằng

óc rồi, vậy thì bác chỉ có thể nhận làm con nuôi mà thôi.”

Mẹ Thường chỉ có một đứa con duy nhất là Thường Mặc, cả đời luôn muốn có thêm một đứa con gái, về sau mẹ Tương sinh ra Hạnh Phúc, bà liền mừng rỡ hơn cả lúc sinh ra con đẻ của mình, không nói không rằng làm ra hẹn ước, muốn sau khi lớn lên Hạnh Phúc có thể trở thành con dâu nhà mình.

Khi đó cũng chỉ là những lời vui đùa giữa cha mẹ hai bên, ai biết khi được hơn hai mươi tuổi, họ lại cứng rắn ép hai người phải đến với nhau. Nguyên nhân chủ yếu vẫn là do Thường Mặc, Thường Mặc lớn tuổi hơn cô, lúc hơn mười tuổi đã biết cách vui đùa bên ngoài, ăn chơi nhiều năm, mắt thấy con đã sắp gần ba mươi, cha mẹ anh liền cảm thấy thúc giục không được nữa, chỉ còn cách buộc anh kết hôn. Hạnh Phúc cảm thấy tất cả chuyện này đều hết sức buồn cười, nhưng khi đó mẹ Tương vừa vặn phải tiến hành một ca phẫu thuật tim, bà liền lôi kéo tay cô sống chết không chịu bước vào phòng giải phẫu, luôn miệng nói không thấy cô kết hôn lập gia đình, chẳng may chết đi cũng sẽ không nhắm mắt. Cuối cùng Hạnh Phúc không thể chống lại được áp lực từ hai bên cha mẹ, đành vội vàng gả cho Thường Mặc.

Kỳ thật Thường Mặc đối xử với cô cũng không tệ, Hạnh Phúc chỉ cảm thấy có chút không tự nhiên mà thôi, nhiều năm làm bạn bè đột nhiên thành vợ chồng, kiểu gì cũng thấy không thoải mái. Thi thoảng ngẫu nhiên trong các trường hợp xã giao gặp Thường Mặc, cô liền theo thói

quen cười hì hì đùa giỡn nói: “A, bạn gái lần này của anh so với lần trước xinh hơn thì phải.” Một đám bạn bè xấu xung quanh nhất thời ầm ĩ cả lên, lúc này cô mới nhớ ra, mình đã kết hôn cùng Thường Mặc rồi, kiểu nói năng này không thể dùng được nữa.

Thường Mặc cùng cô kể gổ nói chuyện vài lần, cô lại cứ lui về vị trí của mình trên giường, cuối cùng, Thường Mặc cũng mặc kệ cô luôn. Khi đó Hạnh Phúc vừa mới đổi công việc, môi trường mới, cạnh tranh mới, mọi thứ đều vô cùng khó khăn. Cô cảm thấy cô độc, không ai có thể thấu hiểu mình, sự cô đơn ấy không cách nào hóa giải được.

Kíp nổ dẫn đến việc ly hôn là chuyện mẹ Thường buộc hai người sinh con, khi đó tâm tư Hạnh Phúc đều đặt vào công việc mới, mỗi ngày bận đến mức hận không thể có ba đầu sáu tay, lúc nào cũng phải bay tới bay lui đi công tác, đôi khi mười ngày nửa tháng không thấy mặt Thường Mặc là chuyện thường. Mẹ chồng cô thấy vậy khó tránh khỏi có chút bức bối, liền bắt Thường Mặc đến nói chuyện với cô. Kết quả hai người càng nói càng hăng, vốn cô cũng hay cãi nhau với Thường Mặc vì những chuyện lông gà vỏ tỏi trong nhà, ví dụ như lúc ngủ không được nằm chung một chiếc gối đầu với cô, hay tại sao không cho cô ăn rau khô sốt thịt nữa... Tính tình Thường Mặc xưa nay không tốt, còn cái tính tốt của cô thì chẳng biết đã bay đi đằng nào. Nhưng mà từ nhỏ đến lớn, hai người thường chỉ cãi nhau một lát liền quên. Ngày ấy lại không biết vì sao cãi đến mức không ai xuống nước được, cô

tức đến phát run, liền thốt lên rằng: “Anh muốn cùng ai sinh con thì cứ việc sinh, dù sao tôi cũng muốn ly hôn rồi, tôi muốn cùng anh ly hôn!”

Nói xong cô liền sập cửa bỏ đi, quay về nhà trọ của mình. Thường Mặc cũng đến đón cô vài lần, thấp giọng xin lỗi, cô biết là mẹ Thường buộc anh phải đến, trong lòng lại càng giận hơn. Một kéo hai kéo, kéo dài đến mức cha mẹ cô cũng phải ra mặt tạo áp lực, Hạnh Phúc rất cục bùng nổ: “Mọi người bắt con phải gả cho một người mà con không yêu, giờ mọi người lại bắt con sinh đứa nhỏ, rốt cuộc mọi người coi con là gì chứ? Con là con gái của hai người, không phải tài sản tư nhân, con cũng có suy nghĩ, có máu thịt, mọi người nghĩ như thế nào mà lại làm thế? Hai người sinh con ra, chẳng lẽ chỉ vì muốn bắt con phải sống cuộc sống mà mình không muốn sao?”

Nói đến khi nước mắt của mẹ Tương đều sắp chảy xuống rồi, cuối cùng ba Tương đành thở dài buông tay: “Con đã cảm thấy mình và Thường Mặc thật sự không thích hợp thì cứ quyết định như vậy đi.”

Bầu trời vùng giải phóng là bầu trời trong xanh, những ngày sau khi ly hôn chính là những ngày tốt đẹp nhất trong cuộc đời Hạnh Phúc.

Đương nhiên, cô cũng hết giận đối Thường Mặc, chỉ cần không làm vợ chồng, cô liền không còn ân oán cá nhân gì với anh nữa.

Hạnh Phúc một bên đối với sự theo đuổi của vị thanh niên tài tuấn kia cảm thấy rất phiền phức, về nhà lại bị một tin tức khác oanh tạc. Mẹ Tương dùng một ngữ khí như trăm mối cảm xúc ngổn ngang trong lòng nói với cô, Thường Mặc chỉ sợ muốn kết hôn. Anh mang theo một cô gái về nhà gặp hai lão nhà họ Thường, người vừa đi, mẹ Thường liền chịu không được gọi điện ngay cho mẹ Tương.

"Mẹ con ở đâu kia điện thoại khóc lóc ầm ĩ, nói rằng kiểu gì cũng không chấp nhận được việc người khác thành con dâu của mình. Con cũng hay giận hờn quá thôi, giận ba năm chắc cũng đã đủ rồi chứ, Thường Mặc vẫn còn đang đợi con kia kìa."

Hạnh Phúc chỉ cảm thấy dở khóc dở cười: "Mẹ, mẹ cho là ba năm này Thường Mặc đang chờ con sao? Đó là anh ta lấy cớ thôi, lấy cớ! Anh ta còn chưa chơi đã đâu, sợ ba mẹ mình lại bắt kết hôn nên mới lấy con ra làm lá chắn đây!"

"Con đừng có nói linh tinh, Thường Mặc có điểm gì không tốt? Mẹ chồng con lại thích con như vậy, coi con như con gái ruột của mình mà thương yêu..."

Hạnh Phúc bịt tai chỉ muốn nhanh đào tẩu đi, những lời như vậy cô đã nghe ba năm liền, nghe đến quen tai luôn rồi. Cô thở dài: "Mẹ, mẹ nói thật với con đi, rốt cuộc con là do mẹ sinh ra hay là do mẹ Thường sinh ra vậy? Hay là Thường Mặc là do mẹ sinh, còn con là do mẹ

Thường sinh? Con với Thường Mặc cũng không sinh cùng năm, sao có thể xảy ra chuyện ôm nhầm con ở bệnh viện được chứ!”

Mẹ bị cô làm cho tức điên lên: “Con nhóc này! Không biết suy nghĩ!”

Qua hơn phân nửa tháng, mẹ Tương lại nói với cô chuyện của Thường Mặc chỉ sợ không thành. Thì ra bạn gái mới của Thường Mặc là một cô vũ công trong đoàn khiêu vũ. Nghe nói chuyện đã từng trải qua khá phức tạp, lại từng ở chung với vài người bạn trai. Tính tình của mẹ Thường như thế, sao có thể chịu được chuyện này, huống chi trong lòng bà vẫn còn nhớ thương, một lòng muốn tác hợp con mình với Tương Hạnh Phúc thêm lần nữa, thế là lập tức ra mặt bồng đá uyên ương[11]. Thường Mặc cùng cha mẹ trở mặt một hồi liền chạy ra ngoài, trốn tránh không trở về nhà.

Hạnh Phúc biết Thường Mặc sinh bệnh là do trong lúc mơ màng, anh gọi điện đến chỗ cô. Cô vừa chạy tới liền hoảng sợ, Thường Mặc đã sớm bất tỉnh nhân sự, Hạnh Phúc gấp đến độ đầu đầy mồ hôi, kêu bảo vệ dưới lầu lên giúp đỡ đưa anh lên xe cứu thương rồi tiến tới bệnh viện.

Kết quả thì ra là viêm ruột thừa cấp tính, bác sĩ nói chậm nửa giờ nữa liền nguy hiểm đến tính mạng. Hạnh Phúc đứng ở bên ngoài phòng phẫu thuật không tránh khỏi có chút khẩn trương, nhưng trong lòng vẫn có chút bản khoăn. Do dự hồi lâu, rốt cục cô vẫn không thông

báo cho người nhà họ Thường biết chuyện.

Chờ Thường Mặc được đẩy ra từ phòng giải phẫu, Hạnh Phúc liền cảm thấy anh rất đáng thương, cả người đã gầy đi một vòng, bình thường dám hồ bằng cầu hữu có một đồng lớn, giờ ngã bệnh lại không ai hay biết. Nếu không phải anh gọi điện thoại đến chỗ mình, nói không chừng hôm nay mạng đã chẳng còn.

Hạnh Phúc mà cảm thấy ai đáng thương sẽ thật tình đối tốt với người đó. Giống như Chu Nhiên Nhiên, lúc trước khi còn ở nước ngoài, Chu Nhiên Nhiên bị bạn học bắt nạt, Hạnh Phúc bênh vực kẻ yếu, liền cùng cô ấy làm bạn. Hạnh Phúc một khi đã đối tốt thật lòng với ai đều hận không thể vì người đó mà thân tâm đào phế[12].

Thường Mặc vừa mở mắt tỉnh dậy đã nhìn thấy thân ảnh bận rộn của Hạnh Phúc, xong xuôi một đồng thủ tục không nói, lại còn mỗi ngày đến bệnh viện thăm anh nữa. Cuối cùng anh cũng có thể xuất viện, Hạnh Phúc đưa anh về nhà, còn đặc biệt ân cần hỏi han: “Em không dám nói cho ba mẹ anh biết, anh có muốn gọi điện cho bạn gái, để cô ấy lại đây chăm sóc anh không?”

“Bạn gái nào cơ?”

“Chính là cái cô...Cái cô gái mà anh cố gắng để ba mẹ mình có thể chấp nhận được ấy, lần này anh quả thực khiến em nhìn bằng cặp mắt khác xưa nha.” Hạnh Phúc cảm thấy chuyện này khá khôi hài, ra sức an ủi anh. “Anh

đừng ngượng làm gì, em đứng về phía anh mà, thật đấy!

Thường Mặc xanh cả mặt, Hạnh Phúc còn rất chăm chú sát ngôn quan sắc[13]: "Ai nha, anh nhìn mình xem, bình thường chắc chắn là quá sa đà vào tữu sắc cho nên bây giờ chỉ làm có cái tiểu phẩu nho nhỏ, mặt đã xanh thành như vậy rồi!"

Thường Mặc cơ hồ bị bức cho tức điên lên: "Anh muốn đi toilet!"

"Tự anh đi đi."

"Anh là bệnh nhân, động đây được sao?"

Cuối cùng Hạnh Phúc đành phải dìu anh đi toilet, cũng may chỉ có vài bước chân, tuy nhiên Hạnh Phúc cũng bị anh ép cho mệt đến thở hồng hộc: "Sao anh lại nặng quá vậy chứ?"

Thường Mặc hừ một tiếng.

Chờ vào đến toilet, Hạnh Phúc chỉ kém không thét chói tai lên: "Anh làm sao lại...anh.."

Thường Mặc tức giận: "Kêu la cái gì, cũng không phải chưa từng thấy qua."

"Lưu manh!"

Thường Mặc cảm thấy cô rất ảm ỹ, cho nên thật dứt khoát tìm biện pháp khiến cô không thể nói chuyện được.

Hạnh Phúc cảm thấy việc này rất không thể ngờ, rất ô long[14], rất khó mà tin được.

Cô cùng Thường Mặc... tuy rằng cũng không phải chưa từng có, nhưng mà ly hôn đã ba năm, rồi miệng vết thương của anh vẫn còn chưa tốt... thế mà hai người... còn ở trong toilet...

Hạnh Phúc nghĩ đến chuyện này liền cảm thấy hận không thể đào một cái động mà trốn vào, tự mình kiểm đếm xem lúc ấy đã bị trúng tà thuật gì. Càng trúng tà hơn là, Thường Mặc thế nhưng đánh xà tuyền côn, chuyển đến chỗ cô ở rồi nhất quyết không chịu đi.

Hạnh Phúc cảm thấy cần thiết phải cùng anh nói chuyện rõ ràng, thế nhưng mỗi lần vừa mới mở đầu: “Thường Mặc, em có chuyện muốn nói với anh!” thì lại...

“Anh muốn tắm rửa, em giúp anh đi, tay anh không nhấc lên cao được.”

Hạnh Phúc cảm thấy rất buồn bực, đang yên đang lành, sao tự nhiên cô lại cùng Thường Mặc phát triển thành loại quan hệ ái muội như thế này chứ. Ngay cả tắm rửa anh cũng không có cách tự làm, cô còn phải chăm sóc cả ba bữa mỗi ngày của anh nữa. Mỗi lần cô tăng ca

Thường Mặc liền gọi điện thoại đến: “Anh sắp chết đói rồi, lúc tan tầm em thuận tiện mang chút gì ăn được về nhé.”

Hạnh Phúc nghĩ rằng vết thương của anh vẫn còn chưa lành hẳn, thế là ngoan ngoãn mua cơm dinh dưỡng về nhà.

Thương cân động cốt một trăm ngày[15], huống chi anh còn chưa bị thương cân động cốt chút nào đâu. Thường Mặc sống đến tháng thứ ba, Hạnh Phúc bắt đầu đuổi anh đi: “Anh cũng đã khôi phục hơn trước rồi! Người lớn mà biết thì làm sao bây giờ?”

“Được rồi, ngày mai anh sẽ chuyển đi.” Anh đáp ứng hết sức rõ ràng, rõ ràng đến mức Hạnh Phúc cảm thấy rất đáng ngờ.

Quả nhiên sáng sớm hôm sau, hai người vẫn còn đang lim dim ngái ngủ trong phòng đã bị hai bà mẹ bắt gian ngay tại trận.

Hạnh Phúc hung hăng trừng mắt nhìn Thường Mặc, anh mặc áo ngủ vào, vẻ mặt hết sức vô tội: “Mẹ, hai người sao tự nhiên lại đến đây?”

Bà Thường cười đến mức miệng không sao khép lại được: “Không có việc gì, chúng ta qua thăm hai đứa mà thôi.”

Về mặt bà Tương cũng hết sức ôn hòa: "Hạnh Phúc à, vẫn là cùng Thường Mặc về nhà ăn cơm đi, nhìn xem nhà bếp nguội ngắt thế kia, làm sao mà sống được chứ..."

Thường Mặc ôm Hạnh Phúc, đáp ứng đặc biệt vang dội: "Mẹ! Chúng con ngày mai sẽ trở về!"

Chờ hai bà mẹ đi rồi, Hạnh Phúc chỉ thiếu hung tợn đá cho anh một cước mà thôi: "Rốt cuộc anh có ý gì chứ?"

Thường Mặc cau mày khổ sở: "Làm sao anh biết được hai người sẽ qua đây vào lúc sáng sớm tinh mơ chứ?"

Hạnh Phúc hung tợn trừng mắt nhìn anh: "Anh lập tức chuyển đi ngay bây giờ cho em, lập tức! Lập tức!"

Thường Mặc cứng đầu vô lại ở tiếp ba ngày, ba ngày sau rốt cục thành công không cần phải chuyển đi, bởi vì Tương Hạnh Phúc phát hiện mình đã mang thai.

Hạnh Phúc muốn khóc, cô cảm thấy chuyện này quá thực là ô long đến cực điểm.

Chỉ có Thường Mặc là cao hứng phấn chấn: "Buồn bã gì chứ, nhanh lên, chúng ta đi kết hôn!"

"Em không muốn kết hôn với anh!" Hạnh Phúc một bụng oán khí, rốt cục bùng nổ: "Lần đầu tiên gả cho anh, lần thứ hai cũng lại gả cho anh!"

"Chuyện này có cái gì không tốt chứ! Hai lần đều gả cho một người, quá tốt còn gì! Quá vui mừng! Quá chung thủy như một!" Thường Mặc lẩm mồm, vừa nói liền không ngừng lại được: "Bảo bối, đừng nóng giận, sẽ ảnh hưởng không tốt đến con. Anh phải đi gọi điện cho mẹ đã, bà nhất định sẽ vui quá mà khóc. Em nói xem hay là trước gọi cho ba đã. Anh sợ ông kích động quá, cao huyết áp thì làm sao bây giờ? Vẫn là không nên, trước nói cho mẹ anh biết, sau đó để bà chậm rãi báo cho ba..."

"Chuyện này sau hãy nói!"

"Như thế nào? Em không thích con trai? Vậy thì chúng ta sinh một đứa con gái đi, hai mươi năm nữa, hắc hắc, anh sẽ cả ngày soi mói đám tiểu tử thối kia, muốn theo đuổi con gái anh, không có cửa đâu..."

Hạnh Phúc tức giận đến mức oa một tiếng liền khóc, Thường Mặc liền ôm lấy cô: "Đừng khóc chứ, nếu không chúng ta sinh một đôi thai long phượng, có trai có gái, thế là tốt rồi..."

Hạnh Phúc có lẽ vẫn còn đang trong trạng thái tình tình mê mê, nhưng kỳ thật hạnh phúc đã sớm không còn xa nữa rồi.

Cứ như vậy đi, cứ như vậy hạnh phúc đi.

Tất cả mọi người cứ hạnh phúc như vậy đi, vĩnh viễn

cho đến mãi mãi về sau.

[1] Điện quang thạch hỏa: Hay là điện quang hỏa thạch, Là chỉ, ánh sáng của tia chớp, lửa của đá lấy lửa. Vốn là từ của Phật gia, chỉ sự vật đến rồi đi trong chớp mắt. Hiện nay được dùng để miêu tả sự vật biến mất trong nháy mắt giống như tia chớp cùng lửa của đá lấy lửa. Cũng được dùng để chỉ hành động nhanh chóng, ra tay trước hạn định.

[2] Lục phủ ngũ tạng: Ngũ là năm, thứ năm. Tạng là bộ phận trong vùng ngực và bụng. Lục là sáu. Phủ là bộ phận trong vùng bụng.

- Ngũ tạng là năm bộ phận quan trọng trong vùng ngực và bụng của con người. Ngũ tạng gồm: tâm, can, tỳ, phế, thận.

Tâm là tim, can là gan, tỳ là lá lách, phế là phổi, thận là hai quả cật.

- Lục phủ là sáu bộ phận quan trọng trong vùng bụng của cơ thể con người. Lục phủ gồm: Vị, đởm, tam tiêu, bàng quang, tiểu trường, đại trường.

Vị là bao tử, đởm là mật, bàng quang là bọng đái, tiểu trường là ruột non, đại trường là ruột già. Tam tiêu là ba tiêu: thượng tiêu là miệng trên của bao tử, trung tiêu là khoảng giữa bao tử, hạ tiêu là miệng trên của bàng

quang.

[3] Bằng cơ ngọc cốt, thanh lương vô hãn: Da như bằng giá, xương như ngọc, vốn đã mát rượi không đổ mồ hôi.

Xuất phát từ hai câu thơ trong bài Động ca của Tô Thức.

Có thể tìm hiểu thêm tại link này: <http://www.thivien.net/viewpoem.php?ID=1586>

[4] Đại thủy trôi miếu Long Vương: Tuy là người trong một nhà nhưng lại không thừa nhận quan hệ hoặc không muốn quen biết nhau, hoặc không biết đến nhau nên phát sinh hiểu lầm hoặc xung đột không nên có.

Truyền thuyết kể thật lâu trước kia bên bờ biển Đông Hải có một tòa miếu thờ Long Vương, cách không xa nơi đó là một khu đất trồng rau. Lão hòa thượng trong miếu và lão nhân nấu thức ăn là bạn tốt, thường xuyên chơi cờ tán gẫu.

Một hôm lão nhân thần bí nói vườn rau vốn trước đây chỉ do ông tưới nước, nhưng không hiểu sao từ hôm qua khi ông đến đã thấy rau được tưới đủ rồi. Lão hòa thượng nghe xong cũng thấy kì quái nên quyết định trộm đi xem. Đêm đó lão hòa thượng trốn cách vườn không xa, đột nhiên thấy một tia sáng trắng lóe lên, giống như có một

con quái vật bay ra, nó giăng đôi cánh lớn, nước giếng phun ra tưới ướt vườn rau. Liên tiếp ba ngày rồi đến ngày thứ tư, lão hòa thượng đem bảo kiếm theo chờ nó bay ra thì đâm một cái. Ầm một tiếng, trong chớp mắt cả vùng quanh miếu đều là đại dương mênh mông. Long vương giận dữ đem thủy binh đến giao chiến với quái vật. Sau mới biết ra nó là tam thái tử của Long vương, vì phạm luật nên bị đày ra Đông Hải chịu tội ba năm. Tam thái tử muốn lập công nên mới ở nhân gian làm chuyện tốt, không ngờ bị hòa thượng đâm kiếm nên mới tạo thành hiểu lầm.

[5] Brunch: Là từ ghép của Breakfast và Lunch, tức là bữa ăn sáng và trưa, hay còn gọi là bữa sáng muộn.

[6] Bát Đạt Lĩnh: Là nơi có đoạn Trường Thành được viếng thăm nhiều nhất, nằm cách trung tâm đô thị của Bắc Kinh 50 dặm (80 km) về phía tây bắc, nơi này thuộc địa giới của huyện Diên Khánh, Bắc Kinh. Phần Trường Thành chạy qua địa điểm này được xây vào năm 1505 dưới thời nhà Minh, cùng với một tiền đồn quan sự đã cho thấy vị trí chiến lược quan trọng của nó. Điểm cao nhất của Bát Đạt Lĩnh là Bắc Bát Lô (北八樓), có cao độ 1.015 mét (3.330 ft) trên mực nước biển.

Tường thành có chiều cao thay đổi, trung bình là 7 mét, có đoạn cao đến 14 mét. Bức tường rộng trung bình 6, 5 mét, ở đỉnh rộng 5 mét, có thể cho năm con ngựa cùng chạy hoặc mười người cùng đi theo hàng ngang. Bát Đạt Lĩnh và vùng Trường thành phụ cận được gọi là Yên Kinh bát cảnh.

[7] Kê lảng nhăng: nguyên văn là lạm hoa đào(濫桃花)

[8] Chỉ phúc vi hôn: được định sẵn hôn ước từ ngày còn bé.

[9] Quả dương mai: **Đây là một loại quả màu hồng chỉ có ở Trung Quốc, có lợi cho tiêu hóa, có giá trị dinh dưỡng và là một loại thuốc có giá trị cao. Trong dương mai chứa rất nhiều loại thành phần dinh dưỡng như vitamin, khoáng chất và nguyên tố vi lượng cần thiết cho cơ thể, đặc biệt là chất anthocyanin chứa trong quả dương mai.**

Anthocyanin là loại chất tự nhiên có tác dụng chống oxy hóa hiệu quả nhất ngày nay, nó tồn tại rất nhiều trong các loại hoa quả có màu đỏ, nó có tác dụng chống oxy hóa lớn gấp 50 lần vitamin E, gấp 20 lần vitamin C, vì thế có tác dụng phòng chống lão hóa hiệu quả. Hơn nữa, quả dương mai còn có tác dụng tốt cho máu và não, tăng khả năng miễn dịch, ngăn ngừa bệnh tiểu đường, tốt cho mắt và da....

[10] Giang Chiết: Cái này tứ nghĩ là Chiết Giang, nhưng không chắc cho lắm.

[11] Bổng đả uyên ương: hay còn được hiểu là chia uyên rẽ thúy, tức là chia cắt các cặp tình nhân.

[12] Thâu tâm đào phế: Thật lòng yêu thương, lấy hết cả tấm lòng, tim phổi ra vì người đó.

[13] Sát ngôn quan sắc: Sát là xét, quan sát. Ngôn là lời nói. Quan là xem xét. Sắc là sắc mặt.

Sát ngôn quan sắc là xét lời nói và xem sắc mặt thì có thể bị được tâm ý của người.

[14] Ô long: Chuyện gây xấu hổ, dờ khóc dờ cười.

[15] Thương cân động cốt một trăm ngày: Tức là bị thương ở gân hoặc ở xương chỉ trăm ngày là có thể khỏi.

Đừng hỏi vì sao

Tác giả: Nhân Gian Tiểu Khả

Lúc đầu là anh ra sức theo đuổi cô trước.

Anh mới từ nước ngoài trở về, làm quản lý trong lĩnh vực tài chính, tuổi trẻ đầy triển vọng, gia thế lại càng không phải nói; còn cô chỉ là một công chức nhỏ nhoi, khuôn mặt cũng coi như thanh tú, những cái khác, không một điều gì có thể đem ra.

Lần đầu tiên anh nhìn thấy cô, trông cô chật vật vô cùng, vừa mới chia tay mối tình đầu, một mình bất chấp cơn mưa nặng hạt chạy về nhà, ngay cả ô cũng không cầm, cả người ướt sũng như chuột lột. Tạt qua một quán rượu nào đó, đường trơn, cả người cô lao đảo té nhào, cái ngã ấy, quả thật không nhẹ, đế giày cao gót cũng bị gãy, cô vẫn cắn răng, loạng choạng đứng lên, cời giày rách trong tay, tiếp tục bước tiếp như không có chuyện gì. Điều này đã khiến anh khi ấy đang nấp trong quán rượu tránh mưa, cảm thấy rất buồn cười: Nhất định đây là một cô gái có tính cách đặc biệt quật cường, nếu không, sao có thể tự đối đầu với chính mình thế.

Ngày ấy, anh quả thật quá rảnh rồi, bỗng nảy lòng tham, muốn lái xe tiễn cô một đoạn, cô hoang mang nhìn anh khô ngô tuần tú cùng chiếc xe thể thao cá tính sáng bóng, lắc đầu: "Tôi không quen anh!"

Lần thứ 2 gặp lại, là tại cổng một buổi triển lãm, anh vẫn còn nhớ cô, thấy phía sau cô có người quấy rầy không dứt, cô chán ghét hất tay người nọ, anh nhíu mày, đi thẳng qua chỗ cô, lên tiếng: "Anh tìm em khắp nơi, chiếu phim cũng trễ rồi!" Nói xong, mặc sự kinh ngạc trên gương mặt cô, kéo cô bỏ đi. Đến khi cô muốn nói gì đó, anh ngó ngó người phía sau cô, bồng kè ngón trở bên môi: "Suyt! Nếu không thì lộ mất." Về ngạc nhiên của cô cũng dịu lại, thoáng nhìn anh cảm kích.

Bọn họ quen nhau như vậy đấy, thỉnh thoảng cùng nhau uống cà phê, xem phim. Cô coi anh như người bạn tốt, vô tư tiếp nhận thứ tình cảm ấy, vì thế ở bên nhau rất thoải mái. Cô kể anh nghe về mỗi tình đầu của mình, người con trai đã từng phản bội cô lại quay về tìm cô, đối với hẳn, cô không thể yêu lần nữa, chỉ còn sự khinh thường. Nhắc đến lời thề lúc còn yêu nhau sâu đậm, cô vẫn còn đau lòng, anh cũng phiền muộn theo, rồi cô lại quay sang an ủi anh: "Dù sao cũng đã qua rồi, em sẽ không để ở trong lòng nữa."

Thường thường, anh cũng sẽ kể cô nghe về những lần anh tung hoành ngang dọc trong giới làm ăn, về những nơi trên thế giới anh đã từng đi qua, những câu chuyện và con người muôn hình muôn vẻ, cô ngưỡng mộ nhìn anh, đôi mắt lấp lánh: "Một lúc nào đó, em cũng có thể ra bên ngoài xem thử xem thì thật tốt!"

Bởi tia sáng rực rỡ chợt hiện rồi chợt tắt ánh lên trong

mắt cô, anh bỗng phát hiện ra mình nguyện ước vì cô có thể làm bất cứ điều gì. Anh tìm đủ mọi lý do để đưa cô đi chơi khắp chốn.

Về sau, họ càng hiểu về nhau hơn, cô biết anh là con một trong một gia đình quyền quý nào đó, gia cảnh hiển hách của anh quả thật khiến cô sợ hãi.

Bạn bè xung quanh cô cũng dần dần biết về hoàn cảnh của anh, đều hâm mộ nhìn cô, nhắc nhở: "Lần này, cậu có thể cầu được một chú rùa vàng đáng mặt làm chồng, nhưng tuyệt đối đừng để anh ta chạy mất." Lúc ấy, cô hoàn toàn không hề có suy nghĩ như thế về anh, chỉ mỉm cười không nói gì.

Anh vẫn hẹn cô xem phim, ăn cơm, tìm cô trò chuyện như cũ, thỉnh thoảng cô sẽ đi, nhưng hầu hết, cô đều từ chối: "Xin lỗi, công việc của em bận quá!" Lý do của cô hoàn toàn không có sức thuyết phục, anh vẫn kiên nhẫn chờ đợi, truy hỏi: "Vậy lần sau, lần sau nữa được không?" Anh chẳng hề sốt ruột.

Còn cô cũng không thể giả vờ được nữa, đành chịu thua anh, nói ra điều thầm kín của mình: "Chúng ta không hợp nhau."

"Chưa thử qua, sao em biết không hợp?" Anh vô cùng tự tin.

Có một khoảng thời gian, cô cố ý tắt điện thoại, không liên lạc với anh. Anh không tìm được cô, bèn đứng trước cơ quan của cô chờ đợi, khiến cho đồng nghiệp đều biết, cô cãi nhau với bạn trai, mà anh ta cũng thật tốt, ngày ngày mặc gió mặc mưa đều đến tặng hoa.

Dẫu sao cô cũng chỉ là một người phụ nữ, có hư vinh của phụ nữ, có người theo đuổi, cô bỗng thấy mình chẳng hề cô đơn, tự cảm thấy mình giống như một nàng công chúa.

Cô vẫn chịu khuất phục, khuất phục trước sắc đẹp và tiền tài của anh.

Họ tiếp tục hẹn hò, đến khi họ cảm thấy không thể rời xa đối phương được nữa, liền kết hôn.

Hôn lễ rất đơn điệu, chỉ mời bạn bè và người nhà, sau đó, họ mua nhà cho mình, xây dựng tổ ấm tình yêu nho nhỏ, câu chuyện hoàng tử và cô bé lọ lem đến đây kết thúc, bởi tiếp đó, cái bọn họ sẽ đối mặt chính là khói bếp hồng trần, nào là củi gạo, dầu mỡ, muối ăn...

Anh bận bịu công việc, mỗi ngày về nhà rất muộn, ban đầu, mỗi ngày cô vẫn nấu những bữa cơm ngon đợi anh về cùng ăn, dù cho muộn đến nhường nào, anh trở về sẽ đều không khách khí ăn sạch đồ ăn cô làm.

Về sau, anh sợ cô đói, kêu cô ăn trước, đừng đợi anh,

cô cũng cảm thấy hàng ngày anh về muộn còn phải ăn nhiều đồ sẽ có hại cho sức khỏe, cũng không đợi anh nữa. Mỗi ngày cô ăn cơm một mình, cũng không còn ý nghĩa, sau này dứt khoát chẳng mấy khi làm, trong nhà một năm rưỡi nay cũng không nhóm được một ngọn lửa.

Lúc mới kết hôn, cô cũng đợi anh về cùng ngủ, về sau, đợi thật nhiều, thường thiếp đi trên sofa, anh sợ cô lạnh, kêu cô đừng đợi nữa.

Anh luôn phải ra nước ngoài công tác, mỗi lần đều mang về cho cô vài bộ quần áo xinh đẹp, nhưng tính chất công việc quy định cô chỉ có thể mặc đồng phục công sở, những bộ quần áo đắt tiền đó rất ít khi có tác dụng, cô không mặc, anh cũng lười chẳng muốn mang về.

Cô đã từng thử, cố gắng dung nhập thế giới của anh. Những buổi tiệc rượu xa hoa, cô đã từng tham gia, mệt mỏi ứng phó với những khuôn mặt xa lạ, cô cảm thấy không thoải mái, thấy cô miễn cưỡng, anh cũng không mang cô cùng hội họp.

Công việc mỗi người đều bận bịu, gần gũi thì ít mà xa cách lại nhiều, có đôi lúc, dăm bữa nửa tháng cũng không thấy mặt nhau.

Trong nhà thiếu hương vị khói bếp, những khi rảnh rỗi cô bỗng thấy sợ cảm giác thanh tĩnh này, để lấp thời gian, cô bắt đầu xách hành lý du lịch khắp nơi.

Kết hôn được hơn một năm, mẹ chồng lần đầu tiên xuất hiện tại ngôi nhà nhỏ của hai người: “Các con cũng nên sinh một đứa trẻ rồi!” Trẻ con? Cô sợ hãi, cô vẫn chưa có chuẩn bị tốt để sinh con, bởi chính cô vẫn còn là một đứa trẻ, hơn nữa, cô cũng sợ sinh con ra, sức khỏe mình không tốt, có bệnh tim bẩm sinh, sẽ di truyền, cô không muốn một đứa trẻ sinh ra không khỏe mạnh. Đối với chuyện có con, anh cũng từng tỏ thái độ: “Muốn hay không? Lúc nào muốn đều tùy em!” Những lời này, tạm thời cô chưa nói với mẹ chồng.

Kỷ niệm hôn nhân tròn hai năm, anh hiếm khi được nghỉ ngơi, hai người trốn trong nhà xem phim, điên cuồng yêu nhau, rồi lãng lạng ôm chặt lấy đối phương, chia sẻ hơi ấm đôi bên. Cô nói: “Đừng rời xa em, em yêu anh!”

Về mặt anh ngưng lại, chậm rãi mỉm cười: “Sẽ không, anh sẽ không rời xa em.”

Cô vẫn còn nhớ ngửi khí kiên định lúc anh nói sẽ không ngày ấy, nhưng, không lâu sau, vết tích trong những lần anh trở về nhà muộn, cô phát hiện ra chút manh mối, dấu son trên áo sơ mi của anh, mùi nước hoa trên cà vạt, đều là những thứ cô không quen. Anh không giải thích, cô cũng không biết nên hỏi từ đâu.

Cũng có người bạn nói qua loa bên tai cô, “Chồng cậu ở bên ngoài có người phụ nữ khác, cậu vẫn không biết sao?” “Con tình nhân đó ngang nhiên ôm cổ hằn hững nịu,

chúng tớ đều đọc trên báo rồi.” Cô nhắm mắt làm ngơ, anh nói, anh sẽ không rời xa cô, cô tin anh, thực ra, cô không tin thì còn có thể làm gì đây?

Anh học thử thăm dò nói chuyện, đùa giỡn hỏi: “Nếu như chúng mình ly hôn, em sẽ làm gì?”

Cô hèn mọn nói: “Em sẽ vẫn yêu anh!”

Anh ôm chặt lấy cô, hôn môi cô thật sâu: “Vợ yêu, anh yêu em!” Nhưng, có đôi khi, anh vẫn phải thân bất do kỷ! [1] Nửa câu sau anh không nói nên lời, khi đối mặt với cô, anh lại có chút không nề.

Ly hôn là do anh đưa ra trước, ngày ấy, cô vô có hoảng loạn, ngã trong lòng anh, cảm nhận hơi ấm cuối cùng của anh: “Ly hôn rồi, một mình em biết phải làm sao?”

Anh không nói, hôn lên trán cô: “Em kiên cường như vậy, sẽ sống tốt thôi!”

Cô lau kiệt dòng lệ, hung hăng gạt đầu.

Anh hôn cô lần cuối, khẽ nói: Xin lỗi em! Trái tim cô bỗng vỡ thành trăm nghìn mảnh, đồn dập cuốn bay trong cõi hồng trần.

Cô sẽ không khóc, cũng sẽ không cầu xin anh đừng

rời xa, tự tôn của cô không cho phép cô tỏ ra cuồng loạn. Dù cho lưu luyến không rời, cô cũng sẽ tìm một góc không người, lặng lẽ đau lòng.

Anh vẫn đứng trước cô trông ngóng, xác nhận cô không sao, cô dùng hết sức đẩy anh ra: “Đi thôi, chúng ta ly hôn đi.” Thà rằng cô dùng cách này để chia tay. Cô nhất định phải làm như thế, bởi cô biết, chẳng bao lâu nữa anh vẫn muốn cưới một cô vợ mới!

[1] Thân bất do kỷ: Phải làm những việc bản thân không muốn.

Vũ khúc thiên nga đen

Tác giả: Thuần Vu Lưu Lạc

Chương 1

Thật ra, lúc Đỗ Phương Phỉ liếc nhìn Phương Chi Liệt dưới ánh đèn mờ mờ trong quán bar, cô chỉ cảm thấy buồn cười. Mỗi quan hệ giữa nhà cô và nhà họ Phương nên nói thế nào nhỉ? Xem nào, năm đó là năm bộ phim Hàn Quốc "Trái tim mùa thu" đang cực kỳ nổi tiếng, làm đau lòng vô số trái tim hồn nhiên của các cô gái trẻ vì mối quan hệ giữa hai nhà Choi Yun. Có thể coi cô là Choi Eun Suh, đương nhiên, Phương Chi Liệt chính là Yun Joon Suh.

"Đỗ Phương Phỉ, đang yên đang lành, sao tự nhiên cậu lại cười quái dị như vậy?" Trầm Lam lén lút đá cô một cái, nhắc nhở cô hiện giờ đang ở trên đài, tốt nhất không nên làm loạn.

"Không có gì." Cô mỉm cười, bình tĩnh vắn lưng ba lượt. Đúng là không có gì thật, chỉ là cảm thấy buồn cười mà thôi. Khi Choi Eun Suh làm nhân viên phục vụ trong khách sạn thì gặp lại Yun Joon Suh, mà Đỗ Phương Phỉ cô, lúc ấy đang dựa vào người bạn nhảy trên sàn nhảy ở quán bar mà nhìn thấy Phương Chi Liệt. Mía mai làm sao, cô nghĩ, nhưng vẫn ngẩng cao đầu, lộ rõ vẻ quyến rũ.

Hiện thực chính là như vậy, khác một trời một vực với tiểu thuyết. May mắn thay, cô không là Choi Eun Suh, cũng không có quan hệ anh em thân tình với Phương Chi Liệt, chưa từng gặp một người anh trai nào lại ghét em gái đến thế, nói ba câu thì tới hai câu là ném đạn pháo vào cô. May mắn thay, nhắc lại chuyện cũ, chẳng có cảm giác gì, lúc trước còn trốn trốn tránh tránh, nay thì bình thản. Hẳn có nhớ hay không cũng chẳng liên quan gì tới cô. Ánh mắt kiêu ngạo có khi còn cao hơn mây trên trời của Phương Chi Liệt, còn lâu mới nhớ ra cô.

“Đêm mai là vũ hội ballet, đừng quên chuẩn bị trang phục.” Trưởng đoàn nhắc nhở vài câu, mới vừa lòng nghênh ngang rời đi.

“Ballet?” Bàn tay đang tẩy trang của Trầm Lam run run, suýt làm đổ lọ nước tẩy trang, “Tự nhiên bắt chúng ta múa ballet, hẳn nghĩ chúng ta là bách khoa toàn thư vũ đài sao? Đúng là loại người chỉ biết hơi tiền, muốn gió có gió, muốn mưa có mưa.”

“Được rồi. Có cần tớ mượn cho cậu một bộ luôn không?” Cô cầm quần áo đi vào phòng thay đồ.

“Cậu có cách sao? Cảm ơn nha. Còn nữa, Đỗ Phương Phi, cậu biết múa ballet sao?”

“Lúc nhỏ có học qua, chắc vẫn còn nhớ một ít, để về luyện lại. Dù sao chúng ta cũng chỉ làm nền, cứ diễn đủ tư thế là OK.”

“Tở bảo này, có phải nhà cậu thuộc kiểu cảnh nhà sa sút không? Nếu không, sao hồi nhỏ cậu lại đa tài như vậy, học qua piano, luyện qua quốc họa, múa hiện đại cũng học qua, bây giờ ngay cả ballet cũng nói là từng học. Trẻ con nhà bình thường làm gì có cơ hội như vậy chứ?”

Trong phòng thay đồ chỉ có tiếng động thay quần áo soàn soạt. Một lúc lâu sau, mới nghe thấy tiếng cô nói không rõ: “Cũng không tính là như vậy, chẳng qua khi đó người lớn cứ hay so sánh với đứa con nhà hàng xóm, nên cứ học thôi.”

Đúng vậy, khi đó là do người lớn.

Mặc áo pull màu vàng nhạt và quần jeans, cô thu dọn đồ đạc cá nhân ra về.

“Không tẩy trang à?” Liếc nhìn một cái, Trạm Lam ngạc nhiên nói, “Không phải ghét nhất cảm giác trên mặt còn phấn sao?”

“Không được, lát nữa còn phải đưa một người bạn đi xem kịch, lười không muốn trang điểm lần nữa.”

“Cần gì bận mạng như vậy, sức khỏe là quan trọng nhất.” Trạm Lam nói với theo từ phía sau, cô cảm động cười, khoát tay tỏ ý đã biết.

Không bạt mạng, có được không? Trái đất có hơn sáu tỷ người, mà hiện giờ cô chỉ có một thân một mình, cô độc đứng giữa bánh xe thời gian, giãy giụa, chỉ vì không muốn bị sóng to gió lớn của thời gian bao phủ. Sống chết trôi nổi, nhưng cũng chỉ giống như lớp phấn trang điểm thật dày trên mặt, tuy đẹp đấy, nhưng cũng là thứ độc hại ăn mòn bản thân.

Nắm chặt túi xách trong tay, cô hít một hơi thật sâu, len qua sàn nhảy đã kín người. Thế giới này kỳ quái như vậy đấy, bởi vì bản thân có một ước mơ đứng trên sân khấu xa xôi mà liều mạng kiếm tiền, mà phần lớn những người ở đây tiêu xài tiền chỉ vì những giây phút đồ mờ mờ trên sàn nhảy. Nếu có đổi lại thì tốt quá.

“Tiểu Phi, sao về sớm vậy, cùng nhảy chứ?” Mọi người chào hỏi cô liên tục. Cô đều mỉm cười từ chối, thật vất vả mới đi qua được chỗ đông người. Thấy sắp sửa va phải người bên cạnh, đột nhiên bị một người khác kéo lại. Cô quay đầu, nhìn lại, nụ cười cứng ngắc, ánh mắt cũng nghiêm túc hơn.

“Ờ, gặp lại bạn cũ, cô lại có thái độ đó à?” Khuôn mặt đẹp của Quý Đới Đới càng ngẩng cao ngạo nghễ, cười như không cười.

“Thì sao nào?” Cô cũng cười như không cười nói, “Chẳng lẽ cô hi vọng tôi sẽ tay bắt mặt mừng ư?”

Quý Đới Đới hơi tái mặt, nhưng nhanh chóng che giấu

cảm xúc, sau đó đột nhiên đặc ý khoe: “Tháng sau tôi và Chỉ Dương sẽ kết hôn.”

Cô nhìn Quý Đới Đới, nở nụ cười: “Chúc mừng nha, nhưng cũng không cần kỳ vọng quà mừng của tôi đâu, tôi không có tiền.”

“Không cần quà mừng, cô có thể đến là tốt lắm rồi, dù sao cô cũng từng là bạn gái của Chỉ Dương mà.” A! Quý Đới Đới lấy tay che miệng, ra vẻ ân hận nói, “Cô nhìn xem, sao tôi có thể mau quên như vậy? Chuyện đã trôi qua nhiều năm đâu cần phải nhắc lại nữa chứ? Thật ngại quá, có làm tổn thương cô không?”

Lại là loại kỹ xảo này. Cô lạnh lùng nhìn về « vui sướng khi thấy người gặp họa » lộ rõ rành rành trên mặt Quý Đới Đới, ý xấu nổi lên. Mọi chuyện đều quá mức thuận lợi, đúng là không tốt lắm, nhất là khi loại thuận lợi này còn hình thành từ nỗi buồn của cô. Bỏ đi, chẳng qua cô tự nhiên nổi lòng từ bi, cho vị đại tiểu thư quen được nuông chiều này một lối đi.

“Đới Đới, trong bar này có rất nhiều người quen Chỉ Dương, cô nói giỡn như vậy chắc không có vấn đề gì chứ?” Cô nghiêng đầu, ánh mắt kỳ quái.

“Đương nhiên là không có vấn đề gì, Chỉ Dương yêu tôi lắm.”

“Thật à? Vậy.. Nếu tôi cũng thế thì sao nhỉ?” Quý Đới Đới còn chưa kịp nhìn thấy nụ cười bên khóe môi cô, cô đã đi lại gần, ôm cô ta trong tay, sau đó thản nhiên hôn lên môi cô ta.

“Nói thật nhé, so với An Chỉ Dương, tôi càng thích cô hơn, Đới Đới.” Cô vuốt nhẹ môi mình, đá mắt một cái với Quý Đới Đới còn đang ngẩn người, “Chào nhé, tôi đang vội, nếu thích thì đêm mai chúng ta lại tiếp tục đi.”

“Đỗ Phương Phi!” Quý Đới Đới phục hồi tinh thần hết to, khiến tâm tình cô vô cùng vui vẻ, hóa ra cảm giác khiến người khác phải nghiêng rằng nghiêng lợi cũng không tệ. Người không phạm ta, ta sẽ không phạm người, là cô ta tự chuốc họa vào người. Cô đang bắt đầu tưởng tượng cảnh Quý Đới Đới về nhà họ An sẽ phải chịu một buổi tra hỏi thế nào Ha ha, cha mẹ An Chỉ Dương rất cổ hủ. Tâm tình vui vẻ quá. Không may va phải một người. “A ! Xin lỗi nha!” Ngắc đầu, ngây người.

“Đỗ Phương Phi tiểu thư, lần sau nên cẩn thận một chút.” Người đó nói chuyện, nhẹ nhàng khoan khoái như gió, ôn hòa hiền hậu như ngọc, nhìn quen mắt, nhưng cô lại không nhận ra. Cô lén liếc nhìn người bên cạnh hẳn, Phương Chi Liệt, vẫn đẹp trai như trước, cao ngạo như trước nhưng lại thêm âm trầm xa lạ.

“Cám ơn.” Hiển nhiên là, vừa rồi Quý Đới Đới giận dữ gầm lên, hét to tên cô. Cô lặng lẽ thu hồi ánh mắt đánh giá của mình, sau đó nhanh chóng lướt qua bọn họ, ra

khỏi quán bar.

Quán bar vừa rồi mới rất ồn ào sôi động, nay đổi qua một bản nhạc nhẹ nhàng êm đềm, sau một lúc vui đắm trong rượu say, mọi người đều mơ mơ màng màng.

“Chi Liệt, vị Đỗ Phương Phỉ tiểu thư vừa rồi nhìn rất quen, cậu có thấy thế không?” Dư Nhiên kẹp điều thuốc, chậm rãi phun ra một vòng tròn. Vòng khói ở ánh đèn nhấp nháy trong không khí chậm rãi tán đi, khiến người ta ngệt thở.

Phương Chi Liệt liếc xéo hắn một cái: “Tôi còn tưởng cậu và cô ta quen nhau lắm cơ đấy.” Vẻ mặt vẫn như bình thường, không thể đoán ra đang suy nghĩ gì.

“Tớ và cô ấy?” Khuôn mặt của Dư Nhiên vì kinh ngạc mà hơi nhăn nhó.

“Cậu không nhớ được thì nói cũng chẳng có ý nghĩa gì cả.” Không ngờ hắn lại không giữ cô lại, ly rượu trong tay khẽ lay động, chớp lên, màu đỏ của rượu nho lắc lư trong ly rượu. Hắn nhìn chăm chăm, vô cùng hưng phấn.

Hóa ra, cô vẫn còn nhớ hắn. Tay dừng lại một chút, rồi cụng ly với người bên cạnh, chất lỏng trong ly vì đột nhiên bị đảo chiều mà lắc lư thành một vòng xoáy lộn xộn.

Chương 2

“Phương Chi Liệt! Tôi ghét anh!” Bởi vì anh trai cố tình không phối hợp đàn sai ba nhịp trong cầm phổ, cô gái bé nhỏ nổi giận đùng đùng hét: “Tôi không học piano nữa, tôi đi học ballet, để xem anh còn giỏi trò được không?” Cô không tin cái người độc ác như hăn vì muốn trêu chọc cô mà chấp nhận mặc bộ đồ bó sát toàn thân như vậy.

Nam sinh kia cũng không có ý định đi học ballet, nhưng cũng không muốn dừng lại như vậy: “Cũng chỉ có loại người ngu ngốc như em mới có thể đi học ballet gì đó nhàm chán như vậy.”

Ôi, thật sự là ác hết mức có thể, chọc cho cô bé suýt khóc, nước mắt đọng đầy trong hốc mắt, nhưng kiên quyết không để nước mắt tuôn rơi. Hăn càng như thế, cô càng quyết tâm học ballet cho thật tốt, hăn càng coi khinh thứ gì, cô càng phải quý trọng, còn phải phát huy cao độ!

Sau đó mỗi ngày, đều sẽ lặp lại một đoạn đối thoại như sau: “Hử, em vẫn còn học ballet à? Đi khó coi quá, nhìn giống như con vịt ấy.”

“Ai cần anh lo, anh mới giống con vịt! Không, anh là đồ khốn kiếp! Trứng vịt ung!”

Trong trí nhớ, hăn luôn luôn đấu võ mồm với cô bé đáng yêu đó, cái miệng nhỏ thường cong lên, đôi tay nhỏ

bé luôn vắt chéo sau lưng, ngay cả mái tóc cũng không gọn gàng, thường xuyên bị rối. Cô thích đập rầm rầm vào cửa phòng hắt, rồi ào ào lao vào trong phòng, nổi giận đùng đùng chỉ vào trán hắt thét chói tai: “Phượng Chi Liệt, anh cho là dễ bắt nạt Phượng Chi Phi tôi lắm phải không? Tôi cũng không cố tình làm vỡ bình hoa kia, anh...”

“Anh mách với ông nội làm gì chứ? Anh quá đáng! Anh quá đáng!” Sao có thể nghĩ bản thân đã sớm quên đi đoạn đối thoại ấy chứ? Trải qua một ngày mệt mỏi nhưng cứ năm giờ sáng là tỉnh giấc, Đỗ Phượng Phi buồn bực thức dậy. Mở mắt ra, vẫn nhớ rõ mồn một khung cảnh ngày trước.

“Anh thật quá đáng! Anh quá đáng!” Nói rất nhiều, khi đó còn thề không đội trời chung, hiện giờ nghĩ lại cũng chỉ là những giây phút cãi lộn của đám trẻ con mà thôi. Nhưng đúng trong lúc khí phách chi tranh đó lại cho cô một con đường sống mới không thể tưởng tượng nổi - gian khổ vô cùng, giống như con đường của người học võ tự cho mình là thanh cao. Ban đầu cô học ballet, sau đó dưới con mắt sắc bén của huấn luyện viên chuyển hướng sang múa hiện đại, chớp mắt một cái, đã nhảy mười mấy năm rồi.

Hai mươi ba tuổi, nếu là những người khác, có lẽ đã sớm bỏ cuộc, mỗi ngày trên vũ đài chỉ có một người tỏa sáng, phía cuối con đường không biết là hoa tươi hay là nước mắt. Nhưng cô vẫn dứt khoát kiên cường phấn đấu,

chỉ vì bản thân cứ mỗi lần nghe thấy giai điệu đó sẽ lại không khống chế được trái tim dâng trào dữ dội, chỉ vì mười lăm phút xoay tròn mà đạt tới cực hạn linh hồn. Có lẽ trong mắt mọi người xung quanh, cô cần gì phải tập luyện vũ đạo ngày đêm, thiếu tiến bộ, không thông minh, trong khi cô lại có một vẻ ngoài tuyệt vời, chỉ cần hiểu ý một chút là sẽ đạt được điều mình muốn. Nhưng, cô không muốn vội vàng chiếm lấy thứ mình muốn như vậy. Không ngủ thêm được, cô lăn xuống giường, mặc bữa một bộ quần áo rồi đi ra ngoài, cách nhà trọ không xa có một trung tâm thể thao hoạt động 24/24, tấm gương lớn trong phòng tập thể dục thẩm mỹ là thứ cô yêu thích nhất.

Chạy cho tới khi cả người ướt đẫm mồ hôi cô mới hài lòng rời khỏi phòng tập, lúc quẹt thẻ, bị nhân viên tiếp tân liếc mắt nhìn một cái, ý khiến trách vô cùng rõ ràng. Được rồi, cô thừa nhận bản thân có chút thái quá, vô cùng cảm ơn nhóm người lúc nào cũng rất quan tâm cô. Buổi sáng cuối thu, người đi đường không nhiều lắm, họ đều vội vã bước đi, chỉ riêng mình cô thoải mái rảnh rỗi, rất nổi bật trên đường phố. Không để ý tới những ánh mắt hâm mộ của mọi người trên đường, cô nhẹ nhàng ném lon coke vào trong thùng rác, sau đó đội mũ, rút hai tay vào túi áo, sải bước tới cửa hàng băng đĩa quen thuộc.

Tới quầy hàng yêu thích, nhìn những album mới lên kệ. Nhạc cổ điển là dòng nhạc cô yêu thích nhất, nhạy cảm với thơ ca, biểu lộ cái tôi dữ dội, thậm chí có thể là loại nhạc bi thương kỳ dị. rốt cuộc, cô cũng tìm thấy đĩa

nhạc bảo bối mong muốn đã lâu, trong phút chốc mừng rỡ như điên, đang muốn chìa tay ra lấy, thì đã có một bàn tay giơ ra trước cô một bước. Cô ngẩn người, ngơ ngác nhìn chăm chăm đĩa CD kia chuyển ra phía sau ngay trước mắt mình.

“The Burning World, The Swans, thiên nga thiêu đốt thế giới. Em đã chuyển qua mùa hiện đại rồi, còn quan tâm tới thiên nga nữa sao?” Tiếng nói trầm thấp vang lên phía sau lưng.

Cô trợn tròn mắt, chậm rãi nhìn khuôn mặt không được tính là rất quen thuộc này, cảm giác đầu tiên trong lòng là xác định tư tưởng chắc chắn bị mất cái CD này rồi.

“Ngẩn người ra làm gì? Tôi đang hỏi sao em còn quan tâm tới thiên nga?” Phương Chi Liệt buồn cười nhíu mày nhìn cô. Lại là vẻ mặt này, vẻ cảnh giác, bất cứ lúc nào cũng thể bổ nhào ra đánh một trận lớn, đúng là không uống công hãn đi theo suốt cả quãng đường. Vừa nãy lái xe đi ngang qua, không dám tin vào đôi mắt mình-ven đường có một người đeo tai nghe, uống coke rất vui vẻ thoải mái, có thật là cùng một người gương nanh múa vuốt trong quán bar đêm đó không vậy? Nhìn cô phóng khoáng như vậy, hẳn có chút giật mình.

Tên khốn kiếp đệ nhất thiên hạ Phương Chi Liệt! Hóa ra vẫn nhớ mãi không quên chuyện cô luyện ballet. Cô thích nhất là ban nhạc Swans nổi tiếng với dòng nhạc cổ điển, cũng không phải là chỉ thiên nga trong vở “Hồ Thiên

nga” kia! “Trả lại cho tôi, là tôi nhìn thấy trước.” Cố gắng nghiêm mặt, cô lạnh lùng nói.

“Là tôi lấy trước.” Phương Chi Liệt khiêu khích lắc lắc CD trong tay. “Cái này gọi là ‘tiên hạ thủ vi cường’*, tôi cũng rất thích album này mà.”

Hắn mà cũng thích á? Rõ ràng là hắn cố ý. Cuối cùng sợi dây thần kinh nhẫn nhẹn cũng tuyên bố biến mất, cô vươn tay muốn giật lấy, Phương Chi Liệt ỷ vào ưu thế cao lớn mà dễ dàng trốn thoát, còn ung dung nói: “Thói xấu vẫn không đổi, vẫn cứ không nói một lời mà cướp đồ. Thật ra, em chỉ cần nói một tiếng, tôi sẽ đưa cho em.”

*tiên hạ thủ vi cường: kẻ ra tay trước sẽ chiếm ưu thế

“Tôi bị điên mới thèm tin anh, anh không bỏ đá xuống giếng** đã là nhân từ lắm rồi!” Cô giận dữ hăm hăm nháy lên tiếp tục cướp đồ, nhưng lại một lần nữa thất bại.

**bỏ đá xuống giếng: giật đồ bím leo, thấy người gặp nguy thừa cơ hăm hại.

“Tôi bỏ đá xuống giếng khi nào chứ?” Phương Chi Liệt không chấp nhận lời chỉ trích, nhướn mày tỏ vẻ ngạc nhiên.

Toàn bộ uất ức vùi sâu dưới đáy lòng từ rất lâu nay vì cái biểu hiện tỏ vẻ vô tội của hắn đều đồng loạt trỗi dậy.

Cô chỉ vào hần, lên án: “Yun Joon Suh anh tốt bụng lắm chắc? Rõ ràng cái bình hoa kia không là...”

Trong chốc lát cô chờ người ra, mà trong mắt của Phương Chi Liệt lại tràn ngập ý cười chờ cô nói tiếp. Cô đang nói cái gì vậy? Đã tự nhủ là không nhớ nữa, cần gì phải nhắc lại? Đều là lỗi của Phương Chi Liệt, nếu không phải hần không có việc gì làm, cứ lơ lửng trước mặt cô thì cô đã sớm quên chuyện đó hoàn toàn.

“Rõ ràng sẽ không là cái gì?” Phương Chi Liệt hỏi, ánh nhìn chế nhạo đó khiến cô rất muốn cắn đứt lưỡi chính mình. “Rõ ràng là không phải em cố ý đánh vỡ, nhưng mà Phương Chi Liệt độc ác lại còn cố tình mách ông nội à? Vịt con xấu xí ngu ngốc. Còn nữa, tôi là Yun Joon Suh, vậy em là Choi Eun Suh sao?”

Hần nói như vậy là có ý gì? Cô không rảnh rồi nghĩ nhiều, những lời buột miệng khi nãy làm cô cảm thấy mất hết mặt mũi, mà đây là thứ duy nhất cô có trước mặt hần. Làm sao cô có thể phơi bày phần yếu đuối nhất của tâm hồn trước mặt hần, mặc cho hần chế nhạo cơ chứ? Trong lòng buồn bực, cắn răng xoay người rời đi. Mặc dù rất tiếc đĩa CD đó, nhưng cũng không thể để mất nốt cái lòng tự tôn rách nát của bản thân. Đã từng nói, không phải là bọn họ vứt bỏ cô, mà là cô không cần bọn họ, cô càng phải sống thật tốt, để cho bản thân được thanh thản.

Phương Chi Liệt lại không chút do dự ngăn cô lại: “Phương Chi Phi, CD có thể cho em, nhưng mà em phải

hứa với tôi, không đi tập múa nữa.”

Yêu cầu gì kỳ vậy? Cô chẳng có quan hệ gì với hắn, dựa vào thân phận gì mà hắn dám ép buộc cô quá đáng như vậy? Cô thật sự bối hóa: “Tôi đi hay không thì liên quan gì tới anh? Cũng không làm vướng mắt anh. Còn nữa, tôi tên là Đỗ Phương Phi, không phải là Phương Chi Phi.”

“Không, Phương Chi Phi, rất chướng mắt.” Hắn cúi người, đặt CD lên bờ vây mảnh dẻ của cô, còn vén một bên tóc cô thì thắm vào tai: “Nơi đó sẽ có rất nhiều người quen sẽ đi xem.”

“Thế thì có liên quan gì tới tôi, tôi cũng không có quan hệ gì với người nhà các người.” Cô lạnh lẽo nhìn ánh mắt hắn, ép buộc bản thân không được trốn tránh, cho dù giờ này ánh mắt hắn không còn trong sáng như mười năm về trước mà thoảng có chút đùa dai.

Hắn cúi đầu càng thấp, giống như chạm gần sát vào tai cô, cười, chậm rãi nói từng chữ một: “Nói chuyện cười gì vậy, em họ Phương, cứ như lúc bắt đầu không phải tốt hơn sao?”

Cô nhìn hắn bỏ CD vào mũ áo mình, sau đó ra quầy thanh toán tiền, sắc mặt vui vẻ hiếm thấy. Cô nghi hoặc, muốn nói lại thôi, rốt cuộc vẫn im lặng.

“Phương Chi Phi, nhớ kỹ lời tôi nói.” Phương Chi Liệt quay đầu nhìn cô, ánh mắt cảnh cáo.

Nói cái gì chứ? Cô cầm CD, đột nhiên cảm thấy mất hết hứng thú.

Chương 3

“OK, hết giờ.” Rốt cuộc thì huấn luyện viên cũng vỗ tay hạ lệnh nghỉ ngơi. Đỗ Phương Phi dừng động tác, mệt mỏi đi tới tủ đựng đồ lấy khăn mặt ra lau mồ hôi. Đây là tuần tập huấn thứ ba, cô vẫn chưa cảm thấy hài lòng với tình trạng hiện giờ của mình, cảm giác như thiếu một thứ gì đó, ngay cả huấn luyện viên luôn khen ngợi cô cũng đã nhắc cô tự xem lại bản thân. Cô nháy trước gương lại một lần nữa, dạo qua hết vòng này tới vòng khác, vẫn cứ như vậy, tư thế, động tác vẫn chuẩn xác như vậy, không rõ là sai sót ở chỗ nào.

Úp mặt vào khăn, cô tựa đầu vào ngăn tủ, há miệng thở dốc, nghĩ lại mỗi bước đi của bản thân. Khó khăn lắm từ một vũ công không có danh tiếng đi tới ngày hôm nay, vì sao lại đúng thời điểm mấu chốt lại trì trệ không tiến bộ cơ chứ? Mặc cạ, con thuyền mỗi một có thể chờ một lần đi khác, nhưng đối với cô mà nói, là một con thuyền mới lần đầu tiên ra biển khơi, đây chính là chướng ngại lớn nhất trên con đường này.

“Có chuyện gì thế? Sao lại dần mặt ra thế kia?” Trầm Lam ngâm điều thuốc, đứng bên phải cô. “Ai đắc tội với

cậu, tớ giúp cậu trả thù.”

Mặt cô dần lấm sao? Cô bất đắc dĩ cười khổ. Hóa ra, cô vẫn bị ảnh hưởng, hành động bất ngờ của Phương Chi Liệt, đúng là khiến người ta khó hiểu. Đối lại là cô, khinh thường tự thân xuất mã, chỉ cần phía đám râu ria đến chỗ cô lấm nói một tiếng, cô là người không quyền không thế, từ đầu đã là thiên nga đen giả dạng, sẽ phải ngoan ngoãn đi vào khuôn khổ. Nhưng chẳng những hấn không làm vậy, mà còn khiến cô nhớ tới bí mật chôn giấu dưới đáy lòng đã lâu - Phương Chi Phi, đó từng là cái tên mà cô luôn lấy làm kiêu ngạo. Trải qua chuyện như vậy, làm sao cô có thể giống như bình thường? Hiện giờ cô chỉ có thể cười khổ: “Có một người chẳng hiểu tại sao, lại có thể khiến tớ phiền lòng.”

“Ai?” Trạ Lam tò mò. Bởi vì cô luôn luôn chuyên tâm cho vũ đạo, rất ít để ý tới tình cảm cá nhân.

Cô kéo khăn mặt xuống, vuốt mồ hôi, nói: “Yun Joon Suh, cậu biết chứ?” Sau đó không để ý tới Trạ Lam ghen hờn nhìn cô trân trối, đi thẳng tới sàn tập.

Yun Joon Suh, rốt cuộc anh đang suy nghĩ gì vậy? Khiến Choi Eun Suh phiền não rất nhiều, anh có biết không? Đương nhiên hấn không biết, hiện giờ chắc chắn hấn đang đi theo vị hôn thê Shin Yumi xinh đẹp, và cô em gái Yun Shin Ae dịu dàng, khiêm tốn cùng trò chuyện vui vẻ, không biết thói đời thế nào, chỉ có Choi Eun Suh là đáng thương, bị mẹ ruột vứt bỏ, anh trai lạnh lùng, một

mình chống chọi giữa dòng đời. Phật nói, có kiếp trước kiếp này, kiếp trước Đỗ Phương Phi cô đã giết người, đốt nhà, cướp của sao? Trong gương, xuất hiện hình dáng trắng muốt, nhảy vọt lên, nét cô độc mơ hồ ẩn hiện trong mắt cô.

Mặc dù trò đùa dai của Đỗ Phương Phi có gây một chút sóng gió, An Chỉ Dương và Quý Đới Đới vẫn cử hành hôn lễ long trọng như dự tính, Đỗ Phương Phi cũng đến dự, còn đảm nhận trách nhiệm biểu diễn cho hôn lễ... không có cách nào khác, thật khéo là hồi nhỏ cô cũng từng luyện thanh. Lúc tặng quà mừng, ánh mắt Quý Đới Đới nhìn cô, chỉ hận không thể xé cô thành muôn mảnh. Vì sao cô lại hào phóng như vậy, làm khách quý cho hôn lễ của bạn trai cũ? Thực ra Quý Đới Đới đã hiểu lắm, tình cảm cô và An Chỉ Dương lúc đó vẫn mập mờ chưa rõ, còn chưa kịp nảy mầm đã bị cô chặt đứt ... với giấc mộng vũ đài của cô, một An Chỉ Dương gia thế hiển hách hoàn toàn không thích hợp.

Cô dâu chú rể cười hạnh phúc, Đỗ Phương Phi vì quá mệt mà hơi khàn giọng, vẫn cố gắng uyển chuyển cất cao tiếng hát. "Tình yêu của em dành cho anh đơn thuần và khờ dại, ánh mắt lạnh lùng của anh khiến tim em đau đớn. Trong tình yêu say đắm, chúng ta có thể chậm bước nắm tay nhau ngắm cảnh bình minh buổi sớm, chúng ta có thể yêu sâu sắc... Chỉ cần chúng ta có duyên phận, sẽ mãi không chia lìa..." Cô dâu chú rể nắm tay nhau khiêu vũ, trong mắt chỉ có nhau.

Đỗ Phương Phỉ vừa hát vừa nhìn hai người đang dựa vào nhau đứng giữa trung tâm kia, đúng là ông trời sắp đặt không thể nào hoàn hảo hơn, gặp đúng người đúng thời điểm, đúng là điều tốt đẹp khiến ngay cả thượng đế cũng phải hâm mộ.

“Hi, em cũng đến sao?” Phương Chi Liệt xuất quỷ nhập thần đột nhiên xuất hiện, khiến cô nhảy dựng lên.” Hát cũng không tệ, chỉ tiếc là... Bị cảm thì cũng không cần cạy mạnh, lần thứ hai phá hỏng hôn lễ nhà người ta thì không còn là chuyện nhỏ nữa đâu.”

Cô liếc xéo hắn một cái, trong lòng ngờ vực. Phương Chi Liệt... là người như vậy sao? Nhưng mà chẳng hề liên quan gì tới chuyện cô so đo với hắn. Chẳng lẽ là... Cô không thể tin tưởng phán đoán của bản thân, vội vàng phủ nhận hoài nghi đó, lại ngẩng đầu nhìn hắn, vẫn là vẻ mặt nghiêm túc, không có chút đùa giỡn. Haiz, cô lại bắt đầu nghi ngờ đôi mắt của mình. Hắn, là đang quan tâm cô sao?

“Sao lại ngẩn người ra như vậy, ả đầu à?” Phương Chi Liệt bị cô nhìn chằm chằm, độc miệng nói. Như vậy mới là Phương Chi Liệt chứ, cô thầm nghĩ, nếu tự cho điểm bản thân, Phương Chi Liệt kia chắc chắn sẽ cường vọng tự cao tự đại cho mình xếp thứ nhất.

Hắn tựa vào tường bên cạnh cô, cúi đầu, tóc mái so le bướng bỉnh buông xuống, che khuất ánh mắt. Giờ cô mới phát hiện khí chất của Phương Chi Liệt hoàn toàn không

hợp với đôi mắt đẹp đó, dài mà tinh tế, sóng mắt lưu chuyển, như đang suy nghĩ về điều gì.

“Em chuyển nhà, “hắn nói, “Giờ ở chỗ nào?” thản nhiên nhìn cô

Cô chợt dạ, dời ánh mắt sang hướng khác, nói: “Vũ đoàn tập huấn, tôi chuyển tới khu tập thể.”

“Khi nào thì hội diễn? Cho tôi một vé thân thích đi.”
Đương nhiên cô không tin lời hắn nói là thật, mà kể cả là thật đi nữa, cô cũng sẽ không lo lắng, bị hắn chê cười nhiều thứ, nhưng lần này cô rất tự tin, sẽ không tự rước lấy nhục.

“Nếu em thật sự muốn, tôi có thể giúp em...” Phương Chi Liệt muốn nói lại thôi, trong ánh mắt ấy không rõ là do dự hay là điều gì khác. Cô nhìn, không hiểu sao trong lòng khẽ run, lo sợ câu tiếp theo hắn nói sẽ khiến cô chán ghét nhưng lại khó lòng từ chối, con đường phát triển sự nghiệp thật lắm cám dỗ.

“Chi Liệt, hóa ra cậu ở đây.” May mắn có người tới cắt ngang lời Phương Chi Liệt, cũng cắt ngang tình trạng mập mờ giữa hai người bọn họ. Là người mà cô gặp trong quán bar hôm đó, nhìn rất quen nhưng cô vẫn không nhớ ra là ai.

Nhìn thấy cô, người kia sững sốt một chút, nhìn một

lúc, mới giật mình vui vẻ nói: “Em là Phương Chi Phỉ, đúng không? Đêm đó, anh đã nói là nhìn em rất quen mà. Anh là Dư Nhiên, chính là Dư Nhiên hồi nhỏ hay khiêu vũ với em đó.”

À, hóa ra chính là cái người ngu ngốc luôn ngáng chân cô.” Tiên sinh anh nhận nhầm người rồi, tôi là Đỗ Phương Phỉ, không phải là Phương Chi Phỉ mà anh nói.” Cô mở to mắt, nói dối như thật.

Dư Nhiên kinh ngạc một chút, cau mày cẩn thận nhìn kỹ. Cô cũng không thêm để ý tới hành vi lỗ mãng của hắn, cho dù hắn cứ chắc chắn ánh mắt của mình, thì cô cũng chỉ cần khẳng định phủ nhận là được rồi.

“Sao có thể như vậy chứ? Rõ ràng chính là em, vị hôn thê của anh, sao anh có thể nhận nhầm được?” Về mặt Dư Nhiên là chắc chắn không thể sai, trong ánh mắt thậm chí còn lóe lên tia nhìn hứng thú.

Vị hôn thê... Suýt nữa thì cô trượt chân! Đó là trò đùa từ mấy trăm năm trước a, không ngờ hắn vẫn còn nhớ.” Tiên sinh, làm phiền anh nghiêm túc một chút.” Cô liếc mắt một cái, quay đầu đang muốn rời đi, lại thấy Phương Chi Liệt nghiêm túc nhìn chăm chăm mình. Hắn làm sao vậy? Cô ngạc nhiên, do dự không biết có nên rời đi hay không.

“Dư Nhiên, anh và anh trai em đang làm gì thế?”

Trái đất thật là tròn, ngay cả Yun Shin Ae cũng đến góp vui không, là Phương Thanh Đoàn, là do cô rảnh rỗi nên quá cô đơn sao? Cô cảm giác như toàn bộ máu trong người dồn xuống hết lòng bàn chân, cả người lạnh toát. Nếu nói Phương Chi Liệt là người mà kiếp này cô không muốn gặp, thì Phương Thanh Đoàn chính là người mà mười kiếp cô cũng không muốn gặp. Bởi vì đúng là người này, cùng bản thân cô tráo đổi thân phận.

Dư Nhiên hoàn toàn không nhận thấy vẻ cứng nhắc của cô, còn hết sức khoe với Phương Thanh Đoàn, thoải mái nói: "Thanh Đoàn, em xem ai tới này, là Phương Chi Phi, vị hôn thê nhỏ bé của anh."

"Vây ư?" Phương Thanh Đoàn cười, chậm rãi quét mắt liếc nhìn cô một cái, nói, "Đã lâu không gặp, Phương... Không đúng, tôi nên gọi cô là Đỗ tiểu thư mới phải." Cùng có cặp mắt dài đẹp giống Phương Chi Liệt, nhưng thái độ rõ ràng là không chào đón, nhìn mấy người khác đang cùng nhau nói chuyện, Phương Thanh Đoàn lại nói: "Nghe nói cô là bạn gái cũ của chú rể? Lúc trước đã muốn phá hỏng hôn sự của người khác, hôm nay đến lấy lòng làm gì?"

"Thanh Đoàn!" Phương Chi Liệt cúi đầu cảnh cáo, Dư Nhiên cũng ngạc nhiên nhìn bạn gái vốn thường ngày luôn dịu dàng thân thiện. Cô cười, đối lại nếu là cô, chưa biết chừng còn hay hơn nữa ấy chứ.

"Sao nào, sao anh hai lại bảo vệ cô ta như vậy? Đừng

quên em mới là em gái của anh.” Phương Thanh Đàn không thể bình tĩnh, có chút kích động, “Anh đã quên vì sao mẹ lại đổi em đi, tráo cô ta vào làm con gái cưng của nhà họ Phương sao? Anh bảo vệ cô ta như vậy, có cần em đi nói với ba mẹ thực hiện lời thề ước của mẹ bảo mẫu độc ác năm đó hay không? ”

Bí mật cuộc đời lại bị người khác kéo ra, Đỗ Phương Phỉ lạnh lùng rời đi.

Chương 4

“Dì Trương, chị hãy nói xem rốt cuộc chuyện này là thế nào?” Vô tình phát hiện ra sự thật, vợ chồng họ Phương giận dữ chất vấn bảo mẫu, “Sao chị lại độc ác như vậy? Khiến cho chúng tôi nuôi con chị không công?”

Sự việc đã bại lộ Trương Lan Vân không hề tỏ vẻ xấu hổ, ngược lại còn đắc ý nói: “Phương Cách Đình, anh ruồng bỏ tôi, cưới người đàn bà này, có từng hối hận hay không? Ta không vào được nhà họ Phương, thì con gái tôi có thể. Nếu không phải người kia bán đứng tôi, cả đời các người đã bị tôi đùa giỡn.”

Khuôn mặt Phương Cách Đình vặn vẹo: “Trương Lan Vân, lúc trước tôi có mắt như mù. Loại người độc ác như cô mau cắt khỏi mắt tôi!”

Con hoang, cô là con hoang, đứa bé mười ba tuổi yên

lặng nghe ba người lớn tranh cãi, nhớ kỹ sự thật đó, cho tới tận bây giờ. Cô thở dài một hơi, xoay người rời đi.

“Đứng lại, ” Phương Chi Liệt giữ chặt tay cô, “Còn chưa nói rõ ràng, không cho em đi.”

Cô ngạc nhiên: “Nói rõ ràng cái gì? Tôi muốn nói gì?” Cô thấy mình không cần thiết phải mở miệng, dù đầu võ mồm có thắng Phương Thanh Đàn đi chăng nữa, nhưng sự thật vẫn như trước, không thể thay đổi, cô vẫn là Đỗ Phương Phi, con gái người bảo mẫu Trương Lan Vân.

“Những lời tôi nói hôm đó, em không cho vào tai phải không?” Phương Chi Liệt phần nộ khác thường, khuôn mặt sát lại gần rõ nét, sắc mặt trắng bệch dọa người.

“Tôi cũng có tới đó khiêu vũ nữa đâu.” Cô nhấn mạnh, không ý thức được mình đã để lộ sự yếu ớt, khuất phục hẳn, thậm chí nhanh chóng thoát khỏi vòng vây mọi người nhắc tới chuyện cũ. Giải được là duyên*, không giải được là kết**, nàng không muốn cả đời đều bị một cái kết bao vây.

* Duyên: Nhà Phật cho là vì nhân mà được quả gọi là duyên. Như nhân duyên, duyên phận.

** Kết: nút thắt, nhà Phật cũng cho rằng những oán thù từ kiếp trước gọi là kết.

“Không phải câu này, là câu sau cơ!” Đường như hấn vô cùng tức giận nắm chặt tay cô, khiến cô thấy đau. Nhìn cô có chút chột dạ nhưng vẫn mù tịt, hấn đành phải hỏi lại lần nữa, “Em quên rồi phải không? Từ trước tới nay tôi chỉ nói thế một lần, em dám quên sao?”

“Từ trước tới nay chỉ nói một lần, là nói cái gì?” Cô đang muốn giải thích với hấn, nhưng Phương Thanh Đàn chen vào nói ngăn cô lại.

Phương Thanh Đàn nói: “Anh hai, anh có biết anh đang làm gì không? Chẳng lẽ em gái như em vẫn chưa đủ nhu thuận bằng cô ta ư?”

Đúng vậy, cô không có quan hệ gì với hấn, cho dù có lúc từng là em gái hấn nhưng cũng chưa bao giờ làm theo ý hấn, cô như vậy, hấn có thể nói gì chứ?

Bốn người dây dưa, mọi người chung quanh xì xào bàn tán, khiến cô dâu chú rể liên tục chú ý. Đỗ Phương Phi cảm thấy mọi chuyện hồng бет cả rồi, cô nóng lòng muốn rời đi. Phương Chi Liệt cố chấp, Phương Thanh Đàn cố ý nói to, Dư Nhiên trợ giúp... rốt cuộc An Chỉ Dương và Quý Đới Đới không thể không ra mặt can thiệp.

“Tiểu Phi, giới thiệu một chút chứ?” An Chỉ Dương biết ý không hỏi thăm trực tiếp.

Không hổ danh là công tử tao nhã nhà họ An, cô cảm

động nhìn hẩn một cái, quay đầu nói: “Phương Chi Liệt tiên sinh, em gái anh ta-Phương Thanh Đàn tiểu thư, còn có Dư Nhiên tiên sinh.”

“Tôi là An Chỉ Dương, đây là vợ tôi Quý Đới Đới.” An Chỉ Dương mỉm cười giới thiệu, sau đó khẽ đẩy Quý Đới Đới ra chào khách.

“Xin chào.” Quý Đới Đới cũng khéo léo bắt tay Phương Thanh Đàn, Dư Nhiên, cuối cùng là Phương Chi Liệt.

Đúng là không hổ là An Chỉ Dương tao nhã lại yêu thương một Quý Đới Đới cũng tao nhã không kém, chưa bao giờ cô cảm thấy thích Quý Đới Đới như vậy.

Không hiểu Phương Chi Liệt thế nào, toàn bộ biểu hiện không vui lúc này hoàn toàn biến mất, hẩn nói: “Xin chào An phu nhân, tôi là Phương Chi Liệt, anh trai của Đỗ Phương Phi.”

Chớp mắt một cái, thời gian như dừng lại, vì sáu từ hẩn nói, tất cả mọi người đều ngạc nhiên, trừ tên đầu sỏ.

Hồi phục tinh thần đầu tiên là Phương Thanh Đàn, cô gằn giọng gọi một tiếng « anh hai » khiến mọi người đều tỉnh táo lại.

Phương Chi Liệt, có thật là hẩn không uống rượu không vậy? Lời đó mà cũng nói được. Cô thật sự rất nghi

ngờ, không biết có phải hôm nay thượng đế cải lão hoàn đồng hay không?

“Anh trai?” Quý Đới Đới tiếp tục cười tao nhã, sóng mắt chuyển động nhưng lại có một tia nhìn lo lắng.

Cô mơ hồ cảm thấy có điều gì đó không đúng, An Chi Dương cũng cảm nhận như vậy, nhưng đều tối chậm một bước.

“Đới Đới!” Cô hét lên, lại chỉ có thể trơ mắt nhìn Quý Đới Đới hung hăng vung tay lên khuôn mặt tuấn tú của Phương Chi Liệt. Toàn bộ mọi người trong đại sảnh vẫn không hiểu gì, vẫn là trừ người khởi xướng.

Giọng nói sắc bén của Quý Đới Đới vang lên giữa đại sảnh, vọng lại: “Chính là tên khốn kiếp này sao? Làm hại Đỗ Phương Phi còn chưa đủ, còn muốn tiếp tục dây dưa sao?”

“Người đàn bà này, không biết chuyện gì mà đã dám đánh người. Ai thèm dây dưa với cô ta, chúng tôi không truy cứu chuyện cô ta phá hoại gia đình chúng tôi đã là khoan dung lắm rồi.” Phương Thanh Đàn bị chọc giận không còn kìm nén nghe theo như thường ngày, hoàn toàn là đáng vẻ chua ngoa ngang ngạnh muốn giữ gìn lợi ích của bản thân.

“Thanh Đàn, đừng có nói nữa.” Phương Chi Liệt quát

chặn cô em gái đang kích động lại, nhìn cô, như đang suy nghĩ điều gì.

“Nhìn cái gì chứ!” Quý Đới Đới giống như gà mẹ bảo vệ con, đứng chắn trước cô, “Đừng cho là tôi không biết trong bụng anh toàn suy nghĩ xấu xa. Loại người ghê tởm như anh, sao còn sống trên cõi đời này chứ?”

An Chỉ Dương giơ tay muốn trấn an, lại bị Quý Đới Đới vươn tay ra: “Chỉ Dương, chẳng phải lúc đó anh cũng rất tức giận sao? Sao giờ đã quên? Còn cậu nữa, ” Quý Đới Đới chỉ vào cô, “Vì sao còn khách khí với loại người này?”

Bị chỉ trích, cô ngây người hoàn toàn không biết nên nói gì, ngơ ngác để mặc Quý Đới Đới và Phương Thanh Đan tiếp tục tranh cãi ầm ĩ, để mặc mọi chuyện đi chệch đường ray... Bốp ! Phương Thanh Đan cũng hung hăng cho Dư Nhiên giơ mình ngăn trở một bạt tai.

Cái bạt tai kia, rất đau, cô vẫn còn nhớ. Cô luôn luôn tự nhủ, làm gì có người dám đánh cô? Tội thân, đau đớn, tất cả đến thật bất ngờ, trong nháy mắt cô cảm giác như tim mình ngừng đập. Sau đó mới biết được rằng, cảm giác đó không phải là tim ngừng đập, mà là trống rỗng, vĩnh viễn không thể nào lấp đầy.

Bốp ! Lại thêm một cái bạt tai nữa! Nãy giờ ầm ĩ cuối cùng cũng yên tĩnh, tất cả mơ hồ nhìn bàn tay giơ lên của Đỗ Phương Phi và... An Chỉ Dương bối rối ôm mặt.

“Rốt cuộc có thể nghe tôi nói hay không?” Cô ấy náy nhìn An Chỉ Dương, nói, “Thật xin lỗi, Chỉ Dương. Tôi muốn tự mình nói. Đối Đối, Phương Chi Liệt tiên sinh chỉ nói đùa thôi, anh ta không phải là anh trai tôi. Anh trai tôi họ Đỗ, tên là Đỗ Nguyên Đình. Tôi nghĩ, vừa rồi mọi người đều đã hiểu nhầm rất lớn. Còn nữa, tôi rất vui vì hôm nay có thể đến đây tham dự, giờ tôi có buổi diễn rồi, nếu không có gì thay đổi, tôi sẽ sang Pháp du học. Tạm biệt, mọi người.”

Xoay người rời đi, trong chốc lát nước mắt rơi xuống như mưa, giống như lần xoay người rời đi mười năm về trước

“Phương Chi Phi.” Phương Chi Liệt gọi cô, cô cũng không quay đầu. Lúc này gọi cô, còn có ý nghĩa gì chứ? Nếu có thể sớm hơn mười năm, sớm năm năm, có lẽ cô sẽ khóc cảm động trước sự bác ái và thương hại của hắn. Cuối cùng cô rời đi, cũng không quay đầu lại, chỉ để lại cho mọi người sau lưng ấn tượng về sự kiên cường nhưng rất đôi cô độc.

Tình cảm đối với cô, từ khi nào bắt đầu thay đổi? Ngay cả bản thân Phương Chi Liệt cũng không rõ. Hồi nhỏ chắc chắn không phải là tình cảm anh em thân thiết, nhưng sau khi Thanh Đàn trở về mới cho hắn biết, cuộc sống có một người em gái để tranh cãi mới không quá nhạt nhẽo. Gặp lại cô, lúc đó cô mới đang học trung học, hắn vừa mới tốt nghiệp đại học, cùng bạn học đi tới nhà hát. Một vũ công nhỏ bé vừa hồn nhiên lại vừa sôi nổi mang tới một vũ

khúc nhẹ nhàng cho vở kịch trường, thiêu đốt, khiến hần rung động. Hần chưa bao giờ thấy cô hằng say như thế, tất cả mọi cảm xúc quen thuộc đều mất hẳn, cô hoàn toàn khác xa với những gì hần biết.

Từ ngày đó, cô không ngừng phấn đấu trên vũ đài, hần lại ngấm ngấm theo phía sau cô. Cô tốt nghiệp trung học, cô tham gia kỳ thi, lần đầu tiên cô công diễn, sở thích của cô, thói quen của cô... Không biết từ lúc nào đã trở nên quen thuộc trong lòng hần, lúc ban đầu vì tình thân mà lo lắng cho cô, sau này vô tình phát triển thành một loại thói quen, thói quen trong cuộc sống, càng là một thói quen tâm lý. Chờ tới khi hần phát hiện ra, hần đã rơi vào vực sâu tình cảm với người đang biểu diễn trên vũ đài kia. Tới tận bây giờ cô vẫn không biết, phía sau cánh gương mà cô yêu thích trong phòng tập thẩm mỹ kia, không biết có hần ở cùng thế giới với cô, âm thầm đem tình cảm của bản thân phát triển tinh tế. Hần cảm thấy thỏa mãn, cho tới hôm Dư Nhiên hỏi thăm về cô trong quán bar, hần cảm thấy nguy hiểm, không thể khống chế ham muốn chiếm hữu cô nảy sinh trong lòng. Vĩnh viễn cô không biết được, một tiếng Yun Joon Suh của cô lại khiến tâm hồn hần run rẩy vô cùng.

Cô thật sự sắp ra nước ngoài, Đỗ Phương Phi cảm động suýt khóc, giấc mộng vũ đại của cô đã tiến thêm được một bước quan trọng. Ở sân bây nhận nhíp đông đúc, cô càng chờ mong một tương lai mới, quá khứ, xin hãy để nó đi xa. Nhưng mà, giây phút nhìn thấy Phương Chi Liệt, cô vẫn ngăn người, ngơ ngác nhìn hần đến gần,

cúi người ôm bản thân mình vào lòng, hung hăng hôn cô, thản nhiên ghé vào tai phải cô, dịu dàng, thậm chí còn có chút lưu luyến nhẹ giọng dịu dàng nói: “Đêm đó ở quán bar, thực lòng anh cũng rất muốn làm như vậy. Đỗ Phương Phi, em đã kiên quyết như vậy, anh sẽ cho phép em gọi như thế. Ngày hôm đó anh nói, em mãi là họ Phương như lúc ban đầu là tốt rồi, Phương Đỗ Phương Phi, đừng để anh phải nói lại lần thứ ba.”

Đúng vậy, ngày đó cô không nghe được lần đầu tiên hẳn nói, bởi vì tai trái của cô không nghe được. Cái ngày mẹ cô bị bệnh qua đời, Đỗ Nguyên Đình đã hung hăng giáng cho cô một bạt tai. Cô chờ người ngẩng đầu nhìn người đang ôm mình, hoàn toàn không biết phải làm sao, thương đế ới, hôm nay anh ấy lại quên không uống thuốc sao?

Rất nhiều câu chuyện diễn ra ở sân bay, câu chuyện của cô cũng diễn ra ở sân bay, một lần là ba năm trước đây, lần này là hôm nay. Cô kéo hành lý, trên người vẫn chưa mất đi phong vị nhiệt tình của nước Pháp, đi ra khỏi cửa xuất nhập cảnh. Nhìn nhìn, sau đó khuôn mặt không giấu nổi mệt mỏi của cô vẫn rạng rỡ tươi cười, đi về phía đáng người anh tuần mà quen thuộc ấy.

Anh có thể ôm người yêu anh đi được bao lâu?

Tác giả: Tiểu hài tử người lại đây

Anh đẩy cửa đi vào quán cà phê. Anh nhìn thấy cô và cô cũng nhìn thấy anh. Nụ cười của cô như tiếp thêm lòng can đảm cho anh. Anh biết rõ mình là một khách quen của quán. Ít nhất trong tháng này anh đã đến quán này vài ba lần.

Anh luôn chọn ngồi ở gần cửa sổ, màu sắc tinh tế của cửa kính có thể nhìn thấy được từng hành động của cô một cách rõ ràng ở trên đó, anh lại đang nhìn cô.

Anh thậm chí không biết tên của cô là gì, cô ngồi yên lặng ở quầy thu ngân, yên lặng như một bức tranh vậy. Ngoài trừ việc mỉm cười với những vị khách thì cô không có thêm biểu hiện gì cả.

Anh thừa nhận mình có một chút hiếu kì về cô, cô có một khuôn mặt mang một ít trẻ con, nói ngây thơ thì thật không đúng lắm, nói đúng hơn là một khuôn mặt chưa từng chịu sự đau khổ nào, cộng thêm một đôi mắt hồn nhiên. Chính những điều đó làm cho anh càng thêm bị cuốn hút bởi cô.

Bờ vai cô thật mảnh khảnh lúc ẩn lúc hiện, anh nhận thấy rằng cái quầy thu ngân dường như quá cao so với dáng người của cô, nhưng hình như cô lại thích ở bên

trong đó hơn vì có thể ở trong đó không ai có thể thấy được tật xấu của cô.

Anh tin tưởng rằng cô chính là cô gái mà anh tìm kiếm lâu nay, đôi mắt ôn hòa làm cho lòng anh thêm rung động... Anh không thể kiểm soát được bản thân muốn được nói chuyện cùng cô, anh quyết định hôm nay sẽ đứng trước cô thổ lộ tâm ý của mình...

Anh đi đến trước mặt cô, mất tự nhiên lấy bút và giấy trên tay cô, vội vàng viết tên và số điện thoại mình lên đó. Anh nghĩ cô có thể hiểu được hành động của anh là có ý gì...

Nhìn cô ngây người nhìn vào tờ giấy trong giây lát. Đúng vậy, cô hiểu được tình cảm của anh...

Cô không thể không chú ý đến anh, cô biết rõ chính mình thỉnh thoảng cũng lén nhìn anh, anh là một con người u buồn nhưng thâm trầm, đôi mắt của anh đã từng vô số lần hấp dẫn ánh mắt của cô nhìn theo.

Nhưng, cái này có nghĩa là gì nhỉ...

Cô từ từ ngẩng đầu lên, khó khăn lắm mới mỉm cười được. Cô viết lên trên giấy: Cảm ơn anh thường xuyên ghé vào quán.

Anh không hiểu cô đang nghĩ gì, cô đang cự tuyệt tình cảm của anh sao?

Nếu vậy, những cử chỉ ân cần, chu đáo mà cô dành cho anh... Nhưng anh tin rằng có phải cô đã hiểu nhầm chuyện gì rồi không, anh có thể cảm nhận là cô chú ý đến anh, ít nhất điều đó chứng minh cô không ghét anh.

Anh muốn mở miệng, nhưng cô lại tiếp tục ghi trên giấy: **"ANH CÓ THỂ ÔM NGƯỜI YÊU ANH ĐI ĐƯỢC BAO LÂU?"**

Anh nhìn vào câu mà cô vừa viết, thật lạ, anh nên nghiêm túc suy nghĩ về...

Đi ra khỏi quán cà phê, anh quay đầu lại nhìn cô, cô vẫn y nguyên mỉm cười.

Nhưng anh thì không thể cười nổi, anh vẫn không biết được tên cô, cô cũng không trả lời... Nhưng anh sẽ không có ý định từ bỏ dễ dàng như vậy, có thể cô đã hiểu lầm cái gì, cũng có thể cô mong muốn nhiều hơn thế, đó là bảo vệ cô.

Anh không dám chắc đây có phải là tình yêu hay không, nhưng anh biết cô đang dần dần đi vào trong từng giấc mộng của anh. Anh không dám tỉnh lại, trong mơ anh nắm tay của cô chạy dọc trên bờ biển và chơi đùa trên những cánh đồng cỏ...Anh tin đó không phải là một giấc

mơ. Anh có thể đưa cô đi khắp thế giới này. Anh muốn cô sống hạnh phúc, mỗi ngày đều có thể nở nụ cười. Anh muốn nhìn thấy cô...

Sắc trời ngày càng tối...

Trời rét thấu xương, làm anh không thể không rùng mình, anh nghĩ người gầy như cô chắc cũng lạnh phát run mất... Lòng anh bắt đầu lo lắng, đúng vậy, anh muốn đến bên cô.

Trên đường quay lại quán cà phê anh nghĩ mình có phải hay không quá liều lĩnh, lỗ mǎng, nhưng anh tự an ủi mình, nếu thấy cô mặc áo ấm đầy đủ thì anh sẽ lập tức đi ngay.

Hình ảnh trước mắt làm anh bị sốc, một người nam nhân đang ôm eo của cô ra khỏi quán, cô thì đang rúc vào ngực của nam nhân đó, cô và anh ta đang cùng nói chuyện vui đùa với nhau...Rất nhanh hai người leo lên xe và đi, chỉ còn lưu lại khói mà ống pô từ xe hơi tỏa ra và trái tim của anh dường như có cảm giác đau (ở đây nguyên văn là "vùng lõm của trái tim...")

Anh đột nhiên cảm thấy rét lạnh, anh nhớ đến câu hỏi của cô, nguyên câu hỏi đó cũng là câu trả lời cho anh rồi.

Anh hoảng hốt giằng co ngay tại chỗ, gió thổi làm lá vàng bay đánh vào mặt anh, khuôn mặt đau rát, nhưng

lòng anh dường như còn đau hơn.

Anh cố gắng kiểm soát đôi chân mình, lần nữa đi vào quán cà phê trước đây.

Anh vẫn hy vọng cô mở miệng tự nói với mình lời cự tuyệt, bởi vì anh chắc chắn mình không thể từ bỏ cô, ngay cả khi chỉ làm bạn bè bình thường anh cũng sẵn sàng. Anh biết rõ chính mình có mong muốn được bảo vệ cô, từ tận đáy lòng không gì có thể kiểm soát được mong muốn này...

Cho nên, anh cố gắng lấy dũng khí cuối cùng của mình.

Cô vẫn như trước mỉm cười như cũ, nụ cười đó là dành cho anh mang theo một tia ngọt ngào.

Anh biết rõ chính mình rất đường đột, nhưng vẫn mở miệng nói: "Tôi...tôi có thể cùng em nói chuyện một chút không?"

Cô rõ ràng là rất bình tĩnh, ý bảo anh nói đi. Anh cố gắng mong cô đồng ý: "Có thể ra ngoài một chút được không?"

Cô hơi khẽ rũ mí mắt xuống, trên mặt dường như đã mất đi nụ cười, nhẹ nhàng lắc đầu. Cô cũng muốn cùng anh đi ra ngoài, nhưng nếu như cô ra ngoài cùng anh...

Vuốt nhẹ hai đôi chân của mình, cô có thể cảm nhận được cơn đau đang lan rộng trong toàn cơ thể, ăn mòn hết cảm giác yếu ớt của cô.

Anh nhìn khuôn mặt đau buồn của cô, trái tim anh như muốn vỡ ra: "Tin tôi đi, tôi không có ý gì khác, tôi hiểu câu hỏi của em là có ý nghĩa gì, tôi...không có ý can thiệp vào tình cảm giữa em và bạn trai..."

Cô bối rối nhìn anh...

Anh cho là mình nên giải thích rõ ràng hơn chút ít: "Ngày hôm qua tôi đã nhìn thấy bạn trai ôm em lên xe, các người...các người quan hệ rất tốt, cũng rất xứng đôi..."

Anh thực sự không biết nên nói thế nào cả, thật sự bọn họ thật xứng đôi, anh không thể có một chỗ trống nào để chen chân vào, giữa hai người họ dường như không có khoảng cách nào, mà trái tim anh ngày càng đau đớn.

Cô cười vô cùng ngọt ngào, cô đã bắt đầu hiểu những gì anh vừa nói: "Cảm ơn, tôi sẽ luôn quý trọng anh ấy..." Đó là một nụ cười chân thành, không một chút vướng bận nào cả.

Anh có thể cảm nhận niềm vui hạnh phúc của cô, nhưng có vẻ nó thiếu một cái gì đó...Nhưng miễn là cô được hạnh phúc thì anh cũng hạnh phúc rồi.

Đối mặt với nụ cười tinh khiết đó, anh không thể nói thêm bất cứ điều gì nữa, chỉ có thể trong thâm tâm ngầm chúc phúc cho cô mà thôi. Lấy hết nỗ lực cuối cùng, "Tôi chúc hai người hạnh phúc..."

Anh nhanh chóng chạy ra khỏi quán cà phê, anh không thể quay đầu lại, đôi má có gì ửng ửng làm anh giật mình, tại sao anh lại khóc?

Anh nghĩ đó chắc hẳn là tình yêu, mặc dù ngay cả tên cô anh cũng chưa biết, giờ phải làm gì đây? Anh thất tình rồi, một tình yêu chưa bắt đầu mà đã kết thúc, nhưng trái tim anh không hề hối tiếc, dù sao trong mơ nụ cười của cô chỉ duy nhất dành cho anh, cười với anh...anh dần dần nở nụ cười.

Quán cà phê

Cô tắt tất cả đèn, một thân ảnh gầy bám vào quầy run rẩy, nước mắt từng giọt rơi trên bàn, phát ra một tiếng vang nhỏ. Cô khóc như có cái gì bị dồn ép, nhưng cố gắng không tạo ra tiếng. Tuy cô rất muốn khóc to nhưng cô không thể. Cô biết rõ mình yêu anh rồi, nhưng cô không được ích kỷ, không thể làm đảo lộn cuộc sống của anh, cô chỉ có thể cô độc mà sống...

Cửa quán cà phê đột nhiên mở, "Em gái, sao lại không bật đèn? Chúng ta về nhà thôi..."

Anh trai của cô như bình thường đến đón cô về nhà. Cô nhanh chóng lau nước mắt đi, nở một nụ cười như bình thường. Cô không muốn để anh trai vì cô mà lo lắng. Từ khi cô 10 tuổi do một tai nạn xe cộ mà đôi chân trở nên bị liệt, anh trai vì bệnh tình của cô mà tiêu tụy đi rất nhiều. Cô luôn cố gắng tỏ ra mình là người mạnh mẽ, kiên cường, nhưng cô lại phát hiện mình là một con người nhu nhược, cô cố gắng mỉm cười để che đậy nỗi đau của mình. Cô sợ những người đàn ông sẽ nhìn mình với đôi mắt thương hại...

Cô không cần ai an ủi, cũng không cần một tình yêu quá xa vời, cô sẽ cố gắng sống thật tốt, ít nhất để anh trai cô thấy được.

Anh trai sủng ái, vuốt ve cái trán của cô, nhẹ nhàng đem cô ôm vào ngực: "Đi thôi, về nhà anh sẽ làm đồ ăn cho em". Cô gái khoác tay lên cổ anh trai, cười ngọt ngào rồi gật đầu.

Đầu tựa vào anh trai ôm ấp một hoài bão ở bên trong, nước mắt không khống chế được mà chảy ra...

Câu chuyện tình yêu

Tác giả: Tích Hận

Lăng Tiêu cùng Lý Uyển Thanh không đi xe, hai người đắm chìm trong ánh mặt trời của buổi chiều tà mà ra phố đi dạo các cửa hàng. Lý Uyển Thanh mặc váy đầm màu trắng, nghịch ngợm mà cuốn cuốn lộn tóc uốn màu cây đay ở phía trước vai, dưới hàng lông mi thật dài, có thể thấy được một đôi mắt như dải ngân hà, cảnh vật chung quanh được dung hợp trong đó thật hài hòa duyên dáng, cùng với độ cong của đôi mắt là khuôn mặt tươi cười có thể hòa tan mà xuyên thủng cả một thế kỷ băng hà, giữa đôi môi hồng răng trắng đang ngậm một cây kem, khuôn mặt nhỏ nhắn như hoa vui sướng kéo tay Lăng Tiêu, gió đêm phất qua, váy đầm của cô lại tạo nên một đường gợn sóng lay động, khi còn cách xa nhau hai cm, mắt to của cô nhấp nháy nhìn Lăng Tiêu.

Bắt đầu từ lúc nào, cô gái này đã càng trở nên làm người ta yêu mến như vậy.

“Cái cô bé này, không phải là do nàng tiên cá biến thành đó chứ... này... chân đâu...” Lăng Tiêu từ làn váy của Lý Uyển Thanh nhìn xuống dưới, lọt vào tầm mắt chính là đôi chân tuyệt đẹp như bạch ngọc.

Trong nháy mắt, mặt Lý Uyển Thanh cũng theo ánh mắt anh mà hồng lên như quả táo chín, nhưng vì ở dưới

ánh chiều tà chiếu rọi nên nhìn không rõ lắm.

Lăng Tiêu cảm thấy hô hấp của mình bắt đầu dồn dập, trước kia anh không biết ý nghĩa của rất nhiều rất nhiều thành ngữ, mà có một chút là cho dù biết thì cơ bản cũng chả có cách nào tưởng tượng cùng hiểu rõ được văn tự bác đại tinh thâm của tổ quốc, thế nhưng vào thời điểm anh nắm bàn tay mềm mại của Lý Uyển Thanh, đã hiểu được cái gì gọi là nhẹ nhàng nắm chắc, thời điểm chạm vào da thịt của cô, đã hiểu được cái gì gọi là vô cùng mịn màng, thời điểm cánh tay Lý Uyển Thanh bám chặt vào cánh tay anh, đã hiểu được cái gì gọi là trắng mịn nõn nà, cũng như lúc này nhìn đến đôi chân thon dài của cô, mới hiểu được cái gì gọi là nhẹ nhàng khoan khoái mượt mà.

Đôi mắt Lý Uyển Thanh giống như ánh sáng của chòm sao Nhân Mã ở đường chân trời chói sáng rực rỡ nhất trong đêm tối, giống như ngôi sao sáng chói mắt nhất trên bầu trời quang đặng, giống như dải ngân hà phía chân trời, ẩn chứa bí mật khiến người ta dùng cả cuộc đời cũng không khai thác hết được.

Vì sao đến bây giờ mới hiểu được sự đặc biệt của cô ấy, hay trước kia cô ấy đã che dấu bản thân quá kín.

Giờ phút này nhìn cô, tựa như một quyển sách, một quyển sách vĩnh viễn cũng đọc không hết, một quyển sách cần dùng cả đời nỗ lực thương yêu trân trọng để đọc, chỉ là, Lăng Tiêu không biết mình có phúc để mở từng trang trong quyển sách này ra mà đọc tiếp đến vĩnh

viễn hay không nữa.

Lý Uyển Thanh có đôi mắt sáng trong suốt, đôi môi đỏ mọng ấm áp, hô hấp nóng bỏng, khi nói chuyện mang theo hương hoa lan thơm mát, giống như hương thơm trên người cô vậy, điều đó chột tác động đến mạch suy nghĩ ở nơi bí ẩn nhất sâu trong tâm linh, nếu như, mình hôn lên bờ môi này, sẽ là hương vị gì.

Cô ấy có thể sẽ cự tuyệt không, như vậy là sai hay là đúng đây, nhưng tôi phát hiện tôi đã không còn là chính mình nữa.

Vì thế vào lúc gió nhẹ thổi lướt qua, mặt trời chiều hạ xuống giữa sườn núi, người qua đường đều ghé mắt, là lúc đầu của Lăng Tiêu cũng bắt đầu chậm rãi cúi xuống.

Từng có một truyền thuyết, bên trong một thành phố lớn phồn hoa, có một người thợ may vô danh và luôn trầm lặng tên là Arthas, vào mỗi sáng sớm khi ánh mặt trời chiếu rọi khắp đường phố, ngang qua phía trước quảng trường Chessman, xuyên thấu qua những lớp sương mù mỏng manh, cậu ta sẽ ở trong tiệm may nhỏ bé đơn sơ của mình, ngẩng lên nhìn bóng hình mỹ lệ tuyệt đẹp của tiểu thư nhà giàu Helen ở tòa dinh thự xa hoa phía đối diện mà vào mỗi sáng khi tỉnh dậy trong căn phòng ở tầng cao nhất, cô ấy sẽ dùng đôi mắt mang theo vẻ nhập nhèm nửa mở nửa khép mở cửa sổ ra, cảm nhận mỗi một ánh mặt trời chiếu lên khuôn mặt.

Gia đình Helen rất giàu có, họ thuộc giai cấp quý tộc thượng lưu, còn Arthas bắt đầu từ năm lên mười đã tiếp nhận nghề may của người cha bị bệnh nặng, nhờ đó mà có thể giúp người khác may vá quần áo duy trì sự sinh tồn căn bản. Một người là thiên nga bay liệng cao cao trên bầu trời, một kẻ là cậu bé thuộc tầng lớp hạ lưu nghèo khổ bị thiên nga làm rung động mà mỗi ngày đều ngẩng lên bầu trời nhìn theo.

Cuộc sống của bọn họ thuộc hai thế giới khác nhau, bầu trời của cậu bé rất nhỏ, nhưng khát vọng lại quá lớn, cậu ta luôn kỳ vọng, ngày nào đó cậu ta sẽ làm ra một trang phục xinh đẹp nhất thế gian, trang phục được may có lông vũ của thiên nga, có đủ loại đá quý óng ánh loá mắt, có tay nghề tinh chuẩn nhất, có chất lượng tốt nhất, khi mặt trời chiếu lên đó, sẽ hiện ra những tia sáng đủ màu, đến tất cả loài vật trên thế gian này, cũng sẽ tập trung đến chỗ bộ trang phục, chiêm ngưỡng phong thái của nó, liền ngay cả tinh linh trong bầu khí quyển, cũng sẽ vì vậy mà xuất hiện, đều trao lời chúc phúc cho bộ trang phục này.

Cậu ta muốn tự tay mang bộ trang phục xinh đẹp nhất thế gian mà mình đã làm được, tặng cho cô bé tuyệt đẹp ở đối diện, cậu ta sẽ dùng bộ trang phục này, để biểu lộ cho tất cả tình yêu của bản thân trong nhiều năm qua. Cho nên tay nghề của cậu bé không ngừng tiến bộ, tiến bộ dần, mãi đến khi cả thành phố đều biết trên đường phố đi thông đến quảng trường hoàng gia Chessman, có

một tiệm may rất nhỏ, nhưng tiếng tăm lại rất lớn, phàm là quần áo từ tay anh ta làm ra, đường kim mũi chỉ đều kín đáo không một khe hở, cắt quần áo vừa đúng, liền ngay cả quần áo cũ kỹ nhất đưa đến cho anh ta sửa lại, khi lấy về cũng đều mới tinh như vừa mua vậy, giống như dù bạn có giao cho anh ta mảnh vải, anh ta cũng có thể biến nó thành một bộ lễ phục vô cùng hoa lệ, nhờ đó mà người thợ may trẻ tuổi cùng lắm cũng chỉ mới hai mươi hai, đã được trao cho danh hiệu “Thợ may ma pháp”.

Helen ở đối diện cũng mỗi ngày mỗi lớn, từ một cô bé, dần dần trưởng thành, đã có những đường cong rõ rệt, thành một cô gái có khuôn mặt tuyệt đẹp, trí tuệ của cô, bất cứ ai đã từng tiếp xúc qua cũng đều tán dương, sắc đẹp của cô, thi nhân ở bất cứ góc ngách nào của quốc gia này cũng đều ca tụng.

Vì thế, tin đồn trong gia tộc kỵ sĩ Kede, đã sinh ra một người con gái Helen xinh đẹp, lưu truyền đến tai Hoàng tử của quốc gia này, để chứng thực tính thật giả của tin đồn, Hoàng tử đã tự mình cải trang vi hành, nhìn thấy Helen đúng thực là xinh đẹp, vì thế đã hạ ra chiêu ngôn, muốn dùng tàu biển cưới nàng về hoàng cung, trở thành công chúa của hắn.

Cũng giống như trong những câu chuyện cổ tích thường kể lại, công chúa mãi mãi là phải gả cho Hoàng tử, mà tất cả dân chúng hèn mọn thuộc tầng lớp hạ lưu, đều là bần tiện.

Khi tin tức được truyền đến, gia tộc kỵ sĩ Kede nhất thời sôi sục, gia tộc kỵ sĩ Kede đã vì cuộc sống thanh nhàn mà tiêu xài xa xỉ, dần dần biến thành một quý tộc thể gia xuống dốc, vào lúc sắp sửa tự mất nhìn thấy danh hiệu quý tộc này bị xóa tên trong danh sách quý tộc của quốc gia thì Helen xuất hiện, cô sẵn gả cho Hoàng tử, trở thành Hoàng phi, tin tức này đối với một quý tộc thể gia xuống dốc mà nói, không khác gì trúng xổ số năm trăm triệu nhân dân tệ đủ để chèo chống khoản chi tiêu khổng lồ của cả gia tộc. (là do người kể là người TQ nên họ ví với nhân dân tệ)

Toàn bộ thành phố cũng sôi sục, mọi người đều vì lãnh chúa của mình trở thành hoàng thân quốc thích mà reo hò, nhưng càng làm cho bọn họ tự hào hơn, đó là từ nay về sau, mình chính là con dân của thiên tử.

Mà ngày đó, cửa của tiệm may trên ngã tư đường quảng trường Chessman đóng chặt, ở một góc tối tăm bên trong tiệm, một người đàn ông bó gối lẻ loi ngồi co vào một góc, khung cảnh phía bên ngoài cửa sổ là đầy trời pháo hoa được bắn lên, rực rỡ chói mắt, trái ngược với khuôn mặt đầy nước mắt của anh ta.

Bởi vì muốn gấp gáp chế tạo lễ phục cùng áo cưới để xuất giá, gia tộc kỵ sĩ Kede đã tìm đến người thợ may giỏi nhất trong thành phố... Arthas "Thợ may ma pháp".

Cứ như vậy, Arthas được mời vào tòa dinh thự xa hoa mà trước kia anh ta nghĩ cũng không dám nghĩ, trước mặt

bày ra một bàn vật liệu vô cùng xa xỉ do Hoàng cung cung cấp, lông vũ nhung thiên nga màu lam, tơ lụa chất lượng tốt của Phương Đông, đá quý sáng óng ánh lớn như trứng ngỗng, tất cả tất cả, tất cả vật liệu để chế tạo ra trang phục đều đã đầy đủ hết, khát vọng muốn tạo ra một trang phục xinh đẹp nhất thế gian này của Arthas cũng nhờ những vật liệu đầy đủ trước mặt này mà trở thành sự thật, chỉ là, anh ta làm cho Helen, cũng chính là anh ta phải tự tay làm nên chiếc áo cưới.

Arthas cố hết sức nén nỗi thống khổ xuống, vẫn bắt tay vào làm, anh ta muốn làm ra trang phục cho Helen, muốn cho tất cả những ai nhìn thấy cũng sẽ tự ti mặc cảm mà cúi đầu, anh ta muốn ngày Helen lấy chồng, sẽ mặc bộ trang phục xinh đẹp nhất thế giới này vào, đi trên thảm hồng, kiêu ngạo tựa như công chúa của Thiên đường.

Lý tưởng của anh ta cũng vào thời điểm cuối cùng khi sắp chế tạo ra bộ trang phục này mà bùng lên những tia sáng vô hạn, mỗi một chi tiết anh ta làm ra đều kề cận sự hoàn mỹ, mỗi một động tác của anh ta đều tinh chuẩn không tí vết, gắng làm bộ trang phục này đạt tới chất lượng tốt nhất, tạo ra một bộ trang phục chưa từng có trên thế gian.

Trước mấy ngày cử hành hôn lễ của Helen, "Trang phục Helen" của Arthas rốt cục cũng hoàn công, vào thời khắc mọi người nhìn thấy bộ trang phục này, đều cảm thấy mặt trên của bộ trang phục này như phát ra một loại chói lọi mờ lung, một loại biểu đạt cho lời chúc phúc

tốt đẹp nhất, một tia sáng xuyên thấu qua mà vào tâm linh của mỗi người, khiến cho bất cứ ai đã thấy qua nó đều đầy nước mắt.

Vì thế vào ngày Helen mặc bộ trang phục đi đến hôn lễ, đã làm cho toàn bộ đám đông vây xem đều kinh ngạc vì sự xinh đẹp của Helen, cái loại xinh đẹp khiến ngay cả ngôi sao cùng ánh mặt trời cũng bị lu mờ, làm mỗi người đều rung động tận đáy lòng.

Helen trở thành công chúa xinh đẹp, "Thợ may ma pháp" Arthas cũng vì chế tạo "Trang phục Helen" mà tổn hao sức lực cả đời cho nên từ đó về sau đã bỏ nghề, sống cuộc đời bình lặng.

Đây là một truyền thuyết, có thể nói là chuyện cổ tích, cũng có thể nói không phải chuyện cổ tích, bởi vì chuyện cổ tích nào cũng đều có kết cục tốt đẹp, mà kết cục của câu chuyện này lại tràn ngập tiếc nuối, Helen đạt được hôn lễ lý tưởng, cũng sẽ không biết đã có một người thợ may thầm mến mình gần mười lăm năm. Arthas hoàn thành "Trang phục Helen", nhưng không thể cùng Helen mặc bộ trang phục xinh đẹp nhất thế gian kia đi vào lễ đường, một người tiếc nuối một người, thời gian cứ như vậy trôi qua, đến cả gió cũng không nhớ nổi là vào thời đại nào, câu chuyện đã trở thành những chữ triện mờ nhạt trên bia điêu khắc, trăm ngàn năm sau mới tìm được từ trong đất sét, mọi người đã gần như không còn nhận ra chữ viết trên đó nữa.

Còn tôi thì sao, chính tay tôi đã tạo nên sự tiếc nuối của Lưu Nghiên Nguyệt, cuộc sống của cô ấy còn có thể trở lại như trước không, có phải sau này có thể còn có vô số chuyện mà tôi chỉ có thể tiếc nuối thôi không, câu chuyện này có phải đều làm cho người ta đau triết nội tâm rồi không. Những cô gái đã lặng lẽ lướt qua bên cạnh tôi, biết đâu sau này sẽ xuất hiện trong một câu chuyện nào đó? Trước đây các cô ấy đi qua tôi vừa vui sướng, vừa đau khổ, nên sau này sẽ không mê man mà đi qua tôi nữa, có phải tôi sẽ mang theo đôi mắt đầy tiếc nuối, rồi cô độc tồn tại ở không gian tịch mịch này hay không?

Rất lâu rất lâu, giống như qua một thế kỷ dài vậy, rời môi, nụ hôn dài ngọt ngào khắc sâu vào tâm linh hai người, bất kể xóa như thế nào cũng không hết.

“Xin lỗi!” Lăng Tiêu không rõ vì sao lại không khống chế được bản thân, bắt đầu từ lúc nào, ở trước mặt cô ấy đã trở nên không thể kháng cự như thế, bắt đầu từ lúc nào, tim mình trở nên nhộn nhạo rung động bởi tình yêu vậy, do mị thuật của cô ấy quá tốt, hay do tâm thuật của chính mình quá kém? Đúng hay sai trong phút chốc cũng đều tan thành mây khói, lúc này chỉ thầm muốn nắm chặt tay cô ấy, bắt đầu từ giờ khắc này, tôi đã thừa nhận trái tim tôi không còn nguyên vẹn nữa, ra vẻ không thích Lưu Nghiên Nguyệt, lại vẫn là nhớ mãi không quên, cố hết sức chống lại sự mê hoặc của cô ấy, lại không có khả năng kháng cự.

“Em bằng lòng!” Mặt Lý Uyển Thanh đỏ rực xấu hổ cúi

đầu, bắt đầu từ khi nào, thì anh ấy không còn chống lại sự mê hoặc của mình nữa, đó không phải nói lên bóng hình cô đã tồn tại trong trái tim anh ấy rồi sao, sau đó vào mỗi sáng sớm chim hót hoa nở, lật chăn bông trên người cô lên, để ánh mặt trời chiếu vào thân thể của nhau.

“Nhưng anh...”

“Em không quan tâm! Chỉ cần trong lòng anh có em!” Đây có lẽ là tình yêu đi, đây là tình yêu mà khi mình đơn độc quanh quẩn trên đường mòn của trường học đã nhìn thấy từng đôi một lướt ngang qua mình đi, nếu như anh ấy không thương mình thì thế nào, vậy nụ hôn kia coi như không tính, nếu câu tiếp theo của anh ấy là ‘Trong lòng anh có em’ thì tốt biết bao, như vậy cho dù đây không phải tình yêu thì tôi cũng xem nó như một tình yêu hoàn mỹ nhất, cho dù bên cạnh tôi còn có một cô gái khác, cô gái khác đó còn thương anh ấy hơn, tôi cũng sẽ liều lĩnh đi giành lấy, bởi vì rời khỏi anh ấy, cuộc sống của tôi sẽ không còn là cuộc sống nữa, cuộc đời của tôi cũng không còn ý nghĩa nữa, sinh mệnh của tôi cũng sẽ tối tăm không còn ánh sáng.

“Trong lòng anh có em!” Trong lòng anh thực sự có em, bởi vì anh có thể nghe được tiếng lòng của em, anh có thể thấy được bên trong đó phủ kín là chờ đợi, hạnh phúc cùng liều lĩnh, anh còn có lý do gì để bắt em chờ đợi như vậy.

Trong mắt Lý Uyển Thanh nổi lên hơi nước hạnh phúc,

một ý nghĩ cho rằng đây là hạnh phúc, đây nhất định chính là hạnh phúc trong truyền thuyết, thì ra mình cũng có thể có được hạnh phúc, loại cảm giác này thật tốt, trước kia không dám xa cầu bất cứ gì, bây giờ lại chân thật ở cuối thu mang theo cơn gió ấm áp bí mật thổi qua người mình, rất muốn rất muốn thời khắc êm dịu này có thể dừng lại đến mãi mãi, để ký ức của tôi sau này càng thêm rõ nét.

Hai tay Lăng Tiêu vòng qua eo cô, ôm cô vào trong lòng.

Như vậy, có phải có thể làm cho ký ức của em sau này càng thêm rõ nét hơn hay không. Anh không thể làm cho thời gian dừng lại, nhưng anh có thể làm cho hạnh phúc kéo dài đến mãi mãi.

Anh ấy nghe được tiếng lòng của tôi, anh ấy thật sự nghe được, hóa ra trong lòng anh ấy thực sự có tôi.

Lý Uyển Thanh khóc òa, hạnh phúc nhào vào lòng Lăng Tiêu, hưởng thụ ngọt ngào của người yêu.

Nếu trốn tránh không được, thì vì sao còn muốn trốn tránh?

Ở một thành phố khác, một thành phố làm người ta khó có thể quên, nơi đó có một cô gái làm người ta khó có thể quên, tiếp tục viết một câu chuyện khó có thể

quên khác, như vậy sau này sẽ thế nào, trong tương lai có phải sẽ lại có một cô gái tiếp tục viết một câu chuyện làm người ta khó có thể quên khác nữa không.

Có một loại tình yêu gọi là sai lầm!

Tác giả: Tiêu Ái Bác

Có một trẻ tuổi cô gái xinh đẹp, xuất thân nhà giàu có, gia sản phong phú, lại đa tài đa nghệ, cuộc sống trôi qua rất tốt, bà mai cũng muốn đem ngưỡng cửa nhà nàng đập nát cho rồi, nhưng nàng vẫn không muốn kết hôn, bởi vì nàng cảm thấy còn chưa có thấy nam nhân chân chính mà nàng muốn gả.

Cho đến có một ngày, nàng đi hội chùa giải sầu, trong đám người chật chội, nhìn thấy một người nam nhân trẻ tuổi, không cần nhiều lời, dù sao cô gái cảm thấy người nam nhân kia chính là kết quả nàng khổ khổ chờ đợi. Đáng tiếc, hội chùa quá chen lấn, nàng không cách nào đi tới bên người người nam nhân kia, cứ như vậy trơ mắt nhìn người nam nhân kia biến mất ở trong đám người. Trong hai năm tiếp theo, cô gái đi tìm người nam nhân kia, nhưng người này tựa như bốc hơi, vô ảnh vô tung. Cô gái mỗi ngày đều hướng Phật tổ cầu nguyện, hy vọng có thể gặp lại được người nam nhân kia. Nàng thành tâm đả động Phật tổ, Phật tổ hiển linh.

Phật tổ nói: “Người muốn gặp lại người nam nhân kia sao?”

Cô gái nói: “Đúng vậy! Ta chỉ muốn nhìn lại hắn một cái!”

Phật tổ: "Người muốn vứt bỏ hết thảy, bao gồm người nhà của người cùng hạnh phúc cuộc sống hiện tại sao. "

Cô gái: "Ta có thể vứt bỏ hết thảy!"

Phật tổ: "Người nhất định phải tu luyện năm trăm năm đạo hạnh, mới có thể gặp hần một lần. Người không hối hận sao?"

Cô gái: "Ta không hối hận!"

Cô gái biến thành một tảng đá lớn, nằm ở nơi hoang dã, hơn bốn trăm năm chịu mưa, khổ không thể tả, nhưng cô gái cũng cảm thấy không có gì, khó chịu chính là hơn bốn trăm năm cũng không thấy một người, không nhìn thấy một chút xíu hi vọng, điều này làm cho người ta mau hỏng mất.

Cuối cùng một năm kia, một đội khai thác đá tới, nhìn trúng tảng đá khổng lồ là nàg, đem nàg tạc thành một khối đá khổng lồ, chuyển vào trong thành, bọn họ đang xây một cây cầu đá, vì vậy, cô gái biến thành hàng rào của cây cầu đá.

Ngày thứ nhất biến thành hàng rào của cây cầu đá, cô gái đã nhìn thấy, nam nhân nàg đợi năm trăm năm! Hần cảnh tượng vội vã, giống như có chuyện gì gấp, rất nhanh đi qua chính giữa cây cầu đá, dĩ nhiên, hần sẽ không phát giác có một tảng đá không chuyển con người nhìn hần.

Nam nhân lại một lần biến mất.

Xuất hiện lần nữa chính là Phật tổ.

Phật tổ: “Người hài lòng sao?”

Cô gái: “Không! Tại sao? Tại sao ta chỉ là hàng rào? Nếu như ta được sắp xếp ở chính giữa, ta liền có thể gặp được hắn, ta liền có thể sờ hắn một cái!”

Phật tổ: “Người nghĩ sờ hắn một cái? Vậy người còn phải tu luyện năm trăm năm!”

Cô gái: “Ta nguyện ý!”

Phật tổ: “Người chịu nhiều khổ cực như vậy, không hối hận sao?”

Cô gái: “Không hối hận!”

Cô gái biến thành một cây đại thụ, đứng trên quan đạo nhìn người đến người đi, nơi này mỗi ngày đều có rất nhiều người đi qua, cô gái mỗi ngày đều ở bên cạnh ngắm nhìn, nhưng càng khó chịu, bởi vì vô số lần cõng lòng hy vọng nhìn thấy một người, lại không có mấy lần hi vọng tan biến. Không phải là có trăm năm tu luyện, tin tưởng cô gái đã sớm hỏng mất! Cuộc sống ngày từng ngày trôi qua, lòng của cô gái từ từ bình tĩnh, nàng biết, không tới ngày cuối cùng, hắn là sẽ không xuất hiện. Vừa

đúng năm trăm năm a! Ngày cuối cùng, cô gái biết hẳn sẽ đến, nhưng trong lòng của nàng thế nhưng không hề kích động nữa.

Tới! Hẳn tới! Hẳn còn là mặc sam màu trắng hẳn thích nhất trường, mặt vẫn là tuấn mỹ như vậy, cô gái si ngốc nhìn hẳn. Lần này, hẳn không có vội và đi qua, bởi vì, trời quá nóng. Hẳn chú ý tới ven đường có một gốc cây đại thụ, bóng cây kia nồng đậm rất mê người, nghỉ ngơi một chút đi, hẳn nghĩ như vậy. Hẳn đi tới dưới chân đại thụ, dựa vào rễ cây, hơi nhắm hai mắt lại, hẳn ngủ thiếp đi. Cô gái sờ tới hẳn! Hẳn phải dựa vào ở bên cạnh nàng! Nhưng là, nàng không cách nào nói cho hẳn biết, nàng tương tư ngàn năm.

Nàng chỉ có hết sức đem bóng cây tụ hợp, cho hẳn ngăn trở ánh sáng chiếu vào hẳn. Ngàn năm nhu tình a! Nam nhân chẳng qua là thêm thiếp một khắc, bởi vì hẳn còn có việc muốn làm, hẳn đứng dậy, vỗ vỗ bụi bặm trên trường sam, hẳn quay đầu lại nhìn một chút cây to này, lại hơi vuốt ve một cái cây khô, đại khái là vì cảm tạ đại thụ mang đến cho hẳn mát mẻ đi. Sau đó, đầu hẳn cũng không trở về mà bước đi thẳng!

Lúc hẳn biến mất trước tầm mắt của nàng một khắc, Phật tổ lại xuất hiện.

Phật tổ: "Người có phải hay không còn muốn làm thê tử của hẳn? Vậy người còn phải tu luyện. "

Cô gái bình tĩnh cắt đứt lời của Phật tổ: “Ta là rất muốn, nhưng là không cần. ”

Phật tổ: “A?”

Cô gái: “Như vậy đã đủ rồi, thương hân, cũng không nhất định phải làm thê tử của hân. ”

Phật tổ: “A!”

Cô gái: “ Thê tử hân bây giờ cũng giống như ta vậy chịu phạt sao?”

Phật tổ hơi gật đầu một cái.

Cô gái khẽ mỉm cười: “Ta cũng vậy có thể làm được, nhưng là không cần. ”

Ngay một khắc này, cô gái phát hiện Phật tổ hơi thở dài một cái, hoặc là nói, Phật tổ nhẹ nhàng thở phào nhẹ nhõm.

Cô gái có mấy phần kinh ngạc: “Phật tổ cũng có tâm sự?”

Trên mặt Phật tổ tràn ra một nụ cười: bởi vì như vậy rất tốt, có một nam hài có thể ít chờ một ngàn năm rồi, hân vì có thể nhìn người một cái, đã tu luyện hai ngàn năm.

Sinh mạng luôn là thăng bằng, muốn có một thứ phải trả giá một thứ.

Kiếp trước nợ em một giọt nước mắt

Tác giả: Thâm Hải Đạm Lam

Kiếp thứ nhất

Thời điểm sau khi loài khủng long chết đi không lâu.

Nàng đã yêu hắn.

Nhưng hắn chẳng biết.

Nàng đem cho hắn ăn những loại trái cây ngon nhất, nhưng hắn chẳng hay.

Nàng kết vòng cổ bằng xương thú tinh xảo và diễm lệ nhất để đeo lên cổ hắn, mà hắn chẳng biết.

Thậm chí, cả khi nàng nhõng nhẽo nằm gọn trong lòng hắn, mang theo nụ cười trên môi mà chìm sâu vào trong giấc ngủ. Hắn vẫn chẳng hay.

Hắn mặc trên người, là bộ y phục bằng da thú đẹp nhất trong tộc. Hắn mang trên cổ, là vòng cổ bằng xương thú đẹp nhất trong tộc. Bên hắn, là người con gái đẹp nhất của tộc. Nhưng hắn lại chẳng biết rằng, hắn có những điều đó là vì nàng yêu thương hắn. Những điều đó quen thuộc với hắn tựa như là thói quen.

Sự quen thuộc trở thành thói quen như vậy, không hẳn là một chuyện hay. Bởi vì có những chuyện nên chú tâm mới có thể phát hiện, lại do thói quen mà bỏ qua. Và cũng có những điều thật đặc biệt, lại do thói quen lại trở nên thật bình thường.

Thế đó.

Và hẳn đã trải qua những ngày bình thường, một ngày như mọi ngày. Và hẳn chẳng biết là cuộc sống của hẳn thật đặc biệt.

Vào cái thời đó, chiến tranh giữa các bộ tộc là một điều chẳng thể tránh khỏi. Người thắng cuộc sẽ sở hữu nô lệ và có quyền sống tiếp, còn kẻ thua cuộc sẽ mất đi tất cả. Đó là quy luật tất yếu.

Trong vô số lần chiến tranh giữa các bộ tộc, có lần nào đó họ bại trận. Có kẻ mất đi tự do, có người mất đi mạng sống.

Thường thường, mất đi mạng sống là đàn ông, còn đàn bà lại mất đi sự tự do. Từ xưa đến giờ vẫn như thế, nên chẳng ai thấy có điều gì là bất công. Không thể đánh thắng người ta thì là thua cuộc. Đàn ông bị bắt thì chờ đợi bị giết, còn đàn bà bị bắt thì chờ đợi trở về trong hang động của những kẻ thắng trận.

Nàng hiểu, cứ như vậy, thì nàng và hẳn sẽ chẳng còn

bên nhau được. Nàng và hắc rôi sẽ trở thành nô lệ của bộ tộc thẳng trận, và nô lệ thì đồng nghĩa với không có tự do.

Nhưng, nàng lại chẳng ngờ hắc lại bị giết.

Dưới mũi đao của những kẻ dị tộc kia, hắc ngã xuống. Nàng bật khóc.

Nàng đã không biết bao lần khóc vì hắc, nhưng đây lại là lần duy nhất nàng khóc trước mặt hắc. Bởi vì trong khoảnh khắc đó, trái tim nàng đã thật sự tan nát.

Nàng đã không biết bao lần khóc vì hắc, nhưng đây lại là lần đầu tiên hắc nhìn thấy. Và trong khoảnh khắc này, hắc mới hiểu ra cuộc sống của hắc từ trước đến giờ thật đặc biệt, và giờ hắc mới hiểu, nàng yêu hắc. Lòng hắc mềm nhũn, anh nợ em một giọt nước mắt.

Nhưng giờ hắc đã chẳng thể làm gì được nữa.

Vì hắc đã chết.

Thủ lĩnh của bộ tộc kia lúc sau phát hiện ra có một nữ tù nhân bị chết. Nghe nói lại là do tim nàng bị vỡ vụn.

Kiếp thứ hai

Hắc là loài chim bay trên trời, nàng lại là loài cá bơi

dưới nước.

Họ vẫn yêu nhau, nhưng chẳng thể đến bên nhau.

Và hẳn đi tìm Thần, vì chim luôn là giống nòi gần gũi với Thần nhất.

Thần nói với hẳn: "Mỗi nhân duyên của các người kéo dài tam sinh tam thế (ba đời ba kiếp), đây đã là kiếp thứ hai, nếu đời này chẳng có hy vọng chung đôi thì chỉ có thể đợi kiếp sau thôi."

Tuy nói, chim chẳng có nước mắt. Nhưng lúc này mưa đang tuôn trong lòng hẳn.

Thần nhẹ thở dài: "Ta biết con đang rơi nước mắt trong lòng. Ta có thể dùng sức mạnh của ta giúp con rơi nước mắt, nhưng con hãy nhớ kỹ, chỉ một giọt nước mắt thôi."

Lúc sau.

Thần lại nói với hẳn, "Ta nhớ có một cách, nhưng chẳng biết có thực hiện được không, theo như một vị cổ thần nói thì chỉ cần biển sâu kia cạn hết nước, lúc đó cá bơi trong nước có thể hóa thành chim bay trên trời."

Nghe vậy, hẳn lập tức bay đi. Nhìn theo bóng chim nhỏ dần khuất, Thần lẩm bẩm: "Sao ta lại đi nói dối với

hắn chứ?”

Từ đó về sau, ngày ngày tháng tháng, hắn vẫn luôn tìm chế để mình chẳng rơi nước mắt vì nhung nhớ. Hơn nữa, hắn vẫn luôn kêu lên “Không khóc, không khóc.”

Và không ngừng ngậm từng viên đá nhỏ ném xuống biển.

Trong tâm trí hắn, chẳng biết bao lần hắn nhìn thấy biển cạn, rồi nàng có thể hóa thành chim như hắn, và hắn sẽ trước mặt nàng mà rơi một giọt nước mắt quý giá kia, rồi hắn sẽ nói với nàng: “Anh yêu em.”

Nhưng những điều đó chỉ là do hắn tưởng tượng ra mà thôi

Có người thấy thế bèn bảo hắn là chim Đỗ Quyên, gọi người vào mùa gieo trồng.

Có kẻ lại bảo hắn là chim Tinh Vệ, vì báo thù mà lấy đá lấp biển.

Bọn họ đều sai cả rồi. Họ chẳng thể hiểu được tình yêu kiếp trước, kiếp này và kiếp sau.

Rồi một ngày nọ, hắn chẳng còn bay nổi. Tuy hắn vẫn tin rằng mình có thể lấp cạn biển. Chỉ là giờ đây, hắn đã

sức cùng lực kiệt.

Hắn muốn khóc.

Nhưng hắn vẫn cố kìm nén, hắn kêu lên như nát cả cổ: “Không khóc, không khóc.”

Hắn thu hết sức, để tung cánh.

Hắn bay về phía có biển lớn, hắn muốn rơi xuống biển.

Hắn từ từ chìm dần vào trong lòng biển. Trong cái khoảnh khắc cuối cùng ấy của đời hắn. Hắn đã thấy nàng, và nàng cùng nhìn thấy hắn.

Nhưng cả hai chẳng thể thấy được nước mắt của nhau, vì họ đang chìm trong nước.

Kiếp thứ ba

Khi còn là cá, nàng đã nguyện mình có thể trở thành chim bay trên trời. Vì thế kiếp này nàng là một con chim.

Còn hắn? Kiếp này hắn lại hóa thành một con bọ nhỏ.

Lần này lại đến nàng tìm đến Thần. Thần nói với nàng: Đã là kiếp cuối cùng mỗi nhân duyên này của các con, là cơ hội cuối cùng. Qua hết kiếp này, cả hai sẽ mãi mãi

quên hết về nhau, để rồi chỉ như người xa lạ.

Một lần nữa, Thần lại thấy nước mắt chảy ngược vào lòng của nàng, Thần mềm lòng bèn nói với nàng: "Trong kiếp thứ ba này của hần, con sẽ gặp nguy hiểm, đến lúc đó hần sẽ mặc áo giáp vàng cứu con từ trong biển lửa, để rồi sau đó trả cho con một giọt nước mắt."

Gió đã đem cuộc nói chuyện của nàng và Thần đến thăm thì bên tai hần.

Hần cười.

Vì hần biết cuối cùng cũng có thể gặp nàng trong kiếp thứ ba này. Và những lời yêu ấy, giọt nước mắt ấy hần có thể trao cho nàng rồi.

Kiếp này, bọn họ vẫn không ngừng tìm nhau.

Phải rồi trái, đông sang tây, họ không ngừng tìm nhau.

Không chỉ một lần, họ bay qua cùng một khoảng trời, chỉ là không cùng thời gian.

Không chỉ một lần, họ sắp gặp được nhau, lại đột ngột đổi hướng ngược lại, để rồi bỏ qua nhau.

Họ cứ mãi tìm nhau, vô số lần đi qua những tuyến đường mà người kia đã đi qua, bọn họ đã vô số lần sắp

gặp nhau nhưng lại bỏ qua.

Có lẽ, bầu trời này thật sự quá rộng, quá lớn.

Một ngày mùa đông, gió thềm thì với hần, nàng đang hướng về hần mà bay đến, và nàng bảo hần hãy chờ đợi nàng đến.

Hần mừng như điên, lại lo sợ nàng sẽ chẳng nhìn thấy hần, rồi hần bám vào trên một gốc cây thông. Trên cây thông, hần lại nhìn ra xung quanh. Hần lúc này mới để ý đến ánh mặt trời, không ngờ nó lại sáng lạn và rực rỡ như thế. Hai kiếp rồi, đây là lần đầu hần có thời gian để chú ý đến điều này.

Chợt hần lại nhớ ra một việc hết sức quan trọng khác là: hần sắp chết.

Vì chẳng có con bọ nào sống sót qua nổi mùa đông khắc nghiệt.

Hần không thể đợi được nàng.

Hần cảm thấy sinh mệnh của mình đang dần lụi tàn. Hần hận, hận cuộc đời của một con bọ quá ngắn ngủi. Hận vì sao kiếp trước chim chẳng thể bơi. Và hần hận chính bản thân mình, tại sao lại quá vô tâm chẳng nhận ra tình yêu của nàng. Để rồi hối tiếc muộn màng.

Hắn sắp chết.

Nhưng hắn không cam lòng. Vì đây là kiếp cuối cùng trong mỗi nhân duyên này.

Vậy còn áo giáp vàng kia, giọt nước mắt kia, chẳng lẽ Thần lại lừa dối nữa sao?

Nàng đang dần bay đến, nhưng sinh mệnh của hắn cũng đang dần tàn lụi rất nhanh.

Nhìn thấy những điều ấy, gốc thông mà hắn đậu lên đã rơi nước mắt.

Nước mắt của gốc thông là một giọt nhựa thông, và giọt nước mắt này bọc kín hắn lại, giúp cho sinh mệnh của hắn không trôi đi, bởi vậy có thể giúp hắn giữ được chút hơi tàn. Nhưng đồng thời lại khiến hắn bất động chẳng thể làm gì được nữa.

Đã là kiếp cuối cùng, chẳng ai có thể trơ mắt nhìn bọn họ đánh mất nhau.

Nàng đã bay đến, hắn kêu lên, nhưng chẳng thành tiếng vì nhựa thông đã khô cứng lại rồi.

Giọt nhựa thông vàng lấp lánh lọt vào ánh mắt nàng, nhưng nàng không quan tâm, bởi vì trong lòng nàng chẳng có gì quan trọng hơn hắn.

Một kiếp cuối, họ đã lạc nhau như thế.

Đến cuối cùng, khi nàng cạn kiệt ngã xuống.

Mặt trời nức nở, nên khắp nơi tối tăm.

Gió ghen ngào khóc, bởi thế mà mưa rơi.

Kết

Thời gian vô tình trôi qua. Luân hồi vẫn xoay vần.

Ngàn năm luân hồi, giọt nhựa thông đã trở thành hồ phách, còn hắc, dựa vào chút hơi tàn kia mà vẫn sống mãi ở kiếp thứ ba. Chỉ cần hồ phách không bị vỡ nát, thì hắc vẫn sống ở kiếp thứ ba, để tiếp tục đoạn nhân duyên đó.

Qua vô số lần luân hồi, nàng giờ là một người phụ nữ. Nhưng nàng đã sớm quên đi đoạn nhân duyên đó, quên đi ba kiếp kia. Giờ nàng đã có người yêu mới, và họ đang sống hạnh phúc bên nhau.

Một ngày nọ, người yêu nàng nhìn thấy miếng hồ phách này, bèn mua về làm thành vòng cổ tặng cho nàng

Đây là lần đầu tiên, họ ở gần nhau như thế. Nhưng hắc chẳng thể nói chuyện mà nàng cũng đã chẳng còn

nhớ.

Nhìn cuộc sống hạnh phúc của nàng và người con trai đó, hẳn thỉnh thoảng lại đố kỵ, lại có lúc cảm thấy vui vẻ. Nhưng có lẽ, hẳn cảm thấy hối hận nhiều nhất.

... Nếu như hẳn có thể hiểu ra sớm hơn, thì hẳn và nàng đã có thể bên nhau và hạnh phúc như vậy. Không biết bao lần hẳn khóc, nhưng chẳng thể rơi một giọt nước mắt.

Một ngày kia, công ty của nàng bị hỏa hoạn, mà nàng lại ở tầng trên cùng.

Nàng cố hết sức thoát ra, nhưng lửa cháy thật lớn, dưới chân tựa như một biển lửa lớn.

Và thần lửa đang gầm lên: "Ta chỉ cần đốt cháy một sinh mệnh nữa. "

Nhưng nàng chẳng nghe thấy, vì nàng là mục tiêu cuối cùng, cũng bởi vì nàng không phải là những sinh vật cổ xưa.

Song, hẳn vẫn nghe được. Vì hẳn vẫn dừng lại ở kiếp thứ ba.

Trong khoảnh khắc ấy, hẳn vụt nhớ lại lời của Thần nói hàng ngàn năm trước: "Trong kiếp thứ ba này của hẳn,

con sẽ gặp nguy hiểm, đến lúc đó hãn sẽ mặc áo giáp vàng cứu con từ trong biển lửa, để rồi sau đó trả cho con một giọt nước mắt. ”

Thì ra là như vậy!

Trong lúc chạy trốn ngọn lửa, vòng cổ của nàng chợt đứt ra, nhưng nàng chẳng quan tâm, nàng muốn chạy thoát khỏi ngọn lửa, nàng muốn ra ngoài. Bạn trai nàng vẫn còn chờ nàng ngoài kia.

Nàng chẳng biết, đằng sau lưng nàng, trong biển lửa, miếng hồ phách đang dần tan đi. Từ trong miếng hồ phách thoát ra một giọt nước rồi trong tích tắc hóa thành hơi bay mất. Đây là giọt nước mắt mà ngàn năm trước hãn đã rơi xuống trước khi bị đông cứng trong miếng hồ phách. Và giọt nước mắt ngày ngàn năm sau lại được thần lửa đem ra ngoài.

Vậy còn hãn? Dù chẳng có biển lửa kia, thì sinh mệnh của hãn vẫn sẽ tiếp tục lụi tàn vì hồ phách đã tan ra mất.

Thần lửa sau khi đốt cháy một sinh mệnh, đã dừng bước sau lưng nàng.

Nàng chạy ra khỏi biển lửa, nhào vào lồng ngực bạn trai nàng mà khóc òa.

Mọi người đều nói, nàng có thể từ trong biển lửa chạy

ra thật là một kỳ tích

Bạn trai cũng ôm lấy nàng mà khóc, rồi hét lên: “Anh yêu em.” Mọi người xung quanh và nàng đều nghe rất rõ lời ấy. Nhưng chẳng ai nghe thấy được lời của con bọ nhỏ ngàn năm trước nói trước khi chết đi. Cũng là câu: “Anh yêu em.”

Trên trời cao, Thần thấy hết những điều đó, “Trong kiếp thứ ba này của hần, con sẽ gặp nguy hiểm, đến lúc đó hần sẽ mặc áo giáp vàng cứu con từ trong biển lửa, để rồi sau đó trả cho con một giọt nước mắt.”

Câu nói mà người đã nói ngàn năm trước, phút chốc lại như vang lên bên tai người.

Thần bật khóc, nên mưa rơi.

Nàng và người yêu nàng vẫn tiếp tục sống hạnh phúc.

Nhưng có lẽ nàng chẳng bao giờ biết nàng lại là nguyên nhân khiến Thần bật khóc.

[Kết]

Luân hồi vẫn xoay vần, cuộc sống vẫn tiếp diễn.

Chỉ là mảnh tơ tình kéo dài ba kiếp kia đã đứt đoạn, rồi

chìm trong quên lãng.

“Nước mắt rơi thành biển mặn.

Là tình đôi ta đau suốt ngàn năm.”

Nhiều năm sau anh có còn nhớ từng có người con gái quý trọng anh?

Tác giả: Trương Tiểu Nhàn

Chương 1

Trước kia.

Em vẫn hay tưởng tượng.

Tưởng tượng sau khi anh kết hôn.

Mặc áo ngủ ở nhà.

Nhất định là màu lam đậm.

Kẻ caro.

Bộ áo ngủ dài tay đó.

Đi tới đi lui trong phòng khách.

Anh sẽ đi qua phòng khách.

Cầm trong tay cặp cốc tình nhân.

Của anh là màu xanh lá.

Xanh lá đậm.

Còn của người con gái hạnh phúc kia nhất định là màu hồng phấn.

Hai cái cốc tỏa hơi.

Anh bưng cái cốc đến trước mặt cô ấy.

Thối, thối.

Rồi nói với người con gái đó.

Cẩn thận kéo bóng.

Anh yêu chiều nhìn cô ấy uống.

Sau đó nhắc cốc của mình lên.

Từ từ nhắm nháp.

Cô ấy dậy nấu cơm cho anh.

Anh giữ cái chăn màu trắng ra.

Quấn lên người.

Xem NBA.

Lúc giải lao giữa trận đấu.

Anh sẽ chạy xuống bếp.

Ôm lấy eo cô ấy từ phía sau.

Không nói gì chỉ nhìn.

Cô ấy đang nấu cháo cho anh hay là thứ gì khác.

Ăn xong bữa sáng.

Anh kéo cô ấy ngồi vào lòng anh.

Chỉ vào ngôi sao bóng rổ NBA nào đó.

Tự kỉ nói.

Anh chơi còn hay hơn cậu ta.

Sau đó cô ấy sẽ lựa quần áo cho anh.

Nhất định sẽ là một bộ quần áo thể thao đôi.

Hai người tay nắm tay.

Đi dạo dưới nhà.

Cô ấy đi mệt rồi.

Anh liền ngồi xổm xuống.

Cống cô ấy lên lưng tiếp tục đi.

Hai người sẽ cùng đi chợ mua thức ăn.

Anh chẳng biết gì cả.

Chỉ theo sau cô ấy.

Nhìn cô vì một hai đồng xu mà tranh cãi với người khác đến mặt đỏ tía tai.

Anh nhất định cảm thấy rất đau lòng.

Sau đó đi lên trả tiền.

Muốn mắng chủ hàng lại không thể phát tác.

Cố nén cơn giận.

Kéo tay cô xoay người bỏ đi.

Sau đó nói.

Sau này đừng tiết kiệm như thế nữa.

Anh có tiền.

Anh nuôi em.

Cô cười nghịch ngợm.

Có lẽ sẽ nói em đồng ý để anh quản em.

Anh chắc sẽ bắt đắ dĩ mà yêu chiều mím cười.

Sau đó dịu dàng vuốt tóc cô ấy.

Hoặc là

Anh vui lắm.

Muốn làm cơm cho người con gái đó.

Bèn lén lút lên mạng học.

Sau đó nhân lúc cô ấy vẫn chưa tan ca.

Làm một bàn những món cô ấy thích ăn nhất.

Thắp nến.

Rót rượu vang.

Rồi lấy điện thoại ra gọi.

Em yêu, em tới đâu rồi.

Chương 2

Anh nhận được tiền thưởng.

Tính toán rất lâu đi du lịch với cô ấy.

Cô ấy nhất định sẽ tiếc tiền.

Bảo đi dạo công viên là được rồi.

Anh ngoài miệng đồng ý bảo được.

Thật ra vẫn âm thầm đặt vé máy bay.

Dường như em có thể nhìn thấy anh đặc ý nhếch cao khóe miệng.

Hai người đi du lịch về.

Anh đi rửa ảnh.

Treo đầy cả tường.

Cô chân trần vui vẻ nhảy nhót trong phòng khách.

Kéo anh xoay tròn.

Nhất định anh cảm thấy mình là người hạnh phúc nhất trên thế giới.

Có phải anh đang nghĩ.

Tất cả đều đáng giá.

Sinh nhật của anh đến rồi.

Cô không nhắc tới một chữ.

Anh nhất định cho rằng cô ấy đã quên.

Kết quả về nhà thì thấy cô ấy đã mua cái máy Casio anh thích nhất.

Chương 3

Mùa đông tới.

Lại là một mùa đông giá rét.

Cô ấy chắc sẽ đan cho anh một cái khăn quàng cổ.

Sau đó nói anh quàng khăn trông thật đẹp.

Em rất thích màu xám.

Que đan này.

Len này.

Cashmere này.

Tất cả những gì cô ấy nghĩ.

Đều là vì muốn chuẩn bị tốt cho anh.

Anh có còn lạnh không.

Liệu anh.

Có thấy ngực thỉnh thoảng khó chịu.

Cô ấy lo lắng nhìn anh.

Sau đó anh anh cởi áo ra cho cô xem vết phẫu thuật.

Cô ấy đau lòng hỏi anh có đau không.

Anh khẽ hừ.

Đặc ý nói.

Không đau từ lâu rồi.

Cuối tuần ngày xuân cùng đi dạo công viên.

Nếu hai người tình cờ thấy học sinh nhỏ du xuân.

Liệu anh có nói với cô ấy.

Hồi nhỏ anh hiểu động thế nào.

Nhưng cô giáo nhà trẻ không cho anh đi.

Cô ấy liệu có cười chảy nước mắt.

Sau đó anh sẽ nghiêng mắt nhìn cô ấy.

Kéo lấy cô.

Giả bộ tức giận.

Hai người về nhà.

Mở TV lên.

Anh sẽ chuyển kênh truyền hình vệ tinh Hồ Nam.

Nếu như vẫn còn "Ngày ngày tiến lên phía trước". (*)

Râu của Ông hàm đã bạc trắng.

Anh vẫn sẽ nói.

Đừng nhìn vào trung tâm vui vẻ.

“Ngày ngày tiến lên phía trước” là một chương trình cao cấp.

Còn bày ra cái mặt trịnh trọng.

Đợi đến khi cô tin là thật.

Anh mới bật cười.

Chương 4

Nếu những người bạn bên cạnh anh đều làm bố sớm hơn anh.

Liệu anh có ghen tị.

Sau đó về nhà nói với cô ấy.

Chúng ta cũng sinh một đứa đi.

Em thích con trai hay con gái hơn.

Chắc em sẽ thích con trai hơn nhĩ.

Nếu là con gái thì sẽ đáng ghét giống em thế này.

Còn cô ấy.

Có nghĩ giống em không.

Sinh một anh trai trước.

Sau đó sinh một cô em gái thì thật tốt biết bao.

Sau đó anh sẽ nghiêm túc nói.

Sinh đi.

Anh nuôi mẹ con em.

Đến tết rồi.

Anh đi đón bố mẹ.

Còn có cậu em trai anh yêu quý nhất.

Đưa cô cùng đi du lịch.

Dọc đường mọi người chụp rất nhiều ảnh.

Mỗi bức ảnh anh đều đeo kính râm.

Cô ấy cười anh.

Anh lại nói như thế mới đẹp trai.

Liệu cô ấy có xoay người nhỏ giọng nói.

Thế nào cũng đẹp trai.

Sau đó anh lại tự kỉ.

Em.

Muốn hỏi anh.

Có thể tham dự hôn lễ anh không.

Em rất muốn nhìn thấy người con gái ấy.

Là một cô gái tốt như thế nào.

Em rất muốn.

Nhìn thấy dáng vẻ hạnh phúc của anh.

Em rất muốn.

Đi cùng anh vào thánh địa hôn nhân.

Chương 5

Nhìn thấy anh.

Đột nhiên cảm thấy mọi thứ vẫn như thế.

Anh trong lòng em đã không còn là không thể thay thế được.

Nhưng vẫn rất quan trọng.

Quan trọng đến mức tối nay em khóc.

Cả đầu đều là anh.

Anh đủ mọi dáng vẻ.

Em thấy như thế đã đủ rồi.

Chúng ta đều ở trong thế giới riêng của mình bình an vô sự.

Em chỉ có thể trộm nhớ tới anh.

Anh nói không cần những lời đó của em.

Đầu em đã tự động xóa bỏ.

Nhưng em sẽ không nói em đợi anh nữa.

Em chờ anh tới chết.

Bởi vì bây giờ em đã không còn dũng khí đó nữa.

Thanh xuân quá ngắn.

Không thể bình lặng từ bỏ một người cao lớn như anh.

Ở bên nhau một năm, hai năm, ba năm, bốn năm...Năm tay nhau đi qua không biết bao xuân hạ thu đông, trải qua vô số hi vọng ái ố, vượt qua bao tiểu nạn đại nạn. Cuối cùng người anh nắm tay đi qua thảm đỏ, lại không phải là em. Mà người đàn ông đứng bên cạnh em, cũng không phải là anh.

Đứng bên cạnh anh ấy khẽ cười nhạt, nhìn về phía anh và cô vợ mới xinh đẹp của anh, giây phút đó em lại không cảm thấy đau đớn.

Em từng nói với anh chúng ta kết hôn, không cần hôn lễ long trọng, áo cưới tuyệt đẹp, tiền mừng thật dày, nhiều người chúc phúc, chỉ cần tay trong tay đến cục dân chính lĩnh tờ giấy màu đỏ. Sau đó bắt đầu cuộc sống hôn nhân nông phu nông phụ củi gạo dầu muối bình thường,

em thấy đã đủ rồi.

Anh cười hỏi: “Người ta đều là hoàng tử với công chúa, tại sao đến chúng ta lại trở thành nông phu nông phụ?”

Rất đơn giản, bởi vì em sớm đã không còn tin vào chuyện cổ tích.

Nhiều năm bán lẻ trên vỉa hè, trên đường ở vùng du lịch ngoại thành, cùng với hai bàn tay giặt giũ cọ rửa đã trở nên chai cứng không chịu nổi, đã khiến em hiểu được cái gì là bình thường, là ngày tháng hạnh phúc.

Bình thường chính là cho dù đi đến nơi nào anh đều nắm tay em, hôn lên mặt em, để cho em biết, dù cho xảy ra chuyện gì, anh vẫn sẽ ở bên cạnh em. Ngày tháng hạnh phúc chính là mỗi sáng tỉnh dậy thấy người bên cạnh em là anh, em dùng đầu ngón tay nhẹ nhàng miết lên trán anh, chân mày, cái mũi, lặng lẽ hôn lên má anh.

Sau đó, chúng ta hay vì một số chuyện vụn vặt mà cãi nhau. Anh luôn nói em thay đổi, em cũng bắt đầu oán trách anh không đủ săn sóc, dịu dàng. Dù thế khi khóc, thứ em muốn dựa vào vẫn là bờ vai anh.

Em nói với anh: Không có anh, em không muốn đi đâu cả.

Em nói với anh: Chỉ cần có anh, em không sợ gì hết.

Em nói với anh: Cho dù thế nào, xin anh cũng đừng buông tay, đừng bỏ em lại một mình.

Em nói với anh: Nếu em thất thường khiến anh không cách nào thuyết phục, thì hãy cho em một cái ôm, một cái ôm là có thể ổn hết.

Em nói với anh: Anh là người đầu tiên cũng là người duy nhất em muốn lấy.

Em đã nói rất nhiều, nhưng anh không nhớ, em nên làm gì đây?

Phụ nữ, khi yêu một người luôn đánh mất tất cả lí trí. Cho dù ở trước mặt người khác kiêu ngạo như thế nào, vẫn không thể thoát khỏi kiếp nạn nước mắt, không ngừng dưng dưng đủ kiểu, thất vọng, hờ hững trong tìm đến cái chết, trong vô thức.

Vì thế bắt đầu tập luyện thành một người điềm tĩnh, đọc sách, ăn cơm, viết chữ, ngủ. Thử không chờ mong những niềm vui nho nhỏ, sẽ không vì một câu nói mà hốc mắt hồng hồng, sẽ không vì một món quà nhỏ mà vui đến mấy ngày, sẽ không tha thứ cho một người phạm cùng một lỗi đến vô số lần, sẽ không nhìn di động chăm chăm chờ cuộc gọi muộn của ai trong đêm khuya, sẽ không coi qua loa nhất thời trở thành hứa hẹn cả đời, sẽ không

không phân biệt được thời gian địa điểm ngày ngốc khóc...

Nhưng tất cả những thứ sẽ không đó, đều là những gì em đã làm vì anh.

Em cố gắng cười với người ngồi bên cạnh, cố gắng trở thành một cô gái rục rờ như đóa hoa hướng dương.

Anh xem, em cuối cùng cũng đã trưởng thành rồi. Cho dù sau này yêu ai, được ai yêu, em cũng sẽ không xúc động như vậy nữa.

Khi em mặc bộ váy cưới màu trắng, được bố khoác cánh tay trái chậm rãi đi vào lễ đường, đưa tay em trao vào tay một người đàn ông, cha xứ hỏi hai người có nguyện ý nghèo hèn, tai nạn, bệnh tật đều gắn bó bên nhau đến chết không, sau khi đáp "Yes, I do. ", chiếc nhẫn trên ngón áp út của hai người lóe lên ánh sáng rục rờ chói mắt...nước mắt của em lặng lẽ chảy xuống gò má.

Đó là lần đầu tiên em khóc trong cảnh tượng hạnh phúc, cũng là lần cuối cùng rơi nước mắt vì anh.

Giống như anh hôm nay, đứng dưới ánh đèn chiếu xuống lễ đường, dắt cô vợ mới của anh, ở trước mặt mọi người tuyên bố...muốn làm bạn đến già với cô ấy.

Lời thề giống như đã từng quen thuộc, lúc xa lúc gần

thoảng bên tai em.

Cũng giống mấy năm trước anh mới gặp em, khuôn mặt dịu dàng làm nổi bật ánh mắt tập hợp hàng nghìn hàng vạn sự yêu thương chỉ dành riêng cho em.

Trong tiệc cưới, anh bước đến kính rượu, em bình tĩnh nói hết lời chúc phúc.

Nhìn anh chăm thuốc cho anh ấy, bóc kẹo cho em.

Sau đó nắm tay anh ấy lẳng lặng rời đi.

Anh trước kia, biết em sợ bóng tối, sợ sâu, sợ tiêm... sợ rất nhiều.

Lại không hề biết: chuyện em sợ nhất, là em cuối cùng không gả cho anh.

(*) Ngày ngày tiến lên phía trước: Là một chương trình đối thoại các vấn đề đạo đức xã hội nổi tiếng của đài truyền hình vệ tinh Hồ Nam. Bắt đầu phát sóng từ ngày 4 tháng 8 năm 2008, do Uông Hàm, Âu Đệ, Điền Nguyên, Tiễn Phong, Du Hạo Minh, Thi Dĩ Hạo Nhi, Kim Ân Thánh, bảy người tạo thành đội dẫn chương trình.

Yêu tình không khóc

Tác giả: Thủy Thiên Mặc

Chương 1

Thường thường, cứ buổi tối Jersey lại kéo tôi lên mái nhà hóng gió. Gió đêm phơ phất, trong bóng đêm, mái tóc dài của tôi lay động theo gió, giọng anh như đang vọng đến từ một nơi rất xa, chỉ nói về những chuyện xưa.

Mười hai tuổi, Jersey tao ngộ mỗi tình đầu, anh thật sự là một kẻ đáng thương. Nói đáng thương là vì, cũng ngày nào đó, anh đã quên những chuyện xảy ra trước khi mười hai tuổi, kể cả ngày hôm đó, nhưng dưới tàng cây ngô đồng, dáng váy xanh nhạt, cánh trong suốt, đầy những lỗ tai đã khắc sâu trong đầu anh.

Vĩnh viễn không quên.

Anh hỏi: “Zola, em có tin thế giới này có yêu tình không?”

Tôi hơi hơi cười: “Jersey, không có yêu tình vẫn còn có em!”

Không thể nhớ rõ đây là lần thứ mấy tôi nói như vậy, Jersey vẫn là vẻ mặt mờ sương: “Em không cần phải tin. Nhưng anh muốn tìm một con yêu tình làm vợ, cả đời

sống với nhau, không rời không xa. ”

Tôi bất giác thở dài, Jersey, nhiều năm như vậy, tôi mãi mãi đi theo sau anh, dờ dề dờ dại như một cô hầu nhỏ, nhưng anh không nhìn thấy tôi.

Chương 2

Tôi muốn giải thích một chút về chuyện xảy ra bốn năm về trước. Còn nữa, tôi, Zola, là một con yêu.

Ngày đó là ngày nóng nực nhất trong mùa hè, trời đại hạn, cửa sổ từng ngôi nhà đều đóng chặt, ve sầu kêu inh ỏi, thực vật sống trên mặt đất đều khát, thiếu nước uống như tôi. Nhưng, tôi chỉ là một con thụ yêu nho nhỏ, năng lực có hạn, vất vả lắm mới trấn an được các giống thực vật đang xao động, tôi đã tổn thương nguyên khí, một thoáng không chú ý, thuật ẩn thân bị phá. Đúng là không khéo không thành truyện, cùng lúc, Jersey tan học đi qua, thấy hình dáng tôi, bốn mắt nhìn nhau, không đợi anh hay tôi có chút phản ứng, tròng mắt Jersey đã trắng toát, ngã xuống hôn mê bất tỉnh.

Tiểu ác ma Hải Mộc đứng phía sau Jersey nhìn tôi cười đến bất hảo.

“Này, là ta không cẩn thận mới để hắc nhìn thấy, không liên quan đến hắc.” Tôi biết chuyện khá nghiêm trọng, Hải Mộc vẫn đối địch với tôi, mấy trăm năm, hắc coi

đây là niềm vui. Huống hồ gia tộc ác ma dưới địa ngục có một quy luật ngầm hiểu trong lòng mà không nói, phạm là con người, nhìn phải thứ không nên nhìn, đều phải chết.

“Người khẩn trương vì hắc?” Hải Mộc nheo mắt, không biết đang nghĩ ra ý đồ gì.

Đúng là khẩn trương, dù sao người kia cũng là vô tội. Tôi sửng sốt một chút rồi nói: “Tiểu ác ma, người thả hắc đi, lần này ta nhận thua. ”

“Hắc thích người.” Hải Mộc khoanh tay, trả lời đi chỗ khác.

Ta hung tợn trừng hắc một cái: “Nhìn lên suy nghĩ người ta, đề tiện!”

“Có muốn cứu hắc không? Một câu thôi. ”

Lần này, tôi chắc chắn Hải Mộc đang có thứ chủ ý tà ma nào đó. “Nói đi.” Tôi thở dài: “Ta không muốn vì ta mà hại người vô tội. ”

“Rất đơn giản, hắc có thể không chết, nhưng chuyện hôm nay phải quên tất cả. Còn người, phải từ bỏ pháp lực. Biến thành một cô gái bình thường, ở bên cạnh hắc, cho đến khi ta hồi tâm chuyển ý, người mới có thể tự do.” Hải Mộc ngạo nghễ nhìn tôi, dường như cười khiêu khích: “Thế nào? Người có thể chứ? Tiểu yêu tinh thiện

lượng của ta?”

“Thật hèn hạ!” Tôi cắn môi, nhìn đứa con trai thần trí mơ hồ, không chút do dự gật đầu.

Chương 3

Trên thực tế, ngày hôm đó, tôi không hiểu vì lý do gì lại đồng ý, còn Hải Mộc, từ ấy đã biến mất không thấy bóng dáng tăm hơi. Hẳn có lẽ muốn tôi ở nhân gian làm người cả đời, sau đó sinh lão bệnh tử. Nhưng mà, có thể ở cùng với Jersey, cái này không có gì không tốt.

Sáng sớm, như thường lệ, tôi ngồi ngoài cửa chờ Jersey, ánh sáng mặt trời làm tôi hơi hoa mắt, tựa hồ có một tấm màn sắc đen đang chậm rãi bao phủ mắt tôi. Bất giác, tôi hơi hoảng hốt, Hải Mộc rốt cuộc không muốn cho tôi cả đời vô ưu vô lự. Hắc ám bao phủ, kết giới dần dần mở ra, tôi ngừng thở, Hải Mộc khoác áo choàng đen lệch miệng cười đầy ý xấu.

“Tiểu yêu tinh, bốn năm này ngươi vui không?” Nhìn mặt hắn chỉ biết, tuyệt đối không chỉ là thiết tình hay ân cần thăm hỏi.

“Tốt lắm, ta có thể đi chưa?” Jersey chắc chắn đang đứng chờ tôi trước sân.

“Ngươi thích hắn?”

“Không có.” Tôi hạ mi mắt, hơi chột dạ.

“Người không trung thực, hơn nữa sẽ vì thế mà trả giá đắt.” Hải Mộc thật sự không định để tôi yên.

“Lúc này người muốn giết ta, cũng chẳng khác bóp chết một con kiến bao nhiêu. ”

“Ta sẽ không làm hại người, người đi đi!” Hải Mộc vung tay, lớp màn chắn đen nháy mắt phai nhạt, hải mộc biến mất trong tầm mắt tôi, câu hỏi “Người định bày trò quỷ gì?” nghẹn trong cổ họng.

Kết giới biến mất, ánh mặt trời chiếu vào làm tôi nhức mắt, Jersey không đứng trước sân chờ tôi, tôi giơ tay xem đồng hồ: Oh, mygod! Đến muộn! Thằng nhóc này cũng thật vô tâm.

Chương 4

Jersey vừa đến giữa trưa đã không yên lòng.

Tan học, tôi đi trước, anh theo sát sau tôi, chúng tôi hai kẻ hai tâm sự, hiểu trong lòng mà không nói. Hồi lâu, anh bỗng nhiên đi nhanh vài bước chắn trước mặt tôi: “Zola, em tin trên đời này có yêu tinh không?”

“Jersey...”

“Anh nhìn thấy, anh thật sự thấy, buổi sáng hôm nay, yêu tinh lục sắc kia, cô ấy thật sự xuất hiện!” Mắt Jersey mở thật to, mặt tôi nháy mắt tái nhợt. Hải Mộc, Hải Mộc cái tên dễ tiện đó!

“Jersey, anh hãy nghe em nói. Sáng hôm nay, cái mà anh thấy không phải là yêu tinh trong trí nhớ của anh. Tất cả chỉ là nhầm lẫn. Những chuyện này không nên phát sinh.” Tôi cố giải thích lung tung, lại thấy tia sáng trong mắt Jersey dần dần ảm đạm, tim tôi cũng căng thẳng.

“Hoá ra là thật!”

“Cái gì?”

“Em thích anh, đúng không?”

Tôi sửng sốt, đây là vấn đề Jersey vẫn không chịu đổi mặt, hồi lâu, tôi cúi đầu: “Đúng vậy, em thích anh, cho nên cũng thích anh giống em, thích em giống như em thích anh. ”

Khi tôi nâng mắt lần nữa, thấy ngoài đôi mắt lạnh như băng của Jersey còn...Bản thân tôi? Tại sao có thể như vậy? Tôi đứng cạnh Jersey, những ngón tay quăn lầy ngón tay anh. “Tôi” cười đến châm chọc. Tôi cúi đầu nhìn mình, dưới ánh mặt trời, thân thể tôi cô quạnh, đơn độc không nơi nương tựa. Hải Mộc! Hẳn trộm bóng tôi, bóng dáng nguyên thân của tôi!

“Cô lừa tôi bốn năm. Yêu tinh bên cạnh tôi mới tên là Zola. Bốn năm trước, là cô lau sạch trí nhớ của tôi, đúng không? Tôi biết cả rồi. Xin lỗi, mặc kệ cô là ai, tôi vẫn không thể thích cô.” Jersey mắt ngấn lệ, lại nắm chặt cánh tay nhỏ bé giữa lưng chừng. Một Zola khác dịu dàng đáng yêu dựa vào vai anh: “Anh xem, ngay cả bóng dáng cô ta còn không có, chỉ ác ma mới không có bóng dáng. ”

Trời rất oi bức, tim tôi lại lạnh phát run. Tôi hung tợn nhìn thẳng vào mắt Jersey, hỏi: “Anh tin em, hay cái bóng dáng bên cạnh anh?”

Jersey cúi thấp đầu, thật lâu, trả lời: “Tôi không \ thể tin. Zola, yêu tinh này, tôi thích cô ấy đã rất lâu, xin lỗi.” Nói xong, quay đầu bỏ đi.

Tôi đứng lặng tại chỗ, mặt trời chói chang thật to trên đỉnh đầu, dưới chân trống không, bả vai rụt lại, mắt cũng rơi xuống. Hải Mộc xuất hiện trước mắt: “Zola, con người, tất cả đều không thể tin tưởng.” Tôi như không nhìn thấy hắn, lẳng lặng đi. Lúc này đây, Hải Mộc im lặng bất thường.

Chương 5

Tôi bị thế giới vứt bỏ, không có pháp lực, không thể về yêu tinh quốc. Không có bóng, không dám xuất hiện dưới mặt trời. Không có Jersey, hạnh phúc và niềm vui của anh không liên quan đến tôi.

Tan học, tôi lại nhìn lên Jersey chạy đến một góc sáng sủa, cùng bóng dáng Zola tay trong tay, mắt đối mắt, tim đau đớn. Hải Mộc vỗ vai tôi: "Zola, ta muốn trả pháp lực lại cho người." Tôi quay đầu nhìn hẩn, lẩn tránh bàn tay thiện của hẩn, đồ dẫn quay đi, hẩn quát to một tiếng: "Người biến thành đàn độn rồi sao?"

"Ta vốn không đủ thông minh." Lời nói chưa dứt, thân thể của tôi đã bay lên, ánh sáng lục sắc rót vào đỉnh đầu, đôi cánh xanh nhạt mọc ra nhanh như chớp.

"Người không nên trả pháp lực cho ta, bởi vì sau này người không thể khống chế ta. "

"Không trả pháp lực cho người, nhìn người sinh lão bệnh tử, như vậy còn có thể dùng sao?" Hải Mộc trừng mắt nhìn tôi một cái rồi không thấy bóng dáng. Tôi vội ẩn thân về nhà, một giờ nữa, bóng tôi sẽ quay lại. Đến lúc đó, Jersey sẽ thế nào?

Khi bóng đêm bao trùm, Jersey đến gõ cửa, chúng tôi nhìn nhau, tôi từ trong mắt anh thấy được nỗi tuyệt vọng của mình. Anh nói: "Đi lên mái nhà đi!" Anh như bình thường giữ tay tôi thật cẩn thận. Lên tới mái, gió thổi lại, làm khô đôi mắt tôi vừa ướt.

"Em sẽ không tha thứ cho anh." Ta nói: "Jersey, em sẽ không tha thứ cho anh. "

“ Anh cũng sẽ không tha thứ cho em.” Jersey nở nụ cười: “Zola, cuối cùng tên em là gì?”

Tim tôi chần động, bốn năm gần nhau, vẫn không thắng được tình yêu.

“Em tên là Zola. ”

“Được rồi, Zola, anh xin em, trả yêu tinh của anh lại cho anh. Anh biết em giam giữ cô ấy, đừng hại cô ấy nữa. Nếu em thích anh, sẽ không muốn nhìn anh phải chịu tra tấn, nếu không, đó không phải là tình yêu.” Jersey không kích động, nhưng dùng nỗi đau thương thật sâu kềm chặt tim tôi.

“Jersey, anh bị tra tấn sao?”

“Đúng vậy. ”

“Vậy người anh yêu là tiểu yêu tinh bốn năm trước, hay là tiểu yêu tinh bây giờ?”

“Có gì khác nhau sao?”

“Trả lời em. ”

“Trong suy nghĩ của anh, anh yêu cô ấy bốn năm. ”

Tôi mỉm cười, thế này còn gì mà lưu luyến, kẻ anh yêu

là một con yêu tinh, mà không phải tôi bây giờ. Nhưng, tôi thích anh, thích một người là muốn anh vui, không phải nhìn anh bị tra tấn.

Chương 6

Tôi rời khỏi Jersey, chung quy là phải rời khỏi.

Hải Mộc ngồi trên một nhánh cây, cười đến tà ác: “Zola, nhìn đi, cái gọi là tình yêu của con người không gì hơn cái này. Cái tên kia gần đây mỗi ngày mất hồn mất vía, tâm tâm niệm niệm luôn nghĩ về chuyện người bỏ đi.” Tôi nhú mày, sắc mặt hăn lập tức thay đổi: “Người điên rồi sao? Người còn muốn trở về nhìn anh ấy?”

“Đê tiện, người là cái kẻ cuồng rình mò.” Tôi hung hăn mắng.

“Zola, người là đồ ngu ngốc!”

“Hải Mộc, người là tên khốn!”

Tôi thở phì phì, xoay tròn biến thành người, nhìn Hải Mộc, ói lười rồi biến đi.

Jersey ngồi trên bậc thang, ánh mắt triền miên ở một nơi nào xa vắng, lòng tôi từng chút từng chút mềm nhũn. Tôi gọi khẽ: “Jersey, em đã trở về.” Jersey mở to hai mắt vài, chỉ bước chạy đã túm lấy vai tôi, lay thật mạnh, giống

như đang nhổ một gốc cây con, lung lay trong gió, lá bay tán loạn: “Cô giấu cô ấy ở đâu? Cô mau nói cho tôi biết, tôi xin cô!”

“...” Tôi phút chốc mờ mịt, không biết trả lời thế nào.

“Thật sự muốn biết, tiểu yêu tinh của người ở đâu sao?” Hải Mộc bỗng nhiên xuất hiện, Jersey hoảng sợ, Hải Mộc lại biến thành hình dáng của thiên sứ, nhìn thật thuần khiết, tôi biết, nên là lúc kết thúc.

“Hải Mộc, không nên chết như vậy, được không?”

“À, ta không thể để người tiếp tục làm xằng làm bậy.” Mắt Hải Mộc dĩ nhiên là đứng đắn mà kiên định, tôi thầm cười khổ trong lòng.

Chương 7

“Anh nói cái gì?” Jersey mở to mắt, nước mắt tích tắc tràn ngập hai mắt. “Chỉ cần kiểm tra tay anh xuyên qua ngực cô ấy, thần chú trên người tiểu yêu tinh của tôi có thể giải trừ?”

“Đúng, ta là thiên sứ, trên tay không thể dính máu huyết ác ma.” Hải Mộc nhét kiếm vào tay tôi, thối lui sang một bên, trong miệng dặn dò chú ngữ “thay hình đổi dạng”. Cơ thể tôi đau đớn một trận, nhưng vài giây sau đã trưng ra bộ mặt dữ tợn.

Jersey kinh ngạc nhìn tôi, miêng thì thào gọi: “Zola?”

“Anh tin không?” Tôi lại không rơi nước mắt, kiên định hỏi anh: “Anh tin vào những gì mắt anh nhìn thấy sao?”

“Người còn muốn cứu tiểu yêu tinh của người không?”
Hải Mộc ở một bên lạnh lùng hỏi.

Kiểm bạc trong tay Jersey run run, anh nhìn chăm chăm vào mắt tôi, hồi lâu, “cạch” một tiếng, kiếm rơi trên mặt đất: “Tôi không thể làm như vậy, dù sao, bốn năm trời, cô ấy không hại tôi. Tôi còn muốn tin vào cái gì nữa?”

Jersey quay đầu bước đi, Hải Mộc sừng sờ tại chỗ. Tôi che miêng lại, không đợi tôi cười, lệ đã muốn tràn ra. Hải Mộc bỗng nhiên trở nên dữ tợn, hắc thống khổ rống lên một tiếng, nhặt kiếm dưới đất, xông về phía Jersey, đâm tới.

“Jersey!” Tôi tuyệt vọng hét lên, như một tia chớp, bay qua, trong nháy mắt Jersey quay đầu, tôi đã che trước người anh, chuôi kiếm trong ngực tôi, máu nhuộm đỏ y phục sắc lục. Yêu tinh và ác ma như nhau: Bị kiếm bạc đâm trúng sẽ hiện lại nguyên hình, sau đó hồn phi phách tán.

“Zola!” Hải Mộc và Jersey hét lên cùng một lúc.

“Zola, đồ ngu ngốc này!” Mũi kiếm Hải Mộc cắm rơi từng giọt máu, thân hình cao lớn của hắn run nhè nhẹ, tôi nhìn hắn mỉm cười: “Không phải như người hy vọng sao? Người muốn giết Jersey, để ta thống khổ, đúng không?”

Nước mắt Jersey ở trong mắt tôi: “Zola, anh làm sao vậy? Vì sao anh không tin em?”

“Không sao, Jersey, đừng khóc!” Tôi vuốt ve mặt anh, mọi thứ đã xong.

“Không, mọi thứ còn chưa chấm dứt.” Hải Mộc yên lặng nhìn tôi, bỗng nhiên nắm chặt tay tôi, năng lượng ấm áp rơi vào tay tôi, di chuyển vào trong cơ thể, đau đớn dần dần giảm bớt, miệng vết thương cũng dần thu hẹp, ngực Hải Mộc một mảng hồng nhạt.

Chương 8

Điều này sao có thể? Hải Mộc lại lấy mạng mình hoán đổi với mạng tôi!

Thời khắc Hải Mộc ngã xuống là ngã vào lòng tôi, hắn mỉm cười như một đứa trẻ, hắn nói: “Zola, người không ngờ phải không? Ta yêu ba trăm năm, ta dùng thời gian ba trăm năm nói với người. Nhưng, người không nhìn thấy ta. ”

Tôi không nhìn thấy Hải Mộc, tựa như Jersey không

nhìn thấy tôi.

Cơ thể Hải mộc dần dần phai nhạt, nụ cười của hắn rọi trên mặt tôi, mang theo sự ấm áp trước nay chưa từng có.

Tôi gào: "Hải mộc, người mới là ngu ngốc!"

Hải Mộc trả lời: "Chúng ta đều ngu ngốc. Sau đó, những lời này theo hắn biến mất trong không khí.

Jersey định thản lại, cẩn thận đỡ lấy vai tôi: "Zola?"

"Quên đi." Tôi nói.

"Cái gì?"

"Quên em đi." Tôi nhắm mắt lại.

"Không muốn...Anh không muốn." Jersey hoảng sợ ôm lấy tôi: "Anh không bao giờ muốn mất em nữa. "

"Anh nói yêu một người thì sẽ không phải tra tấn người ấy. Anh đã tra tấn em quá lâu, em cũng tra tấn người yêu em quá lâu. Làm sao có thể bỏ qua?" Tôi mỉm cười, sau đó giơ tay đặt trên trán anh, Jersey nhắm hai mắt lại.

Thật ra, quên không phải là cái đau khổ nhất, người đau khổ là người có trí nhớ, cô ấy mới là người phải gánh

chịu tất cả những đau khổ.

Chương 9

Jersey vẫn là Jersey vui vẻ như cũ. Ngẫu nhiên, anh sẽ yên lặng suy ngẫm: Thế giới này có thứ gì mà anh không biết hay không, có điều vẫn chỉ là suy nghĩ trong thoáng chốc. Khi người khác hỏi: "Trên đời này có yêu tinh không?" Anh sẽ nói: "Không có!" Tôi thích đáp án này, thật đấy.

Tôi vẫn là thụ yêu cần cù và thật thà, trời nóng hay trời lạnh sẽ chăm sóc cho những cái cây yếu ớt, khi mệt cũng vụng trộm chạy tới nhìn Jersey có tốt không, sau đó cho anh lời chúc phúc tốt đẹp nhất.

Hoá ra mọi thứ đều như một giấc mộng, bởi vì chưa từng phát sinh, cho nên mới về điểm ban đầu.

Nhưng, Hải Mộc thật sự không tồn tại.

Chán ghét cậu yêu thích mình

Tác giả: Tát Không Không

Phần 1

Nếu như, có người chính tai nghe thấy bạn trai cô ấy tỏ tình với một cô gái khác.

Nếu như, cô gái được tỏ tình kia mới đây thôi vẫn là bạn tốt của cô ấy.

Nếu như, lúc này người đứng bên cạnh cô ấy lại còn là đối thủ một mất một còn.

Bạn sẽ nói, cô ấy có phải là quá bi thảm rồi không?

Nhưng thật không may, tôi chính là cô ấy.

Tôi bi thảm nhìn mặt đất, chờ Phác Trục cười nhạo.

Tất cả những việc này là xảy ra như thế nào vậy, tôi rơi vào hồi ức, trốn tránh thời khắc xấu hổ này.

“Tiểu Á! Hai đại soái ca Hàn Khê Tuyền và Phác Trục thế mà lại cùng lớp với chúng ta! Lờn rồi! Lờn rồi! Không ủng hộ công mình buộc tóc vào cột nhà, đâm mũi dùi vào đùi, trăm đặng ngàn cay để thi vào đây!” Hai mắt của Vi Ni

mê trai tỏa sáng, hai tay bóp lấy cổ tôi, lắc trái ba vòng lắc phải ba vòng.

"Khụ khụ khụ...Cưng ơi, cậu chim sa cá lặn, hoa nhường nguyệt thẹn, bọn mình tự thẹn không bằng, tuyệt đối sẽ không tạo thành uy hiếp với cậu, cho nên...xin tha cho mình một mạng đi, buông cổ mình ra!" Rất nhanh giẫy khỏi ma chướng của cô ấy, tôi lấy ra một cái gương soi, mười đầu ngón tay màu đỏ sậm bỗng chốc hiện lên trên cái cổ trắng nõn thon dài của tôi. Lẽ nào đây là Cửu Âm Bạch Cốt Trảo trong truyền thuyết. Từ độ nghiêm trọng vết thương của tôi mà đoán, chắc cô ấy đã luyện đến tầng thứ chín rồi, nguy hiểm thật! Bây giờ cô ấy ở vào tình trạng mất chứng cuồng loạn, lúc nào cũng có thể bộc phát. Hai tay tôi thông xuống trước ngực, kiểm mũi chân, từ từ di chuyển về hướng cách xa cô ấy.

"Tiểu Á, xin lỗi, xin lỗi, nghĩ tới ba năm tới có thể cùng lớp với bọn họ, mình liền kích động đến không kềm chế được, cậu phải tha lỗi cho mình...A, cậu nhìn kia! Cái người cao cao khốc khốc oai oai kia chính là Phác Trực, đẹp trai quá đi!". Đáng thương cho tôi di chuyển không được một mét, đã bị cặp ma chướng kia bắt lại. Ông trời ơi, a, lần này mắt Vi Ni lại bắn ra ánh sáng xanh thẳm, "Tiêu rồi!" Tôi kêu thầm một tiếng.

Quả nhiên, ma chướng lại đang tàn sát bừa bãi trên cổ tôi, ông trời ơi, mắt ông tăng độ cận thị rồi sao a, ông muốn ghen cũng phải ghen với hồng nhan chứ, ông ghen với con làm gì!

“Nghe nói Hàn Khê Tuyền rất ôn hòa lịch sự, hình tượng khác hẳn với cậu ta, a, phiền quá đi, vì sao một lần lại cho mình đến hai người, rốt cuộc mình phải chọn ai đây! Ông trời ơi, có phải nào ông bị chấn động hay không a.” Chủ nhân của ma chương đã quên hết tất cả, đắm chìm trong thế giới của mình, hoàn toàn không để ý miệng tôi đã sùi bọt mép, gần kề cận với cái chết mất rồi.

Thế giới trước mắt tôi từ từ không rõ ràng, bỗng một bóng người xuất hiện trước mắt tôi, cùng tươi cười rộn ràng nở trên khuôn mặt anh tuấn của người đó, làm cho người ta như được tắm gió xuân. Thiên sứ?! Chẳng lẽ tôi đã lên Thiên đường rồi.

“Cô bé đáng yêu như thế cậu cũng nỡ giết à.” Thiên sứ bảo vệ chính nghĩa.

Cái cổ trắng nõn của tôi đột nhiên được buông lỏng, không khí đã lâu không gặp dũng mãnh tràn vào cơ thể tôi, tôi được cứu rồi! Thiên sứ thiên sứ, tôi yêu anh, hãy để tôi lấy thân báo đáp đi.

“Hàn Khê Tuyền! Cậu... Cậu là Hàn Khê Tuyền!” Ma chương chỉ về phía thiên sứ. Cậu ta nhìn chúng tôi mỉm cười lần nữa rồi xoay người bỏ đi, để lại một trận gió xuân cùng hai nữ sinh mê trai.

Sau khi giáo viên chủ nhiệm công bố danh sách chỗ ngồi, hai kẻ mê trai đã bị gió xuân thổi bay giờ lại được

hồi sinh. Không thể trách chúng tôi, thật sự là ông trời sau khi bị chúng tôi mắng đã cố gắng sửa lại sai lầm trước đó mà đưa hai phần đại lễ đến... Vi Ni ngồi ở bên trái phía trước tôi... đương nhiên, nếu ngồi cùng bàn với một nữ ma đầu bóp chết người không chớp mắt cũng chả có gì là vui mừng, quan trọng là, Hàn Khê Tuyền ngồi bên cạnh cô ấy, còn tôi cùng Phác Trực trở thành bạn cùng bàn. Hai đại soái ca bị chúng ta vơ vét phân chia đều, nữ sinh cả lớp chỉ trong một đêm toàn bộ đều bị bệnh đau mắt.

Không được hoàn mỹ chính là Hàn Khê Tuyền không ngồi bên cạnh tôi, bất quá mỗi ngày cúi đầu không thấy ngẩng đầu lại gặp cũng là không tồi a.

Khẩn trương ngồi vào ngai vàng, vừa vào năm học, hẳn trước tiên nên tạo mối quan hệ tốt với bạn cùng bàn a. Chỉ là, nhìn bộ dáng cậu ta không thích nói cười làm tôi sợ sợ, bỏ đi, vẫn là nên tạo mối quan hệ tốt với thiên sứ vậy.

Tôi, Vi Ni rất nhanh đã cùng bắt chuyện với Hàn Khê Tuyền. Ba người trò chuyện với nhau rất vui, các bạn nữ à, nghĩ thử xem, đối diện với vẻ mặt tươi cười giống như thiên sứ, nhất định các bạn sẽ không tự giác mà mỉm cười đúng không, nhưng tôi lại có tính rụt rè, nhìn Vi Ni xem, khóe miệng đều nứt ra đến huyệt Thái Dương rồi kìa.

Lúc này, Phác Trực đột nhiên đứng dậy, cái bàn phát ra tiếng ma sát chói tai. Sau đó cậu ta khẽ quét mắt liếc chúng tôi một cái, rời khỏi phòng học.

Là ảo giác của tôi chẳng, sao giống như nghe thấy cậu ta “hừ” một tiếng vậy. Không thể nào, tôi cũng không đắc tội gì với cậu ta, nhất định là ảo giác. Sự thật chứng minh, đó không phải là ảo giác, tôi có lẽ, hình như, giống như thật sự đắc tội với cậu ta, bởi vì trong những ngày sau đó, cậu ta luôn đối nghịch với tôi.

Lúc mới bắt đầu, cậu ta chỉ là vào khi ba chúng tôi đang trò chuyện lại bỗng nhiên tức giận liếc mắt nhìn tôi một cái, tôi ù ù cạc cạc. Bất quá, bỏ đi, soái ca gai góc, không để ý tới cậu ta là được rồi, ít nhất cũng chứng tỏ tôi còn chưa xấu xí đến mức không thể nhìn.

Sau đó, cậu ta gia nhập vào tiết mục trò chuyện của chúng tôi, bắt đầu dùng ngôn ngữ tiến hành vô tình công kích tôi. Cậu ta luôn có thể nhắm vào thời cơ, tại lúc tôi vui vẻ nhất mà bắn lén tôi, làm tôi tức giận đến miệng phun máu tươi, hại công lực của tôi tổn thất nặng nề, bất quá, bỏ đi, soái ca gai góc, không để ý tới cậu ta là được rồi, dù sao máu của tôi cũng nhiều, phun không hết được.

Đã thế... đã thế cậu ta còn đặt con rắn giả vào trong ngăn bàn của tôi, làm tôi sợ tới mức gào khóc.

Đã thế cậu ta còn cố ý trong kỳ thi số học chặn Hàn Khê Tuyền cho tôi đáp án chính xác, hại tôi lại bị trượt lần nữa.

Đã thế vào giờ sinh vật học giải phẫu ếch cậu ta còn ép người nhìn thấy máu đã ngất như tôi ra tay, hại tôi nằm thẳng ở phòng y tế một tiết học.

Tất cả những việc ở trên tôi đều nhẫn nại, bỏ đi, ông trời muốn giao trọng trách cho người làm việc lớn, trước tiên cần phải khổ cực gân cốt của họ, đói khát cơ thể của họ, cơ cực bản thân của họ. Cậu ta là ông trời dùng để khảo nghiệm tôi.

Ánh mặt trời ấm áp, không khí trong lành, trong mắt tràn đầy màu xanh biếc, thật sự là nhân gian tiên cảnh...—nếu như không có Phác Trục.

Vì sao cậu ta lại đến? Tôi khóc không ra nước mắt.

Lập tức đã phải khảo rồi sao, lại thêm gần đây không khí giữa Vi Ni và Hàn Khê Tuyền là lạ, giống như cãi nhau, cho nên tôi gọi bọn họ đến vùng ngoại ô cưỡi xe đạp, hi vọng bọn họ có thể hòa giải. Nhưng lúc tôi cùng Vi Ni đến, lại nhìn thấy Phác Trục đứng bên cạnh Hàn Khê Tuyền, ông trời thật sự muốn diệt tôi mà!

“Sao vậy, không thích tôi tới à.” Cậu ta nhướn mày lên, đen mặt hỏi tôi.

“Không... Không có.” Trời xanh ơi, tha thứ cho sự không thành thật của con.

Tôi ngồi lên xe đạp, muốn rời xa ác ma này. Nhưng mà, cậu ta lại giống như cái bóng mà đi theo tôi, tôi nhanh cậu ta cũng nhanh, tôi chậm cậu ta cũng chậm.

“Phác Trực... Cậu... Không cần chờ tôi, tôi cười rất chậm, cậu đi một mình đi.” Tôi thật cẩn thận, sợ chọc giận cậu ta, nếu không ngọn lửa của Luyện Ngục sẽ đốt cháy tôi sạch sẽ mất.

“Đừng tự tin nữa, ai đi theo cậu chứ, con đường này là của nhà cậu sao, cậu quản lý tôi làm gì. ”

Quả nhiên vẫn đã chọc tới cậu ta, Tôn tiền bối có nói, ba mươi sáu kế, chuồn là thượng sách. Tôi nhanh chóng cười xe đạp, phóng như bay.

Cậu ta sững sốt một chút, ngay sau đó liền đuổi theo, chúng tôi cứ như vậy mà trình diễn tiết mục tốc độ sinh tử trên bãi cỏ. Gió gào thét mà qua bên tai tôi, cảnh vật hai bên cũng lùi thẩn tốc về phía sau, Vi Ni cùng Hàn Khê Tuyền cũng bị chúng tôi bỏ xa.

Lúc tôi vì lý do hết sức chống đỡ mà dừng lại, tôi mới phát hiện ra chúng tôi thế mà đã tiến vào trong rừng cây.

“Mệt rồi sao? Không chạy nữa à?” Cậu ta đem xe đứng ở phía trước tôi, trên mặt lộ ra một mảng đắc ý, không có thiên lý, tôi mệt đến thở không ra hơi, vậy mà cậu ta lại giống như một người không sao cả.

“Ôi chao, sao cậu cũng ở đây vậy, thật trùng hợp!” Giả ngu chính là sở trường của tôi, tuyệt đối không thể thừa nhận tôi đang trốn cậu ta.

Khóe miệng cậu ta run rẩy, cho tôi một cái cốc tàn bạo. “Trùng hợp cái đầu cậu, còn dám vờ vịt với tôi, sau này còn dám chạy không!”

“Không dám, không dám!” Tôi van cậu, cậu nâng tay cao như vậy, tôi cũng không dám lấy thân phạm hiểm.

Lúc này, rừng cây phía trước có một hồi tiếng động, rồi chui ra ba tên đầu trâu mặt ngựa, xem ra không phải người lương thiện gì.

“Tên nhóc này thật đúng là hung dữ, cô bé kia đáng yêu như vậy mà cũng nỡ đánh sao. Em gái, đừng để ý đến nó, sang bên này với anh đi.” Con gián Giáp nói.

“Mày không biết gì cả, bây giờ mấy cặp tình nhân đều thịnh hành đánh là thương, mắng là yêu a!” Con gián Ất nói.

“Đừng dài dòng nữa, hai đứa tụi bay, đưa hết tiền ra đây.” Con gián Bính nói.

Từ trong lời nói mỗi người một câu của ba con gián đáng ghét kia, tôi đã hiểu ra, chúng tôi gặp phải cướp rồi!

Làm sao bây giờ, trên người tôi không mang theo bao nhiêu tiền, bọn họ có thể trong cơn tức giận mà giết tôi hay không! Không muốn, tôi mới không muốn chết cùng một chỗ với tên ác ma Phác Trục này, bằng không người khác còn tưởng rằng chúng tôi tự tử nữa!

“Hai đứa tụi bay có nghe thấy không! Đừng ép chúng tao ra tay.” Con gián Giáp gào lên, đồng thời rút từ trong túi quần ra một bả đao nhọn sáng loáng!

Phác Trục một tay kéo tôi ra phía sau. Đứng ở sau lưng cậu ta, tôi mới đột nhiên phát hiện ra, bộ dạng cậu ấy rất cao.

“Muốn tiền, cũng phải xem các người có bản lĩnh hay không!” Phác Trục vẫn lộ ra bộ dáng oai phong như thường ngày.

“Nhãi ranh, cũng to mồm lắm, nói cho mày biết, tao đây tam đẳng Taekwondo, đai đen Judo...”

Không đợi con gián Giáp nói xong, Phác Trục đã nâng chân dài lên đá hấn ngã lộn trên mặt đất. Tiếp đó, nhảy lên không đá 3 cái liên tiếp, rồi lại nhảy lên không về phía trước đá 4 cái xuống phía dưới, hai con gián còn lại cũng làm một cú tiếp xúc thân mật với mặt đất.

Tôi trợn mắt há mồm.

Trong ánh chiều tà, sườn mặt của cậu ấy có vẻ mê người dị thường, dưới sự khúc xạ của ánh sáng, giống như được mạ lên một màu vàng kim nhu hòa. Đây, đây quả thật là Phác Trục thường ngày luôn đánh tôi mắng tôi hành hạ tôi □ tôi, không xem tôi là con gái sao?

Cậu ta quay đầu, từ từ đi về phía tôi, thăm rồi thăm rồi! Sau khi anh hùng cứu mỹ nhân nhất định sẽ yêu cầu một cái hôn, cho, hay là không cho đây. Thấy cậu ta tiếp tục tới gần, tôi nhắm mắt lại, chu môi lên, bỏ đi, dù sao cũng bị bắt nạt quen rồi, vả lại, khối đầu hũ tôi đây cũng sắp hết hạn, không bằng cho cậu ta ăn tươi luôn đi.

Cậu ta đưa tay nâng cằm tôi lên, tôi hồi hộp đến nỗi tay không biết nên để ở chỗ nào, xung quanh đột nhiên hoàn toàn yên tĩnh, chỉ nghe thấy trái tim của tôi đang nhảy lên bình bịch bình bịch, tôi nắm chặt hai tay, chờ đợi...Hồi lâu sau, cậu ta cũng không có động tĩnh gì, tôi nghi hoặc mở mắt ra thì thấy cậu ta đang dùng ánh mắt soi mói đánh giá khuôn mặt tôi từ trên xuống dưới, tiếp đó đột nhiên mở miệng: “Mặt của tên đó nhất định là có vấn đề, lại còn nói cậu đáng yêu, thật làm nhục hai chữ đáng yêu quá rồi. ”

Rốt cục tôi cũng xác định được, cậu ta đúng là tên Phác Trục thường ngày luôn đánh tôi mắng tôi hành hạ tôi □ tôi, không xem tôi là con gái kia. Mặt của con gián có vấn đề hay không thì tôi không biết, nhưng mặt tôi chắc chắn là mù, vừa rồi thế mà lại cảm thấy cậu ta mê người!?

Sau hôm đó, cậu ta vẫn lấy bắt nạt tôi làm vui như trước, không khí giữa Vi Ni và Hàn Khê Tuyền cũng vẫn tràn ngập là lạ, cái gì cũng không thay đổi.

Phần 2

Thời gian trôi qua rất nhanh, tất cả chúng tôi đều may mắn thi đậu cao trung trực thuộc trường. Mà mùa hè năm 16 tuổi của tôi cũng tràn ngập ánh mặt trời. Không chỉ bởi vì thoát khỏi ác ma đã quấy rầy tôi suốt ba năm, mà còn vì, tôi đã trở thành bạn gái của Hàn Khê Tuyền!

Tôi cũng không rõ tất cả những việc này xảy ra như thế nào, chỉ nhớ là Hàn Khê Tuyền hẹn tôi đi ra, nói cậu ấy rất thích tôi, hi vọng có thể quen với tôi, mà tôi thì đương nhiên gật đầu như đảo tỏi, lập tức đồng ý. Đây nhất định là ông trời đền bù tổn thất cho tôi sau khi tôi trải qua sự hành hạ của Phác Trực.

"Tiểu Á, ông xã cậu tìm nga." Nữ sinh trong lớp nhìn Hàn Khê Tuyền đứng ở cửa lớp, trong mắt bắn ra vô số trái tim màu hồng, để tránh cho Hàn Khê Tuyền bị ánh mắt của bọn họ ăn tươi nuốt sống, tôi vội vàng kéo cậu ấy đến sân thể dục. Lên năm nhất cao trung, tổ hợp bốn người chúng tôi liền giải tán, tôi cùng lớp với Vi Ni, còn Hàn Khê Tuyền cùng lớp với Phác Trực. Mỗi lần cậu ấy tới tìm tôi sẽ dẫn tới vô số "mắt sói".

"Tiểu Á, thực xin lỗi, hôm nay sau khi tan học mình muốn luyện bóng rổ, không thể về cùng cậu được." Cậu

ấy nói xin lỗi.

“Không sao, cậu cứ đi tập đi.” Tôi ra về sấn sốc, trên thực tế, tôi rất không quen ở một mình với cậu ấy, luôn cảm thấy là lạ, trong ba tháng này, thời khắc tôi cảm thấy hạnh phúc nhất, lại là lúc những nữ sinh khác tập trung ánh mắt ghen tị cùng hâm mộ lên trên người tôi. Lẽ nào tôi không thương cậu ấy mà chỉ là thích hư vinh thôi?

Đột nhiên, cậu ấy giống như nhìn thấy gì đó, ánh mắt sáng ngời, tiếp theo, cúi đầu xuống, đặt một cái hôn nhẹ lên mặt tôi. Sau đó vẫy vẫy tay lên, không mang đi một áng mây màu nào, chỉ để lại tôi ngây ngô.

Không thể trách tôi mê trai, từ lúc quen nhau đến nay, đây là lần đầu tiên cậu ấy hôn tôi. Có điều nhớ tới trong ba tháng chúng tôi qua lại, thái độ của cậu ấy rất kỳ lạ, ở trước mặt người ngoài thì biểu hiện rất thân mật với tôi, nhưng lúc ở riêng thì lại rất khách khí.

Vi Ni cũng rất kỳ lạ, tuy rằng vẫn giống trước đây trông thấy soái ca liền chảy nước miếng, cả ngày hi hi ha ha, nhưng tôi luôn cảm thấy giữa trán cô ấy có nổi ưu sầu không tên.

Phác Trực càng kỳ lạ hơn, sau khi nghe nói tôi cùng Hàn Khê Tuyền quen nhau thì lần nào cũng dùng ánh mắt kỳ lạ nhìn chằm chằm vào tôi, hại da đầu tôi tê dại.

Nhưng mà, kỳ lạ nhất hẳn là tôi mới đúng. Thế mà lại cố ý mang theo Hàn Khê Tuyền lúc ẩn lúc hiện ở trước mặt Phác Trực, để nhận lấy ánh mắt kỳ lạ của cậu ta. Rốt cuộc tôi đang làm gì vậy!

“Thực thân thiết a!” Người nào đó mang theo châm chọc trong lời nói.

Tôi bị dọa nhảy dựng, xoay người lại, chỉ thấy Phác Trực khoanh hai tay trước ngực, nhướng mày lên nhìn tôi.

Tiêu rồi, bị nhìn thấy rồi, mặt tôi đỏ tới mang tai, giống như con tôm luộc vậy, lúng túng nói: “Tôi... bọn tôi...”

“Tôi... bọn tôi... Làm sao vậy, đầu lười bị con mèo cắn rồi à, không không không, tôi thấy hẳn là bị Hàn Khê Tuyền cắn mới phải.” Trong mắt cậu ta tràn ngập trêu chọc cùng trào phúng, còn có một tia lửa giận..

“Dù như vậy thì đã sao! Bọn tôi là bạn trai bạn gái, lại không cản trở ai, có cái gì không được chứ? Cậu ghen à!” Sự phẫn nộ cùng xấu hổ khi việc riêng tư bị nhìn thấy khiến dũng khí của tôi tăng rất nhiều, lần đầu tiên rộng to với cậu ta.

Mắt cậu ta hơi híp lại, nét mặt vô cùng khủng bố, giống như con mèo bị giẫm lên cái đuôi vậy, thảm rồi thảm rồi, tức giận rồi, tôi chết chắc rồi!

Ai ngờ cậu ta giống như nghĩ đến cái gì đó, nhìn tôi cười cười, nói một cách thần bí: “Cậu khẳng định hai người là bạn trai bạn gái?”

“Cậu đang nói gì vậy?” Chẳng lẽ cậu ta đột nhiên bị tôi phản kích, nhất thời khó thở công tâm, tẩu hỏa nhập ma, nên nói năng lộn xộn sao?

“Cậu khẳng định là cậu ta thích cậu chứ không phải lợi dụng cậu sao?” Cậu ta tới gần tôi, nhìn thẳng vào mắt tôi.

“Tôi phải vào học rồi, tạm biệt!” Hắn là không nên gặp, tên này, lại đang chinh tôi, tôi mà mắc lừa mới là lạ.

Tôi còn chưa bước được nửa bước, tay đã bị cậu ta giữ chặt, không thể động đây.

“Buổi chiều giờ tan học chờ tôi, tôi sẽ chứng minh lời của mình.” Cậu ta nhìn tôi một cái thật sâu, sau đó thả tôi ra rồi đi khỏi.

Tôi xoa xoa cổ tay bị cậu ta cầm, tên khốn, sức lực mạnh như vậy, cũng không thương hương tiếc ngọc chút nào. Tôi chờ cậu, 20 năm nữa hãy nói đi!

Lời nói hùng hồn là vậy, nhưng giờ tan học tôi vẫn bị cậu ta bắt được, kéo tới sân bóng rổ.

Kỳ quái, không phải Hàn Khê Tuyền nói hôm nay đội

bóng rổ luyện cầu à, sao không có một người vậy. Đang lúc tôi buồn bực thì có hai người đi đến, tôi còn chưa kịp phản ứng đã bị Phác Trực kéo đến một góc.

Tôi trừng mắt liếc cậu ta một cái, đang định mắng cậu ta làm cái quỷ gì, lại bị ánh mắt nhắc nhở của cậu ta ngăn lại. Tôi nhìn về phía người tới, lại chính là... Hàn Khê Tuyền và Vi Ni!

Lòng tôi trầm xuống, không thể nào, đây cũng không phải phim truyền hình, không lẽ định trình diễn cái tiết mục cũ rích "Bạn trai yêu bạn thân của bạn gái " sao?!

Sự thật chứng minh, nghệ thuật bắt nguồn từ cuộc sống. Trong lúc bọn họ tranh chấp, tôi đã hiểu được đầu đuôi sự việc: Hàn Khê Tuyền yêu Vi Ni, nhưng Vi Ni không dám yêu Hàn Khê Tuyền, Hàn Khê Tuyền lợi dụng tôi để kích thích Vi Ni. Thì ra, từ đầu đến cuối tôi chỉ đều là vai phụ, là quân cờ a.

Hồi ức chấm dứt, hiện tại tôi bi thảm nhìn mặt đất, chờ Phác Trực cười nhạo.

Lần này, cậu ta sẽ đối phó với tôi như thế nào, tôi thấp thỏm bất an mà phỏng đoán. Đang lúc mạch suy nghĩ của tôi trầm chuyển ngàn hồi là lúc Phác Trực đột nhiên xông lên phía trước đâm cho Hàn Khê Tuyền một đấm, đó thật sự là một đấm mạnh mẽ của mạnh mẽ, sau đó kéo tôi chạy ra ngoài.

Không biết chạy bao lâu, cậu ta đột ngột ngừng lại, tôi không kịp thẳng, đụng vào lưng cậu ta. Đau quá! Tôi bùm mũi, nước mắt chảy xuống.

“Đừng khóc, loại con trai như vậy, không đáng.” Cậu ta xoay đầu lại, nói ra một câu làm tôi muốn đâm vào tường.

Lão đại ơi, lưng cậu làm bằng sắt sao, thế mà còn không hề cảm thấy vậy, bây giờ tôi là vì lưng cậu mà khóc đó, lại càng không đáng!

“Mình thích cậu, dù sao bây giờ cậu cũng không có bạn trai, quen với mình nha.” Giọng cậu ta như từ thời không xa xôi nào đó truyền đến, thực xin lỗi, hiện tại tôi cần gấp một phiên dịch đến giải thích ngôn ngữ của vị sinh vật đến từ sao Hỏa này một chút. Quen!? Với cậu ta!?

Thấy tôi rất lâu không trả lời, cậu ta hình như tức giận “Thế nào, ngay cả loại người xem cậu là quân cờ như Hàn Khê Tuyền cũng có thể làm bạn trai cậu, vì sao mình không thể!”

Tôi nhìn cậu ấy, rốt cuộc hiểu rõ, quả nhiên là đến châm chọc sỉ nhục tôi, tôi liền không có giá trị con người để cậu muốn làm gì thì làm như vậy à?

Đối với lời nói việc làm ác độc trước kia của cậu ta đã oán hận chất chứa, cộng thêm bây giờ lại bị chọc ghẹo

khiến phần nộ, tôi không muốn bị diệt vong trong im lặng, vì vậy tôi quyết định bộc phát trong im lặng.

“Cậu đã đùa đủ chưa, tôi đã chọc tới cậu chỗ nào, vì sao lần nào cũng bắt nạt tôi, tên khốn như cậu, tôi chán ghét cậu muốn chết, vì sao cậu lại xuất hiện trong sinh mệnh của tôi, tôi thật sự hi vọng cho tới bây giờ cũng chưa từng gặp cậu, cuộc sống của tôi cũng rất hoàn mỹ, kiếp này, kiếp sau, đời đời kiếp kiếp của tôi cũng sẽ không làm bạn gái cậu!”

Sau khi tôi tống ra hết hờn dỗi trong lồng ngực, cảm giác trút ra được thật là tốt, tình cờ cùng tên khắc tinh này đấu pháp thuật một chút, thật sự giúp thân thể khỏe mạnh.

Có điều, cậu ta dường như không dễ chịu lắm, không, chính xác mà nói là cực kỳ khó chịu. Thân thể kịch liệt thờ hờn hển, mặt đỏ bừng lên, trong mắt giống như pháo hoa đang bốc hỏa, nhìn ra được cậu ta thật sự vô cùng, vô cùng, vô cùng tức giận.

“Hừ, vợ chồng son còn chưa hòa thuận à. ”

“Tao đã sớm nói bọn trẻ bây giờ đánh là thương mạng là yêu. Thấy đúng chưa. ”

“Đúng cái rắm, đánh cho tao. ”

Hóa ra là con gián Giáp Ất Bính, mỗi người bọn họ cầm một bả đao sáng choang ánh thẳng vào mắt người ta.

“Nhãi ranh, chúng tao tìm mày lâu rồi, thì ra mày ở đây, lần trước xem thường mày, lần này tên nhãi ranh mày sẽ không gặp may mắn như vậy nữa đâu. Nói cho mày biết, gần đây tao vừa đi luyện Sanda (đấm bốc), bây giờ là...”

Chuyện cũ tái diễn, con gián Giáp lại bị Phác Trực đá ngã lộn trên mặt đất, thật đáng thương, lần nào cũng đều chưa nói được hết lời thoại.

“Ất on é ia ại o ao (bắt con bé kia lại cho tao), để tao xem nó làm thế nào.” Tiểu cường(từ chỉ con gián) quả nhiên là tiểu cường, rằng cửa cũng mất rồi vẫn còn có thể ra lệnh. Có điều cũng thật quá đáng, vì sao lần nào cũng đều là tôi bị bắt nạt a.

“Chạy mau!” Phác Trực đẩy tôi ra, tóm lấy đám gián chuẩn bị bắt tôi mà đánh nhau một trận.

Tuy rằng Phác Trực vẫn luôn ở vào thế thượng phong, nhưng cậu ấy một bên phải tránh né tập kích đao nhọn, một bên phải ngăn cản bọn họ nhào về phía tôi, dần dần vết thương trên người càng lúc càng nhiều.

Tôi luôn luôn thấy máu là ngứa, bây giờ nhìn thấy vết máu loang lổ trên mặt đất, chân cũng mềm nhũn, sao mà

còn sức lực để chạy. Bất quá còn may, tôi có độc môn tuyệt học... ma âm xuyên não thần công, vì vậy "Cứu mạng a, có kẻ giết người a, chú bảo vệ chú ở đâu a!"

Quả nhiên không bao lâu, hai chú bảo vệ trường dừng mảnh đi tới, trong chốc lát đã bắt được con gián Giáp Ất Bính đưa đến cục cảnh sát, Hàn Khê Tuyền cùng Vi Ni nghe thấy "tiếng" cũng chạy đến giúp tôi đưa Phác Trực đến bệnh viện.

Ngồi ở cửa phòng điều trị, tôi nghĩ vừa rồi Phác Trực bởi vì mất máu quá nhiều mà sắc mặt đặc biệt tái nhợt, còn không tự giác run lên. Đều vì bảo vệ tôi nên cậu ấy mới khó giữ vẹn toàn, nếu không với khả năng của cậu ấy, hẳn là lông tóc cũng không tổn hao gì, là tôi làm liên lụy cậu ấy.

"Thực xin lỗi, mình đã lợi dụng cậu, nhưng nếu không làm như vậy, có thể cả đời bọn mình cũng không biết bản thân muốn cái gì. Vả lại, mình nhìn ra cậu không phải thật sự thích mình mới thử một ván cờ này. Cậu muốn hận thì cứ hận mình, Vi Ni là vô tội, cậu là người bạn tốt nhất của cậu ấy, đừng để cậu ấy mất đi cậu, được không." Tôi ngẩng đầu, là Hàn Khê Tuyền.

Nhìn vào đôi mắt cậu ta, một mảng thành khẩn. Lòng của tôi lập tức thanh thản, vốn dĩ giữa chúng tôi đã không có tình yêu, tôi cũng không bị tổn thương gì. Hơn nữa, có thể giúp hai người bạn tốt là Vi Ni và cậu ta tìm được hạnh phúc, cho dù làm quân cờ đi nữa cũng là một quân

cờ hoa lệ.

“Bỏ đi, tôi không có duyên gặp người, gặp phải hai oan gia các cậu, có điều, tôi cần phải xin tiền bồi thường tinh thần a.” Vẫn có chút tức giận, cho nên, hừ hừ, sau này từ từ bắt chẹt các người đến phá sản luôn. Nghĩ đến đồ ăn vặt thơm ngon, con búp bê đáng yêu, tôi nở ra nụ cười xán lạn.

“Đương nhiên!” Cậu ta lộ ra nụ cười tinh quái “Có điều nói thật, thấy Phác Trực vì cậu mà bị thương, thật là làm cho người ta cảm động, tình yêu quả là vĩ đại a. ”

Tôi nhìn cậu ta, không hiểu gì cả.

“Không phải cậu còn chưa biết cậu ấy thích cậu chứ.” Cậu ta mở to mắt nhìn tôi, vẻ mặt không thể tin nổi.

“Làm sao có thể, cậu ấy sao có thể thích mình được, cậu ấy vẫn luôn bắt nạt mình.” Tôi không thể tin được.

“Chính bởi vì thích cậu cho nên mới bắt nạt cậu, người cao ngạo như cậu ấy tuyệt đối sẽ không để ý tới cô bé mà mình ghét.” Cậu ta nghiêm túc mà nói “Hiện tại cậu ấy bằng bó xong rồi, cậu đi thăm cậu ấy đi, cảm ơn cậu ấy thật nhiều vào, đương nhiên phương pháp tốt nhất là lấy thân báo đáp. ”

Tôi bị cậu ta không cho thanh minh mà đẩy mạnh đến

phòng điều trị. Là thật à, cậu ấy thích mình sao?! Nhớ tới ánh mắt đặc ý cùng thích thú của cậu ấy mỗi lần bắt nạt tôi xong, giống như đứa trẻ cướp được viên kẹo mà mình yêu thích. Nhớ tới ánh mắt kỳ lạ mỗi lần cậu ấy nhìn tôi sau khi tôi cùng Hàn Khê Tuyền quen nhau. Nhớ tới lửa giận trong mắt cậu ấy khi trông thấy Hàn Khê Tuyền cố ý hôn tôi. Nhớ tới phản ứng kịch liệt của cậu ấy sau khi bị tôi cự tuyệt. Nhớ tới bộ dáng cậu ấy hai lần liều mạng bảo vệ tôi. Trong mắt tôi từ từ ướm át, đúng là đồ ngốc, tôi với cậu ấy đều là đồ ngốc.

Nhìn bộ đồng phục nhuộm đầy vết máu loang lổ ở trên bàn của Phác Trực, tôi đột nhiên cảm thấy đó giống như là áo khoác của thiên sứ vậy. Hóa ra cậu ấy mới là thiên sứ trong sinh mệnh của tôi, chỉ có điều, là một thiên sứ ngốc.

Nhìn cậu ấy ngủ ở trên giường bệnh, sắc mặt đã hơi có chuyển biến tốt đẹp, lông mi dài mà dày, đôi mắt xinh đẹp, cái mũi cao thẳng, còn có cái miệng nhìn thì đẹp dễ kia lại không nhả ra được lời hay. Lấy thân báo đáp cũng không tồi a. Đợi đã, tôi đang nghĩ cái gì vậy a! Tôi che hai gò má đang nóng lên, cố gắng lắc đầu, muốn xua hết những suy nghĩ rối tinh rối mù kia.

“Cậu không sao chứ.” Cậu ấy nhìn thấy động tác quái dị của tôi, nghi hoặc mà hỏi thăm.

“Không có, mình... là Hàn Khê Tuyền đây mình vào...việc kia... cậu ta đẩy mình vào, còn bảo mình lấy, à

không, bảo mình cảm ơn cậu.” Đột ngột bị hỏi, hại tôi khẩn trương muốn chết, đều tại Phác Trục hết, cái gì lấy thân báo đáp, muốn hại chết tôi a!

“Cậu tha thứ cho cậu ta rồi à!” Thân thể của cậu ấy căng thẳng, ánh mắt lập tức ảm đạm xuống, “Cũng khó trách, cậu đã thích cậu ta lâu như vậy. Bỏ đi, bảo cậu ta đưa cậu về đi. ”

“Mình là thích một người, có điều, không phải cậu ấy.” Tôi không để ý tới vẻ mặt kinh ngạc lẫn nghi hoặc của cậu ấy, nói tiếp “Người đó đối xử với mình rất xấu, luôn bắt nạt mình. Nhưng người đó cũng đối xử với mình rất tốt, luôn bảo vệ mình. ”

Lời còn chưa nói xong, tay của tôi đã bị cậu ấy dùng sức bắt được, đau đến tôi phải nhe răng trợn mắt, không cần nhìn, phía trên nhất định lại bầm tím.

“Là tên khốn nào vậy, sao mình không biết!” Mắt cậu ấy trừng lớn nhìn tôi.

Quả nhiên là đồ ngốc! Tôi bất lực liếc cái xem thường, hét to vào cậu ấy “Là tên khốn cậu đấy!”

Nói vừa xong, cậu ấy liền ngậy ngấn cả người. Tôi nhéo má cậu ấy, làn da thật tốt, tôi thừa dịp chỉ số thông minh của cậu ấy chỉ còn là số không liền ra sức nhéo, thừa cơ trả thù, tôi cứ hèn hạ vậy đấy, thế nào! Sau đó tôi

nói ra từng chữ một: "Người trong lòng mình chính là cậu, là tên Phác Trục đại ngốc này. "

Cậu ấy một tay kéo tôi vào lòng, ôm chặt lấy tôi, tôi không nhìn được dáng vẻ của cậu ấy, chỉ nghe được giọng nói ẩn chứa kích động "Thật chứ, cậu không có gạt mình?"

"Là thật, còn cậu, có thích mình không?" Tôi biết rõ còn cố hỏi.

"Thích." Giọng điệu quả quyết.

"Vậy tại sao cậu lại cứ bắt nạt mình?" Tôi muốn chính tai biết được đáp án.

"Bởi vì cậu chỉ chú ý đến Hàn Khê Tuyền, căn bản không để ý tới mình, chỉ có bắt nạt cậu, cậu mới có thể chú ý tới mình thôi." Tháng sáu tuyết bay, tôi oan uổng a, rõ ràng là tự cậu giả vờ lạnh lùng không để ý tới mình mà.

"Theo như cậu nói, cậu thích mình, cho nên mới bắt nạt mình à. "

"...Đúng vậy. "

"Mình đây chán ghét cậu yêu thích mình, bằng không cậu cũng sẽ không bắt nạt mình như vậy. "

“Cậu dám!” Bây giờ còn dám rộng to hơn mình, được, xem mình trừng trị cậu thế nào đây.

“Sau này không cho phép cậu bắt nạt mình, chỉ có mình được bắt nạt cậu thôi.” Tôi dịu dàng nói.

Cậu ấy không lên tiếng, giống như biết trước ý đồ bất lương của tôi, thông minh a, có điều...

“Có nghe hay không!” Tôi dùng sức nhéo lên cánh tay cậu ấy, dùng hết toàn lực.

“Đau...Nghe thấy rồi.” Ha ha, còn không nghe thấy nữa thì thịt trên tay cũng không thấy nữa đâu.

“Một chút thành ý cũng không có, lớn tiếng một chút!” Tôi lại nhéo.

“A! Nghe thấy rồi!” Rất tốt, có tinh hoa ma âm xuyên não thần công của tôi.

“Hình như có chút không tình nguyện, lại lần nữa, có nghe thấy không. ”

Hừ hừ hừ hừ, Phác Trực, đã quên nói với cậu, mình cũng là thích cậu nên mới bắt nạt cậu đó, ai bảo cậu đáng thương như vậy, yêu thích một cô gái có thù tất báo như mình, phục thù bây giờ mới bắt đầu thôi! Đến lúc đó cậu cũng không được chán ghét mình yêu thích cậu nha.

Tác giả: Tát Không Không

Phần 1

Lúc Tân Thanh tìm thấy Trần Tiểu Muội thì cô đang ngồi xổm trên vỉa hè một con đường lớn, bên cạnh là chiếc va ly nằm chổng trơ, tóc tai rối bời, hai con mắt sưng đỏ giống như hai quả đào nhìn rất tội nghiệp.

"Thất tình thôi mà, cũng không phải là phá sản hay chuyện to tát gì, có đến nỗi phải đau khổ vậy không, thật chẳng mạnh mẽ chút nào!"

Nhìn người bạn thân ngày thường sôi nổi đầy sức sống bây giờ mang bộ dạng thảm hại như vậy, Tân Thanh vừa lau bầu trách cứ, vừa đau lòng khôn nguôi.

Trần Tiểu Muội vốn định kể lại một hồi kinh tâm động phách của mình cho Tân Thanh nghe, chưa kịp nói gì thì đã bị cô bạn thân tuôn ra một tràng bèn há mồm muốn cãi, nhưng không hiểu vì lý do gì cuối cùng cũng chỉ nói một câu: "Tớ cho ôm miễn phí, còn boia thêm hành lý nhưng dẫn tớ về nhà mau."

Còn giỡn được thì coi như còn cứu được, Tân Thanh đưa Trần Tiểu Muội vớt được từ ven đường về nhà mình, vội vàng bắt cô tắm rồi đi ngủ.

Nhưng Trần Tiểu Muội sao có thể ngủ, trong đầu cô chỉ toàn hình ảnh sáng nay bạn trai mình là Ngô Thiên Hạo cùng đồng nghiệp đang lăn lộn trên giường.

Ngô Thiên Hạo và Trần Tiểu Muội yêu nhau 3 năm, ở chung nửa năm. Người này cũng từng rất ôn nhu dịu dàng chăm sóc cô nhưng dạo gần đây Trần Tiểu Muội nhạy cảm nhận thấy Ngô Thiên Hạo đối với mình tự dưng lãnh đạm, thường nửa đêm mới trở về. Trần Tiểu Muội rất ngốc còn tưởng rằng do mình có gì đó không tốt nên mỗi ngày đều chăm chỉ dọn dẹp nhà cửa, nấu đồ ăn ngon, thậm chí nhận việc về làm thêm để có tiền mua đồng hồ xịn cho gã. Ai có thể đoán được Ngô Thiên Hạo chẳng hề thay đổi, vẫn lạnh nhạt thờ ơ khiến cho cô đau khổ chỉ biết âm thầm khóc trong đêm. Hai ngày trước bà ngoại bị bệnh nằm viện, Trần Tiểu Muội vội vàng bay đến thành phố A thăm bà, sau đó cũng trở về ngay mà không thông báo thời gian về cho Ngô Thiên Hạo. Cô muốn cho gã kinh ngạc vui mừng, ngờ đâu lúc mở cửa ra, cô chết lặng nhìn thấy Ngô Thiên Hạo đang cùng nữ nhân khác nằm ôm nhau trên chiếc giường mà họ đã từng ngủ chung nửa năm qua.

Khung cảnh lãng mạn ấy làm Trần Tiểu Muội kinh hoàng.

Bị bắt gặp trong tình trạng như vậy, nữ nhân kia cũng chẳng có chút nào xấu hổ, cực kỳ bình tĩnh chỉnh lại y phục, ném cho Ngô Thiên Hạo chiếc áo sơ mi trắng, ngồi

ở bên giường gác hai chân trắng nõn lên nhau, ngón tay sơn đỏ tươi cầm điệu thuốc điệu nghệ: "Thiên Hạo, tiện dịp cô ta ở đây, hãy nói rõ ràng đi."

Nữ nhân kia có lỗi vậy mà Trần Tiểu Muội lại nước mắt ròng ròng, nhìn Ngô Thiên Hạo hỏi: "Rốt cuộc anh chọn ai?"

Một bên là người mới đầy mê hoặc, bên kia là tình cũ bao năm, Ngô Thiên Hạo cũng chẳng mất nhiều thời gian suy nghĩ lựa chọn rất nhanh để Trần Tiểu Muội rời khỏi nhà. Chuyện đã đến nước này thì chẳng còn gì tốt đẹp mà níu kéo, Trần Tiểu Muội cố gắng giữ chút tự tôn cuối cùng, không nói thêm một lời thu thập hết hành lý rời khỏi nhà Ngô Thiên Hạo.

Giờ phút này, Trần Tiểu Muội chỉ hận mình ngu ngốc, tốt nghiệp xong bỏ qua hết sự phản đối của gia đình theo Ngô Thiên Hạo tới thành phố B, chịu muôn vàn cay đắng, kết quả bây giờ là bị ruồng bỏ, thật sự là tự làm khổ mình đến không muốn sống nữa.

Nhưng cũng may, lý trí cô mạnh mẽ nên sau hai đêm trốn trong chăn khóc lóc cũng mệt quá ngủ thiếp đi.

Thất tình thì đau khổ nhưng cũng không thể bỏ qua chuyện cơm áo gạo tiền, có bị bạn trai ruồng bỏ thì cũng phải tiếp tục sống thôi. Trần Tiểu Muội không dám về nhà, sợ làm kinh động người cha đang bị bệnh nên quyết định tạm thời ở thành phố B nửa năm rồi từ từ tính tiếp.

Nếu quyết định ở lại thì chỗ ở cũng là một vấn đề khó khăn.

Tần Thanh mới kết hôn, cô không thể ở nhà bạn mãi được mà ra ngoài thuê phòng thì giá cả quá cao, một mình không chịu nổi. Chuyện này khiến Trần Tiểu Muội ăn không ngon, ngủ không yên, trong lòng rất buồn bực. May quá cuối cùng Tần Thanh may mắn tìm được một nơi khá tốt.

"Hắn là em trai của bạn tớ, tới thành phố B làm nghiên cứu sinh. Hắn không quen ở trong ký túc xá nên gia đình mua cho một căn hộ gần trường. Nhà hắn có hai phòng, một phòng hắn ở, phòng kia để trống. Tớ nói cho cô bạn nghe chuyện của cậu, cô ấy rất thông cảm nên hỏi ý em trai. Hắn đồng ý để cậu ở tạm phòng còn trống kia không lấy tiền nhà nhưng nhờ cậu giúp hắn dọn dẹp phòng ốc, nấu chút cơm cho hắn." Tần Thanh nói xong hỏi: "Sao, có chịu không?"

Trần Tiểu Muội cảm thấy hơi khó khăn, một nam một nữ xa lạ ở chung một nhà, nhiều chuyện rắc rối không thể tưởng tượng được. Tần Thanh thấy Trần Tiểu Muội băn khoăn đắn đo mãi thì nóng nảy hét lớn: "Trần Tiểu Muội, cậu bây giờ là hổ dữ lạc xuống đồng bằng thì phải nhớ câu ngạn ngữ biển ắt từng quyền, phòng tốt như vậy lại miễn phí thì kiếm đâu ra chứ? Có tin là tớ đá cậu ra đường hay không?"

Chọc ai cũng chọc Tần Thanh, Trần Tiểu Muội lập

tức gật đầu như bầm tòi.

Xế chiều hôm đó, Tần Thanh cùng cô bạn đưa Trần Tiểu Muội đến nơi ở mới. Em trai kia không có nhà, Tần Thanh giúp Trần Tiểu Muội dọn dẹp hành lý rồi kéo cả bọn đi ăn uống đến no say mới về.

Sau khi mọi người về hết, Trần Tiểu Muội mới xem xét căn thận căn hộ, khá rộng rãi lại được sửa sang đơn giản nhưng đầy tính nghệ thuật, có điều nhìn đồ đạc hơi lộn xộn đúng kiểu nam nhân ở. Dù sao cũng ở miễn phí nên vì cảm kích chủ nhà, Trần Tiểu Muội vén tay áo lên bắt đầu tổng vệ sinh, dùng hơn hai tiếng cặm cụi chùi quét đến khi toàn thân nhức nhối để được kết quả là một căn hộ sạch sẽ gọn gàng như mới.

Việc cuối cùng chính là giặt quần áo, Trần Tiểu Muội đi tới máy giặt vừa mới phân loại quần áo thì lại bị một chiếc quần lót làm khó.

Cái này mặc hay chưa đây? Nếu mặc rồi thì nam nhân này thật thiếu ý tứ, nếu chưa mặc mà để đây cũng khó coi quá đi. Đang cầm chiếc quần lót phân vân không biết tính sao thì một thanh âm vang lên: "Cô là ai?"

Trần Tiểu Muội kinh hãi, quay người lại nhìn thấy một nam nhân tuấn tú, gương mặt góc cạnh đường nét rõ ràng, thân hình cao gầy khí chất xuất chúng, nếu quả thật muốn tìm ra một điểm xấu thì chỉ có thể là ánh mắt tối sầm tràn đầy địch ý kia.

Nhìn một cái là đoán ra hẳn là em trai chủ nhà rồi, thấy mình trên tay còn cầm quần lót của người khác, Trần Tiểu Muội vàng giải thích: "Tôi không phải là trộm quần lót... Tôi là người bạn giới thiệu đến đây ở tạm "

"Tôi không nói cô trộm quần lót." Hắc nói.

Trần Tiểu Muội thở ra một hơi.

"Cô không phải giấu đầu lòi đuôi chứ." Hắc nghi ngờ nhìn cô hỏi.

Trái tim Trần Tiểu Muội muốn ngừng đập.

"Còn nữa..., vứt cái đó đi, tôi thích sạch sẽ, không mặc được đồ của người khác." Ánh mắt hắc tinh tế nhìn thứ ở tay cô theo đúng kiểu một nghiên cứu sinh.

Trần Tiểu Muội uất nghẹn, muốn ói máu ra.

Đó chính là cảnh tượng lần đầu tiên hai người gặp mặt.

Sau đó cô biết em trai chủ nhà tên là Lý Hoán mà cách nói ác độc và tướng mạo hẳn có quan hệ mật thiết, thích sạch sẽ, kiêu ngạo, xem thường ưu khuyết điểm của người khác. Mới ở chung nhà cùng hẳn nửa tháng, cô đã ghi chép được một quyển sổ oán thù huyết lệ sử: mỗi

ngày nấu đồ ăn xong, hăn không chê nhạt thì nói mặn, thậm chí có lần còn than nóng. Nếu không phải gần đây đang đề cao tính văn minh thì Trần Tiểu Muội thật sự muốn hỏi cha mẹ hăn. Nhưng nói đi thì cũng phải nói lại Trần Tiểu Muội này cũng không phải là chiếc đèn cạn dầu, trong lúc bị chèn ép cũng phản kháng được đôi ba lần, lấy lại được chút mặt mũi. Đối mặt với kẻ địch mạnh như thế, mỗi ngày cô đều nhất định tập trung tinh lực đối phó, dần dần thoát được khỏi nỗi đau thất tình.

Có thể thấy được, liều thuốc tốt nhất cho bệnh thất tình không phải là tìm ra niềm vui mới hay quên đi mà là mỗi giây mỗi phút đối mặt cùng kẻ địch.

Phần 2

Mâu thuẫn của hai người phát triển đỉnh điểm là sau 3 tháng sống chung. Ngày đó Lý Hoán bị bệnh cảm rất nặng, sai Trần Tiểu Muội hầm canh gà cho hăn. Trần Tiểu Muội không cam tâm bị hăn sai khiến nên lúc nấu cháo gà cho vào hai muỗng muối lớn, dù sao đang bị bệnh nặng, Lý Hoán có ăn cũng không cảm nhận được mùi vị. Sau khi Lý Hoán ăn xong trong vòng một giờ đồng hồ uống tám ly nước, tám lần chạy vào nhà cầu chỉ thiếu chút nữa thì mệ đến chết. Trần Tiểu Muội lén núp ở phòng bên, nhìn bước chân hăn yếu ớt, dáng vẻ khổ sở chạy ra chạy vào nhà cầu thì cười sung sướng như con mèo ăn vụng.

Học đến nghiên cứu sinh nên trí thông minh của đồng chí Lý Hoán cũng không phải là vừa, hăn chỉ suy nghĩ một

chút thì hiểu ra ngay tất cả là âm mưu của Trần Tiểu Muội. Do đó sau khi lành bệnh, nhân cơ hội Trần Tiểu Muội không để ý, lấy một con nhện lớn từ phòng thí nghiệm đặt lên chân cô. Lúc ấy Trần Tiểu Muội đang cầm chày đập hồ đào, thấy vậy giật mình một cái, chiếc chày đập vào tay khiến cho tay bị sưng lên như một cái bánh bao đã lên men. Lý Hoán vội vàng đưa cô đến bệnh viện kiểm tra, may mắn là chỉ tổn thương phần mềm, không bị gãy xương nhưng tay sưng thế này thì cũng phải nghỉ ngơi dăm bữa nửa tháng.

Trần Tiểu Muội vô cùng tức giận. Cô là họa sỹ vẽ tranh minh họa, bình thường nhận việc làm ở nhà, bây giờ thì đúng là tai họa rồi vì trước mắt không thể hoàn thành bản thảo. Cô không muốn thất hẹn nên chỉ có thể cắn răng nhịn đau thức đêm từ từ vẽ.

Cổ nhịn đau và thức khuya đến nửa đêm thì một ly cà phê nóng hổi bỗng nhiên xuất hiện ở trên bàn, cô ngẩng đầu nhìn lên thấy khuôn mặt của Lý Hoán. Có điều nhìn thế nào cũng không thấy hắn có chút thành ý nào, cô hừ lạnh một tiếng đẩy ly cà phê ra tiếp tục vẽ.

"Bản nháp à, cũng không tệ." Trong lòng Lý Hoán đang ân hận nên cố gắng vô cùng, khó khăn nặn ra được một câu khen ngợi.

Đáng tiếc Trần Tiểu Muội ngẩng đầu, nhìn hắn oán độc một cái: "Đây là bản chính thức."

Thấy mình không cần thận lại tổn thương cô một lần nữa, Lý Hoán cũng bắt đầu bội phục lực sát thương của chính mình.

"Uống đi, đừng giận dữ, vẽ tranh cho hoàn tất quan trọng hơn, giữ được núi xanh không lo không có củi đốt, làm xong đi thì về sau muốn trả thù cái gì tôi sẽ phụng bồi đến cùng." Lý Hoán lại đem ly cà phê đặt trước mặt cô.

"Tôi bị thương nặng như vậy, anh phải bồi bổ cho tôi." Trần Tiểu Muội cò kè mặc cả: "Tôi muốn ăn bánh trôi rán cùng sò biển nướng, đúng rồi còn có hoành thánh, đi mua về nhanh."

"Ăn nhiều như vậy cô không sợ chết vì bội thực sao?" Lý Hoán khinh khỉnh nhìn khuôn mặt tròn nhỏ nhắn của Trần Tiểu Muội.

"Hại chết tôi chẳng phải anh càng vui vẻ sao?" Đối với tâm lý học, Trần Tiểu Muội cũng hiểu được đôi chút.

"Cũng đúng." Lý Hoán dừng một lát thì lại kiểm có khác xoay chuyển tình thế: "Nhưng trời tối như vậy rồi, tôi sợ đi ra ngoài gặp nguy hiểm."

"Ách, nam nhân đại danh như anh mà sợ gặp sắc lang, nữ cường sao?" Trần Tiểu Muội cau mày.

"Hay là cô đi cùng tôi, lỡ có gặp sắc lang, nữ cường thì

tôi sẽ cho bọn họ thấy cô, hù dọa họ chạy." Trình độ ác độc trong lời của Lý Hoán lại tăng thêm một cấp.

Trần Tiểu Muội không cách nào khác đành phải mặc thêm áo khoác đi cùng hần.

Lúc này chính là thời điểm lạnh nhất trong năm, lại đang đói bụng nên nhìn màn tuyết trắng rơi như lông ngỗng bên ngoài lòng Trần Tiểu Muội rất thoải mái, do đó đến quán nướng nóng hổi, cô nhiệt tình ăn uống đến bụng no kênh ra.

Đang ăn, cô bỗng nhìn thấy một thân ảnh quen thuộc dáng vóc cao ráo, khí chất thành thục thì mím chặt môi lại, hần có hóa thành tro Trần Tiểu Muội cũng nhận ra chính là gã bạn trai cũ bắt cá hai tay Ngô Thiên Hạo. Cô muốn quay đi tránh gã nhưng không kịp, Ngô Thiên Hạo mắt tinh nhìn thoáng là thấy cô. Tâm trí Trần Tiểu Muội hoảng hốt, cô còn nhớ rõ lúc xách hành lý rời đi đã nói một câu: "Trong vòng một tháng, ta sẽ tìm được một nam nhân hơn người gấp vạn lần!"

Lời đã nói, chẳng lẽ bây giờ Ngô Thiên Hạo tới kiểm tra sao? Không kịp nghĩ nhiều, Trần Tiểu Muội vội vàng kéo Lý Hoán bên cạnh, nói: "Mau ôm lấy vai tôi!"

Lý Hoán cau mày: "Tôi cũng có nguyên tắc của mình, đâu phải dạng người đói thì vợ quàng vào bụng, có giết chết tôi tôi cũng sẽ không đụng vào cô."

Mắt Trần Tiểu Muội trở nên đỏ au: "Anh có thể thử xem."

Ngay cả một người mạnh mẽ như Lý Hoán cũng cảm thấy, giờ phút này Trần Tiểu Muội tức giận khiến cho người khác run rẩy, bất đắc dĩ, hần đưa tay choàng qua vai Trần Tiểu Muội. Thấy hình ảnh đó, Ngô Thiên Hạo đang đứng phía xa tiến lại.

Lý Hoán cũng không ngốc, từ sự run rẩy của Trần Tiểu Muội cùng hành động của Ngô Thiên Hạo thì cảm nhận được ngay có gì đó bất ổn: "Sao, chính là người bỏ rơi cô?"

Trần Tiểu Muội gật đầu một cái, cầu mong được an ủi.

"Nhìn qua cũng không có gì đặc biệt."

Trần Tiểu Muội lại gật đầu, ừ, an ủi cũng không tồi.

"Nhưng so với gã cô được lợi hơn rồi."

Trần Tiểu Muội lệ rơi đầy mặt, cô cầu mong an ủi chứ không có cầu mong đả kích đâu.

"Đừng suy nghĩ nhiều, gã không phải là người thích hợp với cô." Nhìn Trần Tiểu Muội mũi đông lạnh đỏ bừng, Lý Hoán tháo khăn choàng cổ của mình xuống choàng lên

vai Trần Tiểu Muội, ngón tay của hắn chạm vào mặt cô ấm áp khác thường.

Ấm đến nỗi làm dịu cả trái tim Trần Tiểu Muội.

Phần 3

Trải qua một vòng cố gắng tranh thủ kịch liệt, Trần Tiểu Muội cuối cùng cũng hoàn tất việc vẽ tranh, đúng hạn giao cho nhà xuất bản. Cuộc sống hàng ngày đều do Lý Hoán lo lắng chu đáo từng bữa ăn giấc ngủ khiến cho cô vô cùng thoải mái. Đang lúc vui mừng như vậy thì bỗng nhận được điện thoại của cha mẹ báo là sẽ đến thăm cô.

Trần Tiểu Muội biết ba mẹ mình đều là người nóng nảy, nếu biết con gái bị Ngô Thiên Hạo đối xử như vậy chắc sẽ liều thân già lấy mạng gã nên để tránh cho mọi việc trở nên rắc rối, cô chỉ có thể nhận lỗi về mình.

Vì vậy, ngày cha mẹ tới, Trần Tiểu Muội và Lý Hoán tay trong tay đứng ở phi trường nghênh đón. Ngày hôm trước nói chuyện qua điện thoại cô đã nói chuyện mình bỏ Ngô Thiên Hạo và theo đuổi Lý Hoán từ mấy tháng trước với cha mẹ.

Quả nhiên, ai cũng hiểu lầm là cô muốn bắt cá hai tay.

Cha mẹ Trần Tiểu Muội là người đàn ông nên đối

với việc Trần Tiểu Muội "bội tình bạc nghĩa" rất không vui, lại còn thấy kẻ thứ ba đáng ghét Lý Hoán nên giọng nói, cử chỉ đều tỏ ra lãnh đạm.

May mắn là Lý Hoán cũng không phải là loại người thích giao thiệp nên không để ý mấy chuyện đó. Hắn tạm thời đáp ứng giả làm bạn trai Trần Tiểu Muội là vì muốn bồi thường chuyện làm thương tay cô trước đó.

Nhưng hắn không ngờ tới chính là sau khi nói chuyện, ăn cơm, buổi tối cha mẹ Trần Tiểu Muội ngủ giường của cô, còn Trần Tiểu Muội, tất nhiên là ngủ chung một giường với Lý Hoán. Tất cả chỉ tại Trần Tiểu Muội nhiều chuyện nói hai người ở chung cũng đã nửa năm rồi, do đó cha mẹ cô nghiêm chỉnh để hai 'vợ chồng son' tách ra ngủ riêng.

Ngay đêm đó, Trần Tiểu Muội rất ý thức nằm co ro ở một bên giường, cố gắng chiếm phần diện tích nhỏ nhất đồng thời hứa: "Ngày mai tôi nhất định sẽ mua chăn gối mới đổi cho anh "

"Biết là tốt rồi." Nguyên tắc bất di bất dịch của Lý Hoán là một khi đồ riêng tư của mình bị người khác đụng qua thì sẽ ngay lập tức vứt bỏ thay đồ mới.

Mặc dù bị coi như "Ở chung" nửa năm nhưng đây cũng là lần đầu tiên hai người nằm chung trên giường nên vô cùng khó ngủ, Trần Tiểu Muội chỉ có thể nhắm mắt lại nói chuyện phiếm: "Thật ngại quá, cha mẹ tôi ở tới hai

ngày"

Lý Hoán không trả lời.

"Thời gian này làm phiền anh thật ngại quá." Trần Tiểu Muội lại nói.

Một lát lâu sau mới nghe tiếng Lý Hoán trong bóng tối: "Không lẽ cô muốn dọn ra ngoài?"

"Không có. Tôi đang sống tốt, sao lại muốn ra ngoài ở chứ?" Trần Tiểu Muội trả lời mà không hiểu gì cả.

"Vậy cô nói cái gì mà cảm ơn với chiếu cố." Không biết vì sao, Lý Hoán dường như thở phào nhẹ nhõm.

"Đây là nói lịch sự khách sáo mà." Trần Tiểu Muội giải thích.

"Khách sáo cái đầu cô." Lý Hoán lật người lại, không để ý tới cô nữa.

Nhưng thực sự tim có đập nhanh hơn một chút. Hắn cũng không biết vì sao, chỉ nghĩ tới việc Trần Tiểu Muội muốn dọn ra ngoài thì trong lòng đột nhiên trầm xuống. Lý Hoán thật sự không biết rõ mình đang nghĩ cái gì, thực tế đây là nhà của hắn mà hắn cũng chưa từng cầm tới một đồng tiền thuê nhà của Trần Tiểu Muội. Bình thường hai người tranh đấu chết đi sống lại, hắn lúc nào cũng có thể

đuổi cô đi nhưng ý nghĩ này chưa từng xuất hiện trong đầu hẳn. Phải chăng vì hẳn ngại chị gái buồn lòng? Không phải, có nhiều lúc hẳn cũng đâu có nghe lời chị. Hay vì Trần Tiểu Muội làm tốt việc nhà? Cũng không phải, người giúp việc tốt hơn cô có ở khắp nơi.

Nghĩ tới nghĩ lui cũng không hiểu nổi suy nghĩ phức tạp của chính mình khiến Lý Hoán đau cả đầu. Trần Tiểu Muội bên cạnh đã ngủ say mà hẳn vẫn còn tỉnh như sáo, không biết làm gì đành đến phòng khách lấy sữa tươi uống, có ngờ đâu lại gặp Trần ba ba đang ngồi trên ghế sofa xem ti vi.

Lý Hoán chào hỏi xong định bưng ly sữa tươi trở về phòng thì bị Trần ba ba gọi lại: "Lý Hoán, cháu qua đây ngồi, chúng ta nói chuyện một chút."

Lý Hoán cảm thấy mình thật là xui xẻo nửa đêm canh ba phải ngồi cùng một ông già tán gẫu cuộc sống nhưng không biết tìm cách nào khác để thoát thác một người vừa là trưởng bối, vừa là khách, nên dù không cam tâm tình nguyện cũng phải ở lại ngồi xuống.

Trần ba ba đang xem một tiết mục của thiếu nhi, trên màn hình các em nhỏ đều linh động đáng yêu, mắt đen tròn xoe khiến lòng người mềm như nước. Xem một lúc Trần ba ba chợt nói: "Tiểu Muội của chúng tôi lúc nhỏ cũng rất đáng yêu, bế ra ngoài ai cũng muốn sờ lên má nó."

Trong nháy mắt Lý Hoán mơ màng tưởng tượng điều bộ lúc nhỏ của Trần Tiểu Muội, quả thật, khuôn mặt trái xoan, làn da trắng nõn nà, nếu không muốn chạm vào thì phải xin lỗi tay mình rồi.

"Đứa nhỏ này không để tâm cái gì, khi còn bé tự mình leo cây hái quả táo, không cẩn thận té xuống gãy xương nằm hơn nửa năm. Sau khi vết thương hồi phục lại tiếp tục trèo cây, bị chúng tôi la một trận mới dám nói thật là hái táo cho hai mẹ con cô út ngoài phố ăn."

Lý Hoán hơi nhướn mày không ngờ tới, Trần Tiểu Muội còn là một cô gái có long hào hiệp như thế.

"Khi lớn lên, đối với bạn bè nó cũng vô cùng chân thành, dù xui xẻo gặp phải người không tốt thì cũng chẳng coi là quan trọng, vẫn coi họ như bạn tốt."

Lý Hoán gật đầu một cái, Trần Tiểu Muội đối với bạn bè chân tình nếu không Tần Thanh cũng sẽ không giúp cô như vậy.

"Sau này gặp rồi yêu Ngô Thiên Hạo, không quan tâm hẳn có tiền hay không để lo cho cuộc sống của mình, bỏ tất cả theo hắn tới nơi này. Kết quả là bị tổn thương..."

Trong mắt Lý Hoán thoáng qua một tia kinh ngạc, thì ra Trần ba ba đã biết những chuyện này.

"Nó là con gái của bác nên bác rất hiểu, chỉ có người khác phụ nó mà thôi chứ nó không bao giờ làm những chuyện như thế. Chẳng qua nó sợ chúng ta đi làm khó dễ Ngô Thiên Hạo nên mới nhận hết lỗi về mình."

Lý Hoán trầm mặc thật lâu, cuối cùng nói: "Thật ra thì bây giờ Tiểu Muội sống rất vui vẻ, đó mới là quan trọng."

Ngay cả chính Lý Hoán cũng không có nhận ra đây là lần đầu tiên hắn gọi cô là Tiểu Muội.

Trần ba ba nhìn Lý Hoán cười: "Cậu cũng là một thanh niên tốt. Bác biết cậu và Tiểu Muội chỉ là bạn bè bình thường nhưng vì giúp nó mà già bộ trước mặt chúng ta. Được lắm, nếu có được một con rể tốt như vậy, bác cũng có thể yên lòng."

Dưới ánh đèn ti vi, má của Lý Hoán đỏ lên. Cuộc đời hắn đã từng được khen rất nhiều nhưng cái mà Trần ba ba khen là lần đầu tiên, sau khi nói chuyện xong trở về phòng ngủ vẫn thấy trên mặt nóng rực.

Trần ba Trần mẹ ở chưa đầy hai ngày thì trở về thành phố A. Chân trước hai người vừa đi thì chân sau Trần Tiểu Muội liền trở về phòng của mình. Không có hơi thở ấm áp bên cạnh cùng hương thơm thoang thoang kia, Lý Hoán mất ngủ mấy đêm.

Cũng không biết là chuyện gì xảy ra nhưng Trần Tiểu

Muội dần dần cảm thấy mình và Lý Hoán càng ngày càng ăn ý. Cô làm đúng món ăn mà hân đang nghĩ tới, hân chuyển tới tiết mục ti vi đúng lúc cô muốn xem, mọi việc cứ thế diễn ra vô cùng tự nhiên. Tối tối hai người, một thì viết luận văn, một thì viết phê bình, một mời thì giúp nhau pha coffee, đôi bụng thì cùng nhau đi ra ngoài ăn khuya.

Có lần ăn no quá, anh bảo vệ ở lầu dưới nhìn thấy cười híp mắt nhìn bụng Trần Tiểu Muội hỏi: "Ồ, hai vị mới kết hôn mấy ngày mà đã có rồi. Chúc mừng nha."

Trần Tiểu Muội tức đến nỗi không thở được còn Lý Hoán bên cạnh thì lại cười sung sướng giống như con mèo ăn vụng cá.

Họ đi tiếp chưa được mấy bước thì gặp một bác gái ở lầu ba cũng cười chào rồi chỉ vào bụng Trần Tiểu Muội nói: "Ủm, nhìn hình dáng bụng này chắc chắn là con trai rồi."

Trần Tiểu Muội quả thực khóc không ra nước mắt, còn Lý Hoán bên cạnh lại cười như hoa cúc mùa xuân.

Trần Tiểu Muội rút kinh nghiệm xương máu, quyết định tìm hướng ít người mà đi nhưng lại quên mất ngay bên cạnh mình có một kẻ chuyên nói lời ác độc: "Nhưng nói đi cũng nói lại, nếu hai chúng ta có con thì cực kỳ nguy hiểm."

Trần Tiểu Muội không hiểu bèn hỏi vì sao, Lý Hoán cũng vui vẻ giải thích: "Mặc dù có thể giống tôi một nửa nhưng còn nửa kia có thể giống cô. Vậy còn chưa đủ nguy hiểm sao?"

Lần này, Trần Tiểu Muội giận đến không tức nổi nữa, cô quyết định chút nữa nấu cơm sẽ cho cát vào để lấy hết hàm răng của Lý Hoán.

Phần kết

Thoáng một cái, Trần Tiểu Muội và Lý Hoán sống chung cũng được gần một năm. Sau khi tốt nghiệp, Lý Hoán bắt đầu thực tập trong sở nghiên cứu, nghe nói thành tích rất tốt nên sở trưởng rất coi trọng hắn, đoán chừng tốt nghiệp cũng sẽ được giữ lại làm việc, tương lai rộng mở. Trần Tiểu Muội cũng ký hợp đồng dài hạn với một văn phòng, không phải lo lắng chuyện cơm áo nữa. Trước mắt hai người là cuộc sống thoải mái cho đến khi Tần Thanh đến phá vỡ sự bình yên vốn có.

Tần Thanh nói mấy ngày nay Ngô Thiên Hạo gọi điện tới hỏi thăm tin tức của Trần Tiểu Muội, nghe giọng kể thì dường như đã chia tay Tô Minh Minh, giờ lại muốn quay lại với Trần Tiểu Muội.

"Tớ cũng không nói gì hết, tình cảm của cậu tự cậu quyết định đi." Nói xong, Tần Thanh đạp giày cao gót vội vã đi.

Trần Tiểu Muội ngơ ngác một hồi lâu, trong đầu đều tràn ngập những ký ức cũ, đang ngậy ngốc như thể vô tình ngẩng đầu thì bất ngờ nhìn thấy Lý Hoán đang đứng nghiêng người dựa vào tường.

Ánh nhìn Lý Hoán ẩn trong bóng tối, không biết là nghĩ gì: "Cô sẽ quay lại sao?"

Trần Tiểu Muội vội vàng lắc đầu, cố gắng gạt những hồi ức đang dao động trong đầu ra: "Dĩ nhiên sẽ không rồi, ngựa tốt không ăn lại cỏ xưa, huống hồ dạ dày tôi không tốt, ăn vào nhất định là tiêu đời"

"Biết là tốt rồi." Lý Hoán quay người đi ra cửa.

Không khí đó có gì rất kỳ lạ. Trần Tiểu Muội dù có ngu ngốc cũng cảm nhận được, một năm vừa rồi giữa hai người có gì đó mập mờ rất khó hiểu, chẳng qua là ai cũng không muốn phá vỡ nó. Mà hôm nay, thái độ của Lý Hoán cũng bộc lộ điều này.

Có điều tại sao Ngô Thiên Hạo lại trở lại đúng vào lúc này, thật là khiến người ta đau đầu mà.

Trần Tiểu Muội vẫn nghĩ rằng chỉ cần mình không chủ động thì người khác cũng không tìm đến cửa. Ai có thể ngờ được ngay sáng sớm hôm sau lúc cô đang mua đồ ăn sáng ở cửa Đông thì một chiếc xe im lặng dừng lại ở phía sau cô. Trần Tiểu Muội hôm nay mua đồ cũng đặc biệt

dững mãi bởi vì Lý Hoán tối hôm qua đã đồng ý đi cùng cô, vậy mà hôm nay hăn ngủ nướng, gọi thế nào cũng không chịu dậy khiến cô giận đến nỗi muốn dùng chiêu dọn ra ngoài để uy hiếp hăn. Sau khi vất vả giành giật mới mua được bó rau cải trắng, cô cao hứng chuẩn bị về nhà, vừa quay người liền nhìn thấy khuôn mặt anh tuần thành thực kia.

Cô vốn cho là mình đã quên hết những chuyện ngày xưa, đâu có ngờ rằng vừa thấy khuôn mặt ấy thì trong nháy mắt những hồi ức kia bỗng nhiên sống lại tràn ngập trong tâm trí. Hai người cùng nhau đi xe trong vườn trường, cùng ăn lẩu cá ở quán ăn, cùng xem phim kinh dị trong phòng. Mùa đông gãi nắm tay cô đi trong công viên, mùa hạ đi siêu thị hưởng điều hoà miễn phí. Hăn đi làm mua cho cô tập truyện tranh mới xuất bản, cô thức đêm duyệt bài mua cho hăn đồng hồ sang trọng...

Tất cả còn mới mẻ như vừa hôm qua, Trần Tiểu Muội thậm chí còn cảm thấy trong mắt dâng lên chút chua xót.

Ngô Thiên Hạo bước tới hạ giọng hỏi: "Tiểu Muội, một năm này có khỏe không?"

"Khỏe." Trần Tiểu Muội gật đầu một cái.

"Em gầy đi." Ánh mắt Ngô Thiên Hạo nhìn cô với vẻ thương xót.

"A, thật không?" Trần Tiểu Muội chỉ có thể bình thản trả lời.

Hai người cứ như vậy ở trên đường giảng co một hồi lâu, lâu đến nỗi rau cải trắng trong tay cũng muốn rũ lá, cuối cùng Trần Tiểu Muội nói: "Không có chuyện gì tôi phải về trước đây."

Chân vừa mới định bước thì tay đã bị kéo lại, cả người cô ngã vào một vòng tay vừa quen thuộc vừa xa lạ, bó rau cải trắng trên tay rơi xuống đất.

Ngô Thiên Hạo ôm lấy người yêu cũ, người khẽ run lên: "Tiểu Muội, anh sai rồi, tha thứ cho anh được không? Là anh bị ma quỷ ám ảnh, anh đáng chết. Sau khi anh cùng Tô Minh ở chung một chỗ mới phát hiện em mới chính là người thích hợp với anh, chính em mới là người yêu anh. Cô ta chỉ yêu tiền, yêu nghề nghiệp năng lực của anh, chỉ có em mới yêu con người thực sự của anh. Một năm nay anh quả thật rất đau khổ lúc nào cũng nghĩ về em nhưng Tô Minh không chịu buông tha cứ cố tình dây dưa mãi. Thật vất vả anh mới thoát khỏi cô ta thì lập tức tới tìm em ngay. Tiểu Muội, anh cầu xin em cho anh một cơ hội, chúng ta lập tức kết hôn đi, tất cả nhà cửa, xe hơi đều giao hết cho em được không? Chỉ cần em trở lại bên anh, được hay không?"

Gã ôm nàng thật chặt còn bó rau cải trắng bị văng ra, lăn lóc tới chân một người.

Lý Hoán nhìn hai người đang đứng ôm nhau phía trước, ánh mắt dưới ánh nắng đầy lạnh lùng. Tối hôm qua hần thức đêm để viết bài luận, sáng nay ngủ không dậy nổi. Vậy mà lúc nghe Trần Tiểu Muội uy hiếp nói muốn rời nhà đi, không để ý đến mệt nhọc lập tức thức dậy đi theo, ai có thể đoán được cuối cùng hần nhìn thấy là cảnh tượng này.

Không lâu sau Trần Tiểu Muội cũng nhìn thấy Lý Hoán, mặt cô đỏ lên vội đẩy Ngô Thiên Hạo ra nhưng sức gã rất khoẻ cứ ôm chặt cô không chịu buông.

Thấy vậy Lý Hoán đi tới nắm lấy cổ áo của Ngô Thiên Hạo mạnh mẽ dấm cho hần một phát. Lý Hoán mới nhìn thì có vẻ lãnh đạm không để ý nhưng lúc cần thiết thì tuyệt đối là người kiên quyết. Ngô Thiên Hạo chưa kịp chuẩn bị gì thì đã bị đánh té ngã xuống đất, nằm nửa ngày cũng không đứng lên nổi.

Trần Tiểu Muội lo lắng, dù sao cũng là ban ngày ban mặt nếu xảy ra án mạng sẽ không tốt vội ngồi xổm xuống đỡ Ngô Thiên Hạo dậy kiểm tra vết thương của gã. Lý Hoán đứng sau lưng nhìn thấy cảnh này trong lòng hần không biết là cảm giác gì.

Lý Hoán hít sâu một cái, nhìn phía xa bình thản nói: "Ngô Thiên Hạo, cú dấm này là vì chuyện năm xưa của Trần Tiểu Muội, lúc ấy anh tự biết mình xấu xa cỡ nào. Còn Trần Tiểu Muội, hôm nay chúng ta không ai nợ ai, cô cùng anh ta thế nào không liên quan đến tôi. Hai người

cứ tự nhiên, tôi không quấy rầy nữa."

Nói xong, xoay người nghênh ngang rời đi.

Trần Tiểu Muội muốn chạy tới lại bị Ngô Thiên Hạo kéo lại: "Tiểu muội, cho anh cơ hội."

Trần Tiểu Muội không nhìn lại gã, dưới ánh nắng chói chang những hồi ức kia như một tờ giấy cũ từ từ cuộn lại, trong mắt của cô chỉ còn hình ảnh một người quật cường kiêu ngạo: "Thiên Hạo, cảm ơn anh đã từng đã cho tôi hạnh phúc. Nhưng quá khứ đã qua rồi, chúng ta không thể quay trở lại được."

"Vì hản sao?" Ngô Thiên Hạo nhìn theo ánh mắt của cô đang hướng về bong bóng Lý Hoán phía xa hỏi: "Mấy tháng trước, anh đã thấy em và anh ta vui vẻ đi cùng nhau trên đường này, lúc ấy lòng anh rất buồn. Nhìn em như vậy anh đã biết nụ cười của em không còn thuộc về riêng anh nữa."

"Thật ra tôi và anh ấy còn chưa từng sống chung." Trần Tiểu Muội nói.

Trong mắt Ngô Thiên Hạo lóe lên tia hi vọng nhưng lại bị lời nói ngay sau đó của Trần Tiểu Muội dập tắt: "Nhưng từ chỗ của anh tôi hiểu được muốn giữ tình yêu thì phải biết trân trọng nó nhưng nếu đã qua thì càng không thể quay lại. Thật xin lỗi, tôi không thể trở lại bên anh, trái tim

tôi đã dành cho người khác rồi."

Trần Tiểu Muội đứng dậy chạy về phía Lý Hoán vừa đi, cô cũng không quên cầm lên bó rau cải trắng. Đó chính là hình ảnh cuối cùng về cô mà Ngô Thiên Hạo thấy.

Trần Tiểu Muội chạy như điên thẳng một đường về nhà định nói với Lý Hoán tình cảm của mình, ngờ đâu lại phát hiện toàn bộ hành lý của mình chất đống ở cửa.

"Cô đi đi, nơi này không chào đón cô nữa." Lý Hoán đem hành lý cuối cùng đặt ngoài cửa, mặt không đổi sắc nói, xong đóng cửa phòng lại nghe "Rầm" một tiếng.

Trần Tiểu Muội nhất thời chưa kịp phục hồi tinh thần, ngơ ngác ngồi trên rương hành lý. Bác gái ở lâu ba đi ngang qua, thở dài nói: "Ồi, chưa sinh con mà đã bị đuổi đi, so với chúng ta ngày xưa còn đáng thương hơn."

Nghe vậy, Trần Tiểu Muội nổi điên, dùng hết sức lực ra sức đập cánh cửa đóng chặt kia, đập đến mười phút sau, Lý Hoán cuối cùng chịu không nổi phải mở cửa ra: "Cô muốn làm cái gì? Không phải bạn trai cũ đến đón cô trở về sao, sao còn lì ở đây không đi?"

"Tôi không có bạn trai!" Trần Tiểu Muội nhìn chăm chăm hẳn: "Ngô Thiên Hạo chỉ là quá khứ."

"Quá khứ mà còn ôm chặt như thế, có phải tình cũ

chưa dứt không?" Lý Hoán hừ lạnh.

"Tại sao anh lại quan tâm chuyện của tôi và anh ta như vậy?" Trần Tiểu Muội hỏi.

"Con mắt nào của cô thấy tôi quan tâm?" Lý Hoán mạnh mẽ.

"Hai mắt trái phải đều nhìn thấy! Anh chính là quan tâm!" Trần Tiểu Muội kiên trì.

"Cô quan tâm đến chuyện đó làm gì?" Lý Hoán cau mày.

"Bởi vì tôi thích anh!" Trần Tiểu Muội nhìn chăm chăm Lý Hoán, ngoan cường nói: "Lý Hoán, nghe cho rõ đây, tôi sẽ không đi cùng anh ta, bởi vì bà cô này thích anh, đời này sẽ phải bám vào anh, hôm nay anh nhất định phải nói rõ ràng nếu không đừng nghĩ tôi sẽ đi!"

Dưới ánh nắng, trên mặt Lý Hoán lần thứ hai đỏ ửng, hắn nhìn Trần Tiểu Muội hồi lâu mới nói thật khế: "Không đi thì ở lại chứ sao."

"Tại sao tôi phải lưu lại?" Hai má Trần Tiểu Muội phồng lên.

"Bởi vì cô không có chỗ ở." Lý Hoán nói.

"Tôi muốn hỏi là tôi có tư cách gì ở lại chỗ này?"

"Tôi là chủ nhà, tôi đồng ý thì cô có tư cách ở lại."

"Vậy anh nghĩ tôi lấy thân phận gì mà ở đây?"

"Cũng đã ở chung một năm, còn hỏi thân phận, cô cũng giỏi giả bộ quá."

"Lý Hoán, hôm nay anh mà không nói ra ba chữ kia thì không xong với tôi"

"Không phải là ba chữ kia sao? Cô hãy nghe cho kỹ ' đi nấu cơm '."

"Tôi không muốn nghe ba chữ này, anh cố tình phải không?"

"Đói bụng chết rồi, nhanh đi, nhanh đi, đúng rồi mang bó rau cải trắng vào."

"Lý Hoán!"

Xem ra, cuộc sống chung náo loạn của Lý Hoán và Trần Tiểu Muội còn tiếp tục dài dài

Không phải oan gia không đụng đầu

Tác giả: Tát Không Không

Cẩn thận suy nghĩ một chút, Thước Tiểu Bạch cùng Đoạn Khiêm Tồn ngày đầu tiên quen biết nhau liền kết thành đôi oan gia rồi.

Hôm đó tiết trời sáng sủa, gió thu thổi nhẹ nhàng, thời tiết này báo hiệu một năm học mới lại bắt đầu. Thước Tiểu Bạch là sinh viên năm 2 khoa máy tính, căn cứ vào tinh thần Chủ Nghĩa Nhân Đạo cùng áp lực từ cấp trên, cô buồn chán như người sắp chết trôi phe phẩy cây quạt nhỏ ngồi ở cổng trường tiếp đón sinh viên mới.

Ngồi rồi ngồi, con mắt Thước Tiểu Bạch đã gần khép chặt lại, tối hôm qua chơi Warcraft (đánh ma thú), thân là Bộ Lạc, cô hào hứng chạy đến hồ Đông Cầm cùng các chiến sĩ đồng đội tiến hành tàn sát vô cùng ác liệt hàng loạt dân thường trong thành, không cẩn thận liền tàn sát đến ba giờ sáng, buổi sáng còn bị lớp trưởng ngủ chung phòng dùng việc khấu trừ học bổng uy hiếp, cứng rắn lắm cô ra khỏi giấc mộng.

Do vậy, Thước Tiểu Bạch tràn đầy căm giận đối với các sinh viên mới, sống 17 năm mà đường đi còn không biết, phải để các đàn anh đàn chị như cô tới đón, thật là ngu đến nơi đến chốn mà. Nhớ năm đó, Thước Tiểu Bạch cô tự lực cánh sinh, tay trái khiêng chân bông, tay phải kéo

bồn rửa mặt, nghênh ngang đi vào trường học, tự mình tìm phòng ở - tuy rằng trên đường đi có chút sơ suất vào nhầm phòng ngủ của nữ sinh hệ anh ngữ ăn trộm của người ta một gói hạt dưa, còn vô tình bước vào phòng ngủ của nam sinh hệ vật lý nhìn lén quần lót của một bạn đẹp trai, nhưng nói thế nào thì cuối cùng cô cũng tìm được ký túc xá của khoa máy tính dựa vào khả năng của chính mình.

Cho nên a, trẻ con bây giờ không thông minh bằng ngày xưa rồi, vừa cảm thán, Thước Tiểu Bạch vừa mơ mơ hồ hồ tiến vào phòng đẹp.

Đang mơ thấy mình hò hét một tay tiêu diệt Vu Yêu Vương, thì cô nghe thấy âm thanh cạch cạch của một ngón tay gõ xuống mặt bàn, không nhịn được giương mắt lên nhìn, Thước Tiểu Bạch lập tức nhìn thấy gương mặt tức giận của một Tiểu Soái ca, mặt mũi tuấn tú, da trắng nõn, đôi mày rậm kiêu ngạo như chim ưng.

“Ký túc xá của nam sinh khoa máy tính ở đâu?” Tiểu Soái ca mở miệng.

Tiểu Soái ca vừa mở miệng, hào cảm của Thước Tiểu Bạch đối với hắn nhất thời bị đá đến Bằng-la-đét, nhãi con này láo thật, từ nãy đến giờ chưa nghe được một từ đàn chị nào, thật sự cần phải uốn nắn lại.

Vì vậy, Thước Tiểu Bạch giơ bàn tay nhỏ bé tùy tiện chỉ về phía trước, nói: “Đi con đường này, sau đó rẽ phải,

thấy một ngã ba thì rẽ trái, rồi đi thẳng, ký thúc xá nằm ở dãy thứ ba.”

“Ừm.” Tiểu Soái kéo cái túi nhỏ, nghênh ngang rời đi.

Thước Tiểu Bạch ngã xuống, tiếp tục đi chém giết Vu Yêu Vương, trước là một cái tử lạnh, rồi dịch chuyên, sau đó hàn băng tiền hàn băng tiền hàn băng tiền..

Đang cầm hàn băng tiền, âm thanh gõ mặt bàn lại tới quấy rầy cô, còn mang theo không khí sặc mùi thuốc súng.

Ngẩng đầu, trong con người đen như nước sơn của Tiểu Soái ca bùng lên hai ngọn lửa tức giận: “Cô vừa chỉ nhầm đường.”

“A? Làm sao biết chứ?” Thước Tiểu Bạch giả bộ ngu càng ngày dại: “Vậy cậu đã đi tới đâu?”

“...Nhà tắm nữ.” Tiểu Soái tức đến nửa ngày, mới gằn ra ba chữ này.

“A, ngại quá, lúc nãy nói nhầm, phòng ngủ khoa máy tính cũng đi con đường này nhưng rẽ trái, thấy một cái ngã ba rẽ trái tiếp, đi thẳng, dãy thứ ba.” Thước Tiểu Bạch thành khẩn nhận lỗi.

Tiểu Soái hung hăng trừng mắt nhìn cô, kéo túi hành

lý một lần nữa nghênh ngang rời đi.

Lần này còn chưa kịp đối phó với Vu Yêu Vương, âm thanh mềm dẻo như gạo nếp đã vang lên: “Đàn chị à, xin hỏi muốn tới ký túc xá nam sinh khoa máy tính đi như thế nào?”

Ngẩng đầu liền thấy một cậu bé đẹp trai, đôi mắt to chớp chớp, vẻ mặt rất ham học hỏi nhìn mình.

Thước Tiểu Bạch bản chất vốn là một cô nương tốt, nếu đàn em xinh đẹp này có lễ phép như thế, dĩ nhiên là vui mừng tiếp đón rồi: “A, gần lắm, đi ra đằng sau tôi, lên dốc 500 m là đến.”

“Cám ơn.”

“Đồ lừa gạt.”

Hai câu nói đồng thời vang lên, Thước Tiểu Bạch giương mắt nhìn, giật mình nhìn tiểu Soái ca.

Lần quay lại này, đôi mày rậm của hắn đã nhăn tít lại như muốn đánh nhau, ngọn lửa nhỏ trong con người như Seiya (là một vị thánh) đánh rầm làm nổ tung vũ trụ nhỏ, vô cùng cường đại.

Tiểu Soái đi từng bước tới gần Thước Tiểu Bạch, toàn thân phát ra một luồng khí lạnh, Thước Tiểu Bạch hoài

nghe người này kiếp trước nhất định là cái tử lạnh, không những thế còn có vô số các chức năng lớn hơn nữa.

Thật ra thì trong nội tâm Thước Tiểu Bạch vẫn có chút kinh sợ, dù sao cô cũng chỉ là một cô gái bé nhỏ yếu ớt mong manh, không phải là một hán tử, tiểu tử này tuy đẹp trai nhưng nếu xúc động, cộng thêm võ nghệ của hắn, chắc chắn cô không thể chống đỡ nổi.

Nhưng mà hiện tại, chung quanh có rất nhiều bạn học, còn có các đàn em cùng hệ, họ đều đang nhìn cô, nếu cầu xin thẳng nhóc này tha thứ, mặt mũi biết để đâu a, ba năm sau này còn dám bén mảng vào trường ư? Kết quả là, chỉ có thể nhắm mắt ngênh đón tiến công của Tiểu Soái ca đang tức giận.

Tiểu Soái từng bước đến gần, Thước Tiểu Bạch mồ hôi lạnh từng giọt từng giọt rơi dưới đất, cuối cùng, khoảng cách giữa hai người chỉ còn lại một cái bàn dài. Sau một phút đồng hồ đối mặt trong im lặng, Tiểu Soái ca bất chợt vỗ mạnh lên mặt bàn...

“Nhớ rõ, tôi tên là Đoạn Khiêm Tốn.”

Đây là hiệp một của hai người bọn họ.

Thước Tiểu Bạch thắng, Đoạn Khiêm Tốn thua.

Thật ra thì Thước Tiểu Bạch cũng không phải người ưa

thích gây chuyện thị phi, trong lòng hiểu rõ chuyện về tên Đoàn Khiêm Tồn, hành động của cô quả thật hơi quá đáng, cho nên sau lần đó, cô cũng không dám đi chọc Đoàn Khiêm Tồn nữa.

Có điều bạn không gây sự, chuyện cũng sẽ tự động tìm tới cửa.

Là một ủy viên trong hội kiểm tra vệ sinh của khoa máy tính, cứ đến cuối buổi chiều thứ năm hằng tuần, Thước Tiểu Bạch lại dẫn theo cả đám đàn em đi lần lượt kiểm tra từng phòng, làm không tốt sẽ bị trừ điểm, một khi trừ điểm, học bổng của mọi người trong phòng sẽ bị ảnh hưởng. Đây là một vấn đề vô cùng nghiêm trọng, kết quả là, mỗi phòng ngủ thỉnh thoảng lại dâng chút cống phẩm hiếu kính cho người của bộ vệ sinh.

"Bại hoại a bại hoại, không ngờ sân trường tinh khiết như thế cũng có nơi bị nhuốm bẩn như vậy." Thước Tiểu Bạch vừa găm tảo vừa cảm thán.

Chưa cảm thán xong liền bị ba người bạn cùng phòng dùng gối đập trúng: "Cái u ác tính bại hoại chính là mi a!"

Hôm nay, cục u ác tính Thước Tiểu Bạch mang theo đám tiểu bại hoại nghênh ngang như người dân quyền quý đi đến phòng ngủ của nam sinh khoa máy tính kiểm tra vệ sinh, dọc theo đường đi nhận được không ít đồ ăn vặt cùng nước trái cây, nào ngờ tới cửa phòng 401, lại gặp cảnh bế môn canh (không cho khách vào nhà).

Gỗ cửa hồi lâu vẫn không có người, Thước Tiểu Bạch nhú mày, kiên quyết thi hành chính sách của cấp trên, dùng cái bút đỏ tươi vạch hai vạch đỏ trừ điểm của 401.

Vốn cho chuyện này cứ như thế là xong, dù sao 401 không có ai ở nhà, không thể trách người ta nha.

Ai ngờ tối hôm đó, Thước Tiểu Bạch vừa tắm rửa, thay áo ngủ xong chuẩn bị bò lên giường chơi Warcraft thì cửa phòng ngủ bị một cước đá văng ra.

Toàn bộ đồng bào đều sững sốt, chỉ có Thước Tiểu Bạch là trấn định, định thần nhìn rõ người vừa đập cửa là Đoạn Khiêm Tồn – người có thù oán với mình.

“Cậu làm cái gì đấy? !” Thước Tiểu Bạch lớn tiếng quát.

Đoạn Khiêm Tồn nhìn chăm chăm Thước Tiểu Bạch, nói từng chữ từng chữ một: “Xế chiều hôm nay khi các cô đến kiểm tra vệ sinh phòng ở, tôi đang tắm trong phòng, không nghe thấy tiếng gõ cửa, cũng không phải là cố ý không mở cửa, cô không thể trừ điểm phòng tôi.”

“Tôi làm sao biết có phải các cậu không làm vệ sinh cố ý không mở cửa để cho chúng tôi vào kiểm tra hay không, hơn nữa, ai cũng biết buổi chiều thứ năm là ngày kiểm tra, tất cả các phòng đều mở cửa chờ, chỉ có một mình cậu thích sạch sẽ, nên bỏ đi tắm à?” Thước Tiểu Bạch cự

tuyệt.

Đoạn Khiêm Tồn lui một bước: “Phòng của chúng tôi quả thật đã làm vệ sinh, lần này coi như là tôi sơ suất, như vậy trừ điểm một mình tôi là tốt rồi, đừng làm liên lụy tới bọn họ.”

Thước Tiểu Bạch đứng lý hợp tình nhất quyết không buông tha: “Không được, quy củ là quy củ, bố cậu cũng không phải là Lý Cương, tại sao tôi phải nghe lời cậu?”

“Quy củ này vốn không hợp lý, một mình tôi có lỗi, một mình tôi gánh là được.” Đoạn Khiêm Tồn tiến lên một bước.

“Dù sao tôi cũng không thay đổi.” Hôm nay là thời điểm vàng để chơi đánh Ma Thú, Thước Tiểu Bạch lười nói nhảm cùng Đoạn Khiêm Tồn, bắt đầu sử dụng cả tay chân, nhanh chóng bò lên giường.

Nào ai đoán được Đoạn Khiêm Tồn bước một bước dài xông lên phía trước, một phát nắm lấy bắp chân Thước Tiểu Bạch.

Thật ra Đoạn Khiêm Tồn chỉ muốn kéo Thước Tiểu Bạch lại tiếp tục lý luận. Không nghĩ đến Thước Tiểu Bạch xông đi quá nhanh, cái quần ngủ lại vừa ngắn vừa rộng quá mức cho phép, Đoạn Khiêm Tồn thì ngoài ý muốn dùng sức hơi nhiều. Đủ loại bất đắc dĩ chồng chất lên

nhau tạo thành một kết quả bất đắc dĩ không kém: quần ngủ của Thước Tiểu Bạch bị kéo tuột xuống, chiếc quần con có in hình đầu chú Mèo Máy Đôrêmon bị lộ ra trước mặt bàn dân thiên hạ.

Mặc dù chỉ lộ một nửa, nhưng hành động này đã đẩy lên làn sóng to gió lớn, đứng ở cửa xem náo nhiệt là mấy người bạn ngủ chung phòng, cộng thêm một số người ở tầng dưới nghe thấy ồn ào liền chạy lên góp vui.

Ba giây sau, từ ký túc xá nữ sinh khoa máy tính truyền ra tiếng gầm nhẹ mang theo tia nức nở đáng thương của Thước Tiểu Bạch: “Giờ trò lưu manh a!!!”

Đây là hiệp đấu thứ 2 giữa hai người.

Thước Tiểu Bạch thua, Đoạn Khiêm Tốn thắng.

Việc lần này nhất định khiến cho Thước Tiểu Bạch mất hết mặt mũi, toàn trường đều lan truyền chuyện cô bị một đàn em kéo tuột quần ở trong phòng mình, nếu không phải bạn lớp trưởng ngăn cản, Thước Tiểu Bạch thật muốn cầm sợi dây chạy đến cửa phòng ngủ của Đoạn Khiêm Tốn treo cổ chết đi cho xong. Từ trước đến giờ, người luôn nghênh ngang phách lối như Thước Tiểu Bạch cũng vì chuyện này mà phải thu cờ ngừng trống, án binh bất động, cả ngày núp trong phòng, không muốn phơi mặt ra ngoài, chờ đợi tin đồn lắng xuống.

Một học kỳ sau, mọi chuyện tạm thời chấm dứt, nhưng mà đến kỳ nghỉ đông, Thước Tiểu Bạch tay trái kéo chần bông, tay phải khiêng ba cái chậu rửa mặt chuẩn bị đi về nhà. Đi ngang qua một cái ngõ nhỏ gần cổng trường thì chợt nghe tiếng hô to của một cô gái: "Cứu mạng a, ăn cướp a!!!"

Phải nói rằng Thước Tiểu Bạch cũng là một đứa nhỏ nóng tính, quá trình thăng tiến từ thiếu niên lên đến Đoàn viên, rồi từ Đoàn viên tiến lên làm Đảng viên, cô học được đức tính thấy chuyện nghĩa, chuyện bất bình chẳng tha, dĩ nhiên, nguyên nhân chủ yếu nhất chính là, lớp trưởng từng nói qua, thấy việc nghĩa hăng hái làm sẽ được cộng thêm 5 điểm, cho nên vì điểm học bổng đỏ chói, cô dũng cảm xông về phía trước.

Kết quả là, Thước Tiểu Bạch chạy tới, trực tiếp vọt vào trong ngõ hẻm, thấy một tên con trai đưa lưng về phía mình, trên vai đeo lệch một chiếc ba lô màu xanh lam, đứng bên cạnh là một cô gái nhỏ đang sợ hãi, sắc mặt cô ta trắng bệch.

Một lần nữa định thần nhìn lại, Thước Tiểu Bạch phát hiện bóng dáng tên con trai ấy đang đưa lưng về phía mình rất quen mắt, dáng dấp kia, cái đầu kia, quần áo kia, hiển nhiên là tên đại oan gia của cô rồi- Đoàn Khiêm Tồn.

Tốt, khó trách nhìn tên tiểu tử này không vừa mắt, thì ra mình Hỏa Nhãn Kim Tinh sáng suốt đã sớm nhìn ra nội tâm tà ác của hắn, kéo quần ngủ của cô, cô không thèm

tính toán, lại còn dám cản đường cướp bóc, thật là to gan lớn mật. Thước Tiểu Bạch thấy Đoạn Khiêm Tồn tựa như Hỉ nhi thấy Hoàng Thế Nhân, thù mới hận cũ cùng nhau xông lên đầu, không có thời gian suy nghĩ nhiều, trực tiếp cầm chậu rửa mặt lên, hung hăng đập vào đầu Đoạn Khiêm Tồn.

Đoạn Khiêm Tồn ngã xuống đất, ngay sau đó xoay phắt đầu lại, sau khi nhìn thấy rõ ràng người tập kích mình, kinh ngạc trong mắt nhanh chóng chuyển thành tức giận hừng hực .

Thước Tiểu Bạch có một nguyên tắc khi tác chiến, đối xử với kẻ địch phải vô tình giống như Thu Phong, nhất định không thể để cho đối phương có bất kỳ cơ hội thở dốc nào. Và thế là cái chậu trên tay cô xem đầu của Đoạn Khiêm Tồn như trái dưa hấu, liên tục đập xuống.

Dù sao cũng đã từng đạt được nhất đẳng đai võ thuật bậc tiểu học, sau ba bốn cái, Đoạn Khiêm Tồn liền không trụ được, té xuống đất, bất tỉnh nhân sự.

Thước Tiểu Bạch lau lau mồ hôi trên trán, nhìn sang bên sườn mặt cô gái vừa bị cướp: "Thật ra thì cô không cần cảm tạ tôi, tôi chẳng qua chỉ là vì dân trừ hại mà thôi, chuyện rất bình thường, bình thường như ăn cơm vậy, hợn nữa cũng không cần nói cho người khác tôi là Thước Tiểu Bạch, năm hai đại học A, khoa máy tính. Còn nữa, cô thật ra không cần viết thư cảm tạ gửi đến trường học, dĩ nhiên, nếu như cô viết cũng không cần gửi thư đến trước

thời gian nhà trường công bố học bổng.”

Cô gái bị cướp hít sâu mấy hơi, bình tĩnh trạng thái của mình, chỉ vào Đoạn Khiêm Tồn còn đang nằm hấp hối trên đất, nói một câu khiến Thước Tiểu Bạch sửng sốt: “Nam sinh này, là người hảo tâm giúp tôi giữ lại tên trộm, lấy lại ví tiền.”

Thước Tiểu Bạch rất tin vào một câu nói, câu nói đó chính là: người không biết không có tội.

Đúng nha, cô làm sao biết tên Đoạn Khiêm Tồn này cũng có tư tưởng cao cả giống như mình được, tự chủ động đi giúp đỡ người ta đuổi theo tên ăn trộm? Cho nên hẳn cũng không có sai lầm gì lớn cả, hơn nữa điểm xuất phát này còn thật đáng khen ngợi. Cho nên mới nói là Đoạn Khiêm Tồn bị đánh bể đầu, sau khi vào viện khâu mấy mũi, lại còn phải nằm đó quan sát, tính ra cô cũng không có lỗi nha.

Thế mà bác sĩ lại không cho là như vậy, phụ đạo viên cũng không cho là như vậy, ngay cả cha mẹ của Thước Tiểu Bạch cũng không cho là như vậy.

Cha mẹ Thước Tiểu Bạch không chỉ chủ động gánh chịu tiền chữa bệnh, mỗi ngày còn nấu canh bổ ra lệnh cho Thước Tiểu Bạch đem đến bệnh viện để Đoạn Khiêm Tồn bồi bổ thân thể. Thước Tiểu Bạch tuy vạn lần không muốn, nhưng bị uy hiếp sẽ cắt giảm một nửa tiền tiêu vặt, không thể không đi. Mấy ngày đầu, Đoạn Khiêm Tồn

không thềm để ý Thước Tiểu Bạch, bất kể cô có cúi đầu phục vụ tốt đến mức nào, hẳn cũng chỉ một mực vui đầu nghịch máy tính của mình.

Mấy ngày nằm trong bệnh viện, không ai nói chuyện, dần dần cảm thấy cô đơn. Cuối cùng, vào ngày hôm sau khi Thước Tiểu Bạch mang canh gà đến để trên bàn đang chuẩn bị nhắc chận rời đi, Đoạn Khiêm Tốn lên tiếng: “Canh quá nóng, đổ ra ngoài cho nguội bớt hộ tôi.”

Thước Tiểu Bạch sửng sốt ba giây, mãnh liệt nhào tới, kích động lắc lắc cổ của Đoạn Khiêm Tốn: “Ai nha, tôi vẫn cho là mình đập hỏng đầu cậu rồi, hại cậu đánh mất năng lực ngôn ngữ, may là không sao a!”

Bị lắc đến choáng váng đầu, Đoạn Khiêm Tốn hung hăng trừng mắt nhìn cô một cái, Thước Tiểu Bạch này, cho chút ánh nắng mặt trời lập tức trở nên rực rỡ, cho cọng lông gà phúi đi lập tức hiện nguyên hình con sói đuôi dài.

“Mặc dù không đánh mất khả năng ngôn ngữ, nhưng không chừng sau khi tôi bị cô đập vỡ đầu, một ngày nào đó đột nhiên xuất hiện di chứng, đến lúc đó cô cũng đừng nghĩ tới chuyện trốn tránh trách nhiệm.” Đoạn Khiêm Tốn lạnh lùng uy hiếp.

Nói thật, đối mặt với Đoạn Khiêm Tốn bởi vì mình mà bị thương ở đầu, Thước Tiểu Bạch vẫn hơi hơi sợ, chỉ lo là sau khi xuất viện hẳn sẽ cầu xin phụ đạo viên truy cứu

trách nhiệm của mình, đến lúc đó học bổng sẽ không cánh mà bay mất. Cho nên Thước Tiểu Bạch quyết định, thời gian tới đây vô cùng nhạy cảm, nhất định phải phục vụ Đoàn Khiêm Tồn cho thật tốt, để hăn hết giận. Cũng bởi vì cái ý niệm này, Thước Tiểu Bạch rất vui vẻ nhanh chóng chạy tới đồ canh ra cho nguội bớt, còn phi thường chân chó đặt đùi vào tay Đoàn Khiêm Tồn.

Nào đoán được Đoàn Khiêm Tồn không cảm kích: “Tôi không thích ăn đùi gà.”

Thước Tiểu Bạch vui sướng đến nỗi híp mắt thành một đường ngang thẳng đét: “Tốt quá, tôi đặc biệt thích ăn đùi gà, về sau đùi gà, cậu cứ để tôi giải quyết đi.”

Nói xong, cô mở mồm cắn lên cái đùi gà một miếng.

Nhìn bộ dạng Thước Tiểu Bạch tham ăn ngu ngốc, Đoàn Khiêm Tồn không nhìn được nở nụ cười mỉm, rồi biến mất rất nhanh không chút dấu vết.

Thước Tiểu Bạch bắt đầu thích đến gặp Đoàn Khiêm Tồn, bởi vì cô phát hiện tên này mặc dù có vô số khuyết điểm, nhưng vẫn có một ưu điểm lớn nhất: đồ ăn hăn không thích, thì toàn là món cô thích.

Đoàn Khiêm Tồn nằm trong viện, thân thích bằng hữu trong nhà cũng đến thăm, trong phòng bệnh thức ăn xếp thành một đống, Đoàn Khiêm Tồn chỉ lấy mấy thứ mình

thích ăn, còn lại đều đem cho Thước Tiểu Bạch. Thước Tiểu Bạch ngày qua ngày ngồi đợi trong phòng bệnh, giống như con chuột nhỏ trộm đồ trong nhà giàu, ăn đến bụng tròn xoe.

“Cẩn thận ăn thành heo.” Đoạn Khiêm Tốn nhắc nhở.

“Ăn được là phúc, cậu đang ghen tỵ với tôi hả.” Thước Tiểu Bạch nói xong tiếp tục vui đầu vào ăn.

“Ghen tỵ cái đầu cô.” Đoạn Khiêm Tốn không thèm để ý thêm, cúi đầu chơi trò chơi.

Đang ăn ngon lành, một giọng nói dịu dàng vang lên: “Bạn học Đoạn Khiêm Tốn.”

Khóe miệng Thước Tiểu Bạch còn dính mẩu vụn bánh quy, quay mặt nhìn ra cửa, liền thấy một em gái nhu mì diễm đạm xinh tươi như hoa, thì ra là bạn học cùng lớp của Đoạn Khiêm Tốn, là đàn em của mình, Diêu Nhất Đình.

“Nghe nói cậu bị thương, mình tới thăm cậu đây.” Diêu Nhất Đình đang muốn đi vào, lơ đãng nhìn thấy Thước Tiểu Bạch ngồi ở một bên, nhất thời mặt xuất hiện hai rặng mây hồng: “Đàn chị, chị cũng ở đây à.”

Thước Tiểu Bạch chợt lóe linh quang trong đầu, nếu như chuyện mình hằng ngày phục vụ Đoạn Khiêm Tốn truyền ra ngoài, uy nghiêm kia đã chắc chắn bị quét sạch,

về sau mặt mũi của đội trưởng đội vệ sinh như cô sẽ ra sao đây?.

Vội vàng lau đi vụn bánh nơi khóe miệng, đứng lên chỉnh lại quần áo, cô thanh thanh cổ họng: “A, tôi đại diện bộ vệ sinh đến thăm đàn em Đoàn Khiêm Tồn, thời gian cũng không sớm nữa, nên trở về rồi, hai người cứ từ từ nói chuyện đi nhé.”

Nói xong, cô vội vàng như một làn khói chạy mất.

Kết quả ở cửa bệnh viện, bất ngờ bắt gặp bạn lớp trưởng bởi vì bạo Trường Thanh xuân đầu mà đến khoa da liễu khám.

Lớp trưởng thấy cô dáng vẻ lén lút, trong lòng đầy nghi ngờ: “Cậu tới đây làm gì? Còn hốt hoảng như thế, hay là làm chuyện gì xấu đấy?”

Trưởng lớp là chị em tốt của mình, cho nên Thước Tiểu Bạch không muốn giấu giếm, liền kể lại toàn bộ đầu đuôi ngọn ngành chuyện giữa mình và Đoàn Khiêm Tồn cho cô.

“Đáng đời cậu, ai bảo cậu bá đạo như vậy.” Lớp trưởng hả hê: “Thật là ác nhân tự có ác nhân trị, cậu cuối cùng cũng gặp được oan gia định mệnh a.”

Oan gia? Thước Tiểu Bạch cẩn thận ngẫm lại, không

sai, Đoạn Khiêm Tồn đúng là oan gia của mình.

“Được rồi được rồi, liền chịu thua đi, hai người cứ đấu như vậy, nhất định là Lưỡng Bại Câu Thương (cả hai cùng bị thương), quan trọng nhất là, không có lợi đối với khoa máy tính của chúng ta.” Lớp trưởng không hổ là lớp trưởng, chuyện gì cũng đều đưa đại cục lên đầu.

“Không được, mình nhất định phải thắng, chờ học bổng tới tay, nhất định phải tiếp tục đấu với hần, không hành hạ hần ta đến chết, mình không mang họ Thước!” Thước Tiểu Bạch nắm chặt quả đấm.

“Cần gì phiền toái như vậy, muốn hành hạ hần, có một phương pháp đơn giản hơn, hài hòa hơn.” Lớp trưởng làm ra bộ dạng thần bí.

“Phương pháp gì?” Thước Tiểu Bạch tò mò.

“Gả cho hần.” Lớp trưởng nói.

“Đây là biện pháp chết tiệt gì?” Thước Tiểu Bạch méo miệng.

“Đây là mình nghe được trong một buổi tọa đàm, các chuyên gia đã nói: anh có một đứa con gái, không dạy dỗ nó tử tế, liền hại cả nhà người khác, cho nên anh có cừu oán với ai, liền làm hư con gái anh, gả cho con trai hần, cả nhà hần chắc chắn bị náo loạn hết, đại thù coi như báo

xong. Chính vì thế, cậu phải gả cho Đoàn Khiêm Tồn, không nói cả nhà hản, riêng hản đã hết đời rồi nha.” Lớp trưởng nhìn đồng hồ đeo tay: “Không được, tớ còn có chuyện, liên lạc điện thoại sau.”

Lớp trưởng nói nghe như chuyện cười, nhưng Thước Tiểu Bạch lại để vào trong lòng. Về nhà suy nghĩ một đêm, sáng sớm ngày thứ hai đến phòng bệnh của Đoàn Khiêm Tồn, mở cửa và nói thẳng: “Đoàn Khiêm Tồn, cậu làm bạn trai tôi đi.” . Đoàn Khiêm Tồn đang húp cháo, nghe những lời này, lập tức phun ra ngoài, mặt đỏ bừng: “Khụ khụ khụ, cô, cô phát điên à?”

Thước Tiểu Bạch không điên, cô đã suy nghĩ rất kỹ rồi: “Chuyện cậu kéo tuột quần tôi, toàn trường ai cũng biết rồi, cậu nhất định phải phụ trách chuyện này. Hơn nữa tôi đập vỡ đầu cậu, nói không chừng có thể gây tổn thương đến khu vực thần kinh nào đó của cậu, cho nên tôi cũng phải phụ trách a.”

“Nói thật đi.” Đoàn Khiêm Tồn ngừng ho khan, trầm tư hồi lâu, sau khi khôi phục lại bình tĩnh, hản dùng khăn giấy lau miệng: “Tại sao cô muốn tôi làm bạn trai của cô.”

“Bởi vì...Lớp trưởng nói, như vậy tôi có thể danh chính ngôn thuận hành hạ cậu.” Thước Tiểu Bạch khuấy khuấy ngón tay.

“Nguyên nhân quan trọng hơn?” Đoàn Khiêm Tồn nhìn thẳng vào nội tâm Thước Tiểu Bạch.

Thước Tiểu Bạch đầu hàng, tên Đoạn Khiêm Tốn này tuy nhỏ hơn cô một tuổi, nhưng suy nghĩ còn nhiều gấp đôi so với cô, còn có thể nhìn thấu lý do cuối cùng của cô: “Bởi vì...Đi theo cậu, sẽ có đùi gà ăn.”

Không sai, đây mới là nguyên nhân thực sự Thước Tiểu Bạch muốn làm bạn gái Đoạn Khiêm Tốn, nghĩ mà xem, nhiều người như vậy mới tìm thấy một người không tranh đùi gà của mình, về sau một con gà có hai chân đều sẽ là của Thước Tiểu Bạch cô, nghĩ vậy cô rất hài lòng. Thước Tiểu Bạch quyết định, sau này nếu bọn họ kết hôn, bữa nào cũng phải ăn gà.

“Là vì lý do này?” Đoạn Khiêm Tốn nhìn Thước Tiểu Bạch, sâu trong đôi mắt đen không nhìn thấy tia sáng nào.

“Đúng vậy a.” Thước Tiểu Bạch chớp chớp đôi mắt to: “Kết hợp của chúng ta thật tốt a, cậu về sau không thích ăn cái gì cũng cho tôi, tôi ăn sạch toàn bộ, tuyệt đối không lãng phí, bảo vệ môi trường hơn, hài hòa hơn...”

Còn chưa nói hết, Thước Tiểu Bạch liền bị một câu nói dữ dội cắt đứt: “Thước Tiểu Bạch, cô lần thành vòng tròn cho tôi, vĩnh viễn đừng xuất hiện trước mắt tôi nữa!”

Thước Tiểu Bạch chưa từng thấy Đoạn Khiêm Tốn tức giận tới mức này, ngay cả cái lần cô đập đầu hấn chảy máu ròng ròng cũng không thấy hấn tức giận. Thước Tiểu

Bạch bị dọa, không còn kịp lẫn thành hình tròn, trực tiếp chạy ra khỏi phòng bệnh.

Đến khi chạy ra khỏi bệnh viện mới lo lắng hít thở, sau khi thở xong mới lo lắng tức giận: cái tên Đoạn Khiêm Tồn này, mua bán không thành công thì nói nhỏ nhẹ một câu, có chết người đâu cơ chứ?

Thước Tiểu Bạch dù sao cũng là Thước Tiểu Bạch, sau khi tỉnh ngộ, lại chạy về phòng bệnh một lần nữa, chuẩn bị tiến hành cuộc chiến võ mồm cùng Đoạn Khiêm Tồn. Đến khi đi tới cửa, lại nghe thấy bên trong truyền ra tiếng cười duyên mềm mại của Diêu Nhất Đình: “Đoạn Khiêm Tồn, cậu thật lợi hại, cách này mình không thể tìm ra, vào tay cậu là xong luôn, không hổ là học sinh khá giỏi của lớp chúng ta.”

“Chỉ là bài tập bình thường mà thôi.” Đoạn Khiêm Tồn cười cười.

Núp ở cửa, Thước Tiểu Bạch lần đầu tiên nhìn thấy Đoạn Khiêm Tồn cười, nụ cười như gió xuân thổi trên ngọn cỏ non, ấm áp đến không có lời nào để tả, so với Đoạn Khiêm Tồn cô quen biết đúng là khác một trời một vực.

Không biết tại sao, Thước Tiểu Bạch chợt có chút chua xót trong lòng. Thì ra, Đoạn Khiêm Tồn không muốn làm bạn trai cô, Đoạn Khiêm Tồn phát hỏa lớn như vậy, Đoạn Khiêm Tồn nhìn cô không vừa mắt, tất cả đều là vì, trong

lòng của hắn đã có bóng hình người khác.

Đều là vì, hắn ghét cô.

Quả nhiên a, con trai đều thích con gái ôn nhu như Diêu Nhất Đình, Đoạn Khiêm Tốn không ngoại lệ.

Tỏ tình bị cự tuyệt, lòng tự ái bị đả kích khiến Thước Tiểu Bạch then quá thành giận, cô dậm chân một cái, quay người lại, chạy ra khỏi bệnh viện, không thèm tới thăm Đoạn Khiêm Tốn nữa.

Không chỉ thế, cô còn quyết định, từ nay về sau sẽ không nói một chữ nào với Đoạn Khiêm Tốn.

Thước Tiểu Bạch chính là Thước Tiểu Bạch, nói được làm được, sau ngày tự trường, cô an phận chơi Warcraft, không đi trêu chọc Đoạn Khiêm Tốn nữa, thậm chí gặp nhau trên đường mắt vẫn nhìn thẳng đi về phía trước.

Các chị em cùng phòng tò mò: "Tiểu Bạch, cậu có phải uống nhầm thuốc hay không? Học kỳ trước không phải còn tuyên bố muốn hành hạ Đoạn Khiêm Tốn sao? Sao giờ vừa thấy hắn liền bỏ chạy?"

"Con gái ngoan không thèm đấu với con trai." Thước Tiểu Bạch cố gắng đánh trống lảng.

"Không biết còn tưởng rằng cậu và Đoạn Khiêm Tốn

xảy ra chuyện gì đấy.” Bạn lớp trưởng nói trong sự hưởng ứng của quần chúng.

Nghe vậy, Thước Tiểu Bạch sửng sốt, đến khi phục hồi tinh thần thì phát hiện mình mất tập trung khiến cả đoàn đội bị diệt sạch.

“Dĩ nhiên không phải, mình, mình, mình làm sao có thể xảy ra chuyện gì với hẳn?” Thước Tiểu Bạch kích động bắt đầu cà lăm. (nói lắp).

“Đừng khẩn trương như vậy, mình chẳng qua là hiểu rõ sự ngờ vực không rõ chân tướng trong nội tâm quần chúng thôi, chứ mình không nghĩ vậy.” Bạn lớp trưởng khoát khoát tay.

Thước Tiểu Bạch sợ bóng sợ gió một hồi, quyết định sau này gặp Đoạn Khiêm Tồn, nhất định phải cách xa được bao nhiêu thì cách bấy nhiêu.

Nhưng mơ ước cùng thực tế đúng là còn có một chút khoảng cách, buổi trưa hôm sau, Thước Tiểu Bạch cầm hộp cơm, vừa ăn vừa đi dưới bóng râm thì đột nhiên bị Đoạn Khiêm Tồn ngăn lại.

Thước Tiểu Bạch cắn chặt môi, hung hăng nhìn hẳn chằm chằm..

“Tại sao không nói lời nào?” Đoạn Khiêm Tồn hỏi.

“Bởi vì tôi đã đáp ứng với mình sẽ không nói một chữ với cậu.” Thước Tiểu Bạch phát biểu tuyên ngôn.

“Nhưng, cô vừa mới nói hết một câu.” Đoạn Khiêm tốn nhắc nhở.

“Bắt đầu từ bây giờ, tôi sẽ không nói một chữ.” Thước Tiểu Bạch nói rõ, tiếp tục cố gắng tránh hấn.

Đoạn Khiêm Tốn không những không để cô đi, lại còn đoạt lấy hộp cơm của cô. Thước Tiểu Bạch đang muốn cao giọng thét chói tai cướp bóc, lại thấy Đoạn Khiêm Tốn lấy ra một cái đùi gà từ trong hộp cơm của mình, bỏ vào hộp cơm của cô.

Thước Tiểu Bạch trợn mắt há mồm nhìn hộp cơm được nhét về trong tay mình, sau đó tiến hành một loạt hành động với cái đùi gà đó, ngửi, nhìn, kiểm tra tổng thể, cuối cùng xác định không có độc, mới vui vẻ ăn.

Từ đó trở đi, Đoạn Khiêm Tốn mỗi ngày đều mai phục ở ven đường Thước Tiểu Bạch đi mua cơm trở về ký túc xá, rồi “Đoạt lấy hộp cơm ... nhét đùi gà vào ... hoàn trả hộp cơm” hành động đó cứ lập đi lập lại càng ngày càng có nghệ thuật.

Thước Tiểu Bạch mừng rỡ ăn đùi gà, nên cũng không suy nghĩ nguyên nhân vì sao hấn làm thế, dù sao thì cô cũng không bị thiệt, đúng không nào.

Hành động của ai đó trong mắt người khác chính là hành vi mờ ám trắng trợn, lớp trưởng chịu không nổi bèn nhắc nhở Thuốc Tiểu Bạch: “Ban ngày ban mặt dưới con mắt mọi người, các cậu lại dám làm ra chuyện rõ ràng như thế, hôm nay ngay cả mình cũng không nghĩ hai người lại dám làm chuyện này giữa thanh thiên bạch nhật.”

Thuốc Tiểu Bạch vội vàng giải thích: “Tớ chỉ gặm đùi gà, không gặm chân hân, các cậu thật sự là quá rảnh rồi rồi.”

Lớp trưởng nhắc nhở: “Tiểu Bạch, cậu cũng không nên bị viên đạn bọc đường của giai cấp tư sản đánh trúng chứ, nghe nói Đoàn Khiêm Tồn cùng bạn học Diêu Nhất Đình có quan hệ rất gần gũi, cậu ngàn vạn lần không thể đi làm bên thứ ba nha.”

Chị em cùng phòng ulla vào phụ họa: “Đúng vậy, nghe nói Diêu Nhất Đình kia còn là hoa khôi năm nhất, nhìn rất xinh đẹp, Tiểu Bạch a, cậu nhìn lại điều kiện bản thân mình đi, không có gì đặc biệt, đừng đi sẽ tốt hơn đây”

Đến giờ phút này, Thuốc Tiểu Bạch mới tỉnh ngộ tất cả những người cô kết bạn đều xấu xa hết, toàn khen người khác tốt đẹp, rồi hạ thấp bản thân bạn bè. Diêu Nhất Đình kia xinh đẹp, thế cá tính có tốt không? Có biết chơi ma thú như cô không? Da mặt có dày như cô không?.

Đối mặt với nghi vấn của mọi người, Thước Tiểu Bạch nhất định phải tìm lối thoát: “Không sai, Đoạn Khiêm Tồn là có ý nghĩ con cóc đòi ăn thịt thiên nga, ý đồ đến gần mình, nhưng tuyệt đối không thể thành công, bởi vì mình đã có bạn trai.”

“À? Cậu có từ bao giờ? Hắn ở đâu?” Cả phòng sôi trào nhiệt huyết.

“Cùng trường chúng ta, vừa mới qua lại thôi, không muốn làm âm ỹ, chờ ổn định rồi mình sẽ mang hắn tới cho các cậu duyệt.” Thước Tiểu Bạch đáp qua loa.

Thật ra thì, cô cả ngày chơi Warcraft, quen bạn trai vào lúc nào được chứ? Bất quá là muốn nói dối gạt bỏ tin đồn mà thôi. Thật không nghĩ đến, tin tức này lại lan truyền ra ngoài nhanh như tốc độ truyền ánh sáng, ngày thứ hai cả khoa máy tính đều biết: cái cô Thước Tiểu Bạch bị Đoạn Khiêm Tồn tụt nửa quần ngủ đã có bạn trai rồi.

Buổi trưa, Thước Tiểu Bạch mua hộp cơm xong đi dưới bóng cây, cơm nguội rồi mà vẫn không thấy đùi gà của Đoạn Khiêm Tồn đâu, Thước Tiểu Bạch thất vọng ra về.

Vốn cho hắn có chuyện không đến, nhưng liên tiếp ba bốn ngày, vẫn không thấy Đoạn Khiêm Tồn, Thước Tiểu Bạch thất vọng tràn trề. Liên tiếp vài ngày đều mơ thấy đùi gà thật bự có cánh bay đi, đành bi thống nhìn nó.

Kết quả là trưa hôm nay, Thước Tiểu Bạch đến phòng ăn nhìn thấy Đoạn Khiêm Tồn đang ngồi cùng bàn với Diêu Nhất Đình. Do dự nên đi hay ở, Đoạn Khiêm Tồn nhìn thấy cô, quảng tới cái liếc lạnh lùng, tiếp theo gấp đùi gà cho Diêu Nhất Đình.

Thước Tiểu Bạch nhìn thấy, cổ họng bắt đầu nghẹn lên, thở hổn hển, đùi gà của cô, đùi gà vốn nên thuộc về cô.

Diêu Nhất Đình dịu dàng cười một tiếng, nói: "Cám ơn, mình không thích ăn đùi gà, sợ dầu mỡ."

Dầu mỡ em gái nhà cô a, Thước Tiểu Bạch cắn răng nghiêng lợi, đồ tốt như vậy không ăn, nguyên rửa cô đời sau đi Ethiopia đầu thai.

Không có tâm tình đi quản xem bọn họ làm cái gì, Thước Tiểu Bạch tức giận chạy về phòng, coi gối đầu là mặt Đoạn Khiêm Tồn, hung hăng đập một tiếng đồng hồ. Đang đập hăng say, chợt nghe bà dì dưới tầng hô to: "Thước Tiểu Bạch 309, có nam sinh tìm."

Trước kia phòng ngủ nữ sinh, nam sinh có thể tự do ra vào, nhưng kể từ sau sự kiện Đoạn Khiêm Tồn tụt quần Thước Tiểu Bạch, trường học liền quy định nam sinh không được tùy tiện đi vào, chỉ có thể thông báo qua người trông coi.

“Là ai nhỉ?” Thước Tiểu Bạch nghi ngờ.

“Là oan gia của cậu.” Lốp trưởng nhìn xuống qua cửa sổ, trả lời nghi hoặc của cô.

Đoạn Khiêm Tốn? Hắn còn có gan tới đây ư? Thước Tiểu Bạch tức giận dùng dùng chạy xuống, thấy Đoạn Khiêm Tốn đứng trước cửa, đôi tay chống nạnh, nhìn cô bộ dạng tức giận, khóe miệng hắn hiện lên một nụ cười.

“Đoạn Khiêm Tốn! Cậu cho rằng mình có đùi gà thì rất tốt sao? Cả ngày đem đùi gà cho nữ sinh này, cho nữ sinh kia, rốt cuộc là có ý gì?” Thước Tiểu Bạch hưng sư vấn tội.

“Cô không phải là đang giận tôi không cho cô đùi gà đấy chứ?” Đoạn Khiêm Tốn nhìn thấu bụng cửu chương trong lòng Thước Tiểu Bạch.

“Tôi, tôi không có người cho đùi gà chắc? Phi, còn nhiều người cho tôi đùi gà ăn nhá.” Thước Tiểu Bạch bị nhìn thấu, quần bách biện hộ.

“A, chẳng lẽ là bạn trai của cô cho?” Đoạn Khiêm Tốn hỏi.

“Không sai, bạn trai tôi đối với tôi rất tốt, mỗi ngày đều đưa bốn cái đùi gà cho tôi ăn, cho nên a, ai mà thèm một cái đùi gà của cậu?” Nếu đã nói dối lần thứ nhất, cũng

chẳng hề gì khi có lần thứ hai.

“VẬY sao?” Đoạn Khiêm Tồn gằn giọng: “Lâu như vậy, sao chưa từng gặp hần? Hay sự thật là người đó không tồn tại?”

Thước Tiểu Bạch bị người vạch trần, không chịu được, nhưng vì mặt mũi đành cố nhẫn nhịn: “Ai nói? Tôi xinh đẹp như hoa thế này, đương nhiên có bạn trai rồi.”

“Nếu như thật sự tồn tại, vậy thì gọi hần ra ngoài a.” Đoạn Khiêm Tồn dùng phép khích tướng.

“ĐƯỢC!” Thước Tiểu Bạch giận dữ.

Sau khi nói xong, cô như một làn khói chạy đến cửa phòng nam sinh, nhắm mắt lại tùy tiện níu lấy một nam sinh có bộ mặt Thanh Xuân Đậu (mụn trứng cá), uy hiếp: “Làm bạn trai tôi một ngày, tôi mời cậu ăn bữa đùi gà thật lớn, nếu không cái mạng nhỏ của cậu khó bảo toàn a!”

Đậu đậu nam sinh bị Thước Tiểu Bạch Hung Thần Ác Sát hù dọa, đành để mặc cô kéo mình đến trước mặt Đoạn Khiêm Tồn.

“Nhìn, đây chính là bạn trai tôi, chúng tôi rất tốt.” Vì gia tăng thuyết phục, Thước Tiểu Bạch cố ý khoác lên cánh tay đậu đậu nam sinh, rất thân mật.

Đoạn Khiêm Tồn lạnh lùng nhìn bọn họ, chỉ hỏi một câu nói: “Hắn tên là gì?”

Thước Tiểu Bạch hé miệng, nửa ngày mới bật được cái tên: “Hắn tên Tiền Đại Phát.”

Đoạn Khiêm Tồn đến gần một bước, âm lãnh nhìn chăm chăm vào nam sinh lùn hơn hắn nửa cái đầu: “Nói thật đi, cậu thật sự là bạn trai cô ấy?”

Đậu đậu nam sinh cảm giác mình hôm nay thật xui tám đời, chẳng qua là ra ngoài chuẩn bị đi dạo, lại bị một nữ Diêm Vương bắt được, lại bị tên nam Diêm Vương này hăm hòe nhìn, dưới độ nguy hiểm của nam nữ Diêm vương, chỉ có thể nói thật: “Tôi thật sự không biết vị nữ hiệp này, thật, hai vị tha cho tôi đi a.”

Nói xong, thừa dịp Thước Tiểu Bạch không chú ý, cậu ta chạy trốn chết.

“Còn cứng rắn cãi không?” Đoạn Khiêm Tồn bắt chéo hai tay, tà tà nhìn Thước Tiểu Bạch.

Thước Tiểu Bạch dậm chân một cái: “Thế nào, cậu có một Diêu Nhất Đình, chẳng nhẽ tôi không thể có bạn trai?”

“Diêu Nhất Đình là bạn học.” Đoạn Khiêm Tồn dừng một chút, híp mắt lại: “Thước Tiểu Bạch, cô đang ghen à.”

“Nghĩ hay quá nhỉ.” Thước Tiểu Bạch xì mũi coi thường, không có ý định nhiều lời với hắn, xoay người chuẩn bị trở về ký túc xá.

“Thước Tiểu Bạch.” Đoạn Khiêm tốn chột kêu tên cô.

“Có chuyện mau nói.” Thước Tiểu Bạch vẫn không quay đầu lại.

Nào ai đoán được hắn lại phát ngôn một câu động trời: “Làm bạn gái tôi đi.”

Thước Tiểu Bạch trượt chân, suýt chút nữa ngã chết: “Đoạn Khiêm Tốn, cậu uống nhầm thuốc à?”

“Hiện tại có rất ít nữ sinh nguyện ý ăn đùi gà tôi không thích.” Đoạn Khiêm Tốn giải thích.

“Đây chính là nguyên nhân khiến cậu muốn tôi làm bạn gái cậu?” Thước Tiểu Bạch không vui.

“Ban đầu không phải cô cũng nói với tôi như vậy sao?” Đoạn Khiêm Tốn hừ một tiếng.

Nhất định phải xảy ra ở trên người mình, Thước Tiểu Bạch mới có thể tình ngộ nguyên nhân ban đầu khiến Đoạn Khiêm Tốn tức giận như vậy.

Vì lý do như vậy mà nói yêu đương, thật sự là quá tắc

trách rồi.

“Vì gì nữa?” Thước Tiểu Bạch muốn nghe thấy một chút lý do đáng để cô tự hào.

“Còn vì, cô ngu ngốc, cô nóng nảy, cô tham ăn, hẹp hòi người cô để ý sẽ không chịu buông tha.” Đoạn Khiêm Tồn chỉ ra từng mục khuyết điểm một.

“Mặc dù tôi có nhiều điểm yếu như vậy, nhưng cậu vẫn muốn tôi làm bạn gái, từ đó cho thấy mị lực của tôi lớn đến vô cùng.” Chuyện như vậy còn có thể biện hộ cho mình, Thước Tiểu Bạch cảm thấy cô rất lợi hại.

“Sao đây?” Đoạn Khiêm Tồn hỏi: “Đồng ý hay không?”

Thước Tiểu Bạch cắn môi, trầm tư hồi lâu, rốt cuộc dùng vẻ mặt thống khổ như bị cắt thịt nói: .

“Làm bạn gái của cậu tạm thời không được, nhưng tôi đồng ý chấp nhận cậu theo đuổi, với điều kiện là mỗi ngày phải cho tôi hai cái đùi gà.”

“Cô sẽ có một ngày chết sớm, nhất định là chết vì ăn .” Đoạn Khiêm Tồn khinh bỉ.

Mặc dù trận tỏ tình này lúc bắt đầu tương đối không thể tưởng tượng nổi, nhưng kết cục cũng không tệ lắm, ít nhất hai người coi như có quá trình tương đối tốt đẹp.

Thước Tiểu Bạch đang mừng rỡ bản thân sau này mỗi ngày đều có hai cái đùi gà ăn, liền thấy người ở phòng 401 thở hổn hển chạy tới, nhìn Đoạn Khiêm Tồn nói: “Này, người của bộ vệ sinh nói phòng chúng ta cả ngày có mùi đùi gà, cứng rắn trừ chúng ta hai điểm, Đoạn Khiêm Tồn, cậu hại chết chúng tôi rồi.”

Đoạn Khiêm Tồn chậm rãi quay đầu, nhìn chằm chằm đầu sở gây nên Thước Tiểu Bạch.

Thước Tiểu Bạch còn mạnh miệng: “Đúng là có mùi đùi gà.”

“Thước! Tiểu! Bạch!” Đoạn Khiêm Tồn hét to.

Thước Tiểu Bạch nhắc chân chạy về ký túc xá nữ, bà mẹ nó chứ, nơi đó có người theo đuổi dữ dội như vậy à? Mình nên mỗi ngày yêu cầu ba cái đùi gà mới được a.

Lớp trưởng vừa cắn hạt dưa vừa nhìn náo nhiệt phía dưới, dùng sức lắc đầu một cái, ai, hai người kia, thật không phải oan gia không đụng đầu mà, xem ra, sau này sẽ còn đặc sắc lắm đây.

Mất đi anh, em cũng mất đi chính mình

Tác giả: Tịch Sơ Hạ

"Từ Viễn, rất nhiều lúc em đã nghĩ, gặp gỡ anh, rốt cuộc có phải là một sai lầm hay không? Nhưng em lại vô cùng cảm ơn ông trời đã đưa anh đến bên em, mặc dù, anh đã rời khỏi.

Là anh, đã cho em biết tất cả ý nghĩa của tình yêu, cho nên em, đã định trước là chạy trời không khỏi nắng. Em vốn tưởng rằng, tình yêu của chúng ta sẽ dần phai nhạt theo thời gian, thế nhưng, em vẫn không quên được anh.

Giữa chúng ta, cũng chỉ còn lại những hồi ức này, sao em có thể cam lòng quên nó được..."

Chương 1

Ta ở trên cầu ngắm phong cảnh, người ở trên lầu lại ngắm ta.

Sáng sớm mùa hè, em vẫn luôn đến trường sớm để học thuộc lòng tiếng Anh, lúc đó không khí cực tươi mát, cùng với em, còn có tiếng chim hót trên đầu cành cách đó không xa.

Em thật cẩn thận đi lên sân thượng, lấy sách tiếng Anh ra học thuộc. Khi đó em cũng không biết mình lại thành

phong cảnh cho anh. Sau này, khi anh nói rằng anh chưa bao giờ nghe người nào đọc tiếng Anh ngọt được như vậy, em đã cúi đầu mà đỏ bừng mặt.

Cứ ngu ngơ như thế, bị anh nhìn một tháng. Em ảo não, vì sao một chút em cũng không cảm giác được vậy. Mãi đến một ngày kia, buổi sáng sớm yên tĩnh bị một tiếng cười yếu ớt quấy nhiễu, đến cả trái tim em cũng bị rối loạn. Em chậm chạp ngẩng đầu, anh đứng ở đầu đối diện của trường học, khoanh hai tay dựa nghiêng vào vách tường, miệng còn ngậm một điếu thuốc, nghiêng mắt quan sát em, khóe miệng hơi hơi cong lên, một bộ dạng phóng túng ngang ngạnh.

Em có chút giật mình, mở to hai mắt nhìn anh, mặt hơi hồng lên. Em chưa từng nhìn thấy người con trai nào có gương mặt đẹp như anh, trong giây lát, em nghĩ đến một câu thơ, Lang kỵ trúc mã lai. (Chàng cười ngựa tre đến)

Đột nhiên em có chút nở hoa trong lòng.

Dường như anh cảm giác được em đang nhìn anh, ngón tay thon dài bỏ điếu thuốc ra, giống như mê hoặc mà cười với em, lộ ra hàm răng trắng. Ánh mắt anh lấp lánh như sao vậy. Ánh mặt trời của buổi bình minh chiếu trên người anh, phát ra hào quang màu vàng tự nhiên. Trong phút chốc, trời như giáng một tia sét, lòng em cứ như vậy mà hăm vào trong, cũng không đi ra được nữa.

Em cuống quýt cúi đầu, nhìn những từ đơn vốn do hai

mười sáu chữ cái tiếng Anh tạo thành trên sách, nhưng mà hình như một chữ em cũng không nhận ra, hai má nóng lên.

Nhiều năm sau đó, em vẫn nhớ rõ buổi sáng sớm khi ánh mặt trời gieo rắc khắp nơi kia, anh mặc áo sơ mi trắng, tóc bị gió thổi hơi hơi hỗn độn, hài hước nhìn em, tươi cười lưu luyến.

Mẹ đặt tên cho em là An Bình, cũng là hy vọng em có thể an bình sống cả đời. Chỉ là, Lâm Từ Viễn, gặp gỡ anh, cả đời này của em liền đã định trước là không thể an bình.

Chương 2

Ngày hôm sau, em như ngày thường lên sân thượng. Len lén nhìn về phía đối diện, lại không nhìn thấy anh. Được rồi, em thừa nhận, em có chút mất mát. Buổi sáng sớm hôm đó, dù chỉ là một đoạn văn cực kỳ ngắn mà em lại trước sau vẫn không học thuộc được, có lẽ thật sự đã nghiệm chứng được cái gọi là: Thất hồn lạc phách.

Lâm Từ Viễn, sao em lại thất hồn lạc phách vì anh cơ chứ?

Ngày hôm sau, em đã nghĩ rằng anh không còn đến nữa, thì lại ngoài ý muốn nhìn thấy anh. Anh một tay đặt trong túi quần jean, tay kia thì cầm điều thuốc, thỉnh thoảng lại hút vào một hơi thật sâu, rồi chậm rãi nhả ra

từng làn khói. Cả người giống như bị sương khói bao phủ, giống như một đứa trẻ lạc đường, đi trong rừng rậm sâu thẳm, bất lực, bị thương.

Tim của em bắt đầu hơi hơi đau, chỉ vì một cái nhú mày vô thức của anh.

Từ Viễn, có lẽ chính là tại thời điểm đó em đã yêu thương anh đi, đã lâu như vậy rồi, khiến em dùng từ 'có lẽ' để hình dung sự không xác định của chính mình. Nhưng em có thể xác định một điều rằng, em thật sự yêu anh, vẫn luôn như vậy.

Ngày chúng ta chân chính quen biết nhau, là vào một đêm mưa to tầm tã. Sau khi tan lớp tự học vào buổi tối, các bạn học có mang theo dù đều tộp năm tộp ba che dù rồi khỏi, chỉ còn một mình em. Em chạy đến chân cầu thang, dưới ánh đèn đường mờ nhạt, trời lại mưa lớn như vậy, tiếng hạt mưa nặng nề nện xuống mặt đất, cứ như vậy từng hồi từng hồi chấn động tai em. Em ôm bả vai đi vào trong mưa, lạnh run, không đến vài giây, cả người đều ướt đẫm.

Mưa to như trút nước cứ như vậy đổ xuống, thế giới lớn như vậy, thế nhưng em cũng chỉ cô độc một mình. Nước mắt không hề báo trước mà rơi xuống, hòa vào nước mưa, chảy xuống khóe miệng, là chua xót. Sau đó, anh cầm dù đi xuống từ lầu của trường học, thấy em giống một kẻ ngốc đứng ngơ ngác trong mưa, thân thể yếu ớt giống như giấy tiếp theo sẽ ầm ầm ngã vào trong

nước mưa.

An Bình. Anh lớn tiếng gọi tên em, em xoay người, thấy anh một tay cầm dù, đi nhanh về phía em. Trong cơn mưa to, em nhìn không rõ bộ dáng của anh, nhưng lòng không hiểu sao lại ấm lên.

Anh che dù cho em, anh giúp em lau tóc, anh sưởi ấm tay em, anh đau lòng mắng em, dỗ ngốc. Thấy môi em tái lại, sắc mặt trở nên nhợt nhạt, anh đã dùng sức ôm lấy em, dùng nhiệt độ cơ thể anh sưởi ấm cho em. Từ Viễn, ngày hôm đó, em vĩnh viễn cũng không quên anh đã đối xử với em như một bảo bối anh trân quý nhất trên đời này vậy.

Chương 3

Tối hôm đó về nhà, em đã bị cảm, thân thể chắc chắn là khó chịu, thế nhưng lòng lại rất ấm áp. Em giống như còn có thể cảm giác được cái ôm của anh, ấm áp, như một bến cảng, còn em thì sốt ruột muốn cập bến.

Ngày hôm sau đến trường, anh tới đưa cho em điểm tâm sáng, tất cả đều giống như là thuận theo tự nhiên vậy, rất quen thuộc. Em nhận lấy trong sự ghen tị của các nữ sinh, là sữa đậu nành ấm áp, cùng một cái bánh ngọt. Tất cả đều có vẻ thật dịu dàng.

Chúng ta đi lên sân thượng, em yên lặng ăn bánh ngọt,

anh hút thuốc, em nhìn hộp thuốc lá một chút, là Vạn Bảo Lộ.

Anh dường như đã nhận ra gì đó, lộ một ánh mắt có lỗi rồi tắt thuốc đi.

Em nhìn thấy sữa đậu nành ở một bên, trong lòng không khỏi khẽ động. Em nói rằng, 'Lâm Từ Viễn, cậu không cần đối xử tốt với mình như vậy đâu'. Anh cười cười, sùng nịch sờ sờ tóc em, 'sao vậy?'

Sao vậy? Em tự hỏi chính mình, như vậy, sẽ làm mình thích cậu đó! Nhưng mà, em cũng không nói gì cả.

Rồi anh nhìn em, bộ dáng còn thật sự nghiêm túc, anh nói, 'An Bình, ở trên người cậu, mình có thể thấy được một cái gì đó vô cùng thuần khiết, đó là cái mình đã tìm kiếm rất lâu, nhưng vẫn không tìm được, mình chỉ cảm thấy, mình nên đối xử với cậu thật tốt, mình phải đối xử với cậu thật tốt. '

Sau đó, chúng ta quen nhau, anh cũng giống như tất cả những người bạn trai khác, mua điểm tâm sáng, nước trái cây cho bạn gái, giúp bạn gái xách cặp, chú ý đến tâm tình của bạn gái, cũng không chơi trò mập mờ với những nữ sinh khác, anh giống như anh đã nói vậy, dùng hết toàn lực để giữ gìn tất cả của em, em không thích anh hút thuốc, anh liền không hút, em không thích anh đánh nhau, anh liền không đánh nhau. Anh nói, 'phàm là những gì An Bình không thích, mình đều sẽ không làm. '

Anh không trốn học, cũng không đến quán bar nữa, cả ngày đều ở cạnh em, giống như em chính là cả thế giới của anh vậy.

Anh nuông chiều em đến tận trời, vì em, anh cố gắng thay đổi, trở thành bộ dáng em vẫn luôn mong đợi. Em bắt đầu sợ hãi, nếu như có một ngày, anh rời khỏi em, vậy em phải làm thế nào đây?

Lâm Từ Viễn, Từ Viễn...Em khe khẽ lẩm bẩm tên anh, đã không tự kiểm chế được mà nhớ anh.

Năm ấy, anh yêu rất vụng về, nhưng lại không chút nào giả dối, em hạnh phúc rất đơn giản, nhưng lại vô cùng rõ ràng.

Chương 4

Con gái bình thường mỗi tháng đều có vài ngày không thoải mái, em đương nhiên cũng không ngoại lệ. Buổi sáng tập thể dục chạy, vốn không muốn chạy, nhưng nếu không chạy sẽ bị thầy giáo biến thái kia của chúng ta mắng thảm, em chỉ cố kiên trì chạy theo. Sự thật chứng minh, em đây là tự mình tìm khổ. Khi chạy đến vòng thứ hai liền chống đỡ không nổi nữa, bụng đau muốn chết. Em chạy ra khỏi hàng ngũ, ngồi xổm xuống đất, gắt gao ấn bụng dưới, từng hơi từng hơi hít thở, hy vọng có thể giảm bớt đau đớn, môi cũng bị cắn nát, máu chảy vào

khoang miệng, mặt mặt.

Anh dường như nhìn thấy em, chạy từ trong hàng ngũ đến.

Từ trước đến giờ em đều chưa từng nói với anh, em trời sinh cơ thể hàn, trước đây khi đến nguyệt kỳ bị mắc mưa phát sốt, sau đó mỗi lần đến kỳ lại đau đến chết đi sống lại. Trước đây luôn đau đến từ trên giường lăn xuống đất.

Anh hình như đã biết chuyện gì xảy ra, muốn đưa em đến phòng y tế, em không chịu. Anh liền dìu em đến chỗ không có ai, bảo em chờ anh một chút. Không bao lâu sau, anh đã trở lại, cầm một ly nước ấm. Anh có chút then thùng sờ sờ đầu mình, đưa ly nước đến, nói, 'đặt cái này ở bụng, như vậy sẽ dễ chịu hơn một chút.'

Mặt em cũng đỏ lên, khi đặt cái ly vào sát bụng, ấm áp, đó là loại cảm giác như thế nào? Có loại ấm áp tự nhiên, ngọt ngào tự nhiên, không ngừng dâng lên ở chỗ sâu nhất dưới đáy lòng.

Ngay tại lúc em ngẩn người, anh đã nắm hai tay em, nhẹ nhàng xoa, em lắp bắp kinh hãi, nhìn anh. Trên mặt anh là một vẻ mặt nghiêm túc, nhẹ nhàng giúp em làm ấm tay, tay anh buốt lạnh, nên đã đặt lên trên da mình làm ấm một chút, sau đó tiếp tục truyền lại hơi ấm cho em.

Anh cúi đầu, tóc thoáng che ánh mắt, lộ ra cái mũi càng thêm thẳng. Anh thuộc loại con trai rất dễ nhìn, càng nhìn càng làm cho người ta động lòng. Em cong cong khóe miệng, hơi hơi mấp máy miệng, muốn nói cái gì đó, nhưng cuối cùng lại vẫn yên lặng...

Từ Viễn, mỗi một câu anh nói với em, mỗi một hành động anh làm, em vẫn còn nhớ rất rõ ràng như vậy. Thế nhưng, là từ khi nào, tình yêu của chúng ta bắt đầu biến chất?

Anh đối xử lạnh nhạt với em, anh đối xử có lệ với em, em trở nên dè dặt, em trở nên như lớp băng mỏng. Em không muốn tình yêu của chúng ta cứ như vậy mà kết thúc, nhưng em biết, một ngày nào đó, chúng ta cũng sẽ không tiếp tục được nữa.

Bọn mình xa cách, em đã rất lâu không nhìn thấy anh rồi. Em nhớ anh, nhưng lại không dám gọi điện thoại cho anh. Rốt cục, em cũng hạ quyết tâm, ở trong điện thoại em đã khóc mà nói rằng, 'Từ Viễn, bụng mình đau, cậu đưa mình về nhà được không?', em nghĩ rằng anh sẽ rất áy náy, anh sẽ nói, 'bé cưng, thực xin lỗi, mấy ngày nay mình bận quá, đã lơ là cậu'.

Thế nhưng anh lại thực lạnh nhạt nói, 'An Bình, đêm nay mình có việc, không ra ngoài được, cậu tự về một mình vậy, đi đường cẩn thận, về đến nhà nhớ uống thuốc.' Em muốn nói cái gì đó, nhưng anh lại dứt khoát cúp điện thoại. Em nhìn chăm chăm bốn chữ "Kết thúc

cuộc gọi” trên di động, chỉ chốc lát sau nhảy đến bên góc tường có chút hoang vắng. Em cầm chặt di động, muốn tìm kiếm một chút an ủi, dây treo kim loại giống như đâm vào trong lòng bàn tay, đến cuối cùng ngồi xồm xuống, anh anh khóc. Từ Viễn, cậu nói cho mình biết, giữa chúng ta sao lại trở thành thế này vậy?

Qua hồi lâu, em lau nước mắt, một mình đi trên đường.

Khi em có chuyện không vui, thường hay đi vòng quanh thành phố nhỏ này, đi đến khi sức cùng lực kiệt, thì sẽ không suy nghĩ nhiều nữa. Thói quen này, anh cũng không biết. Em đột nhiên rất khó chịu, bởi vì phát hiện, anh không hiểu về em, em cũng không hiểu về anh, cho nên kết quả cuối cùng của chúng ta, chỉ có thể là hai chữ làm cho em căm ghét kia: Chia lìa.

Trời từ từ tối dần, đèn neon ven đường cũng bắt đầu sáng lên. Giữa lúc ngẩn ngơ, em gần như nhìn thấy bóng dáng của anh, trong phút chốc, đầu óc trống rỗng. Em tự nói với mình đó không phải là anh, thế nhưng em thất bại. Anh ôm một cô gái, bộ dáng vô cùng thân thiết. Cô ấy đi lại tập tễnh, suýt chút nữa đã ngã quỵ trên mặt đất, anh thật cẩn thận đỡ cô ấy, sợ cô ấy sẽ ngã. Em bối rối trốn phía sau gốc cây, hai tay run run lấy điện thoại ra, gọi điện cho anh.

‘Cậu đang ở đâu vậy?’ Em nhẹ nhàng hỏi anh, trong giọng nói đã có chút âm thanh sắp khóc. Anh có chút lo

lẳng buông cô gái kia ra, đi qua một bên nghe điện thoại, biểu cảm trên mặt là cái gì? Thất thổ sao? Hay là áy náy?

Anh nói, 'An Bình, bây giờ mình đang có việc, tối nay sẽ gọi cho cậu được không?' Em ghen ngào một tiếng, cúp điện thoại.

Em thấy anh ôm cô ấy đi vào một khách sạn, em liền ngồi phịch trên mặt đất, khóc đến tê tâm liệt phế,

Lâm Từ Viễn, cậu gạt tôi!

Người đi lại trên đường đều dùng ánh mắt quái dị nhìn về phía em, em vĩnh viễn cũng không quên, ngày đó em chật vật như vậy, bi thương như vậy, anh lại ở cùng người con gái khác.

Chương 5

Sau đó em hỏi anh, tối hôm đó rốt cuộc anh đã làm gì, anh lại một bộ dáng thản nhiên, giống như chưa từng làm chuyện gì có lỗi với em, anh nói anh ở cùng bạn.

Em bỗng dưng có chút không khống chế được mà quát lên với anh, 'ở cùng bạn cũng cần phải đi thuê phòng sao?'

Anh ngây ngẩn cả người, lập tức cực kỳ thất vọng nhìn em, anh nói, 'cậu nghĩ về mình như vậy sao?'

Nước mắt của em thiếu chút nữa đã rơi xuống, em nhìn anh, có chút tuyệt vọng, em nói, 'cậu đã làm ra loại chuyện đó rồi, cậu còn muốn tôi nghĩ về cậu như thế nào nữa?'

Lâm Từ Viễn, sao anh không nói? Em nghĩ rằng anh sẽ giải thích với em, thế nhưng anh không có, thậm chí một câu anh cũng không. Nước mắt của em rốt cục đã không chịu nổi gánh nặng mà rơi xuống, mình cầu xin cậu, cậu giải thích đi. Từ Viễn, chỉ cần cậu nói, cậu cùng cô ta không có chuyện gì cả, mình sẽ tin cậu. Nhưng mà vì sao cậu lại không nói gì vậy?

Anh bỏ đi, bóng dáng có chút cô đơn.

Trở lại mấy hôm trước, sau hôm các người ở cùng nhau, Cổ Thanh Tiên đã tới tìm em, người cô ấy cũng giống như tên vậy, rất đẹp. Đó là lần đầu tiên em nhìn cô ấy ở khoảng cách gần như vậy, ngũ quan của cô ấy tinh xảo, trên mặt không nhiễm một hạt bụi nhỏ. Cô ấy rất đẹp, đẹp đến có chút không thật. Cô ấy nói, 'ngày hôm qua cô đã thấy chúng tôi phải không?'

Em ngây ngẩn gật đầu, ở trước mặt cô ấy, em chỉ là một đứa trẻ chưa lớn. Em tự ti.

Cô ấy ha ha cười lộ lên, 'Tối hôm qua, chúng tôi ở cùng nhau suốt.'

Trong lúc vô ý em đã thấy trên xương quai xanh của cô ta có một dấu hôn nhàn nhạt, em gần như sắp hít thở không thông. Cô ta bĩu môi, có chút bất mãn nói, 'thật không rõ Lâm Từ Viễn coi trọng cô ở điểm nào.'

Kỳ thật em rất muốn đi lên cho cô ta một bạt tai, em không phủ nhận, trong cơ thể em đang ẩn chứa một ước số của sự xấu xa. Nhưng em cái gì cũng không làm, có lẽ ở trong tiềm thức của em, vẫn luôn cảm thấy, mình không xứng với anh, có thể xứng với anh, hẳn phải giống như Cố Thanh Tiên vậy, nhất cử nhất động đều có vẻ tao nhã như thế, dù cho lời nói của cô ta không tốt chút nào.

Em nhìn bóng dáng Cố Thanh Tiên, cô ấy đi bộ rất chậm, khiến người ta không tìm thấy một tia tỳ vết nào.

Mãi đến sau này, Cố Thanh Tiên mới nói, 'mỗi người đều có một lớp màng bảo vệ, bây giờ tôi đang cố gắng làm cho mình trở nên hoàn mỹ, chính là bởi vì, tôi đã từng trải qua thời điểm rất chật vật. Tôi muốn để anh ta biết, không có anh ta, tôi cũng sẽ sống rất tốt.'

Được rồi, đó đều là chuyện sau này, đúng vậy, cuối cùng em với Cố Thanh Tiên đã trở thành bạn rất tốt.

Sau đó, anh đã thực sự rời khỏi. Anh chỉ để lại một phong thư cho em, anh nói:

An Bình, mình vẫn đều nhớ rõ, có một cô gái, thích

đọc tiếng Anh dưới ánh mặt trời chiếu rọi của buổi sáng sớm, rất lắm lời, nhưng cũng rất êm tai. Cô ấy nhìn thì rất ngốc, nhưng cũng rất đáng yêu. Làn da của cô ấy rất trắng, có một lọn tóc vô ý buông xuống, theo gió bay qua bay lại. Khoảnh khắc đó, mình cảm giác được rất rõ ràng tiếng tim đập của mình. Đáy lòng có một giọng nói vang lên, Lâm Từ Viễn, lúc này mà thực con mẹ nó xong rồi.

An Bình, mình rời khỏi, trả lại cho cậu cuộc sống an bình.

Chương 6

Anh đột ngột xông vào cuộc sống của em, rồi lại đột ngột rời khỏi, em hai tay dâng trái tim mình lên, lại bị anh ném vỡ nát. Lâm Từ Viễn, hóa ra, anh lại có thể buông xuôi tất cả dễ dàng như vậy.

Cố Thanh Tiên kể với em về mối tình của cô ấy, cô ấy nói, cô ấy rất hâm mộ em, được anh yêu như vậy.

Cố Thanh Tiên nói, thật ra đêm đó, các người không hề xảy ra chuyện gì cả. Bạn trai của cô ấy đã làm chuyện đó với cô ấy, sau đó lại bỏ đi. Cô ấy không dám về nhà, vì thế, đã nhờ người bạn nam mà cô ấy tin tưởng nhất là anh giúp cô ấy thuê một phòng ở khách sạn. Đúng lúc bị em bắt gặp. Về phần vì sao cô ấy lại tới tìm em, nói với em những lời kia, thì cô ấy giải thích rằng bởi vì thấy tình yêu của chúng ta quá tốt đẹp, làm cô ấy sinh ra ý định muốn phá hỏng. Cô ấy vào thời điểm đó, đã bắt đầu thất vọng

với thế giới này, cũng tuyệt vọng đối với tình yêu.

Nhưng mà vì sao anh không giải thích với em, mà lại lựa chọn bỏ đi như vậy chứ?

Ba năm sau em lên đại học, em yêu đương với rất nhiều người. Trong số bọn họ, người thì có nét mặt giống anh, người thì có cái mũi giống anh, người lại có bóng lưng giống anh. Em đều gọi bọn họ với cùng một xưng hô, Lâm. Đó là họ của anh, em đã dùng phương thức của riêng em để hoài niệm anh, hoài niệm tình yêu của chúng ta.

Bọn họ cũng biết bọn họ chỉ là thế thân của một người con trai họ Lâm, thế nhưng bọn họ cam tâm tình nguyện, cùng giống như lúc trước, em cam tâm tình nguyện với anh vậy.

Anh chắc chắn không biết rằng, bây giờ em đã thay đổi rất nhiều. Có rất nhiều người khen em xinh đẹp, hâm mộ em, tự ti ở trước mặt em, tựa như lúc trước em hâm mộ Cố Thanh Tiên, tự ti ở trước mặt cô ấy vậy. Em thậm chí có chút chán ghét bản thân mình bây giờ, nhưng mà có cách nào khác chứ? Chỉ có như vậy, em mới có thể cảm giác được anh vẫn còn ở bên cạnh em, cũng chưa từng rời khỏi.

Tình yêu chính là như vậy, người nào yêu nhiều hơn, người đó sẽ thua, vậy thì giữa chúng ta, đến tận cùng là ai thua đây? Có lẽ, cả hai chúng ta đều thua, em mất đi anh,

anh mất đi em.

Chương 7

Ngày đó, em lục tung khắp trong nhà, không biết muốn tìm cái gì, chỉ là cảm thấy, có cái gì đó rất quan trọng bị em bỏ quên ở một góc nào đó. Cuối cùng, em đã tìm được sách giáo khoa tiếng Anh trung học, trang giấy hơi có chút thô ráp. Giữa lúc ngẩn ngơ, em giống như thấy lại năm ấy ở trên sân thượng, người thiếu niên mặc áo sơ mi trắng, khóe miệng mang theo mỉm cười, là tươi đẹp như vậy.

Em đi vào trong sân, nhẹ nhàng vuốt ve sách giáo khoa, mềm như vậy, môi hơi hơi mấp máy, đọc lên một đoạn tiếng Anh quen thuộc. Nước mắt rơi xuống, rơi lên trang giấy thô ráp, thấm ra thành một đóa hoa lớn.

Nước mắt giống như vỡ đê, trút xuống, làm thế nào cũng không ngừng được, người thiếu niên mặc áo sơ mi trắng, anh đang ở đâu? Em rất nhớ anh.

‘An Bình’. Em giống như nghe thấy giọng nói của anh, em ngẩng đầu, trong mắt đều là nước mắt, mơ hồ thấy có một người con trai mặc áo sơ mi trắng, đứng ở dưới tàng cây, khóe miệng hơi hơi cong, tươi cười lưu luyến.

Em có chút khó tin nhìn anh, không dám đi qua, sợ lúc em đi qua rồi, anh sẽ biến mất.

Rồi anh nhìn em, anh nói, 'An Bình, anh nhớ em'.

Rất cục, nước mắt em rơi như mưa, chạy như bay về phía anh, một bước cuối cùng, em vẫn mãi không dám bước qua, nước mắt làm mờ đôi mắt, em không xác định được, anh bây giờ, có phải là thật hay không. Thế nhưng em lại nhìn thấy nỗi nhớ nhung trong mắt anh, cuối cùng, anh đã nói, 'An Bình, anh rất nhớ em...'

Em liều lĩnh chạy lên ôm lấy anh, nước mắt thấm ướt trước ngực anh, rất cục khóc thành tiếng.

Người thiếu niên mặc áo sơ mi trắng, anh rất cục đã trở về.

Kiếp sau, thù sẽ không tắt điện thoại nữa

Tác giả: Dật Danh

Tốt nghiệp, cô gái nói với chàng trai: em muốn đi Bắc Kinh, Bắc Kinh giống như thung lũng Silicon ngay trong lòng Trung Quốc vậy, nơi đó có nhiều tiềm năng, tương lai rất dễ giàu.

Chàng trai nói: Anh sẽ về quê nhà ở Tứ Xuyên, nơi đó có nhiều tài nguyên thiên nhiên, nhiều người đẹp, sau này em giàu rồi không quan tâm anh, anh cũng dễ dàng tìm người khác.

Cô gái đắm nhẹ vào ngực chàng trai, cong cong cái miệng nhỏ, anh đúng là chỉ biết nghĩ tới người đẹp, hừ, cho dù sau này em không nhớ anh, anh cũng chỉ có thể nhớ em yêu em, không được tìm cô gái khác.

Chàng trai cầm tay cô gái, nhẹ nhàng hôn lên trán cô, nói, nha đầu ngốc, cha mẹ chúng mình đều ở Tứ Xuyên, em đi Bắc Kinh rồi, anh là con rể tốt, đương nhiên phải về quê chăm sóc ba mẹ vợ chứ.

Đôi mắt cô gái hơi phiếm hồng, ôm chặt chàng trai như muốn ở mãi trong đó, không bao giờ rời xa nữa.

Hai người tuy rằng cách xa nhau nhưng tình cảm không hề giảm bớt, sự tương tư chỉ có thể dựa vào sóng

vô tuyến để gửi tin nhắn, gọi điện thoại. Và truyền thông hai tình đã rất cố gắng cống hiến tài năng cho hai người họ.

Một ngày nọ, cô gái đọc được một câu chuyện trên mạng, truyện kể về một đôi nam nữ yêu nhau, mỗi lần gọi điện thoại, bên nam đều chờ bên nữ treo máy trước, sau khi cô gái ấy trải qua một chuyện đau khổ, cô mới phát hiện, người con trai yêu mình nhất trên đời là người mỗi lần gọi điện thoại luôn chờ mình treo điện thoại trước.

Cô luôn nhớ rõ câu chuyện đã khiến mình rơi lệ kia, tối hôm đó nói chuyện xong, cô nói với chàng trai: anh treo máy trước đi.

Chàng trai sững sốt, nói, nha đầu ngốc, gọi điện thoại còn tính cái gì ai treo máy trước hay sau nữa.

Cô gái làm nũng, nói, không chịu không chịu đâu, anh phải treo máy trước, anh không nghe sau này em không để ý tới anh nữa, để anh mất vợ luôn.

Chàng trai ngừng vài giây, cười khẽ, nói với nha đầu ngốc, anh sẽ treo trước vì tương lai không bị độc thân và khỏi lãng phí tiền điện thoại.

Cô gái nghe thấy tiếng chàng trai đã treo điện thoại, cô cười thoải mái, nói nhỏ trong lòng: anh yêu, em yêu anh, còn yêu anh nhiều hơn anh yêu em.

Từ hôm đó, mỗi lần hai người gọi điện thoại tới lúc chào tạm biệt, cô đều cầm điện thoại chờ chàng trai treo máy trước. Mà chàng trai chỉ cười dịu dàng nói cô nha đầu ngốc, rồi cúp điện thoại.

Thời gian trôi qua, cô gái hơi cảm thấy ủy khuất: anh biết không, hừ, mỗi lần em chờ anh treo điện thoại trước, em đang im lặng yêu anh, anh lại không hề biết. Cô muốn cho chàng trai xem câu chuyện đó để anh biết mình yêu anh đến cỡ nào để anh cũng có thể một lần chờ mình treo trước, khi đó bản thân sẽ cảm nhận được cảm giác được yêu, chắc rất tốt.

Cô gái cố nhịn, vì hạnh phúc của cô có ngọt ngào cũng có cay đắng, cô nghĩ: có thể dùng một cách độc đáo như vậy để yêu một người suốt đời, thì đó cũng là một loại hạnh phúc.

Giống như nhiều người sống xa nhà, cô gái trôi qua với những ngày tháng cũng không thoải mái lắm, may là cô sống trong phòng trọ so với nhiều người khác sống ở gác nhỏ thì tốt hơn nhiều, tóm lại thì điều kiện sống của cô cũng không tệ. Ý chí hào hùng ban đầu khi tới nơi này từ từ bị mài mòn chỉ còn lại một ít, một cô gái miền nam mạnh mẽ như cô cũng không oán hận cái gì chỉ là có thói quen thích làm nũng với bạn trai thôi.

Trị an ở khu trọ cũng không tốt lắm, thậm chí còn có một tên biến thái chuyên trộm “đồ nhỏ” của con gái.

Trước kia có một bạn gái cùng phòng, cô cũng không thấy gì, bây giờ cô bạn đó xin nghỉ về quê, một mình cô sống trong căn trọ có hai phòng ngủ một phòng khách thì cũng có chút cô đơn và sợ hãi.

Đêm đó, cô gái đang ngủ thì bị một đoạt âm thanh xột xoạt làm tỉnh giấc, cẩn thận nghe ngóng thì biết được âm thanh đó truyền ra từ cửa phòng. Cô nắm chặt góc chăn, co người thành một cục, không dám thở mạnh, bất tri bất giác nước mắt rơi thành hàng.

Đột nhiên, tay cô đụng tới chiếc điện thoại dưới gối, giống nhau bắt được vật cứu mạng, liền gửi tin nhắn cho chàng trai: anh yêu, em sợ.

Kỳ thật bạn trai đang ở Tứ Xuyên xa xôi, cho dù nhận được tin nhắn thì làm được gì? Huống chi hơn nửa đêm, chàng trai rất khả năng tắt nguồn đi ngủ rồi. Cô gái quên mất chuyện báo cảnh sát, trong thời khắc hoảng sợ nhất, cô gái chỉ nghĩ tới chàng trai thôi.

Chuyện làm cô gái vui nhất là, một giây sau khi tin nhắn được gửi đi, chàng trai liền gọi lại. Cô nhẹ nhàng nhấn nghe, trong điện thoại phát ra giọng nói dịu dàng của chàng trai: nha đầu ngốc, nhớ anh rồi hả?

Cô gái cố gắng nói nhỏ kể về việc cô đang ở một mình trong phòng và rất có khả năng bên ngoài cửa phòng đang có trộm, cô rất sợ.

Chàng trai an ủi cô gái đừng sợ, anh suy nghĩ một chút, nói với cô gái: em mở loa ngoài của điện thoại lên đi, mở volume lớn nhất, rồi từ từ đi tới cửa, đừng sợ, em yêu, tin anh, đừng sợ.

Cô gái cực kì thông minh, chàng trai vừa nói, cô liền nghĩ tới chàng trai có ý đồ gì đó: chàng trai lớn tiếng nói chuyện khiến cho người bên ngoài biết là trong phòng có con trai, tên trộm dưng có muốn làm gì thì cũng thức thời bỏ đi.

Cô gái nơm nớp lo sợ đi tới gần cửa, mở loa ngoài, chỉnh âm thanh mức tối đa, cô nói nhỏ vào điện thoại: được rồi, em đứng ngay cửa, cũng mở loa ngoài rồi.

Lúc này cô gái xác nhận bên ngoài có người, hơn nữa không phải một vì cô loáng thoáng nghe thấy tiếng họ nói chuyện.

Đang lúc cô gái sắp sửa không thể đứng thẳng nữa, trong điện thoại đột nhiên hô to một tiếng: ***, ai ở bên ngoài cửa phòng của mình vậy? Mấy đứa trong phòng dậy hết đi, có khách tới.

Trong không gian yên tĩnh, giọng chàng trai cao vút nhưng nghiêm nghị cũng khiến cô hết hồn. Nhưng hình như cũng có hiệu quả lắm, cô gái chỉ nghe thấy tiếng bước chân bùm bùm từ từ xa dần, xem ra là sợ quá bỏ đi rồi.

Cô gái thở nhẹ ra, chân mềm nhũn, ngồi bệt xuống đất.

Chàng trai đợi một lát, nhẹ nhàng hỏi: bảo bố người bên ngoài đi chưa?

Cuối cùng cô gái cũng khóc lên, nói vào điện thoại, anh yêu, em nhớ anh.

Cô gái còn đang hoảng sợ chưa bình tĩnh lại, chàng trai vẫn trấn an cô, đêm hôm đó, hai người đang cầm điện thoại nói chuyện đến sáng, cô gái kêu dừng đi, gọi lâu như vậy rất tốn tiền.

Chàng trai cười cười, nói đúng là nha đầu ngốc mà, cô gái nói, ngốc thì ngốc, có anh thích là được rồi, anh yêu gác máy đi, mất công sáng đi làm bị ông chủ K đầu nha.

Sau khi cúp điện thoại, trong lòng cô gái dâng lên cảm giác ngọ ngào, khi cô nghĩ tới chàng trai lại cảm thấy an toàn, nhưng cũng có chút không hoàn mỹ, chàng trai hình như đã hình thành thói quen cúp máy trước, lần này cũng không ngoại lệ, cô gái nghĩ rằng: anh tuy rằng rất tốt nhưng tóm lại anh cũng không yêu cô như người con trai trong câu chuyện kia yêu cô gái đó, anh không chờ em cúp máy trước.

Thời tiết bắt đầu nóng, cô gái thường mặc những cái áo thun không có túi nên thường quên mang điện thoại,

giống như lúc tan ca đi ăn cơm để quên điện thoại trên bàn làm việc, giống như đi chơi với bạn lại để quên điện thoại trong phòng trọ, mỗi lần cô về đều nhận được cuộc gọi nhờ hay tin nhắn của chàng trai, cũng chỉ có những lúc như thế này, cô mới có chút cảm giác công bằng: hừ, mỗi lần đều cúp máy em trước, không thể lúc này cũng nhận điện thoại của anh được, chỉ là trừng phạt nho nhỏ thôi, không được buồn nha, heo ngốc.

Ngày 12 tháng 5, một ngày bình thường như bao ngày khác, cô gái ở công ty làm việc trong khi đầu óc đang cố gắng chiến đấu với cơn buồn ngủ.

Sắp tới giờ tan ca, trong văn phòng truyền tới tin: đã xảy ra động đất, Văn Xuyên thuộc tỉnh Tứ Xuyên nằm ngay chấn tâm của trận động đất, nghe nói cường độ động đất mạnh như núi lửa phun trào vậy.

Cô gái hoảng sợ, theo bản năng đưa tay vào túi áo tìm điện thoại, quên mang!

Cô lập tức cầm lấy điện thoại trong văn phòng để gọi cho chàng trai, nhưng gọi mấy lần vẫn không liên lạc được, gọi tới số điện thoại nhà, vẫn là không thông, xem ra hầu hết phương tiện liên lạc với Tứ Xuyên bị địa chấn phá hư hết.

Một loại dự cảm xấu đột nhiên xông lên, lòng nóng như lửa đốt, cô gái không chờ tới lúc tan ca nữa lập tức ra khỏi văn phòng, kêu một chiếc taxi chạy thẳng tới

phòng trọ.

Mở di động ra, có hơn năm mươi cuộc gọi nhỡ, toàn bộ là chàng trai gọi tới, cô mở ra, còn có một tin nhắn chưa đọc:

Bảo bối, em yêu, nha đầu ngốc, dùng hết cả đời này để anh gọi em, nói yêu em, anh còn yêu em nhiều hơn so với em yêu anh.

Từ lần em kiên trì bắt anh treo máy trước, anh liền biết em đang xem qua câu chuyện kia rồi, nhưng, em yêu, anh muốn nói cho em biết, anh yêu em, yêu em còn nhiều hơn em yêu anh.

Kỳ thật anh cũng đã xem qua chuyện đó rất lâu rồi, đó là một câu chuyện đẹp, vì khi có điều tiếc nuối thì đó luôn đẹp, nhưng chuyện đó không thuộc về chúng mình, anh không cần cái loại đẹp đó, cái loại đẹp có khuyết điểm, anh không cần! Chuyện khắc cốt ghi tâm (nhớ suốt đời) chắc chắn kèm theo tê tâm liệt phế (đau khổ), anh tình nguyện hai chúng mình sống bình an cả đời, cũng không cần cái loại chuyện khắc cốt ghi tâm đó, anh chỉ muốn làm người bầu bạn với em suốt đời này, cùng nắm tay nhau sống đến già.

Anh không cần cái loại đẹp thê thảm đó, anh chỉ muốn hạnh phúc thật sự. Anh chưa bao giờ dám quên mang theo di động, anh sợ ngày nào đó em nhớ anh, nếu anh không mang di động, anh sợ em sẽ buồn bã giống anh lúc

này, đó như là thói quen vậy, cho dù đi toilet, anh cũng muốn mang theo trong túi; buổi tối anh chưa bao giờ tắt máy, mỗi đêm trước khi ngủ anh đều đổi một cục pin mới, mở vote lớn nhất, vì anh lo người nào đó buổi tối sợ quá không ngủ muốn tìm anh nói chuyện, nếu anh tắt máy, em ở nơi đất khách quê người càng cô đơn hơn.

Anh biết em bắt anh treo máy trước là vì em yêu anh, mỗi lần nhớ tới đều khiến anh cảm động muốn rưng rưng nước mắt; điện thoại của anh chưa bao giờ tắt trước, nhưng em không biết, đó là vì anh yêu em hơn, đừng trách anh không nói qua cho em biết, bảo bối của anh, vì anh muốn đợi đến khi chúng mình già đến nỗi thành yêu tinh anh mới nói cho em biết.

Nha đầu gối, xem ra anh không có cái phúc vận có thể làm bầu bạn với em tới già vì anh đã bị tảng đá này đè hơn hai giờ rồi, cả lưng vừa tê vừa đau, hình như anh có thể nghe thấy mùi máu mình đang chảy ra, bảo bối, anh không có cách nào tiếp tục đợi em nữa.

Em yêu, anh muốn nghe giọng em, anh cứ gọi cho em, vì sao em lại không tiếp vậy? Em yêu, em nghe thấy anh đang gọi em không? Em yêu, nơi này rất tối, anh lạnh quá, anh muốn em ôm anh.

Em yêu, em yêu của anh, bảo bối của anh, anh yêu em, ngay lúc này đây anh rất sợ, sợ sẽ phải chết, vì anh chưa thể nói lời tạm biệt em lần cuối. Nhưng anh càng lo em vì chuyện này mà thương tâm muốn chết, đừng như

vậy nha em, em yêu, anh đi rồi, em phải ở Bắc Kinh tìm một người chăm sóc mình, nơi đó có nhiều người thành công, nhiều cơ hội. Em là thiên sứ thánh thiện nhất trên thiên đường, không ai ở bên cạnh bảo hộ em, anh sợ em sẽ bị tổn thương.

Em yêu, hứa với anh, nếu có một người con trai nào yêu em như anh từng yêu em vậy, nhất định phải nhận điện thoại của người đó vì anh hiểu được nếu ở hoàn cảnh đó sẽ đau khổ đến mức nào.

Anh không thể hô hấp, bảo bối, hẹn gặp lại em, kiếp sau, anh nhất định làm chồng em!

Bảo bối, em yêu, nha đầu ngốc, anh muốn dùng hết cả đời này nói anh yêu em, anh yêu em, anh yêu em nhiều hơn tình yêu của em dành cho anh.

Nước mắt cô gái rơi như nước vỡ bờ, khóc đến không kịp hô hấp, cô ngửa đầu nhìn trời, nhắm mắt hai mắt hét lên:

Anh yêu, kiếp sau em vẫn làm vợ anh, em không bao giờ tắt điện thoại nữa...

Yêu anh, nhưng không thể nắm tay anh

Tác giả: Giang Nam Tiểu Diệc

Năm ấy, cô mới mười sáu tuổi, lần đầu tiên thích một bạn nam. Y không tính là rất cao, nhìn lịch lịch sự sự, nhưng rất thích đá banh, có một giọng nói trầm thấp rất dễ nghe, thành tích rất tốt, thường đứng nhất lớp. Mặc dù lúc ấy, yêu sớm không phải chuyện gì to tát lắm, gái kua trai càng không phải chuyện lớn, mà cô cũng không phải kiểu con gái hướng nội. Nhưng cô chưa từng có ý nghĩ đi thổ lộ với người ta, chỉ là muốn đứng xa xa dõi theo y là được rồi. Khi đó, cô thường giả bộ như tình cờ gặp hân và chào hỏi vài câu, chỉ như vậy cũng có thể khiến cô vui cả ngày, thường xuyên tan học không chịu về nhà mà chạy vòng qua vòng lại trên sân vận động, chỉ vì để ngắm y đá cầu.

Cô còn học xếp ngôi sao, mỗi ngày, viết những gì muốn nói với y lên tờ giấy kia, rồi xếp thành ngôi sao may mắn đặt vào một cái hộp lớn. Cô thường nhìn y rồi tưởng tượng, con trai như y chắc là thích kiểu con gái dịu dàng dễ thương, cô gái đó phải có một mái tóc dài đen mượt mà, một đôi mắt to tròn, khi vui sẽ hé miệng cười chúm chím. Tóc cô cũng đen nhưng chỉ ngang vai thôi, cô cũng có một đôi mắt to, nhưng mỗi khi cô cười to mắt sẽ híp lại.

Cô, mười chín tuổi, thi đậu một trường đại học không

nổi tiếng nhưng cũng không tệ lắm. Còn y thì vẫn phát huy như trước, thi được một trường đại học trọng điểm của thành phố. Cô ngồi xe lửa rời khỏi thành phố nhỏ mà mình đã sinh ra, trong lòng chỉ còn lại cảm giác nhớ y. Hai mươi mấy ngày gian khổ học quân sự ở đại học này cũng trôi qua. Buổi tối trước khi ngủ, các bạn gái đều tránh trong chăn vùng trộm gọi điện thoại cho bạn trai mình cùng nhau thể hiện nỗi tương tư. Nhìn dãy số quen thuộc ấy, cô cũng rất muốn rất muốn nhấn vào nút gọi nhưng thủy chung không thể nhấn xuống được. Mười chín năm qua, lần đầu tiên biết cái gì gọi là tưởng niệm, không ngờ, tưởng niệm lại là một cảm giác có thể khiến mình bất tri bất giác rớt lệ.

Bốn năm đại học không tính là quá lâu, một người hoạt bát đáng yêu như cô thì tất nhiên bên người chưa bao giờ thiếu người theo đuổi, nhưng cô lại lựa chọn độc thân. Có người hỏi nguyên nhân, cô chỉ cười nhẹ, nói: học quan trọng hơn. Cô cũng rất cố gắng học, chỉ vì muốn thi làm nghiên cứu sinh ở trường đại học kia. Bốn năm nay tóc cô không ngừng dài ra, cô không cắt. Có lần tham gia buổi gặp mặt bạn học cũ, khi mọi người nhìn cô, hai mắt tỏa sáng, một mái tóc dài đen mượt, đôi mắt to ngập nước khi ánh sáng chiếu vào nhìn như có mấy ngôi sao long lanh lên, làn da trắng hồng, thường xuyên hé môi cười, không còn chút nét gì dờ hời của ngày xưa. Khi y nhìn cô cũng không khỏi tâm động, nhưng lúc ấy tay y đang đặt trên một cái eo nhỏ khác. Cô thấy người con gái bên cạnh y còn ôn nhu quyến rũ hơn mình, phải cố lắm mới có thể chen đi sự mất mát trong lòng, cố gắng cười cười nói nói

với y.

Cô, hai mươi hai tuổi, thi đậu vào nghiên cứu sinh của trường đại học đó với thành tích cao nhất. Nhưng y không tiếp tục thi nghiên cứu sinh mà vào một công ty đầu tư, làm việc rất giỏi, trong vòng một năm tiền lương đã được sáu con số. Cô tiếp tục cuộc sống sinh viên đơn điệu thậm chí buồn tẻ, hơn nữa kiên trì độc thân. Một lần nghỉ lễ về nhà, vừa vào cửa mẹ liền kéo cô qua một bên, lời nói thắm thía, con gái àh, học là tốt. Dù sao là con gái thì cũng phải lập gia đình rồi sinh con, đây mới là kết quả tốt nhất. Cô gật gật đầu, về phòng sửa sang lại hành lý. Trong trong hành lý lấy ra một hộp ngói sao may mắn để lên giá sách. Trên giá sách còn có mấy hộp đã xếp đầy, vừa vặn sáu hộp.

Cô, hai mươi lăm tuổi, dựa vào cái bằng thạc sĩ và thành tích tốt của một trường đại học trọng điểm, rất nhanh cô tìm được một công việc tốt, tiền lương hơn vạn. Lúc này y đã tự mình mở công ty, quy mô càng làm càng lớn. Khi chi nhánh thứ ba khai trương, y kết hôn với thiên kim của một phó thị trưởng, song hỷ lâm môn. Cô tham dự hôn lễ long trọng này, nghe những người bên cạnh nói chú rể trẻ tuổi tiền đồ đầy hứa hẹn, tuần tú lịch sự, cô dâu gia thế hiển hách, vừa du học trở về, xinh đẹp như hoa, đúng là một đôi trời sinh. Cô thấy đường quan rộng mở trên khuôn mặt tươi cười của y, trong lòng cũng xuất hiện cảm giác hạnh phúc, không biết nụ cười của người con gái đẹp như hoa bên cạnh y có tươi giống mình không.

Cô, hai mươi sáu tuổi, cô gả cho một đồng nghiệp cùng công ty, hai người từ quen biết tới kết hôn chưa tới nửa năm, ngắn đến nỗi hai người chúng tôi cũng thắc mắc mình có yêu đương qua chưa. Cô yêu cầu hôn lễ càng đơn giản càng tốt và chỉ mời vài người bạn thân. Đêm đó cô uống rất nhiều rượu, lần đầu tiên uống rượu nhiều như vậy, không say nhưng ói rất nhiều. Tắm gương ở toilet bị hơi nước che phủ từ từ xuất hiện khuôn mặt mơ hồ, lần đầu tiên có cảm giác muốn khóc rống lên. Nhưng cuối cùng cô vẫn đè lại cảm xúc của mình cố sấm vai cô dâu hạnh phúc. Trong túi áo khoác có một ngôi sao may mắn mà sáng nay cô vừa xếp, trong đó viết: hôm nay, tôi gả cho người khác. Nhưng tôi biết, người tôi yêu chính là anh.

Cô, 36 tuổi, trải qua một cuộc sống bình thường. Một hôm, trên đường tình cờ gặp được một người bạn học cũ, nói chuyện phiếm vào câu lại biết được sự nghiệp của y đã thất bại, sau đó kích trầm trọng y suốt ngày trốn trong quán bar, vợ ly tử tán. Cô tìm suốt mấy ngày mới tìm được y trong một quán bar nhỏ. Cô không mắng y, chỉ là đưa cho y một quyển sổ tiết kiệm, bên trong là tất cả tiền dành dụm của cô, sau đó nói với y, tôi tin anh có thể bắt đầu lại.

Y mở sổ tiết kiệm ra, con số lớn đến nỗi làm y không tin vào mắt mình, những người được gọi là thân bằng hảo hữu chỉ cần nghe y nói ra hai chữ “mượn tiền” đều dùng ánh mắt lạnh lùng nhìn y rồi tránh đi, cô tính thế nào

cũng chỉ là một người bạn học cũ mà y đã quên tên, lại có thể hào phóng đến vậy sao? Cô cười mỉm, nói, bạn bè thì phải giúp đỡ nhau mà. Đêm đó, sau khi chồng cô biết chuyện, một bạt tay rất mạnh đã được vung ra, rồi hét lớn: trên trăm vạn một tiếng cũng không nói liền đưa cho thằng nó, cô nhìn trúng nó hả! Cô bị bàn tay kia đánh đến nằm trên đất, không khóc cũng không nói, càng không trả lời câu hỏi của chồng cô. Tuy rằng cô chưa từng thừa nhận với ai mình yêu y, nhưng cô cũng nhất quyết không nói câu cô không yêu y với bất kỳ ai.

Cô, bốn mươi tuổi, năm ấy công ty y đã trở thành một công ty có thể cạnh tranh với các tập đoàn lớn. Đêm đó y mang theo hai trăm vạn và giấy chuyển nhượng 10% cổ phần của công ty y tới nhà cô. Chồng cô vui vẻ nói không cần khách khí như vậy, bạn bè giúp đỡ nhau là chuyện nên làm, còn tay thì cầm viết ký tên lên tờ giấy chuyển nhượng cổ phần. Cô không nói gì, chỉ nói câu, không bằng ở lại ăn bữa cơm. Y không có lý do không đáp ứng. Đồ ăn bưng lên, y kinh ngạc phát hiện món ăn mình thích đều có trên bàn. Nhưng khi y ngẩng đầu nhìn về mặt bình thường gắp rau cho chồng con, trong lòng hơi thoải mái, cảm thấy mình suy nghĩ quá nhiều. Trước khi đi từ trong y lấy ra một thiệp mời, cười cười nói : hi vọng lúc đó mọi người có thể tới. Cô nghĩ y lại mở chi nhánh mới, lơ đãng, tiếp nhận rồi tùy tiện đặt trên sô pha. Tiễn y đi rồi xoay người quay về phòng bếp rửa chén, đột nhiên nghe tiếng nói của chồng, người có tiền liền phong lưu, câu nói này rất đúng nha. Nhìn bạn học cũ của em, nhanh như vậy lại cười người khác rồi. Tay cô run lên, đụng trúng vào cạnh

của cái chén vỡ, máu lập tức chảy ra, từng giọt từng giọt không ngừng rơi xuống. Cô nhìn một mảnh đỏ tươi, đột nhiên nhớ tới cái áo cưới của người con gái đẹp như hoa của mười lăm năm trước, chính là màu này.

Cô, năm mươi lăm tuổi, một ngày đột nhiên té xỉu trong nhà, đưa đến bệnh viện. Sau một đợt cuộc kiểm tra, về mặt bác sĩ trầm trọng, muốn gọi chồng cô vào nói chuyện. Dù sao cô cũng là một người thông minh. Gọi bác sĩ lại, cô rất chân thành hỏi, tôi còn sống được bao nhiêu ngày? Ba tháng, tình cảnh như vậy xuất hiện rất nhiều trong phim, không nghĩ tới ngoài đời cũng có những cảnh như vậy. Nhất quyết không chịu nằm viện, cô về nhà bắt đầu thay mình chuẩn bị hậu sự. Một người sống hơn nửa đời người, chỉ để lại lời từ biệt cũng rất bận. Nhận được tin tức thân bằng hảo hữu đều tới để gặp mặt lần cuối. Y là người cuối cùng tới. Cô nằm trên giường, thần trí đã bắt đầu mơ hồ, nhưng vừa nhìn thấy ngôi sao may mắn trên tay y, lập tức thanh tỉnh, hình như là hồi quang phản chiếu.

Đây là tặng tôi à? Cô chỉ chỉ ngôi sao may mắn đó, trên mặt lại lộ vẻ tươi cười. Y vội vàng trả lời, ah, uh, đúng vậy a. Đây là tôi mang đến tặng em.

Đúng là vô tâm trồng liễu, y vừa từ sân bay về được một cô bé của hội chữ thập đỏ tặng, lúc ấy y vội vã tới gặp cô, nhận xong cũng không biết là gì vội vội vàng vàng lên xe, một đường chạy thẳng tới đây. Cô tiếp nhận ngôi sao may mắn đó, nắm chặt, đặt trước ngực một hồi

lâu không buông. Cuối cùng, cô chỉ chỉ cái bàn bên cạnh, phía trên kia cũng có một ngôi sao may mắn, cái đó là tối qua cô dành hơn một tiếng đồng hồ mới xếp được, từ từ nói với y: trong phòng cũ của tôi, còn có ba mươi chín hộp ngôi sao may mắn. Chờ tới khi tôi hoả táng, anh đặt hết bình sao may mắn kể cả hai ngôi sao này hỏa táng chung với tôi, được không? Y còn chưa kịp trả lời, cô đã nhắm mắt lại, về mặt an tường.

Ngày cô hoả táng, y dựa theo nguyện vọng cô, y đem những bình sao may mắn đặt bên người cô, ba mươi lọ, không cẩn thận rơi mất hai ngôi sao, chỉ hai ngôi sao thì đâu ai phát hiện. Nhưng khi y xoay người, chợt phát hiện trên đất còn hai ngôi sao. Nhặt lên, y nghĩ, quên đi, coi như giữ lại làm kỷ niệm đi.

Y, bảy mươi tuổi. Một ngày, y đeo kính lão xem sách trong vườn. Đứa cháu bốn tuổi đột nhiên cầm hai tờ giấy nhỏ kích động chạy tới trước mặt y, reo lên, ông nội ơi, ông nội ơi, dạy cháu chữ này đi. Y nâng đỡ mắt kính để nhìn rõ chữ trên tờ giấy, Kiệt, hôm nay cậu mặc cái áo màu xanh rất đẹp nha. Còn có, con số 6 này tôi cũng rất thích, ha ha. Y nhíu nhíu mày, hỏi cháu, hai tờ giấy nhỏ cháu tìm được ở đâu vậy? Đây không phải là tờ giấy đâu, đây là hai ngôi sao nhỏ mà ông đặt trên bàn sách đó. Cháu mở ra thì thấy trong đó có chữ nha! Y sửng sốt, lại nhìn tờ thứ hai, Kiệt, có một loại hạnh phúc là có một người có thể khiến mình liều lĩnh đi yêu người đó cả đời. Có một loại hạnh phúc là có một người có thể khiến mình liều lĩnh đi yêu người đó cả đời. Y nhớ kỹ, nhớ kỹ, lệ rơi đầy

mặt.

Là ai đã mang đôi giày tuyết đó đi?

Tác giả: Trương Tiểu Nhân

Đây không phải là một câu chuyện tình yêu lãng mạn, mà chỉ là một câu chuyện nhẹ nhàng rất thực tế.

Tôi và A Chính chia tay ba năm trước.

Buổi tối trước hôm chia tay, chúng tôi đánh nhau.

Đó là lần đầu tiên tôi lôi anh ra khỏi giường, anh đẩy tôi ra.

Tôi kéo tóc anh, cũng giật cái kính của anh xuống.

Anh tức giận, đẩy ngã tôi xuống đất.

Tôi điên tiết lấy cái ghế gỗ trước tủ quần áo ném anh.

Trán anh bị ném trúng, chảy ra máu tươi.

Anh không nhin nữa, nhảy khỏi giường, bắt lấy hai tay tôi.

Túm lấy cả người tôi, ném lên giường.

Chúng tôi đều kinh ngạc về độ dã man và thô bạo của

nhau.

Một đôi nam nữ được dạy dỗ đàng hoàng, cuối cùng lại dùng vũ lực giải quyết?

Trong chuyện tình cảm, đối với oán trách của một người, ngoài việc đánh người kia ra, có lẽ thật sự không còn cách nào để giải tỏa.

Tôi và A Chính quen nhau trong công việc, mười năm trước, tôi và anh cùng làm trong một tòa soạn. Tôi vừa tốt nghiệp đại học khoa báo chí tuyên truyền, làm phóng viên cho một tờ nhật báo, đó là một tờ báo khá uy tín. A Chính là biên tập của tôi, anh vào trước tôi 6 năm, cũng là đàn anh của tôi.

Tôi rất ngưỡng mộ A Chính, anh là một phóng viên vô cùng xuất sắc, anh dạy tôi rất nhiều thứ, nhưng lúc đó anh ấy đã có bạn gái. Cô gái kia là phóng viên thuộc tòa soạn khác, bọn họ là đồng học, cô ấy cũng là một phóng viên rất xuất sắc.

Tôi không dám thổ lộ với A Chính, mấy tháng sau, anh chia tay với bạn gái, nghe nói cô ấy đã yêu một anh chàng phóng viên cơ quan thông tấn nước ngoài, hơn nữa còn muốn kết hôn. Nhưng A Chính không có thời gian đau khổ, ngay lúc đó, phó tổng biên tập phái anh và tôi đến London phỏng vấn.

Chúng tôi tới London, năm ấy, thời tiết lạnh vô cùng, London có tuyết rơi, tôi mang đủ loại quần áo chống rét, còn có cả một đôi giày tuyết, một người bạn có kinh nghiệm nói cho tôi biết trời tuyết chỉ đi dày da thì không đủ ấm đâu, da bàn chân sẽ bị nứt, cũng rất dễ bị trượt. Nhưng A Chính chỉ đi một đôi giày thể thao bình thường, tôi thấy anh ấy trượt chân trên nền tuyết đến hai lần.

“Anh không sao chứ?” Tôi đỡ anh dậy.

“Không sao, không sao.” Anh xấu hổ.

Tôi nghĩ, da chân anh vài ngày nữa nhất định sẽ bị nứt, tôi thấy anh đi càng ngày càng vất vả.

“Anh đi giày số mấy?” Ngày phỏng vấn tôi hỏi anh.

“Số 7. Sao cô lại hỏi chuyện đó vào lúc này?” Anh hỏi tôi.

“Không có gì.” Tôi đáp.

Hôm sau, trước khi đi phỏng vấn tôi sang bách hóa mua cho anh một đôi giày tuyết số 7.

Về đến khách sạn, anh đang đứng trong đại sảnh chờ tôi.

“Cô đi đâu đấy? Chúng ta bị muộn rồi.” Anh xụ mặt nói.

“Anh thay đôi giày này trước đi, nếu không chân anh sẽ hồng vì lạnh mất.” Tôi đưa đôi giày tuyết kia cho anh.

Anh nhìn đôi giày tuyết, rất cảm động.

“Cô...cô không cần phải vậy, bao nhiêu tiền?” Anh ngượng ngùng hỏi tôi.

“Là quà thôi, anh mau thay đi, chúng ta bị muộn rồi.” Tôi giục anh.

Anh tháo đôi giày thể thao xuống, tôi thấy mắt cá chân anh đã có những vết nứt dài.

“Đôi khi, tôi nghi ngờ anh cố tình dày dạn mình chịu khổ để quên nỗi khổ thất tình.” Tôi nói với anh.

Anh ném đôi giày thể thao vào sọt rác, không để ý tới tôi.

Tôi nhìn anh đi đôi giày tuyết kia trên nền tuyết, trong lòng cảm thấy rất thỏa mãn.

Ngày cuối cùng ở Anh, không phải đi phỏng vấn, chúng tôi tham quan sông Thames.

“A Chính, anh đã quên cô ấy chưa?” Tôi hỏi.

“Tại sao lại hỏi thế?” Anh hỏi tôi.

“Không có gì.” Tôi không có dũng khí nói cho anh biết tôi thích anh, “Tại tôi không muốn nhìn thấy anh uể oải như vậy thôi.”

Anh lấy một cái khăn quàng cổ màu lam đậm từ trong túi ra đưa cho tôi, nói: “Tặng cô.”

Tôi không ngờ anh sẽ mua quà cho mình, tôi hỏi anh: “Anh mua khi nào?”

“Cô đừng để ý!” Mặt anh đỏ bừng.

Tôi quàng khăn lên cổ, hỏi anh: “Đẹp không?”

“Đẹp.” Anh nhìn tôi đáp.

Chúng tôi bước chậm bên bờ sông Thames, ở Anh, tình yêu của chúng tôi bắt đầu.

Tôi thường cảm thấy mình không xứng với A Chính, cuộc sống đại học ba năm của tôi là mơ màng, A Chính học nhiều hơn tôi gấp ngàn lần. Anh có tài văn chương, tôi rất sợ anh sẽ yêu một cô gái khác có điều kiện tốt hơn tôi, vì vậy tôi tự nói với mình, tôi phải cố gắng, làm một

người phụ nữ xứng với A Chính.

Sau ba năm yêu nhau, tôi và A Chính có một ít tiền, chúng tôi nhìn trúng một căn hộ nhỏ ở North Point, quyết định mua để tương lai kết hôn. Khi đó, tôi muốn gả cho A Chính, A Chính cũng nói sẽ lấy tôi.

Ngày đầu tiên chuyển tới, A Chính ôm tôi đi vòng quanh phòng ngủ và phòng khách, đi tới ban công, anh làm bộ muốn thả tôi xuống đường, tôi nói với anh: “Được! Anh giết em đi, anh giết em, sẽ không còn ai yêu anh như vậy nữa.”

Anh ôm tôi, anh không muốn tôi không còn yêu anh.

Cuộc sống ở chung rất vui vẻ, tôi vẫn tưởng ở cùng nhau sẽ làm ảnh hưởng tới tình cảm, nhưng chúng tôi không có vấn đề này, mà là một vấn đề khác.

Nửa năm sau khi sống chung, có một tờ báo mới sắp được xuất bản, tổng biên tập Hồng Nhạ Bình là đồng nghiệp cũ của A Chính, anh ta tìm A Chính muốn anh sang chỗ anh ta, tiền lương gấp đôi hiện tại, cũng bảo anh mang mấy phóng viên qua, A Chính cân nhắc rất lâu, tiền lương tuy rằng rất cao, nhưng A Chính lo nhờ tòa báo kia không kinh doanh tốt, phải đóng cửa, anh sẽ thất nghiệp. Anh trước giờ là một người suy nghĩ tường tận, huống hồ anh cũng nhớ tình cũ, không nỡ rời khỏi tòa soạn. Nhưng suy nghĩ của tôi lại hoàn toàn trái ngược với anh, tôi cho

rằng đây là một cơ hội hiếm thấy, chúng tôi nên nhân lúc tuổi trẻ mà xông pha một lần.

A Chính cuối cùng cũng đưa ra quyết định anh cho là sáng suốt, anh ở lại, còn tôi đến tờ báo mới làm việc, nếu lỡ như tờ báo kia ế ẩm, tôi thất nghiệp, thì vẫn còn tiền lương của anh, còn nếu nó thành công... Thật ra anh chưa từng nghĩ tờ báo đó sẽ thành công, nhưng anh không thuyết phục được tôi, nên đành phải để tôi thử.

Tôi làm biên tập ở tờ báo mới, không còn A Chính giúp đỡ, rất nhiều chuyện tôi phải tự quyết định, tôi muốn làm một nhà báo xuất sắc như A Chính.

Dự đoán của A Chính đã sai, tờ báo mới vô cùng thành công, lượng tiêu thụ còn vượt qua cả tờ báo trước kia tôi công tác.

Bây giờ, bọn họ đương nhiên sẽ không còn cần A Chính nữa.

Tôi được Hồng Nhạc Bình khen ngợi, anh ta dìu dắt tôi, cho tôi cơ hội, cho dù có lúc mắng tôi té tát như hắt nước vào mặt, nhưng tôi cũng học được không ít. Cách thức xử lý tin tức của anh ta rất tuyệt tình, hoàn toàn khác với A Chính, bởi vậy A Chính thường xuyên phê bình chúng tôi, rồi sau đó chúng tôi sẽ cãi nhau.

Bởi vì biểu hiện xuất sắc, ba năm tôi thăng chức tăng

lương đến mấy lần, trong ngành cũng có người khen ngợi, tôi rất vui, bởi vì khoảng cách giữa tôi và A Chính đã gần lại, trước kia hay có người nói sau lưng là tôi lợi dụng anh, bây giờ tôi đã chứng minh được mình không lợi dụng anh. Tôi muốn cho mọi người biết, tôi xứng với A Chính. Khi đó A Chính đã là phó tổng biên tập.

Cũng là khi ấy, tôi phát hiện ra vấn đề giữa tôi và A Chính, anh nghi ngờ Hồng Nhạch Bình theo đuổi tôi.

“Không có chuyện đó đâu.” Tôi nói.

“Vậy tại sao cậu ta muốn đề bạt em?” Anh hỏi lại tôi.

Tôi rất tức giận, A Chính nói như vậy là không thừa nhận khả năng của tôi, anh cho rằng tôi làm được như vậy là nhờ vào sắc đẹp.

“Anh vẫn luôn coi thường em.” Tôi mắng anh.

“Không phải.” Anh biện hộ cho mình.

“Trước kia là anh quyết định.” Tôi nói.

“Anh biết.” Anh đáp, “Anh cũng không thể ngăn cản em đi yêu người khác.”

“Không.” Tôi ôm anh nói, “Em chỉ thích mình anh.”

“Anh cũng vậy.” Anh ôm chặt lấy tôi.

Sau đó, anh không còn nghi ngờ tôi và Hồng Nhạ Bình nữa.

Một năm sau, tôi lại được cơ hội phát triển. Hồng Nhạ Bình quyết định rút khỏi báo giới, thành lập một công ty cổ vấn quan hệ xã hội, đó là một mối làm ăn rất có tiềm lực, anh ta tìm tôi làm đối tác.

Tôi bàn bạc với A Chính, anh phản đối.

“Đang yên đang lành làm biên tập, sao lại muốn đổi nghề?” Anh hỏi.

Khi đó tôi đã chán ghét cái cảnh làm phóng viên ngày ngày đi đưa tin thảm kịch nhân gian.

“Làm phóng viên thì có tương lai gì?” Tôi hỏi lại anh, “Mở công ty quan hệ xã hội có thể kiếm bộn tiền.”

“Từ khi nào em đã trở nên thực dụng như vậy?” Anh cười lạnh.

“Còn anh tới khi nào mới chịu thực tế hơn một chút?” Tôi hỏi lại anh.

“Anh không thích tiền như em.” Anh nói.

“Cho nên mười năm anh vẫn chỉ làm một công việc.”
Tôi buột miệng nói.

“Đúng vậy, anh không phải là một người đàn ông biết kiếm tiền, em đi tìm một người khác biết đi.”

“Em không có ý này.”

“Em muốn làm gì thì tùy em.” Anh không bàn bạc với tôi nữa.

Tôi đồng ý cùng mở công ty quan hệ xã hội với Hồng Nhạ Bình, tôi nghĩ A Chính sẽ từ từ chấp nhận sự lựa chọn của tôi.

Việc làm ăn của công ty còn tốt hơn cả dự kiến của tôi, sau bốn tháng đã kiếm được tiền. Thời gian tôi gặp A Chính cũng ngày càng ít đi.

Ngày đó, anh phải lập tức tới Bắc Kinh, một phóng viên khi đang phỏng vấn ở Bắc Kinh thì bị bắt. Mỗi lần A Chính ra khỏi nhà đều là tôi sắp xếp hành lý cho anh, đêm hôm đó, ngay cả thời gian sắp xếp hành lý cho anh tôi cũng không có.

“Anh đi đây.” Anh nói một tiếng rồi ra khỏi nhà.

Khi đó là mùa đông giá rét, Bắc Kinh chắc đang có

tuyệt, tôi chợt nhớ tới đôi giày tuyết tôi mua cho anh khi ở Anh, tội vội lục tũ giày tìm đôi giày tuyết đó, mang cho anh. Tôi đuổi đến đường, anh đã lên xe taxi.

Tối hôm A Chính từ Bắc Kinh về, da chân bị nứt, tôi cảm thấy rất áy náy.

“Tại sao anh không mang đôi giày tuyết kia theo?” Tôi nén giận hỏi anh.

Anh không để ý tới tôi, nằm lên giường nhắm mắt lại.

Tôi vào phòng tắm lấy một chậu nước ấm giúp anh rửa chân, đây là lần đầu tôi rửa chân cho đàn ông.

“Em làm gì thế?” Anh ngồi dậy hỏi tôi.

“Rửa chân cho anh.” Tôi cúi đầu lấy khăn mặt lau chân cho anh, nói với anh: “ Rửa chân đã, sau đó bôi thuốc mỡ.”

Tôi vừa rửa chân cho anh, vừa không nhịn được khóc, tôi nhớ tới lúc tôi mua đôi giày tuyết kia cho anh, nhớ rõ khi anh cởi đôi giày thể thao ra, trên chân đầy những vết nứt dài. Nhiều năm như vậy, tại sao chúng tôi lại đi đến tình trạng này, tôi luyến tiếc.

Anh tóm lấy hai tay tôi, nói: “ Đồ ngốc, đừng khóc.”

“Chúng ta sẽ ở bên nhau tới già đúng không?” Tôi hỏi anh.

Anh gật đầu.

Nhưng lời hứa của anh không thể thực hiện được. Sự nghiệp của anh trì trệ không tiến, sự nghiệp của tôi lại có thể nói như mặt trời ban trưa, tiền lương của tôi ở công ty quan hệ xã hội, còn có cả hoa hồng, mỗi tháng có thể lên tới 10 nghìn tệ, gấp đôi của anh.

Những người trước kia cho rằng tôi không xứng với A Chính, cũng nhìn tôi với cặp mắt khác.

Tôi muốn đổi một căn nhà lớn hơn, nhưng A Chính phản đối.

“Vì sao phải đổi? Anh thích nơi này.” Anh nói.

“Anh không biết là nơi này quá nhỏ sao?” Tôi cãi anh.

“Anh không có tiền.” Anh nói.

“Có thể dùng của em.” Tôi đáp.

Không ngờ những lời này của tôi lại chọc trúng anh.

“Vậy tự em chuyển đi.” Anh nói.

“Anh muốn em đi?” Tôi hỏi anh.

Anh không trả lời tôi.

Chúng tôi nằm trên giường, cả đêm quay lưng lại với nhau không nói câu nào.

Chuyện đổi nhà gác lại, nhưng số lần chúng tôi cãi nhau càng ngày càng tăng. Mỗi lần tôi vui vẻ nhắc tới công việc của tôi với anh, anh luôn lạnh lùng thản nhiên nói: “Khoảng cách giữa chúng ta càng ngày càng xa.”

Không có giúp đỡ, không có cổ vũ, có lẽ anh chưa từng ngờ tới, tôi cố gắng là vì muốn xứng với anh, tôi không muốn thua bạn gái trước kia của anh.

Buổi tối nào đó ba năm trước, chúng tôi lại thảo luận về chuyện đổi nhà.

“Chúng ta phải đổi nhà, đồ của em đã không còn chỗ để rồi.” Tôi nói với anh.

Anh nằm trên giường đọc sách, mắt điếc tai ngơ với lời tôi nói.

“Anh có nghe không?” Tôi hỏi anh.

“Nếu muốn chuyển thì em tự chuyển đi.” Anh cũng không thèm nhìn tôi lấy một cái.

“Ý anh là anh muốn chia tay đúng không?” Tôi tức xì khói.

“Dù sao anh cũng không xứng với em.” Anh đáp.

Tôi vô cùng tức giận, lôi anh khỏi giường, anh đẩy tôi ra, chúng tôi bắt đầu đánh nhau, chúng tôi đã hai tháng không quan hệ.

Tôi không khóc, anh thật sự làm tôi đau, nhưng tôi không chịu chảy xuống dù chỉ một giọt nước mắt.

“Chúng ta chia tay đi!” Tôi nói.

Anh không phản đối.

Tôi bán ngôi nhà tôi và anh cùng mua đi, sau khi trả tiền vay ngân hàng, chuyển một nửa số tiền còn lại vào tài khoản của anh, từ nay về sau chúng tôi không còn liên quan gì nữa.

Năm đầu tiên sau khi chia tay, ngay cả bạn bè chúng tôi cũng không làm được.

Năm thứ hai sau khi chia tay, anh giới thiệu một vụ làm ăn cho tôi, chúng tôi thỉnh thoảng liên lạc điện thoại, tôi biết anh đang qua lại với một cô gái. Cô gái đó ít hơn anh

10 tuổi, là thư kí của một người bạn của anh, tôi đã thấy cô ấy một lần. Cô gái đó rất ngưỡng mộ A Chính, giống như tôi năm đó ngưỡng mộ A Chính. Nhưng khác là, cô ấy không cảm thấy mình không xứng với A Chính, cô ấy không cho rằng A Chính cần một người phụ nữ cũng xuất sắc như anh.

“Anh ấy là một người đàn ông rất xuất sắc.” Cô ấy nói với tôi.

Trước kia tôi cũng biết A Chính là một người đàn ông rất xuất sắc, tôi nghĩ mình là một cô gái nhỏ bé, tôi cố gắng làm việc là vì anh, tình yêu là động lực sinh tồn của tôi. Tiếc rằng điều A Chính cần, không phải là một người phụ nữ xuất sắc trong cái lồng nhỏ bé như tôi, mà là một người phụ nữ không có dã tâm, thậm chí không có chí tiến thủ.

Năm thứ ba sau khi chia tay, A Chính nói với tôi, anh muốn kết hôn.

“Cô ấy muốn danh phận, anh cũng không còn trẻ nữa.” A Chính vừa gãi đầu vừa nói.

Tôi quên, anh đã 38 tuổi.

“Chúc mừng anh, anh có định mời em uống rượu mừng không?” Tôi hỏi anh.

“Em rảnh không?” Anh hỏi tôi.

“Đây là lần đầu tiên em uống rượu mừng của người yêu cũ, em nhất định sẽ đến.”

“Có một việc, anh vẫn canh cánh trong lòng.” A Chính nói.

“Chuyện gì?”

“Hôm đó đánh em, anh xin lỗi.” Anh nói

“Em đánh anh trước.”

“Anh không nên đáp trả.”

“Lúc ấy không thể không đáp trả.” Tôi cười nói.

Anh cũng cười.

Tiệc cưới của A Chính cử hành ở khách sạn Tsim Sha Tsui, hôm nay A Chính diện rất đẹp. Trước kia khi ở bên nhau, tôi cũng từng ao ước hôn lễ của chúng tôi, tôi chỉ nghĩ tới tạo hình cô dâu của mình, nhưng chưa từng nghĩ tới chú rể sẽ như thế nào.

Quà mừng tôi tặng cho A Chính là một bức tranh, có thể treo trong phòng khách. Tôi đã nghĩ rất lâu nên tặng gì cho anh, cuối cùng ích kỉ nghĩ muốn tặng tranh, để nhà

anh vĩnh viễn có một thứ gì đó thuộc về tôi.

Hành lang ngoài phòng tiệc, tôi gặp A Chính.

“Cám ơn em đã tới tham dự hôn lễ của anh.” Anh nói với tôi.

“Có một chuyện, em quên mất...” Tôi nói.

“Chuyện gì?”

“Đôi giày tuyết kia, là anh cầm, hay là em cầm, khi chuyển nhà lộn xộn quá, em quên mất.” Tôi nói.

“Là anh cầm.” Anh đáp.

Có lẽ là tôi không cam chịu, tôi cảm thấy A Chính vẫn còn yêu tôi, anh vẫn chưa quên đôi giày đó.

Tôi vẫn chưa nói cho A Chính biết một chuyện, tôi đã quay về mua lại ngôi nhà của chúng tôi ở North Point, thường đứng trước ban công, nhớ tới lúc anh ôm tôi, tôi vẫn luôn tin rằng, sẽ không có ai yêu tôi như anh nữa.

Đứng ở ban công, tôi hy vọng Hong Kong sẽ có tuyết rơi, như vậy A Chính có thể đi đôi giày tuyết tôi mua cho anh.

Ảo cảnh kết thúc giấc mộng phù sinh

Tác giả: Doãn Phù Ngữ

"Kết thúc một giấc mộng, sau khi tỉnh lại vẫn còn muốn tiếp tục sống."

[Kiếp trước]

"Uống một chén canh Mạnh Bà, bình phẩm một hồi hồng trần huyền ảo."

Kiếp trước, ta là Sào vương phi Dương Di, có lẽ thân thể có chút thê lương, Nhưng hôm nay ta tin tưởng một câu nói, nếu Thượng Đế đóng cửa của người một cánh cửa, nhất định sẽ vì người mà mở một cánh cửa khác

Đó là triều Đường phồn hoa, lúc này, Đường Thái Tông Lý Thế Dân còn đang tại vị, không thể không nói, vị hoàng đế này chăm lo việc nước, ở trên bờ cõi Hoa hạ này phát huy tài năng vô tận của mình.

Ta sinh ra trong một gia đình không bần cùng cũng không giàu có, khi đó, Đường Thái Tông còn chưa lên ngôi vua. Phụ thân và nương đều là những nông dân cần cù thành khẩn, gia đình cũng thập phần hạnh phúc mỹ mãn. Nhưng là, ở năm ta mười sáu tuổi, mọi việc đều thay đổi, phụ thân mẫu thân

lần lượt chuyển thể, một mình ta không nơi nương tựa, hoàn hảo, phụ thân và mẫu thân cho ta một dung mạo tuyệt hảo, đây là vốn liếng duy nhất để ta có thể sinh tồn.

Từ khi đến Thiên Hương Lâu, hết thầy đều trở nên như cảnh trong mơ, từ trước, ta cho rằng thanh lâu nữ tử tất cả đều là bán mình, tất cả đều là đồ hạ lưu, mà thời điểm ta chân chính đến nơi đây, mới phát hiện, lời đồn bên ngoài không phải thật.

Bán thân hoặc bán nghệ, tú bà đều trưng cầu ý kiến, nơi này tỷ muội ở chung cũng tốt lắm, rất nhiều người đều xinh đẹp tuyệt luân, nếu như đem mỗi một cá nhân đều so sánh thành một đóa hoa tươi, như vậy, nữ tử nơi này muốn so hoa tươi đẹp hơn, càng có khả năng thể hiện ra tính cách cùng diện mạo vốn có như hoa.

Ta vốn chỉ là bán nghệ, tú bà cho định cho ta giá tiền rất cao, bởi vì ta có một thân xác tốt.

Mỗi ngày xướng lên hai lần, cách hai ba ngày múa một khúc, gảy khúc đàn tranh, đây là việc thanh lâu nữ tử bán nghệ phải làm, bất quá, như thế vòng đi vòng lại cuộc sống cũng quả thực có chút chán nản. Nhưng, tại Thiên Hương Lâu ta cũng coi như ăn ngon mặc đẹp, nhưng lại đột nhiên biến thành danh mãn kinh đô hoa khôi.

Ngày ấy, có một công tử, đem ta chuộc thân, đưa ta về phủ đệ của hắn, không cho người nào mắng ta, liếc mắt một cái liền nhìn ra chỗ bất đồng của hắn, người kia là Lý Nguyên Cát. Một đêm mưa rền gió dữ, hôm sau, hắn đem ta lập thành vương phi. Năm ấy, ta hai mươi ba tuổi.

Huyền Vũ Môn có biến, hắn chết, ta cao cao tại thượng vương phi lại biến thành dân đen. Năm ấy ta đã tròn ba mươi tuổi. Trở lại Thiên Hương Lâu, tú bà đột nhiên không chịu tiếp nhận ta, sợ ta gây phiền toái cho bà.

Đến đường cùng ta trở về núi, bắt đầu làm ruộng, chăn thả, vốn định cứ như vậy sống hết cuộc đời này, chấm dứt tâm nguyện. Nhưng ai từng nghĩ đến, lúc này hoàng đế Lý Thế Dân lại đem ta triệu vào trong cung, sau khi đem ta lâm hạnh liền bỏ mặc. Nhưng hắn hắn là nhớ tới Lý Nguyên Cát ở trên cao, cho ta cái phong hào, Dương phi.

Tiểu cung nữ giúp ta tìm một cái dải lụa trắng, ta đem dải lụa ấy buộc lên xà nhà, ta phân phó tiểu cung nữ, ta chết, liền đưa ta xuống dưới, đem lụa trắng buộc bên hông tay, thay cho ta bộ giá y đỏ lửa, đó là thời điểm ta gả cho Lý Nguyên Cát, một ngày vợ chồng trăm ngày ân nghĩa, cuộc đời này, ta chính là thê tử của Sào vương Lý Nguyên Cát.

Tiểu cung nữ giúp ta chải tóc, trang điểm dung nhan giống như đang ngủ. Sau đó, ta được táng mai bên người Lý Nguyên Cát, cảm thấy mỹ mãn.

Một bộ trang phục như lửa đỏ đi trên đường dưới hoàng tuyến, bĩ ngạn hoa nở xinh đẹp. Câu Nại Hà đầu tựa như có một người đứng ở nơi đó, hắc mặc chiến bào uy vũ, nét mặt tươi cười nhìn ta, ta đi lên phía trước, chậm rãi dặt tay hắc, lặng yên nói: "Vương gia, Dương Di cuộc đời này chỉ là thê tử của người." Hắc nở nụ cười, không nói gì thêm nói.

Hắc dắt ta đều đến Tam Sinh Thạch, dùng trường kiếm bên hông, viết lên Tam Sinh Thạch: Lý Nguyên Cát, Dương Di.

Nội nước trước mặt Mạnh Bà dao động, đó chính là canh Mạnh Bà trong truyền thuyết, hắc đem một chén đưa cho ta, ta mỉm cười, chậm rãi uống. Uống xong canh Mạnh Bà, tựa như thấy rõ trong cuộc sống phàm trần vụn vặt, nhìn thấu hồng trần, toàn bộ tâm nguyện đều đã thành, ta cùng hắc nắm tay, đi vào luân hồi, thân ảnh đại hồng sắc kia biến mất, thân hình uy vũ của hắc biến mất.

[Kiếp sau]

Làm nữ nhân thế kỷ hai mươi mốt, sẽ thượng phòng chính hạ phòng bếp, bận rộn hết việc nhà đến việc cơ quan. Ta là Dương Di, phó giám đốc của

công ty đa quốc gia này. Kiếp trước toàn bộ rành rành trước mắt, Lý Nguyên Cát, người ở nơi nào? Ta ở Bắc Kinh chờ người.

“Mọi người hoan nghênh Tổng tài của công ty XX chúng ta, Lý Nguyên Cát.” Thân hình thẳng đứng ánh vào mi mắt, tóc mái trước mắt có chút che khuất ánh mắt, đôi mắt hoa đào quét qua khắp mọi người, cuối cùng tập trung trên người ta. Hắn vừa đến đã khiến cho mọi người nhiệt liệt thảo luận, nói hắn đẹp trai thế nào, tuổi trẻ đầy hứa hẹn thế nào... Lời tán dương nối liền không dứt, làm ta nghe được cảm thấy không nói được gì đến cực điểm. Sau khi tan tầm, hắn đi tới, chào hỏi ta:

“Xin chào, tôi là Lý Nguyên Cát, cô chính là phó tổng tài Dương Di tiểu thư?” Ta mỉm cười ra hiệu.

“Nếu không ngại, tôi muốn mời tiểu thư ăn bữa cơm được không?” Ta gật gật đầu.

Hắn lựa chọn một nhà hàng Tây, nhìn thân ảnh hắn, ta mơ hồ nhớ tới mấy trăm năm trước nắm tay ta đi vào đạo luân hồi Sào vương Lý Nguyên Cát, bọn họ ngay cả tên cũng giống nhau.

“Đệ đệ của Đường Thái Tông Lý Thế Dân, con thứ tư của Lý Uyên cũng tên là Lý Nguyên Cát.” Ta mở miệng nói, ta thử hắn, hắn có còn trí nhớ của kiếp trước hay không?

“Sào vương phi của Lý Nguyên Cát là Dương thị, tên đầy đủ Dương Di.” Hắc nói xong, nhiên khoe miệng giương lên.

Ta có chút hưng phấn, không kìm nổi hỏi: “Anh còn nhớ rõ? Nguyên Cát?”

“Dương Di, Anh đương nhiên nhớ được, cuộc đời này, giống như ai lúc trước vào Diêm Vương điện, bước lên Cầu Nại Hà, còn ở trên cầu chờ người kia.”

Ta gật gật đầu, trong mắt tràn ngập kích động. Lâu rồi chưa từng kích động như thế.

Uống một chén canh Mạnh Bà, khán phá hồng trần thế gian, trên Tam Sinh Thạch lưu lại tên, kiếp sau vẫn sẽ làm phu thê. Bĩ ngạn hoa còn nở rộ ở trên đường hoàng tuyền, thần thái Mạnh Bà vẫn hiền lành như cũ. Hết thủy bất quá chỉ là phù sinh một hồi hư ảo trong mơ mà thôi.

Biết mấy tương tư

Tác giả: Huyền Tuyết

Lá khô xôn xao buông cành, trăng tàn gió sớm nơi nao.

Vọng trông tin từng hồi, đêm nay biết mấy tương tư.

Mưa thu, mưa thu.

Gió tây cuốn đi nửa tấm lòng. [\[1\]](#)

Chương 1

Mùng tám tháng bảy, năm Sùng Đức thứ hai.

Bên tai bỗng vang lên tiếng trẻ con khóc nỉ non, ta nheo mắt, tầm nhìn hơi mơ hồ, tuy chưa kịp nhìn thấy diện mạo của đứa nhỏ, ta đã xúc động đến mức không kìm được nước mắt.

“Chúc mừng hoàng thượng, chúc mừng Thần phi nương nương sinh được bát a ca!”

Bát a ca?! Bát a ca?! Một góc trong lòng thoáng run rẩy.

Tình cờ vậy sao...

“Bát a ca, bát a ca! Bát a ca của ta!” Nụ cười của chàng quen thuộc như vậy, tựa như chúng ta cùng trở lại tháng năm xưa, chàng vẫn là bát a ca năm đó. Chàng túm chặt lấy tay ta, run run nói: “Con ta! Rốt cuộc ta cũng có con rồi!”

Mệt mỏi nặng nề khiến ta không thể nặn ra được một nụ cười, nhưng nét cười của chàng vào giờ phút này lại chính là sức mạnh duy nhất của ta. Ta cười thanh thản, yếu ớt khép mắt lại, “Tốt quá, bát a ca... Tiểu bát...”

Nhưng nước mắt lại cuồn cuộn trào ra, không thể kiềm chế.

“Hoàng Thái Cực... là bát a ca đó.” Chàng nghe thấy tiếng thổn thức của ta, chậm rãi quay đầu nhìn, cặp mắt đen sắc sảo nheo lại, dường như đã biết được điều gì, nhưng vẫn kiên quyết đến ngang ngược. “Du Nhiên, cảm ơn nàng.” Sau đó đột nhiên cau mày. “Du Nhiên, nàng khóc ư?”

Thế giới bỗng trở nên nhạt nhòa, hai gò má của ta lạnh dần, ta muốn vươn tay ôm chặt lấy chàng, nhưng không có nổi một chút sức lực.

Chàng ngỡ như rất gần, lại có vẻ rất xa.

Ta cần rằng, cảm giác được sự bi thương đang ngưng kết trong không khí, áp lực tới mức không thể trốn tránh.

Là bát a ca, tiểu bát... Rất xin lỗi, Hoàng Thái Cực, là bát a ca.

Chương 2

Hai mươi tám tháng giêng, năm Sùng Đức thứ ba.

Khi tuyết rơi, Quan Thư cung không còn tiếng trẻ con khóc.

Mưa tuyết ngập trời, ánh dương tàn mát.

Thế giới của ta ngập trong bão tuyết gió lốc, đêm còn dài như vậy, trong lòng lại trống rỗng. Không còn hơi thở mùi sữa của đứa nhỏ đáng yêu kia, tã lót trên chiếc nôi đưa đột nhiên đỏ đến chướng mắt, tựa như máu thịt đỏ thẫm, là màu sắc của sự sống.

Đứa nhỏ này là xương trong xương, máu trong máu của ta!

“Con ơi...” Ta lão đảo bổ nhào vào chiếc nôi đang đưa hờ hững. Một cơn gió mạnh đẩy sập cửa sổ, ánh trăng thanh lãnh hiện lên sáng muốt, như sữa như tuyết, như lụa như khói. Ta chợt nhớ tới ngày hôm qua còn ẵm đứa nhỏ trong lòng, ta ôm nó, vuốt ve tóc tơ của nó, hát dân

ca cho nó nghe.

“Du du trát, ba bố trát, sói tới rồi, hổ tới rồi, mau mau leo tường đến đây thôi.

Du du trát, ba bố trát, tiểu a ca, mau ngủ đi, a mã xuất chinh phạt mã rồi.

Đại hoa linh tử, nhị hoa linh tử, hai người nhà mình cùng lập công trạng.

Tiểu a ca, mau ngủ đi, hai người nhà mình cùng lập công trạng.

Du du trát, ba bố trát, ơi đêm tối, ơi đêm tối, đừng ban cho quá nhiều tháng xuân.

Du du trát, ba bố trát, tiểu a ca, ngủ đi thôi.

Du du trát, ba bố trát, tiểu a ca, ngủ đi thôi...”[2]

Gió đêm lùa vào, ta chỉ thấy tê buốt thấu linh hồn.

Đại diện hoang vắng, nhưng nghe kỹ lại loáng thoáng thấy tiếng lạt ma tụng kinh rầm rì, ta ngơ ngác nhìn bóng người loạng choạng bước vào cửa, chàng thấy ta liền giật mình, hồi lâu không dám tiến lên.

Ta vịn trên nôi đưa, búi tóc rối bù, tua rủ màu vàng

buông thõng xuống hai tai, từng sợi từng sợi chầm chậm phe phẩy.

“Hoàng Thái Cực, chàng nghe đi, ồn quá. Mấy lát mà này làm con chúng ta không ngủ được. Sáng mai dậy muộn mất, mà chàng còn phải vào triều...”

“Du Nhiên.” Chàng hơi lão đảo, giọng nói nghẹn ngào đột nhiên vang lên trong đại điện. “Đừng nói nữa, để đứa nhỏ yên giấc đi thôi.”

Ta kinh ngạc nhìn chàng, đầu óc trống rỗng, cảm thấy tiếng tụng kinh quanh quẩn không dứt, từ rì rầm trở nên to dần, ồn ào phiền không chịu nổi. Bọn họ, bọn họ muốn ép ta phát điên, thế giới không còn con của ta muốn ép ta phát điên...

Ta vội vã nhào về phía trước, siết chặt cổ áo choàng của chàng, cảm thấy đây là cây bèo trôi dạt duy nhất cứu mạng ta!

“Hoàng Thái Cực! Chàng bảo bọn họ câm miệng lại đi! Bảo tất cả bọn họ cút thật xa cho ta!” Ta dốc sức nghênh mặt gào lớn. Dường như chỉ ngẩng đầu như vậy mới có thể giúp nước mắt không chảy xuống, mới có thể che dấu đau thương của ta. “Con ta, con của ta!”

“Du Nhiên! Du Nhiên! Còn có ta, nàng còn có ta!” Hoàng Thái Cực áp đôi môi lạnh như băng vào trán ta, ta

cảm giác được sự run rẩy chưa từng có ở chàng, sợ hãi và đau đớn thấm sâu vào linh hồn, tàn phá cả hai chúng ta.

“Hoàng Thái Cực, ta chỉ có chàng, chỉ có chàng...” Ta dựa vào gò má phải của chàng, nước mắt rơi xuống rất nhanh, nhưng vẫn không lạnh bằng đại diện bi thương lặng người này. Lệ của chàng lăn xuống má, khẽ lướt qua mắt ta.

Yêu và đau, không sánh bằng bánh xe khổng lồ của vận mệnh...

Chương 3

Tháng chín, năm Sùng Đức thứ sáu.

Muốn đuổi theo binh kỵ, tuyết lớn ngập cung đao.[\[3\]](#)

Người ở xa ngàn dặm ngoài thành Tùng Sơn, tập hợp thiên quân vạn mã.

Đao thương vang dội, chiến mã rền vang, trống trận ầm ầm, quân kỳ phất phới.

Ta ngồi một mình trong Quan Thư cung, nhàn nhã ngắm hoa nở hoa rơi trước đình, chầm chậm nhìn theo mây cuộn mây tan trời xa.

Thân thể ta đã kiệt sức khó cử động, giày vò đau ốm

khiến cho cả thể xác và tinh thần đều tàn tạ, chỉ còn tương tư vẫn xé ruột xé gan. Ngày ngày trông mong Hoàng Thái Cực trở về, hừng đông chớp mắt hóa thành tịch dương, ta đột nhiên phát hiện mình đã quá mệt, quá mệt mỗi rồi.

Từ Đông Ca đến Jarud lại đến Hải Lan Châu...

Trời cao đối xử không tệ, ta chưa từng tưởng tượng được mình lại may mắn có một cuộc đời như vậy, có thể trải qua tình yêu khắc cốt ghi tâm như vậy.

Có lẽ, đã đến thời khắc cuối cùng.

Vị Ương bưng chén thuốc, còn chưa đến gần, ta đã cố ngăn cơn choáng váng để cử động, phất tay hướng nàng.

Ta biết đây là ngày cuối cùng, nhưng e rằng người đưa tin do Triết Triết phái đi mới đến Tùng Sơn thôi...

Ta cố vực lại sinh lực, cầm bát thuốc Vị Ương đem tới, một ngụm nuốt xuống.

Dưới sự ngạc nhiên của Vị Ương, ta đứng dậy, để nàng giúp ta đi dạo mấy vòng quanh Quan Thư cung. Những chuyện năm xưa dứt khỏi cuộc sống lạnh lẽo, để lại một vệt băng giá, hóa thành di sương.[\[4\]](#)

Một nhúm tóc đen rơi xuống sau khi chải đầu buổi sớm

lạc lõng trong góc tường, dần dần meo mốc, dùng hàm ý thương thuyết cùng ngâm vịnh lắng đọng của mình mà tiêu trừ thời gian.

Từng mảnh từng mảnh ký ức cùng chàng, năm tháng đó chớp mắt đã là nửa đời của chúng ta.

Tiện tay cầm lấy một quyển thơ, là chàng để lại trước khi đi.

“Ta là khách sầu chốn nhân gian, hiểu quân có gì lệ tung hoành, giữa tiếng đoạn trường niệm bình sinh.

Hồi tưởng chuyện xưa tiêu hồn nhất, mười năm vết tích mười năm yêu.

Nháy mắt bàng hoàng hồn cảm lặng, mấy thừa đau đớn qua, ký ức giục giã rơi tàn.

Sầu vương đầy đất không người hỏi, từng sợi xiết lòng đau.

Dịu dàng, một nỗi thương tâm ngỡ như họa, khóc hết thêm gió đổ đêm mưa.

Đau lòng khắp chốn, bụi trần lấm đàn ngọc.

Hứa hẹn gặp gỡ, nỉ non buổi xế chiều. Nơi nào tiêu thối, đưa tình tình thoảng qua.

Ngày ấy nhận thức, mà nay đoạn tuyệt, khờ dại đếm sao xuân.

Lòng nuôi tiếc, tiếng sáo vọng réo rắt, từng khúc khắc khoải.

Lệ trong cạn, nắm tay ai cũng nợ đa tình.”[5]

Đây vốn là bài từ của Nạp Lan Dung Nhược mười mấy năm sau, đêm đó ta nỉ non bên tai chàng, không ngờ chàng còn nhớ để ghi lại.

Chàng luôn luôn thông minh hiểu học, vừa nghĩ đến gương mặt của chàng, ta chợt nở nụ cười.

Lơ đãng nhìn thấy nét cười của mình trong gương, bỗng chốc quên cả thời gian.

Có lẽ việc ta xuyên không là một sai lầm. Nếu thân thể này của Bộ Du Nhiên không còn nữa, Hoàng Thái Cực, tình duyên của chúng ta sẽ chấm dứt như vậy sao?

“Có thể được thiên hạ, có thể mất thiên hạ...”[6]
Truyện thuyết tốt đẹp này đưa ta đến bên chàng, chàng là của ta, ta cũng là của chàng!

“Nương nương?” Vị Ương vỗ nhẹ lên vai ta, ta hoàn hồn, không ngờ đã vào đêm.

“Canh mấy rồi?”

“Canh một.” Vị Ương dè dặt nhìn ta, hồi lâu mới nói tiếp: “Nương nương, hôm nay tinh thần của người rất tốt!”

Ta cười, đột nhiên mùi máu nôn nao trong ngực. Cổ họng nóng như thiêu đốt, ta nôn ra một ngụm máu.

Sắc mặt Vị Ương trắng bệch, ta nhìn không đành lòng, đáng ra không nên dọa nàng như vậy. Muốn an ủi vài câu, chỉ tiếc đầu óc mê man.

Ta sợ hãi cả kinh, bi thương tràn ra không thể dẫn xuống.

“Vị Ương, muội muội ngoan.” Ta cười. “Giúp ta trang điểm được không?”

Hình như nàng cũng hiểu được, nhìn thẳng vào ta, cuối cùng đỏ mắt bắt đầu chải đầu.

Ta trở lại như năm đó khi lần đầu đến đây, mặc kỳ trang[7] mới đỏ thắm, thân áo thêu tám con phượng màu sắc, phượng ở giữa, xen lẫn là vài đóa mẫu đơn. Mẫu đơn mang sắc hòa nhã mà thanh lịch, phối đa màu điểm lệ. Kết hợp với khăn tay màu vàng tơ, đi hài thêu hoa, lại ngóng ra ngoài điện.

“Nương nương, canh hai rồi.” Vị Ương đột nhiên khóc thành tiếng.

Mí mắt bỗng nhiên nặng như treo ngàn cân, ta chậm rãi nói: “Ta mệt quá, Vị Ương, dìu ta lên giường.”

Ta nặng nề nằm xuống, huyết khí cuồn cuộn trong lồng ngực.

“Không còn một hơi thở...” Ta nhìn chăm chăm vào cửa điện, nước mắt rơi xuống như mưa. “... Biết an thân gửi phận nơi đâu.”[\[8\]](#)

“Nương nương...” Vị Ương quỳ rạp xuống đất, gào lên nức nở, một vài cung nhân xung quanh cũng im lặng quỳ xuống. Ta đưa mắt nhìn lên, chỉ thấy một khoảng đen kịt.

“Hoàng thượng... mau trở lại...” Ta thì thào, trước mắt hiện lên cảnh Hoàng Thái Cực giục ngựa trên đường. Nhưng sắc máu đỏ thẫm lại nhuộm màu, ta nhớ đến diện mạo của con, không khỏi thở dài.

Khi trống canh ba vang lên, đèn lụi, hoa rơi, người mất.

“Quan quan thư cữu, tại hà chi châu, yếu điệu thực nữ, quân tử hảo cầu.” Ta thều thào những lời cuối cùng, cảm thấy khung cảnh trước mắt dần dần ảm đạm. “Yếu điệu thực nữ, ngụ mị cầu chi. Cầu chi bất đắc, ngụ mị tư

phục.”[9]

Hóa ra, tình yêu của chúng ta bất giác đã cất tiếng vĩnh hằng.

Đêm đã khuya, lá khô xôn xao buông cành, trăng tàn gió sớm nơi nao. Vọng trông tin từng hồi, đêm nay biết mấy tương tư.

Mưa thu, mưa thu. Gió tây cuốn đi nửa tấm lòng.

[1] Tác phẩm ‘Nhu mộng lệnh’ của Nạp Lan Tính Đức (hay còn gọi là Nạp Lan Dung Nhược).

[2] Bài dân ca của người Mãn Thanh: ‘Du du trát’ là khẩu ngữ của Mãn Thanh dùng để dỗ trẻ con. ‘Ba bố trát’ là tiếng Mãn dùng để gọi cưng trẻ con. ‘Linh tử’ là lông công cài trên mũ của quan lại triều Mãn Thanh.

[3] Muốn đuổi theo binh kỵ, tuyết lớn ngập cung đao: Trích từ ‘Tắc hạ khúc’ của Lô Luân thời Đường, thể hiện tinh thần anh hùng chủ nghĩa, ý chí chiến đấu sục sôi.

[4] Di sương: ‘Di’ ở đây là những thứ do người chết để lại, ‘sương’ là sương sớm.

[5] Tác phẩm ‘Hoán khô sa’ của Nạp Lan Tính Đức.

[6] Có thể đoạt thiên hạ, có thể mất thiên hạ: Lời tiên

đoán về thân thể của Đông Ca, đệ nhất mỹ nữ của tộc Nữ Chân.

[7] Kỳ trang: Trang phục của người Mãn Thanh.

[8] 'Không còn một hơi thở, biết an thân gửi phận nơi đâu': Nguyên văn là 'Nhất khẩu khí bất lai, khứ hà xử an thân lập mệnh?'. Đây là một câu Phật ngữ, từng xuất hiện trong bộ phim 'Thiếu niên thiên tử', Đồng Ngọc Phi hay hỏi Thuận Trị câu này, ông đã trả lời 'Không còn một hơi thở, an thân gửi phận giữa sông núi.' (Nguyên văn: 'Nhất khẩu khí bất lai, khứ sơn thủy gian an thân lập mệnh.')

[9] 'Yếu điệu thực nữ, ngụ mị cầu chi. Cầu chi bất đắc, ngụ mị tư phục': Trích từ bài 'Quan thư' của Kinh Thi, có ý nghĩa: Nữ tử xinh đẹp thiện lương, năm mơ cũng mang những tưởng niệm của mình. Nàng không thể theo đuổi được tình yêu, ngày đêm tưởng niệm trong lòng.

P.S. Truyện ngắn '**Biết mấy tương tư**' là ngoại truyện Huyền Tuyết viết cho Độc bộ thiên hạ (Tác giả Lý Hâm). Bộ này là Thanh xuyên, nữ chính xuyên không từ hiện đại về thời nhà Thanh, trở thành Hải Lan Châu và yêu Hoàng Thái Cực (vị vua thứ hai của nhà Thanh). Nếu mọi người chưa đọc thì thử nhé, đây là một trong những bộ Thanh xuyên kinh điển đấy.

'**Độc bộ thiên hạ**' có chính văn HE, dừng ở đoạn hai nhân vật chính hạnh phúc bên nhau sau nhiều sóng gió, tuy nhiên ngoại truyện lại là SE, vì theo đúng lịch sử, Hải

Lan Châu chết năm 32 tuổi, và chỉ 2 năm sau đó Hoàng Thái Cực cũng chết theo. Phần ngoại truyện không đề cập nhiều đến cái chết của Hải Lan Châu mà chủ yếu là về sự thương nhớ của Hoàng Thái Cực và sự thay đổi trong triều đình sau cái chết của hai người. Vì thế, 'Biết mấy tương tư' sẽ giúp độc giả hình dung được phần nào tâm tình của Hải Lan Châu trong thời khắc cuối cùng của cuộc đời.

Buổi thi

Tác giả: Du Bính Nhân Gian

Tám giờ hai mươi phút sáng chủ nhật, La Duy thông thả bước vào phòng 302.

Phòng học rộng rãi mà hàng ghế đầu không được mấy người. Ngày hôm nay hiếm khi nhân số đột ngột tăng thế này, từ cửa đã có thể cảm thấy luồng hơi nóng hừng hực.

Khó có thể thấy hơn 60 người tụ tập lại một cục như vậy, chẳng khác đám dơi sợ ánh nắng đều lánh cả ra cuối lớp. Ấn đường đẹp đẽ của La Duy nhìn lại.

“Thi mở sách cũng không cần ngồi sát thế chứ!” Giảng viên trẻ tuổi cười nhàn nhạt, gõ mạnh lên bàn, “Các vị tản ra, chuyển ra sát tường đi, chuyển lên chỗ trống này, chuyển...” Phòng học mất cân đối, nhanh chóng có trật tự như bàn cờ.

Lấy đề và giấy thi ra khỏi phong bì, phân phát xuống dưới, căn dặn vài điều chú ý, tám giờ ba mươi cuộc thi chính thức bắt đầu.

Đâu là kỳ thi kết cấu máy tính, là một môn bình thường đến không thể bình thường hơn trong trường. Có điều, nếu có người lúc này đi ngang qua, chắc chắn sẽ bị cảnh tượng trong phòng bắt mắt. Giảng viên ngồi trên bục

giảng rất trẻ tuổi anh tuấn, mà bên dưới, đều là các bác trung niên thân hình đã bắt đầu như trái lê mập mạp mỡ hôi đầm đìa làm bài.

Họ đương nhiên không phải sinh viên của trường. Bọn họ là nghiên cứu sinh, dùng chút thời gian sau khi đi làm kiếm một bằng thạc sĩ. Đừng xem bọn họ ngồi đây ngoan ngoãn như đám tiểu học mà lầm tưởng, thường ngày ở cơ quan họ đều là những vị tai to mặt lớn gọi gió hô mưa cả.

La Duy cầm tờ danh sách, nhìn một lượt. Trí nhớ hẳn tốt, chỉ cần điểm danh một lần là có thể nhớ cả tên lẫn người đến tám mươi phần.

“Vương Vũ, Chu Diễm Hồng, Hàn Phong...” Vừa xác nhận học sinh, vừa đánh dấu bên cạnh tên, số lượng được đánh dấu tăng dần.

“Triệu Đại Vĩ...” Giảng viên La nhìn người đàn ông ục ịch trước mặt, ông ta đang cầm một xấp giấy photo quay tứ tung, phát đề đã mười phút rồi, nhưng phần tên tuổi vẫn còn để không.

La Duy gõ gõ lên giấy thi của người đó, nói: “Ghi rõ số báo danh nhé, trong lớp có người cùng tên mà.” Rồi lập tức quay lại dặn mọi người cẩn thận ghi tên họ vào.

Phải nói thêm, người tên Đại Vĩ có nhiều thật, từ tiểu học, cơ sở, trung học, đại học, rồi đến khi đi làm, gặp bạn

bè, đi dạy... thế nào cũng gặp hai ba người. Huống chi họ Triệu lại là họ đông nhất thiên hạ, thế nên xác xuất lại càng lớn. Nghĩ tới đây, khuôn mặt nghiêm túc của La Duy chợt có mảng ấm áp, "Triệu Đại Vĩ..." Có điều, chút ấm áp này cũng không tồn tại lâu, chỉ chớp mắt đã không còn thấy.

Trong danh sách có 65 người, hiện tại vắng hai, trong đó có một người tên Triệu Đại Vĩ. Vắng thi, tất nhiên phải học lại, hơn nữa cái người Triệu Đại Vĩ này La Duy đi dạy năm buổi thì vắng bốn. Theo quy định của trường, vắng mặt không phép ba lần thì không được thi. Thế này cũng tính hẳn "có lý do" đi!

Nhưng việc này làm sao có thể cứng nhắc được, nếu thực sự nghỉ ba buổi thì không được thi, vậy hơn nửa số người ngồi đây đều phải học lại rồi. Hơn nữa, nguyên tắc của La Duy là chỉ cần có khả năng thì không cần đi học, dù sao bắt những vị đã có tuổi này dành thời gian nghỉ ngơi tới lớp đã là không dễ dàng. Có điều, hôm nay thi cũng không tới, thì không còn cách nào rồi.

Giảng viên trẻ tuổi còn đang do dự có nên đánh dấu "vắng" cho hai người kia không, thì, cửa phòng học bị một người đẩy ra, mắt La Duy phút chốc sáng ngời.

Một người đàn ông rất đẹp trai đi thẳng vào phòng học, âu phục xa hoa vừa vặn tôn lên dáng người cao thẳng, tay trái còn đang vắt một chiếc áo măng-tô xám, tay phải cầm bút máy, tóc đen dày rối bời, trông có vẻ rất

vội vã. Thấy giảng viên La trên bục giảng, người này thoát run lên, gương mặt đẹp đẽ nở nụ cười lấy lòng.

La Duy cố tình không thèm để ý tới vẻ nịnh nọt đấy, gương mặt vẫn rất nghiêm túc, chỉ hơi nhếch một bên lông mày lên, nhẹ nhàng hỏi: “Tới thi?”

Người đàn ông kia thấy lấy lòng không được, thôi tươi cười, khế gặt đầu. Giảng viên trẻ tuổi cầm bút đánh dấu xuống tờ danh sách, sau đó lấy một tập đề và giấy thi, đi xuống bục giảng.

Nhìn bốn phía mỗi người đều cầm đến bốn năm tập tài liệu, anh chàng đến muộn thầm nghĩ: Không ổn rồi! Vừa mới xuống máy bay cái gì cũng không mang! Suy nghĩ một chút, anh ta chọn ngồi xuống cạnh một gã có vẻ chuẩn bị chu đáo nhất.

Nhưng còn chưa đặt mông xuống, từ trên bục giảng đã vang lên một giọng lạnh lùng vang lên, “Học viên Triệu Đại Vĩ, anh ngồi lên bàn thứ nhất đi!” Kiên định, quyền uy, không cho phép trái lời.

Ông béo ngồi sau giật mình một cái, rồi ngơ ngác nhìn giảng viên trẻ tuổi. La Duy giờ mới nhớ mình ra lệnh không có rõ ràng lắm, cười với ông béo: “Không phải anh! Là anh ta!”

Ánh mắt mọi người thoáng chốc rời khỏi giấy thi tập

trung lên người đàn ông đẹp trai kia. Vì mọi người đang ngồi dẫn ra theo trật tự sắp xếp của phòng thi, nên rất dễ nhìn thấy vị trí của Triệu Đại Vĩ, chỗ đó nổi bật chẳng khác gì con tướng trên bàn cờ vua cả. Không còn cách nào khác, đành ngồi vào chỗ trống đó.

Buổi thi sột soạt tiếng giờ sách, vẻ mặt mỗi người đều có vẻ rất khổ sở. Vẻ mặt này và vẻ mặt hân hoan sung sướng lúc họ nghe giảng viên tuyên bố là thi mở sách hoàn toàn đối lập. La Duy ngẫm vui vẻ, thi mở sách mới là thi trình cao nhất, anh thừa nhận là mình chơi có phần ác, nhưng từ trước đến giờ các kỳ La Duy dạy đều thi mở sách. Mà theo tiêu chuẩn của anh, nếu không chăm chú nghe giảng, có sách cũng không chắc đã có đáp án. Đương nhiên, tự bản thân có năng lực thì không tính.

Đối với một kẻ không mang sách, không đi học, không năng lực, triệt để “ba không” như Triệu Đại Vĩ mà nói, thì xem chừng nửa giờ đồng hồ này cũng không quá khổ sở. Người này cầm bài thi lật trước lật sau, quay bút, nhìn trời, ngó đất, lại ngược bảng đen. Đến tận mười rưỡi, người thứ hai từ dưới lên nộp bài, anh ta cũng liền đưa bài thi cho thầy giáo.

La Duy ôm tập bài thi về phòng làm việc, lật qua xem một chút. Tuy đáp án không phải là loại dễ dàng tìm được trong sách, nhưng những người này cũng kém quá.

Mấy năm nay anh vẫn nghe lời giáo sư dạy bảo, cư xử với nghiên cứu sinh thật cẩn thận, nhưng hôm nay nguyên

tắc sắt thép đó gặp nóng rồi. Khẩu hiệu là nghiên cứu sinh nghiêm chỉnh học tập theo quy định của trường học, nhưng dạy tại chức chỉ là một cách kiếm tiền của trường. Dùng hai ngày thứ sáu thứ bảy, mỗi ngày tám tiếng học hết lịch trình bình thường của một học kỳ, cả mình giảng còn không xong, học viên tại chức làm sao tiếp thu được. Đây là sự đáng buồn của giáo dục đây, La Duy thầm lắc đầu bất đắc dĩ.

Mang theo bài thi và một ít tài liệu, La Duy rời khỏi giảng đường, chuẩn bị về nhà.

Mới ra khỏi cổng trường chưa được trăm mét, thì một chiếc Pegoet 307 màu xám bạc tấp sát vào. La Duy không thèm để ý, nhưng chiếc xe cứ như bị anh hút lấy, anh đi chậm, cái xe kia cũng không đi nhanh.

Cứ thế mãi, đi hết gần ba bốn trăm mét đường, giảng viên trẻ tuổi mới dừng bước, mắt lạnh nhìn về phía tài xế xe. Xe cũng đã ngừng, kính phản quang hạ xuống, lộ ra gương mặt đẹp đẽ của người tài xế. Khuôn mặt tươi cười xán lạn, đôi mắt như có ánh sáng chiếu rọi và làn da sạm màu khiến người này trông tràn ngập năng lượng. Tóc đen trên trán đã được cẩn thận chải chuốt, giờ sáng bừng trước mắt La Duy.

Có điều thầy thì có uy nghiêm của thầy, anh dùng giọng điệu không vui không buồn hỏi: "Học viên Triệu Đại Vĩ, có việc gì sao?"

Triệu Đại Vĩ phát hiện hôm nay sự tình không thuận, nên bao nhiêu đòn sát thủ lôi ra tất, mà xem chừng với thầy giáo một chút cũng không linh nghiệm? Thế nên dùng chiến lược đi tắt đón đầu, ra vẻ vô tội, hơi ngại ngùng lại mong chờ nói: “Muốn... mời thầy đi ăn, được không?”

Trong chớp mắt, giảng viên La bị vẻ mặt thiên biến vạn hóa của người này khiến cho ngẩn ra, trong phút dao động, suýt nữa thì lộ ra sơ suất, kiềm chế lại, khóe miệng hơi nhếch lên, “Hối lộ sao?”

“Không phải, không phải, ta không đi học, thi không được là đáng đời. Đây chỉ là mời ăn thôi, mời ăn thôi!” Cái tên mặt dày đã lên kế hoạch sẵn phụ họa theo.

Tuy biết không chỉ đơn giản là mời ăn, nhưng La Duy chỉ cần nghe nửa câu đầu của hắn, đáy lòng đã có chút đắc ý. Bản thân cũng đã thỏa mãn rồi, “Khách sạn Sơn Tây, được chứ?”

“Không thành vấn đề! Lên xe!” Triệu Đại vĩ lập tức hưng phấn, dường như toàn thân đều đang phát ra ánh sáng chói mắt.

Mà không ai thấy, khi vị giảng viên trẻ tuổi mở cửa vào xe, đôi môi tuyệt đẹp đã nở nụ cười đủ cướp mất hồn bất cứ kẻ nào.

Pegoet 307 chạy hai rồi ba vòng, từ Hải Điền đến Triều Dương, cuối cùng dừng dưới một khu dân cư nhỏ. Hàng cơm xe dừng lại trước nhỏ đến đáng thương, mặt tiền có một bảng hiệu đã có mấy chữ màu đỏ đã mờ “Quán mì Sơn Tây”.

Hai người một trước một sau đi vào, hiểu ý nhau ngồi xuống chỗ đối diện cửa sổ. Tiệm ăn không lớn, người lại không ít, Triệu Đại Vĩ hô lớn: “Bà chủ à, cho một canh trứng gà, một đĩa dưa chuột, hai bát mì xào, không ăn tỏi!”

Nghe không cho tỏi, bà chủ đã biết là khách quen rồi, vui vẻ ngừng đầu bắt chuyện với hai thanh niên anh tuấn: “A, anh em các người đã lâu không đến rồi! Chờ một chút, có ngay đây!”

Hai người liếc nhau, rồi cùng quay lại nở nụ cười sáng ngời với bà chủ. Bà chủ đồng loạt bị hai người nhìn đến nóng rực, tốt bụng tặng thêm ít đậu hũ.

Triệu Đại Vĩ rút một cây đũa nhét vào trong miệng, cười với La Duy: “Em nói xem, bà ấy thích ai trong chúng ta hơn?”

La Duy thôi cười, lườm tên tự cho mình là tuấn tú một cái, nhặt nhổ nói: “Hai chúng ta thân nhau lắm sao?”

“Duy Duy, đừng thế mà! Anh nhận anh sai rồi còn

chưa được sao?" Triệu Đại Vĩ đặc ý một phút, đã quên La Duy vẫn còn đang tức giận.

"Nhỏ miệng lại!" Mỹ nhân trừng mắt một cái đủ khiến máu trong người Triệu Đại Vĩ đông lại.

"Vâng! Vâng!" Triệu Đại Vĩ gật như gà mổ thóc, "Thầy La, đừng giận mà!"

"Ồ? Giận chuyện gì đây?" Giảng viên trẻ tuổi nhếch mày lên, phóng ánh mắt sắc như dao nhìn đối phương.

"Anh không dám kéo dài ngày công tác nữa..."

"Còn gì không?" Thêm một dao.

"Anh không dám trốn giờ của thầy nữa..."

"Gì nữa?" Lại tiếp một dao.

"Anh không dám nộp giấy trắng nữa..."

"Hết rồi?" Dao nào cũng trúng mục tiêu.

"... Lúc đón em... không dám cho xe xuất hiện trong bán kính ba trăm mét quanh cổng trường..."

Cô bé bán hàng vừa đúng lúc mang đồ ăn tới, mùi thơm tràn ngập. Triệu Đại Vĩ cầm lấy một bát cẩn thận

người, xác định không có tội, mới cầm lấy bình dấm, đổ cho đủ, mới đưa tới trước mặt La Duy.

“Ăn đi! Không có tội.” Tuy thầy La không nói, nhưng học sinh Triệu cũng biết mình đã hoàn toàn được tha thứ, nên mặt đầy ý cười, phảng phất như mặt trời ban trưa đã chiếu lên mặt hắn, rồi bị dội lại, tỏa ra ánh sáng bảy màu.

La Duy trong ngực ấm áp, cuối cùng cũng nở nụ cười với người trước mặt. Nụ cười thật nhẹ, nhưng cũng khiến người nhìn anh kích động vô cùng. Triệu Đại Vĩ cảm thấy cả người nóng lên, máu đều dồn về một chỗ, nhìn không nổi xao động đó.

Thảo nào La Duy kiên quyết muốn đi tiệm ăn, nếu là ở nhà, chỉ sợ còn chưa ăn được cơm, đã bị người nào đó ăn sạch.

E hèm khẽ, ám hiệu cho Triệu Đại Vĩ thu lại cái vẻ mặt dê già kia lại, La Duy đưa mắt nhìn qua nơi khác, tự nhắc mình ăn đi. Trong lòng thực ra cũng bị đối phương hấp dẫn, rộn rã không yên.

Triệu Đại Vĩ nhận ám lệnh, lập tức ra về ngay thẳng, bắt đầu một lòng cầm đầu ăn, nhưng miệng vẫn không rời: “Sao không nói cho anh biết, kết cấu máy tính cũng là lớp của em.”

“Nói cho anh, anh sẽ về sớm sao?” Ăn đường rất đẹp

nhân lại. Triệu Đại Vĩ phát hiện mình đã mở sai chủ đề, lập tức nhét miệng một miếng to.

“Thầy Vương muốn xuất ngoại, em dạy thay thầy. Hơn nữa...” Hai hàng lông mày càng lúc càng gần, “Hôm qua em đã điện nói cho anh thi mở sách, anh lại cái gì cũng không mang...”

Thấy thầy giáo vĩ đại sắp sửa nổi bão, Triệu Đại Vĩ vội gắp miếng thịt từ trong bát mình, hiểu kính biểu tặng người ta, đồng thời tiếp tục ra vẻ cười lấy lòng: “Ha ha, Anh vừa mới xuống máy bay mà! Em cũng chẳng chuẩn bị giúp ông xã tý nào.” Nói xong nhân không ai chú ý, chớp chớp mắt câu dẫn.

La Duy chịu không nổi liếc hắt một cái, nói sang chuyện khác. Nói tiếp nữa, sớm muộn cả quán cũng biết quan hệ của họ.

Ăn uống xong, họ qua chợ mua ít hoa quả và rau rồi mới về nhà. Nhà bọn họ cũng nằm trong khu dân cư này, “khách sạn Sơn Tây” hay “Quán mì Sơn Tây” chính là tiệm ăn yêu thích của họ. Không thể khác được, vì La Duy là người Sơn Tây, không ăn đặc sản quê hương không chịu được.

Vừa vào cửa, vội vã cởi áo, Triệu Đại Vĩ ôm ngay lấy người thanh niên tuần mỹ đang lo “tiếp tế” cho tủ lạnh. Tham lam hít vào mùi hương nhàn nhạt trên cơ thể người thanh niên vào cơ thể, Triệu Đại Vĩ thấy nóng ran lên, nỉ

non bên tai người ta: “Một tháng không gặp, anh sắp chết rồi.”

La Duy nuôi dự định khác trong lòng. Anh biết, nếu giờ mà lên giường, thì đến sáng mai đừng hòng làm nổi việc gì. Vì thế anh đổi chủ đề, muốn cấp tốc hạ nhiệt cho cái gã đặng sau: “Đi công tác nửa tháng biến thành một tháng, ngần ấy thời gian cũng đủ cho anh tìm tình nhân mới rồi đấy.” Nhân lúc cơ thể Triệu Đại Vĩ đỡ ra, La Duy lách thoát, đem tài liệu và bài thi đặt lên bàn.

“Thì ra em giận chuyện này?” Triệu Đại Vĩ tỉnh ngộ, mau chóng đuổi theo ra bàn học, “Đã nói là yêu cầu công tác mà! Hơn nữa chúng ta đã như vậy rồi. Em còn không tin anh?”

Kỳ thực, La Duy cũng không thực sự để ý, chỉ là muốn đùa người này một chút, nên cũng không để ý lời nói của người kia lúc đi. Chứ nếu một chút tin tưởng như vậy cũng không có, quan hệ của bọn họ làm sao có thể kéo dài nhiều năm như vậy?

Xem người đang ngồi trên bàn làm việc chẳng buồn để ý tới mình, Triệu Đại Vĩ lại cho rằng người ta thực sự giận rồi, cũng quay ra nóng nảy. “Thế còn em? Anh đưa xe cho em dùng, sao còn đi xe cơ quan?”

“Tiện mà.” Nhặt ra một bài thi, lôi ra biểu điểm, đưa tay phê.

“Nào phải! Chứ không phải tại cái tay thầy thể dục vạm vỡ kia ngày nào cũng ngồi cùng anh, không phải là rất nhiệt tình đấy hả?”

“Đừng nói mò, hẳn là thẳng.” Tính lại điểm đề số một, viết bên cạnh, một dấu không tròn.

“Trước khi em gặp anh không phải cũng cho mình là thẳng sao?!” Câu nói này đã kèm không ít giận dỗi.

La Duy buông bút đỏ, ngẩng đầu nhìn vào mắt Triệu Đại Vĩ, thấy hẳn vì tức giận mà mặt ửng hồng, xem chừng mình đùa dai quá rồi. Mà nam nhân này vì tức giận mà mặt ửng hồng trông thật đáng yêu, La Duy giơ tay kéo mặt hắn lại, nhẹ nhàng hôn lên đôi môi khiêu gợi.

Triệu Đại Vĩ giật mình, rồi lập tức đáp lại đối phương mạnh bạo cuốn lấy không tha.

Dây dưa chỉ thoáng chốc, La Duy nhẹ nhàng đẩy người yêu ra, chỉnh lại kính mắt, nhịp thở đã loạn, cười nói: “Từ lúc nào lại thích ăn cà chua vậy?”

“Em ngày nào cũng ăn gần nửa bình, anh yêu em quá nên cũng nhiễm thói quen rồi.” Tham lam liếm môi, tất nhiên vị đôi môi đối phương mềm mại đỏ thắm đã không còn nữa.

“Đại Vĩ, hôm nay em phải chấm bài, ngày mai đưa kết

quả cho trường.” Âu yếm nhìn kẻ đáng yêu kia thêm một cái, mong hẳn có thể nhẫn nại một chút.

“Làm tối nay đi mà!” Bàn tay ấm áp mơn trớn gương mặt La Duy, sự trấn định đã sớm bị ngửa ngáy đè bẹp rồi.

“Anh muốn cũng để tối đi!” Trấn an vỗ vỗ bàn tay kia, La Duy lại kéo một bài thi ra, “Xem của anh trước, anh thật ra trả lời được mấy phần?”

Thấy bài thi của mình được bàn tay thon dài kia rút ra, dục vọng Triệu Đại Vĩ đột nhiên biến mất như chưa từng tồn tại. Vì cậu chàng biết, bài thi này sẽ khiến thầy giáo có những cảm xúc tiêu cực a.

Quả thế, khi tờ giấy gần như trắng phau được mở ra trên mặt bàn, vẻ mặt La Duy trông rất khó nhìn. Xem kỹ lại, sắc mặt giảng viên La càng khó coi.

Lông mày đen thanh mảnh nhướng lên, thanh âm không giận mà uy sấm vào màng nhĩ Triệu Đại Vĩ: “Sao lại trả lời như vậy?”

“Anh không đi học mà...” Tiếng trả lời càng về cuối càng nhỏ.

“Không đi học, còn đăng ký khoa này làm gì?”

“Em là bác sĩ, phó giáo sư rồi. Anh mới có bằng chính

quy, anh... bị áp lực..." Tiếng Đại Vĩ đã nhỏ đến không thể nhỏ hơn.

La Duy có thể hiểu tâm tình hần, nhưng đối với người rất coi trọng học hành như anh, cái khó chịu nhất là loại người dùng tiền mua bằng cấp: "Nếu người có thái độ kiêu này, cứ trực tiếp mua một cái bằng là được rồi!" Hít sâu một hơi, ngài giảng viên điền thêm vào đề trống, cao giọng nói, "Kết cấu máy tính là tên dịch từ tiếng Anh mà ra."

"Đề bài dễ dàng thế này cũng không làm được sao? Khoa chính quy của chúng ta cũng đã dạy, năm ấy người tốt nghiệp không phải đạt cấp 6 sao? Anh giờ dùng hơn nửa thời gian để tiếp khách ngoại quốc đúng không?" Ấn đường đẹp đẽ của La Duy lại nhú lại.

"... Hằng ngày hơn ba nghìn từ tiếng anh đủ dùng rồi, cấp 6 là do ta dùng tiền mua đáp án..." lại nịnh nọt cười.

La Duy suýt thì té xỉu, tuy hần vẫn biết rõ, sự nghiệp hôm nay của Triệu Đại Vĩ cùng với thành tích học tập cầm đèn đỏ của hần không có chút liên hệ nào. Sự thực chứng minh, thành tích học tập của hần rất kém, nhưng năng lực làm việc lại là một tay quái vật. Nhưng hóa ra năm đó theo yêu cầu của khoa bọn họ, hần có thể qua kỳ thi cấp 6, bình an lấy được bằng tốt nghiệp, cũng là dùng tiền mua được!

La Duy trợn trắng mắt nhìn cái kẻ không biết xấu hổ

kia, đặt bài thi của hần ở cuối cùng. Chấm cho hần xong kiểu gì cũng ảnh hưởng đến thành tích của mọi người, không còn cách nào hơn là xếp cuối cùng.

“Sang năm học lại đi!” Dứt lời, lắc đầu phê tiếp bài thi tiếp theo.

Triệu Đại Vĩ hiểu tính tình La Duy, chắc chắn người ta còn lâu mới chiếu cố cho mình, cũng không muốn làm khó người ta. Hơn nữa anh cũng đã sớm tự tìm cho mình một đối sách giúp bản thân dễ dàng vượt qua.

“Đừng giận mà, bảo bối!” Đại Vĩ ngồi sát lại bên La Duy, tay khẽ vuốt lấy tấm lưng gầy của vợ, dùng giọng điệu oan khuất mà trình bày, “Anh không nghĩ bỏ trống nhiều thế, vốn định viết thơ tình tặng em, nhưng nghĩ lại khoa có thể kiểm tra bài thi, nên không viết. Tối nay anh đọc cho em là được...”

La Duy tuy không ngó hần, nhưng miệng không chịu nổi co giật, cuối cùng bật ra tiếng cười nhẹ. Muốn tức giận một kẻ đã rõ đến chân tơ kẽ tóc tính tình bản thân thực quá khó. Hơn nữa lại còn là một kẻ mặt dày siêu hạng như Triệu Đại Vĩ.

Thầy La tiếp tục chấm bài, nhưng nếp hần nơi ấn đường trước sau vẫn không giãn ra. Tất nhiên là vì những bài thi sau cũng trả lời linh tinh cả lên. Đại Vĩ yêu thương xoa xoa lên đầu hần đó, rồi dùng ngón tay vuốt ve sợi tóc mềm mại của người yêu, giúp anh mát xa đầu.

“Duy Duy, tóc em rụng nhiều quá?” Vuốt ve một chót, đầu ngón tay Đại Vĩ đã dính ba sợi tóc đen.

“Ừ, già rồi mà.” Bút đỏ gạch một đường, thêm một người có kết quả rồi.

“Anh không ở nhà, em lại không uống thuốc đúng giờ?” Tiếp tục ần nhẹ nhàng.

La Duy không trả lời, có chút xấu hổ. Thực ra nửa năm nay tuy vẫn để đầu tóc này có hơi nghiêm trọng, nhưng cũng không tiến triển đến thành bệnh rụng tóc, nhìn qua cũng không phát hiện được. Nhưng Đại Vĩ lại làm như chuyện kinh thiên động địa lắm, khắp nơi hỏi bệnh xin thuốc, thậm chí mỗi ngày còn bắt anh ghi rụng bao nhiêu cây tóc, sợ bệnh tình chuyển biến xấu đi. Ngâm mà xem, bắt một thẳng đàn ông trưởng thành tìm khắp gian phòng mấy cây tóc rụng khó khăn biết bao.

Thấy trong mắt Đại Vĩ đã có chút sầu lo, La Duy phải dừng bút, an ủi hẳn mấy câu: “Không sao đâu, nhà em không có gen rụng tóc. Hơn nữa, nếu không phải vì đi dạy học, em cả chải đầu cũng lười. Có điều, hôm trước anh thấy hiệu trưởng Hàn cố sức che đầu để giữ mái tóc dài hay bị rụng đó bay tứ tung theo gió quả là ần tượng.”

Đại Vĩ biết hẳn ngoài miệng thì nói dễ dàng, nhưng kỳ thực cũng lo lắng. “Tại em suy nghĩ quá nhiều đó, ” Đầu ngón tay êm ái vuốt theo đường tóc mọc, dần dần hóa

thành từng dòng nước ấm chảy vào trong lòng, khiến La Duy cảm thấy thoải mái không gì sánh được.

Bỗng nhiên, thanh âm trầm thấp lại đây thu hút vang lên: "WWW, I do love you!" Đại Vĩ yêu thương hôn lên đỉnh đầu La Duy. Đáy mắt hắt đầy tình cảm và quý trọng, khiến sự kiên định cứng nhắc như trường thành của La Duy nháy mắt sụp đổ.

Không muốn bắt ép mình phải nhẫn nại nữa, La Duy giữ lấy Đại Vĩ, hai người lần nữa quấn quýt lấy nhau. Khó có thể nói rõ nhớ nhung và yêu thương này, chúng cháy lên thành lửa đỏ rừng rực, thiêu đốt dữ dội trong cõi lòng hai người thanh niên.

Trên bàn bày đầy thứ linh tinh, khiến lưng Triệu Đại Vĩ có chút đau đốn, anh thoáng phân tâm, thầm cảm tạ trời cao sủng ái. Trong thiên hạ, cũng chỉ có mình anh là được nhìn Duy Duy trước giờ luôn bình tĩnh lại nhiệt tình như lửa. Anh hiểu ý cười, rúc đầu vào lòng cơ thể mê người kia.

Hai người từ bàn học lăn xuống sàn, rồi lại từ thư phòng dắt díu nhau vào phòng ngủ. La Duy như mưa rào trút xuống, Đại Vĩ như đất hạn liền mạng hưởng thụ ân ban. Đồng thời, đôi tay ấm nóng của hắn cũng không quên di động trên cơ thể thon dài của đối phương, cởi bỏ quần áo, mãi cho đến khi chạm được vào cơ thể quen thuộc ấm áp, một tình cảm dâng lên trong lòng như núi lở biển dậy, hắn cảm giác máu toàn thân đều chạy xuống hai

chân rồi. Anh điên cuồng vượt ve cơ thể người yêu, những mong có thể khảm em ấy vào cơ thể mình, vĩnh viễn thành một phần của anh.

Người ta nói tay vợ chồng già đã thành một, tựa như tay phải nắm tay trái, tại sao nhiều năm như vậy nhiệt tình của mình với hân đều không hề giảm bớt lấy một phân? Một nụ cười của hân cũng có thể khiến mình xao động, vui buồn của người ta sẽ khiến lòng không sao yên. Duy Duy, WWW, I do love you!...

Quả đúng như La Duy dự đoán, suốt ngày còn lại anh không thể nào rời giường được. Ngay cả cơm tối cũng là "giờ nghỉ giải lao trên giường", do Đại Vĩ nấu rồi bưng đến. Mà, cái kẻ tinh lực tràn đầy muốn đem tích lũy một tháng dồn lại, bắt đầu một vòng chiến đấu mới. Không biết bao lâu sau, anh chàng mới ngoan ngoãn nằm bên cạnh, mồ hôi hai người dính dấp vào nhau, cười ngây ngốc.

Nếu nói đàn ông ba mươi chẳng khác hổ báo bao nhiêu, thì giờ Đại Vĩ chính là thế, có điều còn hai tháng nữa mới tròn ba mươi. Xem ra cũng không đến mức như đã đoán, có lẽ sau này hằng ngày đi làm không có vấn đề gì. Vừa hay thêm một năm nữa mình cũng tròn ba mươi rồi. hi vọng đến lúc đó có thể đánh ngang với hân. Nghĩ đến đây, gương mặt La Duy đỏ ửng lên.

Triệu Đại Vĩ thấy vậy, thoáng xúc động, may mắn vừa rồi hân đã "tuyệt lương hết đạn", nếu không kiểu gì cũng

lại có vài ý nghĩ đen tối hình thành. Lấy tay xoa nhẹ thái dương ướt đầm mồ hôi của người yêu, giọng nói hơi khàn khàn nhưng vẫn gợi cảm như trước: "Sao vậy? Nghĩ gì thế?"

Nhìn đôi mắt kia dịu dàng lưu chuyển, trước sau đều chăm chú vào nụ cười của mình, La Duy thấy ấm áp, hiểu rằng từ trước đến nay luôn được ánh nhìn này bao quanh, cẩn thận chở che. Vì thế, khóe môi hơi dẩu ra, chậm rãi ngược mắt: "... Đại Vĩ, em mệt..."

"Ngủ đi, " ngón tay ấm áp lướt trên làn môi tuyệt mỹ, tinh tế vuốt ve, "Để anh lau khô người giúp em..."

"Ừ..." Nhẹ đáp lại, khi nụ cười trước mặt dần mờ nhạt, La Duy chợt nhớ ra, nhưng không kháng cự được mệt mỏi, chỉ mơ hồ nói mấy tiếng mảnh như tơ nhện, "... Đừng... đừng đến bài thi... của em."

Triệu Đại Vĩ không trả lời, chỉ yên lặng nghe tiếng hô hấp đều đều của La Duy, chăm chú nhìn khuôn mặt tuần tú vĩnh viễn cuốn hút mình.

Nghỉ ngơi thêm một chút, Triệu Đại Vĩ mới đứng dậy vào phòng tắm lấy khăn mặt, dùng động tác nhẹ nhàng nhất giúp người yêu tẩy rửa. Dọn lại nồi niêu xoong chảo trong nhà bếp, rồi cũng đi vào tắm. Tất cả ok rồi, anh lại không trở lại giường, âu yếm ôm người ta mà ngủ, mà chui lại vào thư phòng.

Lôi ra bài thi “trắng bóc” của mình, tìm đáp án tham khảo, múa bút ngoáy lên. Không còn cách nào, thực sự bản thân không có thời gian học lại, giai đoạn này rất quan trọng, có đến hai hạng mục sang năm cần hoàn thành, đến lúc đó mới có tiền thanh toán biệt thự kia cho Xương Bình.

Mặc dù căn nhà này rất tốt, nhưng hơi nhỏ, người chung quanh lại nhiều, bọn họ không thể không để ý nhiều. Anh đã tìm mấy căn biệt thự, không gian không quá rộng, lại vắng người, bọn họ hai người sẽ được thoải mái. Hơn nữa, Duy Duy năm nào cũng phải viết sách, tìm một nơi an tĩnh mới tốt.

Sáng thứ hai tỉnh dậy, La Duy bị Đại Vĩ kéo từ trên giường xuống, nửa tỉnh nửa mê được người ta mặc đồ cho, rồi được hầu hạ ăn sáng. Mãi đến khi Đại Vĩ lái xe đến cách trường ba trăm mét mới tỉnh lại. Ai bắt nhà trường phải giao cho giảng viên trẻ mấy khóa một chút? Mà em ấy còn có thói quen đến trường sớm. Nhìn Duy Duy có chút mệt mỏi, Đại Vĩ hơi thương cảm, trách mình không để người ta ngủ thêm bốn năm giờ.

“A, hơn bảy giờ rồi, Em phải đi đây.” La Duy vội vã từ biệt, mở cửa xuống xe.

“Tài liệu này!” Gọi giật giảng viên trẻ lại.

Nhận phong bì tài liệu, xoay người đi, rồi lại quay đầu

chăm chú nhìn người tài xế kia mấy giây: “Lái xe chậm một chút!” Nụ cười như gió mát hiện ra trên gương mặt tuần mỷ, chân mày khóe mắt đều nồng đậm ý yêu thương.

Triệu Đại Vĩ cảm thấy khoan khoái không gì sánh được, vốn dĩ còn chút buồn ngủ mà giờ tinh thần lại sảng khoái hẳn. Nhìn thân ảnh nhẹ nhàng nơi xa, bỗng nhiên nghĩ đến bài hát của Lý Tông Thịnh ngày xưa “Quỷ mê tâm”, lòng vui vẻ hát lên: “Gió xuân có đẹp hơn cũng không thể sánh bằng nụ cười của người, không được thấy em sẽ không biết thế nào là ánh sáng...”

Peugeot 307 xả ra một luồng khói xanh, chạy ngược lại phía kia con đường.

Trong phòng, thầy La lôi bài thi và tài liệu trong phong bì ra, phát hiện tờ giấy trắng hôm qua đã được nhồi đầy chữ, môi mím lại, có chút tức giận. Người này dám giở trò với mình, sau này không thể mang bài thi về nhà nữa.

Tất nhiên hẳn chép cũng rất có kỹ xảo. Có chỗ hẳn đã cố ý chép sai hoặc bỏ trống, mà chỗ trống cuối cùng, hẳn ghi: Kết cấu máy tính là dịch từ tên tiếng Anh WWW.IDLU mà ra.

Đây là ngôn ngữ tình yêu của riêng họ, năm đó cái tên Triệu Đại Vĩ ăm đầu này dùng vốn tiếng anh chưa được cấp 4 của hẳn loay hoay nói ra một câu, triệt để bắt lấy trái tim kiều ngạo của La Duy.

WWW không phải là ký tự mạng, mà là whenever, wherever, whatever. Dù thời gian nào, dù ở nơi đâu, dù sau thế nào, anh chỉ yêu Em!

La Duy nhìn những chữ kia, có chút bất lực, có chút tức giận, cuối cùng lộ ra nụ cười ngọt ngào không gì sánh được.

Cẩm thương niên hoa

Tác giả: Nhật Quang Sinh

Nếu ngay từ đầu đã nhất định phải là chuyện cũ, vậy thì vĩnh viễn cứ là chuyện cũ đi.

Chương 1: Ngay từ đầu, anh đã là “không thể” trong lòng tôi

Tiểu Vu từng nói với rất nhiều người: Tôi thích Trương Đan Phong, tôi thích Tương Bá Phương, tôi thích Tiêu Thập Nhất Lang. Thích đến mong nhớ ngày đêm.

Nhưng cô chưa bao giờ nói với người khác: tôi thích Trình Mộ, thích 5 6 năm trời. Từng thức trắng đêm không ngủ vì anh.

Tiểu Vu từng là đứa bé ngoan ngoãn, thời niên thiếu trưởng thành rất tự nhiên, tựa hồ không hề trải qua thời kì phản nghịch. Vẫn rất nghe lời, tự lập, không bao giờ làm ra chuyện khiến ba mẹ khó xử.

Trước khi vào trung học, được mẹ dẫn tới các trường tham quan, tình cờ gặp anh, dưới tàng cây ngô đồng ngay cổng Phụ Trung*, anh mặc áo sơ mi màu xanh, người cao gầy, lịch thiệp kiên nhẫn chỉ đường cho hai mẹ con họ. Không hiểu vì sao, Tiểu Vu cảm giác như bất ngờ gặp được định mệnh. Cô ngẩng đầu nhìn ánh nắng xuyên qua

những khe hở của lá, nhuộm vàng lấp lánh mái tóc mềm mại của cậu thiếu niên.

Cô nói với mẹ. **"Học Phụ Trung đi mẹ".**

Mẹ hỏi. **"Không thích trung học B sao, không tính học trường mẹ đã học à?"**.

Cô không biết nên trả lời thế nào, không thể nói: con thích 1 chàng trai ở đó. Đành nhún mào. **"Cây cối trong vườn của Phụ Trung nhìn rất đẹp"**. Cái cố này lại càng khó chấp nhận, không phải sao.

Tiểu Vu nghĩ: Xem, ngay từ đầu, anh đã là "không thể" trong lòng tôi.

*Phụ Trung: tên 1 trường THPT

Chương 2: Sau này, anh lại là nơi xa xôi tôi không thể tới.

Tiểu Vu được tuyển thẳng vào trung học cơ sở, 1 trường trung học bình thường cách nhà 5 phút đồng hồ đi bộ. Cô cũng không nghĩ tới thành tích của mình lại tốt đến mức được học lớp chọn. Trường tiểu học của cô hiếm có học sinh nào được như thế nên từ chủ nhiệm lớp tới hiệu trưởng đều rất vui vẻ.

Phóng viên tòa soạn báo gọi điện về nhà, nói là muốn

viết 1 bài báo về lớp chọn của trường. Cô đồng ý, ăn bận thật xinh xắn để tới tòa báo. Sau lại có chút hối hận, vì dĩ phóng viên hỏi về các hoạt động giải trí sau giờ học, các bạn khác đều trả lời phần khích. Chỉ có cô, cuối cùng mở miệng, lí nhí. **"Xem phim võ hiệp có tính không ạ?"**. Không hiểu sao lại có chút tự ti.

Cho nên vào trung học phổ thông rồi, cô luôn cân nhắc chọn lựa hoạt động giải trí cho mình. Câu lạc bộ nào cô cũng ghi danh, nghĩ không hợp cái này thì chuyển sang cái khác. Các cô gái trưởng thành bây giờ đều biết phòng phát thanh trung học ngày đó là nơi tối tà ác lại cực kì lãng mạn, ước muốn được vào đó cứ như vi khuẩn phát tán trong không khí.

Trong lúc nhiễm phải loại vi khuẩn đó, Tiểu Vu quen biết Lâm Hưởng. Lâm Hưởng lớp bên cạnh.

Trường phòng phát thanh tiến hành 3 lượt tuyển chọn nghiêm khắc, cuối cùng chọn Lâm Hưởng và Sở Hủy làm người tiếp quản. Mà Tiểu Vu thì rớt.

Lúc ấy Lâm Hưởng còn chưa phát triển hoàn toàn, đầu chỉ hình hơn Tiểu Vu 1 tí, cậu nam sinh thanh tú, giọng nói nho nhỏ ngọt ngào động lòng người. Cậu Sở Hủy còn lại cũng mang danh Tiểu mỹ nhân Hải Đường.

Vì thế, Tiểu Vu âm thầm nghĩ: Bọn hầy Gay!

Có một ngày, khi cô đi ngang qua bảng tin trường, bị người gọi giật lại. Trưởng phòng phát thanh xoa hông. **"Vu Văn Văn, em không phải là người của Hội thư pháp sao?"**.

Tiểu Vu đứng không nhúc nhích, không gật đầu cũng không lắc đầu. Vì người đang ngồi ở bàn vẽ báo sau lưng trưởng phòng - anh mặc áo sơ mi màu xanh, tay áo xắn lên ngang khuỷu tay, dáng người cao gầy, đưa lưng về phía cô. Cô dùng thanh âm chỉ đủ cho chính mình nghe được, lẩm bẩm: **Đại hiệp à, gặp được anh cũng thật không dễ dàng, nửa học kì nay anh trốn đi đâu vậy?** Rồi mới nhớ tới đáp lời. **"Đúng vậy, anh muốn viết cái gì?"**.

"Mau lại đây, viết khẩu hiệu của trường trước nhé". Xem qua xong, trưởng phòng mừng quá không kìm được. **"Thật tốt quá, 1 Tạ Phương Thảo đi, giờ 1 Vu Văn Văn tới"**.

Do đó, cô vô tình được gia nhập phòng phát thanh, không bao lâu sau, toàn bộ phòng đều do cô quản lý, chủ đề mỗi kì phát thanh đều phải qua sự đồng ý của cô.

Có chủ đề 1 kì do Sở Hủy đề xuất, gọi là[Lần đầu tiên gặp nhau], tài liệu đều là về chuyện tình cảm thầm mến của các chàng trai cô gái. Đề tài cấm kị. Tiểu Vu ngoan ngoãn đương nhiên không dám đồng ý, cô thu thập bản thảo trở về nhà, sau khi làm bài tập xong, lấy ra xem lại. Có 1 câu cô cứ đọc đi đọc lại mãi: **"Ước chừng trong**

lòng mỗi cô gái đều chôn giấu 1 người vĩnh viễn không chiếm được". Vì sao?

Mẹ hỏi. **"Con không phải đang có tâm sự chứ?"**.

Cô nói. **"Không ạ"**.

Mẹ còn nói. **"Nhiệm vụ bây giờ của con là học tập. Trăm ngàn lần không được có bạn trai, đó là chuyện sau khi vào đại học..."**.

Cô đồng ý. **"Dạ"**.

....

Quen thân về sau, Tiểu Vu cố tình lơ đang hỏi trưởng phòng phát thanh. **"Vì sao Trình Mộ vẽ báo cho chúng ta nhưng không gia nhập câu lạc bộ này?"**.

Trưởng phòng trả lời. **"Nó hả, nó cứng đầu lắm, mời hoài mà không chịu vô"**.

Tiểu Vu vừa cao hứng vừa uể oải, cao hứng là: người cô thầm mến rất xuất trần, đại hiệp là phải cô độc. Uể oải là, càng tiếp cận lại càng thấy xa xôi.

Yêu sớm thật là đáng sợ.

Cứ đứng từ xa mà nhìn cũng tốt.

Vì phải hợp tác, cô thường lấy cớ nhìn dáng anh vẽ, anh thích áo sơ mi màu xanh, màu trắng, áo kẻ sọc hoặc áo trơn. Trình Mộ vĩnh viễn không vận động, trán anh không bao giờ đổ mồ hôi, người lại càng không. Anh thủy chung im lặng ngồi ở bàn vẽ báo. Chuyên chú, tài hoa hơn người.

Anh nói. **“Tiểu Vu, em đến đây đi, đừng đọc sách dưới ánh chiều tà, không tốt cho mắt”.**

Anh nói. **“Tiểu Vu, em về phòng học trước đi, trời có điểm lạnh”.**

Anh nói. **“Tiểu Vu, em chú ý ở đây có bậc thang, cẩn thận bị ngã”.**

Khi đó, Tiểu Vu ngẩng đầu nhìn ra bầu trời xanh, mang theo hương vị bạc hà thoang thoảng. Màu xanh như áo sơ mi của anh.

Chương 3: Sau khi anh rời khỏi tầm mắt em, cảnh vật trong mắt em thật buồn...

Trình Mộ lớn hơn Tiểu Vu 2 tuổi, chớp mắt cô đã lên lớp 11, anh tốt nghiệp.

Trường phòng ở lại thành phố đó học đại học, lâu lâu lại về trường thăm hỏi, lúc nào cũng phàn nàn giám sát

chính của bản tin - Tiểu Vu. **"Này, Vu Văn Văn, nội dung sao lại đơn điệu thế này?!"**

Tiểu Vu méo miệng. **"Ngài đúng là chuyên nghiệp, đã tốt nghiệp rồi còn khua tay múa chân"**. Thật ra, trong lòng cô cũng không chịu nổi, tài năng như Trình Mộ tưởng tìm bổ sung là tìm được sao?

Lâm Hưởng chạy tới từ phía ngược lại, xưng anh gọi em thân thân mật mật nhưng nhưng nhớ nhớ với trưởng phòng. Cả phòng phát thanh náo nhiệt kéo nhau đi ăn chè trước cổng trường. Trưởng phòng vỗ ót. **"Lâm Hưởng, không phải em học bên hội họa sao?"**.

Nhìn trưởng phòng rời đi rồi, cả đám lại kéo nhau vào cổng. Lâm Hưởng đi đến bên cạnh Tiểu Vu, đột nhiên nói. **"Mình giúp bạn vẽ báo nhé"**.

Cô ngượng ngùng, ai cũng biết bài vở lớp 11 rất khó, hẳn lại bận việc bên phòng phát thanh nữa, liền thiện lương từ chối. **"Không, không làm phiền bạn"**.

Lâm Hưởng lại kiên trì. **"Là trưởng phòng lão đại phân công đó"**.

Bọn họ hợp tác thật vui vẻ, Lâm Hưởng có phong cách vẽ rất ấn tượng, trừu tượng lại phóng khoáng, chữ rồng bay phượng múa của Tiểu Vu cũng đẹp lây. Trình Mộ theo

đuổi phong cách cổ điển, tả thực, thổi hồn vào những vật đời thường. So sánh với anh thì Lâm Hường giống họa sĩ tự do lưu lạc hơn.

Có lần hắt tâm huyết dâng trào. **"Tiểu Vu, nếu không kì kể tiếp mình đổi thành vẽ ẩn tượng đi".**

Tiểu Vu run run. **"Anh hùng, thỉnh ngài giờ cao đánh khẽ, mình sợ chết lắm".**

Hắn giả bộ thở dài. **"Đáng tiếc, ý tưởng hay mà".**

Chủ đề phát thanh tiếp theo được giao lên, Tiểu Vu vừa đọc liền nở nụ cười - **"Anh hùng bị ai".**

Cô cười với Lâm Hường. **"Bạn cố ý".** Tiểu Vu cười rất cuốn hút, khiến người khác vui theo.

Lâm Hường cũng cười.

Khi đó Lâm Hường không còn là Lâm-Hường-của-lớp-bên-cạnh nữa mà đã trở thành thần tượng của trường - trường phòng phát thanh Lâm Hường. Giọng nói của hắn ấm áp êm tai, làm người ta nghiện. Hắn đọc lời dẫn cho 3 ca khúc cũ đã phai màu theo năm tháng:[**Cố tình thích em**],[**Bài ca khuyết lời ngàn năm**] và[**Khó khăn chia xa**]. Tiểu Vu ghé vào trước đài ở phòng phát thanh, im lặng nghe.

Mạnh Đình Vi xướng lên. **"Anh giống như ánh trăng ngày đó neo giữa hồ nước, vĩnh viễn ở trong lòng em, anh giống như ánh trăng ngày đó, nhưng không vô tình trôi đi, mà vĩnh viễn ở bên cạnh em..."**.

Cô đến bên bàn, viết nắn nót: Cách núi, cách sông. Trình.

Trình chính là Trình Mộ.

Vất vả thức đến khuya ôn bài Lịch sử thường thức, dần thả lỏng trong tiếng nhạc và giọng nói của Lâm Hường, cô không nhận được nữa, thiếp đi, trong tay vẫn còn cầm bút.

Bên tai là tiếng của Lâm Hường. **"Có 1 loại đau khổ như thế, muốn có dũng khí để đến gần, lại không thể..."**.

Chương 4: Đây cũng là chân trời tình yêu...

Tiểu Vu chuẩn bị rời cấp 3, một lòng một dạ cố gắng thi vào đại học. Thành tích thực sự tốt. Mặc dù ở ngay lớp bên cạnh, nhưng lâu rồi không gặp Lâm Hường.

Một ngày tan học, trời mưa to tầm tã, cô không mang ô. Đứng trước hiên lâu thật lâu, tâm tình không thể nói rõ, tóm lại có chút hưng phấn. Bạn ngồi cùng bàn đưa ô ra

hỏi. **"Cùng nhau về nhé?"**.

Chưa đợi cô trả lời, Lâm Hường cười ha ha ngoắc cô. **"Này, Tiểu Vu, cùng nhau đi thôi, mình vừa vặn có chuyện hỏi bạn"**.

Cô chào tạm biệt bạn ngồi cùng bàn, xoay người chui vào trong tán ô của Lâm Hường, mỉm cười cảm ơn. **"Anh hùng a anh hùng"**.

Lâm Hường cười ha ha.

Tiểu Vu nhớ tới, hỏi. **"Đúng rồi, bạn muốn hỏi mình cái gì?"**.

Hắn trưng ra biểu tình mục đích đã đạt được, lại dùng giọng nói dịu dàng đáp. **"Mình chỉ muốn hỏi, bạn có muốn cùng về với mình không thôi"**.

Cô đùa lại, nắm tay giơ lên. **"Dám giỡn mình hả"**. Vừa nói vừa nheo mắt. Đôi mắt mèo.

Lâm Hường nghĩ thầm: Tiểu Vu à Tiểu Vu, xưa nay anh hùng khó qua ải mỹ nhân.

Ngày điền nguyện vọng thi, Lâm Hường đến phòng học của Tiểu Vu tìm cô, không phải lần đầu tiên, nhưng là lần kỳ quái nhất.

Hắn hỏi. **"Bạn đăng kí gì?"**.

Tiểu Vu nói. **"Đại học S"**. Lại hỏi. **"Bạn thì sao?"**.

Lâm Hướng không trả lời, chỉ không hiểu. **"Vì sao lại muốn thi đại học S? Bạn luôn đứng trong top 10 của trường mà. Thành tích của bạn thi vào đại học A còn được"**.

Tiểu Vu đảo đảo mắt. **"Nhưng mình muốn thi đại học S"**.

Lâm Hướng không nói gì.

Tiểu Vu lại hỏi lại. **"Vậy còn bạn?"**.

Lâm Hướng xoay người bước đi, để lại 3 chữ. **"Đại học A"**.

Điểm thi gửi về nhà, mẹ hỏi. **"Hồi hận không? Thi được điểm cao như vậy lại không thi vào trường tốt nhất?"**.

Tiểu Vu rất vui vẻ. **"Hồi hận cái gì chứ, học ở đó không sai lắm đâu mẹ, đại học S tốt mà"**.

Đại học S tốt, đại học S có Trình Mộ. Vì tình cảm mãi mãi

liệt trong lòng, vì sự ái mộ với anh, vì không muốn xa anh...

Không ngờ lần gặp lại Trình Mộ vẫn là dưới tán cây ngô đồng năm xưa. Cô cùng mấy người bạn tập hợp ở trường tham gia tiệc cảm ơn thầy cô giáo. Còn Trình Mộ tranh thủ nghỉ hè về thăm trường.

Áo sơ mi màu xanh vẫn không thay đổi, mái tóc ngắn mềm mại như tơ không thay đổi, vẻ im lặng thong dong và dáng người cao gầy cũng vậy.

Trình Mộ thử gọi. **"Tiểu Vu?"**.

"A, học trưởng". Cô bỏ đám bạn lại, đi về phía anh. Ngày đó Tiểu Vu mặc chiếc áo màu vàng nhạt, váy ngắn màu cam, giống như 1 đóa hướng dương tươi mát sang sảng.

Trình Mộ cư xử như 1 tiền bối. **"Nghĩ? Không phải năm nay em thi đại học sao?"**.

Tiểu Vu gật đầu. **"Đúng vậy. Thi xong rồi, giấy trúng tuyển cũng đã lấy"**. Cô âm thầm nghĩ trong lòng: mau hỏi 'em thế nào' đi, mau hỏi đi.

Nhưng Trình Mộ không nói gì nữa, chỉ mỉm cười. **"Anh vào gặp thầy trước, vừa vặn hôm nay là ngày cảm ơn thầy cô, sợ muộn không gặp được"**.

Tiểu Vu phát tay. **"Dạ, gặp anh sau"**. Cô nghĩ, gặp lại anh sau này còn nhiều thời gian mà.

Bữa tiệc cảm ơn thầy cô ngày đó, Lâm Hường uống rất nhiều, chàng trai 18 nhiệt huyết bùng bùng.

Có người ngà ngà say hỏi. **"Lâm Hường, mày ngốc hay không ngốc, hệ Kiến trúc của đại học S so với đại học A kém xa, mày nghĩ sao vậy?"**. Người say là Sở Huy, phối hợp với hắn là chất giọng con gái luyện nhiều năm, thanh âm nũng nịu, quyến rũ.

Lâm Hường ngửa đầu nhìn bầu trời, tựa hồ vui sướng, tựa hồ buồn rầu. **"Anh em ta thoát không được chân trời của tình yêu"**.

Chương 5: Anh là bí mật cuối tâm hồn em.

Lần tiếp theo Tiểu Vu gặp Trình Mộ là trong tiệc Trung thu của trường đại học. Trường học lớn như vậy, gặp 1 ẩn sĩ thật sự không dễ dàng.

Nguyên cớ là vì trước tiệc Trung thu 1 ngày, Tiểu Vu không mua được vé xe lửa về nhà nên phải ở lại trường, chán muốn chết nên đến bữa tiệc giúp vui.

Lâm Hường là 1 cỗ máy vạn năng, vừa vào đại học đã bị khám phá biết bao tài nghệ thiên phú, hắn ôm đàn

guitar hát[Bức thư tình học trò] dưới ngọn đèn nhàn nhạt, miệng mấp máy, giọng hát quá mức êm tai tràn ra lập tức làm chung quanh tĩnh lặng, mọi người đều dõi theo tiếng hát của hắn.

“Anh muốn em mở ra cửa sổ ngày hè năm đó em đã đóng, anh muốn em nắm tay anh đi ngắm mặt trời lặn, anh muốn em nhìn anh thật chăm chú, yên lặng nói cho anh biết về mỗi tình đầu nhiều ưu thương...”.

Tiểu Vu bỗng nhiên nhớ nhà da diết, u sầu, nỗi nhớ bỗng đặc biệt nhân lên, tình cảm bi thương sắp không kìm được. Đang chăm chú nghe, bên tai có tiếng gọi quen thuộc, tìm kiếm.

“Tiểu Vu?”.

Trình Mộ!!!

Trong nháy mắt, nỗi nhớ quê hương bị cô quên sạch, trong óc toàn là Trình Mộ, Trình Mộ, Trình Mộ, rồi cuộc gặp được Trình Mộ. **“Học trưởng, anh...”.**

“Ô, anh tới rồi!”. Lâm Hương chào từ xa. **“Hê, Tiểu Vu cũng đã tới rồi nè”.**

Trên gương mặt Trình Mộ nở ra nụ cười. **“Hát rất hay”.**

Lâm Hướng dương dương tự đắc, hất tóc. **“Bình thường, hay là bình thường. Hát dở nào dám mời anh tới nghe chứ”.**

Hai người bọn họ anh 1 câu em 1 câu, Tiểu Vu bị bỏ mặc đứng bên, chen vào không được.

Trình Mộ đang nói chuyện phiếm đột nhiên hỏi. **“Tiểu Vu cũng giống anh, bị nó lừa đến nghe hát à?”.**

Tiểu Vu lắc đầu. **“Không phải ạ, em học ngành Marketing ở đây”.**

Trình Mộ ngạc nhiên. **“Em cũng học đại học S? Còn tưởng em đến chơi thôi chứ? Thật hay giả vậy?”.**

Tiểu Vu lắc đầu. **“Anh Trình Mộ đúng là giỏi trốn, tiệc đồng hương em tham gia tới 2 lần, chưa lần nào gặp anh”.**

Lâm Hướng đỉnh đạc nói. **“Trình lão đại chính là ngại ngùng”.**

Trình Mộ cười cười nói. **“Đi, anh mời 2 đứa ăn khuya”.**

Lúc đi ăn, Trình Mộ không phải không có tiếc nuối nói với Tiểu Vu. **“Sao em lại học ở đây, còn tưởng em tới thủ đô học, nghe nói thành tích của em rất tốt mà”.**

Tiểu Vu nghĩ thầm: **Còn không phải vì anh sao.**

Ăn xong, họ cùng nhau về trường, đêm đã rất muộn, đi ngang qua bãi cỏ trước lễ đường, Lâm Hưởng bỗng hỏi. **"Lão đại, bây giờ anh còn chơi guitar không? Còn đi dạy đàn không?"**.

Trình Mộ vỗ vai hắn. **"Học trò không có thì thầy chỉ có đường chết đói, anh cũng sắp chết đói tới nơi rồi, em còn nhớ thương mấy tuyệt kĩ độc môn xưa của anh làm gì"**.

Chàng trai Lâm Hưởng cười ha ha không ngừng.

Tiểu Vu nhìn Trình Mộ cười, ánh mắt lấp lánh, hóa ra anh ấy cũng là người thích đùa. Cô tò mò. **"Hai người làm sao thân nhau?"**.

Lâm Hưởng nói. **"Ba mình là thầy của anh ấy, anh ấy lại là thầy mình, bọn mình cùng nhau lớn lên, là thanh mai trúc mã đó"**.

Trình Mộ còn hỏi nghiêm túc. **"Em làm thanh mai*?"**.

Lâm Hưởng từ chối. **"Không không, khó lắm, anh làm thanh mai đi"**.

Tiểu Vu ngửa đầu cười to, ánh đèn đường dịu dịu rơi xuống cô gái nhỏ, khỏe mắt, lông mày nhuộm vàng lấp lánh.

Quen lâu như vậy mới biết, ba của Lâm Hưởng là 1 họa sĩ nổi tiếng, Lâm Hưởng là có dòng máu nghệ thuật nhà nòi, nhưng riêng bản thân hẳn cũng đã có khí chất lãng tử sẵn trong người.

Trình Mộ tiếp nhận đàn guitar, ngồi xuống mặt cỏ, hát bài hát khi này Lâm Hưởng đã hát. Lời ca y hệt nhau, cảm tình cũng y hệt nhau, nhưng Tiểu Vu lại có cảm thụ khác, không thể nói rõ đó là gì. Chỉ là khi Trình Mộ hát, cô thấy mình như có thể vươn tay ra chạm vào tiếng ca của anh, nắm lấy ánh mắt anh trong lòng bàn tay, nhưng sự nét hồn nhiên mà lạnh lùng trên người anh lại khiến cô chùn bước.

“Anh giống như cậu bé biết yêu lần đầu, nhưng tình yêu của anh dần dần đã lớn lên...”.

Chìm trong giọng hát, cô ngẩng đầu nhìn bầu trời tối đen như mực, không 1 vì sao. Trình Mộ, dưới đêm tối ngăm nhìn anh thật lâu thật lâu, giấu diếm những tâm sự, anh chính là bí mật cuối tâm hồn em...

*Thanh mai trong Thanh mai trúc mã thường để chỉ con gái.

Chương 6: Nhìn em, anh như thấy được chính mình

Thời gian luôn vội vàng, tâm ý luôn tuôn chảy.

Nỗi buồn còn chưa thấm, người vừa đây đã hóa cố nhân.

Năm 1 đại học, số người theo đuổi Tiểu Vu đã rất nhiều, vô cùng náo nhiệt, lớp nào ngành nào cũng có, Lâm Hường thường mời cô cùng nhau ăn khuya, ôn lại kỷ niệm trường cũ, cô không từ chối.

Năm 2, cả hai đã hiểu nhau rất rõ.

Lâm Hường hỏi. **“Biết ơn mình không?”**.

Cô ngược lại oán giận. **“Ngày nào cũng ăn khuya, bạn muốn vỗ béo mình hả?”**.

Lâm Hường làm như thật. **“Ai da, không được rồi, Tiểu Vu mảnh dẻ và bà Vu béo ú còn cách nhau xa lắm”**.

Tiểu Vu nắm tay gỡ đầu hăn, vò vò tóc hăn. **“Bạn không phải lại cao lên nữa chứ?”**. Người này từ lúc nào lại cao nhanh như vậy, ước chừng so với cô còn cao hơn 1 cái bả vai cộng 1 cái đầu.

Lâm Hương nhìn cô, ánh mắt ẩn chứa thâm tình. **“Chứ chẳng lẽ bạn nghĩ mình và bạn lúc nào cũng đứng bằng nhau chắc”.**

Từ chàng trai trở thành 1 người đàn ông, chỉ có tâm hồn là vẫn như cũ.

Bạn cùng phòng của cô lúc nào cũng than thở. **“Lâm Hương đúng là hoàn hảo, thân hình đẹp, tướng mạo tốt, có tài, có tiền đồ. Mẫu chốt là còn thâm tình trọng ý với nhà người, Tiểu Vu à, nhà người ngàn lần đừng để hấn chạy mất”.**

Tiểu Vu cảm thấy không được hay, ở trường nhìn thấy hấn lập tức vòng đường khác mà đi. Cho đến lúc Lâm Hương không nhìn được nữa tìm tới cửa, đi thẳng vào vấn đề. **“Bạn thấy mình phiền hả?”.**

“Bạn không có sao hết, chỉ là mình...”.

“Bạn là bạn chỉ thích Trình Mộ thôi, đúng hay không?”.

“...”.

“Trình Mộ thích Phương Thảo!”.

Tiểu Vu trợn tròn mắt, mặt không chút thay đổi. **“Phương, Phương Thảo... Là ai?”.**

Lâm Hương biết mình nhất thời xúc động lỡ lời, khí thế giảm 1 nửa. **"Phương Thảo trước kia cũng là học trò của ba mình, hiện tại cô ấy đang học ở Viện Mỹ thuật điêu khắc sát bên"**.

Phương Thảo? Sao nghe quen quá?

Tiểu Vu dồn hết dũng khí cả đời, gọi điện thoại cho Trình Mộ. **"Anh có thể ra đây 1 chút được không, em ở dưới lầu anh học chờ anh"**.

Trình Mộ hơi ngạc nhiên. **"Tiểu Vu? Nhưng hiện tại anh không ở trường"**.

"Không sao, em chờ anh".

"Anh ở Viện Mỹ thuật sát bên, có lẽ khuya mới về".

Hóa ra là ở Viện Mỹ thuật, cô cắn răng lặp lại. **"Không sao, em vẫn sẽ chờ anh"**.

Mỗi cảnh khi anh hùng hy sinh đều có mưa, mỗi khi anh hùng cứu mỹ nhân cũng mưa dầm liên miên. Tiểu Vu ôm gối ngồi ở ghế dài ven đường, đợi cho trời tối, đợi cho đèn đường sáng lên, đợi cho sấm sét mây đen cuộn cuộn dày đặc. Cô ngẩng lên nhìn bầu trời cứ chút chút lại có 1 tia sét nhỏ lóe lên, mưa nhanh ngưng tụ, rơi xuống đất

như nước mắt chảy đầy đất trời. Cô nghĩ, trời cũng tan nát cõi lòng, vì cô mà khóc. Nhưng lòng cô tan nát, cô khóc cho ai đây?

Trình Mộ xa xa chạy tới, cầm ô, thở hồng hộc. **"Tiểu Vu... "**. Đi theo phía sau là Tạ Phương Thảo xinh đẹp hào phóng, vẻ đẹp khuynh đảo tâm hồn người.

Trong nháy mắt, Tiểu Vu cảm thấy vô cùng xấu hổ, thà bị sét đánh chết còn hơn.

Lâm Hướng không biết từ đâu xuất hiện, 1 tay kéo cô, thật thật giả giả nhận sai. **"Tiểu Vu à, anh sai rồi, đừng giận anh nữa mà"**. Lại quay đầu giải thích với Trình Mộ. **"Chiều nay 2 bọn em cãi nhau, cô ấy không nên tìm anh phân xử mới đúng"**.

Trình Mộ nghiêm mặt nhìn Lâm Hướng, lại nhìn nhìn Tiểu Vu, hỏi nhẹ nhàng lo lắng. **"Em không sao chứ?"**.

Tiểu Vu gật đầu. **"Dạ, em không sao"**. Tình yêu của cô còn chưa rời khỏi miệng đã héo rũ.

Lâm Hướng đưa cô về kí túc xá. Trước khi hắt ra về, cô kiên quyết nói. **"Thực xin lỗi, mình không nên chậm trễ bạn. Một mình mình làm kẻ ngốc là đủ rồi, không thể kéo cả bạn xuống nước được"**.

Đêm đó Tiểu Vu nằm mơ, trong giấc mơ Trình Mộ cụp

mắt nói với cô rằng. **"Tiểu Vu, nhìn em, anh như thấy được anh 3 năm về trước"**.

Chương 7: Nếu ngay từ đầu nhất định phải là chuyện xưa, vậy thì vĩnh viễn hãy cứ là chuyện xưa đi

Sau lần đó, Tiểu Vu một lòng một dạ học hành. Trình Mộ tốt nghiệp. Lâm Hưởng cũng không thấy bóng dáng, ngẫu nhiên chạm mặt, bắt quá gật cái đầu chào nhau. Nghe nói hẳn có bạn gái.

Không lâu sau, Tiểu Vu cũng tốt nghiệp. Tới gần thời điểm tốt nghiệp, mọi người đều thật hư không, điên cuồng cố gắng hoàn thành giấc mơ cuối cùng của thời thanh xuân. Có lần, Lâm Hưởng lại uống rượu, nằm trên mặt cỏ trước lễ đường, gờ di động kêu to. **"Tiểu Vu, Tiểu Vu anh yêu em"**.

Bạn cùng phòng hẳn cười nhạo nói. **"Đồ ngốc, sao lại lấy cục đá làm điện thoại"**.

Tiểu Vu tốt nghiệp ra trường, trở thành 1 nhân viên công ty bình thường, nghĩ muốn lấy 1 nhân viên bình thường, lại sinh thêm 1 nhân viên bình thường tương lai nữa, cả gia đình cùng bình thản sống, lặng lẽ sống cũng tốt. Không nghĩ tới làm việc được 2 năm, cô gặp lại học trưởng, giới thiệu cô vào làm trong 1 hãng luật, ngày xưa cái cô học chủ yếu chính là Luật kinh doanh, nên cô quyết định đồng ý lời mời.

Lại vài năm sau nữa, cô đi xem mặt, yêu đương, kết hôn, sinh được 1 cậu con trai mập mạp, cả nhà ai cũng vui mừng.

Tiểu Vu 30 tuổi đã là 1 người phụ nữ đảm thắm, công việc trôi chảy, gia đình đầm ấm.

Cô có gặp lại Trình Mộ lần nữa, trong lần hợp tác giữa 2 công ty. Mất liên lạc nhiều năm, không ngờ anh ấy đã thành chủ 1 doanh nghiệp. Trình Mộ bây giờ không còn xa lạ như xưa nữa, khi nói chuyện với người khác, anh luôn cười ấm áp và chân thành.

Rõ ràng mới đây chỉ là 1 cậu học trò tuần tú xuất chúng, bây giờ đã trở thành 1 ông giám đốc bộ vệ oai nghiêm. Tuy rằng vẫn là anh, nhưng giờ tay nhấc chân đã là bộ dáng 1 doanh nhân phong phạm, có ai tưởng tượng ra đây từng là chàng trai mặc áo sơ mi xanh, im lặng đứng chuyên tâm vẽ báo trên vách tường bản tin nữa đây...

Tiểu Vu nhắm mắt lại, như thấy được từng tia nắng mặt trời nhuộm vàng mái tóc nâu ngắn của anh những năm về trước, anh cúi đầu, dịu dàng, tĩnh lặng.

Trình Mộ nhận ra cô, lướt qua mọi người đến gần, lễ phép tiếp đón. **“Chào em, Vu Văn Văn”**. Rồi giới thiệu. **“Đây là bà xã anh Tùng San, đây là đàn em của anh ở trường đại học”**.

Tiểu Vu mỉm cười đáp lễ, bắt tay vợ anh. **"Đạ, chào chị".** Và nói. **"Trình Mộ, đã lâu không gặp".**

Tiểu Vu nhớ: **Ước chừng trong lòng mỗi cô gái đều có một người vĩnh viễn không thể chiếm được.** Đạo lý này trước đây cô chỉ biết, nhưng thời khắc này lại thấm thía nó. Là vĩnh viễn không chiếm được, mới có thể cam tâm chôn ở đó.

Một dịp đi công tác ở thành phố A, báo trên máy bay có đề tiêu đề **"Lâm Hưởng"** rất to. Kiến trúc sư nhận được giải thưởng lớn, ảnh chụp hẳn giơ cúp lên cười không kiềm được, ánh mắt trong sáng, khuôn mặt anh tuần khi cười có những đường cong mê người. Phóng viên viết. **"Lâm Hưởng là con tuần mã, cho anh ta 1 mảnh đất trời, anh ta có thể tung hoành ngang dọc".**

Máy bay đáp xuống, cô mở điện thoại gọi về nhà. Nói liên miên căn nhắc 1 hồi tóm lại là: Chồng nhớ cho con ăn no mặc ấm, chú ý dạy con đừng nuông chiều thằng bé.

Chồng oán giận. **"Ai da, thực đông dài. Toàn chăm con, đại lão gia anh ăn mặc rách cũng là chuyện nhỏ chứ gì".**

Tiểu Vu hừ mũi trừng mắt. **"Anh cho là anh giống con sao, chờ em về nhà, cục cưng thiếu một cọng lông tơ là em không để cho anh yên đâu".**

Chồng dịu xuống. **“Nè, em về nhanh chút đi. Hai người bọn anh đều muốn em”**.

Tiểu Vu vừa tức giận vừa buồn cười. **“Anh làm ơn có chút tiên đồ đi được không, vừa rồi tạp chí có đề tên anh, người ta nói Lâm Hường nhà anh là con tuấn mã, theo em thấy, anh chỉ là con ngựa con chưa cai sữa thôi”**.

Lâm Hường cười. **“Đúng đúng, anh chưa cai sữa, nên em làm ơn nhanh về đi”**.

“Thành phố A rất tốt, vui vẻ, có ăn có chơi. Em dạo 1 vòng rồi nói sau”.

Chồng đành đưa ra vũ khí tối thượng. **“Bà xã à, anh yêu em ”**.

Tiểu Vu mỉm cười ngửa đầu nhìn bầu trời, vạn dặm không 1 gợn mây. Đột nhiên nhớ tới lần xem mắt đó, ai có thể nghĩ lại là hãn đấu. Làm gì có người nào lần đầu đi xem mắt đã thẳng thắn nói “Tiểu Vu, anh yêu em” đâu.

Nếu ngay từ đầu nhất định đã là chuyện xưa, vậy vĩnh viễn hãy cứ là chuyện xưa đi. Nhân vật nữ trong chuyện xưa rồi sẽ có được hạnh phúc, rồi sẽ được đối xử tử tế, không phải sao?

Cô đơn không phải là lý do để ngoại tình

Cô đơn là như thế nào?

Một người sống một mình, chẳng có ai uống rượu chuyện trò, thật sự là cô đơn muốn chết luôn.

Một người có tâm sự chẳng biết tỏ cùng ai, bạn bè xung quanh thì nhiều thật, nhưng lại chẳng có ai để dốc bầu tâm sự, có lẽ là cô đơn muốn chết được.

Nhưng đây không phải là cô đơn, chẳng qua đó là do mình cảm thấy cô đơn mà thôi.

Cô đơn thật sự, là một cảm giác trống rỗng vô hồn ăn sâu vào tận tâm hồn, một thứ trống rỗng làm cho ta muốn điên lên. Dù là lúc quanh ta đã có tiếng hoan hô âm ỉ vui vẻ, nhưng lúc đó ta lại cảm thấy lòng trống rỗng, hoang mang và giống như mất đi một thứ gì đó.

Cổ Long Luận - Cô Đơn (Tịch Mịch)

Con người sống trên đời này, khó có thể tránh khỏi sự cô đơn.

Chỉ là, những người chưa trưởng thành trải qua cô đơn lại càng thêm cô đơn, người trưởng thành trải qua cô đơn lại càng thêm chín chắn...

Người phụ nữ ra ngoài đi chơi xa, để lại người đàn ông ở nhà một mình.

Nhà thiếu vắng bóng người phụ nữ, người đàn ông ở nhà lấy bia uống, điều khiển trong tay không ngừng đổi kênh truyền hình.

Lúc này, điện thoại của một cô gái gọi đến, nàng bảo: "Em đang rảnh rồi không có việc gì làm, đến nhà anh chơi nhé."

Người đàn ông nói: "Việc này... Chà lúc này không được rồi, anh đang định ra ngoài."

Thật ra, cô gái ấy đã ở trước cửa nhà của người đàn ông ấy. Nàng là nhân viên cấp dưới của hắn, nàng đã nhiều lần đối với hắn bày tỏ tình cảm của mình, chỉ là người đàn ông đều khéo léo nhẹ nhàng từ chối.

Người đàn ông biết, tâm hồn của cô gái trẻ này là một trang giấy trắng, và hắn không thể và cũng không có tư cách gì để lưu lại trên đó một vết mực.

Trong tay cô gái lúc này mang theo nhiều thứ linh kinh, còn có cả một chai vang đỏ, đứng trước cửa nhà người đàn ông.

Người đàn ông nói: "Anh xuống bếp chuẩn bị chút đồ

ăn cho em nhé.”

Cô gái nói: “Để em.” Rồi liền xuống bếp tất bật chuẩn bị nấu nướng.

Người đàn ông lại vội vàng dọn dẹp lại nhà cửa đang bề bộn. Chợt thấy bóng cô gái đang bận rộn nấu nướng dưới bếp, trong lòng hần thoáng rung động.

Trong phút chốc, hần lập tức đem những cảm giác này chôn sâu trong lòng.

Ở một căn phòng khác, hần bắt đầu điện thoại cho những người bạn thân để mời họ đến nhà ăn cơm, nhưng chẳng ai đến được.

Một lát sau, cô gái đã gọi hần xuống, hần xuống bếp. Hần thật bất ngờ, vì cô gái làm cho hần một khay bánh trôi ngon lành đang còn nóng hổi. Thứ mà hần thích ăn nhất. Chỉ là bình thường, hần và người phụ nữ của hần đều quá bận bịu, không có thời gian để gói bánh trôi.

Hai đĩa bánh trôi, mấy đĩa thức ăn, một chai vang đỏ, vẻ mặt hiền dịu của cô gái như làm lòng hần bắt đầu gợn sóng.

Chẳng biết vì lí do gì, hần lựa lúc cô gái không chú ý, đã tắt nguồn điện thoại di động đi. Trong lồng ngực hần lúc đó, tựa như có thể nghe tiếng tim đập thành thịch.

Uống cạn một chai vang đỏ, cô gái bảo chóng mặt, liền mềm nhũn ngã vào lòng người đàn ông.

Người đàn ông không thể không thừa nhận là cô gái rất xinh đẹp, hẳn không khỏi ôm mạnh lấy nàng vào trong lòng. Nhưng cũng trong khoảnh khắc ấy, hẳn cảm thấy cả người cô gái ấy thật mong manh nhỏ bé, tựa như một đứa trẻ đang nằm ngủ thật ngon dưới bờ vai rộng của hẳn, giống như là con gái hẳn, khiến lòng hẳn nổi sóng dữ dội.

Cô gái nằm trên giường hẳn ngủ ngon lành. Còn hẳn nhè nhẹ bước ra ngoài cửa.

Lúc này, điện thoại phòng khách vang lên, như là vợ con hẳn gọi đến.

Nhưng lúc này, hẳn đang ngồi uống bia, và vẫn vô thức liên tục đổi kênh.

Hẳn cảm giác như có thể nghe rất rõ tiếng thở nhẹ của cô gái.

Song, hẳn luôn cố gắng để làm cho lòng mình bình tĩnh lại, thật bình tĩnh.

Khi mà cô gái tỉnh lại, đã là buổi sáng hôm sau. Người đàn ông thức trắng nguyên đêm, lúc này đang chuẩn bị bữa sáng cho cô gái.

Trong lúc ăn sáng, cô gái hỏi: “Anh không thích em sao?”

Người đàn ông trả lời: “Có thích...”

“Vậy chẳng phải anh đang cô đơn sao?”

“Ừ, có một chút!”

“Nhưng... Anh sợ em bám theo dây dưa phiền hà sao?”
Cô gái hỏi, mơ hồ có chút thất vọng

Người đàn ông chỉ nói: “Cuộc sống này là một dạng trách nhiệm, tựa như bát cơm và trứng chiên này, ngày nào cũng ăn mãi chẳng còn thấy ngon, nhưng chúng ta ngày nào cũng nấu đi nấu lại những món này, và ăn nó. Có lúc cảm thấy nó thật chán ngán, nhưng nếu một ngày không ăn lại cảm thấy trong lòng thật sự trống vắng.”

Cô gái chỉ im lặng.

Tiến bước cô gái đi, người đàn ông tự nhiên cảm thấy trong lòng thật thoải mái vô cùng.

“Yêu, là sự chân thành cùng tin tưởng. Yêu, là phải đánh đổi nhiều thứ. Nếu như không thương, không thể đến được với nhau, vậy thì cũng đừng trao đi tình cảm của mình một cách tùy tiện.

Cô đơn và cảm dỗ, căn bản không phải từ bên ngoài sinh ra.”

Có nhìn thấy ánh trăng của ta không?

Tác giả: An Ninh

Đêm hôm đó, cũng là Trung Thu.

Ánh trăng như nước, soi vào cửa sổ, vẩy lên chiếc cung dài đầy bụi bặm của chàng. Ta lặng lẽ ngồi trên giường, nhìn linh được trong suốt trong lòng bàn tay. Đó là khi chàng gặp Tây Vương Mẫu, thỉnh cầu bà. Sau khi bị Ngọc Đế giáng chức, ta và chàng cùng ở lại núi rừng nhân gian này, chàng đối với sự thẹn thùng của ta, càng thêm yêu thương mà luyện tiếc, muốn dung mạo của ta được duy trì vĩnh hằng.

Còn nhớ tư thế oai hùng của Xạ Nhật, cánh tay dài giương cây cung vàng, hồ gươm một tiếng, ngân tiễn phá vỡ cả không gian bay nhanh, tên bắn xuyên mây, một mũi tên trúng mục tiêu trái tim mặt trời, khiến nó rơi xuống. Lưu lại một mặt trời, từ đó có thể chăm chỉ tuân theo mệnh lệnh, khi màn đêm mở ra sương mù cũng là lúc, xác định thời điểm cùng trăng luân phiên.

Trăng sợ hãi mà lặng lẽ lên cao, sau khi xác định yên ổn không ngại chậm rãi tỏa ra quang minh sáng tỏ.

Cũng như thể ruộng quỳnh biển ngọc, cũng như thể dưới trăng trước hoa, chàng cùng ta thưởng ngoạn, lấy rượu ủ thanh tuyến rót đầy chén trong tay, chàng nói: trăng kia, là tâm của ta, nếu không tròn, thì cũng khuyết, nếu không sáng, thì cũng âm đạm, nhưng từ trước đến nay vẫn luôn trông coi cho nàng.

Trăng nghe được lời ấy của chàng, lấy ánh sáng ngưng tụ sương bích trên ngọn quế, nhỏ vào chén rượu, hóa thành nước phân ly ta và chàng lập nên lời thề

Xạ Nhật sau khi trở về thiên đình chưa lâu, triều thần đổ kị chàng gan dạ sáng suốt hơn người, công tích xuất chúng. Ngọc Đế nghe lời gièm pha, cùng chàng xa cách, cuối cùng đem chàng đày xuống trần gian. Ta quyết ý cùng chàng đi trước, đến nơi như đất cằn sỏi đá này. Chớp mắt đã mười năm. Bụi gan mọc lan tràn lúc nào cũng đâm bị thương tay chân mềm yếu của ta, chàng đau lòng thương tiếc, mà ta thì lạnh nhạt mỉm cười.

Nhớ kỹ dưới ánh trăng đã hứa với chàng, đến khi sơn tuyến khô cạn, nham thạch khô nứt, sống chết cùng chàng.

Khi Tây Vương Mẫu đi tuần, chàng sau khi nghe được cố ý chặn đường bà, động tình trần tục, cầu xin cho ta linh được trường sinh bất lão, Vương

Mẫu xem xét kỹ chàng, một lúc lâu sau mới nói: Linh được chỉ có một viên duy nhất, chỉ một mình Hằng Nga có được tiên thân, người đã cân nhắc rõ ràng? Chàng nói: Tạ ơn thánh mẫu.

Nhưng sau khi trở về ta không chịu nuốt linh dược, muốn ta tóc đen đầy đầu nhìn chàng dần dần tóc mai dần bạc, ta tình nguyện cùng chàng từ từ già đi. Vì thế chàng giận dữ, không thèm để ý ta nửa tháng.

Linh dược kia, bị ta bỏ xó trong đáy rương cất vào hộp tủ.

Trong số chúng đồ đệ của chàng có Phùng Mông, vì muốn tước đi niềm vui của chàng, ngày ngày buông lời sàm ngôn loạn ngữ, khiến chàng đi khắp nơi tìm kiếm vui thú. Chàng dần dần bỏ bê ruộng đồng săn bắn, không ở yên trong nhà. Rất cuộc, một ngày kia Phùng Mông dẫn chàng đến đàn dân tế bái Hà thần. Giữa tiếng cười chợp nghe tiếng nói khe khẽ quanh mình, lúc vừa quay đầu lại, chàng kinh ngạc đứng trân trối.

Chàng nhìn thấy nàng, thê tử của Hà thần.

Chàng bắt đầu ngày không thấy bóng, đêm không về nhà. Ở thiên giới trăm năm không thay đổi chân tình ý hợp tâm đầu, tại nhân gian lạnh lẽo hoang vu này, trải qua mười năm quang âm xói

mòn. Năm tháng gần nhau dài dằng dặc như thề, vẫn đang, vẫn đang vẫn đang... không dịch lại nổi khoảnh khắc chàng gặp nàng.

Trăng lại tròn, cũng sẽ không hiện lại cảnh năm xưa.

Cung đã long đông, sương mát đã tàn tẫn, lời thề chỉ như sao băng. Duy nhất không đổi, chỉ là ánh trăng thanh khiết tràn đầy, vẫn một mạch e lệ, trong trắng mỹ lệ cho đến giờ.

Tình thâm một thời, chàng đã ném ra sau đầu, mặc kệ viên mãn không trọn vẹn, trăng giống như thủy chung khắc ghi, chàng từng nói, nó đại biểu cho tâm chàng.

Ta lẳng lẳng ngồi trước giường, nhìn linh được trong suốt trong lòng bàn tay. Rồi sau đó: ngẩng đầu hỏi trăng: ta cùng người làm bạn, thế nào?

Nếu như gần nhau đến đây là hết, có thể hay không, đổi lại một loại phương thức ở chung... Làm cho ta mãi mãi ở trong trái tim chàng. Là chàng từng nói, trăng kia, đại biểu cho tâm chàng. Nếu như chàng đã không quay về bên ta, như vậy, để cho ta đem chính mình an trí trong tâm chàng.

Mặc gió mạnh đường tôi, thế núi hiểm trở gió

lớn, mặc kệ ngày sau, chàng sẽ ở nhân gian trải qua bao nhiêu bi hoan ưu khổ, đều có ta, trong đêm dài làm bạn chàng.

Trăng cúi đầu, lấy mạn xanh che đi ưu thương điêu tàn của quế hoa, lệ tí tách rơi, trong tay ta, khối linh dược sáng kia tỏa long lanh ẩm ướt dinh dính. Lờ mờ có thể thấy được, lời thề trong rượu năm đó.

Lúc này, Phệ Tâm hoàn thành chua xót.

Ta nhắm lại đôi mắt, chậm rãi đem viên thuốc như ngọc sáng trong đêm kia, đặt lên môi, chậm rãi khép lại đôi môi, nuốt xuống.

Trăng không đành lòng nhìn, lấy mạn đen che, che đi tất cả ánh sáng, nước mắt hóa thành mưa trong đêm khuya, rơi xuống nhân gian đầy trời.

Một cổ mát lạnh thấy tràn lên từ tim, từ tứ chi bách hải chảy ra ngoài. Trong lòng nhu mềm ngàn chuyển tình ti ý tự, lúc này giống như làn khói xanh từng đợt từng đợt, thoát ra ngoài cơ thể, vô hình bay đi. Thân thể càng lúc càng nhẹ nhàng, kỉ niệm trong lòng đối với chàng càng lúc càng nhạt đi. Ta sợ hãi, lấy tay gắt gao nắm chặt y phục che trái tim, bồi rồi giữa ý nghĩ muốn lưu lại chàng. Song bạch khí kia không thể ngăn cản mà từ góc sâu nhất của trái tim toát ra, lan tràn, tràn ra ngoài, xuyên qua y

phục tơ tằm, từ từ bay mất.

Ta không rõ cho nên, nghiêng đầu nhìn trăng, chỉ nghe nó rưng rưng thở dài: Hằng Nga, Tẩy Vương Mẫu chưa nói với Hậu Nghệ, dược này, còn gọi là Vong Tình. Nhớ sâu, tình nặng, yêu càng thấm thiết, thân thể càng sa lầy. Không quên tình thì sao có thể trường sinh? Không ngừng nhớ thì sao có thể bay lên trời? Hằng Nga, Hằng Nga đáng thương của ta...

Ta kinh ngạc, cúi đầu nhìn lại, tự thấy hai chân đã cách mặt đất, thân thể thông thả bay lên. Trên mặt đất vẫn ẩm ướt trong nháy mắt lưu lại một giọt nước mắt, nhưng giờ phút này trong tâm lại từ từ hư không. Ta hoàn thành cho mong muốn của tâm chàng, nhưng lại không ngờ từ nay về sau lòng ta về cõi phật, sẽ không có người nào nhập tâm nhập cốt, như máu như tơ.

Muốn khóc, cũng đã không còn lệ, muốn cười, cũng không có cách nào cười ra.

Lấy một điểm trần khí lực cắn nát ngón giữa, lau một chút cho nhạt huyết sắc trên cung vàng...A... À _____ một tiếng đẩy cửa vang lên. Khóe miệng chàng ẩn tình mỉm cười, do mới nhìn thấy cảnh lạ mà mê muội, hóa thành kinh ngạc, thậm chí khó hiểu.

Ngoài cửa sổ, trăng sớm đã như chiếc mâm bạc,

ánh sáng tràn đầy thanh khiết từ thân thể ta, cho ta thấy một đường xuyên qua mây.

Ta bình tĩnh nhìn chàng.

Suốt mấy trăm năm trầm tư khắc khoải, lúc nào cũng cận kề trộm nom, gấn bó từng giây từng phút, hết thảy đều trôi về dĩ vãng, lại hóa ra, một đời si oan sân tham, bất quá cũng chỉ là gió thoảng mây bay.

Chàng rốt cục hiểu được đang xảy ra cái gì, trong nháy mắt sắc mặt thiên biến, kêu to cấp bách chạy về phía ta, muốn xé tung vân y của ta. Hướng về phía chàng cười nhẹ, ta buông mi, ngửa đầu, dải tay áo vung lên, thanh thần phiêu mình bay ra ngoài cửa sổ, làn váy dưới ánh trăng trong vắt lẳng lẳng múa lượn, chậm rãi hướng về trăng mà đi.

Thật lâu, thật lâu sau.

Thỏ ngọc nói, đêm hôm đó, chàng say rượu, cung vàng võ, gặp ai cũng nói: Thấy không, trăng trên trời kia, là vợ của ta, mặc dù ta và nàng thiên nhân hai giới, nàng vẫn là của ta duy nhất, thê tử kết tóc, nhìn thấy không? Nhìn thấy không... có nhìn thấy ánh trăng của ta không...

Suy nghĩ của tác giả: Trong truyền thuyết Tây

Vương Mẫu vốn là nam thần, hậu nhân lâm ông thành Vương mẫu nương nương.

Bi thương lớn nhất của con người, một trăm năm sau có lẽ vẫn là bị người yêu phản bội.

“Phong Nhi: bi thương lớn nhất của con người là bị phản bội, không chỉ có bị người yêu phản bội, mà người ta xem như tỷ muội cũng phản bội ta, thật là đúng là bi thương.”

Con thỏ ăn cỏ gần hang

Tác giả: Dịch Thủy Thu Hàn

[Thượng] Con thỏ động tâm

Tô Nhiên thích trêu đùa Trầm Thần, đó là chuyện mà mọi người đều biết.

Bình thường lúc đàn ông và phụ nữ ở cùng nhau, đàn ông phải cầm thú một chút, nhưng mà lúc Tô Nhiên và Trầm Thần ở cùng nhau, Tô Nhiên cầm thú không chỉ một chút.

Trầm Thần thường hay nói: “Trên đời làm sao lại có loại phụ nữ như cô?”

Tô Nhiên hắc hắc cười nói: “Quen biết tôi là phúc khí lớn nhất đời này của anh! Không có tôi, cuộc sống đại học của anh có biết bao buồn tẻ chán nản a.”

Trầm Thần trợn mắt liếc cô một cái, không nói được câu nào, nhưng sau đó tháo kính xuống, day day trán, thở dài nói: “Ừm, lời cô nói là thật.”

Tô Nhiên càng đắc ý, “Vốn chính là như thế, tôi chính là mặt trời mang đến ánh sáng cho cuộc đời anh, phá vỡ cuộc sống bình lặng như mặt nước của anh, chiếu sáng cả con người anh!”

Chiếu hay không chiếu lên người anh anh không biết, song Tô Nhiên đúng là đã phá vỡ trạng thái luôn theo khuôn phép trong cuộc sống của anh, dù sao cũng đã làm cho anh cảm thấy cô gái này cứ hết lần này đến lần khác cho anh thấy một mặt không thể tưởng nổi.

Thì ra da mặt của phụ nữ có thể dày đến loại trình độ này!

Thì ra da mặt của phụ nữ còn có thể dày thêm một chút! @.@

Thì ra da mặt của phụ nữ dày không có giới hạn...

Trên thực tế từ khi nhìn rõ bộ mặt thật của Tô Nhiên, Trầm Thần liền chưa từng đối đãi với Tô Nhiên như phụ nữ, mặc dù Tô Nhiên toàn thân không có không giống phụ nữ ở chỗ nào.

Mỗi lần anh không chịu nhường nhịn Tô Nhiên, Tô Nhiên liền tức giận đến phát điên: "Này, anh là một người đàn ông sao lại có thể nhỏ mọn như thế? Có thể đối xử với một cô gái như vậy sao?"

Trầm Thần vô cùng bình tĩnh nói: "Cô là con gái sao?"

"Con bà nó! Lão tử cần phải cởi quần áo cho anh xem anh mới tin sao?" Tô Nhiên thô lỗ nói.

Trầm Thần không nói được gì nữa, so với lưu manh, cô vĩnh viễn là lưu manh hơn nữa còn là tuyệt thế nữ lưu manh.

Lúc còn học đại học, Trầm Thần là thành viên hội học sinh, Tô Nhiên là trợ ban tân sinh, hai người thường xuyên cùng nhau trực ban lúc học sinh mới có giờ tự học, không bao lâu sau, ngay cả sinh viên năm nhất cũng hay ở trước mặt bọn họ trên đùa.

Tô Nhiên mang sách đến cho đội trưởng Triệu Kiệt cũng nhận được lời trêu chọc: "Trợ ban à, chị với Trầm sư huynh rất xứng đôi, hai người mà thành một đôi là rất tốt."

Tô Nhiên nhếch miệng, thuận tiện đá đá Trầm Thần, nói: "Này, người xấu, nghe thấy gì chưa? Đôi ta thực xứng có phải không!"

Trầm Thần không dấu vết né tránh, đẩy đẩy kính nói với Triệu Kiệt: "Chúng tôi nếu muốn thành một cặp, còn cần tới cậu nói sao?"

Tô Nhiên rung đùi đắc ý cười, tặng cho Triệu Kiệt một ánh mắt: Xem đi xem đi, biết chưa biết chưa?

Triệu Kiệt uỷ khuất nói: "Tôi chỉ nói sự thật thôi."

Tô Nhiên vẫn như trước cười nói: Tên nhóc thối, lời này đến lượt học sinh năm nhất như cậu nói sao? Cậu cho là sư huynh sư tỷ của cậu ăn không ngồi rồi hả?”

Trầm Thần nhìn cô thờ dài nói: “Không có chút thực nữ nào, chẳng trách không có người muốn.”

Tô Nhiên hung hăng trừng mắt liếc nhìn anh một cái: “Không có người muốn thì anh muốn, anh dám không cần thử xem!”

“Cô nói lời này, người khác nghe xong lại hiểu lầm.” Trầm Thần có chút bất đắc dĩ.

“Có rất nhiều người hiểu lầm rồi, anh còn để ý nhiều thêm một người? Tô Nhiên không cho là đúng nói.

Trầm Thần nhìn cô, “Được rồi, cô thắng.”

Tô nhiên liền vui vẻ.

Sau khi giờ tự học kết thúc, Tô Nhiên cùng Trầm Thần trở về khu ký túc xá, Tô Nhiên liền kéo ống tay áo Trầm Thần hỏi: “Ngày này, chúng ta tại sao lại không thể thành một đôi? Anh không biết hai chúng ta rất xứng đôi sao?”

Trầm Thần một tay đẩy móng vuốt đang vuốt ve của cô nói: “Nam nữ thụ thụ bất thân!”

Tô Nhiên da mặt rất dày lại đưa móng vuốt ma quỷ qua, cười hề hề đề tiện nói: "Hai chúng ta chứ có phải là ai với ai đâu, đúng không?"

Vấn đề này Tô Nhiên hỏi qua không chỉ một lần, Trầm Thần mỗi lần đều không trả lời.

Người khác cũng đều thành thói quen đối với phương thức ở chung của Tô Nhiên và Trầm Thần, tuy rằng thường xuyên ở trước mặt hai người họ có ý tứ sâu xa khác nói đùa "Không phải oan gia không đụng đầu", nhưng ai cũng hiểu, Tô Nhiên và Trầm Thần, là anh em thân không thể thân hơn: Phi quan phong nguyệt, chĩ vì thiệt tình*.

(*Không phải tình yêu nam nữ, chỉ là thành tâm thật ý với nhau.)

Bọn họ đã thành công trong việc chứng minh với mọi người, giữa nam và nữ có thể có quan hệ bạn bè thuần khiết!

Quan hệ của Tô Nhiên và Trầm Thần ở trong mắt người ngoài rất mờ ám hơn nữa thủy chung vẫn mờ ám, nhưng điều này cũng không ảnh hưởng đến quan hệ bạn bè của bọn họ, trên đường vẫn thường xuất hiện cảnh tượng mấy con ngựa chạy chồm chồm trên cỏ đầy bùn đất không quay đầu lại.

Sau khi tốt nghiệp, bọn họ từng có một bạn đều làm việc ở Hàng Châu, Trầm Thần ở Tân Giang, Tô Nhiên ở Hạ Sa.

Tô Nhiên thường nói Trầm Thần không có lương tâm, đều ở Hàng Châu mà không đến thăm cô, tuy rằng Tân Giang cách Hạ Sa tương đối xa, tuy xa nhưng vẫn ở trong một thành phố aaaaa.

Tô Nhiên ngoài miệng nói anh không đến thăm tôi, tôi liền đến công ty anh, đến lúc đó người khác sẽ nghĩ bạn gái anh đến thăm, làm cho anh càng không tìm được bạn gái!

Nhưng làm việc ở Hàng Châu hơn nửa năm, hai người đều trở về quê hương làm việc, cũng không gặp mặt nhau lần nào.

Có lần Tô Nhiên lên QQ nhìn thấy Trầm thần online, liền nhin không được buzz QQ của anh.

Trầm Thần trả lời lại một dấu?

Tô Nhiên: Quấy rầy anh một chút.

Trầm Thần: Làm gì, cô lại cô đơn?

Tô Nhiên: Không có, thấy QQ của anh sáng, cảm thấy có chút không vừa mắt.

Trầm Thần: Tôi lập tức out.

Tô Nhiên: Tốt lắm.

Không đến một lát sau, nick QQ của Trầm Thần quả nhiên tối màu, Tô Nhiên vui vẻ, tên nhóc này hiện tại sao lại nghe lời thế nhỉ. Người như Trầm Thần, sẽ không làm loại việc là chỉ offline với một mình cô đâu, Tô Nhiên rất hiểu anh. Vì thế lấy điện thoại nhắn một tin nhắn qua: ềy, anh logout thật sao.....

Nick QQ của Trầm Thần lại sáng, nói: Tôi đi tắm rửa.

Tô Nhiên tha thiết khe khẽ nói: Làm chi tắm rửa sớm thế, mới hơn tám giờ, trong phòng tắm lại không có phụ nữ.

Trầm Thần: Cô cho tôi là cô chắc, trong đầu cả ngày đều nghĩ đến đàn ông.

Tô Nhiên: Tôi mỗi ngày đều nhớ anh.

Trầm Thần: ...

Trầm Thần: Tôi đang nghĩ bây giờ bên cạnh sao lại không có người hài hước như vậy.

Tô Nhiên lại vui vẻ, có loại cảm giác không uống công

quen biết, sau đó hồi phục:Ồ, anh nhớ tôi a?

Trầm Thần: Đúng vậy, nhớ cô.

Tô Nhiên: Da mặt anh làm sao vậy?

Trầm Thần: Bị cô độc hại bốn năm thành dày hằn lên!

Tô Nhiên gõ một cái icon ngược ngùng, nói: Xem ra tôi cũng có một chút lực ảnh hưởng nhất định với anh!

Trầm Thần: Đâu chỉ là một chút, toàn bộ thời gian đại học của tôi đều bởi vì quan biết cô mà bắt đầu rung chuyển bất an.

Tô Nhiên không biết là Trầm Thần nói lời này theo nghĩa xấu, ngược lại cảm thấy thực vui vẻ, quen biết Trầm Thần, là một việc ngoài ý muốn mà cô chưa bao giờ nghĩ đến, Tô Nhiên nghĩ, Trầm Thần nhất định cũng nghĩ như vậy.

Lần gặp lại đầu tiên với Trầm Thần, đã là hơn một năm sau tại lễ cưới của ạn học đại học, chú rể là bạn học của Trầm Thần Vương Nhất Soái, cô dâu là bạn cùng phòng của Tô Nhiên Mật Tống Miêu.

Trầm Thần và Vương Nhất Soái là đồng hương, lái xe đến đây nhiều nhất cũng chỉ nửa tiếng. Ngày tham gia hôn lễ hôm đó Trầm Thần tự lái xe đến, bởi vì lái xe

không thể uống rượu, anh một giọt rượu cũng chưa đựng.

Tô Nhiên là phù dâu của Tống Miêu, đi theo Tống Miêu mời rượu một vòng trở về, Vương Nhất Soái bị bọn Trầm Thần một bàn toàn bạn học đại học kéo qua uống rượu náo loạn, Tô Nhiên rụt rè đứng một bên giúp Tống Miêu nâng váy cười.

Uống rất lâu, mọi người đều có chút say, nhìn thấy Trầm Thần và Tô Nhiên liền nhin không được muốn trêu đùa một chút, thời đại học lưu truyền câu chuyện về một đôi nam nữ lâu như vậy làm sao có thể dễ dàng buông tha cơ chứ?

Cũng không biết là ai đưa ra chủ ý, rót hai chén hồng rượu muốn bọn họ uống giao bôi.

Tô Nhiên cầm chén rượu không phản đối cũng không đồng ý, chỉ cười nhìn Trầm Thần, Trầm Thần da mặt mỏng, cầm chén rượu lên ngửa đầu một ngụm uống hết.

Tô Nhiên kinh ngạc, “Này, không phải anh lái xe nên không thể uống rượu sao?”

Trầm thần bị viêm họng, vốn không thể uống rượu, hơn nữa anh có biệt danh “Ba chén đổ”, Tô Nhiên có điểm không hiểu, vốn nghĩ với mở điều kiện đó sẽ tạo ra kết quả là, cho dù cô không từ chối, Trầm Thần cũng sẽ cự

tuyệt, không nghĩ lại thành kết quả này.

Trầm Thần cười cười nói: "Tôi uống bọn họ sẽ không náo loạn."

Vương Nhất Soái đã uống đến đỏ bừng mặt, tinh thần không phải thực ổn, cười nói với Tô Nhiên: "Cậu ấy đã uống rồi, cô cũng phải uống một chút, cho cậu ấy chút mặt mũi a."

Tô Nhiên lắc đầu nói: "Tôi không uống rượu, say làm sao bây giờ?"

Vương Nhất Soái ngây ngô cười nói: "Chỉ cần không say đến mức cùng cậu ấy lăn lộn trên giường là được rồi."

Tô nhiên giận sáng giọng: "Đi chết đi!"

Quay đầu liền nhìn thấy Trầm Thần đi ra cửa nôn ra, đột nhiên trong lòng mềm đi một chút. Suốt bốn năm đại học, tuy rằng Tô Nhiên thường xuyên "bắt nạt" Trầm Thần, nhưng cũng chỉ là đấu võ mồm mà thôi, Trầm Thần cũng không phải loại người nhẫn nhục chịu đựng, anh thường thường cự tuyệt yêu cầu có chút vô lý của Tô Nhiên. Nhưng Trầm Thần biết rõ Tô Nhiên chẳng những biết uống rượu, hơn nữa tửu lượng không kém. Còn thay cô đỡ lấy cục diện xấu hổ này, Tô Nhiên cảm động không chỉ một chút.

Trước khi đến tham dự hôn lễ, Tô Nhiên từng mỉm cười nói phải làm cho Trầm Thần quá chén, bởi vì cô chưa bao giờ thấy Trầm Thần uống rượu, cũng là lúc học đại học, nghe thấy hai nam sinh khác nói chuyện. lúc ra ngoài liền hoan Trầm Thần chỉ uống chút bia liền say, Tô Nhiên vì thế còn chê cười anh thật lâu.

Trầm Thần còn thật sự nói anh sẽ không uống rượu, nếu không buổi tối nhất định không trở về được.

Tô Nhiên hề hề nở nụ cười gian, “Không sợ, đã có tôi!”

Trầm Thần cũng cười, “Quên đi, có cô càng phiền toái.”

“Cái gì? Sợ tôi làm gì anh à?” Tô Nhiên thích nhất là xem Trầm Thần bị hỏi đến ngượng ngùng.

Trầm Thần nói: “Cô làm việc luôn luôn không dùng đầu óc.”

“Gì!”

“Anh nói gì!”

Tô Nhiên lớn giọng gào trong điện thoại, “Anh cho rằng tôi sẽ làm ra chuyện gì không dùng đầu óc với anh hả?”

“Cũng có thể cô sẽ bắt nạt tôi.” Trầm Thần im lặng.

“Ặc, nếu anh không đối nghịch tôi, tôi có thể bắt nạt anh sao?” Lúc Tô Nhiên nói lời này, mặt không đỏ tim không loạn.

Trầm Thần không nhìn được nở nụ cười, “Được rồi được rồi, cô nãi nãi của tôi, là tôi đối nghịch với cô.”

Tô Nhiên đắc ý, “Oa, được anh gọi như thế, tôi rất kích động a.”

Trầm thần tuy rằng đã rất quen với việc Tô Nhiên bắt chọt lên cơn thế này, nhưng vẫn là hết chỗ nói.

Tô Nhiên cầm một chén nùng trà đến đưa cho Trầm Thần đang ngồi ngoài cửa, kéo quai hàm nhìn anh uống trà, nói: “Người xấu, tôi đột nhiên thấy thương cảm với anh.”

Trầm Thần giương mắt nghi hoặc nhìn cô: “Làm sao vậy?”

Tô Nhiên còn chưa mở miệng, trước khi anh cúi đầu uống trà còn nói thêm một câu: “Bình thường lúc cô thế này sẽ không có chuyện gì tốt, nói đi.”

Tô Nhiên nổi giận: “Làm sao có thể nghĩ tôi hư hỏng thế hả!”

Trầm Thần bình tĩnh vô cùng trả lời cô: “Cô vốn đầy bụng ý xấu, tôi làm sao lại gặp được người con gái thế này ở thời đại học chứ.”

Tô Nhiên uể oải, “Anh ghét bỏ tôi, sau này tôi không bao giờ để ý đến anh nữa!”

Trầm Thần buông chén nước, nhìn nhìn cô, nói: “Những lời này, tôi nghe cô nói đã hơn 10 lần rồi nhỉ.”

Đôi mắt trong trẻo của Tô Nhiên lóe lên nước mắt: “Lần này là thật!”

Trầm Thần không nói nữa, kêu một tiếng “Tô Nhiên.....”, sau đó khe khẽ thở dài.

Tô Nhiên nhàm chán ngồi một chỗ nghịch ngón tay, Trầm Thần thấy mười ngón tay của Tô Nhiên trống trơn, không đeo chiếc nhẫn mà ngày xưa cô yêu quý nhất, liền hỏi cô: “Nhẫn của cô đâu?”

Tô Nhiên thấy lòng đau thắt lại, sau đó lại cười hì hì nói: “Cách đây không lâu đã không cẩn thận làm mất rồi, đang chờ anh mua cho tôi một cái, giúp tôi mang vào”

Trầm Thần yên lặng không nói gì.

Tô Nhiên ngây ngốc nhìn anh, bỗng nhiên nói: “Trầm

Thần, tôi cảm thấy thương cảm cho anh là vì nếu anh có bạn gái, hoặc là sau này kết hôn, tôi sẽ không thể đùa giỡn anh giống như bây giờ nữa. Hơn nữa, tôi muốn kết hôn, tôi cũng không thể đùa giỡn lưu manh với anh được nữa, tôi phải hoàn lương aaaaa.”

Trầm Thần bị chọc nở nụ cười, giơ tay nhẹ nhàng xoa đầu Tô Nhiên, nói: “Cô có thể đừng có khôì hài như thế nữa được không? Thật sự chịu thua cô.”

Tô Nhiên lập tức giương nanh múa vuốt, “Này! Tôi nói thật biết không biết không biết không?”

“Được rồi được rồi được rồi, cô nói đều đúng!” Ánh sáng mờ mờ làm người ta nhìn không rõ, Trầm Thần cười gật đầu làm hòa với cô, Tô Nhiên đột nhiên cảm thấy Trầm Thần cũng không phải là không biết nhường nhịn cô như cô vẫn nghĩ, có đôi khi anh thực nhường nhịn cô, giống như lúc này, giống như bây giờ.

Cô còn nhớ rõ Trung Thu năm ngoái, khi đó cô với Trầm Thần còn đang làm việc tại Hàng Châu, Trung Thu Trầm Thần không trở về nhà, Tô Nhiên đã nói: “Vậy anh về nhà với tôi đi!”

Trầm Thần đã quen Tô Nhiên mặt dày, không chút áp lực nói: “Ô Trấn là địa phương rất đẹp, có thể đi chơi một chuyến.”

Tô Nhiên còn nói: “Anh mà đi theo tôi liền sẽ nói với bố mẹ tôi, đây là người đàn ông của tôi.”

Trầm Thần hết chỗ nói, cái người tên Tô Nhiên này đâu có tự nhiên tốt bụng như thế chứ, đối với người khác không chừng sẽ là thật sự hảo tâm, nhưng đối với Trầm Thần anh mà nói, luôn bị biến thành đùa giỡn, không có một lần ngoại lệ nào.

Bây giờ, nếu các cô gái đều trở nên giống như Tô Nhiên...Trầm Thần bỗng cảm thấy một trận gió lạnh thổi qua sau lưng, lập tức dập tắt hoàn toàn cái ý tưởng đáng sợ kia, loại ý tưởng này tốt nhất là không nên xảy ra.

Trầm thần trầm ngâm một lát rồi nói: “Cái này có thể.”

Tô Nhiên nghi ngờ, “Trầm Thần anh không sao chứ? Không bị não tàn ngất đi hay phát sốt chứ?”

“Không.” Trầm Thần không chút do dự trả lời.

“Vậy anh nhất định là thất tình!” Tô Nhiên đưa ra kết luận.

Trầm Thần thích một người con gái, Tô Nhiên biết, còn biết người anh thích cô cũng có quen, chỉ là vẫn không hỏi ra phần sau, đối với vấn đề này, Trầm Thần luôn kín như bưng không hở ra lời nào.

Trầm Thần không nói lời nào, Tô Nhiên coi như anh cam chịu, cảm thấy Trầm Thần thất tình mà cô còn bắt nạt anh như vậy, liền cảm thấy mình rất vô nhân đạo.

“Nếu không Trung Thu ta không về nhà nữa? Cùng anh về nhà mẹ đẻ nha?” Tô Nhiên trong điện thoại thiết tha hỏi.

“Cô.....” Trầm Thần không biết nên nói gì cho phải, cái người tên Tô Nhiên này a... Anh vĩnh viễn đều không hiểu trong đầu cô suốt ngày suy nghĩ cái gì, chỉ là cảm thấy câu nói của Vương Nhất Soái thật đúng: Nếu còn yêu mạng, rời xa Tô Nhiên.

Nhưng mà ngay từ đầu, anh với Tô Nhiên liền dính với nhau không rõ lí do, từ đó về sau, Tô Nhiên hình như biến luôn thành một khối thuốc cao bôi trên da chó tồn tại, làm cho anh muốn bỏ cũng không xong. Kỳ thật, anh cũng chưa từng có ý nghĩ này.

Trầm Thần trầm mặc một chút, mới thanh âm buồn bực nói: “Cũng không phải không thể.”

Lời này vừa truyền qua điện thoại, Tô Nhiên lần thứ hai sợ run một chút, Trầm Thần từ khi nào bắt đầu nghe theo lời của cô rồi lại nói những lời đầy thuốc nổ như thế? Đây mà là Trầm Thần sao?

“Ặc, phối hợp với tôi thế này, vậy anh mang tôi về nhà

hay là tôi mang anh về nhà hả?” Tô Nhiên cũng thuận thế nói thêm, khó được dịp Trầm Thần chủ động như thế này a.

“Tuỳ cô.” Trầm thần lời giản dị, ý sâu xa.

Anh ta có thể phối hợp đến loại trình độ này, đã làm cho Tô Nhiên lú lẫm.

“Vậy anh sẽ giới thiệu với ba mẹ anh thế nào về tôi hả?” Tô Nhiên chờ mong đáp án mà Trầm Thần sẽ trả lời.

“Tự giới thiệu!” Trầm thần hừ cười một tiếng, nói.

“Được lắm, tôi đây sẽ giới thiệu tôi là bạn gái của anh!” Tô Nhiên nói.

Trầm Thần vẫn là một bộ dáng không sao cả như cũ, “Tùy cô.”

Tô Nhiên buồn bực, “Đức hạnh này của anh làm sao có thể theo đuổi được cô gái mình thích hử, cho dù thật sự theo đuổi được, sớm muộn gì cũng bị anh làm cho tức giận mà chạy mất!”

Lúc Tô Nhiên và Trầm Thần quay trở về bàn rượu, rượu trên bàn cũng đã uống gần hết, mọi người ồn ào còn muốn nháo động phòng.

Tô Nhiên rất bội phục đám đàn ông kia, đã uống đến xiêu xiêu vẹo vẹo, còn có thể tiếp tục mạnh mẽ nhảy chồm chồm đi nháo động phòng. Sau đó còn chụp rất nhiều ảnh với mọi người.

Tô Nhiên mỗi lần đều tránh ở một bên, không phải cúi đầu để người ta chỉ chụp được thân thì là lấy tay che mặt.

Trần Thần nhìn những tấm ảnh chụp trong máy, chỉ vào bạn Tô đang che mặt nói: "Tôi thật tò mò lúc cô kết hôn mặc áo cưới chụp ảnh có phải cũng muốn che mặt hay không nhỉ, chồng cô không biết sẽ có phản ứng thế nào."

Tô Nhiên không cho là đúng, "Anh rất muốn biết phải không?"

Trần Thần gật gật đầu, "Đúng vậy, rất muốn biết."

Tô Nhiên cười gian, hệt như quý râu xanh nhìn thấy cô gái xinh đẹp, "Rất dễ mà, đến đây đi, chúng ta chụp thử một bộ anh sẽ biết liền!"

Trần Thần trợn mắt liếc cô một cái.

Trần Thành tỉnh rượu nhanh, lúc ấy đã thanh tỉnh giống như Tô Nhiên rồi.

Mọi người thấy hai người họ đang xem ảnh chụp, bèn

kéo họ lái, khó tránh khỏi muốn khai đao từ bọn họ đầu tiên.

Tổng Miêu đã có bầu hơn bốn tháng, trước một số biện pháp chinh người mà đám nháo động phòng kia bày ra, vì để an toàn liền tìm bạn phù dâu thay thế.

Ồn ào một lúc xong, bọn họ yêu cầu Trầm Thần và Tô Nhiên thay Vương Nhất Soái và Tổng Miêu chống đỡ hai mươi cái.

Tô Nhiên nằm trên giường, Trầm Thần hai tay chống tại hai bên đầu cô.

Tô Nhiên nghĩ, vừa rồi Trầm Thần đã giải vây giúp cô rồi, lúc này không thể để cho anh bị mất mặt trước các anh em nữa, thực tự giác ngồi ở mép giường nói: "Ai sợ ai! Bây giờ các người chinh chúng tôi a, chờ các người kết hôn ta đây nhất định có oán báo oán có thù báo thù!"

Trầm Thần cũng bị đẩy đến bên cạnh Tô Nhiên, bắt đắ dĩ cởi áo khoác phối hợp.

Tô Nhiên nằm xuống, nói với Trầm Thần: "Không cho phép rơi xuống, bằng không anh chết chắc rồi!"

Hai mươi cái chống đỡ đương nhiên không làm khó được Trầm Thần, nhưng cái đồng hồ bằng cầu hữu* còn đang ở đây, còn có chút nguy hiểm phải đề phòng a. Mà

cái người Trầm Thần này, một khi đáp ứng chuyện gì tuyệt đối sẽ dốc hết sức làm. Trước vài lần quấy nhiễu không thành công, không thể làm cho Trầm Thần ngã xuống người Tô Nhiên, chú rể đột nhiên nổi ác tâm, xuống tay không lưu tình túm lấy tay Trầm Thần kéo một cái, Trầm Thần liền ngã xuống.

(*hồ bằng cầu hữu: bạn bè không tốt. Ở đây chỉ là nói đùa thôi vì mọi người bày mưu chới xấu 2 anh chị này này)

Mọi người cười ồ lên, Tô Nhiên và Trầm Thần lại thật sự xấu hổ.

Không có miệng đối miệng, nhưng mà bởi vì Trầm Thần cố ý cúi đầu né tránh, mặt chạm đúng ngực Tô Nhiên...

Sau đó trong đêm nay, hai người cũng chưa nói chuyện với đối phương, ánh mắt mà cố ý vô tình chạm nhau là lập tức hai bên vang lên tiếng cười của người khác.

Mãi đến 11giờ, vì lo lắng cho cái thai trong bụng cô dâu, mọi người mới tan tiệc chuẩn bị rời khách sạn.

Trầm Thần mở cửa xe đưa các bạn học nữ đi, mấy bạn học nam thì được một người lái xe đến đưa đi.

Lúc ở trên xe, Tô Nhiên ngồi chéo phía sau nhìn thấy sườn mặt Trầm Thần, bóng mờ làm cho cô nhìn không phải thực rõ ràng, Tô Nhiên thật sự thấy có chút đa cảm thương tâm.

Lúc này chia ly, e rằng phải đợi đến hôn lễ của cô hoặc của Trầm Thần mới có khả năng gặp lại.

Trước kia còn cảm thấy thực lâu, nhưng thấy Vương Nhất Suất và Tống Miêu kết hôn như vậy, Tô Nhiên đột nhiên cảm thấy thời gian trôi qua thật nhanh, dường như thực gấp gáp, hai năm tiếp tục trôi qua, cô sẽ trở thành thẳng nữ đúng tiêu chuẩn mất thôi.

(thằng là thừa thẳng nữ gần như là gái ế nha ^^)

Cô thực muốn học lời nói quái đản trong TV kia, nói với Trầm Thần rằng: Trầm Thần, nếu đến khi 28 tuổi, chúng ta nam chưa hôn nữ chưa gả lại không có đối tượng, hai chúng ta thử hẹn hò với nhau xem thế nào?

Nhưng Tô Nhiên là một nữ lưu manh như vậy, lại không làm sao nói nổi câu nói này.

[Hạ] Con thỏ cầm thú

Ngày hôm sau là đầu tuần, Trầm Thuần phải giao ban, lúc Tô Nhiên về nhà, anh không đến tiễn được.

Tô Nhiên gửi tin nhắn cho Trầm Thần báo tin mình sẽ về, nếu đổi lại là trước kia, Tô Nhiên nhất định sẽ kêu gào Trầm Thần không có lương tâm, khó được dịp gặp mặt một lần cũng không chịu bỏ ra nửa ngày đến tiễn cô một chút.

Sau lần từ biệt này, Tô Nhiên cũng không gọi điện thoại cho Trầm Thần nói chuyện, kỳ quái là Trầm Thần cũng không gọi điện cho Tô Nhiên nữa.

Thỉnh thoảng hai người chỉ tán gẫu một chút qua QQ hoặc gửi vài tin nhắn cho nhau.

Tô Nhiên thật không ngờ, cô lại chấm dứt độc thân trước Trầm Thần.

Khi Trầm Thần biết điều này, đã là cuối năm.

Trầm Thần hỏi cô vụng trộm tìm đàn ông lúc nào, Tô nhiên nói gần hai tháng,

Trầm Thần cầm di động trầm mặc nhìn những chữ trên màn hình, thì ra những lúc Tô Nhiên không chủ động nói cho anh biết bản thân cô thế nào, chính mình phải những hơn hai tháng mới biết cô đã có bạn trai.

Tô Nhiên lại gửi một tin nhắn nói: “Cưng cũng phải cố lên a, không được tìm một cái cây mà treo cổ đâu đấy, thời đại này si tình không thể làm cơm ăn được đâu. Nếu

tôi kết hôn trước, anh liền không chinh được tôi đâu, bởi vì chờ lúc anh kết hôn chắc chắn tôi sẽ trả thù chinh lại a.”

Trầm Thần trả lời cô: “Ha ha, chờ uống rượu mừng của cô.”

Lúc Tô Nhiên nhận được tin nhắn này, trong lòng đột nhiên có cảm giác không thoải mái, loại không thoải mái này lờ mờ xuất hiện trong lòng, làm cho Tô Nhiên không hiểu nguyên nhân, lại cảm thấy cảm giác này thực khác thường, nhưng lại không nên có.

Tình yêu của Tô Nhiên không duy trì được lâu đã kết thúc, hình như dài ba tháng lẻ chín ngày.

Từ sau hôn lễ của Tống Miêu, Tô Nhiên lần đầu tiên gọi điện thoại cho Trầm Thần chính là để nói mình thất tình, lại độc thân cùng anh rồi.

Trầm Thần nói yêu cầu của cô rất cao, hai người ở cùng nhau, phải chấp nhận và nhường nhịn, mới có thể qua cả đời.

Tô Nhiên nói: “Tôi với anh ấy lúc bắt đầu cũng nghĩ như vậy, nhưng sau này lại cảm thấy không chấp nhận nổi.”

Trầm Thần ở đầu kia điện thoại trầm mặc.

Tô Nhiên cũng không để ý, ra vẻ thoải mái lại hỏi cái vấn đề kia: “Trầm Thần, chúng ta tại sao không thể thành một đôi hả?”

Lúc trước hai người họ đều có tình yêu riêng, cho nên người khác nói sao về bọn họ, lúc bọn họ mặt đối mặt cũng sẽ không xấu hổ đỏ mặt chút nào, bởi vì cả hai đều biết đối phương không có cái ý nghĩ này.

Tô Nhiên từ trung học đã bắt đầu thích một nam sinh, đến khi học xong đại học cũng vẫn thích người đó, Trầm Thần từng hỏi cô vì sao kiên trì nhiều năm như thế, đột nhiên lại nghĩ thông, tình nguyện chấp dứt cuộc sống độc thân.

Tô Nhiên nói: “Trước kia tôi cảm thấy trong mắt tôi, không ai có thể tốt hơn anh ấy, hiện giờ không cảm thấy thế nữa, tôi cảm thấy bản thân cũng rất tốt rồi.”

Trầm Thần khẽ cười một tiếng, nói: “Vấn đề này cô hỏi tôi quá nhiều lần rồi.”

“Nhưng anh chưa từng trả lời tôi.” Tô Nhiên nói, “Nếu, tôi nói nếu a, mà nếu đương nhiên là không thật, ” Tô Nhiên nhấn mạnh nhiều lần, “Tôi nói nếu, có một ngày tôi thật sự thích anh, anh lại không có bạn gái, anh sẽ chọn tôi sao?”

Cây đây mấy tháng, Trầm Thần đã được gặp lại Tô

Nhiên điên điên khùng khùng trước kia, tuy rằng cũng không quá hào phóng như trước kia, nhưng mà bản chất không thay đổi, cho nên Tô Nhiên cũng sẽ không ngoại lệ.

“Chuyện không có khả năng như thế tự nhiên muốn tôi nghĩ làm gì, cô nghĩ đông nghĩ tây, không bằng ngẫm lại làm sao để tìm được người đàn ông yêu cô.” Trầm Thần nói.

Tô Nhiên nói: “Tôi đột nhiên cảm thấy, trong tất cả những người đàn ông mà tôi quen biết, anh là người hiểu tôi nhất, làm sao bây giờ?”

Tô Nhiên không vui, trong lòng rất khó chịu, ôm điện thoại liền khóc.

Những lời nói như bị nghẹn lại ở cổ họng làm Trầm Thần nói không nên lời, nghe âm thanh nghẹn ngào chịu đựng đến khóc lớn của Tô Nhiên từ đầu bên kia truyền đến, khóc lớn xong lại là tiếng nức nở, đến cuối cùng là âm thanh tút tút của điện thoại.

Trầm Thần nghĩ, Tô Nhiên quả nhiên không phải là không tim không phổi như bề ngoài, trên thực tế suy nghĩ của cô tinh tế hơn bất kỳ ai khác. Cô hẳn là rất thích người bạn trai mới chia tay kia, nhưng không biết vì nguyên nhân gì lại chia tay a, nếu không cô sao lại khó chịu như thế? Đây là lần đầu tiên Trầm Thần nghe thấy Tô Nhiên khóc, tuy rằng không kinh thiên động địa, nhưng vẫn để lại rung động không nhỏ trong lòng Trầm Thần.

Tống Miêu sinh được một bé trai đặt tên là Vương Tử, ý tứ chính là “vương tử” (con vua), đây là tên do Tô Nhiên nghĩ ra, lúc đưa bé đầy tháng Tô Nhiên và Trầm Thần đều đến dự.

Trầm Thần nhìn Tô Nhiên một thân áo khoác đen, khăn quàng màu đỏ vòng quanh cổ, cười trêu đùa đứa trẻ trong lòng Tống Miêu, giống như là người trầm lặng nghiêm túc nhìn thấy vật mình yêu thích nhưng cũng không dám biểu hiện ra cảm giác quá mức yêu thích. Chỉ mới nửa năm, sức sống trên người Tô Nhiên dường như bị quét mất một tầng.

Cái nữ chiến sĩ Tô Nhiên cả người tràn ngập sức sống linh tinh cổ quái như kim cương, khi hưng trí lên có thể sơn cả cái phòng tắm nhà người ta thành màu đỏ, hại mọi người sợ chết khiếp, bây giờ lại biến thành thế này.

Tiểu Vương Tử thái ra, Tống Miêu nhờ Tô Nhiên xuống lấy lấy tả giúp đứa nhỏ.

Tô Nhiên vừa đi, Tống Miêu lập tức hỏi Trầm Thần: “Anh không thấy là Tô Nhiên có điểm là lạ sao?”

Trầm Thần ngẩn ra, thì ra không chỉ có anh cảm thấy Tô Nhiên thay đổi.

Anh cười cười nói: “Cô ấy vẫn vậy, rối loạn thần kinh.”

Anh thật hy vọng Tô Nhiên vẫn rối loạn thần kinh như trước.

Tống Miêu còn nói: “Không phải, tôi cảm thấy có cảm giác không thể nói rõ, rất kỳ quái. Còn nữa, cô ấy nhìn thấy anh cũng không trêu chọc nữa, đây là điều làm tôi kinh ngạc nhất, trước kia cô ấy gặp anh tựa như thiên lôi gặp địa hỏa, miệng mà không đấu với anh vài câu sẽ không chịu được, anh xem hôm nay đến đây cô ấy chưa nói với anh nửa câu nào.

Trầm Thần yên lặng nghe, trong ngực có cảm giác không đúng, ngay cả người ngoài đều cảm thấy, anh với Tô nhiên không nên là như vậy.

Tống Miêu theo trực giác cảm thấy Trầm Thần và Tô Nhiên đã xảy ra chuyện gì, “Hai người không có việc gì chứ?”

Trầm Thần nhếch nhếch lông mày, thoải mái nói: “Tôi với cô ấy có thể có chuyện gì, con người ai cũng có bí mật, chờ đến lúc cô ấy muốn nói, dù mọi người có không cho nói cô ấy cũng sẽ nói cho mà nghe a.”

Tống Miêu cũng không tiếp tục hỏi nữa, ôm đứa nhỏ rửa sạch sẽ. Lúc Tô Nhiên đi lên lầu, Tống Miêu đang trò chuyện với Trầm Thần, hỏi anh: “Nghe Nhất Soái nói, công ty các anh có cô bé thích anh, thế nào? Không lo lắng gì sao? Anh xem, Tiểu Vương Tử đã tròn tháng, nếu

anh không cố lên, đến khi con anh ra đời, có khi Vương Tử đã học tiểu học rồi a.”

“Nói sau.” Trầm Thần chả lời lấp lửng nước đôi, quay đầu liền thấy Tô Nhiên đứng ở cửa.

Tô Nhiên nghe nói như thế, ngẩn ngơ một chút, ngay cả cô cũng chưa phát hiện, Trầm Thần thấy cô thất thần được một lát, sau đó mới giật mình bừng tỉnh đem tã lại đưa cho Tống Miêu.

Tô Nhiên thay đổi, ai nấy đều nhận thấy, nhưng lại không ai biết vì sao, ngay cả Trầm Thần cũng cảm thấy Tô Nhiên càng ngày càng làm cho người ta có cảm giác nhìn không thấu. Tô Nhiên đối xử với anh cũng không giống trước đây nữa.

Tống Miêu mời Tô Nhiên ở lại chơi vài ngày, Tô Nhiên vui vẻ đáp ứng, gọi điện thoại đến công ty xin nghỉ phép.

Tô Nhiên nói Trầm Thần mang cô đi chơi, Trầm Thần sợ nhất chính là đi dạo phố với phụ nữ, nhưng nhìn thấy bộ dáng Tô Nhiên như vậy, trong lòng không đành liền đáp ứng.

Tô Nhiên rút cổ đi bên cạnh Trầm Thần, hai tay đút trong túi áo khoác của mình, im lặng đến kỳ cục. Nếu là trước kia, Tô Nhiên sẽ thực không biết xấu hổ đút tay vào túi áo Trầm Thần cho xem.

Trầm Thần nói: “Ô Nhiên cô không đến mức thất tình cũng giống như cha mẹ chết như thế chứ?”

Trầm Thần không phải là sẽ không nói lời ác độc, mà là bởi vì khó có chuyện gì làm anh cảm thấy có thể nói lời ác độc.

Tô Nhiên nở nụ cười, đưa tay vỗ vỗ vai anh nói: “Trầm Thần anh không hợp nói lời ác độc một chút nào đâu.”

Trầm Thần cũng cười, nói: “Tôi đây là nói thẳng, cô làm sao vậy?”

“Thất tình a, thiếu đàn ông a!” Tô Nhiên hàm hồ nói, “Lão tử đây thiếu đàn ông lâu lắm rồi, thật vất vả mới có một người không lâu lại chia tay, anh có đàn ông không giới thiệu cho tôi đi? Phụ nữ dưới bốn mươi mạnh như hổ, thiếu đàn ông lâu quá cũng sẽ chết khô đó, cho nên giới thiệu vài người đàn ông làm cho tôi dễ chịu chút đi cưng à!”

Trầm Thần cười nhẹ một tiếng: “Không đứng đắn.”

Tô nhiên không vui, ngữ khí trầm xuống: “Đúng, chỉ có anh là đứng đắn.”

Tô Nhiên đột nhiên giận dữ không rõ nguyên nhân, loại hỉ nộ vô thường này của cô Trầm Thần không phải là chưa thấy bao giờ, nhưng mỗi lần đều là trêu đùa thôi,

qua một lúc tự cô lại mang theo luôn mặt tươi cười dán trên người anh như không có việc gì xảy ra.

Lúc này Trầm Thần lại cảm thấy Tô Nhiên sẽ không giống như những lần trước, quay đầu lập tức nở nụ cười nữa. Trong lòng Tô Nhiên bị những lời nói kia đâm một nhát, đau đớn như kim châm.

Trầm thần yên lặng thở dài, phụ nữ đúng là loài động vật không thể đoán trước, loại phụ nữ giống Tô Nhiên lại càng như vậy.

Thời điểm cô bình thường, chính là thời điểm mà người khác không bình thường, hiện giờ cô thoát nhìn là bình thường, nhưng thực chất là không bình thường.

Lúc Tô Nhiên bình thường Trầm Thần còn không đoán nổi cô, huống chi hiện giờ Tô Nhiên còn không bình thường a...

Vấn đề của Tô Nhiên, hiển nhiên đã từ vấn đề cá nhân phát triển thành vấn đề tập thể.

Vương Nhất Soái nói: "Trầm Thần, Tô Nhiên không phải là thất tình sao? Là bạn bè, ở thời điểm cần thiết phải đảm đương luôn làm người đàn ông của cô ấy chứ, tôi là đàn ông đã có gia đình, đương nhiên không thể làm vậy, mà cậu a Trầm Thần, độc thân, quan hệ với Tô Nhiên trước giờ tốt nhất, cậu không vào địa ngục ai vào địa ngục

nhì?”

Trầm Thần khe khẽ thở dài, nói: “Vương đại soái, cậu nhàm chán không có việc gì làm thì thay tã cho con đi.”

“Này, cậu với Tô Nhiên vốn là vô cùng xứng đôi còn gì?” Vương Nhất Soái không phục, “Nếu cậu có thể bắt được Tô Nhiên sớm một chút, hai người còn phải tìm đối tượng khắp nơi như bây giờ sao? Tô Nhiên không tốt sao? Tôi thấy cô ấy đối với cậu rất tốt, cô ấy đối với người khác có tốt bằng với cậu sao?”

“.....” Trầm Thần hết chỗ nói rồi, anh lười giải thích lúc trước anh với Tô Nhiên đều có tình yêu riêng, hai người lấy thân phận bạn bè đối với nhau lâu như thế, làm sao có khả năng phát triển thành tình nhân, nhìn một người đã nhìn suốt năm năm mà không động tâm, chẳng lẽ tự nhiên tim đập tình thích được à? Nhưng lời nói của Vương Nhất Soái, tồn tại trong đầu Trầm Thần không cách nào xóa được.

Trước giờ có bao nhiêu người đã nói với anh như thế rồi, lời này Vương Nhất Soái cũng không chỉ nói qua một lần, nhưng trong đầu anh vẫn vô thức hiện lên hình ảnh lúc Tống Miêu nhờ Tô Nhiên xuống lầu lấy tã, vẻ mặt ngẩn ra của Tô Nhiên ở cửa, những lời nói xưa cũ này bỗng chốc hiện hết ra, nhưng ý nghĩa của nó đối với anh lại không giống như trước. Mà cụ thể không giống ở chỗ nào, bản thân Trầm Thần cũng không nói rõ được.

Trầm Thần có chút phiền lòng, bắt đầu miên man suy nghĩ, xong lại nghĩ đến nếu Tô Nhiên biết anh vì điều này mà phiền lòng, nhất định sẽ cười nhạo anh giống như phụ nữ có thai hay miên man suy nghĩ. Nghĩ đến chính mình bỗng nhiên lại để ý Tô Nhiên nghĩ thế nào về mình, Trầm Thần giật mình.

Có một lần Tô Nhiên hỏi anh bọn họ vì sao không thể thành một đôi, Trầm Thần thuận miệng nói một câu "Giống như đàn ông thì ai muốn", Tô Nhiên cả giận nói: "Làm như tôi thích loại giống phụ nữ như anh ý, lão tử đây thích người đàn ông nào trấn áp được lão tử!"

Trấn áp được? Trầm Thần suy nghĩ về việc ai có bản lĩnh trấn áp được Tô Nhiên này, người đó chắc hẳn cũng không thích phụ nữ hiếu thắng như Tô Nhiên.

Nếu có một ngày anh có thể trấn áp được Tô Nhiên, không phải anh có bản lĩnh, thì chính là Tô Nhiên thật sự yêu thương anh.

Kỳ thật người ta đối với sự phối hợp ngẫu nhiên cũng không phải có yêu cầu cao như thế, nếu người đó hợp ý, những yêu cầu nhỏ nhặt sẽ không thành vấn đề.

Nhưng mà loại ý tưởng này suy nghĩ thế là đủ rồi, cô nàng Tô Nhiên nếu thích anh, đã sớm ăn anh sạch sẽ rồi, còn có thể để lại anh trong sạch thuần khiết như bãi cỏ trên bình địa thế này sao?

Con thỏ cũng không ăn cỏ gần hàng, huống chi là Tô Nhiên.

Trầm Thần lấy kính mắt ra, day day huyết thái dương, đau đầu nói: “Làm ơn đừng nói nữa, Tô Nhiên sẽ không thích tôi a.”

Tô Nhiên đang gặm táo xuất hiện ở cửa, kỳ quái nói: “Ai nói tôi sẽ không thích anh, tôi vẫn đều thích anh nhất mà? Chẳng lẽ còn muốn tôi thổ lộ với anh lần nữa sao?”

Trầm Thần mỗi lần nhìn thấy người đàn ông nào bộ dáng không xấu, sẽ nói với Tô Nhiên rằng anh ta không tệ, cô có thể cân nhắc kìa, Tô Nhiên đều nói “Tôi yêu anh nhất, tôi sẽ quần quít lấy anh”, “Trầm Thần, anh có ghét tôi không? Nếu không sao lại bảo tôi cân nhắc với người đàn ông khác?”, “Anh thật không biết phúc hậu, người ta rõ ràng thích anh”, “Anh cưới tôi đi, tôi gả cho anh, tôi sẽ không cân nhắc người đàn ông khác”, “Cùng với một người không biết gốc gác mà nói chuyện yêu đương, tôi tình nguyện chọn anh a!”

Vương Nhất Soái vừa thấy tình hình không ổn, bật người dậy vỗ vỗ vai Trầm Thần nói: “Người anh em, bảo trọng, tôi đi thay tã cho Tiểu Vương Tử!” Sau đó chuồn mất.

Trầm Thần bất đắc dĩ cười cười, đây là anh em hả.....

Tô Nhiên chưa nói gì với Trầm Thần, nhưng trong ngực Trầm thần càng trống không.

“Tô Nhiên, cô vẫn nên đối với tôi phản ứng một chút đi chứ, tôi cảm thấy cô như thế thật đáng sợ.” Tô Nhiên định đi, Trầm Thần chạy tới giữ chặt cô.

“Làm sao? Anh muốn ăn đòn hả?” Tô Nhiên liếc trắng mắt, đưa tay phủi tay anh ra. Thế nhưng chưa có bùng nổ mà chỉ dựng hết lông lên thét chói tai thôi: “Cái gì? Anh nói tôi đáng sợ? Tôi làm sao mà đáng sợ? Trầm Thần anh mà không nói rõ anh đừng hòng sống được!”

Trầm Thần học theo tinh thần hoạt bát của Tô Nhiên trước kia, lại duỗi tay bắt lấy cô, “Tô Nhiên, xem như tôi lỡ lời đi, cô đừng tức giận.”

“Trầm thần, anh chưa nói lời, nếu lời anh nói là sự thật, vấn đề là ở tôi chứ không phải ở anh.” Tô Nhiên ngẩng đầu chống lại ánh mắt anh, còn nghiêm túc nói.

Khoảng cách giữa hai người rất gần, một người hơi hơi cúi đầu một người ngẩng đầu lên. Chiều cao của bọn họ thực sự rất thích hợp, làm cho tự thể này càng thêm hoàn mỹ, từ xa nhìn lại rất giống một đôi tình nhân, đứng gần mà xem vẫn là đôi trai tài gái sắc, vô cùng xứng đôi.

Trầm Thần hồ nghi, “Vấn đề gì cơ?”

Tô Nhiên nhìn anh thật lâu không nói lời này, cuối cùng xoay người đẩy tay anh ra, thấp giọng nói: “Trầm Thần, cái nếu không thể xảy ra kia, hình như trở thành sự thật mất rồi.” Sau đó chạy như trốn xuống dưới lầu.

Trầm Thần lảng lảng đứng ở cửa, anh không phải thực hiểu lời Tô Nhiên nói, lại cũng như không phải hoàn toàn không rõ.

Tô Nhiên bắt đầu trốn tránh Trầm Thần, hai người gặp mặt sẽ thấy xấu hổ, Trầm Thần liền lấy cớ nói phải về công ty, sau đó rời đi.

Tô Nhiên tựa như mất hết sức lực, cô đã sớm biết rằng nói ra sẽ là loại kết cục này. Quả nhiên lời nói trên mạng không phải là giả, vĩnh viễn không nên động tâm với tri kỉ.

Cô làm sao lại đột nhiên động tâm với Trầm Thần a.

Tô Nhiên thu dọn hành lý chuẩn bị về nhà, Tống Miêu mơ hồ cảm thấy Trầm Thần và Tô Nhiên mấy ngày nay đã xảy ra việc gì đó, bằng không sau khi Trầm Thần trở về, Tô Nhiên cũng nói phải đi, cô nói Trầm Thần tới đón Tô Nhiên đến nhà ga, Trầm Thần sao lại nói không rảnh?

Tô Nhiên nhắc cho Trầm Thần một cái tin cuối cùng: Tôi đi rồi, bây giờ sẽ xóa sổ của anh, yên tâm.

Trầm Thần chạy mất, là bị cô dọa chạy, trong lòng cô

hiếu được. Cô đối với anh không nên động tâm, cho dù về sau có liên hệ với anh đi nữa, Trầm Thần có thể sẽ không nhường nhịn cô như trước kia nữa rồi.

Tô Nhiên nghĩ, so với việc lưu giữ những vương bận linh tinh, không bằng cắt đứt hoàn toàn, qua một thời gian sau, cô sẽ nghĩ thông suốt giống như trước thôi. Nhưng cảm tình nhiều năm như thế, tuy nói là làm bạn bè nhiều năm như thế, sao có thể nói quên là quên, ý nghĩa của Trầm Thần với Tô Nhiên, đã vượt rất xa cảm tình của một cô gái đối với một người đàn ông rồi.

Tô Nhiên thật không ngờ, lúc cô sắp rời khỏi nhà Tống Miêu, Trầm Thần lại xuất hiện.

Tống Miêu ôm Vương Tử, vui vẻ nói: “Phòng này để cho các vị giải quyết nha.”

Tô Nhiên ngẩn ngơ một lát, không biết làm sao nhìn Trầm Thần.

Trầm Thần đóng cửa phòng, lấy điện thoại của cô ra kiểm tra, nhìn thấy tên mình vẫn còn, thở dài nhẹ nhõm một hơi: “Em dám xóa thử xem!”

Tô Nhiên nở nụ cười, Trầm Thần lần đầu tiên nhìn thấy cô ngượng ngùng cúi đầu cầm lấy điện thoại của mình. “Đây là chưa kịp xóa.”

“Ai tin!” Trầm Thần không lưu tình chút nào vạch trần cô.

“Hiện tại ai cũng biết em thất tình, Trầm Thần anh phải bồi thường danh tiết cho em.” Tô Nhiên nói.

Trầm Thần đầy đầu hắc tuyến, “Loại danh tiết này phải bồi thường thế nào?”

“Đem danh tiết của anh cho em.” Tô Nhiên còn nói.

“Anh chỉ còn trinh tiết thôi, danh tiết từ lúc đại học đã bị em phá huỷ rồi.” Trầm Thần nhếch miệng cười, lúc nói chuyện yết hầu hơi động, Tô Nhiên nhìn thấy trong lòng xôn xao.

Tô Nhiên như sói như hổ, cắn yết hầu của anh một ngụm.

Trầm Thần kêu một tiếng đau đớn, gian nan nói: “Tô Nhiên, cô gái này là cầm thú.”

Tô Nhiên giật giật răng nanh, nhẹ nhàng gặm gặm, làm cho trong lòng Trầm Thần cũng bắt đầu nổi lửa mạnh mẽ.

Tô Nhiên ngàng đầu mơ mơ màng màng nhìn Trầm Thần, nói: “Đúng, em chính là cầm thú, hiện giờ thú tính đang bộc phát quá mức.”

Trầm Thần hé miệng nở nụ cười, đẩy Tô Nhiên lên trên giường ngăn chặn lời nói của cô: "Có anh ở đây, sẽ không bị tẩu hoả nhập ma đâu."

Tô Nhiên khe khẽ một tiếng: "Sẽ không tẩu hỏa nhập ma nhưng là sẽ tẩu hỏa..."

Đánh cuộc ba kiếp

Tác giả: Ngộ dạ hồi thủ (Nửa đêm quay đầu lại)

Tiết tử

Nàng và hắc vồn là hai cái cây trong rừng sâu.

Vào khoảng thời gian đó hoàn toàn không có con người đặt chân đến đây, cuộc sống của bọn họ luôn luôn yên bình và hạnh phúc, thế nhưng có một ngày nàng lại muốn đến gần hắc hơn một chút.

Nàng dùng chính cành cây của mình chạm tới hắc.

Thời điểm mà hắc cảm giác được sự tiếp xúc của nàng thì liền hoảng sợ, lập tức thở hỗn hển mà nói: “Cô đang làm cái gì???”

Nàng nói: “Tôi rất cô đơn, hơn nữa... Tôi thích anh!” Hắc rất kiên quyết nói: “Nhưng tôi không thích cô!” Hắc nói như vậy bởi vì vào thời điểm đó, hắc chưa hiểu chút nào cái gọi là yêu mến của một cái cây khác đối với mình. Nàng nghe xong không nói gì, cành đau khổ rũ xuống, gió nhẹ nhàng thổi qua khiến lá nhẹ run run, nếu như một cái cây phải khóc, nàng nhất định sẽ gào khóc thật to.

Nhưng là hắc không hiểu, hắc cho rằng bản thân không phải vì tình yêu mà tồn tại.

Sau đó gió càng lúc càng lớn, bọn họ thấy từ trên trời một tia chớp thật lớn, tiếp đó là một vụ nổ kinh thiên, cái cây già nhất trên đỉnh núi thoáng chốc bị bao phủ giữa những tia chớp.

Rừng cây xảy ra hỏa hoạn.

Nàng cảm thấy ngọn lửa kia càng lúc càng tiến gần về phía bọn họ, trong lòng nàng ngược lại bình tĩnh rất nhiều.

"Chúng ta đều sẽ chết, chắc cả đời chúng ta đều không biết sẽ trở thành bộ dáng gì, có thể là cây chẳng, hay là sẽ trở thành một gốc cây bụi cỏ, hay sẽ trở thành một bông hoa nở trên núi? Không biết khi đó, chúng ta có thể gặp lại nhau hay không..." Hắc chán ghét nhìn nàng một cái, hắc rất sợ cái chết: "Tôi thà trở thành một cái cây, chỉ hy vọng không phải tái sinh bên cạnh cô lần nữa!" Nàng rất đau lòng.

Hai người bọn họ đều đã chết, linh hồn đi tới trước mặt thần linh.

Thần nói: "Các ngươi có thể được đầu thai làm người ba kiếp." Nàng nói: "Con mong muốn kiếp sau có thể ở cùng một chỗ với chàng." Hắc nói: "Con mong muốn kiếp sau mãi mãi tự do." Nàng hạ quyết tâm thật lớn, hỏi hắc có phải một chút cũng chưa từng yêu nàng. Hắc khẳng định chắc nịch.

Cho nên nàng nói: “Như vậy chúng ta cùng đánh cuộc đi, một người đánh cuộc ba kiếp.” “Nếu như anh yêu tôi thì anh thua, nếu như anh không thương tôi thì tôi thua, dù ai thua thì kết cục đều sẽ... chết.” Hắc đồng ý, bọn họ thỉnh các vị thần làm chứng, vậy là cuộc đánh cược ba kiếp bắt đầu.

Kiếp thứ nhất

Kiếp thứ nhất: Thanh kiếm

Triệu Hòa đã tới ngọn núi hoang này thật lâu nhưng vẫn chưa tìm được thần kiếm trong truyền thuyết.

Hắn mỗi ngày đều lên núi tìm kiếm, đầu mùa xuân, trên núi cỏ hoang hoa dại, chim bay cá nhảy, cảnh sắc thiên nhiên đẹp không nói nên lời, hắn tới lui vòng quanh ngọn núi, gần như lật tung toàn bộ nơi này.

Hắn nghĩ chỉ có phía tây ngọn núi là chưa đi qua, khi đến nơi chắc đã là hoàng hôn.

Nhật cung trên vai hắn đột nhiên tỏa sáng. Cung thần cổ một khi tỏa sáng, chắc chắn là có việc lạ. Hắn cảnh giác dừng lại, bốn phía gió thổi cỏ lay, không thấy có gì khác thường. Hắn cài tên rồi giương cung lên, bắn vào sâu trong bụi cỏ.

Một cơn gió bụi thổi tới khiến hắc không mở mắt được, khi cơn gió ngừng, một con thỏ trắng ngậm tên của hắc chạy ngược về hướng hắc. “Muốn chạy?” Hắc hét lớn một tiếng rồi đuổi theo.

Đuổi theo đến đêm, ngọn núi ban đêm mát mẻ mà đen như mực, Triệu Hòa đi thật lâu, mất đi dấu vết của con thỏ trắng, giờ hắc mới phát hiện, nơi này là một khu rừng vắng vẻ, không có lấy một tiếng kêu của côn trùng.

Trên sườn núi cách đó không xa, mặt trăng như gắn liền với mặt đất, hắc cảm thấy cảnh kia thật đẹp, liền quay đi. Ăn chút lương khô, xem ra ngày mai phải quay về.

Lúc này, cách đó không xa có tiếng thở dài, tiếng nói nhẹ nhàng của một cô gái vang lên: “Anh bị thương không nhẹ, là ai nhẫn tâm như vậy?” Hắc không ghìm được mà đỡ lấy đóa hoa rơi trước mắt, rồi cô gái kia đã ở trước mắt hắc. Nàng một thân bạch y trắng như tuyết, ống tay áo nhẹ bay trông như một vị tiên nữ, trong lòng ôm đúng là con thỏ trắng kia. Hắc bỗng chốc nổi giận.

Nàng thấy trên mặt hắc lộ vẻ tức giận, giọng nói lại ôn hòa hơn một chút: “Nó làm anh bị thương sao?” “Tôi muốn giết con yêu quái đó!” Đôi mắt đen láy của nàng nhìn chằm chằm vào hắc, hắc cảm thấy một tràng không khí áp bức bổ tới, gần như đứng không vững, lại nghe được nàng nói: “Nhưng mà nó lại không trêu chọc anh, yêu quái cũng là sinh vật nha, người coi, nó là con thỏ trắng đáng yêu biết bao, làm sao anh lại có thể vô duyên

vô cơ mà nhẫn tâm giết nó chứ?” Hắc không nói được gì, nàng còn nói: “Anh đến tận núi sâu này để làm gì?” “Tôi muốn tìm thần kiếm trong truyền thuyết.” Nàng giật mình hỏi: “Anh muốn giết người sao?” Hắc hỏi nàng sao lại biết.

“Mặt anh tràn đầy sát khí, nhất định là muốn đi giết một người vô cùng xấu xa, để giết hắc, anh đã phải hạ quyết tâm thật lớn đúng không?” Hắc không trả lời, hỏi nàng là ai.

“Tôi là Thanh Nhi, là vu nữ trông coi ngọn núi này, từ nhỏ đã ở đây, ngọn núi này chính là sinh mạng của tôi.” Nàng nói: “Tôi tin tưởng kiếp trước của ta là một cái cây. Anh thì sao? Anh có bao giờ suy nghĩ kiếp trước của mình là cái gì không?” Hắc suy nghĩ một lúc rồi mới nói: “Tôi vừa sinh ra thì gia nhân cùng phụ mẫu đã bị kẻ thù giết sạch rồi, tôi được một người bằng hữu của họ cứu sống rồi nuôi dưỡng thành người, từ nhỏ đến lớn mục đích sống của tôi chính là trả thù, tôi nhất định phải tìm được thần kiếm trong truyền thuyết rồi chính tay đâm chết kẻ thù.” Thanh Nhi không nói hồi lâu, cuối cùng chỉ hỏi: “Sau khi anh trả thù xong rồi thì sao?” “Tôi chưa nghĩ tới.” Thanh Nhi suy nghĩ một chút rồi nói: “Tôi đưa anh xuống núi.” Hai người im lặng tiêu sái ra khỏi núi hoang, mặt trăng trên bầu trời càng lúc càng lớn, càng ngày càng tỏa sáng. Nhìn bóng dáng xa dần của Triệu Hòa, Thanh Nhi đứng ở trên sườn núi nghe được lòng của mình đang khóc.

Sư phụ của nàng trước khi mất đã nói với nàng: “Người nam nhân mà con gặp trong núi sâu này sẽ là duyên phận của con.” Thế nhưng hắn đi, thậm chí đầu cũng không ngoảnh lại dù chỉ một chút.

Chẳng lẽ ta không nên yêu hắn sao? Hắn một mực muốn tìm thần kiếm để trả thù rửa hận, hắn có biết câu thần chú kia không?

Thỏ trắng trong lòng nàng run rẩy, phảng phất như hiểu rõ suy nghĩ trong đầu của nàng.

Lần thứ hai Triệu Hòa tìm đến Thanh Nhi đã là một tháng sau, tại con sông bên cạnh núi, Thanh Nhi gặp người khi gặp lại hắn trong tình cảnh này, hồi lâu mới mở miệng nói: “Anh... Xin chào...” Thanh Nhi bị hù dọa, hồi lâu mới nghĩ ra là mình đang trần như nhộng đứng trong nước.

“Lần đầu tiên tôi nhìn thấy em liền không quên được.” Sau khi nghe hắn nói, ngực Thanh Nhi rộn lên, một người nam nhân tài giỏi như hắn nguyện vì một nữ nhân làm hết thay mọi việc, nàng cảm thấy thật hạnh phúc, hắn yêu nàng. Nàng cuối cùng cũng thuộc về duyên phận của mình, nghe hắn nói lời đường mật bên tai, nghe hắn nói từng câu từng chữ liền quên hết tất cả.

“Hóa ra ngọn núi này không hề có thần kiếm sao?” Hắn hỏi, “Bằng không nhiều năm như vậy cũng không có

người tìm thấy.” Nàng nói không phải: “Thần kiếm là có thật, chuôi thần kiếm gọi là Thanh kiếm.” “Thật lâu trước đây có một người dũng sĩ cầm Thanh kiếm chém Thanh Long ở trần gian làm chuyện xằng bậy, phụ thân của Thanh Long là Long Vương nổi giận, giết vị dũng sĩ kia, đem chuôi của kiếm báu phong ấn ở động trong núi, cử vu nữ thay ngài trông coi kiếm báu cả đời. Từ đó về sau không một người nào có thể nhìn thấy kiếm báu nữa. Muốn phá câu chú kia chỉ có một phương pháp, dùng máu tươi của vu nữ nhuộm hồng mỗi một tấc đất của sơn động đó.”

Thanh Nhi nói những điều này cho Triệu Hòa rồi hỏi hẵn: “Nếu muốn lấy được kiếm báu thì phải giết tôi, chàng sẵn lòng chứ?” Hẳn chỉ cười mà không trả lời.

Ngay khi trăng tròn vừa lên, Thanh Nhi càng tiều tụy hơn, sắc mặt nàng tái nhợt, ở yên trong lòng Triệu Hoà, không đi đâu được. Triệu Hòa hỏi nàng vì sao, nàng chung quy cũng không nói. Dường như nàng cuối cùng vẫn không có khả năng nói những điều trong đầu mình cho hẵn, vì hẵn sẽ không bao giờ tốt với nàng nữa nếu nàng nói ra.

Buổi tối hôm đó, bọn họ đi tới sơn động kia. Thanh Nhi khóc, Triệu Hòa không biết nguyên do bèn vuốt ve mái tóc của nàng, tay có một chút run run. “Rất nhiều người tới nơi này lấy kiếm”, Thanh Nhi nói. “Chỉ có chàng là thành công, chàng thực sự là một dũng sĩ! Nhưng trước khi chàng vào động, chàng có thể cho tôi biết, chàng rất

cuộc có yêu thương tôi không?” Hãn không trả lời, Thanh Nhi nhắm hai mắt lại, mặc cho Triệu Hòa ôm lấy eo nàng đi vào sơn động.

Tại thời điểm người nàng yêu cắt đứt cổ nàng, nàng luôn nhìn hãn, nhìn máu của mình phun ra, sau đó từ từ, từ từ kết thúc tất cả.

Hãn trả thù được như ước nguyện, hơn nữa còn làm một kiếm khách danh tiếng một thời. Hãn cưới vợ, sống một cuộc sống vinh hoa đến chết. Hãn nhận rất nhiều đồ đệ, bọn họ ai cũng rất kính trọng hãn, trong mắt người đời hãn chính là hóa thân của lương thiện và chính trực.

Chỉ có hãn biết, toàn bộ của hãn chỉ là năm mồ nhỏ của một người tại ngọn núi sâu kia. Hãn tự nói với chính mình, hãn rất vui vẻ, mọi việc trước kia không phải lỗi của hãn, hãn là bất đắc dĩ.

Một lần hãn đến trước năm mồ kia xem qua, lần nọ là nửa đêm, hãn không dám nói cho người nhà cùng đồ đệ, lặng lẽ ra đi một mình. Ngọn núi vẫn là hình dạng đó, rất đơn sơ, dường như bị nước mưa rửa sạch, hãn đứng lặng một lúc lâu, nghe được một tiếng vang kỳ quái. Con thỏ trắng kia lại xuất hiện.

Hãn kinh hãi, bắn tên vọt tới, vậy mà lại không bắn trúng, con thỏ xông đến hướng hãn rồi cắn hãn.

Khi trở về thì hẳn mắc bệnh khó chữa, chịu đựng được vài ngày thì chết.

“Cô thua.” Hẳn nói. “Tôi không có yêu thương cô.”
Nàng chỉ lặng lẽ thở dài.

“Có lẽ anh không thương tôi, nhưng mà tôi yêu anh, chúng ta còn có kiếp sau. Tôi sẽ luân hồi đến kiếp sau đợi anh, hy vọng anh sẽ quý trọng tôi, vậy gặp nhau trong khoảnh khắc kia đi.”...

Kiếp thứ hai

Kiếp thứ hai: Ngọc bội

Nàng bị coi như lễ vật cùng với một miếng ngọc bội được đưa tới phủ của hẳn. Hẳn từ lần đầu tiên nhìn thấy nàng liền yêu thích, thế là cho nàng làm nha hoàn bên người, đặt tên Tiểu Ngọc. Hẳn cảm giác được rằng nàng rất yêu thích hẳn, thường muốn nàng đến thư phòng của mình. Trong phủ gia giáo rất nghiêm, mà hẳn trời sinh bản tính tùy tiện, cho nên chỉ có tại trên người nàng, hẳn mới có thể cảm nhận được niềm vui thú khi làm nam nhân.

Một lần khi xong chuyện, nàng mặc y phục rồi hỏi hẳn: “Công tử, người thích Tiểu Ngọc không?” Hẳn miễn cưỡng nói đương nhiên... “Như vậy người sẽ mãi mãi ở cùng Tiểu Ngọc sao?” Lòng hẳn trầm xuống, nhìn ánh mắt

trần đầy tình cảm như nước của nàng, không đành lòng làm nàng phật ý, vậy nên hẩn gặt đầu.

Ngày thứ hai, hẩn bị ép hôn cùng Mạnh gia.

Đêm đó Tiểu Ngọc tìm đến hẩn, hai mắt đầm lệ trong suốt, nàng nói: "Công tử, em đang mang cốt nhục của chàng." Hẩn cả kinh, Mạnh gia là nhà giàu, nếu như chuyện vỡ lở chắc chắn sẽ từ hôn, rồi trong triều sẽ có tin đồn, chức quan của phụ thân nhất định sẽ không ổn.

Hẩn quyết tâm khuyên nàng bỏ đi đứa con trong bụng. Tiểu Ngọc lúc đầu không chịu, sau đành bất đắc dĩ đáp ứng hẩn.

Ngày đại hôn, tân nương của Mạnh gia mặc cẩm y hoa phục (áo gấm lộng lẫy), người đẹp như ngọc, đêm động phòng hoa chúc, lòng hẩn rung động, cảm thấy hạnh phúc khôn cùng, không nhớ đến Tiểu Ngọc. Mà Tiểu Ngọc vào ngày đại hôn cũng mất tích, không ai biết nàng đi nơi nào.

Ai ngờ trời bỗng nổi gió, ba năm khi phụ thân hẩn ở trong triều làm quan lại đắc tội với nhà quyền quý, bị tịch thu gia sản, phụ thân mắc bệnh không dậy nổi, không lâu sau qua đời. Sau đó con gái Mạnh gia tái giá. Hẩn một mình bơ vơ, tay trống gà không chặt, không thể làm gì khác ngoài hành khất (ăn xin) ven đường sống qua ngày.

Một ngày hăn chạy thật xa, cuối cùng đi tới một ngôi làng xa lạ, tìm không được đường quay về. Hăn vừa đói vừa khát, buộc lòng phải đi gõ cửa từng nhà, bà chủ của cửa nhà nọ đi ra mở cửa, bốn mắt yên lặng nhìn nhau, không ngờ người phụ nhân (phụ nữ đã có chồng) kia là Tiểu Ngọc.

Cả người nàng mặc bộ quần áo dân thường nhưng vẫn xinh đẹp như xưa, một đôi mắt thanh tú động lòng người. Hăn hổ thẹn hết sức, không dám bước lên trước liền xoay người rời đi.

Tiểu Ngọc gọi hăn lại và nói: “Công tử, đã lâu không gặp, không nhận ra em sao?” Lúc này hăn hồi hận khôn cùng, nói: “Khi đó... Xin lỗi nàng, ta giờ không có mặt mũi nào để nhìn nàng!” Tiểu Ngọc nói: “Công tử tuy đã quên Tiểu Ngọc nhưng Tiểu Ngọc chưa từng quên công tử a!” Hăn chấn động, lòng thấy ấm áp. Tiểu Ngọc dắt tay hăn vào nhà, hôm đó hăn được sưởi ấm bởi tình yêu, tốt đẹp vô cùng, cảm thấy từ trước tới nay chưa từng vui vẻ như vậy. Chập tối, Tiểu Ngọc nằm trong lòng hăn, bị hăn truy vấn chuyện đã xảy ra sau đó, nàng lặng im không nói, khi hỏi lại thì rơi nước mắt.

“Công tử, em và chàng có duyên, nhưng chỉ có thể bên nhau ba ngày, sau ba ngày, em sẽ nói tất cả cho chàng.” Lòng hăn trầm xuống, nghĩ chắc nàng đã có chồng.

Buổi sáng ngày thứ hai hẩn tỉnh lại, Tiểu ngọc đã nhóm lửa nấu cơm, bận rộn như bà chủ. Hai ngày này bọn họ đối xử với nhau như vợ chồng, vô cùng hạnh phúc. Hẩn vì muốn lấy lòng Tiểu Ngọc mà chủ động ra đồng làm việc, tuy rằng không gặt hái được bao nhiêu nhưng lần đầu nếm được mùi vị “tay làm hàm nhai”.

Khi hẩn rời rã thì quan sát trước sau gian nhà tỉ mỉ, nhưng không tìm thấy những người khác trong nhà, hỏi nàng thì nàng nói: “Dưới chân núi hình như có vài hộ” Chập tối ngày thứ ba, hẩn ngủ thật nặng nề, chợt nghe thấy bên tai có người thút thít, tỉnh lại nhìn lên, Tiểu Ngọc nói với hẩn: “Em phải đi.” Hẩn ngây người, vội hỏi tại sao.

Tiểu Ngọc nói: “Công tử, vào ngày đại hôn của chàng, Tiểu Ngọc đã tự vẫn, chỉ vì hồn phách nhớ công tử, chần chừ không đi, có một vị tiên thương cảm em, cho em ở đây đợi, nói em và chàng còn có ba ngày duyên. Bây giờ ba ngày đã hết, em phải đi, đồ đạc ở đây đều là Tiểu Ngọc mua cho công tử, hy vọng công tử chăm chỉ làm lụng, những ngày tháng tốt đẹp về sau, tự thu xếp ổn thỏa.” Lòng hẩn nhức nhối, kêu lên: “Ta không muốn nàng đi, nàng không được đi!” Xông lên ôm lấy nàng, chỉ cảm thấy trong lòng là một vật cứng, nhìn xuống thì đã không thấy Tiểu Ngọc đâu nữa, chỉ để lại một miếng ngọc bội lóng lánh.

Ngọc bội này khi Tiểu Ngọc mất tích thì cũng không nhìn thấy nữa, chắc chắn nàng để nó lại cho hẩn chắn

chỉnh gia nghiệp.

Từ nay về sau hẳn rút kinh nghiệm xương máu, cầm ngọc bội lấy tiền rồi gom góp kinh nghiệm, đi khắp nơi buôn bán, mấy năm bản lĩnh dĩ nhiên kiếm được một gia sản không nhỏ, thành nhân vật truyền kỳ ở địa phương. Khi giàu to rồi thì hẳn chuộc lại ngọc bội, sau đó xây dựng cơ nghiệp, tu sửa gian nhà lớn, thậm chí so với phủ cũ còn tráng lệ hơn.

Buổi tối tiệc rượu mừng hẳn bốn mươi tuổi, hẳn uống không ít rượu, trở lại thư phòng ngắm nghía miếng ngọc bội cho hẳn toàn bộ của cải, nhớ tới bóng dáng của Tiểu Ngọc, bỗng nhiên bên tai như nghe được tiếng cười của một thiếu nữ.

“Công tử đến bắt em nè!” Âm thanh giống như nhiều năm trước bọn họ tại thư phòng chơi đùa.

Đầu hẳn tê rần, mơ hồ đứng dậy, dường như trở về với khi còn trẻ, đuổi theo bóng dáng của Tiểu Ngọc.

Sáng sớm ngày thứ hai, người nhà của hẳn phát hiện hẳn chết đuối tại hồ nước trước cửa thư phòng, trong tay vẫn nắm chặt miếng ngọc bội kia.

“Ta yêu nàng.” Hẳn nói. “Kỳ thực là ta yêu nàng.”

Nhưng mà nàng không trả lời, chỉ thở dài.

Kiếp thứ ba

Kiếp thứ ba: Con đời mới

Anh tốt nghiệp Đại Học, làm việc cho tới bây giờ cũng chưa từng liếc mắt tới một cô gái nào.

Anh chẳng hề để ý đến lời đồn của các đồng nghiệp, cuộc sống cứ như vậy trôi qua. Trên thực tế, anh cũng thấy kỳ quái, không rõ bản thân mình vì sao không có hứng thú đối với các cô gái khác, kỳ thực, ở sâu trong nội tâm, anh cũng có khát vọng.

Nhưng vừa nhìn thấy các cô gái, anh liền lập tức quay người đi.

Cuộc sống của người đàn ông độc thân thật nhàm chán, không vui vẻ. Mỗi khi đi dạo trên đường, anh luôn hâm mộ những đôi tình nhân. Tại sao ông trời không xem trọng anh, cho anh một đời người trọn vẹn chứ?

Sau, cô xuất hiện, gặp cô chỉ là tình cờ, có một hôm bọn họ cùng đi quanh một cửa hàng, đột nhiên trời đổ mưa, vậy là bọn họ đều quyết định đứng trước cửa đợi mưa tạnh. Thế là, họ nhìn thấy nhau.

Mà cô chỉ cảm thấy anh quen mắt, rất quen mắt, đã

gặp qua ở đâu vậy?

Bọn họ không tự giác đi đến cạnh đối phương, lên tiếng.

Vừa về đến nhà, người đầu tiên cô nhận điện thoại là anh.

Anh cảm thấy rằng mình đang yêu, mỗi ngày đều muốn nhìn thấy cô nhưng không biết cô nghĩ như thế nào.

Mà cô mỗi ngày đều nghĩ: "Làm cho anh nói thích mình khó khăn đến vậy sao?" Có lẽ ở sâu trong nội tâm mỗi cô gái đều tin tưởng vào số mệnh của mình. Khi cô cùng đồng nghiệp đi tham quan một ngôi chùa thì nhin không được muốn xem số mệnh. "Con cùng anh ấy rất cuộc là có duyên phận hay không?" Cô cẩn thận hỏi.

"Hai người đã được định trước là một đôi, luôn luôn phải ở cùng một chỗ, nhưng sợ rằng hai người sẽ không có kết quả tốt đẹp." "Vì sao vậy đại sư? Chẳng lẽ không có cách hóa giải sao?" Đại sư vuốt râu nói: " Có một cách, nhưng thiên cơ không thể tiết lộ." Cô gấp đến độ rơi nước mắt mới được đáp lại: "Hết thầy hãy để mặc duyên phận đi con!" Cô mờ mịt bước đi.

Đại sư nhìn bóng lưng của cô mỉm cười.

“Các cậu đã từng đi xem số mệnh chưa?” Cô không cam chịu hỏi một người đồng nghiệp, “Đại sư trong miếu nói có linh nghiệm không?” “Đoán số, đại sư? Trong miếu này làm gì có thầy tướng số nào!” Những người khác dừng lại nhìn, đúng là chưa ai gặp qua sư thầy đoán số. Đây là giả, cô nói, hết thầy đều là ảo giác của mình, sau đó gặt đầu, hoàn toàn không để ý cảm giác không ổn trong lòng.

Về sau họ chính thức ở cùng một chỗ, nhưng chỉ là bạn bè, hai bên không có một chút biểu lộ nào. Anh không dám nói, cô không muốn nói. Khi anh đi Hải Nam về, đã tặng cô một vòng tay hình con đôi môi xinh xắn, trên họa tiết có tơ máu.

Anh nói cho cô, đôi môi là sinh vật sống ở biển, có thể sống mấy trăm, thậm chí nghìn năm. Để có thể tạo ra vòng tay còn tơ máu như vậy, phải đem chúng đi chường sống. Như vậy hẳn sẽ có linh tính, người nào là người đầu tiên mang nó, người đó sẽ trở thành chủ nhân của nó mãi mãi.

Cô thấy rất tàn nhẫn, nhưng lại yêu thích họa tiết của nó, liền đeo nó lên cổ tay, không muốn tháo ra, coi nó như vật quý.

Ngày thứ hai sau khi tặng cô chiếc vòng, anh nói anh thích cô. Cô hạnh phúc khôn nguôi.

Nhưng mà kể tiếp, đơn vị lại cử cô đi Nhật Bản học tập ba tháng.

Trong khoảng thời gian cô ở Nhật Bản, ngày nào cũng nhớ anh, nhưng cô lại không dám gọi điện cho anh. Cô sợ một khi nghe được giọng nói của anh, sẽ càng muốn gặp anh. Cứ như vậy trải qua ba tháng, cô nghĩ rằng mình sắp già rồi, thật vất vả đợi đến ngày đó, cô về nước, tại sân bay tìm bóng dáng của anh nhưng không có.

Cô tìm được anh, anh vẻ mặt hồ hững, giống như đã quên mất lời mình nói. Cô không thể kiềm chế, khóc trước mặt anh. Anh hiện tại không cho là đúng, định nói gì nhưng cuối cùng không đành lòng, lúc đó Mai tới. Cô nhìn thấy bên cạnh anh có một cô gái xinh đẹp như tiên, ngây ngẩn cả người, không khóc nữa.

"Em trả vòng tay lại cho anh!" Cô nói. "Không cần đâu, hơn nữa một khi em đã đeo, thì nó mãi mãi là của em." Anh nói. "Nó còn có tác dụng gì đây?" Cô nói xong liền liền lĩnh chạy ra.

Trên đường có rất nhiều người, có người kinh ngạc nhìn cô, vậy chắc sắc mặt của mình rất khó coi đi? Cô muốn, nhưng mà cái gì cũng không có, cô chạy hộc mạng, chạy mãi chạy mãi, cuối cùng chạy tới một nơi không người, cô giơ tay lau nước mắt, đụng phải vòng tay đôi môi. "Còn có em thôi, mãi thuộc về chị nhé!" Cô nghĩ, ghen ngào nở nụ cười. Cô xoay người định chạy, vậy mới biết phía sau có người.

Các đồng nghiệp nói đúng, anh nghĩ, cô so ra kém Mai ở mọi mặt. Phụ nữ đối với anh mà nói thì đều như nhau, trước đây là do anh không rõ ràng, sau khi gặp cô thì anh đã thông suốt, anh chọn một người phụ nữ tốt nhất ở quanh mình, yên tâm hưởng thụ cuộc sống hạnh phúc mỗi ngày.

Ngay từ đầu liền như thế, nhưng anh rất nhanh phát hiện chuyện khác khiến mình hoảng hốt.

Anh nhớ tới cô.

Lời nói của cô, cử chỉ của cô, giọng nói, thậm chí nước mắt, ngay cả khi ở cạnh Mai, anh vẫn không thể không nhớ tới cô.

Mình bị trúng tà rồi! Anh nặng nề nghĩ, cô đã rời khỏi thế giới của anh thật lâu, nhưng anh biết rõ lòng của mình, anh muốn gặp cô. Anh cảm thấy suy nghĩ của bản thân thật đáng sợ.

Một tối nọ, anh ngủ rất sớm, nửa đêm có người gõ cửa, anh ra mở, trước cửa đúng là cô!

“Em...” Anh nói. Cô nhẹ nhàng nói: “Đã quấy rầy anh nghỉ ngơi, em tới đây là có chút chuyện quan trọng muốn nói với anh.” Cô càng khiêm nhường, anh càng khó chịu, vội vàng mời cô vào.

Cô đưa vòng tay đòi mồi cho anh. "Xin anh hãy nhận lấy!" Cô cương quyết nói, " Em không có cách nào đeo nó nữa, thực ra nó cũng là một tinh linh tội nghiệp, coi như là em van anh, thay em bảo quản nó được không?" Anh hiểu rằng không có cách để từ chối, cô còn nói: "Lần này em lại thua rồi, em sai rồi, em phải đi, duyên phận của anh và em chấm dứt tại đây. Anh không nên áy náy, cũng không nên sợ, em chỉ muốn đến chào anh thôi." Nói nhảm những lời này xong, cô nhẹ nhàng rời đi.

Cô không kìm được, bật khóc. Thần tiên an ủi nói: "Kỳ thực chỉ cần con không thương anh ta, thì sẽ không có đánh cuộc, hết thảy đều sẽ không xảy ra." Cô lắc đầu nói: "Không thể, con không làm được, con yêu cũng đã yêu rồi, chẳng nhẽ không được phép tính toán gì sao? Con vì yêu mới được tái sinh mà!" Đại hồ tử thần tiên thở dài nói: "Khi đoán mệnh ta nói rõ với con thì tốt rồi." "Có những chuyện không thể nói 'nếu'". Cô nói, nước mắt đã lăn dài.

"Con có một thỉnh cầu, có thể chứ ạ?" Thần tiên nói: "Được rồi, con là đứa nhỏ mà ta thương nhất."

Sáng sớm anh thức dậy, đầu rất đau, khi phải đi mua quà sáng trên đường, anh mơ hồ tiêu sái đi qua.

Đường phố vẫn như mọi ngày, chẳng qua là đáy lòng anh bỗng nhiên nổi lên cảm giác kỳ lạ, đến tận cùng là ở chỗ nào chứ? Có người rao bán báo, anh ma xui quỷ

khiến mua một tờ.

Trong một trang có viết, ngày hôm qua có án mạng xảy ra tại một nơi nào đó: "Tên lưu manh cướp đoạt không thành đâm chết cô gái". Để mọi người biết thêm chi tiết, còn hé ra ảnh chụp. Anh nhìn, đơ người, dường như máu trong cơ thể đã ngừng chảy.

Đó là cô! Cô đã chết đêm qua.

Ngực khó chịu nói không nên lời, anh cảm giác ngày tận thế đã tới, tất cả đều kết thúc? Anh nói với chính mình. Nhưng tại sao lại có thể như vậy? Tại sao có thể như vậy chứ?

Anh cái gì cũng không nói, cái gì cũng không làm, tỉnh tỉnh mê mê đi, đi... Đây là một ngôi chùa rất lớn, một hòa thượng râu bạc cười với anh.

"Đại sư, người cười gì vậy?" "Cô ấy đi, con được như mong muốn, ta vui vẻ thay con ah!" Anh nói: "Nhưng, đại sư, con rất khó chịu, nhưng mà không biết vì sao, người nói cho con biết được không?" Về mặt hòa thượng sáng ngời: "Con thực sự muốn biết sao?" Anh gật đầu, hòa thượng không nói, đi tới cửa chùa bẻ một cành hoa đào, cho anh: "Cắm ở trong nước, đặt ở đầu giường." Anh làm theo.

Đêm ngày thứ nhất, anh mơ thấy mình là một cái cây.

Đêm ngày thứ hai, anh mơ là một người có thanh kiếm.

Đêm ngày thứ ba, anh mơ về một miếng ngọc bội.

Mai tìm đến anh, anh đột nhiên thấy áy náy, chua xót khổ sở: “Chúng ta chia tay đi!” Anh nói.

Anh quay lại ngôi chùa kia, lão hòa thượng hình như chỉ đang đợi anh.

“Con hiểu chưa? Lời thề ba kiếp kia, kết quả con là người chiến thắng.” Anh lắc đầu: “Không, cô ấy thắng, cô ấy ra đi, con sẽ không bao giờ... có thể hoàn chỉnh.” “Nếu như con chết đi rồi đầu thai, có thể gặp lại cô ấy không?” Hòa thượng nói: “Vô ích thôi, con đã mất đi rồi. Hơn nữa, cô ấy hiện tại đã biến thành một cái cây rồi.” Anh nhận được một tiếng thở dài: “Con sớm đã là con người, mà cô ấy chẳng qua chỉ là một cái cây.” Anh mờ mịt, không biết... bản thân mình nên đi về đâu bây giờ.

Kết thúc

Cô lại trở về làm một cái cây trong rừng sâu.

Rất ít người có thể đến được nơi này, cuộc sống của cô yên bình mà thanh thản.

Có một ngày, có một cái cây đem chính cành của mình mà vươn tới bên cạnh cô, chạm tới lá của cô.

Cô chợt hoảng sợ, nói: "Cậu đang làm cái gì?" Cái cây kia nói: "Tôi rất cô đơn, hơn nữa... Tôi thích cô!" Cô yên lặng hồi lâu không nói gì, nhưng mà cô đã chấp nhận cái cây kia.

Anh là một đội viên khảo sát, những người khác không hiểu anh vì sao một mình một nhóm, hơn nữa chuyên môn đi những nơi rừng rậm nguyên sơ.

Một năm lại một năm nữa, anh đã già, mắt cũng mờ dần, lưng trở nên còng hơn, nhưng vẫn y nguyên một mình, vẫn y nguyên không thay đổi, bên ba tại rừng rậm nguyên sơ.

Thời gian cùng sự chịu đựng có thể thay đổi hết thảy!

Anh luôn thầm nói: "Có một ngày, khi tôi qua một ngọn núi, biết đâu tôi có thể thấy cây kia. Tôi muốn nói cho em, chúng ta đều được sinh ra vì tình yêu. Tuy rằng tôi trước đây vẫn không hiểu..."

(Đánh cuộc ba kiếp là câu chuyện thứ nhất trong: "Cửu đại kinh điển cảm động thần quái cổ sự tập" - Chín câu chuyện kinh điển xưa cảm động thần bí)

Tác giả: Thất Lý

Hương thơm non mềm, mà da lại trắng. Khương gia bình luận từ trong ra ngoài, Ngũ thiếu gia tên là Đậu Hủ.

Lại lịch Ngũ thiếu gia vốn có chút bất chánh, nghe người ta đồn đãi, xuất thân trong ngõ hẻm, còn là một hồng nhân (**người làm ở kĩ viện, bán nghệ nuôi thân**). Kĩ viện nhận về, cổ kiệu cũng không cần, lên lưng ngựa Khương Gia, theo vào cửa.

Người nhà Khương gia không được an nhàn, hẳn lại được cưng chiều, cùng thể thiếp khác bất đồng, phải xắn tay áo, khênh dọn lau chùi, có làm mới có ăn.

Có thể an nhàn vậy bước vào nhà, là lần đầu tiên.

Khương Gia cưng chiều hẳn, thật cưng chiều.

Thiếu gia Đậu Hủ mới vào cửa, ân ái đang nồng nàn, hàng đêm canh năm tắt mới đèn. Phòng số năm ở cách xa, cách phòng chúng phu nhân cả quãng vườn. Khương Gia không ở cùng hẳn trong phòng số năm, là phòng khác. Dù sao cũng đều là đàn ông, phơi bày quá cũng không có lợi, cũng phải tị hiềm.

Cho dù là cách cả quãng vườn, trong gió đêm cũng có

thể nghe thấy tiếng kêu, không thềm che giấu, một cao một thấp, tiếng này nối tiếp tiếng kia.

Hôm sau đi ra cửa, người người đều thấy được dưới viền mắt Khương Gia là hai mảng đen. Họ đều nói thiếu gia Đậu Hũ là yêu tinh hóa người, câu hồn đoạt phách.

Có khi hồn Khương gia đã bị bắt mất thật. Một bậc trưởng bối trong nhà vừa ăn cơm vừa chỉ vào hắc nói, đại phu nhân thương nghị cùng chúng tiểu thiếp, dắt nhau đến gặp Khương Gia, nói một ngày dài.

Từ đó mới ít đi.

Khương Gia ngày ngày buồn bán ở bên ngoài, chuyện kia dần cũng bớt nhiệt, ba ngày không thấy.

Trong vườn yên tĩnh, đám bà lớn ngồi gác mình trên ghế, bên tai thanh tĩnh, trong lòng cũng thư thả.

Giương mắt nhìn phòng số năm, có người đi ra.

Thiếu gia Đậu Hũ chỉ mặc quần áo trong, một bộ tì gấm long lanh như nước chảy, như ánh trăng lấp lánh. Màu trắng nhức mắt, vẫn không thể nào che đi dáng người, cổ áo lỏng lộ ra vai, trắng nõn mịn màng, tay nâng màn trúc, cổ tay cũng trắng ngần như ngọc. Vừa mắt người ta nhất chính là gương mặt, chưa từng tô son điểm phấn, ẩn trong nụ cười vẫn là một vẻ anh tuấn, khóe mắt

đuôi lông mày cũng dể theo ánh cười. Xinh đẹp tuyệt vời, lại mang theo một nét yêu mị.

Chết đứng tại chỗ, không biết có mấy người dán mắt sầm soi.

Khương Gia vào ngày kế, nghe người bẩm lại, Ngũ thiếu gia và Nhị phu nhân gặp nhau, ngồi ở hành lang cài trâm hoa, sờ mặt, tay vươn vào y phục. Hẳn là vội không nhẫn được, dể tay thoắt kéo nhau vào phòng.

Khương Gia đen mặt.

Khương Gia là người thương hương tiếc ngọc, không đánh nữ nhân, chỉ dể Nhị phu nhân đưa ra ngoài lập gia đình.

Thiếu gia Đậ Hủ phải chịu gia pháp trên ghế, cỡi quần, hai mảnh lông trắng nõn. Khương Gia đứng bên cạnh không muốn nhìn, lấy cây gậy, đánh xuống thật mạnh, một cơn hạ xuống là một lần chảy máu tươi.

Đậ Hủ ngất xỉu trọn một ngày một đêm, Khương Gia chăm coi, ghé miệng mớm nước thuốc.

Đậ Hủ tỉnh lại, mặt dầy mồ hôi, đôi môi cắn đến xanh trắng, nhìn hẳn lại còn cười. "Gia, người đã trở lại."

Khương Gia không đợi được đến lúc thương thế của

hắn tốt lên, trong quần cũng không chịu được khổ cực, hẳn là hẳn đã có thể.

Trong vườn lại lần nữa thấy vang lên, tiếng thở nặng nề, trần trọc bay ra, tựa như là rên rỉ, cũng tựa như là sung sướng. Sâu đậm dồn dập, dằng dặc chọc người.

Chết qua một lần, vốn cho là hẳn đã hiểu chuyện, sẽ sống an phận một chút.

Ai ngờ lại vẫn không biết sống chết, không gặp nửa tháng, nhóm nha hoàn tuần tra chạy ra bên ngoài. Lúc leo tường bị mọi người phát hiện, cứng rắn túm xuống. Khương Gia ở bên ngoài nghe được tin, làm rớt bể một chiếc chén sứ cổ. Chủ cửa hàng nhìn sắc mặt hắn, cũng không dám so đo, chẳng qua là ghé miệng khuyên lơn.

Con hát vô tình, bất thủy bất nghĩa.

Khương Gia còn đang vui mừng chuyển này lời nhiều, quay đầu lại, đã ra tình cảnh này?

Khương Gia xuống ngựa, đi dạo, tản bộ bước vào cửa.

Nhóm nha hoàn tuần tra bị đuổi ra ngoài, gọi phụ mẫu đến quản giáo. Thiếu gia Đậu Hủ lại bị áp trên ghế thi hành gia pháp, Khương Gia cúi đầu nhìn một chút, người hắn bị trói, cánh tay bẻ quặt ra sau, sợi dây siết hai cổ tay đến rướm máu.

Khương Gia chỉ bỏ lại một chữ. Đánh.

Hộ viện đánh không biết nặng nhẹ, lúc đầu chỉ nghe hừ, dần dần thở cũng không nổi. Từ sống lưng đến chân, huyết nhục bật ra, dính liền.

Da thịt mềm yếu như đậu hủ. Khương Gia kêu ngừng một tiếng, đi tới trước mặt hắt ngòi xồm xuống, nhắc khuôn mặt kia lên.

Mồ hôi ướt đầm, ánh mắt khép hờ, trong cơn mê man trông thấy Khương Gia, khóe miệng run lên, vẫn là nụ cười đó. Khương Gia nhìn khẩu hình môi, vẫn là câu nói kia.

“Gia, người đã trở lại.”

Khó hiểu cởi dây trói, ôm vào trong ngực, không dám dùng sức, nhẹ nhàng nắm lấy hắt. Khương Gia không bỏ được hắt, hôm nay chỉ còn lại hai người, Khương Gia mắt đỏ vòng, nhỏ giọng kêu tên của hắt.

Đậu hủ, thật là một miếng đậu hủ đẳng chất. Không biết quý trọng bản thân.

Đậu Hủ cọ trong ngực hắt, ho khan bật ra vài búm máu, đỏ bừng cả mặt, nhuộm hai má thẹn thùng. “Gia, không như vậy, làm sao thấy người.”

Đến hạn chưa nộp bản thảo

Tác giả: Lâm Vô Thổ

Lục tiên sinh là một nhà văn trình thám chưa bao giờ kiểm tra hòm thư, đồng thời cũng là một con mọt internet hội đầy đủ điều kiện của tên ngốc không biết làm việc nhà, cho nên đương nhiên anh không đọc thông báo đổi biên tập viên.

Sài tiểu thư là một biên tập viên tham công tiếc việc, đồng thời cũng có kỹ năng làm việc nhà đủ giết cả một căn nhà, nên tự nhiên cô trở thành vật thí mạng.

[9: 30 am]

Bất chấp là bản chất: Lục đại nhân đi công tác đã về rồi? Chuyên mục với bản thảo tôi đã gửi rồi.

Bất chấp là bản chất: AFK cũng vô dụng, tôi biết anh ở đó. Trong nửa giờ nữa tôi muốn nhìn thấy bản thảo.

(AFK: Away from keyboard)

Bất chấp là bản chất: ... đã quá 1 tiếng rồi!

Bất chấp là bản chất: 2 tiếng!

Bất chấp là bản chất: Bản thảo! Đồ khốn kiếp! Anh còn muốn năm mới mà nhìn thấy mặt trời không?!

Mấy tháng nay, những câu kêu la như vậy cứ cách nửa tiếng lại vang lên, từ thứ Hai đến thứ Bảy, mưa gió không hề gì. Lục tiên sinh cũng có chút áy náy, lo lắng không biết họ có muốn thay đổi.

Xem ra anh không có thói quen không nhìn mail giục bản thảo cho lắm, nếu không ngày trước biên tập viên Tiểu C ba ngày mới xuất hiện một lần sao bây giờ lại giận sôi lên đến như vậy. Lục tiên sinh vươn cái thắt lưng lười, quyết định, vẫn nên không để tiếp tục gặm lên như vậy nữa.

[11: 30 am]

Bản thảo có thể ăn sao: tôi lược xong phần khung rồi, đang bắt đầu viết.

Bất chấp là bản chất: ...! Tên khốn, ngày mai phải nộp bản thảo!

Bản thảo có thể ăn sao: Tôi biết.

Bất chấp là bản chất: Năm ngàn chữ chuyện trinh thám với một ngàn chữ của trang đặc biệt! Nhanh lên!

Bản thảo có thể ăn sao: ...

[3: 30 pm]

Bản thảo có thể ăn sao: Viết xong.

Bất chấp là bản chất: Lục đại nhân, anh thật đẹp trai!

Bất chấp là bản chất: Sao chỉ có trang đặc biệt?!

Bản thảo có thể ăn sao: Một bên nấu ăn, một bên giặt quần áo, một bên viết, chấp nhận đi.

Bất chấp là bản chất: =. =

Bất chấp là bản chất: Được rồi, nấu mì tính anh nửa tiếng, giặt quần áo bằng máy giặt tính nửa tiếng, còn 3 tiếng nữa đâu?!

Bản thảo có thể ăn sao: ... phải sửa, này đây là ba người cùng làm một lúc. Còn quần áo thì phải giặt bằng tay.

Bất chấp là bản chất: Còn lại 4 tiếng nữa?

Bản thảo có thể ăn sao: ...

Bản thảo có thể ăn sao: mì bị cháy, quần áo giặt lẫn bị phai màu, tay ướt gỗ bàn phím hỏng rồi, đang dùng quạt

để hong.

Bất chấp là bản chất: ... anh là đồ ngốc không biết làm việc nhà sao?

Bất chấp là bản chất: Anh có tin tôi in đoạn nói chuyện này ra làm chuyện cười?! Khả năng là độc giả của anh tụt còn một nửa. Không! Đi cả luôn.

Bản thảo có thể ăn sao: ... tôi muốn ra ngoài ăn cơm trưa.

Bất chấp là bản chất: Ngồi xuống cho tôi! Lau khô tay! Mở Word ra!

Bản thảo có thể ăn sao: Có phải là vào nội thành ăn đâu, chỉ là tùy tiện xuống nhà tìm cái gì ăn mà thôi!

Bất chấp là bản chất: Giao bản thảo! Bằng không tôi trừ tiền nhuận bút chuyên mục của anh! Đăng chứng minh thư của anh lên bìa tạp chí! Hack máy tính anh!

Bất chấp là bản chất: Tôi muốn ăn mỳ vằn thắn, hay là ăn cơm rang, thôi quên đi.

Đầu Sài tiểu thư "Phanh" một tiếng gõ xuống mặt bàn, năm ngón tay cứng lại lộ rõ cả gân xanh.

Cho anh làm biên tập, cho anh phải thúc giục bản thảo, cho anh đụng phải một nữ nhà văn trẻ tuổi nổi danh!

5 phút sau, Sau tiểu thư đã suy xét lại về lý tưởng nhân sinh đến trả thù xã hội, lại đến phóng hạ đồ đao ngộ ra, rốt cuộc cần rằng gọi điện cho đồng nghiệp trong công ty hỏi địa chỉ của người đang bị truy bản thảo kia.

(trong câu phóng hạ đồ đao lập địa thành Phật: Đây ý nói sự bỏ dũ theo lành một cách nhanh chóng)

[4: 00 pm]

Bản thảo có thể ăn sao: Đồ ăn là cô gọi vào nhà tôi? Cảm ơn.

Bất chấp là bản chất: Bản thảo!

Bản thảo có thể ăn sao: Lần sau gọi thịt bò đi, tôi không thích dưa chua.

Bất chấp là bản chất: Bản thảo!

Bản thảo có thể ăn sao: Đúng rồi, cô cũng có thể gọi giúp tôi một người sửa đồ gia dụng được không? Quần áo của tôi còn đang ngâm trong thuốc tẩy.

Bất chấp là bản chất: Bản thảo!

Bản thảo có thể ăn sao: ... Đây là tự động trả lời à. Tiện thì gọi hộ tôi một người sửa chữa đi, máy giặt ở nhà hỏng lâu rồi.

Bất chấp là bản chất: Anh có thể càng vô sỉ thêm một chút nữa hay không, có thể không, có thể không, có thể không?! Bản thảo, đồ khốn!

Bản thảo có thể ăn sao: Gọi một cuộc điện thoại có khó không, tôi muốn chuyên tâm viết bài.

[10: 00 pm]

Bản thảo có thể ăn sao: Cái người thợ sửa chữa đồ gia dụng kia ở công ty nào vậy? Biểu tình thật hung dữ.

Bất chấp là bản chất: ...

Bản thảo có thể ăn sao: nhưng mà thật toàn năng, trẻ như vậy mà có thể sửa máy giặt, có thể quét tước, còn có thể làm cơm chiều, thịt om cà tím, cá kho, hương vị đều rất ngon!

Bất chấp là bản chất: !!!!!

Bản thảo có thể ăn sao: Nhưng mà tôi nói chuyện cùng cô ấy mà cô ấy đều không để ý đến tôi, sao lại có

thể âm trầm như vậy.

Bất chấp là bản chất: ...chuyện khẩu trừ tiền nhuận bút của anh! Đã muốn làm!

Bản thảo có thể ăn sao: Lại nói tiếp về người thợ sửa chữa kia, cô ấy cũng không hỏi lấy tiền của tôi, vội vã làm hết việc liền mở cửa đi luôn. Ngày mai cô giúp tôi gọi điện thoại đi, tôi còn phải trả tiền cho cô ấy nữa.

Bất chấp là bản chất: AK47! Chân nhân mau ra chiêu! Bạo Vũ Lê Hoa Châm! Đánh!

Bản thảo có thể ăn sao: ... đứa nhỏ này thật có thể nóng nảy như vậy.

JQ thuận lợi đến một ngày. **(JQ: gian tình)**

[8: 00 am]

Bất chấp là bản chất: Bản thảo!!

Bản thảo có thể ăn sao: Tôi đang chuẩn bị làm bữa sáng.

Bất chấp là bản chất: Dừng lại! Ra cửa, xuống lầu ăn.

Bản thảo có thể ăn sao: Ra ngoài thì quá lãng phí thời gian, tôi muốn làm cho kịp bản thảo.

Bất chấp là bản chất: Để anh nấu đến năm 2012!
(truyện này viết từ vài năm trước rồi!)

Bản thảo có thể ăn sao: ...thật sự rất tổn thương a.

Bản thảo có thể ăn sao: Để cho tôi thử vài lần rồi tôi cũng làm được thôi.

Bất chấp là bản chất: Anh luyện kiểu gì, vừa sinh ra anh đã luyện cho tới bây giờ đi, đã thiêu hủy vài cái phòng bếp rồi?!

Bản thảo có thể ăn sao: ...kỳ thật trước kia tôi cũng từng học qua lớp học nấu ăn, nghĩ một ngày có thể nấu ăn ngon cho cô Trương ăn. Nhưng mà sư phụ bảo về sau tôi nên ít vào bếp.

Bất chấp là bản chất: ...được rồi.

Bản thảo có thể ăn sao:?

[10: 00 am]

Bản thảo có thể ăn sao: Ăn no rồi, tôi đang chuẩn bị viết bài.

Bản thảo có thể ăn sao: Cái cô sửa đồ kia vẫn không lấy tiền của tôi, cô ấy còn dạy tôi nấu ăn, thuật tiện làm

sẵn cơm trưa nóng cho tôi ở phòng bếp.

Bất chấp là bản chất: ...ăn no phải viết bản thảo.

Bản thảo có thể ăn được sao: Cô còn chưa nói cho tôi biết tên công ty đó là gì, tôi muốn viết một bức thư khen ngợi cho cô ấy.

Bản thảo có thể ăn sao: ...mở Word ra, 3 giờ chiều tôi muốn nhìn thấy bản thảo.

Bản thảo có thể ăn sao: Cô nói ngày mai có thể bảo cô ấy đến dạy tôi nấu cơm không? Tôi cảm thấy như vậy thì không lâu nữa tôi sẽ thành tài.

Bất chấp là bản chất: ...viết đi đồ khốn! Anh thất học hay sao mà không hiểu tiếng Trung à?! Ăn xong thì biến đi viết bài đi, đừng vô nghĩa nữa!!

[JQ bắt đầu, sau đó rất nhiều ngày]

Bản thảo có thể ăn sao: Hôm nay cô giúp việc làm canh sườn, ăn rất ngon. Tôi học xong trứng ốp-lếp, tuy lãng phí một hộp trứng với cả bì cô ấy trứng mắt vài cái.

Bất chấp là bản chất: Bản thảo!

Bản thảo có thể ăn sao: Không bằng cô trực tiếp đưa điện thoại của cô ấy cho tôi. Như vậy tôi không làm phiền

cô mỗi lần gọi điện thoại cho cô ấy.

Bất chấp là bản chất: Bản thảo!

Bản thảo có thể ăn sao: Hôm nay tôi tự mình làm bữa sáng, làm hai phần ăn! Cô ấy ăn rất ngon, có lúc còn mỉm cười, kỳ thật cô ấy cười rộ lên trông rất xinh.

Bất chấp là bản chất: Bản thảo!

Bản thảo có thể ăn sao: Tôi phát hiện tôi với cô ấy ở cùng một khu! Ngay ở lầu đối diện! Hơn nữa mỗi tối đều đi tản bộ, còn dắt theo chó.

Bất chấp là bản chất: Bản thảo!

Bản thảo có thể ăn sao: Cô nói đi, tại sao một người giúp việc mà lại nhàn nhã như vậy? Giống như chưa bao giờ thấy cô ấy ra ngoài đi làm, trừ khi đến nhà tôi.

Bất chấp là bản chất: Có thật là chúng ta đang đối thoại sao? Bản thảo a, lật bàn!!

[JQ cũng đủ, một ngày nào đó.]

[11: 40 am]

Bản thảo có thể ăn sao: Tôi giống như phát sốt, đau

đầu quá. Hoàn giao bản thảo một ngày.

Bất chấp là bản chất: Loại lý do này từ ngày thực tập thứ 3 tôi đã không tin.

Bất chấp là bản chất: Đây!

Bất chấp là bản chất: Không cần trốn, xuất hiện đi đồ khốn!

Bất chấp là bản chất: ... bị bệnh thật?

[3: 50 pm]

Bản thảo có thể ăn sao: Tiểu C tôi khỏe. Là cô nói cho cô ấy tôi bị bệnh à? Lúc cô ấy đến còn mang theo cả một đồng thuốc.

Bản thảo có thể ăn sao: Cô ấy nấu cho tôi cháo thịt nạc, tôi quyết muốn học món này. Không biết có phải ảo giác hay không, tôi cảm thấy cô ấy dịu dàng hơn thường ngày. Uhm, khẳng định là nhìn nhầm.

Bản thảo có thể ăn sao: Tiểu C, tôi vừa mới check mail của cô phát hiện cô đổi tên thành Sài đao bất phế. **(Đao cùn không phế)**

Biên tập viên là người tốt: ...!!!!

Biên tập viên là người tốt: Nửa năm trước Tiểu C đã từ chức rồi! Tôi là Sài đao, đồ khốn! Có loại tác giả như anh, biên tập viên đổi nửa năm rồi mà còn không biết!

Bản thảo có thể ăn sao: ...

Biên tập viên là người tốt: Tôi tức giận.

Bản thảo có thể ăn sao: Tôi, tôi cam đoan nửa giờ nữa sẽ nộp bản thảo!

[5: 30 pm]

Bản thảo có thể ăn sao: Gửi thư cho cô!

Bản thảo có thể ăn sao: Sài đao, đừng tức giận. Tôi còn muốn nhờ cô gọi điện cho cô ấy, ngày mai tôi còn phải đi nấu ăn cho cô Trương.

Bản thảo có thể ăn sao: Sài đao, Sài đao? Sao đột nhiên lại biến mất?

Bản thảo có thể ăn sao: Quên đi, để ngày mai tôi tự đi tìm cô ấy, hình như là cô ấy ở lầu 3.

Bản thảo có thể ăn sao: Sài đao, tôi vừa nhìn thấy cô ấy xuống lầu cùng với một người đàn ông rất nhã nhặn, hai người cùng đi ra cửa.

Bản thảo có thể ăn sao: Tự nhiên tôi cảm thấy không vui, bản thảo cũng không muốn viết.

[3: 00 am]

Biên tập viên là người tốt: Phải chết, mới 3 giờ sáng anh lên mạng làm gì?! Biếng đi ngủ đi không ngày mai lại không giao bản thảo được.

Bản thảo có thể ăn sao: Chẳng biết tại sao trong lòng rất khó chịu, ngủ không được, không phải cô cũng như vậy sao.

Biên tập viên là người tốt: Tôi bị anh trai tha đi xem mắt.

Bản thảo có thể ăn sao: Xem đến nửa đêm?! Sài đao, cô định làm quen với cả một xe tải đàn ông à...

Biên tập viên là người tốt: Biếng!

Biên tập viên là người tốt: Chỉ là về rồi mà không ngủ được. Không phải ngày mai anh còn phải nấu cơm cho người khác sao, ngủ đi.

Bản thảo có thể ăn sao: Ừ, Sài đao, ngày mai tôi không lên mạng được, buổi tối sẽ gửi bản thảo cho cô.

Biên tập viên là người tốt: Ngủ ngon.

[6: 50 pm]

Bản thảo có thể ăn sao: Tôi về rồi, cô Trương còn rất vui vẻ còn khen tôi, tôi quyết định về sau sẽ nấu thật nhiều đồ ăn cho cô Trương. Nhưng mà lúc về tôi lại thấy cô ấy với người đàn ông kia, thoạt nhìn còn rất vui vẻ.

Biên tập viên là người tốt: Uhm.

Bản thảo có thể ăn sao: Sài đao, sao cô không giục bản thảo.

Biên tập viên là người tốt: Ừ.

Bản thảo có thể ăn sao: Tâm trạng không tốt?

Biên tập viên là người tốt: Có một chút.

Bản thảo có thể ăn sao: Sài đao, tôi nhớ không nhầm cô cũng ở thành phố S?

Biên tập viên là người tốt: Làm sao vậy?

Bản thảo có thể ăn sao: Tôi mời cô ăn cơm tối với cơm khuya. Tâm trạng tôi hôm nay cũng không tốt, kỳ thật cũng không hiểu.

Bản thảo có thể ăn sao: Ngã tư 316 khu Z, tôi hẹn đại

như vậy có được không?! Bây giờ tôi đi.

Biên tập viên là người tốt: Này...

Biên tập viên là người tốt: Đi thật rồi...?

Ánh đèn đường màu da cam hòa cùng với màn đêm làm cho người ta cảm thấy đêm đầu thu rất mát mẻ, thoải mái.

Giữa ngã tư đường, tiếng người, tiếng xe xôn xao, mùi sườn nướng thơm nức, bọc lấy một khoảng không gian nhộn nhịp tiếng nói chuyện và tiếng cốc chén va chạm.

Lục tiên tiên sinh ngồi ở rìa ngoài, đang rót cốc bia, mấy thứ đồ nhắm đã có đủ. Liếc mắt thoáng nhìn cái bóng vàng nhạt phía trước, ngẩng đầu liền thấy một dáng người quen thuộc. Một chiếc áo lông cũ mà rộng thùng thình, cổ áo còn thêu vài hoa văn thanh lịch, giống hệt như con người cô.

Không kịp kinh ngạc cho màn gặp mặt này, đáy lòng anh như bị ai đó hung hăng đá cho một cái, có cảm giác khó tả kéo tới, dường như tim mình đang đập ngay bên tai.

“Sài đao?” Rõ ràng không uống rượu, nhưng mở miệng ra lại khàn khàn như say rồi.

Một ngày, JQ chính thức bùng nổ.

[9: 00 am]

Bản thảo có thể ăn sao: Sài đao, kiểm tra hộp thư đi, anh có gửi thư!!

Bản thảo có thể ăn sao: Liên quan đến bài 2 tháng tới, làm xong hết rồi!!

Bản thảo có thể ăn sao: Tất cả chữ sai đều đã sửa!!

Bản thảo có thể ăn sao: Sáng nay anh nấu cháo trứng, nếu em không sang là anh sang nhà em!!

Bản thảo có thể ăn sao: Anh biết em ở đó, đừng tưởng AFK là được. Một giờ nữa mà không về, em tự chịu!!

[9: 30 am]

Bản thảo có thể ăn sao: ...bây giờ em cảm thấy thế nào? Còn đau không?

Bản thảo có thể ăn sao: Anh biết là anh vô liêm sỉ, em trả lời đi.

Bản thảo có thể ăn sao: Tối hôm qua anh uống rượu, nhưng anh biết anh đã làm gì, anh sẽ không xin lỗi.

Bản thảo có thể ăn sao: Sài đao, anh thích em.

Bản thảo có thể ăn sao: Cô Trương là mẹ anh, anh thường xuyên xưng hô đùa với bà ấy như vậy, không cần cùng anh ta đi hẹn hò.

Bản thảo có thể ăn sao: Nửa giờ, bây giờ anh sang nhà em, 3 phút đến!

Biên tập viên là Sài đao: Đứng lại!... Đưa bài trong 2 tháng nữa đây cho em! Cho anh 3 tiếng!

Bản thảo có thể ăn sao: Sài đao?

Biên tập viên là Sài đao: Viết không xong thì đừng sang đây!

Bản thảo có thể ăn sao: !!!

[10: 30 am]

Thì ra bản thảo còn có thể cứu mạng: Viết xong! Gửi rồi! Còn phải soát chính tả!

Thân ái Sài đao: Về sau không được phép muộn bản thảo!

Thân ái Sài đao: ...từ hôm kia em đã nói với anh em

ről, từ nay về sau em sẽ không đi xem mắt nữa.

Thân ái Sài đạo: ...Tên khốn, người đâu?! Nghe người ta nói hết đã! Trừ 1 năm tiền nhuận bút của anh!

Tiếng chuông cửa vang lên lạnh lạnh, Sài tiểu thư mở cửa lớn.

Ngoài cửa là một người đàn ông cao to mặc một cái áo khoác xám đang thở phì phò, dưới chân còn đi dép đi trong nhà, tay xách đủ thứ đồ linh kinh, cặp lồng cơm với bình thủy, mắt mở thật lớn, còn cười rất dịu dàng:

“Anh nghĩ là nên để biên tập viên giục bản thảo 24/24, nguyện bị trừ tiền nhuận bút cả đời vô điều kiện.”

Đoàn văn nhỏ

1.

Một ngày giống như mọi ngày, Diêm vương hỏi những người đã chết xem họ đã làm được bao nhiêu việc tốt trong đời.

Người nông dân trả lời: Tôi làm ra lúa gạo cho mọi người, xin hãy đưa tôi đến thiên đàng!

Diêm vương đưa cho ông ta một chiếc chìa khóa vàng, đó chính là chìa khóa đến thiên đường.

Người đánh cá nói: Tôi cũng cấp cá cho mọi người, xin hãy đưa tôi đến thiên đường!

Diêm vương cho ông ta một chiếc chìa khóa vàng.

Cuối cùng Diêm vương hỏi một MB xem anh ta đã làm những việc tốt nào trong suốt cuộc đời mình.

“Tôi khiến cho rất nhiều người đàn ông hạnh phúc, xin hãy đưa tôi đến thiên đường!”

Diêm vương nghe xong đưa cho anh ta một chiếc chìa khóa bạc.

Anh ta không hiểu, hỏi tại sao mình lại là chìa khóa bạc. Diêm vương nói:

“Đây là chìa khóa phòng ta, vào trước chờ ta nha!

2.

Một người đàn ông ngồi một mình trong quán bar buồn bã uống rượu...

Nhân viên phục vụ: “Ngài tâm trạng không tốt sao? Có thể tâm sự với tôi không?”

Người đàn ông: “Tôi là gay”

Nhân viên phục vụ: “Vậy thì sao chứ?”

Người đàn ông: “Anh trai tôi là gay”

Nhân viên phục vụ: ...

Người đàn ông: Tệ hơn nữa, em trai tôi cũng là gay.

Nhân viên phục vụ: ... Trong gia đình ngài không ai thích phụ nữ sao?

Người đàn ông: Có em gái tôi!!!

3.

Hãng hàng không Australiano có một nhân viên họ Gay

Theo quy định của công ty, nếu phi cơ có chỗ trống, thì nhân viên có thể hưởng thụ miễn phí các dịch vụ trên máy bay.

Một lần, anh tên Gay này muốn lên máy bay miễn phí một chuyến. Chỗ ngồi của hắn là C-08, bởi vì chuyến bay lần này rất vắng, nên hành khách có thể tự chọn chỗ ngồi. Gay bước vào khoang hành khách, thì thấy chỗ của mình đã bị một người đàn ông chiếm mất. Anh ta đành ngồi xuống chỗ bên cạnh.

Nhưng bất ngờ có sự cố xảy ra, một máy bay khác của hãng gặp sự cố không thể cất cánh. Họ đành phải đưa hành khách của chuyến đó sang máy bay có nhân viên tên Gay kia. Trong những trường hợp như thế, tất nhiên công nhân viên hưởng thụ "Chuyến bay miễn phí" phải đi ra đầu tiên.

Sau khi nhận được thông tin, tiếp viên hàng không được bảo ra báo nhân viên của hãng xuống máy bay. Cô liền tới chỗ C-08, nói với người đàn ông ngồi đó: "Xin hỏi ngài là Gay phải không?"

Người đàn ông đó hốt hoảng, mặt đỏ lên trợn mắt nhìn tiếp viên hàng không, nuốt nước bọt trả lời: "Ách... Đúng... Tôi là GAY..."

Tiếp viên hàng không nói: “Xin lỗi ta phải báo cho ngài, ngày phải rời máy bay...”

Mr.Gay ngồi bên cạnh biết là đã có hiểu lầm, vội vã đứng lên giải thích: “Cô tiếp viên, cô nhầm rồi, tôi mới là Gay! Ngài đây không phải rời máy bay.”

Đột nhiên, một người đàn ông khác cũng đứng lên, tức giận nói: “Hừ! Tôi cũng là GAY! Họ không có quyền bảo chúng ta phải đi!”

Cách đó cũng có hai người đứng lên chất vấn: “Đúng! Bọn họ không thể làm như vậy! Tôi cũng là GAY!”

“Đúng! Tôi cũng vậy!...” Lúc đó, âm ỉ không tưởng nổi, khoang hành khách loạn cả lên...

Sau đó, phóng viên gọi đến sân bay, hãng hàng không Australiatừ chối bình luận về sự kiện này.

Ta nghĩ vị hành khách gay kia nhất định rất cảm động...

4.

Một người chuyên chăm sóc bãi cỏ cho đàn bò sữa, vẫn thả vào đàn bò cái một con đực. Nhưng mà thời gian qua đi, con bò đực đó già, bắt đầu lực bất tòng tâm không làm việc được nữa. Thế nên người chủ đàn bò mua

về một con bò đực trẻ để đảm bảo duy trì số lượng trong đàn. Còn về anh bò già, tính mấy năm nay, không có công trạng cũng đã dốc hết sức lực ra rồi, nên chủ nhân vẫn thả cho dạo chơi tùy ý theo đàn bò cái. Rồi một ngày, chủ nhân đi xem xét bãi cỏ, thấy anh bò già nằm một chỗ yếu ớt một góc. Chủ nhân bảo cỏ đến gần nói: "Mày tuổi đã cao rồi nên kiềm chế một chút, không nên làm nhiều như vậy." Anh già vẻ mặt vô tội nói: "Chả lẽ ông không bảo cho thẳng mới đến, ta không phải trâu cái sao?"

5.

Một tiên nữ thấy một gấu một thỏ đuổi nhau. Nàng bèn gọi gấu lại, nói: "Nếu ngươi không đuổi thỏ nữa, ta sẽ thực hiện cho mỗi người 2 điều ước."

Gấu rất phấn khởi đồng ý, nói: "Ta muốn mình là con gấu có tiểu JJ lớn nhất trong những con gấu." Tiên nữ gật đầu, giúp hắn thực hiện nguyện vọng.

Thỏ nói: "Ta muốn có một chiếc xe máy." Tiên nữ vỗ tay, nguyện vọng của thỏ đã được thực hiện.

Gấu nói: "Ta muốn trên thế giới này ngoài ta ra, các con gấu khác đều là cái hết." Dứt lời, nguyện vọng của hắn đã được thực hiện. Lúc ấy, thỏ cưỡi lên xe máy, vừa khởi động vừa nói: "Ta muốn con gấu này là gay." Dứt lời vọt đi.

6.

Một người đàn ông bị đau bụng đi khám bác sĩ. Bác sĩ nói với hắn, anh ta bị táo bón, cần đưa thuốc vào ruột già. Vì vậy anh ta nghe theo lời bác sĩ, tháo thắt lưng cởi quần, chịu đau đớn để bác sĩ đưa thuốc nhét vào trong.

“Anh cứ sáu giờ đưa thuốc vào một lần, sau một tuần là bình phục.” Bác sĩ nói.

Tối đó, người đàn ông kia về nhà, nhưng anh ta thấy rất khó tự nhét thuốc vào đó, nên đành nhờ vợ giúp đỡ. Khi vợ anh ta hiểu phải làm thế nào, nam nhân tháo thắt lưng, cởi quần. Một tay vợ anh ta đặt trên vai hắn, một tay đưa thuốc vào trong.

“Chết tiệt!” Người đàn ông đột nhiên chửi thề.

“Sao vậy?” Vợ anh ta hỏi, “Em làm anh đau à?”

“Không” anh ta trả lời, “Anh vừa nhớ lại, khi sáng bác sĩ đặt cả hai tay lên vai anh.”

7.

Gấu yêu thầm thỏ, mời thỏ đi uống bia. Thỏ uống say, gấu nhân cơ hội ăn thỏ một lần. Mấy ngày sau, gấu lại rủ thỏ đi uống rượu, thỏ từ chối: “Aiz, không đi nữa, không đi nữa, uống rượu vào mông nhỏ đau...”

8.

Nhân viên nam: Ông chủ, công ty chúng ta có đồng tính luyện ái.

Ông chủ: A! Ai thế?

Nhân viên nam: Người ôm ta đi, ta sẽ nói cho người.

9.

Hai người đồng tính luyện ái ở cùng một chỗ, một người nói: "Chúng ta chơi trốn tìm đi, tớ trốn, cậu tìm được tớ sẽ "thối tiêu" cho cậu."

Cậu kia hỏi: "Nhỡ tớ không tìm thấy thì sao?"

Người kia nói: "Tớ sẽ trốn sau đàn dương cầm."

10.

Vì nhà cách trường đại học rất xa, nên John và một người bạn cùng góp tiền thuê một phòng trọ gần trường. Một hôm, mẹ John đến thăm. Trong bữa ăn, bà chú ý thấy bạn cùng phòng với John là Mike rất thanh tú, hơn nữa ánh mắt hai người nhìn nhau rất không bình thường, bà rất nghi ngờ quan hệ của cả hai không khéo đã vượt giới hạn bạn cùng phòng rồi. John cũng đoán được suy nghĩ

của mẹ, nên chủ động nói chuyện: “Con biết mẹ đang nghĩ gì, có điều con cam đoan với mẹ, con và Mike chỉ là bạn cùng phòng, tuyệt đối không có gì khác.” Một tuần sau, Mike nói với John: “Từ hôm ăn tối với mẹ mày, tao không tìm được cái thìa bạc của tao đâu cả, mày nghĩ có phải bà ấy cầm đi không?” John nói: “Tao không biết! Nhưng đừng lo, để tao vụ này.”

John liền viết một bức thư gửi mẹ:

“Mẹ thân yêu.

Con không nói mẹ “cầm” mất cái thìa bạc nào.

Con cũng không nói mẹ không cầm cái thìa bạc nào.

Có điều có một việc chúng ta đều biết,

Từ khi mẹ ăn tối ở đây, thì không thấy nó nữa rồi.

Yêu mẹ, John.”

Vài ngày sau, mẹ John hồi âm:

“Con thân yêu

Mẹ không nói con và Mike ngủ cùng một chỗ,

Mẹ cũng không nói con và Mike không ngủ cùng một chỗ.

Có đều có một việc chúng ta đều biết

**Nếu thằng bé thật sự ngủ trên giường nó,
thì đã sớm phát hiện ra cái thìa bạc đó rồi.**

Yêu con, mẹ của con.”

Một: Gặp anh, em gặp được tình yêu

Tiêu Mi thăm mến Tô Tiềm đã bốn năm.

Tiêu Mi đã quen thức khuya, mãi cho đến cấp hai bọn tôi vẫn chưa hiểu cái gì gọi là bạn trai bạn gái, suốt ngày cùng con trai kể vai sát cánh anh anh em em. Có điều sau khi gặp Tô Tiềm, Tiêu Mi hoàn toàn biến thành một bông Dạ Lan Hương, trong lúc đó không ai chú ý, nơi đáy lòng bông hoa đã nhẹ nhàng hé nở.

Ngày ấy thời tiết phá lệ đẹp rực rỡ. Mặt trời tháng mười không mạnh mẽ như mùa hè, bầu trời cùng trong suốt cao xanh như một miếng ngọc phi thủy. Buổi chiều sau khi tan học, Tiêu Mi khiêng chổi về phía cuối phòng học, vắt khăn lau đi mồ hôi trên trán, lần thứ $n + 1$ thề với lòng mình **"ngày mai nhất định phải bắt Noãn Noãn mua cho thứ gì đáng yêu mới được."**

Hôm nay Tiêu Mi là người trực nhật, cùng trực với cô còn có Noãn Noãn, có điều hôm nay Noãn Noãn vì muốn cùng hẹn hò với bạn trai nên đã bỏ cô lại. Hạ Noãn Noãn là cô gái trưởng thành khá sớm, dáng người lại xinh đẹp, lần đầu tiên mới vào đã được công nhận là hoa khôi, năm thứ hai được thăng cấp lên làm hoa hậu giảng đường, cho nên người theo đuổi dài cả đoạn đường. Cô hiện tại đang hẹn hò với một anh chàng rất đẹp trai, vừa nhập học đã bị

tuyển vì thế. Hai người vừa gặp đã yêu, ăn nhip với nhau.

Đôi tình nhân bé nhỏ này suốt ngày hẹn hò, ngọt ngào đến mức hận không thể dính vào nhau hai bốn giờ mỗi ngày. Tiêu Mi đối với hai người bạn họ thì vô cùng khinh bỉ, Hạ Noãn Noãn luôn bày ra bộ mặt thần bí cười cười **"Mi à, đây là vì bạn chưa gặp phải tình yêu của mình thôi."** Tiêu Mi tiếp tục khinh bỉ **"Quên đi, mới có mấy tuổi, biết gì về tình yêu mà yêu?"**

Cứ như vậy, dù bị Tiêu Mi tức giận mắng "vô nhân tính" Hạ Noãn Noãn vẫn không chút do dự bỏ "bạn" chạy theo "Sắc". Nhưng vì cô đã hứa mai sẽ mua cho Tiêu Mi ba món đồ đáng yêu coi như đền bù tổn thất, vì thế Tiêu Mi đành phải buông tha cho cô. Ai bảo thứ dùng để câu dẫn Tiêu Mi là những món đồ đáng yêu a! Có điều, hiện tại Tiêu Mi một mình cố gắng nửa giờ mới quét xong một góc, ngược lại rác rưởi vẫn còn một đồng lớn, Tiêu Mi hối hận - cái này căn bản là lỗ vốn rồi! Ít nhất phải đòi năm cái.

Cuối cùng sau khi hoàn thành xong, Tiêu Mi hai tay chống nạnh thở dài một hơi nhẹ nhõm. Bê thùng rác hưng phấn chạy về phía xe chở rác, nghĩ đến ngày mai sẽ có năm món đồ đáng yêu tới tay, Tiêu Mi liền cao hứng muốn ngửa mặt lên trời mà cười to. Tâm tình tốt ngay cả đám mây cũng phá lệ mà xinh đẹp, một khối lớn rồi lại một khối lớn giống như kẹo đường mềm mại. Vì vậy, Tiêu Mi quên mất còn có một từ gọi là "vui quá hóa buồn" - trước mặt một nam sinh ngồi chồm hổm buộc dây giày mà Tiêu

Mi chỉ lo nhìn bầu trời, vì vậy cứ như vậy giờ lên thùng rác thẳng tắp mà đổ xuống...

Nhìn một thùng toàn rác rưởi toàn bộ đổ xuống trên người nam sinh, cái áo sơ mi trắng của nam sinh vốn sạch sẽ trong nháy mắt liền đủ mọi màu sắc, Tiêu Mi bị dọa cho sợ đến mức đứng yên nơi đó nhất thời không nói được lời nào...

Tiêu Mi nhìn mặt của hắn từ từ chuyển gần tới, đôi mắt thanh lãnh giống như bầu trời mùa hè xanh trong mà quang đãng, hắn dùng thanh âm như châu rơi nói: "Tôi không sao, bạn mau đem nơi này quét dọn một chút đi, sau này đi đường nhớ nhìn trước mặt". Nói xong, xoay người rời đi.

Trời chiều phía sau lưng hắn như đang thiêu đốt, trái tim Tiêu Mi lúc này như thể một đám mây vàng lớn nơi chân trời thời điểm được thả sáng.

Trong nháy mắt Tiêu Mi tự hỏi: cảm giác như thế, có phải hay không, chính là gặp tình yêu?

Hai: Người ấy, là ánh sáng dịu dàng nơi đáy lòng lúc còn trẻ

Khi Tiêu Mi do do dự dự đem chuyện này nói cho Hạ Noãn Noãn, Hạ Noãn Noãn nhìn cô chăm chăm giống như nhìn người ngoài hành tinh khoảng chừng ba phút, sau đó

liền dùng bộ dạng như người mẹ rất cục đem được khuê nữ nhà mình gả ra ngoài vừa ôm vừa cảm khái: “Tiêu Mi! Bạn rất cục cũng được khai sáng rồi. Trời ạ, bọn mình chờ tới ngày này thực cực khổ”

Thông qua Hạ Noãn Noãn với mạng lưới điều tra rộng lớn mới biết được, nam sinh kia tên Tô Tiềm, là sinh viên mỹ thuật hơn các cô một khóa. Đầu tháng ba mới chuyển tới đây học, dáng người nhìn rất tốt, những bản vẽ lại được siêu cấp ca tụng, cho nên được rất nhiều nữ sinh thầm mến. Nhưng Tô Tiềm là người rất trầm lặng, tính tình trầm mặc an tĩnh, cho nên đến nay vẫn không có bạn gái.

Sau khi biết những điều này, Hạ Noãn Noãn hết sức giật giây Tiêu Mi chủ động đánh ra, đem Tô Tiềm bắt lại. Thậm chí giúp cô suy nghĩ mấy phương án:

Một, thêm lần nữa nhân thời điểm dọn vệ sinh tìm cơ hội đem thùng rác đổ lên người anh ta. Một lần bị hứng thùng rác hẳn có thể không quan tâm nhiều, nhưng là hai lần bị đổ vào người, vô luận như thế nào hẳn cũng nên đối với cô có chút ấn tượng. Nhưng là Tiêu Mi lập tức bác bỏ, đúng là như vậy thì có ấn tượng, chỉ là sợ là ấn tượng cực kỳ ác liệt, vậy thì xong đời.

Hai, đi xe đạp làm bộ lơ đãng đụng phải! Cái này chính là tình yêu, phải có va chạm mới tóe ra tia lửa! Tiêu Mi lại bác bỏ, không được, vạn nhất đâm mạnh bị thương thì làm sao bây giờ?

Ba, trực tiếp đưa thư tình. Viết hàm súc nhưng đồng thời cũng bày tỏ tình cảm. Mỗi ngày một phong, dùng tình cảm đơn thuần chân thành đánh động hẳn! Tiêu Mi vẫn là lắc đầu, không được, viết không được, mà cũng không có mặt nào dám gặp hẳn.

Bốn, anh ta không phải là học vẽ sao? Vậy cô cũng học, sau đó chiều nào cũng dùng hai tiết cuối cùng cùng hẳn đến phòng vẽ, từ từ đến gần, lâu ngày sinh tình! Tiêu Mi than thở, nếu mình nói với người trong nhà muốn học vẽ Mỹ thuật, ba mẹ mình sẽ bóp chết mình!

N, nha đầu chết tiệt kia, cái gì cũng không được vậy cậu cứ ở đó mà tiếp tục yêu đơn phương đi, chị đây mặc kệ!

Cứ như vậy, Hạ Noãn Noãn hoàn toàn bỏ qua Tiêu Mi đầu gối không thể cải tạo, tiếp tục một lại thêm một lần đổi bạn trai, mà Tiêu Mi vẫn tiếp tục mỗi ngày đứng nhìn Tô Tiềm từ xa.

Mỗi ngày đều vô số lần làm bộ đi ngang qua phòng học của anh rồi sau đó dùng sức ghé đầu nhìn anh đang làm gì; thăm dò rồi mới biết mỗi ngày anh đi xe đạp đến trường có một đoạn đường cùng mình, vì vậy mỗi ngày sớm một chút đến đầu đường chờ đợi, xa xa nhìn thân ảnh của anh cưỡi xe đã qua, liền chậm rãi cưỡi xe theo ở phía sau; biết anh buổi chiều ở lại sau khi tan học để luyện vẽ một canh giờ, vì vậy Tiêu Mi chiều nào cũng biến

mất một canh giờ, núp ở phía sau phòng vệ đứng ngoài cửa sổ lặng lẽ nhìn anh ta hướng về phía thạch cao bôi bôi xóa xóa. Gò má của thiếu niên tuần tú bị trời chiều chiếu lên một tầng ánh sáng ôn nhu, mà tia sáng kia cũng chiếu sáng thẳng vào trong tim Tiêu Mi, trở thành bí mật quan trọng nhất trong những năm tháng thanh xuân của Tiêu Mi.

Một năm sau, Tô Tiềm bằng thành tích ưu tú được tuyển vào trường trung học trọng điểm đệ nhị năm thứ nhất. Vì vậy, Tiêu Mi cũng không thể mỗi ngày đều nhìn thấy Tô Tiềm nữa. Mà Tiêu Mi tới đầu tháng ba việc học hành cũng bận rộn hơn, nhưng chỉ cần Tiêu Mi vừa có thời gian liền sẽ hướng tới nơi Tô Tiềm học. Thật ra thì đại đa số thời điểm chạy tới cũng không nhìn thấy Tô Tiềm. Nhưng là Tiêu Mi vẫn sẽ lần lượt tới những nơi đó, chỉ là bởi vì, chỗ đó, có Tô Tiềm. Anh ấy đã từng đi trên con đường nhỏ này, đã từng đứng tại nơi này, đã từng hít thở không khí nơi này, đã từng tắm qua ánh mặt trời nơi này.

Đầu tháng ba khi những cuộc thi đã kết thúc, Tiêu Mi nhìn thành tích của mình, bản thân tự biết, với thành tích hiện nay của mình, nửa năm sau tuyệt đối sẽ không thể bào cùng Tô Tiềm ở chung trong một trường học. Vì vậy Tiêu Mi không còn hướng tới nơi đó chạy tới nữa, cũng không còn ham chơi, thu hồi tất cả ý định, đem tất cả thời gian dùng để học tập. Mọi người nhìn Tiêu Mi biến hóa, cũng kinh ngạc không dứt, nhất là cha mẹ cô, cho rằng con gái mình cuối cùng cũng hiểu rõ lòng cha mẹ.

Chỉ có Hạ Noãn Noãn lo lắng nói, Tiêu Mi cô thật sự là điên rồi, vì một Tô Tiềm khiến cho cô trở thành trình độ này. Nếu như sau này anh ta có bạn gái, cô phải làm sao đây?

Ba: đuổi theo liên đuổi theo, không phải là ngăn cách sao?

Nửa năm sau, Tiêu Mi thi đỗ học năm nhất, mà Hạ Noãn Noãn cũng là sinh viên âm nhạc mà cùng học. Hai người không còn học cùng một lớp, nhưng là Hạ Noãn Noãn đều thường xuyên bỏ chạy tìm Tiêu Mi nên hai như cũ vẫn rất tốt..

Lại cùng Tô Tiềm được ở chung trong trường học, Tiêu Mi lại bắt đầu mỗi ngày theo đuổi mục đích cuộc sống. Hạ Noãn Noãn đã vô lực khinh bỉ cô, mỗi lần cũng chỉ có thể hận đến nỗi muốn gõ vào đầu gối của cô: **"thích như vậy cậu phải theo đuổi đi. Vạn nhất ngày nào đó anh ta bị người khác nhanh chân giành trước làm sao bây giờ?** Nhưng Tiêu Mi lại nói: **"Mình thích anh ấy, nhưng mình không muốn quấy rầy cuộc sống của anh ấy, chỉ cần đứng xa xa nhìn anh ấy là tốt rồi".**

Rất cục, Hạ Noãn Noãn lo lắng cũng trở thành sự thật. Khi Tiêu Mi lên năm thứ hai mà Tô Tiềm lên năm thứ ba, anh có bạn gái. Đối phương là một cô gái rất hoạt bát, cũng là học mỹ thuật, lại là chuyển giáo sinh. Lần đầu tiên

nhìn thấy Tô Tiềm liền đối với anh triển khai nhiệt liệt các loại tấn công, một tháng sau, Tô Tiềm đầu hàng...

Tiêu Mi rất nhiều lần nhìn thấy nữ sinh kia, là một cô gái rất đẹp và cá tính. Thật ra thì tự cô từ ngày đầu tiên theo đuổi Tô Tiềm đã biết sẽ có thời điểm này, bởi vì Tiêu Mi chú ý hành tung của Tô Tiềm như vậy, bên cạnh anh nhiều người thế nào, sao cô lại không biết? Nữ sinh kia hoạt bát mà Tô Tiềm lại an tĩnh, vì vậy liên thường xuyên nhìn thấy cô gái ấy lôi kéo cánh tay Tô Tiềm mà một bên cái miệng nhỏ nhắn không ngừng nói, nhưng Tô Tiềm vẫn mỉm cười an tĩnh nghe cô ấy nói.

Mỗi lần thấy cảnh tượng như vậy, Tiêu Mi cảm thấy trái tim của mình giống như quần áo dơ bẩn bị ném vào trong máy giặt quần áo, nghĩ tới đây rồi lại nghĩ đến quá khứ, cuối cùng là liên miên không dứt...

Một tháng, Tiêu Mi gầy hai mươi cân, một người vốn có khuôn mặt tròn tròn khả ái đã trở nên nhợt nhạt thiếu sức sống. Hạ Noãn Noãn nhìn Tiêu Mi cái gì cũng không nói lại nhanh gầy gò đi xuống, càng ngày càng lo lắng, mỗi ngày dùng sức trêu chọc cô vui vẻ, nhưng là Tiêu Mi như cũ càng ngày càng chìm sâu.

Một tháng sau, nữ sinh kia đá Tô Tiềm, nguyên nhân là hằn quá mức trầm lặng, cùng anh ở chung một chỗ quá không thú vị. Đá Tô Tiềm xong nữ sinh kia nhanh cùng một người đẹp trai khác qua lại, anh chàng đó có thể nói có thể cười, cùng Tô Tiềm là hai loại hình hoàn toàn bất

đồng. Mà Tô Tiềm sau đó ngày càng thêm trầm mặc.

Tiêu Mi nhìn anh mỗi ngày đáy mắt phát ra sự tịch mịch, đáy lòng thật đau khổ. Tiêu Mi lên web tìm tòi rất nhiều chuyện cười, in ra, mỗi ngày dùng một tờ giấy xinh đẹp viết chuyện cười lên đó, len lén đặt ở trong ngăn bàn của anh.

Cứ như vậy, thoáng một cái một năm liền trôi qua, Tô Tiềm sẽ phải tốt nghiệp. Anh đã thi đậu Thanh Hoa mỹ viện chuyên nghiệp, mà thành tích anh cũng thực tốt, không có gì khinh thường bên ngoài, anh cũng ổn lên. Tiêu Mi muốn đưa cho anh lễ vật tốt nghiệp, thuận tiện thú nhận tình cảm của mình bốn năm qua, vì vậy kéo Hạ Noãn Noãn đi dạo mấy ngày, khiến Hạ Noãn Noãn mệt mỏi đến mức muốn ngã xuống. Cuối cùng cũng nhìn thấy một cái đồng hồ cát khiến cô động tâm. Đó là một chiếc đồng hồ cát rất tinh xảo, bề ngoài mặt gỗ khắc hoa tiểu trụ tử, ở giữa là thủy tinh trong suốt màu tím, bên trong có cát mịn màu trắng chậm rãi rơi xuống. giống như thời gian ngưng hóa thành thực chất, ở trước mắt chảy qua.

Nhưng là, sau khi mua cái đồng hồ cát đó, Tiêu Mi làm thế nào cũng không mang tặng. Thời gian một ngày lại một ngày trôi qua, cuối cùng đã tới ngày học sinh lớp mười hai về nhà học tập thi tốt nghiệp trung học. Hạ Noãn Noãn vô số lần cổ vũ Tiêu Mi cố gắng lên, Tiêu Mi rốt cục quyết định đem chiếc đồng hồ cát này đưa cho anh sau đó tỏ tình, vì vậy buổi chiều cùng Noãn Noãn hai người trốn học chờ ở ngoài phòng vẽ.

Thời điểm phía xa xa Tô Tiềm đi ra, Tiêu Mi khẩn trương đến mức nhịp tim như muốn ngưng lại, cô quay đầu nói với Hạ Noãn Noãn: **"Không được, Noãn Noãn mình sợ, hay là không cần đưa nữa."**

Hạ Noãn Noãn trợn mắt nhìn nàng một cái: **"Bây giờ còn không mau mang tặng nó đi, con gái theo đuổi con trai thì sao. Nhanh lên một chút đi. Cậu nắm chặt đi cho mình, mang gần cách kia phá vỡ đi. Nếu không cậu sau này chỉ có khóc ròng. Anh ta đã tốt nghiệp sẽ phải lên đại học. Này, cậu tự nhiên ngây ngô cái gì? Nhanh lên một chút đi. Người cũng đã đi xa"**

Tiêu Mi lẳng lẳng nhìn Hạ Noãn Noãn, nghi ngờ hỏi: **"Noãn Noãn?"**

Hạ Noãn Noãn cơ hồ muốn điên lên: **"Chị đây! Em không biết chị à! Nhanh lên một chút đi, Tô Tiềm đi xa rồi kìa. Mau đuổi theo mau"**

Tiêu Mi hít một hơi thật sâu, nhìn bóng lưng dần dần đi xa, dùng giọng nói kiên định nhất từ lúc bình sinh tới nay: **"Đuổi theo liên đuổi theo, không phải là chỉ là khoảng cách thôi sao?!"**

Vì vậy Hạ Noãn Noãn nâng cằm nhìn Tiêu Mi hùng hổ hướng tới Tô Tiềm mà bước, đáy lòng không khỏi cảm thán, Tiêu Mi a Tiêu Mi, thật là chân nhân bất lộ tướng,

cậu nói cậu nếu là sớm một chút thống khoái như vậy thật tốt mà? Cùng không cần đợi đến khi Tô Tiềm tốt nghiệp!

[Bốn, một năm này, anh nhất định phải đợi em]

Tiêu Mi đuổi theo Tô Tiềm, nhìn bóng lưng cao gầy trước mặt, anh ấy vẫn giống như lần đầu tiên mình thấy, mặc áo sơ mi trắng sạch sẽ, thật cao giống như một gốc cây bạch dương.

Tiêu Mi hít thở sâu mấy cái, nhẹ nhàng mở miệng: **"Tô Tiềm, anh có thể chờ một chút được chứ?"**

Tô Tiềm kinh ngạc xoay người, nhìn nữ sinh trước mặt, nghi ngờ hỏi: **"Bạn tìm tôi? Có việc gì thế?"**

Tiêu Mi gật đầu một cái: **"Anh có thể không biết em, nhưng em biết anh. Tô Tiềm, em thích anh, bốn năm. Từ năm hai đến giờ, suốt bốn năm, em không muốn mang theo tiếc nuối xem anh rời đi, cho nên em lựa chọn vào hôm nay nói cho anh biết. Bất kể anh nghĩ như thế nào, em cũng muốn nói cho anh, có một người, ở thời điểm anh không biết, lặng lẽ thích anh bốn năm".**

Tô Tiềm sửng sốt, sau đó gật đầu một cái: **"Anh biết em".**

Tiêu Mi cơ hồ không dám tin vào lỗ tai mình: **"Anh**

nói, anh biết em?"

"Đùng vậy, bởi vì mỗi lúc nhìn thấy em, nhưng mẩu chuyện cười kia đều sẽ xuất hiện trong ngăn bàn của anh, cũng là em để đi? Cảm ơn em". Tô Tiềm nụ cười ôn nhu nở rộ trong ánh mặt trời, giống như làn gió mát mẻ, mơn trớn sông đê thùy liễu.

Tiêu Mi lắc đầu một cái: **"Không cần cảm ơn. Chỉ cần anh vui vẻ là được rồi. Cái này, tặng cho anh".** Tay đưa lên món quà, **"Cái này là đồng hồ cát, tặng cho anh. Nó chậm rãi chảy xuống hạt cát, giống như đọng lại thời gian, đại biểu em thích nhưng năm tháng này. Em hy vọng anh sẽ thích, bởi vì, không có nó cũng chưa có em bây giờ, như hiện nay có thể dừng cảm đối mặt với anh".**

Tô Tiềm mang theo kinh ngạc đón lấy món quà, sau đó mỉm cười cảm ơn.

Tiêu Mi nhìn ánh mắt Tô Tiềm, nghiêm túc nói: **"Tô Tiềm, em biết anh nhất định sẽ vào Thanh Hoa Mỹ viện. Thành tích của em khẳng định không vào được Thanh Hoa, nhưng là, lớp mười hai một năm này em nhất định sẽ cố gắng học tập thi đến Bắc Kinh. Như vậy, nếu có ngày em cũng đến Bắc Kinh, em có thể bắt đầu theo đuổi anh sao? Mà trong một năm này, anh có thể chờ em không?"**

Tô Tiềm ngơ ngác nhìn Tiêu Mi, không biết nên nói cái

gì, Tiêu Mi nhìn ánh mắt trong suốt của anh ấy, bày ra một khuôn mặt tươi cười: **"Anh không nói, vậy em coi như anh đáp ứng nhé!"** vừa hướng trở về chạy vừa xoay người cùng Tô Tiêm phất tay, hô, **"Một năm này, anh nhất định phải chờ em"**.

[Năm, Tô Tiêm, em mang theo hạnh phúc tới gõ cửa, có thể để cho em đi vào không?]

Một năm này, Tiêu Mi cơ hồ bỏ qua tất cả mọi thứ, đem thời gian nghỉ ngơi co lại ngắn nhất, tất cả thời gian cùng tinh lực đều dành cho học tập. Tiêu cha Tiêu mẹ mặc dù thật cao hứng, nhưng cũng rất lo lắng thân thể của cô không chịu nổi, vì vậy Tiêu mẫu mỗi ngày đều làm cho Tiêu Mi bữa đêm cho cô bổ sung dinh dưỡng. Mà Hạ Noãn Noãn cũng vì nghị lực của Tiêu Mi mà cảm động, cảm thán, sức mạnh của ái tình quả nhiên vĩ đại! Tiêu Mi luôn là kẻ mỉm cười, cô ấy sẽ không hiểu, một lần này, mình nhất định sẽ không buông tay nữa!

Trong một năm này Tô Tiêm ở trong đại học như cũ có cuộc sống an tĩnh. Mặc dù cũng có không thiếu nữ sinh theo đuổi anh, nhưng mỗi lần anh vừa nghĩ tới Tiêu Mi dùng cặp mắt trong suốt nhìn anh nói, một năm này, anh nhất định phải chờ em, liền đều cự tuyệt tất cả. Bạn học ngủ chung phòng hỏi anh, có phải hay không trong lòng có người thương? Nhiều nữ sinh như vậy không có một chút cảm giác sao? Anh mỉm cười lắc đầu nói, chỉ là bởi vì cùng một người có ước định. Vì vậy nam sinh kia liền cảm thán, quả nhiên anh chàng này trong lòng đã sớm có chủ!

Một năm sau, hôm nay Tô Tiềm như bình thường đang ngồi trong phòng vẽ hướng về phía bản vẽ tẩy tẩy xóa xóa, nhưng trong lòng lại luôn cảm thấy phiền não không rõ, vì vậy một càng vẽ lại càng rối loạn. Đang lúc anh ảo não đem bức vẽ xé tan ném tời thùng rác, bên ngoài có người gọi: **"Tô Tiềm, có nữ sinh tìm cậu"**

Có chút không nhịn được đi ra ngoài, lại thấy khuôn mặt tươi cười sau ngăn người tại đó.

Tiêu Mi nhìn Tô Tiềm trước mặt, cười híp mắt nói: **"Tô Tiềm, em tới Bắc Kinh, theo ước định của chúng ta, em có thể theo đuổi anh sao?"**

Không đợi Tô Tiềm kịp phản ứng, cô lại đem trên tay một tập vẽ thật dày đưa cho anh. Tô Tiềm nhận lấy, từng tờ từng tờ được lật qua, trên mỗi một tờ đều là vẽ anh.

"Em chưa từng học vẽ, nhưng kể từ năm hai em gặp anh, em duy nhất sở thích chính là vẽ bộ dáng của anh. Nhà em đã có mười mấy tập như vậy. Mỗi lần vẽ xong em hay tự nhủ, Tiêu Mi, nếu mà có cơ hội đến gần anh ấy, như vậy mà nhất định phải giữ lấy cơ hội này. Cho nên, sau này e, sẽ càng thêm liên mạng học tập"

Tô Tiềm một tờ lật qua, anh ngay mặt, anh mặt bên, anh phía sau, dáng vẽ lúc anh mỉm cười, dáng vẽ lúc anh cau mày, dáng vẽ lúc anh ngăm nhìn phương xa... nghe

Tiêu Mi từ từ tự thuật, Tô Tiềm cảm thấy trong lòng của mình giống như có dòng suối nóng chậm rãi chảy qua.

Khi lật tới tờ cuối cùng, trên giấy vẽ chính là một cánh cửa rất đơn giản. Tô Tiềm ngẩng đầu nghi ngờ nhìn về Tiêu Mi.

Tiêu Mi nhìn ánh mắt của anh, từng chữ từng câu nhẹ nhàng lại kiên định hỏi: **"Tô Tiềm, em mang theo hạnh phúc tới gõ cửa, có thể để cho em đi vào không?"**

Tô Tiềm nhìn nàng ánh mắt trong suốt, ôn nhu mỉm cười: **"Hoan nghênh đi vào".**

[Sáu, nếu thời gian có thể quay lại]

Tiêu Mi cùng Noãn Noãn tay cầm tay đi dạo phố, hai cô gái nhiều năm không gặp, có vô số lời muốn nói. Noãn Noãn sau khi thi tốt nghiệp thì thi đậu vào học viện âm nhạc. Trải qua bốn năm học tập, liền được trường chọn đưa đến Anh quốc tiếp tục học cao, mà cha mẹ cô cũng đem công ty buôn bán với Anh quốc, vì vậy đi theo cô chiếu cố. Mà Tiêu Mi là thi đậu đại học, sau khi tốt nghiệp liền trở về quê quán, bây giờ đã là một nhân viên công vụ ăn chén cơm chính phủ. Hạ Noãn Noãn học xong trở về trước tiên tìm được Tiêu Mi, hai chị em vừa thấy mặt hết sức kích động. Bởi vì Noãn Noãn quá lâu chưa về nhà, vì vậy Tiêu Mi quyết định tự mình làm đạo hướng dẫn viên mang theo Noãn Noãn đi khắp nơi.

Hai người vừa đi vừa nói, không cảm thấy mệt mỏi một chút nào. Trong lúc đi qua một cửa hiệu, Tiêu Mi liếc mắt thấy một chiếc đồng hồ cát, mặt gỗ ngoài khắc hoa tiểu trụ tử, ở giữa là thủy tinh trong suốt màu tím, bên trong có cát mịn màu trắng chậm rãi chảy xuống. Cỗn là đang vui vẻ nói chuyện cô trong nháy mắt đứng lặng, thất thần nhìn cái đồng hồ cát đó.

Hạ Noãn Noãn nhìn dáng vẻ Tiêu Mi, thở dài, hồi lâu, hỏi: **"Mi, cậu vẫn không thể quên được anh ta đúng không?"**

Tiêu Mi cúi đầu không nói lời nào, Hạ Noãn Noãn tiếp tục nói: **"Lúc cậu mới thích anh ta, là mười hai, mười ba tuổi, bây giờ chúng ta cũng hai mươi sáu tuổi. Suốt mười ba năm. Ban đầu mình không nghĩ đến cậu sẽ thích anh ta lâu như vậy. Mặc dù cấp ba cậu vẫn là thích anh ta, nhưng lần tốt nghiệp đó mình cùng cậu đi đưa cho anh ta đồng hồ cát, cậu cuối cùng không có tặng đi, mình còn đang suy nghĩ, hẳn là, cậu cũng từ từ sẽ quên anh ta đi"**

Tiêu Mi khổ sở cười: **"Mình cũng cho là mình có thể từ từ quên anh ấy, nhưng là những năm gần đây, mình cuối cùng không có cách nào thích người khác. Mỗi khi gặp sẽ về người đàn ông trầm mặc, cũng không tự giác tìm bóng dáng của anh ấy. Mỗi lần thất bại phát hiện, coi như bọn họ giống như anh ấy, cuối cùng vẫn không phải là anh ấy"**

"Mi, cậu nói, cậu ban đầu nếu đem cái đồng hồ cát đó tặng đi cũng tỏ tình với anh ta, nói không chừng bây giờ sẽ không phải là kết quả này. Chính cậu ở chỗ này buồn bã ai oán, mà anh ta trên thế giới này ở chỗ khác không hề biết sự tồn tại của cậu"

Tiêu Mi ngẩng đầu nhìn Noãn Noãn mỉm cười, nhưng là trong ánh mắt lại lóe lên lệ quang: **"Noãn Noãn, mình cũng rất hối hận, ban đầu tại sao không tặng cái đồng hồ cát đó, ban đầu tại sao lại không nói ra những điều chôn thật lâu ở đáy lòng. Nhưng mà giờ hối hận cũng vô ích. Thời gian chẳng lẽ có thể quay lại sao?"**

Chủ quán nhìn hai cô gái vẫn đang nhìn cái đồng hồ cát, vì vậy nhiệt tình tới giới thiệu: **"Hai vị là muốn đồng hồ cát sao? Thứ này bán rất chạy. Thật ra thì đồng hồ cát tiếng nhật viết là "cat - giờ", ý tứ là dùng hạt cát tính toán thời gian. Các cô nhìn, đồng hồ cát phía dưới là đại biểu quá khứ, phía trên đại biểu tương lai, mà ở giữa, nơi đang chảy xuống là đại biểu bây giờ"**

Tiêu Mi đưa tay cầm lên cái đồng hồ cát đó, lẩm bẩm nói: **"Phía dưới là quá khứ, ở giữa là hiện tại, phía trên là tương lai. Như vậy, nếu như mình đem nó đảo ngược, có phải hay không có thể đem thời gian lui về, quá khứ biến thành tương lai, một lần nữa**

quay trở lại?" khóe miệng dâng lên một nụ cười tự giễu, đưa tay đem cái đồng hồ cát đó đảo ngược lại..

"Này, cậu tự nhiên ngây ngô cái gì vậy? Nhanh lên một chút đi! Người cũng đi xa rồi!" Hạ Noãn Noãn vỗ xuống đầu bạn tốt, gấp gáp nói.

Tiêu Mi xem một chút trên người mình chính là đồng phục học sinh, nhìn lại một chút Noãn Noãn đang chỉ vào Tô Tiêm phía xa, ngây ngẩn không phản ứng kịp, đây là chuyện gì xảy ra? Không phải là mới vừa rồi còn cùng Noãn Noãn ở trong cửa hàng nhìn cái đồng cát sao? Thế nào mình đem cái đồng hồ cát đó tới đây, cho nên thật sự đã quay trở lại đây? Đây không phải là đang nằm mơ sao?

Tiêu Mi lảng lảng nhìn Hạ Noãn Noãn, nghi ngờ hỏi:
"Noãn Noãn?"

Hạ Noãn Noãn cơ hồ muốn điên lên: **"Là chị đây! Em không biết chị à! nhanh lên một chút đi, Tô Tiêm đi xa rồi kìa. Mau đuổi theo mau"**

Tiêu Mi hít một hơi thật sâu, nhìn bóng lưng dần dần đi xa, dùng giọng nói kiên định nhất từ lúc bình sinh tới nay: **"Đuổi theo liên đuổi theo, không phải là chỉ là khoảng cách thôi sao?!"**

Dũng cảm tiến tới

Khi tôi đi qua an kiểm, cùng với đám người tản ra mùi mồ hôi đàn ông bắn thủ chen chúc lên một cỗ xe khách đường dài, chính thức khảo nghiệm thời khắc dũng khí phi phàm của tôi. Bây giờ là 10 giờ 10 tối, mà tôi, là nữ hành khách duy nhất trên xe.

Hai giờ trước tôi còn nói chuyện phiếm trên QQ với bạn mình, bạn tôi nói: **"Dũng khí của cậu tuyệt đối có thể giúp cậu trở nên nổi bật, thành nữ cường nhân, từ người bình thường thành bậc trung nhân nha."** Tôi gõ bàn phím trả lời: **"Cùng trên một con đường ai cũng không nên hâm mộ ai, cùng nhau cố gắng thôi!"**

Dũng khí? Không phải là ba tháng trước trong buổi tuyển dụng tôi đã lật bàn chất văn giám đốc của tôi, Văn Sư, vì sao lại kỳ thị nữ giới? Mặt anh ta co quắp lại như tờ giấy vò nói, nếu như tôi có thể tùy thời gian đi công tác, không thể hiện ra mỗi tháng có vài ngày tâm tình không thoải mái, không vì thân thể không khỏe mà cự tuyệt nhiệm vụ thì anh ta sẽ nhận tôi.

Được! Tôi dùng sức lật cái bàn trở về chỗ củ. Văn Sư trước vẻ kinh sợ của những người vây quanh, tìm ra giấy đăng ký của tôi giữa hai ngàn giấy đăng ký **"Vưu Đan, thử việc ba tháng, không được việc phải rời đi!"** Tôi không hề sợ hãi, nắm tay của anh ta dùng sức lắc,

“Thành giao!”

Cứ như vậy, tôi dựa vào sức mạnh và lòng nhiệt huyết thể hiện với Văn Sưu kinh doanh bên ngoài cho công ty, mua được một chức vị cho bản thân.

Ba tháng nay, vì không bị giám đốc xem nhẹ, dù cho là công tác khó khăn, tôi vẫn theo đến cùng, bỏ ra rất nhiều công sức. Hứa quản lý của phòng tôi khen tôi trẻ tuổi mà đã rất chuyên nghiệp, rất hiếm gặp. Văn Sưu dường như cũng rất thưởng thức thái độ công tác của tôi, lúc chỉ còn bảy ngày là hết hạn ba tháng thử việc, anh ta cho mời tôi đến văn phòng của mình, mặt không biểu hiện gì đưa cho tôi ba bản hợp đồng, nói: **“Chúc mừng cô.”**

“Cũng chúc mừng anh.” Tôi mang theo tâm tình bi phẫn giống như ký vào hợp đồng lao động mà như ký vào văn tự bán mình. Thời khắc đó, chỉ có trong lòng tôi hiểu được, tâm tình ba tháng nay lúc này mới thoải mái hơn một chút.

“Làm rất tốt, tôi sẽ xem xét việc bán cổ phiếu cho cô.” Văn Sưu nhìn tôi, ném cho tôi nụ cười hoà nhã mỉa người.

Nhìn gương mặt góc cạnh tuấn tú của anh ta, nhiệt huyết trong tôi sôi trào, việc này có nghĩa là tôi có cơ hội làm nghiệp vụ quan trọng, tiến dần vào trung tâm của công ty, chính thức cùng công ty tiến cũng như lùi.

Dùng sức quan sát nhạy cảm trong ba tháng của tôi, tôi phán đoán Văn Sửu và một vị đối tác lớn ở nước ngoài có quan hệ rất thân thiết, nói trắng ra là, công ty của anh ta giống như công ty con của công ty nước ngoài kia. Vị đối tác kia rất tín nhiệm anh ta, đơn đặt hàng luôn đưa trước 50% tiền hàng, sau khi giao hàng sẽ chuyển khoản 50%, mà khi anh ta hợp tác với khách hàng trong nước, cũng chỉ lấy của anh ta 30% tiền đặt cọc, chuyển khoản tận sau 60 ngày kết toán. Cho nên về mặt tài chính Văn Sửu chưa từng hoang mang, tiền mặt thật sự dư thừa, anh ta có thể đem tinh lực đặt vào sản phẩm mới, mượn cơ hội hấp dẫn thêm khách hàng mới.

Có thể công ty nhìn như đang an phận như vậy nhưng thật ra công ty cũng rất có thực lực, luôn tìm cách buôn bán cổ phần công ty, cho dù phải đi sâu vào giai cấp tư sản cũng có thể chấp nhận. Có tiền cũng không phải không có lo lắng, thương trường như chiến trường, bắn giết lẫn nhau. Người ta quăng mồi cá chiêu đãi, phục vụ, là không muốn cho tôi thăng chức sao?

Phòng VIP vốn chỉ chọn người tướng mạo định đặc như đàn ông, mà không phải muốn chọn tôi... Nên tiền đồ tươi đẹp đang chờ tôi, nói thử xem tôi không vui sao được?

Cho nên, khi lão Hứa gọi hai mươi cuộc điện thoại nói hải quan phía nam vì kiểm tra thương phiếu nên trì hoãn thời gian xuất cảnh, tôi thừa biết nên nói: **"Anh cứ để**

cho tôi đi suốt đêm đến đó thông quan?”. “Đã phiên cô rồi, Tiểu Vương, tất cả nhân viên chủ quản khác đều ở bên ngoài, giám đốc nói chỉ có thể trong cật vào cô. Sáng mai hải quan vừa làm việc thì cô vào thông quan, tôi đã gọi Tiểu Tề gửi đơn chứng cho cô, thuận tiện đưa cô ra nhà ga.”

Việc rất nhỏ. Tôi đóng QQ, tắm qua, thay quần áo, chuẩn bị dụng cụ ra ngoài.

Tiểu tề là cháu trai bên ngoài của giám đốc, mời từ bộ đội chuyển qua, nhỏ hơn tôi ba tuổi, nhìn qua vẫn như một cậu trai nhỏ, nhưng mới mở miệng nói chuyện lại tràn đầy vẻ vô lại giang hồ, khiến cho tôi cảm thấy cậu ta mới là người hơn tôi ba tuổi.

Đến nhà ga, tiểu Tề đưa vé xe cho tôi nói: **“Chị Vương, trên đường đi, vạn nhất gặp phải cướp sắc, coi như là có trải nghiệm cho bản thân.”**

“Tên nhóc xấu xa nói bậy bạ gì đó, hả?” Tôi tỏ vẻ sắc mặt nghiêm nghị, vẻ mặt cứng rắn giáo huấn cậu ta.

“Đừng thấy chị ăn mặc bình thường có thể không sao, khuôn mặt chị dễ dàng thu hút sắc lang.” Cậu ta nghiêm trang nói, nhưng không cách nào che dấu cuồng tiếu dưới đáy mắt.

Tôi hung hăng cốc lên đầu cậu ta: **“Tôi thấy cậu mới**

là sắc lang. Đi đi!”

Trước khi đi, cậu ta dúi một con dao gọt trái cây vào tay tôi.

Tiểu tử này cũng có chút ý tứ. Tôi cố ý hỏi cậu ta có ý gì?

Câu trả lời ngắn gọn của cậu ta mém làm tôi ngã ngửa:
“Giám đốc nói có thể dùng để gọt táo.”

“Gọt táo?” Tôi có chút cảm động, giám đốc cũng không phải là một động vật máu lạnh chỉ biết việc trước mắt.

“Tặng bạn gái của tôi, hì hì...”

“Biến đi!” Làm người nên mới thích bị ngược đãi sao? Nếu không phải phía sau có người, tôi lập tức cho cậu ta hưởng thụ đãi ngộ đo đất.

Nhét con dao gọt trái cây vào trong túi quần, tôi liếc Tiểu Tề một nháy, xoay người đi vào trong xe.

Mùi lạ trong xe khiến hô hấp của tôi có chút khó chịu, thâm hơn là chỗ ngồi của tôi bị một người đàn ông trung niên chiếm đoạt. Mời ông ta về chỗ ngồi của ông ta, muốn đổi lại chỗ, ông ta híp mắt nhìn tôi nói tùy tiện ngồi cũng được, chỗ ngồi của ông ta cũng bị người khác

chiếm.

Cuối cùng cũng sắp xếp một chỗ ngồi trống, điều hòa phồng chùng bị hỏng, điều chỉnh thử mấy lần cũng không ra một tia gió. Lái xe thẳng lại một chút, một mùi chân thối truyền đến, vừa nghiêng đầu, một đôi chân to bản gác lên ngay trên ghế dựa của tôi. Chủ nhân bàn chân ngủ say sưa.

Nhẫn nại, người trong giang hồ, không thể không an phận.

Trong xe không ngừng tản ra không khí oi nồng mùi giống đực, tôi lão đảo, chóng mặt mơ mơ hồ hồ cũng không dám ngủ. Sáu tiếng đồng hồ hành trình kết thúc, trời còn chưa sáng, những người bán hàng rong không biết mệt mỏi tiếp đãi những thực khách vừa mới đến. Tôi không dám xuống xe ngay, một mực chờ đến khi hừng đông. Ba giờ chờ đợi của tôi đã dâng cho muỗi không biết bao nhiêu máu, làm như muốn mở quỹ hiến máu, mấy con muỗi dường như lấy của tôi hơn mười bao máu.

Sự tình cũng không thuận lợi, hải quan kiểm tra hàng hóa, phát hiện số liệu trình báo khác thực tế, giao trách nhiệm phải trình báo lại. Trình báo lại không phức tạp, phức tạp ở chỗ tất cả đơn chứng và con dấu đều để tại công ty, ở đây lấy đây ra? Tranh thủ thời gian gọi điện thoại báo cáo với lão Hứa, anh ta nói việc này không phải là vấn đề nguyên tắc, hơn phân nửa người phải rời khỏi nghiệp vụ khai báo là do quan hệ không tốt với hải quan,

bảo tôi tìm người phụ trách của hải quan thương lượng. **"Cô là nữ, dễ dàng thương lượng."** Câu chỉ thị cuối cùng của lão Hứa ái muội không rõ.

Tôi một bên rơi lệ một bên sụt sùi, chơi xấu trưởng phòng hải quan một chút. Anh ta bồn chồn nhìn tôi ồ ào khóc, hai mắt tôi ướt lệ nhìn anh ta, càng không ngừng tự kiểm điểm, nói mình vừa mới công tác nên đối với việc phân chia số hiệu thương phẩm chưa quen, lại nói cho anh ta biết tôi không mang hành lý, cũng không còn tiền dừng chân, nếu không thể giải quyết việc này chỉ có nước ra đường ở. Những lời than vãn của tôi thu hút không ít ánh mắt hồ nghi, có người hỏi: **"Lão Lý, cô này sao lại khóc như vậy?"**

Lão Lý ngồi không yên rời khỏi văn phòng của anh ta. Anh ta đi đâu, tôi cũng theo tới chỗ đó, rốt cục, anh ta không nhìn được cái kiểu theo sát như hình với bóng, uy nghiêm trong văn phòng của mình, giáo dục lại tôi cũng như công ty của tôi phải xem xét lại, vung tay lên nói: **"Lần sau không thể bỏ qua như vậy!"**

Cho qua.

Tôi cảm kích theo sát lão Lý, xin danh thiếp, cũng lưu lại danh thiếp của giám đốc của tôi, mời anh ta nếu có đi công tác tới chỗ chúng tôi, nhất định phải liên lạc với giám đốc của chúng tôi. Lão Lý ôn hòa hỏi tôi: **"Tiên đi xe về có chưa?"**

Sau khi trở về công ty, Văn Sưu không có hỏi thăm quá trình của tôi... Chỉ cần kết quả. Giám đốc bây giờ đều như vậy.

Cuối tháng tiền lương của tôi nhiều hơn hẳn, thêm vào trợ cấp 500.

Trong công ty ngoại trừ Tiểu Tề thực tâm chúc mừng, rất nhiều người tỏ ra không hoan nghênh lắm, những việc phải tiếp xúc không giao nhiều cho tôi, chỉ có vài việc như hiệp đàm với khách nước ngoài mà thôi. Tôi rất cục phát hiện lão Hứa đối với tôi có phòng bị, không vui khi tôi là người "mới".

Tôi thẳng thắn thành khẩn nói với lão Hứa tôi chỉ muốn làm việc cho tốt, vì lợi ích mọi người. Anh ta hỏi tôi, nếu có một ngày anh ta không làm ở công ty nữa, tôi có thể đảm đương một mình? Tôi nói không thể. Anh ta mỉm cười nói, người trẻ tuổi có tiềm lực, luôn luôn có thể một mình tạo dựng, không như anh ta, không thể một mình đảm đương tất cả, rồi cũng sẽ bị công ty đào thải, anh ta nói tuổi anh ta không thể tự mình gây dựng, chỉ có thể đi theo giám đốc hỗ trợ. Tôi không hiểu rõ lời của anh ta, nhưng khi tôi biết anh ta không thể tham dự vào cổ phần công ty thì mọi chuyện minh bạch. Anh ta chỉ là một người làm công cao cấp, một khi giám đốc ngưng hẳn hợp đồng, anh ta sẽ thất nghiệp. Anh ta cũng không giấu diếm tâm tư mình, nói: **"Tôi tin rằng giá trị của cô cũng chỉ không thuần túy là ở trong nghiệp vụ."**

Anh ta cười đến thập phần mập mờ, tôi nghe được thì thập phần buồn bực.

Là nữ nghiệp vụ duy nhất tại công ty, tôi tự nhận là tôi đã cố gắng không hề thua kém bất kỳ nam nghiệp vụ nào, nhưng có thể những người khác không nhất định cho là như vậy.

Lúc ký tiếp hợp đồng, có hai nghiệp vụ lâu năm rời khỏi công ty. Dựa theo lời nói cứng ngắc của Văn Sơ thì bọn họ muốn tự mình làm chủ. Tôi rất hâm mộ họ, phải có năng lực thì mới dám bỏ việc lúc này.

“Cô có thể sắp xếp gặp tài vụ.” Tại cuộc hội ý nghiệp vụ lần thứ nhất, sau cuộc họp Văn Sơ tìm tôi nói chuyện.

Trong nội tâm của tôi kinh ngạc: **“Anh muốn xa thải tôi?”**

“Đương nhiên không phải. Để nữ nhân viên chạy ngược chạy xuôi làm nghiệp vụ khiến mọi người rất lo lắng.” Thần sắc Văn Sơ chăm chú.

Tôi cảm thấy hơi ngoài ý muốn, nhưng biểu lộ thái độ nhất quyết của mình, **“Cám ơn giám đốc quan tâm, nhưng nói tôi nửa đường đổi nghề, như vậy không phải lãng phí kiến thức đã học?”**

“Việc này cũng không phải tuyệt đối, chuyên ngành của tôi vốn là kiến trúc, đối với việc kinh doanh hiện tại không hề có quan hệ.” Ngón tay Văn Sưu dừng lại trên bàn công tác, **“Giỏi về ứng biến mới là chính yếu, công tác chuyên nghiệp không thể mang lại tiền đồ tốt đẹp cho cô, không bằng buông tha thì hơn.”**

Tôi hoang mang nhìn Văn Sưu, lần đầu tiên phát hiện anh ta trong mắt tôi có điểm không giống như suy nghĩ vốn có của mình.

“Tôi đã âm thầm quan sát cô khá lâu, cô có dũng khí, kiên nhẫn, nhận thức tốt, cũng rất thông tuệ, tôi muốn cùng cô bảo trì quan hệ hợp tác lâu dài.” Anh ta trầm tĩnh nói, cái cằm anh tuần hưởng lên.

“Cho tôi cổ phần?” Hai mắt tôi tỏa sáng.

Anh ta ho khan vài tiếng, sắc mặt có chút dị thường:
“Vừa khen em thông minh, lại giả bộ hồ đồ.”

Kinh nghiệm công tác gần ba năm, không ngừng kết giao với nhiều người khiến cho tôi ý thức được, tôi cũng có người để ý. Nhưng đối với Văn Sưu nổi tiếng đào hoa thì khó mà tin được. Anh ta luôn phái tôi đi làm những nhiệm vụ tàn khốc, hoàn toàn xem nhẹ tôi. Nếu như nói anh ta đột nhiên có hứng thú với tôi vì đầu vừa mới bị cửa kẹp phải, tôi mới không nghi ngờ.

“Giám đốc, anh mới cãi nhau với vợ hay là nội tiết mất cân đối? Việc này không phải có thể đùa.” Tôi cười mỉa. Đây chính là thủ đoạn sinh tồn của tôi.

“Anh độc thân, không có vợ.” Trong con mắt giám đốc lóe lên tinh quang, con mắt sắc dần dần sâu.

“Ly hôn rồi?” Tôi nghĩ đàn ông nhất thời không có vợ như cái cửa sổ mở, tâm tình dễ kích động, phát sinh hiện tượng bụng đói ăn quàng.

Văn Sưu giống như nổi giận, xông lại dùng một tay ép tôi vào cánh cửa, **“Nói một lần nữa thử xem!”**

“Giám đốc, ngay cả anh bao nhiêu tuổi tôi cũng không biết, anh bảo tôi sao có thể phán đoán suy xét?” Nhìn ánh mắt khiếp người của anh ta, lòng tôi nổi trống, suy nghĩ chìm nổi, thầm nghĩ sao trước kia không phát giác bộ dáng giám đốc rất hại nước hại dân?

“32 tuổi, chưa lập gia đình, cao 1m82, thể trọng 72 kg, thích uống bia, không hút thuốc lá. Còn muốn hỏi cái gì? Hỏi đi.”

“Anh... Khi nào thì để ý tới tôi?”

“Ngày em lật bàn đó.”

Tôi hoảng hốt một chút: **“Anh tin chắc tôi sẽ thích anh?”**

“Hắn là không ghét.” Anh ta tự tin nhìn vào mắt tôi.

Tôi bắt đầu cười lạnh, **“Anh sẽ quan tâm người làm công như tôi sao? Nếu như tôi một mình đi công tác xảy ra chuyện, thậm chí chết, chỉ có thể nói mình không may, có quan hệ đến đại giám đốc anh sao?”**

Anh ta khẽ lắc đầu, để tay lên vai tôi khẽ vuốt, **“Em đi công tác anh đều phái người âm thầm đi theo, làm sao có thể có chuyện em gặp chuyện không may? Khả năng gặp chuyện không may nhất là chính bản thân anh, anh sợ nhịn không được lộ ra thái độ yêu mến em, bị em lợi dụng, nhưng đã có thể thật sự chứng minh, em là một cô gái thầm nghĩ tự bản thân mình tự phần đầu. Vì kính trọng em, ái mộ em, anh muốn cùng em đi với anh quãng đời còn lại. Nếu như em không muốn chà đạp tự ái của anh, em làm ơn xác minh cho anh biết anh có cơ hội cùng em hay không?”**

“Nếu như tôi nói không?” Tôi nghĩ anh không phải là người đàn ông dễ dàng bộc lộ cõi lòng, nói cho cùng thì chính là trầm tĩnh như nước, nói ra không nghe rõ lòng dạ sâu đậm, lại dám lừa gạt mục quanh nhay cảm của tôi.

“Cấp cho em một số phí cắt hợp đồng, mời em

rời xa tầm mắt của anh, khỏi chọc cho anh thương tâm." Ánh mắt của anh sáng quắc. Người đàn ông này, thật sự là... Nên để anh ta bang giao cùng nước Mỹ, thái độ thật cứng rắn!

Có thể mị lực của anh ngày càng lũy thừa lên không ít. Tâm tình của tôi đột nhiên như hoa nở, hỏi anh; **"Chẳng lẽ thời gian bồi dưỡng tình cảm cũng không có?"**

Văn Sưu ngẩn cười, vui vẻ cười rộ lên.

Hợp đồng lao động kỳ sau, Văn Sưu không ký tiếp với tôi, tôi thất nghiệp.

Anh kéo tôi đi ký một hợp đồng khác. Tôi lại một lần nữa có việc, từ này về sau từ tâm trí đến thân thể đều do anh quản lý. Anh nói đây chính là hợp đồng thành công nhất từ trước tới nay của anh.

Duyên phận là điều tuyệt vời không thể tả

Tác giả: Minh Nguyệt Thính Phong

Lương Lâm cầm chiếc kính gọng đen trong tay ngắm đi ngắm lại, nàng khẽ mím môi rồi đặt nó vào trong hộp, cất sâu trong ngăn kéo đóng lại.

Chiếc kính này nàng đã giữ ba năm. Nàng không bị cận nhưng nàng vẫn đeo vì gọng kính này cùng một kiểu với kính của hắn. Vừa tốt nghiệp xong, nàng xúc động vội vã đi kiếm khắp thành phố để tìm bằng được một chiếc kính giống với kính của hắn. Nàng cũng không biết vì sao mà trong lòng nhớ mãi không quên như thế.

Có thể chỉ vì hắn là mối tình đầu tiên của nàng. Cũng không đúng, tình cảm này nàng chôn giấu trong lòng nên gọi là thầm mến mới chính xác, lần đầu tiên thầm mến, hơn nữa cũng là tình cảm duy nhất cho đến lúc nàng 24 tuổi.

Tận ba năm sau, ngày hôm qua nàng gặp lại hắn Chu Thụy Thần, nam nhân đã khiến cho nàng và người bạn gái thân thiết Tiểu Đình cùng yêu mến. Ngày đó, ai thổ lộ trước người đó thắng, Tiểu Đình tiết lộ tình cảm này trước cho nên nàng đành phải chôn giấu tình yêu của mình, vẫn âm thầm giấu đến bây giờ.

Chu Thụy Thần đã đổi kính, còn nàng vẫn giữ chiếc

kính giống y như của hắn.

Tình cảnh hai người gặp lại cũng không có gì đặc biệt. Hắn dường như cao hơn một chút nhưng vẫn là nước da trắng, phong thái lịch sự, giữa đám đông Lương Lâm chỉ nhìn một cái liền nhận ra ngay. Hắn không biết nàng đã từng yêu hắn. Nàng càng không biết hắn cũng có thể không nhớ nàng, mọi chuyện đều có thể xảy ra.

Hắn quay người, ánh mắt vừa vặn gặp mắt nàng, sau đó cười nhẹ, nụ cười vẫn ấm áp như ngày xưa.

"Thật là trùng hợp, đã lâu không gặp." Hắn nói.

Lương Lâm khấn trương, ngón tay theo bản năng sờ sờ lên mũi kính. Đó cũng là động tác quen thuộc của hắn. Nàng hơi mất tự nhiên chỉ sợ hắn nhìn ra điều gì đó nên cố gắng giữ nét mặt thoải mái, tâm tình thả lỏng đáp: "Đúng vậy, thật là trùng hợp."

"Mấy năm nay có tốt không?"

"Cũng tốt."

"Đang đi dạo phố sao?"

"Không, đi phỏng vấn, thuận đường ngang qua đây."

"Ô, tốt không?"

"Cũng không biết."

Nói chuyện như vậy không có chút thú vị nào nên nàng cố gắng tìm cách trả lời: "Dù sao cũng phải chờ thôi"

"Ừ." Hắc vẫn nhìn nàng, ánh mắt ôn nhu dịu dàng khiến trái tim nàng nhảy loạn lên. Có lẽ bệnh cận thị của hắc tạo nên ảo giác, nàng tự nhắc nhở chính mình.

Gặp lại cũng chẳng mang lại nhiều thân thiết, nàng chưa nói được mấy câu liền vội vã tạm biệt, hắc không hỏi nàng cách liên lạc lại, nàng cũng không hỏi hắc. Lúc nàng quay đi, trong lòng cũng rất khó chịu, nhưng nàng khó chịu thì được gì? Hai người cùng lắm cũng chỉ là hai kẻ đã từng quen biết, giữa biển người mê mông vô tình gặp lại nhau, lần sau vô tình gặp lại cũng không biết là ngày tháng năm nào.

Về đến nhà, Lương Lâm tháo mắt kính xuống, đặt nó vào hộp cho vào ngăn kéo. Nếu như lần này gặp lại có chút tác dụng thì đó chính là để cho nàng hoàn toàn chết tâm.

Đã ba năm, nàng đang làm gì đây? Làm một cô gái u mê quên cả thời thanh xuân tươi đẹp nhất? Ngẫm lại, nàng và hắc tuy có duyên gặp lại nhưng hắc lãnh đạm vô tình, còn nàng thì rồi rắm khổ sở. Nàng biết nên buông xuống tình cảm này nhưng đã mang theo từng ấy năm, đâu phải nói quên là quên ngay được.

Như muốn chứng minh có thể giải thoát chính mình, Lương Lâm đi hai vòng quanh phòng, vận động tay chân. Đúng rồi, nàng còn muốn đem lễ vật đã trao đổi hồi tốt nghiệp vứt bỏ tựa như làm thế thì cũng giải thoát được gánh nặng tinh thần của mối tình giấu kín kia.

Nàng chạy về phía học tủ, ở dưới học tủ lộ ra một quyển sổ. Đây là quà khi tốt nghiệp hân tặng nàng, một quyển lưu bút, còn nàng thì kỷ niệm cho hân một cây viết. Lúc hân đưa có nói điều gì đó nhưng nàng không còn nhớ rõ. Nàng vuốt ve quyển sổ lòng đầy cảm xúc, từ ngày đó đến giờ vì luyến tiếc mà nàng chưa từng dùng đến.

Nàng ngồi dưới đất, đem quyển sổ đặt trên đầu gối ngẫm nó như muốn hồi tưởng lại dĩ vãng, trên bìa sổ in hình một chú mèo nhỏ đang vui vẻ ôm một cuộn len. Nàng chạm tay vào đầu chú mèo, trong lòng thầm nói tạm biệt, sau đó giơ tay ném quyển sổ vào thùng rác bên cạnh.

Nàng quả quyết đứng dậy đi tắm rửa sạch sẽ, tắm xong, đi vào bếp nấu cơm, ăn cơm rửa chén xong thì ngơ ngác ngồi ở trên ghế sa lon, mắt nhìn chăm chăm vào ti vi nhưng trên ti vi đang chiếu cái gì nàng cũng không biết, trong đầu chỉ tràn ngập hình ảnh của hân hôm nay.

Vóc dáng cao ráo, bờ vai rộng vững chãi, áo sơ mi trắng lịch sự, chỉ nhìn thôi cũng khiến người ta thoải mái.

Nụ cười của hắn mang lại sự ấm áp, cảm giác đó bao nhiêu năm qua cũng không hề thay đổi.

"A..." Lương Lâm lắc lắc đầu thật mạnh. Thì ra, dầu cho không dùng tới kính kia, vứt bỏ quyển sổ đi thì lúc tắm nàng cũng nhớ hắn, nấu cơm nghĩ đến hắn, rửa chén cũng muốn hắn...

Lương Lâm đau khổ, nàng bệnh thật rồi!

Nàng chạy về phòng, lấy lại quyển sổ đang nằm trong thùng rác, quyết định trước tiên viết ra tâm sự của mình, sau đó sẽ đem thiêu hủy, như vậy có lẽ sẽ tốt hơn chăng?

Nàng bật đèn bàn, cầm cây bút lên, lật trang thứ nhất của quyển sổ.

Trang giấy thứ nhất vừa mở ra, trong nháy mắt, nàng ngây người.

Trên mặt giấy là nét chữ ngay ngắn rõ ràng, bút tích cứng cáp tiêu sái quen thuộc.

Nàng nhìn như muốn xuyên thấu những con chữ, thậm chí có thể tưởng tượng ra ngón tay sạch sẽ thon dài cùng với dáng vẻ cầm bút viết của hắn.

"Lương Lâm, tôi phân vân rất lâu khi viết thư này, tôi đã thấy em từ chối nhận thư tình của nam sinh khác nên

không dám viết thư đưa cho em sợ em tiện tay đánh mất. Biết em thích sưu tập những cuốn sổ xinh xắn vì vậy tôi muốn thổ lộ trái tim mình ở đây, dường như điều đó dễ dàng hơn là gặp trực tiếp em để nói."

Lương Lâm ngây dại, sao lại như vậy? Không ngờ bên trong cuốn sổ này lại cất giấu một lời tỏ tình, càng bất ngờ hơn nữa là do hần viết cho nàng. Hần chưa từng nói rõ, nàng chưa từng mở ra.

Ngày ấy, lúc Tiểu Đình khóc kể chuyện bị hần cự tuyệt nàng cũng không biết an ủi như thế nào, nàng càng không thể kể chuyện nàng cũng có tình cảm sâu sắc dành cho hần. Nàng không dám, mà hần cũng im lặng, cho nên hai người bọn họ cứ thế mà bỏ lỡ mất ba năm.

Lương Lâm không cách nào hình dung cảm xúc trong lòng, nàng muốn khóc mà không ra nước mắt, nàng vuốt nhẹ lên hàng chữ.

"Tôi biết Tiểu Đình là bạn tốt của em, tôi không muốn làm cho em ngại ngùng lúng túng, lại sợ ảnh hưởng đến tình bạn của hai người. Bây giờ tốt nghiệp rồi, tôi muốn nói cho em biết là tôi thích em, em có chấp nhận tình cảm của tôi hay không?"

Những lời này như một cây ghim châm vào lòng nàng, tất nhiên nàng chấp nhận, nàng vui mừng vô cùng nhưng đã ba năm trôi qua...

Lần đầu tiên Lương Lâm nhìn thấy Chu Thụy Thần là đầu năm học sơ trung.

Một chiều mùa thu sau giờ tan học, Lương Lâm đang cầm túi sách trên đường đi về nhà, nhìn trên vỉa hè lá rụng thành một thảm dày, nàng cố ý đi lên nghe tiếng lá cây xào xạc dưới chân. Vừa đi vừa nhìn ngó xung quanh thì nàng thấy một thiếu niên trắng trẻo mặc áo sơ mi trắng đang đứng ở góc đường cho một chú chó lạc ăn gì đó.

Thiếu niên kia nghe được tiếng động sau lưng quay đầu lại nhìn nàng rồi khẽ mỉm cười. Nụ cười ấm áp tươi đẹp ấy đã ghi khắc vào trong lòng Lương Lâm.

Ngày thứ hai ở trường học Lương Lâm lại thấy hần, nàng phát hiện hần chính bạn học ở lớp bên cạnh. Nàng hơi ngạc nhiên, học cùng trường 3 năm, lớp học kề bên vậy mà nàng chưa từng để ý tới nhưng bắt đầu từ hôm đó nàng thường lén nhìn hần. Lúc tan lớp hần đi ngang qua cửa sổ, lúc tan trường hần đeo cặp sách cùng bạn học đi lướt qua nàng. Mọi chuyện diễn ra tự nhiên như thế, như thế chỉ cần có lần đầu tiên thì họ sẽ cứ vô tình gặp lại nhau.

Ba năm sơ trung trôi qua rất nhanh, nàng và hần cùng lên cao trung. Lần này hần và nàng ở cách nhau hai phòng học nhưng nàng cũng vẫn thường xuyên gặp hần. Phòng học lớp nàng có cửa sổ đối diện sân trường, hần phong cách lịch sự nhưng lại thích đánh cầu, mỗi lần hần chơi

cầu nàng thường tìm vị trí thuận tiện chỗ cửa sổ lén nhìn ra. Năm lớp 11, nàng mới biết được tên hắc là Chu Thụy Thần, còn tên của nàng thì nàng nghĩ hắc không biết.

Nàng cứ nhìn hắc ba năm như vậy, mỗi ngày sau giờ tan học nàng đều đi lại con đường đó, nhìn nơi cũ xem chú chó lạc còn ở đó hay không. Đáng tiếc là chú chó không còn mà nàng cũng chẳng gặp hắc.

Sau khi tốt nghiệp trung học nàng thi đậu trường Đại học A ở thành phố lớn B. Ngày tốt nghiệp, nàng hạ quyết tâm muốn nói cùng hắc nhưng tìm khắp nơi cũng không thấy đâu. Nàng khế đến gần chỗ các bạn cùng lớp hắc nghe ngóng thì biết được hắc bị bệnh không tới. Lương Lâm cảm thấy rất tiếc nuối, tình cảm mơ màng này ngay cả một câu chưa nói thì kết thúc sao?

Kết quả dĩ nhiên là không có kết thúc.

Đến thành phố lớn B, nàng lại phát hiện bọn họ học chung một khoa, nàng cao hứng vô cùng nhưng lại vờ như không biết nói: "Thì ra bạn cũng học ở đây, tôi từng gặp bạn rồi."

Hắc cũng cười, nụ cười vẫn rạng rỡ như vậy trả lời: "Mình cũng thấy bạn, bạn thích xem đánh cầu, bạn hay ngồi ở chỗ cửa sổ lầu hai nhìn ra ngoài sân, cách lớp mình hai phòng học."

Nàng đỏ bừng cả mặt chăm chú nhìn hẩn thấy hẩn dường như vô tình nên trong lòng âm thầm kêu may mắn rồi nhẹ thở phào.

Có mỗi quan hệ này, lại cùng học chung một khoa, bọn họ gặp gỡ nhiều hơn. Tính nàng hay xấu hổ, hẩn lại dịu dàng lịch sự nên giữa họ chỉ là những câu chuyện bình thường đàm mạc nhưng nàng biết rõ nàng yêu hẩn.

Thời gian đó người bạn tốt nhất trong lớp của nàng là Tiểu Đình, Lương Lâm không biết thổ lộ tấm lòng này thế nào nên nhờ Tiểu Đình nghĩ cách giúp. Lúc ấy Tiểu Đình cũng rất hưng phấn, cô nói cô cũng muốn thổ lộ tình cảm với một người nhưng cô đã nghĩ ra biện pháp rồi, Tiểu Đình còn nói cô yêu Chu Thụy Thần.

Ngay lập tức ba chữ này khiến Lương Lâm ngây dại. Tiểu Đình không phát hiện ra điều gì, vẫn nhiệt tình hào hứng nói về kế hoạch của cô, nào là nói Chu Thụy Thần tính tình lãnh đạm nên nhất định phải dùng phương pháp mạnh mẽ. Cô lú lo nói rất nhiều còn Lương Lâm một lời cũng chẳng dám thốt ra.

Cho đến khi các nàng trở lại ký túc xá, Lương Lâm cũng không nói đến đối tượng mà nàng muốn thổ lộ là ai mà Tiểu Đình cũng không để ý, trong đầu cô đang tràn đầy kế hoạch lớn lao kia.

Một tháng sau trong buổi biểu diễn văn nghệ của khoa, Tiểu Đình biểu diễn đàn dương cầm. Nhìn Tiểu Đình

là một cô gái xinh đẹp lại có tài, Lương Lâm đứng ở cánh gà có cảm giác mình thật kém cỏi. Màn biểu diễn của Tiểu Đình được mọi người hoan nghênh nhiệt liệt vỗ tay như sấm. Trần đây tự tin với nét mặt tươi cười như hoa, cô cầm micro hướng xuống hội trường phía dưới nói: "Cám ơn mọi người. Nhân cơ hội này, tôi muốn thổ lộ cùng nam nhân tôi thích..."

Lương Lâm không đủ dũng cảm nghe tiếp từ trong hậu trường chạy ra ngoài, đi mấy vòng quanh sân trường đến không còn biết làm gì nữa thì mới trở về ký túc xá. Đêm đó, Tiểu Đình trở về rất khuya, mắt đỏ hoe kể lúc ấy Chu Thụy Thần không nói gì nhưng ngay sau khi đêm hội diễn kết thúc thì trả lời cô rằng hẳn không thể đón nhận tình cảm của cô. Trước mặt Lương Lâm, Tiểu Đình nắm chặt hai tay nói cô quyết không bỏ cuộc, sẽ tiếp tục theo đuổi đến cùng.

Lương Lâm không biết cô làm thế nào để theo đuổi đến cùng nhưng sau đó, tình cảm thân thiết giữa nàng và Tiểu Đình cứ vô tình mà nhạt dần. Công việc của Tiểu Đình bẽ bộn, ngoài việc tham gia nhiều hoạt động ngoại khóa lại còn phải theo đuổi Chu Thụy Thần, mà bản thân Lương Lâm cũng rất bận rộn, đi học, làm việc ngoài giờ, còn phải che giấu ánh mắt dõi theo Chu Thụy Thần của chính mình nữa.

Bốn năm đại học trôi qua rất bình yên. Lương Lâm cũng đã hai lần từ chối sự tỏ tình của người khác. Thư tình đưa đến nàng không nhìn một cái liền trả lại rồi trả lời

trong khi đang học nàg không muốn yêu. Đối với các bạn học, nàg được coi là một cô gái thanh cao hướng nội, học cực kỳ giỏi, chỉ đơn giản như thế mà thôi.

Cuối cùng vào ngày tốt nghiệp đại học Lương Lâm cũng tặng quà kỷ niệm cho Chu Thụy Thần. Mặc dù không phải là tỏ tình nhưng cũng coi như sự bù đắp cho những tiếc nuối của thời trung học, hoàn thành tâm nguyện đầu tiên của nàg. Điều bất ngờ nhất chính là Chu Thụy Thần cũng tặng nàg quà kỷ niệm, một quyển sổ nhỏ cỡ chiếc máy tính xách tay vô cùng xinh xắn. Lương Lâm vốn thích sưu tập các kiểu sổ này, nàg không ngờ hẳn cũng biết sở thích của nàg.

Lúc Chu Thụy Thần cười nhẹ nhàng, bàn tay thon dài đưa quyển sổ tới, Lương Lâm không tự chủ được đỏ hết cả mặt, chỉ cúi đầu nói cảm ơn mà không biết rằng mình đã bỏ lỡ không thấy vẻ mặt muốn nói gì đó lại thôi của hẳn. Sau khi tốt nghiệp, nàg tìm được một công việc ở thành phố D cách thành phố A rất xa nên chẳng bao lâu sau thì rời đi.

Ngày đó nhận được quà kỷ niệm, Lương Lâm ôm quyển sổ kia trong lòng đột nhiên có cảm giác đau đớn thấu tâm can. Nàg xúc động đi mãi đi mãi tìm kiếm cuối cùng cũng tìm được một gọng kính giống y chang của hẳn. Nàg lắp kính trắng vào đeo, lòng tự nhủ coi như giữ kỷ niệm cuối cùng về hẳn.

Sau đó Lương Lâm xin được việc tại một công ty lớn

nên mượn một phòng nhỏ gần đó để thuận tiện đi làm, nàng cũng không liên lạc với Chu Thụy Thần nữa, thi thỉnh thoảng cùng Tiểu Đình nói chuyện qua mạng. Quyển sổ kia Lương Lâm cất trong ngăn kéo dưới cùng của tủ quần áo, không bỏ đi được mà cũng chưa từng đụng tới.

Chuyện xảy ra đã ba năm, ý đậm tình sâu như vậy cũng đã bị nàng bỏ lỡ. Chu Thụy Thần viết trên đó rằng nếu như nàng chấp nhận tâm ý của hắn thì gọi điện thoại cho hắn, nếu nàng gọi hắn sẽ không đi nữa.

Lương Lâm nhìn dòng chữ mắt nhòa lệ nhớ lại năm đó sau khi tặng cho nàng, hắn có gọi điện hỏi nàng có thích quà hay không nhưng nàng không nói được gì chỉ trả lời qua quýt để ứng phó, vì vậy hắn không đợi nàng nữa mà nàng cũng cứ như vậy bỏ qua tâm tư của hắn. Ba năm, sợ rằng người ta cũng đã có bạn gái, thậm chí bàn đến chuyện kết hôn rồi.

Lương Lâm ngơ ngác ngồi một hồi lâu chợt cầm điện thoại lên, nhìn vào dãy số kia gọi tới. Đáng tiếc đúng như dự đoán của nàng, phía bên kia chỉ truyền tới một âm thanh trả lời "Xin lỗi, số điện thoại này không đúng." Nàng đã thay số điện thoại, hắn đương nhiên cũng thế.

Lương Lâm mở máy tính ra, nhiều năm qua chưa bao giờ nàng cảm thấy bị kích động như vậy. Thấy Tiểu Đình đang trực tuyến, nàng gọi điện hỏi xem cô có còn liên lạc với Chu Thụy Thần hay không, đáng tiếc là ngay cả Tiểu Đình cũng không còn giữ liên lạc.

Kết quả này khiến cho Lương Lâm cả đêm không ngủ được, không lẽ hai người lại một lần nữa vượt mất nhau?

Lương Lâm vò đầu con gấu bông rồi rời khỏi giường, sau khi dọn dẹp xong xuôi nàng cầm túi xách đi ra ngoài. Thời gian này nàng chỉ làm việc bán thời gian nên có khá nhiều thời gian rảnh rỗi. Nàng chưa từng có quyết tâm như thế, đã một lần lại một lần bỏ qua nhau nên lần này nàng phải nắm cho thật chặt.

Lương Lâm trở lại nơi hôm qua nàng đã gặp Chu Thụy Thần. Nàng đứng ở đầu phố nhìn mọi thứ xung quanh. Khắp nơi đều là người. Nàng bước từng bước trên nền gạch được ghép những ô vuông như một bức tranh xinh đẹp, đột nhiên có cảm giác như mình trở lại khoảnh khắc đó, lúc nàng đi trên con đường nhỏ phủ đầy lá rụng, nghe tiếng lá vỡ dưới chân, vừa ngẩng đầu lên là nàng có thể nhìn thấy hắn.

Nàng ngẩng đầu, đáng tiếc không thấy hắn. Giữa biển người mê mông, nàng thấy mình giống như một cô hồn đang không ngừng tìm kiếm, bất chợt nhớ tới bộ phim 'Queo trái, rẽ phải' nàng đã từng xem, trong đó hai nhân vật chính luôn xuất hiện trong cùng một khung cảnh nhưng họ lại luôn đi lướt qua nhau.

Lương Lâm quay đầu lại nhìn sau lưng không thấy hắn, nàng nhìn bên trái rồi quay sang phải cũng không thấy. Máy người đi đường ngạc nhiên nhìn nàng. Lương Lâm

làm mặt quỷ, họ coi nàng là người mắc bệnh thần kinh cũng được nhưng nàng không muốn bỏ lỡ cơ hội lần nữa. Hai bốn năm qua, nàng đã nhút nhát, thiếu quyết tâm nên mới xảy ra bi kịch này, bây giờ dù thế nào nàng cũng phải tìm lại.

Lương Lâm điên cuồng đi vòng vo trên con đường đó ba ngày liền. Nàng đi sớm về trễ, không lên mạng, không mở điện thoại, tinh thần tập trung đến mức nàng nghĩ nàng sắp phát điên mất. Nàng nhìn thấy chú chó nhỏ tới hăn, thấy lá cây sẽ nghĩ về hăn, thấy người đeo kính cũng liên tưởng hăn, người đã từng đứng chỗ này nói với nàng đã lâu không gặp nhưng bây giờ lại không thấy chút bóng dáng nào.

Lương Lâm thở dài đếm từng viên gạch dưới chân vừa vịn một đám lá rụng xuống, nàng khẽ nhún người bước trên đám lá, vừa ngẩng đầu lên thì nhìn thấy một chú chó nhỏ tung tăng phía trước. Lương Lâm nhìn cô gái xinh đẹp dắt chó đi tới đang chuẩn bị than thở nhưng chưa kịp than gì thì nàng ngất đi.

Đó là một quán cà phê có cửa sổ nằm sát đất, cô gái cùng chú chó đi qua lộ ra khuôn mặt tươi cười của Chu Thụy Thần phía sau cửa kính. Lương Lâm dụi mắt nghiêm túc nhìn, đúng là hăn. Hăn vẫn cười nhìn nàng, sau đó vẫy vẫy tay với nàng.

Lương Lâm cảm giác mình không phải đi mà là bay tới. Nàng không biết làm sao mà đến được trước mặt hăn, Chu

Thụy Thần nói nàng ngồi xuống, kêu người phục vụ mang cho nàng một ly cà phê. Lương Lâm không biết nên nói chuyện gì nhưng nàng cảm thấy lần này vì bất cứ lý do gì, nàng cũng phải là người chủ động, vì thế nàng nói: "Thật là trùng hợp nhỉ."

Chu Thụy Thần cười sáng lạn: "Không phải trùng hợp, tôi vẫn ngồi ở đây ngắm em nhìn đông ngó tây đi lòng vòng này giờ."

Lương Lâm cả kinh há hốc miệng, sau này nhớ lại nàng cảm thấy lúc đó vẻ mặt của mình nhất định là cực ngốc.

"Tôi rất muốn chờ xem khi nào thì em mới nhìn thấy tôi." Chu Thụy Thần vẫn cười: "Nhưng em đi tới đi lui khá nhiều lần, nhìn bên kia ngó bên này cũng không nhìn đến tôi."

Lương Lâm lúng túng cười cười: "Hôm nay tôi... tôi hơi buồn nên ra ngoài đi dạo giết thời gian."

Chu Thụy Thần gật đầu, ngón trỏ đẩy chiếc kính đeo trên mũi cười: "Ngày hôm qua tôi cũng ngồi ở đây."

Trong nháy mắt Lương Lâm như hóa đá nhưng nàng lại nghe được Chu Thụy Thần nói tiếp: "Ngày hôm kia tôi cũng ngồi đây."

Lần này Lương Lâm hoàn toàn không thể nói được gì,

nàng không biết phải đối diện thế nào với hắc, chỉ hận không có một cái lỗ để chui vào. Chu Thụy Thần mỉm cười nhìn nàng đỏ mặt cúi đầu, hai người im lặng một hồi lâu không ai nói với ai điều gì.

Cuối cùng vẫn là hắc nói trước: "Ngày đó gặp em ở đây nhưng em từ biệt quá nhanh khiến tôi không kịp hỏi cách liên lạc. Cho nên ngày hôm sau tôi trở lại đây, muốn tìm chút may mắn xem có thể gặp lại em hay không."

Mặt Lương Lâm càng đỏ lựng nhưng trong lòng niềm vui như muốn vỡ òa, trái tim của hắc vẫn nhớ đến nàng.

"Tôi nhìn thấy em nhưng em cứ vòng tới vòng lui mà không hề nhìn đến tôi, vì vậy hôm sau tôi lại đến xem có thể gặp lại em hay không."

Lương Lâm ngắc đầu thật nhanh: "Vậy sao anh không gọi tôi, nhớ đâu ngày thứ hai tôi không trở lại, ngày thứ ba cũng không tới thì sao?"

"Tôi có số điện thoại của em." Một lần nữa Chu Thụy Thần khiến cho Lương Lâm bất ngờ, hắc nói: "Ngày đó gặp em, buổi tối tôi đã hỏi thăm những bạn học còn liên lạc được và cuối cùng cũng hỏi được số điện thoại của em. Nhưng ngày thứ hai, tôi muốn xem duyên phận may mắn đến đâu, xem đến khi nào thì em mới có thể nhìn thấy tôi?"

Lương Lâm lúng túng nói: "Tôi... trước đây tôi ít liên lạc cùng bạn học, " cho nên cô mới ngỡ như vậy, chỉ biết chạy đến nơi này tìm kiếm như một người điên.

Chu Thụy Thần cười cười: "Không sao, tôi có thể tìm được em." Hắn dừng một chút: "Chẳng qua là trước đây tôi không dám tìm."

"Tôi... hôm qua tôi mới thấy lá thư anh viết trong cuốn sổ. Tôi đã không biết, thật xin lỗi." Nhắc đến chuyện này, Lương Lâm cảm thấy hối hận muốn chết.

Chu Thụy Thần xoa xoa trán: "Quả nhiên là vận xui rồi, lúc ấy tôi chỉ nghĩ không biết viết vào đó có được hay không nhưng sau khi gọi cho em, em lại lãnh đạm khiến tôi nghĩ em đang từ chối tôi."

Hắn cong cong khóe miệng vẽ mặt tỏ ra vô cùng đáng thương: "Trải qua thời gian đó thật là khó khăn vô cùng." Lương Lâm cắn cắn môi nén cười, sao trước đây cô không cảm thấy hắn cũng có nét mặt đáng yêu như vậy nhỉ

"Đó là tại anh không nói rõ chứ."

"Ừ, ừ, đều tại tôi." Hắn hào phóng nhận hết lỗi về mình, sau đó nói: "Nhưng ngày đó gặp em ở nơi này tôi đột nhiên nghĩ rằng chuyện không phải như thế."

"Tại sao?"

"Em đeo kính giống của tôi." Hắc cười khoái trá tỏ ra vui vẻ vô cùng: "Sau khi chiếc kính kia bị hỏng, tôi đã tìm rất nhiều nơi cũng không thấy chiếc nào tương tự. Vậy mà em lại đeo, không những thế còn là kính trắng."

Lương Lâm đỏ mặt kéo vạt áo, nhìn Chu Thụy Thần lấy điện thoại di động ra bấm số, sau đó hắc nhẹ nhíu mày nói với nàng: "Mở máy đi."

"Gì?" Nàng còn đang ngơ ngẩn.

Chu Thụy Thần lắc lắc điện thoại di động trên tay nói lại: "Mở máy."

"Ừm." Nàng lấy điện thoại di động từ trong túi mở ra, nghe tiếng chuông vang lên nhanh chóng rồi hắc nói với nàng: "Đây là số của tôi, em hãy lưu kỹ nhé."

Nàng mạnh mẽ gạt đầu rồi bấm máy lưu số lại.

Hắc lại chìa ra một vật, nàng nhìn thấy vật đó là một trái tim xếp bằng giấy gói kẹo, hắc cười cười: "Thật là lâu để đợi em thấy được tôi, tôi phải tìm việc để làm." Lương Lâm cầm trái tim xinh đẹp kia lên lại nghe hắc nói: "Đây là trái tim tôi, em hãy cất đi."

"Ồ." Lần này Lương Lâm thật sự không nhịn được cười rạo rở, lộ ra hoàn toàn tình cảm đã gìn giữ bấy lâu.

Nhưng nàng lại hỏi: "Nhỡ đâu tôi đã có bạn trai thì thế nào?"

"Em còn đeo mắt kính này mà có bạn trai khác sao?"
Dường như hẳn quá hiểu nàng, nàng chỉ đành tiếp tục giả bộ kiêu hãnh: "Vậy cũng đâu có sao."

"Em không có, tôi biết." Hẳn vẫn bình tĩnh trước sau như một.

Lương Lâm cắn cắn môi, không được, nàng phải giành lấy lần chủ động đầu tiên: "Anh có đồng ý cùng em hay không?"

Hắn cười, nụ cười rất ôn nhu, rất đẹp: "Em giành lời kịch của anh."

"Vậy em tặng cho anh lời kịch miễn phí đó, nói đồng ý mau."

Hắn kéo tay nàng qua, giữ tại trong lòng bàn tay: "Em đã bắt anh chờ thật lâu, rất lâu. Nếu như anh không vì công việc quay lại đây, nếu như chúng ta không có đi qua con đường này sợ rằng chúng ta đã bỏ lỡ mất nhau rồi."

"Anh còn chưa nói đồng ý." Với lần chủ động đầu tiên trong đời mình Lương Lâm tỏ ra rất coi trọng.

"Anh đồng ý" Hẳn cười, cúi xuống hôn lên tay nàng:

"Thật may là chúng ta đã không mất nhau, thật là may mắn."

Sau đó hai người yêu nhau.

Hai người hẹn hò, nắm tay, ôm, hôn quên trời đất. Mặc dù xa cách bao năm mới được tương phùng nhưng Lương Lâm lại cảm thấy như đã yêu hẵn từ lâu lắm rồi, dù cho hẵn nói gì, làm gì đều cảm thấy rất thân thiết không có chút nào mất tự nhiên.

Nàng hỏi hẵn lúc nào thích nàng, hẵn nói từ sơ trung khi hẵn chơi bóng phát hiện nàng hay nhìn hẵn. Mỗi khi hẵn thấy nàng nhìn thì trái tim sẽ đập loạn lên. Hẵn đã nghĩ rằng học tốt trung học, khi nào tốt nghiệp sẽ nói với nàng tình cảm của hẵn nhưng tiếc là hôm đó hẵn bị bệnh nên bỏ lỡ mất cơ hội.

Chẳng qua lúc ấy hẵn nghĩ mình còn nhỏ, nếu đã lỡ thì cho qua cũng không có gì nghiêm trọng lắm.

Không nghĩ tới lên đại học bọn họ lại học cùng nhau nhưng nàng dường như cũng không có ấn tượng gì đặc biệt đối với hẵn nên hẵn muốn tìm hiểu trước đến thời điểm chín muồi mới thổ lộ. Không ngờ hẵn chưa kịp làm gì thì Tiểu Đình lại tỏ tình trước mặt nhiều người như vậy khiến cho dư luận xôn xao, mà nàng sau đó cũng bắt đầu tránh mặt hẵn, đối với hẵn càng ngày càng lạnh nhạt, vì vậy hẵn lại muốn chờ thêm chút nữa.

Có ngờ đâu, chờ tới chờ lui, chờ đến kết quả là nàng "tử chối".

"Đều tại anh", "Đều tại em". Hai người mỗi ngày đều vì mối duyên này mà cười đùa đổ tội cho đối phương. Lương Lâm không chỉ một lần nghĩ lại may là nàng vẫn giữ chiếc kính kia, may là lúc ấy nàng đi con đường đó.

Tình yêu của nàng và hấn phát triển nhanh chóng đến mức keo sơn gắn bó. Sau hai tuần, công việc của nàng cũng có kết quả, nàng nhận được điện thoại thông qua cuộc phỏng vấn hơn nửa trong lần phỏng vấn thứ hai lại vô cùng thành công.

Ngày đó, nàng rất vui đi đến công ty mới trình diện, vừa vào thang máy thì gặp được Chu Thụy Thần.

"Anh làm ở đây à?"

"Đúng vậy, tầng 16."

"Em cũng thế."

Thang máy dừng ở tầng 16, hai người làm việc ở hai công ty có cửa đối diện nhau. Cả hai anh nhìn em, em nhìn anh, Lương Lâm cười rạng rỡ: "Anh xem, có phải ông tơ bà nguyệt quá giỏi không, dù thế nào cũng không để chúng ta bỏ qua nhau"

Duyên phận này, có đôi lúc thật sự là điều tuyệt vời không thể tả.

Em nhất định phải nhớ rõ anh

Chương 1

Ngày gặp được Thẩm Gia Niên, mặt trời phá lệ chói sáng. Trước đó, Nam Kinh đã có một tuần lễ mưa ảm đạm, ngày hôm đó lại trời quang mây tạnh, thời tiết cực kỳ tốt. Mặt trời quá sáng lạn, không khí quá lạ lẫm, khác hoàn toàn với mùa đông lạnh lẽo ở Nam Kinh, khác biệt hoàn toàn với không khí nặng nề bình thường, điều này làm cho tôi một lần nữa hoài nghi không biết trí nhớ của tôi về ngày đó có phải đã xảy ra vấn đề gì không.

Ngày tết Nguyên Đán, trường học cho nghỉ ba ngày, tôi lợi dụng lúc này tìm một công việc làm thêm tại một cửa hàng tạp hoá lớn để kiếm chút tiền tiêu.

Sáng sớm đến làm, cùng với những người khác sẵn sàng chiến đấu. Sau một lúc nói chuyện tôi mới biết, thì ra mình là nhân viên nữ nhỏ tuổi nhất. Những người khác đều đã là sinh viên, chỉ có mình tôi còn học cấp ba. Mấy chị ấy đều rất kinh ngạc hỏi tôi vì sao lại đi làm thêm, học tập không quan trọng sao? Tôi chỉ cười không nói gì. Học tập đương nhiên quan trọng, có điều đối với tôi vấn đề học phí càng quan trọng hơn.

Đang lúc bận rộn trước giờ mở cửa, một người bỗng vỗ vai tôi, quay đầu lại, tôi liền bắt gặp một đôi mắt sáng trong. Anh lạnh lùng hỏi "xin hỏi, toilet đi hướng nào?"

Giọng nói trầm thấp dễ nghe. Tôi chỉ về phía sau nói “đi vào, quẹo phải.” Sau đó anh gạt đầu và đi về phía đó. Mà tôi lại đứng ngây ngốc nhìn chăm chăm vào bóng lưng của anh rất lâu, cho đến khi có một chị khác lại gọi tôi mới định thần lại.

Thật không ngờ, đi kiếm tiền, cũng có thể gặp mỹ nam.

Về sau tôi từng hỏi Thẩm Gia Niên, “vì sao lần đầu gặp mặt anh lại bày ra bộ mặt lạnh lùng với em như vậy, hại em còn tưởng rằng mình gặp được một soái ca với hình tượng lạnh lùng, hái trúng hoa si.” Anh cười hì hì trả lời tôi, “em vốn là đồ háo sắc. Anh sáng sớm mới ngồi xe bus thì đau bụng, vốn nghĩ chỉ mười phút nữa là đến cửa hàng sẽ đi toilet, ai ngờ gặp đúng lúc tắc đường, chiếm của anh nửa giờ, anh nhịn gần chết, thật vất vả đến được thì lập tức phải đi toilet a.”

Đúng vậy, bạn đã đoán đúng, Thẩm Gia Niên đúng là đến bách hoá làm thêm. Có điều, anh làm với thân phận là một ảo thuật gia. Công ty bách hoá vì muốn thúc đẩy tiêu thụ nên ngày đó không chỉ có bày quầy hàng bên ngoài, mà còn có sân khấu lộ thiên, mời một số người tới biểu diễn, mà Thẩm Gia Niên ngày đó chính là đến để biểu diễn ảo thuật.

Hôn đó, Thẩm Gia Niên mặc một bộ quần áo màu trắng, ngọc thụ lâm phong đứng ở trên sân khấu, biến hoá một đồng ảo thuật, mọi người phía dưới không

ngừng vỗ tay khen ngợi. Về sau lúc nghỉ ngơi, còn có mấy chị khác muốn Thẩm Gia Niên làm vài trò ảo thuật, mọi người đều vây quanh Thẩm Gia Niên, có điều không một ai có thể phát hiện ra thủ thuật của anh. Vài người thờ dài nói Thẩm Gia Niên ra tay quá nhanh. Anh cười hì hì nói, "là do mắt mọi người quá chậm thôi."

Rất tự nhiên, ngày đầu tiên đã có vài người quen nhau. Biết được Thẩm Gia Niên học đại học năm ba, biết anh thích nhất hai màu đen trắng, mùa đông sẽ mặc màu đen, mùa hè mặc màu trắng, biết được anh thích nhưng cô gái đáng yêu. Đợi đến ngày thứ ba - ngày kết thúc, mọi người vây tay nói lời tạm biệt, vì vậy mỗi người đều đã quay lại cuộc sống của mình.

Tôi biết tục cuộc sống cấp ba địa ngục của tôi, anh tiếp tục nhàn nhã làm sinh viên. Tôi vốn nghĩ, chúng tôi từ đó về sau cũng không có cơ hội gặp lại. Có điều thật không ngờ, bánh xe vận mệnh lại lần nữa khiến chúng tôi gặp nhau.

Chương 2

Nghỉ đông, tôi không tham gia lớp học bù ở trường mà tìm một tiệm sách để làm thêm. Bà nội tôi lo lắng chuyện học tập của tôi sẽ xuống dốc, không đồng ý cho tôi đi làm, nhưng tôi đã cam đoan nhất định sẽ dành thời gian để học tập, sẽ không bị tụt lại phía sau, Bà bắt buộc phải đồng ý với tôi. Dù sao, mọi chuyện trong nhà tôi, không cho phép tôi để mình thành một tiểu công chúa ngây thơ.

Về sau nhiều lần tôi bắt gặp bà nội sau lưng tôi lén nhìn ảnh cha mẹ tôi khóc, bà nói, bà đã không chăm sóc tốt cho tôi. Quả thật tôi cảm thấy được, như bây giờ, có bà nội ở bên cạnh cũng là tốt lắm, tôi rất thoả mãn.

Công việc ở cửa hàng sách cũng không nặng nhọc, tôi chỉ cần ngồi trong tiệm đợi khách chọn sách, thời điểm bận rộn thì phòng trường hợp có người mượn gió bẻ măng, khách hàng muốn tìm sách thì tôi giúp. Khi rảnh rỗi tôi có thể tìm sách mình muốn đọc, hoặc học bài ở trên lớp.

Bà chủ cửa hàng khá nóng tính nhưng cũng rất thân thiện, dì ấy thấy tôi còn là học sinh cấp ba mà phải đi làm thêm, rất cảm động, dì nói rất nhiều với tôi về chuyện của con dì. “Học năm thứ ba rồi, học tập vất vả, có điều mỗi ngày toàn rong chơi, một chút cũng không sốt ruột, không nghe lời, mỗi lần nói muốn nó học hành thì lại như nước đổ lá khoai, cũng không biết đã chơi với mấy người bạn giang hồ nào mà mỗi ngày những người đó đều đến tìm nó đi chơi...”

Tôi chỉ mỉm cười an ủi dì, tôi nói, “hiện tại thanh niên đều như vậy, còn đang trong giai đoạn phản nghịch, qua giai đoạn này sẽ khác.” Dì lại kéo tay tôi nói, “nếu nó có thể lớn được như con, có thể hiểu chuyện bằng nửa con thì tốt biết mấy. Dì cũng không mong nó kiếm tiền cho dì, chỉ là dì nghĩ cho tiền đồ sau này của nó thôi a...”

Lòng tôi có chút cay đắng, tôi cũng không muốn mình hiểu chuyện sớm như thế, không phải tôi không muốn làm tiểu bảo bối nép trong lòng cha mẹ, chỉ là, tôi không thể. Từ sau khi ba mẹ tôi bị tai nạn giao thông và lên trời, tôi đã không còn biết cái gì là làm nũng rồi.

Đúng lúc đó, Thẩm Gia Niên trên vai khoác một chiếc túi, mặc một chiếc áo khoác nhưng dày, trên người phát sáng bước vào. Anh cười hỏi, "Xin hỏi mọi người còn tuyển người làm thêm sao?" Bà chủ thiếu điều muốn nháy mắt lên nói "Còn a còn a, cháu cũng là học sinh sao?" Thẩm Gia Niên cười gật đầu, "học đại học ạ." Bà chủ mừng rỡ gật đầu, "thật trùng hợp, trong tiệm cũng có một cô bé rất đáng yêu, còn học cấp ba."

Vì vậy Thẩm Gia Niên hơi cúi thấp đầu, nhìn tôi. Anh kinh ngạc, "Thì ra là em a." Tôi gật đầu cười, "Đúng vậy, là em." Bà chủ kỳ quái hỏi, "Hai đứa quen nhau sao?" Tôi gật đầu nói "Dạ, quen nhau trong một lần làm thêm ạ." Bà chủ nghe thế lại lắc đầu thở dài, "Ai, thật sự là một cậu bé tốt a! Con của tôi mà hiểu chuyện bằng một nửa hai đứa thôi có phải tốt không! Từ nay về sau buổi trưa hai đứa ở lại đây ăn cơm, dì đây nấu cho hai đứa ăn..."

Chương 3

Lần nghỉ đông đó, tôi và Thẩm Gia Niên cùng nhau làm thêm tại cửa hàng sách. Về sau dì chủ bận việc, thường xuyên không đến cửa hàng, giao cửa hàng cho chúng tôi quản lý. Có đôi khi dì đến, cùng chúng tôi trò chuyện một

chút về tình hình cửa hàng rồi lại đi. Ngoài việc lấy tiền còn lại mọi chuyện đều giao cho chúng tôi quản lý. Dì nói, hai đứa chúng tôi đều là những đứa trẻ ngoan, tin tưởng được.

Thời điểm dì không có ở đó, hai đứa chúng tôi đã rất vất vả. Bởi vì từ nhỏ tôi đã sống với bà nội cho nên đã có thể làm việc nhà từ rất sớm, nấu cơm với tôi cũng chỉ như ăn một bữa sáng. Nổi buổi trưa hai người chúng tôi đóng cửa hàng, đi đến chợ ở gần đó mua đồ ăn. Anh nhìn tôi cùng người bán hàng rong mặc cả từng đồng một cảm thấy khó hiểu nói "Cũng chỉ mấy đồng tiền thôi sao, em sao phải tranh cãi đến đỏ mặt tím tai như thế." Tôi trừng anh, "Thật không biết củi gạo dầu muối rất đắt tiền sao, đúng là lớn lên trong nhà giàu có."

Tôi vốn nghĩ anh không kén ăn, bởi bất kể tôi chỉ vào món ăn nào và hỏi anh, "ăn cái này nhé?" anh đều gật đầu. Về sau tôi mới biết được, thì ra anh không biết đó là món ăn gì! Bởi vì có lần tôi mua tỏi, anh ở bên cạnh nhìn chăm chăm vào xâu tỏi hồi lâu, cuối cùng phun ra một câu "Cái này anh biết, hoa của nó rất đẹp, thì ra cái này có thể ăn."

Tôi không kịp phản hản, hỏi "Cái gì cơ? Tỏi nở hoa? Còn rất đẹp sao?"

Anh gật gù đầu, vẻ mặt khẳng định, "Đúng vậy, anh đi qua hàng hoa và nhìn thấy, trông trong nước, rất đẹp."

Mọi người xung quanh nghe thấy nở nụ cười, nói anh là anh chàng thông thái. Tôi nhanh chóng kéo anh chạy mất, đến một chỗ không có người, tôi gõ đầu anh nói "Từ nay về sau khi đi chợ mua rau anh không cần mở miệng nói chuyện, tôi đâu mà tôi, đây là hoa thủy tiên."

Sau khi về, tôi nấu cơm, anh đứng bên cạnh xem, cùng tôi nói chuyện phiếm, thuận tiện thì giúp tôi mấy việc vặt vãnh. Giữa trưa là thời điểm vắng người, chúng tôi đem cơm đến quây thu ngân ăn. Mỗi lần ăn Thẩm Gia Niên đều đem một bàn đầy đồ ăn, ăn không thừa một miếng, một bên chặc lưỡi tán thưởng, "An Nhu Nhu, sau này ai mà cưới được em, thật sự là có lộc ăn."

Đôi mắt của anh sáng lấp lánh dưới ánh nắng mặt trời giống như hai viên kim cương. Mặt trời buổi trưa thật đẹp, chiếu vào lòng người một mảng vui sướng.

Chương 4

Mùa đông trời tối cực nhanh, buổi tối chúng tôi đi làm về, trời đã tối đen. Vì vậy anh rất hay nói đùa tôi là "Em mỗi ngày đều cho anh ăn no, dù thế nào anh cũng phải trả công cho em. Tuy nhiên anh thấy em cũng không có nhiều đuôi cho lắm, nhưng mà, anh sẽ không để ý chuyện mình sẽ thành hộ hoa sứ giả cho em đâu."

Tôi đá anh một cước "Đi chết đi, có rất nhiều người muốn làm kỹ sư cho bốn tiểu thư đây."

Tôi không có nói dối, từ khi mới vào cấp hai tôi đã nhận được rất nhiều thư tình, nhưng tôi đều cự tuyệt tất cả. Một là vì chuyện học tập và làm thêm bận rộn, hai là đời thực không cho phép tôi phong hoa tuyết nguyệt, đương nhiên, quan trọng nhất là bản thân bọn họ không khiến tôi rung động.

(Phong hoa tuyết nguyệt thường để miêu tả thiên nhiên trong văn học cổ điển, nhưng trong câu này nó có ý là tình yêu nam nữ)

Hai người sóng bước bên nhau trên con đường nhỏ vắng vẻ, gió lạnh gào thét thổi qua, tôi dùng đôi tay lạnh cóng xoa xoa hai tai. Anh lớn tiếng nói cười khiến tôi bớt đi một chút e ngại hắc ám.

Anh nói, "An Nhu Nhu, anh nói cho em biết, quả thật song song với thế giới này còn có rất nhiều thế giới kỳ lạ, thật ra anh chính là người của thế giới kia a."

Tôi nói "Vâng vâng, cho nên ngay cả tôi với Thuỷ Tiên khác nhau anh cũng không phân biệt được."

Anh cười ha ha nói, "anh là đại nhân vật, những chuyện nhỏ nhặt như thế, anh không có thời gian tìm hiểu, anh rất bận rộn."

Tôi gật gật đầu "Vâng vâng, bận rộn vô ích."

Anh gõ gõ đầu tôi nói “Những gì anh nói đều là sự thật, quả thật anh đến từ thế giới Linh Sư Thú. Có người sau khi chết không chịu tiến vào vòng luân hồi, vì thế sẽ trở thành u linh du đãng trên trần gian, có nhiều u linh vô hại, nhưng cũng có những người oán niệm quá sâu, sẽ trở thành oán linh, sau đó sẽ gây hại cho người sống. Đây chính là nhiệm vụ của Linh Sư Thú, tiêu diệt những ác linh, bảo vệ con người.”

Tôi chớp chớp mắt, hai tay đặt lên má anh nói “Oa, anh thật đẹp trai, em rất hâm mộ anh, vô cùng hâm mộ a.”

Anh cười ha ha nói “Anh xin em, em chăm chú một chút có được không, những điều anh vừa nói với em chính là tư liệu tuyệt mật a.”

Vì vậy tôi vén ống tay áo đưa trước mặt anh “Được, Linh Sư Thú đại nhân, mời anh ký cho em một chữ làm kỷ niệm đi, em hâm mộ anh từ rất lâu a.”

Anh cười đến không đứng thẳng lên được, sau đó kéo tay tôi nói “Được, đóng cho em cái dấu.”

Hai mắt tôi vẫn mở lớn như cũ, hắc, anh cho rằng anh đang buôn bán sao, còn đóng dấu nữa.

Anh cầm lấy tay tôi đút vào trong túi áo khoác của anh, quay đầu cười nhẹ nhàng, “Tay của em sao lại lạnh

như vậy, em từ nay về sau nên mặc nhiều quần áo một chút...”

Tôi nhìn đôi mắt sáng lấp lánh của anh, thật giống như những vì sao trên trời kia, cúi đầu, không biết nói gì.

Chương 5

Nhớ có hôm trời tối, hơi mưa, người đi trên đường rất ít, trong cửa hàng hôm nay đặc biệt vắng vẻ, cả ngày chẳng có người nào tới. Vì vậy chúng tôi sớm thu dọn cửa hàng chuẩn bị đóng cửa. Thẩm Gia Niên dựa lưng vào cửa ra vào đứng chờ tôi, tôi đi vào phòng trong lấy cặp của mình, trong lúc đó đột nhiên mất điện, không gian xung quanh một mảng đen tối.

Từ nhỏ tôi vốn có bệnh sợ bóng tối, tôi đứng nguyên tại chỗ không dám động đây, giống như máu trong người đã đóng băng. Một kêu to lên nhưng không thể nào phát ra âm thanh, phảng phất có gì đó dùng sức kéo cổ tôi, bên tai truyền đến tiếng cười quỷ dị khiến người khác dựng tóc gáy. Tôi nghĩ, chắc tại tôi sợ quá nên mới xuất hiện ảo giác. Có điều loại cảm giác hít thở không được này lại vô cùng chân thật, tiếng cười quỷ dị cũng chân thật đến kỳ lạ. Liều mạng muốn đưa tay ra bóp chặt yết hầu của tôi, tôi giống như bị niệm chú định thần, không thể nhúc nhích.

Có thứ gì đó giống như đang cố định trên đầu tôi, đó là cảm giác sợ hãi nhất từ lúc tôi sinh ra đến giờ, trong

lòng tôi hét lên, “có ai đến cứu tôi, có ai cứu tôi với.”

Vừa lúc đó, Thẩm Gia Niên xuất hiện. Đúng vậy, anh giống như vị anh hùng cứu thế, mặc dù không phải cưỡi mây bay đến, nhưng anh có mang theo đèn pin, trong nháy mắt, ánh sáng ấm áp chiếu vào thế giới của tôi, giải thoát tôi khỏi thế giới đen tối u ám. Anh vừa xuất hiện cảm giác ghen hòng bỗng nhiên biến mất, tiếng cười quỷ dị cũng không thấy đâu. Vì vậy tôi nhanh chóng hít thở thật sâu, sau đó chạy qua nắm chặt góc áo anh. Anh lo lắng nhìn tôi, sau đó nhẹ nhàng kéo tôi vào lòng, vỗ vỗ lưng tôi, dịu dàng an ủi “Nhu Nhu, không sao, đừng sợ, không sao, có anh ở đây.”

Một khắc này, nước mắt tôi đột nhiên rơi như mưa, chôn trong ngực anh khóc thành tiếng.

Có điều ngày hôm sau, anh lại quay lại với bộ dạng cột nhà bình thường. Giống như sự dịu dàng đêm đó chưa từng tồn tại. Có điều, khuôn ngực ấm áp của anh đêm đó, tôi chưa từng quên.

Chương 6

Đêm ba mươi năm đó, dì nói “Buổi chiều hai đứa có thể về nhà, thả cho hai đứa được về sớm.” Thẩm Gia Niên cười hì hì nói “Vẫn vẫn được nhận lương phải không ạ?” Tôi đánh anh một cái, kéo đi.

Giữa trưa dì làm cơm, ba người một chỗ ngồi ăn rất vui vẻ. đang ăn cơm, bên ngoài có tuyết rơi, mỗi lúc một lớn, giống như những sợi bông nhẹ nhàng rơi xuống. Cơm nước xong anh đưa tôi về nhà, tôi nói “không cần.” Anh cười hì hì nói “Sao thế được, ở cùng một anh chàng đẹp trai như anh, em lo lắng sao?”

Một đàn quạ bay qua đầu tôi, thật sự không biết người này có biết hai chữ “mặt dày” viết thế nào không nữa?

Chúng tôi đi trên con đường đầy tuyết, thỉnh thoảng trông thấy một cậu bé vui vẻ nhảy ra từ đám tuyết. Trên đường đi anh thật khác với ngày thường, vô cùng trầm mặc. Tôi nghi hoặc hỏi “Anh sao vậy? Hôm nay sao lại trầm ngâm như thế?”

Anh cười cười, “Không có gì, chỉ là nghĩ hai người cùng đi...”

Lúc anh nói chuyện, từ miệng anh bay ra một dòng khí bạc khiến nụ cười của anh trở nên mơ hồ. Tôi lại im lặng cúi đầu.

Lát sau, anh đột nhiên quay đầu nói “An Nhu Nhu, sau này có phải em sẽ quên anh không?”

Tôi không nói chỉ trừng mắt nhìn anh, “anh hôm nay đầu óc có phải bị ngấm nước không? Một người tự kỷ phát cuồng như anh, em có muốn quên cũng khó.”

Anh cười ha ha nói “Được, An Nhu Nhu, anh cũng sẽ không bao giờ quên em.”

Sau đó anh tháo kẹp tóc trên tóc tôi xuống nói “Cái này bây giờ thuộc về anh, ” sau đó anh kẹp một cái kẹp khác lên tóc tôi, anh nói “Nếu có một ngày chúng ta xa nhau thì lấy cái này làm tín vật. Anh sẽ luôn mang nó bên người, em cũng nhất định phải mang theo kẹp tóc anh đưa nhé.”

Tôi nhú mày nói “Thẩm Gia Niên, anh hôm nay có gì đó lạ lạ a? Muốn lấy kẹp tóc của em thì cứ nói thẳng là được, sao phải nói một đống những lời khó hiểu như thế...”

Anh cười cười kéo cổ áo lông, sao đó chân thành nhìn sâu vào mắt tôi, từng câu từng chữ nói ra rõ ràng “An Nhu Nhu, em nhất định phải nhớ rõ anh.”

Chương 7

Tôi thật không ngờ, ngày hôm ấy chính là lần cuối cùng tôi gặp Thẩm Gia Niên. Một tuần sau tôi đến hiệu sách làm việc, anh đã biến mất. Tôi hỏi dì, Thẩm Gia Niên bao giờ thì tới? Dì nhìn tôi đầy kinh ngạc hỏi, “Thẩm Gia Niên là ai?”

Tôi nói “Chính là người làm cùng một chỗ với con ấy, con trai, cao cao gầy gầy, luôn cười hì hì đó.”

Dì đặt tay lên trán tôi xem xét nói “Không bị sốt, sao lại nói chuyện mê sảng a? Làm thêm ở đây không phải chỉ có mình con sao? Lúc nào lại chạy đến một anh chàng nữa vậy?”

Tôi giật mình ngăn người, nhìn dì chủ xem dì đang nói thật hay nói đùa, nửa ngày sau tôi mới nghĩ ra, tôi nên gọi điện cho Thẩm Gia Niên, hỏi anh xem rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra. Có điều giờ tôi mới phát hiện, đối với Thẩm Gia Niên, tôi hoàn toàn không biết gì. Không biết phương thức liên lạc với anh, cũng không biết anh ở đâu, không biết anh học trường nào, cho nên, hiện tại tôi không có cách nào tìm được anh.

Giữa trưa tôi đi mua đồ ăn, tôi hỏi một dì quen biết ở chợ “Dì có thấy người hàng ngày vẫn đi chợ cùng con không? Cái người lăm mồm ấy.” Dì cười tủm tỉm nói “Cô bé à, dì ngày nào cũng thấy con, mỗi ngày đều đến mua đồ ăn. Có điều không phải mỗi lần con đều đi một mình sao? Làm gì có anh chàng nào đâu?”

Sau khi về nhà, tôi hỏi bà nội “Bà nội, bà còn nhớ Thẩm Gia Niên không? Chính là người buổi tối đưa con về nhà đó, sau đó anh ấy còn vào nhà mình uống trà?” Bà nội đón lấy áo khoác của tôi, tháo xuống kính lão nói “Anh chàng nào? Con không phải mỗi ngày đều một mình trở về sao? Bà còn nghĩ, nếu con có một người đưa về thì bà đã có thể yên tâm rồi. Giờ trời thì tối, tuyết lại rơi nữa.”

Bất luận tôi hỏi ai, kết quả đều như thế. Thẩm Gia Niên đã biến mất một cách tự nhiên như thế. Tất cả mọi người không ai nhớ gì về anh, sự hiện hữu của anh dĩ nhiên cũng vì vậy mà tan biến. Nếu như không phải có chiếc kẹp tóc màu bạc kia thì ngay cả tôi cũng muốn hoài nghi, không biết có phải trí nhớ của tôi có vấn đề, tất cả mọi chuyện, có phải chỉ là một giấc mơ.

Sau đó tôi cũng không tìm được anh, cái người sáng chói như ánh mặt trời, đã từng nắm tay tôi, đã từng ôm tôi vào lòng, đã từng cho tôi một tia ấm áp, tôi cũng không tìm được nữa.

Chương 8

Trên đài tuyên án cao cao, Đại Pháp Quan đang tuyên đọc phán quyết.

“Thẩm Gia Niên, ngươi là một Linh Sư Thú cao cấp đầy kinh nghiệm nhưng sau khi thành công tiêu diệt ác linh đã không xóa đi trí nhớ của những người xung quanh, nhanh chóng trở lại Linh Thú giới, ngược lại còn ở lại nhân gian, còn lợi dụng sức mạnh của một Linh Sư Thú để lưu giữ trí nhớ của một cô gái phạm trần. Hơn nữa còn để lộ thông tin về Linh Thú giới cho một người phạm trần. Những hành động này đã phạm phải quy tắc thứ bốn mươi một, điều thứ sáu mươi hai và điều thứ chín mươi tám. Ngươi có biết tội chưa?”

Thẩm Gia Niên khẽ cười “Tôi biết tội.”

“Vậy người có bằng lòng trở lại trần gian, sửa chữa lỗi lầm của bản thân, đem trí nhớ của cô gái kia xoá đi?”

Thẩm Gia Niên kiên định lắc đầu, “Tôi không muốn.”

“Hỏi lại lần thứ nhất, người có đồng ý không...?”

“Tôi không muốn!”

“Được, như vậy, hiện tại tuyên án, Linh Sư Thú cao cấp Thẩm Gia Niên, người bị tước đi địa vị Linh Sư Thú cao cấp, vĩnh viễn bị trục xuất khỏi Linh Thú Giới! Trí nhớ cùng với sức mạnh Linh Thú của người đều bị xoá bỏ...”

Chương 9

An Nhu Nhu lau mồ hôi trên trán, cô đang cùng một cô gái khác bày hàng lên trên bục. Lên đại học, việc học không còn nặng nề như khi học trung học nữa, cô cũng có nhiều thời gian đi làm thêm hơn.

Hôm nay không khí vô cùng tốt, mấy hôm trước trời mưa liên miên, hôm nay lại ngừng, mặt trời sáng lạn chiếu ánh sáng lên mặt đất, giống như những vụn vàng...

Cô đem gói đồ cuối cùng lấy ra, đưa lên bục, thở phào nhẹ nhõm. Có người vỗ vỗ vai cô, quay đầu lại cô đụng phải một người có đôi mắt sáng ngời.

Anh cau mày, lạnh lùng nói, “Xin hỏi toilet ở đâu?”

Người đó mặc bộ đồ màu trắng, sạch sẽ giống như một hoàng tử. Trên cổ áo có một chiếc kẹp tóc có hình một trái tim, ánh mặt trời lấp lánh, chiếu lên kẹp tóc trên tóc An Nhu Nhu, thấp thoáng một chút hào quang ấm áp.

An Nhu Nhu nhẹ nhàng mỉm cười nói “Thẩm Gia Niên, em nhớ rõ anh.”

Gặp trong giấc mơ

Cô nhìn thấy anh lần đầu tiên tại một lễ cầu an ở ngôi cổ tự lớn trong thành phố. Không phải chỉ vì vẻ ngoài điềm tĩnh và có vẻ khó gần của anh, còn vì trông anh chẳng giống ai giữa bao người trong khung cảnh này. Giữa không khí trầm mặc trang nghiêm ấy, giữa người người thành kính ấy, anh lại giống như một kẻ dạo chơi, đứng dưới gốc cây hoè to lớn rợp bóng mát bên cạnh hồ nước, ánh mắt nhìn xa xăm.

Lúc ấy vào chập choạng tối, bởi vì còn một lần cầu kinh nữa nên cô chưa rời đi, ngồi nghỉ chân trên chiếc ghế bên hồ, gọi điện thoại với Lê Hiên báo rằng sẽ về muộn. Chỗ cô ngồi cách nơi anh đứng một khoảng khá gần, nên có thể nghe rõ ràng anh cũng đang nói chuyện điện thoại. Giọng anh trầm, và dày. Nếu theo cách đánh giá ảnh hưởng từ nghề nghiệp, Lê Hiên sẽ hét toáng lên rằng, "Những người đàn ông có chất giọng như thế, thích hợp nhất là để thủ thi bên tai người phụ nữ". Cô mỉm cười.

Dường như anh liếc nhìn sang. Cô không chắc chắn. Không gian êm quá, êm tới mức cô có thể tinh tường nhận ra nhịp đập của trái tim mình.

Sau này khi đã quen nhau, cô thường hỏi anh về cảm xúc lần đầu tiên gặp gỡ. Cô cứ khẳng khẳng lần ở chùa ấy

là lần đầu tiên hai người gặp mặt, nhất quyết cho rằng hai người có duyên phận với nhau, bởi vì hôm đó anh thay bạn đưa mẹ người đó đến chùa làm lễ. Cô nhú nhú mày nói rằng "Nhân duyên trời định", còn anh nhướn mày nói "Cái gì mà trời định, tất cả đều do con người." Cô nguỷ đầu đi trong khi anh thì thầm: "Anh gặp em từ rất lâu trước buổi lễ cầu an hôm ấy." - "Ở đâu?" - "Trong giấc mơ của anh." Rồi anh phá lên cười khi thấy cái lườm dài con mắt của cô, tiếng cười từ chất giọng trầm mà dày khiến Lê Hiền ghen tị tới mức nghiêng răng nghiêng lợi của anh, quanh quẩn vướng vít trái tim cô.

Hai người có rất nhiều điểm khác nhau về tính cách cũng như lối sống. Anh không điềm tĩnh như vẻ bề ngoài của mình, mà luôn sống sôi nổi, hưởng thụ. Ngoài giờ làm việc anh còn dành thời gian để chơi thể thao, gặp gỡ bạn bè, giải trí, hoặc đôi khi ở nhà một mình mà không cần có cô. Anh hoàn toàn độc lập. Còn cô thì thích những gì nhẹ nhàng trong cuộc sống, thích đi chùa, thích nghe những bản nhạc hoà tấu, thích chơi đàn mỗi khi buồn, thích ngồi lì trên chiếc ghế ngoài hiên nhà đọc sách cả buổi liền. Cô thì thích tĩnh lặng. Còn anh ham cuộc sống sôi động. Những nơi anh đến thì cô không muốn đến, còn những chỗ cô muốn đi thì anh chẳng hứng thú đi. Hai người vì thế mà dần xa nhau.

Những năm sau đó, cô thường xuyên nhìn thấy anh trên tivi, hoặc trên trang đầu của thời báo kinh tế. Vẫn phong thái trầm tĩnh ấy, vẫn khuôn mặt ung dung với khoé môi như cười ấy. Anh rất nổi tiếng, rất thành công.

Mỗi lần anh xuất hiện luôn kèm theo những dự án lớn, công trình lớn. Đôi khi cũng có tin bài về cuộc sống cá nhân của anh, đi kèm theo đó là hình ảnh của những người phụ nữ xinh đẹp, họ khoác tay anh, mỉm cười rạng ngời, còn anh hơi nghiêng người nhìn họ, đôi mắt đen mà sâu ấy hẳn là đang chứa đầy sự yêu chiều. Còn có cả tin anh nói rằng đã có bạn gái. Cả công danh sự nghiệp và cuộc sống cá nhân của anh đều mỹ mãn như ý, quả là một doanh nhân thành đạt. Nhưng sao cô lại cảm thấy, đôi mắt anh tựa như nằm nào bên hồ nước, xa xăm mà cô độc.

Kết thúc buổi biểu diễn tại nhà hát, cô đeo đàn lên vai từ cổng sau đi ra gara nhằm tránh những người hâm mộ. Năm nào mỗi lần về đây biểu diễn, cũng có không ít người chờ tặng hoa và chờ được cô ký tên. Nhưng hôm nay cô cảm thấy mệt quá, thấy rã rời quá. Những năm qua cô đã đi rất nhiều, cũng biểu diễn rất nhiều. Cùng với sự thành công, tên tuổi của cô cũng gắn liền với những bản nhạc trữ tình u buồn ấy. Lê Hiền nói chúng như tâm sự trong lòng cô, mỗi lần kéo dây đàn, chúng tuôn ra từ những nức nở không thành lời, từ chính trái tim cô đơn lạc lõng. Lê Hiền luôn nói nếu không quên được, thì hãy nhắm mắt lại đừng nhìn. Cô không quên được anh, cũng không thể lại gần được anh, lại không thể không nhìn, đành chỉ còn cách đứng nhìn từ xa xa. Nhưng nhìn nhiều, cô phát hiện ra, đôi mắt mình cũng trở nên mỏi mệt.

Nhạc trưởng gọi điện thoại tới lúc cô đang ngồi thư trên ghế sofa nhìn chăm chăm vào màn hình tivi không

bật tiếng. Đêm mai sẽ là đêm cuối cùng cô biểu diễn ở đây, ông ngỏ ý muốn mời cô tham dự tuần hoà nhạc cùng dàn nhạc của ông, sau đó cả đoàn sẽ đến Áo theo lời mời. Đôi mắt cô đăm đăm nhìn pho tượng Phật bằng ngọc thạch dựng ở kệ tivi, pho tượng anh mua về tặng cho cô nhân chuyến đi công tác ở Ấn Độ. Đầu cô ong ong, kí ức tràn ra như nước vỡ bờ, về hồ nước năm đó, gốc cây hòe nơi anh nhìn cô lần đầu tiên, và nụ hôn ngay lần đầu hẹn hò. Có lẽ bởi vì lúc đó hai người còn quá trẻ và ai cũng khư khư giữ lấy cái tôi cá nhân của mình, hành động vì sự ngẫu hứng nhiều quá. Thế nên những bất đồng càng ngày càng lộ rõ, và không ai tìm cách xoá nó đi. Cô nhớ về lần cuối cùng tới văn phòng làm việc của anh vào một chiều mùa thu đầy gió, anh với ánh mắt dịu dàng và kiên nhẫn, đang vỗ về một người con gái xinh đẹp, cô gái với mái tóc dài và xoăn gợn sóng màu nâu, không như cô, luôn luôn để một mái tóc thẳng cùng với tông màu đen đơn điệu, khuôn mặt cô ấy xinh đẹp và gợi cảm. Cô nhớ như in khuôn mặt anh lúc nhìn cô gái với vẻ nhẫn nại dịu dàng, và anh nhíu mày đầy bức bối khi thấy cánh cửa phòng bị đẩy ra một cách bất ngờ. Anh nói, “Có lẽ chúng ta cần có không gian riêng.”

Đầu cô càng ngày càng nặng. Nước mắt cũng đã nhạt nhoà. Cô cố gắng trấn tĩnh nói lời khước từ với nhạc trưởng. Có lẽ Lê Hiên nói đúng, nếu không quên được, thì hãy nhắm mắt lại.

Hôm nay cô vừa vào phòng hoá trang Lê Hiên lại bê ra

bó hoa lớn. Bó hoa hôm nay còn lớn hơn hôm qua, lớn tới mức che hết cả người Lê Hiên. Kể từ những buổi biểu diễn trong hai năm trở lại đây, cô thường xuyên nhận được không ít hoa, nhưng luôn luôn có một bó hoa lớn hơn bình thường như thế này, khiến mọi người rất hiếu kỳ muốn biết ai là chủ nhân của nó. Ban đầu cô cũng tò mò, nhưng sau không tìm ra danh thiếp nào đi kèm, hỏi cũng không biết ai đưa tới, thế nên dần dà cô cũng thôi không thắc mắc nữa, chấp nhận đó là của một người hâm mộ ưa thích sự đặc biệt. Lê Hiên thì hào hứng vẽ nên một câu chuyện tình lãng mạn tự biên tự diễn được bắt đầu bằng việc chàng trai hâm mộ tiếng đàn của cô gái, tặng hoa làm quen rồi tán tỉnh người đẹp, sau đó hai người yêu nhau, xứng lứa vừa đôi. Còn cô chỉ mỉm cười trong khi mọi người bắt đầu chế nhạo Lê Hiên, biết đâu "chàng trai" trong câu chuyện ấy lại là một ông bụng phệ với cái đầu hói và cao một mét sáu mươi, thấp hơn hẳn An Lạc một cái đầu. Lê Hiên phản đối âm ỉ, gào rú lên rằng mọi người làm trong ngành nghệ thuật mà tại sao chẳng có chút tế bào lãng mạn nào hết. Cả phòng loạn lên trong tiếng nói cười. Còn cô thì nhìn chăm chăm bó hoa, thầm nghĩ, hôm nay là buổi biểu diễn cuối cùng, hết hôm nay, sẽ lại hết đưa hoa mà thôi.

Lúc đi ra gara lấy xe như mọi lần, khi bước tới cạnh xe mình, cô nhìn thấy anh.

Anh đứng tựa vào bên chiếc xe trắng của cô, bộ comple màu đen nổi bật trên nền trắng, vẫn dáng vẻ cao ráo điềm tĩnh đó. Một bó hoa lớn đặt trên mui xe. Chỉ

thoáng nhìn, cô lập tức đã hiểu. Những bó hoa đó là của anh. Anh luôn biết cô dừng chân ở đâu, luôn biết cô biểu diễn ở đâu, luôn biết cô sống như thế nào. Đầu óc cô quay cuồng lên.

Lê Hiền luôn nói, sao cuộc đời của cậu chẳng được như cái tên, An Lạc, An Lạc, không hề An Lạc một chút nào hết. Cô mỉm cười. Khi mẹ đặt tên đó cho cô, hẳn mẹ đặt nhiều hi vọng gửi gắm vào trong cái tên đó, cầu mong cô có một cuộc đời an bình và vui vẻ. Cô không thể cứ mãi đau đáu trong lòng một nỗi buồn, phải cố gắng dứt bỏ nó, ít ra là cố gắng để hoàn thành ước nguyện của mẹ.

Sau buổi tối hôm đó, anh tìm gặp cô thường xuyên hơn. Nhưng cô luôn luôn cự tuyệt. Cứ mỗi lần nghĩ tới khoảng thời gian sống chênh vênh khổ sở sau khi chia tay anh đó, nghĩ tới anh biết tất cả mọi việc cô làm, tất cả những nơi cô đi qua, mà anh lựa chọn không tham gia cùng cô, không bước vào cuộc sống của cô, tim cô lại đau nhói. Có lẽ, bởi vì quá yêu nên quá mức chấp nhất. Cô nghĩ, có thể khi đó anh đã hết yêu mình rồi, đã không còn xem cô như người quan trọng của anh nữa, mà thực ra, anh có lúc nào xem cô như người quan trọng của mình hay không, cô cũng không biết nữa. Cô luôn cô độc, nên rất muốn có một mái ấm gia đình. Yêu để kết hôn, đó là tiêu chí và là mục đích khi quen anh. Nhưng anh thì khác. Cô xem anh là người quan trọng nhất, là tất cả trong cuộc sống của mình. Nhưng anh thì khác. Cô yêu anh bằng cả

trái tim, luôn đặt anh lên trên hết trọng mọi sự chọn lựa. Và anh, cũng khác cô.

Lê Hiền rì rầm nói liên miên rằng cả hai người các cậu đều là những kẻ cứng đầu cứng cổ. Một kẻ im ỉm mà lì lợm không thèm nghe lời giải thích từ anh ấy đã bỏ chạy đi mấy năm như cậu, lại thêm một kẻ kiêu ngạo chưa bao giờ năn nỉ quy lụy phụ nữ như anh, gặp nhau, không húc nhau sút đầu mẻ trán mới là lạ. Cô lơ đãng nghe Lê Hiền nói, cái gì mà cô gái đó chỉ là em họ, bởi vì giận dỗi với bạn trai là bạn của anh, nên mới đến tìm anh tố khổ, trùng hợp bị cô gặp phải. Cái gì mà những người phụ nữ trên báo kia chẳng có ai là bạn gái anh hết, nếu cậu để ý kĩ thì sẽ thấy anh ấy chẳng nắm tay ai cả, toàn họ tự xán đến gần anh ấy đấy chứ. Còn nữa, An Lạc, anh ấy đã từng có lần trả lời phỏng vấn cậu nhớ không, bảo rằng đã có bạn gái rồi, cô ấy giờ chưa thích ở gần tôi, bao giờ cô ấy đi mới chân rồi, tôi sẽ lại đưa cô ấy trở về bên cạnh mình, cậu có nhớ không?

Lê Hiền khẽ huých tay chạm vào cô, hất cằm về phía cửa. Cô ngẩng lên nhìn, anh đứng ở đó, đôi mắt đăm đăm nhìn về hướng này. Xa quá, cô không thấy rõ, có thể vì những cảm xúc đang dâng lên thành nước trong hốc mắt, cũng có thể vì mắt cô cận thị đấy thôi.

Cô biết Lê Hiền đã đứng lên rời đi để nhường chỗ lại cho anh. Cô cũng biết anh đang nhìn mình không rời mắt. Cô lại càng biết anh đang đổi ly sữa đã nguội ngắt của cô thành một ly sữa khác, nóng hơn. Anh lần tìm bàn tay cô,

siết chặt. Cô giãy ra, nhưng không thể cự quật được. Không muốn đối diện với đôi mắt đầy vẻ khổ sở của anh, cô chăm chăm nhìn ra ánh nắng ngoài cửa sổ, bóng nắng rọi kẽ lá trên tàng cây in thành những vết tròn tròn như những trái bóng tennis, nhảy nhót. Hình như dạo gần đây không thấy tin anh đi chơi bóng nữa, lần đọc được tin về anh cách đây bao lâu rồi nhỉ, năm tháng, hay sáu tháng? Cô chợt bật cười khe khẽ, đã nhắc rằng sẽ quên, vậy mà sao lại cứ khư khư cố nhớ như vậy. Sợi tóc cô xoã ra phía trước ngực theo cái bật cười của cô, cả sợi tóc, cũng phờ phạc như tâm hồn chủ nhân của nó.

Bàn tay ấm của anh siết chặt lại bàn tay lạnh lẽo của cô, giọng nói đầy vẻ ần ần đến lạ thường:

“Em, nhìn anh đi.”

“Không.”

“Xin em, nhìn anh đi.”

“... ”

“Em, hãy cho anh vào không gian riêng của em nhé? Có được không em?”

“... ”

“... ”

“VẬY anh hãy nói cho em biết, anh gặp em lần đầu tiên là khi nào?”. Cô ngoái đầu lại nhìn anh hỏi.

Đôi mắt anh đầy dịu dàng và tha thiết.

“Ở trong giấc mơ của anh.”

Mắt thấy đôi mắt giận dữ và thân hình dợm đứng lên bỏ đi của cô, anh hoảng hốt ôm chặt lấy, nói thật vội:

“Trước buổi lễ cầu an năm ấy, tình cờ biết em sẽ ở đó nên anh mới tìm cách đến.. để gặp em. Từng nhìn thấy em chơi đàn nhiều lần, và lần nào đêm về anh cũng nằm mơ. Anh nói thật, anh đã gặp em, ở trong giấc mơ anh.”

Không thấy cô trả lời, anh nâng cằm cô lên, khẩn khoản nói thêm lần nữa:

“Hãy cho anh vào không gian riêng của em nhé, có được không?”

Và lần này, cô không còn lờm anh nữa.

Giấc mộng nửa đời

Tác giả: Ảnh Chiêu

Chương 1

Trăng sáng, hoa du đồng (1) rơi.

Cô nhào lên bệ cửa sổ, nhìn những cánh hoa trắng uồn lượn trong gió rồi đáp xuống mặt hồ.

Phong cảnh có chút cô đơn. Giống như một đứa trẻ, cô kiểng mũi chân nhìn ra ngoài, bầu trời tối mịt chỉ thấy vài cây me đất khô khốc.

Rầm...

Tiếng cửa phòng khách vang lên, cô nhảy bật dậy, lập cập chạy xuống lầu dưới.

Anh đang khép lại cánh cửa đen, cúi đầu, không thấy rõ biểu hiện trên mặt. Cô nhìn chiếc đồng hồ cổ treo ở góc tường, đã hơn 3 giờ sáng.

“Không phải đã gọi điện nói cô không cần chờ cửa sao?” Anh ngẩng đầu thấy hình dáng gầy yếu trước mắt, hơi hơi nhú mày.

“Khi về nhà thấy vẫn còn sáng đèn, trong lòng sẽ cảm thấy dễ chịu hơn một chút.” Cô thản nhiên cười, bước đến, giúp anh cởi áo khoác.

“Ờ.” Anh hừ một tiếng, nhắm mắt lại lẳng lặng tựa vào sofa: “Lấy cho tôi một cốc trà”

Cô cất quần áo rồi rót một cốc nước lọc đến.

“Đã tắm rồi?” Cô ngồi bên cạnh, lẳng lẽ cười: “Hôm nay không thấy mùi nước hoa nhức mũi kia nữa.”

“Là cô không biết thưởng thức nước hoa cao cấp.” Anh uống một ngụm nước, lập tức sắc mặt trầm xuống “Tại sao không phải trà? Tôi nói tôi muốn uống trà!”

“Đã muộn rồi, đừng uống trà, cậu uống tạm chút nước cho đỡ khát.” Cô thành thật xin lỗi.

“Cô dựa vào đâu mà đòi quản tôi?!” Anh cười lạnh hất chén nước đi “Đồ đê tiện!”

Nước đổ hết ra ngoài, vài vệt nước trên tấm thảm đen dần dần lan ra.

Cô hạ mắt, khẽ thở dài, cuối cùng vẫn xoay người đi rót một chén trà mới.

“Lần sau đừng về muộn như vậy, cha sẽ rất giận. Cậu

cũng đã lớn, nên suy nghĩ cho tương lai của mình.” Cô nhìn anh uống trà, không nhìn được, lên tiếng: “Vị trí người thừa kế Thích thị...”

“Có muốn không?”

Anh mĩa mai liếc mắt nhìn cô một cái, trào phúng nói: “Thật đáng tiếc, cô chỉ là Thích tiểu thư hờ, giữa đường vào ở nhờ, ngay cả chút học vấn cũng không có! Là sự sỉ nhục của cái nhà này! Đồ bỏ đi!”

Mặt cô trắng bệch, im lặng không trả lời lại.

Thấy vậy anh cũng hài lòng đứng dậy, cầm cốc bước lên nhà.

“Mạc Sinh!”

Cô gọi anh lại, giọng hơi run run: “Bốn ngày nữa... Nhớ nhà về sớm một chút”

Lửa giận trào lên, anh quay đầu lại định mắng thì nghe thấy cô nói tiếp:

“Bốn ngày nữa, tôi sẽ kết hôn.”

Giọng cô nhẹ nhàng, nụ cười tràn ngập hạnh phúc, sự dịu dàng lan tỏa trong căn phòng lớn trống trải.

‘Bộp!’ Cốc nước trong tay trơn tuột, rơi xuống đất, vỡ tan.

Đêm đầu hạ, vừa đúng lúc hoa du đồng ngoài cửa sổ nở rộ như gấm, hương trà thanh khiết giản dị tràn ngập trong phòng.

Thế giới như thế này, phảng phất tựa một như một giấc mộng, giấc mộng phải cố hết sức mới có thể tỉnh lại, một giấc mộng nửa cuộc đời.

Chương 2

Chân Đồng được đưa đến nhà họ Thích năm sáu tuổi.

Cô là con nuôi của ông Thích, vì cha mẹ cô chết trong một tai nạn xây dựng của Thích thị, dưới sức ép của dư luận, buộc phải đem cô về nhà.

Lúc đó Thích Mạc Sinh lên năm tuổi, rất đáng yêu, có vẻ như là một cậu ấm được nuông chiều từ bé, bình thường cũng không có nhiều bạn bè cùng lứa, chỉ có Chân Đồng để chơi cùng nên rất thân thiện.

“Chân Đồng? ‘Đồng’ trong ‘hoa du đồng’?” Mạc Sinh mới biết chữ, tò mò hỏi cô.

“Đúng, ‘đồng’ trong ‘hoa du đồng’.” Chân Đồng cười trả lời.

Sau đó cô sống trong nhà họ Thích với thân phận con gái nuôi, từ người già đến người giúp việc đối xử với cô cũng không quá tệ, khá bình thường.

Mạc Sinh cũng thường thường tìm cô, còn nhờ người gieo mảy hạt cây du đồng trước cửa sổ.

“Chị Đồng” Cậu cười gọi cô: “Em muốn nhìn nó lớn lên, cao lên, sau này sẽ nở hoa trước cửa sổ của chị.”

Cô cảm thấy rất vui, cũng rất xúc động, tâm hồn trẻ thơ luôn ngây thơ nhất, trắng như tuyết không tì vết.

Lúc nhỏ, cô sống trong những ngày tháng êm đềm, không phải lo cơm ăn áo mặc. Lớn lên đi học, Mạc Sinh học trong trường điểm cho con nhà giàu, còn cô chỉ học ở một trường nữ sinh bình thường.

Mạc Sinh vì vậy mà giận dữ cha mẹ, không thềm nói chuyện với bọn họ 2 tuần liền.

Nhưng Chân Đồng cũng đã hết buồn phiền, còn chưa nói, chính cô cũng không nên có những yêu cầu xa vời. Muốn sống sót ở nhà họ Thích, chỉ còn cách phải an phận.

Mạc Sinh lặng lẽ tìm cô, hỏi cô có giận không, cô chỉ mỉm cười lắc đầu.

Không phải không giận, cô biết, những người này là hung thủ gián tiếp hại chết cha mẹ cô. Nhưng hiện tại, phải phụ thuộc vào họ, có thù hận sâu đến đâu cũng phải giấu trong lòng.

Nhưng Chân Đồng chỉ là một cô gái bình thường, sống sót, luôn luôn là quan trọng nhất.

Mạc Sinh thấy cô càng ngày càng phiền muội nên thường tìm cô cùng đến đồng cỏ chơi.

Cậu dùng khăn tay bịt mắt cô, cho cô ngửi hương hoa rồi bảo cô đoán xem là hoa gì.

“Cúc đại, hoa chuông, bồ công anh...” Vì từ nhỏ lớn lên ở nơi thôn dã, cô luôn đoán đúng.

Mạc Sinh cười ha ha, lộ ra hàm răng trắng bóng, nụ cười càng thêm rạng rỡ: “Chị Đồng, còn có cái gì có thể làm khó chị vậy?”

Cô thấy Mạc Sinh vui vẻ như vậy, phiền muội trong lòng cũng biến mất.

Khi hai người dần lớn lên, cô bắt đầu cảm thấy cậu thiếu niên Mạc Sinh có chút gì đó giống như một công tử phong lưu. Điện thoại gọi đến thường có vài cô gái nhỏ nhẹ, tế nhị, hỏi: “Thích Mạc Sinh có ở nhà không? Hôm nay mình hẹn cậu ấy đến thư viện” Hoặc là “Cậu ấy đã

mời tôi đi xem bóng, sao bây giờ vẫn chưa tới?”

Cô man mác buồn vì Mạc Sinh không phải chỉ quan tâm đến một mình cô. Nhưng hơn ai hết, cô biết mình không có quyền can thiệp, vậy nên cô chỉ chuyển lại đầy đủ mỗi lời nhắn đến cho Mạc Sinh với một nụ cười bình tĩnh.

Sau này Mạc Sinh bắt đầu mang theo mùi rượu nồng nặc trở về nhà, thời gian về cũng càng ngày càng muộn, kết quả học tập cũng càng ngày càng kém, ông Thích thường giận dữ đánh chửi: “Thằng nhóc này toàn học cái xấu, càng ngày càng sa đọa!”

Mạc Sinh bị đánh luôn đến tìm cô bôi thuốc, một bên cô rửa vết thương, một bên nước mắt ướt đầm.

“Chị khóc gì vậy?!” Mạc Sinh hoảng hốt, lấy tay lau nước mắt cho cô “Có phải đánh vào người chị không!”

“Tôi giận cậu không biết quý trọng bản thân mình!” Mắt mũi cô đỏ ửng, nói “Nếu bị thương thật thì sao?”

“Cha sẽ không làm thế với tôi.” Anh cười đặc ý, vô tâm nói “Tôi là con ruột của ông mà!”

Vừa dứt lời, hai người lập tức đều ngơ ngẩn cả người.

“... Vậy cậu cũng phải cẩn thận một chút.” Chân Đồng cuối cùng đành cười trừ “Ít bị đánh đi thì tốt hơn.”

Giọng nói khế khàng, cứng ngắt giống như sắc mặt cô, Mạc Sinh nhìn cô một chút rồi cầm lọ thuốc, ảo não đi ra.

Ngày hôm sau cô bắt đầu chờ cửa đợi Mạc Sinh vì cô thấy đây là cách tốt nhất để cậu không bị đánh... trong lúc ấy, với hai người họ, những lời giải thích cũng chỉ là vô dụng.

Hôm ấy là ngày cuối tuần, Mạc Sinh về càng muộn, cô dựa vào ghế sofa đợi không biết bao lâu, cuối cùng lim dim ngủ. Khi tỉnh dậy đã là 4 giờ sáng, Mạc Sinh đang ngồi trên chiếc ghế đối diện, lặng lẽ nhìn cô.

“Về rồi?” Cô mơ mơ màng màng đứng lên: “Tại sao không bảo tôi?”

“Ai bảo chị chờ cửa?” Mạc Sinh phục hồi lại tinh thần, dường như có chút tức giận: “Chẳng lẽ không thấy về thì không biết tự đi ngủ?”

Cô thản nhiên cười, vắn vắn sống lưng mệt mỏi, thông thả bước đến sau lưng anh, đưa tay khoác vai, nhẹ giọng nói: “Tôi sợ cậu còn hiếu lắm mà.”

Lưng Mạc Sinh cứng lại, cơ bắp rần như đá.

“Tôi đi ngủ!” Anh bỗng đứng lên, hai má hơi hơi hồng vội vàng chạy lên lầu.

Chân Đồng vẫn đứng ở đó, nhìn bóng dáng của cậu thiếu niên phía xa. Bàn tay mảnh khảnh của cô vẫn bắt động giữa không trung.

Mùa hè năm ấy, cây du đồng đã vươn cao, những chạc cây lớn nghiêng nghiêng bên cửa sổ, hoa nở vào giữa đêm, trắng như tuyết hương ngọt ngào như mật.

Chương 3

Đêm trước ngày Chân Đồng tròn mười tám tuổi, nhà họ Thích xảy ra chuyện lớn... ông Thích ngã bệnh.

Bác sĩ thông báo rằng, có lẽ, ông không qua được mùa đông này, người của nhà họ Thích nên lo chuyện hậu sự trước. Mọi người nghe xong đều khóc lóc âm ỉ, loạn thành một đoàn, chỉ có ông Thích vẫn từ tốn không hề vội vã, chỉ nói muốn lập lại di chúc. Di chúc sửa xong, luật sư tuyên bố, sau khi lão tiên sinh qua đời, Chân Đồng qua hai mươi tuổi sẽ được hưởng một phần năm tài sản của Thích thị.

Tất cả ngây người, không hiểu tại sao lão tiên sinh bỗng nhiên lại yêu quý cô gái bình thường này. Bà Thích lại nổi trận lôi đình, khẳng định Chân Đồng giở thủ đoạn không bình thường, thế thốt sẽ náo loạn một trận long trời lở đất.

Chân Đồng không có chỗ để trốn, đành ngậm miệng

làm thính, chỉ có mình Mạc Sinh luôn ở bên cạnh, nhìn cô kiên định nói: "Dù có chuyện gì xảy ra, tôi đều tin tưởng chị."

Chân Đồng nước mắt rưng rưng.

Vài ngày sau, Thích lão mở cuộc họp gia tộc, tuyên bố câu trả lời trước mặt mọi người... vốn Chân Đồng là con gái riêng của ông, thuở nhỏ gửi nhà khác nuôi nấng.

Tuy đó chỉ là câu chuyện cũ nhưng cũng đủ khiến người khác giật mình, bà Thích khóc lóc một hồi, gần như ngất xỉu, náo loạn đòi thắt cổ tự vẫn. Chân Đồng hoảng sợ nhìn về phía Mạc Sinh... mặt anh tối sầm, lồng ngực như chứa cả nghìn cân thuốc nổ.

Cô cũng hiểu ẩn ý trong đáy mắt anh... trăm hận không bằng thù nhà, cô và anh, sau này, như người không quen biết.

Thì ra lời hứa của tuổi trẻ mong manh như vậy, không chịu nổi một cú đánh, dù là nắm tay nhau cùng lớn lên từ nhỏ nhưng vĩnh viễn cũng không thay đổi được mối quan hệ huyết thống chí thân.

Sau ngày hôm ấy, cô không còn là chị Đồng của Mạc Sinh, mà là tiểu thư danh không chính ngôn không thuận của nhà họ Thích, tiền đồ khó lường.

Một tháng sau ông Thích qua đời, cuộc sống không khác gì địa ngục của Chân Đồng bắt đầu.

Bà Thích ghét cô, cô biết rõ; nhưng Mạc Sinh cũng thay đổi, cũng làm nhục cô, thường mắng cô là đồ đệ tiện, đồ tạp chủng, còn thích sai cô làm việc, coi nỗi khổ của cô là niềm sung sướng nhất trên đời.

Cô rót nước cho anh, anh hất chén; cô gấp thức ăn cho anh, anh ném vào mặt cô.

Quá đáng nhất là lần anh uống say, chạy đến phòng cô làm loạn, gào thét muốn cô cút khỏi Thích gia... vì cô là khắc tinh trời sinh, đã khắc chết cha mẹ nuôi, giờ lại chạy tới khắc chết cha anh.

Nhục nhã đến cực điểm còn khó chịu hơn so với tra tấn thân thể. Lần này, cô không nhịn được nữa, đóng gói hành lí đơn giản, dứt khoát dời khỏi nhà họ Thích đã sống hơn mười hay năm nay.

Ngày cô đi, hoa du đồng vừa nở đã tàn, trong sân chỉ còn lại bóng cây xanh mát.

Chân Đồng thấy như vậy cũng rất tốt, dù sao hoa du đồng cũng không thuộc về nơi này, những ngày rực rỡ đó, giữ lại làm kỉ niệm cũng đủ rồi.

Vì tạm thời chưa thể lấy được tài sản, không thể tiếp

tục học đại học nên cô đành làm thêm ở một cửa hàng bán hoa.

Đôi khi, ngửi đủ loại hoa cô lại nhớ về thời thơ ấu với hai đứa trẻ chơi đùa ở nơi thôn dã, cô bé luôn đa sầu đa cảm, cậu bé luôn thản nhiên mỉm cười.

Cô biết mình không giận Mạc Sinh, mà cũng không hề muốn giận anh.

Mạc Sinh là một giấc mộng thuở ấu thơ của cô, còn bây giờ, cô đã tỉnh mộng.

Một năm lặng lẽ trôi qua, Chân Đồng đã mười chín tuổi.

Năm đó, thường có một cậu thanh niên trẻ cứ ba ngày một lần lại đến cửa hàng bán hoa. Bà chủ thường trêu hấn chỉ đến xem người chứ không xem hoa làm Chân Đồng xấu hổ, đỏ bừng mặt. Sau đó bà chủ nói với cô, cậu thanh niên kia tên là Từ Văn Định, một kỹ sư trẻ rất có tương lai, khuyên cô nên nắm chắc cơ hội này.

“Một cô gái thường mơ ước gặp được người chồng đẹp trai, giàu có, nhưng trong một cuộc hôn nhân thực sự cần sự trung thực và niềm tin, tiền không cần có quá nhiều, có nhiều chỉ trở thành có hại.”

Chân Đồng thấy những lời này rất đúng, hơn nữa với

Từ Văn Định, không phải cô không có ấn tượng tốt, cứ ồm ờ như vậy cuối cùng cũng trở thành bạn gái của anh.

Cô thích một cuộc sống bình thản, tựa vào lòng Văn Định, cô thấy rất đổi bình yên.

Mùa hè năm ấy, cô có những giấc mơ không mộng mị cho tới tận hừng đông.

Chương 4

Tháng 4 năm sau, Chân Đồng tròn hai mươi tuổi, một mình đến nhà họ Thích nhận di sản thừa kế.

Cô không nhận cổ phiếu và trái phiếu, chỉ gửi toàn bộ tiền mặt vào ngân hàng, tổng giá trị không bằng một phần ba tài sản ban đầu. Luật sư cũng tiếc thay cho cô, cô mỉm cười giải thích rằng, không phải mình thanh cao, chỉ là không muốn có quan hệ giao dịch gì nữa với nhà họ Thích mà thôi.

Trước khi đi, luật sư thở dài nói, nếu Thích công tử cũng bình thường như lúc còn nhỏ thì thật tốt.

Tim cô hẫng mất một nhịp, dừng bước hỏi lại kỹ mới biết, sau khi cô đi, tính tình Mặc Sinh ngày càng xấu, suốt ngày ăn chơi đàn đúm, cuộc sống ngày càng trụy lạc, thối nát, chẳng ai trong nhà bảo ban được anh.

Mạc Sinh vốn không phải như vậy, cô biết, tâm hồn Mạc Sinh không xấu, chỉ có lẽ là do chuyện bất ngờ của gia đình mà thôi, Cô rất muốn đi gặp Mạc Sinh nhưng nghĩ đến bà Thích đang nằm trên giường bệnh, cuối cùng vẫn dừng chân.

Đến trước vườn, cô im lặng thong thả bước xuống lầu, nhìn mấy cây du đồng... dường như cả khuôn viên nhà họ Thích chỉ có chúng không bị ảnh hưởng, vẫn vươn cao mạnh mẽ như trước.

Cô vuốt ve thân cây thô ráp, hơi xúc động, lại muốn rơi nước mắt, cô nhớ mình đã từng tựa vào cửa sổ nhìn hoa du đồng, sống những ngày tháng không âu lo, nhớ tới cậu thiếu niên quật cường sau khi bị đánh tới tìm cô bồi thuốc.

Mà nay, tất cả những kỉ niệm xưa đã tan biến trong gió rồi.

Cô dừng lại một chút rồi quay lưng bước đi.

Nhưng cô đã quên không quay đầu nhìn căn phòng cũ cửa mình... nơi đó ở cửa sổ nhỏ quen thuộc có một cậu thanh niên cô đơn đứng dựa vào tường, lẳng lặng nhìn bóng hình cô đang khuất dần.

Rèm cửa sổ trắng tinh bay phấp phật trong gió, giống như những cánh hoa du đồng nở rộ đang rơi, dần dần làm

mờ đi tầm mắt của anh. Nỗi buồn tuyệt vọng kia, có lẽ từ nay về sau không còn ai có thể hiểu được.

Ba năm sau bà Thích qua đời, Thích thị phải đối mặt với những cuộc khủng hoảng lớn, Hội đồng ban giám đốc đều phải đối việc Thích Mạc Sinh tiếp nhận chức vụ. Những luật sư trung thành và tận tâm lén đi tìm Chân Đồng, hy vọng cô có thể ra mặt cứu Mạc Sinh khỏi khó khăn...

Vốn ông Thích đã sớm có dự kiến từ trước, nhắc nhở anh ta tạm thời thay Chân Đồng quản lý, sở hữu cổ phiếu và bất động sản, dùng để đáp ứng khi có chuyện khẩn cấp.

Chân Đồng mềm lòng, không đành lòng nhìn Mạc Sinh như vậy, cuối cùng dùng lợi thế là cổ đông lớn thứ hai để giữ Mạc Sinh lại. Để đôn đốc Mạc Sinh tập trung vào công việc, cô lại chuyển hành lý tới nhà họ Thích.

Mới đầu, Mạc Sinh còn giống như trước phản đối cô, Chân Đồng biết nỗi buồn tang mẹ còn chưa hết nên cũng không so đo. Mạc Sinh về muộn, cô cố ý thức chờ; Mạc Sinh lêu lổng, cô tự ra ngoài tìm người; cho dù Mạc Sinh làm gì cô cũng không tức giận... với cô mà nói, Mạc Sinh đã là người thân duy nhất còn lại trên đời của cô, cô tuyệt đối không thể bỏ cuộc.

Mạc Sinh còn nhỏ chưa hiểu chuyện, chờ cậu trưởng

thành hơn, cô cũng có thể yên tâm rời đi.

Khi tủi thân, cô thường an ủi mình như vậy... chờ Mạc Sinh trưởng thành, chỉ cần anh thực sự trưởng thành.

Cuối cùng, cô tìm thấy Mạc Sinh đang say không còn biết gì, bị người khác giật dây ném thử chất kích thích. Nhìn Mạc Sinh trước mắt ngây ngốc nhìn quanh, cô không chịu được, nước mắt trào ra.

Không quát to, cũng không khóc lóc ầm ĩ, cô chỉ cắn mạnh môi đến bật máu.

Cô thấy mình như vậy không đáng, tại sao phải chuốc phiền toái vào người?

Chân Đồng lập tức xoay người đi về nhà, thu thập hành lí ra khỏi cửa

Quản gia vội vã, một mặt gọi điện thoại tìm người một mặt liều mạng cầu xin cô ở lại.

Cô chỉ lắc đầu, nói: "Là cậu chủ của ông không chịu nghe tôi nói, tôi không thể làm gì được."

Đang giằng co thì Mạc Sinh trở về.

Anh đứng ở cửa, ánh mắt trống rỗng nhìn hành lí trong tay Chân Đồng, ngơ ngác hỏi: "Cô... Phải đi?"

Nước mắt cô lại trào ra, nghẹn ngào trả lời: “Đúng, tôi đã hết hy vọng với cậu, không muốn chịu dày vò thêm nữa!”

Khuôn mặt Mạc Sinh trắng bệch, cắt không còn một giọt máu, như người chết.

Cô tuy không đành lòng, nhưng đành cắn răng cứng rắn quyết định bước ra cửa.

Lúc đi lướt qua Mạc Sinh, cô thấy cả người anh run run, “Bịch” một tiếng, quản gia thất thanh hét lên: “Cậu chủ...”

Cô quay lại, thấy Mạc Sinh đã sụp xuống mặt đất.

Đêm đó cô không đi được, căng mắt chăm sóc người nằm trên giường. Khi Mạc Sinh tỉnh lại không còn giận dữ, giống như một đứa trẻ nín chặt tay cô, cầu xin: “Chị, đừng đi!”

Đã rất lâu, anh chưa từng gọi cô là “Chị”. Mọi giận dữ tan thành mây khói, Chân Đồng vuốt trán anh, nhẹ giọng trả lời: “Được, tôi không đi, chị sẽ mãi mãi ở đây cùng Mạc Sinh.”

Mạc Sinh nhận được lời hứa, yên lòng nằm ngủ.

Từ sau hôm ấy, Mạc Sinh như thay da đổi thịt, nghiêm túc với công việc của gia đình, cũng không còn lạnh lùng vô tình với Chân Đồng nữa, ngược lại còn thường thường quần quít lấy cô, cùng ăn cơm, cùng xem film, rất hòa thuận.

Chân Đồng rất vui.

Chỉ là Mạc Sinh thường bỗng nhiên hỏi cô cùng một câu: "Chị, chị sẽ mãi mãi ở bên cạnh tôi chứ?"

Chân Đồng khanh khách cười, vỗ vỗ mặt anh trả lời: "Tất nhiên, trừ phi cậu rời khỏi tôi trước."

Mạc Sinh nắm chặt lấy tay cô, không trả lời lại.

Lúc Mạc Sinh hai mươi tư tuổi, Chân Đồng quyết định đính hôn với Từ Văn Định vừa đi lưu học trở về.

Khi cô giới thiệu Văn Định cho Mạc Sinh, sắc mặt anh chưa từng khó chịu đến như vậy: "Anh ta không xứng với chị!" Mạc Sinh kích động nói với cô như vậy.

"Tôi đã quen anh ấy sáu năm, cũng hiểu anh ấy là người thích hợp." Chân Đồng cười nhìn anh "Tiền bạc với tôi, không phải điều quan trọng nhất."

Mạc Sinh nghe vậy hung hăng trừng mắt nhìn Từ Văn Định, ánh mắt đầy ác cảm, chán ghét và hận thù.

Văn Định bỗng nhiên không rét mà run.

Sau khi Chân Đồng đánh hôn, thái độ của Mạc Sinh cũng tệ hơn, thường xuyên về nhà trong trạng thái say khướt, người đầy mùi nước hoa. Chân Đồng nghĩ đó chỉ là tuổi trẻ còn bông bột nhưng Văn Định lại thấy hành vi của anh cực kì quái dị, muốn vợ sắp cưới nhanh chóng chuyển ra khỏi nhà họ Thích.

Hôm ấy anh lại về muộn, trên quần áo đầy dấu son một đỏ rực của phụ nữ. Chân Đồng qua dìu anh, tưởng anh sẽ lại cáu gắt, bỗng khoe mắt anh đắm nước.

“Chị!” Anh mơ mơ màng màng ôm lấy cô gọi, giọng nói bi thương “Chị đã nói sẽ không rời khỏi tôi, sao bây giờ lại đổi ý?”

Chân Đồng nghe vậy ngây người, kinh ngạc đứng tại chỗ.

Mùa hoa du đồng nở rộ đã qua, từng cánh rơi xuống giống như hoa tuyết bay. Cô cảm thấy lạnh lẽo như băng, dần dần thấm vào trong xương tủy.

Chương 5

Ngày thứ hai, Chân Đồng đã thu thập xong hành lý, chuyển ra khỏi nhà họ Thích.

Trước khi đi cô để lại một tờ giấy cho Mạc Sinh, nói muốn đi đi lịch cho đỡ buồn, sẽ trở lại sớm thôi; rồi gọi điện cho Văn Định, nói mình và bạn ra ngoại ô du lịch, cũng không để lại địa chỉ liên lạc.

Sau đó cô lặng lẽ đến vùng nông thôn mình đã lớn lên suốt thời thơ ấu, ý xuân nồng đậm, tràn ngập hương thơm hoa cỏ.

Cô nằm trên thảm cỏ xanh, tắm nắng giống như hồi nhỏ.

Gió thổi nhẹ nhàng, ấm áp vuốt ve gương mặt, đưa cô chìm vào giấc mơ.

Thời gian trôi về ngày cô ở trong khu vườn của nhà họ Thích, Mạc Sinh vẫn còn nhỏ, đứng sau cây hoa tử đằng (2) lẳng lặng nhìn cô, trông rất ngây thơ trong sáng. Cô vươn tay muốn ôm cây nhưng nhận ra đó chỉ là ảo ảnh dù có vươn thế nào cũng không thể chạm tới.

“Mạc Sinh! Mạc Sinh!” Cô bật khóc, hoảng hốt.

“Chị, chị sợ sao?” Mạc Sinh chăm chú nhìn cô, bỗng cười rộ lên.

“Sợ, rất sợ!” Cô khóc, mắt đầm nước: “Em đừng biến mất, chị không thể sống không có em!”

Mạc Sinh rất hí hửng, lao vào vòng tay: “Lừa chị thôi! Làm sao em có thể biến mất?”

Sau đó bỗng nhiên hẫng vụt lớn, hai tay ôm chặt lấy cô, cúi đầu nhìn cô quát:: “Không phải chị đã hứa sẽ mãi mãi ở bên cạnh tôi sao?”

Giật mình tỉnh dậy, cô lo lắng mở mắt thấy khóe mi mình đã ướt đầm.

Cô ngồi dậy ngẩn người nhìn thảm cỏ xanh trước mắt.

Không biết cứ như vậy kéo dài bao nhiêu lâu, bỗng có một chiếc khăn nhẹ nhàng che mắt cô.

Tim cô đập mạnh, cất tiếng: “Mạc Sinh?”

Người đó không trả lời, chỉ đưa thứ gì đó ra trước mặt cô.

Cô ngửi một chút, khanh khách cười: “Hoa Phi Yến (3).”

Người kia đổi loại hoa khác.

“Hoa hiên (4).” Cô cười vui vẻ.

Người kia vẫn im lặng không nói gì, đổi cành hoa khác.

“Ồ... Hoa thiên hoàng (5)!” Cô đặt cằm lên đầu gối, nghiêng nghiêng đầu.

Liên tục đoán hơn mười loại hoa, cuối cùng cô đặc ý nghiêng đầu nhìn ra phía khoảng không kia: “Mạc Sinh, cậu mãi mãi sẽ không thẳng được tôi mà!”

Đối phương nghe vậy, càng im lặng đến chết người.

“Mạc Sinh?” Cô hơi ngạc nhiên, giơ tay định kéo khăn bịt mắt.

Nhưng cánh tay đang giơ lên bị chặn lại, có người nghiêng đến, nhẹ nhàng cuốn lấy đôi môi của cô.

Đó là một nụ hôn rất dịu dàng, mềm mại, kéo dài rất lâu, dường như cô thấy được hình bóng mơ hồ của người trước mắt, nước nở thốn thức.

Đây là một giấc mơ, coi như nó chỉ là một giấc mơ thôi!

Cô không phản kháng lại, chỉ im lặng đứng đó, hai mắt nhắm chặt.

Người kia hôn rất lâu, cuối cùng cũng buông cô ra, rời đi.

Tiếng bước chân xa dần, Chân Đồng từ từ cởi chiếc khăn tay.

Ánh mặt trời rực rỡ đến chói mắt, cô hơi giật mình giống như vừa tỉnh lại từ một giấc mơ, thật sự giống như một giấc mơ vậy. Cô khẽ liếm khóe miệng, nước mắt chua sót trào ra.

Ba ngày sau Chân Đồng về thành phố, Văn Định cầu hôn cô, tất nhiên cô nhận lời.

Khi trở lại nhà họ Thích dọn đồ, Mạc Sinh đứng dưới cầu thang lặng lẽ nhìn nàng, không nói một lời câu.

Chân Đồng nhìn anh miễn cưỡng cười nói: "Lần này trở về, chỉ sợ sau này không còn cơ hội gặp lại."

Mạc Sinh lạnh lùng quay người bước đi.

Văn Định bắt đầu chọn ngày kết hôn, Chân Đồng muốn hôn lễ diễn ra càng sớm càng tốt. Tuy Văn Định cảm thấy hơi ngạc nhiên nhưng vẫn đồng ý, lập tức cử hành hôn lễ.

Mạc Sinh vẫn muộn như trước, càng xa lánh Chân Đồng.

Nhưng Chân Đồng không tức giận, vì cô cảm thấy thật ra, trên đời này, Mạc Sinh mới là người đáng thương nhất.

Hôn lễ đã chuẩn bị xong, Văn Định đã hoàn thành hết mọi thủ tục, chỉ chờ Chân Đồng thông báo với mọi người. Cô nói không muốn lấy thân phận con gái nhà họ Thích để kết hôn, cũng không cần mở tiệc lớn chiêu đãi khách khứa.

Đêm đó Mạc Sinh trở về, Chân Đồng tự mình mời anh đến dự.

“Bộp!”

Cốc nước trên tay Mạc Sinh rơi xuống đất, vỡ thành nhiều mảnh, lạnh gai người.

Nhìn hình bóng cô đơn phía xa, Chân Đồng không nhịn được, nhẹ giọng run run nói: “Tha thứ cho tôi, Mạc Sinh!”

Ngày hôn lễ được cử hành, cây du đồng trong vườn nhà họ Thích nở rộ, rực rỡ chưa từng thấy, giống như đám mây bông bồng bênh trắng như tuyết.

Chân Đồng ngồi trước cửa sổ, nhìn hoa rơi đầy trời, trong lòng thoáng chút buồn bã... hai ngày trước Mạc Sinh phải đi công tác, hình như cố tình tránh hôn lễ này.

Vận mệnh trêu ngươi, cô chỉ mong, Mạc Sinh có thể tỉnh táo sớm hơn một chút.

Ngoài cửa có tiếng ồn ào: “Chú rẽ đến đây...”, phù dâu vội vàng chặn trước cửa: “Làm sao có thể dễ dàng cho mấy người đi qua như vậy được...”

Cô quay đầu lại, ngọt ngào nở nụ cười.

Có cánh hoa du đồng vô tình bay vào, trắng noãn như ngọc, trong trẻo như nước mắt, lại âm thầm biến mất.

Cùng lúc đó, chiếc xe thể thao màu bạc đang điên cuồng lao đi trên đường núi quanh co, tay cầm lái nắm chặt đến nỗi gân xanh, chỉ có những đốt ngón tay là trắng bệch.

Chị, hãy chờ tôi!

Chị, đừng cười anh ta!!

Chị, đừng quên lời hứa của mình!!!

Nỗi đau đón đến tê tâm liệt phế rít gào trong lòng, nước mắt bỗng nhiên trào ra, trong suốt.

Thích Mặc Sinh đã điên rồi, anh không cần cố gắng làm gì, không quan tâm đến bất kì chuyện gì, anh chỉ biết, mình nhất định phải ngăn cản hôn lễ này! Nhất định không để Chân Đồng rời khỏi anh!

Kim đồng hồ chạm đến vạch 120 km, anh bực dọc lại

nhấn mạnh thêm chân ga.

Cảnh vật ngoài cửa sổ lướt qua, đôi mắt vẫn tơ máu dần trở nên mơ hồ, tầm mắt mờ mịt, đến khúc cua vòng, anh bỗng rời khỏi tay lái...

“Cạch cạch!”

Bầu trời xám xịt xẹt qua một tia chớp, xe đâm thẳng vào lòng núi, nổ đing tai nhức óc.

Không biết bao lâu sau, máu đỏ tươi chảy tí tách, tràn qua cửa xe gãy méo mó. Cả người Thích Mặc Sinh co rúm, vặn vẹo nhưng anh không sợ hãi cũng không lo lắng. Trong cảnh máu thịt mơ hồ, anh thấy Chân Đồng đang mặc váy cưới mỉm cười, ấm áp dịu dàng.

“Chị, là chị đến đón tôi sao?” Anh thì thào nói, kiệt sức vươn tay với hình bóng trắng mờ kia...

“Ầm!”

Tiếng nổ mạnh vang xa hơn, sấm càn vang trời, kinh tâm động phách, lửa cháy rừng rực, khói bụi mịt mù nhấn chìm cả ngọn núi, tiếng chim thú thảm thiết vang lên xuyên qua cả những tầng mây.

Mọi thứ, cuối cùng cũng chỉ cuốn trôi theo gió.

Lúc này, trong vườn hoa ở một nơi xa rất xa, cô dâu đang mỉm cười ngọt ngào, cánh hoa hồng chúc phúc bay lượn đầy trời, mọi người vui sướng hào hứng chúc mừng.

“Vĩnh kết đồng tâm, trăm năm hạnh phúc...”

(1) Cây du đông (tên Tiếng Anh là Tung-oil tree) hay còn gọi là cây trầu trơn.

(2) Hoa tử đằng

(3) Hoa Phi Yến

(4) Hoa hiên

(5) Hoa thiên hoàng

P1 - Theo đuổi

Lý Hân có chút hưng phấn, không, phải là vô cùng hưng phấn, anh đặt tay lên tay lái, cũng nhin không được mở một chút nhạc trên xe, ngón tay khẽ gõ từng nhịp từng nhịp. Ghế sau đặt một đóa hoa bách hợp, trên cánh hoa trắng nộn yêu kiều vẫn còn vương lại vào giọt sương.

Đêm nay, anh cùng với Khương Thù Thù đi ăn tối.

Nói đến phụ nữ, anh không thiếu, phụ nữ muốn có được anh nhiều không kể siết. Trong công ty cũng có mấy nữ nhân viên xinh đẹp cũng luôn muốn tiếp cận anh, nhưng mà anh chỉ thấy vô cùng chướng mắt.

Anh vẫn một mực không quên được mối tình đầu của anh là Chu Mân.

Chỉ một mái tóc dài bồng bênh, một bộ quần áo trắng giản dị. Lúc ấy nhìn qua đơn thuần đến tầm thường, nhưng Lý Hân vẫn không quên được. Phụ nữ mặc váy trắng để tóc dài không phải là không có, nhưng lại không ai có được khí chất như Chu Mân, vậy nên không thể khiến cho Lý Hân có cảm giác rung động. Cho đến khi Khương Thù Thù xuất hiện trước mắt anh.

Lý Hân còn nhớ rõ lần ấy khi đăng tin tuyển dụng,

phỏng vấn qua vài người nhưng đều không thể chọn được người nào thích hợp. Nhóm người này trình độ không cao, mặt khác chỉ cần vài người ở lại phỏng vấn cũng đủ ứng phó rồi. Lý Hân đứng dậy, muốn ra ngoài hút một điếu thuốc.

Lúc này, Khương Thù Thù đẩy cửa bước vào. Khương Thù Thù không mặc quần áo trắng, trang phục màu xám trông rất quý củ, mái tóc dài cũng kẹp lại gọn gàng, trên mặt còn mang theo một nụ cười, thiếu chút nữa làm cho Lý Hân lóa mắt.

Nếu như không phải vì Khương Thù Thù quá trẻ tuổi thì anh quả thật hoài nghi hai mắt của mình có vấn đề. Khương Thù Thù, thật sự rất giống Chu Môn! Trong khoảnh khắc ấy, trái tim anh cấp tốc nhảy lên, nói không rõ là đang e ngại hay kích động.

Những ngày sau đó, anh bắt đầu kế hoạch tấn công cô.

Khương Thù Thù đối với anh sắc mặt vẫn không hề thay đổi, một mực không chịu đáp ứng lời mời của anh. Nhưng mà ông trời không phụ lòng người, cho đến ngày hôm qua, anh rốt cục đã thành công làm cho mỹ nhân gật đầu, mãnh liệt tấn công một tháng mới có hiệu quả, Lý Hân không khỏi thổn thức. Lý Hân đang nhớ lại từng ly từng tí những chuyện có liên quan đến Khương Thù Thù thì điện thoại di động vang lên. Lý Hân nhíu mày: "Alo!" Anh tỏ ra lơ đãng cùng vài phần không được kiên nhẫn.

“Không được, đêm nay phải đi xã giao, có gì bàn sau.”

“Vâng, biết rồi.”

“Không có việc gì thì cúp máy đây.” Lý Hân cúp điện thoại, phiền chán quăng điện thoại di động ra ghế sau.

Khi bước vào nhà hàng, Lý Hân từ xa đã nhìn thấy Khương Thù Thù xinh đẹp ngồi trong không gian màu xanh âm áp. Khương Thù Thù toàn thân màu trắng, dịu dàng ngồi ở chỗ kia, hình ảnh xinh đẹp ấy khiến cho Lý Hân có chút hoảng hốt. Trong lòng bỗng dưng cảm thấy vô cùng rối rắm, trước kia mỗi khi có hẹn với Chu Mân, cô ấy cũng thường hay tới trước, im lặng ngồi trên ghế chờ anh.

Lý Hân lấy lại tinh thần, lập tức đi về phía trước, dâng lên đóa hoa tươi.

P2 - Trò đùa dai

Lý Hân trước kia vẫn rất phong lưu, nhưng từ khi để ý đến Khương Thù Thù thì trở nên phá lệ an phận.

Mỗi lần hẹn Khương Thù Thù ra ngoài ăn cơm, Lý Hân đều rất nho nhã, một chút cũng không hề giống với lời đồn đãi là một gã phóng đảng. Khương Thù Thù quan sát

vài lần thì cũng yên tâm phần nào, dù sao, cự tuyệt một người trẻ tuổi nhiều tiền lại là một người đàn ông lãng mạn thật sự là một chuyện rất khó khăn.

Rất nhanh, bọn họ phát triển thành quan hệ yêu đương, một chuyện tình bí mật. Có quan hệ yêu đương trong công việc sẽ dẫn đến rất nhiều vấn đề, vì nguyên nhân đó nên ai người bọn họ đều thống nhất không công khai.

Nhưng mà, Khương Thù Thù lại một mực không chịu cùng Lý Hân vượt qua phòng tuyến cuối cùng, cô vẫn kiên trì như vậy, khiến cho trái tim của Lý Hân như bị trăm móng vuốt cào cấu nhưng rồi lại vui mừng trong lòng. Khương Thù Thù là một người phụ nữ quy củ. Bây giờ nghĩ lại, bao nhiêu năm anh sống vô cùng phóng túng, mà một đoạn tình cảm bí mật này lại mang đến cho anh một cảm giác yêu đương vụng trộm vô cùng kích thích và thỏa mãn.

Lý Hân ta ca sớm, anh là tổng giám đốc, thích về khi nào thì về.

Mở cửa, lên xe, anh còn phải chờ ở đây thêm nửa giờ nữa, đợi đến khi Khương Thù Thù tan ca.

Nhưng mà, anh ngẩng đầu lên lại thấy trước cửa kính xe lại có một dòng chữ được viết bằng son môi đỏ chói: "Tôi biết rất rõ bí mật của anh!"

Lý Hân há mồm tự mắng lên: “Ai lại thiếu đạo đức như vậy chứ!”

Anh rút khăn tay lau vài cái, đột nhiên nhớ ra, không đúng! Dòng chữ này ghi ở bên trong, chiếc xe này ngoại trừ anh và Khương Thù Thù thì không có bất kì người nào ngồi vào.

Lý Hân lau tay, khoan đã, anh có cảm giác, cảm thấy có gì đó. Hiện tại còn rất sớm, bãi đỗ xe không một bóng người, chỉ có ngọn đèn trắng xanh u ám chiếu xuống. Tấm kính thủy tinh vẫn chưa lau sạch dấu vết, lộ ra sắc tím xanh quỷ dị.

Khương Thù Thù đứng giờ tan ca, theo thói quen đi về phía chiếc xe của Lý Hân.

“Sáng sớm nay em dùng son môi viết chữ lên cửa sổ xe sao?” Lý Hân lạnh giọng hỏi, “Một chút cũng không buồn cười.”

Khương Thù Thù đang đóng cửa thì dừng lại, cười lạnh nói: “Anh nói bậy bạ gì vậy? Em dùng son môi viết chữ? Anh khi nào thì nhìn thấy em dùng son môi viết chữ?” Lý Hân sửng sốt, đúng là như thế, sắc môi kiêu nộ của Khương Thù Thù gần đây chỉ dùng một chút son bóng là được, chưa bao giờ dùng son môi.

Cô đột nhiên hạ cửa xe: “Đàn ông quả nhiên không thể

tin, em biết anh khẳng định không chỉ có mình em. Khuya hôm trước gọi điện cho anh lại thấy một giọng nữ lạ lắm nhận điện nhưng em vẫn nhìn, chưa từng âm ỉ với anh, thế thì sao? Anh hiện tại lại đi đổ oan cho em sao? Em là một người phụ nữ nhàm chán như vậy sao? Ăn vụng cũng không biết chùi mép, anh không thấy xấu hổ sao?" Khương Thù Thù tức giận nói, bộ ngực no đủ phập phồng. Hung hăng mở cửa xe, Khương Thù Thù cũng không hề quay đầu lại.

Lý Hân lập tức chạy theo: "Thù Thù! Thù Thù, em đừng đi mà, anh không có ý đổ oan cho em!" Lý Hân vội vàng kéo cô trở lại: "Anh thật sự không có làm gì, thực xin lỗi chuyện của em." Lý Hân gần như ăn nói rất khép nép, Khương Thù Thù nhìn qua nhả nhăm lịch sự nhưng tính tình cô lại không hiền chút nào, Lý Hân về sau luôn vui vẻ chịu đựng, nhưng cũng có lúc rất đau đầu, ví dụ như bây giờ.

"Anh thật không có, em phải tìm tưởng anh, chiếc xe này không hề có người phụ nữ thứ hai ngồi vào. Em phải tìm tưởng anh, ta đối với em rất chung thủy, anh còn muốn kết hôn cùng em."

Hai người đều choán váng.

P3 - Quỷ dị

Ngày sau đó, Khương Thù Thù cũng không bỏ đi nữa. Lý Hân đã giải thích rõ ràng, cộng thêm thề thốt rất cực

Khương Thù Thù mới chịu tha thứ. Đương nhiên tin tưởng lời cầu hôn kia đã khiến cho Khương Thù Thù vô cùng xúc động.

Nhưng mà, cuối cùng Khương Thù Thù lại từ chối lời “cầu hôn” của Lý Hân, bởi vì cô cảm thấy hiểu biết của mình về Lý Hân còn quá ít. Lý Hân tuy thất vọng như cũng chỉ biết thở dài một hơi trong lòng.

Việc này mặc dù có chút không giải quyết được nhưng mà Lý Hân cũng không phải không nghĩ tới, lại một lần nữa anh muốn cùng một người phụ nữ kết hôn.

Lý Hân ngồi trên chiếc ghế da dày rộng ở văn phòng, chống cằm suy nghĩ. Đột nhiên, anh giật mình, hần phát hiện bên cạnh bàn có một đóa hoa bách hợp, phía dưới có một tấm thiệp. Hoa rất lạ, Lý Hân cảm thấy có chút kì quái, anh cầm hoa lên, mở tấm thiệp ra: “Tôi biết rõ bí mật của anh, anh còn nhớ rõ chứ?” Dòng chữ đỏ au vô cùng yêu kiều giống như có thể nhỏ ra máu.

Anh nhin không được trong lòng run lên: “Bạch Linh, cô vào đây cho tôi!” Anh cầm điện thoại di động lên, lạnh giọng nói.

“Đóa hoa này ở đâu ra?” Lý Hân không biết giờ phút này thái độ của mình rất âm trầm đáng sợ.

Thư kí Bạch Linh khẩn trương chạy vào: “Giám đốc,

tôi... Buổi sáng hôm nay khi tôi đến làm việc thì có một người phụ nữ nói tôi giao cho anh.” Cô nghĩ rằng đó là một trong những hồng nhan tri kỉ của giám đốc nên cũng không nghi ngờ, trực tiếp để lên bàn làm việc.

“Bộ dáng trông như thế nào?” Lý Hân nhú mào, Bạch Linh không biết người này...

“Tóc rất dài, rất đẹp, mặc một chiếc váy liền trắng như tuyết, khuôn mặt vô cùng thanh tú, tuổi...cũng chừng ba mươi tuổi.” Bạch Linh hồi tưởng lại, nhưng cô phát hiện ra ngoại trừ những điểm này thì cô cũng không nhớ được gì nhiều.

“Cô ta không để lại tên hay nói gì sao?”

“Không có, cô ấy chỉ nhờ tôi đem những vật này giao cho anh, nói anh sẽ biết.” Bạch Linh nghĩ rằng đây chỉ là một trong những tình nhân cũ của anh giờ một ít trò mèo, cần bản không biết rằng Lý Hân cũng không biết.

“Cô ta nói gì cô cũng tin sao? Lần sau nếu có người mang bom tới cô cũng sẽ đặt lên bàn tôi như vậy sao?” Lý Hân nổi trận lôi đình, “Làm việc đâu chỉ cần dùng đến máy tính, thật sự là một chút suy nghĩ cũng không có, nhớ rõ sau này làm việc phải động não! Đi ra ngoài! Nhưng mà lần thì đừng trách tôi không giữ thể diện cho lão Trương.” Lời cảnh cáo của Lý Hân làm cho Bạch Linh thất kinh hồn vía, cô sợ hãi rụt rè lên tiếng rồi lui ra ngoài.

Lý Hân nhìn kĩ tấm thiệp, chữ viết này...nhìn rất quen mắt, nét chữ gầy gò thon nhỏ và yếu ớt, rõ ràng là của Chu Mân!

Chu Mân đã chết nhiều năm như vậy, sao có thể...Mồ hôi lạnh của Lý Hân lập tức rơi xuống, anh đối với chữ viết của Chu Mân rất quen thuộc, anh tuyệt đối sẽ không nhìn nhầm! Thật sự là gặp quỷ mà!

Anh như đang bị ngọn lửa thiêu đốt, theo phản xạ đem tấm thiệp cùng đóa hoa ném xuống đất. Anh hung dữ nhìn chằm chằm vào nó, thật lâu lại không cam lòng nhìn xuống, đem chúng vò nát, cuộn lại ném vào thùng rác.

Cả ngày, Lý Hân đều cảm thấy rất ngớ ngẩn, anh nhớ tới khoảng thời gian ở bên Chu Mân, vừa ngọt ngào lại vừa thống khổ. Bởi vì những kí ức xưa ủa về, anh thậm chí còn không có hứng thú đi nhìn nột Khương Thù Thù.

Chờ không được đến lúc tan ca, Lý Hân phiền lòng nóng nảy, sắc mặt anh không được tốt rời khỏi văn phòng. Khương Thù Thù nhìn thấy anh thì nở nụ cười với anh, nhưng lại bị anh không thèm đếm xỉa đến, sắc mặt cô lập tức so với Lý Hân còn kém hơn.

Anh cần được yên tĩnh một chút.

Nhưng mà...anh dừng bước, khi anh đi đến nơi đỗ xe chuyên dụng, anh thấy được cửa trước xe của mình lại

một lần nữa bị người khác dùng son đỏ viết lên đó. Chữ vẫn như cũ được ghi ở bên trong, từ ngoài xe nhìn vào chỉ thấy dòng chữ hiện ngược, nhưng mà Lý Hân nhận ra đó là dòng chữ "Tôi biết rõ bí mật của anh, anh còn nhớ tôi chứ?"

Chân Lý Hân mềm nhũn, có rất ít người biết rõ anh có hai chiếc xe. Chiếc xe kia là anh dùng để hẹn hò cùng Khương Thù Thù, còn chiếc xe này mới là chiếc xe yêu thích của anh. Chỉ là ngay cả Khương Thù Thù cũng không hề biết và cũng chưa từng ngồi qua. Mà chìa khóa của chiếc xe này vẫn luôn nằm trong túi áo anh, đơn giản chưa từng lấy ra.

Lý Hân hưng hăng nhổ nước miếng sang bên cạnh, động tác này anh đã nhiều năm qua không làm. Hắn nổi giận đùng đùng một đường đi thẳng đến phòng bảo vệ, anh ngược lại đang muốn nhìn xem ai đang đùa giỡn anh, trò đùa này, một chút cũng không buồn cười.

Anh sớm nên làm như vậy!

Bảo an, bảo vệ dưới sự chỉ huy của anh truyền phát đến màn hình giám sát ở bãi đỗ xe hôm nay.

Chiếc xe kia của Lý Hân đậu ở trong góc thuộc phạm vi quản chế. Anh chăm chú nhìn chăm chăm vào màn hình, không bỏ sót một dấu hiệu khả nghi nào.

“Tua nhanh hơn.” Anh nói, bảo an cùng bảo vệ nghe lời tua nhanh hơn, giờ làm việc, rất ít người ra vào, thẳng tắp nhìn chăm chăm vào chỉ lảng phí thời gian. Một bóng màu trắng đột nhiên xuất hiện “Chính là lúc này, dừng lại dừng lại, trở lại năm phút trước.” Lý Hân chỉ vào màn hình

Anh hơi cắn cắn đốt ngón tay cái, nhìn không chớp mắt.

Một người phụ nữ xuất hiện trên màn hình, camera chỉ quay được sau lưng của cô, tóc dài màu đen xổ ra sau, mặc một chiếc váy dài màu trắng, đi không nhanh cũng không chậm.

Lý Hân không hiểu sao thấy vô cùng căng thẳng, anh nhớ tới những thứ buổi sáng mình đã nhận được.

Người phụ nữ mặc váy trắng kia không có lấy xe mà trực tiếp đi về phía chiếc xe của Lý Hân, dừng lại, sau đó xoay người phất phất tay về phía màn hình. Hình như là có một bó hoa, bó hoa bách hợp. Màn ảnh vốn không cao, không thể thấy rõ mặt của đối phương. Lý Hân kinh ngạc, thật giống như đang rình trộm lại bị phát hiện, anh có cảm giác như đang bị theo dõi.

Nhưng mà, sau một khắc, mắt hoa lên, người phụ nữ kia biến mất trên màn hình.

Tất cả mọi người đều đồng thời cảm thấy sống lưng

phát lạnh.

Màn hình một lần nữa được tua nhanh, lần này thẳng đến khi màn hình xuất hiện hình ảnh của Lý Hân thì không có bất kì ai xuất hiện nữa.

Lý Hân nửa ngày không nói gì, “Anh đem các đoạn băng ghi hình sáng nay tất cả mang đến đây cho tôi xem.”

Bảo an cùng bảo vệ khẩn trương, một màn vừa rồi, bọn họ cũng mơ hồ hiểu được có điều quý dị.

Trong đoạn băng, mọi người bắt đầu đến làm việc, Bạch Linh cũng đến rất sớm, nhưng mà rất nhanh có một người phụ nữ đến gần cô, nói với cô gì đó, hơn nữa còn đưa cho cô một bó hoa...

Cô ấy! Lý Hân mở to hai mắt, lúc này ánh sáng rõ ràng hơn trong bãi đỗ xe, đoạn băng ghi hình cũng không mờ như trong bãi đỗ xe, camera cũng cao hơn. Lý Hân nhìn chăm chăm vào màn hình, trong nội tâm không ngừng nói thầm: “Xoay đầu lại, nhanh lên, quay lại.” Đáng tiếc, người phụ nữ kia không làm như anh mong muốn.

Cô xuất hiện không đến ba phút thì lập tức biến mất khỏi phạm vi của camera.

Lý Hân càng xem thì trong lòng càng không thể tin, chuyện gì đang xảy ra vậy chứ?

Trong lòng anh cho rằng hết thảy đều là do người phụ nữ kia giở trò quỷ quái, nhưng mà cô ta sao lại làm thế? Mấy câu kia có có ý gì? Hay chỉ là bắt chước chữ viết của Chu Mân?

Lý Hân táo bạo hung hăng một cước đạp đổ chiếc bàn máy tính, tức giận mà rời đi.

Bảo an, bảo vệ dờ khóc dờ cười mà nhìn theo bóng lưng Lý Hân, lại nhìn đến màn hình máy tính trong nháy mắt rơi xuống, lắc đầu, nhưng mà anh là quản lí, anh cũng là chủ.

P4 - Trở về

Mấy ngày nay, Lý Hân có chút không tập trung tinh thần, nhưng trước mặt Khương Thù Thù thì lại tận lực dấu giếm.

Tâm tư Khương Thù Thù tuy rất sâu sắc nhưng vì Lý Hân tận lực dấu cô nên cô dù có cảm giác được nhưng cũng không vạch trần. Bởi vì Lý Hân đối với cô cũng không có gì khác thường mà luôn đối xử ân cần, che chở cho cô. Khương Thù Thù cảm thấy chỉ cần Lý Hân đối với cô thật lòng thì cô có thể kiên nhẫn chờ anh chủ động thẳng thắn nói ra hết thảy.

Không thể không nói, Lý Hân vì để được Khương Thù Thù tín nhiệm đã cố gắng rất nhiều lần. Không nói đến

lần ấy thốt ra lời cầu hôn, về sau Lý Hân còn mua cả nhẫn, chỉ là Khương Thù Thù vẫn chưa nhận, nhưng dù vậy cô cũng thông qua những thứ này hiểu rõ quyết tâm của anh đối với mình.

“Lý Hân.” Âm thanh trong trẻo của Khương Thù Thù truyền tới, Lý Hân vui vẻ quay đầu lại. Hai người hẹn hò, lần này ngược lại Khương Thù Thù đến muộn. Lý Hân tuy có nóng lòng nhưng ngược lại cảm thấy rất an tâm, cũng không thể để cho phụ nữ chờ được phải không? Như vậy rất mất phong độ.

Nhưng sau một khắc, Lý Hân ngây người.

Khương Thù Thù mặc một bộ váy liền, trắng như tuyết, mái tóc đen dài đến eo theo bước đi của cô nhẹ nhàng đong đưa.

Rất đẹp, đẹp đến nỗi cả người Khương Thù Thù như được bao phủ bởi một luồng sáng trắng. Tất cả những người đàn ông trong nhà hàng không nhìn được quay lại nhìn vài lần.

Lý Hân cảm thấy cả người lạnh cóng từ đáy lòng dâng lên.

Khương Thù Thù vốn rất giống Chu Mân, cách trang điểm như hiện tại lại càng giống đến bảy tám phần.

Lý Hân có chút không được tự nhiên nhìn chằm chằm vào menu trong tay, “Em hôm nay sao lại ăn mặc như thế này?” Khương Thù Thù trang điểm tinh xảo, rất ít khi trông đơn giản như hôm nay, ngay cả khuôn mặt trang điểm cũng rất nhạt, giống như không hề trang điểm qua.

“Một người chị em nói khí chất của em rất thích hợp với chiếc váy này. Anh cảm thấy thế nào? Đẹp không?” Khương Thù Thù cười hỏi, chiếc cổ hiện lên một độ cong vô cùng đẹp mắt.

Lý Hân sờ sờ mũi: “Rất đẹp, em muốn ăn gì?”

“Em muốn ăn...” Còn chưa nói xong thì điện thoại của Lý Hân vang lên. Anh cầm lấy điện thoại trong tay nhìn thoáng qua, cau mày rồi lại dập máy.

Khương Thù Thù uống một hớp nước, tâm tình Lý Hân có chút không ổn.

Sau một khắc, điện thoại lại vang lên, Lý Hân vừa định ngắt điện thoại. Khương Thù Thù chú ý thấy trên màn hình không hiển thị tên người gọi thì nói: “Hay là nhận điện thoại đi, ngộ nhỡ có chuyện gì gấp, chậm trễ thì không hay.”

Lý Hân nghe vậy thì liền đứng dậy nghe điện thoại, vừa nói vừa đi ra ngoài.

Khương Thù Thù lấy điện thoại ra chơi trò chơi.

Sau một lát, Lý Hân về chỗ ngồi.

“Đây là cái gì?” Anh la lên, âm thanh rất cao, thế nên toàn bộ ánh mắt trong nhà hàng đều tập trung vào chiếc bàn của bọn họ.

Khương Thù Thù lại bị dọa cho hoảng sợ, Lý Hân mang một bông hoa bách hợp không có cành là ném lên trên bàn: “Ai đặt nó vào ghế của anh?” Hai bên thái dương của anh nổi lên gân xanh, thanh âm rất cao.

“Em không biết.” Cô có chút uất ức nói, “Mới có hai phút, cũng không có ai đến đây, một bông hoa mà thôi, anh làm gì phản ứng mạnh như vậy?”

Lý Hân ghen lại một chút, cảm thấy rất khó thở, muốn nói gì đó nhưng điện thoại lại một lần nữa vang lên. Anh hung hăng nhấn nút trò chuyện: “Mày rốt cuộc muốn gì, gọi điện thoại đến mấy lần, có thấy phiền không?” Nhưng đầu dây bên kia nửa ngày vẫn không có tiếng trả lời. Lý Hân cầm lấy điện thoại, nhìn dãy số trên đó, nhưng trên màn hình chỉ có một khoảng trống.

“Alô, xin hỏi ai vậy?”

Vẫn không có tiếng trả lời.

“Không nói lời nào thì tôi ngắt điện thoại đây.” Trên đầu Lý Hân đầm mồ hôi.

“Alô, là tôi đây, nhìn thấy hoa của tôi rồi chứ? Tôi đã để lại lời nhắn cho anh, tại sao lại không đi tìm tôi?” Âm thanh khàn khàn đầu dây bên kia truyền tới, mồ hôi trên đầu Lý Hân lập tức chảy xuống thành dòng.

Anh run rẩy ngắt điện thoại, “Thù Thù, chúng ta đi, không ăn ở đây nữa.” Anh kéo Khương Thù Thù, không giải thích lời nào rời khỏi nhà hàng, cũng không để ý đến Khương Thù Thù đang giẫy dụa.

P5 - Bí mật

Lý Hân có rất nhiều bí mật, điều này làm cho anh đứng trước mặt người khác có vẻ rất thần bí.

Loại thần bí này đã hấp dẫn biết bao người phụ nữ, người trước vừa ngã vào thì người sau đã bổ nhào tới, nhưng mà Lý Hân không phải ai đến đâu cũng không cự tuyệt. Anh có sở thích riêng của mình, mấy năm nay, những người phụ nữ anh vừa ý đều có một điểm giống nhau, cũng là điểm quan trọng nhất, đó là trên người của các cô hoặc nhiều hoặc ít đều có điểm giống với Chu Mân.

Bí mật lớn nhất của Lý Hân chính là... anh kết hôn đã mười năm.

Mười năm trước, anh quen biết người vợ hiện tại tên Mạnh Viện, hơn nữa còn kết hôn chớp nhoáng. Mà người bạn gái Chu Mân cũng là mối tình đầu không lâu sau thì tự tử. Chuyện này đã trở thành nỗi đau lớn nhất trong lòng Lý Hân.

Hai vợ chồng họ Mạnh bởi vì một tai nạn bất ngờ mà qua đời, Mạnh Viện lại không biết kinh doanh, chỉ phải đem hơn nửa sản nghiệp bán đi. Dựa vào số tiền này, cô có thể vô ưu vô lo mà sống trong một thời gian dài. Bởi vì tính cách quái gở, sau khi kết hôn thì luôn ru rú ở trong nhà.

Điều này rất thuận lợi cho Lý Hân dấu giếm sự thật đã kết hôn.

Lý Hân vốn cũng rất hài lòng với Mạnh Viện, có một người vợ như vậy, anh có thể nhàn rất nhiều năm. Nhưng mà sau khi Chu Mân chết đi cùng với cuộc sống hôn nhân không như ý khiến cho anh đối với Mạnh Viện càng không vừa mắt.

Mạnh Viện trợ giúp cho sự nghiệp của anh cũng không phải nhiều lắm, ngoại trừ đưa anh vào công ty cho tới bây giờ, Lý Hân cũng đã tốn rất nhiều công sức mới chiếm được vị trí như ngày hôm nay.

Anh được thăng chức lên làm giám đốc cũng đã cố gắng rất nhiều, dựa vào quan hệ sao? Làm sao có thể, kết

quả hiện tại đều là do bản thân anh cố gắng mà đạt được.

Anh không hề có một chút áy nài nào khi phản bội lại hôn nhân của mình, anh chỉ luôn muốn đi tìm cảm giác xinh đẹp mà Chu Mân đã lưu lại cho anh.

Chu Mân là tâm ma của anh, nếu như lúc ấy anh không bị ma xui quỷ khiến đi kết hôn với Mạnh Viện thì như vậy Chu Mân sẽ không phải chết đi. Bởi vì không chiếm được, bởi vì ngay lúc tình yêu nồng nhiệt nhất mà chia tay cho nên vĩnh viễn sẽ không thể trừ khử được chấp niệm.

Anh gặp không ít người phụ nữ như Chu Mân, nhưng không có ai giống như Khương Thù Thù cả. Anh có cảm giác như hành trình tìm kiếm bóng dáng Chu Mân của mình đã kết thúc.

Mạnh Viện lại trở thành chướng ngại vật lớn nhất giữa anh và Khương Thù Thù lúc này.

Khi anh đang suy nghĩ xem làm thế nào để giải quyết được thì Lý Hân anh lại gặp phiền toái.

Chu Mân đã chết rồi... thật sự đã chết rồi...

Lý Hân khẳng định, Chu Mân đích thực đã chết.

Nhưng mà, hoa còn có những nét chữ rất giống với Chu Mân là từ đâu đến? Cuộc gọi kia là thế nào? Giọng

nói khàn khàn, nhưng ngữ khí cực kì giống với Chu Mân.

Lý Hân nghĩ đến đây thì cảm thấy miệng đắng lưỡi khô, ngọt ngọt khó thở.

Với quan hệ của anh và Chu Mân thì tuyệt đối không thể nhận lầm.

"Làm sao vậy, sắc mặt anh không được tốt?" Mạnh Viện bưng chén đĩa, quan tâm hỏi, "Đừng làm việc quá sức, bây giờ anh không phải đã thăng chức rồi sao?"

Lý Hân xoa xoa thái dương: "Em không hiểu đâu, cấp dưới không có một người nào tin được, cũng không có ai có ích cả."

Mạnh Viện đặt chén đĩa xuống: "Ngày mai em phải đến bệnh viện làm trị liệu, anh có thời gian đi cùng em không?"

Lý Hân không thèm để ý nói: "Đã đi nhiều lần như vậy, anh có đi hay không cũng không ảnh hưởng gì. Những bài trị liệu kia cũng chả có ích gì, đã trị liệu lâu như vậy rồi cuộc có bệnh gì cũng chẳng thể tra ra rõ ràng. Một đám lang băm!" Anh gấp một miếng rau, cũng không để ý đến Mạnh Viện. "Ngày mai anh phải đi họp xa, buổi tối có thể không về được, em tự mình đi bệnh viện đi, buổi tối cũng không cần chờ anh, anh ăn tối bên ngoài rồi mới về nhà."

Mạnh Viện nhẹ nhàng bưng chén cơm lên, chậm rãi ăn, ngón tay dùng sức nắm chặt đôi đũa, các đốt ngón tay đều trắng đến không còn chút máu: “Vâng, ngày mai một mình em đi vậy.” Thanh âm nhẹ nhàng ôn nhu, một chút cũng không nghe ra cảm giác gì, tựa như giờ phút này cô chỉ biểu lộ vẻ ôn nhu ấm áp.

Hai người im lặng ăn cơm, thẳng đến khi tắt đèn đi ngủ, hai người cũng không có với nhau một chữ.

Mạnh Viện nhẹ nhàng bưng lên bát cơm, chậm rãi ăn, ngón tay dùng sức nắm chặt chiếc đũa, đốt ngón tay đều trắng không còn chút máu. “Ờ, ta ngày mai một người đi là được.” Thanh âm nhẹ nhàng ôn nhu, một chút cũng nghe không ra cái gì không tốt cảm xúc, tựa như biểu lộ lúc này của cô, ôn nhu ấm áp.

P6 - Trả thù

“Khương Thù Thù đâu rồi?” Lý Hân trên đường đi ra lại không thấy Khương Thù Thù đâu, anh gọi một nhân viên lại, chỉ vào chỗ ngồi của cô hỏi.

“Không biết, cô ấy mới ra ngoài rồi.”

Lý Hân cau mày, đang là thời điểm bận rộn nhất, công ty yêu cầu bất kì ai cũng không được rời khỏi vị trí công tác của mình. Vậy Khương Thù Thù đang ở đâu?

Lý Hân trong lúc vô thức nhìn lướt qua thì phát hiện trên bàn của Khương Thù Thù có một mảnh giấy ghi chép.

Anh kéo ta xem thử, tức thời bàn tay trở nên run rẩy.

“Khương Thù Thù đi đâu rồi?” Lý Hân trên đường đi ra, lại không thấy được Khương Thù Thù, hẩn nầm chặt một cái viên chức, chỉ vào chỗ ngồi của cô hỏi.

Anh lập tức chạy vào phòng bảo vệ, yêu cầu xem màn hình giám sát.

Rất nhanh, bảo vệ đã bật màn hình giám sát lên... Khương Thù Thù rời khỏi văn phòng, đang trên đường đi đến bãi đỗ xe.

Tại đó, cô thuận thực lấy ra chiếc chìa khóa xe, mở cửa xe, ngồi vào trong, sau một lát thì đi ra, sau đó thần nhiên trở về văn phòng.

Thì ra là cô ấy, lại là cô ấy!!!

Nhìn đến đây, Lý Hân làm sao còn có thể không hiểu. Khương Thù Thù thừa dịp anh không chú ý đánh cắp chiếc chìa khóa xe của anh, chữ viết trên cửa sổ xe là kiệt tác của cô, những bó hoa kia cũng là kiệt tác của cô!

Chỉ có Khương Thù Thù mới có thể dễ dàng làm ra những chuyện này, khó trách...Lý Hân nghĩ rằng, anh

tự nhận thấy mình chưa từng có lỗi gì với Khương Thù Thù, tuy có che dấu chuyện mình đã kết hôn nhưng anh đối với cô rất thật lòng.

Khương Thù Thù vì sao lại phải làm như vậy? Đồng bọn của cô là ai? Họ biết cái gì? Lý Hân nghĩ, nắm tay siết chặt.

Sau khi tan ca, Lý Hân dẫn theo Khương Thù Thù cùng rời khỏi công ty, cũng không để ý đến ánh mắt của mọi người, cứ như vậy vội vã rời đi.

Sắc mắt dữ tợn của Lý Hân vô cùng dọa người, Khương Thù Thù vùng vẫy mấy lần cũng không thoát ra được.

“Anh lại phát điên cái gì vậy? Anh buông ra, đau quá...” Khương Thù Thù bị Lý Hân thô bạo đẩy lên xe. “Anh muốn làm gì? Anh rốt cuộc đang bị gì vậy hả, mấy ngày nay luôn cổ quái như vậy.” Cô bất mãn nói.

Lý Hân không nói lời nào lái xe, cũng không rảnh mà để ý đến Khương Thù Thù.

Xe dừng ở một vùng ngoại thành xa xôi, lúc này sắc trời đã sẫm tối, bốn phía không có lấy một ai, chỗ này vô cùng vắng vẻ.

“Rốt cuộc cô là ai? Cô muốn làm gì?” Lý Hân cầm tay

của cô, hung dữ hỏi: "Tôi đã nguyện ý kết hôn cùng cô, cô còn muốn thế nào?"

Khương Thù Thù cười miễn cưỡng: "Em không hiểu anh đang nói gì."

"Không cần giả vờ nữa." Lý Hân cầm lấy mảnh giấy ghi chép trên tay vung ra trước mặt cô: "Đây chính là chữ viết của cô a, tôi thật ngu xuẩn, cứ nhiên lại bị cô lừa gạt. Có muốn tôi mang camera giám sát ra cho cô xem không? Cô còn muốn giả vờ đến khi nào nữa?"

Khương Thù Thù vẫn cương mặt.

"Nói mau, rốt cuộc cô muốn làm gì? Ai đã đồng lõa với cô?" Lý Hân cơ hồ như muốn điên lên.

Khương Thù Thù đem hết sức mới có thể giãy dụa thoát ra.

"Vây sao... Bị anh phát hiện rồi a..." Khương Thù Thù vuốt vuốt cổ họng trên quần áo: "Như thế nào, không nhận ra tôi sao? Không phải chỉ là thay hình đổi dạng thôi sao? Không phải chỉ là thay đổi một bộ quần áo thôi sao? Sao lại không nhớ ra tôi vậy? Nhưng hình ảnh vẫn còn nhớ rất rõ giọng nói của tôi nha." Giọng nói bình thường của Khương Thù Thù hoàn toàn không giống với bình thường, quả thực chỉ là một người hoàn toàn thay đổi, một người quen của Lý Hân... Chu Mân!

Mặt Lý Hân lập tức xanh méc, anh giơ tay lên định đánh tiếp nhưng Khương Thù Thù đã ra tay ngăn lại trước, một mũi tiêm nhỏ với tốc độ cực nhanh đâm vào cổ Lý Hân.

Lý Hân lập tức xụi lơ gục xuống.

“Hiệu quả thật tốt, như thế nào, thuốc này không tệ nha, tôi đã tốn không ít công sức để tìm được loại thuốc này. Ngày ngày tôi đều mang theo bên mình, chính là chờ cơ hội như ngày hôm nay.”

Lý Hân thở phì phò, toàn thân lại không có lấy một chút khí lực nào. Anh chỉ có thể dùng đôi mắt hung hăng nhìn cô.

“Anh thật sự rất tàn nhẫn nha, ép tôi phá bỏ đứa nhỏ, còn muốn giết tôi, kết quả tôi lại không chết. Anh có phải rất thất vọng không?” Khương Thù Thù đã biến đổi hoàn toàn, lúc này cô làm gì còn bộ dạng tao nhã uyển chuyển dịu dàng như trước kia, quả thực là điên rồi.

“Đáng tiếc nha, tôi không chết, nhưng mà cũng chỉ là sống trong địa ngục. Anh cho rằng dọn nhà, sửa họ thì sẽ không có việc gì nữa sao? Vì tìm anh, tôi đã đi hết nơi này đến nơi khác, nhiều năm như vậy mới tìm được anh.” Khương Thù Thù duỗi ngón tay lướt qua gương mặt anh.

“May mà gặp được người đã bị anh vứt bỏ kia, một

người phụ nữ mắc bệnh vô cùng trầm trọng, bằng không tôi thật sự chưa hẳn có thể tìm được anh.” Khương Thù Thù cười cười, “Đúng rồi, anh có biết tôi tại sao lại còn trẻ như vậy không?”

Đôi mắt Lý Hân vẫn không nhúc nhích: “Cô... nói... người phụ nữ... nào?” Bởi vì tác dụng của thuốc quá mạnh nên anh căn bản không thể nói rõ ràng cả câu.

“Bởi vì tôi đi giải phẫu, biết Lưu Hiểu Khánh chứ, năm sáu mươi tuổi còn có thể diễn vai một cô gái trẻ chỉ dựa vào phần thuật thay da. Aizz, thật mắc, gần như đã tiêu tốn hết tất cả số tiền tích góp của tôi nha.” Khương Thù Thù cười vô cùng tùy dị, Lý Hân nhìn không được cảm thấy rét lạnh.

“Cô... muốn gì... tiền... tôi cho cô... bất kì thứ gì.” Lý Hân ngắt quãng nói.

Khương Thù Thù lắc đầu: “Tôi cái gì cũng không muốn, tôi chỉ muốn trả thù anh mà thôi.”

Cô ghé sát vào Lý Hân, ghé vào lỗ tai anh nói: “Anh biết không? Bởi vì sinh non không được xử lí kịp thời, lại bị người khác bóp cổ nên thiếu dưỡng khí. Sau đó khi tôi được đưa vào phòng cấp cứu thì tình trạng đã rất nguy hiểm. Cuối cùng, tử cung của tôi bị cắt bỏ, còn để lại không ít di chứng.”

“Toàn bộ, đều là do anh ban tặng.”

Lý Hân mở to hai tròng mắt nhìn.

P7 - Kết cục

“Alô, xin chào. Xin hỏi anh tìm ai?” Mạnh Viện thả thức ăn đang chọn trong tay ra, chà chà tay vào tạp dề rồi mới nhận điện thoại.

“Xin hỏi là cô Mạnh Viện sao? Đây là đồn cảnh sát Thành Đông.”

“Đồn cảnh sát Thành Đông? Có chuyện gì không?”

“Cô là vợ của Lý tiên sinh phải không?”

“Tôi là vợ của Lý Hân, Lý Hân đã xảy ra chuyện gì?”

“Thật đáng tiếc cho cô, Lý Hân tiên sinh xảy ra chuyện ngoài ý muốn... Chúng tôi hoài nghi là một vụ giết người cướp của, đúng rồi, hiện trường tổng cộng có hai người bị hại...”

“Không có khả năng, không có khả năng...” Mạnh Viện lắc đầu, mạnh mẽ cúp điện thoại.

Cô đứng nguyên tại chỗ cả nửa ngày không hề cử động: “Như thế nào... Nhanh như vậy...” Cô nỉ non rất

nhỏ, đến chính cô cũng nghe không rõ.

Cô từ từ đi vào phòng ngủ, từ dưới gầm giường lấy ra một cái hộp sắt hình vuông khoảng bốn mươi centimet.

Bên trong là một chiếc váy lụa mỏng màu trắng, một bộ tóc giả, một cây son môi, còn có một xấp ảnh chụp, vài tờ kết quả xét nghiệm.

Mạnh Viện lấy ra, từng cái từng cái một, nhìn trong chốc lát, cô quẹt một que diêm, đốt một tấm hình. Trên tấm ảnh, Lý Hân ôm một cô gái trẻ cười vui vẻ, những tấm ảnh chụp còn lại cũng giống như vậy, chỉ là nữ diễn viên đã được thay đổi.

Sắc mặt Mạnh Viện không chút biểu tình nhìn những tấm ảnh đang bốc cháy, từng tấm từng tấm ảnh chụp đang lóe sáng.

Một năm trước, cô một mình đi đến một vùng ngoại ô khác, tìm một bệnh viện tốt vô danh khám và chữa bệnh, lại ngoài ý muốn phát hiện ra bị trúng độc mẫn tính.

Mạnh Viện không nói cho bất kì ai biết, cô chỉ mang những thứ nhiều năm qua mình dùng nhiều nhất, mang những thứ thuốc mình uống đi xét nghiệm.

Cô trước kia vì trị liệu suy nhược thần kinh nên đã sử dụng hương huân liệu pháp, mỗi cuối tuần sẽ ở nhà làm

một lần. Mà những hương huân kia đều là do Lý Hân mua cho cô. Cuối cùng, phát hiện ra bên trong có chứa một thứ không nên tồn tại... chất độc.

Trước kia Lý Hân lảng nhãng, cô oán giận nhưng vẫn mắt nhắm mắt mở, bởi vì thân thể suy yếu của mình nên cô không nói gì. Nhưng sau khi nhận được kết quả xét nghiệm, cô lại giống như bị sét đánh ngang tai.

Về sau Mạnh Viện ngừng dùng huân hương, đến bệnh viện tiếp nhận phương pháp trị liệu đúng đắn, lại ở đây gặp được Chu Mân.

Chu Mân không biết cô, nhưng Mạnh Viện thì liền nhận ra Chu Mân.

Mạnh Viện biết được cuộc sống của Chu Mân rất không như ý, hơn nữa lại một mực muốn tìm Lý Hân, vậy nên một kế hoạch dần dần hình thành trong đầu cô.

Cô nghĩ cách tiếp cận Chu Mân, sắm vai một cô gái bị Lý Hân bội tình bạc nghĩa, cuối cùng nói mình là người phụ nữ đáng thương mắc bệnh nan y, giả vờ như vô tình tiết lộ tin tức của Lý Hân với Chu Mân. Không ngoài dự liệu, Chu Mân đã mắc câu, dục vọng muốn báo thù khiến cho cô dễ dàng tin tưởng mình cùng chung mối thù với Mạnh Viện. Hơn nữa phía sau có Mạnh Viện chỉ điểm, Khương Thù Thù vào công ty làm việc.

Mạnh Viện bày mưu tính kế, Chu Mân theo kế hoạch hành sự. Chu Mân thiếu phương tiện gì đều do Mạnh Viện cung cấp, mà mọi việc tiến triển vô cùng thuận lợi, có chút ngoài dự định.

Cô biết Chu Mân cuối cùng nhất định sẽ không bỏ qua cho Lý Hân, nhưng kết quả cuối cùng vẫn có thể đoán trước. Tuy nhiên ngoài dự đoán của cô bọn họ lại tàn nhẫn sát hại lẫn nhau, bất quá cũng tốt, như vậy càng thêm an toàn, không còn một chút dấu vết nào.

Một chiếc xe tốt chạy đến một nơi vắng vẻ, bị người khác cướp rồi giết chết, ngược lại một chút điểm kì lạ cũng không có nha!

Tóc giả bị ném vào trong ngọn lửa, hưng phấn thiêu đốt, mùi khói khó ngửi bốc lên. Mạnh Viện ôm lấy mái tóc của chính mình, so với mái tóc giả kia, tóc của cô vàng khô thưa thớt, kết hợp với khuôn mặt thanh tú của cô thì hết sức không phù hợp.

Mạnh viện cầm chiếc váy trắng lên, đem nó quăng vào chiếc hộp sắt. Đơn xét nghiệm cùng son môi cũng cùng nhau bị ném vào trong. Cô chậm rãi ngồi xuống, nhìn chúng từng cái từng cái bị thiêu hủy.

Màu vàng lam của ngọn lửa dâng lên, soi sáng khuôn mặt đáng sợ của Mạnh Viện.

Tác giả: Đào Phù

1.

Một con đường nhỏ trong núi.

“Í? Vì sao có vết máu loang lổ, chẳng lẽ phía trước có người bị thương? Chi bằng đi lên trước kiểm tra.”

“A, hóa ra là của chồn hoang. Đừng sợ đừng sợ, tiểu sinh biết chút thảo dược, hái cái này đắp lên cho người.”

“Oái, đừng cản! Tiểu sinh có lòng nhân nghĩa, súc sinh nhà ngươi sao không biết phân biệt như vậy! Thôi, coi như họ Kỷ ta lần đầu làm ơn mắc oán, không so đo với kẻ không hiểu chuyện nhà ngươi. Thuốc đã thoa xong, ngươi mau về động đi, trễ nữa chỉ sợ thợ săn tới.”

“...”

“Quả là loài súc sinh, ngay cả tạ ơn một tiếng cũng không biết.”

2.

Quan đạo.

“Huynh đài dừng bước!”

“Không biết vị huynh đài này kêu tiểu sinh có chuyện gì?”

“Tại hạ họ Hồ tên Lạc. Nhìn quần áo huynh đài, chắc cũng là người đi học. Lần này là vào kinh ứng thí, không bằng chúng ta kết bạn đi? Cũng tiết kiệm với lại đỡ đường xa tích mịch.”

“A a, như thế rất tốt. Tiểu sinh họ Kỷ tên Dực, Hồ huynh.”

3.

Khách sạn nơi kinh thành.

“Hồ huynh,, uống thêm một chén!”

“Huynh say rồi.”

“Không say! Không phải chỉ là thi rớt thôi sao? Tiểu sinh không chút quan tâm! Huống chi Hồ huynh là người trời, không giống như ta. Có thể thấy được thiên đạo.”

“Kỷ huynh nếu một lòng ứng thí, tiểu đệ cũng sẽ một lòng giúp đỡ, nhưng nếu huynh đã nói vậy, chỉ cần huynh không muốn nữa...”

“Quan tước gì ta cũng không muốn! Ta đã hiểu rồi, phú quý chỉ là mây trôi! Ta học theo phẩm cách Liễu tiên sinh (**chắc là gã Liễu Hạ Huệ ^^**), sao có thể vì chút hồng trần mà chán nản! Ta muốn về quê, cưới vợ sinh con mới là thứ bình sinh ta mong muốn.”

“Hiểu rồi.”

4.

Quê nhà, nơi thư trai.

“Hu hu hu...”

“Kỷ Dực huynh đừng khóc nữa, tay áo ta cũng thấm ướt rồi!”

“Hu hu hu...”

“Không phải chỉ là tiểu thư người ta chê huynh thì rất không lấy nữa thôi sao? Không phải huynh nói muốn cưới vợ sinh con sao? Ta sẽ cho huynh như ý.”

“Hu hu hu...”

“Được rồi được rồi, ta đi tìm cho huynh người khác!”

“... Ta muốn mỹ nhân.”

“Được.”

“... Ta muốn người ta cam tâm tình nguyện.”

“Ừ.”

“Ta muốn người như người vậy.”

“... Ừm.”

5.

Ba năm sau, vẫn nơi thư trai.

“Ừa, chúng ta phải đi đâu sao? Thu dọn đồ đạc làm gì?”

“Không phải chúng ta, mà là ta.”

“Huynh đi đâu vậy?”

“Trở về núi. Huynh cũng hiểu được, ta không phải người phàm. Hôm nay ta và huynh tiền duyên chấm dứt, ta muốn trở về núi phục mệnh.”

“Cái, cái gì?”

“Huynh còn nhớ ba năm trước ở trên núi gặp một con hồ ly không? Đó chính là ta.”

“Huynh, huynh là báo ơn?”

“Đúng.”

“Thì ra là như vậy. Ha, thế mà ta đã nghĩ là... Quả nhiên là tiên gia thật có khí độ, chút ơn nhỏ cũng không quên báo, bây giờ thật ngưỡng mộ huynh!”

“Nếu không phải ngày đó huynh nói súc sinh ngay cả cảm ơn cũng không biết, ta cũng sẽ không đa tình.”

“Thì ra là như vậy, thì ra là như vậy!”

“Huynh...”

“Hồ huynh đi thông thả, không tiễn!”

6.

Đêm, lại là thư trai.

“Họ Kỷ, ta đã trở về! Nhường đường nhanh, ta đi một ngày mệt chết đi được, rót cho ta chén trà nhanh lên!”

“Ngươi không phải đi rồi sao?”

“Chỉ trở về núi mà thôi.”

“Bảo ân xong không phải là không cần tiếp tục nữa sao?”

“...” Thì ra là ta tự mình đa tình, cáo từ!

“Không cho!”

7.

Thư trai.

“Đủ chưa vậy? Người cũng ôm nửa canh giờ rồi, ghìm chết ta.”

“Không thả.”

“Mỗi ngày ta hầm canh gà cho cũng không thả?”

“Phải hầm cách thủy! Tại lúc đầu người không biểu hiện như vậy, còn có tính tình như vậy...”

“Thì đó! Bị một đám lão hồ ly nhìn chăm chăm, ta còn không thành thật bắt lính theo danh sách sao.”

“Có người nhìn chăm chăm à? Vậy lúc này chúng ta...”

“Hồ ly cũng biết phi lễ chó nhìn. Tỷ như...”

“Ta hiểu rồi, tạm, tạm thời không nói chuyện này nữa.”

“Vậy nói chuyện gì? Nói ta nghe một chút đồ đạc trong nhà đâu cả rồi? Người cho rằng ta sẽ không trở lại nên đem toàn bộ đồ dùng của ta vứt rồi sao?”

“Ách, Hồ tiên nhân nhìn thấu mọi việc, biết ta đại đột...”

“Đại đột? Ta chỉ thấy ngươi là người tính toán chi li, mượn ta thi ân ngầm báo tư tâm.”

“Hồ ly, nói bậy, ngươi còn cần ta một cái đây này!”

“Ta đắc tội ngươi lúc nào? Chẳng qua là ăn xong canh gà quên không chùi mép mà thôi, cần ngươi còn là nhẹ! Ngươi có thấy con vật nào bị bẫy kẹp mà nằm im chưa? Ngươi gào to để cho đám lão già khoái sĩ diện trong tộc nghe được, mới ép ta rời núi báo ân!”

“Hắc, hắc... Tiểu sinh đột nhiên cảm thấy trần thế mịt mờ, người yêu khác đường, ta ngươi vì vậy mà đành từ biệt thôi. Ban đêm gió lớn, Hồ huynh mau sớm trở về núi. Tiểu đệ muốn ngủ rồi, không tiễn.”

“Biết sợ rồi? Đã muộn! Các khoản đó ta còn nhớ rất rõ, chúng ta từ từ tiến hành xóa nợ nào!”

“Oan oan tương báo biết tới khi nào, Hồ huynh
ngươi... A!”

Hoa đào ngoài cửa sổ

Trái tim đã đánh rơi ở nơi nào...?

Nhìn kiến trúc gần như hoang phế trước mắt, cô chợt nhớ ra đã lâu rồi chưa quay lại trường học cũ này.

Cô từng học ở đây ba năm cấp hai, và ba năm cấp ba.

Tại nơi đây, cô đã từng có người bạn thân nhất, và từng quen người bạn trai đầu tiên.

Tại nơi đây, cô đã từng trải qua sáu năm học thật hồn nhiên ngây thơ.

Hiện tại, đã mười năm trôi qua, những vùng đồi thấp và cư xá cổ xưa chung quanh ở đã bị dỡ bỏ để xây dựng lại, dự kiến sẽ trở thành một cư xá mới.

Năm đó khi tốt nghiệp trung học, cô đã đậu vào một trường đại học danh tiếng ở xa, vì sự nghiệp học tập, cô quyết định rời xa mẹ, bạn bè và cả bạn trai để mà một thân một mình đi phương xa.

Giờ đây, cô tốt nghiệp đại học đã nhiều năm rồi, cũng đã ra ngoài xã hội kiếm một việc làm tốt ở thành phố mình đã học.

Nếu không phải vì gần đây mẹ cô sinh bệnh, thì quả

thật cô chưa từng nghĩ sẽ quay lại nơi này.

Cô không biết bản thân sợ cái gì, dù lúc rời khỏi đây, cô đã không biết bao nhiêu lần tự nhủ với mình, rằng sẽ không bao giờ phải trở lại đây nữa.

Cô không hiểu tại sao lại thế, chỉ là trong lòng luôn có suy nghĩ mãnh liệt như vậy.

Năm đó, người con gái kia kết hôn, mà người đàn ông cô ta lấy chính là bạn trai của cô.

Cô nghĩ, nguyên nhân cô không muốn trở về chắc là thế.

Hai người bị cô bỏ lại đã vui vẻ sống cùng nhau, mà cô đã nhiều năm như vậy vẫn một mình lẻ loi. Những năm gần đây, cô không hề động tâm với bất kỳ ai, có lẽ lòng cô đã chết từ rất lâu rồi.

Chậm rãi đi trong khuôn viên trường học, một loại cảm giác hoài niệm thảng năm trẻ dại bỗng chiếm hết tâm trí cô.

Chiếc bảng đen cùng các đồ dùng học tập thông thường đều đã bị dời đi, đến lớp kiếng thủy tinh của chiếc cửa sổ nơi hành lang cũng bị dỡ bỏ. Nhìn toà kiến trúc rỗng không này, lòng cô chợt có chút trống vắng.

Cô đi từng bước lên lầu bốn, cô nhớ rõ, lần cuối cùng đọc sách tại phòng học là chỗ này.

Tầng bốn cũng như những tầng khác, đều bị dọn hết đồ đạc, trở nên trống trơn, nhìn đâu cũng chỉ là bức tường màu xám...

Nhưng chỉ duy có một phòng học hẻo lánh là có cửa sổ, trên cửa sổ vẫn còn lớp kiếng thủy tinh.

Xoay người nhìn qua lớp kiếng, cô ngơ ngẩn ngăm nhìn cảnh sắc đã trôi qua từng ấy năm.

Cửa sổ này có thể nhìn ra sau đồi, mà trên ngọn đồi ở trường học có một cây đào rất đẹp, mùa hoa đào nở hàng năm là lúc mà cô thích nhất để đến xem hoa đào nở. Cô nhớ rõ lần cuối cùng nhìn cây nào này chính là mùa xuân của mười năm trước, không ngờ trường học đã bị dỡ bỏ như vậy, mà cây đào cũng được giữ lại.

Bây giờ đã là tháng chín, nhưng hoa đào bên ngoài cửa sổ vẫn nở rất đẹp, điều này khiến cô thấy rất kỳ quái.

Cô đứng trước cửa sổ, chớp mũi còn phảng phất nghe được hương hoa nhàn nhạt. Cây đào bên ngoài nhìn rất gần, như thể chỉ cần đưa tay cũng đủ chạm đến.

Cô khó khăn đè nén cảm xúc mở cửa sổ ra, định hái một cành hoa. hoa.

Lúc mở cửa, thì lại không thấy hoa đào, mà lại là một bức tường xi măng âm u được xây kếp.

Ở đó có một cái xác nữ, trong hoàn cảnh này lại không hề bị hư thối, chắc là do gió khiến nó trở nên như vậy.

Xác nữ này tóc rất dài, mặc trên người chiếc váy màu trắng. Chỉ có điều thi thể rất giống cây gỗ khô bình thường, đã vậy còn còn có màu đen.

Lúc cô chạm phải ánh mắt trống rỗng của cái xác, thì cũng là khi mà cái xác ngã xuống, ngay trên người cô!!!!!!

Cổ ngẩn người té trên mặt đất, mắt nhắm tịt thét lớn.

Mùa xuân năm đó, hoa đào nở rất đẹp.

Cô cùng bạn mình tranh thủ giờ nghỉ lén đến trường, cũng ngồi bên cửa sổ ngắm hoa đào thế này.

Cô mặc quần trắng, ngồi trên cửa sổ, thích thú nhìn hoa đào bên ngoài rồi bảo: **"Trường mà tớ học chính là đại học C"**

Bạn cô hỏi: **"Đại học C, vậy rất xa rồi? Nếu cậu đi, thì anh ấy phải làm sao bây giờ? "**

Cô đưa tay ngắt một cành hoa đào, đưa ngang mũi để

thường thức mùi hoa thoang thoảng: **"Nếu anh ấy thi đậu đại học C, thì chúng tớ sẽ học chung một chỗ, còn nếu như anh ấy thi rớt, chúng tớ đành rời xa nhau."**

Sau khi cùng mẹ nói chuyện, cô quyết định đem tình cảm mấy năm của mình bỏ qua một bên.

Cô cho rằng, còn hơn cả tình cảm, tiền đồ mới là quan trọng.

Từ nay về sau, lòng của cô coi như đã chết tại mùa hoa đào này.

Tại cửa sổ đằng kia cùng cây đào ở giữa bức tường kếp.

Chờ đến khi cô mở to mắt, thì trên người cô chỉ còn là cành hoa đào khô héo.

Ngoài cửa sổ, ngọn núi kia đã bị san bằng nhiều năm, trở thành sân thể dục.

Cây đào, cũng đã chết rất nhiều năm.

Rất nhiều thứ trong quá khứ, đã không còn tồn tại nữa.

Nhưng, cô tới đây là để tìm lại trái tim đã đánh mất

nhiều năm trước.

Hoa hồng tám tuổi

Tác giả: Cổ Bảo Tường

Nhà bên có một bé trai tên Cách Cách, có vẻ rất thông minh, tôi thường thường không có việc gì thì tìm nó chơi đùa, bạn trai tôi cũng từng nói cái tính trẻ con của tôi còn chưa tiêu biến hết, tôi cũng không phủ nhận, xa anh một thời gian, bây giờ với tôi ở chung cùng Cách Cách là chuyện khiến cho cuộc sống vui vẻ nhất.

Cha mẹ Các Các là một đôi vợ chồng công nhân viên, chủ nhật thường xuyên phải tăng ca, mà tôi thì sao, chính là loại người không thích bị người ta gò bó, bởi vậy, sau một tuần bận rộn, cuối tuần chính là thời gian ngắn để tôi nghỉ ngơi một chút, cho nên, trọng trách chăm sóc bạn Cách Cách rất tự nhiên mà rơi xuống trên đầu tôi.

Tính Cách Cách thực trẻ con, có đôi khi lại tạo dáng như một người đàn ông lịch lãm mờ tôi khiêu vũ, khiến tôi có chút nửa cười nửa mếu, nó còn nói như thế mới giống trong TV, nếu một người con trai thích một người con gái, sẽ đi về phía trước khom người, sau đó cùng nhau khiêu vũ, tôi nói nghe thật giống truyện cổ tích, như kiểu hoàng tử và công chúa, nó nghịch ngợm cười cười, nói đúng vậy, nó cũng từng đọc qua, thật lẳng mạn.

Nghe nó phát ngôn ra chữ Lẳng mạn, tôi thực có chút lo lắng, đây nhất định là hậu quả của việc xem quá nhiều

phim truyền hình cùng với internet đây mà, những thứ đó vô hình trung lại làm bọn trẻ trưởng thành sớm, bởi vậy, tôi thường dạy nó học toán học hoặc văn học, mà nó thì vẫn luôn kính cẩn lễ phép mà nghe.

Chúng tôi trở thành bạn bè, nó cũng thường qua chỗ tôi, có đôi khi đã khuya cũng không về, mẹ nó thường xuyên sang gọi về, nó còn cứng rắn nói không đi, nói con thích ở cùng a di.

Có một ngày, nó đột nhiên hỏi tôi, bố tôi cưới mẹ tôi đúng không?

Tôi sửng sốt ngẩn ra, “đúng thế a, nhóc con làm sao vậy”, nó lại hỏi, “vậy ta cũng sẽ được cưới vợ sao?”

Đúng vậy, khi trưởng thành, cháu sẽ có bạn gái.

Nó nghiêm trang nói với tôi: Em sẽ lấy chị, tỷ tỷ.

Nó đột nhiên đổi cách xưng hô gọi tôi là chị, lúc ban đầu tôi còn cảm thấy mất tự nhiên, về sau mới biết nó làm vậy để kéo gần khoảng cách giữa chúng tôi, tôi đành chịu, nói với nó: Không thể, cậu bé, tuổi tác chúng ta quá chênh lệch.

“Không!”, nó chém đinh chặt sắt(ý nói chắc chắn) nói, “em muốn mời chị đi xem phim, phim nước ngoài, ngay tối nay, em đã chuẩn bị xong vé rồi.”

Nó lấy vé xem phim từ trong túi ra, sao đó lễ phép làm một động tác mời với tôi, đối xử trọng hậu thế này, đây là lần đầu tiên trong đời tôi có được, trước đây, bạn trai tôi cũng chưa bao giờ hùng hồn nói với tôi lời thân thiết nào như vậy, tôi có chút cảm xúc rung động mà nắm lấy bàn tay nhỏ bé kia, đi cùng nó đến rạp chiếu phim, lúc xem phim nó còn vừa xem vừa nói muốn hôn tôi, tôi cũng thuận theo cúi mặt xuống, nó hôn một cái, sau đó nói tốt lắm, trong phim cũng là giống thế này, sau khi xem xong phim, nó mời tôi đi ăn kem, cháo bằng[1], khi đưa hoá đơn, ông chủ hướng về phía tôi chờ trả tiền, cậu bé liền trừng mắt, "Nói cho ông biết, tiên sinh, tôi mời khách, cô ấy tiêu tiền, hiểu không?"

Ông chủ khó hiểu cười, nó vẫn chấp nhất như vậy, bản thân tôi lại tràn đầy vui vẻ.

Lễ tình nhân năm đó, cậu bé tặng tôi một bó hoa hồng tươi thắm ướm át rất lớn, tôi vẫn cho rằng nó chỉ nói đùa, không nghĩ tới nó làm thật, còn nói từ nay về sau lễ tình nhân năm nào cũng sẽ tặng quà cho tôi, tôi bắt đầu không thèm để ý nó nữa, tôi không thể nói với nó nó đã xúc phạm tôn nghiêm của tôi, nó còn nhỏ như vậy, không thể u mê như thế, nhưng ở trong con mắt của nó, đã xem tôi như cô dâu của mình.

Nó không rời tôi một bước, theo sát phía sau tôi. tôi quay đầu lại nói với nó tránh ra, lần đầu tiên, tôi tức giận với nó, nó thậm chí còn quá phận nói tôi là cô dâu của nó

ở trước mặt bạn bè, tôi phải xấu hổ giải thích lại với từng người, mãi đến cuối cùng, tôi thực sự nổi nóng với nó, nó lập tức khóc.

Nó nói nó muốn bảo vệ tôi, bởi vì, nó muốn kết hôn với tôi, thầy giáo nói nếu như hứa hẹn với người ta điều gì, sẽ phải thực hiện cho được, chị cũng phải thực hiện lời hứa của mình.

Tôi như lọt vào trong sương mù, hỏi nó, tôi có đồng ý lấy nó bao giờ chưa?

Nó cúi đầu từ đáy cặp lấy ra một tờ giấy, được giữ gìn rất nguyên vẹn, tôi mở giấy ra, trên đó viết: **Cách Cách, tình yêu của em, nếu anh cầu hôn em, em sẽ đồng ý gả cho anh.**

Tôi bỗng nhiên nhớ ra, đây là tờ giấy mình viết hai năm trước, sau đó bị tôi coi như rác ném vào trong giỏ rồi mà.

“Cháu nhạt được ở đâu?”, tôi dồn dập hỏi nó, nó nói, “ở trước cửa nhà chị, đây không phải là lời chị hứa sao?”

Tôi làm sao có thể nói với nó nguyên do đây chứ? Bởi vì, đây là tờ giấy mà hai năm trước tôi viết cho bạn trai của mình, tên của anh ấy là Tùng Cách.

Không thể chung đôi

Tác giả: Túy Tửu Vi Hàm

"Ngộ mà không biết

Câu mà không thể

Thủ mà không lấy được

Độc ảnh nan song"

Dịch nghĩa:

"Gặp mà không biết

Muốn mà không thể có được

Ở trong tay nhưng không thể giữ được

Chỉ một người không thể thành đôi."

Người trong thành ai cũng biết nhà viên ngoại họ Nhan có một cô con gái, tên là Nhan Như Song.

Nhan Như Song năm nay mười sáu tuổi, nhan sắc rất xinh đẹp, tính tình ngoan ngoãn dịu dàng, biết lễ nghĩa. Nhan Như Song là con gái độc nhất, lại được dạy dỗ chu

đáo đàn hoàng, cho nên từ khi vừa đến tuổi cập kê, người đến nhà cầu hôn nàng liên miên không ngắt, dùng một câu để hình dung, thì đó là **"phá cửa xông vào"**.

Nhan lão gia rất kén chọn, bao người tới cầu thân ông cũng không vừa ý ai làm rể. Tay cầm một tập những bức hoạ mà bà mỗi vừa đưa tới, ông ngắm trái nhìn phải, phân vân chọn lựa, cuối cùng lấy ra mấy người ưng ý nhất cầm đưa cho con gái.

Như Song nhìn mấy bức hoạ, đôi tay mềm của nàng lật dở từng tờ tranh, vẽ mặt bình thản lơ đãng.

"Song Song, con nhìn xem người này thế nào? Đây là Triệu Vũ Huy, tiểu công tử của Triệu tri phủ, là võ tướng đây con ạ. Tuy rằng bây giờ thiên hạ thái bình, nhưng nếu như có chiến sự xảy ra, thì tiên đồ của cậu ấy sẽ không biết đâu mà lường được."

Như Song khẽ liếc mắt nhìn một cái, lắc đầu.

"Vậy người này thì sao? Mạc Khanh Vũ, là tân khoa tiến sĩ năm nay, người này tuần tú lịch sự, nho nhã lễ nghĩa.."

"Còn đây nữa.."

Bất kể Nhan lão gia nói liên miên bất tận khoa trương

thế nào, Như Song vẫn cười nhẹ lắc đầu, nàng nhìn ai cũng không vừa ý.

“Ôi, Song Song, thế cuối cùng thì con thích người như thế nào? Cứ nói cho cha biết, chứ cứ như thế này mãi khác gì mò kim đáy bể..” Nhan lão gia không biết làm sao, lắc đầu thở dài.

“Con cũng không biết mình thích người như thế nào, thôi thì tùy vào duyên phận cha ạ...”

Như Song quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, đêm qua có trận mưa to, sáng nay đã thấy những bông hoa hồng rụng cánh rơi đầy mặt đất.

Đêm tối như mực, trăng sáng bàng bạc như sương.

Như Song tựa vào chiếc ghế dựa bên cửa sổ đọc sách, đọc đến câu **“Lâu lâu người qua nhận, chỉ ảnh bất thành song”..**

Nàng nhịn không được cảm thán, Như Song ơi Như Song, đến khi nào mới tìm được một người như ý, đến khi nào mới không còn cô độc một mình?

Ngày từng ngày cứ như vậy trôi qua. Hai năm sau, Nhan lão gia thấy con gái cũng đã sắp qua mười tám tuổi, không thể trì hoãn được nữa nên đem Như Song hứa gả cho Triệu Vũ Huy.

Lần này Như Song không còn cự tuyệt nữa, nàng là phận nữ, dù thế nào cuối cùng cũng phải lập gia đình. Có lẽ đời kiếp này, cũng sẽ đợi chờ không được người trong mộng.

Nhưng nàng đưa ra yêu cầu, muốn gặp Triệu Vũ Huy một lần trước khi hôn lễ diễn ra. Vì thế bà mới liền sắp xếp để hai người ở một tửu lâu gặp mặt.

Như Song đến rất sớm, nàng ngồi ở một gian phòng trên lầu hai, từ trên cửa sổ lơ đãng nhìn ngắm cảnh sắc dưới đường, cũng đánh giá mỗi người qua lại.

Có tiếng gõ mõ đốc đốc vang lên như xa như gần, còn có cả tiếng tăng nhân niệm kinh. Như Song tìm theo tiếng mõ nhìn lại, nàng liền nhìn thấy hình dáng cao gầy của người đó.

Thanh âm ấy như mơ hồ, động lòng trời, động cả lòng người.

Như Song cảm thấy tiếng mõ kia như đang gõ vào trái tim mình. Trong phút chốc tim nàng đập như hươu chạy, ngay lúc đó người tăng nhân kia có lẽ cũng cảm giác được, đưa mắt nhìn xung quanh, ánh mắt như đang tìm kiếm điều gì, và nhìn thấy tầm mắt của Như Song từ trên lầu đang nhìn xuống.

Chỉ một ánh nhìn lơ đãng, đã đủ chôn vùi cả ngàn vạn

hồng trần.

Tiếng mõ im bật. Như Song sợ tới mức vội vàng đóng cửa sổ lại, cầm chén trà lên định uống một ngụm trấn tĩnh tinh thần, ai ngờ tay chân luống cuống, chiếc chén bị nằng đổ nghiêng đi, nước trà tràn ra trên mặt bàn, loang lổ.

Đúng lúc này, Triệu Vũ Huy cũng vừa đến. Người này mắt to mày rậm, dáng người cao lớn uy vũ, nói chuyện sáng khoái, mang đậm tác phong võ tướng.

Triệu Vũ Huy nhìn thấy Như Song thì vừa lòng ngay lập tức, cười ngây ngô không ngừng. Hắn vò đầu bứt tai, nói chuyện lộn xộn, khiến nha hoàn của Như Song cười trộm không thôi.

Mà Như Song vẫn cúi đầu, vẻ mặt thẹn thùng, ít nói, chỉ mỉm cười.

Hai người gặp mặt, cuộc hôn nhân xem như đã được định đoạt rồi. Sau đó, Nhan Như Song được gả cho tiểu công tử của Triệu phủ.

Sau khi cưới, Triệu Vũ Huy đối xử với Như Song rất tốt, mỗi ngày đều trôi qua trong êm đẹp. Chỉ có điều Như Song lúc nào cũng bình thản, tính tình không mặn không nhạt, không yêu thích cái gì, hỏi cái gì nàng đều đáp tốt, nếu không thì sẽ nói sao cũng được. Vì thế khi sự mới mẻ

qua đi, Triệu Vũ Huy cũng mất dần tính nhẫn nại, bắt đầu ăn chơi đàng điếm, ra vào nơi thanh lâu hoa bướm.

Mọi người đều khuyên Như Song nên quan tâm đến phu quân mình một chút, đừng để chồng đưa phường ong bướm vào cửa.

Nhưng Như Song chỉ nói một câu: **"Tâm không ở, thì còn có cách nào đâu?"**

Nàng nói Triệu Vũ Huy, cũng là nói chính mình.

Mặc dù Triệu Vũ Huy chơi bời lêu lổng ở bên ngoài, nhưng cũng chưa từng đưa kẻ nào về trong nhà, hoặc là chưa từng nói muốn nạp thêm tỳ thiếp. Trong phủ vẫn chỉ có một mình Như Song là phu nhân của Triệu Vũ Huy.

Dần dà, mọi người cũng không khuyên Như Song nữa. Có nam nhân nào mà không từng bay bướm bên ngoài? Chỉ cần mình vẫn là nữ chủ nhân trong nhà là tốt rồi.

Thành hôn năm thứ ba, Như Song vẫn không có thai. Danh y đại phu đến chẩn đoán không ít, nhưng chỉ nói thân thể nàng không có bệnh tật gì, có lẽ là chưa đến lúc mà thôi.

Nếu cầu y không được, thì cầu Phật.

Vì thế vào một ngày, Như Song mang theo vài nha hoàn đi chùa Khôn Hoà bên ngoài thành dâng hương kính lễ.

Bồ Tát từ bi, tình thương bao la, phổ độ chúng sinh.

Trong chùa khói hương nghi ngút, sương khói lượn lờ, khói bay vào mắt mở không ra nổi. Như Song không chịu được khói, che miệng ho khan mấy tiếng rồi đi ra ngoài, nàng thầm nghĩ đi xa một chút cho thoáng.

Bên tai phảng phất như có tiếng nói, Như Song chậm rãi đi vòng qua đại điện, lơ đãng đi vào hậu viện.

Một tăng nhân ngồi dưới gốc cây lê nhắm mắt tĩnh tọa, những bông hoa lê trắng như tuyết la đà bay rơi trên vai hắn.

Như Song nhìn thấy người này, chân như chôn chặt xuống đất, ngơ ngác nhìn.

Lúc này, tăng nhân kia dường như nghe được động tĩnh, mở mắt ra nhìn.

Vẻ mặt hắn lạnh nhạt, đôi mắt yên tĩnh trầm lặng, không buồn không vui, có lẽ hắn sinh ra đã nhất định là sẽ đi vào cửa Phật.

Tăng nhân nhìn Như Song, hơi hơi gật đầu: **"Xin hỏi,**

phu nhân có chuyện gì không?”

Vẫn như cũ, như ba năm trước đây, chỉ cần một ánh mắt, đã đủ chôn vùi hết thảy.

Như Song kinh ngạc, sợ hãi lắc lắc đầu, lão đảo chạy đi.

Sau khi trở về phủ, Như Song lâm bệnh nặng, suốt cả tháng nàng vẫn chưa khoẻ lại.

Triệu Vũ Huy đã đi chơi trước đó suốt mấy ngày không về nhà, sau khi biết tin nàng bệnh, lập tức chạy về, nghiêng ngả lão đảo vọt vào trong phòng.

Lúc này Như Song đang được nha hoàn cho uống thuốc. Triệu Vũ Huy nhìn nàng, vẻ mặt nàng tiêu tụy, vô cùng hao gầy, xanh xao.

Như Song thấy Triệu Vũ Huy thì sửng sốt, hỏi: **“Phu quân đã về rồi ư?”**

Triệu Vũ Huy vốn đã không vui, nghe vậy sắc mặt lại càng tối hơn. Nhưng hắn không phát giận, mà bước lại gần cầm lấy chén thuốc, tự tay cho nàng uống.

Như Song run rẩy, mặc hắn bón thuốc cho mình.

Trên đời này không có loại thuốc nào ngọt, bát thuốc

ấy vẫn đặng chất như vậy, chỉ có điều khác là nó mang theo một chút ấm áp.

Từ đó Triệu Vũ Huy thay đổi. Sau lần đó trở về không đi chơi nữa, mà chỉ ở nhà hết sức quan tâm tới Như Song.

Ba tháng sau Như Song có thai, toàn phủ từ trên xuống dưới mừng vui vô cùng, Triệu Vũ Huy càng không cần nói, lúc nào cũng cười rạo rỡ.

Như Song thì không quá hưng phấn như mọi người, nhưng nàng thường xuyên vuốt ve bụng mình, thường xuyên ngồi dưới ánh mặt trời sưởi ấm, mỉm cười dịu dàng.

Tất cả mọi người đều nói Bồ Tát chùa Khôn Hoà thật sự linh thiêng, cầu gì được nấy, vì thế lại rộn ràng muốn đi đến đó thêm một lần để tạ lễ.

Khi đó bụng Như Song đã lớn, cùng nha hoàn nữ quyến trong phủ đi chùa Khôn Hoà lần thứ hai.

Hương vẫn trầm như cũ, khói vẫn nghi ngút như thế. Như Song kể từ khi có thai càng thêm mất cảm, không chịu được đàn ông che mũi đi ra ngoài.

Nàng đi dạo một vòng, cuối cùng nhịn không được vẫn bước đến nơi kia. Nơi đó, hoa lê đã tàn, trên cây sai đầy quả, cành trĩu cong xuống..

Nhưng không gặp bóng dáng của người đó, chỉ còn dưới tàng cây lẳng lẳng nằm một nắm mồ cô độc, vô danh.

Như Song thất vọng, thất thần đứng hồi lâu. Lúc này một tiểu sa di đi qua, nàng vội vàng ngăn lại, hỏi: **"Người sư phụ kia đâu?"**

Tiểu sa di nhìn nàng đầy khó hiểu: **"Người nào?"**

"Chính là người hay ngồi dưới gốc cây này."

"Ồ, người ấy ư, người ấy vẫn luôn ở đó đấy thôi!"

Tiểu sa di vươn tay, chỉ hướng nắm mộ kia.

Bàn chân Như Song lão đảo thiếu chút nữa ngã xuống, may mà vịn được vào thân cây, mới gượng gạo đứng vững được.

"Người đó.. người đó tên là gì?"

Tiểu sa di đắn đo một lúc, không biết nữ thí chủ này và vị sư thúc đã quá cố của mình có quan hệ gì, nhưng vẫn cung kính trả lời: **"Pháp danh của sư thúc là Thích Phàm, tính danh tục gia Mạc Khanh Vũ, từng thi đỗ tiến sĩ, nhưng sau gặp biến cố lớn, mới xuất gia vào Phật môn.."**

Như Song không biết mình về nhà như thế nào, nàng chỉ cảm thấy hiện tại là mùa thu, ánh thái dương gắt gao rực rỡ, vậy mà chiếu trên người nàng lại thấy lạnh lẽo như băng.

Đã chờ đợi, mà lại bỏ qua.

Khi gặp nhau, lại đã quá trễ...

Mạc Khanh Vũ, Mạc Khanh Vũ, gặp nhau đâu có dễ dàng..

Mấy tháng sau, Như Song lâm bồn, nhưng lại khó sinh.

Đại phu và bà mụ đều nói mẹ và con chỉ có thể giữ được một, muốn Triệu Vũ Huy quyết định. Triệu Vũ Huy quyết định rất nhanh, muốn giữ lại mẹ. Nhưng Như Song lại cương quyết không chịu, nàng kiên trì muốn hãn giữ lại đứa con.

Cuối cùng, dưới sự kiên cường của Như Song, một đôi bé trai ra đời, còn nàng dầu hết đèn tắt, đi tới đoạn cuối cùng của con đường sinh mệnh.

Triệu Vũ Huy ngồi ở bên giường, ôm nàng vào trong ngực, lệ chảy thành hàng, lặp đi lặp lại: **"Vì sao? Vì sao?"**

Như Song nằm ở trong lòng hãn, cười yếu ớt: **"Vũ**

Huy, nếu như có kiếp sau, nguyện đừng gặp nhau."

Nhưng Triệu Vũ Huy lại nói: **"Như Song, ta nguyện gặp kiếp sau, yêu nhau không rời."**

Triệu Vũ Huy cưới người con gái hần yêu, nhưng không có cách nào đi vào được trái tim của nàng, không cách nào chiếm được tâm tư của nàng, cuối cùng đành trơ mắt nhìn nàng vì sinh con cho hần, vì lưu lại huyết mạch cho hần, khó sinh mà chết..

Nhan Như Song gặp nam tử mà nàng từng ấp ôm mơ ước chờ đợi, nhưng đã quá muộn rồi, bọn họ gặp nhau quá trễ..

Mạc Khanh Vũ, có lẽ người đời sẽ nói hần nếu đã vào cửa Phật, thì đã sớm chặt đứt phiền não hồng trần, sớm tình bi dứt khoát.

Nhưng mà người đời không biết rằng, tại lễ hoa đăng một năm kia, hần ngẫu nhiên nhìn thấy Nhan Như Song, khi đó nàng cùng nha hoàn trộm ra ngoài chơi, chỉ trong một thoáng nhìn, hần đã khắc cốt ghi tâm bóng hình nàng, suốt đời không quên. Cùng năm đó, hần thi đậu công danh, sau đó nhờ người tới nhà họ Nhan cầu hôn.

Nhưng nhà họ Nhan cự tuyệt, Mạc Khanh Vũ khổ sở mất mát không thôi, quyết tâm kiến công lập nghiệp. Nhưng quan trường đầy rẫy những âm mưu, hung hiểm

khắp nơi, hẵn khi đó mới ra đời không có chút kinh nghiệm, lại giữ thân trong sạch thanh liêm, không cùng người thông đồng làm bậy, vì thế hẵn bị người hãm hại, bị bắt rời xa triều đình.

Tình yêu không như nguyện, đường công danh cũng dừng lại dở dang. Sau khi hẵn trở về, nghe được tin Nhan Như Song được đã được hứa gả cho Triệu Vũ Huy, càng thêm nản lòng thoái chí. Vì thế hẵn xuất gia, làm bạn cùng kinh Phật.

Ngày đó, bởi vì là nàng, cho nên mỡ trong tay thôi gổ.

Ngày đó, bởi vì là nàng, cho nên nhịn không được mở miệng, muốn nói một câu với nàng.

Cuối cùng, bởi vì tâm nguyện bình sinh không được đền bù, buồn bực đau khổ mà chết..

Mùa xuân năm sau, ở hậu viện chùa Khôn Hoà, dưới tàng cây lê có thêm một mộ phần mới, cùng với phần mộ bên cạnh kia, vô danh vô tự.

Cuối cùng, cũng đã thành đôi.

Lưỡng vong sinh

Tác giả: An Bình

Hắn vô thanh vô tức từ trên cây nhẹ nhàng bay xuống, gió nhẹ thổi bay tay áo trong suốt, tại khôn cùng trong đêm tối, thần nhiên hoa quang, như yêu ma giáng thế. Mũi chân nhẹ điểm, thăng bằng rồi, hắn quay đầu, tóc dài trắng bạc nhẹ nhàng tung bay, có một luồng quen thuộc quấn quanh trước đây, nhành hoa lay động bị gió mang theo bay tới trán hắn. Hoa lê trắng như tuyết, hương hoa mai thơm mát bay vào lục phủ ngũ tạng, hắn khép lại đôi mắt màu tím, tựa hồ biết sắp ly biệt mà hứng lấy một đóa nhược mai rơi. Cánh hoa rơi xuống lông mi, không tiếng động lướt xuống mặt hắn, thần nhiên lặn xuống xiêm y, rơi xuống mặt đất, sắc hoa non mềm ngay lập tức xuất hiện tổn thương, khi chạm đất trong nháy mắt, đã trở nên rơi rụng tàn tạ. Có một giọt lệ trong suốt, nhẹ rơi, ở trên vết thương của đóa tàn hoa.

Ngón tay thon dài chỉ một đoạn nhánh hoa, ngẩng đầu, lệ ngưng hồi ngây dại trong mắt. Nàng ngủ say trong vô tận mùi hương tàn mát, nở hoa tiêu hao toàn bộ sinh lực của nàng, trong nháy mắt hoa nở hết, nàng uể oải chìm vào trong mộng. Không thể biết, đêm dài trắng khuyết, mà hắn, đã vĩnh rời xa. Nàng vốn là lê, hắn là yêu. Yêu canh gác

nàng hai trăm năm. Cho đến khi nàng hoàn thành tâm nguyện rồi cực có thể phóng thích, cho đến khi giấc mộng của nàng rồi cực thực hiện, cho đến khi, nàng nở đầy hoa thanh khiết tuyệt luân, một cây lê mị hoặc lạ thường khiến người rung động... Tròn một vạn đoá. Cho tới nay, nàng luôn luôn không buông, dốc hết sức toàn tâm cố gắng thực hiện giấc mộng. Trong đêm nay, rồi cuộc đã thành hiện thực. Nàng cuối cùng, cũng nở ra tràn đầy một vạn đoá hoa tuyệt sắc.

Cách cây lê đại thụ trăm bước từ bên trong ngôi nhà trúc, mơ hồ truyền tới, tiếng quần áo rơi giường sột soạt. Kèn kẹt một tiếng, cửa trúc mở ra, thư sinh nâng mũ mào trên đầu, sắp sửa ra đi, đối với cảnh lê trắng đầy trời kinh hỉ thất thanh. Hắn, lẳng lặng nhìn thư sinh, thể nhân phạm nhĩ, không nhìn thấy hắn dưới cây lê. Trên thực tế, bình thường, hắn cư lẳng lặng thờ ơ quan sát như vậy, lê trắng, cùng với nàng trong lòng thư sinh. Phảng phất cảm nhận được sự sung sướng của thư sinh, nhành lê khẽ nhúc nhích, hoa ảnh lay động, gió khẽ thổi qua, giống như trong giấc mộng thâm trầm cũng thấy một tia thỏa mãn. Rưng rưng, cười, hắn buông tay khỏi cành lê, phất tay áo, rồi biến mất.

Tâm nguyện của nàng đã thành, bây giờ, đến tâm nguyện của hắn. Trước mặt Diêm Vương, hắn nói: "Liên tối nay." Vương nói: "Vì sao phải khổ thế?" Hắn không nói gì, y phục biến hóa, vẫn còn

chút dư hương vây quanh. Vương nói: "Hồn phách của người, đã thấm dần vào linh khí của nàng, cho dù đem chân thân của người đánh vào luân hồi, mấy kiếp sau người cũng vẫn còn kí ỨC." Hắc thấp giọng nói: "Không có vấn đề gì." Vương thở dài, nói: "Yêu, người thật mạnh mẽ." Khóe môi khẽ nhếch, hiện lên một nụ cười thản lạnh nhạt, nói cho cùng, hắc thật mạnh mẽ.

Nguyên bản, bên cạnh nhà trúc này chỉ có cây lê trắng, khi đó, nàng không thể nở hoa. Ban ngày trái mực, bút của thư sinh, bức tranh là lê; đối tửu dưới trăng, thư sinh là người, lê là chỗ dựa; khi cười, an ủi chính là lê; khi khóc, ôm chính là lê. Trong bao nhiêu năm, lê cùng người gắn bó. Cái loại hạnh phúc ảo giác vĩnh viễn không có chia lìa này, làm cho lê đã quên và cũng không để ý, nàng sẽ không nở hoa. Cho đến khi có một ngày, thư sinh nhện không được nói với nàng: "Lê, ta nghĩ khi người nở hoa, chắc chắn sẽ rất xinh đẹp." Nàng thuận theo hắc, nói: "Người chờ ta, ta sẽ nở hoa cho người. "

Thư sinh không đợi được lê nở hoa. Hắc chờ không được. Bạch lê ngày thơ cũng không biết, khát vọng đối với hoa sắc của thư sinh đã vượt xa thời gian chờ đợi của nàng. Rốt cục, vào một ngày nào đó, hắc mang về một nhánh Hồng Mai, trồng trong nhà. Để bên cạnh người, cũng bắt đầu nhập vào tâm hắc. Cành Hồng Mai ấy, danh chính ngôn

thuận trở thành bạn đồng hành duy nhất của hắn.

Một năm sau, Bạch lê thản nhiên nở ra ngàn đóa tinh linh hoa. Nhà trúc tương đối ấm áp, bên ngoài nhà gân mạch nàng lộ ra tê liệt run sợ trước gió lạnh, bị bỏ quên đến nổi máu tràn ra từ vết nứt. Thương huyết như vậy, đem cánh hoa nhiễm ra nhè nhẹ từng vết thương

Lần đầu tiên yêu gặp lê, lê đang chờ đợi tích lũy hội tụ tinh khí để nở hoa. Trong mắt yêu, lê tích tụ linh lực ngàn năm đã làm hắn ngạc nhiên, song, lê cảm giác được còn chưa đủ. Một trăm năm trước, yêu ở bên dưới làm bạn, trái tim lê cao ngạo lạnh lùng, hơi trong sáng. Chỉ là, nàng vẫn muốn nở ra đóa hoa xinh đẹp nhất. Trái tim người không có chừng mực, trái tim lê, có lẽ cũng vậy. Lo lắng dài lâu này tích tụ, nàng vội làm tổn thương chính mình, hắn nói: "Lê, ngươi định nở bao nhiêu hoa?" Lê quay lại hỏi hắn: "Yêu ngươi nói đi?" Hắn nói: "Lấy tinh khí của ngươi bây giờ, bất quá ít được ba nghìn hoa, cao cũng không hơn bảy nghìn hoa, đến kì khai hoa hãy thu, được không?" Lê nói: "Được, ta nghe yêu. "

Năm đó, lê nở ra năm ngàn đóa, chấn động bốn phương, đẹp nhất hoa giới.

Một năm rồi lại một năm, Bạch lê nở đồng thời, cũng là lúc Hồng Mai trong nhà nở ra. Không biết

từ khi nào, thân ảnh thư sinh, lại xuất hiện bên cạnh Bạch Lê. Không thấy hoa sắc trước, hẳn có khát vọng nóng bỏng, sau khi có được hoa mai, hẳn lại bắt đầu hoài niệm Bạch Lê ở sâu trong nội tâm. Mà lê, chưa bao quên thư sinh. Đó là tổn thương đầu tiên của nàng, cũng là khát vọng của cả đời nàng. Không có phần cho yêu.

Hắn bắt đầu trầm mặc, thờ ơ quan sát.

Lại một trăm năm, thường thường, hắn nhìn lê hóa thân thành khói, bay vào nhà trúc, để cho thư sinh nắm tay nàng viết thơ, vẽ tranh. Có khi, sau khi bọn họ rời nhà trúc, hắn mời nhẹ nhàng đi vào, chậm rì rì mà lật xem những bức tranh mực viết còn chưa khô. Hắn dễ dàng nhận ra, đâu, là do thư sinh làm, và đâu, là do lê viết. Lê, trước mặt thư sinh, bắt đầu tránh né yêu. Đến khi cảm giác lê lại vì nở hoa mà tích tụ tinh khí, yêu rất cực, lo lắng rời đi. Hoa kia, vốn chưa bao giờ vì hắn mà nở.

Lê cũng không biết Hồng Mai lúc nở cao nhất được bao nhiêu hoa, nàng cũng là, muốn dùng đây trời hoa vũ, để cho thư sinh một lần thấy được tuyệt nhiên rực rỡ chưa từng gặp qua như thế, đem thư sinh vui sướng đẩy tới đám mây cao. Bao nhiêu năm trước, ngày hắn ôm Hồng Mai về, vẫn là ngày đen tối và bén nhọn như cây kim đâm vào lòng nàng. Nàng muốn được thư sinh nhận thức và chứng minh với hắn, những gì Hồng Mai có thể làm

cho hần, nàng cũng có thể làm tốt. Từ đầu tới cuối, nàng không bao giờ ngừng lại ý niệm này trong đầu.

Lê rốt cục, như ý nguyện. Nở ra một vạn đoá. Cành nhánh tràn đầy, tuyết trắng, thanh khiết, mỹ lệ tuyệt luân.

Mắt vương bắt đầu chuyển sắc, từ từ mờ mịt, nói: "Yêu, người nghĩ rõ ràng rồi?" Hần từ từ đưa tay, nhẹ nhàng phất cánh hoa lê cuối cùng rơi trên vai, không quay lại. Biển khổ khôn cùng, quay đầu lại nào có bờ? Đừng như vong sinh. Khép lại tử mâu, cũng khép lại đôi mắt tuyết nhiên không còn chút hơi ấm. Vương mở ra cánh cửa màu đen cánh chim thật lớn, đưa hần vào ngọn lửa màu vàng bay lên trời, lông vũ tung bay giữa khói, Vương nói: "Yêu, cuối cùng một đường, người vẫn chẳng quay đầu lại." Hần vẫn không nhúc nhích, đầu ngón tay buông xuống mặt đất, tìm kiếm cánh hoa vừa mới rơi, nhẹ nhàng nắm lấy trong lòng bàn tay.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: "Người thử thích qua một người, mà người đó lại thích người khác xem sao?"

Đời này, kiếp này, vĩnh viễn không gặp lại

Tác giả: Mạn Thiên Thiên Nhai

“VẬY THÌ ĐÃ SAO, ĐỜI NÀY KIẾP NÀY, VĨNH BẤT TƯƠNG PHÙNG.”

“CÓ MỘT SỐ THỨ, CỨ PHẢI TỚI THỜI ĐIỂM MẤT ĐI, CON NGƯỜI MỚI BIẾT QUÝ TRỌNG. NAM NỮ THẾ GIAN, THƯỜNG THƯỜNG CŨNG LÀ NHƯ VẬY. BỞI TỊCH MỊCH, BỞI NHÀM CHÁN, CHO NÊN MỚI TRUY TÌM THỨ MỚI LẠ KÍCH THÍCH. KHI MẤT ĐI NGƯỜI BẠN ĐỒNG HÀNH NHIỀU NĂM, BỔNG PHÁT HIỆN THÌ RA ĐÓ MỚI LÀ NGƯỜI MÌNH THÍCH NHẤT, LÀ NGƯỜI THỦY CHUNG NHẤT, NHƯNG HỒI TIẾC VẪN KHÔNG KỊP. CHUYỆN NHƯ VẬY XẢY RA TRONG CUỘC SỐNG THẬT QUÁ NHIỀU. CHO NÊN ĐOÀN VĂN NÀY ĐƯỢC ĐẶT TÊN LÀ LY BỂ. NHẮC NHỞ THẾ GIAN, VÔ LUẬN LÀ NAM HAY NỮ, NÊN BIẾT QUÝ TRỌNG CUỘC HÔN NHÂN CỦA MÌNH. TÌNH CẢM CŨNG GIỐNG NHƯ MỘT CHIẾC LY THỦY TINH. NẾU NHƯ KHÔNG CẨN THẬN, ĐÁNH RƠI BỂ NÓ, THÌ LẤY MÁU TƯƠI, LẤY SINH MẠNG, CŨNG KHÔNG CÁCH NÀO VẮN HỒI.”

Trong ánh trăng mờ, tôi thấy Đầu Sơn mặc quần áo rời giường, nhẹ nhàng ra khỏi phòng ngủ, thư phòng bên cạnh bỗng sáng đèn.

Anh có tâm sự gì đây?

Tôi từ cửa thư phòng nhìn vào, anh đang ngồi trước máy vi tính, nhưng không mở máy, chỉ ngồi ngẩn người. Tôi lặng lẽ đi vào, từ phía sau ôm anh, hỏi anh có chuyện gì, có phải công việc áp lực quá lớn hay không. Anh cúi đầu hôn tay tôi, nói có chút vấn đề về nhân sự tương đối phiền phức, bảo tôi không cần lo lắng. Tôi biết anh là loại người này, có việc gì cũng tự trút lên đầu cả ngày, ôm lo lắng một mình. Chỉ là công việc mà thôi, cần gì nghiêm túc như vậy. Giống như tôi, quản lý mấy trăm người, nếu như chuyện gì cũng đều vậy, đã sớm mệt chết đi được. Chẳng qua, bọn họ là dân kỹ thuật, đều không am hiểu đối nhân xử thế.

Tôi hỏi anh có muốn nói ra để tôi tư vấn giúp hay không. Anh trầm mặc một hồi, đột nhiên xoay người lại ôm lấy tôi, giống như một đứa bé ngược lên hỏi tôi: “Lạc Lạc, có phải đến một ngày em sẽ rời bỏ tôi?” Câu hỏi này, từ khi chúng tôi kết hôn mười năm trước, anh đã hỏi tôi mấy trăm lần. Có lúc là bởi vì gặp phải khó khăn, có lúc thuần túy là giữa vợ chồng khi mà không còn chút biểu hiện tình cảm. Nhưng mỗi một lần bị hỏi, tôi vẫn nghiêm túc mà dịu dàng trả lời: “Sẽ không đâu, em sẽ không rời bỏ anh.”

“Bất luận xảy ra chuyện gì?”

“Bất luận xảy ra chuyện gì.”

Anh vùi đầu trong lòng tôi, ôm tôi thật chặt. Tôi cũng

ôm anh thật chặt.

“Đồ ngốc, trên thế giới này, anh là người thân duy nhất của em. Trừ cái chết, không gì có thể tách rời chúng ta. Anh thất nghiệp, em sẽ nuôi anh; anh bị bại liệt, em sẽ chăm sóc anh, anh không cần phải lo lắng.”

Anh ngẩng đầu lên, tính trẻ con cố chấp: “Nếu em bỏ đi, anh sẽ không sống nổi.”

“Em cũng vậy, cho nên em sẽ không rời bỏ anh, em hứa.” Vuốt ve mái tóc ngắn ngắn của anh, tôi yêu thương hôn anh một cái.

Thứ hai phải làm thêm giờ, tôi gọi điện thoại cho Đầu Sơn, để báo cho anh không cần chờ tôi ăn cơm. Đi ra công ty thì đã 8 giờ, ánh đèn rực rỡ đã bật lên, người người vội vã. Tôi mệt mỏi nhưng vui vẻ, đây là một thành thị phồn vinh, là nơi tôi gặp, yêu và sinh sống cùng Đầu Sơn.

Điện thoại di động vang lên, là một cô gái xa lạ. Cô ấy tự xưng là Hoàng Yến Vân, là đồng nghiệp của Đầu Sơn, có một số việc muốn cùng tôi nói chuyện một chút. Tự dưng tôi cảm thấy rất khẩn trương, cho là Đầu Sơn có chuyện gì xảy ra. Cô lại nói Đầu Sơn không sao, là cô tìm tôi, có một chuyện quan trọng.

Tôi do dự một chút, theo lời cô, đi tới quầy rượu mang

tên “Thiên trường địa cửu”.

Cô gái ấy không ngoài dự liệu của tôi, trẻ ước chừng chỉ tầm hai mươi ba hai mươi bốn tuổi, ăn mặc rất hợp thời, cũng rất có cốt cách, nhìn là biết được giáo dục rất tốt.

Trong quán rượu rất yên tĩnh, như vậy có thể che mắt tất cả bí mật.

Cô kêu cho tôi một chén rượu. Tôi không uống, hi vọng cô ấy nói ra nhanh lên một chút. Tôi lo lắng cho Đầu Sơn. Cô ấy nhìn ra được ý của tôi, nói: “VẬY TÔI SẼ NÓI THẲNG.” Tôi cười, quả là một cô gái thông minh? Cô nói: “TÔI CÓ CON VỚI ĐẦU SƠN.”

Đầu tôi trống rỗng. Tôi nghe thấy giọng nói của mình: “TẠI SAO LẠI MUỐN NÓI CHO TÔI BIẾT?”

Cô nhẹ nhàng lắc lắc cái ly, tư thái rất là ưu nhã: “CON CỦA TÔI CẦN PHẢI CÓ MỘT NGƯỜI CHA DANH NGÔN CHÍNH THUẬN.”

“Đây là vấn đề của cô với Đầu Sơn.”

“Đầu Sơn không muốn làm tổn thương cô. Nghe nói lúc cô mới ở cùng anh ấy, đã chịu không ít khổ cực.”

“Cô hi vọng tôi sẽ làm gì?”

“Thành toàn cho chúng tôi, đừng làm khó Đầu Sơn. Tôi biết cô là một người phụ nữ kiên cường độc lập, cái đã mất đi thì còn cần nắm lấy không thả ra làm gì?”

Đã mất đi? Chúng tôi yêu nhau bốn năm, kết hôn mười năm, vẫn luôn là 1 đôi tương thân tương ái khiến cho người ta phải hâm mộ. Nhưng mà, Hoàng Yến Vân không nói sai, còn nói quá đúng, cái đã mất đi, suy cho cùng vẫn là mất đi.

Tôi cười khổ. Trừ xinh đẹp, cô gái này còn là một người khôn khéo. Đáng tiếc sự khôn khéo ấy lại dùng để đánh vỡ hạnh phúc của tôi.

Hoàng Yến Vân dù sao cũng còn trẻ, thấy tôi trầm mặc hồi lâu, rốt cục không nén được tức giận: “Cô đừng quần lấy Đầu Sơn nữa, không có ích lợi gì đâu. Người anh ấy yêu bây giờ là tôi, không phải cô, cô cố níu kéo cũng không có hi vọng văn hồi.”

Tôi kinh ngạc nhìn cô ta. Cô gái này, cô ta tự cho là Đầu Sơn đã đối với tôi như thế, mà tôi lại không muốn chia tay. Cô ta quá trẻ tuổi, quá tự tin rồi, cho là xinh đẹp trẻ trung thì mọi việc đều thuận lợi. Cô ta cho là tôi nhìn thấy cô ta như thế sẽ tự nhận thua cuộc. Nhưng tôi cũng không muốn phản bác cô ta. Đầu Sơn đúng là đã bị người có diện mạo thanh xuân trẻ đẹp mê hoặc, bị chinh phục. Tôi còn có gì để nói đây, nhưng tôi vẫn chưa muốn kết thúc câu chuyện. Về lý thuyết, tôi không muốn về đến

nhà đối mặt với Đầu Sơn. Tôi biết sẽ xảy ra chuyện gì, nhưng cuối cùng tôi vẫn phải đi thôi, nỗi đau quá sâu, theo bản năng tôi muốn trì hoãn, muốn trốn tránh.

Tôi hỏi cô ta: “Cô vì Đầu Sơn hy sinh như vậy, tại sao?”

Cô ta kiêu ngạo cười: “Tôi yêu anh ấy, tôi muốn cùng anh ấy sống chung một chỗ.”

“Cô cảm thấy anh ta cũng yêu cô sao?”

“Dĩ nhiên.” Cô ta khinh miệt nhìn tôi một cái. Tôi biết cô ta muốn nói gì. Cho dù là mười năm trước, tôi cũng không so được với vẻ xinh đẹp của cô ta bây giờ, huống chi là hiện tại, tôi đã ba mươi lăm tuổi, lại vừa lúc mới tan sở cực độ mệt mỏi.

Năm đó tôi và Đầu Sơn là một đôi rất bình thường, rất không gây chú ý. Nhưng chúng tôi tình đầu ý hợp, khi chúng tôi ở bên nhau rất thoải mái ngọt ngào. Chúng tôi chung sống mười bốn năm qua, tình cảm càng ngày càng thêm sâu đậm, càng ngày càng ngọt ngào, càng ngày càng hiểu nhau. Tôi hiểu rất rõ Đầu Sơn, anh sẽ không yêu cái cô gái trước mặt này, cho dù cô ấy giống như đoá hoa tươi ngát hương xinh đẹp. Nhưng, dù sao tôi cũng không phải là đàn ông, không biết được tại sao anh đã không yêu mà vẫn làm ra chuyện như vậy.

Tôi hỏi cô gái này: “Cô còn trẻ như vậy, mà Đầu Sơn

đã ba mươi bốn tuổi, không cảm thấy ủy khuất sao?”

Cô ta cười, tựa hồ cảm thấy cái vấn đề này quá ngu xuẩn.

Tôi cũng biết cách nghĩ hiện tại của người trẻ tuổi, tìm một người đàn ông hơn mình mười tuổi, phòng ốc xe hơi đều có, có tiền tiết kiệm sau nhiều năm phấn đấu. Bây giờ Hoàng Yến Vân mặc trên người nhãn hiệu quần áo kia, kể cả lúc tôi mới ba mươi tuổi còn không dám mua. Đối tượng của cô ta là Đầu Sơn, mà người tôi yêu (và yêu tôi) cũng là Đầu Sơn. Cô ta dường như không nhận được: “Cô đừng nín kéo, thua chính là thua, sao không thua khàng khái một chút, có phong độ một chút?”

Tôi nở nụ cười. Cô ta tự cho mình là người thắng sao.

Tôi cầm găng tay, đứng dậy: “Hoàng tiểu thư, thật sự tôi thua rồi, nhưng ít ra tôi còn có hơn chục năm hạnh phúc. Nhưng cả cô, từ lúc bắt đầu, cũng đã thua.”

Đầu Sơn không bật đèn, ngơ ngác ngồi trong bóng tối. Tiếng mở cửa của tôi kinh động anh, anh nháy dưng lên nghênh đón tôi. Tôi nhìn anh một cái, anh lập tức biết đã xảy ra chuyện gì, trong mắt lộ ra thần sắc sợ hãi, kéo tôi tới ghế sa lon ngồi xuống, rót cho tôi một chén rượu đỏ với đá. Đây là đồ uống chúng tôi thích nhất. Mười mấy năm qua, chúng tôi luôn như vậy sau bữa cơm chiều, chen chúc tựa sát trên ghế sa lon, xem ti vi hoặc là nghe nhạc, cùng giành uống rượu trong một cái chén. Hết cảnh

này đến cảnh kia trong mười mấy năm qua, thoáng qua trong đầu tôi, rất rõ ràng, rất chân thực. Bình thường khi mọi người muốn tiêu hủy một văn kiện nào đó thường xem lại một lần. Tự tôi cũng biết, tôi cũng không tự chủ được đọc đến nhớ đến, là vì muốn thủ tiêu, là vì muốn quên lãng không còn ghi khắc.

Đầu Sơn gối đầu trên đùi tôi. Anh biết tôi sẽ làm gì, anh chờ tôi hỏi để giải thích.

Chúng tôi cứ tựa sát như vậy cả đêm không chớp mắt, tựa như lúc chúng tôi mới yêu nhau cũng thường hay làm vậy. Chỉ là, khi đó chúng tôi có tương lai rộng mở, mà đêm nay, lại là kỷ niệm cuối cùng.

Sau khi trời sáng tôi đẩy Đầu Sơn ra, muốn rửa mặt đi làm. Đầu Sơn phản xạ có điều kiện ôm chặt tôi, giống như đứa trẻ gào thét: "Em đừng đi, anh không để cho em đi." Tôi hôn nhẹ lên trán anh, một lần nữa bảo đảm với anh buổi tối nhất định sẽ trở lại, anh mới nửa tin nửa ngờ buông cánh tay ra.

Cả đêm không ngủ, tôi lại không có chút suy nghĩ nào, có một loại cảm giác tỉnh táo kỳ quái. Hôm nay tôi xử lý nhiều chuyện công vụ phiền phức, như bình thường lúc tan sở đi ra khỏi công ty.

Đầu Sơn ở đầu đường đối diện chờ tôi. Anh rõ ràng tiêu tụy trông thấy, râu ria không cạo, cà vạt không thắt. Chiếc Honda màu lam nhạt của chúng tôi đậu lại ven

đường. Thấy tôi, anh vui vẻ như trút được gánh nặng. Tôi biết anh lo lắng điều gì, anh sợ tôi đột nhiên rời đi mất tích.

Tôi không hận Đầu Sơn, tôi yêu anh, sâu thẳm trong tim vẫn luôn yêu. Không phải là loại tình yêu cuồng nhiệt nhất thời, mà là thứ tình cảm dịu dàng trải qua nhiều năm tháng hoạn nạn có nhau. Tình yêu của tôi tựa như cây tầm xuân, trói trái tim mình với tim anh, từng tầng từng tầng một, theo thời gian tích lũy, ngàn sợi vạn tia, mãi không chia ly. Tôi cứ tưởng rằng tình yêu sẽ như vậy mãi, cho đến lúc già, cho đến lúc chết. Nhưng bây giờ, một thanh dao găm sắc bén, đã một nhát chặt đứt những cảm xúc liên hệ mơ hồ kia. Dây vẫn còn đó, nhưng đã đứt thành từng đoạn ngắn, không thể quấn quanh, cũng không thể nối liền. Kẻ cầm dao găm cũng không phải là Đầu Sơn, mà là định mệnh. Anh chỉ là trong một lúc xúc động, nhặt con dao kia lên. Tôi rất muốn tha thứ cho anh. Tôi rất muốn chúng tôi có thể hồi sinh cảnh cây gãy lìa đó.

Từ lúc lên xe đến lúc tiến vào nhà, Đầu Sơn vẫn nắm tay tôi. Mặc dù anh đã trung niên rồi, nhưng vẫn còn tính trẻ con. Anh cố chấp không chịu đối mặt với thực tế, anh không muốn buông tay tôi.

Chúng tôi lại chui rúc trên ghế sa lon, âm nhạc nhẹ nhàng tràn ngập. Một chén rượu đỏ Kim Hoàng Sắc đun cách thủy đặt ở trên khay trà. Tôi dừng mắt nhìn cái chén kia. Đó là một chiếc ly thủy tinh màu lam đậm, tôi mua

vào lúc kết hôn, chỉ có duy nhất một cái, chứ không phải một đôi như bình thường, bởi vì tôi muốn tâm hồn hai chúng tôi vĩnh viễn như một, vĩnh viễn không xa rời nhau, vô luận là toàn vẹn hay bể tan tành. Suốt mười năm chúng tôi cẩn thận nâng niu, nó vẫn nguyên vẹn như mới.

Đầu Sơn nâng cái ly đưa đến miệng tôi. Tôi nhận lấy, uống từng ngụm từng ngụm.

Nhạc đang phát là bài “Biệt ly khúc” của Chopin, đây là bài hát chúng tôi rất thích. Nhưng giờ phút này, nó nghe thật thê lương.

Đầu Sơn đứng dậy, nói với tôi đi đổi đĩa CD.

Tôi uống cạn chén rượu, cũng đứng lên, gọi Đầu Sơn.

Đầu Sơn quay đầu lại, nghi hoặc nhìn tôi. Trong khoảnh khắc đó, anh hiểu được tôi muốn làm gì, kêu thảm một tiếng “Đừng!”, xông lại đón. Nhưng đã quá muộn. Chiếc ly đã rơi trên sàn nhà, vô vàn mảnh vụn màu lam tung tóe mọi nơi, phảng phất như trái tim của tôi, một giọt nước mắt cũng không chịu nổi ứa ra, rồi cục vỡ òa. Đầu Sơn quỳ trên mặt đất, phí sức lấy tay đem mảnh vụn thu lại. Máu từ trên tay của anh chảy ra, nhỏ xuống từng mảnh vụn. Nhưng một chiếc ly thủy tinh, nếu như đã bể, cho dù là dùng máu, cũng không thể dán lại, sống lại lần nữa. Đầu Sơn rốt cục tuyệt vọng. Anh ngược mắt nhìn tôi, nước mắt từ trong hốc mắt từ từ chảy ra. Nam nhi không dễ rơi lệ. Cùng anh chung sống mười bốn năm, tôi chưa

từng thấy anh khóc. Tôi cũng không nhìn được. Tôi muốn xông tới, muốn ôm anh vào trong ngực, muốn hôn từng giọt nước mắt của anh, muốn nói cho anh biết tôi yêu anh đến mức nào, tôi không thể sống mà không có anh. Nhưng cuối cùng tôi vẫn không làm gì hết.

Một đồng thủy tinh bể tan tành, vô tình tách rời chúng tôi...

Một kết thúc ố hơn cho những ai cũng như người biên tập:

Ba ngày sau, Chung Bối Lạc từ chức rời khỏi thành phố này, trước khi đi cô để lại đơn ly hôn đã kí, thư hiệp nghị cùng một đoạn ca từ viết tay ngắn đề tựa "Tổ lòng":

Tơ tình buộc quanh tàng liễu mảnh, trách chi gió xuân.

Từ đây quên hết thế gian, mây nước tựa khói bay.

Hỏi bèo dạt, hỏi sao đêm, hỏi đèn khuya lẻ bóng.

Vậy thì đã sao, đời này kiếp này, vĩnh bất tương phùng.

Một tháng sau, Văn Đầu Sơn kết hôn cùng Hoàng Yến Vân. Cha mẹ Văn Đầu Sơn vốn đối với tân nương hết sức

lãnh đạm, nhưng lúc nghe nói có con lập tức thay đổi thái độ, quan tâm che chở, thăm hỏi ân cần. Bảy tháng sau, Hoàng Yến Vân sinh hạ một bé trai.

Văn Đầu Sơn đối với vợ con cũng rất cẩn thận chăm sóc, người ngoài nhìn vào ai cũng khen anh là một người chồng tốt một người cha tốt. Một nhà ba người ít nhất ngoài mặt cũng được xem là hạnh phúc mỹ mãn. Hoàng Yến Vân đối với chồng mình rất hài lòng, duy nhất một điều cô thấy kỳ quái là ngăn kéo trong thư phòng của chồng luôn có một đồng thủy tinh bể, không cho người khác đụng vào. Nhưng điều này cũng không ảnh hưởng tới hạnh phúc của cô.

Bốn năm sau, Chung Bối Lạc ở Mỹ, sốt cao nằm trên giường, ba ngày không ăn không uống, sau khi hôn mê được hàng xóm đưa đi bệnh viện, vì viêm màng não cấp tính qua đời, sống được bốn mươi tuổi. Bởi vì vô thân vô cố, hậu sự đều do bệnh viện làm.

Tin Chung Bối Lạc mất đi truyền về, hai tháng sau Văn Đầu Sơn mới biết. Một tuần lễ sau, Văn Đầu Sơn vì say rượu khi đang lái xe, lao ra đường cao tốc, tử vong tại chỗ. Sống được ba mươi chín tuổi. Cảnh sát phát hiện trong tay anh nắm một tờ giấy. Vì bị nắm quá chặt, lúc lấy ra tờ giấy đã bị xé đứt, chỉ còn lại một mảnh giấy bị máu nhuộm mờ hồ một hàng chữ:

“Vậ thì đã sao, đời này kiếp này, vĩnh bất tương phùng.”

Mỉm cười thí nghiệm

Tôi không nhớ rõ tựa đề sách mà mình từng đã đọc qua có tên là gì, trong sách đó có viết: một nụ cười chính là nguồn kinh doanh tốt nhất. Tôi luôn muốn kiểm nghiệm xem câu này viết có đúng hay không.

Ngày đó, tôi đột nhiên hứng trí, quyết định tự mình thử kiểm chứng một chút xem sao. Vì thế tôi đã đứng ở trên đường. Người đầu tiên tôi gặp là một người đàn ông trung niên. Tôi nhìn người đó và mỉm cười, ông cũng nhìn lại tôi và mỉm cười. Nhưng mà trong nháy mắt nụ cười của ông ta như đánh lại, rồi vội vàng đi qua người tôi. Xem ra có vẻ như ông ta nhận ra tôi không phải là người mà ông ta quen biết.

Người thứ hai tôi gặp là một bà cụ. Tôi lại nhìn vào bà và mỉm cười, bà nhìn tôi từ đầu đến chân, sau đó vội vàng đi nhanh qua tôi, nhưng cứ đi vài bước lại quay lại nhìn.

Người thứ tư tôi gặp là một cô gái rất thời trang. Tôi nhìn cô ấy mỉm cười, cô ấy chán ghét liếc mắt nhìn tôi một cái, rồi cũng đi qua người tôi, tôi mơ hồ nghe cô ấy mắng chửi: "Đồ lưu manh!"

Người thứ tư tôi gặp là một anh thanh niên nhuộm tóc màu vàng. Tôi mỉm cười với anh, anh ta trừng mắt nhìn tôi, nắm chặt tay đấm của mình, tôi chạy thật nhanh qua đường và mặt vẫn tươi cười.

Người thứ 5 tôi gặp là một đứa trẻ. Tôi nhìn nó mỉm cười, nó cảnh giác nhìn lại tôi, rồi đột nhiên bỏ chạy đi. Tôi không có can đảm để thử nghiệm thêm một lần nữa. Tôi buồn bã trở về, không ngờ lại đụng phải một anh chàng bị mù, tôi nhanh chóng nở nụ cười nói: “Thực xin lỗi! Thực xin lỗi!” Anh mỉm cười lại nói: “Không sao! Không sao đâu!”

Đáng tiếc anh không nhìn thấy nụ cười của tôi bây giờ.

Ba bước huỷ diệt đại ca xã hội đen

Tác giả: Vô Tụ Long Hương

Chương 1: còn nhỏ đã có chí khí cao

Nói “ba tuổi nhìn đã già dặn”, lời nói này quả không sai. Trong suốt hai năm đầu đời, tôi cũng rất bình thường, không khác gì những đứa trẻ khác, có khóc lóc, có ầm ỉ, có đái dầm. Nhưng đến năm tôi ba tuổi đặc tính kì dị mới bắt đầu xuất hiện.

Năm tôi lên ba tuổi, tôi rất mê súng. Cái này cũng không ngạc nhiên gì, là thằng con trai đứa nào chả thích súng, bản tính này do trời quyết định. Nhưng vào một ngày nào đó, tôi bắt đầu lăn lộn dưới sàn nhà đòi mua khẩu súng mới, mặc cho mẹ tôi mắng mỗ nhất quyết không cho. Dù có cưỡng chế hay đe dọa cũng đều thất bại, bà nói: “Người tốt chỉ có một khẩu súng, người xấu mới có nhiều súng. Hạo Nhiên, trong nhà con đã có một khẩu súng lục rồi, mua thêm nữa sẽ trở thành người xấu đó”

Tôi nhớ đến có lần xem TV, cũng đúng như mẹ nói vậy, nhưng khát vọng muốn có súng đã vượt qua phẩm chất yêu cầu của chính mình, cho nên tôi trả lời, “Con muốn làm người xấu”

Cuối cùng tôi cũng có được khẩu súng mới, mà cuộc

đời tôi cũng đặt phương hướng quyết định từ đó - tôi muốn làm người xấu.

Không cần hoài nghi hoặc là thấy mình may mắn, cái người lớn cho rằng không cần quan tâm mà đánh giá thấp quyết tâm của đứa trẻ ba tuổi đã khiến mẹ tôi đã lơ đãng với câu nói sớm gieo vào đầu tôi, vì thế đó là sai lầm lớn, là thời cơ tốt nhất để tôi xoay chuyển phương hướng cuộc đời.

Từ đó về sau, mỗi lần xem TV tôi đều đặc biệt chú ý so sánh sự khác biệt giữa người tốt và kẻ xấu, càng xem càng kiên định quyết tâm tôi muốn làm người xấu. Cứ nhìn người xấu trên tivi kia kìa, ăn uống thoải mái, tâm tư thoải mái tùy tiện ham muốn mọi nơi. Trái lại người tốt thì bị người xấu bắt nạt, hãm hại đến chết đi sống lại, nếm hết mùi đau khổ.

Tôi muốn làm người xấu! Từ ba tuổi trở lên, tôi đã cố gắng hướng đến mục tiêu này, quán triệt chấp hành đủ loại thủ đoạn của người xấu. Tôi cướp lấy que kẹo của em gái hàng xóm, tôi thống trị trường mẫu giáo không cho bạn học chơi đồ chơi, tôi bắn súng cao su vào cửa kính nhà người ta, tôi gắn pháo vào đuôi con mèo...

Mỗi ngày đều có khiếu nại của mọi người xếp hàng đến nhà tôi. Ba mẹ tôi đã lập thành thói quen một là làm động tác khom người xin lỗi, hai là tặng quà lần lượt, ba là nói, "Thật xin lỗi, không biết cách dạy con"

Nhưng bọn họ không có cách nào bắt tôi, giống như viên ngọc bội gia truyền quý giá được tổ tiên bao bọc cẩn thận, bà nội tôi cũng coi như thế. Nhà của tôi từ năm đời nay đều đơn truyền chỉ có tôi là con một, bà không thương tôi thì thương ai? Hơn nữa mẹ tôi còn hay bị sẩy thai, trước tôi có hai cái thai cũng không giữ được. Đứa đầu tiên nghe nói bởi vì những lúc cởi áo, tay toàn hướng lên trên, đứa nhỏ không giữ được ; thêm một bài học về đứa thứ hai, mẹ tôi sống cũng không phạm cái gì, duy chỉ có một lần sau khi ăn xong đã ném cái hột mận xa hơn một mét vào thùng rác nhà hàng xóm, kết quả ngã rầm một phát, thế là anh trai và chị gái tôi đều ra đi. Đến lúc mang thai tôi, mẹ tôi ngoài việc động miệng, thì cái gì cũng không dám động. Bà nằm trên giường bảy tháng, mọi việc từ ăn uống đều giải quyết hết trên giường, như thế mới bảo vệ được dòng máu nhà họ Lý.

Gian khổ như thế mới có tôi, là con một trong nhà nên được mọi người rất mực cưng chiều. Bà nội coi tôi còn quan trọng hơn so với trái tim bà, mọi chuyện xấu tôi làm đều có thể tìm ra được ưu điểm. Tôi nói thô tục thì bà cho là lượng từ ngữ phong phú ; tôi đánh võ đầu người ta thì bà cho là có sức khỏe... Mẹ tôi mặc dù không cưng chiều mù quáng như bà nội, nhưng khi tôi làm chuyện xấu cũng chỉ mắng tôi vài câu, nhưng mắng thì mắng thôi, cho đến bây giờ bà không đánh tôi cái nào, ở trước mặt bà tôi luôn làm vẻ ngoan ngoãn nghe lời.

Cái duy nhất tôi không thích là ba tôi, ông ấy luôn làm vẻ mặt người cha nghiêm khắc mà kêu la tôi. Nói thật tôi

có chút sợ ông, nhưng cũng may ông ấy là một người con hiếu thảo, vài lần ông ấy giơ gậy lên, tôi chạy ngay sau chỗ bà nội và mẹ tôi trốn, hai người nói thêm câu, "Muốn đánh nó thì đáng tôi trước đi". Vì vậy nhát gậy ấy mới không đập lên người tôi. Ba tôi đã từng lấy đạo lý của bậc hiền thê ra để giảng giải cho bà và mẹ tôi, kết quả bà nội tôi căn bản không thông, mẹ tôi biết sai không sửa, ông vài lần thất bại cũng bất đắc dĩ buông tha việc giáo dục bằng đả cầu bổng pháp đối với tôi, tập trung để giải quyết hậu quả thiên tai của tôi.

Ý có mẹ và bà nội làm chỗ dựa, hơn nữa được di truyền vóc cơ thể cường tráng từ ba tôi, tôi không hề nghi ngờ lúc trưởng thành nhất định là một tiểu bá vương.

Nhà của tôi ở nơi gọi chung là phố Bàn cờ, bởi vì có rất nhiều ngõ nhỏ rẽ khắp nơi, giống như hình dáng bàn cờ. Mỗi ngày tôi ở phố bàn cờ nam chinh bắc chiến làm chuyện xấu, biến khu bàn cờ kia thành chướng khí mù mịt. Có một lão già ở khu Đũng Quần đã nói tôi là minh chứng hùng hồn cho "Nhân chi sơ tính bản ác". Hàng xóm láng giềng đặt một biệt danh rất vẻ vang cho tôi là "Quý Kiến Sầu"[1], bọn họ đều nói sau này nhất định tôi sẽ trở thành kẻ xấu xa, tôi cũng quang vinh cho là vậy.

Phố bàn cờ có bao nhiêu trẻ con cơ bản đều bị tôi bắt nạt, chỉ trừ có cô bé nhà họ Trần ở khu Đền Lồng.

Trần gia là đối tượng dân tình trong phố Bàn cờ hay dị nghị, nữ chủ nhân của nhà đó là người cực kỳ không biết

phân rõ phải trái trắng đen, mọi người đều rất ghét bà ta, so với tôi còn ghét hơn. Nghe nói người đàn bà kia còn không bằng gà đẻ trứng, tôi cũng không hiểu phép so sánh này, chỉ nghĩ người đàn bà kia là biến thân từ gà yêu tinh, bởi vậy khu Đèn lồng thường may mắn thoát khỏi việc quấy nhiễu của tôi nhiều năm nay. Đương nhiên tôi hiểu rõ hàm nghĩa kia, khu đèn lồng vẫn bị nhét vào phạm vi thế lực của tôi. Nhưng điều tôi muốn nói bây giờ, chúng ta trở lại chuyện chính đã.

Nói con gà kia nhiều năm không đẻ trứng, đột nhiên lại nhặt được trứng, chính là cô bé đó. Bắt đầu thật may mắn, ai biết được hai năm sau, con gà bỗng nhiên đẻ trứng, còn sinh trứng trai, cái quả trứng bé nhỏ kia nhặt được trở thành dư thừa. Từ nay về sau cay đắng chịu "Em trai ăn mỳ chị húp nước"

Khu Đèn lồng tôi đi ngang qua 10 lần, thì ít nhất có 9 lần người đàn bà kia đánh chửi cô bé đó. Ngay cả khi cô ấy đến trường, hay ở ngã tư đường phố vẫn chịu phương pháp giáo dục điên rồ của bà mẹ. Cũng từng có một người hàng xóm trông thấy khuyên người kia không nên hà khắc như vậy, nhưng người đàn bà kia chống hông, nói, "Bà có trái tim thiện lương thì đem con bé ngu ngốc này về mà nuôi đi!"

Không có người nào muốn nhận gánh nặng này, cũng chỉ có rầm rì bàn tán sau lưng.

Người đàn bà kia gọi cô bé ấy là "con ngốc", mọi

người cũng hoài nghi việc cô bé bị ngược đãi đến choáng váng. Trước kia bị đánh còn biết khóc lóc, sau đó đến tiếng cũng không cất lên, đi lại đều sợ hãi rụt rè dựa sát vào tường, ai đến gần cũng đều khiến cô bé sợ hãi. Lại còn mặc miếng giẻ rách, đầu tóc rối bù, chẳng ai nhìn ra cô bé trông như thế nào. Toàn bộ làm cho người ta có cảm giác chỉ như sương khói mờ ảo, gió to thổi một phát là tan biến.

Tôi và cô bé ấy so sánh như sư tử và châu chấu, lực lượng chênh nhau quá lớn, nên tôi cũng không thèm bắt nạt cô bé. Hơn nữa bà nội tôi còn cố ý dặn tôi, "Cô bé nhà họ Trần kia đã đủ đáng thương rồi, con đừng chọc cô bé nữa"

Mẹ tôi cũng nói cô bé rất đáng thương, nói cô bé ở nhà ăn không đủ no mặc không đủ ấm. Người khác tốt bụng đưa quần áo cũ hay cái gì đó cho cô bé, sẽ bị người đàn bà chanh chua kia chửi rửa, theo thời gian trôi qua cũng chẳng ai dám giúp cô bé.

Cô gái đó và tôi không quan hệ gì, nhưng khi tôi vừa 12 tuổi, bản tính trời cho của giống đực tranh cường háo thắng bắt đầu thức tỉnh, cho dù là làm người xấu, cũng luôn hy vọng mình có thể tệ nhất, cho nên đối với người đàn bà kia thực sự làm cho tôi cảm thấy cực kì khó chịu. Cái khiến tôi bức hỏa nhất là, bà ta còn sinh hạ một tên con trai tà ác Trần Vĩnh Khang. Trần Vĩnh Khang nhỏ hơn tôi ba tuổi, hẳn được vinh dự có mặt trong danh sách xếp hạng những kẻ đáng ghét của tôi. Theo như nhân sĩ giang

hồ cùng nhau phân tích thời kì lịch sử của tôi và Trần Vĩnh Khang đều cho rằng: Tôi có bản tính xấu xa được hình thành, còn Trần Vĩnh Khang có bản tính xấu xa do trời sinh. Tốc độ Trần Vĩnh Khang trở nên xấu xa nhanh hơn tôi, tiến bộ của hắn cũng xuất sắc hơn tôi. Chỉ cần một ít thời gian không dài, hắn đã đuổi kịp tôi trên tất cả địa bàn khu, và tất nhiên vượt qua tôi là kết quả không tránh khỏi.

Chuyện này sao có thể? Bản tính xấu xa như mẹ nó tôi cũng biết, dù sao bà ta đã tu luyện hơn ba mươi năm so với tôi, khi tôi bắt đầu học cái xấu thì bà ta đã muốn thành đại ma vương. Tên nhóc con này nhỏ hơn tôi ba tuổi mà đã sánh bằng tôi, tôi cũng không muốn sau này đi phía sau hắn làm tiểu đệ, tôi nhất định phải đem cái xấu xa đó bóp chết trong nôi.

Tôi mang theo thủ hạ bắt đầu dẫn dắt Trần Vĩnh Khang trở về con đường chính diện, sử dụng thủ đoạn lấy độc trị độc. Hắn mà ném nước mũi lên người khác, phân chó sẽ bay lên người hắn ; hắn tốc váy con gái, hắn sẽ bị kéo vào một con hẻm sau đó cởi truồng đi ra ; hắn vứt rác vào sân nhà người khác, cách vài ngày sau toàn bộ rác của phố Bàn cờ đều tập hợp ở cửa nhà hắn... Cứ khi nào hắn làm chuyện xấu thì đều phải gánh chịu sự trừng phạt.

[1] Quỷ Kiến Sầu: có nghĩa là quỷ thấy còn phải buồn. Trong truyện kiếm hiệp Thư kiếm ân cừ lục của Kim Dung có một nhân vật là Quỷ kiến sầu Thạch Song An. Hắn ta là một nhân vật rất xấu, võ công cao cường, thiết diện vô tư, nên được giao cho làm Hình đường chủ của

Hồng Hoa hội . Ai bị tội, đưa vào nhìn thấy mặt của hăn là mất vía rồi. Quỷ còn chán, huống chi người...

Chương 2: đi bước hủy diệt đầu tiên - trúng độc viên đạn bọc đường

Tôi sửa chữa cho Trần Vĩnh Khang trở về điểm xuất phát thực sự không phải muốn làm chuyện tốt, một người xấu mà đi làm chuyện tốt không phải khiến người ta ôm bụng cười lặn lội sao. Nhưng cái gọi là đối với Giáp là thuốc quý, đối với Ất lại là thạch tín, đối với Trần Vĩnh Khang là ác, đối với mọi người lại có thể là thiện. Bởi vậy tôi mới ngăn cản phiền phức đến mọi người.

Có một hôm Chủ nhật, tôi tìm bạn bè đi chơi, lúc đi ngang qua khu đèn lồng, trùng hợp nhìn thấy Trần Vĩnh Khang bắt nạt chị gái hăn. Tôi đương nhiên không nói hai lời, đi lên trước tát hăn một cái rồi đẩy chị gái hăn ra chỗ khác, sau đó đá vào mông hăn một phát. Trần Vĩnh Khang lúc này đúng là quỷ khóc sói gào.

Sai lầm thật lớn, tôi quên mất đây là cửa nhà hăn, rất nhanh tiếng khóc kia truyền đến tai lão gà mái. Trần Vĩnh Khang thì dễ đối phó, nhưng lão gà mái nhà hăn kia ở trước mặt tôi cũng không hăn ứng phó được.

Cái gọi là “Đầu có thể rơi, máu có thể chảy, nhưng đàn ông nhất định phải giữ mặt mũi”. Mặc dù vượt ngoài khả năng, nhưng tôi vẫn kiên định đối đầu với lão gà mái. Ngày đó tình cảnh thật hỗn loạn, chúng tôi bắt đầu từ

chửi rửa, rồi đến ấu dả, chấm dứt bằng lưỡng bại câu thương*.

*lưỡng bại câu thương là hiện tượng hai bên không đếm xỉa gì đến sự thiệt hại của bản thân, đánh nhau chết thối.

Kết quả của sự kiện là tôi đã có thêm một đứa em gái, chỉ vì ấu dả chửi rửa với lão gà mái mà tôi vô tình hào hùng tung ra một câu, nói nhất định sẽ đưa cô gái kia về nhà nuôi. Lão gà mái vô sỉ bỉ ổi bắt lấy lỗ hổng này, nhất quyết muốn tôi đưa cô gái kia về nhà. Làm thẳng đàn ông có cái danh dự là chết tiệt nhất, tôi mặt mũi bầm dập mang theo con riêng về nhà.

Về nhà, thấy mặt mũi tôi như vậy bà nội và mẹ hoảng loạn kích động như “cắt từng khúc ruột”, còn ba tôi cau mày hỏi: “Lần này lại chọc phải người nào?”

Tôi đẩy cô bé từ sau đến trước mặt mọi người, “Con muốn mọi người nhận nuôi cô ấy!”. Sau đó tôi kể lại tường tận chuyện vừa xảy ra cho họ nghe.

Bà nội và mẹ phản ứng ngoài mong đợi, nghiêng về phía tôi nhưng việc có muốn nhận nuôi cô gái kia hay không thì chưa rõ. Ngược lại ba tôi phá lệ không mắng tôi, lông mày giãn ra, còn vỗ vai khen tôi, “Con trai ngoan, lần này con làm tốt lắm. Nam tử hán đại trượng phu nói được làm được, chúng ta hãy nhận nuôi cô bé, ngày mai ba sẽ đi làm thủ tục”

Bà nội và mẹ muốn phát biểu ý kiến, ba tôi khoát tay chặn lại, “Ngày trước hai người cưng chiều mù quáng thằng bé này, cuối cùng vất vả lắm mới thấy nó có điểm hướng thiện, hai người đừng có ngăn cản chuyện này nữa. Mà nuôi một đứa trẻ có gì đâu, không phải chỉ cần cho thêm ít nước vào nồi thôi còn gì? Chúng ta cũng không phải không nuôi nổi. Việc này cứ quyết định vậy đi”

Cứ như vậy, ba kiên trì giữ, cô gái kia được ở lại nhà tôi. Không lâu, ba làm thủ tục nhận nuôi thỏa đáng, tôi có thêm một đứa em gái.

Ban đầu gọi cô bé là em gái, sau khi đến nhà tôi, mẹ tôi đặt cho cô bé một cái tên --- Lý Hạo Nguyệt, mọi người trong nhà đã chính thức coi cô bé là em gái tôi.

Khi em gái đến nhà tôi, rất giống như chui ra từ trại tị nạn. Tóc khô vàng, buộc lộn xộn. Khuôn mặt nhỏ nhắn hốc hác, đôi mắt to vàng khô, giống như ET *, lại còn mang theo chút sợ hãi, rụt rè nhút nhát không dám nhìn ai. Quần áo mặc trên người không biết đã bao nhiêu năm, nhìn cũng không ra màu sắc ban đầu, bám đầy bụi, cứng nhắc trên người, tay chân lộ ra một nửa, gầy guộc không có tí thịt, trên mặt còn có vết bầm thâm tím. Mẹ nói là bị đánh rồi để lại dấu vết.

*ET là viết tắt của Extra-Terrestrial: Vượt ra ngoài cả trái đất => Người ngoài hành tinh.

Em gái không có không có hiểu biết sâu sắc, chỉ một vài việc làm cũng khiến cô ấy cảm động nửa ngày. Không cần cô làm công việc nhà, gấp miếng đùi gà vào bát cô hoặc mua quần áo mới cho, cô ấy đều lộ ra biểu hiện không thể tìm được, vẻ mặt kinh ngạc nhưng vẫn mang chút sợ hãi. Bà nội nói trước kia cô ấy khẳng định bị ngược đãi ghê lắm.

Tôi cảm thấy rất oán giận, lúc này tôi đã có trình độ nhận thức cao, tôi bắt đầu tự hỏi hình tượng “người xấu” này rốt cuộc có thích hợp với tôi hay không? Chẳng lẽ hình tượng tương lai của tôi sẽ như lão gà mái xấu xa đó, làm việc gì cũng khiến người khác phỉ nhổ? Thậm chí còn bị khinh miệt? Con đường này tôi có nên tiếp tục đi không? Tôi rơi vào mê mang.

A, anh phát! Anh là ngọn hải đăng trong cuộc đời của tôi, hãy chỉ dẫn phương hướng cho tôi!

Sau khi rơi vào mê mang dẫn đo, tôi liên lạc với anh phát – một diễn viên Hồng Kông đóng vai chính xã hội đen, mới phát hiện trước kia “người xấu” của tôi được lý giải rất hẹp. Người xấu cũng có phân biệt cấp bậc chủng loại: loại giống lão gà mái kia thì không được xếp loại. Mà ngoài kiểu đáng khinh hạ lưu, nham hiểm giả dối tôi đều coi thường, tôi vẫn xác nhận làm người xấu như trước, nhưng chỉ làm theo loại: mặc áo gió, đeo kính đen, thắt lưng không súng, giày ủng gài dao; tôi muốn thiện xạ chính xác, võ thuật cao cường, phi đao trí mạng, chơi

poker tuyệt đỉnh; tôi còn muốn giăng nghĩa khí, trọng huynh đệ, che chở trẻ nhỏ, giữa tà mang chính, lấy bạo chế nự bạo, khoái ý ân cừu...

Đúng vậy, chính là như vậy! Người không sợ phạm sai lầm, chỉ sợ đến cuối lại sai. Tôi thật may mắn nhận ra sai lầm chính mình khi mới 12 tuổi, đúng lúc kịp thời xác định phương hướng cuộc đời – Tôi muốn làm đại ca xã hội đen.

Sau việc mê mang dẫn đo đó rồi đã phục hồi lại tinh thần, phát hiện thấy em gái đã thành công bám rễ ở nhà tôi. Từ sau khi được sống trong nhà tôi, mặt cô bé nhiều thịt hơn nhiều, không hề gầy gò như trước kia. Mặt tròn trĩnh, môi đỏ tươi, ánh mắt trông không thâm như trước mà vô cùng tươi sáng. Hiện giờ mẹ tôi rất vui mừng mua cho cô ấy rất nhiều quần áo, luôn nói con gái mình ăn mặc như một đóa hoa làm cho bà có cảm giác thành tựu.

Hàng xóm láng giềng đều nói sau này trưởng thành nhất định cô ấy sẽ là một đại mỹ nhân. Lão gà mái nhìn dáng vẻ hiện giờ của cô ấy cũng lộ ra vẻ hối hận, sớm biết thế này sẽ không cho gia đình tôi, không biết chừng sau này có thể nhờ cậy được sắc đẹp cô ấy. Tôi ở ngoài tường nghe được câu ấy liền không khách khí chặn kín cổng thoát nước nhà bà ta.

Thần thái em gái dần dần không còn nao núng như trước kia, vượt qua giai đoạn sợ hãi rụt rè, bây giờ cô ấy

hoàn toàn là lấy danh người nhà họ Lý mà kiêu ngạo. Ra ngoài cười khanh khách, gặp người ta tự hào khoe ba nội tôi hiền lành đến thế nào, ba tôi trí tuệ ra sao, mẹ tôi dịu dàng cỡ nào, anh trai tôi lợi hại thế nào, đáng vẻ thực sự rất hạnh phúc.

Cô ấy rất vâng lời, lại có ánh mắt tinh ranh, bưng trà, rót nước, đưa dép, tất cả mọi việc đều làm rất nhanh nhẹn. Bà nội nói chưa bao giờ thấy một đứa trẻ thông minh lanh lợi lại nhu thuận như cô bé, thật không biết đầu óc chủ nhà họ Trần như thế nào mà lại ngược đãi đứa trẻ tốt như vậy.

Ba bây giờ rất đặc ý, cho rằng quyết định nhận nuôi em gái của mình rất sáng suốt. Ban đầu bà nội và mẹ cũng hơi nghi ngờ việc nhận nuôi cô ấy nhưng giờ rất vui thích, thậm chí còn thích hơn tôi. Có một lần tôi còn nghe được bà nội nói với mẹ, "Từ trước ta vẫn luôn lo lắng cho đứa nhỏ Hạo Nhiên này, cũng không biết tương lai thẳng bé như thế nào, cũng may giờ đã có em gái, vạn nhất sau này Hạo Nhiên nghèo túng, vẫn còn có người chăm sóc cho nó"

Không thể tưởng tượng được trong lòng bà nội lại hạ thấp tôi đến vậy, thật sự là không thể chịu đựng được! Tìm căn nguyên nguồn gốc, đều do em gái, sau khi cô ấy đến, địa vị trong nhà tôi càng ngày càng sa sút.

Tôi hầm hừ đi tìm em gái tính sổ. Tôi xộc vào phòng cô ấy, cô ấy còn đang học bài, vừa nhìn thấy tôi, lập tức

mỉm cười chào đón, dùng ánh mắt ngưỡng mộ cảm ơn nhìn tôi, rồi ngọt ngào cười hỏi, “Anh à, anh tìm em có việc gì sao?”

Cô ấy mà là con chó nhỏ, tôi tin nhất định giờ phút này sẽ liên mạng kết thúc cái đuôi đang ngoe nguẩy ấy ngay lập tức.

Mỗi lần như thế này, từ sau khi tôi và mẹ trước của cô ấy giao đấu rồi đưa cô ấy về nhà, cô ấy liền coi tôi là ân nhân cứu mạng, không lúc nào quên biểu đạt tình cảm cảm kích cô ấy dành cho tôi, luôn ngoan ngoãn nghe lời tôi. Sau đó lại có mấy lần thấy người khác bắt nạt cô ấy, tôi đều ra mặt ngăn cản, phóng một câu, ai dám làm khó dễ cô ấy chính là làm khó dễ ta. Nói đùa à, em gái của đại ca xã hội đen lại có thể để người khác bắt nạt sao? Việc này liên quan đến danh dự người đàn ông.

Nhưng lại không nghĩ đến, cô ấy ngưỡng mộ tôi đến mức mù quáng, nếu tôi nói gió to thổi cái giếng bay đến tận hàng rào bên kia, thì cứ chờ coi, cô ấy sẽ lập tức lấy cái hàng rào kia chuyển sang cái giếng bên này.

Tục ngữ nói tay không đánh khuôn mặt người đang cười, mà tôi đặt ra kế hoạch làm người xấu của chính mình không bao gồm đánh phụ nữ. Vì thế mỗi lần đều hại tôi không thể xả hết tức giận ra.

Lần này cũng không ngoại lệ, tôi há to mồm, lời nói khởi binh hỏi tội cũng không thể nào nói nên lời, đành

phải cố làm ra vẻ làm mặt nghiêm túc hừ một tiếng từ lỗ mũi.

Cô ấy nghiền ngẫm sắc mặt của tôi, lấy lòng hỏi, “Anh à, em lấy cốc siro dâu để lạnh cho anh nhé, bây giờ anh có muốn uống không?”

Tôi nói “Ừ” một tiếng rồi ngồi xuống ghế của cô, cô ấy chạy nhanh ra lấy đồ uống cho tôi. Chỉ một lát đã bưng đến, cung kính đưa cho tôi, nhìn tôi uống một ngụm, lộ ra vẻ mặt làm chuyện tốt chờ được khích lệ.

Thật khủng khiếp, sao cô ấy lại nghiền ngẫm khẩu vị của tôi? Cái màu đỏ không đậm không nhạt này làm ảnh hưởng đến tâm trí tôi, tôi không uống nổi cái vị này. Nhưng cũng không nói thêm gì, mặt giãn ra, gật đầu nói: “Ừm, uống ngon lắm”

Cô ấy lập tức cong mày, hiện lên dáng vẻ rất hạnh phúc. Phải, cho dù làm người xấu cũng có người khẳng khẳng hết mực làm tùy tùng, được cô ấy sùng bái như vậy làm cho tôi rất thỏa mãn. Vì thế tôi đứng lên uống hết cốc siro, làm ra vẻ anh trai vuốt tóc em gái, “Rửa sạch cốc đi nhé”

Hết bước đầu tiên: D

Chương 3: đi bước hủy diệt thứ hai - đau khổ đối mặt với cái chết.

Ngày dần trôi qua, học kỳ chấm dứt khi đôi ta cầm phiếu điểm về nhà. Không nghĩ cô ấy thật thông minh, sau khi chuyên tâm học hành, thành tích học tập của cô ấy tăng rất nhanh, cuối kì đứng thứ hai trong lớp. Trong khi đó tôi lại rất bình thường, ngay cả trong top 50 cũng không vào nổi.

Bà nội và ba mẹ đều rất vui vẻ, miệng luôn khen em gái thông minh.

Em gái lại làm vẻ mặt như thấy thần tượng, nói, “Sao lại vậy? Sao lại vậy được? Anh thông minh như vậy sao điểm thi không bằng em?”

Không thể nào chịu đựng được! Việc này là danh dự của một thằng đàn ông. Tôi giận tím mặt nói một câu, “Đương nhiên không phải vậy, đợt thi này tự nhiên anh lại bị đau bụng, cho nên kiểm tra không tốt”

Bà nội và ba mẹ làm thần sắc như gặp phải quỷ, Chỉ có đứa em gái ngu ngốc đột nhiên như hiểu ra gật đầu, “Đúng là vậy, em biết anh trai rất lợi hại mà”

Bà nội và mẹ cười trộm, mặt tôi không nhìn được, tránh ánh mắt mọi người, vẫn mạnh miệng, “Em cứ chờ đấy, học kỳ sau nhất định anh sẽ vượt qua em”

Ách, cái danh dự đáng ghét của thằng đàn ông!

Học kỳ mới vì không để mất mặt trước em gái nên tôi dốc sức học tập tử tế, cuối cùng đến cuối kỳ đứng thứ nhất được lên bục giảng lĩnh thưởng. Điều này đã làm khiếp sợ mọi người, chỉ có duy nhất em gái luôn thán phục, vẻ mặt càng ngưỡng mộ tôi.

Bị ảnh hưởng bởi vẻ mặt của em gái, tôi không có thời gian ra ngoài làm chuyện xấu, hàng xóm láng giềng đều khen ngợi tôi đã cải tà quy chính. Cuối cùng tôi nghiệp bằng giỏi, được nhận vào trường cấp ba trọng điểm. Em gái cũng luôn đứng thứ nhất, tên luôn ngồi ở đầu bảng. Anh em nhà họ Lý chúng tôi đã trở thành huyền thoại ở trường cấp hai. Phụ huynh học sinh suốt ngày vây quanh ba mẹ tôi hỏi lấy kinh nghiệm.

Tức giận ở cái là, rõ ràng người tiến bộ là tôi, nhưng ba mẹ càng thích em gái hơn. Tuy vậy cô ấy vẫn là một tiểu tín đồ trước sau như một tôn sùng tôi, bởi vậy nên tôi có tức giận cũng không biết xả vào đâu.

Khó khăn lên trường cấp ba, trường ở khu khác nên chỉ về nhà mới gặp được tiểu tín đồ, áp lực đè nén của tôi chợt giảm. Nhớ tới sự nghiệp đại ca xã hội đen bị tôi bỏ rơi đã lâu, cảm thấy mình nên bắt đầu chuẩn bị cẩn thận một lần nữa. Đến năm thứ hai, tôi kết thân với đám côn đồ xung quanh trường học, khi ấy tôi bắt đầu tuổi dậy thì, có nhiều hormone muốn phát tiết, tôi bắt đầu ở ngoài trường tranh giành địa bàn. Vùng lân cận phố Bàn cờ không dám đi, sợ thiên hạ đồn đại vào tai em gái. Học tập cũng không dám bỏ bê, chỉ sợ em gái phát hiện ra thần

tượng đã sa đọa.

Hiện giờ tôi đã biết, được người khác sùng bái quá là một áp lực rất lớn. Tôi thật sự hối hận trêu chọc em gái, càng mệt mỏi với cái danh dự đàn ông mãnh liệt quá mức của mình.

Cái gọi là tranh giành địa bàn, đương nhiên không rời được việc đánh nhau. Có vài lần tránh không được nửa đêm lê về nhà, tôi tự cho mình che đậy rất tốt, nhưng không qua được mắt thần của em gái. Khi tôi ở phòng tắm nghe tiếng trợn mắt nhìn gương xoa dầu vào lưng, em gái đi vào, vẻ mặt như nhìn thấy quái vật, “Anh à, anh làm sao vậy?”

Tôi bịt ngay miệng cô ấy lại, “Đừng ầm ĩ, em muốn để bà nội lo lắng sao?”. Cô ấy vội hiểu ý gật đầu, tôi buông tay, đưa dầu cho cô: “Em đến vừa đúng lúc, xoa giúp anh”

Em gái mở to mắt nhận lọ dầu, đến gần nói: “Anh trai, anh thật tốt, bị thương còn không muốn để bà nội lo lắng. Em đúng là không hiểu chuyện. Anh trai, có phải anh bị thương vì làm việc chính nghĩa không?”

Tôi kỳ thật rất muốn nhân cơ hội này nói cho cô ấy biết sự thật, từ thần tượng xuống làm thần đàn luôn (đàn cúng tế), nhưng nhìn qua gương thấy cái chóp mũi hồng hồng của em gái, lại chỉ có thể nói mấy từ không rõ ràng “Ừm”

Ách, danh dự của người đàn ông đúng thật là khủng khiếp.

Về sau tôi không đi đánh nhau nữa, cũng cắt đứt liên hệ với nhóm côn đồ, Không riêng vì danh dự đàn ông, mà còn có nguyên nhân khó có thể mở miệng. Ngày đó bàn tay nhỏ bé của em gái dịu dàng chà sát lưng tôi, trong bụng tôi nổi lên cảm giác khác thường. Rồi sau đó tôi có mộng xuân, nhân vật chính lại chính là em gái.

Trời ạ! Tôi đúng là cầm thú! Tôi làm sao có thể có kiểu ý nghĩ trong đầu này đối với em gái? Tôi chỉ muốn làm người xấu, không muốn làm cầm thú đâu! Vì thế tôi không dám đánh nhau, cô ấy mới xoa dầu cho tôi một lần mà tôi đã xuất hiện mộng xuân, thêm một lần nữa tôi không dám đảm bảo mình sẽ trở thành cầm thú hay không.

Tôi tự giác xấu hổ với việc em gái ngưỡng mộ tôi, xuất phát từ đó tôi muốn bồi thường chút tình cảm, tôi cố gắng làm một người anh trai tốt. Mà cô ấy còn yêu quý tôi hơn, có chuyện gì đều nghĩ đến tôi đầu tiên.

Có đồ ăn ngon, có trò chơi mới đều nghĩ đến tôi còn chưa tính, nhưng vì sao lần đầu tiên cô ấy có kinh nguyệt cũng đến tìm tôi? Ngày đó rõ ràng mẹ, bà nội đều ở nhà, cô ấy lại hoang mang rối loạn đến tìm tôi, khóc lóc: "Anh ơi, anh ơi, có phải em bị ung thư không? Em ra rất nhiều máu"

Tôi vội hỏi: “Ở đâu?”

Cô ấy chỉ chỉ vào mông. Tôi vừa nhìn thấy máu trong quần chảy ra thật nhiều, tôi sợ tới mức hét toáng lên. “Ba mẹ ơi, mau đến đây, em gái có chuyện rồi”. Cho tới bây giờ tôi chưa hề kêu thảm thiết như vậy.

Ba mẹ vội vàng chạy tới, bà nội cũng đi theo vào. Vừa thấy em gái khóc lóc cũng hoảng, vội hỏi sao lại thế này.

Tôi vội vã nói với bọn họ, “Nhanh gọi xe cứu thương thôi, phải cứu em gái”

Mẹ tôi nhẹ nhàng thở một hơi nhẹ nhõm, tự trách mình, “Haiz, đúng là sơ sót, em con sớm đến tuổi rồi”. Sau đó cười tủm tỉm dẫn em gái vào nhà vệ sinh.

Ba và bà nội cũng làm dáng vẻ tỉnh ngộ, chỉ có tôi là không rõ mọi việc, cho nên cứ sốt ruột hỏi ba, “Em gái con rốt cuộc bị sao vậy? Chẳng lẽ không phải là ruột thịt thì không quan tâm đến nó chắc!”

Ba cười ha ha còn mang vẻ cười nhạo: “Đừng hoảng hốt thế con trai, ba con là loại người vậy sao? Không có việc gì, em gái con đã trưởng thành rồi”

Trưởng thành? Sao trưởng thành lại đáng sợ như vậy? Còn chảy máu nữa? À từ từ đã, từ từ đã, tôi nhớ ra rồi.

Trước kia có lần đọc được trên báo sức khoẻ sinh sản nói, con gái từ 12, 13 tuổi sẽ đến tuổi dậy thì, vì thế sau này mới có thể sinh con. Nghĩ lại tôi mới thấy ngạc nhiên, đúng là dọa người.

Lúc ăn cơm tối, em gái xấu hổ đỏ mặt cúi đầu ăn cơm, tôi tự hỏi nhìn vóc dáng nhỏ bé của cô ấy thế này, sao mà có em bé được, không biết nơi nào có thể bọc được một đứa trẻ đây?

Sau đó em gái bỗng nhiên có chút khoảng cách với tôi, cô ấy vẫn ngưỡng mộ tôi như trước, ánh mắt luôn nhìn về phía tôi. Nhưng lại hay khóa cửa phòng, còn yêu cầu tôi gõ cửa, không cho tôi tùy tiện ra vào.

Có một số chuyện cũng không chịu nói cho tôi. Nói ví dụ có một ngày tan học về, tôi thấy sắc mặt cô ấy tái nhợt ôm bụng vào nhà, tôi hỏi làm sao vậy, cô ấy lắc đầu nói không có việc gì, đi vào nhà vệ sinh mãi mê nửa ngày mới đi ra. Sau đó hờ hững với tôi rồi lại ôm bụng về phòng.

Tính khí tôi bướng bỉnh nên càng giấu tôi càng muốn làm cho rõ, đi vào toilet trinh sát đến nửa này, cuối cùng cũng phát hiện thấy manh mối để lại trong thùng rác. Lúc này tôi không hoảng loạn nữa, trải qua một bài học tôi đã hiểu ra rất nhanh, em gái đến cái kia.

Vì sao em gái lại khó chịu như vậy? Ba mẹ đều chưa đi làm về, mà tôi cũng không thể đi hỏi ba mẹ được, từ sau

sự kiện có kinh nguyệt lần đầu ấy, ba mẹ và bà nội lúc nào cũng nhìn tôi bằng vẻ mặt thâm sâu khó đoán, coi tôi không hiểu chuyện, vì thế tôi mới không muốn tự làm mình mất mặt.

Tôi lên Baidu tìm hiểu, rất nhanh đã tìm được đáp án, trên đó giải thích rất chi tiết tường tận, còn giới thiệu vài cách giảm bớt khó chịu, trong đó có cách ăn canh đậu đỏ có vẻ rất hữu hiệu. Tôi lục tung trong phòng bếp tìm đậu đỏ, cho thêm ít nước rồi bắt đầu nấu.

Đang nấu, mẹ đi làm về. Nhìn thấy tôi ở phòng bếp như bị dọa ma nhảy dựng lên, “Hạo Nhiên à? Con ở phòng bếp làm gì thế? Em gái con đâu? Sao không đi theo con?”

Tôi đã sớm chuẩn bị tốt, chìa thẳng ngón trỏ tay trái lên, ở trên còn tô màu đỏ giả vết máu, “Đầu ngón tay con chảy máu, nấu canh đậu đỏ bổ máu. Em gái ở trong phòng”

Mẹ rõ ràng không tin, nhưng kì lạ là không hỏi nữa, đến trước phòng em gái gõ cửa, sau đó đẩy cửa đi vào, một lúc sau đi ra, mang theo vẻ hiểu biết về âm mưu này rồi cười tủm tỉm vào bếp, nhìn xem nói: “Nước ít quá, canh đậu đỏ nên nấu như này ...”

Mẹ cẩn thận dạy tôi nấu canh đậu đỏ thế nào, sau đó ở một bên chuẩn bị cơm tối. Thịnh thoảng nhìn tôi cười, cười đến mức da đầu tôi run lên. Chờ canh đậu đỏ nấu xong, tôi ấp úng nói: “Nấu nhiều quá, con múc một bát

cho em gái”

Mẹ cười lớn: “Ừ, làm đi”

Tôi gõ cửa, em gái mệt mỏi nói: “Vào đi”. Tôi đi vào thấy em gái cuộn mình trong chăn, tôi bưng bát canh đậu đỏ vào, “Em uống ít canh này đi”

Mẹ không biết đã vào từ lúc nào: “Con nhất định phải uống, đây là tự tay Hạo Nhiên làm, nghĩ lại mẹ nuôi nó lớn mười mấy năm nay cũng chưa từng uống một ngụm trà nóng nó pha. Haiz, con lớn rồi cũng coi em gái hơn cả”

Tôi đỏ mặt cãi lại: “Con làm món này bổ máu cho mình, không hơi đâu quan tâm nấu cho em”

“À thế à”. Mẹ miệng nói một đằng nghĩ một nẻo, “Hai đứa cứ từ từ bổ máu, mẹ đi nấu cơm đây”

Em gái ngồi dậy, trên khuôn mặt tái nhợt hiện mây đỏ, ánh mắt sáng ngời nhìn tôi. Đôi mắt em gái từ lúc nào đã trở nên to và đẹp thế này? Tôi gần như cảm thấy bối rối khi nhìn vào đôi mắt cô ấy.

Em gái nhìn dáng vẻ ngốc nghếch của tôi hé miệng nở nụ cười, nhận bát canh từ tay tôi rồi cúi đầu uống. Uống xong rồi, cầm bát đưa cho tôi, giọng nói mềm mại, “Cám ơn anh”. Nghe được câu nói đấy cơ thể tôi như nhũn ra.

Về sau cách vài ngày mỗi tháng tôi sẽ chịu bị thương cần bổ máu, cũng không quan tâm nấu hơn một bát cho em gái. Có khi lấy cố vậy chính tôi cũng không tin được, như ba mẹ tôi lại tin. Tài nghệ nấu canh đậu đỏ của tôi dần trở nên hoàn mỹ.

Em gái luôn hạnh phúc uống canh đậu đỏ, ánh mắt nhìn tôi càng ngày càng sáng ngời.

Hết bước thứ 2:)

Chương 4: đi bước hủy diệt thứ ba - rơi vào cạm bẫy sắc đẹp

Em gái càng ngày càng xinh đẹp, tôi nghĩ tôi xong rồi, tôi muốn trở thành cầm thú. Trong trường học có nhiều bạn bè yêu sớm, cũng có vài đứa con gái vụng trộm gửi thư tình cho tôi, nhưng trong lòng tôi chỉ nhớ đến em gái.

Đến năm thứ ba, em gái cũng vào trường cấp ba tôi học, bạn bè nam giới của tôi nhìn em gái đều như sói đói nhay vọt ra, tranh nhau lấy lòng tôi giới thiệu em gái. Tôi làm sao có thể dâng em gái vào tay bọn chúng? Tôi tìm mọi lý do để cản Giáp, đẩy Ất, cưỡng chế dời binh ... Vì bảo vệ em gái, đầu tôi nghĩ cái gì cũng dám làm.

Tôi đau khổ, tôi rối rắm, tôi buồn bực, vì sao cô ấy lại là em gái tôi? Tôi không chịu nổi nữa! Tôi không chịu nổi ánh mắt sáng ngời em gái nhìn tôi, tôi muốn phá tan

hình tượng của cô ấy, phơi bày bộ mặt thật của tôi. Tôi muốn cô ấy cách xa tôi ra.

Có một ngày trên bàn ăn, cơ hội đã tới. Ba mẹ hỏi tôi về những bài kiểm tra, tôi hung hăng nói: "Con không học hành nữa, con muốn ra nhập xã hội đen, con muốn làm đại ca xã hội đen"

Ba làm như không có chuyện gì, trêu trọc nói: "Con cho là muốn làm đại ca thì dễ lắm sao? Từ nhỏ chỉ là tên nhóc con nghịch ngợm, không đứng mà động đến đại ca xã hội đen thì nó đánh cho con tan tác ấy"

Mẹ và bà nội nghe xong cười hả hê, nói an ủi tôi: "Gần đây có phải con có áp lực gì không? Con đừng lo lắng quá, chỉ cần cố gắng hết sức, kết quả bài kiểm tra có thể nào mẹ và bà cũng không trách con đâu"

Vì sao tôi nói thật mà mọi người chẳng tin? Quên đi, phản ứng của bọn họ tôi không quan tâm, tôi chỉ quan tâm đến em gái. Tôi chờ mong ánh mắt của em gái hướng về tôi, hy vọng nhìn thấy vẻ mặt vỡ mộng của cô ấy, từ nay về sau cô ấy sẽ trốn tôi rất xa.

Nhưng lại không phải vậy, ánh mắt em gái vẫn sáng ngời như trước, còn nói thật lòng, "Nếu anh ra nhập xã hội đen, em đây sẽ dùng sắc đẹp dụ dỗ tên đại ca, bảo hắn ta cho anh làm người nổi nghiệp, sau đó em sẽ đầu độc tên chủ để giúp anh cướp ngôi"

Trời ạ! Đây có phải lời nói mềm mại đáng yêu của em gái tôi không vậy? Ba mẹ nhìn nhau cười to, trong lòng tôi tràn ngập cảm giác tan vỡ. Chẳng lẽ em gái tôi còn xem nhiều phim điện ảnh xã hội đen hơn tôi, bởi vậy mới khiến cho cô ấy có ý tưởng lệch lạc đến vậy? Thật sự còn khát máu hơn cả tôi!!!

Tôi nhất định phải sửa chữa tư tưởng của em gái! Không sửa không được! Phải biết rằng, từ lúc tôi lập chí hướng cao cả, tôi đã luôn chú ý đến thế giới ngầm xã hội đen. Tôi biết bang chủ Mạnh Hồ thành Đông hội nách, đại ca Thanh Long thành Tây đầu hói, đứng đầu Hắc Báo thành Nam nghe nói là tên biến thái... Xem ra mấy tên lỗ mãng kia đều không xứng với vẻ đẹp của em gái tôi, trừ khi chính tôi trực tiếp lên làm đại ca. Nhưng chuyện này không có khả năng, mọi chuyện có nặng có nhẹ, giấc mộng làm đại ca xã hội đen của tôi phải tạm hoãn lại.

Vì sự kì vọng của em gái, tôi vất vả gian khổ học tập suốt một năm trời, cuối cùng cũng thuận lợi giành được thành công ở trường cấp ba. Ba mẹ lại càng quý em gái hơn, thật sự là kì quái.

Sự thật chứng minh, lựa chọn của tôi là hoàn toàn chính xác. Bởi vì em gái trở nên rất hấp dẫn, mỗi ngày đều có nam sinh ở cổng trường chờ cô ấy, ở trường khác cũng có, không coi chừng đúng là không được. Không lâu sau cả trường bắt đầu đồn đại tôi có tình cảm với em gái.

Tôi thật sự yêu em gái, tôi nghĩ có lẽ tôi là tên biến

thái. Trong lòng tôi tràn ngập cảm giác tội ác, cuối cùng vào một ngày đẹp trời tôi đến hỏi bố tôi vì sao cảm xúc gần đây của tôi lại khác thường đến mức suy sụp đến thế này.

Tôi sám hối với ba, “Ba à, ba thức tỉnh con đi, con quả thực là cầm thú”

Ba giật mình, “Sao con lại là cầm thú?”

Tôi xấu hổ nói: “Con có ý nghĩ loạn luân trong đầu”

Ba lập tức nhảy dựng lên, “Chẳng lẽ con nổi lên ý nghĩ không an phận thủ thường với mẹ con?”

Tôi lắc đầu, ba càng hoảng loạn: “Không lẽ là bà nội? Không phải à? Chẳng lẽ lại là ta?”

Càng nói càng quá đáng, không phải đang nói đến tiểu thuyết đam mỹ à? Tôi xấu hổ cho bản thân mình ngu ngốc, càng xấu hổ hơn là có một người ba cũng ngu ngốc. Nhịn không được tôi ngẩng đầu hét lớn, “Làm sao có thể vậy? Là em gái!”

Ba cốc đầu tôi, “Tên nhóc này định dọa ai hả? Con và em gái không cùng quan hệ huyết thống thì không tính là loạn luân! Đồ ngốc! Thích thì phải chạy nhanh chiếm vị trí thượng phong, nước phù sa không giữ người ngoài cày biết không?”

Chuyện phức tạp khó khăn nhiều năm mà lại giải quyết dễ dàng như vậy sao? Tôi không hổ là ngu ngốc, là con của một người ba ngu ngốc. Tôi không phân biệt buồn vui quay người, không biết từ khi nào bà nội và mẹ đã đứng ở sau, mà đằng sau hai người họ lại là em gái.

Mẹ lắc đầu thở dài: “Đúng là tiểu tử ngốc! Hai đứa nghe đây, yêu sớm mẹ không phản đối, nhưng đã dính vào thì không được ảnh hưởng đến học tập, biết không?”

Không thể tưởng tượng được cả ba và mẹ đều chấp nhận! Tôi cười vui vẻ gật đầu: “Con xin cam đoan!”

Ba mẹ đi rồi, để lại tôi và em gái ở trong phòng. Em gái cúi đầu nên không thấy rõ vẻ mặt, tôi không biết phản ứng ra sao khi không biết trong lòng cô ấy nghĩ thế nào. Tôi bắt đầu hoảng sợ, có điểm bất an đi qua, khẽ gọi: “Em gái?”

Cô ấy cúi đầu “Dạ” một tiếng, nhưng vẫn không ngẩng mặt lên. Tôi thấy cô ấy không phản đối, tim đập bình ổn lại, to gan ôm lấy cô ấy, “Em à, cả đời này anh sẽ đối xử tốt với em”

Khuôn mặt em gái vùi vào lồng ngực tôi bật cười, nhẹ giọng nói: “Anh cứ như đóng phim ấy”

Hà, dám chê cười tôi à? Tôi lấy tay nâng cằm cô ấy lên, mặt cô ấy xấu hổ đỏ lừ liếc nhìn tôi một cái rồi lại cụp mắt

xuống, cái miệng nhỏ nhắn uốn éo trong lòng tôi, giọng nói làm nũng kéo dài, “Anh này...”

Em gái như vậy trước giờ tôi chưa từng thấy qua, thật đáng yêu. Về sau em gái tôi càng ngày càng giống như bong bóng xinh đẹp, khiến giấc mộng đại ca của tôi không biết đã bị ném vào xô xính nào rồi. Cũng từng có giáo viên gọi chúng tôi vào nói chuyện, muốn chúng tôi không nên yêu sớm.

Tôi nói: “Nhưng yêu sớm mới có lợi với chúng em ạ”

Thầy giáo suy nghĩ một lúc, đúng là vậy rồi, tôi chắc chắn yêu sớm rồi sẽ ổn định cảm xúc, thành tích học tập tăng cao, em gái cũng tăng thêm vài bậc.

Thầy có chút khó xử nói: “Nhưng làm vậy sẽ khiến cho các bạn học khác bắt chước”

Tôi lãnh đạm nói một câu, “Vậy bảo bọn họ cũng bắt chước thành tích học tập của bọn em đi!”

Thầy giáo nhenh lời không nói thêm được câu gì, chuyển sang nói với em gái, em gái dựa sát vào tôi, ngọt ngào nói: “Anh nói gì thì là thế”

Nhà trường quay sang tìm ba mẹ tôi nói chuyện để tìm kiếm bước đột phá.

Chủ nhiệm lớp tôi nói chuyện với ba. Ba miêu tả quá trình trưởng thành của tôi, sau đó hỏi thầy giáo, “Nếu thầy cũng có đứa con như con ngựa hoang thế, vất vả lắm nó mới tự nguyện chịu trói dây thừng vào gốc cây, thử hỏi thầy có định từ bỏ cơ hội này không?”

Thầy giáo sớm đã bị thành tích vinh quang trước đây của tôi hù dọa, liên tục gật đầu, “Đương nhiên không thể bỏ được, phải nắm bắt lại chứ”

Lần đầu khuyên bảo thất bại.

Giáo viên chủ nhiệm lớp em gái tìm mẹ tôi nói chuyện, mẹ khen em gái từ đầu đến chân, rồi hỏi giáo viên, “Suy bụng ta ra bụng người, cô nói, nếu cô có con trai, một cô gái tốt như vậy ở trước mặt, cô có muốn nó làm con dâu không?”

“Đương nhiên là muốn! Bỏ đi rất đáng tiếc”

“Đúng là vậy đấy, chúng tôi cũng nghĩ như vậy, tôi biết các giáo viên sẽ hiểu mà”

Lần thứ hai khuyên bảo thất bại.

Hiệu trưởng tìm bà nội nói chuyện, bà tuân một tràng phương ngữ Giang Nam: “Lão nhắm cổ đồi cái sao thô cái, dát cái nhắm sao, muốn chừng hảo ti cái, hảo tâm sao, tắc có hảo bao cái, ngạch cái loại sơn lột sớm di liền người

người tiểu nhâm, căn sớm đã có tốt tân phú ...”*

(Người xưa đã dạy rất đúng, làm người ở đời, phải làm chuyện tốt, tốt bụng mới được báo đáp. Cháu trai tôi trước kia cứu đứa bé gái đó, vì thế bây giờ tôi mới có cháu dâu ngoan hiền...).

Không đợi bà nội nói xong, hiệu trưởng là người đến từ phương Bắc liền miệng sùi bọt mép đào tẩu ngay lập tức.

*Giọng bà nội nói theo phương ngữ Giang Nam nên lão Hiệu trưởng đến từ phương bắc không nghe hiểu nổi. Tổ để nguyên phiên âm vì tổ cũng không dịch nổi ^^

Trường học từ bỏ mục đích khuyến bảo, chuẩn bị áp dụng biện pháp mạnh để ngăn chặn. Ai ngờ thái độ nhà tôi càng cứng rắn hơn, ba mẹ tôi nói chỉ cần chúng tôi không làm ảnh hưởng đến học tập, không có hành vi khác người thì họ sẽ liều mạng đứng ra trước nhà trường để bảo vệ tình yêu trong sáng của chúng tôi.

Tôi và em gái đều là học sinh ưu tú, trường học cũng không nỡ để chúng tôi chuyển đi, vì thế đành phải một mắt nhắm một mắt mở thỏa hiệp, yêu cầu duy nhất là ở trong trường học giảm tối thiểu việc thể hiện tình cảm.

Nếu thấy học sinh khác hoặc phụ huynh có hỏi, giáo viên sẽ lấy lời nói của tôi nói với bọn họ: “Nếu yêu sớm có

thể trở thành động lực học tập giống hai đứa đây thì chúng tôi rất hoan nghênh”

Chưa kể, có mấy học sinh vì muốn quang minh chính đại ở bên nhau mà cố gắng học tập. Vài năm sau, “Lấy yêu làm động lực cố gắng” đã trở thành phương pháp bậc nhất dạy học ở trường cấp ba của tôi. Hiệu trưởng còn được mời đến trường khác bắt đầu giảng dạy phương pháp. Trong một số tạp chí giáo dục còn nhận xét so sánh phương pháp xử lý học sinh yêu sớm của nhà trường với việc Đại Vũ trị thủy *, khai thông bức tường ngăn cách giữa việc giáo dục học tập và giáo dục con người.

Đương nhiên mọi chuyện đều không liên quan đến chúng tôi. Chỉ nói đến chuyện tôi và em gái thuận lợi biến việc yêu sớm thành tình yêu cuồng nhiệt, tình yêu và hôn nhân, tình yêu lâu dài...

Mọi chuyện em gái đều nghe tôi, nhưng sau này tôi phát hiện có một số thứ thường phát triển theo ý của em gái.

Tôi chăm sóc cô ấy, chiều chuộng cô ấy. Tôi thích những lúc em gái ôm cánh tay tôi rồi mềm mại cầu xin: “Anh, em nghĩ...”. Và sau khi tôi đáp ứng yêu cầu của cô ấy, cô ấy sẽ in lên khuôn mặt tôi một nụ hôn, tràn đầy hạnh phúc nói: “Anh thật là tốt”

Cho đến một ngày xem tivi, phát một bài hát cổ điển: “...Cuối cùng lại trúng mỹ nhân kế của em, làm thế nào

anh có thể bỏ cuộc dễ dàng...”

Thì ra là thế! Tôi trúng mỹ nhân kế của em gái, chỉ cần cô ấy không thích chuyện gì thì tôi sẽ không làm, ý của tôi căn bản chính là ý của cô ấy, khó trách mọi chuyện cô ấy đều nghe tôi. Tôi hạ giọng thì thầm bên tai em gái, “Anh đúng là trúng mỹ nhân kế của em”

Em gái quay đầu cười thản nhiên, đôi môi mềm mại đặt lên hai má tôi: “Nhưng em thực sự yêu anh, anh hùng của em”

Anh hùng khó qua ải mỹ nhân, tôi biết!

Tôi phải nói, Kinh Thánh có thảo luận phụ nữ được tạo ra từ xương sườn của đàn ông quả thực đúng, tận đáy lòng tôi thường cảm thấy em gái chính là miếng xương sườn mềm mại, cô ấy đã chế ngự con người tôi. Không thể chịu đựng được nỗi đau của cô ấy, những nỗi khổ của cô ấy, vì cô ấy tôi nghiêm túc rời bỏ chí hướng làm người xấu đã ôm ấp từ khi còn nhỏ, kiên định đi đúng đường, quyết tâm mãi mãi làm anh hùng của cô ấy.

Một đại ca xã hội đen cứ như vậy bị hủy diệt.

Hết bước thứ 3 ^^

Chương 5: ngoại truyện

(1) Em gái nói

Kỳ thật tôi không ngu ngốc như vậy, bao cuộc đời trải qua nhiều năm đau khổ đã sớm dạy tôi một ít giáo hoạt. Chửi rủa, đánh đập tôi đều đã hứng chịu, ngày nào tôi còn ở nhà họ Trần thì mẹ con họ sẽ còn sử dụng pháp tắc bạo ngược áp dụng lên tôi.

Lúc mới bước chân vào nhà họ Lý, tôi cảm giác như là thiên đường, không có người đánh chửi tôi, không cần làm việc nhà nặng nhọc, có thể ăn cơm no, có quần áo mới mặc... Đêm nào tôi cũng kiên trì không dám ngủ, chỉ sợ tỉnh dậy lại phát hiện đây chỉ là giấc mơ, tôi vẫn còn ở nhà họ Trần đáng sợ kia.

Mỗi ngày trước khi đi ngủ tôi đều cầu nguyện ông trời, chỉ cần để tôi ở lại trong nhà này, tôi sẽ làm một người thật tốt.

Tôi cố gắng lấy lòng mọi người trong nhà, bao gồm cả anh trai. Tôi biết mọi chuyện nghịch ngợm anh gây ra với hàng xóm, nhưng tôi luôn đặt anh ở vị trí cao nhất, chỉ cần ở gần anh ấy, tôi sẽ có hy vọng ở nhà này mãi mãi.

Có lẽ cuộc đời mười năm trước đã bắt tôi gánh chịu hết nỗi khổ của cả đời này. Cho nên khi bước vào nhà họ Lý mọi đau khổ đều không đến tìm tôi.

May mắn thật đấy! Để cho tôi gặp được một người bà

tốt như vậy, ba mẹ đã dùng tình cảm để xóa tan đi những dấu vết đau khổ mà cuộc đời tôi đã trải qua, khiến cho tôi phát hiện thì ra bản thân mình cũng là một đứa trẻ xứng đáng được yêu thương.

Thật may mắn, đúng là may mắn! Để cho tôi gặp anh, vì thế tôi không tiếc gì khi thấy cảm kích Trần Vĩnh Khang, cảm tạ hẳn đã cho tôi cơ hội được anh cứu khỏi vũng bùn lầy.

Lúc bắt đầu tôi ngưỡng mộ anh trai kỳ thật có chút giả vờ, chỉ muốn lấy lòng anh. Nhưng anh trai lại là loại người đặc biệt có trách nhiệm, bạn mà ôm kỳ vọng gì đối với anh, anh ấy nhất định không làm bạn thất vọng. Đáng tiếc là ba mẹ chưa nhìn thấy phẩm chất đặc biệt này, nên mới coi anh như đứa trẻ hư, làm như vậy con đường giáo dục anh càng ngày càng xa.

Tôi thường nghĩ, có lẽ trời tạo ra tôi vì anh, chỉ có tôi mới nhìn thấy rõ phẩm chất đặc biệt của anh. Mọi người thường nói phụ nữ tốt giống như một trường học tốt, nếu bạn từng trải qua giáo dục, nhất định có thể hiểu chỉ khi tâm tình tốt mới đối mặt được với giáo viên, vì vậy tôi đương nhiên không bỏ anh.

Muốn biết tôi đáp nặn anh ra sao không? Rất đơn giản, tôi chỉ cần đưa anh trở thành anh hùng đến ngưỡng mộ, anh sẽ luôn hành động xứng đáng là anh hùng của tôi. Từng có rất nhiều người hỏi tôi, tôi ở bên anh trai có phải là muốn báo ân hay không? Anh trai cũng từng hỏi tôi vấn

đề này.

Tôi nói không phải, mặc dù cũng có nhân tố báo ân, nó chính là khởi điểm để đưa đôi ta đến bên nhau. Cho đến sau này, tôi dùng kỳ vọng của tôi hướng anh trở thành một người đàn ông tôi hy vọng. Một người đàn ông tạo ra dành riêng cho tôi như vậy, làm sao tôi có thể không yêu anh?

Có người từng nói tôi quá mềm mỏng với anh trai, làm mất thể diện cánh phụ nữ. Tôi muốn nói, cuộc chiến giữa nam và nữ, quá trình không quan trọng, hình thức cũng không quan trọng, chỉ nhìn kết quả cuối cùng xem ông trời có ý hướng về bên nào, mới biết được nơi đó người chiến thắng đang đứng.

Đôi khi mềm mỏng cũng có thể coi là một loại lực lượng, dẫn đường cho ý nguyện của anh, khiến cho anh mặc dù thất bại cũng thấy vinh quang, mà bạn mới là người thắng lợi lớn nhất.

Mà tôi yêu anh, anh cũng yêu tôi, bất luận ai thắng ai thua, chúng tôi đều được hạnh phúc, chỉ vì hạnh phúc của chúng tôi cũng chính là hạnh phúc của đối phương.

(2) Ba nói

Nói thật, trước khi con gái đến nhà tôi, tôi rất thất vọng về con trai tôi, đã sớm nghĩ đến tương lai tốt đẹp đi

thăm tù hay thậm chí là chuẩn bị người đầu bạc tiền người đầu xanh. Con gái giống như vị cứu tinh đến nhà này để cứu vớt con trai. Mọi chuyện sau đó cứ như kỳ tích, con ngựa thoát cương bỏ nhà cũng biến thành thiên lý mã.

Đầu tiên con trai đỗ được vào trường đại học uy tín, vì chờ em gái cùng nhau tốt nghiệp nên học tiếp nghiên cứu sinh. Hai đứa ra nước ngoài du học trở về, con trai trở thành CEO của công ty đa quốc gia, con gái làm giảng viên đại học. Hiện giờ ai nhìn tôi chẳng hâm mộ tôi có phúc khí?

Nay cháu trai tôi cũng được năm tuổi rồi, thoát nhìn phong thái rất giống ba nó khi còn bé, tôi chuẩn bị đưa ra tiền lệ, chọn ngày đẹp đến cô nhi viện nhận nuôi một bé gái xinh đẹp thôi.

(3) Mẹ nói

Tôi vẫn luôn hy vọng có một cô con gái xinh đẹp, đáng tiếc vì lý do thể chất, không có cách nào sinh thêm được nữa. Con gái đến như bù lại chỗ thiếu hụt của tôi. Con gái là một cô gái tốt, tôi rất hài lòng với cô bé, không nhịn được lúc con bé lên cấp ba còn cổ vũ hai đứa trẻ yêu sớm, một lòng muốn cho thịt nát vào trong nôi.

Sự thật chứng minh con bé đúng là con dâu hiền lành, đáng tiếc chính là nó lại sinh con trai. Vốn định thôi, nhưng sự nghiệp con dâu tôi rất thành công, sinh thêm đứa con thứ hai cũng đủ khả năng trả tiền phạt để nuôi

dưỡng em bé, con dâu cũng đồng ý rồi. Nhưng con trai tôi lại nhất định không chịu, khi vợ nó sinh đứa con đầu tiên đã khiến nó quá sợ hãi, có chết cũng không cho vợ mang thai lần nữa. Tôi và con dâu phải sử dụng tuyệt chiêu mới thành công trộm được áo mưa, nhưng tên tiểu tử đáng ghét kia lại giận dữ chạy một mạch đi mua một đồng về.

Tôi nói với nó nhất định lần này sinh xong một bé gái xinh đẹp giống con dâu thì không đòi con dâu mang thai lần nữa, nhưng vẫn không có hy vọng.

Tuy vậy đến khi mang thai mỗi ngày nó đều theo sát vợ, vì sắp đến ngày sinh nên thẳng bé lo lắng đến mức tóc tai rối bù, dáng vẻ suy kiệt, mẹ già này cũng lão hóa đi nhiều.

Ông trời phù hộ, lần này nhất định phải sinh được tiểu công chúa! Phải có một đứa cháu xinh đẹp như con dâu tôi.

(4) Bà nội nói

Ngạch a ti muốn đòi, nhắm phụ hảo thuê ngỗ ti, ủy có âu báo cái nha. Lão tháp tháp ngạch dất nhất sâm ti sao thuê cái ngỗ ti, ý ở nhè nhẹ biết đảng, cố hạ ý phụ được. Ngạch ý ở sao, liền bổ mũi nhọn ngạch cái sâm tử tân phụ tặc dưỡng nhất cố loại sơn lột...

(Tôi còn muốn nói, người mà làm chuyện xấu, sẽ gặp ác báo đấy. Bà già này sống cả đời chưa từng làm chuyện xấu, hiện giờ bốn thế hệ cùng sống một nhà, quả là vui vẻ vô cùng. Còn bây giờ thì sao, bây giờ tôi rất mong chờ cháu dâu tôi lại sinh thêm một đứa con trai quý tử ...).

Bà nội tuổi đã cao nói nhiều lắm, dịch giả đã mệt mỏi muốn đi bệnh viện cấp cứu, cho nên đoạn sau chỉ có thể hiểu theo ý của mọi người mà thôi.

Một màn xuyên Thanh kinh điển

Tác giả: Vô Tụ Long Hương

Đệ nhất chương: Tiểu Phàm

Lịch Tiểu Phàm là một cô gái rất đổi bình thường, thuộc dạng mà nếu quăng vào giữa biển người thì nhạt nhòa đến mức không thể tìm ra.

Tư sắc bình thường, mắt mũi đầy đủ, không có gì đặc biệt; chân tay lành lặn, cũng chẳng giàu có. Người không cao, dáng hơi gầy, đứng trước thì LCD, đứng sau thì màn hình phẳng. Da có hơi đen nhưng được cái mịn màng, thường tự đùa rằng chỉ nên sờ chứ không nên nhìn. Vì ngoại hình của cha mẹ chỉ dừng ở mức bình thường nên kỳ tích lột xác tuổi mười tám sẽ không xảy ra trên người cô. Gia cảnh bình thường, nói chung tiền lương cả bố mẹ cũng đủ để no ấm, thỉnh thoảng cả nhà còn có thể đi biển nghỉ mát, cha hiền mẹ quý, còn có một em trai dễ bắt nạt. Cho nên thể xác và tinh thần Tiểu Phàm phát triển rất khỏe mạnh, tuổi thơ không dữ dội, à, không phải, năm lên tám, sau khi biết được Giang Thanh là vợ của Lãnh Tụ Vĩ Đại Mao Chủ Tịch, có khóc rống một trận, từ đó về sau không còn sùng bái thần tượng nào cả, không biết đấy có được tính là tổn thương tâm lý không?

Lịch Tiểu Phàm rất thông minh, thành tích học tập cũng cao, cấp một cấp hai toàn đứng thứ nhất, tuy chưa

lên cấp ba nhưng chắc cũng sẽ không kém. Điều này phù hợp với quy luật bình thường của một nữ sinh thông minh mặt mũi bình thường, bởi vì không hấp dẫn nổi ai nên mới dành tập trung sức lực vào học tập. Nhưng tính tình cầu thả, bụng dạ thẳng thắn, lại còn khôn vặt, thế nên không chịu tuân thủ tốt nội quy nhà trường, là loại học trò khiến thầy cô vừa yêu vừa ghét. Bởi vì cô không kỳ thị học sinh kém, không ngại học sinh giỏi, thực thi nguyên tắc người không phạm ta ta không phạm người, nên được các bạn học nhận xét rất tốt.

Tiểu Phàm từ nhỏ đã biết ăn nói, miệng ngọt như đường làm người lớn yêu quý. Trước mặt người ngoài Tiểu Phàm nói chuyện cực kỳ lễ độ, thỉnh thoảng bị thua thiệt một chút cũng không so đo, cực kỳ kiên nhẫn không gây sự, cho nên mọi người ai cũng khen rộng lượng, có khí phách. Thật ra là cô lười không thèm để ý đến người khác.

Trên thực tế tính tình ở nhà của cô rất xấu, hết ăn lại nằm, thỉnh thoảng mẹ cô nổi cáu, nói XYZ nhà bên rất được việc, Tiểu Phàm trả lời, mẹ của XYZ nhà bên còn đang hâm hộ con thông minh đây, người mẹ bình thường như mẹ có thể có đứa con tốt như con là nên biết thỏa mãn rồi.

Lại có lúc mẹ cô than vãn “Mày là con nuôi mẹ à?” Tiểu Phàm bật lại “Thế mẹ kia của con có giàu không?”

Mẹ cô chỉ tiếc rèn sắt không thành thép “Đến lúc tôi

già không nuôi nổi cô, cô làm thế nào hả?” Tiểu Phàm an ủi “Mẹ chăm thì con lười, con của con chắc chắn sẽ chăm chỉ, mẹ yên tâm.” Mẹ cô không thể nhịn được nữa, vợ lấy chổi lau nhà xông tới, Tiểu Phàm lùi vội ra cửa, dựa trên nguyên tắc việc xấu trong nhà không thể trưng ra cho thiên hạ xem, mẹ cô đành phải lập tức rút tay về, còn phải chủ động che giấu cho cô.

Tiểu Phàm cũng rất vui vẻ hoạt bát, thích kể chuyện pha trò, nhưng trên thực tế cô lại là người theo chủ nghĩa bi quan, luôn luôn chuẩn bị ngênh đón ngày tận thế. Cô tin vào tình yêu nhưng lại không nghĩ mình có thể gặp được. Tin người khác lương thiện nhưng lại luôn luôn giữ khoảng cách nhất định với mọi người. Cô vẫn đứng thứ nhất lớp nhưng thật ra không thích học, chỉ vì sợ cha mẹ thất vọng, chỉ mong thi đỗ đại học càng nhanh càng tốt, không làm mất mặt dòng họ là ổn, sau đó thì cứ thoải mái mà hưởng thụ cuộc sống.

Tiểu Phàm thường hận cha không phải rỗng, mẹ không phải phượng, khiến cô không thể làm ký sinh trùng thoải mái ăn bám, cho nên từ nhỏ đã có tư tưởng phải làm bà chủ của nhà giàu có, ông chồng chỉ cần quan tâm bao nuôi tình nhân, còn cô dùng tiền của hắn sống qua ngày. Chỉ tiếc mặt mũi quá bình thường, tám chín mươi phần trăm là phải thay lý tưởng khác. Tiểu Phàm đành sửa đổi ước mơ, lập chí kiếm tiền từ sớm, cố gắng đến ba mươi tuổi là có thể ăn no lại năm. Cô cũng đã từng nghĩ đến chuyện xuất gia, nhưng thứ nhất sợ cha mẹ đau lòng, thứ hai sợ thanh quy giới luật kham khổ, đành phải từ bỏ.

Nhận xét về con người Lịch Tiểu Phàm, bề trên mỉm cười nói: Đứa bé ngoan ngoãn; giáo viên nói: Thông minh sáng tạo; bạn học cho rằng: Hài hước, tốt bụng, hòa đồng; mẹ đánh giá: Gian trá lười nhác tham lam xảo quyệt, đây là nhận xét đúng trọng tâm nhất.

Để đạt được ước mộng làm giàu, Tiểu Phàm khởi nghiệp từ lao động trẻ em.

Năm Tiểu Phàm học lớp 4, một thiên tài trong họ là Lịch Siêu (Lịch Siêu là chú họ, thiên tài là Tiểu Phàm tự phong) phát hiện Tiểu Phàm có năng khiếu toán học hơn người, liền để tâm đào tạo, từ đó về sau, mỗi lần nghỉ đông hay nghỉ hè Tiểu Phàm sẽ vào một ngọn núi sâu để được huấn luyện và tham dự một ít công trình. Bản thân Tiểu Phàm nhất quyết muốn lớn lên một cách bình thường, cho nên thông thường ban ngày Tiểu Phàm là một học sinh ngoan ngoãn, tối đến mới lên mạng làm thêm, từ năm lớp 5 đã có thể tự lực cánh sinh, cha mẹ thấy con gái còn nhỏ mà đã giỏi giang nên rất tự hào, cũng để mặc cô làm gì tùy ý. Tiểu Phàm tự cảm thấy mình vừa thần bí vừa rất giỏi, nên có chút cảm giác cách biệt khi chơi với bạn học.

Thời gian trôi qua, số liệu Tiểu Phàm xử lý càng ngày càng phức tạp và quan trọng, cuối cùng cô biết được mình đang tham gia dự án nghiên cứu máy thời gian, mà Lịch Siêu là trưởng nhóm.

Thì xong, nghỉ hè, Tiểu Phàm lại đến căn cứ làm việc, lúc này Lịch Siêu tìm Tiểu Phàm nói chuyện, bảo rằng việc nghiên cứu máy thời gian đã có được đột phá lớn, giai đoạn một đã thành công, bây giờ cần thí nghiệm với người thật, cấp trên đã quyết định, Tiểu Phàm là người thích hợp nhất.

Có năm nguyên nhân:

1- Tuổi nhỏ, thể trọng nhẹ, ít tổn kém.

2- Đang tham gia nguyên cứu, đảm bảo được yêu cầu về khả năng, không cần tái huấn luyện, độ phù hợp cao.

3- Xử sự khôn khéo, tính thích ứng tốt.

4- Trong giai đoạn nghiên cứu, ít quan trọng, chẳng may có tai nạn cũng dễ kiếm người khác thay vào.

5- Thù lao cao, đủ để lập tức thực hiện giấc mộng ăn no lại nằm. (Kế hoạch ấy từng bị Lịch Siêu nhạo báng tàn nhẫn)

Lịch Siêu để Tiểu Phàm cân nhắc kỹ rồi trả lời, xét cho cùng Tiểu Phàm cũng chỉ mới 16 tuổi, tuy biết lòng hiếu kỳ có thể làm chết người, nhưng đây là cơ hội ngàn năm có một, lại có tinh thần ghé con không sợ hổ, quan trọng nhất là có thưởng lớn tất có người bán mạng, liền lập tức đáp ứng. Lịch Siêu vừa lo lắng vừa hâm mộ, tự mình đi

bảo cáo với cấp trên.

Bên này, Tiểu Phàm về nhà nói lời từ biệt với cha mẹ, đương nhiên có nhờ Lịch Siêu bịa giúp mấy câu nói dối. Lại dùng số tiền kiếm được bao năm qua nhờ Lịch Siêu mua bảo hiểm, dùng phong bì gói lại cẩn thận, dặn Lịch Siêu ngỏ nhờ cô hy sinh vì nước thì đừng quên đưa lại cho cha mẹ.

Cuối cùng, Tiểu Phàm nước mắt lưng tròng, lòng đầy chờ mong xuất phát.

Đệ nhị chương: Sau khi xuyên không

Mục tiêu của lần xuyên không này là đời nhà Thanh, vốn Tiểu Phàm muốn tới thời Đường, đáng tiếc trước mắt vì lý do kỹ thuật mà chỉ có thể xuyên về nhiều nhất ba trăm năm nên đành phải ngồi ôn tập lịch sử thời Thanh, đập vào mắt là các điều ước bất bình đẳng, Tiểu Phàm mới liếc qua loa một lần đã mất kiên nhẫn, tự cảm thấy khả năng sinh tồn của mình đủ so sánh với Tiểu Cường (Một con gián nổi tiếng trong phim hoạt hình TQ, ý là sống dai như gián, chặt đầu không chết), lại thêm đại nhân vật lịch sử cũng không phải dễ mà gặp được nên cô cũng không lo nghĩ nhiều. Những người khác cũng nghĩ như thế, hơn nữa Tiểu Phàm lại gán thêm lông lên người trông còn giống khỉ hơn cả khỉ thật, nên cũng không ai ép cô, chỉ bảo cô nhớ kỹ Dương Châu Thập Nhật, Gia Định Tam Nhật, Tam Phiên Chi Loạn, chú ý tránh bị nguy hiểm là được.

Vì thế Tiểu Phàm chọn những năm đầu Thuận Trị, định bụng đi ngắm Tần Hoài Bát Diễm.(*)

Ai ngờ máy móc có vấn đề, tai họa chết người, Tiểu Phàm lại xuyên đến ngự thư phòng, đương nhiên lúc ấy cô còn chưa biết. Sau khi trời đất quay cuồng một trận, Tiểu Phàm dùng chiêu Heo Gặm Bùn tiếp đất, rồi lảo đảo tìm lại thăng bằng giữa trời sao bay quanh đầu, chỉ thấy có một thiếu niên chĩa mũi kiếm về phía cô, ở trước mặt có một người đàn ông trung niên ngồi sau bàn đọc sách, diện mạo bình thường nhưng rất khí thế, mũi hơi rỗ một chút, mình mặc hoàng bào. Hoàng bào, mặt rỗ, trung niên, nào Tiểu Phàm cấp tốc hoạt động, là người mà khi Thuận Trị chết vẫn còn nhỏ tuổi, Khang Hi! Mẹ nó, chung quy không thể tin máy móc được. Nhưng mà việc cấp bách nhất bây giờ là phải giải quyết thanh kiếm trước mặt.

Tiểu Phàm nằm sụp xuống bi ai kêu “Đừng giết tôi, tôi là người tốt.”

Khang Hi hết giật mình, phục hồi lại tinh thần, “Người là người hay yêu?”

“Tôi là người, không có ác ý.”

Khang Hi: “Dận Tự, lui ra.” Dận Tự, Ung Chính húy là Dận Chân, đây là anh em của hắn, quả nhiên là Khang Hi, đầu óc Tiểu Phàm liên tục hoạt động.

“Dạ, hoàng a mã” Thiếu niên thu kiếm lui về phía sau, nhưng vẫn cảnh giác nhìn cô. Tiểu Phàm vội vàng từ từ thẽ bốn chân đứng thẳng dậy, lại thấy thiếu niên kia đỏ mặt, ánh mắt dao động. Khang Hi cũng xấu hổ khụ khụ hai cái, ném một chiếc áo choàng lại đây. Hóa ra vì bộ đồ du hành thời gian được thiết kế bó sát người, mặc dù Tiểu Phàm phẳng kỳ nhưng cũng có thể nhìn thấy một ít đường cong, khó trách hai cổ nhân này xấu hổ. Tiểu Phàm đương nhiên không bận tâm, nhưng lại sợ kích thích tiểu hài tử kia lấy kiếm chém mình, cho nên ngoan ngoãn cuộn áo choàng lên người.

Chờ lúc kích thích thị giác biến mất, thiếu niên kia lại trở về dáng vẻ hồ rình mồi, Khang Hi hỏi: “Sao ngươi lại đột nhiên xuất hiện như vậy?”

Tiểu Phàm đương nhiên không thể ăn ngay nói thật, cố câu giờ: “Khụ khụ, có thể cho tôi uống ngụm nước được không?” Khang hi đồng ý, thiếu niên kia đưa chén nước qua.

Tiểu Phàm vừa uống vừa tính toán, đợi đến lúc uống hết cũng đã bịa xong chuyện, bắt đầu khi quân: “Tôi là Tiểu Phàm, tu hành ở Bồng Lai Tiên Đảo, sư phụ đưa tôi chỗ bạn của ông ấy chơi, tôi vô ý ngủ quên, rơi từ trên mây xuống.”

Khang Hi dĩ nhiên là không quá tin “Sư phụ của ngươi là ai?”

“Chuyện này, thiên cơ không thể tiết lộ” Tiểu Phàm thầm nghĩ, ta còn chưa bịa đến đó, chờ ta bịa tiếp đi.

Mắt thấy hai người kia có vẻ càng nghi ngờ hơn, Tiểu Phàm chuyển giọng: “Nhưng mà hoàng thượng là thiên tử, biết một chút cũng không sao, sư phụ tôi họ Kim tên Dung.”

“Kim Dung? Chưa từng nghe qua.”

“Sư phụ tôi là tán tiên, ẩn thân nơi thế ngoại.”

“Vậy người có thần thông gì? Biểu diễn cho ta xem?”

“Tôi vừa mới nhập môn, vẫn chưa có bản lĩnh gì.” Tiểu Phàm thầm kêu khổ, làm ơn đừng bắt ta biểu diễn nhảy qua lửa, leo núi đao.

“Người đã ở tiên sơn, hẳn phải thông hiểu chút ít cổ kim chứ?”

“Tôi không biết.” Tiểu Phàm thầm nghĩ, ta chỉ biết Càn Long là cháu người, hẳn có thể là con nuôi, Thư Kiếm Ân Cửu Lực(**) nói như vậy, cha hẳn chơi trò sửa số mà lên làm hoàng đế, Thất Kiếm Hạ Thiên Sơn có nhắc đến, nhưng sao ta dám nói với người, chỉ sợ người lập tức bảo ta là yêu ngôn hoặc chúng, bẻ răng ta.

“Vậy người có thể làm gì để chứng minh?” Khang Hi rõ ràng đã bắt đầu nổi điên.

“Tôi không có cách gì, ta đi cửa sau, dựa vào quan hệ để bái sư”, vừa nhìn thấy lão Khang đổi sắc mặt, ta vội nói tiếp “Nhưng mà, tôi có thể liên lạc với tiên nhân.” Tiểu Phàm mở máy nhắn tin ở cổ tay lên, giai đoạn đầu của dự án còn chưa thể trực tiếp trò chuyện, đành phải dùng phương pháp cổ lỗ sĩ này, bởi vì có nó làm chỗ dựa nên Tiểu Phàm mới không thèm đọc kỹ Thanh sử, bây giờ hối hận không kịp (Chính mình lười còn oán trách xã hội). Tiểu Phàm bấm bấm nhắn tin gửi đi, đầu tiên bày tỏ oán giận việc máy móc đưa đi sai năm, sai địa điểm, rồi đau khổ kể lể tình cảnh gian nan. Một lát sau tin nhắn hồi âm gửi về, đầu tiên là xin lỗi rồi an ủi, tỏ vẻ sẽ lập tức cải tiến, cuối cùng mới nói cho cô một tin hữu dụng.

Khang Hi và thiếu niên kia nhìn thấy chiếc máy nhắn tin thần kỳ, bắt đầu có chút tin tưởng, tò mò hỏi “Nó nói cái gì?”

Tiểu Phàm nói: “Sư phụ tôi nói ngài là một minh quân, nhất định sẽ quan tâm tôi chu đáo.” Đầu tiên phải chụp mũ, để cho hãn ngượng ngùng khó xử đã.

Tiếp theo là nịnh bợ: “Sư phụ tôi còn nói ngài sẽ trở thành hoàng đế hoàng đế vĩ đại nhất, tại vị lâu nhất trong lịch sử.” Quả nhiên lời hay ai cũng thích nghe, chỉ thấy sắc mặt Khang Hi ngày càng dịu đi.

Cây gậy và củ cà rốt: “Sư phụ nói ngài cần chính yêu dân, đối đãi với mọi người nhân hậu, trời cao tất có hậu báo.” Nói cách khác người mà đối đãi không tốt sẽ phải trả giá lớn.

“Sư phụ người đã biết người ở chỗ này, nói vậy sẽ lập tức tới đón người phải không?” Khang Hi dường như rất chờ mong.

Tiểu Phàm nghĩ bụng Kim đại sư tuổi già sức yếu, chỉ sợ xuyên đến nơi cũng không tiểu ngạo nổi giang hồ, trả lời “Gia sư đang ở Đào Hoa Đảo luận bàn Cửu Âm Chân Kinh với Hoàng Dược Sư, mấy tháng nữa mới có thể tới đón tôi.” Tiểu Phàm diễn bộ dáng bơ vơ không nơi nương tựa, “Hoàng thượng, ngài tâm tính thiện lương, xin ngài giữ tôi lại. Tôi sẽ báo đáp ngài thật tốt.” Tiểu Phàm rất giỏi giả bộ ngoan ngoãn hiền lành, ở thời hiện đại, mấy chú bác tuyển con dâu còn chăm dáng vẻ vô cùng đáng yêu của cô, Khang Hi cũng không may mắn thoát được, ruột gan mềm ra. Cười hỏi: “Người cái gì cũng không có, có thể báo đáp trăm như thế nào đây?”

Tiểu Phàm nhìn thấy Khang Hi mặt mũi dần dần giãn ra, điệu bộ tươi cười, gan cũng lớn hơn rất nhiều, trả lời: “Tôi có thể cho ngài hưởng thụ niềm vui gia đình.”

Khang Hi: “Trăm có rất nhiều con gái, cũng có niềm vui gia đình đấy chứ.”

“Hoàng thượng có một điều ngài không biết, mặc dù

ngài có nhiều con cái, nhưng đối với bọn họ, ngài vừa là cha vừa là quân vương, bọn họ nơm nớp sợ ngài còn không kịp, sao dám làm nũng bày trò trêu chọc, niềm vui trong đó ngài làm sao cảm nhận được, papa, à nhằm cha tôi thường nói, con gái là chiếc áo bông (mềm mại, ấm áp?) bên cạnh người cha đấy.”

“Có đạo lý” Khang Hy lộ ra chút hứng thú. Tiểu Phàm tranh thủ rèn sắt lúc còn nóng: “Đấy, ngài xem, tôi không phải người trần, quyền thế tài phú đối với tôi đều vô dụng, tôi không cần gì của ngài, tự nhiên sẽ lấy tư tưởng bình thường đối xử với ngài. Ngài chỉ cần để ý yêu thương tôi, tôi chịu trách nhiệm làm nũng, bày trò trêu chọc đùa giỡn, tất cả cùng vui vẻ”.

“Đường như chỉ có người vui thích thì phải?” Khang Hy vui vẻ, mặc dù vẫn còn nghi ngờ lai lịch Tiểu Phàm, nhưng cũng tin tưởng cô không có ý hại người.

“Đấy là để ngài cảm nhận trước một chút niềm vui được làm nũng thôi” Tiểu Phàm cười gian.

Khang Hy hoàn toàn hiểu được đã gặp phải một kẻ vô lại: “Được rồi, ta giữ người lại tới lúc sư phụ người đón đi”.

Tiểu Phàm vội hô to: “Tạ chủ long ân, hoàng thượng vạn tuế”. Lại bồi thêm một câu “Ngài có thể ban thưởng Miễn Tử Kim Bài cho tôi được không?”

“Người chuẩn bị làm chuyện xấu sao?”

“Không không không, bởi vì tôi đến từ vùng thôn quê, không hiểu lễ nghi, sợ phạm vào điều cấm kỵ, cái đầu phải chuyển nhà” Tiểu Phàm dùng giọng địa phương nói ra.

“Được, cho phép người không biết không có tội”.

“Ta đây từ giờ không biết cũng không phải sợ nữa rồi.”

Khang Hy cười ha ha: “Một cô nương thú vị, trăm muốn xem người làm nũng ra sao.”

“Tiểu Phàm nhất định không phụ thánh vọng”.

“Tiểu Phàm, tới diện kiến bát a ca Dận Tự của trăm đi, từ nay hẳn sẽ quan tâm đến người, lai lịch của người không nên để cho người khác biết”.

“Dạ” ta càng sợ có người biết hơn người.

“Vậy trước hết người đi với Dận Tự đi”.

Vì thế Tiểu Phàm cùng bát a ca dời đi, ra khỏi thơ phòng cô thở phào một hơi, không nghĩ đến trong họa gặp phúc tiện tay với được một cái phiếu cơm bằng vàng, không uống công cô chảy nhiều mồ hôi lạnh như vậy.

Thủ vệ bên ngoài thủ vệ thách mắc: Thêm một người đi vào từ bao giờ không biết?

-Tần Hoài Bát Diễm: Tám danh kỹ nổi tiếng thời Minh - Thanh bên bờ sông Tần Hoài.

-Thư Kiếm Ân Cừu Lục: Là truyện đầu tay của Kim Dung, nói rằng Càn Long là người Hán, Ung Chính đem trao đổi con gái mới sinh của mình với hắn để được Khang Khi có cháu trai, sủng ái hai bố con hơn).

-Thất Kiếm Hạ Thiên Sơn: Một truyện của Lương Vũ Sinh, có nhắc đến việc Khang Hi viết di chiếu truyền ngôi cho thập tứ hoàng tử Dận Trinh (Dận Đề, Doãn Đề). Ung Chính sửa Thập Tứ (十四) thành Vu Tứ (于四, Vu nghĩa là cho). Đây là nghi án có thật trong lịch sử, nhiều nhà sử học và dân gian cho rằng việc lên ngôi của Ung Chính có nhiều điều mờ ám. Nhiều giả thuyết được đặt ra nhưng nổi tiếng nhất là giả thuyết trên, chỉ có điều nó không đáng tin lắm vì ở thời nhà Thanh, người ta thường dùng chữ 於 thay cho chữ 于, và di chiếu phải được viết bằng cả tiếng Mãn và tiếng Hán, chữ Mãn khó viết hơn, khó có khả năng sửa được cả hai bản di chiếu. Thêm vào, từ xưa, để tránh việc sửa di chiếu, người ta thường viết số ở sau chữ Hoàng Tử, ví dụ trong trường hợp trên thì viết là Hoàng Tử Thập Tứ chứ không phải Thập Tứ Hoàng Tử, thế nên không thể sửa từ Thập Tứ Hoàng Tử thành Vu Tứ Hoàng Tử được.

Đệ Tam Chương: Cá gặp nước

Sau đó Tiểu Phàm lại biết thời điểm này là năm Khang Hi thứ ba mươi bảy, vị bát a ka kia vừa được phong bồi lặc, cũng là vị a ka ít tuổi nhất được sắc phong, mới vừa tròn mười bảy tuổi, chỉ hơn Tiểu Phàm nửa năm. Bát a ka diện mạo đài hoàng, lại rất đẹp trai, tính tình hài hòa, lời chưa nói ra đã mang theo ba phần ý cười, bất cứ lúc nào, ở đâu cũng đều bình tĩnh trầm ổn, nói chung Tiểu Phàm cảm thấy trong thân xác thiếu niên của vị bát a ka này là tâm hồn của một ông lão tám mươi.

Bát a ka mang Tiểu Phàm về phủ bồi lặc, hẳn vẫn không quá tin Tiểu Phàm, có lẽ nàng ta không có ý xấu nhưng chưa chắc đã vô hại, hẳn phải tra xét cẩn thận. Nhìn nàng ta có bóng dưới chân, chắc không phải là ma quỷ rồi, mà cũng có thể là một tiểu yêu vừa tu thành hình người, việc này phải tính kế cho tốt mới được.

Vì thế, Tiểu Phàm lấy danh nghĩa họ hàng của Lương Phi (mẹ của Bát a ka) đến ở trong phủ bồi lặc. Tiểu Phàm cũng không thường xuyên gặp bát a ka lắm, hẳn còn bận rộn nhiều việc, Tiểu Phàm cũng kệ xác chẳng thèm quan tâm, ý định ban đầu chỉ là kiếm chỗ ăn chỗ ở, thỉnh thoảng còn có thể đi dạo trong hoàng cung, tìm hiểu cuộc sống hoàng gia một chút, lại còn tiêu diêu tự tại. Chỉ phải nổi không được tự tiện ra ngoài, nhưng tạm thời Tiểu Phàm bỏ qua vấn đề tự do đó, cô còn bận thích ứng với hoàn cảnh. Cô vốn mang tư tưởng của giai cấp vô sản, mà Lương Phi xuất thân thấp kém, bọn tôi tớ cũng không

quá coi trọng cô, thế nên, không đến vài ngày, Tiểu Phàm đã gia nhập tầng lớp nhân dân lao động, đến cả con cún canh cửa thấy cô cũng vẫy vẫy đuôi vài cái.

Bên này Tiểu Phàm bận bịu đi sâu vào quần chúng, bên kia bát a ka cũng không nhàn rỗi, phải người theo dõi nhất cử nhất động của cô, càng nhìn lại càng nghi hoặc không biết cô là cái dạng người nào. Có khi ngây thơ, không hiểu sự đời, có khi lại tỏ vẻ cao thâm nói ra những câu kinh người. Hơn nữa lại vô cùng thú vị. Ví dụ như có một ngày nường tử của đầu bếp trong phủ phàn nàn nửa đêm phải dậy nấu cháo cho con thật là phiền phức, Tiểu Phàm trả lời: "Vậy tỷ nên học cách dùng chân đi." Mọi người sửng sốt, Tiểu Phàm giải thích: "Đá cho phu nhân tỷ tỉnh, bắt huynh ấy đi làm." Bát a ka nghe hạ nhân kể lại xong, ngồi trong thư phòng cười một mình nửa ngày. Sau đó hắn lại phải chui vào thư phòng cười một mình như vậy thêm rất nhiều lần nữa. Nhưng hắn đang sắp đặt kế hoạch rồi, chờ đến khi kế hoạch được thực hiện thì Tiểu Phàm là người hay yêu sẽ rõ ngay thôi.

Hôm nay, thái giám Vương Lộc Nhi bên người bát a ca đến mời Lịch cô nương đi gặp chủ nhân của hắn, Tiểu Phàm đi theo hắn rẽ đông rẽ tây đến trước một cánh cửa, Vương Lộc Nhi khom người mời cô đi vào rồi không vào theo mà còn đứng ở bên ngoài đóng cửa lại. Tiểu Phàm hoảng, không phải là Hồng Môn Yến chứ? Cần thận đánh giá tình hình, chỉ thấy xung quanh vài cái cột cắm lộn xộn, một cái lư hương, trên tường, cột nhà, cửa sổ dán đầy những tờ giấy màu vàng vẽ toàn ký hiệu quái gở. WTF?

Tiểu Phàm khó hiểu bước vào giữa bãi cọc, bỗng nhiên ở đầu nhảy ra mấy đạo sĩ, khua mộc kiếm, miệng lẩm bẩm vây xung quanh cô. Tiểu Phàm còn đang giật mình, một đạo sĩ đã bưng một cái chậu đến hắt lên người cô, Tiểu Phàm không kịp né, hứng trọn một thau toàn máu.

Tiểu Phàm định chửi ầm lên, tiếc rằng mùi máu xộc vào mũi, mở miệng một cái đã thấy buồn nôn, thế nên một cước đạp bay đạo sĩ trước mặt, đạo sĩ kia thấy một người đầm đìa máu tươi xông tới, sợ đến ngất người, bị cô vượt qua (lao ra ngoài). Tiểu Phàm chạy ra cửa viện, Vương Lộc Nhi đang lấp ló nhìn trộm ở cửa cũng bị cô dọa cho giật nảy, Tiểu Phàm không khách khí đạp cho một nhát, phốt lờ tiếng thét chói tai của hắn, chạy thẳng đến cái hồ giữa hoa viên, lao xuống nước, mất nửa ngày mới kì cọ sạch cái thứ kia, Tiểu Phàm ngửa mặt lên trời thét lớn "Ái Tân Giác La - Dận Tự, ta với ngươi thế không đội trời chung."

Cái hồ kia mất hai ngày mới trong trở lại, vì nghe nói nước hồ chuyển đỏ là do có một người máu nhảy vào nên chẳng mấy chốc các loại tin đồn nổi lên xôn xao khắp trong ngoài phủ.

Lại nói Tiểu Phàm ướt như chuột lột lọ mọ bò ra khỏi hồ, sau khi về phòng rửa mặt chải đầu thay quần áo khô bèn đi tìm bát a ka tính nợ, ai ngờ hắn tránh không gặp, Tiểu Phàm phẫn nộ, quay đầu thu dọn hành lý, cũng chẳng cần thể nghiệm cuộc sống hoàng gia nữa, quyết tâm rời khỏi cái chỗ không có nhân quyền này. Ai ngờ đại

ca thủ vệ lại bảo với cô, chủ nhân không cho phép thì cô không thể rời khỏi đây. Cơn thịnh nộ không có chỗ nào trút, Tiểu Phàm đành ôm bọc đồ quay vào leo lên ngọn giả sơn ngồi, nhớ đến bản thân mình ở hiện đại cũng là cha mẹ yêu thương, em trai kính sợ, thế mà ở cái nơi xa lạ này lại bị cưỡng quyền áp bức, còn bị hắt máu chó vì bị coi là yêu quái. Càng nghĩ càng tủi thân, Tiểu Phàm há miệng gào khóc om sòm. Cô ngồi trên cao, tiếng khóc vang xa, cả nhà bàn tán: “Lịch cô nương phát điên rồi sao?”

Đến khi bát a ka tiến cung báo cáo xong tình hình rồi trở về phủ, nhìn thấy mọi người gào khóc trên ngọn giả sơn, phía dưới là đám hạ nhân đang tụ tập hai ba người một bàn tán sôi nổi. Bọn họ vừa nhìn thấy chủ tử liền tản ra như ong vỡ, trong cái vườn to như vậy chỉ còn lại hai người. Bát a ka nhẹ nhàng khuyên nhủ “Được rồi, đừng khóc nữa, chuyện hôm nay ầm ức cho người, ta nhận lỗi với người.” Tiểu Phàm khóc nửa ngày, lòng đã nhẹ nhàng đi rất nhiều, cũng không còn giận lắm, sụt sịt ngừng đầu “Ta muốn ra ngoài.”

“Người muốn đi đâu?”

“Không liên quan đến người, ta dân không đấu với quan, để bồi thường chuyện lần này, ta sẽ lấy mấy món quần áo này đi.”

“Người đừng đi, sau này sẽ không có chuyện như vậy nữa, người yên tâm ở lại đi. Hoàng a mã triệu người ngày

mai vào cũng nói chuyện.” Tiểu Phàm thầm nghĩ ra ngoài lẫn lộn có rất nhiều khó khăn, xem ra Khang Hi đã tin tưởng cô, tự mình giả thần giả quỷ hẳn không thành vấn đề, không bằng chịu khó một chút, báo thù gián tiếp. Vì thế, cô ngừng khóc, ngẩng lại thấy nếu cứ nghe lời như vậy thì hơi mất mặt một chút, đành cố làm bộ làm tịch: “Thánh ý khó cãi, ta chỉ có thể ở lại, nhưng mà chuyện hôm nay làm ta tổn thương nghiêm trọng, người phải bồi thường cho ta.” Bát a ka gật đầu đáp ứng.

“Đầu tiên, ta muốn tự do ra vào, muốn ăn hết các món ngon trong kinh thành, đi chơi hết các danh thắng xung quanh, ta mua cái gì người trả tiền, ta thấy ghét ai người giúp ta đánh, ta còn muốn đến ngõ Bát Đại (phố đèn đỏ ở Bắc Kinh), ta...” Mắt thấy Tiểu Phàm càng nói càng khó đỡ, bát a ka chặn họng cô: “Trước tiên người xuống đây đã được không? Ta ngược lên nhiều mối cổ rồi.”

Trải qua việc lần này, coi như Tiểu Phàm đã thông qua thẩm tra chính trị, Khang Hi thỉnh thoảng gọi cô đến nói chuyện phiếm, bát a ka khi rảnh rỗi cũng đến cùng, cô đem hiện đại pha vào một chút võ hiệp, lại thêm một chút huyền ảo kể cho bọn họ, hai người bọn họ lắng nghe đến chăm chú. Tiếc là Tiểu Phàm không có phép thuật gì, không biết vị Kim đại sư kia sẽ có phong thái thần tiên như thế nào.

Khang Hi rất thích khoa học kỹ thuật phương tây, cũng muốn cho các a ka học những môn này, tiếc là mấy giáo sĩ truyền giáo có bất đồng về ngôn ngữ gây trở ngại

không nhỏ cho các a ka khi học tập. Tiểu Phàm thoáng bộc lộ khả năng toán học, khiến Khang Hy kinh ngạc coi như người trời, vì thế trừ việc tán gẫu, Tiểu Phàm còn trở thành gia sư của hoàng gia.

Tiểu Phàm dần dần như cá gặp nước, bởi vì mấy tháng nữa sẽ rời đi, cũng sẽ vĩnh viễn không gặp lại nữa, cho nên không việc gì phải e ngại, bao nhiêu thói hư tật xấu bộc lộ ra hết, làm cho cha con Khang Hi nghi ngờ không biết có phải Kim đại sư vì không chịu nổi cô mà cố ý ném từ trên mây xuống không.

Nhưng mà Khang Hi vẫn chiều theo thỏa thuận ban đầu, dung túng cho sự vô lễ và vô lại của cô. Phía bên này, bát a ka sock nặng vì chưa từng gặp qua cô gái nào mạnh mẽ như thế, đến khi kịp hoàn hồn lại thì đã lỡ mất thời cơ, để cho Tiểu Phàm quen thói tác oai tác quái.

Tiểu Phàm còn quen biết thêm mười vị a ka khác, một số thì công việc bận rộn, không thềm để ý đến cô, có người tính cách hướng nội không chịu nổi cá tính điên cuồng của cô, sợ hơn sợ cộp, không dám lại gần, cuối cùng chỉ còn chơi được với đám anh em thân của bát a ka là số chín, số mười, số mười bốn. Nhưng cũng bởi vì cùng che một giấu bí mật, Tiểu Phàm tự nhận bát a ka là đồng bọn nên cảm thấy thân thiết với hẳn hơn một chút.

Khi không có ai, cô gọi Khang Hi là sư phụ, nói là bởi vì một ngày là thầy suốt đời là cha, ý muốn coi hẳn như cha ruột của mình, mà sao không gọi là sư phụ yêu quý,

rất đơn giản, dễ làm cho người ta suy đoán lung tung, còn nói “Tình cảm giữa chúng ta có vẻ thân thiết hơn bình thường”. Một đời mình quân cứ thế bị lừa, vui vẻ trở thành mì ăn liền.

Đến bát a ka thì bị ép phải nhận thưởng, Tiểu Phàm gọi hân là vũ nhân (Vũ trong lông vũ, cũng có nghĩa là con chim, lông chim), bát a ka không chịu, Tiểu Phàm vặn: “Bọn Dận Đường suốt ngày gọi người bát ca bát ca, bát ca không phải là một loại chim sao? Chẳng lẽ muốn bị gọi là diểu nhân (con chim nhưng mang nghĩa tiêu cực, đem ra chửi nhau được)? Hơi khó nghe đi?”

Bát a ka tức giận nói: “Ta không gọi là gì cả, ta là bát a ka, không phải bát ca!”

Tiểu Phàm dạy dỗ không biết mệt: “Nói bát ca lặp lặp sẽ thành ‘bát a ka’, người vẫn là bát ca.”...

Cái tên “Vũ nhân” cứ thế được quyết định, có lần Khang Hi hỏi tại sao lại gọi bát a ka là vũ nhân, Tiểu Phàm đáp rằng thiên sứ trong truyền thuyết phương tây có mang một đôi cánh trắng, mà bát a ka phẩm tính cao thượng giống như thiên sứ. Từ đó về sau mỗi lần gọi vũ nhân, bát a ka cũng không ngiễn rằng ngiễn lợi nữa.

Đương nhiên mấy vị a ka khác cũng không thoát. Cửu a ka gọi là lão miêu, vì hân háo sắc, thấy gái là kêu meo meo, meo meo là tiếng mèo kêu, suy ra có cái tên như vậy. Lý do chống chế với Khang hi là vì hân thông minh

như mèo.

Thập a ka gọi là thạch đầu (tảng đá), một là phát âm gần giống, hai là hấn ngổ. Đối với chính quyền (= Khang Hi) thì bảo là tính cách cương nghị, cứng rắn như đá.

Thập Tứ thì gọi là tiểu thụ, nốt nhạc thứ mười bốn là “Đô Phát”, tức là mọi người đều phát tài, nhưng Thập Tứ kiên quyết không chịu lấy tên cún (Đô Phát thường đặt cho cún), đành sửa thành Diêu Tiên Thụ (Cây rung rớt ra tiền), gọi tắt là tiểu thụ, đối ngoại giải thích vì hy vọng hấn giống như cây con, lớn lên khỏe mạnh.

Còn có mấy đại thần cũng bị dính chương. Như Lý Quang Địa gọi là Hòa Thượng, vì Quang Địa tức là Tịnh Thổ (đều là hết sạch đất), Tịnh Thổ là danh từ để gọi chùa chiền, đương nhiên thành Hòa Thượng.

Thầy giáo của bát a ka là hà trác, bị gọi là Vạn Sự Thông (cái gì cũng biết) tiên sinh, Tiểu Phàm giải thích là “Người khác gọi ông ấy là ‘Hà Trác? Hà Trác?’, chắc là ông ấy biết nhiều lắm.” (“Hà Trác?” = “Biết không?” = một kiểu chơi chữ)

Phương Bào là đáng thương nhất, một gã đàn ông xấu xí đen xì bị gọi là Hoa Cốt Đóa (Nụ hoa), cái tấm che lấy bông hoa chưa nở, không phải nụ hoa thì là cái gì? Bên cạnh đó còn rất nhiều trường hợp khác nữa.

Đương nhiên những danh hiệu này chỉ phổ biến trong một phạm vi nhỏ, có mấy lần vài vị đại thần phát hiện hoàng đế cùng vài vị a ka dùng sắc mặt cổ quái nhìn mình bèn cảm thấy bất an, sau lại thấy không có chuyện gì mới thoải mái trở lại, chỉ nghĩ là mình mình nghi thần nghi quỷ.

Cứ như vậy Tiểu Phàm ở trong cung phong sinh thủy khởi, ăn qua ngự thiện, dạo qua ngự hoa viên, còn được gặp được hậu cung ba ngàn, tiếc là không thấy được Tần Hoài Bát Diễm. Nhưng mà người đẹp không nhiều lắm, người khuynh quốc càng ít, sau này mới hiểu được có một số người gần giống như hôn nhân chính trị, cho nên chất lượng không được đảm bảo. Cũng may là không có quá nhiều người như vậy.

Lúc mới đầu, mấy vị nương nương nghĩ cô đến giành nam nhân của họ, rất đề phòng cô, sau lại phát hiện dáng vẻ của cô với Khang Hy giống cha và con gái hơn, hơn nữa lai lịch cũng không rõ ràng bèn nghi ngờ rằng đó là kết quả trong lần nam tuần (thị sát phía Nam) nào đó của Khang Hy, thoáng chốc tin đồn nổi lên tứ phía. Ngay cả trẻ con ngổ tào như Thập a ca cũng chạy tới hỏi cô có phải tỷ tỷ hay không.

Nhưng mà trên dưới trong cung cung kính càng thêm cung kính Tiểu Phàm hơn, Tiểu Phàm cũng không giải thích, dù sao bị phá hoại cũng là danh dự của lão Khang, cô chỉ để tâm hưởng thụ lợi ích thôi.

Đệ Tứ Chương: Không hòa thuận

Tiểu Phàm quen cửa a ka, thập a ka trong một lần cung gia yến, vì đây là lần đầu tiên tham dự tiệc hoàng gia, Tiểu Phàm cực kỳ kích động, chạy ngay vào trong điện đi mở mang tầm mắt.

Cửa, thập a ka bước vào chỉ thấy một tên nhà quê đang chạy loạn trong sân, nhìn quần áo nam không ra nam nữ không ra nữ, không phải người trong cung. (Về điểm này nói rõ một chút, Tiểu Phàm ngại trang phục tiểu thư lòi thối rách việc, vẫn cho rằng thư đồng hay hơn, Khang Hi cũng từng đề cập ý kiến, nói ta không cấm người ăn mặc, sao lại thành ra cái bộ dạng nghèo kiết hủ lậu này. Tiểu Phàm trả lời là dù sao ta cũng chẳng nhìn thấy mình thế nào, chỉ vì muốn người khác nhìn vừa mắt mà mình phải phí nửa ngày ngồi trang điểm, không có lỗi, thế nên tiện thế nào thì mặc thôi.)

Thập a ka tính tình nóng nảy, quát "Nô tài nhà ai không có quy củ như vậy!" Tiểu Phàm có đại Boss bảo kê, đương nhiên là không sợ, hơn nữa tâm trạng đang vui vẻ bèn muốn trêu chọc tiểu tử này, giả vờ ngạc nhiên "Ah, người không biết ta?"

Thập a ka sửng sốt, Tiểu Phàm đau khổ: "Người quên ta thật rồi sao?"

Thập a ka ngu ngơ, do dự hỏi: "Ta có quen người sao?" (đúng lúc đó đám a ka, cách cách lục tục bước vào điện, nghe được cuộc đối đáp của bọn họ.)

Tiểu Phàm càng đau đớn hơn “Người đã quên thật rồi, mấy trăm năm trước chúng ta đã từng kết duyên với nhau.”

Thập a ka áy náy cực kỳ “Ta không nhớ rõ chuyện kiếp trước.” Bắt đầu sùng bái: “Người biết thông linh hả? Sao lại biết được chuyện kiếp trước vậy?”

Tiểu Phàm thất vọng thở dài “Trong cơn gió xuân ngày ấy, người đã đuổi theo ta chạy rất xa.”

Thập a ka phấn khởi “Thật vậy sao? Vậy chúng ta là bằng hữu sao?”

Tiểu Phàm tiếc nuối lắc đầu: “Kiếp đó, ta tên là Lã Động Tân.” Người xung quanh thông minh một chút bắt đầu nở nụ cười.

Thập a ka vẫn còn đang hưng phấn “Ta kiếp đó như thế nào? Có bản lĩnh không? Có ” Cửu a ka đi ngang qua tiện tay tát cho một cái: “Ngu ngốc, đệ bị người ta mắng là cẩu đó.” Thập a ka vẫn không hiểu “Đệ không có nghe thấy nàng ấy mắng nha?”

“Chó cắn Lã Động Tân biết chưa?” Một giọng nói tao nhã vang lên, Tiểu Phàm quay lại, hóa ra là Bát a ka, mắt lấp lánh ánh cười nhìn ngắm cô, Tiểu Phàm làm mặt quỷ, Bát a ka lắc đầu cười khế.

Lúc này những người chung quanh không rõ cũng đã hiểu ra, cười vang.

Thập a ka giận tím mặt, gào lên: “Người chơi xỏ ta.”

Cửu a ka đứng bên cạnh hừ lạnh: “Mồm mép như vậy, nam tử nào dám rước người?”

Tiểu Phàm diễn bộ dáng cao xử bất thẳng hàn (cô đơn vì quá khùng, không ai đủ trình thấu hiểu, bè bạn nổi với mình): “Cho nên người giang hồ đều gọi ta là Độc Cô Cầu Bại.”

Bát a ka bên cạnh bật cười, gõ cô một cái: “Càng nói càng kỳ cục, đây là Cửu a ka và Thập a ka.” Lại chuyển hướng sang xung quanh giới thiệu “Đây là Lịch cô nương.” Mọi người tỉnh ngộ “Àh... ” một tiếng.

Người nào đó vết sẹo chưa lành mà đã quên cả đau, nháy ra lần nữa “Người chính là cái kẻ ngông cuồng mơ chim sẻ bay lên thành phượng hoàng kia?” Bát a ka vội quát “Thập đệ, nói hỗn cái gì đấy?”

Tiểu Phàm lại không có vẻ giận, mỉm cười, thân thiết nói: “Thập a ka, có thời gian rảnh thì đi phơ nểng đi nhé.”

Người xung quanh khó hiểu, Thập a ka cũng mù mờ, hỏi: “Tại sao?”

Tiểu Phàm nghiêm trang nói: “Phơi cho đen một chút, lúc đó sẽ không còn ai chửi người ngu ngốc nữa.” (đen rồi thì sẽ không còn là Tiểu Bạch = ngu ngốc nữa)

(Một thời gian dài sau đó, lời thăm hỏi trong cung từ “Ăn chưa” chuyển thành “Phơi nắng chưa”. - Lời TG)

Lại có 1 lần, Thập a ka phạm lỗi, Bát a ka nói chuyện với hắc, Tiểu Phàm len lén tuồn cho hắc một tờ giấy nhỏ, viết rằng “Huynh cứ xem đệ như là một bãi phân chó, thái đệ ra đi” Cái tên thật thà đó bèn đọc to lên, thấy Bát a ka bật cười liên ngừng không đọc nữa. Lúc này Tiểu Phàm mới nháy ra hô lên: “Hắc ta mắng ngài thái ra phân chó kìa!” Bát a k biết là cô giở trò, vừa tức lại vừa buồn cười.

Từ đó về sau, Thập a ka nhìn thấy Tiểu Phàm là bắt đầu thấy hơi sờ sợ. Sau này Tiểu Phàm phát hiện ra tính hắc ngay thẳng, vô tâm, đúng là kỳ tích trong thâm cung khó lường này, căn cứ vào nguyên tắc bảo vệ động vật quý hiếm, Tiểu Phàm liền cố gắng hết sức không bắt nạt hắc, chỉ là đôi khi thấy hắc đáng yêu quá, vẫn không nhịn được mà chọc ghẹo một chút. Thập a ka trước mặt Tiểu Phàm cơ bản là không dám phản kháng, bởi vì mỗi lần tranh cãi, nói chuyện thì sẽ bị dụ vô ý rơi xuống vực sâu (rơi vào bẫy), kết quả là lần nào cũng phải cắt đứt tiền. Cho đến khi nợ Tiểu Phàm 10 chuyến du lịch, 16 lần mời cơm ở Hạo Nguyệt Lâu, 8 lần giả tiếng chó sủa, 13 lần chổng cây chuối. Rút cuộc hắc cũng tỉnh ra.

Thập a ka tương đối ngộ nghếch, nhưng Cửu a ka khó đối phó hơn, bởi vì hắn cũng thuộc tuýp người độc mồm độc miệng, hóa ra Thập a ka ngày trước là do hắn xúi bẩy, từ sau khi Thập a ka tự tỉnh ngộ, hắn liền từ sau sân khấu bước ra ánh sáng. Hai người gặp mặt là đấu khẩu, bất phân thắng bại. Tiểu Phàm nghĩ ta tốt xấu gì cũng tiến hóa nhiều hơn tới ba trăm năm, không thể để mất mặt mũi người hiện đại được, liền liên lạc với hiện đại lấy về một đồng tài liệu chỉnh người, chiếc máy nhắn tin cuối cùng cũng trở nên hữu dụng. Nghiên cứu ba ngày, thông hiểu đạo lý, tái chiến, cục diện nghiêng hẳn về một bên, Cửu a ka chấp tay xưng thần. Đêm đến gửi tin nhắn về hiện đại: "Dưới sự hợp mưu hợp sức của mọi người, rốt cục ta cũng đoạt được thắng lợi, nghiệm chứng được tính ưu việt của chủ nghĩa xã hội." Bên kia rep lại: "Không nên kiêu ngạo nóng vội, cố gắng tiến bộ hơn nữa."

Một ngày nọ, Thập a ka muốn làm tròn nhiệm vụ mời cơm ở Hạo Nguyệt Lâu, Bát a ka, Cửu a ka là người lớn nên đều có bận việc riêng, đành hẹn thời gian gặp mặt, thập a ka với Tiểu Phàm đi chơi trước, Tiểu Phàm đòi đi sòng bạc chơi, a hoàn theo sau khuyên ngăn mãi không được đành phải mặt mày ủ ê theo đuôi. Dạo qua một vòng, Tiểu Phàm ngồi vào bàn mặt chực, xem qua hai lần đã thuộc hết quy luật, nhờ vào tài toán học thiên phú, Tiểu Phàm thắng mấy người cùng bàn đến nỗi bọn họ lôi cả cha mẹ cô ra chửi. Người sau thế chỗ người trước mấy lần, đến khi giờ hẹn tới, trước mặt Tiểu Phàm chiến lợi phẩm đã thành hai ngọn núi nhỏ rồi. Tiểu Phàm vênh vào đắc ý đi đổi bạc, Thập a ka miễn nhẫn sùng bái theo sau.

Bước vào Hạo Nguyệt Lâu, Bát a ka và Cửu a ka đã tới từ trước. Tiểu Phàm vẫn còn quen thói cư xử lưu manh của đám trong sòng bạc hồi nãy liền hào phóng ném bạc lên bàn: “Nhanh đem đồ ăn đến đi, đói chết lão nương rồi.”

Cửu a ka giễu cợt: “Người là lão nương của ai vậy?” Bát a ka vẻ mặt không đồng tình. Tiểu Phàm vẫn còn chưa phát hiện ra: “Ta mời chài lão cha người, người bảo xem ta là lão nương của ai?” Cửu a ka, Thập a ka ngẩn người, mặt Bát a ka đã trầm xuống từ bao giờ, chỉ trích “Con gái con đũa, ăn nói như thế còn ra thể thống gì?”

Tiểu Phàm tự biết mình nói hớ, không dám trả lời, Cửu a ka ngồi cạnh vui sướng thấy người gặp họa: “Cũng có lúc người biết sợ cơ đấy.” Tiếp theo không ai nói câu nào, không khí lạnh run. Cái người suốt ngày cười tùm tùm lúc nổi giận lên hóa ra cũng rất khí thế, ít nhất là dọa sợ được Tiểu Phàm.

Ăn qua loa vài miếng cho xong đến nỗi chưa kịp biết mùi vị, trên đường về, Bát a ka vẫn còn xụ mặt, Tiểu Phàm mất kiên nhẫn đầu tiên, bắt đầu nịnh hót: “Vũ nhân, ta sai rồi, người đừng phốt lờ ta vậy chứ.” Bát a ka lạnh lùng nói “Hôm nay những câu người nói là câu nữ hài tử nên nói sao? Ta thật không biết mọi người ở chỗ các người như thế nào, không đến nỗi giữa đường nói muốn mời chài người khác chứ?” Tiểu Phàm thầm nghĩ, ta nói chuyện với bạn học còn tởm hơn cơ, đương nhiên những câu này không dám nói ra, không thể để mâu thuẫn bùng phát được, ta còn phải mượn mái hiên nhà hẩn tránh bão nữa,

thế nên Tiểu Phàm bắt chéo hai tay thành hình chữ thập “Ta sai rồi, ta sẽ sửa, ta lúc nào cũng sẽ tự nhắc phải giữ đúng phép ‘nữ giới’.”

Bát a ka sắc mặt bớt giận, Tiểu Phàm đau khổ bước lại gần, xuất ra thủ đoạn đối phó với cha già, phụng phịu cầu xin hẳn: “Vũ nhân ca ca tốt bụng, huynh đừng giận mà, huynh giận đáng sợ lắm, lúc này ta sợ đến mức không ăn được cái gì, bây giờ đang đói đây này”. Từ lúc Bát a ka quen biết Tiểu Phàm tới nay, chỉ thấy cô khóc lóc om sòm, chưa từng thấy cô làm nũng bao giờ, giọng Tiểu Phàm vốn ngọt sẵn, lúc này lại cố tình ỏn ẻn, Bát a ka chỉ thấy ngực tê tê, thế nào cũng không lạnh mặt được nữa, phun một câu “Đáng đời!” rồi vẫn tìm một tiệm cơm ven đường, dừng lại ăn thêm chút ít.

Hai ngày sau, Bát a ka biết được Tiểu Phàm vẫn còn tới sòng bạc, lại quở trách lần nữa, Tiểu Phàm ngụy biện: “Mạt chược là quốc túy (tinh hoa của quốc gia)!” “Quốc túy cái gì hả?” Tiểu Phàm thấy sắc mặt bát a ka khác thường, đành giải thích: “Ý là thứ đáng chửi rửa phỉ nhố của quốc gia.” Hết cách rồi, chuyện hai ngày trước dọa làm gương rồi.

Đã thề tuyệt đối không tái phạm rồi mà Bát a ka vẫn còn lải nhải nửa ngày, nếu Tiểu Phàm mà có Kim Cô Bổng trong tay, chỉ sợ không kiềm chế được mà đánh cho hẳn vài cái, trong bụng Tiểu Phàm thầm nghĩ: “Năm năm đã là một con sông ngắn cách hai thế hệ rồi, ba trăm năm là 60 con sông, thế này thì thành cả cái biển rồi chứ sông gì

nữa, thôi ta cũng đành phải thông cảm cho giới hạn lịch sử của hãn vậy.”

Mặc dù Tiểu Phàm ít tuổi hơn Bát a ka có mấy tháng thôi nhưng nhìn tổng thể thì nhỏ hơn hãn quá nhiều, cho nên lấy lý do trẻ người non dạ, Bát a ka cũng dễ dàng tha thứ cho cô. Nhưng sau khi trải qua việc này, Tiểu Phàm phát hiện ra không thể khinh thường Bát a ka được, cũng không dám làm càn nữa. Cô đành phải hỏi xin rất nhiều danh ngôn cách ngôn từ đoàn cổ vấn ở thời hiện đại, chuẩn bị làm một con người thâm sâu, mở miệng xổ ra văn. Bát a ka mừng vui khôn siết.

Sau này thập a ka đến, Tiểu Phàm cay cú chỉ trích hãn bán đứng mình, mắng hãn: “Đến con ếch còn nhiều nếp nhăn hơn ngươi, sao ngươi lại có thể dễ dàng đầu hàng như thế?” Thập a ka nghe không ra, ngăn ngó hỏi: “Nếp nhăn cái gì cơ?” Tiểu Phàm cảm thấy bất lực, ngay cả việc chửi mắng mà cũng phải nhập gia tùy tục, đành thở dài “Là đồ vô tâm.”

Thập a ka liên tục kêu oan, nói rằng chuyện kia là người hầu mách, Tiểu Phàm nói không biết dạy dỗ cấp dưới cũng là có lỗi. Vì muốn lấy lòng cô, thập a ka liền cho cô xem đồ hiếm, Tiểu Phàm nhìn rồi cười nhạt: “Không phải chỉ là cái đồng hồ vứt đi sao? Thập a ka giật mình nói: “Làm sao ngươi biết?” Tiểu Phàm hừ giọng: “Ta chưa ăn thịt heo còn chưa thấy heo chạy sao? Xem ngươi có thành ý như vậy, thôi được rồi, ta đành nhận vậy.”

Thập a ka phát khóc, vốn chỉ muốn khoe thôi, không ngờ bị lấy luôn, vội kêu: "Tỷ tỷ tốt của ta, người tha cho ta lần này đi, đây là đồ hoàng a ma ban thưởng cho ngạch nương của ta, không cho người được." Tiểu Phàm cả giận nói: "Không cho được sao còn lôi ra? Cố ý trêu ta có phải không? Ta không chấp nhận với người, đồ này có thể trả, người đem cái khác ra chuộc đi."

Trải qua một phen cò kè mặc cả, Thập a ka lại nợ Tiểu Phàm hai bữa cơm cộng thêm một lần lên đi thanh lâu. Bộ não nhỏ bé của hắn nghĩ thế nào cũng không hiểu, rõ ràng là lấy lại đồ của mình, sao còn phải đền nhiều như thế, lại còn phải dập đầu cảm ơn? Liền niệm một trăm lần "Chỉ có hạng tiểu nhân và đàn bà là khó dạy", quyết định từ nay về sau sẽ không dám dây với phụ nữ nữa.

Công tác giữ bí mật trong lần đi thanh lâu sau đó làm rất tốt, chỉ là có chút tin đồn không tốt về Thập a ka, không tránh khỏi bị Bát a ka tra hỏi một phen, Cửu a ka thì cao hứng vì lão Thập đã thành người lớn rồi. Mà sau tất cả, Thập a ka phải chịu dạy dỗ, toàn phải cẩn rằng tự chịu đựng một mình, để khen ngợi hắn, Tiểu Phàm xí xóa cho hắn năm bữa cơm.

Tình yêu là đẹp nhất

1.

Cô gái nằm lặng lẽ trong lòng của chàng trai.

Chàng trai lặng lẽ ngồi ngay ngắn trên mảnh đất đầy cỏ dại.

Trên đỉnh đầu một đám mây đang dịch chuyển. Trời không phải toàn là màu xanh, cũng không có một tia tạp sắc, chỉ có thỉnh thoảng một vài đám mây trắng bồng bênh ở trong không trung. Không thể đếm được có một hay nhiều đám mây nữa.

Không có gió, nhưng trời lại rất mát mẻ. Anh biết bây giờ là tiết trời mùa thu. Là mùa mà người con gái của anh thích nhất. Hôm nay, cô cứ lặng lẽ im lặng nhìn anh không nói một lời. Nhìn thấy anh đang bận rộn như con quay đang chuyển động. Anh đột nhiên phát hiện hôm nay cô thật yên lặng, không nói nhiều cũng không làm nháo cả lên, cứ giống như mẹ anh canh giữ cha anh vậy. Anh có chút cảm động, cũng có chút cảm thấy kỳ quái.

Khi anh cảm thấy đỉnh đầu của cô cứ lặng im, rốt cục anh ngừng việc lại, ngồi bên cạnh cô, hỏi cô hôm nay tâm tình thế nào mà cứ nhìn anh chăm chú như vậy.

Cô thu đôi mắt đỏ lại, rồi nhìn anh mỉm cười, ôn nhu hỏi: Làm việc xong rồi sao?

Anh cũng không giống như bình thường buồn bực, cũng mỉm cười: Em đợi lâu như vậy, cho dù bận việc cũng phải ngồi cùng em một chút chứ. Nói xong, trong lòng anh có chút chột dạ, anh biết chính mình đang nói dối. Nhưng lúc này đây, anh cảm thấy mình hẳn là phải trả lời như vậy.

Một cô gái lạnh lợi như cô, không hề biết điều đó. Cô không có một điểm gì nghi hoặc, cứ mỉm cười khoan dung thấp giọng hỏi: "Có thể ra ngoài không?"

Đi chỗ nào nhỉ?

Ô, không thể nhớ rõ nữa. Hiện giờ là cuối thu!

Anh nhớ ra rồi, hiện giờ là cuối thu.

Năm ấy, bọn họ gặp nhau là vào cuối thu. Ở trên một mảnh đất đầy cỏ dại, từng sinh đã bị héo khô nằm trên mặt cỏ. Đó là một mùa thật hiu quạnh, ở một nơi cũng rất hoang vắng, nhưng cô vẫn luôn luôn tồn tại rất rõ rệt trong kí ức của anh. Bởi vì một khởi đầu đẹp của họ thật sự bắt đầu.

Cuộc sống của một người rất cuộc có bao nhiêu việc xảy ra ngoài ý muốn, có lẽ ngay cả chính bản thân họ cũng không biết được.

Anh chính là người ngoài ý muốn trong cuộc sống của cô, còn cô lại là người ngoài ý muốn của một người khác. Trước đó, thậm chí ngay trong cả giấc mơ họ cũng không thể cảm nhận trước được.

Ngày hôm đó, cũng là một ngày như vậy, sự khác biệt duy nhất đó là một vài năm trước đây mà thôi.

Cuộc sống mới của anh bắt đầu, những người bạn của anh lúc trước cùng hợp tác giờ tách ra, bắt đầu tự kinh doanh. Bọn họ cùng hứa: Không thể trở thành đối thủ cạnh tranh, cho dù cạnh tranh cũng phải cạnh tranh giành thắng lợi cho quang minh chính đại. Tuy nhiên, từ kinh nghiệm của những người đi trước nói với anh rằng: Khả năng này không thể xảy ra, thương trường là chiến trường, không có cạnh tranh thì không thể là thương trường. Thương trường là nơi nếu muốn nắm bắt cơ hội để giành chiến thắng thì nhất định phải có cạnh tranh, và đôi khi còn có cả sự tàn nhẫn, thậm chí là là đấu tranh kẻ sống người chết.

Anh không tin, hết lòng tuân thủ lời hứa đó, tuyệt đối không làm những chuyện có lỗi với bạn bè, tuyệt đối không chém giết bạn bè trên thương trường và đương nhiên là không dẫn bạn bè đến cái chết.

Nhưng mà họ lại không làm như vậy. Họ không chỉ làm trái với lời hứa ban đầu, mà không ngần ngại lừa gạt thành quả phần đầu của chung của bọn họ, đem toàn bộ tài sản chiếm làm của riêng. Càng giận hơn nữa là họ không có một chút nào cảm thấy áy náy, mà ngược lại trước mặt anh lại làm ra vẻ đáng thương.

Anh thế nhưng lại không nhìn ra được bộ mặt thật sự của bọn họ, thậm chí có người nhắc nhở anh rồi, nhưng anh vẫn ngu xuẩn cho rằng họ mong bọn anh bất hòa, giống như lúc trước sáu nước chiến tranh liên miên. (TL: cái này ta không đảm bảo edit sát nghĩa nhất đâu nha mọi người, nguyên văn: "chính như lúc trước lục quốc cùng tấn toàn tưng cùng liên hoành").

Rồi cho đến một ngày, khi anh cùng bạn học tổ chức gặp nhau, thì biết bọn họ mất liên lạc bởi vì bọn họ ngày càng giàu có, anh mới thật sự tỉnh ngộ: Không phải người khác không thông mình, mà thực sự anh mới chính là người ngu xuẩn.

Anh nhớ lại cha anh từng nói với anh một câu: Ngoài trừ tin tưởng vào bản thân mình, thì tuyệt đối không thể tin tưởng một kẻ nào, bao gồm cả chuyện tình cảm.

Lúc đó, mỗi tình đầu đẹp đẽ của anh mới bắt đầu. Nhưng từ bài học của thương trường, anh đã đem những quy tắc đó vận dụng vào tình trường. Vì thế một lần nữa anh tỉnh ngộ, bạn gái anh cùng người bạn tốt đi xuống từ

xe hơi cùng một lúc, anh đã kiên quyết cùng cô chia tay. Bởi vì anh tin tưởng tuyệt đối trực giác của mình: Bọn họ chắc chắn có vấn đề.

Mà lúc gặp cô, cũng nhờ vào trực giác: Khi đó tình thần của anh sa sút, tình cảm và sự nghiệp thất bại trầm trọng, cô xuất hiện vào cuối thu, mang đến cho anh một hơi ấm. Khi cô đến bên cạnh anh, cảm giác đầu tiên của anh là nhìn thấy ánh sáng, cảm giác thứ hai là vui sướng. Anh trù mẹn nói với cô. Điều có ý nghĩa nhất đối với anh là được gặp cô, cô sẽ làm cuộc sống của anh thêm vui vẻ, cuộc sống của họ sẽ tràn ngập hạnh phúc.

3.

Nhưng anh không biết rằng: cô thật sự rất buồn bĩnh.

Thật kì lạ, mặc dù anh cảm thấy rất phiền bởi buồn bĩnh cùng ương ngạnh của cô, nhưng anh lại luôn có thể khoan dung với cô. Bởi vì mỗi lúc cô giận, liền chủ động hôn anh, sau đó nằm gọn trong lòng anh làm nũng giống như một đứa trẻ, rồi nhìn anh giải thích. Mỗi lần như vậy anh đều vô điều kiện tha thứ cho cô. Anh nói cô thật sự đáng ghét và cũng thật đáng yêu.

Cô ngây thơ nói với anh: anh là người đàn ông tốt nhất, hào phóng nhất và cũng tình cảm nhất thế giới. Cô thề cả đời làm bạn với anh, cả đời quý trọng anh. Anh chính là người đàn ông đầu tiên và cũng là cuối cùng của

cô.

Lời nói đó như đi vào trái tim của anh. Bởi vì đó là điều kiêng kị nhất chính là không chính mình trở thành người duy nhất, mà cái đó lại là cái đích duy nhất mà anh theo đuổi. Cho nên vô luận thế nào, anh đều đã nuông chiều cô, phóng túng cho cô. Anh cho rằng tình yêu của bọn họ là đẹp nhất. Giống như cỏ dại mùa thu, cỏ dài cùng lá rụng nhưng không cô đơn cùng thê lương.

Cô trừ bỏ cái tật hơi một tý là bướng bỉnh ra thì không có thêm một tật xấu nào khác nữa. Hơn nữa từ lúc hai người kết giao cho tới nay, sự nghiệp của anh ngày càng phát triển. Chính vì thế anh dành rất ít thời gian cho cô, đến nỗi cô cả đêm mất ngủ, anh cũng không biết.

Có người yêu làm bạn, có sự nghiệp thành công, đó là điều hạnh phúc đối với một người đàn ông.

Anh muốn tận dụng một buổi chiều như vậy để đáp ứng yêu cầu của cô.

Cô gái lặng lẽ ngủ như một đoá hoa thủy tinh tinh khiết.

4.

Ngày hôm sau, anh kéo đôi chân mệt mỏi của mình từ công ty trở về, không ngửi thấy được mùi thơm của đồ

ăn.

Anh vội vàng mở cửa vào, phát hiện sàn nhà có một vũng máu, giống như cái váy màu đỏ của cô. Anh chạy nhanh vào phòng ngủ, nhìn khuôn mặt rất tái nhợt nhưng rất thanh thản. Anh điên cuồng lắc gọi tên của cô, nhưng cô không bao giờ nghe thấy tiếng kêu của anh. Anh hối hận bản thân mình chỉ mãi lo để ý đến sự nghiệp, để cô ở nhà một mình, hối hận chính mình không bận tâm đến cảm nhận của cô, làm cho cô phải chịu sự cô đơn cùng thê lương, nhưng rốt cuộc cô cũng không nghe thấy những lời nó đó.

Anh oán hận nói: Em vì cái gì mà tàn nhẫn đến như vậy, bỏ anh lại một mình. Em không phải đã nói sẽ bên anh cả đời sao? Em phá vỡ lời hứa của mình.

Anh hung hăng lau nước mắt, sau đó lạnh lùng nhìn cô một cái, bỗng nhiên nhìn thấy dưới gối của anh có một lá thư. Lấy nó ra anh mới biết nó không có đóng dấu (dấu bưu điện đó mọi người). Đương nhiên là do cô viết cho anh.

Viết cho người đàn ông duy nhất của em

Kiếp này em sống rất hạnh phúc, cũng rất cô đơn.

Mỗi khi màn đêm buông xuống, anh sẽ cùng em tận hưởng bữa ăn mà em đã chuẩn bị cho anh, cùng em tận

hưởng cái giường nệm êm ái.

Khi bình minh bắt đầu lên, anh liền rời đi. Anh không có ngày nghỉ, không có đi du lịch, không có sự ấm áp. Anh ở thương trường liều mình giãy dụa.

Mỗi khi em buồn bực, sẽ tìm anh để càu nhàu, nhưng căn bản là anh không có thời gian, cũng không có sức lực để em trút lên những suy nghĩ tức giận đó.

Em cũng thuyết phục chính mình, nói anh bề bộn mọi việc chắc rất mệt mỏi. Kỳ thật anh cũng ôm ấp một tình cảm lãng mạn, cũng có sự quan tâm ưu ái. Nhưng em thực sự chán nản, em không thể cảm nhận được sự hạnh phúc của một thiên đường trên trái đất này, đôi khi em cảm thấy nó giống như là một địa ngục vô hình.

Em đến vì anh, em đi cũng vì anh. Cho nên em tin rằng: Tình yêu của chúng ta là tình yêu đẹp nhất.

Cuộc gọi cuối cùng

Tác giả: Dật Danh

Cô là một cô gái rất đẹp, lại là một người hiểu được ý của người khác, và đôi khi thường chơi xấu anh. Còn anh lại là một người thông minh, rất hiểu chuyện và cũng rất hài hước. Tuy nhiên anh lại có một chút yếu đuối. Khi hai người ở chung với nhau anh thường làm cô vô thức bật cười. Cô thực sự yêu thích tính lạc quan của anh.

Hai người họ thực sự ở chung với nhau. Khi ở bên anh cô luôn có cảm giác an toàn, cô nói với anh rằng anh chính là người thân duy nhất của cô.

Anh rất yêu cô và rất biết quan tâm, chăm sóc cô. Chính vì vậy mà mỗi khi hai người cãi nhau, anh đều nói là do anh không tốt, anh là người có lỗi. Đôi khi lỗi lầm đó không phải do anh, nhưng anh vẫn nói như vậy. Anh thực sự không muốn cô giận.

Cứ như vậy 5 năm trôi qua, anh vẫn yêu thương cô tựa hồ như thuở ban đầu không gì có thể thay đổi.

Vào một ngày cuối tuần, cô phải ra ngoài làm việc, anh vốn định đi tìm cô, nhưng vừa nghe cô có việc phải làm nên anh đành phải quên ý niệm đó ở trong đầu. Anh ngây người nguyên cả ngày hôm ấy, anh không liên lạc với cô, anh cảm thấy cô bận việc, tốt nhất anh không nên quấy

rầy cô. Ai ngờ, vào lúc đó, cô thật sự muốn gặp anh nhưng không nhận được tin nhắn gì từ anh, vì vậy mà cô giận dữ. Buổi tối về nhà, cô gửi tin nhắn nói chuyện với anh và thậm chí là nhắc đến hai từ chia tay. Lúc ấy là 12 giờ đêm.

Lòng anh như lửa đốt, anh gọi điện cho cô liên tục 3 cuộc nhưng đều bị cô dập máy. Gọi điện nhà cô thì không có ai nghe, anh đoán rằng cô đã rút dây điện thoại ra rồi. Anh mặc quần áo vào và ra khỏi nhà, anh muốn đến nhà cô. Lúc ấy là 0h25 phút sáng.

Vào lúc 0h40 phút sáng cô nhận được điện thoại của anh, nhưng cô tắt di động đi. Một đêm qua đi, anh không gọi điện lại cho cô thêm lần nào nữa.

Hai ngày sau, cô nhận được điện thoại của mẹ anh, đầu dây bên kia là tiếng than khóc. Anh tối hôm qua bị tai nạn xe. Cảnh sát nói anh đi với tốc độ xe qua nhanh, dù phanh kịp nhưng vẫn đụng phải chiếc xe tải ở giữa đường. Mặc dù xe cứu thương đến kịp thời, nhưng người đã chết không thể cứu được.

Cô đau lòng khóc rất thảm thiết, nhưng giờ hối hận cũng không còn kịp nữa rồi. Cô chỉ có thể nhớ lại những kỷ niệm mà anh đã làm cho cô, khiến cho cô vừa sung sướng và vừa hạnh phúc.

Cô nén bi thương đi tới nơi xảy ra vụ tai nạn, cô muốn nhìn thấy nơi cuối cùng anh chàng ngốc của cô đã bị tai

nạn. Chiếc xe bị đâm đã không thể nhìn thấy được hình dạng của nó. Vô lăng và cả đồng hồ xe đều dính đầy máu của anh.

Mẹ anh đem di vật của anh đến cho cô. Trong đó bao gồm ví tiền, đồng hồ và cả chiếc điện thoại dính đầy máu tươi. Cô mở ví tiền ra, bên trong là bức ảnh của cô, vết máu đã ướm sũng hơn phân nửa. Cô cầm lấy đồng hồ của anh, cô nhìn thấy kim đồng hồ chỉ đúng vào thời điểm 0h35 phút. Giờ cô chợt nhận ra, khi anh xảy ra chuyện anh đã cố gắng dùng hơi sức cuối cùng của mình để gọi điện cho cô, mà lúc đó cô lại hồ đồ không chịu nhận máy. Anh dù không còn sức lực nhưng vẫn cố gọi điện cho cô, anh chết đi mang theo nỗi tiếc thương vô hạn cùng với sự áy náy của cô đi cùng.

Cô vĩnh viễn không biết được, câu cuối cùng anh muốn nói với cô là câu gì. Cô cũng biết được rằng cô sẽ không bao giờ gặp một người nào có thể yêu cô như anh.

Dấu hiệu cho biết tình yêu của một người dành cho mình:

1. Dù là bạn đang bận rộn, nhưng điện thoại của bạn vẫn mở, bạn chờ mong tin nhắn của anh ấy (cô ấy)... thì chắc chắn bạn đã rơi vào lưới tình của anh ấy (cô ấy).

2. Nếu bạn muốn cô ấy (anh ấy) đi dạo cùng với mình thì chắc chắn bạn đã rơi vào lưới tình của anh ấy (cô ấy).

3. Khi bạn giả đồ không chú ý đến cô ấy (anh ấy) nhưng khi không thấy cô ấy (anh ấy) bạn lại lo lắng và cố gắng tìm kiếm cô ấy (anh ấy) thì chắc chắn bạn đã rơi vào lưới tình của anh ấy (cô ấy).

4. Khi cô ấy (anh ấy) bị chấn thương hay bị bệnh, bạn quan tâm đến sức khỏe của cô ấy (anh ấy) và ngược lại... bạn yêu cô ấy (anh ấy).

5. Khi cô ấy (anh ấy) đối tốt với những người khác, bạn ăn không ngon ngủ không yên... thì chắc chắn bạn đã rơi vào lưới tình của cô ấy (anh ấy)

6. Khi nhìn thấy nụ cười ngọt ngào của cô ấy (anh ấy), bờ môi bạn vô thức mỉm cười thì chắc chắn bạn đã rơi vào lưới tình của cô ấy (anh ấy)

[1]

Thư Lê khôi ngô tuấn tú, ôn hòa tao nhã, nhưng lại là một người mù. Mà ta cũng chẳng có tư cách gì cười nhạo hắn, ta là nữ du côn đường phố nổi danh trong thành, gian lận, lừa đảo, trộm cắp, những chuyện gì trẻ con không nên làm ta đều làm cả, người khác thấy ta cũng giống như thấy chuột qua đường vậy đều thẳng thốt kêu một tiếng...

Đôi khi, ta rất muốn được gả cho Thư Lê.

“Người mù, người không biết rằng người còn thiếu một nương tử sao? Tuy hai ta quen biết đã lâu, nhưng tốt xấu gì ta cũng là một nữ tử, ở cùng người dưới một mái hiên, ngẩng đầu không thấy, cúi đầu lại gặp, cũng cần có một danh phận.”

“Không phải người gọi ta là ‘tiên sinh’ sao? Thầy trò ở cùng nhau cũng là chuyện bình thường phải không? Ta và người không ở cùng phòng, lại càng không cùng giường, không cần kiêng kị.”

Những năm gần đây, số lần ta cầu hôn cũng phải hơn một trăm tám mươi lần, nghĩ lại, cho dù là một tảng đá, cũng có thể bị ta cảm hóa, tại sao vẫn không thể nào cảm

hóa được trái tim lạnh lẽo của hắn?

Ta không cha không mẹ cũng không có nhà, từ lúc sáu bảy tuổi có ý thức, mỗi đêm đều ở trong ngôi miếu đồ nát, Thư Lê ở trong tòa tiểu viện nở đầy hoa lê phía đối diện, hai ta có thể coi như là hàng xóm.

Thư Lê là nam nhân duy nhất khiến ta vừa nhìn đã chảy nước miếng.

“Thử một chén trà ướp hoa lê đi.” Tiếng nói êm tai như nước chảy chậm rãi vang lên, mặc cho bên ngoài truy binh làm loạn âm ầm, Thư Lê cũng chỉ mỉm cười, đổ nước sôi vào chén trà, đặt tách trà ướp hoa đã được ngâm nước vào trong tay ta.

Hôm nay tay ta bưng trà hơi run run, ta gây tại họa, lại sợ hắn không giúp ta, hiện giờ không có lòng dạ nào để uống trà.

“A Bạch, lần này ngươi lại động vào nhà ai?”

Thư Lê quanh năm mặc chiếc áo bào trắng không nhiễm bụi trần, vì muốn thân thiết với hắn, nên một người không tên không họ như ta bảo hắn gọi ta là A Bạch.

Ta liếm môi, dè dặt nói: “Gã thiếu gia béo ị nhà Tiền gia kia, dùng tay heo chọc ghẹo bốn cô nương, ta đánh hắn què chân thôi.”

Thư Lê uống trà, sắc mặt nghiêm nghị, con người ảm đạm không thấy ánh sáng của hắc nhìn về phía ta, thật lâu sau không lên tiếng.

Ta nghĩ hắc giận, trong lòng có cảm giác lo lắng, tim đập thình thịch.

Cuối cùng, Thư Lê lại nở nụ cười, khoe môi giương lên, chậm rì rì trả lời ta ba từ: “Làm tốt lắm.”

Ta thấy hắc không trách ta, cũng an tâm hơn, há miệng uống ừng ực chén trà ướp hoa lê, nấc một tiếng, dùng tay áo lau lau miệng.

Võ công của ta cũng là do Thư Lê dạy, đừng tưởng hai mắt hắc mù, thực ra hắc vô cùng lợi hại, mà hắc lợi hại đến mức nào, ngay cả ta cũng không thể nhìn thấu.

Tặng cho hắc vài lạy, ta đã hoàn toàn trở thành “tai họa” nổi danh trước đám người quần áo lụa là trong thành, để biểu đạt sự tôn trọng, khi ta vui vẻ, sẽ gọi hắc một tiếng “tiên sinh”.

Còn lúc bình thường, ta đều gọi thẳng hắc là “người mù”.

Đám người mà Tiền gia phái tới tìm ta để tính sổ lại không dám bước vào nhà của Thư Lê, vì trong thành có truyền thuyết rằng, nơi Thư Lê ở - là Quỷ trạch (chỗ ở của

quỷ).

Hoa lê trong viện bốn mùa không tàn, ngày đêm tỏa hương, mà dáng vẻ của Thư Lê mười năm không đổi, nhiều năm nay trong thành đồn đại rằng hẳn là Quỷ công tử.

Ta rất khinh thường mấy lời đồn đại này, hứ, trên đời này làm gì có quỷ nào đẹp như Thư Lê chứ?

Lời đồn đại ma quỷ rằng chỗ hai ta sống qua ngày là nhà có ma, chẳng qua rằng bọn ta kẻ xướng người họa mà thôi, vì không muốn để người ngoài bắt nạt một kẻ mồ côi như ta, một kẻ tàn tật như hẳn.

"Người mù, người có bản lĩnh như vậy, vì sao vẫn ở mãi nơi nhà có ma này không đi thế?" Có một ngày ta không tìm được, buột miệng hỏi hẳn.

Hắn đáp: "Đang đợi người."

"Đã đợi mười năm rồi sao?" Trong lòng ta hơi nhói đau.

"Đúng." Thư Lê cười nhẹ, thản nhiên tao nhã, tiện tay cầm chén trà ướp hoa lê mà ta uống còn thừa đưa lên miệng nhấp một ngụm.

"Vậy sao bề ngoài của người không hề thay đổi?" Ta

giành lại chén trà nhỏ kia, nhỏ giọng than thở: “Đây là của ta mà.”

Ở trước mặt hắn ta cố gắng ép bản thân vào khuôn khổ một người bình thường, thu bớt bản tính vô lại, mặc dù hắn không nhìn thấy. Nhưng dù sao hai người chúng ta vẫn khác nhau một trời một vực, ta không muốn nước miếng của ta làm bẩn miệng hắn, sợ khiến hắn ghét bỏ.

Hắn lại làm như không có việc gì, thuần thực tìm được tay ta, giành lại chén trà tiếp tục uống. “Đương nhiên là vì trời sinh ta đã tuần tú, lòng dạ lại rộng rãi, nên mới không mệt mỏi vì gió sương năm tháng.” Người mù này, nhìn thì rất đứng đắn, nhưng thực ra rất hay trêu chọc người khác, cũng không biết trong lời hắn câu nào là thật, câu nào là giả.

“Người còn muốn chờ bao lâu?”

“Không biết, có lẽ sắp rồi, ai biết được.”

Ta nghĩ nghĩ, lại dựa gần vào hắn một chút, cười nói: “Bao lâu cũng không quan trọng, người mù, ta sẽ chờ cùng người.”

Hắn giật mình, nâng tay chạm vào mặt ta, nhè nhẹ vỗ về, giọng nói mơ hồ có chút đau lòng: “A Bạch, người nhìn hộ ta xem, hoa lê trong viện vẫn nở chứ?”

Ta nói: “Vẫn nở, hoa này đã nở nhiều năm như vậy, chưa bao giờ tàn, thật là quý dị.”

Về mặt hân từ từ từ dịu lại: “Chỉ cần hoa lê còn nở, ta sẽ vẫn chờ đợi.”

Lúc đó, ta đã thích Thư Lê.

Ta cố ý bỏ qua ẩn ý trong lời nói của hân, không dám nói với hân, chỉ hy vọng người mà hân chờ vĩnh viễn đừng tới.

[2]

Tránh mặt đám người Tiền gia, ta trú tạm trong nhà Thư Lê mấy ngày, đừng nhìn một người mù cả ngày ở trong căn nhà có ma, cố gắng không ra cũng không hề bước chân ra khỏi cửa mà coi thường, thực ra hân có rất nhiều bạc, cho nên mấy ngày nay ta ở trong nhà chẳng khác nào nông nô sống trong cuộc sống tươi đẹp.

Ta hỏi hân sao lại có nhiều tiền như vậy, hân lại nói nhiều năm trước làm thầy bói kiếm được, lúc ấy trong lòng ta hung hăng khinh bỉ Thư Lê, có nhiều bạc như vậy, chắc chắn trước kia hân dùng gương mặt tuần tú trắng nõn như ngọc kia lừa rất nhiều người.

Hơn nữa, có lẽ phần lớn đều là các tiểu thư khuê các hay mấy vị thiếu phụ góa chồng.

Cảm giác ồn ào bớt đi, đám người Tiền gia cũng không còn kiên nhẫn, cũng không trụ lại ở mấy căn nhà gần đó chờ bắt ta, ta lại nghênh ngang ra cửa.

Mới ra khỏi cửa phát hiện một bên tường cạnh cổng chính có treo một chiếc chuông gió lấp lóe ánh sáng vàng rực.

Ta muốn tháo chiếc chuông gió đó xuống nhìn xem, lại nghe thấy giọng nói một lão giả truyền tới từ phía sau: “Cô nương một mình ở trong Quỷ trạch mười ngày, lòng can đảm thật không nhỏ.”

Ta quay đầu lại, một người mặc y phục đạo sĩ màu xám, một tay cầm Chiêu Hồn Phiên, một tay cầm kiếm gỗ đi về phía ta, gương mặt già nua giống như vỏ cây khô chất trên mặt đất nở nụ cười, dáng vẻ hiền lành điềm đạm như vậy cũng không giống người xấu.

“Lão đạo sĩ, ông cũng tới trừ tà sao?” Ta cười cười ha ha hỏi lão, có rất nhiều đạo sĩ tới nơi này làm phép, nhưng chẳng ai có thể đuổi “quỷ” ra khỏi nơi này, bởi vì nơi này vốn làm gì có quỷ.

“Đúng, là Tiền gia lão gia mời ta đến, nói rằng có một tiểu cô nương không biết trời cao đất rộng, đánh Tiền thiếu gia què chân, lại trốn vào trong Quỷ trạch, Tiền gia nghe nói nơi này có lắm tà ma, không dám đi vào bắt người, đành nhờ ta đuổi nghiệp chướng đi.” Lão đạo nói

xong, nhắc cầm lên, mấy sợi râu dê núi vểnh vểnh lên: “Vây cô nương đó chắc là người rồi.”

Ta hừ một tiếng, khinh thường nói: “Đã già cả rồi lại còn giúp kẻ ác bắt nạt trẻ con.”

Lão đạo bật cười, không nói tiếp, lại dùng đôi mắt sáng sắc bén quan sát ta kĩ càng, sau đó nói: “Trên người cô nương có âm khí, chắc chắn đã bị tà ma xâm nhập.”

Mấy lời này chẳng có gì mới mẻ, mấy lão đại sĩ tới nơi này thấy ta đều nói một câu như vậy, nhưng dù sao mấy trò lừa bịp giả danh này với ta cũng coi như có chung thủy tổ, đương nhiên sẽ không tin, thậm chí bằng kinh nghiệm của ta, có thể biết chắc chắn câu tiếp theo hẳn định hỏi là ngày sinh tháng đẻ của ta.

“Xin hỏi ngày sinh tháng đẻ của cô nương?”

Đoán trúng rồi.

Ta miễn cưỡng đáp: “Không cha không mẹ, không biết ngày sinh, nhưng Thư Lê nói năm nay ta mười bảy tuổi.”

“Thư Lê...” Lão đạo tái mặt, nhú mày bấm đốt tay.

Ta hiểu ra, không đợi lão tính xong, liền túm lấy tay lão, kéo thẳng vào sân, Thư Lê đang ngồi trên ghế cảm nhận được có người lạ, nhú mày, dùng ánh mắt trống

rõng nhìn về phía ta.

Ta không giải thích, chạy tới ngồi bên cạnh Thư Lê, vắt chéo chân, không chút sợ hãi nói với lão đạo: “Không phải tới trừ ma đuổi quỷ sao, ngài bắt đầu đi.”

Lão đạo nhìn ta, thật sự triển khai tư thế, trong miệng lẩm bẩm.

Lão đạo này đúng là có chút tài năng, một lát vẽ bùa, một lát lại ngồi xuống, nhìn rất bài bản, đúng là chuyên nghiệp hơn hẳn đám đạo sĩ hai năm trước.

Thư Lê vẫn còn uống trà, điềm nhiên như không có gì xảy ra.

Đương nhiên, chẳng thể bắt được con quỷ nào.

“Người có khỏe không?” Lão đạo nhìn về phía không một bóng người, thì thầm hỏi, cũng không biết rằng đang nói chuyện với ai.

Ta không hiểu gì cả, đã thấy Thư Lê nhìn lão nở nụ cười, nhẹ nhàng trả lời: “Vẫn khỏe.”

Nhưng lão đạo sĩ dường như ngẩn ngơ, cũng không nghe thấy.

Trước khi đi, hắn vung cây phất tử, nhìn hoa lê nở rộ

ngoài viện thờ dài: “Tòa nhà này, trước kia ta đã từng tới.”

[3]

Cơn gió nhẹ thoảng lướt qua đây, mang theo hương hoa dịu dịu thơm ngát.

Lão đạo cầm cây kiếm gỗ đẩy cửa bước ra ngoài, bóng dáng tiêu điều.

Ta không quan tâm lời nói của lão, đợi lão đi rồi, cầm tay áo Thư Lê nghịch nghịch cười tủm tỉm: “Người mù, người mù, ta có một tiên sinh như ngươi thật tốt, ta có thể học võ công đánh kẻ ác, có năng lực xem mấy thầy tướng số diễn kịch, thấy ngươi ở đây một mình lạnh lẽo cô tịch, dù sao mấy ngày này ta ở cùng ngươi cũng không tệ, sau này ta sẽ ở lại đây... làm bạn lâu dài với ngươi nhé?”

Dáng vẻ trống rỗng của Thư Lê biến mất, con ngươi vốn đậm đậm của hắn đột nhiên như lóe lên tia sáng, hắn nói: “Chỉ cần ngươi chấp nhận.”

Được sự đồng ý, ta vui vẻ vổ bả vai hắn: “Sáng mai ta sẽ dọn sang!” Sau lại nghĩ, nhiều năm qua mình sống toàn nhờ trộm tiền của Thư Lê, ăn cơm của Thư Lê, uống trà của Thư Lê, thậm chí mặc quần áo của Thư Lê, thật sự chẳng có gì là của chính mình, vì thế sửa lại: “Không dọn, từ hôm nay ta chính thức ở lại đây.”

Thư Lê cũng cười, không giống như ta làm càn, hẳn cười lộ lên dù tao nhã hay lạnh nhạt ta đều thấy rất đẹp.

Có đôi khi, ta thực sự rất muốn gả cho Thư Lê.

“Người mù, người không biết rằng người còn thiếu một nương tử sao? Tuy hai ta quen biết đã lâu, nhưng tốt xấu gì ta cũng là một nữ tử, ở cùng người dưới một mái hiên, ngẩng đầu không thấy, cúi đầu lại gặp, cũng cần có một danh phận.”

“Không phải người gọi ta là ‘tiên sinh’ sao? Thầy trò ở cùng nhau cũng là chuyện bình thường phải không? Ta và người không ở cùng phòng, lại càng không cùng giường, không cần kiêng kị.”

Những năm gần đây, số lần ta cầu hôn cũng phải hơn một trăm tám mươi lần, nghĩ lại, cho dù là một tảng đá, cũng có thể bị ta cảm hóa, tại sao vẫn không thể nào cảm hóa được trái tim lạnh lẽo của hắn?

Sau này, thỉnh thoảng ta cũng lại cầu hôn, nhưng cũng đều là đùa vui, ta nói vô tâm, mà người nghe là Thư Lê cũng vô ý. Ta nghĩ cả đời này mình cũng không gả ra ngoài được, chỉ có thể ở bên Thư Lê cả đời, tận cho đến ngày gặp người đó.

Ngày hôm đó, ta cầm theo một cành liễu, đuổi theo

đám người Tiền gia đánh nhau một trận, đám người Tiền gia vì muốn bắt ta mà đã âm ỉ hơn nửa năm, ta cũng không thấy phiền, quyết, quyết định lần này không trốn tránh, sẽ dạy cho đám người có mắt không trông kia một trận, để cho họ biết ta là đồ đệ của Thư Lê tiên sinh, có thể đánh thiếu gia nhà bọn họ thành người què thì công phu của bốn cô nương đây cũng không phải hạng xoàng nhá.

Đánh cho ba bốn gã gãy xương xong, đám còn lại đã sợ hãi, ta đập vun vút cành liễu, quát to một tiếng: “Có giỏi thì xông lên.” Sau đó giơ tay lên làm bộ, khiến bọn họ sợ tới mức tè cả ra quần.

Ta cười khanh khách, bỗng nhiên từ trên trời có một luồng sáng lóe lên, tầng mây tách ra hiện một khuôn mặt nam tử vô cùng tuấn tú, hần đập bảo kiếm bay xuống dưới, ta sợ chính mình hoa mắt trông thấy quỷ, liền dụi dụi mắt, đến lúc mở mắt ra đã thấy người nọ đứng trước mặt ta.

Những kẻ khác trông thấy cảnh này đã sớm bỏ chạy

Ta cũng ngăn người.

Ánh mắt người đó vừa đau lòng, vừa tiếc nuối. Hần mở miệng hỏi ta: “Vì sao nàng lại có dáng vẻ du côn đầu đường như vậy?”

“Hả?” Ta ngây ngốc nhìn hần, giống như nhìn thần tiên trên trời, vừa xa lạ, vừa khiếp sợ.

Hần ôm chặt ta vào lòng, không ngừng thì thầm: “Xin lỗi, ta đã tới chậm, xin lỗi... Lưu Ngọc.”

Ta bị hần ôm vào lòng, vô cùng thắc mắc, mặc dù là một nam tử tuấn tú như vậy, nhưng tiện nghi của bốn cô nương đây không phải hần muốn chiếm là chiếm được nhé.

Ta dùng sức đẩy hần ra, tiếp tục quật quật canh liểu, liếc mắt hỏi: “Ngươi là ai? Giả thần giả quỷ.” Rồi lại ngửa đầu nhìn lên trời: “Nhà ngươi ở trên kia sao?”

Hần dùng ánh mắt bi thương nhìn ta, giọng nói run rẩy: “Nếu vì muốn giúp ta, tại sao nàng lại phải uống canh Mạnh bà?”

“Ngươi là ai? Canh Mạnh bà là cái gì?”

Hần nhắm mắt, hít sâu một hơi, lúc mở ra, hốc mắt đã ửng đỏ: “Ta là thượng thần Tĩnh Uyên, nàng vẫn chờ người kia...”

Trong khoảnh khắc đó, gương mặt hần hiện lên trong mắt ta, dường như có chút quen thuộc.

Ta nhìn y phục lộng lẫy, bảo kiếm tinh xảo của hần; lại

nhìn lại chính mình, trên người đang mặc y phục mà Thư Lê sửa giúp ta không xấu nhưng cũng không thể nói là đẹp, vũ khí trong tay lại là một cành liễu, cảm thấy tự ti.

Cái gì mà thần tiên ma quỷ chứ, đều là gạt người, ta không tin.

Hắn chắc chắn là gã điên.

“Ta là A Bạch, tiếng xấu lan xa khắp thành, giống như con chuột, giống như dân đen cấp thấp, đại thần người nhận sai người rồi.” Ta ra vẻ phóng khoáng, lại quay đầu lại bổ sung một câu: “Còn nữa, ta chưa từng chờ ai, chỉ có gã ngốc Thư Lê, mới có thể chờ một người vĩnh viễn không bao giờ tới.”

Khi ta rời đi, ánh nắng nơi chân trời hồng rực.

Dù nói không tin, nhưng trong đầu ta vẫn suy nghĩ lung tung, trong óc hiện ra mơ hồ vài hình ảnh, dường như ta nhìn thấy được Ngọc lâu Vân khuyết, thấy được Vọng Hương Đài, lại thấy được tư thế oai hùng của hắn và khuôn mặt tràn đầy tiên khí.

Rốt cuộc hắn là ai?

[4]

Trở về tiểu viện hoa lê, ta thấy Thư Lê ngồi trên ghế,

đang sửa lại quần áo cho ta, hắn không nhìn thấy, dò dẫm vật liệu may mặc, mỗi một mũi kim đều rất chậm, thỉnh thoảng còn bị kim đâm vào ngón tay, lấy gang tay đo chiều dài, cảm thấy vừa đủ lại bắt đầu cẩn thận xe chỉ luôn kim.

Ta hết ăn lại nằm, cơm là do Thư Lê nấu, quần áo cũng là Thư Lê sửa giúp ta, ta nghĩ, Thư Lê tiên sinh chắc hẳn có tiềm chất của cô vợ nhỏ, nếu không có hắn bảo vệ ta, chỉ e rằng ta đã chết từ lâu.

Ta rón rén bước lại gần, từ phía sau ôm lấy nửa người Thư Lê, cười hì hì nói bên tai hắn: “Người mù, người không nhìn thấy gì, nhưng vì sao y phục của ta đều rất vừa vặn vậy chứ?”

Có lẽ Thư Lê không ngờ rằng hôm nay ta đi chơi về sớm như vậy, trong khoảnh khắc ta ôm hắn, toàn thân cứng đờ người, tận đến khi nghe được giọng nói của ta, mới từ từ thả lỏng: “Ta không có mắt, nhưng còn có tim, vẫn có thể tưởng tượng ra vóc dáng người.”

Cổ họng ta ngắc ngứ, thắt mắc nhiều năm trong lòng, rốt cuộc cũng do dự thốt ra: “Thư Lê, chúng ta cùng nhau ra ngoài đi, rời khỏi Quỷ trạch này, ta chắc chắn sẽ chữa khỏi mắt cho ngươi, để ngươi nhìn thấy ta, nhìn thấy phong cảnh thế gian này... Ngươi không cần ở chỗ này mãi, ngươi đã chờ mười năm rồi, nàng chậm mười năm, sau này nàng cũng sẽ không đến!”

Sắc mặt Thư Lê tái nhợt, đôi môi khế mấp máy, thật lâu sau không lên tiếng.

“Thư Lê?”

“Sao người biết nàng sẽ không đến?” Thư Lê hỏi nhẹ.

Ta biết Thư Lê rất cố chấp.

Thôi thôi, ai bảo ta là người đến sau chứ.

“Người có tin rằng trên đời này có thần tiên không? Hôm nay ta nhìn thấy một người rất kỳ quái, đạp bảo kiếm từ trên đám mây bay xuống, tà môn ngoại đạo, còn nói mình là thượng thần, người bảo có buồn cười không cơ chứ?”

Ta vừa nói vừa chú ý phản ứng của Thư Lê, chỉ thấy tay hắn run lên, khiến cho cây kim đang khâu áo cho ta đâm thẳng vào da thịt.

Ta không ngờ hắn lại có phản ứng mạnh như vậy, cứ nhìn chăm chăm cây kim kia, vô cùng đau lòng.

Hắn khôi phục lại dáng vẻ bình tĩnh, thản nhiên cười hỏi: “Ừ, người đó chắc hẳn là một nam tử, còn rất tuấn tú, người vừa nhìn thấy hắn đã có tình cảm, mà hắn vừa nhìn thấy người, đã kim lòng không được, để tiên sinh ta đoán thử nhé, hắn bế người hay là hôn người?”

Ta vô cùng kinh ngạc, lời của hắn cứ làm như chính mắt nhìn thấy hai chúng ta có gian tình vậy, trong lòng ta rất khó chịu: “Ta là loại người tùy tiện như vậy sao? Sao người mù người lại có thể nghĩ ta như vậy?”

Thư Lê nghe thế cúi đầu, giọng nói cũng mất ý cười, dường như có chút chua xót: “Lúc này người lặng lẽ đứng sau ta, cách ghế dựa ôm lấy ta, ta liền cảm nhận được hơi thở của hắn... Nồng đậm hơn.”

Hắn cau mày, dáng vẻ cô đơn hiếm thấy.

Ta liên tục lắc đầu, túm chặt góc áo hắn muốn giải thích, nhưng lại thấy càng giải thích giống như càng che dấu, vì thế nói không ra tiếng.

Thư Lê chậm rãi đứng dậy, từng bước dò dẫm đi vào trong phòng.

Ta nhìn theo bóng lưng hắn hỏi: “Thư Lê, người quen hắn sao?”

Bước chân Thư Lê chậm lại một chút, cũng không lên tiếng.

Ta không phải đồ ngốc, rất nhiều năm qua, dáng vẻ Thư Lê không thay đổi, hoa lê trong viện nở mãi không tàn, hắn cũng không ra ngoài, nhưng khi ta đến lại có thể chuẩn bị rượu và đồ ăn ngon, mắt hắn không nhìn thấy

nhưng võ công lại cao cường, tất cả đều không hề tầm thường.

Ta thần không sợ, quỷ cũng không e ngại, lưu manh du côn càng không để vào mắt. Tất cả đều vì Thư Lê khiến ta không sợ hãi.

Mười năm trôi qua, bắt đầu từ khi nào, ta cũng không còn nhớ chính xác nữa, rốt cuộc là ta ở bên cạnh hắn? Hay là hắn đi theo giúp ta.

Mà hắn cố tình không nói cho ta biết... rốt cuộc hắn là ai?

Ta cố ý hỏi: "Người mù, gã thần tiên gà mờ kia dường như rất thích ta, dù sao người cũng không cưới ta, người nói xem, nếu ta gả cho hắn thì sẽ thế nào?"

Thư Lê giật mình, rồi sau đó lạnh nhạt nói: "Chỉ cần người chấp nhận."

Trong lòng ta đau nhói, rồi sau đó hít một hơi thật sâu, chặt vật xiết nắm tay, trên mặt lại nở nụ cười: "Vậy người giúp ta đi, ta và hắn vừa nhìn thấy mặt, không hiểu sao lại cảm thấy thân thiết từ lâu, nhưng muốn phát triển thêm còn cần phải có một quá trình, người giúp ta nghĩ cách xem làm thế nào có thể mau chóng gả đi... Như vậy sau này người cũng không cần ngày nào cũng phải hầu hạ ta."

Thư Lê nhếch khóe môi, cười như không cười, giọng nói cực kỳ lạnh nhạt, vẫn câu nói cũ: “Chỉ cần người chấp nhận.”

[5]

Ta chỉ nói vậy với Thư Lê mà thôi, không ngờ hẳn thật sự bắt đầu giúp ta - đầu tiên đi tìm một túi vàng lớn mua y phục cho ta, lại dạy ta lời nói cử chỉ thế nào cho giống một tiểu thư khuê các, sau đó lại đưa cho ta một bộ kiếm cực kỳ tinh xảo, dưới sự sắp xếp của hẳn, ta đóng cửa ở trong nhà đọc thi thư, chỉ qua vài ngày, cũng có chút giống với người bình thường.

Ta biến thành người biết nghe lời, dịu dàng, cười không hở răng.

Dù Thư Lê là người mù, nhưng ta là do hẳn một tay đào tạo, nhưng từ đầu tới cuối hẳn vẫn không thể nhìn thấy dáng vẻ thực nữ của ta, khiến ta rất tiếc nuối.

“Thư Lê, người chắc chắn là do trời cao ban cho ta sống cuộc sống thần tiên.” Ta dùng tay áo dài che miệng cười, ra vẻ thực nữ: “Nếu hẳn thật sự là đại thần, nếu ta có thể gả cho hẳn, sẽ nhờ quan hệ bảo hẳn cho người biết cảm giác thần vị là thế nào.”

Thư Lê thản nhiên cười cười: “Không cần.”

Tĩnh Uyên thật sự rất thích ta, không lâu sau, tìm đến chỗ ở của Thư Lê, ta vội vàng chỉnh sửa lại biểu hiện của bản thân, đi theo sau Thư Lê, cửa viện mở ra, trong nháy mắt nhìn thấy gương mặt có chút quen thuộc của Tĩnh Uyên.

“Lưu Ngọc...” Hần vẫn gọi ta bằng cái tên này.

Ta nhìn hần: “Những gì người nói, ta đều không biết, ta không biết Lưu Ngọc, người có thể gọi ta là A Bạch được chứ?”

“A Bạch?” Tĩnh Uyên khó hiểu, nhìn về phía Thư Lê.

Rõ ràng Thư Lê không nhìn thấy gì, nhưng lại như biết được người kia đang nhìn hần, mở miệng nói: “Không phải người nói một lòng một dạ chờ nàng sao? Nếu Lưu Ngọc đã không phải là Lưu Ngọc, người có thể vì nàng được bao nhiêu?”

Tĩnh Uyên xúc động nói: “A Bạch, ta không vội, ta sẽ chờ nàng từ từ nhớ lại.”

“Hmm.” Ta mơ hồ gật đầu, rất muốn biết rõ giữa bọn họ có bí mật gì.

Thư Lê vẫn còn đang dắt ta, giống như đang trao một bảo bối rất trọng đại, đưa tới tay Tĩnh Uyên, sau đó xiết chặt tay bọn ta, giống như thoải mái, lại giống như bất

đắc dĩ nói: “Các người đi đi thôi.”

Trong khoảnh khắc đó, ta cảm nhận rõ ràng nỗi đau của hân.

Ta và Tĩnh Uyên sóng vai bước ra cửa, quay đầu lại chào Thư Lê, Thư Lê mỉm cười với ta, có chút buồn bã: “À Bạch, người nói đúng, dù ta có chờ bao lâu nữa, nàng cũng sẽ không đến.”

Lòng ta nhói đau, lại không để ý Tĩnh Uyên giật mình, liền kéo tay áo hân, dè dặt hỏi: “Người mù, người có bằng lòng cưới ta không?”

Thư Lê lắc đầu, một lần nữa dẫn ta tới bên cạnh Tĩnh Uyên, “Đồ ngốc, người mà người muốn đã tới đây, sao người vẫn còn mơ màng như vậy.”

Ta và Tĩnh Uyên đi rồi.

Tĩnh Uyên kể cho ta nghe rất nhiều chuyện về Lưu Ngọc, Lưu Ngọc trong miệng hân vốn là một viên Ngoạ Thạch (đá ngọc) ở Côn Luân, Côn Luân tràn đầy linh khí, theo năm tháng Ngọc Thạch dần dần tu luyện thành hình người, đó là Lưu Ngọc.

Yêu linh ở Côn Luân đều là tiên vật hoặc là tiên thảo (cỏ cây) tu thành, cho nên không có lệ khí yêu vật bình thường, đều là tu tiên thành hình người. Mà thần tiên hạ

phàm ở Côn Luân cũng rất nhiều, cứ như vậy, yêu không hại người, thần không diệt yêu, cho nên lúc đó thần yêu sống chung rất hòa thuận.

Khi đó Tĩnh Uyên còn chưa phải là Thượng Thần, hẳn mới chỉ là Chân Quân.

Lưu Ngọc thầm yêu Tĩnh Uyên rất nhiều năm.

Ta cứ ngồi yên nghe, nghĩ Lưu Ngọc trong lời kể của hẳn là ta, lại thấy đỏ mặt... đúng là mặt, còn nói thầm yêu người ta, người ta biết rõ như vậy, sao có thể gọi là thầm yêu đợ chứ?

“Vậy sau này thì sao? Lưu Ngọc... À, ta nói sao sau này ta lại biến thành ta như bây giờ?”

Tĩnh Uyên lại tiếp tục kể.

Lưu Ngọc nỗ lực rất nhiều vì Tĩnh Uyên, Tĩnh Uyên nhìn thấy hết, dần dần cảm động, nhưng người đang tu tiên, muốn lên chức thượng tiên, thì không thể có tình cảm luyến ái, cho nên vẫn bỏ mặc Lưu Ngọc, Lưu Ngọc thấy vậy cũng không tiếp tục quấy rầy, muốn cho hẳn yên tâm tu luyện.

Cho đến khi Lưu Ngọc biến mất, Tĩnh Uyên mới hiểu được, chính mình đã sớm có tình cảm với Lưu Ngọc, cho dù có tu thế nào, cũng không thể tu thành chính quả.

“Hóa ra ta là đầu sỏ gây chuyện.” Ta tự giễu cười nói, lại nhìn mây trắng bồng bềnh trôi bên cạnh Tĩnh Uyên, “Nhưng người vẫn tu thành, thật lợi hại, đại thần.”

Ánh mắt trong vắt như bảo thạch của Tĩnh Uyên nhìn ta: “Là nàng giúp ta, ta mới tu thành.”

“Nếu ta là yêu, vì sao lại có khả năng giúp người?”

“Nàng giúp ta chặt đứt tình cảm.” Tĩnh Uyên lặng lẽ nói, trong mắt lộ rõ đau đớn: “Lưu Ngọc, nàng tự sát, khiến ta chặt đứt tình cảm.”

Ta ngăn người, sau đó lắc đầu cười: “Không thể nào, sao ta có thể gốc như vậy?”

Tĩnh Uyên nhẹ nhàng ôm lấy ta: “Có trách hãy trách ta ngày đó đã nổi giận với nàng, nói nặng lời, đẩy toàn bộ trách nhiệm tu tiên bất thành của ta lên người nàng, ta chỉ nhất thời nóng nảy mà thôi, thực ra cũng từng nghĩ tới thà rằng không tu, ở cùng nàng trên Côn Luân cũng tốt, là tại ta không bỏ được con đường tu tiên... Nàng muốn giúp ta, phá hủy tu vi, tự chịu diệt vong, để giúp ta thành thần.”

Tim ta lạnh lẽo: “Vì thế, người thật sự tu thành sao?”

“Ta nghĩ nàng đã hồn bay phách tan.. Trong lúc đau lòng, thậm chí không thể phụ tâm ý của nàng, ngày đêm

bế quan, rồi cuộc cũng thành thần.”

Ta thở phào một hơi, nhìn hắn một lượt, cuối cùng dừng lại trước ánh mắt hắn, ta cảm thấy ánh mắt hắn rất đẹp, trong vắt và đen tối như bảo thạch, lóe lên thần thái.

Những lời hắn kể, ta hoàn toàn không có cảm xúc, chỉ nghĩ, nếu Thư Lê cũng như vậy, thì tốt biết bao.

Tĩnh Uyên đưa ta theo, ngồi trên mây trắng ngăm nhìn phong cảnh, non xanh nước biếc, thương hải lưu vân, ta cố gắng xem, không hề chớp mắt, nghĩ sau này trở về nhất định sẽ kể phong cảnh tuyệt vời này cho Thư Lê nghe.

Hắn không nhìn thấy phong cảnh, để ta nhìn giúp hắn. Hắn không ra ngoài được, để ta đi thay hắn.

Nhưng sau khi trở lại tiểu viện hoa lê kia, lại không thấy Thư Lê đâu nữa.

Mười năm qua hắn chưa từng ra khỏi sân này, cho dù ta ra ngoài bao lâu, hắn đều đợi ta trở về.

Lần này, hắn không đợi nữa sao?

[6]

Từ trước tới nay, chưa bao giờ ta hoảng hốt như vậy.

“Thư Lê...” Ta chạy trên đường cái giống như một kẻ không hồn, gọi tên hần.

“Người mù...” Chàng đã đi đâu, vì sao không mang ta theo?

“Tiên sinh...” Cho dù một đồ đệ như ta chẳng làm nên chuyện gì, nhưng ít nhất cũng có thể làm đôi mắt cho chàng.

Thế gian này quá lớn, ta không tìm thấy hần.

Đúng lúc này, đám người Tiền gia lại cố tình đuổi theo ta.

Ta không có tâm trạng dây dưa cùng bọn chúng, quay đầu bỏ chạy, chạy qua một góc phố, lại vượt qua một con hẻm, nghĩ rồi cuộc cũng cắt đuôi được bọn chúng, nhưng ở cuối ngõ nhỏ, ta lại nhìn thấy lão đạo sĩ râu dê núi kia.

Lão đạo vẫn cầm theo Chiêu Hồn Phiên và cây kiếm gỗ, áo bào xanh nhạt vừa dài lại vừa rộng.

Ta ngạc nhiên hỏi: “Ông có thấy Thư Lê đâu không?”

Lão đạo lắc đầu.

Ta hoảng hốt nói năng lộn xộn, “Không phải lần trước

người đi tới tiểu viện hoa lê kia đuổi quỷ sao? Nam tử đứng bên cạnh ta chính là Thư Lê đó, hắn mặc áo bào trắng, ánh mắt không được tốt, nhưng dáng vẻ lại rất đẹp, hắn uống trà hoa lê cùng ta xem ông làm phép, ông đã quên rồi sao?”

Lão đạo nở nụ cười, hàng mi trắng nhếch lên: “Ngày ấy ở trong viện, trong mắt ta chỉ nhìn thấy một mình người, chưa từng nhìn thấy người nào khác.”

Ta giống như bị sét đánh ngang tai: “Không thể, rõ ràng hắn ngồi ngay bên cạnh ta.”

“Người lắm bầm nói chuyện một mình với hư không, vừa nói vừa cười, ta nói người bị âm khí quần thân, người cũng không tin, còn mắng ta giả danh lừa bịp.”

“Không thể... Hắn và ta sống nương tựa lẫn nhau đã mười năm, sao có thể là quỷ?” Ta cúi đầu lắm bầm, mất hồn mất vía.

Lão đạo tiến lại gần, vỗ nhẹ đầu ta, thở dài nói: “Thiên Nhãn của ta đã hỏng, không thể nhìn thấy hắn, chỉ có thể cảm giác được hắn tồn tại, ta biết hắn ở cùng người, cho nên ngày đó cũng không thật sự làm phép, chỉ vì không muốn quấy nhiễu hồn phách của hắn.”

“Lão đạo, ông nói gì, ta nghe không hiểu.”

“Ngọc yêu đánh tan hết tu vi, là hồn phi phách tán... nếu không có hắc, làm sao ngươi có thể sống tiếp?”

Ta mở to mắt, nhìn lão: “Ông biết chuyện gì, hãy nói đi.”

Lão đạo lắc đầu cười: “Ngươi phải hỏi trái tim ngươi mới đúng.” Dứt lời, lão giơ thanh phất tử, chia về phía ngực ta: “Hỏi nó xem, rốt cuộc đã quên điều gì, đã đánh mất cái gì?”

Ta không biết nên trả lời như thế nào.

Bởi vì ta sớm đánh mất trái tim... khoảnh khắc biết được Thư Lê rời đi, trái tim ta cũng mất theo.

Lão đạo dùng ánh mắt thương xót nhìn ta: “Ngọc Thạch rơi xuống nhân gian, lẽ ra phải tan xương nát thịt, nhưng lại biến thành một bé gái bảy tuổi, trưởng thành giống như người phàm trần... Có lẽ hắc không ngờ rằng, kiếp trước Ngọc Thạch không yêu hắc, nhưng sau khi hắc chết đi lại yêu thương hắc.”

“...” Ta kinh ngạc nhìn lão đạo, “Nói cho ta biết, hắc chết như thế nào?”

“Hắc làm một khế ước với quý, dùng cái chết của hắc, đổi lấy sự sống cho ngươi. Trong khế ước, hắc có thể kiểm giữ hồn phách bản thân trong vòng mười năm. Mà

nay, đúng là mười năm sau cái chết của hân... thực ra, với một hồn ma, có thể đợi đến lúc nào? Cho tới giờ hân cũng biết, nhưng lại cố tình như không biết.”

Trong nháy mắt, dường như ta đã hiểu được tất cả.

Hiểu được vì sao năm đó ta từ trong miếu hoang đổ nát tỉnh lại, đã là đáng vè của một bé gái, không có trí nhớ.

Hiểu được vì sao năm đó ta vừa ngẩng đầu lên, đã nhìn thấy Thư Lê nheo mắt nở nụ cười ấm áp với ta.

Hiểu được vì sao chưa bao giờ hân chấp nhận lời cầu hôn của ta.

Hiểu được người mà hân vẫn đợi mười năm nay là ai.

Mười năm nay, ngoài Thư Lê, ta khóc thành tiếng lần đầu tiên trước mặt người khác.

Lão đạo xoa đầu ta, thở dài: “... Đứa bé ngốc, người nhớ hân sao? Ta có thể giúp người nhìn thấy hân.”

[7]

Ta dò dẫm từng bước đi trên cầu Nại Hà.

“Thư Lê.” “Thư Lê” “Thư Lê...”

Lão đạo nói, ta cứ vừa đi vừa niệm như vậy, chỉ cần hồn phách của hắc ở phía trước vẫn có thể nghe thấy tiếng ta gọi, ta có thể nhìn thấy hắc.

Xung quanh là những ánh sáng lục sắc lấp lánh trôi nổi trong bóng đêm nhiều không kể hết, lão đạo nói... đó là linh hồn.

Linh hồn vô hồi, linh hồn chờ hồi phi yên diệt, linh hồn tìm không thấy nhà, linh hồn không ai yêu thương, đều có hình thái như vậy.

Thư Lê cũng là một ánh sáng trong đó.

Lòng ta đau đớn, nước mắt hoen mi, dò dẫm trong ánh sáng mờ ảo trôi nổi, tìm bóng dáng hắc, lại không thể nào biết được, đâu mới là hắc.

Trong lúc mơ hồ, bỗng nhiên tay ta bị ai đó cầm lấy, trái tim ta căng thẳng, nghiêng người thất thanh gọi: “Thư Lê.”

“Là ta.” Giọng nói lạnh lùng của Tĩnh Uyên vang bên tai ta.

Ta thất vọng, nói với hắc: “Ta tưởng là Thư Lê.”

“... Được, để ta tìm cùng nàng.” Tĩnh Uyên cầm tay ta,

giọng nói cô độc, trong bóng đêm ta không nhìn thấy rõ vẻ mặt hẳn.

“Cám ơn.”

Chúng ta sóng vai nhau đi xuyên qua những tia sáng linh hồn, gọi tên Thư Lê, nhưng Thư Lê vẫn không xuất hiện.

Không lâu sau, một bà lão cầm đèn đi tới.

“Mạnh bà, đã lâu không gặp.” Tĩnh Uyên ân cần thăm hỏi, nói: “Bà có nhìn thấy Hoa Lê yêu không?”

Mạnh bà nhìn ta: “Nha đầu, mười năm trước Thanh Dương lão đạo đánh cược với ta, hã cười mười năm sau chắc chắn ngươi sẽ đến địa phủ tìm người, nay ta thua, theo đúng quy củ, ngươi đến chỗ ta tìm người, nếu không uống canh Mạnh bà, sẽ phải nhìn lại quá khứ của mình một lần.”

“Ta không muốn nhìn gì cả, ta chỉ muốn tìm Thư Lê.”

Mạnh bà lắc đầu: “Quy củ không thể phá.”

“Như vậy...” Ta hất tay Tĩnh Uyên, hỏi: “Ta không muốn nhìn ta, ta muốn thấy Thư Lê, quá khứ của hẳn.”

Mạnh bà cau mày: “Chuyện này, không có tiền lệ.”

Ta dùng ánh mắt cầu xin, nhìn về phía Tĩnh Uyên.

Tĩnh Uyên thở dài: “Mạnh bà, để nàng xem đi... Thực ra, ta cũng rất ngạc nhiên.

Vì thế Mạnh bà dẫn chúng ta tới trước mặt đá Tam Sinh, dẫn chúng ta ở trong lòng gọi tên Thư Lê.

Viên đá thạch bích Tam Sinh bóng loáng dần dần biến thành một mặt gương. Ta nhìn thấy hắc.

Năm ấy, gió xuân ấm áp, một đóa hoa lê nở rộ trên chạc cây.

Lại một trăm năm sau, mặc cho năm tháng trôi đi, hoa lê vẫn nở rộ không đổi.

Ta nhìn thấy lão đạo râu dê núi mang theo kiếm gỗ, nói cây lê đã thành tinh, nhất định phải chặt yêu căn của hắc, diệt nguyên thần của hắc.

Trong khoảnh khắc ngàn cân treo sợi tóc, ta nhìn thấy chính mình nhảy tới trước mặt lão đạo, dùng pháp thuật che lấy Thiên Nhãn của lão, bảo vệ đóa hoa lê xinh đẹp kia.

Ta nhìn thấy chính mình dựa dưới tang cây cười ha ha: “Hoa lê à, hoa lê, ta cứu ngươi, mạng của ngươi là của ta,

sau này nên đi theo ta vào nam ra bắc, dạy cho đám thối đạo sĩ trong thiên hạ một bài học.”

Ta nhìn thấy hoa lê bay xuống, biến thành một thiếu niên tuần tú, lễ phép như quân tử nói: “Ta tên là Thư Lê, tạ ơn cứu mạng của cô nương.”

Ta nhìn thấy ta và Thư Lê ngày đêm làm bạn, ba hoa đùa giỡn, hi hi ha ha không màng tu tiên.

Ta nhìn thấy Thư Lê và lão đạo bị ta dạy cho bài học trở thành bạn tốt, một yêu một đạo thường xuyên ở cùng nhau tâm sự, Thư Lê từng rất khổ tâm, dè dặt hỏi lão đạo, ta yêu nàng mất rồi, phải làm sao đây.

Ta nhìn thấy khi ta ngủ, Thư Lê khoác áo cho ta, khi ta phiền muộn lại uống rượu cùng ta, khi ta không ở bên cạnh hẵn, hẵn lại ngẩn người đối mặt với bầu trời.

Ta cũng nhìn thấy Thư Lê lén lút viết thư tình tối nghĩa khó hiểu, giấu đâu đó trong tay áo do dự mở ra, đến khi sắp tặng ta, ta lại nói với hẵn rằng mình yêu Tĩnh Uyên.

Ta nhìn thấy hẵn lặng lẽ ném thư tình kia vào trong đồng lửa hủy đi.

Ta nhìn thấy chính mình đánh tan hết tu vi mà mù hai mắt, chính là Thư Lê nhường hai mắt mình cho ta.

Ta nhìn thấy Thư Lê biến thành người mù giao dịch với quỷ, từ bỏ cuộc sống, đưa ta đang hấp hối tới nhân gian.

Ta nhìn thấy trên tờ khế ước đó ghi rõ kì hạn: Mười năm.

Hình ảnh ngưng hắt, Mạnh bà đi tới vỗ vai ta: Đã đến giờ.

Mạnh bà nâng ngón tay hướng về vùng bóng tối hỗn độn, một loạt những chùm sáng trôi nổi ở giữa, chạm rãi biến thành hình dáng Thư Lê.

“Người mù!” ta thất thểu bước lên phái trước, muốn ôm thân thể đang dần dần tiêu tán của hắn.

Thư Lê dùng bàn tay như có như không chạm vào má ta: “A Bạch...”

“Thư Lê, ta tới tìm chàng.”

“Trước mắt nàng là quỷ, chỉ còn thời gian trong vòng một nén nhang, ta sẽ không bao giờ tồn tại nữa.”

“Chỉ cần chàng đồng ý, cho dù chàng ta quỷ, ta cũng gả cho chàng.”

Thư Lê lại lắc đầu, cười cười: “Ta nợ nàng một mạng đã trả được rồi, nàng nợ tình yêu của ta, ta từ bỏ.”

“Chàng không thể không cần...”

Ta còn chưa dứt lời, xung quanh đã lại hỗn độn như cũ.

Thư Lê mất.

Tĩnh Uyên không biết từ khi nào, lặng lẽ rời đi.

Ta biết, bọn họ sẽ không bao giờ trở lại.

[8]

Ta mở mắt ra.

Không biết ai đưa ta từ Địa phủ trở về nơi này.

Hoa lê trong tiểu viện đã tàn hết, một đóa cũng không còn.

Ta nhìn bốn phía, bàn thạch vẫn còn đó, trà hoa vẫn còn đó, ghế dựa vẫn còn đó, ngay cả y phục mới may được một nửa cũng vẫn còn đó.

Tất cả dường như chưa từng thay đổi.

“Thư Lê, ta đói bụng.” Ta vẫn than phiền như cũ, đối mặt với gốc lê đã héo rũ.

Bỗng nhiên cảm thấy dưới tàng cây có thứ gì đó khác thường, ta ngồi xổm xuống, đào đất lên, một khối xương trắng rõ ràng được an táng dưới đất, từ trong xương cốt tỏa ra mùi hương hoa lê.

Là hài cốt yêu tinh bị phong hóa.

Là hãn...

Mười năm nay, hóa ra hãn vẫn ngủ ở nơi này.

Ta cúi mình xuống, đầu ngón tay lướt nhẹ nhàng qua từng đốt xương, vừa nhìn, hai mắt vừa ẩm lệ.

Trong lúc mơ hồ, giống như nhớ lại một ngày trước đây.

Không biết đó là lần thứ bao nhiêu ta cầu hôn với hãn:

“Thư Lê à, người cưới ta đi, như vậy ta mới có thể danh chính ngôn thuận dùng vàng bạc của người, không cần lo ăn lo mặc, ta làm mắt của người, thay người nhìn sông nước, xem mặt trời, hai ta cứ như vậy lặng lẽ già đi... Nếu một năm nào đó, người mà người chờ trở lại, ta nhất định sẽ cầm chổi quét nàng ra, khinh bỉ nói với nàng, bây giờ người mù là của ta, người tới chậm rồi.”

Lúc đó, Thư Lê cười như gió xuân ấm áp: “Người

thành thân cũng ngang ngược vậy sao?”

Ta liền túm chặt lấy tay áo hắn, ánh mắt sáng lấp lánh:
“Người đồng ý rồi có phải không?”

Có phải không? Có phải không? Có phải hay không...

Hóa ra, là ta tới chậm.

Năm tháng tươi đẹp

Tác giả: Nhật Quang Sinh

1.

Ngay từ lúc ban đầu, trong lòng cô, anh đã là “Không thể”.

Tiểu Vu đã nói với rất nhiều người: tớ thích Trương Đan Phong, tớ thích Tưởng Bá Phương, tớ thích Tiêu Thập Nhất Lang. Thích đến ngày nhớ đêm mong.

Nhưng cô chưa bao giờ nói với bất cứ ai rằng, tớ thích Trình Mộ. Thích đã năm sáu năm rồi. Đã từng vì anh ấy trắng đêm không ngủ.

Tiểu Vu đã từng là một đứa trẻ vô cùng nghịch ngợm, nhưng khi tuổi thơ qua đi, thời kỳ nổi loạn ấy cũng biến mất hoàn toàn không dấu vết, cô trở nên rất ngoan ngoãn nghe lời, tự bản thân cố gắng vươn lên, không làm chuyện gì để cha mẹ buồn lòng.

Trước kỳ thi vào trường trung học, mẹ đưa cô đến các trường nổi tiếng để tìm hiểu, trong lúc lơ đãng cô nhìn thấy anh đứng dưới tàng cây ngô đồng cạnh cổng trường. Anh mặc một chiếc áo sơ mi màu xanh nhạt, dáng người cao gầy, đang khom người chỉ đường cho các phụ huynh. Cuộc gặp gỡ tình cờ này cũng chẳng thể xem là lãng

mạng, nhưng Tiểu Vu lại coi như đây là định mệnh. Cô ngẩng đầu nhìn ánh nắng xuyên qua tàng cây nhuộm vàng lên mái tóc mềm mại của người thiếu niên.

Cô nói với mẹ mình, cô sẽ đăng ký thi vào trường trung học này.

Mẹ hỏi cô “Không suy nghĩ thêm sao, không dự định thi vào trường của bạn mẹ sao?”

Cô không biết phải trả lời thế nào, đương nhiên chẳng thể nói là vì cô thích một chàng trai ở đây, cho nên chau mày nói vì phong cảnh xung quanh trường này rất đẹp, kỳ thật cái cố này cũng rất chính đáng, không phải sao.

Tiểu Vu nghĩ: xem ra, ngay từ đầu, anh đã là điều “Không thể nói ra” trong lòng cô rồi.

Sau đó, cô và anh lại càng ngày càng xa.

Tiểu Vu bước vào trường trung học, khoảng cách từ nhà đến trường cũng chỉ mất năm phút đi bộ. Cô không ngờ rằng lần thi vào này mình lại đỗ thủ khoa, mà còn là một trong các thủ khoa của cả nước. Đây là chuyện rất hiếm có ở Tiểu Sơn Câu, từ chủ nhiệm lớp cho đến hiệu trưởng đều rất hài lòng. Có một phóng viên của một tòa báo lớn gọi điện đến nhà xin được phỏng vấn vài câu, dựa vào câu chuyện của từng thủ khoa mà viết chuyên đề về họ. Cô đồng ý, thế là có một cô bé ăn mặc thật đẹp đi

đến tòa soạn báo. Sau đó cô có chút hối hận, bởi vì lúc cô phóng viên hỏi sau khi học xong làm gì để thư giãn, người khác đều trả lời rất hay, chỉ có mình cô là người trả lời cuối cùng lại dè dặt hỏi: “Đọc truyện võ hiệp có được tính không?” Sau đó không hiểu sao lại cảm thấy có chút tự ti.

Vì vậy sau khi vào trường trung học cô liền cân nhắc tìm một hoạt động ngoại khóa cho mình. Bất cứ câu lạc bộ nào chiêu mộ thành viên mới cô đều đến đăng ký, muốn tạo ra một mạng lưới rộng lớn để có thể tìm ra sở thích của mình. Hiện nay các bạn gái đều truyền tai nhau, trạm phát thanh ở trường phổ thông là nơi rất kỳ diệu, nơi đó đã tạo nên rất nhiều mối tình lãng mạn, giống như tổ ấm nuôi dưỡng tình cảm khiến cho nó như vi trùng không ngừng sinh sôi.

Cũng trên vùng đất kỳ diệu đó, Tiểu Vu quen biết Lâm Triều. Lâm Triều của lớp kế bên.

Các nguyên lão của trạm phát thanh nghiêm ngặt kiểm tra học sinh mới ba lần, cuối cùng trạm trưởng lựa chọn Lâm Triều cùng Sở Hủy làm người nổi nghiệp. Còn đồng chí Tiểu Vu thì trước mắt. Lúc ấy Lâm Triều vẫn còn chưa phát dục hoàn toàn, không cao hơn Tiểu Vu là mấy, đường đường là một tiểu nam sinh, vậy mà âm giọng lại hay đến mức có thể khiến tim người ta ngừng đập. Còn Sở Hủy thì nổi tiếng là đóa hoa hải đường xinh đẹp.

Vì vậy, Tiểu Vu cam tâm nghĩ: nên là hai người bọn

họ.

Có một ngày, khi cô đi ngang qua tấm áp phích dán trước phòng trung tâm thì bị người ta gọi lại. Trạm trưởng chống tay lên hông hỏi: “Vu Văn Văn này, em biết viết thư pháp có phải không?”

Tiểu Vu đứng im không nhúc nhích, không gật đầu cũng chẳng lắc đầu. Bởi vì cô nhìn thấy người ở sau lưng trạm trưởng, anh mặc một chiếc áo sơmi màu xanh, tay áo vén đến khuỷu tay, dáng cao gầy, đứng bên bàn vẽ đưa lưng về phía cô. Cô thì thầm tự nói với chính mình: đại hiệp, gặp được ngài quả thật không dễ dàng, nửa học kỳ vừa rồi ngài trốn đi chỗ nào vậy chứ. Sau đó mới nhớ trả lời: “Biết, anh muốn em viết cái gì?”

“Mau đến đây, viết thử khẩu hiệu của trường cho anh xem.” Sau khi xem qua trạm trưởng không kìm lòng được mà thốt, “Thật tốt quá, Tạ Phương Thảo vừa đi liền đến một Vu Văn Văn.”

Bởi vậy cô đánh bậy đánh bạ gia nhập vào hội học sinh tuyên truyền, không lâu sau, những tiết mục quan trọng của trạm phát thanh đều thuộc cô quản lý, chủ đề của mỗi kỳ phát thanh đều phải thông qua sự đồng ý của cô.

Có một kỳ chủ đề là do Sở Hủy đề ra, gọi là “Lần đầu gặp mặt”, tài liệu phần lớn là những câu chuyện các thiếu nam thiếu nữ thầm mến nhau. Đây là một chủ đề cấm kỵ, vậy mà Tiểu Vu lại bỗng nhiên đồng ý, cô gom bản thảo

mang về nhà, sau khi làm xong bài tập liền lấy ra đọc lại. Có một câu cô đã đọc rất nhiều lần “Giữa trái tim mỗi cô gái đều chôn giấu một bóng hình vĩnh viễn cũng không có được.” Vì sao lại như thế?

Mẹ hỏi: “Con có tâm sự phải không?”

Cô trả lời: “Không có ạ.”

Mẹ còn nhắc nhở: “Nhiệm vụ chính bây giờ của con là tập trung học tập. Nhất định không được quen bạn trai, đó là chuyện sau này khi con vào đại học...”

Cô đồng ý nói: “Con biết.”

Sau khi quen thân, Tiểu Vu làm như vô tình hỏi trạm trưởng: “Tại sao Trình Mộ vẽ báo cho chúng ta mà lại không chịu gia nhập vào tổ của chúng ta?”

Trạm trưởng nói: “Cậu ta à, cậu ta cứng đầu lắm, những người như cậu ta thường chỉ thích làm theo ý mình.”

Tiểu Vu vừa vui lại vừa buồn, vui vì người mình thầm mến là một người đặc biệt như vậy, đại hiệp từ xưa thường thích cô độc mà. Buồn chính là, người như vậy càng đến gần thì lại càng xa, khiến cho người ta cảm thấy có chút hoảng sợ.

Nhưng nhìn từ xa cũng tốt.

Bởi vì thường xuyên hợp tác, cho nên cô thường mượn cố nhìn dáng vẽ tranh của anh. Anh thích mặc áo sơmi màu xanh, hoặc toàn màu, hoặc kẻ sọc hoặc kẻ ô vuông. Trình Mộ giống như không bao giờ vận động, không bao giờ bị mồ hôi làm ướt áo. Anh lúc nào cũng yên lặng đứng bên bàn vẽ, rất chuyên tâm, dáng vẽ tài hoa hơn người.

Anh nói: "Tiểu Vu, em nghỉ chút đi, mặt trời lặn rồi đừng đọc sách nữa, sẽ rất hại mắt."

Anh nói: "Tiểu Vu, em về lớp trước đi, trời hơi lạnh rồi."

Anh nói: "Tiểu Vu, chú ý chỗ này có một bậc thang, coi chừng hụt chân."

Khi đó Tiểu Vu ngẩng đầu chỉ thấy một mảng trời xanh thẳm, mang theo mùi hương bạc hà, giống như chiếc áo sơmi của anh.

Sau đó, anh rời khỏi tầm mắt của em, trước mắt em là một quang cảnh khác.

2.

Trình Mộ lớn hơn Tiểu Vu hai tuổi, chớp mắt cô lên lớp hai (tương đương với lớp 11), anh tốt nghiệp.

Trạm trưởng ở lại thành phố học đại học, tết thầy cô năm đó anh có trở về trường cũ thăm lại bạn bè, gọi Tiểu Vu đang giám sát bảng tin lại: "Này, Vu Văn Văn, sao nội dung lại đơn điệu thế này?!"

Tiểu Vu bủi môi: "Ngài thực sự là mắc bệnh nghề nghiệp, đã về hưu còn muốn nhún tay vào." Thật ra chính cô cũng không chịu nổi, nhưng làm sao có thể dễ dàng tìm được một tài tử như Trình Mộ đến thay thế chứ?

Lâm Triều từ hướng ngược lại chạy tới, cùng trạm trưởng xưng huynh gọi đệ bày tỏ sự mong nhớ. Một đám người vô cùng vui vẻ kéo nhau đến trước cổng trường ăn xi-rô đá. Trạm trưởng vỗ đầu: "Lâm Triều, không phải chú mày cũng biết vẽ tranh sao?"

Sau khi tiễn trạm trưởng, đám người kéo nhau về trường học. Lâm Triều đi bên cạnh Tiểu Vu đột nhiên nói: "Tôi muốn giúp cậu vẽ báo."

Cô cảm thấy có lỗi, ai cũng biết bước vào lớp hai bài vở rất nhiều, cậu ta đã phải phân tâm vì công việc ở trạm phát thanh rồi, cho nên liền khách sáo từ chối: "Không cần, như vậy rất làm phiền cậu."

Lâm Triều lại khẳng khẳng kiên trì: "Đây là trạm trưởng lão đại giao phó."

Bọn họ hợp tác rất vui vẻ, phong cách tranh của Lâm

Triêu vừa trừu tượng lại vừa sôi nổi, Tiểu Vu cũng phối hợp viết chữ như rồng bay phượng múa phía trên. Trình Mộ từ nhỏ học chính là vẽ tranh, cho nên rất giỏi tả thực, ngẫm lại còn rất có khí phách của một danh gia, so với anh, Lâm Triêu càng giống như một nghệ thuật gia đường phố.

Có một lần cậu ta tâm huyết dâng trào: “Tiểu Vu, hay là kỳ này chúng ta đổi sang phong cách tốc ký đi.”

Tiểu Vu nghe thế run run: “Anh hùng, thỉnh ngài giờ cao đánh khẽ, tại hạ rất sợ chết.”

Cậu ta làm ra vẻ thờ dài: “Thật tiếc, đây là một ý tưởng rất hay nha.”

Khi chủ đề của kỳ phát thanh gửi đến, Tiểu Vu vừa nhìn liền nở nụ cười... “Anh hùng thật bi ai”.

Cô quay lại nhìn Lâm Triêu nhếch miệng cười: “Cậu cố ý phải không.” Khi Tiểu Vu cười rất có sức cuốn hút, làm cho người ta cũng cảm thấy vui vẻ.

Lâm Triêu cũng cười.

Lâm Triêu khi đó đã không phải chỉ là cậu bạn Lâm Triêu lớp kế bên nữa, mà còn là Lâm Triêu - phát thanh viên thần tượng của học sinh trong trường. Giọng nói của cậu ấy vừa trầm ấm lại vừa truyền cảm, rất thu hút người

nghe. Cậu rất hay cho phát những bài hát bất hủ vượt thời gian như [Anh chỉ yêu mình em], [Thiên thiên khuyết ca], [Không thể chia lìa]. Tiểu Vu đứng trước trạm phát thanh yên lặng đứng nghe. Giọng hát của Mạnh Đình vang lên "Em như ánh trăng neo đậu giữa dòng sông, mãi mãi ở trong lòng anh, em như ánh trăng không bị sóng cuốn đi, mãi mãi ở bên cạnh anh..." Cô nằm sấp trên bàn, nguệch ngoạc viết: sơn nhất trình, thủy nhất trình. "Trình" là Trình của Trình Mộ.

Bởi vì tối hôm trước thức khuya học thuộc lòng môn lịch sử, cho nên trong giọng đọc êm dịu của Lâm Triêu cùng với tiếng nhạc, cô không gượng được nữa nên dần dần ngủ quên, trong tay còn cầm bút.

Bên tai là giọng nói của Lâm Triêu: "Có một loại nỗi đau, chính là lấy hết can đảm đến gần một người, nhưng lại chẳng thể nào đến gần được..." Đây cũng có thể gọi là vì tình yêu phiêu bạt khắp chân trời.

Bước vào lớp ba (lớp 12) Tiểu Vu từ bỏ tất cả chức vụ, chuyên tâm học tập thi vào bậc cao hơn. Thành tích của cô rất tốt. Mặc dù hai lớp kế bên nhau, nhưng cũng đã lâu rồi cô chưa gặp Lâm Triêu.

Có một hôm tan học thì trời mưa tầm tã, cô quên mang theo ô, đứng trước cửa lớp mà không biết phải diễn tả tâm trạng thế nào, nói chung là có chút thích thú. Bạn ngồi cùng bàn giờ ô lên hỏi: "Đi với tớ không?"

Không đợi cô trả lời, Lâm Triều đã cười ngoắc ngoắc cô: “Hi, Tiểu Vu, chúng ta cùng nhau đi, đúng lúc tôi có chuyện muốn hỏi cậu.” Cô chào tạm biệt người bạn của mình, xoay người chui vào dưới ô của Lâm Triều, mỉm cười nói cảm ơn: “Anh hùng a anh hùng.”

Lâm Triều cười ha ha.

Tiểu Vu nhớ ra hỏi: “Được rồi, cậu muốn hỏi gì?”

Cậu ta tỏ ra vẻ tiểu nhân đặc chí, nhưng giọng nói lại rất êm tai: “Tôi muốn hỏi cậu xem có muốn cùng học lên với tôi không.” Cô đùa nghịch giơ lên quả đấm: “Trêu tôi à.” Vừa nói vừa nheo lại con mắt. Mắt mèo. Lâm Triều nghĩ: Tiểu Vu ơi Tiểu Vu, từ xưa anh hùng khó qua ải mỹ nhân.

Hôm điền nguyên vọng thi vào trường đại học, Lâm Triều đến cửa lớp học của Tiểu Vu tìm cô, đây không phải là lần đầu tiên, nhưng lại là lần kỳ lạ nhất.

Cậu ta hỏi: “Cậu đăng ký thi vào đâu?”

Tiểu Vu nói: “Cao đẳng.” Lại hỏi, “Còn cậu?”

Lâm Triều không trả lời, khó hiểu hỏi: “Tại sao lại đăng ký vào cao đẳng? Cậu chẳng phải luôn nằm trong top 10 người đứng đầu của lớp sao, lấy thành tích của cậu thì phải thi vào đại học mới đúng.”

Tiểu Vu chớp chớp mắt: “Thế nhưng tôi muốn thi cao đẳng.”

Lâm Triều không còn lời nào để nói.

Tiểu Vu lại hỏi lần nữa, “VẬY còn cậu?”

Lâm Triều xoay người đi, bỏ lại hai chữ: “Cao đẳng.”

Sau khi thi xong, mẹ hỏi: “Hối hận không? Điểm thi cao như thế lại không chịu vào một trường tốt hơn.”

Tiểu Vu rất vui vẻ: “Hối hận gì chứ, có thể học tiếp là tốt rồi. Mọi thứ đều rất tốt.”

Mọi chuyện đều rất tốt, cô có thể gặp lại Trình Mộ rồi. Để tình yêu bao năm chôn kín trong lòng có thể thoải mái dâng trào, cô chấp nhận vì anh sống xa nhà.

Lại không nghĩ rằng có thể gặp lại Trình Mộ sớm như vậy, vẫn là dưới tàng cây ngô đồng ở trường trung học cũ. Cô cùng các bạn học tụ hợp tham dự lễ cảm ơn thầy cô, còn Trình Mộ là nhân dịp nghỉ hè về thăm thầy cô cũ.

Vẫn là chiếc áo sơ mi màu xanh đã bạc màu, vẫn là dáng hình cao gầy cùng mái tóc ngắn mềm mại, vẫn là nụ cười an tĩnh thong dong như cũ, chỉ có điều khuôn mặt ốm đi và góc cạnh hơn. Trình Mộ dò hỏi: “Tiểu Vu?”

“A, học trường.” Cô bỏ lại đám bạn đi về phía anh. Ngày hôm đó Tiểu Vu mặc áo sơ mi cùng một chiếc váy màu cam, giống như một bông hoa hướng dương rực rỡ.

Trình Mộ tỏ ra là một bậc đàn anh: “Nghỉ học chưa? Có phải năm nay em thật sự thi vào trường cao đẳng không?”

Tiểu Vu gật đầu: “Đúng vậy. Thi xong, giấy báo trúng tuyển cũng đã nhận được rồi.” Trong lòng cô thầm mong anh sẽ hỏi cô thi vào trường nào, hỏi mau đi anh.

Thế nhưng Trình Mộ lại không hỏi gì thêm nữa, chỉ mỉm cười. “Anh vào trước gặp thầy đây, vừa đúng lúc hôm nay thầy mới từ Nhật trở về, đến trễ sợ không gặp được.”

Tiểu Vu phất tay: “Được rồi, hẹn gặp lại anh.” Cô nghĩ, hẹn lần sau gặp lại vậy, dù sao thời gian vẫn còn nhiều.

Buổi lễ cảm ơn thầy cô hôm đó, Lâm Triêu say rượu, thiếu niên mười tám tuổi tràn đầy nhiệt huyết cho nên đã uống rất nhiều.

Có người nhân lúc say rượu hỏi cậu ta: “Lâm Triêu, cậu là ngu hay là ngốc vậy, khoa kiến trúc ở trường cao đẳng kém rất xa so với đại học, cậu đang nghĩ cái gì vậy.” Người say là Sở Hủy, nữ phát thanh viên đã cộng sự với cậu nhiều năm, giọng nói nồng nịu, mang theo men say càng thêm phần nữ tính quyến rũ.

Lâm Triều ngửa đầu nhìn bầu trời, có vẻ hài lòng, có vẻ xa cách. “Anh em của cậu cũng có thể vì tình yêu mà đi khắp chân trời.”

Cô ấy chính là bí mật sâu nhất trong lòng tôi.

Sau khi Tiểu Vu bước vào kỳ học, lần đầu tiên nhìn thấy Trình Mộ là vào buổi tối ở tiệc trung thu của trường. Trường học lớn như vậy, có thể gặp được một ẩn sĩ chân chính quả thực không dễ dàng.

Cho nên phải kể lại từ đầu. Vào đêm mùng 1 tháng 10 (ngày quốc khánh của TQ), trước bữa tiệc trung thu một ngày, Tiểu Vu không mua được vé xe về nhà, cho nên đành trở lại trường học, chán ngán tham gia vào giúp vui.

Lâm Triều quả là một người đa tài, vừa vào học đã bị đào ra thiên phú biểu diễn nghệ thuật, cậu ta ôm đàn ghi-ta dưới ngọn đèn mờ nhạt vừa đàn vừa hát ca khúc “Mô hình tình yêu”, vừa mới cất lời, giọng hát quá đỗi ngọt ngào đã lập tức khiến mọi người trở nên yên lặng, khắp mọi ngõ ngách đều vang vọng tiếng hát đầy tâm trạng của cậu.

“Anh muốn em mở cửa sổ ra đón mùa hè, anh muốn em nắm tay anh vào những buổi chiều nắng tắt, anh muốn chúng ta nhìn thật sâu vào mắt nhau, lặng lẽ kể cho nhau nghe những buồn vui của mỗi tình đầu...”

Tiểu Vu bỗng nhiên dâng lên cảm xúc nhớ nhà, trong phút chốc càng nhớ da diết, buồn đến mức chực khóc, bỗng nhiên bên tai truyền đến một giọng nói quen thuộc cắt đứt mạch cảm xúc của cô: “Tiểu Vu?”

Trình Mộ! ! Trong nháy mắt, Tiểu Vu liền đem nỗi nhớ nhà vứt ra sau đầu, trong đầu chỉ còn có Trình Mộ, Trình Mộ, Trình Mộ, cuối cùng cũng có thể gặp lại Trình Mộ. “Học trưởng, anh...”

“Này, thì ra anh đã tới rồi!” Lâm Triêu ở thật xa đã bắt đầu chào hỏi, “Ha ha, Tiểu Vu cũng ở đây à.”

Trên gương mặt tuấn tú của Trình Mộ mang theo nụ cười: “Hát rất hay.”

Lâm Triêu đắc ý xua tay: “Đã truyền đến đời thứ ba rồi, hát không hay sao dám gọi anh đến nghe chứ.”

Hai người bọn họ người một câu ta một câu, Tiểu Vu bị bỏ quên ở một bên, chen miệng vào không lọt.

Trình Mộ đang nói chuyện phiếm đột nhiên hỏi: “Tiểu Vu cũng bị lừa đến nghe giống như anh sao?”

Tiểu Vu lắc đầu: “Không phải, em nằm trong bộ phận quảng cáo.”

Trình Mộ tỏ vẻ vô cùng kinh ngạc: “Em sao? Vậy mà

anh tưởng em được nghỉ Quốc Khánh nên đến đây chơi chứ.”

Tiểu Vu lắc đầu: “Trình Mộ, anh quả thật là người không bao giờ chịu tham gia đội nhóm, hội đồng hương đã tổ chức họp mặt hai lần rồi mà anh chẳng chịu đến lần nào hết.”

Lâm Triều đồng dạng nói: “Trình lão đại là một người rất hay e thẹn.”

Trình Mộ cười cười nói: “Đi, anh mời hai đứa ăn khuya.”

Lúc ăn, Trình Mộ có chút tiếc nuối nói với Tiểu Vu: “Sao em lại chọn nơi này, anh tưởng em sẽ đi cố đô chứ, nghe nói thành tích của em vẫn rất tốt mà.”

Tiểu Vu nghĩ thầm, còn không phải là vì anh sao.

Ăn xong cháo ba người kéo nhau về lại trường, đêm đã về khuya, lúc đi ngang qua bãi cỏ lớn trước hội trường, Lâm Triều đột nhiên hỏi: “Lão đại, bây giờ anh còn chơi ghi-ta không? Mau, đến đây đàn thử một bài xem?”

Trình Mộ vỗ vai cậu: “Dạy tốt đồ đệ sư phụ chết đói, anh mày đã sắp chết đói rồi mày mới nhớ đến độc môn tuyệt kỹ cuối cùng của anh.”

Chàng trai trẻ con Lâm Triều hắc hắc cười không ngừng.

Tiểu Vu nhìn Trình Mộ cười đến chảy nước mắt, thì ra anh cũng biết nói đùa nha. Cô tò mò: “Hai người thân nhau từ lúc nào vậy?”

Lâm Triều nói: “Cha tôi là thầy giáo của anh, anh lại là sư phụ của tôi, chúng tôi cùng nhau lớn lên, là thanh mai trúc mã.”

Trình Mộ chăm chú hỏi: “Em là thanh mai sao?”

Lâm Triều lắc đầu: “Không không, độ khó rất cao, vẫn là anh làm thanh mai tốt hơn.”

Tiểu Vu ngửa đầu cười to, dưới ánh đèn đường êm dịu, tiếng cười của cô thiếu nữ trong vắt, khoe mắt đuôi mày như lấp lánh ánh sáng.

Quen biết lâu như vậy bây giờ mới nắm rõ thông tin, có một người cha là bậc thầy tranh sơn dầu, Lâm Triều mới chân chính là người có huyết thống của một nghệ thuật gia, thế nhưng quả thật là nhìn không ra, chẳng lẽ chỉ dựa vào cái khí chất lãng tử của cậu ấy?

3.

Trình Mộ nhận lấy đàn ghi-ta, tùy ý ngồi xuống bãi cỏ,

hát lại bài hát mà lúc này Lâm Triều vừa hát. Vẫn những ca từ ấy, vẫn những tình cảm ấy, Tiểu Vu lại cảm nhận rất khác nhau, nhưng không thể nói rõ là khác nhau cái gì. Chỉ là lúc nghe Trình Mộ hát, cô có cảm giác như chỉ cần vươn tay là có thể chạm vào tiếng hát ấy, muốn đem ánh mắt của anh giữ chặt trong lòng bàn tay, thế nhưng sự thờ ơ lạnh lùng tự nhiên toát ra từ con người anh lại khiến người ta chùn bước.

“Anh giống như đứa trẻ mới lần đầu biết yêu, ôm cây đàn cô đơn đứng giữa đường...”

Đắm chìm theo tiếng ca, cô ngẩng đầu nhìn lên màn trời đen thẫm, đêm như không bao giờ kết thúc. Trình Mộ, trong màn đêm đen kịt này em đã nhìn anh rất lâu, rất lâu, trốn vào tâm sự của chính mình, anh chính là bí mật sâu nhất trong lòng em.

Nhìn thấy anh, em như thấy được chính mình.

Thời gian không ngừng trôi, trái tim em vẫn luôn tìm kiếm.

Còn chưa kịp vui mừng thì buồn phiền lại kéo đến, người mới trở thành người cũ. Năm nhất vừa bắt đầu thì đã có rất nhiều người theo đuổi Tiểu Vu, khoa nào năm nào cũng có, vô cùng náo nhiệt, sau lại đêm nào Lâm Triều cũng đến rủ cô đi ăn khuya, niệm tình bạn học quen biết lâu năm, cô cũng không từ chối. Lên năm hai, mọi

người ai cũng hiểu rõ.

Lâm Triều hỏi: “Cảm ơn tôi không?”

Cô ngược lại oán giận nói: “Mỗi ngày đều đi ăn khuya, cậu đang muốn vỗ béo tôi sao?”

Lâm Triều còn làm như là thật: “Ai nha, vậy thì không tốt rồi, cô Tiểu Vu cùng bà béo Vu về hình thức lẫn tính tình đều khác rất xa nhau nha.”

Tiểu Vu gơ nắm tay đập cậu, sau đó cảm thấy không đúng, cô nghiêng đầu: “Có phải cậu cao lên không?” Từ lúc nào mà cậu lớn nhanh như vậy chứ, cao hơn tôi cả vai cộng một cái đầu.

Lâm Triều nhìn cô, ánh mắt mơ hồ ẩn chứa thâm tình: “Cậu nói xem, cậu cho rằng tôi vĩnh viễn cũng chỉ là học sinh năm nhất thôi sao.”

Chàng thiếu niên năm xưa giờ đã trở thành một người đàn ông trưởng thành, tựa như chỉ là bởi vì buổi chiều hôm đó.

Có một ngày một bạn cùng phòng cảm thán: “Cái cậu Lâm Triều ấy quả thật là một lựa chọn tốt, có thân hình, có tướng mạo, có tài hoa, có tiền đồ. Quan trọng nhất là đối với cậu tình thâm ý trọng, Tiểu Vu, dù thế nào cậu cũng không được để cậu ấy chạy mất.”

Đến lúc này Tiểu Vu mới cảm thấy có chuyện không ổn, cho nên ở trong trường chỉ cần nhìn thấy Lâm Triêu từ xa cô liền lập tức đi đường vòng. Cho đến khi Lâm Triêu không chịu được nữa tìm tới cửa, đi thẳng vào vấn đề: “Cậu thấy tôi có chỗ nào không tốt chứ?”

“Chỗ nào cậu cũng tốt, thế nhưng tôi...”

“Thế nhưng người cậu thích là Trình Mộ, có phải hay không?”

“...”

“Người mà Trình Mộ yêu chính là Phương Thảo!”

Tiểu Vu ngơ ngác tròn mắt: “Phương, Phương Thảo... Là ai?”

Lâm Triêu tự biết nhất thời xung động nói lỡ miệng, khí thế cũng giảm đi phân nửa: “Phương Thảo cũng là học sinh trước đây của ba tôi, hiện tại chị ấy đang ở viện Hàn Lâm bên cạnh học điêu khắc.”

Phương Thảo? Vì sao nghe quen tai như thế?

Tiểu Vu cố gắng lấy hết dũng khí từ lúc sinh ra đến nay, chạy đi gọi điện thoại cho Trình Mộ. “Anh ra ngoài một chút được không, em đứng dưới lầu chờ anh.”

Trình Mộ có chút ngoài ý muốn: “Tiểu Vu? Thế nhưng hiện bây giờ anh không có ở trường.”

“Không sao, em chờ anh.”

“Anh ở viện Hàn Lâm bệnh cạnh, đến khuya mới trở về.”

Thì ra là ở viện Hàn Lâm bệnh cạnh.

Mỗi khi có một anh hùng hy sinh bầu trời đều đổ cơn mưa, đoạn phim nào có cảnh anh hùng cứu mỹ nhân cũng chìm ngập trong nước mưa. Tiểu Vu ôm gối ngồi trên cái ghế ven đường, chờ đến bầu trời sụp tối, đèn đường bật sáng, chờ đến sấm chớp ầm vang mây đen kéo đến. Cô ngẩng đầu nhìn lên bầu trời bị từng tia sét xé thành nhiều mảnh nhỏ, trên mặt đất mưa ngưng kết tạo thành những vũng nước to, giống như mặt đất cũng đang đổ lệ. Cô nghĩ, bầu trời bị xé nát có mặt đất khóc cho. Còn trái tim cô bị xé nát thì ai khóc cho cô đây?

Trình Mộ từ xa xa chạy tới, giơ ô lên, thở hồng hộc: “Tiểu Vu...” Theo phía sau là Hàn Lâm viện Tạ Phương Thảo.

Trong nháy mắt, Tiểu Vu cảm thấy vô cùng xấu hổ, cầu ông trời cho sét xuống đánh chết cô đi. Lâm Triều không biết là từ đâu chạy ra, kéo cô đứng dậy, thật thật giả giả nhận sai: “Tiểu Vu, anh sai rồi, đừng giận anh

nữa.” Sau đó quay đầu giải thích với Trình Mộ, “Buổi chiều hai đứa em cãi nhau, cô ấy đúng ra không nên tìm người đến phân xử.”

Trình Mộ nghiêm khắc nhìn Lâm Triều, sau đó nhìn đến Tiểu Vu. Nhẹ giọng hỏi: “Em không sao chứ?”

Tiểu Vu gật đầu: “Vâng ạ, em không sao.” Tình yêu mà cô ấp ủ của còn chưa kịp đơm hoa thì đã héo rũ.

Lâm Triều đưa cô trở về ký túc xá. Trước khi cô lên lầu đã kiên quyết nói với cậu: “Xin lỗi, tôi không muốn làm lỡ cậu. Một mình tôi ngu ngốc là đủ rồi, tôi không muốn cậu theo vết xe đổ của tôi.”

Đêm đó Tiểu Vu nằm mơ, trong mơ cô thấy Trình Mộ nhìn cô nói: “Tiểu Vu, nhìn thấy em, anh cảm thấy như gặp lại chính mình ba năm trước đây.”

Nếu như ngay từ đầu đã là chuyện cũ, thì vĩnh viễn cũng đều là chuyện cũ.

Sau đó Tiểu Vu dốc lòng tập trung học tập. Sau đó Trình Mộ tốt nghiệp. Sau đó Lâm Triều cũng biến mất hoàn toàn, thỉnh thoảng chạm mặt cũng chỉ gật đầu chào nhau. Nghe nói cậu ấy đã có bạn gái.

Sau đó Tiểu Vu cũng tốt nghiệp. Tới gần thời gian tốt nghiệp, mọi người đều cảm thấy trống rỗng, cho nên

muốn thực hiện chút buông thả ngông nghênh của tuổi trẻ lần cuối cùng. Có một lần Lâm Triều uống say, nằm trên bãi cỏ trước hội trường, giơ điện thoại di động lên hét to: “Tiểu Vu, Tiểu Vu, anh yêu em.”

Bạn cùng phòng của cậu cười nhạo nói: “Đồ ngốc, sao lại có thể coi cục đá như điện thoại chứ.”

Sau khi tốt nghiệp Tiểu Vu vào làm nhân viên công vụ, nghĩ đến tương lai gả cho một nhân viên công vụ, sau đó sinh ra một tiểu nhân viên công vụ, cả nhà trải qua cuộc sống bình thường, lặng lẽ cũng rất tốt. Không ngờ tới làm việc năm thứ hai gặp lại đàn anh cùng trường cũ, giới thiệu cô vào một công ty luật làm thư ký, ngày xưa cô học chính là pháp luật, cho nên đây chính là nơi mà cô nên làm.

Vài năm sau đó, cô nhờ mai mối gặp được ông xã, hẹn hò rồi yêu đương, sau đó kết hôn, không lâu sau sinh được một thằng nhóc trắng trẻo mập mạp, cả nhà vui vẻ.

Tiểu Vu ba mươi tuổi đã trở thành một thiếu phụ dịu dàng, có công việc ổn định cùng gia đình êm ấm.

Đã từng gặp lại Trình Mộ một lần, tại chính nơi đã mất đi liên lạc với anh nhiều năm, không ngờ anh đã trở thành một nhà doanh nghiệp trẻ. Trình Mộ mà năm xưa luôn mang theo một chút xa cách đang đứng ở xa nói chuyện với người khác, nụ cười vừa ấm áp vừa chân thành, tràn ngập hạnh phúc, người đã từng là một thiếu niên tuần tú,

giờ đây đã trở thành một người đàn ông xuất sắc. Tuy rằng vẫn là một người nổi tiếng, chỉ cần chút cử động đã toát ra phong thái của một thương gia, nhưng cô vẫn có thể tượng tượng ra một Trình Mộ đã từng mặc một chiếc áo sơ mi sạch sẽ bạc màu, đứng trước bàn toàn tâm chuyên chú vẽ tranh.

Tiểu Vu nhắm mắt lại, dường như có thể nhìn thấy được ánh mặt trời xuyên qua kẽ lá lấp lánh chiếu vàng mái tóc mềm mại của chàng thiếu niên, người đó cúi đầu, vẻ dịu dàng nhuộm đắm một thời tuổi trẻ.

Trình Mộ nhận ra cô, lướt qua mọi người bước đến gần, lễ phép bắt chuyện: "Khỏe không, Vu Văn Văn." Sau đó giới thiệu, "Đây là Tùng San - vợ của anh, còn đây là học muội của anh."

Tiểu Vu đáp lễ mỉm cười, bắt tay vợ anh: "Xin chào." Còn nói, "Trình Mộ, đã lâu không gặp."

Tiểu Vu nghĩ: giữa trái tim mỗi cô gái đều chôn kín hình bóng của một người vĩnh viễn cũng không có được. Đạo lý này có lẽ trước đây đã biết, thế nhưng đến lúc này cô mới thấu hiểu hoàn toàn. Bởi vì vĩnh viễn không có được, cho nên chỉ có thể chôn kín trong lòng.

Trong một chuyến công tác rời khỏi thành phố, trên máy bay lật mở tạp chí, hai chữ "Lâm Triêu" thành linh đập vào mắt. Trong tạp chí là hình ảnh ngày cậu đoạt được

huy chương vàng giải thiết kế sư, trong ảnh chụp, tay cậu cầm chiếc cúp giơ lên, vẻ mặt không che giấu được ý cười, gương mặt khôi ngô bừng sáng. Phóng viên viết: "Lâm Triều là một con tuần mã, cho anh một mảnh giang sơn là có thể tung hoành ngang dọc."

Sau khi máy bay hạ cánh, cô khởi động điện thoại gọi về huyền thuyên nói: "Lo cho con trai đảng hoàng, phải nhớ những điều em đã ghi chú."

Ông xã than vãn: "Chắc, thật là dong dài, đại lão gia ăn đói mặc rách đều là chuyện nhỏ."

Tiểu Vu phùng má trừng mắt: "Anh cho nó là anh sao, chờ em trở về, nếu nó mà thiếu cọng tóc nào thì em sẽ không để yên cho anh."

Ông xã dỗ ngọt: "Mà nè, em phải nhanh nhanh trở về nha. Hai người bọn anh đều rất nhớ em."

Tiểu Vu vừa bực mình vừa buồn cười: "Anh có thể nghiêm chỉnh một chút được không, vừa nãy trên tạp chí còn thấy tên anh, người ta nói Lâm Triều là một con tuần mã, theo em thấy, anh là ngựa con chưa cai sữa mới đúng."

Lâm Triều cười: "Phải phải, anh chưa cai sữa đâu, em phải mau chóng thu xếp trở về nha."

“Ở đây rất tốt, mưa nhiều, vừa có đồ ăn ngon vừa có cảnh đẹp, đi hết một vòng cũng phải mất cả tuần.”

Ông xã sử xuất tuyệt kỹ: “Bà xã, anh yêu em”

Tiểu Vu đột nhiên nhớ ngày xem mắt, ai có thể ngờ sẽ là anh ấy. Có ai trong buổi xem mắt mới lần đầu tiên gặp mặt đã nghiêm mặt vào thẳng vấn đề “Tiểu Vu, anh yêu em” như anh chứ.

Nếu như ngay từ đầu đã định trước là quá khứ, vậy thì sẽ vĩnh viễn là quá khứ. Trong tiểu thuyết, vai nữ chính cuối cùng cũng tìm được hạnh phúc, được yêu thương bảo vệ, không phải sao.

Tác giả: Fresh Quả Quả

1. Dạ Nương

Ta từ Triệu Vụ Sơn đến, trong tay bưng chậu gỗ, cỏ và sương sớm dính ẩm ướt hài và làn váy ta. Núi xa đậm như nước, trầm mặc như tiên cảnh, áng mây mù mịn, ta nghỉ chân trong chốc lát, phát hiện cảnh đẹp còn chưa bằng một phần mười ngòi bút vẽ của Đỗ Trọng.

Từ dòng suối trở lại rừng Bạch Trúc, từ xa xa nhìn lại, giống như có một trận tuyết nhỏ vừa rơi xuống. Mặt trời lúc này mới chịu lộ ra, sương sớm đọng trên lá nhỏ xuống tóc ta, một cảm giác mát mẻ truyền thẳng từ đỉnh đầu đến gan bàn chân. Ta đi chậm, chỉ là giặt y phục từ sáng sớm, đi đường thở mạnh cũng không gấp, ta cảm thấy vui mừng.

Rừng trúc gió lớn, ta vốn buộc sợi dây để phơi y phục. Nhưng Vũ Văn Hạo đến gần dặn ta một chút, nói để những người khác đến nhìn thấy thì thành cái thể thống gì. Vì thế ta chém hai cây trúc dựng trong viện, dùng để buộc dây. Dù sao lúc ta tới, trong viện trụi lủi, cái gì cũng không có, những cây lê, cây táo trước kia cũng không biết chạy đi nơi nào.

Ta rũ phẳng rồi phơi y phục lên, bạch sam đơn giản,

một mặc mà đơn bạc, khi ta giặt luôn thật cẩn thận, sợ dùng chút sức có thể làm hỏng nó. Đỗ Trọng tổng cộng không có vài bộ y phục, ngày thường chỉ thay mặc hai bộ y phục cũ, chính hăn cũng không lưu ý, kẻ khác cũng không lưu ý, đôi khi ta tới, lại làm vài bộ cho hăn. Bởi vì vẫn trắng như mọi khi, phỏng chừng hăn cũng không phát hiện có gì khác biệt với những bộ trước kia mình mặc.

Phơi xong y phục ta lại bắt đầu quét tước sân, thu dọn phòng ở. Sửa sang lại thư phòng Đỗ Trọng, thấy bức tranh hăn để trên bàn, nét mực chưa khô, phỏng chừng là vừa vẽ xong. Bên trên rất ít bút pháp, phần đa là màu trắng chỉ có một chiếc thuyền con và thiên nhiên tươi đẹp.

Ta cười lạnh một tiếng, ra cửa phòng, lại đến hồ trong động sau núi tiếp tục lấy nước, Đỗ Trọng thích pha trà từ nước trong đó.

Mang theo bình nước đi qua Mạn Hoa Đình, tiếng thác nước ào ào càng ngày càng gần. Bình thường lúc này Đỗ Trọng đều ngồi tĩnh tọa trên tảng đá, hơn hai mươi năm mưa gió không thay đổi.

Ta ở trong đình giúp hăn đun nước pha trà, ấm nước sôi sùng sục. Bóng dáng Đỗ Trọng cách đó không xa, vững như thái sơn, phiêu bồng như tiên. Trước đây ta thường ngồi trong đình chống cằm nhìn không biết chán, nay cũng không dám nhìn nhiều hơn một cái.

Nhìn nhìn mặt trời, phỏng chừng hắc sấp đứng dậy, ta liền đi về. Đến rừng Bạch Trúc đã ba tháng có thừa, nhưng bởi vì ta hiểu rõ thời gian làm việc và nghỉ ngơi của hắc hổ như lòng bàn tay nên biết cách lảng tránh, cho nên vẫn chưa trực tiếp đối mặt với hắc hổ.

Trên đường trở về gặp Yến Thương, vẫn là một bộ dáng bệnh tật hữu khí vô lực, cho dù tướng mạo lại thanh tú, cũng tựa như đoá hoa, làm cho người ta nhìn khó chịu trong lòng. Ta rất muốn bảo hắc hổ cố lấy tinh thần, lại không biết nói ra sao.

“Dạ Nương, sư phụ gần đây thế nào?” Hắc hổ hỏi ta, ánh mắt cũng không nhìn ta chỉ nhìn chăm chăm nơi khác.

Hắc hổ là nhị đệ tử của Đồ Trọng, Vũ Văn Hạo là đại đệ tử. Ta đã quen Đồ Trọng đàm mạc, Vũ Văn Hạo cao ngạo, nhưng Yến Thương lịch sự và ôn hòa lại luôn làm cho ta không thích ứng. Hắc hổ không dám nhìn ta, ta biết là bởi thanh quy giới luật của Triệu Vu Sơn, hắc hổ có tính cách ngượng ngùng, và lại là vì vết sẹo trên mặt ta. Hắc hổ có lẽ cảm thấy vô lễ đi, lại không biết càng né tránh ánh mắt người khác như vậy thì họ càng sợ, ngược lại ta nguyện ý bị người ta coi như người thường.

Ta khoả tay múa chân ra hiệu, nói cho hắc hổ Đồ Trọng gần đây rất tốt.

Yến Thương gật gật đầu, tiếp tục đi đến Mạn Hoa

Đình, hẳn là có chuyện gì muốn báo.

Đỗ Trọng là chương môn Triệu Vu Sơn, được thế nhân gọi là Thủy Kiếm Tiên. Bởi vì có hẳn, Triệu Vu Sơn có thể nổi danh cùng Thục Sơn. Chẳng qua mấy năm nay, cũng không xử lý công việc, tất cả đều giao cho Yến Thương cùng mấy đại trưởng lão.

Mà ta, Dạ Nương, chẳng qua một hạ nhân hầu hạ chương môn ăn, mặc ở, đi lại thôi, ngay cả đệ tử trong môn phái cũng không tính.

Ba tháng trước bị Yến Thương điều từ phòng bếp đến rừng Bạch Trúc Đỗ Trọng thanh tu, đơn giản là môn phái muốn làm lễ kỷ niệm, Đỗ Trọng dự thính với đệ tử, dĩ nhiên cần ta sắm sửa cơm nước. Đồn đãi Đỗ Trọng trên cơ bản từ năm năm trước đã không ăn cái gì, ngẫu nhiên chỉ ăn chút hoa quả. Tuy là người tu đạo, lại chung quy không phải tiên, Đỗ Trọng cũng không ăn ngũ cốc, cũng không ăn thức ăn. Hai đồ nhi hiệu thuận này lo lắng, đầu bếp nổi tiếng tứ phương đều mời đến một lần.

Khi ta đến rừng Bạch Trúc, vốn dĩ còn có hạ nhân hầu hạ Đỗ Trọng, sau đó lại bị ta dùng mảnh khố đuổi về môn phái làm tạp dịch một lần nữa. Ta ngoại trừ nấu cơm, quét dọn giặt quần áo cũng không làm thêm việc gì.

Trở về phòng, ta ngồi trước gương đồng đánh giá vết sẹo trên mặt. Từ xương gò má đến bên tai, tinh tế, thật ra cũng không dữ tợn nhiều, chỉ là lúc nào ta cũng dùng tóc

che đi khuôn mặt hoàn hảo chỉ lộ ra vết sẹo. Người bình thường thì nhìn không được sẽ ra sức tưởng tượng thà rằng che khuất mặt khủng bố còn hơn.

Ta vén tóc lên, trong gương là gương mặt xinh đẹp, quyến rũ hoàn toàn xa lạ, đặc biệt nhất là khi cười rộ lên. Ta nhếch miệng cười trước gương, sợ ngẫu nhiên không luyện tập một chút, bản thân sẽ quên nở nụ cười như thế nào.

Không cười thì quyến rũ nam nhân thế nào đây?

Đúng vậy, ta ẩn núp tại Triệu Vu Sơn hai năm, rốt cục đợi được cơ hội tiếp cận Đỗ Trọng, không vì quyến rũ hắn, lên giường với hắn, hủy đi dung mạo và đạo hạnh làm gì.

Một nữ nhân cam lại có sẹo trên mặt, cư nhiên muốn quyến rũ một nam nhân mà nữ nhân khắp thiên hạ đều mơ ước, người ngoài biết khẳng định sẽ nói ta đầu óc hỏng rồi.

Nhưng, ta biết, không ai có thể tỉnh táo như ta.

... Ta muốn báo thù.

2. Yên Thương

Ta đi từ Mạn Hoa Đình xuống dưới, bước đi hơi có

chút bất ổn. Ta sợ phải nói với sư phụ, ta muốn đi Thục Trung, đệ tử nơi đó truyền tin rằng từng gặp qua người tương tự như sư muội xuất hiện.

Sư phụ không đồng ý, nói đại sư huynh hàng yêu bên ngoài, môn phái không thể một ngày không người quản lý.

Ta chưa từng làm trái người, nhưng chuyện liên quan đến hành tung của sư muội, ta làm sao có thể bỏ mặc?

Sư phụ lại lạnh lùng ném ra Nghiệm Sinh Thạch của sư muội nói: "Yến Thương, nàng đã chết, nhiều năm như vậy, người sao vẫn là không chịu đổi mặt sự thật. Người chạy khắp đông tây nam bắc, tìm được nàng rồi sao?"

Ta nhìn hòn đá nhỏ màu tím kia ngăn người lắc đầu, chỉ là một viên đá, một viên đá mà thôi, sao có thể chứng minh sư muội đã chết? Không ai có thể chứng minh, cũng không có người tìm được thi thể của nàng! Có lẽ nàng chỉ ham chơi hoặc là tự giận mình rời nhà trốn đi, có lẽ nàng chỉ bị thương mất trí nhớ, đã quên đường về Triệu Vu Sơn...

Ta cầm chặt Nghiệm Sinh Thạch của sư muội xuống núi, gần như muốn nắm nó thành bột phấn, nhin xuống một lần xúc động muốn quăng xuống sườn núi.

Nghiệm Sinh Thạch bình thường khi tiên môn đệ tử

nhập môn đều có một viên, làm pháp thuật, nhỏ máu lên. Nếu ra ngoài môn hàng yêu hoặc là khi nào có chuyện không hay xảy ra, sư môn mới biết được nên cứu người hay là nhặt xác.

Nhưng Nghiệm Sinh Thạch của sư muội, năm năm trước đã mất ánh sáng khi nàng thất tung. Ta từng không chịu tin tưởng một lần năm tảng ngửa mặt lên trời cầu nguyện, nhưng nó chung quy cũng chẳng khác gì viên đá bình thường.

Ta đi đến rừng Bạch Trúc, trở lại phòng trước đây sư muội ở ngồi xuống hơn nửa canh giờ. Nghiệm Sinh Thạch của sư muội nằm trong lòng bàn tay bóng loáng ôn nhuận, nó thường xuyên được người ta vồ về chơi đùa. Sư phụ nhìn như không thèm để ý, thật ra người mới thương tâm nhất. Ăn đồ ăn sư muội nấu, từ đó về sau người ngay cả cơm cũng ăn không nổi, cũng không để ý tới chuyện trong môn phái. Ta nơi nơi tìm kiếm tin tức của sư muội, cuối cùng lại lần lượt khiến người ta thất vọng, vết sẹo không ngừng bị người ta vạch ra, người có thể nào không tức giận?

Ta nhìn tượng bạch ngọc sư muội khắc nhân dịp mừng thọ sư phụ trên bàn cao một thước, cơ bản đã thành hình, chỉ kém mặt chưa điêu khắc. Lúc trước vì lấy khối ngọc này không biết chịu bao nhiêu khổ sở, khắc mấy ngày mấy đêm không chớp mắt, lại chung quy chưa kịp tặng.

Tiếng của đại sư huynh không ngừng vang ở bên tai,

ta tựa như muốn rơi vài giọt nước mắt. Tiểu nha đầu này ta nhặt từ trên núi về, một tay nuôi nấng lớn lên. Loại cảm tình vừa là phụ thân, vừa là huynh trưởng, sư phụ vĩnh viễn không có cách nào hiểu được.

Đột nhiên có người gõ cửa, ta mở cửa, Dạ Nương bưng nước trà, ta xua tay nói không cần.

“Ta đi Thục Trung một vài ngày, người cố chăm sóc sư phụ, ta thấy khí sắc của người không được tốt”

Dạ Nương gật đầu, rũ mắt xuống, nàng cho tới bây giờ cũng không dám nhìn thẳng ai. Hai chúng ta nói chuyện luôn nhìn sang một phía, không khí rất kỳ quái. Ta biết nàng mặc kệ nhìn từ phía nào cũng tuyệt không giống sư muội, nhưng ta nhìn nàng luôn đặc biệt dễ dàng nhớ tới Xương Bồ.

Đúng vậy, Xương Bồ. Năm đó ta ra ngoài hàng yêu, ta nhặt được nàng ở ngọn núi đầy hoa xương bồ, liền đặt cho nàng cái tên như vậy, hoa xương bồ.

Từ nhỏ thân thể nàng đã không khỏe, khi đã ngoại một ngày một đêm, hàn khí tận xương, may mà sư phụ vẫn dụng tâm điều trị giúp nàng. Mãi cho đến hai tuổi nàng mới có thể bước đi, nhưng tính tình lại rất bướng bỉnh, ta cuối cùng vẫn cống nàng cùng chơi đùa. Đệ tử trong môn cũng rất thích nàng, chỉ có đại sư huynh không hợp với nàng, hai người ở cùng một chỗ luôn cãi nhau. Nhưng những ngày vui vẻ đã qua này, sau khi sư muội

mất tích, không bao giờ quay lại nữa.

Sư phụ bỏ việc trong môn phái, sư huynh trên cơ bản cũng không trở lại, thậm chí có lời đồn huynh ấy âm thầm chiêu gọi đệ tử bên ngoài, mua chuộc người trong môn, muốn thay thế sư phụ.

Mà ta, chỉ có một nguyện vọng, chính là tìm sư muội về.

3. Đổ Trọng

Đêm khuya, ta lại một lần bừng tỉnh giữa cơn ác mộng, mọi thứ yên tĩnh, bên ngoài chỉ có tiếng gió thổi qua lá trúc, tựa như hạt mưa nhỏ rơi xuống.

Ta choàng áo đứng dậy, đẩy cửa mà ra, vốn toàn thân ẩm ướt, đón gió thổi qua, cảm giác mát tới tận xương.

Đi từng bước lên Vạn Hoa Đình trên núi, ta cần yên tĩnh. Tiếng thác nước gầm rú vừa vặn có thể che giấu nội tâm không bình tĩnh của ta, xung quanh im lặng, chỉ có thể làm cho ta nghe được tiếng trong nội tâm.

Ta đứng trên Vạn Hoa Đình quan sát Thiên Sơn, một tay vỗ về tượng điêu khắc hắc ngọc tượng trưng cho huyền diệu Triệt Vu Sơn.

Trước đây ta thường ôm Xương Bồ bay lên đây, nàng

không chút nào cố kỵ coi huyền diệu như ngựa gỗ mà cưỡi, một mặt chỉ vào các phương hướng hỏi ta là chỗ nào, ta cũng không thể mang nàng đi được.

Ta mỗi lần đều gật đầu, nhưng hứa hẹn nhiều, đường lại quá xa, chúng ta chưa kịp đi hết.

Lại là một trận gió lạnh đánh úp lại, ta nhin không được ho khan. Ánh trăng sáng tỏ, xa xa nhìn đến dòng suối nhỏ bên khe núi có một thân ảnh màu đen. Ta biết là Dạ Nương, thỉnh thoảng ban đêm nàng sẽ tới bên dòng suối giặt quần áo, hoặc là thừa dịp sắc trời chưa sáng thu nhặt chút hoa.

Ta chỉ ngẫu nhiên ăn một bát cháo của nàng, Yến Thương liền điều nàng tới đây hầu hạ ta, thật sự là có chút chuyện bé xé ra to. Ta vẫn ăn không ngon như trước, nhưng trà nàng pha cũng không tệ. Trước kia Xương Bồ cũng tranh cãi ầm ĩ muốn pha giúp ta, nhưng mỗi lần trà ngon trong tay nàng đều là lãng phí.

Còn nhớ rõ khi ta nhìn chén trà đen sạm nói không nên lời, nàng liền đỏ mặt lè lưỡi cười: "Ngại quá sư phụ, con cho nhiều trà..."

Lòng ta có một trận co rút đau đớn, hiện tại lại đột nhiên rất muốn uống trà nàng pha.

Thật ra ta không nhớ nàng.

Ta từng nghĩ rằng Xương Bồ chết sẽ làm ta rất khó chịu, dù sao nhiều năm sư đồ, ta nhìn nàng lớn lên. Nhưng ta sớm đã không có thất tình lục dục đột nhiên lén nắm chặt Nghiêm Sinh Thạch, lúc ấy ngoại trừ đầu óc trống rỗng ra, thậm chí ngay cả mày cũng không nhăn một chút.

Nàng rời đi, ba năm trước ta cũng rất bình tĩnh, bình tĩnh chưa bao giờ có, tu vi và đạo hạnh của ta mạnh thêm. Chính là hai năm trước, đột nhiên bắt đầu thường xuyên nhớ tới nàng, ba tháng này lại càng ngày càng nghiêm trọng, trong mộng vẫn chuyển không được ma chướng.

Ta rất nghi hoặc, mình rốt cuộc làm sao vậy?

Dạ Nương đi đến bên dòng suối nhỏ, nhìn xung quanh, sau đó đột nhiên thoát y phục dưới ánh trăng. Bên trong cái gì cũng không mặc, thân thể sáng óng ánh đột nhiên hiện ra khỏi áo choàng màu đen của nàng, linh lung tỏa sáng, mê người vô cùng. Trong đầu ta xẹt qua một tia chớp, mặc dù mặt không chút thay đổi như trước, hô hấp lại có chút không xong. Vội vàng quay mặt đi, bắt đầu tự trách mình nhìn quá rõ ràng. Mà xuyên qua tiếng thác nước gầm rú thật lớn, ta cư nhiên còn có thể rõ ràng nghe thấy nàng thật cẩn thận đi vào suối nước, dùng tay hắt tung tóe hoa trên mặt nước.

Xuống khỏi Mạn Hoa Đình, ta nhẹ nhàng thở dài, nhiều năm như vậy, đã bị không ít yêu dụ hoặc chẳng lẽ còn

thiếu sao. Tu luyện Cửu Thiên Thần Pháp của Triệu Vu Sơn tối kỵ gần nữ sắc, các đại môn phái vì hủy đạo hạnh của ta, vô số thủ đoạn hạ được câu dẫn đều đã dùng tới. Thấy ta không có chút cử động, thậm chí ngay cả nam tử đều đưa tới tận cửa.

Nay ta lại vì thấy một nữ nhân lừa thân mà hoảng hốt? Thật sự là càng ngày càng không tốt.

4. Xương Bô

Hồng Cân đã nói với ta, cách tốt nhất để trả thù một người là trước làm cho hắn thống khổ sau đó giết chết hắn, nó vừa thỏa nguyện vừa thống khoái. Sau đó có thể dứt bỏ hết thảy, bắt đầu cuộc sống mới một lần nữa.

Ta lúc ấy nghe xong chỉ lắc đầu, một loại cửu hận thâm sâu muốn cho đối phương đi tìm cái chết, thật sự có thể dễ dàng bỏ qua, sau đó bắt đầu lại một lần nữa sao?

Ta lên Triệu Vu Sơn, không tính muốn sống rời đi.

Hồng Cân cười ta khờ, nhưng kẻ ngốc như ta hẳn gặp nhiều lắm. Khi tuyết lang của hắn kéo thi thể của ta từ vách núi đi ra, hắn cũng chỉ kêu: "Chỉ cho phép ăn thân mình, đầu để lại cho ta"

Nhưng tuyết lang không ăn ta, bởi vì nhiều năm trước đi Thiên Sơn với Đỗ Trọng đã thấy nó một lần, khi đó nó

rơi xuống khe nứt, đôi chỉ còn da bọc xương, ta cầu xin Đỗ Trọng cứu nó lên.

Đáng tiếc thú đều có nghĩa, người lại vô tình.

Khi ta được Hồng Cân cứu tỉnh trong lòng không hề cảm kích, hằn lại dạy ta, làm người khi sống không nổi sẽ học được phải hận.

Ta xin ba thứ từ Hồng Cân: Một là thoa triển thảo, một là độc kỳ lân, một dược giả chết. Hai cái trước là chuẩn bị cho Đỗ Trọng, cái cuối cùng là cho chính mình ăn, bởi Nghiệm Sinh Thạch, Đỗ Trọng cho rằng ta đã chết.

Hồng Cân muốn ta làm nha hoàn cho hắn ba năm để báo đáp, sau đó dùng mặt của ta đổi ba loại dược kia.

Ta đồng ý.

Hồng Cân là dược sư giỏi nhất trên đời, cũng là họa sư tốt nhất.

Đỗ Trọng thích họa cảnh, Hồng Cân thích họa bì.

Ta không biết hắn muốn khuôn mặt tàn tạ ngã từ trên vách núi xuống của ta để làm gì, dù sao là bộ dáng gì với ta đã không quan trọng. Hắn thay đổi khuôn mặt yêu đã quyến rũ khác cho ta, nói khuôn mặt kia hắn đã chơi chán.

Qua một thời gian, ta thấy khuôn mặt đã được thay đổi của mình được treo trên tường, im lặng nhắm mắt, giống như đang ngủ say.

Hồng Cân là nam nhân yêu dã, đôi sắc mặt như thay quần áo, ta chưa bao giờ biết tướng mạo chân chính của hắn trông thế nào. Hắn có đôi khi là nam nhân, có đôi khi cũng là nữ nhân chơi cùng với các con vật của mình.

Ba năm sau ta mang theo thoa triển thảo cùng kỳ lân độc trở lại Triệu Vu Sơn. Ta hủy mặt mình, giả dạng làm người câm điếc không biết chữ. Bởi vì chỉ có như vậy mới có thể tới gần Đỗ Trọng.

Thoa triển thảo là một loại mị dược có tính chậm, có thể phá hủy ý chí tâm thần một người trong lúc bất tri bất giác. Mỗi lần, ta chỉ thả một chút trong chén trà của hắn. Y phục của hắn cũng dùng nước pha lẫn thoa triển thảo để giặt. Ngày qua ngày, hắn bắt đầu có biến hóa rất nhỏ. Ban đêm thường xuyên gặp ác mộng bừng tỉnh, sau khi tỉnh tốt thời gian, ta liền tới bên dòng suối thoát y phục.

Ta muốn làm cho hắn chú ý tới ta, nhưng không thể có nhiều tiếp xúc chính diện, hắn rất thông minh, ta không nắm chắc sẽ không lộ ra dấu vết hoặc là hận ý ở trước mặt hắn.

Muốn quyến rũ một nam nhân rất dễ dàng, nhưng đối tượng nếu là Đỗ Trọng thì khác. Nếu không có thoa triển

thảo, ta tuyệt đối không thể làm được.

Ta vốn còn muốn đợi hai tháng nữa, khi đó vạn phần nắm chắc động thủ lần nữa, nhưng mơ hồ nghe được tin đồn Đỗ Trọng có tâm muốn thoái vị cho Yến Thương tiếp nhận chức vụ chương môn, Vũ Văn Hạo bất mãn có xu hướng muốn soán vị. Ta sợ đêm dài lắm mộng, ngày mười lăm, cũng chính là ngày năm năm lẻ ba tháng tám ngày Xương Bồ chết đi, ta thả tất cả độc kỳ lân và thoa triển thảo vào trong trà của Đỗ Trọng. Thừa dịp Yến Thương đi Thục Trung, không cho phép môn nhân khác lên núi quấy rầy, như vậy ban đêm thích hợp nhất.

Đỗ Trọng không có chút phòng bị trúng độc, điều này nằm trong dự đoán của ta, Hồng Cân điều chế độc dược, cho dù là thần tiên cũng phát hiện không ra, huống chi Đỗ Trọng hẳn còn không phải thần tiên.

Ta dìu hắc nằm xuống giường nhỏ, hắc mặc dù do dược mà dục hỏa đốt người, lại không thể vận công chống cự, trên trán ả có mồ hôi chảy ra, ý thức lại vẫn thanh tỉnh.

“Ai phái ngươi tới?”

Ta ngồi bên cạnh hắc, nhìn hắc trên giường nhỏ, lại nhìn ánh trăng ngoài cửa sổ ngấn người.

“Không có ai khác, chỉ vì ta”

Tiếng nói của ta tựa như tơ lụa mê người, vô cùng quyến rũ, cũng không phải giọng nói nguyên bản của ta. Nằm đó trên cổ bị một kiếm làm đứt thanh quản, Hồng Cân đổi mặt thuận tiện cũng thay đổi nó luôn.

“Người muốn như thế nào?” Giọng điệu của Đỗ Trọng bình tĩnh, ngay cả mặt cũng không thay đổi, một thân áo trắng vẫn thần thánh cao xa như thường, mà ta hiện tại lại mưu toan làm dơ bẩn.

“Ta yêu ngươi, Đỗ Trọng, ta muốn ngươi” Đây là ta lần đầu tiên thổ lộ với hắn, lại không nghĩ rằng là ở thời khắc như vậy.

Hắn nhìn ta, trong mắt thậm chí ngay cả một chút hèn mọn cùng khinh miệt cũng không có, tựa như nhìn một tảng đá bình thường.

“Không có khả năng”

“Ta biết mị dược bình thường không có tác dụng với ngươi, nhưng ngày ngày đêm đêm, thoa triển thảo đã xâm nhập xương tủy ngươi”

Hắn vẫn trấn định như trước, sắc báo thù lớn, lòng ta đã có chút phiền chán: “Không cần suy nghĩ, ngươi còn trúng kỳ lân độc, dùng tiên pháp đạo thuật gì cũng vô ích”

Ta vén tóc dài lên, lộ ra gương mặt mê người, ánh mắt

hắn suốt nhìn ta, giống như Phật Tổ. Ta cười lạnh, nhẹ nhàng cởi bỏ y phục của hắn, cứ việc cố gắng khống chế chính mình, nhưng tay vẫn là nhịn không được run run.

Cái đêm thống khổ năm năm trước lại lảng trí ta, ta chỉ muốn cho hắn cũng lĩnh hội một chút cảm giác vô lực phản kháng.

Ta vùi đầu khế vượt thân thể hắn, cũng không hôn môi hắn, có lẽ trong tiềm thức ta đã không phải là chính mình, không muốn dùng bộ dáng hiện tại đi làm bẩn hắn?

Hắn mặc dù vẫn mặt lạnh không nói, nhưng khi tay của ta tham nhập vào quần hắn thì hắn hít một ngụm khí lạnh.

Ngay cả chính ta cũng không thể tin được, ta làm sao dám? Người này ta từng sùng bái, kính yêu như vậy...

Ta phủ lên người hắn, y phục nửa mở, ánh mắt mê ly, hết sức dụ hoặc. Nhưng suốt một nén nhang, hắn lại không có nửa điểm phản ứng. Ta hạ thủ càng thường xuyên, hắn vẫn bị ta đùa giỡn, trên mặt cũng mơ hồ có biểu tình phẫn nộ.

Đầu lưỡi ta lướt qua vòm ngực hắn, hôn liếm, nhẹ nhàng cắn cắn. Không thể tin dưới tình huống như vậy hắn còn có thể bảo toàn lý trí, ta cũng không tin trên đời

này thực sự có người vô tình vô dục.

Taykia của ta thì di chuyển trên thân thể Đỗ Trọng, loại cảm giác thống khổ và vui thích này đan vào cùng một chỗ, cơ hồ muốn bức điên ta.

Ta rốt cuộc đang làm cái gì? Ta thật sự sẽ không hối hận?

Thân thể như rần nước bình thường chậm rãi trượt xuống, lưu lại từng cái ôm ấp ta yêu nhất, ta nhìn không được thở dốc rên nhẹ, Đỗ Trọng biết ta muốn làm cái gì tựa hồ cũng có chút hoảng.

“Không cần...”

Ta đã dùng miệng ngậm lấy, hằn nắm chặt hai tay, trên mặt rốt cục có một tia xấu hổ và giận dữ.

Ta đặc ý, càng ra sức. Hằn nhắm mắt lại, ta biết hằn đang nhắm đọc Thanh Tâm Chú, nhưng thoa triền thảo không có khả năng chống cự như vậy, hằn chỉ biết càng ngày càng khó chịu. Nhưng làm cho ta khiếp sợ là qua một hồi lâu hằn vẫn không có phản ứng như cũ.

Ta ngẩng đầu lên cười nhạt: “Đỗ Trọng, là người đạo hạnh quá sâu, hay là người căn bản vô năng?”

Trên mặt Đỗ Trọng ngược lại lộ ra thương xót: “Dạ

Nương, chúng ta không oán không thù, người sao lại tự tiện đến tận đây”

“Không oán không thù?” Ta ngửa mặt lên trời cười, nằm úp sấp lên người hắc, cúi xuống nhìn mặt hắc, “Thật sự không oán không thù sao... Sư phụ?”

Thân thể hắc chấn động, hai mắt mở lớn, đồng tử phóng đại, không thể tin được nhìn chằm chằm ta.

Mà làm cho ta càng không thể tin được là hắc cư nhiên có phản ứng. Không khỏi lạnh lùng cười rộ lên: “Làm ta uổng phí lực nửa ngày, thì ra chỉ cần một tiếng “Sư phụ”, là có thể khiến người cương”

“Câm miệng!” Hắc rốt cục lớn tiếng khiển trách. Sống nhiều năm như vậy, ta chưa bao giờ thấy sự thản nhiên lạnh nhạt trên mặt có vẻ mặt xấu hổ, hận, tức giận như thế.

“Thì ra người vẫn quyến luyến không quên đồ đệ Xương Bồ của mình”

“Không được nhắc đến nàng!” Đỗ Trọng cư nhiên đuổi tay ra, bóp cổ ta, nhưng mà bất luận hắc dùng thái độ gì, chung quy vẫn vô lực.

Ta nằm trên người hắc kịch liệt run rẩy, ta đang cười, ta có thể nào không cười, việc này chẳng lẽ không buồn

cười sao? Hẳn không cho ta nhắc đến “nàng”? Hẳn yêu Xương Bô? Thì ra hẳn yêu một người, người kia nhất định phải chết?

Ta cười đến nước mắt đều sắp chảy ra, mặt hẳn đỏ lên, lớn tiếng nói: “Không được cười nữa!”

Ta lại vẫn rưng rưng cười nhìn hẳn, ta nói: “Người không phải thích nhất ta cười sao? Người không phải nói người sẽ bảo vệ ta sao? Mỗi lần đại sư huynh chọc ta khóc người không phải đều đã thay ta răn dạy hẳn sao, sư phụ, người đều quên? Người quên Xương Bô sao?”

Mặt Đỗ Trọng trong phút chốc tái nhợt như tờ giấy, cả người nháy mắt sụp đi xuống, giữa hàng lông mày chỉ còn lại hoảng hốt.

“Xương Bô... Người không chết?”

Ta nằm sấp xuống, da thịt tướng thân với hẳn, ngọt ngào nói: “Sư phụ, ta thành quý, tới tìm người báo thù”

Hẳn thống khổ nhắm mắt lại, giống như hoàn toàn bị hút hết khí lực.

“Không nên trách sư phụ...”

Ta cười: “Ta không trách người, ta chỉ là muốn biết, ta rốt cuộc làm sai cái gì? Ta nghĩ suốt năm năm, cũng

không suy nghĩ ra” Ta nâng tóc dài của hắc vào lòng bàn tay nhẹ nhàng hôn, ta say đắm hắc như thế, chẳng sợ đến hiện thực.

Đỗ Trọng lắc đầu: “Người không sai, là ta sai, ta có tâm ma, sợ thương tổn người”

Ta bưng tỉnh đại ngộ gật đầu: “Thì ra phương pháp sư phụ người bảo vệ ta không bị thương chính là để cho đại sư huynh tới giết ta? Ta thật sự không biết, thì ra người lại yêu ta, yêu đến loại trình độ này. Nhưng ta vẫn thích bị người thương tổn, người đơn giản sợ bị sắc đẹp sở dụ, vài thập niên tu hành, kiểm củi ba năm thiêu một giờ. Ta biết, người là chưởng môn, người đường đường là Thủy Kiếm Tiên, người khắp thiên hạ nhìn người, người làm sao có thể cho phép bản thân yêu đồ đệ của mình chứ? Nhưng...”

Ta tới gần hắc, khế cắn lỗ tai hắc, cảm giác hô hấp hoàn toàn rối loạn và thân thể run nhè nhẹ của hắc, trong lòng có cảm giác rất thành tựu. Vuốt ve mặt hắc, ta một mặt hôn mặt hắc một mặt thấp giọng nỉ non: “Ta không biết, thì ra sư phụ không có sức chống cự với ta như vậy”

Thân thể hắc càng nóng bỏng hơn, giọng nói khàn khàn: “Xương Bô, đừng như vậy”

Ta thành khẩn xin lỗi: “Thực xin lỗi sư phụ, Xương Bô quá ngu ngốc, đây là biện pháp duy nhất có thể nghĩ được để trả thù người, bằng không, người lại dạy ta?”

Môi ta không ngừng đi xuống thăm dò, xâm lược giống như công thành đoạt đất, ngạc nhiên nhìn phản ứng hoàn toàn không giống ban nãy của hắn.

“Xương Bồ, giết ta, đừng thương tổn chính mình để trả thù ta, không đáng”

Ta ngẩng đầu, ta thích phản ứng của hắn, ta chưa từng nghĩ tới hắn cũng sẽ có một ngày chật vật không khống chế được như vậy.

“Người lúc trước nếu không muốn giữ ta, sợ ta hại người, vì sao không trục xuất ta khỏi sư môn?”

Trong mắt hắn đột nhiên biểu lộ một tia tàn nhẫn: “Trục xuất người khỏi sư môn? Để người cao chạy xa bay với Yến Thương sao? Người sinh là người Triệu Vu Sơn, chết là quỷ Triệu Vu Sơn, chân trời góc biển, hoàng tuyền bích lạc, đều chỉ có thể là đồ đệ của Đồ Trọng ta”

Ta đột nhiên sửng sốt: “Đồ Trọng, người rất ích kỷ. Người sớm đã biết ta yêu người, cứ để ta chết như vậy, vĩnh viễn là người của người?”

Đồ Trọng cười khổ: “Người muốn ta có thể như thế nào? Lấy người? Hay là cự tuyệt người?”

Ta lắc đầu: “Năm năm này, người chưa từng hối hận

sao?”

Hắn chém đinh chặt sắt: “Nếu lại có một lần, ta vẫn giết ngươi”

Cổ họng ta có chút mặn đắng, cứng nhắc nuốt vào.

“Được, ta cũng không hối hận. Ngươi không phải mấy ngày nay hàng đêm luôn hoan hảo với ta trong mộng sao? Hiện tại mộng đẹp có thể trở thành sự thật”

Quá khứ, ta dựa vào bản năng một nữ nhân yêu hắn, hiện tại, dựa vào thủ đoạn một nữ nhân đi quyến rũ hắn. Quá khứ, ta phải có được trái tim hắn, hiện tại, ta muốn có được thân thể hắn.

“Xương Bô!” Hắn kêu sợ hãi.

Ta cũng đã đỡ thân thể hắn ngồi xuống, hắn khẽ rên ra tiếng. Ta lưng lay sấp đổ, đau đớn làm cho ta chết lặng tỉnh táo lại.

“Ngươi tội gì lãng phí chính mình, muốn mạng của ta ngươi nói một tiếng cũng được” Hắn biết không thể cứu vãn, mặt như tro tàn.

Ta cười lạnh: “Dù sao thân thể ta đã ô uế, thêm một người nam nhân lại có vấn đề gì?”

Hắn ngẩng đầu lên, không thể tin nhìn ta, nhanh bắt lấy hai tay ta, móng tay đâm vào thịt: “Xương Bồ, người đang nói cái gì?”

“Người muốn ta chết, cứ giết ta, tội gì phải cố ý tra tấn ta?”

Sắc mặt Đỗ Trọng tái nhợt, giống như núi lửa sắp bùng nổ: “Hạo Nhi làm gì người? Làm gì người?”

Ta cười lạnh như trước, ta chỉ là không rõ hắn nếu muốn ta chết, vì sao không tự mình động thủ.

Ta cả đời đều quên không được, khi ta một bên khóc một bên giã dựa một bên gọi sư phụ cứu ta, được đến cũng là một cái tát, độc ác đá đánh cùng tiếng Vũ Văn Hạo lạnh lùng cười nhạo.

“Gọi hắn tới cứu người? Người chẳng lẽ không biết, muốn ta giết người chính là hắn sao?”

Trong nháy mắt ta không còn tình yêu.

Bị Vũ Văn Hạo ném xuống vách núi, Hồng Cân nói ta giống như trải qua địa ngục nhân gian, cả người đều là vết thương. Thật sự gặp địa ngục, là trái tim ta kìa.

Người ta gọi sư phụ, ta từng rất tín nhiệm, luôn miệt nói phải bảo vệ ta. Thế nhưng lại phái sư huynh tới giết

ta?

Sự thật rất tàn khốc, nhưng chân tướng càng thêm tàn khốc. Xương Bồ ngày nay, chính là cái xác không hồn tên Dạ Nương, dùng một "khối" như vậy tàn phá thân mình, đến chiếm lấy tiên nhân cao cao tại thượng này, chẳng lẽ không phải cách trả thù tốt nhất sao?

Ta nhẹ nhàng vắn vẹo thân mình, mặt mỉm cười, nhưng lại rơi lệ đầy mắt. Đồ Trọng thống khổ sung sướng thở dốc, một khắc cao trào kia hắn đột nhiên dùng sức vươn tay ôm ta vào trong lòng, ta nghe thấy hắn gần như nghẹn ngào thì thào.

"Sư phụ rất xin lỗi người"

Mặt ta không chút thay đổi đẩy hắn ra, đứng dậy, mặc y phục, cũng mặc y phục cho hắn. Trịnh trọng mà thông thả, giống như đang tiến hành nghi thức nào đó.

Tuy rằng độc kỳ lân không có giải dược, hắn cũng phải chết không thể nghi ngờ, nhưng ta còn là muốn tự tay giết hắn. Đây là lời hứa của ta.

Ta lấy bội kiếm trên tường của hắn xuống, hàn quang bắn ra bốn phía. Ta mang theo kiếm, đi thông thả đến trước mặt hắn.

Ngược lại giờ phút này sắc mặt hắn vẫn bình tĩnh, bộ

dáng mặt ta chém giết. Trên đời này, chỉ có ta biết ngoài sự thanh kỳ thoát tục bề ngoài của hần, thật ra là một trái tim đê tiện ích kỷ như nào!

Nhưng, ta vẫn còn yêu hần.

Một kiếm đi xuống, đâm trúng vai trái. Máu đỏ tươi chảy xuống từ bạch sam ta giặt cho hần, hai tay ta lại vô lực, đâm không vào nổi. Liền rút ra gươm lên một lần nữa, lại đâm xuống một kiếm.

Hần không giận ngược lại cười to nhìn ta.

“Xương Bô của ta trưởng thành, sư phụ rất vui mừng. Nếu người lúc trước là người kiên cường dũng cảm như này, có lẽ ta có thể buông tay cho người đi. Ta lúc ấy lại chỉ nghĩ, nếu ép người rời khỏi ta, người không thể sống, còn không bằng giết người. Từ nhỏ ta đã không nỡ để người chịu khổ, cũng không nỡ nhìn người chịu khổ, đưa An Tử Đan cho Hạo Nhi, hần lại trái ý ta, ngược lại hại người chịu càng nhiều khổ. Ta lúc này rất hối hận...”

Ta run run gươm kiếm, nhìn mặt hần, cảnh tượng ngày xưa hiện lên trước mắt. Nhưng lại là thế nào, chúng ta rốt cuộc quay về không được, ta cắn răng dùng sức đâm xuống ngực hần.

Ngoài cửa đột nhiên có một chướng phong, đánh văng ta ra thật xa.

Ta nhìn, đúng là Vũ Văn Hạo.

“Sư phụ, người không sao chứ?” Hắc tiến lên xem xét, nhìn Đỗ Trọng cả người là máu, hơn nữa Cửu Thần Thiên Pháp Triệu Vu Sơn đã phá, đạo hạnh hoàn toàn biến mất, thân nhiễm kịch độc, không khỏi quá sợ hãi.

“Ngươi yêu nữ này! Thật to gan!”

Ta lắc lắc lắc lắc người bò lên, lau vết máu nơi khoe miệng, khẽ cười nói: “Đại sư huynh, đã lâu không gặp!”

Vũ Văn Hạo lui hai bước, sắc mặt kinh nghi bất định: “Ngươi! Cư nhiên là ngươi! Ngươi còn chưa chết!”

“Thực xin lỗi, không nghĩ qua là lại sống đến giờ”

Ánh mắt ta chỉ nhìn Đỗ Trọng, đi từng bước tới gần hắn.

Lại nói tiếp, mấy năm nay, mặc cho Vũ Văn Hạo tự tay giết ta, thương tổn ta, nhưng ta lại tuyệt không hận hắn, cũng chưa từng nghĩ tới muốn tìm hắn báo thù.

Ta chỉ hận Đỗ Trọng, bởi vì ta chỉ yêu hắn.

Vũ Văn Hạo vừa kinh vừa sợ, cả giận nói: “Xương Bồi! Ta nếu có thể giết ngươi một lần, nhất định sẽ giết ngươi

lần thứ hai!”

“Đừng!”

Ta cuối cùng chỉ nghe thấy Đỗ Trọng hoảng sợ kêu lên, thì ra giọng của hắn cũng có thể thê lương như vậy.

Kiểm lạnh thấu xương nghênh diện bay tới, ta không có chỗ có thể trốn, cảm thụ được kiếm từng đâm ta trăm ngàn lần lại một lần nữa xé rách xuyên qua cơ thể ta. Ta bay lên, tựa như trước kia Đỗ Trọng vô số lần mang ta lên ngực kiếm.

Bốn phía yên tĩnh không tiếng động, ta cúi đầu thấy mình bị kiếm xuyên tim đóng ở trên tường, giống một con thằn lằn nứt cưỡi.

Ta quá mệt mỏi, nhưng cuối cùng cũng báo được thù. Hồng Cân, thật ra ta không phải vô dụng như Đỗ Trọng, đúng không nào?

Chảy nước mắt, ngạo mạn chậm nhắm mắt lại, tha cho hắn, lần này, ta cuối cùng có thể an tâm chết.

Mơ hồ vẫn nhớ rõ, ngày ấy, trong Mạn Hoa Đình, ta chờ hắn tỉnh tọa xong cùng nhau về rừng Bạch Trúc, giữa vô hạn buồn chán, ta ôm sách mơ hồ ngủ, hắn đạp gió xuân tới, choàng áo cho ta, ta đang định trợn mắt, kêu to dọa hắn, cũng không ngờ hắn lại cúi người, hôn môi ta.

Trong khoảnh khắc đó, vạn vật yên lặng, ánh trăng khuyếch thành.

5. Yến Thương

Ta nhận được tin tức, đêm nay người của đại sư huynh cùng phát động tập kích quy mô lớn trong đêm. Ta e sợ sư phụ có việc, suốt đêm vội vàng chạy về Triệu Vu Sơn, nhìn thấy chỉ là một cảnh tượng thảm thiết như thế này. Dạ Nương bị đóng đinh ở trên tường, sư huynh ngã trên mặt đất, không ngừng cầu xin tha thứ. Sư phụ không còn bộ dáng tự nhiên phong thần như xưa, hai mắt đỏ tươi, bạch y bay bay, cầm kiếm, giống như Tu La.

“Khi sư diệt tổ, giết!”

“Bất nhân bất nghĩa, giết!”

“Phản bội sư môn, giết!”

“Giết hại đồng môn, giết!”

Mỗi một câu giết người nói liền hung hăng đâm xuống một kiếm. Liên tục hơn mười nhát, cả người đại sư huynh đều là lỗ thủng đầy máu, không ngừng run rẩy, cuối cùng lại bị sư phụ vươn tay chặt đầu.

Ta lúc ấy cả người đều rung động choáng váng, chỉ có một ý niệm trong đầu, sư phụ điên rồi.

Mấy chỗ yếu huyết của người đều đâm ngân châm, mặc dù có thể kích phát ra tiềm năng thân thể, có thể cho tốc độ nhân lực nháy mắt đề cao vài lần, nhưng nếu không rút ra, rất nhanh sẽ chết.

Ta gọi một tiếng sư phụ, xông lên phía trước, nhìn ngân châm và bạch y nhiễm đỏ khùng khiếp lại có chút không thể nào xuống tay. Người cả đời từ bi, trên tay cũng không dính máu, sao lại phần hận và bi thống khiến người dùng phương thức thanh lý môn hộ như vậy?

Người cũng không nhìn thấy ta, lập tức đi đến bên cạnh Dạ Nương, nhẹ nhàng rút kiếm, thật cẩn thận ôm Dạ Nương vào trong ngực, thấp giọng gọi: “Xương Bồ...”

Ta đầu váng mắt hoa, trong phút chốc đã hiểu được hết thảm.

Nhìn sư phụ ôm Xương Bồ, lắc lư đi ra ngoài. Ta chỉ có thể che miệng đi một mạch, suýt khóc thành tiếng.

Sư phụ đi từng bước tới Mạn Hoa Đình, ánh mắt trống rỗng, chỉ một mực yên lặng đọc tên sư muội.

Đây là con đường dài nhất kiếp này ta đã đi qua, cuối cùng, nghe thấy tiếng thác nước gầm rú, Mạn Hoa Đình

cách đó không xa. Nhưng thể lực sư phụ đã đến cực hạn, rốt cục ngã xuống dưới tàng cây lê cách Mạn Hoa Đình không xa, ôm sư muội, chậm rãi nhắm hai mắt lại.

Ta quỳ dưới tàng cây khóc rống. Ta tìm năm năm, chân tướng lại là kết quả như vậy.

Một tháng sau, ta kế nhiệm chương môn Triệu Vu Sơn. Đứng ở Mạn Hoa Đình, ta rải tro cốt của sư phụ và sư muội vào đầm dưới thác nước. Lòng bàn tay vuốt ve hai viên Nghiệm Sinh Thạch mượt mà, bóng loáng đã thành tảng đá bình thường, ta dùng nội lực khảm sâu vào mắt huyền diệu trong đình.

Từ nay về sau, các người có thể ngày ngày nhìn khắp Triệu Vu Sơn, không bao giờ ra đi nữa.

Ta xoay người, mang một thân sương sớm, dính mấy đóa hoa lê, phẩy tay áo bỏ đi.

Ngọt ngào ở chung

Tác giả: Nhâm Do Chi

Tôi họ Ngải, tên Thuần Tinh. Nhưng thật ra tôi thích được đặt là Thuần Kim(1) hơn, ai lại không thích vàng? Nói thẳng thắn đến mức đó, tất nhiên tôi cũng có vài phần khí phách, cả ngạo khí nữa. Tuổi, đang trong độ tuổi lao động, hoa chưa có chủ. Mọi người đừng thắc mắc, chính tôi cũng cảm thấy kỳ quái, vì sao đã 'có tuổi' rồi mà chưa từng yêu đương?

Ai, thực ra tôi không hề phong kiến, làm gì có chuyện đem tân hôn đầy đủ dâng hiến? Bản tiểu thư chỉ cần nhìn xem mình có nguyện ý hay không, trùng hợp là hai mươi lăm năm qua chưa có kẻ nào khiến tôi vừa lòng đến mức vì anh ta mà cởi áo tháo thắt lưng cả. Nói không chừng một ngày nào đó chán ghét cái lớp mỏng kia quá rồi, tùy tiện tìm một người hợp mắt, đem nó nhốt vào lịch sử lãnh cung cũng không chừng.

Thật sự không phải tôi thất vọng, nhưng đàn ông bây giờ, đúng rồi, xem tên bốn mắt đằng trước kia. Cao khoảng một mét bảy lăm, gầy như con gà con, vai không thể gánh lưng không thể khiêng, là chủng vật đáng ra đã bị đào thải hết từ xã hội nguyên thủy. Chân khá dài, may ra cũng có tác dụng chạy thoát thân. Vẻ mặt hiền lành sáng sủa, nếu ở những năm cách mạng, rõ ràng là một tên ngốc có thể vì một râu mứt quả mà tiết lộ việc cơ mật của

Đảng. Không chừng còn là một tên DINK, (2) đấy, ngay cả công năng sinh sản còn bị cắt xén, cưới về rồi để làm gì? Thuê phòng đẹp mà ở cũng thật lãng phí! Thuê... phòng? Căn phòng này tôi đã ngắm nghía khá lâu, khu vực tốt, nhà lại đẹp, nhưng một người thuê thì phí quá, Ngải Thuần Kim làm sao có thể buôn bán lỗ vốn?

“Người anh em, xem quảng cáo phòng cho thuê à?”
Tôi vỗ vai bốn mắt.

“Đúng vậy.” Anh ta quay đầu. Thấy chưa, quả nhiên vẻ mặt rất ngốc.

“Phòng này không tồi đâu! Cùng thuê đi, lợi ích kinh tế thực tế. Vậy là xong nhé!” Tôi túm lấy anh ta đi tìm chủ nhà: “Cho thuê phòng.”

“Hai người là?”

“À, em trai của tôi.”

“Em trai?” Bốn mắt cùng chủ nhà đồng thời kêu lên.

“Ông thấy có giống nhau không?” Khuôn mặt của tôi cười tươi như hoa, hung hăng vỗ lưng anh ta.

“Hình như không giống lắm.” Chủ nhà đánh giá.

“Sao lại không giống? Ông xem, mắt này, mũi này,

miệng này.” Tôi đứng sát vào bốn mắt.

“Nhìn lại, dường như có điểm tương tự.” Chủ nhà gật gù.

“Tôi đã nói rồi, vừa nhìn đã biết chúng tôi là chị em.”

“Đúng đúng, cô nói thế, quả thật càng xem càng giống.”

Giống nhau? Ha ha, cái này gọi là dẫn dụ tâm lý tương tự. Chưa từng nghe qua sao? Tôi nói đó.

À, đã quên giới thiệu, bốn mắt họ Lục, tên Bình. Chắc chắc, đặt tên cũng không hề cá tính. Hơn tôi chưa đến một tuổi.

Bốn mắt chuyển đồ đạc vào nhà, hỏi: “Cô, vì sao nói tôi là em trai?”

“Vừa nhìn thì thấy anh nhỏ hơn tôi thôi, không làm em trai chẳng lẽ làm em gái, hay là cháu trai?” Tôi mở ra phòng ngủ lớn, “Phiền anh đem hộ tôi ít đồ vào trong.”

Anh ta vừa chuyển đồ vừa tức giận: “Nhưng tôi vốn lớn tuổi hơn cô, còn cao hơn nữa.”

“Muốn thẳng chức làm anh trai? Vớ vẩn, anh anh em em nghe quá mờ ám, anh không sợ, tôi còn muốn tránh

nhé.”

“Vì sao phòng tôi nhỏ vậy?” Bồn mắt vào phòng bên cạnh hô lên.

“Con gái nhiều đồ đạc lắm! Anh có keo kiệt quá không đấy? Có phải đàn ông không?” Nhắc tới vấn đề bản chất, hẳn anh ta không dám phủ nhận.

“Được rồi, sợ cô.”

Ai, đại công cáo thành. Khoan đã, dù sao xem qua báo chí, biết nhiều chuyện sẽ nảy sinh khi cùng thuê nhà. Nhưng tôi là ai? Ngải Thuần Kim! Không phải Ngải Thuần Chân! (3) Chưa từng giết lợn chẳng lẽ chưa thấy lợn qua đường? Tôi không ngu ngốc diễn lại kịch bản nhằm chán kia, tầm thường!

“Em trai...” Bồn mắt trừng. “Lục, cái gì Bình, tôi đói rồi.”

“Phòng bếp bên kia.”

“Tôi không biết nấu, tiện thì cùng nhau làm đi.” Mỉm cười a dua chính là đạo lý sống còn.

“Làm sao cô có thể sống một mình nhỉ?” Bồn mắt nhận lệnh xuống phòng bếp.

“Cho nên mới muốn tìm người cùng thuê.” Tôi cắn hạt dưa đứng dựa vào cửa, nhìn bốn mắt từng dao từng dao ‘bố’ khoai tây, hừ, cực kì vô nhân đạo!

“Cắt như thế, coi chừng không còn ngón tay mà đứt.” Tôi cầm lấy dao ‘xoẹt xoẹt’ một trận, từng lát khoai tây đều đặn chồng chất.

“Cô biết nấu cơm?!”

Tôi cả kinh đặt dao xuống: “Chuột rút! Tay bị chuột rút! Vừa run lên liền ‘xoẹt xoẹt’, thôi, anh cứ làm tiếp đi.” Nguy hiểm quá, suýt nữa rơi vào kiếp sống trường kỳ khổ sai.

Hào tiểu tử, còn làm bốn món ăn một món canh. Khoai tây xào, dưa chuột xào, khoai tây xào dưa chuột, rau trộn dưa chuột, canh khoai tây dưa chuột? Cỗ ăn được hai miếng, tôi đành trốn tới phòng bếp căn nửa quả dưa chuột, nửa quả còn lại cắt miếng đắp mặt nạ.

“Cô rửa bát đi.”

“Tôi làm mặt nạ, không thể lộn xộn.” Tôi quay người lại.

“A.” Bốn mắt kêu lên một tiếng kinh hãi, lập tức thu dọn, “Tôi rửa, tôi rửa.”

Thế mới nói, nếu không muốn rửa bát thì phải nghĩ biện pháp. Bí quyết đầu tiên, nhanh! Ăn xong trước bốn mắt. Bí quyết thứ hai, bận! Như là đem mười ngón tay thon dài sơn móng đỏ sặc sỡ ra trước mặt anh ta; hoặc giả vờ tìm tư liệu, đóng cửa phòng tạo hiệu ứng âm thanh bên trong; nếu không thì làm như mệt mỏi lắm, vừa ăn vừa ngủ gật trên bàn... Anh ta tất nhiên sẽ thức thời mang chén đi rửa.

Ăn cơm xong, tôi nằm ở sô pha, vừa mát-xa da vừa liếc mắt nhìn anh ta thu dọn. Phải rồi, gần đây bốn mắt học tập cùng “Ngày ngày ẩm thực”, tay nghề cũng tiến bộ.

“Hình như cô chưa rửa bát lần nào.” Bốn mắt cầm bát nhìn tôi.

“Tôi muốn mát-xa mặt, mát-xa lưng, mát-xa chân, hay là anh giúp tôi?” Tôi lộ ra vẻ mặt mời mọc, ngón chân ngoắc dép lê vẩy vẩy về phía anh ta.

Bát trong tay bốn mắt nhất thời run run: “Tôi đi rửa bát.”

Nhìn xem, anh ta thật sự tự nguyện.

Nói thật ra, đôi khi nghĩ lại, hình như tôi hơi quá phận tí xíu. Anh ta cũng không phải người xấu, ngoại trừ hơn tôi hai mắt, chân chạy thoát thân rất nhanh, không hề tức

giận với tính tình thích trêu chọc của tôi, gầy như con gà con, mà đàn ông rắn chắc thì vẫn dễ nhìn hơn một chút. Không phù hợp với điều kiện của bản thân, khỏi cần lo lắng làm chi.

“Hợp đồng lần này, Lý tổng thật vất vả rồi.” Tôi khéo léo cười nịnh.

“Đâu có, đâu có, đêm mai chúng ta đi ăn mừng rồi nói tiếp.”

“Vây Lý tổng thông thả, đi đường cẩn thận.” Tôi cười đóng cửa xe, thương trường cạnh tranh, cả nam lẫn nữ đều không tiếc bán rẻ nụ cười. Quay người lại, giật cả mình, bốn mắt xách đồ ăn đứng phía sau vẻ mặt âm trầm.

“Làm tôi sợ muốn chết, vừa rồi là khách hàng”. Tôi đang giải thích cái gì chứ? Khụ khụ, thiệt tình, tôi vỗ vỗ đồ ăn trên tay anh ta, cười nói, “Càng ngày càng giống ông xã trong nhà nha.” Bốn mắt xoay người lên lâu, tôi lảo đảo theo sau, giống như làm sai việc gì đó.

Trên bàn không ai mở lời, tôi vui đầu ăn nhanh chuẩn bị chuồn đi, xem ra hôm nay anh ta bị người chọc giận, chuẩn bị phát nổ, tốt nhất không nên ở đây làm vật hi sinh.

“Ăn nhanh như vậy làm gì, lại muốn trốn?”

“Tôi có chút việc...”

“Ngài Thuần Tinh! Tôi nhìn cô thật lâu rồi!” Bốn mắt đập bàn, canh đổ ra ngoài, “Từ lúc bắt đầu ở đến giờ cô đã nấu cơm hay rửa bát lần nào chưa? Quét dọn phòng ở, lau bàn này nọ, vì sao toàn do tôi làm? Còn trả chi phí linh tinh cho cô nữa, tôi không là gì của cô, chỉ là bạn thuê cùng phòng, vì sao phải như thế? Hôm nay cô rửa bát đi!”

Rửa thì rửa, hung hăng làm gì! Chỉ là vài lần không rửa bát, vài lần không làm việc nhà đã cáu giận như vậy. Tôi bị tức giận, hừ, đàn ông gì thế. Bốn mắt, chân teo, gầy như con gà con, còn hung dữ với mình. Đã không phù hợp với tiêu chuẩn của tôi thì thôi, lại còn phải nghe mắng mỏ. Bốn mắt xấu xa, chân dài xấu xa, gậy trúc xấu xa, xấu xa... Tôi làm sao vậy, chỉ vì bị mắng một trận mà ngoan ngoãn chịu rửa bát? Trời ạ, ngoại trừ cha tôi còn chưa có tên nào dám hung dữ như thế! Làm sao tôi có thể chịu được uất ức này, tôi, tôi...

“Choang... ”

Bốn mắt chạy vọt vào: “Làm sao vậy, đứt tay à?”

“Đều tại anh, đều tại anh...” Mắt tôi mờ mờ, nhưng nhất định không chịu thua kém, phải trừng lại.

“Là tôi, là tôi không tốt, tôi sai rồi, không nên hung dữ với cô, không nên nói quá đáng như vậy, sau này để tôi

rửa.” Bốn mắt ôm tôi vào lòng. Hừ, đáng ghét, thực sự không phù hợp tiêu chuẩn của tôi.

Tối hôm sau có tiệc rượu xã giao, mấy tên kia liều mạng chuốc rượu cho tôi, tôi biết ngay không có ý tốt. Thừa dịp vẫn còn tỉnh táo liền đi vào toilet gọi điện thoại cho bốn mắt.

Không lâu sau bốn mắt đã đi tới. Tôi nghiêng ngả đứng lên giới thiệu: “Đây là em trai tôi...”

“Biết anh là chồng em rồi, còn giả vờ điên. Thích uống phải không, về nhà chúng ta cùng uống.” Bốn mắt chọt ngồi xuống. “Chuốc say một cô gái, có phải đàn ông hay không vậy? Muốn uống thì để tôi uống cùng!” Cầm một chai rượu rót xuống, uống như uống nước, không ai nói gì, tôi lại tỉnh táo vài phần.

Bốn mắt đem chai rượu ném lên bàn: “Chúng ta đi.” Rồi thật khí khái mang tôi ra ngoài.

Dìu nhau về đến cửa nhà: “Hôm nay anh thật uy phong, trước nay chưa thấy anh như vậy bao giờ.” Tôi móc chìa khóa mở cửa, phía sau “Uỵch” một tiếng, tôi quay đầu, thấy bốn mắt nằm không nhúc nhích như cây gỗ. Tôi vật vã lôi anh ta lên giường, “Oe” một tiếng, may mắn né nhanh, không bị nôn lên người. “Làm gì thế, muốn nôn phải nói một tiếng chứ...” Tôi vẫn mở miệng giáo huấn anh ta.

“Thuần Tinh, anh thích em, thật sự thật sự rất thích, rất thích em.” Bốn mắt mê man, vẻ mặt đỏ bừng, người toàn mùi rượu.

Diễn kịch không cần nhập tâm như vậy. Tôi đứng dậy rót chén nước. Ngốc chết, tôi nở nụ cười.

Buổi sáng khi tôi nấu cháo xong, bốn mắt tỉnh.

“Rất thơm.” Anh ta vẫn mặc áo ngủ ăn một miếng.

“Họ Lục, tôi cảnh cáo anh, sau này không được uống rượu nữa, đừng khiến tôi phải tha anh về nhà, phải thay quần áo, rửa mặt cho anh, giặt quần áo cho anh, lại còn nấu bữa sáng, ...”

“Thuần Tinh, chúng ta kết hôn đi.” Bốn mắt đột nhiên cầm tay của tôi, “Tuy anh biết mình không phù hợp với tiêu chuẩn của em, nhưng anh sẽ cố gắng, có thể cung cấp một ngày ba bữa nuôi dưỡng em, anh sẽ làm việc thật tốt, cho em sống thoải mái. Anh sẽ nấu cơm, cũng sẽ rửa bát, tuy rằng mặt nạ dưa chuột của em rất đáng sợ, anh cũng sẽ không nói gì, không, là không để ý. Anh sẽ giúp em mát-xa, mát-xa mặt, mát-xa lưng, mát-xa đến cả chân. Sẽ trả chi phí lật vật cho em, khi em bị say đưa em về nhà. Quan trọng nhất là, anh rất yêu em.” Nhìn anh ta nói một lèo, mặt đỏ hồng. Muốn làm... làm cái gì vậy.

“Thế này cũng gọi là cầu hôn à? Không có nhẫn, còn

mặc áo ngủ! Em, muốn nhả kim cương, là loại rất lớn.”

“Em chờ.”

Kết cục đại đoàn viên rất cũ kỹ, tôi cũng nghĩ vậy. Không bằng diễn ra một chi tiết lạ, thu dọn quần áo, lập tức chạy trốn đi.

Bốn mắt ăn mặc chỉnh tề ôm hoa lấy từ phòng khách, đứng ở trước cửa phòng tôi: “Nhẫn đã sớm chuẩn bị tốt, kim cương không phải rất lớn, nhưng anh cam đoan về sau sẽ đổi cái lớn hơn.” Anh nhìn thấy vali trong tay tôi, “Em làm gì vậy?”

“À, ăn mặc theo mùa thôi. Em đem đồ mùa hè dọn ra, cất đồ mùa đông vào trong vali.” Nói xong, tôi dùng một chiêu ‘hồ đỏi ôm cừu’ nhảy lên, dù sao cũng không phải thực nữ rồi, hung hăng hôn, thừa dịp anh choáng váng quay cuồng, nhấc chân đá vali vào gầm giường. Rồi nhà trốn đi? Ai thích chơi thì cứ việc.

Sự nghiệp thiên thu vĩ đại của Thử Vương

Tác Giả: Tuyệt Ảnh Sương Hồn

Sau khi tân nhậm Thử Vương đăng cơ, lập chí muốn thay đổi cách đối đãi kỳ thị của thế giới nhân loại với thần dân thử tộc. Nó hi vọng có thể dựa vào chiến tích vĩ đại xoay chuyển căn khôn này, từ nay về sau muôn đời được tán dương thiên cổ. Vì thế đặc ý triệu văn võ bá quan thương lượng kế hoạch sự nghiệp vĩ đại.

Chúng đại thần đều cảm thấy Thử Vương mơ tưởng hảo huyền, “Chuột bị con người đánh trên đường phố” Cục diện đã liên tục hơn trăm ngàn năm, sao có thể dễ dàng đảo điên như vậy được. Trong lúc nhất thời đều hai mặt nhìn nhau không nói gì.

“Các khanh sao không nói gì? Có phải không đồng ý hay không?” Thời gian dài tẻ ngắt làm cho Thử Vương tức giận, làm đại vương thích nhất tràng diện nhất hô bá ứng[được nhiều người ủng hộ], yên tĩnh như vậy bảo đại vương chịu sao nổi?

Đại thần tài vụ nguyên lão ba triều cả gan góp lời: “Đại vương, thần nghĩ rằng việc này không ổn, khả năng thành công cực kỳ bé nhỏ. Nhân loại và thử tộc chúng ta trở mặt rất lâu, muốn bọn họ sống hòa bình với chúng ta, nói dễ hơn làm!”.

“Đúng vậy! Đúng vậy!” Chúng đại thần đều phụ họa.

Thử Vương mất hứng. Giống như những đại vương khác, nó thích người ta theo nó không thích người ta nghịch nó, mặc kệ quyết định, lời nói, việc làm không chính xác, có đạo lý hay không, cũng không thể dị nghị, nếu không chính là phản thần tặc tử, phạm thượng làm loạn.

Đại thần tài vụ trong cảm nhận của Thử Vương đã định thành phản thần tặc tử, tai vạ khó tránh.

“Chuột đâu! Kéo đại thần tài vụ ra ngoài chém” Thử Vương quyết định muốn giết đại thần tài vụ cảnh cáo, làm cho mọi thần dân biết biết cái gì là “Thuận ta thì sống nghịch ta thì chết”. Từ nay về sau không có tâm nói nghịch tai như vậy, chỉ biết cúi đầu dấn tai tuân mệnh.

Đại thần tài vụ trợn tròn mắt, nó rất không ngờ tân nhiệm Thử Vương lại có tính cách ngỗ nghịch như thế, chỉ nói một câu khiến vương cảm thấy khó nghe sẽ rơi đầu. Trong tiếng khàn cả giọng cầu xin tha thứ, nó bị thị vệ hai bên tha ra ngoài.

Văn võ bá quan trong điện mắt thấy đại thần tài vụ một lời vô ý liền chịu họa sát thân, một đám đầu tiên là cả kinh ngây ra như phỗng, tiện đà sợ hãi câm như hến.

Thử Vương ngồi trên ghế chuột, nhìn quét một lần

chúng đại thần trong điện. Tăng thêm ngưỡ khí hỏi: “Còn có ai có dị nghị với chủ trương của bản đại vương không?”

“Đồng ý với chủ trương của đại vương”

“Kiên quyết duy trì chủ trương của đại vương”

“Chủ trương của đại vương rất cao minh!”

“Đại vương thật sự rất anh minh!!”

“Đại vương thánh minh!!!”

Nhóm thần tử mới vừa rồi còn phụ họa đại thần tài vụ, giờ phút này rất thức thời lâm trận phản chiến, chúng nó giương cờ theo vương, trước sau khen ngợi Thử Vương anh minh thần võ, hùng tài vĩ lược, khí quán trường hồng là hiền quân minh chủ trăm năm hiếm có. Có vết xe đổ trước, chúng nó biết nói sơ ý sẽ lập tức bước theo đại thần tài vụ.

Thử Vương thoải mái từ đỉnh đầu đến gót chân dưới những lời ca tụng. Làm đại vương, lạc thú lớn nhất chỉ có như thế, muốn làm gì thì làm, mặc kệ làm được sai hay đúng, vĩnh viễn đều có “chuột” theo sau tán dương.

“Tốt lắm, tốt lắm” Sau khi Thử Vương nghe đủ các đại thần a du nịnh hót, bắt đầu đi vào chính đề. “Các khanh nghĩ coi, có biện pháp nào có thể cải thiện đãi ngộ của

nhân loại với thử tộc chúng ta không?”.

Trong quá trình suy tư, có một đám lão thần tử tuổi già sức yếu rất đúng với “Bệnh cũ tái phát”. Có lưng đau, có đau nửa đầu, có tim thắt, còn có toàn thân đều đau.

Thử Vương vừa ra uy, hiện tại quyết định muốn thi ân, ân uy là cách thi hành, là đạo quân vương, nó rất hiệu được điểm ấy. Những người già yếu này cũng không có công dụng gì, cho nên Thử Vương nhất nhất ân chuẩn chúng nó cáo lui. Còn lại nhóm thử thần trẻ trung khỏe mạnh đều đang âm thầm dăm ngực giậm chân, nghiêng rằng nghiêng lợi thống hận mình vì sao là chính trực nhiều năm, vì sao thân thể khỏe mạnh, vì sao không bách bệnh quần thân, nếu không giờ phút này cũng có thể đục nước béo cò chuồn đi.

“Đại thần nội vụ, khanh có cao kiến gì?” Thử Vương chờ không kiên nhẫn, bắt đầu điểm danh đặt câu hỏi.

Đại thần nội vụ còn chưa chuẩn bị tốt hế ra khuôn mặt trắng bệch, nó ấp a ấp úng chậm chạp tuân chỉ phát biểu.

“Việc này... Việc này... Việc này, theo ý kiến vi thần, nếu muốn cải thiện địa vị của thử tộc chúng ta ở thế giới nhân loại, đầu tiên, phải khiến nhân loại thích loài chuột chúng ta” Đại thần nội vụ vắt hết ruột, gan, phổi, phèo, cuối cùng ghen ra một câu.

“Làm sao mới có thể làm cho nhân loại thích loài chuột chúng ta đây?” Thử Vương không chút nào thả lỏng tiếp tục khí thế bức nhân truy vấn.

“Việc này...” Chân đại thần nội vụ bắt đầu run run, nó dùng ánh mắt cầu cứu nhóm đồng nghiệp xung quanh. Nhưng không có vị đại thần nào nguyện ý ra tay tương trợ, ai cũng e sợ tránh không kịp, ai cũng không muốn tự rước lấy họa.

“Nói mau!” Thử Vương không buông tha mãnh liệt truy đuổi. Nó thích nhìn bộ dáng thuộc hạ nơm nớp lo sợ, hoảng loạn trước mặt nó, điều này làm nó cảm thấy thích ý, cảm thấy thư thái, cảm thấy đắc chí, cảm thấy uy phong.

Đại thần nội vụ ý thức được đầu chuột của mình rất có khả năng chuyển nơi cư ngụ như đại thần tài vụ. Nó vừa vội lại sợ, chẳng những mồ hôi rơi như mưa, hơn nữa một chất lỏng nào đó trong cơ thể cũng miêu tả sinh động theo.

Dưới tình thế cấp bách, linh quang trong đầu đại thần nội vụ chợt lóe, linh cơ vừa động, nghĩ ra đối sách.

“Khởi bẩm đại vương, tiểu thần biết nhân loại thích nhất vàng. Nếu trên người loài chuột chúng ta có vàng, nói không chừng nhân loại sẽ yêu ai yêu cả đường đi, thương chúng ta”

Thử Vương vừa nghe cảm thấy nói có lý. “Nhưng loài chuột chúng ta không có vàng!?”.

Đại thần nội vụ định liệu trước đối đáp trôi chảy: “Mỏ vàng chôn sâu dưới đất, mà chui rúc đào hàng đúng là sở trường của thử tộc chúng ta. An bài nhân mã đi khai thác cái mấy vàng, hẵn là dễ như trở bàn tay”

“Vậy sau khi khai thác vàng, làm sao để đặt trên người thử dân đây, ôm khối vàng đi khắp nơi rất bất tiện!” Thử Vương lại hỏi.

“Tiểu thần thấy nhân loại thích mèo, đều đeo vòng da trên cổ mèo. Chúng ta có thể noi theo, trên cổ mỗi con chuột cũng đeo một vòng vàng. Dựa vào trang sức tùy thân này đến thế giới nhân loại biểu diễn, khẳng định có thể làm cho nhân loại thích không buông tay” Đại thần nội vụ hiến kế.

Thử Vương nghe được liên tục vuốt cằm, cảm thấy kế này có thể làm. “Biện pháp của khanh tốt lắm, cứ chiếu theo mà làm. Chuột đâu! Ban cho đại thần nội vụ một trăm củ lạc rang”.

Đại thần ngoại vụ bên cạnh đột nhiên góp lời: “Khởi bẩm đại vương, thần nghĩ đến vòng vàng không thể làm theo một khuôn khổ. Nếu như quan và dân đều đeo giống nhau thì còn thể thống gì, nhất là vòng vàng đại vương ngài đeo, càng phải khác với chúng thần mới có thể

chương hiển vương khí”

Đại thần ngoại vụ khôn khéo hơn người, lấy vấn đề rêu rĩa a dua lấy lòng Thử Vương, lời nó nói khiến Thử Vương vui mừng: “Đại thần ngoại vụ lo lắng thật sự chu đáo, đến đây, ban cho khanh năm mươi củ lạc rang”

Đại thần ngoại vụ tạ chủ thử ân hưng phấn hôn mê năm giây, mà đại thần nội vụ nhìn bọn chuột nhắt mới vừa nãy không thể cộng khổ, hiện tại lại chạy đến đồng cam hện đến cắn hai củ lạc.

Đại điện tĩnh mịch một mảnh vừa nãy trở nên náo nhiệt vô cùng. Chúng đại thần rất tích cực, rất chủ động, rất dũng cảm cướp tiếng:

“Thần nghĩ rằng vòng vàng của đại vương phải...”

“Thần nghĩ rằng vòng vàng của đại vương phải...”

“Thần nghĩ rằng vòng vàng của đại vương phải...”

“Thần nghĩ rằng vòng vàng của đại vương phải...”

“Thần nghĩ rằng vòng vàng của đại vương phải...”

Các loại đề nghị, các loại chủ trương, các loại quan điểm, các loại ý tưởng ùn ùn nổi lên liên không dứt, hư cấu vòng vàng của đại vương đẹp tuyệt trần không gì sánh

kip. Thử Vương nghe được mặt mày hớn hờ, tâm hoa nộ phóng, ban bố ân trạch, tất cả đều có thưởng. Trong đại điện nhất thời bay đầy mùi lạc rang, tràng diện náo nhiệt như dật hoa trên gấm.

Thánh chỉ của Thử Vương chính thức ban phát xuống, toàn thể thử dân tuân chỉ làm việc đều xuất động, nơi nơi đãi vàng. Vàng óng vàng cuồn cuộn không ngừng vận chuyển đến cung điện Thử Vương, đại thần nội vụ và đại thần ngoại vụ cùng giám sát, sáng chế vòng vàng thành kiểu dáng khác nhau.

Sau khi chúng đại thần lập lại nghị luận thương thảo, lại trình báo Thử Vương phê chuẩn, thử tộc đeo vòng vàng phân thành bảy cấp bậc: Thử Vương đeo vòng vàng tốt nhất cấp bảy, phân lượng nhiều nhất, kiểu dáng tốt nhất; Cấp sáu là các đại thần đeo, phân lượng cùng kiểu dáng đều nhất đẳng; Cấp năm là quan thử địa phương đeo, phân lượng cùng kiểu dáng nhị đẳng; Cấp bốn là... Từ đó suy ra, cuối cùng cấp một là bọn chuột nhắt vô danh. Cấp bậc nghiêm ngặt, tầng lớp rõ ràng, nửa điểm lẫn lộn cũng không có.

Rốt cục cũng nghênh ngày đón đại công cáo thành, thử tộc từ trên xuống dưới toàn bộ thống nhất đeo vòng vàng. Trên cổ Thử Vương đeo vòng vàng kỳ cục, cồng kềnh làm cho nó hành động cũng không tiện. Nhưng là nó không nỡ tháo xuống, nếu có thể, nó hi vọng có thể đời đời kiếp kiếp đều đeo. Đây chính là tượng trưng cho quyền lực cùng địa vị nha!

Hơn nữa nó còn truyền chỉ xuống, thử dân thiên hạ sau khi đeo vòng vàng lập tức, cả đời không thể tháo xuống. Thử Vương tính toán, lời nói như vậy, dân chúng vĩnh viễn là dân chúng, quan viên vĩnh viễn là quan viên, đại vương cũng vĩnh viễn là đại vương. Vương vị từ nay về sau kiên cố, nó càng nghĩ càng sung sướng.

Thử Vương chọn một ngày hoàng đạo mang theo hình tượng rực rỡ dẫn theo đám thần dân, gióng trống khua chiêng, thanh thế lớn biểu hiện ở nhân gian. Khi đội quân hơn trăm ngàn con chuột đeo vòng vàng chậm rãi xuất hiện ở đầu đường, quả nhiên không có tiếng đánh chửi trong quá khứ, cũng không có cán chổi, gậy lau nhà nện xuống bọn chúng. Đám người trên đường đều bị dừng hình, hình thành một đám cơ thể sống điều khắc tư thái khác nhau, mỗi một ánh mắt đều mở lớn xưa nay chưa từng có, trong đó đều có hào quang, đó là ánh sáng vàng lấp lánh.

Sau khi Thử Vương dẫn trước nhìn thấy phản ứng nhân loại thì mừng rỡ như điên. Rốt cục thành công, nhân loại rốt cục không hề đánh chửi kỳ thị loài chuột. Bọn chuột nhắt trăm ngàn năm qua đều gặp phải đãi ngộ không công bằng có thể phát sinh chuyển biến long trời lở đất ở nhiệm kỳ của nó. Thử Vương không chút nghi ngờ tên mình có thể dựa vào sự nghiệp thiên thu vĩ đại này mà ghi vào sử sách, vĩnh viễn lưu truyền.

“Chuột vàng!” Trong đó có năm người đàn ông không

tin thấp giọng lầm bầm lâu bầu một câu. Họ từ trạng thái điều khắc chậm rãi phục hồi tinh thần lại, liều mạng nhéo đùi một phen, cảm giác đau đớn kịch liệt nói cho họ đây không phải đang nằm mơ, họ rốt cục hoàn toàn tỉnh táo lại, lên tiếng rống lớn một câu: “Chuột vàng!!!” Sau đó liền phấn đấu quên mình không chút nào sợ hãi tiến về phía đoàn chuột.

Mọi người còn đang ngẩn ngơ, sợ run đều bị tiếng rống này lay tỉnh, người trước kẻ sau tranh nhau chen lẫn về phía đoàn chuột, ai không muốn bắt chuột vàng!

Ai cũng hi vọng mình chạy nhanh hơn người khác, ai cũng hi vọng người khác chạy không bằng mình, ai cũng muốn cướp chuột có mất lượng vàng trước người khác, ai cũng hận không thể mọc thêm bốn, năm, sáu, bảy, mười, chín mươi cánh tay, có thể làm nhiều việc cùng lúc, trước sau vươn tay tranh thủ đạt được nhiều chiến lợi phẩm nhất.

Thử Vương mới đầu còn tưởng rằng nhân loại là tới hoan nghênh nó, nó còn đang nghĩ đến tình cảnh bắt tay giảng hòa với nhân loại. Nhưng rất nhanh nó liền phát giác tình thế không ổn, bởi vì ánh mắt đám người hướng tới đều đỏ sậm, hơn nữa toàn thân tản mát ra một loại hơi thở nguy hiểm. Nó quay đầu bỏ chạy theo bản năng, nhóm thần dân phía sau cũng theo đại vương “làm chủ, sai đâu đánh đó” hốt hoảng trốn chui như chuột, đội ngũ mới vừa rồi còn ngay ngắn, có trật tự nhất thời loạn thành một đoàn.

Một đám lại một đám người từ bốn phương tám hướng nghe thấy tin tức đã tìm đến như thủy triều dâng, một đám lại một đám thử dân chịu thử đoạn thâm độc. Thử Vương sau khi nhìn thấy một gã đàn ông giẫm chết một con chuột, không để ý nó cả người đều là máu liền túm lấy vòng vàng trên cổ. Vừa nãy mới hiểu được đều là vàng gây họa, xem ra có được thứ nhân loại thích cũng không phải là chuyện tốt, đại thần nội vụ đề nghị một chủ ý ngu ngốc.

Thử Vương quyết định sau khi thoát hiểm hồi cung, chuyện đầu tiên làm chính là trị đại thần nội vụ đắc tội, ít nhất muốn chém đầu nó một trăm lần mới có thể giải mối hận trong lòng. Nhưng chỉ trong chớp mắt, Thử Vương liền phát hiện đại thần nội vụ đã phơi bày đầu đường, nó đeo vòng vàng bị một gã đàn ông gãy nhom xấu xí giật vòng vàng nhét vào ví.

Có một người đàn bà béo, hình thể khổng lồ cồng kềnh như vậy nếu như bình thường khẳng định đi từng bước phải dừng lại thở gấp ba hơi. Nhưng lúc này khắc lại biểu hiện ra hành động nhanh nhẹn làm người ta ghen hòng nhìn trần trối, thân thủ rất linh hoạt, có thể làm cho vợ, khi tự ti, thân thể ít nhất một trăm ba mươi kg đang chạy ra tương đương tốc độ vận tốc âm thanh.

Sau khi cô ta một hơi đùng vào mười bảy, mười tám người ngăn trở, vọt tới trước mặt một đám chuột bị vây quanh trước mặt. Sau đó nhanh chóng cởi áo khoác trên

người tựa như thiêu thân lao đầu vào lửa đánh về phía đàn chuột, một cú nhào như thái sơn như vậy, có thể nghĩ ra đám chuột bị cô ta áo đảo là mạng nhỏ khó bảo toàn. Khi cô ta đứng lên, đã vô cùng nhanh nhẹn bắt toàn bộ tù binh bắt luận chết sống bỏ vào trong áo khoác. Đáng tiếc chiếc áo khoác xa xỉ kia bị hạ thấp sử dụng thành tấm vải bọc thầy, bọc một đồng thi thể chuột máu chảy đầm đìa.

Người đàn bà béo tuy rằng thành quả huy hoàng nhưng vẫn chưa đủ, cô ta luôn cố gắng trưng dụng chiếc áo thứ hai trên người tiếp tục vây quét chuột thu hoạch vàng. Tác chiến sách lược vô cùng hữu hiệu này được mọi người noi theo chọn dùng, đợi cho cả mặt đường không còn bóng dáng con chuột nào, mọi người thẳng lợi trở về, quần áo mặc trên người phân nửa chỉ còn sót lại thứ cần phải che, còn có người trắng trợn đến trần truồng trở về.

Thử Vương cũng khó trốn tội chết, hơn nữa bởi vì nó vòng vàng trên cổ nó hình dạng rất to, phân lượng nặng nhất, tỉ lệ tốt nhất mà đưa tới cục diện người người tranh đuổi bắt. Thử Vương sau khi chịu vô số lần chân giẫm lên, ngã lặn xuống đường, ít nhất có một trăm nhân viên vì tranh đoạt vòng vàng trên người nó mà ra tay quá nặng với nhau, tràng diện có thể nói là vô cùng hỗn loạn.

Tin tức chuột vàng xuất hiện dưới trợ giúp của giới truyền thông rất nhanh đã truyền khắp thế giới nhân loại. Mọi người đều muốn bắt chuột vàng lấp đầy hầu bao của

mình, nhưng đám chuột vàng đã không còn bóng dáng. Mọi người đi muộn không thu hoạch được gì ử rử vô công về nhà.

Người bắt được chuột vàng vui mừng như có một trăm triệu, sướng đến không tự kìm hãm được, người không bắt được chuột vàng giống như đã đánh mất một trăm triệu, vẻ mặt thống khổ. Vàng từ lòng đất chui lên, người người đều có phần, tại sao người khác có mà mình lại không chiếm được, đây là chuyện làm cho người ta vô cùng buồn chán! Rất nhiều người vì thế buồn bực trà không uống cơm không muốn ăn, ngủ cũng không xong.

Có người buôn hoa quả vào nam ra bắc, kiến thức rộng rãi, sau khi mất cơ hội thì ảo não không thôi, đột phát ý tưởng đoán có lẽ còn có chuột vàng trốn dưới lòng chưa xuất hiện. Vì thế anh ta ôm ý niệm này trong đầu lầy mớ sân sau trong nhà đào hang chuột lảng giềng mười năm chưa động, kết quả thành công bắt làm tù binh một đám chuột vàng, tổng cộng hai mươi tám chỉ, số lượng vòng vàng rất nhiều. Người buôn hoa quả sau khi bắt đàn chuột làm tù binh lập tức xử tử hình ngay tại chỗ, anh ta khó kiềm nổi đi cân vàng, trọng lượng là ba kg sáu lạng bảy hoa. Anh ta vui mừng tới thiếu chút nữa chảy máu não, tim cũng chạy theo giúp vui, trạng thái đập thành thịch còn hơn nổi trống.

Sau khi tin tức này truyền ra, cả thế giới nhân loại đều điên rồi. Làm không đi, trường không tới học, nói ngắn gọn là cái gì cũng không gì. Vạn người một lòng làm cùng

một chuyện, cầm đủ loại công cụ kiểu dáng đào ba thước tìm chuột vàng.

Nghe nói có người vận khí tốt, chỉ đào năm phút liền thấy một ổ chuột vàng, lấy được một kg hai lạng ba hoa vàng. Có người vận khí kém đào ba ngày ba đêm không thấy một sợi lông chuột, ngược lại đào ra một giếng nước. Còn có người vận khí xui xẻo, có lẽ là duyên có tâm tình quá mức kích động, cứ thế nhất thời lỡ tay đào phải chân mình. Vì thế chỉ phải ném dụng cụ, ôm chân máu tươi dầm đìa chạy tới bệnh viện. Kết quả sau đó bệnh viện đông đúc, ngoại trừ một số bệnh nhân bị bệnh thật sự nhúc nhích không được còn lại đều ở bên ngoài, những người còn lại đều chạy đi tìm chuột vàng.

Nghe nói bệnh viện sau khi nghe thấy tin tức về chuột vàng, bác sĩ, y tá trong chóp mắt đều chạy trốn vô tung vô ảnh, nhóm bệnh nhân cũng không cam lòng yếu thế, không cam lòng lạc hậu ra tay xuất động. Có người nhiều năm đau lưng, đau chân mà nằm viện đều như con thỏ chạy ra khỏi cửa bệnh viện. Chạy tới bước thứ hai thì một người gãy xương đùi, coi hai cái nặng như Phong Hỏa Luân của Na Tra, cho nên đi với tốc độ kinh người. Làm người ta kinh hãi là bệnh nhân tê liệt người, anh ta đi ra ngoài bằng tay, hơn nữa đi còn nhanh hơn so với người đi bằng chân.

Vị bệnh nhân bị thương này sau khi biết được việc này vô cùng uất ức, anh ta rất hổ thẹn mình có vết thương nhẹ nên không có tác phong nhanh nhẹn, hơn nữa sau

khi biết cũng quyết định lập tức chạy về tiếp tục vùi đầu quật ba thước đất tìm chuột.

Gia đình chuột gặp phải việc săn bắt điên cuồng nhân loại xưa nay chưa từng có, tính mạng người thân nguy ngập. Chúng nó biết đây đều là vàng gây họa, nhưng chúng nó tháo không nổi vòng vàng trên cổ, Thử Vương hạ lệnh hàn hết lại. Chúng nó chỉ phải che dấu bằng mọi cách, muôn vàn trốn tránh thủ đoạn tàn ác của nhân loại, nhưng lực hấp dẫn của vàng không phải là nhỏ, mọi người hao tổn tâm cơ, vắt hết não, mồ hôi nghĩ ra đủ loại phương pháp bắt giết chuột vàng. Số lượng chuột kịch liệt giảm bớt.

Không đến thời gian nửa tháng, thế giới cuối cùng tuyên cáo loài chuột diệt vong, loài chuột sinh sản ngàn kiếp muôn đời bị tiêu diệt gọn. Sai lầm lớn nhất của chúng nó chính là không nên làm cho nhân loại thích chúng nó, xác thực mà nói là thích vàng trên người chúng nó. Vàng chết tiệt đưa thử tộc vào đường cùng, nó còn độc hơn thuốc chuột gấp nhiều lần.

Dụng ý ban đầu của Thử Vương là muốn dùng vàng để lấy niềm vui của nhân loại nhờ đó mà cải thiện địa vị loài chuột. Không nghĩ lại ngược lại gặp tai ương diệt môn. Lịch sử loài chuột kéo vạn năm, tuyên cáo chấm dưới nhiệm kỳ của nó, từ nay về sau chính thức rời khỏi vũ đài lịch sử. Không biết Thử Vương dưới cửu tuyền còn mặt mũi nào đi gặp liệt tổ liệt tông đây!

Hương vị của tình mẫu tử

Tác giả: Lăng Lung

Ngót nghét gần cả tháng nay, tôi không về nhà ăn cơm rồi.

Dù là ăn cơm hộp, hamburger, món xào món nấu ở các tiệm ăn lớn nhỏ, hay món Tây được chế biến tinh tế, cũng chẳng thấy ngon miệng nữa. Cả một nhóm người phải tăng ca, nên cũng đành bó tay, buộc lòng lấy điện thoại gọi tới gọi lui kêu món ăn. Ai nấy đều ngán đến tận cổ rồi, cũng chẳng muốn đứng ra gọi món ăn vì chẳng biết hôm nay phải ăn gì.

Giữa trưa nay chỉ có nửa tiếng nghỉ ngơi, người ngày thường chẳng thích lao động chân tay như tôi, vẫn chịu khó chạy xe gắn máy về nhà giữa trời nắng gay gắt, lúc mồ hôi đầm đìa bước vào cửa, thì đã qua giờ cơm. Bỏ túi xách xuống rồi nhìn lướt qua bàn cơm, Mẹ không nấu cầu kỳ, vì trời quá nóng, chỉ nấu chút ít cháo loãng ăn kèm với dưa cải.

Chỉ mới húp miếng cháo và ăn củ cải trắng xào ớt thôi, mà cõi lòng tôi lại vô cùng thoải mái.

Mẹ phàn nàn, "Về nhà ăn cơm sao không chịu nói, để Mẹ làm thêm đồ ăn."

"Vậy là được rồi, đâu cần rườm rà làm gì." Tôi đã rất thoả mãn rồi.

Trở lại công ty, đồng nghiệp hỏi tôi giữa trưa ăn gì, tôi nói về nhà ăn cháo.

"Phơi nắng 20 phút chỉ để về nhà ăn cháo thôi hả?"

"Ngày mai cũng thế."

Dù là món sơn hào hải vị, ăn lâu rồi, cũng sẽ ngán thôi.

Duy chỉ có món ăn của Mẹ, cả đời ăn hoài không chán.

Việc nội trợ mà chị tôi thích nhất, chính là nấu ăn.

Đặc biệt là thích học lóm mấy món ăn trong tiệm. Ăn món gì ngon, hể về nhà là chị ấy sẽ tìm tòi làm bằng được, mấy món làm ra cũng giống được bảy tám phần.

Chị thích nhất những món mặn nguội của Mẹ, mỗi khi chị về nhà ăn cơm, Mẹ tất nhiên sẽ nấu thêm vài ba món. Dù đó có là món chay, chị vẫn ăn rất vui vẻ.

Vô số lần chị nhờ Mẹ dạy cách nấu món mặn nguội, chị cố gắng học, cũng học được vài năm rồi. Bên nhà chồng chị ấy khi dùng bữa, cũng có làm mấy món mặn nguội, nhưng không hề giống hương vị của Mẹ làm.

Bất luận chị tự hào cho rằng, tài nấu nướng của mình giờ giỏi hơn Mẹ, hay những món mặn nguội chị nấu cũng đã làm ngon hơn của Mẹ, nhưng mỗi khi về nhà, chị vẫn ăn món do chính tay Mẹ làm.

Chị hỏi Mẹ rằng, "Con làm y chang như cách Mẹ chỉ, mà sao lại chẳng giống mùi vị Mẹ làm thế?"

Mẹ đáp, "Mẹ cũng học món này từ bà ngoại con, Mẹ cũng làm như bà ngoại con dạy, mà cũng chẳng giống được."

Khi đó tôi muốn nói với hai mẹ con đang làm nấu ăn trong bếp, rằng món ăn của họ đều thiếu cùng một gia vị, đó chính là "hương vị của tình mẫu tử".

Mẹ là người Tứ Xuyên, làm món nào cũng ngon hết, biết làm đủ thứ món. Bất kể mời bạn bè của ai trong nhà tới dùng cơm, đều không ngớt lời khen tay nghề nấu ăn của Mẹ.

Nhà mẹ đẻ của Mẹ còn có mấy anh chị em nữa, cuộc sống gia đình tạm ổn, không quá dư giả nhưng cũng không thiếu thốn. Với điều kiện như thế, bà ngoại đáng lẽ phải hưởng phúc an nhàn.

Tuy nhiên, cứ mỗi lần Mẹ về nhà ngoại thăm người thân, bà ngoại luôn luôn tự tay chuẩn bị thức ăn, một ngày ba bữa, ngay cả nguyên liệu nấu ăn cũng đòi tự

mình đi mua, cho dù Mẹ hết lời khuyên bà nghỉ ngơi để cho Mẹ làm.

Theo nhận định khách quan của chúng tôi, món bà ngoại làm cũng không khác mấy với món của Mẹ. Một số người còn nói là Mẹ nấu vẫn ngon hơn chút.

Nhưng khi ngồi vào bàn ăn, Mẹ luôn miệng khen, "Đồ ăn Mẹ làm lúc nào cũng ngon cả."

Thường Mẹ nấu ăn, đều nấu những món chúng tôi và Ba thích ăn. Chỉ có bà ngoại, sẽ dựa vào khẩu vị của Mẹ, nấu những món Mẹ thích.

Người Mẹ mãi mãi biết rõ, con mình thích ăn món gì.

Mà ở trước mặt người Mẹ, con cái, vĩnh viễn vẫn là con cái, dù cho họ đã trở thành cha mẹ của người khác hay chưa.

Ba tôi sinh trưởng ở một làng chài ven biển. Ông nội đã mất tích trên đại dương mênh mông khi Ba còn trẻ, bà nội phải một mình nuôi nấng mấy người con, vượt khó nuôi Ba tôi vào đại học, trở thành sinh viên đầu tiên của cả thôn. Bà nội không thể hưởng được phúc con cháu, bà đã qua đời khi tôi còn bé tí. Vì thế mà Ba chỉ về quê tảo mộ vào tiết Thanh Minh hàng năm.

Ba tuy chưa từng khen Mẹ, nhưng cả hai cũng đã sống

cùng nhau hơn nửa đời người rồi. Hết chị em tôi làm món nào, Ba luôn chê hết cái này đến cái kia, ăn không ngon nuốt không trôi. Ấy thế, chỉ cần Mẹ về nhà ngoại thăm người thân thôi, thì Ba đã gầy đi mấy ký.

Mỗi đêm trước Thanh Minh trở về quê, Ba sẽ ở bàn ăn hoài niệm món hải sản sốt tương, cá muối rim, **cháo kê** do bà nội nấu có hương vị thơm ngon thế nào. Như thế đó là những món mỹ vị nhất trên đời, như thế những món đã ăn hơn nửa đời người cũng không bằng một góc.

Mẹ và bà nội không mấy hợp nhau, vì vậy mỗi khi Ba nhắc đến hương vị thơm ngon của những món bà nội nấu thì Mẹ sẽ tỏ ra bức dọc. Trong suy nghĩ của Mẹ, những món ăn ở làng chài khó ăn hơn rất nhiều so với món Tứ Xuyên trứ danh.

Khi còn nhỏ, chúng tôi thường thấy vẻ mặt ngây ngất thèm thuồng đến rót nước miếng của Ba, trong trí nhớ của Ba, mấy món đó ngon ngang ngửa với những mỹ thực trên thế giới. Mãi đến một ngày chúng tôi có dịp thưởng thức mấy món ăn ngon trong truyền thuyết này tại nhà của cô, không thể nào khen ngon cho được, cuối cùng thì chúng tôi đã biết cảm giác vỡ mộng là thế nào.

Có cho cũng không thể nuốt được hỗn hợp tôm cua giã nhuyễn ướp rất nhiều muối và tương hải sản, cũng chẳng thốt ra được từ "ngon" ngay cả khi món cá muối rim gừng không có mùi tanh, hai chị em tôi cảm giác như mình bị lừa rồi. Dù Ba cũng cứ nói do tay nghề của cô

không bằng bà nội, nhưng chúng tôi cũng không thể tưởng tượng nó sẽ ngon hơn.

Lúc ấy, khi Ba so sánh mấy món này còn ngon hơn cả món Mẹ nấu, chúng tôi chẳng dám tin. Theo như kết luận của chúng tôi, đồ ăn bà nội làm không ngon bằng một nửa của Mẹ.

Bà nội không biết chữ, cũng chẳng biết đạo lý gì lớn lao, chỉ biết nuôi nấng dạy dỗ con cái trưởng thành, không để cho chúng phải chịu cảnh đói khát.

Trong hồi ức của Ba, hình ảnh sâu sắc nhất, là hình ảnh bà nội khom lưng đào **trùn đất** dọc bãi biển, đó là món ăn cực kỳ dinh dưỡng trong thôn hồi đó.

Đối với ông, hương vị những món ăn này, không có trong món ăn của mình, mà trong bàn tay Mẹ.

Mãi mãi không còn cơ hội thưởng thức nữa hương vị món ăn của Mẹ mình, đó là điều mà Ba tiếc nuối.

Bởi vì, bà nội không thể hưởng được phúc con cháu.

Một đồng nghiệp nam ghé qua nhà tôi ăn cơm mấy lần, tấm tắc khen tay nghề nấu ăn của Mẹ quá đỉnh, khen tới nỗi Mẹ tôi miệng cười toe toét.

Trước giờ cùng nhau ăn cơm bên ngoài, cậu ta đôi khi

đề cập tay nghề nấu ăn của Mẹ cậu ta, than là bà ấy không nấu ăn, mà có nấu thì ăn cũng chẳng ngon gì cả. Sau đó còn tỏ vẻ hâm mộ tay nghề nấu ăn giỏi của Mẹ chúng tôi, bảo là chúng tôi có lộc ăn.

Cậu ta ít khi về nhà ăn cơm, đa phần phải lo làm việc, không bận làm việc thì cũng phải tiếp đãi khách hàng.

Ngày đó có cơ hội đến nhà cậu ta dùng bữa, rốt cục cũng thưởng thức tài nghệ nấu ăn của Mẹ cậu ấy, quả thật không ngon lắm. Thịt ba rọi kho thì ứp quá nhiều nước tương. Canh rau thịt nạc cũng chưa chín tới. Hai con cá chiên lại không ứp gừng, mùi khá tanh.

Mấy đồng nghiệp chỉ ăn dè chừng một ít, sau đó nói đã no rồi.

Mà nhìn cậu ta đi, thật là người con có hiếu! Không phải nói Mẹ cậu ta làm đồ ăn không ngon sao? Giờ đang bối chén cơm thứ hai đây! Chê thịt ba rọi ứp mặn quá đây! Vậy mà vẫn ăn rất ngon lành!

Ngày thường, nếu không phải ăn gộp ba bữa thành một bữa duy nhất, quả thật không thể nhìn thấy được cảnh này!

Bởi vậy mới thấy được, dù người Mẹ có nấu ngon hay không, dù người Mẹ có làm món gì, thứ mỗi người tìm kiếm, chính là hương vị trong từng món ăn do tự tay

người Mẹ nấu.

Hương vị ấy bắt nguồn từ dòng sữa mẹ ngọt ngào chúng ta đã mút, nó ghi tạc trong lòng chúng ta, ăn sâu vào tiềm thức. Hoặc thậm chí ngay trước đó, khi chúng ta vẫn còn là thai nhi trong bụng, hương vị đó đã khắc vào xương tuỷ, chảy trong máu chúng ta.

Trẻ sơ sinh làm sao phân biệt ai là mẹ của mình? Chính là bắt đầu từ hương vị ngọt ngào kia.

Hương vị của Mẹ, đối với con cái, là độc nhất vô nhị trên thế gian này. Ai cũng không thể học, và cũng không tài nào học được.

Có lẽ, bình thường chúng ta cũng chẳng may mắn để tâm, chỉ là nhu cầu bản năng, và chưa bao giờ thực sự muốn trải nghiệm qua.

Hương vị của tình mẫu tử, thật ra chính là một loại hạnh phúc.

Nhật ký tiểu thư cà phê

“Ông chủ...”

Dù chỉ là một phần ăn nhỏ ở một nhà hàng cao cấp nhất, nổi tiếng nhất cũng tuyệt đối không phải lựa chọn của những người ở tầng lớp như cô.

Hơn nữa, trước mặt đối diện, còn có một người đàn ông uy phong lẫm liệt chăm chăm nhìn mình. Càng làm cho người ta mắc ghen mà thôi...

Ba tháng trước...

Vừa mới tốt nghiệp, Dương Nhược Nhược còn chưa có tìm được công ty ký kết hợp đồng làm việc, cái gì cũng có thể thử rồi lại tuyệt vọng không thôi, đúng vào lúc không ngờ nộp đơn vào một trong mười tập đoàn tài chính nổi tiếng U. D, hơn nữa, đúng một tuần sau như là nằm mơ nhận được lời mời tới công ty phỏng vấn.

Vốn vẫn cho là mình không qua lọt... sẽ giống như nhiều lần phỏng vấn trước kia là đồng dạng. Dương Nhược Nhược cũng không hy vọng lắm hơn nữa với ngoại hình có điểm hơi mập không cách nào chui vừa bộ đồng phục văn phòng dành cho nữ, lại không có khí chất giỏi giang, Anh vẫn ăm úng càng làm cho người phỏng vấn nhú mày không thôi...

"Dương tiểu thư, "Một người phụ nữ trang nhã, xinh đẹp cắt đứt Dương Nhược Nhược bài giới tự giới thiệu âm a, đáp ứng bằng tiếng Anh, "Tập đoàn U.D chúng tôi là một công ty do Mỹ đầu tư, tất cả giao tiếp đều muốn sử dụng tiếng Anh để báo cáo với cấp trên..."
Nữ phỏng vấn xinh đẹp lại nhấn mạnh thêm **"Đều rất cần dùng tiếng anh"** giọng điệu có vẻ thất vọng, tựa hồ lại như thở dài, **"Cô có lý lịch cũng tốt lắm."**

Cho nên, chính mình lại bị rớt nữa rồi sao?.

Có gì sẽ liên lạc với cô sau...

Trở về chờ đợi tin tức...

Trở về...

Trở về...

Dương Nhược Nhược vừa đi về phía thang máy, một bên quay đầu lại nhìn xem một người nữa lại đi vào phòng phỏng vấn sau cô, bên cạnh còn có vài cô gái xinh đẹp khác đang ngồi chờ đến lượt mình.

Những cô gái đó so với chính mình còn cao hơn, lại xinh đẹp hơn, kinh nghiệm làm việc so với chính mình còn nhiều hơn nữa, nhưng dù sao ít nhất cũng giống như mình vừa mới tốt nghiệp đại học trong nước, chưa chắc đã đi du học... ngay cả chính mình vẫn rất tự tin về bằng

cấp, nhưng mà ở trong công ty này đòi hỏi rất cao căn bản là vẫn không có ưu thế.

“A!”.

Nghiêng đầu đi về phía trước Dương Nhược Nhược đụng vào một người lạ.

Người vừa bị đụng phải không kêu lên một tiếng, ngược lại người đi đụng vào người khác, tay lại bụm lấy mũi mình, mắt nước nước mũi bắt đầu lưng tròng...

Vừa mở mắt. Một người đàn ông cao lớn cản ở trước tầm mắt. Đó là một người phương Đông, bộ dáng rất khí phách, mạnh mẽ, dáng người cường tráng rắn chắc... khó trách cái mũi mình đâm phải tựa hồ muốn đổ sụp... Tình huống này không ổn a, người đàn ông kia, giờ phút này trên mặt tựa hồ không biểu tình gì nhú mày nhìn cô.

Tựa hồ, giống ông chủ lớn. Đi theo anh ta ở phía sau là một đám người, mỗi người biểu tình trên khuôn mặt cũng là cau mày nhìn cô, đằng đằng sát khí.

Một bầu không khí mờ ám, đáng sợ a...

“Thực xin lỗi thực xin lỗi...” Dương Nhược Nhược cầm hồ sơ xin việc của mình tay kia thì bụm lấy chiếc mũi đang đau, nước mắt lưng tròng vừa nói xin lỗi vừa lui sâu về phía góc tường gần chỗ thang máy, **“Thực xin lỗi,**

thực xin lỗi, thực xin lỗi... I' m sorry, I' m sorry, I' m sorry..."

Người đàn ông nghiêm nghị, ánh mắt vẫn chăm chú không có dời khỏi người con gái đáng thương đang rời đi, liên tưởng cô giống như con chuột nhỏ bị sập bẫy...

"Thực xin lỗi, thực xin lỗi, I'm sorry..."

Thang máy mở ra, con chuột nhỏ một bên nhắc thầm thì "Thực xin lỗi" một bên lùi đi tránh thoát kiếp nạn...

Bên ngoài trên lễ đường có một quầy bán hàng, móc ra đồng 10 xu để mua thức ăn nhanh, ngay tại chỗ liền giải quyết sau, Dương Nhược Nhược ở trong túi tiền rất ít chỉ có tiền lẻ, phát hiện chính mình ở tại thành phố S sắp không trụ nổi nữa...

Ở đây thức ăn nhanh cũng mắc, tiền thuê nhà lại càng đắt đỏ, phương tiện giao thông đi lại cũng không rẻ, cái gì cũng rất đắt... Nếu mình lại tìm không thấy công tác, thật sự phải về nhà cho mẹ nuôi ăn ở tiếp sao!

Đang lúc qua bất an cho số phận cô về sau, chuông điện thoại reo lên, Dương Nhược Nhược cầm lên điện thoại xem thử là ai gọi tới, mắt nháy nhấp! Tổng công ty U.D gọi đến!

Họ là nói với cô có thể lọt vào vòng phỏng tiếp theo

để được phỏng vấn lần nữa hay là ngược lại...

“Tôi đang nghe.” Dương Nhượng Nhượng cất lực kiên trì tinh thần. Một bên chờ đợi lời tuyên án cuối cùng.

“Cô Dương Nhượng Nhượng?”.

“Đúng vậy.” Ngử điệu run nhè nhẹ, mang theo một tia hy vọng.

“Tôi ở bộ phận nhân sự thuộc công ty U.D, chúc mừng cô, cô đã được trúng tuyển vào công ty chúng tôi, mời cô vào ngày mai mang theo hồ sơ cá nhân tới công ty nhận việc.”

Cái gì? Trúng tuyển? !.

Dương Nhượng Nhượng đầu một chút choáng váng, chóng mặt. Tranh thủ thời gian ghi nhớ những yêu cầu của phía bên kia một cách chính xác, lại vì lo lắng không yên mà quay sang đặt câu hỏi **“Tôi đã trúng tuyển sao?”**

“Đúng vậy.” Thanh âm dịu dàng, là cỡ nào ngọt ngào, cũng có chút gì đó kiên nhẫn...

“Chính là, tôi nghe nói U. D công ty bình thường đều phải trải qua mười vòng phỏng vấn, tôi chỉ mới vừa vượt phỏng vấn một vòng...”

Vấn đề này khiến cho bên kia đầu dây hơi trầm mặc, sau đó ngọt ngào thanh âm lại vang lên, phi thường hòa nhã bình tĩnh **"Bởi vì chúng ta đang "vô cùng" thiếu người, hơn nữa cô điều kiện cũng rất "vô cùng" phù hợp yêu cầu của chúng tôi."**

Vì sợ như Dương Nhượng Nhượng không tin, bên kia đầu dây cô gái cũng ra sức nhấn mạnh hai từ **"vô cùng"** để khắc họa tình hình công ty hiện nay.

"Tốt, tốt, cảm ơn cô, tôi nhất định sẽ có mặt đúng giờ!".

Thật sự là bầu trời tươi sáng lại mở ra lần nữa! Dương Nhượng Nhượng kích động vui vẻ, khuỷu tay múa chân, các ngón tay đều đang run rẩy. U. D tập đoàn, tất cả ứng viên mộng tưởng đó chính là hiền đường! Phúc lợi đãi ngộ rất tốt vượt lên đầu, là công việc tốt nhất toàn cầu, cũng là cơ hội thăng tiến, sinh viên khắp nơi trên đất nước hiện tại rất muốn vào làm việc, nếu là tốt nghiệp chính quy mức lương hơn 10 vạn a!.

Nhanh chóng gọi điện báo cho cha mẹ tin tốt lành này! Con gái bọn họ là rất thông minh tuy rằng trưởng thành trễ mà thôi! Một khi bước vào U. D, đều một bước bước lên mây ! Từ nay về sau rạng danh tổ tông! Hơn nữa nữ nhân ta toàn phân vẹn mười, vẹn vẹn một vòng phỏng vấn đều thông qua! Tuyệt đối là chưa từng có ai đạt thành tích như vậy!

Ngày hôm sau

“Tốt, cô Dương, thủ tục tiếp nhận công tác đã hoàn thành, hiện tại xin chờ một chút, thư kí Lucy của tổng tài sẽ rất nhanh dẫn cô đi giới thiệu ở các phòng ban công ty.”

Thư kí tổng tài?.

Chì là chức vụ kế toán nho nhỏ còn muốn kinh động đến tổng tài sao? Thật là làm cho người ta thụ sủng nhược kinh...

Rất nhanh một cô gái xinh đẹp lại có khí chất đã xuất hiện, khẽ mỉm cười, dò xét Dương Nhược Nhược, ý vị thâm trường.

Lucy ngênh ngang đi ra khỏi phòng kế toán.

Ách? Như thế nào lại ở trong này? Dương Nhược Nhược gãi gãi đầu. Cũng có lẽ bây giờ còn chưa đến lúc làm quen với đồng nghiệp mới?.

Rất lạ, Rất lạ. Một hàng dài thật nhiều người cùng Lucy chào hỏi, bọn họ đều dùng tiếng anh trao đổi.

Dương Nhược Nhược đổ mồ hôi lạnh.

Lucy rốt cục thở mạnh một cái nhìn về phía văn phòng. Chỉ chỉ ở cửa ra vào có đặt một cái bàn làm việc màu xanh, nói giọng Trung văn: **"Cái này là bàn làm việc của tôi"**, sau đó nữ nhân xinh đẹp ngón tay chuyển động, chỉ vào bên cạnh một cái bàn khác trống trải **"Đây là bàn làm việc của cô."**

Mình... trong này văn phòng? Vì cái gì không phải ở bộ phận kế toán?.

Trên hợp đồng tạm thời ghi rõ là nhận công tác ở bộ phận kế toán...

"Này Lucy, tôi không phải làm việc ở phòng kế toán sao?" Dương Nhược Nhược cảm thấy rất khó hiểu muốn nhanh chóng làm rõ vấn đề này.

"A?" Đôi mắt xinh đẹp của Lucy thảng thốt **"Phòng Kế toán ư?"**.

"A, đã quên nói cho cô biết, "Sắc mặt cô gái không biến đổi "Tuyển cô vào vị trí giúp đỡ tổng tài."

Giúp đỡ tổng tài...

Nghe cái tên thật là kiêu nha...

"Nhưng mà..." Dương Nhược Nhược không có ý tứ mở miệng, **"Chính là tôi cũng không biết giúp đỡ"**

tổng tài là phải làm cái gì..."

**"A, "Lucy ánh mắt đầy ý vị thâm trường nhìn chăm chú
"Chính là ông chủ bảo cô làm cái gì, thì cô làm cái
đó."**

"À, thì ra là vậy." Dương Nhược Nhược lập tức gạt
đầu tỏ vẻ hiểu rõ.

Hiện tại tìm công việc tốt không dễ dàng a. Giúp đỡ
tổng tài! Dương Nhược Nhược nhéo nhéo ngón tay...

**"Đúng rồi, "Lucy cầm trên tay văn kiện mới đưa tới,
chỉ chỉ vào phía cánh cửa chính, "Đây là hợp đồng tạm
thời của cô, chính cô đi vào trình lên cho ông chủ kí
đi."**

"Cái này..." Ngày đầu tiên đi làm đã muốn quấy rầy
ông chủ, Dương Nhược Nhược tỏ vẻ có áp lực rất lớn,
**"Lucy này, vật này cũng phải tìm ông chủ ký a, có
thể hay không bỏ qua..."** Chuyện nhỏ như vậy?.

Cũng là một loại ánh mắt thâm trường.

"Cái này đều do chủ quản trực tiếp ký kết, Anne"
Lucy nhẹ nhàng dùng tiếng anh giải thích cho Dương
Nhược Nhược **"Mà Anne trực tiếp thuộc quyền chủ
quản, đó chính là ông chủ."**

“Nhanh chút đi, người ta vẫn còn cần gấp tư liệu này.”

“Vâng.” Dương Nhược Nhược nhìn xem này nọ xung quanh, cửa chính phía trước rộng rãi chào đón, phảng phất có mùi vị mãnh thú đang lăm le dòng nước lũ, lại động viên chính mình hết nửa ngày, chính mình thân hình run run, chậm rãi đi về phía cửa chính...

Điện thoại trên mặt bàn Lucy bỗng sáng lên, thanh âm trầm thấp của một nam nhân phát ra.

“Lucy, cho tôi một ly cà phê” (từ giờ trở đi, dùng Anh văn a).

“Vâng”.

Tuy là đã đáp ứng rồi, chỉ là Lucy không hành động gì hơn, ngược lại yên vị tại chỗ ngồi, một bên hướng vào màn hình máy tính, vẻ mặt mờ mịt trầm ổn nói với Dương Nhược Nhược **“Anne, ông chủ muốn uống cà phê, cô đi vào thời điểm thuận tiện mang tách cà phê ra luôn.”**

“Được.” Dương Nhược Nhược ập ứng gật đầu...

Run rẩy để tay ở nắm cửa, nhắm mắt lại, thấy chết không sợ nhẹ nhàng xoay cửa bước vào.

“Hi”.

Nguy rồi, đã quên chính mình ngoại ngữ rất là kém a **“Ông chủ”** muốn xưng hô như thế nào, BOSS? Không đúng không đúng, giống như người bên ngoài đều là trực tiếp xưng hô bằng tên tiếng Anh! Ông chủ tên tiếng Anh là gì? Ai nha, Lucy đã quên nói cho tôi biết!

Âm thanh run rẩy, lí nhí, làm cho người đàn ông to lớn ngồi yên lặng cúi đầu xem xét văn kiện trong phòng dừng lại, khó chịu ngẩng đầu!

Đó là một khuôn mặt tức giận, hỉ nộ vô thường...

Ông chủ không hổ danh là ông chủ, trầm tĩnh ngồi một chỗ, vô cùng tức giận...

Không cần như vậy nhú mày nhìn tôi, rất có áp lực...

Dương Nhược Nhược từng bước một tiến lên, giống lên chỉ mảnh treo chuông lại đi thỉnh thoảng đến trước bàn làm việc, anh ta ngồi bất động không có rời đi ánh nhìn.

“Cái này, ký tên, là cái này thỉnh ký tên...” Tìm được rồi vài từ ngữ mấu chốt, Dương Nhược Nhược linh quang lóe lên, rốt cục gom góp ra một câu đầy đủ ý nghĩa.

Người đàn ông cầm bút, cau mày nhìn cô, không có

thêm động tác nào.

Dương Nhược Nhược lấm lét cầm văn kiện đặt ở trước mặt anh ta.

Anh ta tựa hồ lúc này này mới phát hiện Dương Nhược Nhược cầm trong tay gì đó, cuối cùng đem mi mắt buông xuống nói với Dương Nhược Nhược để tài liệu xuống đó đi. Tâm mắt di chuyển qua hướng khác, Dương Nhược Nhược thở phào một hơi.

Rất muốn giải thích này nọ văn kiện của chính mình. Nhưng là lo lắng đến trình độ anh văn của mình, Dương Nhược Nhược vẫn là lựa chọn bảo trì trầm mặc.

Ngón tay thon dài của anh ta cầm lên phần hợp đồng, từng tờ từng tờ giở ra, rất là cẩn thận. bên trong còn có ảnh chụp, lý lịch cá nhân sơ lược, càng đặc biệt xem lâu, Dương Nhược Nhược hoài nghi ông chủ có phải hay không đối với chính mình sơ yếu lý lịch rất là tò mò.

Ông chủ qua là một người làm việc nghiêm túc... Dương Nhược Nhược nhìn người đàn ông đang chăm chú xem xét, nhin không được trong nội tâm khen ngợi. Quả nhiên, có thể ở vị trí này, đều không phải người bình thường!.

Ngón tay thon dài của anh ta, rất chậm rãi lướt qua Dương Nhược Nhược ảnh chụp, sau đó lại tiếp tục lướt

nhẹ từ dưới trở lên. Nghiêm túc chăm chú xem qua mỗi một trang, cuối cùng anh ta cầm lấy bút, sáng khoái tại tờ thứ nhất ký tên của mình vào.

Dương Nhược Nhược vui vẻ thở dài một hơi. Sau đó lại đi đến gần bàn công tác vài bước, bàn tay hướng về phía bên tay phải có cái tách không, nhưng là không có sự gật đầu của anh ta, cũng không dám cứ như vậy lấy đi...

“Cà phê...”

Người đàn ông không hờn giận, mày nhúu lại nhìn qua. Dương Nhược Nhược lập tức lại tươi cười. **“Để tôi... Để cho tôi giúp ngài mang ra, được không?”**

Nhìn xem, Anh vẫn quả nhiên cần phải luyện tập thêm, cái này không, mới như vậy trong chốc lát, chính mình rõ ràng đã nói được hai câu đầy đủ!

Người đàn ông liếc thấy tay Dương Nhược Nhược duỗi tới phía mình, trên tay động tác dừng lại vài giây, khẽ lắc đầu, sau đó mở miệng...

“...” Anh vẫn rất lưu loát.

“Chết thật?”.

“...” Anh vẫn rất lưu loát.

Xong rồi, lộ ra điểm yếu. Anh văn của mình rất tệ rất tệ rất tệ... Dương Nhược Nhược bộ dáng lúng túng, nghe không hiểu là ý gì. Ông chủ, thỉnh không cần phải như vậy làm khó tôi!.

Trong mắt của anh ta thổi qua một tia nghi hoặc, sau đó tựa hồ biết ra cái gì, không thể nhịn được nữa nhắm lại mắt, nam nhân mở miệng lần nữa, nhưng lại dùng tiếng phổ thông cứng rắn, nhưng là may mắn lại nghe hiểu được, "Cô không quen? Vì sao ở trong này?".

"Quen quen." Dương Nhược Nhược ngây ngẩn khó hiểu...

Ông chủ thật là một người đàn ông tốt a, còn có thể quan tâm tiểu nhân viên có thói quen a!.

"Rất tốt." Người đàn ông mặt không biểu tình gật đầu. Lại nhìn Dương Nhược Nhược trong chốc lát, lúc này mới tỏ ra biểu tình "**Cô...**" Ngưng một chút, tựa hồ suy nghĩ nên nói như thế nào, "**Hộ chiếu, có không?**".

Hộ chiếu? Dương Nhược Nhược vẻ mặt nghi hoặc, mới ngày đầu tiên đi làm, muốn hộ chiếu...

Dương Nhược Nhược nghi hoặc bộ dạng làm cho nam nhân nhíu mày, "**Xuất ngoại cần phải dùng đến, như là đi Nhật Bản.**"

"A?" Dương Nhược Nhược không kịp lý giải được vì cái gì chính mình cần hộ chiếu đi Mỹ, chỉ là rất nhanh chóng lắc đầu **"Không có."**

Nam nhân cau mày trong mắt tựa hồ hiện lên một tia ảo não, **"Vậy lần này sẽ không mang cô đi Nhật Bản."**

"Dạ" Dương Nhược Nhược gật đầu, rất chán chường **"Vậy không đi."**

Tựa hồ người đàn ông với đáp án này rất không hài lòng..., nhân viên không lễ phép, ông chủ đều là không thích... anh ta phát phát tay **"Cô ra ngoài đi."**

"Được" Dương Nhược Nhược cầm tư liệu đã được ký xoay người, sau lưng lập tức xuất hiện một thanh âm...

"Cà phê của tôi."

"Được được" Dương Nhược Nhược cúi đầu khom lưng, cẩn thận bưng cái tách ra khỏi phòng.

"Đi theo tôi" Nhìn xem Dương Nhược Nhược đi ra, Lucy đứng dậy, **"Tôi dạy cho cà phê lần đầu, từ nay về sau ông chủ muốn uống cà phê thì cô tự mình đi pha."**

"Vâng," Dương Nhược Nhược chuyên tâm nhìn xem Lucy pha cà phê, rốt cục nhìn không được hỏi **"Lucy này,**

ông chủ vừa mới hỏi hộ chiếu của tôi..."

"Hộ chiếu?" Lucy nghi hoặc nhướn mày...

"Đúng vậy a, còn nói muốn mang tôi đi Nhật Bản gì đó."

"A, " Ánh mắt Lucy lại trở nên ý vị thâm trường **"Chúng ta cuối tuần sẽ đi Nhật Bản nói chuyện làm ăn, ông chủ muốn mang cô đi cũng là bình thường, cô có hộ chiếu chưa? Hiện tại đi cấp có kịp không..."**

"Không có, "Dương Nhược Nhược lắc đầu **"Tôi nói với ông chủ tôi không có hộ chiếu, ông ấy nói lần này không mang tôi đi được."**

"A "Lucy gật đầu, **"Vậy cô mau đem hộ chiếu chuẩn bị tốt... Nếu như theo lời ông chủ nói, thường xuyên bay tới bay lui khắp thế giới, cô từ nay về sau sẽ biết."**

Ừa. Dương Nhược Nhược trong nội tâm một hồi kích động, trong truyền thuyết mỗi ngày **"Bay"** công việc của người phụ nữ văn phòng, cũng đã bắt đầu rồi sao? Khởi đầu của chính mình thoáng cái cứ như vậy bước lên cao, có điểm không chân thực cảm giác...

Ông chủ bề bộn nhiều việc...

Lucy cũng là tất bật nhiều việc...

Kỳ thật ông chủ cũng không cần một thư ký. LUCY công tác chính gọi là **"Bí thư"** trừ những lần ông chủ cần **"Đặc biệt hỗ trợ"**, nếu không là một mình đảm đương hết, đúng là một người nhiều mưu trí...

Đương nhiên, trợ lý của rất là bận rộn.

Dương Nhược Nhược chán đến chết nhìn chăm chăm vào máy tính. Tất cả mọi người loay hoay tất bật làm việc, chỉ có chính mình không có chuyện gì a... ngoại trừ giúp ông chủ pha cà phê. Chẳng lẽ, đem mình tuyền vào, chính là giúp cho ông chủ làm cô em chuyên pha cà phê?.

Hơn nữa chỉ là không biết vì cái gì, thái độ đặc biệt đối với mình, đều gì đó có điểm lạ. Giống như có điểm... hơi nhiệt tình.

Dương Nhược Nhược tự giác, làm một cô nàng pha cà phê, chính mình không đáng để nhiều đại nhân vật như vậy ân cần thăm hỏi, gần gũi. Sự tình quý dị này, ngoại trừ có thể nói rõ chức vị càng cao nên người cấp dưới cũng càng được ưu ái, trên cơ bản không thể nói rõ ràng là tình huống gì.

Đèn điện thoại của ông chủ lại vang...

"Vâng".

“Anne này, cô vào phòng tôi một lát”.

Dương Nhược Nhược thành thật đứng ở phía trước bàn công tác của ông chủ, cà phê cũng mới vừa pha, thơm lừng nóng hổi.

Người đàn ông cũng không nói lời nào, chỉ là ngẩng đầu nhìn cô. Ngón tay trên giấy gỗ, tựa hồ đang tự hỏi nói cái gì đó.

“Tôi muốn đi Nhật Bản, có hay chưa”.

“Vâng.” Dương Nhược Nhược sụp mi thuận mắt. Tin tức ông muốn đi Nhật Bản, vé máy bay đã sớm đưa đến cho tôi, ông đi xe sân bay hay là tôi sắp xếp tài xế...

“Đi Nhật Bản sau, tôi còn phải đi Mỹ, đại khái muốn nửa tháng sau mới về được”.

“Vâng.”

Dương Nhược Nhược cúi đầu bộ dạng làm cho anh ta nhíu mày. Trong nội tâm cấp tốc nhận nhạo, khó hiểu, người đàn ông này rốt cục cũng chọn lựa được chủ đề phù hợp.

“Nghĩ muốn quà tặng gì?”.

“Ách?” Quà? Dương Nhược Nhược vẻ mặt kinh

ngạc...

Ông chủ đi công tác trở về muốn tặng quà, cũng là phúc lợi của nhân viên một loại sao?

"Muốn được tặng gì?" Người đàn ông ngón tay gõ cái bàn, ngữ khí mệnh lệnh, không cho cự tuyệt, tựa hồ còn có chút không kiên nhẫn.

"Muốn..." Dương Nhược Nhược trong đầu đã loạn cào cào, thuận miệng nói câu, **"Vây nước hoa tốt lắm."**

"Tốt." Có lẽ là Dương Nhược Nhược tai nghe nhầm, ông chủ ngữ khí lại hòa hoãn xuống...

Lại là một mảnh trầm mặc, nam nhân thanh âm lại lần nữa vang lên, **"Cô phải ở chỗ này công tác thật tốt."**

Ách... Như thế nào giọng cha dặn dò con gái... Phi phi phi, đương nhiên không phải. Nhất định là ông chủ ít nói Trung văn, mới tạo thành hiểu lầm!

"Tôi rất nhanh sẽ trở về." Người đàn ông kỳ quái dùng giọng điệu Trung văn lần nữa vang lên...

Dương Nhược Nhược cự tuyệt đi hiểu lầm. Sếp chính là người Mỹ, người Mỹ, người...

"Hộ chiếu của cô tranh thủ thời gian đi đăng kí,

lần sau mang cô đi cùng”.

“Vâng vâng” Dương Nhượng Nhượng tranh thủ thời gian gật đầu...

Lại là một hồi trầm mặc. Đại khái là phát hiện thật sự không có gì nữa để dăn dò. Ngồi ngay ngắn ở trên vị trí anh ta nghiêm túc rút cục phát phát tay **“Cô ra ngoài đi!”**.

Nửa tháng trôi qua rất nhanh, Dương Nhượng Nhượng cảm giác bàn tay nhỏ bé chính mình cầm khăn tay tạm biệt ông chủ vẫn còn đang là ngày hôm qua, ông chủ cũng đã đã trở lại, mang theo một đám người, đặng đặng sát khí, uy vũ như hổ. Mạnh liệt đứng ở trước mặt nói.

“Nước hoa”...

Vẻ mặt nghiêm túc của ông chủ bảo tiểu trợ lý gọi vào văn phòng, vẻ mặt nghiêm túc đưa ra quà tặng.

“Cám ơn” Dương Nhượng Nhượng phối hợp nhuần nhuyễn kèm theo nụ cười ngọt ngào...

Ánh mắt của nam nhân tựa hồ vì nữ hài kia mà trên mặt ngẩn ngơ, lúc này mới trấn tĩnh lại, thở ra một hơi **“Cô đi ra ngoài đi.”**

Thật là rất mùi rất thơm...

Tại văn phòng ngó nghiêng hướng đông, rồi đến hướng tây...

"Ở đây ai dùng nước hoa?" Đi công tác trở về Lucy tâm tình thật tốt, có lẽ là Nhật Bản phong cảnh rấ tuyệt.

"Ông chủ cho nha!" Dương Nhượng Nhượng trả lời không chút tâm cơ nào, tiểu trợ lý trong nội tâm, cái này là công ty truyền thống truyền thống truyền thống...

"A.a..." LUCY sắc mặt lập tức trở nên giống như cười mà không phải cười, lại nhìn về mặt đơn thuần Dương Nhượng Nhượng cầm nước hoa đưa lên cao, vui vẻ tươi cười bộ dạng, rốt cuộc vẫn là lắc đầu. Một phen đoạt lấy chai nước hoa, LUCY nhìn nhìn cái nhãn **"Cô đừng có làm phí đây, bà cô! Đây là hiệu Chanel, cái này một lọ có thể hơn một vạn tệ!"**.

"A? Hơn một vạn tệ? !" Dương Nhượng Nhượng kiệt lực đè thấp âm điệu như thế nào nghe đi lên cũng đã biến giọng!.

"Đúng nha" Lucy ngữ khí đáng tiếc phi thường rõ ràng, **"Đây là nước ngoài cao cấp, trong nước có thể đếm trên đầu ngón tay! Bà cô, cô vừa mới làm gì trong đó chỉ nghĩ nó đáng giá ba nghìn tệ thôi sao!"**.

Dương Nhược Nhược vẽ mặt ngây ngốc. Sau nửa ngày, mới chậm rãi mở miệng, **"Ông chủ thực sự nhiều tiền, tùy tiện vừa ra tay đã dùng hơn một vạn!"**

Lucy vô lực lắc đầu. Cô gái ngốc nghếch này, chính mình có nên không nói cho cô ấy biết, ông chủ đối với cô ấy tặng một món quà rất giá trị a!

Hộ chiếu... Làm tốt.

Ônh chủ... Đã trở lại;.

Công tác... Giờ lại là rảnh rồi như vậy...

Không nên không nên không được a! Tuy nhiên phần này công tác lương một năm là mười ngàn tệ a, lại thoải mái, chính là luôn cảm giác mình vừa mới tốt nghiệp không nên như vậy mãi mòn nghiệp vụ...

Cái ý nghĩ này gần nhất xuất hiện nhiều lần ở trong đầu Dương Nhược Nhược.

Chính mình thật là một cái người rảnh rồi a người rảnh rồi, việc gì đó đều học không được, cảm giác như là bỏ phí năng lực.

Mình là học kế toán, vẫn muốn làm công việc kế toán...

"Lucy này "Dương Nhược Nhược nhìn thấy Lucy không giống như đang bận rộn làm việc, rớt cục mả miệng **"Lucy này, tôi nghĩ muốn hỏi cô chuyện này "**

"Sao?" Trong lúc đang làm việc Lucy nhú mả nhìn cô...

"Tôi đang nghĩ, có thể hay không được điều đến bộ phận kế toán..."

"Vì cái gì?" Lucy lại nhú mả...

"Tôi vốn chính là học kế toán, hơn nữa trong lúc này công tác của tôi cũng không có liên quan đến..."

"A "LUCY bình tĩnh cúi đầu xuống tiếp tục đánh chữ **"Tôi không có quyền với mả người này, cô nếu nghĩ thông suốt, phải đi tìm ông chủ nói đi."**

"Cái này "Dương Nhược Nhược không lo lắng, bắt lấy góc áo, **"Ông chủ sẽ đồng ý sao?"**.

Đều đến đây hơn một tháng, cùng ông chủ ít nhiều có một ít quen thuộc. Người kia có mả cái tùy tiện ngồi xuống, chính mình cũng có thể cảm nhận được vô cùng cường đại khí lực, rất làm cho người ta sợ hãi...

"Có đồng ý hay không "Lucy giống như cười mà

không phải cười **“Cái này là năng lực đàm phán của cô thôi”**.

“A “Dương Nhược Nhược rầu rĩ không vui cúi đầu xuống quay trở lại công việc, ông chủ sở dĩ là ông chủ, cũng là bởi vì năng lực của hắn mạnh phi thường a, chính mình là loại con tôm nhỏ, tại lão bản trước mặt nói đó có cái gì **“Năng lực đàm phán”**?”.

“Ai nha, “đại khái bộ dạng đáng thương này lại đã động nữ cường nhân Lucy, **“Nhìn cô vậy cũng tội thật, muốn làm cái gì thì trực tiếp nói với ông chủ đi, ông ấy tính tình rất tốt, cho dù nói không thông hắn cũng sẽ không sinh giận dữ với cô, cô yên tâm đi.”** Dương nhiên là sẽ không sinh khí, bất quá đối với cô. Đối với chúng ta những nhân viên này, có thể nghiêm khắc lắm! Lucy mỉm cười.

Hơn nữa, đưa cho người đặc thù đãi ngộ đâu chỉ cái một cái này?

Giống như, cô là người duy nhất trong lần phỏng vấn đầu tiên đã đạt, hơn nữa còn là chức vụ giúp đỡ tổng tài, cô cũng là một người duy nhất làm cho lão bản nói Trung văn. Cô gái ngốc...

“Thật sự?” Dương Nhược Nhược đôi mắt lăm lăm. Đúng nha đúng nha, tuy nhiên ông chủ khí lực cường đại, nhưng là giống như cùng chính mình nói chuyện, đều là dễ chịu, gần gũi.

Cứ như vậy quyết định!.

“Ông chủ “như vậy nè nhẹ tiếng bước chân, chỉ có thể thuộc về loại con chuột nhỏ... người đàn ông ngẩng đầu, quả nhiên phát hiện ra cô, giờ phút này đang bối rối, chân tay luống cuống nhìn mình...

“Chuyện gì?” Không thể không nói, ông chủ gần đây tiếng Trung càng ngày lưu loát...

“Tôi... tôi...” Bị ánh mắt sắc bén nhìn chằm chằm, Dương Nhược Nhược lại có chút ít chân tay luống cuống...

Tôi nửa ngày, con chuột nhỏ rốt cục ngen ra một câu **“Tôi nghĩ, muốn nói chuyện với ông...”**

Ông...

Cái từ này lại làm cho anh ta nhúu nhúu mày. Trước đã nói với cô qua, có thể gọi tên tiếng Anh của mình, có thể nàng ấp a ấp úng kêu mấy lần sau, rốt cuộc lại cùng người khác gọi về **“Ông chủ”**...

“Chuyện gì?” Người đàn ông tận lực đem ngữ khí giảm nhẹ, ôn hòa

Dương Nhược Nhược đứng ở nam nhân trước bàn làm

việc, như hài tử phạm sai lầm **“Tôi nghĩ muốn được điều đến bộ phận kế toán...”**

Anh ta híp mắt, rất tinh táo **“Vì cái gì? Trong lúc này không vui? Công tác quá mệt mỏi? Lucy khi dễ cô?”**

Không phải quá mệt mỏi, cũng không phải vất a nha!.

“LUCY lại không có khi dễ tôi, bởi vì tôi vốn chính là học kế toán, hơn nữa trong lúc này công tác tôi cũng không có làm đến...” Nghĩ sẵn trong đầu đã những gì phải nói hơn nửa ngày, cô chính là thao thao bất tuyệt...

Xong, người đàn ông không có phản ứng...

Dương Nhược Nhược bất an, ngẩng đầu. Tâm mắt anh ta rơi tại trên người mình, nhưng là... Tựa hồ căn bản không có đang nghe ra cái gì.

“Anne” Nam nhân nhăn nhú mày, chần chờ một chút **“Nhược Nhược?”**.

“Ách?” Dương Nhược Nhược vẻ mặt kinh ngạc. Ông chủ vì cái gì như vậy xưng hô thân mật tên chính mình... Cảm giác giống như kém rất nhiều, nói không nên lời cảm giác...

“Cô hôm nay mấy giờ tan tầm?”.

Dương Nhượng Nhượng do dự một chút, **"Năm giờ."** Công ty bình thường đều lấy giờ này tan ca, mình là công ty duy nhất không tăng ca.

"Buổi tối cùng nhau ăn cơm a."

"A?"

Anh ta nhìn con chuột nhỏ liếc một cái, càng làm con mắt nhanh chóng dịch chuyển khỏi, vẻ mặt nghiêm túc tuyên bố **"Lúc ăn cơm, chúng ta bàn lại chuyện này."**

Đêm hôm đó, xác thực cùng ông chủ cùng nhau ăn cơm...

Đáng tiếc Dương Nhượng Nhượng chuẩn bị cả một buổi chiều ý định sẵn trong đầu, căn bản không có phát huy ra đến... mỗi lần chuẩn bị mở ra chủ đề thời điểm, đều bị ông chủ noi tới việc này việc kia, làm cho thời gian nhanh trôi qua. Rõ ràng là người Mỹ cũng là người Hoa, khi nào thì học tính cách người Trung Quốc nói xa nói gần?

Chỉ là bàn bạc việc chuyển đổi nhân sự đành phải bỏ qua lần này, chỉ là cùng ông chủ ăn cơm, ngược lại từ nay về sau trở thành Dương Nhượng Nhượng công tác.

Dùng cơm tây được một nửa, Dương Nhượng Nhượng rất cục chịu không được, bắt đầu phồng lên dừng khí đề nghị ăn đồ ăn Trung Quốc. Ông không có phản đối.

Chỉ là, ông chủ quá mức nghiêm túc, mà ngay cả ăn cơm, cũng yêu mẩn cau mày nhìn chính mình chăm chăm...

Giống như hiện tại...

Nơm nớp lo sợ ăn xong bữa tối...

Nơm nớp lo sợ đi đến bãi đỗ xe. Nơm nớp lo sợ làm phiền ông chủ đưa về nhà. Hành động ông chủ thật nhiệt tình đem chính mình đưa đến tận cửa nhà...

Sau đó hẳn là tạm biệt...

“Ừ, cảm ơn ông đã đưa tôi về nhà...” Chào tạm biệt bắt đầu...

“Nhược Nhược.” Theo tiếng thứ nhất Nhược Nhược bắt đầu, anh ta gần đây không thích gọi cô bằng Anne, cũng gọi cô là Nhược Nhược.

Dương Nhược Nhược phản xạ có điều kiện đứng đang cúi đầu.

“Cô không có có bạn trai.” Câu trần thuật...

“Không có.”

“Vậy cô có muốn tìm một người không?”.

Nghi hoặc ngẩng lên đầu, ông chủ muốn làm mai cho mình sao? Ông chủ giới thiệu, nhất định đều là tình anh trong xã hội.

“Nghĩ... nghĩ...” Đỏ mặt...

Anh ta trăm mặc, **“Nghĩ tìm người như thế nào?”.**

“Nhân phẩm phải tốt, tuổi không sai biệt lắm là được, lớn lên đừng quá xấu, trong nhà điều kiện bình thường, công tác ổn định, bằng cấp tốt nhất khoa chính quy của trường ngoại quốc! Sau đó muốn, rất yêu rất yêu tôi!” Ừ, cứ như vậy, yêu cầu một chút cũng không nhiều lắm...

“Gia đình điều kiện bình thường?” Lão bản âm điệu lần đầu tiên dẫn theo một điểm nghi hoặc **“So với bình thường tốt hơn một chút, có thể chứ?”**

“Có thể có thể!” Ai hội chú ý **“Tốt một chút”** a, chỉ biết chú ý **“Thiếu một ít”** !.

“Công tác ổn định... Thường xuyên bay tới bay lui, xem như công tác ổn định sao?”.

“Chỉ cần không thất nghiệp có thể!” Như thế nào có loại dự cảm bất tường. Nhất định không phải nhất định

không phải!.

“Tuổi không sai biệt lắm...” âm điệu lần đầu tiên có một ít phức tạp, **“Vài tuổi tính không sai biệt lắm?”**

“Ách, hơn năm tuổi thì sao.”

“Cô năm nay 23, tính kĩ thì có phải... 28?” Người đàn ông nhú mày...

“Đúng vậy, đúng vậy.” Con chuột trước mặt ông chủ lớn, nhất quyết không dám ngẩng đầu.

“So với 28 tuổi có lớn hơn một chút cũng không được sao?”.

“Lớn một chút có thể a, kỳ thật cũng không có như vậy nghiêm khắc yêu cầu...” Con chuột nhỏ gãi gãi đầu phát.

Ông chủ hình như nhẹ nhàng thở ra, nhất định là ảo giác...

“Nhược Nhược.” Ông chủ cư nhiên còn ập a ập ứng, Dương Nhược Nhược cảm thấy nhất định là chính mình nghe nhầm, **“Tôi cảm thấy được chính mình rất thích hợp, cô xem, tôi phẩm cũng tốt, lớn lên cũng không xấu, trong nhà điều kiện chỉ là so với bình thường tốt hơn một chút, công ty là của tôi cũng sẽ không**

đổi nghề khác, bằng cấp vừa vắn Harvard khoa chính quy, hơn nữa tuổi của ta cũng bất quá chỉ là so với hai mươi tám lớn một chút "Ông chủ dừng một chút, lại thấp giọng hàm hồ nói.

"Hơn nữa, anh rất yêu rất yêu em."

Dương Nhược Nhược cảm thấy có chút mê muội. Đây là đang đóng kịch truyền hình sao?.

"Cũng có lẽ bây giờ làm như vậy có vẻ đột nhiên, nhưng là anh nghĩ cần phải làm, Nhược Nhược "Bằng vào khí lực đặc biệt có thể áp bách, khiến người khác lo sợ người đàn ông đột nhiên ở trước phòng thuê của Dương Nhược Nhược quỳ một chân trên đất, không biết từ nơi nào lấy ra một cái nhẫn, ngẩng đầu.

"Nhược Nhược, em nguyện ý, gả cho anh sao?".

Tác giả: Tứ Diệp Linh Lan

Đứng ở Phật Chi Đỉnh, nhìn phía chân trời, ngày hôm đó tại thiên ngoại chi thiên có thể nhìn thấy được ma ảnh đỏ sậm.

Ngoái đầu nhìn lại 500 năm trước, tương tư tình ý, trôi qua như mây khói.

Ngày ấy, ráng chiều như máu, gặp nhau dưới hiên, một cái liếc mắt nên tình.

Tuổi trẻ khinh cuồng, tay nắm tay cùng sống chết, cho rằng đó là vĩnh viễn, lại chưa từng lường trước, vận mệnh thay đổi, ta thành Phật, người lại nhập Ma.

Phật, Ma cả hai không thể cùng tồn tại, từ nay về sau vĩnh viễn xa cách không thể gặp.

500 năm như thế...

500 năm, quay đầu, âm đạm.

Tưởng rằng không thể gặp lại, tưởng rằng không hề hoài niệm.

Lại chưa từng đoán được, ngày mai đã là đại chiến Thần - Ma.

Đêm nay người có từng như ta lúc này, khát khao gặp lại lại sợ hãi gặp lại?

Tình đã sinh, không thể diệt, lụy ở trong lòng.

Phật cùng Ma, tình cùng nghĩa, chung quy không thể vẹn toàn.

Chỉ đợi một trận chiến ngày mai.

Đêm trước đại chiến, mùi máu nồng đậm lan tỏa trong không gian, Phật trừ Ma, Ma diệt Phật, Ma và Phật, tương sinh tương khắc, nhưng trước nay lại chỉ cách nhau có một con đường.

Ta tu hành còn thấp, công lực yếu ớt, đêm trước đại chiến, sư huynh sư tỷ đồng môn đều bảo ta đứng phía sau bọn họ, nhưng ta muốn gặp chàng, ta bất chấp ngăn cản xông lên phía trước.

Nhìn lên bầu thiên ngoại thiên, Ma và Phật cách nhau chỉ một con đường, trong lòng rối loạn.

500 năm, chúng ta đã 500 năm chưa từng gặp lại.

Chàng ở ngay bên kia, ngay tức khắc ta đã có thể nhìn thấy chàng.

Chàng có còn giống như ngày trước, chàng có còn giống như ta, khát khao gặp lại lại sợ hãi gặp lại.

Bầu trời u ám bất chợt bị tia sét chói mắt xé rách, phía thiên ngoại thiên một người hiện ra từ trong mây, tay cầm lợi kiếm đột ngột đánh xuống chỗ chúng ta, ngẩng đầu lên, chỉ thấy mái tóc dài và tà áo đen của người nọ bị gió thổi tung như gương nanh múa vuốt, đôi mắt màu đỏ máu, ngọn lửa đỏ sẫm thiêu đốt khoảng giữa hai chân mày ta. Lòng ta chấn động thật mạnh, cũng không biết tránh né, hứng trọn lấy ánh sáng chói lọi kia, kinh hãi khó tin đứng ngây tại chỗ.

Còn nhớ, sơn cốc nở đầy hoa dại, dòng nước chảy qua khe suối, lúc chia tay, thiếu niên cười như gió xuân nói với thiếu nữ: "Từ nay về sau, ta nhập Ma, nàng nhập Phật, như vậy sau này ta có thể đưa nàng đến Ma Giới chơi, nàng cũng có thể đưa ta đến Phật Giới, như thế rất hay."

Thiếu nữ nghe vậy cười nói: "Hay lắm."

Chợt thấy một hơi tanh nóng trong cổ họng, dòng hồi ức bị cắt đứt đột ngột, tiếp đó cơn đau giữa hay chẳng mảy đã thấm vào xương tủy.

Một lưỡi huyết kiếm vô tình nhập vào mi tâm của ta,

giống như chưa từng có lấy một chút đắn đo, mà ta ngay cả một chút chống cự cũng không có. Bởi vì đó là chàng, ta không tin.

Trận chiến ấy, chỉ có duy nhất mình ta sống sót dưới kiếm khí của y, hoàn toàn không phải do y hạ thủ lưu tình, chỉ là do kỳ tích.

Từ đó về sau, giữa hai chẳng mảy của ta in lại một dấu ấn sỉ nhục vĩnh viễn không thể xóa bỏ, từng giây từng phút nhắc nhở ta, Trùng Thiên Ấn mà chỉ có Thần mới có, lại được khắc vào mi tâm của ta từ một Ma đầu. Của Thần đỏ tươi, của ta đỏ sẫm, của Thần hiền lành, của ta dữ tợn...

Từ đó về sau ta im lặng, điên cuồng tu hành như muốn trút hết ra.

“Trùng Thiên Ấn” sỉ nhục khiến rất nhiều người tưởng lầm ta là Thần, nhưng đến khi biết được “Trùng Thiên Ấn” của ta từ đâu mà ra, cái nhìn khinh thường và rẻ rúng của họ làm cho ánh mắt ta càng thêm lạnh như băng...

Về phần tin tức của y mấy trăm năm nay thỉnh thoảng lại truyền đến, trận chiến ấy y giết chết vô số đệ tử Phật Quốc, đứng hàng thứ hai trong Chiến Thần Bảng, với một gã đệ tử Ma Giới mới tu hành trăm năm như y mà nói, đó chắc chắn là nhất chiến thành danh. Nghe nói ở Ma Giới có rất nhiều người vô cùng sợ y, thậm chí đệ tử Phật Quốc, nhìn thấy y từ ngoài trăm dặm cũng phải rẽ đường

vòng mà đi.

Nhưng ta lại chưa bao giờ gặp y lấy một lần, chớp mắt lại đã qua 500 năm.

Một ngày, chợt nghe Ma Giới truyền đến một tin tức kinh thiên động địa, Ma Giới Thủ Tọa bất ngờ qua đời, y cưới trưởng lão ma nữ Giai, gạt chiến thần Hiên sang một bên, một bước lên ngôi Thủ Tọa.

Việc này khiến Phật Quốc khiếp sợ.

Vào lúc này, Thượng Tọa gọi ta tới, giao cho ta một nhiệm vụ, ngày mai đi Ma Giới, hạ chiến thư.

Đêm khuya người tĩnh, ta đứng lặng trước thiên ngoại thiên, Phật Tượng chói lọi thần thánh trước mặt giờ phút này trong mắt ta cũng chỉ là một màu đen tối. Cõi lòng cô quạnh và nỗi đau tận cùng, từng ngày từng đêm tra tấn ta chưa bao giờ ngơi nghỉ, rốt cuộc ta cũng không chịu đựng nổi quỳ rạp xuống trước tượng phật, nước mắt ướt đầm khuôn mặt.

Ký ức lại bị xé rách, không thể kiểm soát.

Hồ nước màu lục, bầu trời xanh thẳm, mùi hoa trong không khí nhàn nhạt tỏa hương thơm ngọt ngào làm say lòng người, cỏ xanh rung rinh theo những cơn gió ngập núi ngập rừng, giống như vì ai mà ca hát hân hoan.

Làn váy xanh nhạt của thiếu nữ bỗng bồng bềnh trên mặt cỏ, tựa như không muốn dừng chạy dừng nhảy lấy một khắc, chốc chốc lại chạy xung quanh thiếu niên, chốc chốc lại dùng khinh công vừa học bay tới bay lui trên những ngọn cỏ.

Thiếu niên nhàn nhã cười Hắc Báo đi theo phía sau, cười nói: “Ta thích nhất dáng vẻ này của nàng.”

Thiếu nữ nghe vậy giương mi: “Dáng vẻ gì?”

Thiếu niên chế nhạo: “Dáng vẻ không dừng chân.”

Thiếu nữ hừ một tiếng, bĩu môi, nghe thấy tiếng cười trong sáng của thiếu niên vang đến, trên mặt không hề không giận, nhưng trong lòng cũng trở nên vui vẻ.

Bầu trời mây trắng nhẹ trôi, dưới chân núi có một nông trại, trong vườn có một cây hạnh vươn cành ra ngoài bờ tường, cô gái nhảy lên hái xuống, cắn một miếng, lập tức nhăn mặt nhăn mũi, vừa quay đầu cắn một miếng lên quả hạnh chua trong tay vừa nói với thiếu niên: “Đây là hậu quả của hồng hạnh xuất tường.”

Thiếu niên nghe ra ẩn ý trong đó, hồng hạnh xuất tường, tức không tuân thủ nữ tắc, thiếu nữ đang ám chỉ có rất nhiều cô gái thích hắn, không chừng hắn sẽ hồng hạnh xuất tường.

Thiếu niên nhú mày một cái, cười hỏi: “Hậu quả gì?”

Thiếu nữ nói: “Bị người khác ăn!”

Thiếu niên cười khế, dịu dàng mà cương chiều không tả xiết.

Phong và Kiện lẳng lặng xuất hiện bên cạnh ta, Kiện muốn tiến lên lại bị Phong ngăn lại, phía xa, Sở đang ngự kiếm lại gần cũng dừng bước, ta thôi khóc, không ai hỏi ta vì sao, chỉ yên lặng cùng ta ngây ra đến bình minh.

Khi ánh bình minh lộ ra phía chân trời, ta đứng dậy, nhẹ nhàng nói: “Có các người ở đây, thật là tốt.”

Phong nói: “Người lắm chuyện.”

Sở nói: “Giờ người mới biết được chúng ta tốt?”

Kiện lại nói: “Ta đi tu hành.” Rồi cất bước rời đi trước ta.

Ta cười cười, trong lòng ấm áp không nói nên lời.

Ma Giới, nham thạch nóng chảy đỏ sẫm không ngừng phun ra từ mặt đất dưới chân, hướng về phía bầu trời Ma Giới vĩnh viễn tối đen, giống như muốn xé toạc ra một vết rách, nóng bỏng mà cuồng loạn, tản mát ra thứ mùi lạ gay mũi làm ta phải nhú mày.

Tư ngự kiếm mà đi, không hỏi cũng chẳng nhìn, tên đệ tử Ma Giới dẫn đường cho ta thỉnh thoảng lại quay đầu liếc mắt nhìn ta một cái, ánh mắt chứa sự khinh thường.

Đến cửa đại điện, ta hạ kiếm xuống, chậm rãi đi theo tên đệ tử kia.

Vào điện, ta ngẩng đầu, rất nhiều ánh mắt tập trung lại trên người ta, ánh mắt của ta thì lại chỉ tập trung đến một người.

Y cúi xuống nhìn ta, cao cao tại thượng, ma nữ Giai hầu hạ bên chân hần, xinh đẹp quyền rũ.

Trong điện, Mạn Đà La nở rộ sắc đỏ thắm trong dòng máu uốn lượn chảy như một con sông, dường như đã uống no máu rồi tản ra vẻ dụ hoặc xinh đẹp mà trí mạng, rất nhiều Mạn Đà La nối nhau lại thành hình dáng một bàn tay nâng Tọa Ý của y lên giữa không trung.

Đầu óc ta trống rỗng.

Trong điện có người hỏi: “Người tới là ai?” Giọng nói như quỷ mị mờ lung thê thương.

Ta có chút hoảng hốt, thần nhiên đáp: “Thủ hạ đệ tử của trưởng lão Phật Quốc Lạc Trà bái kiến Thủ Tọa điện hạ.”

Y nhếch khóe miệng, lộ ra vẻ trào phúng miệt thị, đôi mắt khép hờ chẳng nói lấy nửa chữ.

Ma nữ Giai ngả người vào bên chân, lấy tay vẽ một vòng tròn lên đùi y, nhẹ nhàng nói: “Cứ tưởng người tới hạ chiến thư là ai, hóa ra là đứa con gái may mắn thoát chết lần trước.”

Ta không trả lời, rút bức chiến thư mà Thượng Tọa đưa cho từ trong tay áo ra, chiến thư chậm rãi bay về phía y.

Ma nữ Giai nhận lấy chiến thư, ngồi dưới chân y mở thư ra, y liếc mắt nhìn một cái, vừa nhấc ngón tay chiến thư liền biến mất không thấy tăm hơi.

Ta rút ánh mắt về, hờ hững nói: “Nhiệm vụ của Lạc Trà đã hoàn thành, Lạc Trà cáo lui.” Nói xong xoay người rời đi, lại nghe thấy một tiếng cười nhẹ chói tai, một người trong điện đã bay theo tiếng cười kia đến trước mặt ta. Ta hơi lui về sau một bước, rước lấy một trần cười nhạo trào phúng.

Người nọ bộ dạng cực kỳ yêu mị, không rõ là nam hay nữ, ta thờ ơ nhìn hắn, hắn vươn tay đến định móc lấy hàm dưới của ta, ta lùi về phía sau khiến ngón tay của hắn rơi vào khoảng không, mắt hắn lại càng hừng hực cuồng bạo hơn, chớp mắt đã bay đến trước mặt ta, ta né về phía sau, hắn áp sát từng bước. Ta không tránh né, vung tay bắt lấy

cổ tay của hắn, hắn lại cười chẳng hề để ý, ta nhìn thấy ngón tay mình từ từ bị hút vào trong da thịt của hắn, từng tắc từng tắc một. Tâm thần của ta nhưng lại, một mùi hoa sen quen thuộc phát ra từ trong cơ thể, ngón tay chậm rãi rút ra từng tắc một khỏi da thịt hắn, ánh mắt hắn hiện lên vẻ kinh ngạc. Ta lại vẫn hờ hững nhìn hắn.

Rút ngón tay ra, thân hình lướt về hướng cửa đại điện, đang muốn rời đi, lại bị một người chặn lại. Ánh mắt người nọ cực kỳ trắng trợn, giống như muốn cắn một cái nuốt ta vào trong bụng. Hắn đứng trước người ta ngửi ngửi, giống như bị hương sen trên người ta hấp dẫn mà lộ ra vẻ mặt tham lam. Ta hờ hững nhìn hắn. Dưới chân hắn mọc lên một bụi dây leo cuốn lấy ta. Dây leo kia giống như chuyên mọc rễ này mầm trên thân người, rễ cây bén nhọn muốn cắm sâu vào trong da thịt ta, ta thu ánh mắt lại, phất ống tay áo, dây leo như chột sợ hãi co rúm héo quắt. Ánh mắt hắn lộ vẻ không tin, mười ngón tay khẽ nhúc nhích, Mạn Đà La trong sông máu như bị triệu hồi, điên cuồng dài ra, đột ngột tung khỏi mặt đất bám vào trên người ta. Ta ngưng tụ tâm thần, một đóa sen hiện ra trong lòng bàn tay, Mạn Đà La không dám đến gần nữa. Ta búng ngón tay, một đóa sen nhỏ khựng lại trên không trung, Mạn Đà La biến mất trong chớp mắt. Ta hờ hững nhìn về phía họ, người nọ đã lui sang một bên, ta đang định giậm chân bước ra, lại nghe phía sau có tiếng người cười, những ngón tay mảnh khảnh đã mọc lên vai ta, móng tay dài nhỏ tựa hữu ý tựa vô tình cắt qua hai bên má, ta ngoái đầu nhìn lại, thấy được ma nữ Giai.

Đó là hòn đảo nhỏ trên biển, nơi đó có một hoàng tử ếch miệng rộng, mỗi lúc hăn ngáp, miệng mở ra thật sự rất rộng, hăn thích hát, hát rất du dương rất bi thương, bởi vì công chúa của hăn đã bỏ hăn mà đi, hăn nhớ nhung công chúa của hăn, dẫu cho công chúa kia chẳng qua cũng chỉ là một con ếch.

Bọn họ đã từng tới nơi này, lưu lại một hồi ức đẹp để nơi đây.

Hoàng tử ếch chính là nhân chứng.

Một ngày, một thiếu niên dắt theo một thiếu nữ đi tới ngôi trên hòn đảo nhỏ này, thiếu nữ mặc bộ đồ màu hồng, thiếu niên mặc đồ đen, bọn họ tay trong tay, bọn họ tựa sát vào nhau, ở trên hòn đảo này, dưới ánh trăng, nói ra những câu tình thoại du dương, bên cạnh sông có một con ếch toàn thân xanh mượt ngồi chồm hổm, uể oải ộp một cái thật to bị thiếu nữ phát hiện, bèn gọi hăn là ếch miệng rộng. Ếch nghe thấy vậy bỗng nhiên mở miệng, lớn tiếng cãi lại: "Ta là hoàng tử." Thiếu nữ, thiếu niên lúc đầu giật mình, lại vì bộ dạng lười biếng không nhúc nhích của con ếch mà nhìn nhau cười, ánh mắt thiếu nữ long lanh, sửa lời: "Hoàng tử ếch miệng rộng." Ếch trừng to mắt không nói gì. Thiếu niên cười khẽ...

Kí ức đẹp đẽ nhất trong lòng bị một cái chớp mắt xóa đi, trong nháy mắt, màu lục trong mắt biến thành sắc đỏ, nước sông biến thành máu, đau đớn lan tỏa toàn thân, lan đến tứ chi bách hải, tỉnh lại từ trong mộng ảo, ta đã bị

đóng ở giữa đại điện, xiềng xích xuyên qua xương quai xanh của ta, đầu còn lại xuyên vào trong vũ trụ bao la vô cùng. Ta không giãy dụa, giãy dụa cũng vô ích, đây là Thông Thiên Tỏa của Ma Giới, chuyên để khóa Phật như ta. Ta cúi xuống nhìn thấy nụ cười quỷ dị của ma nữ Giai và vô số ánh mắt tham lam khát máu trong bóng tối.

Màn đêm Ma Giới vô tận... Ta bị đóng đinh ở đây, chịu đủ loại khinh nhục cười nhạo không biết đã bao lâu, chính bản thân ta cũng không rõ lắm. Chỉ biết là, khi bọn hắn đều biến mất trước mắt ta, ta chỉ nhìn thấy y chậm rãi bước đến trước mặt.

Quá gần quá gần, ta khe khẽ run run.

Đồng tử của y không phải màu đen trong vắt, mà là màu tím sẫm. Hai gò má của y không hề hồng hào khỏe mạnh, mà tái nhợt trắng bệch, y nhìn ta, không nói một câu. Đầu ngón tay vuốt thẳng một đường từ trán đến cằm ta, móng tay dài mảnh sắc nhọn để lại trên mặt ta một vết màu hồng.

Ta nhìn thấy y khẽ mở đôi môi đỏ như máu, nói: “Đạo nhập ma đạo đi.” Ánh mắt của y nhìn ta, tàn nhẫn mà mê hoặc, khát máu.

Sau khi nhập Phật ta mới chính thức biết, Phật không nên có tình cảm, nhất là tình yêu.

Nhưng ta không thể vứt bỏ tình cảm trong lòng dành cho người.

Nhìn ánh mắt của y, yêu hận chôn chặt dưới đáy lòng dễ dàng bị gợi lên, tàn sát mỗi một tắc dây thần kinh của ta không thể khống chế được, ta khao khát được ở bên cạnh y, khao khát điên cuồng, nghìn năm qua chưa bao giờ thay đổi, thậm chí tình cảm này đã tích tụ lắng đọng đến một mức độ ta không thể điều khiển được, khiến chính bản thân ta cũng phải sợ hãi.

Ta không kiểm soát được mà run run, cảm nhận đôi môi lạnh như băng của y chạm lên môi ta.

Y giăng kết giới xung quanh, xung quanh ta thoáng chốc tối đen như mực, chỉ còn tiếng y hít thở. Ta càng thêm run rẩy hơn, cảm giác quần áo lần lượt bị cởi bỏ, từng thứ từng thứ một.

Cả người ta không còn một mảnh vải, khi đôi môi lạnh như băng của y áp xuống tới dưới ngực ta, ta giật mình, những giọt nước mắt nhọc nhãi lăn dài nơi hai gò má, rơi xuống trên mặt y.

Ta nghe thấy y thở dốc thật mạnh, hai chân bị y nhắc lên, đau đớn tới. Tinh thần của ta sụp đổ trong phút chốc ấy.

Sự giày vò dài đằng đẳng này cả đời ta chưa từng chịu

đựng qua, tinh thần đã bị phá thành từng mảnh nhỏ...

Khi y rời khỏi thân thể ta, quần áo nháy mắt trở lại trên người một lần nữa, chẳng thiếu lấy một sợi vải. Ngón tay của y lướt trên vành tai ta, giống như hết thảy mọi chuyện chưa hề xảy ra, giống như đang lưu luyến cái gì.

Y rời đi, kết giới bốn phía biến mất, cả Thông Thiên Liên giam giữ ta cũng biến mất.

Ta co quắp ngã xuống nơi đại điện trống trải không một bóng người, đau đớn trên người nhắc nhở cho ta biết mọi chuyện vừa rồi không phải là ảo giác, cõi lòng trống không bị sợ hãi tràn lấp từng chút từng chút một. Một ý nghĩ hiện lên trong đầu ta, y không phải là y, không phải là y, ta còn lưu luyến cái gì? Y đã không còn là y. Người ta yêu, người ta quan tâm, đã sớm biến mất.

Ta đi ba ngày chưa về, trưởng lão suất lĩnh chiến sĩ Phật Quốc tới biên giới Phật Ma đòi người.

Chiến tranh tức thì bộc phát.

Ta bị y ép lên trước trận hai quân, trước mặt mọi người, y hôn lên môi ta, ta không còn sức phản kháng, lại cố sức cắn y, cho đến khi miệng đầy máu, bị y ấn xuống mặt đất, hèn mọn mà nhục nhã phủ phục dưới chân y, như một con kiến.

Chiến trường tu la, máu tươi thấm đẫm chân trời.

Y dùng Trọng Ảnh Thuật điều khiển ta, người trọng thiên hạ không ai không biết, muốn dùng Trọng Ảnh Thuật hai người phải hợp hai làm một, tất cả mọi người đều đã biết, ta đã là người của y.

Ta nhìn thấy những sư huynh, sư đệ đối xử với mình như ruột thịt chết trong tay ta.

Cuối cùng chính tay ta đâm trường lão.

Y buông ta ra, giải Trọng Ảnh Thuật, ta mất hết sức lực, ngã thật mạnh xuống đất, ôm đầu, hoảng sợ cuộn mình chui vào một góc.

Giờ phút này, ta hận!

Hận ý khiến Trùng Thiên Ấn của ta biến thành màu đỏ như máu.

Ta hận!

Hận ý làm cho hai mắt của ta cũng dần dần đổi màu.

Trong mắt y hiện lên ý cười khát máu, nói với ta: Đây là cảm giác sung sướng khi đọa nhập Ma Đạo.

Thì ra đây là thứ y muốn.

Ép ta đọa nhập Ma Đạo, cùng y, mãi mãi sống trong địa ngục hắc ám này, không thấy mặt trời, không thể siêu sinh.

Bi thương, đau đớn, tuyệt vọng, giờ phút này, Trùng Thiên Ấn dữ tợn trên trán ta kéo toang ra từng chút từng chút một, sinh lực từ bên trong ào ra ngoài không thể khống chế, chậm rãi tan đi trong không trung.

Ta ngẩng đầu nhìn y đang lơ lửng giữa không trung, lựa chọn cách hèn nhất nhất: Tự sát.

Y đột ngột tới gần, đưa lòng bàn tay đè lên trán ta, ánh mắt trở nên thâm lương, giận giữ rống lên: “Không được! Ta không cho phép!”

Ta nở nụ cười, bốn phía hoa sen nở rộ, mỗi đóa đẹp đến mức khiến cho người ta lóa mắt, hương sen trải khắp toàn bộ đất trời, ta ngã vào trong lòng y, nghe được hắc kêu lên: “Đừng mơ!” Ta quay đầu đi, nhắm hai mắt lại, ngay cả một giọt nước mắt cuối cùng rơi xuống ta cũng không muốn để nó lại chạm vào y dù chỉ một phân một tấc.

Khi ta tỉnh lại, đã là trăm năm sau, cũng là ở chính giữa đóa sen Phật Chủ.

Kiếp trước, ta là một bông sen, mọc ở gần bờ một cái đầm nước trong vắt, mỗi năm chỉ nở một lần, lẳng lặng,

nở rồi tàn, tàn rồi lại nở, hết năm này qua năm khác. Mỗi năm đều có một con báo đen đi ngang qua bờ, y luôn dừng lại ở đây một lát, uống nước, nghỉ ngơi một chút, không biết là nhìn ráng chiều hoàng hôn, hay là nhìn ta, mỗi lần ta đều nghĩ, có lẽ là y nhìn ta, mỗi lần ta đều nhìn ngắm lớp lông màu đen bọc toàn thân y mãi không biết chán, rất muốn đưa tay ra sờ thử, nhưng mỗi lần đều chỉ có thể lung lay trong nước, nhưng không thể mảy may chạm vào y. Có một năm, rốt cuộc ta biến thành một thiếu nữ, khi ta dùng hai chân chạy ra khỏi đầm nước kia, dùng hai tay chạm khắp nơi vào cái thế giới ta chưa biết đến, cảm giác hưng phấn khó hiểu này không lời nào có thể diễn tả được.

Trong lúc vô ý ta đi vào một vùng đất tu la nơi mãnh thú khắp nơi, trốn dưới mái hiên nhìn thấy một thiếu niên cười hắc hắc đang giết mãnh thú, ta kinh ngạc đứng ngắm, đến tận khi y phát hiện ra ta, ngoái đầu nhìn lại cười với ta.

Đó như một giấc mộng xa xôi mà ngân nga, khi ta tỉnh lại từ trong mộng, nhớ tới mọi chuyện xảy ra trăm năm trước, sắc mặt lại trở nên u tối.

Phật dùng hoa sen nặn lại kiếp này cho ta, để ta có thể giữ lại được kí ức và pháp lực. Nặn lại khiến ta càng mạnh mẽ hơn, mạnh đến chính ta cũng không thể tin được. Phật nói: "Quên là trốn tránh, chỉ có đối mặt mới có thể tìm về chính mình lúc ban đầu."

Ta dốc lòng tu hành, lòng tĩnh lặng như nước.

Thẳng đến mấy trăm năm sau, Ma Giới một lần nữa tấn công Phật Quốc với quy mô cực lớn.

Ta cũng xuất hiện ở Thiên Ngoại Chi Thiên, nhìn y từ xa.

Khi y tiến lại đây, ta nghênh đón.

Máu tươi của y bắn lên người ta, y ngã sầm xuống trước mặt ta, vươn tay về phía ta. Ta thản nhiên nhìn, tâm lặng như nước, không dao không động. Ta nghe thấy y thì thào tự nói: "Điều ta hối hận khi nhập Ma không phải vì Ma không đủ mạnh, mà vì ta sẽ không còn được gặp lại nàng."

Y mang theo nụ cười từ từ nhắm hai mắt lại.

Cái chết của y giúp sức cho ta, Trùng Thiên Ấn y lưu lại giữa chưởng mày nháy mắt biến mất, xuất hiện một đóa sen màu vàng như ẩn như hiện, kim quang trước mắt chiếu sáng hết thảy trần ai thế gian. Thân thể bỗng chốc trở nên cực kỳ nhẹ nhàng tựa như cũng đã trở thành cát bụi trần thế. Ta nghe Thủ Tọa hiền từ nói với ta: "Lạc Trà, ngươi đã trải kiếp, tu thành Phật Chi Kim Thân."

Quảng chén

Tác giả: Vô Xứ Khả Đào

Không những không khuyên giải, Nhất Tiểu còn hận anh tại sao có thể nói ra những lời như thế?

1.

Mạch Nhất Tiểu dùng chiếc thìa bạc khuấy cái ly chứa một chất lỏng màu nâu, lại dùng thìa múc một hớp đưa vào miệng, nhú mào, thuận tay thêm khối đường cục.

Đối diện là một người đàn ông khẽ nhú mào, cũng không mở miệng ngăn lại. Nhất Tiểu nhạy cảm phát hiện, vội vàng hạ thìa xuống, chợt dạ cười cười. Định một tiếng, cái chén sứ khẽ run lên, người hầu bàn hướng nơi này liếc mắt, tới hỏi: "Tôn tiên sinh, còn cần phục vụ gì sao?"

Tôn Dương phất tay, ý bảo không sao.

Nhất Tiểu cười khanh khách hỏi anh: "Lát nữa theo tôi đi chọn cà vạt đi." Cô thẳng thắn thừa nhận: "Ánh mắt của anh tình tường hơn tôi, tuần sau là sinh nhật Trầm Giai Dạ, tôi cũng không biết nên tặng gì."

Trầm Giai Dạ... Anh do dự, chính là cái tên này. Một khi mở miệng, lấy tính tình của cô, anh sợ cô sẽ luyến

tiếc. Anh cúi đầu nhìn đồng hồ, thời gian còn sớm, vì vậy hỏi cô, nửa nghiêm túc nửa trêu cợt: "Lúc nào thì định kết hôn?"

Cô cười to: "Còn chưa đưa lễ hỏi nữa. Tôi cũng không vội." Thuận tay với lấy chiếc áo khoác ngoài trên ghế sa lon. "Tối nay có cùng giai nhân nào hẹn hò không? Theo tôi đi mua cà vạt."

Anh vẫn chưa đứng lên, ung dung đưa tay ra, nắm lấy cánh tay cô, bình thản nói: "Ngồi xuống đi, có chuyện đứng đắn tìm cô." Nhà hàng tối mù, ánh mắt của anh lại lấp lánh rực rỡ.

"Tôi đã bắt gặp rất nhiều lần, Trầm Giai Dạ ở chung với một cô gái." Anh nhìn cô, mang theo một nụ cười trên khóe miệng, chậm rãi mở lời... từ khi biết cô đến giờ, anh chưa bao giờ dùng một giọng nghiêm túc đến vậy.

Trong lúc nhất thời Nhất Tiểu đơ ra, không phản ứng kịp, rồi chợt cười: "Hôm nay không phải là ngày Cá tháng Tư." Cô hơi tức giận nhú mày, "Không cho phép anh nói giỡn như vậy."

Lông mày Nhất Tiểu thuộc vào loại thời nay ít có, kiểu lông mày lá liễu, cô chưa từng đi thẩm mỹ, bạn bè thường hiểu nhầm mà than thở: "Nhất Tiểu, lông mày cậu thật gọn gàng thật đẹp, lúc nào cũng giúp mình sửa chút?" Cô hàm hồ đáp: "Ba mẹ sinh ra đã vậy, mình cũng lười đi sửa." Thật là đẹp mắt, nhàn nhạt khẽ cong, tựa như tên

của cô, để cho người ta cảm thấy nụ cười ngập tràn.

“Tôi không giỡn với cô.” Tôn Dương kiên định mở miệng, con mắt chăm chú nhìn vào hai mắt của cô, lúc này đã mang theo sự hốt hoảng. Anh đột nhiên cảm thấy mọi chuyện có chút hoang đường, xung quanh anh, trong số bạn bè chưa bao giờ thiếu những chuyện như thế này, cho tới bây giờ anh đã luyện thành tâm tính như nước, có gặp chẳng qua cũng chỉ cười một tiếng. Như lúc này, trịnh trọng thông báo cho người trong cuộc, là lần đầu tiên.

Mạch Nhất Tiểu không nhìn anh nữa, từ từ rũ mắt xuống, chỉ nói: “Thật không?” Tay cô nắm chặt vạt áo, dùng giọng điệu lạnh nhạt như không thuộc về mình, tựa hồ buồn vui khó phân biệt, tiếp đó chỉ gật đầu một cái: “Tôi đã biết. Khi trở về tôi sẽ hỏi anh ấy.”

Anh cũng đứng lên, nhưng trong lòng không khỏi thấy tức giận, khinh thường nhìn xuống cô: “Cô không tin? Đi, nói không chừng đến khách sạn Quân Lạc lúc này còn có thể thấy.” Vừa nói vừa kéo tay cô, “Mạch Nhất Tiểu, cô đừng cố phản bác tôi, cô cho rằng tôi cố ý tới buôn chuyện sao?”

Giọng nói trong trẻo lạnh lùng, khiến Nhất Tiểu không biết nên khóc hay nên cười, xưa nay tính cô vốn nóng nảy, rốt cục cũng không nhịn được nữa, chén cà phê bị cô hất văng, rơi xuống nền đá cẩm thạch... những mảnh vụn kèm theo tiếng vang chát chúa văng khắp nơi, chiếc thìa bạc xoay vòng trên mặt đất mấy cái, cuối cùng tất cả trở

về yên tĩnh. Mọi người trong phòng đều nhìn lại, hai người đang giằng co, song tựa hồ ai cũng không có chú ý đến điều đó. Có một người phục vụ muốn tiến lên, nhưng thăm dò sắc mặt Tôn Dương, thức thời quyết định lui ra.

Thật ra Mạch Nhất Tiểu biết anh chỉ muốn tốt cho mình, giờ khắc này, cô vẫn còn đang do dự, nên lựa chọn yếu mềm hay kiên cường? Nhưng người đàn ông trước mặt cũng thật quá tàn nhẫn, cứ nhìn mình chăm chăm, rõ ràng biết cô thất tình, rõ ràng biết cô bị phản bội, vậy mà vẫn còn phải ở chỗ này nghe anh dạy dỗ.

Bọn họ đều là sao chổi, qua quản lý Phó mình mới quen biết anh ta, thuận tiện cũng quen biết luôn Trầm Giai Dạ, hai người đều là sao chổi... một lửa gạt tình cảm của cô, một đứng bên cạnh xem kịch vui... cô rất uất hận, vậy mà còn tự nguyện chịu thua thiệt, dành một tháng tiền lương định mua cà vạt cho Trầm Giai Dạ!

Cô xoay người rời đi, không thèm xem sắc mặt của anh.

Bên ngoài gió rét thấu xương, nhưng Nhất Tiểu cảm thấy trong lòng còn lạnh hơn, đưa tay sờ sờ, thì ra rốt cuộc không nhìn được đã khóc, vì vậy hung hăng chùi chùi... xe của anh chậm rãi dừng ở bên cạnh, cô bỗng đứng lại, ngược đôi mắt đắm lệ mê man hỏi anh: "Bây giờ tôi đã tin, anh còn muốn gì nữa?" Rồi chợt hét lên: "Anh thích thú rồi chứ? Anh thích thú chưa?"

Tôn Dương thở dài, mở cửa xe cho cô, nhét cô vào trong xe: “Để tôi đưa cô về nhà.”

Thành phố này lớn như vậy, mặc dù từ nhỏ đã sống ở đây, Nhất Tiểu vẫn cảm thấy mình vẫn chưa biết hết phía thành Tây, xe của anh chạy băng băng, chỉ có ánh đèn chiếu rọi phía trước, xuyên qua lớp kính hắt vào mặt hai người. Chạy tới một chỗ khác, khắp nơi là vài hẻm nhỏ vô cùng quen thuộc, thời gian cũng còn sớm, Nhất Tiểu vô thức đưa tay mò trong túi xách, cầm số tiền lương vừa mới lãnh, bần thần một hồi.

Xe của anh chậm rãi nhẹ nhàng đậu trước cửa nhà cô, cô không nói một lời, xuống xe, mở cửa bước đi.

Tôn Dương nhìn Nhất Tiểu bước đi, khẽ cười khổ... Song cô bỗng quay người lại rất mau, ý bảo anh thò đầu ra ngoài, lớn tiếng rống lên với anh: “Vĩnh viễn tôi cũng không muốn gặp lại hai người các người, cá mè một lứa.” Hình như còn chưa hết giận, cô lại hừ một tiếng, lúc này mới đạp giày cao gót chạy thật nhanh đi.

Quả nhiên vẫn là tình huống xấu nhất... Tôn Dương đóng cửa xe, kinh ngạc nhìn cô vào nhà, cuối cùng quay đầu xe, hướng tới khách sạn Quân Lạc.

Quả nhiên Trần Giai Dạ vẫn còn ở trong phòng khi anh đến, lúc nhìn thấy anh hẳn có hơi bất ngờ... một câu cũng chưa kịp nói, đã nhìn thấy người bạn từ nhỏ của mình sắc mặt tái xanh, cuối cùng hung hăng bị đánh trên mặt một

quyền... ngay cả tức giận hẳn cũng chưa kịp phát tác, chỉ nghe thấy Tôn Dương cắn răng nghiến lợi nói: “Con mẹ nó cậu là đồ khốn kiếp!”

Trong phòng vang tiếng con gái thét chói tai, Tôn Dương mặc kệ bỏ ra ngoài.

2.

Lúc gặp lại, là ở tiệm cơm được người ta mời ăn. Anh ra ngoài gọi điện thoại, ánh mắt đảo qua liền thấy cô kéo một đồng nghiệp, từ từ đi ra ngoài. Tôn Dương do dự một chút, cất giọng gọi cô.

Cô để đồng nghiệp đi trước, đứng tại chỗ chờ anh, nhìn cổ áo anh, khẽ khàng chào hỏi một câu: “Đã lâu không gặp.”

Tôn Dương nhất thời im lặng, cười hì hì dựa vào vai cô: “Tôi uống nhiều quá, phiền cô làm tài xế, đưa tôi về được không?”

Nhất Tiểu tránh ra một bên, cau mày: “Tài xế của anh đâu rồi?”

“Đã đưa bạn tôi về rồi.” Anh thờ ơ khẽ dựa trên tường, sống lưng ngả về sau, nhìn cũng thật quý phái phong độ.

“Sợ anh rồi. Anh có đi hay không, tôi còn phải về.” Cô

liếc nhìn anh một cái, rồi cục chịu nhượng bộ.

Tôn Dương lấy điện thoại ra gọi, theo cô đi ra ngoài, cười: “Chuyện gì đã xảy ra? Xem ra cô bình phục cũng nhanh đây.”

Nhất Tiểu không để ý, buồn bực lái xe, hỏi anh: “Anh ở đâu?”

Anh liền thuận miệng nói địa chỉ. Lúc đến nơi, Mạch Nhất Tiểu tựa cười mà không cười hỏi: “Không có cô gái nào giúp anh sao?”

Anh hơi kinh ngạc, đành hoảng nói: “Không có. Thế nào?”

Nhất Tiểu lắc đầu, ý bảo anh xuống xe.

Tôn Dương tắm xong ra đứng ở ban công, chợt nhớ lại lời của cô... có phụ nữ giúp? Anh tiện tay lên mạng tìm kiếm, hoá ra là tên một cuốn tiểu thuyết. Áng chừng cũng đang rảnh rỗi, anh liền click vào xem, một lát sau, đã thấy quá mười giờ, nếu là trước đây thì cuộc sống về đêm của anh chỉ sợ bây giờ mới bắt đầu.

Lướt nhanh, anh giở đến kết cục, đoạn bật cười... hoá ra là cô muốn cho anh thấy cảnh này.

Nữ nhân vật chính phát giác chồng bạn mình có người

bên ngoài, mấy người bạn họp nhau bàn bạc, rốt cục quyết định dùng phương thức ổn thỏa nhất là nói cho người vợ biết biết. Hậu quả, không thua gì bom nguyên tử sắp nổ tung.

Anh nhớ lại hồi đó Trầm Giai Dạ từng gọi điện thoại cho mình, anh không lên tiếng, Trầm Giai Dạ lại giải thích rất nhiều trong điện thoại, thậm oán giận anh đã không nói ra: “Cậu thích người ta sao không sớm nói cho mình biết? Nếu không mình đã chẳng đi trêu chọc tiểu cô nương đó.” Giọng nói tỏ rõ mình còn chưa biết lỗi, anh càng nghe càng giận, rốt cục quăng điện thoại, nhớ đến cảnh Nhất Tiểu ở trước mặt mình khóc rồi tỉnh rồi mù, nhưng lại không có cơ gì để đi gặp cô.

Anh lẩn qua lộn lại hồi lâu, căn răng gọi điện cho cô: “Nhất Tiểu?”

Mạch Nhất Tiểu mơ màng ngái ngủ, ừ một tiếng

Anh nói: “Thật xin lỗi.”

“Đừng khách khí.” Nhất Tiểu vẫn còn mù mờ hàm hồ đáp một câu, chọc cho anh bật cười.

Thật lâu sau, rốt cục cô cũng nhận ra thanh âm trầm thấp của anh, tựa hồ mang theo bao tâm tư, do dự và dững khí: “Nhất Tiểu, anh thích em.”

Mạch Nhất Tiểu giật mình lập tức bật dậy từ trên giường, thốt lên: “Đại thiếu gia, anh say rượu sao?”

Thời khắc đó, Nhất Tiểu đột nhiên cảm thấy một cảm giác thân thuộc. Trầm Giai Dạ đã từng dùng vẻ mặt điềm nhiên như không thông báo cho cô biết, hẳn có hơi thích cô. Khi ấy cô đã đáp lại. Sau vài lần kết bạn cùng ăn cơm, lại đến phen Tôn Dương, vẻ mặt anh cũng điềm nhiên như không tiến đến đập bả vai cậu bạn, nửa thật nửa giả khen hẳn: “Ánh mắt cậu cũng không tệ.” Cô chỉ hận không đá anh được một cước. Hôm đó cơm ăn qua loa rồi tan cuộc, Trầm Giai Dạ giễu cợt anh: “Lại có hẹn với người kia?”

Bên kia đầu dây anh bỗng lên tiếng gọi cô, giọng hơi lo lắng: “Em còn nghe không vậy?”

Cánh tay duỗi ra ngoài chăn, đã bắt đầu thấy lạnh, cái lạnh lan tràn, ngay cả đôi tai cũng như bị tê dại đi.

Anh cũng không nói nữa, cười nhẹ một tiếng, cúp điện thoại.

Đã hết bức bối rồi, lại an tâm ngủ một mạch tới sáng.

Tôn Dương anh, cả đời này, rốt cục cũng quyết tâm đối tốt với một người.

Hoặc là nói, đây thật là một khởi đầu tốt, từ rất lâu rồi,

anh cũng đã quên theo đuổi một cô gái là như thế nào.

Tặng hoa, xem phim, đưa đón mỗi khi tan sở, hoặc là mua một chiếc nhẫn kim cương cùng lời thề ước.

Anh còn rất trẻ, lại có lòng tin, anh tin, hết thảy những điều này, cuối cùng sẽ có thể làm được.

Sắc trắng trời hè

Tác giả: Diên Diễm Nam Phi

Một sợi dây lụa trắng lơ lửng trong gió, muốn hoàn toàn thoát khỏi số mệnh an bài. Từng tiếng quất gió khẽ khàng theo mỗi nhịp lay động. Sợi dây kia trong nháy mắt rớt xuống, động tĩnh nhỏ bé mà như vang dội cả chân trời, phảng phất nó cũng giống muôn vật khác không thoát được khỏi số mệnh.

Hình ảnh đột nhiên biến chuyển, một đôi tay thon dài, trắng nõn khiêu vũ trên phím đàn màu trắng. Âm thanh vang lên như dòng suối chảy xiết. Đột nhiên, ngón tay trắng thon dài nhanh chóng vũ động, âm điệu bắt đầu không theo tiết tấu, thỉnh thoảng còn phát ra âm thanh bén nhọn cao vút. Một tiếng động lớn vang lên, chân đàn piano gãy lìa, âm thanh tuyệt vời không còn, hết thảy cứ như vậy không còn. Không, không thể như vậy, trời cao nhất định không để như vậy.

Tôi bật dậy từ trên giường, thở hổn hển. Ánh nắng sớm mai chiếu sáng mặt đất. Cái cảm giác tuyệt vọng trong ác mộng cuốn lấy toàn thân. Vẫn luôn là cơn mộng mị cố chấp kia, ngày đó biểu diễn trên sân khấu, ông trời lại biến thành một cuộc trêu ngươi. Chẳng lẽ mọi cố gắng cuối cùng vẫn là thất bại sao? Đôi mắt tôi hình như đã hơi ươn ướt.

“Bạch Nhi, dậy chưa? Mau dậy ăn điểm tâm, mẹ đã chuẩn bị xong.” Giọng nói của mẹ truyền đến, kéo tôi thoát khỏi mây dòng suy nghĩ.

Tôi đáp lại mẹ một câu, ăn sáng, giúp mẹ đẩy xe ba bánh tới chợ bán thức ăn rồi đi học.

Qua đại lộ, vòng qua đài phun nước, đi vào cái hồ nhỏ trong vạt. Sáng sớm mùa hè thật mát mẻ thoải mái, ngay cả ánh mặt trời cũng làm cho người ta cảm thấy rất thích. Cơn ác mộng kia tựa như đã sớm bị quên mất. Đứng ở trong ngõ hẻm quan sát cây tường vi màu hồng bò trên góc tường. Ánh mặt trời chiếu đến màu hồng sáng rực, lá xanh đung đưa, là hình ảnh đẹp nhất. Khóe miệng của tôi không nhịn được nhếch lên, cảnh đẹp thật, nếu như có thể phổ thành một khúc dương cầm, tôi nghĩ sẽ còn đẹp hơn.

Đột nhiên, trước mặt xuất hiện một người, như ngôi sao băng vụt xuống, đôi môi hơi nhếch lên. Là gương mặt hoàn mỹ nhất trên đời.

“Hạ Bạch, cậu ở đây nghĩ gì thế? Nhìn cái tường trụ lúi cười khúc khích, điên quá!” Những lời này vừa nói ra, khuôn mặt hoàn mỹ của hắn ta nổi lên một vẻ rất châm biếm.

“Không biết sao? Đây gọi là ảo giác hoàn mỹ, tiếng đàn Piano cũng như thế.” Tôi không chút khách khí đáp lại, còn thuận tiện giơ nắm đấm vờ đánh cậu ta, hướng

trường học đi tới, không thèm quay đầu lại liếc mắt nhìn con người tự cao tự đại đó.

“Ê, Hạ Bạch, sao cậu có thể đối xử với mình như vậy, cùng ở khoa âm nhạc, tại sao mình thấy cậu giàu trí tưởng tượng và cảm hứng như vậy, mình thấy cậu hợp với sáng tác chứ không phải chơi nhạc.” Giọng nói ở phía sau nhỏ dần, đây là lần thứ mấy hần nói tôi nên đi sáng tác tôi cũng không nhớ rõ.

Tên đó là bạn cùng lớp với tôi, một tay chơi guitar. Cả ngày chìm đắm trong nhạc Rock, không thích yên tĩnh.

Năm 15 tuổi, tốt nghiệp trung học, tôi lựa chọn trường nghệ thuật, chứ không chọn trung học phổ thông. Từ nhỏ tôi đã đam mê âm nhạc, hi vọng một ngày nào đó mình có thể trở thành thành một nghệ sĩ piano thực thụ. Cũng năm đó, tôi học cùng lớp với Hướng Dẫn. Người đứng như tên, Hướng Dẫn, hướng tới tự do, không chịu gò bó. Hôm đó, một mình tôi băng qua con hẻm nhỏ đến trường, lần đầu tiên gặp hần, hần đòi phí bảo hộ, kết quả bị tôi đánh cho vẹo mũi. Sau đó thì không dám nữa, chẳng qua là thỉnh thoảng đứng đợi tôi ở con hẻm nhỏ để cùng đến trường.

Tôi thường tập trung nhìn vào một sự vật, tưởng tượng ra những ảo ảnh đẹp đẽ, những thứ không thể nào tồn tại ở thế giới hiện thực này. Tôi đắm chìm trong những ảo tưởng tuyệt đẹp không tồn tại đó, từ từ thương thức chúng.

Hai bàn tay đặt trên phím đàn đen trắng nhiệt tình lướt, âm nhạc như những lời thì thầm đẹp nhất buông xuống. Tôi càng đánh càng nhập tâm, như thể muốn hoà tan vào cây piano. Bản nhạc đã đến hồi cuối, tôi dứt nốt một cách hoàn hảo.

Nhìn ra ngoài cửa sổ, trời đã tối. Tôi chợt ngẩng người, trong óc bắt đầu nhớ ra chuyện gì. Hình ảnh cậu con trai kéo đàn vi-ô-lông lại một lần nữa hiện ra trong đầu. Giống như một hoàng tử, ấm áp, trong sáng và đẹp đẽ. Đàn vi-ô-lông trong tay cậu như tuôn ra khúc nhạc hoàn mỹ nhất, tôi chỉ muốn hợp tấu cùng cậu một khúc Ánh trăng của Beethoven. Tôi nghĩ nhất định chúng tôi sẽ chơi rất hay.

Lần đầu tiên thấy cậu con trai kéo đàn vi-ô-lông, đó là mùa hoa anh đào đang nở tươi đẹp, tôi say đắm với vẻ đẹp của hoa, lén đi tới hậu viện trường học một mình thưởng thức.

Cách đó rất xa, tôi bỗng nghe thấy tiếng đàn vi-ô-lông. Men theo âm thanh đi tới sau một cây hoa anh đào, tôi sửng sồ. Như một bức tranh tuyệt đẹp. Cánh hoa anh đào rơi trên mái tóc màu đen như mực của cậu và trên cả dây đàn vi-ô-lông, đôi mắt trong suốt vẫn nhìn từng cánh hoa bay xuống. Tôi ngẩn đến mê ly, rồi lại dùng sức dụi dụi mắt, sợ tất cả chỉ là mình tưởng tượng ra, một mực muốn xác định đó không phải là ảo tưởng, đó là chân thật.

Tiếng đàn vi-ô-lông mang đầy ưu thương, cậu đang

gặp chuyện buồn sao? Tiếc hận cánh hoa anh đào bay xuống sao? Hay vẫn đọng lại một vết thương long?

Tôi suy đoán rất nhiều cũng không đoán ra rốt cuộc cái gì đã khiến cho tiếng đàn của cậu thật ưu thương.

Tiếng đàn vi-ô-lông bỗng ngưng lại, hai tròng mắt trong suốt tiến gần đến trước mặt, đôi môi đẹp hơi nhếch lên thành đường vòng cung.

“Thích khúc này sao? Thích hoa anh đào xinh đẹp sao?” Cậu nhìn tôi, cười yếu ớt nhàn nhạt nói ra những lời này.

“Thích.” Tôi tiến tới nhìn vào đôi mắt trong suốt, rất nhẹ nhàng nói ra một chữ.

Cậu gật đầu một cái, cầm đàn vi-ô-lông bước qua tôi. Khóe miệng mỉm cười rời đi, trong giây lát, cậu quay đầu nhìn tôi nói: “Có cơ hội mình sẽ kéo lại cho bạn nghe.”

Tôi giật mình, hiện thực quá mức tốt đẹp, khiến tôi cũng phải hoài nghi đây chỉ là ảo tưởng đẹp đẽ. Nếu không phải nghe giọng nói vẫn còn vang vọng bên tai, chắc tôi đã tự cốc đầu một cái, tự mắng mình đang ở đây nghĩ gì thế?

Tôi vẫn luôn thấy mình là con vịt xấu xí chẳng thể có kết thúc đẹp với một chàng hoàng tử nào.

Mất ba từ nhỏ, mẹ dẫn tôi lên thành phố, cho tôi thấy ánh đèn nê ôn nơi đô thị, rất rực rỡ rất đẹp. Tôi lập tức muốn tự tạo cho riêng mình một thế giới tại nơi đây.

Mẹ rất khổ cực, cuộc sống hàng ngày cũng có chút túng quẫn, mỗi ngày tôi đi học, bà phải đi bán hàng ăn. Xắn ống quần cất tiếng rao lớn trên phố. Có lúc tôi đứng ở cửa nhìn mẹ tất tưởi bán hàng, tim cứ nhói đau, chỉ muốn xông tới ôm mẹ nói: “Mẹ, nhất định con phải kiếm thật nhiều tiền, để cho mẹ được sống thật tốt.”

Cho nên, tôi vẫn luôn nỗ lực, luôn luôn.

Cho nên, mới không có dũng khí đi tìm hoàng tử vi-ô-lông mời hợp tấu.

Cho nên, luôn cho mọi sự tốt đẹp đều chỉ là mộng tưởng, đều chỉ là mình tự tưởng tượng ra.

Cho nên, mới quên mình luyện piano. Chỉ vì để có một ngày có thể lột xác trút bỏ lớp da vẹt con xấu xí, trở thành thiên nga trắng bay trên bầu trời.

Từ lúc nào tôi bắt đầu không còn tự cho mình là con vẹt xấu xí nữa? Lọc lợi trong trí nhớ.

Chẳng biết từ lúc nào cuộc sống trong nhà không còn túng quẫn nữa, tôi hỏi mẹ tại sao? Mẹ mẹ đột nhiên đỏ

ứng, vừa làm cơm vừa nói, gần đây việc buôn bán tốt hơn nhiều. Tôi liền tin là thật, tin mẹ buôn bán tốt lắm, cuộc sống không còn nghèo khó nữa. Nhưng cái mình tin sai rồi, hoàn toàn sai rồi.

Ngày đó, mẹ dọn dẹp trong nhà rất sạch sẽ, hơn nữa còn thay đổi cách ăn mặc. Tôi nhìn mẹ làm hết thảy, trong lòng toát ra một loạt nghi vấn.

Buổi sáng mẹ nói, Bạch Nhi, tối nay về nhà sớm một chút nhé! Trong nhà sẽ có khách. Lúc mẹ nói câu này, trên mặt tràn đầy nụ cười. Tôi cũng chỉ nhếch miệng dạ một tiếng.

Buổi tối tan học. Cô giáo quyết định cho chúng tôi ở lại luyện đàn thêm hai tiếng. Tôi gọi điện thoại báo cho mẹ mình sẽ về muộn, để bà không phải chờ ta.

Đêm đã khuya, một mình tôi đạp xe trên con đường ở quê.

Về đến nhà, đang tính gõ cửa, trong phòng vọng ra tiếng ồn ào khơi dậy lòng hiếu kỳ của tôi. Tôi không có gõ cửa đi vào, chỉ tiếp tục lắng nghe.

“Diệu Huy, anh thực sự chấp thuận em sao?” Là giọng nói của mẹ, tôi mang theo lòng hiếu kỳ tiếp tục lắng nghe.

“Ngũ Anh, anh chấp thuận, nhưng con gái của em...?”

“Hạ Bạch của em làm sao, chẳng lẽ anh tị hiềm con bé có chứng mất trí nhớ sao?” Trong giọng nói của mẹ chất chứa thật nhiều thương tâm.

“Ngũ Anh, em đừng kích động như thế, chỉ là Hạ Bạch đã lớn như vậy, chúng ta có cuộc sống của chúng ta, nó cũng có thể tự chăm sóc bản thân. Cha nó mất sớm, một mình em nuôi nấng nó đến từng này tuổi, đã là đủ cho tình mẫu tử.”

“Câm mồm, tôi không muốn nghe những lời này, Hạ Bạch là con tôi.”

Nghe đến đó, nước sơn trên cửa đã bị móng tay mình cào đi một lớp. Móng tay cũng gãy lìa, tim rất đau. Tôi đẩy cửa vào, đẩy gã đàn ông đang ôm mẹ ra: “Mẹ, con sẽ chăm sóc mẹ, không cần người khác bố thí, không cần. Ông tránh ra, tên đàn ông ghê tởm.”

Tôi cảm nhận rõ ràng mẹ đang run rẩy. Mẹ, việc buôn bán tốt như lời mẹ nói, chẳng lẽ chính là vì tên đàn ông này sao? Tại sao?

“Hạ Bạch, mẹ rất thương con, mẹ sẽ không rời xa con, con là con mẹ.”

Mẹ... Mỗi câu, mỗi từ, mỗi chữ đều khắc sâu vào lòng

tôi.

Nhiều năm về sau, tôi luôn tiến về phía trước, vẫn ngẩng đầu thật cao như cũ, không muốn yếu đuối khóc lóc như đêm đó.

Chân tướng thật sự cũng bị tôi chìm xuống mười tám tầng địa ngục. Mẹ không phải là mẹ ruột, đến giờ tôi mới biết mình không có cha mẹ. Mẹ chỉ là dì ghẻ của tôi, gả tới đây không bao lâu thì ba mất. Bọn họ cũng không có con riêng.

Lúc mẹ mới về nhà này, tôi rất ghét bà, khi đó tôi mới 9 tuổi, trong lòng chỉ có oán hận. Chưa hết chín tuổi, ba mất. Tôi được chẩn đoán là mắc bệnh mất trí, quên một ít sự việc, quên mẹ là mẹ ghẻ, quên mình ghét mẹ ghẻ. Vì nguyên nhân đó, cuộc sống của tôi có chuyển biến lớn, thay đổi hết thảy.

Cuộc sống lại trở về túng quẫn, tôi và mẹ hai người nương tựa vào nhau, không cần bất cứ kẻ nào bố thí hay thương hại. Tôi muốn mình kiếm thật nhiều tiền nuôi mẹ.

Tan học, tôi tìm thật nhiều việc làm thêm. Ở quán KFC, ở hàng quần áo. Mỗi ngày chỉ ngủ có năm giờ. Mẹ khóc cầu xin tôi không nên như vậy. Tôi cũng khóc cầu xin mẹ để tôi nuôi bà. Cuối cùng cả tôi và mẹ đều khóc.

Ngày đó ở quán KFC nhìn thấy hoàng tử kéo đàn vi-ô-

lông, tôi vội xoay người đi, không muốn cậu thấy mình. Cuối cùng, cậu gọi tôi lại.

Đêm dần buông xuống, tôi cùng với hoàng tử vi-ô-lông ngồi ở công viên. Cậu vẫn vậy, vẫn đẹp trai ấm áp như ngày đó.

Cậu cười yếu ớt nói cho tôi biết, cậu tên Kỷ Đăng. Yêu hoa anh đào, thích kéo đàn vi-ô-lông. Cậu còn hỏi tôi tên là gì?

Tôi chỉ vào trong bầu trời đêm bao la nói, màu sắc ngược lại với cảnh này, thêm chữ Hạ.

Cậu đảo đôi mắt đẹp nói: "Hạ Bạch, Hạ Bạch. Như bầu trời mùa hạ thuần một sắc trắng. Rất êm tai."

Cậu đọc lại hai lần tên tôi, mỗi lần đọc lại là một lần gõ vào con tim tôi.

Từ đó về sau, Kỷ Đăng cứ như vậy bước vào cuộc sống của tôi. Không giống Hướng Dã, hấp tấp xông tới, mỗi ngày đều dùng bộ dạng ác liệt xuất hiện trước mặt tôi. Kỷ Đăng lại ấm áp xuất hiện, ấm áp an ủi. Ở bên cậu, thế giới này mãi mãi yên ổn, không có nhiều thống khổ.

"Hạ Bạch, em đồng ý là bầu trời mùa hạ thuần trắng của anh vĩnh viễn không? Bởi vì bầu trời mùa hạ thuần trắng ở bên một thằng con trai ít nói như anh có một loại

cảm giác thật bình yên. Lúc nào bầu trời mùa hạ thuần trắng không vui, anh sẽ dùng sự ấm áp của mình xua tan.” Kỷ Đăng nhẹ nhàng nói bên tai tôi. Từng tiếng một truyền vào trong lỗ tai, có chút nhột.

Tôi ngẩng đầu lên, thấy con mắt Kỷ Đăng như thủy tinh trong suốt làm mặt tôi có một chút hồng.

“Nhưng mà, bầu trời mùa hạ thuần trắng cũng có lúc nóng rực, cũng có lúc hay quên.” Một câu nói mở ra biết bao sự lo lắng.

Mất trí nhớ, nhẹ thì dễ dàng quên mọi việc từng trải qua, nặng thì sinh ra tinh thần thất thường.

Tôi bị nhẹ, thường hay quên chút việc, cho nên đầu óc luôn có một bộ phận trống không.

Kỷ Đăng như thể hiểu tất cả nỗi lo lắng của tôi. Anh ôm tôi vào ngực nói: “Đừng sợ, Hạ Bạch, dù em có quên anh một ngàn lần, anh cũng sẽ dùng sự ấm áp đến nhắc em nhớ lại. Làm sống lại tất cả, khiến em thích anh một lần nữa.”

Trong phút chốc, đáy mắt đột nhiên xuất hiện gợn nước nhạt nhoà. Đây là lần thứ mấy tôi quên anh, đây là lần thứ mấy anh cố chấp tới để tôi nhớ lại, yêu anh. Vì sao anh cứ cố chấp yêu loại người như tôi, tình yêu của anh quá sâu đậm, quá sâu đậm.

Tạm thời quên lãng nỗi đau đớn thể xác, những chuyện đau lòng phảng phất như mây tản đi, chỉ muốn vĩnh viễn như vậy.

Cho đến khi Hương Dã đến KFC, cứng rắn lôi tôi ra cửa, tôi mới thanh tỉnh một chút. Nhìn một Hương Dã chưa từng chịu thua ai trước mặt, vào giờ khắc này trong mắt hẳn chỉ có tức giận và thương đau.

Tiểu tử thời này từ lúc nào bắt đầu đau lòng vì tôi, tôi tự hỏi.

“Hạ Bạch, đủ rồi, cậu cho rằng như vậy có thể làm cho mẹ cậu sống tốt sao? Đồ ngốc.” Tôi hơi ngược nhìn Hương Dã đang gầm thét. Khóe mắt có cái gì đó lướt qua.

“Hương Dã, chúng ta quen biết bao lâu rồi?”

“Hạ Bạch, cậu làm sao vậy, chúng ta bảy năm trước đã quen biết nhau! Thế nào lại đi hỏi câu ngu ngốc này.” Khuôn mặt Hương Dã nổi lên sự nghi ngờ, cũng dần dần trầm xuống. Một câu nói hé lộ tất cả.

“Bảy năm, thì ra cậu và Kỷ Đăng là như thế, mình quên mất, các cậu lại vẫn vậy, vẫn tìm đến quen biết với mình. Tại sao?” Tôi chợt hiểu hết thảy.

“Hạ Bạch, cậu biết không. Đúng, chúng ta bảy năm

trước đã biết nhau, mình chặn đường cậu trong ngõ hẻm, muốn đòi tiền mãi lộ. Mình cũng thừa nhận mình và Kỷ Đăng cùng thích cậu. Ban đầu, cậu thích nghe anh ta kéo đàn vi-ô-lông, các cậu hợp tấu với nhau, các cậu như hình với bóng. Chẳng qua là, cậu bị mất trí nhớ, hơn nữa gánh nặng gia đình rất lớn, cậu quên Kỷ Đăng, cũng quên luôn mình. Mình không cam lòng, nghĩ rằng cậu đã quên anh ta, nhất định mình có thể khiến cậu thích mình. Nhưng đó chỉ là mộng tưởng. Hạ Bạch, đây là dải lụa mình từng đưa cho cậu, phía trên có viết tên cậu. Trước kia bị mình tịch thu, giờ cậu có thể nhận lấy không?" Trong bàn tay với từng ngón thon dài trắng nõn của Hường Dã nằm lẳng lẳng một dải lụa màu trắng. Dải lụa trên tay theo gió tung bay. Tôi thấy được vẻ mặt lúc này của Hường Dã, đau khổ đến không thể diễn tả.

Hồi lâu, tôi không cầm lấy dải lụa. Hường Dã cũng không có ý định thu lại. Chúng tôi giằng co, dải lụa vẫn tung bay phần phật, chúng tôi vẫn không động đậy.

Hình ảnh dải lụa màu trắng quen thuộc lại hiện ra trước mắt. Hường Dã siết dải lụa thật chặt, dải lụa bị xé nát trong tay hắn. Máu chậm rãi chảy ra điên cuồng rơi xuống đất muốn tạo nên tiếng động, một dòng máu đỏ tươi chói mắt. Hường Dã tựa hồ muốn siết dải lụa thật chặt vào tay mình.

Động tĩnh nhỏ bé mà như vang dội cả chân trời. Dải lụa tan vào dòng máu đỏ tươi kia. Hình bóng đang dần khuất xa cũng chầm chậm xé nát cõi lòng tôi. Tư thế bước

đi của Hướng Dã sao mà cứng cỏi, nhưng chỉ sợ trong long cậu cũng đã bị cắt thành muôn mảnh!

Sự tuyệt vọng và đau thương cất lên trong mắt cậu khiến long tôi như tan nát. Thật xin lỗi, Hướng Dã, số mệnh đã sớm định đoạt. Hiện thực và mộng tưởng không giống nhau. Nếu như có kiếp sau, mình sẽ làm người yêu của cậu.

Nhìn bóng dáng Hướng Dã dần dần chỉ còn là một chấm nhỏ không nhìn thấy được, tôi đột nhiên ngồi bệt trên nền đất, khóc như cả thế giới này đang sụp đổ, bàn tay vẫn nắm chặt. Móng tay phải gãy lìa, máu vẫn chảy, cùng với máu của Hướng Dã hoà chung một chỗ. Thể xác nào biết đau, bởi vì tâm hồn còn đau hơn.

Toàn bộ thế giới trở nên tối đen. Tôi để nguyên nước mắt lặng lẽ đi ngủ, cho đến lúc có người ôm tôi trong ngực, là cái ôm quen thuộc, ấm áp.

Mở hai mắt ra mới biết mình nằm cả đêm với một người con trai xa lạ. Năm đầu ngón tay bên tay phải không hiểu tại sao lại bị băng bó, hơi cử động chút đã nói đau.

Người con trai này ngay cả trong lúc ngủ lông mày cũng nhíu lại. Không yên ổn, trong lòng giống như có vạn nghìn nỗi thương. Trên mặt rõ ràng có dấu vết của nước mắt, anh đã khóc.

Tôi đứng dậy rời khỏi ngực anh, dùng một loại vè mặt mình bị xâm phạm nhìn người con trai này.

Hồi lâu, rốt cục cũng mở mắt ra. Trong mắt đều là tia máu, xem ra ngủ không được ngon giấc.

“Hạ Bạch, em đã tỉnh rồi, đầu còn đau không? Tay còn đau không? Tối qua em luôn miệng kêu đau, ôm em vào lòng mới ổn một chút, hiện tại thế nào?” Người con trai vừa mở mắt, không khỏi khẩn trương hỏi một đồng lớn vấn đề. Tôi cảm thấy đầu mình cũng bị anh làm đau cả lên.

“Anh là ai? Đây là nơi nào? Tại sao vì tôi mà sốt sắng như vậy?” Tôi không trả lời một loạt câu hỏi kia, còn hỏi ngược lại mấy câu như vậy.

Anh ngây ngẩn cả người, trong đáy mắt hiện lên một tầng ưu thương mơ màng mỏng lung. Hai tròng mắt trong suốt như thủy tinh bị nước mắt làm cho mờ hồ. Anh lắc đầu một cái nói: “Không thể nào, Hạ Bạch, anh là Kỷ Đăng, sao em có thể quên anh lần nữa? Sao có thể?” Vừa nói vừa kích động lắc lắc người tôi. Đầu tôi dao động hỗn loạn, cái vè mặt thống khổ kia rõ ràng khiến lòng tôi có chút đau đớn, chúng tôi đã từng quen biết nhau sao?

“Hạ Bạch, chúng ta mãi mãi không biệt ly được không?” Người con trai thống khổ khóc, ôm tôi thật chặt.

Nước mắt của tôi, chẳng biết tại sao, cũng rớt xuống.

Thanh mai ở trên, trúc mã ở dưới

Văn án:

Lần đầu tiên nhìn thấy, Niếp Lâm Thành không hiểu sao đã cảm thấy rất ghét Tiểu Trương An

Cho nên

Không thể không dùng chocolate để lôi kéo cô ấy

Không thể không dùng việc trốn học để uy hiếp cô ấy

Sau khi lớn lên, Niếp Lâm Thành cũng không ngờ...cuối cùng mình lại tự chui đầu vào rọ, không thoát khỏi bàn tay của cô ấy.

Hơn nữa, là còn là bị áp đảo một phen.

Một cái chuyện xưa cực kì hay ho chính là bắt đầu như thế.

Nói tóm lại, chính là một truyện về thanh mai trúc mã khiến ta đập bàn, có tiếc nuối, và có cả... đau bụng vì... hài.

Xong !

Chương 1

Một đêm khiến tất cả mọi người không ngủ, nhà họ Ninh chào đón đứa bé gái - đứa con gái duy nhất, cho nên kích động đến mức rơi lệ.

Đứa bé vừa sinh ra được bế vào, Ninh Trường Lê mới có 3 tuổi ghé vào lồng kính nhìn chăm chăm vào em gái duy nhất của mình, đánh giá.

“Em ấy thật là xấu”.

Những người trong nhà đang kích động, nghe xong, lập tức dờ khóc dờ cười, nha đầu kia mới ra đời đã nhận ngay một lời đánh giá “hoàn trắng” như thế rồi.

Ninh Trạch Hải cười, xoa đầu con: **“Em ấy không xấu, em con về sau lớn lên cũng sẽ trở thành một người phụ nữ đẹp như mẹ con vậy”.**

Lúc này, Ninh lão gia chạy gần chết mới đến được bệnh viện, vội vàng chạy lên, ồn ào đòi nhìn thấy mặt cháu gái mình.

Ninh lão gia lúc thời kì kháng chiến từng là một chỉ huy, lúc này đã về hưu rồi, nhưng lúc còn đương chức, do tính tình thẳng thắn, không biết nịnh bợ, cũng đặc tội không ít người, cho nên nhà họ Ninh vì thế mà cũng suy bại đi rất nhiều.

Nhưng Ninh lão gia không thềm quan tâm đến những điều này, những người từng ra trận, đã không còn quan tâm nhiều đến như vậy, giờ tóc bạc rồi, ông chẳng cầu mong gì quá nhiều.

Điều duy nhất khiến Ninh lão gia tiếc nuối vô cùng chính là không có một đứa con gái rườ, vì thế, ông chuyển thành nguyện vọng muốn có một đứa cháu gái.

Cho nên, ông gửi gắm kì vọng vào ba người con, mong rằng có đứa nào sinh cho ông đứa cháu gái.

Hơn mười năm qua đi, đứa con cả, con hai đều có con, Ninh lão gia mong đợi kích động vô cùng, nhưng hy vọng càng nhiều, thất vọng càng nhiều, cả hai lần, đều là cháu trai, khiến ông tức giận đến mức dựng râu, trợn mắt, cũng đúng lúc này, thì vợ của đứa con thứ ba đã có tin mừng, mang thai.

Ông không phải không lo lắng, thằng con trai không béo không gầy, đứa con dâu nũng nịu, điệu đà liệu có thể sinh được cho mình đứa cháu gái hay không?

Ông ăn chay niệm Phật hy vọng, nhìn trời, nhìn đất nhìn mây, nhìn trăng sáng, đếm mãi, cuối cùng mới đến ngày, cuối cùng lại bị hớ, Ninh lão gia nản chí, muốn buông xuôi, thầm than một tiếng, chẳng lẽ lúc còn sống, ta không chờ được đứa cháu gái để ôm hay sao?

(Thông cảm, nhà ông toàn nam, ba thằng con trai, lại đẻ ra một đồng cháu trai)

Hai năm sau, con dâu thứ ba lại mang thai tiếp, ông cao hứng, nhưng không còn kích động như trước.

Giấc mơ có đứa cháu gái có lẽ phải chôn vùi dưới đáy lòng, vì chỉ còn vài năm nữa, hoặc vài chục năm nữa, ông cũng sẽ vùi mình vào nơi đất đen.

Thời khắc đứa cháu gái nhà họ Ninh sinh ra thật vô cùng có ý nghĩa, ngày 14/2, Lễ tình nhân.

Giống như mọi ngày, Ninh Trạch Hải thường bận rộn công tác, sau đó chuẩn bị trở về nhà đón một đêm lãng mạn cùng vợ con mình, nhưng còn chưa tới thời gian cơm tối, Trương Thiên Thiên đột nhiên ôm bụng kêu đau, sợ tới mức Ninh Trạch Hải ném rá cơm, ôm vợ xông thẳng đến bệnh viện.

Trên đường đi thì vợ bị vỡ nước ối (dấu hiệu sắp chuyển dạ), Ninh Trạch Hải càng hận không thể chém cho chính mình 2 nhát.

Cho đến khi đứa con của hắn chui từ bụng mẹ ra, Ninh Trạch Hải mới thở phào nhẹ nhõm, ôm người vợ suy yếu của mình, từ giờ trở đi, hắn thề đánh chết cũng không sinh thêm đứa nào nữa, khỏi phải chịu cái kiểu tra

tấn tinh thần này.

Ninh lão gia nhận được tin tức, chạy thẳng tới, là cháu gái nha, thế là ông cười không khép miệng, như đứa trẻ con, ghé vào lồng kính làm mặt quỷ đùa với đứa nhỏ.

(Sinh non, nên đặt trong lồng kính)

Vì vậy, khi Ninh lão gia 52 tuổi, rốt cục nguyện vọng được ôm cháu gái đã thành.

Tiểu nha đầu này ra đời hoàn toàn ngoài dự kiến, sinh non, tên cũng chưa kịp đặt, chưa kịp đủ 8 tháng đã sốt ruột nhảy ra khỏi bụng mẹ, nhưng có cân nặng không thua gì các trẻ sơ sinh bình thường khác.

Lúc đó, nó còn chưa có tên, cả nhà gọi là Tiểu Nữ (đứa con gái nhỏ), cho đến khi Trương Thiên Thiên ở cũ (kiêng sau khi mang thai xong), chồng cô mới đi cùng cô và bố đi xem con gái.

Nói tiếp cũng quái dị, con gái mình chưa kịp nhìn đã bị người khác ôm đi rồi.

Mặc kệ hai đứa con trai con dâu tròn tròn mắt, Ninh lão gia ôm cháu gái, đùa vui, hai gia đình con cả và con hai Ninh Trạch Thiên, Ninh Trạch Hải ngồi ở phòng khách cười nói hai vợ chồng chú ba chậm mà chắc.

(Có con muộn, nhưng là... niềm vui lớn)

Trên bàn cơm, Ninh lão gia phải một câu cháu gái ngoan, trái một câu cháu gái ngoan, làm mọi người run sợ, rơi mồ hôi không thôi, từ bé đến lớn bọn họ còn chưa được nghe ông nói câu này bao giờ đâu?

Ninh lão gia sinh ra ở gia đình quân nhân, từ nhỏ đến lớn bị quân sự hóa, cuối cùng lên chiến trường, bị quản lý nghiêm khắc về tác phong và kỷ luật, ví dụ như trên bàn cơm không thể nói chuyện, vân vân, một đồng lớn, bây giờ, cái bộ dáng này của ông khiến cả nhà họ Ninh cảm thấy thật là áp lực, đứa cháu gái này sẽ bị sủng (yêu quý) đến trình độ nào không biết?

“Con à, con đã nghĩ được cái tên nào cho cháu nó chưa?” Lão gia cười tủm tỉm hỏi, Ninh Trạch Hải đầu đầy hắc tuyến, đây là một một người làm quan cả họ được nhờ sao?

Bố thường nghiêm túc, bây giờ cười đến mức nhìn như mặt sắp nở hoa.

“Có rồi ạ, bố à, con và Thiên Thiên đưa ra vài cái tên, nghe xong bố chọn một cái nhé?”

Ninh Trạch Hải tươi cười đắc ý lôi hết các tên hay mà mình đã nghĩ suốt một tháng ra, nghe xong, mọi người trầm mặc (im lặng).

Đứa cháu gái này vừa ra đời một cái là khiến cả nhà không bình thường.

Ninh lão gia mỗi lần nghe một cái tên đều nhú mày, đợi Ninh Trạch Hải đặc ý nói xong, liền vô cùng bình tĩnh khoát tay chặn lại

“Cái đồng vợ vắn này mà là tên sao? Cái gì Hoa, cái gì Nhã, cái gì Diệp, toàn là thô tục. Nếu cháu gái cha mà vác cái tên này, cha còn giấu mặt vào đâu được? Già rồi mà còn không được ngẩng đầu !”

Lời này vừa nói ra, cả bàn cuồng tiếu (cười như điên), Ninh Trạch Hải rơi lệ đầy mặt, không thì biết làm thế nào...

“Theo ta thấy, cháu gái của ta đặt tên là Trương An, ừ, Ninh Trương An, không sai.”

Ninh Trạch Hải, Trương Thiên Thiên lặng yên,

Cảm giác cái tên này...có chút quái dị, ...con gái mình...liệu có nên đặt tên như vậy không?

“Cha, con có ý kiến, cháu nó là nữ, gọi là Trương An nghe có vẻ không thích hợp (mạnh mẽ quá), không bằng đổi thành...”

Nói còn chưa dứt lời, Ninh lão gia đập bàn, trừng mắt...

“Có cái gì không thích hợp? Hồi xưa bố còn nhỏ, người ta nói đặt tên như vậy dễ nuôi, cháu gái ta, ta đặt cho nó cái tên cũng không được sao?” Ông dựng râu trừng mắt trấn áp ý kiến hai con.

Vợ chồng Ninh Trạch Hải rơi lệ đầy mặt, sao không đặt luôn là chó, mèo, càng hèn kém càng dễ nuôi luôn thể?

Thôi vậy, về sau con gái lớn lên có trách móc, cũng cố mà chịu, thế là hai người biểu lộ vẻ mặt ta không vào Địa ngục, ai vào địa ngục, trầm trọng gặt đầu.

Được rồi, Trường An thì Trường An...

Ninh Trường An, kỳ thật vừa nghe cũng không đến nổi !.

Chương 2

Khi Ninh Trường Anh bốn tuổi, đã dùng hành động thực tế đập nát ước mơ có cháu gái hiền dịu của Ninh lão gia, tuy không tính là nghịch ngợm, nhưng cũng không phải dịu dàng gì, Ninh lão gia tử tuy là yêu quý cháu gái có tiếng, nhưng cũng có lúc ghiêm túc nên tiểu Trường An cũng không dám lỗ mãng, ít nhất trong nhà đều tỏ ra biết điều.

Khi Ninh Trường An đến tuổi phải đi nhà trẻ, Ninh lão gia thúc giục mãi, Ninh Trạch Hải mới mang theo vợ, con về nhà...

Hôm nay Ninh Trường An đang ghé vào bãi cỏ chơi đồng đất nặn vừa mua, vui sướng, trong sân, cũng có một đồng con trai khác chạy tới, nhìn thấy Ninh Trường An mặt lạ hoắc, chúng cảm thấy tò mò, liền xông tới.

Tiểu Trường An đột nhiên cảm giác mình bị bao phủ bởi bóng tối, ảnh hưởng nghiêm trọng tới việc cô bé nghịch đất nặn, cho nên ngẩng đầu lên với vẻ không vui, nhìn thấy một đồng con trai vây quanh mình.

Khuôn mặt nhỏ nhắn một xụ xuống nói: **"Các cậu chặn hết cả màn hình rồi đây!"**

(Ý nói che hết ánh sáng trên đầu cô bé)

Sau khi Trường An nói xong, phát hiện mấy tên kia đứng sững như cọc gỗ, có chút nổi giận, đứng dậy cầm đồng đất nặn, không muốn chọc lấy phiền toái, mình là trốn ra ngoài chơi, nếu cố tình gây sự sẽ bị ông nội đánh đòn.

Cái miệng nhỏ nhắn nhếch lên nhỏ giọng nhắc tới một câu **"Cọc gỗ"**.

Lắc lắc mái tóc ngắn, ôm đống đất nặn liền đi, ai ngờ có người không vui

Năm ấy 5 tuổi Niếp Lâm Thành gặp cô bé này, tính tình cô bé thật là ngạo mạn, còn mắng bợn hăn là cọc gỗ, quả thật là đáng giận, cho nên đưa trẻ con được nuông chiều ở nhà như hăn liền giật tóc của Trường An.

Sau khi giật rồi, hăn mới cảm thấy hối hận, nhớ cô bé ấy khóc thì biết làm thế nào?

Từ bé đến giờ, tiểu công chúa Ninh Trường An đã bao giờ bị bắt nạt và cảm thấy uất ức như thế? Tóc bị người ta nắm, lại còn bị chặn đường, khuôn mặt nhỏ nhắn bị tức liền ửng hồng, há miệng mắng to **"Cọc gỗ, mi buông tay ra!"**.

Niếp Lâm Thành không thả, cảm giác chạm vào mái tóc ấy khiến hăn cảm thấy rất thoải mái, nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ hồng, hăn đột nhiên muốn chạm vào.

Lòng nghĩ, tay bắt đầu động.

Tiểu Trường An giận thật rồi, hăn đã giật tóc lại còn sờ mặt mình, ném đi đất nặn trong tay, Trường An cầm lấy cánh tay Lâm Thành, hung hăng cắn một phát.

Tuy mới có 5 tuổi, nhưng sức cắn cũng là không thể xem thường nha !

Những đứa con trai đi cùng Niếp Lâm Thành nhìn thấy hẳn bị cản muốn đi lên kéo tay Trường An, nhưng bởi vì tư thế của hai người quá kì quái (tay Lâm Thành đang cầm tóc T.A, tay còn lại thì bị Trường An cản, hai người dính chặt vào nhau) cho nên không cách nào ra tay được, đành đứng ở một bên lo lắng sông, trong miệng chúng thốt ra những lời nói bậy mà từ bé đến giờ Trường An đều chưa từng nghe thấy.

Vì vậy tiểu Trường An lại tức giận, mở miệng ra định đi cắn đứa con trai vừa mắng mình nhưng không ngờ bị Niếp Lâm Thành nắm chặt.

Không thể động đây, cô bé từ nhỏ đến lớn luôn là bảo bối trong nhà, không ai không yêu quý ! Hừ !

Anh trai để chọc cô bé cười, đều quỳ rạp trên mặt đất làm ngựa cho cô bé cưỡi, hai bác và con trai của hai bác đều mang thức ăn ngon đến !

Ông bà nội không bao giờ mắng một câu,

Vậy mà bọn con trai kia vừa bắt nạt, lại còn dám mắng cô.

Tiểu Trường An càng nghĩ càng cảm thấy oan ức, một đứa bé như mình có thể làm cái gì?.

Trường An đặt mông ngồi dưới đất, nước mắt ứa ra, khóc không thành tiếng, đưa con trai vừa mắng nhìn thấy điệu bộ này, không thèm để ý Niếp Lâm Thành nữa, chạy nhanh như chớp, còn mỗi Trường An và Niếp Lâm Thành mắt to tròn nhìn mắt nhỏ.

Niếp Lâm Thành nhìn thấy Trường An thẳng khóc, có chút bối rối, vội vàng tiến đến đặt mông nói: **"Đừng khóc, tớ cho cậu chocolate để ăn."** Bàn tay nhỏ bé lấy ra một khối bánh kẹo, hẩn bóc giấy, cẩn thận đưa tới miệng Trường An.

Tiểu Trường An mở mắt thật to nhìn thứ màu nâu như đất nặn, nước mắt còn chưa ngừng, hơi giật mình nhìn xem.

Đây là kẹo? Cô thật sự không tin!.

Niếp Lâm Thành vội vàng cầm chocolate, cắn một nửa sau đó lại đưa đến bên miệng Trường An, **"Cậu xem, tớ ăn rồi đây này, có thể ăn được mà"** còn nhai thêm 2 lần cho cô bé xem.

Trường An mãi mới cắn một miếng, cảm thấy không tệ.

"Ăn ngon không." Niếp Lâm Thành cười thật tươi, khuôn mặt nhỏ nhắn khiến Trường An hơi sửng sồ, sau đó cũng nở nụ cười.

“Tên của tôi là Ninh Trường An, nghĩa là mong muốn lớn lên bình an” Tiểu Trường An nói tên của mình cho hẳn, sợ hẳn nghe không hiểu, lại còn phải giải thích theo lời ông nội...

Tiểu Trường An càng lớn càng giống mẹ, đến cả nốt ruồi nơi khóe mắt cũng giống, tuy năm tuổi cũng chưa hoàn toàn lộ hết những nét quyến rũ, nhưng nụ cười ngọt ngào của cô bé khiến Niếp Lâm Thành ngây ngẩn cả người

Như là chuyện xưa trong sách nói sơn gian Tinh Linh xinh đẹp, chắc chắn năm sau, làm cho Niếp Lâm Thành cũng còn có thể nhớ kỹ nụ cười ngọt ngào này.

“Cậu tên là gì” Trường An bấu môi, mình nói tên cho hẳn mà hẳn còn chưa nói tên cho mình, thật là chán ghét.

Lòng của cô bé ghi rõ trên mặt, Niếp Lâm Thành có chút bối rối, vì chơi đùa ngoài nắng mặt trời khiến khuôn mặt nhỏ nhỏ hơi ngăm đen hồng lên một chút, sau đó biến mất không thấy gì nữa: **“Tôi tên là Niếp Lâm Thành, haha”**

Trường An cười với hẳn, rồi xoay người nhặt lên những cục đất nặn rơi dưới đất.

Niếp Lâm Thành cũng đi theo từng bước từng bước, nhặt, cầm những thứ cô bé nặn xong, cảm thấy có chút

kỳ quái, con thỏ, con rùa đen có cái gì đẹp mắt?

Nếu hẳn nặn, khẳng định nặn Transformers, còn có Otraman, đẹp hơn bao nhiêu!.

(note: người máy biến hình)

Đối với những thứ mà Trường An yêu thích, hẳn rất khó hiểu, nhưng cũng không dám nhiều lời mà liền vui tươi hớn hở nhặt lên

“Niếp Lâm Thành, tớ phải về nhà, nếu bị ông nội phát hiện, tớ sẽ bị mắng” Cô bé giờ đồng đất nặn định chạy đi.

Niếp Lâm Thành còn chưa kịp nói, thì bóng dáng nhỏ bé kia đã chạy xa.

Có chút thất vọng, còn chưa kịp hỏi bạn ấy ngày mai có đến không.

Tiểu Trường An chạy đến nhà của ông nội xong, nhìn trái nhìn phải, xác định không có người, mới chạy chậm đến dưới bậc cửa sổ chuẩn bị trèo vào.

Nhức đầu rồi đây, không thể trèo lên!

Lúc nhảy xuống không nghĩ đến cái này, trong lòng cuống lên, nếu bị ông nội phát hiện cô lén đi trộm ra

ngoài, hơn nữa còn là nhảy cửa sổ ra ngoài, chắc không chỉ bị mắg, mà còn bị đánh nữa...

Sợ ơì là sợ, nhưng lại không có cách nào, chỉ biết ôm đất nặg, đi đi lại lại bên ngoài cửa sổ, cầu nguyện ông nội chưa đến phòng gọi mình rời giường.

Suy nghĩ kĩ thật nhiều biện pháp, ví dụ như leo lên, nhảy tới, cũng khiến Trường Giang thất vọng, cô không có khả năng trèo tường như thằn lằn (thạch sùng), cũng không phải bọ chó, có thể bay cao khoảng cách ba mươi lần so với kích thước của nó, cô nghĩ, khi mẹ nói trong truyện cổ tích, không phải mỗi khi công chúa gặp khó khăn sẽ có một hoàng tử tới cứu hay sao?

Hoàng tử, như thế nào còn chưa có đến, đợi hơn mười phút trôi qua, đừng nói hoàng tử, đến cái bóng người cũng không có !

Trường An thở phì phì nghĩ, từ nay về sau rốt cuộc không nên tin chuyện cổ tích, làm gì có hoàng tử cơ chứ?

Dứt khoát đặt mông ngồi dưới đất, chờ ông nội tới gọi mình vậy.

Trong miệng còn có một chút ngọt đọng lại từ mẫu chocolate kia, Trường An đột nhiên rất muốn ăn, chỉ là trong túi cô bé chỉ còn 1 phong kẹo Thỏ trắng, để cả hôm nay ăn, cho anh trai ăn nữa.

Nhìn thanh kẹo trong tay, Trường An vừa nuốt nước miếng vừa nhắc nhở mình không thể ăn, sau đó lại muốn vậy liếm một ngụm, một ngụm nhỏ.

Xé mở một chút, lè lưỡi nhẹ nhàng liếm lấy một ngụm, cực kỳ không muốn gói lại...

Sau một lúc, tiểu Trường An lại mở ra thanh kẹo lại liếm một ngụm...

Cứ như thế, đến khi thanh kẹo nhỏ định để dành cho anh trai ăn bị cô bé ăn sạch, cô bé mới biết.

Ôi, mình thật là tham ăn

Sau khi tìm kiếm Trường An hơn nửa ngày, Niếp Lâm Thành không thấy, định bỏ cuộc, chuẩn bị trở về nhà, ăn thêm chocolate.

Thì cậu bé phát hiện ra Trường An đang ngồi xổm ở nhà Ninh gia, hàng xóm nhà mình, cho nên cậu bé vui sướng, kinh ngạc hô to một tiếng.

"Này, Ninh Trường An."

Giọng rất lớn, hấn sợ Trường An không nghe thấy...

Nhưng không ngờ, tiếng này thành hung thủ khiến

Tiểu Trường An bị tóm gọn.

Trường An vẽ mặt cầu xin nhìn qua Niếp Lâm Thành, lần nữa phỉ phui cái gọi là chuyện cổ tích !

Lừa đảo, lừa đảo trẻ con mà, làm gì có hoàng tử, có mà ngôi sao xui xẻo đến thì có !

Niếp Lâm Thành cảm thấy kì quái, đập đập đập chạy tới, cười hì hì lôi kéo Trường An

“Ninh Trường An, hóa ra cậu ở chỗ này. Nhà của tớ ở phía đối diện. Haha”.

Trường An vừa định mắt tròn trắng không để ý tới hẳn, trong cửa sổ vang lên tiếng gọi của ông nội.

Trường An lôi kéo Niếp Lâm Thành thoáng cái ngồi xồm xuống đi, hung ác nói **“Chút nữa cậu không được nói chuyện, bằng không tớ cắn cậu!”**

Nhìn thấy vẽ mặt Trường An, Niếp Lâm Thành khó chịu, nào có chuyện hẳn bị uy hiếp, gần đây toàn là hẳn uy hiếp người khác...

Cô bé không giống Tinker Bell mà giống như vu bà (bà phù thủy) thì đúng hơn, vì vậy Niếp Lâm Thành âm thầm hạ quyết định.

Trường An theo cửa sổ thò ra cái đầu **“Ông nội, cháu ở trong này.”**

Ninh lão gia thấy Trường An lợi dụng lúc nghỉ trưa, chạy ở bên ngoài chơi đùa, sắc mặt thoáng cái thay đổi.
“Trường An, cháu ở bên ngoài làm cái gì?”

Trường An bị sợ co rụt lại cổ, nói “Ông nội, cháu ngủ không được, ghé vào trên bệ cửa sổ chơi đất nặn, ông xem...” **Sau đó lấy từ trong túi ra, khoe khoang dưới..**

“Làm thế nào mà cháu ra được?”.

Trường An sắp bị dọa khóc, cứng ngắc nói **“Cái đất nặn rơi xuống, cháu xuống nhặt ”**

Cô bé bị dọa sắp khóc, càng tỏ ra đáng thương, Ninh lão gia mềm lòng, coi như Trường An sắp tránh thoát một kiếp này...

“Trường An, vừa rồi ở sân cỏ bên kia cho cậu chocolate, bây giờ cho cậu thêm một thanh nữa
“thẹn thùng lấy ra từ trong túi một thanh đưa tới trong tay cô bé.

“ông Ninh, Trường An, cháu về nhà, bye bye”

Niếp Lâm Thành đập đập đập chạy tới đối diện, gõ

cửa, cười với Trường An.

Ừ hừ, !.

Trường An có thể nói là nghiện rằng hần là cố ý, chỉ là vừa rồi căn hần một phát, đồ quý hẹp hời uống nước lạnh.

Ninh lão gia căn rằng **"Ninh Trường An, cháu còn học được nói dối phải không Nhanh vào đây cho ông."**

Chương 3

Về nhà, Trường An bị đánh thật nặng vào mông dít nhỏ, liền ghi hận Niếp Lâm Thành, thề rằng, lần sau nhìn thấy hần, muốn hung hăng đánh cho hần một trận...

Càng nghĩ càng cảm thấy oan ức, đều do hần mách lẻo, hơn nữa còn là cố ý...

Yên lặng trở về phòng tìm anh trai kể khổ đi...

Thời gian trôi qua rất nhanh, đảo mắt đã đến khai giảng, hôm nay Trường An có thể nói là trông mong đã lâu, rốt cục có thể ra khỏi cửa !

Trong khoảng thời gian này dù cho các anh trai luôn

đến thăm cô bé, vẫn cảm thấy nhàm chán, Trường An đều nhanh bị tra tấn điên rồi...

Trong đại viện có một nhà trẻ, chuyên môn tiếp quản bọn thiếu gia tiểu thư, bởi vì không cần ra đại viện, Ninh lão gia thì vung tay lên, phê chuẩn bị Trường An trên mình hạ học...

Vui mừng vác bao sách nhỏ, vụng trộm đút ở bên trong mấy thanh kẹo Thổ trắng, mặt mỉm cười thật tươi chạy đến cửa phòng học, trên đường lại gặp phải tên khốn kiếp Niếp Lâm Thành cũng không thể ảnh hưởng đến tâm trạng Trường An.

Tự do rồi, rốt cục không cần bị nhốt ở nhà suốt ngày.

Tiểu Trường An Kích động khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn bởi vì hưng phấn mà có vẻ đỏ rực còn giống là một quả táo to, Niếp Lâm Thành đột nhiên có cảm giác muốn cắn cô một ngụm...

Nhưng mà Trường An thù rất dai, cho dù như thế nào cũng không để ý hấn, mà ngay cả chocolate hấp dẫn như thế, cô bé cũng cố nén cảm giác muốn ăn, lấy ra thanh kẹo nhỏ của mình, miệng nhỏ nhắn hát "Kẹo của mình ngon nhất, " nhưng trong lòng rĩ máu, rít gào, ta muốn chocolate...

Niếp Lâm Thành giống như là nhìn ra Trường An nhăn

nhỏ, bóc ra một thanh chocolate nhét vào trong miệng cố ý đem thanh âm nhai vô cùng lớn.

Rơi lệ đầy mặt, quá ghê tởm, lại dùng chocolate hấp dẫn cô...

Thật vất vả đến phòng học, Trường An chú ý cũng bị hấp dẫn, cái ghế nhỏ thật là đáng yêu làm cho Trường An cảm thấy hứng thú, trong nhà ông nội đồ đạc gì cũng đều nghiêm túc, nào có cái gì đáng yêu như thế!.

Bổ nhào vào một cái bàn, sờ sờ như là tìm được châu lục mới, làm cho người ta buồn cười...

“Các học sinh, tự tìm vị trí cho tốt, cô giáo phát kẹo nha, em nào nghe lời nhất thì được 2 thanh kẹo”

Cô giáo là một cô gái còn khá trẻ, rất đẹp, Trường An ngoan ngoãn ngồi ở hàng thứ nhất ở giữa nhất, đáy lòng thầm nghĩ trong lúc này sẽ có thể có thêm được một thanh kẹo !.

Trường An bên cạnh còn có một chỗ ngồi, có chút chờ mong bạn ngồi cùng mình là ai.

Con mắt chăm chăm vào vị trí còn không có người xuống người nhìn tới nhìn lui, cuối cùng chuyện cô bé không mong muốn nhất đã xảy ra, Niếp Lâm Thành cười

hì hì ngồi bên cạnh

T_T...

Khi cô giáo dạy, Trường An vừa muốn phòng ngừa Niếp Lâm Thành thỉnh thoảng quấy rầy, vừa muốn nghe cô giáo nói, Niếp Lâm Thành còn chán ghét ăn chocolate ở bên cạnh...

Tức chết, mình cũng muốn ăn...

Con sâu tham ăn bị chocolate dụ ra, tiểu Trường An hạ quyết tâm không cần phải để ý tên quỷ chán ghét này, lấy ra kẹo của mình, nhai.

"Hàng thứ nhất chính giữa, hai em kia đang học mà ăn quà, cô giáo phạt hôm nay không được phát kẹo nữa!" Đừng nhìn cô giáo cười dịu dàng, nhưng là kẹo đã không có, Trường An thật đau lòng, tất cả là tại tên kia !

"Niếp Lâm Thành, tớ không ngồi cùng cậu." Tan học, Trường An bĩu môi nói ra.

Mình mới không cần ngồi cùng quỷ chán ghét, thà ngồi với người khác còn hơn !

"Tôi mạn phép muốn ngồi ở đây." Niếp Lâm Thành cũng không vừa, muốn cùng cô bé ngồi!.

Hai người vì chỗ ngồi cãi nhau, một cô bé ôm một cái búp bê vải đã đi tới **"anh Lâm thành, em và anh ngồi được không, người kia thật xấu tính".**

"Cậu ngồi ở đây, tôi qua đó" Trường An vừa nghe cô bé kia nói, vui mừng, có thể không cần ngồi cùng cái tên quỷ chán ghét !

Ôm túi sách chạy chậm đến thay chỗ cho cô bé kia.

Niếp Lâm Thành lại bị cô bé mới tới kia cuốn lấy có thể nói là rất khó chịu, đầu nghiêng một cái, ừ hừ!.

Trường An tùy tiện cười nói với người bạn cùng bàn mới của mình **"Tớ tên là Ninh Trường An, cậu tên là gì"**

Ngồi cùng bàn là một bạn rất ít nói, ít nhất Trường An cảm thấy như thế !

"Tớ tên là Ôn Lam."

Ngẩng đầu nhìn thoáng qua cô, tiếp tục vùi đầu vẽ...

Sự nhiệt tình của Trường An có chút xẹp xuống, nhưng là lại tăng vọt, cười tủm tỉm mở túi, lấy ra thanh kẹo cuối cùng, bóc ra đưa tới bên miệng ôn lam **"Đây là thanh kẹo cuối của tớ, à, cho cậu ăn."**

Ôn lam yên lặng liếc nhìn cô một cái, há mồm ăn, tiếp tục vẽ nốt tranh.

Trường An thấy cô bé kia không đáp lại mình, có chút ủy khuất, lại tìm không thấy từ để nói nữa, đành ra đất nặn, nặn động vật.

Dù sao ngồi cùng ôn lam cũng hơn so với cùng Niếp Lâm Thành, quý chán ghét !.

Vào giờ trở lại, cô giáo mọi ngày dịu dàng bây giờ cười đến là dữ tợn, Trường An không hiểu sao bị dọa run lên, vẻ mặt này có thể so với ông nội, hơn nữa ông nội chưa bao giờ biết cười khủng bố như vậy!.

“Các học sinh, cô giáo tiết trước nói về bài tập vẽ tranh, đều đã làm xong chưa? Nộp cho cô giáo, bạn nào không có bức tranh sẽ không được phát kẹo!”.

Sự thật chứng minh trực giác Trường An đúng, cái khuôn mặt tươi cười này thật đáng ghét, vì mình cãi nhau với tên kia, đã kịp vẽ tranh đâu..

Nội tâm điên cuồng gào thét...

Mình muốn ăn kẹo, mình muốn ăn kẹo.

Đột nhiên có người vỗ vai cô, Trường An xoay qua chỗ khác, nhìn thấy Ôn Lam rất khốc đưa cho cô, hé ra bức

tranh.

Nhiều năm sau Trường An đều còn nhớ rõ cảnh này.

Trường An bàn tay nhỏ bé giữ chặt Ôn Lam cùng tiến lên đi nộp bài tập, mới đầu Ôn Lam có điểm không quen, nhưng là Trường An cố chấp giữ chặt, đành theo cô đi...

Không có gì bất ngờ xảy ra, Niếp Lâm Thành bị phạt không có kẹo, Trường An cao hứng chỉ thiếu không có vỗ tay bảo hay...

Vui sướng hài lòng nhìn xem Niếp Lâm Thành vẽ mặt thối, tiến đến trước mặt ôn lam nói **"Cho đáng đời a, cái tên kia, đúng là quỷ chán ghét, nhỉ."**

Ôn Lam ngẩng đầu, liếc, gật gật đầu sau đó tiếp tục vẽ tranh...

Hết tiết, Trường An chính vui đầu nặn đất nặn đủ loại sinh vật, ôn lam yên lặng lần lượt vẽ...

Bức tranh búp bê to kia không phải là Trường An sao?

Cô vui sướng ôm bức tranh, chú ý đem đóa hoa bằng đất nặn mà mình cảm thấy tốt đưa cho Ôn Lam, dùng giọng ngọt ngào nói **"Ôn Lam, chúng ta làm bạn tốt nhé!"**.

“Ừ.”

Trường An hôm nay thật vui, đây là người bạn đầu tiên của mình, mặc dù có chút lạnh lùng, nhưng là tốt nhất đối với mình !

Ngày thứ hai, Trường An sớm đến phòng học, nhìn thấy Ôn Lam đã lại đứng ở vị trí ngày hôm qua, vẽ tranh, vui rạo rức chạy lên, đưa bạn ấy một thanh kẹo.

“Này, Ninh Trường An, cậu về ngôi chỗ cũ đi”
Niếp Lâm Thành vỗ bàn...

Trường An nhất định không muốn trở về, nghe thấy giọng nói **“Tớ mới không ngồi với cậu, đồ mách lẻo!”**

Niếp Lâm Thành không thèm nghe, trực tiếp dùng tay lôi kéo Trường An, muốn túm, tuy nhiên Trường An liều chết giãy dụa, chính là sức lực còn không bằng hẳn.

Sốt ruột muốn cắn tay của hắn, nhưng là người thấp, với không tới...

Pằng một tiếng, một cái bảng màu nhỏ bắn lên tay Niếp Lâm Thành, hắn bộ dạng đau đớn thu tay về, hai mắt trừng lớn nhìn chủ nhân chiếc bảng màu vẽ - Ôn Lam.

“Trường An, là bạn cùng bàn của tôi. Cậu ở đây, tôi đến nhà của cậu nói cho bố cậu biết cậu bắt nạt Trường An.”

Vẫn là âm thanh mềm mại nhưng cực kì lãnh đạm, Ôn Lam.

Niếp Lâm Thành nghe được đến việc bị mách bố, cũng đành phải thôi, trời biết, hẳn chỉ sợ cha hẳn dùng gậy gộc dạy dỗ mong dứt hẳn.

Trường An bây giờ đối với Ôn Lam sùng bái không phải nhỏ tí tẹo, thật là lợi hại, câu nói đầu tiên đã đánh bay tên kia, khiến hẳn chạy mất dép, hai mắt lập lòe tỏa sáng, ôn lam không hiểu, sau đó không đếm xỉa rơi cô, cúi đầu tiếp tục vẽ tranh...

Tiết cuối là giờ sinh hoạt tự do, là do cô giáo nghỉ ngơi một chút, trẻ con ở nhà trẻ tự chơi, chỉ cần không chạy lung tung ra ngoài là được.

Ôn Lam thường vẽ tranh, nhưng lúc này bị Tiểu Trường An lôi kéo, đến sân phơi nắng.

Mặc cho Trường An lôi kéo cô chạy bốn phía, nhà trẻ thường có một số đứa trẻ - con trai rắc rối, Niếp Lâm Thành chính là một trong số đó, hiển nhiên hẳn đã trở thành lão đại trong lớp, những đứa trẻ nhát gan nhìn thấy Trường An cùng ôn lam liền chạy, gan lớn đối với hai

người chăm chú nói ra **“Lão đại nói, không được chơi với các cậu!”**

Mỗi lần nghe được câu này, Trường An đều muốn sừng mặt lên thờ phì phì mắng Niếp Lâm Thành, sau đó gào to Niếp Lâm Thành đại phơi đản...

(đồ trứng thối khốn kiếp?)

“Trường An, chúng ta qua bên kia đi, tớ dẫn cậu đi xem một vật.”

Trường An cảm thấy rất kinh ngạc và vui mừng, đây chính là câu dài nhất mà Lam Lam từng nói với mình...

Ôn Lam kéo cô vụng trộm chạy ra nhà trẻ, mở được cửa, chạy đến một gốc cây Hải Đường.

“Trường An, cậu giúp tớ nhìn xem có người đi tới không, tớ lấy cái này.”

Ôn Lam tỏ ra thần bí nói, Trường An rất nghe lời, quan sát.

Không buông tha bất cứ sinh vật nào đến gần, cho đến khi...

“Trường An, tốt lắm.”

Ôn Lam lấy ra dây thừng xuyên qua tấm ván gỗ, buộc dây vào cành cây, tạo thành chiếc đu dây đơn giản.

“Đây là mẹ tớ làm cho tớ và chị tớ” trên bàn đu dây, Ôn Lam nói cho Trường An...

“Mẹ cậu thật là lợi hại, Lam Lam, chị cậu không đi nhà trẻ sao?”.

“Chị ấy đã đi, vĩnh viễn không trở lại.”

Mặc dù thanh âm này nghe lạnh như băng, nhưng là gần giống như ẩn giấu tiếng khóc nức nở kìm nén lại.

Lúc đó, Trường An tuổi nhỏ, nghe không hiểu những ý ở ngoài lời, nhưng là cũng không có hỏi nhiều, im lặng hơn nửa ngày, cô cảm thấy không khí thật quái dị.

“Ninh Trường An, cậu trốn học.”

Rống to một tiếng, thiếu chút nữa dọa Trường An theo rơi xuống từ đu.

“Cậu cũng trốn học.”

Ôn Lam rất bình thản nói ra những lời này, biểu hiện của cô, cô bình tĩnh hoàn toàn không giống một đứa trẻ 5 tuổi, mà giống như một người lớn thông minh vậy.

Nhưng mà lần này Niếp Lâm Thành rộng to hét lớn **“Tôi mách với cô giáo các cậu không thấy đâu, mới đi tìm được các cậu”**

Nhìn thấy hần đặc ý, Trường An thật muốn đâm cho hần một phát!.

“Trường An, cậu đi theo hần đi, tớ muốn giấu bàn đu dây.” Ôn Lam tiến đến nói nhỏ bên tai.

Tiểu Trường An cũng đủ nghĩa khí, có thể giúp Ôn Lam như thế nào lại không muốn, hiên ngang lẫm liệt đi lên, cầm lấy ống tay áo Niếp Lâm Thành kéo đi về hướng nhà trẻ

Niếp Lâm Thành thấy bàn bàn tay nhỏ bé nắm áo mình, dương dương đặc ý trở về...

Trên tay có cảm giác thật là tốt.

Trường An rơi lệ đầy mặt, cô không nên bị bại hoại lời kéo.

“Ninh Trường An, từ nay về sau cậu phải trở về ngôi cùng với tớ, cái bạn kia tôn Đình Đình phiền chết” dứt lời còn táo bạo giật nhẹ tóc.

Tiểu chính thái đáng yêu muốn hung hăng tiến lên đi

chà đạp...

“Không cần, tớ muốn ngồi cùng Lam Lam” Cự tuyệt không chút do dự.

Trả lời vô cùng gọn gàng!

“Cậu không quay về tôi liền đi mách cô giáo!”.

“Đi chết đi, một nam sinh còn đi mách lẻo, lêu lêu !”.

Chương 4

Trường An cảm thấy cuộc sống của mình vẫn là nước sôi lửa bỏng, 12 tuổi, mong rằng sẽ thoát khỏi ma trảo (móng vuốt) của Niếp Lâm Thành...

Đáng tiếc lại không được như mong muốn, cô rõ ràng chứng kiến Niếp Lâm Thành đăng kí trường khác, cho nên cô vì rời xa cái tên sát tinh này thối này mà đăng kí lại lần thứ hai

Lớp 6, thời gian này thật là vui vẻ, ôn lam vẫn tiếp tục con đường nghệ thuật của mình nghệ thuật, đăng kí vào trường nghệ thuật nổi tiếng, đúng là một trời một vực so với Trường An.

Trường An luống cuống, tốt xấu tại tiểu học, còn có

ôn lam một mực che chở cô, Niếp Lâm Thành cũng là quái nhân, chỉ sợ ôn lam.

Tiểu học, Trường An còn tương đối so sánh an toàn, bởi vì Lam Lam còn, hiện tại, biết được Niếp Lâm Thành đã ở cùng khối 6, cô thấy luống cuống.

Lại nhớ lại quãng thời gian dài gian khổ bị ức hiếp này sinh đủ các loại bi kịch.

Khai giảng ngày đó, Trường An đến trường rất sớm, xem mình ở lớp nào, trường nào, chỉ mong không học cùng Niếp Lâm Thành...

Ý trời thường không hợp lòng người, câu này ứng với Trường An !

Sự thật vĩnh viễn gạt bỏ ảo tưởng, lúc cô đến phòng học, Niếp Lâm Thành cười toe toét, khuôn mặt tươi cười.

“Này, Ninh Trường An.”

Lập tức cảm thấy địa ngục đã đến gần cô.

“Ôn Lam?”.

“Cô ấy đi Giai Nghệ.”

“Ninh Trường An, không có cô ấy che chở, tôi

xem cậu làm sao nhảy nhót.” Niếp Lâm Thành âm trầm cười, Trường An rơi lệ đầy mặt, cứu mạng a...

Rất nhanh trong phòng học, những bạn học khác đến đây, 13 tuổi Niếp Lâm Thành đã cao 1m70, do gien gia đình.

Rất thuận lợi hấp dẫn ánh mắt mọi người, Trường An một mực nằm trên mặt bàn, đến còn không người chú ý tới cô.

Niếp Lâm Thành hào quang quá chói mắt, cô yên lặng nhắm mắt lại, cầu nguyện...

Thầy chủ nhiệm lớp 6A1 là Tạ Đình, ngày đầu tiên thật nhàm chán, chủ nhiệm dặn lại các quy định, nội quy, ...

Trường An cảm thấy, lưng mình sắp rụng ra, bất đắc dĩ, nhưng là làm một học sinh láu lỉnh như cô phải tỏ ra chân thành, lại nhìn Niếp Lâm Thành, rất không nể tình, trực tiếp ngủ...

Nhìn đến tan học, Trường An, cả người vô tình chính là đi ra cửa trường, nơi này cách nhà rất xa, ông nội nói phải người đưa đón cô.

Trường An tưởng tượng, cái này sẽ khiến người khác chú ý...

Kiên trì cự tuyệt ý tứ người nhà, tỏ vẻ chính mình ngồi xe bus đi học.

Nhưng là, xe công cộng cũng còn chưa có, người vừa lại muốn ngủ, có thể nói là muốn đứng ngủ gật đi.

“Ninh Trường An, lên xe”.

Một tiếng lớn, làm cho người chung quanh ánh mắt toàn bộ tập trung đến trên người Niếp Lâm Thành, Trường An cũng kinh ngạc, ngẩng đầu, chứng kiến Niếp Lâm Thành cưỡi một cái xe đạp đứng ở trước mặt cô...

“Cậu đi đi, tớ đi xe bus.”

“Tôi bảo cậu lên xe”.

“Tôi nói tôi ngồi xe bus”.

“Ninh Trường An, cho cậu thêm 5 giây, lên xe.”

Trường An cảm thấy chung quanh ánh mắt rất kỳ quái, Niếp Lâm Thành biểu lộ cũng rất kỳ quái, có chút không nói gì, làm sao vậy?

“Xe này ngồi như thế nào?” Trường An cũng nổi giận, đến động kinh với tên này mất.

Hơn nữa chung quanh còn có nhiều người như vậy,

mặt mũi mình nữa, xe của hần là xe địa hình, ngồi vào đâu được?

“À, phía trước” Niếp Lâm Thành chỉ chỉ thanh chắn xe, bé tí thế này ngồi thế nào?

Chung quanh một ít số người lớn bắt đầu nhỏ giọng cười, Trường An không hiểu cái này có cái gì buồn cười, nhưng là cô không muốn mất thể diện tại đây...

Xoay người liền đi, thôi thì về nhà cho nhanh, còn hơn là đứng ở chỗ này mất mặt xấu hổ...

Ai ngờ, cô đi một bước, xe của hần cũng đi đến một bước.

Trường An xoay người **“Niếp Lâm Thành, xe này không thể chở người, cảm ơn ý tốt của cậu, tôi không cần”** nghiêng rằng nghiêng lợi hung ác nói...

“Cậu đi lên là được, tôi đèo cậu trở về.” Niếp Lâm Thành cũng cúi.

Hần muốn chở cô bé về !

Trường An không để ý tới hần, quay đầu tiếp tục đi...

“Ninh Trường An, cậu lên xe tôi đưa cậu đi Giai Nghệ gặp xem Ôn Lam.” Niếp Lâm Thành nhảy lên mi,

hắn không tin cô không lên xe.

Quả nhiên, Trường An vừa nghe như thế, bước chân ngừng lại đi đến Niếp Lâm Thành **"Để cho tôi lên xe."**

Niếp Lâm Thành cười đắc ý, hắn biết mà, bạn thân của cô bé, làm sao cô ấy không muốn đi gặp?

Giai Nghệ là trường nghệ thuật, cả tuần ở trong kí túc, thứ bảy mới có thể về nhà, Trường An đã vài ngày không thấy được Ôn Lam, từ nhỏ đến lớn, cô bé chỉ có Ôn Lam là bạn, lại còn rất ỷ lại vào bạn ấy nữa...

Trường An chú ý ngồi vào thanh ngang xe, để tay lại trên đầu gối của mình, thấy thế nào như thế nào cũng là thực nữ, chỉ là Trường An vừa nói một câu, sự thực nữ kia liền biến mất sạch sẽ.

Niếp Lâm Thành đặt hai tay của cô lên tay, vì xe địa hình chạy, thân hình Niếp Lâm Thành có chút về phía trước, kéo gần khoảng cách giữa hai người, Trường An cúi đầu, cô không dám ngẩng đầu, bởi vì cô ngẩng đầu sẽ đụng vào ngực hắn.

Không khí giữa bọn họ trở nên rất mập mờ, nhưng là lúc ấy Trường An còn không hiểu những cảm giác này, chỉ là cảm thấy thật kì lạ, nhiều năm sau nhớ tới Trường An đều không tự giác bật cười, sau đó chỉ vào ngực Lâm Thành, **"Hóa ra, anh đã sớm có ý đồ với em như**

vậy”, khiến Niếp Lâm Thành một hồi bất đắc dĩ...

Sự thật nói cho Trường An, Niếp Lâm Thành lời nói tuyệt đối không thể tin, nói cái gì mà được nhìn thấy Ôn Lam, kết quả là hắn mang cô đến một quán vịt nướng

Lại còn nói **“Lúc về chưa ăn gì, tôi đói quá...”** Đúng là vô lại, Trường An thật muốn một cái tát quất bay hắn.

Không để ý ý kiến Trường An, Niếp Lâm Thành lôi kéo Trường An vào quán vịt nướng.

“Tiểu tử lại đến nữa rồi, còn mang bạn gái” chủ quán là một phụ nữ hào sảng, giọng địa phương, nghe thật là buồn cười...

Trường An vừa nghe, có chút không được tự nhiên, chờ Niếp Lâm Thành giải thích, ai biết hắn bình thường nói nhiều lúc này lại im lặng.

“Giống như trước đây.”

Rất khốc vung ra câu, lôi kéo Trường An ngồi vào ghế lô...

“Niếp Lâm Thành, cậu nói không giữ lời.” Trường An trừng mắt hắn, trường kỳ bị hắn ức hiếp thành thói quen, làm cho kết quả chính là trong lòng sợ hãi, không

dám trực tiếp động thủ...

Bằng không liền một ngụm cắn lên đi!

Niếp Lâm Thành gọi món ăn chỉ có 4 dạng, thịt vịt xào, cải trắng áp súp nấu, tạc áp da, vịt nướng...

Nhìn xem bình thường, Trường An không tình nguyện cầm muôi giúp hân xối cơm...

"Ninh Trường An, cậu mau ăn!"

Hân liên tục gấp bỏ vào bát cô bé, thúc giục Trường An ăn.

Cái này thân thể nhỏ bé này, thoát nhìn một trận gió đều có thể thổi bay mất, không ăn nhiều một chút làm sao có thể sống được nhỉ?.

Bị ép buộc, Trường An, liền ăn.

Ăn xong mới nhận ra khá ngon, hôm nào phải gọi Ôn Lam đến ăn cùng!

Sau khi ăn xong, Trường An hưng phấn hỏi địa chỉ nơi này, tính toán từ nay về sau đến hưng hăng ăn!

Đợi đến lúc trả tiền, Trường An bình tĩnh, tiền nào của nấy, quả nhiên không giả, cứ như vậy 4 món ăn, rõ ràng

hơn 100 tệ.

Chứng kiến Niếp Lâm Thành rất bình tĩnh lấy từ túi ra, trả tiền, Trường An phỉ nhổ, đúng là đồ phá gia chi tử !.

Làm một cô gái ngoan ngoãn, Trường An, rất ít khi dùng nhiều tiền như vậy.

Dù sao đối với người đối diện kia mà nói, chút tiền ấy không coi vào đâu.

Ra khỏi quán xong, bên ngoài sắc trời không còn sớm...

“Ninh Trường An, cậu xem, không phải tớ không đưa cậu đi thăm Ôn Lam, lúc này, cậu không quay về ông nội của cậu có thể sẽ lo lắng, phải không?”.

Trường An chán nản, cô đã hiểu nguyên nhân vì cái gì hắt một mặt thúc giục cô ăn nhanh lên, chính mình lại ăn còn chậm hơn so với con rùa đen !

Quay đầu **“Niếp Lâm Thành, cậu..”**

“Tôi làm sao vậy? Ừ?”

Có lẽ là không khí có chút khùng bố, Trường An không nói chuyện, ngoan ngoãn ngồi xuống xe đạp.

“Ninh Trường An, từ nay về sau tôi đưa cậu đi học.”

“Không cần, tôi hay dậy muộn” Cô không cần phải mỗi ngày ngồi ở cái thanh cứng nhắc như cột như vậy !

“Không có việc gì, tôi cũng hay thức dậy tương đối trễ.”

“Ách, tôi đi xe bus quen rồi”

“Ninh Trường An, ngày mai tôi tới đón cậu !”.

Một câu trực tiếp tàn phá tất cả sự phản kháng của Trường An.

“Cái xe này khó ngồi lắm...”

“Câm miệng.”

Trường An cảm giác mình choáng váng, mỗi ngày bị hằn ỨC HIẾP, còn không dám phản kháng!.

Ngày thứ hai, Niếp Lâm Thành đến gõ cửa nhà Trường An gia đúng lúc Trường An đang mặc quần áo, Ninh lão gia mở cửa, nhìn thấy Niếp Lâm Thành liền cười cười.

“Lâm thành, cháu tới tìm Trường An sao? Con bé

còn đang mặc quần áo. Ta đi gọi nó ”.

“Ông Ninh, không cần, cháu ở đây đợi bạn ấy, chúng cháu cùng một lớp.Từ nay về sau cháu đều tới gọi cô tốt lắm. Ha ha ”

Ninh lão gia vừa nghe xong, vui sướng, hân tã sao phải sợ hã cháu gái ngoan ở trường học bị khi dễ, cái này tốt lắm...

“Ông nội, cháu đi đây.” Trường An người còn trên lầu, thanh âm lại truyền xuống...

Làm cho người ta buồn cười...

Hai người ra cửa sau **“Cậu làm gì?”.**

“Tớ ngày hôm qua nói rồi.”

Trường An khuôn mặt tươi cười một suy sụp **“Ngồi xe đạp cái mông đau.”**

“Thay đổi xe.

Quả nhiên, xe địa hình biến thành xe đạp bình thường, đằng sau có thể ngồi một người

“Ôm eo tớ” Niếp Lâm Thành hạ mệnh lệnh...

“Không cần”.

“Ninh Trường An, tôi bảo cậu ôm lấy, nếu không ngã xuống, tôi mặc kệ.”

Trường An không tin, Niếp Lâm Thành cố ý đem xe đạp đi nhanh chóng.

Trường An thiếu chút nữa bị ngã ra, sợ tới mức ôm lấy eo của hắn.

Niếp Lâm Thành hài lòng, phần eo truyền đến xúc cảm làm cho hắn rất thỏa mãn...

Trường An thì cảm thấy trong nội tâm có loại nói không nên lời cảm giác...

Trong phòng học, ngồi cùng bàn Trường An là lớp phó, một bạn rất dễ gần, đẹp trai, lại còn hơi then thùng, Trường An cảm thấy hắn rất thú vị, một mực muốn cùng hắn nói chuyện, trường lớp đại nhân... Niếp Lâm Thành, các loại khó chịu, bất đắc dĩ ngồi cùng bàn hắn là một cô gái điển hình háo sắc

Cả một giờ, ánh mắt không ngừng ở trên người hắn, đổi tới đổi lui. (super soi)

Niếp Lâm Thành vỗ bàn, đáng giận Ninh Trường An,

còn dám cùng người khác nói chuyện vui sướng như vậy !

Người ngồi cùng bàn nghiêng đầu nhìn hẳn, cảm thấy không hiểu?

Chương 5

Niếp Lâm Thành không vui, Ninh Trường An khi nào thì lại vui như vậy?

Trong ấn tượng của hẳn, Ninh Trường An chính là một mực chỉ thích cùng Ôn Lam nói chuyện, khi nào thì gặp được người khác để nói nhiều đến như vậy?.

Vì vậy, lúc tan học, lớp trưởng đại nhân cùng lớp phó đồng học thương lượng xong, cuối cùng quyết định... đổi vị trí.

Trường An cơn ác mộng lại bắt đầu, không có sự bảo vệ của Ôn Lam, lại còn ngồi cùng bàn Niếp Lâm Thành, cỡ nào tra tấn?

Cái này chỉ có thể ở đáy lòng giả tưởng...

Chính là Niếp Lâm Thành giống như đột nhiên giống như biến thành người khác, không còn mỗi ngày đều nghĩ biện pháp khi dễ Trường An, ngược lại sớm một chút mỗi ngày đều đưa đón cô về nhà.

Vì vậy, trong mắt mọi người, đây là một đôi trời sinh.

Bất quá Trường An cũng không có phát hiện điều này.

Cuộc sống như vậy mãi cho đến học kì cuối lớp 9, Trường An làm ủy viên văn nghệ của lớp, tự nhiên muốn ra báo bảng, Niếp Lâm Thành cũng một mực trong phòng học chờ cô...

Sau đó, Trường An đột nhiên nói đau bụng, ôm bụng.

Bắt đầu, không ai chú ý cái gì, dần dần báo bảng ra xong, hỗ trợ người lục tục đi nơi khác, trong lớp chỉ còn lại có Trường An cùng với Niếp Lâm Thành hai người..

“Niếp Lâm Thành, cậu đi về trước đi, tí nữa tớ về” lúc nói chuyện mặt có chút ửng đỏ, rất thẹn thùng bộ dạng, hai năm qua, quan hệ của hai người cải thiện rất nhiều...

Thậm chí Ôn Lam đều nói, có phải là Niếp Lâm Thành đổi tính rồi?

Không bắt nạt cậu nữa?.

Đối với điểm này, kỳ thật Trường An cũng cảm thấy thật kỳ quái, lên cấp hai Niếp Lâm Thành không còn khi dễ qua cô, ngược lại mỗi ngày đồ ăn của mình đều do hắn mua, cô thậm chí đều quên chính mình bao lâu rồi

không tự đi mua nữa.

Chính là cũng bởi vì Niếp Lâm Thành, Trường An, tại cấp hai cùng tiểu học, giống nhau, không có một người nào, không có thêm một người bạn thân mới nào.

Cô có đôi khi suy nghĩ, có lẽ đây là mục đích của Niếp Lâm Thành, nhưng là ngày thứ hai Niếp Lâm Thành vì cô mà đón sớm một chút, cô lại cảm giác mình lại dùng tính tiểu nhân để đo lòng quân tử.

Niếp Lâm Thành nhìn xem cô nhăn nhăn nhí nhí, có chút buồn cười, cũng không hỏi cái gì...

Nhìn xem bóng dang cao ngất đi ra khỏi cửa, Trường An cảm giác mũi ê ẩm có cảm giác muốn khóc, muốn ghé vào trên mặt bàn khóc lên, lại tìm không thấy lý do...

Trong phòng học chỉ có một mình cô một người, yên tĩnh đáng sợ, Trường An vuốt vuốt lông mày giảm bớt cảm xúc sợ hãi.

Ôm bụng ghé vào trên mặt bàn, chờ mong sớm một chút trời tối, sau đó cô có thể về nhà...

Cách vài phút, cửa phòng học môn lần nữa đẩy ra, đi vào là Niếp Lâm Thành, hắng đi tiến lên đây.

Đem một bao lớn băng vệ sinh đặt ở trên mặt bàn.

"Ninh Trường An, tớ không biết cậu dùng là loại nào, mua tất cả rồi" Mặt có chút ửng đỏ, Niếp Lâm Thành ở khối sáu có thể là một tay che trời, từng là hoàng tử bạch mã, nhưng là qua nhiều năm như vậy hẳn chỉ nguyện ý đối tốt, quan tâm đến một mình Trường An.

Hắn cao 1m80, mà Trường An mới vừa hơn 1m60. Hắn ở trên cao nhìn xuống...

Cô ngẩng đầu ngưỡng mộ, ánh mắt hai người cứ như vậy đan vào cùng một chỗ, .

Sau đó

Cùng một chỗ

Niếp Lâm Thành nhớ tới vừa rồi, trong cửa hàng, dì kia nhìn mình, ánh mắt quái dị, vô cùng xấu hổ...

Trường An yên lặng cầm BVS đi vào buồng vệ sinh...

Sau khi cúi đầu đi ra...

"Ninh Trường An, cậu nói cậu thẹn thùng cái gì, tôi đều không sao". Niếp Lâm Thành lấy tay vuốt vuốt Trường An đầu, loại cảm giác thân mật từ lúc đó vô hình hình thành giữa hai người...

Đến lúc học lớp mười, Trường An cùng Niếp Lâm Thành cùng một chỗ chuyển đi trường cấp ba A, trường tốt nhất toàn TP, Ôn Lam lại trực tiếp lên đại học học viện...

Khi đó trường học nghệ thuật chính là như vậy.

Trường An còn nhớ rõ, cô là cùng Niếp Lâm Thành cùng đi tiễn Ôn Lam.

Cô bé ấy mang theo túi du lịch, tóc dài buộc thành đuôi ngựa khoát lên trên lưng, có chút trêu tức nhìn qua hai người...

Xoay người phất phất tay **"Ninh Trường An, cậu không được khóc."**

Tiêu sái lên máy bay...

Cấp ba, Niếp Lâm Thành cùng Trường An không cùng lớp, Trường An cảm thấy chút mất mát

cấp hai, ba năm, hẳn thay thế Ôn Lam.

Cấp ba, cô ở một nơi không thân thuộc, một mình, có cảm giác khủng hoảng.

Sự thật không bất ngờ như cô nghĩ, Niếp Lâm Thành

lợi dụng quan hệ trong nhà chuyển đến cùng lớp Trường An.

Thời gian trôi qua rất an ổn, thẳng đến có một ngày Trường An trong ngăn kéo nhận được thư, tan học, Niếp Lâm Thành tự nhiên là ngồi không yên cùng nam sinh đẩy đẩy ồn ào chơi bóng đi...

Trường An một người ngồi ở trên vị trí xé mở thư.

Đầy cõi lòng hiếu kỳ nhìn xuống, còn chưa xem hết, thư trong tay đã bị đoạt mất...

Trường An nhìn lại, Niếp Lâm Thành mặc quần áo chơi bóng, cả người mồ hôi, sắc mặt cực kỳ khó coi, sau đó vò nát ném vào trong thùng rác **"Ninh Trường An, cái này từ nơi nào đến."**

Sắc mặt khó chịu, thậm chí có chút ít âm trầm...

Trường An ủy khuất **"Tớ sao biết, tớ trở về đã nhìn thấy trong bàn học.."**

Niếp Lâm Thành nghe được vừa nói như vậy, sắc mặt hơi hòa hoãn.

Sau đó bày làm ra một bộ sắc mặt rất thối **"Ninh Trường An, không cho đi."**

“Đi nơi nào?” Trường An có chút kỳ quái...

Niếp Lâm Thành sững sờ, đoán ra cô còn không có xem hết, cười cười **“Không có gì, Ninh Trường An, từ nay về sau người khác đưa cho cậu loại này, cậu liền nói cậu là bạn gái của tớ.”**

Lớp 11, chia lớp, Trường An hoá học vật lý sinh vật gần đây đều là ở top cuối, cho nên không hề lo lắng lựa chọn ban văn, Niếp Lâm Thành lựa chọn khoa học tự nhiên...

Hai người cách một tòa lâu, bắt quá mỗi ngày như cũ là Niếp Lâm Thành đưa Trường An đi học.

Chỉ là không có cách bao lâu, trường học truyền ra Niếp Lâm Thành có bạn gái là một nữ sinh tên Lý Lộ.

Trường An đột nhiên nhớ tới hẳn lúc lớp mười nói, Ninh Trường An, từ nay về sau người khác đưa cho cậu loại vật này, cậu liền nói họ, cậu là bạn gái của tớ.

Cảm giác chua xót khó hiểu.

Trên đường về nhà, Trường An đột nhiên hỏi **“Này, Niếp Lâm Thành, làm sao cậu không đưa bạn gái của cậu trở về. Cô ấy sẽ không giận sao?”**

“Ôm chặt vào, nếu ngã, đừng có khóc.”

“Này, Niếp Lâm Thành cậu vẫn chưa trả lời vấn đề của tớ.”

Cô không biết như thế nào, trong tiềm thức hy vọng Niếp Lâm Thành nói ra không phải...

“Trường An, em vẫn không rõ sao?”.

“Hiểu rõ cái gì?”.

“Em nên lớn lên.”

Niếp Lâm Thành đem mô tô cưỡi lên vùng ngoại thành, kéo xuống xe...

“Ninh Trường An, anh nói, anh thích em. Yêu em đã 12 năm.”

“Cậu...”

Niếp Lâm Thành cúi xuống hôn lên môi Trường An...

Nụ hôn dài xong, **“Trường An, em có cảm giác gì?”.**

“Trường An, em từ nay về sau là bạn gái của anh”.

Không phải nghi vấn, mà là khẳng định...

Trường An, khẽ gật đầu...

Có lẽ sẽ tiếp tục như vậy.

Thanh Xà - Tôi vẫn đang chờ

Tác giả: Vô Ý Bảo Bảo

Đây là một câu chuyện hoàn toàn khác với những gì mọi người biết đến.

Ừ, đúng vậy, tôi chính là con rắn xanh nho nhỏ kia. Con rắn xanh nhỏ tùy hứng trong "Bạch nương tử truyền kỳ" mà ai ai cũng biết. Giờ đây tôi đang bị xích nơi âm u lạnh lẽo này.

Tôi là yêu quái, vì thế việc tôi làm cũng như một yêu quái. Ăn tươi nuốt sống những yêu quái yếu ớt hơn mình, lẩn trốn tránh né những yêu quái mạnh mẽ mình. Từ trước đến nay tôi chưa từng cảm thấy chuyện đó có vấn đề gì. Mãi cho đến khi tôi gặp được cô ấy, một con rắn trắng như tuyết.

Cô ấy nói mình tên là Bạch Tố Trinh, còn nói tôi làm vậy là không đúng, nói yêu quái cũng có thể có trái tim, yêu quái cũng có yêu quái tốt.

Tôi thấy thật khó hiểu, yêu quái còn phân ra tốt xấu sao?

Trái tim? Giờ tôi cũng có tim mà. tôi sờ lồng ngực của mình, trong đó là một quả tim đang đập kia mà. Vì sao cô ấy lại nói tôi hiện giờ không có trái tim chứ?

Tôi không hiểu lời cô ấy nói, tôi chỉ biết, nụ cười của cô ấy khiến tôi cảm thấy thật ấm áp.

Tôi ghét mùa đông, mùa đông tới, tôi chỉ có thể co rúc ở dưới mặt đất lạnh buốt kia, say ngủ để duy trì nhiệt độ cơ thể của mình.

Tôi thích mùa xuân, mà cảm giác cô ấy tạo ra cho tôi cũng tựa như mùa xuân vậy.

Cô ấy đối xử với tôi rất tốt, rất tốt. Luôn cho tôi rất nhiều thức ăn ngon, còn giúp đỡ tôi tu luyện.

Tôi từng cho rằng, đây là mùa xuân vĩnh viễn.

Thế nhưng tôi lại quên mất, mùa xuân rồi cũng qua đi, mùa đông rồi cũng sẽ đến. tôi quên mất đây là quy luật của trời đất.

Cô ấy gặp lại hắn, gặp người mà cô ấy vẫn luôn

tìm kiếm.

Hắn là một người phàm, tên là Hứa Tiên. Cô ấy nói mình làm vậy là để báo ân, thế nhưng tôi luôn cảm thấy không phải. Về sau, cô ấy nói cho tôi biết, cô ấy thích hắn. Thích là gì? tôi không hiểu, vì thế, tôi hỏi cô ấy. Cô ấy lại cười, nói thích là luôn luôn muốn ở bên nhau, cùng nhau vui vẻ mãi mãi. tôi nói, a, tôi hiểu rồi. Cũng như giữa tôi và cô ấy phải không? Cô ấy cười không đáp.

Thế nhưng trong mắt tôi, hắn trông chẳng dễ nhìn, lại nhu nhược, chẳng có chủ kiến. Nhìn thấy một yêu quái nho nhỏ cũng sợ chết khiếp! Tôi thực sự không hiểu rốt cuộc cô ấy thích hắn ở chỗ nào. Ở cùng kẻ như vậy có thể vui vẻ được sao?

Tôi ghét gã người phàm này, thật sự rất ghét.

Có lúc, tôi thậm chí muốn ăn thịt hắn! Bởi vì, cô ấy luôn cười với hắn! Đây vốn là nụ cười ấm áp thuộc về tôi cơ mà!

Hắn cướp đi mùa xuân của tôi, từ từ ghét chuyển dần thành hận!

Vốn dĩ tôi muốn giết hắn, thế nhưng, sau khi tới nhân gian học làm người với cô ấy, tôi đã biết có một cách tàn nhẫn hơn để làm với người mình hận, đó chính là khiến hắn ta sống không bằng chết!

Nhưng làm sao mới khiến y sống không bằng chết chứ?

Tôi nghĩ mãi nghĩ mãi, song dù thế nào cũng không nghĩ ra nổi.

Tôi không hiểu, những người phạm kia làm thế nào mà dễ dàng vậy.

Tôi cứ thế vừa nghĩ vừa đi, tới khi khôi phục tinh thần mới phát hiện mình đã đi đến một sơn đạo nhỏ yên ắng.

Đây là đâu? Tôi lảo bầm.

"Nữ thí chủ, nơi này, nơi này là dưới chân núi Kim Sơn tự." Một giọng nói dễ nghe nhưng có phần lưỡng lự truyền tới.

Tôi theo giọng nói nhìn lại, thấy một nam tử

tuần tú đầu trọc đang cười nhìn tôi.

Vì sao nụ cười của y cũng khiến tôi cảm thấy thật ấm áp?

Người là ai? Tôi nghiêng đầu hỏi y. Đây là lần đầu tiên tôi chủ động nói chuyện với loài người.

"Bàn tăng chỉ là một tiểu hòa thượng." Y hơi xấu hổ trả lời.

Tiểu hòa thượng? Tôi không hiểu vì sao y lại xấu hổ. Vì thế tôi hỏi y, "Người ở đây làm gì?"

"Tôi làm sư huynh giận, thế nên sư huynh phái tôi xuống đây quét rác." Y sờ sờ cái đầu trơn bóng, trả lời tôi. tôi nhìn cái đầu trơn bóng kia, bỗng nhiên cũng rất muốn sờ thử xem có cảm giác gì.

Quét sân sao? tôi cúi đầu nhìn lá rụng đầy đất và sơn đạo không thấy điểm cuối kia. Thế này thì phải quét tới khi nào đây? tôi bỗng hiểu được, có người đang làm khó y!

Tôi cười hì hì, hỏi y, nếu như tôi giúp y quét sạch

chỗ này y sẽ cảm ơn tôi như thế nào. Y chỉ mỉm cười ngây ngô, nói y cũng không biết. Tôi thổi một hơi, lập tức toàn bộ lá cây trên đường chắt đông lại một chỗ. Tôi chưa quên lời cô ấy nói với tôi, bảo tôi không được tùy ý dùng pháp thuật của mình trước mặt người phàm. Thế nhưng, chỉ lần này thôi mà, xung quanh cũng đâu có người, nếu tiểu hòa thượng này mà kêu loạn lên tôi sẽ ăn thịt y!

Y không kêu loạn, chỉ nhìn tôi với vẻ ngạc nhiên, sau đó đôi mắt nhìn tôi như sáng lên, muốn tôi dạy y.

Tôi nói dạy cũng được, thế nhưng phải cho tôi sờ lên cái đầu trọc của y.

Y lập tức đồng ý. tôi hiếu kỳ vươn tay sờ lên đầu y. Không lạnh lạnh như tôi nghĩ, mà mềm mềm, nóng nóng.

Tôi mỉm cười, y cũng cười.

"Ngày mai ta sẽ ở đây chờ ngươi." Y nói rất nghiêm túc.

"Ta sẽ không tới." tôi mỉm cười đáp lại.

"VẬY TÔI VẪN SẼ CHỜ, SẼ CHỜ, CHỜ ĐẾN LÚC NGƯỜI TỚI." Y CẮN CẮN MÔI NGHIÊM TÚC NÓI.

"Nếu ta vẫn không đến thì sao?" Trong lòng của tôi bỗng nảy sinh chút rung động kỳ lạ. Thật chẳng hiểu ra sao.

"Ta mặc kệ, ta vẫn sẽ chờ." Y như không nghe thấy lời nói của tôi.

"Ha ha, vậy người từ từ chờ đi." tôi cười lớn chạy mất.

Ngày thứ hai, tôi không tới. Ngày thứ ba, tôi vẫn không tới. Ngày thứ tư...

Rốt cuộc, đến ngày thứ mười, tôi không nhịn nổi bèn tới. Bởi vì, không biết vì sao trong đầu của tôi luôn hiện lên dáng vẻ tươi cười ngây ngô đó của y.

Tôi đến đó, tưởng rằng sẽ chẳng thấy y. Thế nhưng, không ngờ lại thấy y ôm cây chổi ngây ngô đứng đó nhìn lên trời.

"Tiểu hòa thượng, người đang nhìn gì thế? "Tôi đột nhiên nói sau lưng y.

Quả nhiên, y bị dọa ngã lăn ra trên mặt đất, quay đầu lại, thấy là tôi, y cười: "Ta biết người sẽ đến mà."

Đột nhiên, trái tim tôi co thắt lại, tôi làm sao vậy?

Tôi dạy y pháp thuật, dạy y những gì tôi biết.

Tới khi ngẩng đầu lên mới phát hiện sắc trời đã tối, vì sao hôm nay thời gian trôi qua nhanh đến vậy?

Tôi trở về, cô ấy thấy tôi. Cô ấy kinh ngạc, nói tôi đã thay đổi, tôi thấy thật kỳ lạ. tôi vẫn là tôi kia mà!

Cô ấy nói hình như tôi đã có trái tim rồi, tôi vẫn không hiểu lời của cô ấy. Thế nhưng, khi cô ấy hỏi tôi ở bên ai, tôi thành thật kể lại. Cô ấy lại lập tức biến sắc, không cho phép tôi tới gặp y nữa.

Vì sao? Cô ấy có thể thành thân với người phàm, vì sao tôi ngay cả gặp cũng chẳng thể?

Bỗng dưng tôi oán cô ấy.

Cô ấy trao nụ cười ấm áp kia cho người phàm cũng đã đành, giờ còn không cho người khác cười với tôi như thế sao?

Cô ấy lại nói y là người xuất gia, không thể yêu. Tới cuối cùng, bị tổn thương chỉ có thể là tôi.

Yêu là cái gì? tôi không hiểu.

Cô ấy nói rất nhiều, nhưng tôi vẫn không hiểu.

Ở bên y tôi cảm thấy vui vẻ là được mà.

Tôi đồng ý với cô ấy, sẽ không tới gặp y nữa, bởi vì tôi không muốn cô ấy đau lòng. Thế nhưng tôi nói cho cô ấy hay, tôi ghét Hứa Tiên.

Tôi không tới gặp y nữa, cũng không biết y ra sao.

Tiểu hòa thượng trọc đầu kia liệu có đang chờ tôi hay không?

Vốn cho rằng, tôi sẽ không còn được gặp lại y nữa.

Thế nhưng, tôi lại gặp lại y, song cũng không ngờ tình huống khi gặp mặt lại là như vậy.

Y mặc áo cà sa sáng chói, vẻ mặt lạnh lùng xuất hiện trước mặt chúng tôi.

Y nói y tới bắt yêu, mang Hứa Tiên đi. Y còn nói y tên là Pháp Hải.

Bắt yêu? Ý y là đối phó với tôi và cô ấy như đám đạo sĩ kia sao?

Khi y đã thương tôi, thu cô ấy lại, tôi nhìn khuôn mặt lạnh lùng vô tình của y, dường như không nhận ra tôi. Đôi mắt của tôi rất chua chát, trên mặt như có thứ gì đó lạnh lạnh chảy xuống. tôi vươn tay chạm vào, đây là cái gì? Là nước mắt mà loài người nói đến sao? Khi vui mừng hay lúc đau lòng đều sẽ chảy xuống?

Vậy giờ tôi đang ra sao? Đau lòng sao? Trái tim đang rất đau.

Đây là có trái tim mà cô ấy nói sao?

Rốt cuộc tôi đã hiểu, thế nhưng, đã chậm mất rồi sao?

Y thu cô ấy, bước từng bước tới gần tôi.

Tôi chỉ lẳng lặng nhìn y, từ từ nhắm chặt hai mắt lại chờ cái chết đến. Thế nhưng, không có.

"Vì sao nàng không tới? Ta vẫn luôn chờ nàng !" Giọng nói y mang theo chút ghen ngào!

Tôi kinh ngạc mở mắt ra, thấy vẻ mặt bất lực và oán trách của y. So với vẻ lạnh lùng vô tình lúc trước cứ như hai người hoàn toàn khác nhau!

"Nàng không tới nên ta phải tới tìm nàng." Y ngồi xuống bên cạnh tôi, từ từ ôm tôi vào lòng.

Tôi mỉm cười, vươn tay ra nhẹ nhàng sờ lên đầu y. Vẫn nóng nóng mềm mềm như trước.

"Sư phụ bảo ta giết hai người. Thế nhưng ta không nỡ giết nàng." Giọng nói y vẫn là dễ nghe như trước.

Tôi vẫn mỉm cười, cười đến mức nước mắt chảy dài.

"Pháp Hải, còn không mau động thủ!"

Xa xa, truyền tới một giọng nói vô tình dột tơi.

"Sư phụ nói, cắt đứt thất tình lục dục mới có thể tu thành chính quả. Thế nhưng ta không thích." Trong mắt của y có thứ gì đó đang sáng lên. "Tôi chỉ muốn ở bên cô ấy"

"Ta cũng vậy." tôi cười nói.

"Yêu nghiệt! Dám cả gan mê hoặc đệ tử phật gia!" Giọng nói vọng từ xa xăm kia vang lên đây tức giận.

Ý thức của tôi từ từ biến mất, cảnh cuối cùng tôi nhìn thấy là khuôn mặt lo lắng phần nộ của y.

Khi tỉnh lại lần nữa, tôi phát hiện mình không cách nào cử động. Thân mình đang trong một nơi tối đen lạnh lẽo, không có gì cả.

Đây là đâu?

Bỗng nhiên, một luồng sáng xuất hiện.

Là y. tôi vui mừng, đang định lên tiếng, lại phát hiện hai mắt y thật trống rỗng, chỉ lạnh lùng nhìn tôi. Còn bên cạnh y là một người càng thêm lạnh lùng.

"Yêu nghiệt mê hoặc nhân tâm, người cứ ở trong này chịu đựng vạn năm cô độc, vạn năm tịch mịch đi."

Người kia là sư phụ của y sao, rốt cuộc gã đã làm gì với y? Trong mắt của y không có bất cứ thứ gì!

Y đi, tôi không biết y đi đâu. tôi cũng không biết sau này còn gặp lại y được hay không.

Chỉ còn lại mình tôi ở nơi lạnh lẽo âm u này, từ từ chịu đựng vạn năm cô độc, vạn năm tịch mịch.

Tôi còn chờ được y sao?...

Thiên sứ bên người

Tác giả: Fresh quả quả

Cô từng cho rằng mình thật may mắn, nhìn sinh vật với đôi cánh thanh khiết trước mắt.

Cô nhỏ nhoi ngẩng đầu cầu xin hẳn: Hãy làm thiên sứ bảo vệ cho tôi được không?

Thiên sứ du hý chốn trần gian khinh thường nhếch miệng.

Nhìn cô nhỏ bé tựa như tìm được đồ chơi mới.

Và rồi theo bên người cô, nhìn cô lớn lên từng chút từng chút một.

Thiên sứ xinh đẹp, nhưng vô tình.

Ở bên cô, nhưng chưa từng giúp cô điều gì.

Chỉ đứng một bên nhìn ngắm.

Khi cô một mình sẽ hiện ra bất chợt.

Nhưng không phải chơi cùng cô, chỉ buông lời châm chọc về hành động của cô.

Cô gái càng lớn càng chẳng xinh đẹp, thiên sứ lúc nào cũng cười nhạo cô.

Cô gái lặng lẽ rơi lệ trong lòng, thầm nghĩ,

Thiên sứ, không phải rất dịu dàng sao?

Mỗi người con gái đều có thiên sứ canh giữ của riêng mình,

Nhưng, bất hạnh thay, thiên sứ của cô không yêu cô, cũng không bảo vệ cô, chỉ biết tổn thương cô.

Khi ấy, cô đưa tay khẽ chạm đôi cánh xinh đẹp của hắn, nói với hắn, em thích anh.

Thiên sứ chế giễu nhìn cô, tôi đã biết từ lâu, nhưng cô cho rằng, cô xứng với tôi sao?

Từ đó về sau, cô gái bỗng hiểu ra, trái tim dần dần bằng giá.

Tự nói với chính mình, đừng yêu nữa.

Cô gái luôn thích đứng một mình, bởi chỉ có lúc một mình, thiên sứ mới xuất hiện.

Cô chỉ muốn thấy hắn nhiều một chút.

Cô biết rằng đợi đến khi hẳn cảm thấy chán ghét tất cả, hẳn nhất định sẽ rời xa cô.

Cho dù thiên sứ lúc nào cũng ở bên, nhưng đã nhiều năm như vậy,

Thế giới của cô cũng chỉ còn vắng lặng thê lương,

Cuộc sống không có bất cứ đổi thay hay bất đồng.

Thiên sứ đối với mình vĩnh viễn chỉ là lạnh nhạt thờ ơ.

Thậm chí một lần cô suýt bị xe đâm, cũng chỉ thấy chết không cứu và nói,

Nếu cô chết sớm một chút, tôi đã có thể tìm đồ chơi mới rồi.

Khi ấy trái tim cô giá lạnh, nhưng cô không khóc.

Cô hy vọng mình không giống những người khác,

Nhưng ông trời đã ban cho cô một thiên sứ, lại không ban cho cô tình yêu của thiên sứ mà cô hằng mong.

Tê dại, chết lặng.

Cô tốt nghiệp xong, mãi cho đến khi đi làm, cũng

chưa từng quen bạn trai.

Tình cờ bắt gặp một đứa trẻ đáng yêu bước chập chững, cô thầm nghĩ, có lẽ nên kết hôn thôi.

Sinh một đứa, yêu bản thân, trọn vẹn thuộc về thiên sứ riêng mình.

Lần đầu tiên cô lấy hết dũng khí bày tỏ với nam sinh, dù bị từ chối.

Nhưng điều khiến trái tim cô đau đớn không phải lời chế giễu của cậu nam sinh ấy, mà là lời châm chọc cay nghiệt tàn nhẫn của thiên sứ.

Thế là cô tuyệt vọng thay đổi vẻ ngoài diêm dúa, đứng trong con hẻm nhỏ heo hút dự khách.

Chỉ cần 10 đồng thôi! Cô mỉm cười quyến rũ nói.

Cô chỉ muốn có ai đó có thể ôm lấy cô, sưởi ấm cô, ban cho cô một đứa con.

Thiên sứ lạnh lùng đứng một bên, nhìn cô.

Một ông chú to béo dắt cô vào sâu trong con hẻm nhỏ,

Nhưng khoảnh khắc cuối cùng, thiên sứ lôi cô đi.

Hắn hỏi cô, cô muốn tôi phải làm sao.

Cô gái nói, em chỉ muốn biết anh rốt cuộc có thể tàn nhẫn đến nhường nào.

Bây giờ cô biết rồi chứ?

Hơn cả tưởng tượng của em. Nếu anh đã quản chuyện của em, vậy hãy lo cho em đến cùng.

Cô muốn tôi phải làm sao? Tôi sẽ không yêu cô.

Em muốn anh làm tình cùng em. Em muốn sinh một đứa, một đứa trẻ tựa thiên sứ.

Vì thế ban ngày, cô vẫn đi làm, tan ca, gặp gỡ chuyện phiếm cùng đồng nghiệp.

Đêm xuống lúc một mình, thiên sứ sẽ vừa làm tình với cô, vừa chế nhạo.

Cô xấu xí như thế, chỉ có tôi mới không ghét bỏ.

Còn cô, nụ cười bi thương đã sớm chết lặng trên khuôn mặt.

Cuối cùng một ngày nọ, có một người con trai bày tỏ cùng cô.

Anh ấy bình thường nhưng dịu dàng, trong bữa tiệc mượn chút men say, hôn cô, cô không cự tuyệt.

Trong toilet, lại bị thiên sứ hung hăng áp lên tường, cởi quần, thô lỗ một lần, lại một lần nữa.

Cô mỉm cười nói, anh đã yêu em rồi.

Thiên sứ cảm phần đáp, không, tôi chẳng qua chơi đến phát ngấy rồi.

Và thiên sứ bỏ đi.

Cô cùng người đàn ông đã hôn mình kết hôn. Nhưng chưa từng gặp lại thiên sứ.

Về sau cô hạ sinh một đứa trẻ, trên xương bướm có một vết sẹo xinh đẹp, đó chính là vết dấu đôi cánh thiên sứ.

Lại về sau, cứ như vậy, bình thường không thú vị, dù cả một đời.

Mỗi cô gái ai cũng có một giấc mộng thiên sứ, nhưng mỗi người phụ nữ, nhất định sẽ có một ngày tỉnh giấc.

Gặp được một người miễn cưỡng có thể chấp vá một đời, đó là lúc tất cả như những vì tinh tú rơi xuống biển

sâu.

Có lẽ đã mệt rồi, không chịu được nữa, không chờ được nữa.

Không phải mỗi người con gái, đều có cả một đời có thể dây dưa.

Cũng không phải mỗi người, đều có thể đoán định được rõ ràng,

Thiên sứ ấy, rốt cuộc là hư vô hay tồn tại,

Luôn ở bên cạnh mỗi chúng ta, hay chỉ tồn tại trong những giấc mơ sâu kín.

Không có cái kết đẹp để trong cổ tích. Hiện thực chính là cứng nhắc lại không thú vị như thế đó.

Có lẽ thế giới này không có thiên sứ, có lẽ vốn dĩ mãi mãi cũng không gặp được.

Có lẽ, thiên sứ đang ở bên cạnh bạn, nhưng anh ta vĩnh viễn không yêu bạn.

Rũ bỏ hay quên lãng, chết lặng hay đau lòng.

Đến cuối cùng, khi tất cả đều rời bỏ bạn, có lẽ trong giấc mộng mơ hồ bạn vẫn có thể thấy đôi cánh xinh đẹp

khi lần đầu gặp anh ta.

Nhưng duy nhất.

Con yêu, con là thiên sứ lưu lại giữa nhân gian.

Thủ tín (Giữ lời)

Tác giả: Đông Lan

Phía xa xa chân núi thấp thoáng bóng người xinh đẹp như ngọc.

“Tiên tử, hôm đó ở bờ sông vẫn sinh may mắn được thấy dung nhan yêu kiều của tiên tử, về nhà nhớ mãi không quên, tình cờ nghe nói tiên tử xuất hiện ở chỗ này, vẫn sinh không nhìn được tìm tới...”

Cau mày, không nói.

“Tiên tử, hôm qua vẫn sinh thấy tay tiên tử tựa hồ bị thương, vẫn sinh đã đặc biệt đi kiếm thảo dược, yên tâm, tiên tử, vẫn sinh biết nam nữ thụ thụ bất thân, vẫn sinh đem thuốc để ở đây. Tiên tử, vẫn sinh xin được cáo lui trước.”

Giương mắt, đem thuốc thu vào trong tay áo.

“Tiên tử, sáng nay ở trong rừng vẫn sinh bắt được một con thỏ nhỏ, vẫn sinh thấy nó nhu nhược khả ái, nghĩ thầm phải đưa cho tiên tử, tiên tử nhất định cao hứng, tiên tử cùng thỏ mà ở chung một chỗ cũng giống như Nguyệt Nga với Thỏ Ngọc...”

Khóe miệng co giật, đem thỏ bỏ vào trong ngực.

“Tiên tử, mấy ngày trước đây văn sinh thấy tiên tử đối với văn sinh cũng không phải là vô cùng ghét, cho đến hôm nay khi văn sinh tới, tiên tử vì sao lại không mở miệng nói chuyện... Chẳng lẽ? Chẳng lẽ tiên tử người...”

Một hồi giảng co.

“Tiên tử chớ lui về sau, mới vừa rồi văn sinh đã thất lễ, văn sinh là người đọc sách, tự nhiên biết chừng mực lễ nghi, nhưng bởi vì là...”

“Tiên tử, lần này văn sinh tới muộn, sáng nay văn sinh ra đến cửa liền bị A Hoa giữ lại, A Hoa là hàng xóm của văn sinh, A Hoa luôn đối với văn sinh... Cái đó... Nhưng văn sinh đã sớm giao trái tim cho tiên tử...”

Cau mày. A Hoa? Chó? Nữ nhân? Quả nhiên lại là nữ nhân. Hừ.

“Tiên tử người mỗi ngày đều ngồi trong miếu sao? Tuy nói nơi này sơn linh thủy tú, rất là tốt, nhưng ở mãi trong miếu cũng có chút khó coi, văn sinh cảm thấy tiên tử lẽ ra phải ở một chỗ tốt hơn... Mà không phải là...”

Nhướng mi, lắc đầu, mỉm cười.

“Tiên tử có ý là... Tiên tử nguyện ý ở chỗ này?”

Gật đầu, nếu không tên thư sinh ngu ngốc như người sao có thể tìm đến.

"Tiên tử nhất định là cảm thấy văn sinh vô cùng phiền phức, văn sinh lần này tới là muốn hướng tiên tử cáo từ, văn sinh thưở nhỏ đã phải để tang cha, mẫu thân bị em chồng buộc tái giá, toàn phải dựa vào một tay bà nội nuôi lớn, văn sinh cố sống chịu đựng khổ sở, chỉ để báo đáp công ơn nuôi dưỡng của bà nội. Đây là ngọc gia bảo truyền đời của nhà văn sinh, bà nội nói với văn sinh, là để dành cho người cả đời ở bên cạnh mình, văn sinh đem nó cho tiên tử... Người, đợi văn sinh lấy được công danh... Nhất định ba môi sáu sính, đường đường chính chính cưới tiên tử vào đại môn Lục gia nhà ta."

Đang muốn mở miệng... Thế nhưng người đã chạy mất? Cau mày, hồi lâu, đem ngọc nhận lấy.

Năm năm sau.

Vẫn là chốn thanh sơn lục thủy, tuy nhiên ngôi miếu đổ nát đã biến thành mái đình nghỉ mát phong nhã, người ngọc một thân hồng y, dung nhan vẫn như cũ.

"Tiên tử, văn sinh đã tới chậm, từ bạn văn sinh bái biệt tiên tử, cả ngày hồn vía như bay mất, lúc lên đường tới núi, không cẩn thận bị ngã vào trong sơn cốc, may mà gặp được một thợ săn hảo tâm, cứu văn sinh, văn sinh đến trễ, chạy tới trong kinh thành, đã sớm qua kì thi Hương, văn sinh không mặt mũi nào tới gặp tiên tử, chỉ đành đợi

thêm ba năm, may mà trời không phụ người có lòng, vẫn sinh đả đậu Tiến sĩ...”

Thợ săn? Sơn cốc?

“Tiên tử, vẫn sinh, vẫn sinh lần này tới, là bởi vì, Thái thú đối với vẫn sinh rất là ưng ý, muốn đem nữ nhi gả cho vẫn sinh... Nhưng vẫn sinh vẫn đối với tiên tử tình hữu độc chung (riêng một tấm lòng), nhưng vẫn sinh cần thận nghĩ lại, cảm thấy năm đó đều chỉ là vẫn sinh một bên tình nguyện, không biết tiên tử đối với vẫn sinh...”

“Đoạn Hoa Trọng.”

“Đa? Tiên tử... tên là Đoạn Hoa Trọng? Thật là một cái tên dễ nghe, hoa nặng gấm quan thành... Quả nhiên xinh đẹp... Vì sao giọng nói tiên tử lại như vậy... trầm thấp âm rền...”

“Ừa? Tiên tử người đang làm chi? Người đề vẫn sinh ra làm gì?”

“Lão tử tâm tâm khổ khổ đợi người đỗ tú tài ở chỗ này nhiều năm như vậy, con mẹ nó câu đầu tiên của người lại là nói muốn cưới con gái Thái thú người ta? Lão tử bị người hại thảm rồi, người còn mừng rỡ tiêu dao? Không có cửa đâu!”

“Lão, lão tử? Tiên tử vì sao lại ăn nói như vậy? Tiên tử

sao người lại cởi y phục vẫn sinh...”

“Lão tử vì sao phải dừng cởi y phục của người? Lão tử còn phải XX người!”

Lệ rơi đầy mặt... Tiên tử quá đáng sợ...

Bốp!

Thứ gì nện trên đầu vẫn sinh? Ngọc...

“Đây là tấm ngọc rách lão tử đeo suốt năm năm! Con mẹ nó người là đồ bội bạc! Đều là lỗi của người, ai kêu người đang yên đang lành lại đưa thuốc cho ta? Đang yên đang lành lại đưa thỏ cho ta ăn? Còn ngày ngày nói yêu thích ta? Đều là người câu dẫn ta!”

“Tiên tử... Có gì từ từ nói... Tiên tử đã đem thỏ ăn? Tiên tử... Người cắn ta làm gì, A. A. A... Ừ... Tiên tử... Hào hán... Vẫn sinh biết sai rồi... Vẫn sinh không nên có mắt không tròn... Vẫn sinh không nên quấy rầy đại hiệp...”

Mái đầu dài từ trên ngực nâng lên: “Có mắt không tròn? Người mắng ta? Ta cho người biết! Ta coi trọng người đó là phúc khí của người! Người nên ngoan ngoãn chấp nhận đi, năm đó ta bị thương, muốn tìm một nơi an tĩnh cũng bị người quấy không yên, người còn muốn làm bộ? Nói cho người biết, điều đầu tiên ta dạy người, chính

là chữ tín, huống chi ta... Thôi, người nên ngoan ngoãn để cho ta ăn đi."

"Điều đầu tiên dạy...? A... A a... Tiên tử, hảo hán, đại hiệp... Ban ngày ban mặt, người không nên... A a... Người... Thứ gì tiến vào... A... Khổng Tử Mạnh Tử Lão Tử Trang Tử Hàn Phi Tử... Ai có thể cứu văn sinh a..."

"Lại dám nghĩ đến nam nhân khác!!!Coi như là Ngọc Hoàng đại đế Như Lai phật tổ cũng không thể nào cứu được người!"

Hồi lâu sau.

"Người bây giờ là người của ta."

"Ừm..."

"Ng ngoan ngoãn nằm trong ngực ta, để ta chăm chút."

"Ừm..."

"Người lập tức cùng ta về trời."

"Ừm..."

"Bà nội người ta đã thu xếp ổn thoả, người yên tâm theo ta."

“Ừm... Văn sinh đã tàn hoa bại liễu, cả thân thể đều chỉ có thể mặc cho người xử trí...”

Khóe miệng co giật.

“Xem ra ngươi còn chưa học đủ.”

“Tiên tử... A a... Người lại muốn làm cái gì? Nơi đó... Nơi đó... Còn rất đau a... Tiên tử... Đừng tiến vào nữa... Tha cho ta đi...”

Vì vậy, mặt đất lại đầy xuân quang.

Thư sinh rưng rưng hướng về phía học sinh nói: “Về sau nhìn thấy tiên tử với bộ dạng xinh đẹp, ngàn vạn lần chớ giống như ta... Bởi vì tiên tử không cứ phải là nữ nhân...”

Tiệm bánh lâu năm

Tác giả: Thâu Nhãn Sương Cầm

Ông chủ Vạn của tiệm bánh ngọt Tiểu Thanh là một cao thủ làm bánh cực ngon.

Tiệm tuy nhỏ, nhưng từ trong ra ngoài đều do một tay y lo liệu, thức khuya dậy sớm, thật khổ cực. Có lúc cũng muốn cưới vợ để có một người đỡ đần, chẳng qua nghĩ đến tiền vốn cần để đưa lễ, không thể làm gì khác hơn là cười cảm thán một tiếng, đành bỏ ý định.

Trời vừa sáng, ông chủ Vạn một thân một mình ra ngoài thành mua lá ngải cứu, về làm bánh tráng xanh.

Gió xuân thổi qua, hoa cải dầu nở vàng rực rỡ một mảng, thấp thoáng hai con diều bay ngang phía chân trời. Y vừa đi đường vừa khẽ lau mồ hôi, lại bởi vì nhìn thấy thôn làng nơi người ta bán lá ngải cứu đã ở xa xa trước mắt, không khỏi bước chậm lại để ngắm chút phong cảnh.

Trong bụi cỏ ven đường chợt nhảy ra một người.

Ông chủ Vạn bị hù dọa giật mình, liền lùi lại mấy bước.

Người nọ tầm vóc cao cũng cỡ y, gương mặt thanh tú, song lại cứ trừng mắt, hai tròng mắt lóe sáng, chăm chăm

nhìn y nói: “Người là ông chủ Vạn?”

Ông chủ Vạn bị hấn trừng đến phát hoảng, nói: “Là ta.”

Lời mới ra miệng, bỗng nhiên lại thấy hối tiếc: Ở đây là vùng hoang giao dã ngoại, vì sao lại có người lạ mặt nhận ra được mình? Người này khẩu khí bất thiện, vạn nhất là cướp, cũng không biết có chống lại được hay không, trong người mình còn có một trăm văn tiền nữa.

Vừa nghĩ đến đây, người nọ đã lại đến gần thêm một bước, nói: “Đi đâu?”

Ông chủ Vạn tình thế cấp bách sinh nhanh trí, nói: “Đi vay tiền.”

Người nọ quan sát y từ trên xuống dưới mấy lần, quả nhiên sau đó không thèm nhìn tới nữa, xoay người lại trở về bụi cỏ.

Ông chủ Vạn thở nhẹ một hơi, vội vàng tiếp tục lên đường.

Còn chưa đi được mười bước, người nọ lại vô thanh vô tức từ trong bụi cỏ nhảy ra ngoài.

Ông chủ Vạn bị dọa cho sợ đến chết khiếp, cơ hồ lúc

này muốn chạy như điên, lại bị người nọ nắm lại.

Trái với tưởng tượng, trong tay hắn cầm không phải con dao mà là hai xu tiền.

“Ừm. Đừng đi mượn nữa.”

“...”

“Không đủ? Người mở một tiệm bánh kem nho nhỏ, sao lại cần mượn nhiều tiền như vậy? Chẳng lẽ...” Người xa lạ lại dùng đôi mắt tròn long lanh quan sát y một phen, chợt nói, “Người dính vào trai gái cờ bạc?”

Ông chủ Vạn vội vàng lắc đầu, nói: “Ta không có! Người...Huynh đài trọng nghĩa khinh tài, không biết quý tính là gì?”

Người nọ nghe vậy, lại chợt xấu hổ, nói: “Ta, ta cũng họ Vạn. Ta là Vạn Tiểu Hồ.”

Ông chủ Vạn a một tiếng, chấp tay nói: “Ta chỉ đùa một chút mà thôi, cũng không thiếu tiền. Đa tạ Vạn huynh, xin mau mau đem tiền cất lại, không nên để bị kẻ xấu nhìn thấy.”

Vạn Tiểu Hồ mạnh mẽ ngẩng cao đầu nói: “Người không nhớ rõ ta là ai?”

Ông chủ Vạn bán tín bán nghi quan sát hẩn một phen, lại đọc nhầm một lần cái tên Vạn Tiểu Hồ này, vẫn tin chắc chưa bao giờ quen biết.

Vạn Tiểu Hồ vội la lên: “Người không phải là Vạn Tiểu Thanh?”

Ông chủ Vạn nói: “Tại hạ Vạn Niên thanh. Vạn Tiểu Thanh...Đó là ông nội của ta.”

“Ông ấy đã chết?”

“Ừ. Ông nội ta qua đời đã hơn mười năm.”

Vạn Tiểu Hồ lẩm bẩm: “Đã chết. Đã chết.”

Vạn Niên Thanh chợt cảnh giác, “Vạn huynh nhìn qua ước chừng không thể lớn tuổi hơn ta, sao lại biết ông nội ta?”

Vạn Tiểu Hồ vẫn cứ lẩm bẩm: “Cũng vào thời tiết này, ta chơi ở gần nơi này, không để ý đã bị bầy sặt kẹp trúng chân, đau muốn chết. Vạn Tiểu Thanh đi ngang qua nơi này, giúp ta gỡ bầy ra, giúp ta trị thương, băng bó chân...Nhưng ông ấy lại đã chết.”

Vạn Tiểu Hồ móc một tấm vải màu vàng mỏng từ trong lòng ngực, run run đưa cho Vạn Niên Thanh xem, bên trên có dính chút máu, đoán chừng là năm đó dùng để băng

bó, bên cạnh rõ ràng ghi bốn chữ “Bánh ngọt Tiểu Thanh”.

Vạn Niên Thanh chấn kinh đến mức liên tiếp lui về phía sau, nói: “Ngươi! Ngươi là người hay là quỷ!”

Cái loại khăn vải gói bánh ngọt đó, chỉ ở thời ông nội y mới dùng, ngay cả y cũng chỉ có một chút ấn tượng mờ hồ, hôm nay cũng là ở ngọn núi này mới nhìn thấy.

Vạn Tiểu Hồ không suy nghĩ lâu, thở dài, gật gật đầu nói: “Nếu Vạn Tiểu Thanh đã chết, tìm con cháu ông ấy báo ân cũng được.” Kể đó lại chặc lưỡi nói, “Ài, đáng dấp hai người thật đúng là giống như đúc.”

Vạn Niên Thanh run run nói: “Không, không cần!”

Vạn Tiểu Hồ nghe rằng: “Ta nói cần là cần! Ông nội ngươi chưa từng đề cập tới ta? Tên của ta là do hắc đặt.”

Vạn Niên Thanh nói: “Không, chưa từng...Ông nội ta thích làm người khác vui, giúp người vô số, sau đó cũng không nhớ ở trong lòng.”

Vạn Tiểu Hồ nói: “Dẫn ta trở về, ta muốn báo ân!”

Vạn Niên Thanh liên tiếp khoát tay: “Thật không cần thật không cần đâu.” Người này lai lịch không rõ, không

biết là người hay quý, chàng nào dám mang về.

Vạn Tiểu Hồ nói: “Người khi dễ ta? Ta đây tri ân tất báo, cũng không thêm chiếm tiện nghi của người!”

Vạn Niên Thanh vẻ mặt đưa đám nói: “Tiểu đệ không dám... Không bằng vậy, hai xâu tiền kia ta nhận lấy, coi như là đã trả ân tình.”

Vạn Tiểu Hồ nghe vậy, tự cân nhắc một lát, nói: “Cũng tốt.”

Ông chủ Vạn đeo hai xâu tiền, cống giỏ đầy lá ngải cứu đi trở về.

Trong lòng y vẫn còn sợ hãi, cúi đầu vội vã đi nhanh.

“Này!” Vô thanh vô tức, Vạn Tiểu Hồ lại chui ra.

Vạn Niên Thanh khóc không ra nước mắt.

Vạn Tiểu Hồ nói: “Ta nghĩ ân cứu mạng, hai xâu tiền còn chưa đủ trả.”

Vạn Niên Thanh vội nói: “Đủ rồi, thật đủ rồi!”

“...Ý người nói mạng bốn đại tiên chỉ đáng giá hai xâu tiền?”

“Đại, đại tiên?”

“Nói nhảm!”

Vạn Niên Thanh thầm nghĩ: Đại tiên thì đã sao? Đại tiên mặc dù khó ứng phó, cũng chưa chắc bản lãnh đã lớn, sớm bỏ đi là tốt nhất: “Tại hạ phải chạy về làm bánh, Vạn huynh... Đại tiên cũng mời về động phủ đi.”

Vạn Tiểu Hồ chợt nghe rằng cười một tiếng, bước lên phía trước một bước, nói: “Ta là hồ đại tiên trong núi, ngươi có nghe lời hay không?”

Vừa nói trên trán lại mơ hồ hiện ra văn hồ.

Vạn Niên Thanh ngã ngồi trên mặt đất: “Hồ... Hồ đại tiên đến tột cùng muốn như thế nào?”

“Ta với ngươi trở về tiệm bánh. Ngươi dạy ta làm việc, ta cái gì cũng có thể làm.”

Vạn Niên Thanh nghe xong liền suy nghĩ.

Có một học trò, so với cưới vợ tiết kiệm được nhiều tiền hơn, sức lực vừa lớn, lại biết nghe lời. Cùng phố có ông chủ Tần mở phường nhuộm, đồ đệ khéo léo tận tâm không cần phải bảo hai lần, lúc nào cũng như hình với bóng, được khen là một người có khí phách, thường xuyên

làm Vạn Niên Thanh ganh tị.

“Vây cũng không tồi...” Vạn Niên Thanh sau một lát tính toán, chợt chần chờ nói, “Tiểu điểm buồn bán nhỏ, không biết hủ đại tiên ngươi, sức ăn như thế nào...”

Vạn Tiểu Hồ ngẩn ngơ, nói: “Tên điên này, bốn đại tiên đã đắc đạo, không cần phải ăn thức ăn phàm trần, không sợ ăn chết ngươi!”

Đệ tử mà ông chủ Vạn tiệm bánh Tiểu Thanh mới thu nhận, tuy có chút ngây ngô, nhưng được cái đàng hoàng chịu khó, không thích nói nhiều, khuôn mặt thanh tú cũng kéo theo một đám đại mù đại thẩm hai ba ngày lại đến xếp hàng ở cửa tiệm.

Cửa hàng nhỏ, trong phòng ông chủ Vạn kê thêm một chiếc giường cho đệ tử ở.

Có một đêm ông chủ Vạn chưa ngủ, nghe thấy tiếng người ở giường bên cạnh trằn trọc trở mình, cuối cùng nhẹ chân nhẹ tay bước xuống giường.

Ngày thứ hai kiểm lại đồ, chỉ ít đi một cái bánh hoa quế đậu sa, hai cái bánh bột gạo.

Ông chủ Vạn cũng không phải là người hẹp hòi, đại tiên làm không ít việc, ăn chút bánh cũng là chuyện

đương nhiên chẳng cần so đo.

Nhưng đến giờ cơm, khi y cung kính bưng cho Vạn Tiểu Hồ một đĩa bánh, Vạn Tiểu Hồ lại tròn mắt: “Ta đường đường là hổ đại tiên, sao lại ăn bánh ngọt? Đừng nói bây giờ ta không ăn thức ăn nhân gian, mà trước khi đắc đạo cũng chỉ ăn thịt!”

Về sau, bánh ngọt cũng không còn thiếu đi nữa.

Hiện giờ mỗi ngày làm ra một trăm cái bánh Hoa Hồng, đỏ búng thơm nức, sớm một chút đã bán hết, lâu dần tiệm cũng có tiếng.

Vạn Tiểu Hồ bước đi thông thả nhiều lần bên cạnh Vạn Niên Thanh, rốt cuộc nói: “Ta muốn ăn bánh.”

Vạn Niên Thanh ngạc nhiên nói: “Người không phải là không ăn thức ăn phàm trần sao?”

Vạn Tiểu Hồ ngượng ngùng nói: “Ông nội người khi đó bưng chân cho ta, thấy ta đói bụng, đã cho ta ăn.”

Vạn Niên Thanh không khỏi chặc lưỡi hít hà, thì ra là ông nội mình lớn mật như thế, còn dám cho cọp ăn.

Vạn Tiểu Hồ nói: “Cái bánh đó ăn ngon, ta muốn mùi vị đó.”

Hắn tròn xoe hai mắt, long lanh lấp lánh khiến Vạn Niên Thanh nhìn thấy không tự chủ được ôn nhu nói: “Bánh dạng gì?”

Vạn Tiểu Hồ nói: “Ngọt, dính dính, bên trong có cánh hoa, màu tím.”

Vạn Niên Thanh vỗ đầu một cái nói: “Là bánh gạo nếp hoa đậu tằm! Ha ha, đã nhiều năm ta cũng chưa từng ăn qua.”

Hoa đang tươi tốt, hái xuống thì không thể mọc ra đậu tằm nữa, làm gì có nhà nông nào nguyện ý bán.

Vạn Niên Thanh không thể làm gì khác hơn là tốn giá tiền của mười cân đậu tằm để mua một cân hoa đậu tằm.

Tiểu Hồ ở một bên xay lấy bột gạo nếp, ánh mắt thỉnh thoảng nhìn lén Vạn Niên Thanh. Vạn Niên Thanh đang hấp những cái bánh màu tím nhạt, mùi thơm ngát tỏa ra bốn phía.

Bánh gạo nếp hoa đậu tằm đã làm xong.

Mở nắp đậy ra, khói trắng lượn lờ tỏa lên, một người một hồ, bốn con mắt sáng long lanh cùng nhau nhìn bánh trong chảo.

Vạn Niên Thanh cầm lên một cái, cắn một miếng. Mùi

thơm ngát mềm mại, tuyệt không thể tả. Hàm răng cắn vào bánh gạo nếp kéo ra những sợi bánh dài trắng như tuyết, tiết ra hương vị ngọt ngào bên trong. Vạn Tiểu Hồ nhìn chăm chăm những sợi bánh dài tuyết trắng, nuốt một ngụm nước bọt.

Vạn Niên Thanh vui vẻ nói: “Mau ăn mau ăn! Chính là cái mùi vị này!”

Tiểu Hồ chột căng thẳng, quay đầu nói: “Ta...Chột không muốn ăn.”

Vạn Niên Thanh nói: “Sao? Ăn đi, đừng khách khí.”

“Ta đường đường một đại tiên, không ăn loại đồ ăn này.”

“Thật không ăn?”

“Nói không ăn, sẽ không ăn!”

Những ngày này, vào ban đêm, giường trúc của Vạn Tiểu Hồ lại bắt đầu cọt kẹt ầm ỉ.

Một hồi lâu, đại tiên kêu nhỏ: “Vạn Niên Thanh?”

Vạn Niên Thanh chỉ lấy tiếng ngáy nhẹ nhàng đáp lại.

Một hồi lại nghe tiếng chếp chếp miệng, đại tiên nhẹ nhàng đẩy cửa đi ra ngoài.

Trong bóng đêm Vạn Niên Thanh thở dài một cái thật sâu.

Muốn ăn thì cứ ăn, vì sao phải làm tội bản thân như vậy? Như thế mình ngược đãi con cọp đại tiên này vậy.

Ngay cả có nghĩ thầm muốn làm bánh ngon cho hẳn, cũng không thể mở miệng.

Vạn Niên Thanh đợi một lúc lâu, rốt cục ngồi dậy, thắp sáng ngọn đèn dầu trên bàn, giơ cao tay, rón rén mở cửa, đi xuống thang lầu.

Ngọn đèn dầu lập tức chiếu lên sáng lấp lư cả căn phòng.

Phía dưới vốn có tiếng lục lọi va đập, chợt dừng lại.

Vạn Niên Thanh thật vất vả mới cầm chắc cán đèn, không làm rơi xuống đất.

Gần đó là một con mèo trắng có móng vuốt và vằn hổ, màu lông láu cá xinh đẹp, giữa hai móng là một cái bánh vừa cắn dở một miếng.

Miệng mèo nửa khép nửa mở, chập vạt chảy nước

miếng, mắt tròn xanh thẳm, nước mắt lưng tròng nhìn hẩn.

Vạn Niên Thanh ôm bụng, cười đến không ra tiếng.

Mèo vẫn hồ phản ứng kịp, xấu hổ nhảy xuống, bỏ trốn vào trong phòng, cuối cùng núp ở trong góc không chịu ra ngoài.

Ông chủ Vạn đem ngọn đèn dầu đặt lên bàn, tiến lên ngồi xồm người xuống, đưa tay tới.

Mèo vẫn hồ lập tức cụp hai lỗ tai, gằm gù tỏ ý uy hiếp, làm gì cũng không mở miệng nổi, chỉ có thể meo meo mấy tiếng bực tức.

Ông chủ Vạn cũng không sợ cản, đỡ lấy cằm con mèo, ôn nhu nói: "Bị gạo nếp dính chặt răng?"

Mèo vẫn hồ nước mắt lưng tròng dần an tĩnh lại.

Vạn Niên Thanh kéo hẩn ra ngoài, ôm trong cánh tay, nhẹ nhàng kéo cái miệng của hẩn xem xét.

"Mèo đại tiên, lần này cứu người là ta, người muốn trả ơn thế nào đây?"

Tương tư tuyệt

Tác giả: Diệp Tử

Giới thiệu

Đoạn tuyệt tương tư, đoạn tuyệt nỗi mong chờ, đoạn tuyệt mối tình ghi tâm khắc cốt. “Tương Tư Tuyệt” là câu chuyện kể về vị anh hùng Nhạc Phi vang danh sử sách, oai hùng khí phách, nhưng cũng có một thời trẻ trai sôi nổi, si tình. Gặp và yêu một người con gái vượt thời không, mối duyên này liệu chỉ như cơn gió thoảng qua rồi vụt mất hay sẽ lưu dấu trong lòng mãi mãi về sau?

Tác giả Diệp Tử

Diệp Tử sinh ra tại vùng quê Giang Nam cổ kính, tính tình dịu dàng và tâm lý, điều làm cô thích nhất là bản thân gặp được mối duyên lành và bạn bè có ở khắp mọi nơi. Diệp Tử học chuyên ngành Anh Văn nhưng lại không có duyên với chuyên môn của mình, cô cái gì cũng muốn học nhưng lại học không xong. Ban đầu cô chẳng có mơ ước gì to tát nhưng sau khi tham gia vào thế giới văn học mạng, cô lại mong muốn có một ngày được trông thấy sách của mình và bạn bè được xếp vào danh sách best-seller trong các cửa hiệu, tiếc là ước mơ này tới nay vẫn chưa thành hiện thực cho nên cô cần phải cố gắng hơn nữa. Cô thích những câu chuyện tươi đẹp và ấm áp, ấm áp tựa như dòng nước Giang Nam, cô muốn văn của mình

cũng có được sự ấm áp đó để có thể chạm đến tâm hồn người đọc.

Một số tác phẩm của Diệp Tử đã được ra mắt tại Việt Nam: Thù Đồ, Đáng tiếc không phải anh, Gặp anh là điều bất ngờ tuyệt vời nhất...

Chương 1

Đêm qua trời gió, đêm qua trời sao

Nửa đêm, cuồng phong nổi dậy, sấm giập vang rền, mưa to trút xuống.

Chỉ chốc lát sau, mưa đã ầm ầm rơi đổ như lật úp cả trời đất, từng giọt mưa lớn lách tách dội vào sông lều, đánh thức Tô Hiểu Tình đang mơ màng trong giấc ngủ say.

Gió Bắc gào thét lẫn theo hạt mưa lũn vào bên trong căn phòng. Dụi dụi đôi mắt lèm nhèm, nàng bất đắc dĩ ngồi dậy, theo thói quen nhắm mắt huơ tay sang bậu cửa sổ bên cạnh mò mẫm, cho đến khi đầu đánh bộp vào cạnh bàn mới giật mình tỉnh lại.

Nàng đã không còn là Tô Hiểu Tình nữa, giờ đây thân phận mới của nàng là Tần Dao.

Nơi này cũng không còn là ngôi nhà mà nàng từng

sống hơn hai mươi năm qua, mọi thứ vừa xa lạ nhưng cũng thật quen thuộc xiết bao.

Cười gượng một tiếng, nàng tiện tay cài then cửa sổ lại, từ từ ngồi xuống cạnh mép bàn.

Thoáng chốc, nàng đến nơi này cũng đã được ba năm rồi. Đám cháy lớn khi ấy đã đảo lộn thời gian và không gian, đưa nàng quay ngược trở về hơn ngàn năm trước, vào thời điểm Đại Tống bước sang năm Tuyên Hòa thứ hai. Từ một cô gái khiếm thị nơi thành phố hiện đại chuyển sang một thân thể hoàn hảo tại vùng thôn quê hẻo lánh thuộc Bắc Tống, Tần Dao thật sự không biết là mình may mắn hay bất hạnh nữa đây?

Trong nhà vọng đến những âm thanh sột soạt, vắng vắng còn kèm theo những tiếng ho khe khẽ. Tần Dao thở dài, bước về nơi phát ra tiếng động: "Mẹ, bệnh của mẹ lại tái phát à?"

Hỏi liên tiếp mấy tiếng cũng không có người hồi đáp, giường chiếu trong nhà càng trống hoác trống huơ, khóe mắt Tần Dao chợt đỏ lên, những giọt lệ trong suốt đã bắt đầu lóng lánh ứa quanh, nàng không thể nào chấp nhận được sự thật người mẹ hiền suốt ba năm qua cùng nàng hôm sớm có nhau bỗng chốc ra đi cách đây nửa tháng.

Ở thời đại hoàn toàn lạ lẫm này thật sự chỉ còn lại mỗi một mình nàng.

Tay nàng vô ý tháo sợi dây tơ đỏ mà trước lúc lâm chung mẹ đã luồn vào cổ cho nàng. Đó là một miếng ngọc thạch thấm máu, sau lưng có khắc hai chữ mờ nhạt - Nam Khê - tên thật của mẹ! Nghe nói miếng ngọc thạch này đã có lịch sử hàng ngàn năm, cũng là vật đính ước mà phụ thân đã tặng cho mẹ vào năm nào.

"A Dao, con đi Biện Kinh tìm ông ấy đi. Mẹ khổ sở chờ ông ấy mười tám năm, đã nếm đủ mọi sự khinh miệt của người đời, con hãy thay mẹ mang miếng huyết ngọc này đập bể tan trước mặt ông ấy." Trước lúc lâm chung mẹ đã nắm chặt lấy tay Tần Dao căn dặn, tiếc rằng trong bóng phủ nặng nề của cái chết và lòng thù hận, ngay cả tên của ông ấy bà cũng không kịp nói ra. Biện Kinh thì rộng lớn như vậy, biển người lại mênh mông, hỏi Tần Dao phải bắt đầu từ đâu đây?

Ánh mắt u oán của mẹ luôn chập chờn hiển hiện trước mắt Tần Dao, sau khi mất rồi đôi mắt ấy vẫn không chịu khép lại, mãi cho đến khi Tần Dao trịnh trọng hứa rằng mình nhất định sẽ hoàn thành tâm nguyện cho bà, lúc ấy bà mới an lòng nhắm mắt.

Căn bệnh ác nghiệt nhiều năm đeo đẳng cùng những lời đồn đãi vu khống đã khiến cho nỗi tổn thương của bà không thể nào chịu đựng thêm được nữa, như giờ đây với bà mà nói có lẽ đúng là một sự giải thoát.

Nhi nữ từ xưa vốn si tình, còn đàn ông đời đời thường

bạc bẽo, đến lúc chết đi cũng không thể gặp lại ông ấy một lần, mẹ có thật sự hận ông ấy hay không? Từ xưa đến nay không có tình yêu vô duyên cớ, cũng chẳng có thù hận không lý do. Nếu không phải là yêu đến ghi tâm khắc cốt thì làm sao hận đến thấu guột thấu gan cho được!

Tên của mẹ là Nam Khê ngầm chỉ tuổi nước phương Nam vĩnh viễn không bao giờ khô cạn, thể nhưng dầu nhan sắc có tuyệt vời như thế, tính tình có dịu dàng như vậy thì cuối cùng bà cũng phải chìm lấp trong bể đời lắm nhiều Khê mà thôi.

Đã qua cơn buồn ngủ, Tần Dao lôi từ sàn giường ra một chiếc rương gỗ, tùy ý chọn lấy vài bộ trang phục cùng ít nén bạc vụn bỏ cả vào bên trong, đây cũng chính là toàn bộ sự sản mà nàng có.

Ở Biện Kinh, người mang họ Tần nhiều vô số, mặc dù phạm vi rộng lớn nhưng mọi việc lúc nào cũng có manh mối.

Chương 2

Cuộc đời như chỉ vừa chạm ngõ

Đứng trên một đỉnh núi lạ lắm, nàng phóng mắt nhìn ra, núi xa thôn gần, bụi cây gò đồng tất cả đều mờ lung lửng, hết như được phủ lên một lớp lụa mỏng. Sắc trời dần

sẩm tối, đến lúc quay đầu lại Tần Dao mới nhận ra rằng nàng đã lạc đường, xem ra phải ở lại nơi quái quỷ này một đêm, đợi đến sáng mai mới có thể tìm được đường đến Biện Kinh.

Xa xa, một đống lửa đang bập bùng cháy sáng làm nhen nhóm lên trong lòng Tần Dao chút hy vọng khắp khởi, thế nhưng đến gần quan sát, hóa ra lại là hai gã ăn mặc theo lối giang hồ. Gã trẻ tuổi có vóc dáng cao lớn tuấn tú, thân hình chắc nịch như nửa đoạn cột sắt; gã già hơn thì tướng mạo cùn cấn, mặt mũi đỏ au, không giống như kẻ xấu. Trên mặt đất còn vài ba bầu rượu nằm lăn lóc cùng một ít lương khô.

Tần Dao lấy bình tĩnh, chấp tay chào hỏi: "Hai vị đại ca, tiểu nữ muốn đi Biện Kinh, rủi thay lạc đường nơi đây, chẳng biết hai vị có thể chỉ dẫn hay không?"

Hai gã chẳng chút kiêng dè nhìn chòng chọc vào Tần Dao, ánh mắt táo tợn ấy khiến cho nàng rất không thoải mái.

Người trẻ tuổi cười bảo: "Hôm nay sắc trời đã tối, cô nương một thân một mình lên đường không an toàn đâu. Hai huynh đệ chúng tôi cũng đi Biện Kinh, hay là để sáng sớm mai chúng tôi hộ tống cô đi nhé?"

Hai người bọn họ cùng nháy mắt ra hiệu cho nhau, Tần Dao đánh hơi thấy mùi vị nguy hiểm liền chậm rãi lùi về phía sau, chuẩn bị rút xuống chân núi bất cứ lúc

nào, nhưng chỉ trong một thoáng chần chừ, nàng đã bị một cánh tay giữ chặt lấy.

"Các người muốn làm gì?" Tân Dao trợn mắt nhìn, giọng nói thoáng chút run rẩy.

Gã lớn tuổi hơn bẹo lên má nàng một cái, thuận tay đoạt luôn gói hành lý của nàng: "Ồ, lại còn hung dữ nữa cơ đấy, hôm nay là người tự dẫn xác đến, đừng có oán trách hai chúng ta nhé."

Tân Dao ghê sợ hất tay gã ra: "Các người không được chạm vào, ta..." Nàng càng lúc càng lo sợ, càng nói càng không nên lời.

"Ha ha ha ha, bọn ta không sợ trời, không sợ đất, lọt vào tay bọn ta xem như là người không may."

Tân Dao thầm sợ hãi, liên tục suy nghĩ tìm phương pháp tự cứu lấy mình, kể sách duy nhất lúc này chỉ có thể là kéo dài thời gian, chẳng biết vận may của nàng có đủ duy trì đến lúc có người thấy chuyện bất bình ra tay ứng cứu hay không.

Nàng đổi sang vẻ tươi cười: "Hai vị đại ca đây gương mặt ngời ngời, vừa nhìn thì đã biết không phải nhân vật tầm thường, không bằng để cho tiểu muội kính hai vị một chén?"

Bọn họ nhìn nhau phì cười: "Ý đồ như thế mà cũng muốn qua mặt chúng ta à?" Hai gã từng bước từng bước tiến sát đến gần Tân Dao, còn nàng từng bước từng bước giật lùi về sau, hoảng hốt đến độ toát mồ hôi đầm đìa, nắm tay siết mạnh, móng bầu chặt vào lòng bàn tay.

"Thả cô ấy ra!" Âm giọng tuy không lớn nhưng với Tân Dao mà nói, đó quả thực giống như tiếng nói của trời đất. Một chàng thiếu niên áo trắng từ trên lưng ngựa nhảy xuống, khuôn mặt của y tạo cảm giác cương nghị cho người nhìn, đôi mắt ngời ngời sắc bén, phong thái nhanh nhẹn, vạt áo bay phất phơ, vô cùng khí khái chính trực.

"Tiểu tử, ta khuyên ngươi chớ có khoe mẽ, hai huynh đệ bọn ta rất hiếm có đối thủ đấy." Tên cướp vừa nói vừa búng ngón tay tanh tách. Bất chợt nhìn lại, gã so ra còn cao hơn vị thiếu niên kia một cái đầu, thân hình vị thiếu niên gầy gò như vậy khiến cho Tân Dao không khỏi cảm thấy lo âu.

Vị thiếu niên chẳng thèm đáp lời, y vừa xoay người lại đã thấy có thêm một ngọn thương dài chẳng biết lôi ra từ đâu. Ngọn thương hệt như một con Giao long đang vùng vẫy trong nước, uốn lượn lao đến.

Ánh sáng bạc vừa đột ngột lóe lên, ngọn thương đã đến ngay trước mặt, tên cướp giật lùi về sau chừng hơn mười bước mới đứng vững được. Gã giơ tay giữ chặt tên đồng bọn đang định xông lên đánh trả, bực bội quát: "Chúng ta đi!" Nói rồi vội vàng phóng lên ngựa, hốt hoảng

bỏ chạy.

Vị thiếu niên lúc này mới rảnh rỗi nhìn về phía người con gái vừa được mình cứu, chỉ thấy nàng không son phấn mà nhan sắc vẫn rạng ngời như bình minh ánh trên tuyết trắng, cánh tay nàng mảnh mai thon dài với cổ tay nõn nà phao phao, xinh đẹp không sao tả xiết. Dầu cho vị thiếu niên có lòng dạ sáng trong nhưng cũng không thể dẫn lòng thôi xao xuyên được.

"Còn chưa hỏi đến tôn tính đại danh của ân công?" Khuôn mặt Tần Dao ửng màu ráng chiều, hệt như hoa đào rộ nở, xinh đẹp vô ngần.

"Chỉ là việc nhỏ không đáng nhắc đến, cô nương xin đừng bận lòng." Vị thiếu niên tung người nhảy lên ngựa, đi chưa được vài bước lại giật ngựa trở về, chau mày hỏi: "Nơi này trước không thôn làng, sau không quán trọ, đâu là nơi cô muốn đặt chân đến?"

Tần Dao cup mi xuống, miệng như bị giấy dán chặt không cất tiếng trả lời.

Vị thiếu niên nhìn xung quanh một lượt rồi thầm thở dài: "Cô nương muốn đi đâu?"

"Tiểu nữ muốn đi Biện Kinh tìm người thân, sợ lại lạc mất phương hướng, giờ đây hành lý bị cướp mất, tiểu nữ không biết phải làm sao nữa."

"Vượt qua ngọn núi này là đến thành Biện Kinh rồi, ta cũng đang muốn đến đó đầu quân, nếu cô nương không ngại, chúng ta có thể kết bạn đồng hành, gấp rút đi ngay trong đêm nay."

Tần Dao lưỡng lự một thoáng rồi khẽ gật đầu: "Đa tạ công tử."

Vị thiếu niên trở người xuống ngựa, chậm chậm kéo dây cương đi đến trước mặt Tần Dao: "Mời cô nương lên ngựa."

"Vậy còn công tử?" Tần Dao liếc nhìn lưng ngựa chật hẹp, xem ra không thích hợp cho hai người cùng cưỡi mặc dù nàng cũng không ngại việc đó.

"Ta sẽ đi bộ." Quả nhiên là khí phách của quân tử, quyết không lợi dụng khó khăn của người khác.

Lúc còn là Tô Hiểu Tình, một cô gái bị khiếm thị thời hiện đại, nàng căn bản là không bao giờ thử qua những hoạt động nguy hiểm này, càng chưa từng biết đến loài vật to kình càng như thế. Hai tay của nàng vịn chặt lên lưng ngựa, ngằn ngừ không dám dùng sức.

Chú ngựa cao lớn màu đỏ sậm kia hét như muốn kiểm tra lòng can đảm của nàng, vó trước của nó đập mạnh, cất tiếng hí dài, dọa cho Tần Dao vốn đã run sợ suýt chút nữa phải rơi xuống đất.

"Truy Phong, yên lặng nào." Vị thiếu niên dịu dàng ôm lấy cổ ngựa, vuốt ve chiếc bờm đỏ sậm của nó trấn an. Chú ngựa kia quả nhiên dễ bảo hơn rất nhiều, nó thích thú vẩy đuôi, thậm chí còn ngòi xồm nửa thân sau xuống.

"Nó đôi lúc bướng bỉnh như một đứa trẻ vậy." Vị thiếu niên mỉm cười bảo: "Cô nương đừng trách, nó từ trước đến nay chưa bị người nào khác cười lên cả."

Tần Dao tò mò học theo cử chỉ của vị thiếu niên ấy, vuốt lên chiếc bờm đỏ của chú ngựa. Ban đầu nó ngúc ngoắc lỗ tai tỏ vẻ khó chịu, về sau dần dễ dãi để cho Tần Dao mặc sức vuốt ve.

"Xem ra nó rất thích cô đấy, ha ha." Vị thiếu niên bật cười nói: "Lần trước trong thôn có người muốn thuần phục nó, kết quả là anh ta còn chưa kịp đến gần đã bị nó tặng cho một cước văng xa tít mù."

Tần Dao mỉm cười không đáp, lòng thầm lấy làm đặc ý.

Đường núi gập ghềnh lại lắm khúc quanh, Tần Dao nắm chặt lấy dây cương trong tay, một khắc cũng không dám buông rời.

"Thả lỏng một chút đi, Truy Phong rất có kinh nghiệm, sẽ không ném cô nương xuống dưới đâu!" Mỗi lần qua một gò núi hơi dốc, vị thiếu niên luôn cẩn thận nhưng cũng vô tình nắm lấy tay Tần Dao, khiến cho nàng vừa

cảm kích vừa xúc động.

Đi chừng nửa canh giờ, Tần Dao ngồi trên lưng ngựa còn chưa có cảm giác gì thì trên trán thiếu niên đã lấm tấm mồ hôi. Tần Dao thấy thế bèn rút từ trong lòng ra một chiếc khăn vuông, nhưng nàng lại cảm thấy không ổn, suy nghĩ một chốc liền chuyển chiếc khăn qua: "Tặng cho huynh dùng đó!"

Vị thiếu niên chần chừ một thoáng rồi cũng đưa tay nhận lấy nhưng trên mặt y lúc này đã phủ lên một lớp rắng hồng đáng ngờ.

Vùng núi đã sớm mờ mịt, những đóm sao thưa lấp lánh trên trời cao tỏa ra thứ ánh sáng trong trẻo nhưng lạnh lùng soi khắp nhân gian. Tần Dao đột nhiên có một thứ ảo giác rất muốn được đi mãi, đi mãi như vậy, đi đến nơi cùng trời cuối đất, đi đến khi biển cạn đá mòn...

Chương 3

Người ở nơi đâu mà không gặp

Đến Biện Kinh đã được mấy ngày, Tần Dao vẫn luôn nghĩ rằng số mình thật may mắn.

Biện Kinh chính là tỉnh Hà Nam, thành phố Khai Phong hiện nay, cho dù là ngàn năm trước hay ngàn năm sau thì với một người vốn sinh ra ở vùng sông nước Giang Nam

như Tần Dao cũng đều chưa từng đặt chân đến. Đối với Khai Phong, ấn tượng của nàng gần như chỉ dừng lại qua những vở kịch nổi tiếng trên truyền hình, qua khúc hát mở đầu "Phủ Khai Phong có Bao Thanh Thiên, thiết diện vô tư rõ ngay gian" âm vang khắp cõi Nam Bắc.

Nàng ở tại nơi lạ lẫm này không quen biết ai, vì tránh một cơn mưa to bất chợt ập đến mà trốn vào ngôi nhà của một bà lão góa phụ họ Ngô quanh năm sinh sống bằng nghề bán đậu phụ. Cảm nhận được sự đôn hậu và nhiệt tình của bà lão, cho nên nàng cuối cùng cũng thu xếp ở lại chốn này.

Ngày ngày thức dậy vào lúc giờ Dần, nàng giúp bà lão chà đậu xay tương, sau khi đổ khuôn định hình lại gánh ra ngoài chợ bán. Đậu phụ của bà lão làm vốn sẵn chắc, miếng nào miếng nấy vừa đẹp vừa non, thêm vào tiếng rao ngọt ngào của Tần Dao mang theo âm giọng dịu dàng đặc trưng của con gái vùng Giang Nam, thế nên nàng vừa xuất hiện không lâu thì đã nức tiếng "Tây Thi đậu phụ", chẳng trách Ngô đại nương thường cười vui vẻ đến mức không khép nổi miệng.

Trời đã về chiều, người đi trên phố dần thưa thớt. Tần Dao và Ngô đại nương cũng chuẩn bị thu gánh về nhà.

Đột nhiên bên tai hai người truyền đến một tiếng hét lớn: "Tin khẩn cấp truyền về từ tám trăm dặm, những người không phận sự mau tránh ra! Tin khẩn cấp truyền về từ tám trăm dặm, những người không phận sự mau

tránh ra!" Sau tiếng nói ấy là một tràng vỗ ngựa "Rầm rập" vang lên càng lúc càng gần, càng lúc càng gấp.

Vài đám người lừa thừa nhanh chóng tản ra, Tần Dao và Ngô đại nương cũng lùi sang ven đường.

Ánh mắt Tần Dao chợt lướt đến một đứa trẻ khoảng hai tuổi còn đang lúnh quính đuổi theo trái bóng da giữa đường, chẳng hề nhận ra mối nguy hiểm đang dần kề cận.

Nàng không kịp suy nghĩ nhiều, lao lên phía trước đưa tay đẩy đứa trẻ ra. Tiếng vỗ ngựa lúc này dường như đã vọng đến ngay trước mặt, hai chân mềm nhũn, nàng nhắm chặt mắt lại. Vào khoảnh khắc nghìn cân treo sợi tóc ấy, có người bỗng nhấc bổng nàng lên, đảo người mấy vòng trên không trung, sau đó bình an hạ xuống mặt đất.

Tiếng reo hò vỗ tay của đám người vây xem xung quanh vang lên không dứt, Tần Dao mở to đôi mắt còn chưa hết bàng hoàng ra, đập vào mắt nàng là một gương mặt thon gầy, đôi tròng mắt lay láy của y tựa như đầm nước trong vắt, sâu không thấy đáy, làm cho Tần Dao thoáng chút ngơ ngẩn.

Chẳng ngờ lại là y.

Cách biệt ba tháng, cuối cùng cũng gặp lại nhau một lần nữa.

Anh hùng cứu mỹ nhân dường như mãi mãi là đề tài bất biến từ ngàn xưa.

Hai người nhìn nhau thật lâu, phảng phất như thời gian lúc ấy đều ngưng đọng lại, cả thế giới chỉ còn mỗi bọn họ.

"Hóa ra là cô!" Vị thiếu niên vừa ra tay cứu người ấy phá tan sự yên lặng trước tiên.

Tần Dao lúc này mới nhận ra mình còn nằm trong lòng vị thiếu niên ấy, còn hai tay thì níu lấy cổ y. Gương mặt nàng nóng ran, phút chốc đã ửng đỏ, nhẹ giọng thốt: "Là ta đây, ngài có thể thả ta xuống trước hay không?"

Vị thiếu niên mỉm cười, giữ chặt lưng rồi đỡ nàng yên ổn tiếp đất.

Ngô đại nương hoảng sợ quá độ ngồi ngay phồng dưới đất, mãi cho đến khi Tần Dao với tay dìu dậy, bà mới "Ồi" một tiếng giữ chặt lấy Tần Dao kêu khóc âm ỉ. Trong những ngày hôm sớm có nhau vừa qua, hai người đã hình thành nên một thứ tình cảm mẹ con sâu đậm, vì thế nỗi lo lắng thấp thỏm đều phát xuất ra từ nội tâm.

Ngô đại nương kéo Tần Dao cùng quỳ sụp xuống: "Dao Nhi, còn không mau cảm tạ ân công."

Vị thiếu niên thì trái lại, chẳng biết phải ứng đối ra sao, y vội vã xua tay, gương mặt tuần tú với những góc cạnh rõ ràng nhanh chóng nóng rần lên.

Sau lần hội ngộ thứ hai này, ánh mắt của Tần Dao luôn dính chặt lấy vị thiếu niên ấy không rời nửa khắc. Ngô đại nương vốn là người từng trải, đương nhiên sự việc đó không thể qua được mắt bà, bà ân cần mời vị thiếu niên ấy đến nhà chơi. Y len lén liếc nhìn về phía Tần Dao, dường như đang chờ đợi sự chào đón của nàng. Tần Dao khẽ cắn môi, trầm ngâm thật lâu cũng không cất lời được, vị thiếu niên đành mượn cớ mình đang có chuyện quan trọng, khéo léo từ chối ý tốt của Ngô đại nương.

"Dao Nhi, con đi tiễn ân công đi, nơi này cứ để cho ta thu dọn." Ngô đại nương dùng cánh tay khích nhẹ Tần Dao, chúm chúm miệng về phía trước ra hiệu.

Ý xuân dạt dào, tiết trời ấm áp, vị thiếu niên tay dắt ngựa trắng còn Tần Dao đi song song bên cạnh. Trên chiếc cầu nhỏ róc rách nước chảy, khói nhẹ hòa cùng làn sương mỏng, thấp thoáng họ lại nhớ đến lần gặp gỡ đầu tiên hôm ấy.

Không ai phá vỡ không gian êm dịu và trữ tình lúc này, ánh mắt lặng lẽ kia dường như còn hữu hiệu hơn trăm ngàn lời nói.

"Có thể thỉnh giáo tên họ của cô nương hay chăng?"

Tần Dao vừa định mở miệng trả lời, chợt nhớ đến hôm ấy lúc mình hỏi tên đã từng bị y từ chối, đầu nàng lóe lên một ý nghĩ, muốn nghịch ngợm với y một chút liền hé miệng mỉm cười: "Tên ta là Dao Cầm." Xáo trộn tên họ một chút chắc cũng không xem là lừa gạt y nhỉ?

Vị thiếu niên thấp giọng lập lại lần nữa: "Có phải là Dao Cầm trong câu 'Độc Thư Chi Nhạc Nhạc Vô Cùng, Dao Cầm Nhất Khúc Lai Huân Phong' (*) hay không?"

(Chú: 2 câu thơ trích trong bài Tứ Thì Độc Thư Nhạc của Ông Sâm, ca ngợi thú vui đọc sách suốt bốn mùa. Dao Cầm còn có nghĩa là một loại đàn khảm ngọc.)

"Đúng đấy!" Khóe miệng Tần Dao hé ra một nụ cười say đắm lòng người.

Một nét cười thoáng qua bờ môi của vị thiếu niên, hết như gió xuân thổi thốc vào mặt, khiến cho lòng người rạo rực phơi phới. "Tên hay lắm!" Y khen ngợi.

"Ân công vẫn còn không muốn cho ta biết danh tính hay sao?" Tần Dao cuối cùng vẫn không nén nổi thắc mắc.

"Tên ta là Nhạc Phi, tự là Bằng Cử, nhân sĩ huyện Thang Âm." Y nói hết sức khể khàng nhưng lại làm cho cả người Tần Dao chết sững, đứng đờ ra tại chỗ. Y chính là anh hùng dân tộc Nhạc Phi, người đã đánh bại quân Kim lấy lại nhiều vùng đất bị mất, người kiên quyết phản đối

ngộ hòa, chủ trương kháng chiến đến cùng, người vứt bỏ cả an nguy, vinh nhục của bản thân để rồi cuối cùng vì tiểu nhân hãm hại đã bị Tống Cao Tông dùng mười hai đạo kim bài triệu hồi về kinh, dùng tội danh "Mạc Tu Hữu (Không cần có)" ban cho cái chết đấy ư?

Chương 4

Cùng chàng sẽ chia vui buồn muôn kiếp

Ngày xuân lờ lững trôi qua, cỏ cây xum xuê tươi tốt, vài chú chim vàng anh hót vang ríu rít, thông dong nháy nhót trên cành cao.

Vào một buổi chiều ấm áp như thế, Tần Dao đương một mình dạo bước giữa những khóm hoa sắc sỡ.

Lúc này, gió từ phương Nam thổi phớt qua mặt hồ êm đềm, lướt qua nhành liễu màu vàng nhạt mang đến ý xuân nồng đậm.

Trong hàng ngàn cánh bướm đang chấp chới bay lượn giữa muôn vàn khóm hoa ấy, có một chú bướm màu tím bông gây sự chú ý cho Tần Dao. Tuy nó không hẳn là nổi bật trong rất nhiều chú bướm khác, nhưng nàng từng được nghe nó mang trên mình một cái tên vô cùng đẹp đẽ - Bướm Tình Yêu. Ban đầu, nó xuất hiện trên thế gian dưới hình hài của một chú sâu vô cùng xấu xí, cả cuộc đời nó phải vượt qua vô số núi cao và khe sâu, mãi cho đến

khi thân thể hóa thành màu tím thắm xinh đẹp nhất mới có thể cùng bạn tình nên đôi nên cặp.

Ánh mắt Tần Dao trở nên mơ màng, xuyên qua bờ tường cao dày mà hướng mãi về phương Bắc xa xôi.

Ngày mai Nhạc Phi đã sắp sửa lên đường chinh phạt quân Liêu nơi phương Bắc rồi, trong lòng nàng ngổn ngang mâu thuẫn, không biết có nên gặp y hay không?

Suy nghĩ của nàng dần dần trôi xa, tình cảnh khi ấy như hiển hiện rõ ràng trước mắt.

Ngày đó, khi trái tim thiếu nữ đã thầm thương trộm nhớ, ý tình cứ miên man dạt dào chẳng dứt, Nhạc Phi bỗng một hôm ngập ngừng nói với nàng rằng: "Dao muội, ta... Ta có chuyện muốn thẳng thẳng nói cho muội biết, sau khi nghe xong, bất kể muội có quyết định thế nào, ta cũng đều tôn trọng lựa chọn của muội."

Tần Dao nghi hoặc nhìn y: "Chuyện gì? Huynh cứ nói đi."

"Nhạc Phi nơi quê nhà đã sớm có vợ con do lệnh cha ý mẹ cùng lời mai mối. Mặc dù cô ấy không biết chữ nhưng cũng là người thẫu tình đạt lý, dịu dàng lương thiện, nếu như muội không thể..." Nói tới đây, y ngừng lại một chút mà quan sát Tần Dao. Gương mặt của nàng lặng yên vô cảm, không thể dò ra buồn vui, y liền tiếp tục: "Nhạc Phi

sẽ không bỏ vợ mà đi lấy người khác, nếu như muội không thể chấp nhận, vậy ta cũng sẽ tuyệt đối không miễn cưỡng đâu."

Lời của y hết như một quả trọng pháo làm dậy lên muôn nghìn lớp sóng trong lòng Tần Dao. Nàng lặng im không lên tiếng, bờ môi mím chặt. Mấy ngày sống trong men say ái tình vừa qua khiến cho nàng quên khuấy đi một sự thật rằng, nơi đây là thời cổ đại, là Tống triều hàng ngàn năm trước, tục trọng nam khinh nữ, một chồng nhiều vợ đã trở nên thâm căn cố đế, vừa hợp tình lại vừa hợp lý, nếu muốn chống lại thì thật vô cùng nan giải nhưng nếu miễn cưỡng chấp nhận thì trong lòng lại có chút không cam tâm.

"Dao muội, năm ngày sau ta sắp xuất chinh phạt Liêu, lần đi này sống chết khó đoán, muội phải cố gắng bảo trọng." Nhạc Phi thở dài một hơi dãn dò. Y vốn quang minh lỗi lạc, khí tiết chính trực, duy chỉ sa lầy bởi chữ tình. Cũng vì suy nghĩ cho nàng cho nên y mới nói hết mọi chuyện ra, bởi một người con gái thiện lương như nàng thật khiến cho người ta không nỡ thương tổn.

Cho đến khi Nhạc Phi đi rồi, Tần Dao trước sau vẫn không cất được lời nào. Một cô gái tiếp thu lối giáo dục thời hiện đại như nàng làm sao có thể chấp nhận chồng của mình tam thê tứ thiếp, huống chi kẻ thứ ba luôn bị người đời khinh rẻ, bản thân nàng lại có thể trở thành loại người như vậy hay sao! Nàng mỉm cười chua chát, cuộc tình này xem ra cuối cùng cũng không thuộc về mình rồi.

Nàng vốn tướng mình rộng lượng khoan dung, cầm lên được thì cũng buông xuống được, thế nhưng một lần nữa đứng tại nơi này, đầu óc nàng bất chợt hiện ra những kiến thức lịch sử rõ ràng mà nàng từng được biết: "Nhạc Phi vào đêm giao thừa năm Thiệu Hưng thứ 11 bị Triệu Cầu 'ban chết', sát hại tại Đại Lý Tự ở Lâm An, năm ấy vừa ba mươi chín tuổi."

Lòng bàn tay mướt mồ hôi, nàng biết rõ lần xuất chinh này y nhất định có thể an toàn trở về nhưng trong lòng vẫn ngấm ngấm lo sợ.

"Mai đây sống sẽ trở về! Lỡ như thác xuống cũng thề nhớ thương." (*) Sự khắc khoải trước lúc biệt ly mới khiến cho Tần Dao nhận ra nỗi lòng mình, chẳng hiểu tự khi nào, y đã trở thành mối bận tâm trong sâu thẳm trái tim nàng.

(Chú: trích từ bài "Lưu Biệt Thê" của Tô Vũ.)

Xuyên qua thời gian, vượt cả thiên thu, hóa ra chỉ vì tìm kiếm mối chân tình vĩnh cửu này thôi!

"Dao muội, muội cuối cùng cũng chịu đến rồi." Thanh âm trong trẻo vang lên sau lưng Tần Dao. Nàng không hề nghĩ ngợi, sà ngay vào lòng y, còn quan tâm cái gì là một vợ một chồng, còn vướng mắc cái gì là quan niệm đạo đức nữa chứ! Con gái thời hiện đại dám yêu dám hận, nếu cao xanh đã an bài nàng đến với y, vậy thì nàng nhất

quyết không bỏ cuộc; nếu ông trời chỉ cho bọn họ khoảng thời gian ngắn ngủi, vậy thì nàng sẽ cố hết sức trân trọng; còn nếu như phải nàng đến để thay đổi đoạn lịch sử này, thế thì nàng càng phải dốc hết sức lực.

Ngón tay thon dài của Nhạc Phi dịu dàng mơn trớn trên mái đầu nàng, nhẹ nhàng thốt: "Ta chờ muội tại nơi đây đã bốn ngày qua, còn ngờ rằng muội sẽ không đến nữa chứ."

Đôi mắt lá liễu của Tần Dao chan chứa tình cảm như cười như dỗi, nàng dứt khoát bảo: "Đời này chúng ta không xa không giận, cùng tiến cùng lùi, sốt chia hoạn nạn." Nói rồi nàng vượt lên đôi gò má của Nhạc Phi, nhắm hai mắt lại như thể muốn ghi khắc thật sâu ngũ quan của y vào tận đáy lòng.

Nhạc Phi vươn tay khẽ ôm lấy khuôn mặt Tần Dao. Nàng lặng im tận hưởng sự dịu ngọt ấy. Mùi vị trên người y mang hơi huốm của một người đàn ông trưởng thành, vô cùng dễ chịu. Khuôn ngực y rất ấm áp, ấm đến mức nàng không nỡ lìa xa.

Nhạc Phi nhẹ nâng cằm Tần Dao lên, môi của y cách nàng mỗi lúc một gần, rồi bất chợt như chuồn chuồn vẩy nước, y hôn phớt lên môi nàng. Trái tim non của nàng trong phút chốc khua lên loạn xạ, nàng nghe thấy nhịp tim của y cũng thành thịch đập nhanh hơn.

Ngàn mối tơ vò giờ đây đã có thể cởi bỏ.

Bên tảng đá ven hồ, Nhạc Phi bày ra một cây đàn cổ, ngón tay y khẽ máy động nắn nốt trên tơ đàn, tấu lên một khúc "Cao Sơn Lưu Thủy". Tương truyền khúc nhạc này được chính Bá Nha đàn lên trước mộ Tử Kỳ, sau đó thì cắt đứt dây tơ, đập vỡ thân đàn, quyết chí cả đời không khảy đàn nữa. Trục ngọc nát tan, phím đàn lả tả, nỗi đau mất bạn, đau xót vô ngần - Câu chuyện Du Bá Nha đập đàn tạ tri âm từ đó về sau mà truyền miệng.

"Núi cao nước chảy đàn ba tiếng, gió mát trăng thanh rượu một ly. Say sưa dưới rừng nằm vắt vẻo, vinh nhục ở đời chẳng luận suy. Dao Cầm, tri âm khó gặp, khúc nhạc này tấu lên chỉ vì muội mà thôi." Tần Dao nghe thấy liền ngồi xuống bên cạnh y, mỉm cười rút từ tay áo ra một cây tiêu ngọc, thổi lên bài "Bích Hải Triều Sinh Khúc". Trước mắt nàng như có hoa đào bay lượn, đầu chợt nhớ đến mối tình bất hủ của Đông tà Hoàng Dực Sư và Phùng Hành. Mười ngón tay đan vào nhau, đôi tim non trẻ và cô đơn càng lúc càng xích lại gần hơn, truyền thuyết "tay nắm chặt tay đến bạc đầu"(*) rốt cuộc cũng không hẳn là một câu chuyện hoang đường.

(Chú: nguyên văn "Dữ tử giai lão", xuất xứ từ Thi Kinh.)

Nhẹ nhàng nép vào lòng Nhạc Phi, nghe mùi vị tươi mát trên người y lan tỏa, nàng cảm giác được từng cơn ấm áp: Chẳng sẽ là đắng lang quân đầu gối tay ấp với mình cả đời này ư? Liệu rằng trên bước đường tương lai,

chàng có thể cùng mình bước tiếp như vậy nữa hay không? Mong sao có thể cùng chàng đến một vùng non xanh nước biếc, hoa đào quanh năm đua nở mà ẩn cư, tuy rằng cách biệt với thế nhân nhưng trên hết đó chính là cuộc sống chỉ thuộc về đôi ta. Tuy nhiên y có khát vọng của bản thân y, đó là trấn thủ biên cương, đó là vì nước dâng hiến, thế nên nàng ngẫm hạ quyết tâm, cho dù kết cuộc có như thế nào thì nàng cũng sẽ ủng hộ cho y vô điều kiện.

Tần Dao lại một lần nữa sờ lên miếng huyết ngọc trước ngực. Nàng không hề lo ngại rằng mình sẽ rơi vào vết xe đổ của mẫu thân vì Nhạc Phi là một một vị đại trượng phu đầu đội trời chân đạp đất, dám nghĩ dám làm, tuyệt đối sẽ không ruồng rẫy nàng, hiềm nỗi lời nguyện của lịch sử liệu có thể vì một linh hồn vất vưởng lạc lối trong đường hầm của thời gian như nàng mà thay đổi hay không? Nàng không nắm chắc nhưng cũng không chấp nhận dễ dàng bỏ cuộc.

Trận chiến này giao tranh hơn nửa năm trời mới kết thúc nhờ vào sự thất bại và lui binh của quân Tống.

Đợi khi Nhạc Phi trở về thì tiết trời đã vào cuối thu, lúc này bỗng đâu truyền đến tin tức phụ thân nơi quê nhà vừa lâm bệnh qua đời. Nhạc Phi lòng như lửa đốt, y cùng Tần Dao định ra hẹn ước ba năm sẽ gặp lại rồi vội vã quay trở về quê nhà thủ hiếu.

Còn Tần Dao một mình ở lại Biện Kinh đã gặp phải

biển cổ, từ đó mà thay đổi cả cuộc đời nàng.

Chương 5

Chuyện đời đảo điên như sóng dữ

Thêm một mùa xuân rạng ngời nữa lại đến, ánh sáng tràn ngập khắp biển mây, rực rỡ như dệt bằng kim tuyến.

Đã qua giờ cao điểm bán đậu phụ buổi ban trưa, Tần Dao chán nản ngồi một bên gánh hàng, hai tay ôm lấy má suy nghĩ miên man.

Nhạc Phi đã lâu vẫn chưa thấy trở về, nỗi nhớ nhung y lại ngày một chất chứa.

Nước triều buổi đến buổi đi - Hận chàng năm ấy biệt ly chẳng về - Thiếp chờ mòn mỏi nơi quê - Tương tư sâu thẳm tựa kẻ biển khơi (*). Cho đến khi bản thân rơi vào tình cảnh này rồi, Tần Dao mới có thể hiểu được thâm ý bên trong câu thơ ấy.

(Chú: trích từ bài "Lăng Đào Sa Từ" của Bạch Cư Dị. 4 câu thơ trên được dịch lại từ 2 câu: Tương hận bất như triều hữu tín - Tương tư thủy giác hải phi thâm)

Đang lúc suy tư bất chợt bị một tràng tiếng động cắt ngang, Tần Dao định xoay người nhìn lại nhưng đã không còn kịp nữa, trước mắt nàng đột nhiên tối sầm, toàn thân

từ đầu đến chân bị úp vào một chiếc bao tải lớn. Nàng cố sức giãy dụa, tiếc thay một người con gái yếu ớt tay không tấc sắt như nàng làm sao có thể thoát khỏi, chỉ nghe một giọng nói ồm ồm cất lên chiêu ra lệnh: "Lão Tam, trói chặt thêm chút nữa, đừng để con bé kia cựa quậy." Tần Dao có cảm giác mái tóc mình bị nắm chặt, da đầu tê dại đến mức khó chịu, sau gáy lại bị một vật nặng nện mạnh vào, trời đất quay mòng mòng, nàng lập tức mất đi tri giác.

Sau khi tỉnh lại, đầu nàng choáng váng và đau nhức vô cùng, trước mắt vẫn là một mảng đen kịt. Tần Dao thử nhúc nhích thân thể, chân tay hóa ra lại không bị trói buộc gì cả. Nhớ lại chuyện vừa xảy ra, lòng nàng vẫn chưa hết hoảng sợ. Sự việc phát sinh quá sức đột ngột và kỳ lạ, Tần Dao ở Biện Kinh không quen không biết một ai, sao lại có kẻ muốn hãm hại nàng chứ?

Xung quanh im ắng không một tiếng động phát ra, nàng thu hết can đảm xé tấm vải đen che mắt mình xuống. Ánh sáng chói lóa ập đến, Tần Dao nhất thời khó thích nghi liền nhắm chặt đôi mắt lại, sau đó mới từ từ mở ra.

Bên trong phòng vô cùng rộng rãi, các loại vật dụng cũng hết sức phong phú. Không dám suy nghĩ nhiều, nàng biết mau chóng rời khỏi nơi này mới là thượng sách. Gấp rút đi đến bên cửa, tay nàng vừa đặt lên then thì cánh cửa bỗng nhiên bật ra từ phía ngoài. Tần Dao cả người lao đảo, suýt nữa thì ngã sấp xuống.

"Muốn đi đâu hả?" Người vừa mở cửa là một gã đàn ông vạm vỡ, lúc gã hướng mắt về phía Tần Dao thì tỏ ra đáng vẻ hung thần ác sát nhưng khi xoay người về sau thì lập tức gập đầu cúi người, cung kính thưa: "Công tử, ngài lại mà xem có hài lòng với cô gái này không ạ?"

Tần Dao lùi về sau mấy bước, ánh mắt chạm phải người vừa bước vào. Hắn ta vào khoảng ba mươi tuổi, vẻ ngoài xấu xí, ngũ quan nhỏ hẹp, gương mặt toát lên vẻ tái xanh yếu ớt. Hắn nheo mắt lại, từng bước đi đến gần Tần Dao, khẽ nắm lấy cằm nàng lay lay: "Đây chính là ả Tây Thi đậu phụ mà nhà mi nói đấy à?"

"Dạ, dạ, chính là ả!"

"Nhan sắc quả nhiên không tệ!" Đôi mắt híp của vị công tử kia nheo lại nửa nhắm nửa mở, gã đàn ông liền nở nụ cười mờ ám: "Công tử, ngài thích là được rồi, tiểu nhân xin cáo lui trước." Gã lùi đến cạnh cửa rồi nhẹ nhàng khép cửa phòng lại.

Không khí trong phòng tức thì trở nên kì lạ, vị công tử kia không muốn phí thêm thời gian, lập tức đưa tay ôm lấy Tần Dao, dùng sức xé toang y phục của nàng. Tần Dao làm sao có thể chịu được sự áp bức và lăng nhục như vậy, nàng vội thoát ra rồi tặng cho hắn một cái tát.

Vị công tử nghiêng đầu nhẹ nhàng tránh khỏi rồi siết chặt lấy tay Tần Dao kéo sát vào ngực mình, tặc tặc lưỡi

nói: "Cô chịu hết nổi rồi đúng không, vậy để bốn công tử giúp cho cô nhé." Chỉ nghe "roẹt" một tiếng, áo quần nàng đã rách bươm, nửa bờ vai trắng nõn lồ lộ ra ngoài.

Ánh mắt của vị công tử nóng lên hừng hực, thêm vào sự tác động của men rượu và thị giác, động tác của hắn càng trở nên thô bạo. Hắn ôm lấy Tần Dao rồi ném nàng lên giường. Tần Dao đã khiếp sợ đến độ không nói nên lời, toàn thân phát run lẩy bẩy.

"Đẹp thật!" Vị công tử thăm thì nói, động tác trên tay càng lúc càng nhanh hơn.

"Xin ngài đừng làm như vậy mà." Tần Dao mặt mày đầm đìa nước mắt, dáng vẻ khổ sở đáng thương, thế nhưng vị công tử kia lại chẳng có vẻ gì là sẽ buông tay, hắn chậm rãi lần mò lên cổ Tần Dao, khéo léo mở bung cúc áo của nàng.

Vào lúc sắp sửa có thể tiến thêm một bước nữa, hắn bỗng bất chợt khựng lại, đôi mắt nhướng lên nhìn trừng trừng vào Tần Dao đến mức ngơ ngẩn. Rồi hắn nắm lấy đoạn dây tơ hồng trên cổ nàng, dùng sức giật mạnh, dây tơ đứt đoạn, miếng huyết ngọc rơi vào trong tay hắn.

"Vật này từ đâu mà ra?" Vị công tử lạnh lùng hỏi, so với dáng vẻ lúc nãy như biến thành một người khác.

"Mẹ ta để lại cho ta." Tần Dao e sợ trả lời.

Vị công tử liền bật dậy khỏi người Tần Dao, tiện tay tóm lấy mớ áo quần nơi đầu giường ném trả cho nàng, quát: "Mặc vào!"

Tình hình đột ngột thay đổi, Tần Dao tuy chẳng biết xảy ra chuyện gì nhưng vẫn cảm thấy may mắn vì hẳn đã bỏ qua cho mình.

Vị công tử không nói không rằng, nghênh ngang bỏ đi, chẳng bao lâu sau lại hối hả quay trở lại, có điều ở sau lưng hẳn lại có thêm một ông lão gần năm mươi tuổi.

Ông vừa thấy Tần Dao thì hai mắt ngây ra, gần như ngã bệt xuống đất, bờ môi run run nhưng lại không phát ra bất cứ âm thanh nào, vất vả lắm mới bật ra một câu: "Mẹ con, bà ấy có khỏe không?"

Dường như cùng lúc khi ông lão thốt ra câu hỏi ấy, Tần Dao đã hiểu ra được điều gì đó. Nàng theo ý thức trả lời: "Mẹ tôi đã qua đời rồi."

Ông lão không thể kìm nén được nữa mà che mặt bật khóc, khiến cho người ta phải cúi lòng.

Tần Dao thầm cười lạnh, bây giờ đau khổ thì có ích gì nữa chứ, lúc mẹ còn sống mới là quan trọng nhất, nhưng nhìn ông lão trước mắt đau khổ cùng cực, đâm ngực giẫm chân như thế nàng lại cảm thấy mềm lòng. Thôi, ông ta đã có ý hối hận thì mình còn làm tổn thương thêm làm gì?

Nhiều năm bỏ rơi mẹ mình như vậy, chắc ông ta bên trong cũng có điều khó nói, tiếc là mẹ đã không còn nghe thấy được nữa. Lúc hấp hối, mẹ có trần trối những lời thù hận, thật ra là muốn nàng nhận tổ nhận tông, thế nhưng một người kiêu hãnh như nàng dứt khoát sẽ không nói những lời đó ra khỏi miệng.

"Trước lúc lâm chung, mẹ tôi đã sớm tha thứ cho ông rồi!" Tần Dao lạnh nhạt thốt. Lời nói dối ngọt ngào so với những lời thù hận sâu cay càng khiến người ta nhớ về người đã khuất nhiều hơn.

Số mệnh vốn dĩ tuần hoàn trong vô số sự trùng hợp, có người vui sướng, có kẻ lại khổ đau.

Đường đời khúc khuỷu quanh co, Tần Dao vừa thoát qua một kiếp nạn, nàng từ chối ý tốt mời nàng ở lại Tần phủ của ông lão. Ngoài mối quan hệ phụ thân trên danh nghĩa ra, nàng không có bất cứ cảm tình nào với họ, thêm vào thân nhân chẳng khác gì cầm thú, gia đình như vậy làm sao không khiến nàng chạnh lòng cho được!

Chương 6

Đương không gặp phải tai ách

Cuộc sống sau đó vẫn chậm chậm trôi qua trong nỗi đợi chờ dai dẳng. Ước hẹn ba năm với hơn một ngàn ngày mỗi đêm mong, ánh trăng như nước, đêm trường tương

tư, nói dài cũng không dài mà nói ngắn cũng không ngắn. Nhận hồng đưa thư cứ mỗi ba tháng một lần, riết cũng thành lệ.

Bên trong hộp trang sức nho nhỏ của nàng không chứa bất cứ vật phẩm nào ngoại trừ hơn mười phong thư cùng những đồng tiền đại diện cho số ngày Nhạc Phi rời khỏi, chúng đã trở thành những vật kỷ niệm yêu quý nhất của Tần Dao.

Mỗi đêm trước khi ngủ, nàng có thói quen đem những lá thư ấy ra đọc lại một lượt, tuy hay bị Ngô đại nương dẫn ra trêu chọc nhưng Tần Dao cũng không lấy thế làm giận.

Tương tư một đêm hoa mai nở, chợt thấy bóng người thoảng trước song, ngõ đầu tình lang chừng quay lại, nào hay ảo tưởng chốn cô phòng. Lắm khi Tần Dao cũng tự hỏi bản thân, cố chấp như vậy liệu có đáng hay chẳng, và mỗi lần như vậy câu trả lời của nàng đều là không hối hận. Phải chi lúc này nàng còn ở thời hiện đại, nghe theo sự sắp xếp của cha mẹ, rồi hò hẹn, lập gia đình, sống chết, trải qua cuộc đời này một cách bình thường, thế nhưng bây giờ nàng đã không thể nào cắt đứt nỗi tương tư tạc dạ kia được nữa. Ban đầu, nàng còn thể hiện sự luyện tiếc và mong mỏi về kiếp người trước đây thế nhưng hiện tại nàng đã thật sự hòa nhập vào trong thế giới của y rồi. Tuy không thuộc về thời đại của nàng, nhưng vì có y, mọi thứ đều trở nên tuyệt diệu và đáng mong chờ.

Lại đến tiết thu sang, côn trùng kêu vang rí rả, chim nhạn từ phương Bắc bay ngược về trời Nam.

Gió thu dịu nhẹ mang theo tin tức tốt lành, trong thư Nhạc Phi khẳng định sắp trở về, nhắm tay tính toán chỉ trong vòng hai ngày sẽ đến.

Bên này, Tần Dao mãi mê chải chuốt trang điểm trước gương còn Ngô đại nương bên kia thì cứ miệng mồm lú lo, nói cười hoài chẳng dứt.

Chợt có tiếng gõ cửa vang lên, trên mặt Tần Dao thoáng ửng đỏ, khóe miệng lộ ra nét cười, đôi mắt cong thành nửa vầng trăng nghiêng. Nàng liếng thoảng gọi: "Đại nương, để con, để con đi." Nói rồi thoăn thoắt chạy ra mở cửa.

Khác xa với dự đoán, ngoài cửa chẳng phải chàng Nhạc Phi khiến nàng sớm nhớ chiều mong mà chính là vị công tử nhà họ Tần suýt nữa đã cưỡng bức nụ hôn của nàng.

"Là ngài, ngài tới đây làm gì?" Hai năm qua hăn chưa bao giờ xuất hiện trước mặt Tần Dao, lần này gặp lại vẫn gọi cho nàng nhớ đến dĩ vãng kinh khủng trước đây.

"Cha gọi ta đến đón muội về nhà vài hôm." Giọng nói của hăn cứng nhắc và lạnh lùng, không chứa đựng một chút tình cảm nào.

Tần Dao lấy làm khó hiểu, người cha ấy quả thật có đến thăm nàng vài lần và cũng từng ngỏ ý mời nàng cùng trở về nhà để ông ta có dịp bù đắp lại những lỗi lầm mà ông ta từng phạm phải, dù bị nàng không ít lần từ chối khéo nhưng ông ta vẫn chưa từ bỏ ý định ấy, tuy nhiên đây là lần đầu tiên ông ta nhờ đến cái người trên danh nghĩa là huynh trưởng này đến đây để khuyên bảo nàng. Tần Dao lắc lắc đầu, một lần nữa khước từ.

"Thân thể cha ngày một yếu đi, muội là con gái của người lẽ nào lại chẳng chút quan tâm?" Tần công tử hơi hột nói, trên gương mặt chẳng có lấy nửa phần xót thương. "Muội muốn người phải gánh lấy phiền não nặng nề vào luôn trong quan tài à?" Hắc nói chuyện không hề ngăn ngừa, cho dù đối tượng có là muội muội hay phụ thân của hắc thì cũng như vậy.

"Dao Nhi, bất kể trước đây ông ấy đã làm những gì thì ông ấy cũng luôn là cha con, đừng để cho ông ấy phải ra đi trong ray rứt, đi thăm ông ấy một lần đi." Ngô đại nương bản tính lương thiện, hết lời khuyên nhủ Tần Dao.

Tần Dao còn định nói thêm gì đó, Ngô đại nương lại bồi vào: "Chuyện qua rồi thì hãy cho nó qua luôn đi, con người ta luôn hướng về phía trước mà." Tần Dao nghe vậy dờ khóc dờ cười, thật ra nàng vốn chẳng phải vì lòng thù hận mà không muốn đi, vấn đề ở chỗ nàng chỉ là một linh hồn vất vưởng vô tình chiếm đoạt thể xác của Tần Dao mà thôi. Ban đầu nàng mang huyết ngọc vào kinh cũng là vì

muốn hoàn thành di nguyện của mẫu thân lúc lâm chung.

Thôi bỏ đi, dù sao cũng là đóng kịch, tới đâu thì tới, xem như là để an ủi cho ông lão đã có lòng sám hối ấy. Tần Dao nghĩ vậy liền đồng ý, thế nhưng vào lúc ấy, không ai chú ý đến trên gương mặt đăm đăm này giờ của Tần công tử bỗng nhếch lên một nụ cười bí hiểm.

Tần Dao vừa đặt chân vào Tần phủ thì lập tức cảm giác ngay có điều gì đó không ổn. Theo lý mà nói, lão gia nhà họ Tần đang lâm trọng bệnh, không khí trong nhà cho dù không đến mức ảo não nhưng cũng không nên thoải mái như thế này, thậm chí có thể nói là tương bình hân hoan nữa, đúng rồi, nó khiến cho nàng có cảm giác như nơi đây sắp tổ chức đám cưới vậy.

Giác quan thứ sáu mãnh liệt nhắc nhở nàng biết có chuyện sắp xảy ra, mục đích gọi nàng trở về của Tần công tử e rằng không đơn giản chỉ là muốn nàng thăm hỏi phụ thân như vậy. Bước chân của Tần Dao chậm lại, đây là lần thứ hai nàng tiến vào Tần phủ, kinh nghiệm lần đầu tiên vẫn còn khiến cho lòng của nàng chưa thôi sợ hãi. Nghĩ đến đây, nàng rút chân, xoay người định bỏ chạy.

Đi chưa được mấy bước nàng đã bị cản lại: "Dao muội muội muốn đi đâu vậy?" Cách xưng hô như vậy lại phát ra từ miệng của Tần công tử khiến cho Tần Dao cảm thấy buồn nôn.

"Ta phải trở về, ngài tránh ra." Tần Dao ngẩng đầu

nhìn chăm chăm vào đôi mắt của Tần công tử. Hắn đến cầm thú cũng còn không bằng, nếu không cũng đâu đến mức ra tay với chính em gái của mình như vậy.

"Nơi này không phải nhà của muội hay sao, Dao muội có hồ đồ không đấy?" Nở nụ cười giả tạo, ánh mắt xảo quyệt dữ tợn của hắn càng nhìn càng đáng ngờ.

Tần Dao nhìn khắp xung quanh, cảnh giác bảo: "Ngài gọi ta đến nơi này không phải là ý của cha đúng không?"

"Dao muội muội thông minh lắm, người làm ca ca như ta tự thẹn không bằng!" Vừa nói bàn tay của Tần công tử vừa vươn tới, Tần Dao liền vội vã lùi một bước vào trong góc khiến cho tay hắn lúng túng với vào khoảng không, hắn không giận trái lại còn mỉm cười: "Muội muội đúng là có số may mắn, ca ca xin chúc mừng muội."

"Chuyện gì mà phải chúc mừng?" Tần Dao vừa nói vừa rút lui về phía cửa, Tần công tử đã đoán ra ý đồ của nàng bèn chặn ngang lối ra trước nàng một bước.

"Dao muội muội sốt ruột quá đấy, dù sao cũng nên để ca ca nói hết lời chứ." Hắn vẫn giữ lấy dáng vẻ điềm tĩnh. "Cửu hoàng tử đã để mắt đến muội, muội muội gặp may lớn rồi."

Tần Dao đáp: "Đây không phải là chuyện của ta, ngài hãy để ta đi." Nàng đã lơ mờ cảm nhận được mối nguy

hiểm nhưng chẳng thể ngờ sự việc này lại can hệ đến cả hoàng gia.

"Đi hay không đi không phải do muội quyết định nữa, muội muội đừng nên rượu mời không uống chỉ muốn uống rượu phạt chứ." Tần công tử hạ lệnh một tiếng, hai gã đàn ông thô kệch tức thì xuất hiện trước mặt bọn họ. "Ta cho muội biết, trên đời này không có chuyện gì Tần Cối ta muốn làm mà không được." Rồi hắn quay sang hai gã đàn ông dặn dò: "Dẫn cô ta vào nhà, trông chừng cho kỹ lưỡng."

"Ngài nói tên ngài là gì?" Tần Dao quả thật không dám tin vào đôi tai của chính mình, cánh tay tuy đã bị người khác giữ chặt lấy nhưng nàng vẫn cố hết sức vùng vẫy, bờ môi run run cất tiếng hỏi.

"Tần Cối!" Hắn bực dọc lặp lại một lần nữa.

Như sét đánh ngang tai, Tần Dao mềm oặt ngã quỵ xuống đất. Vẫn biết nhà họ Tần ở Biện Kinh là một gia đình có thể lực số một số hai tại đây, nhưng nàng không thể nào ngờ được tên gian tặc Tần Cối, kẻ ham sống sợ chết, bán nước cầu vinh, chủ hòa mà không chủ chiến lại chính là anh ruột của mình. Trong chớp mắt trời đất bỗng nhiên sụp đổ, trong lòng nàng dậy lên một niềm chua xót khó tả.

Nàng đã không còn sức phản kháng liền bị hai gã đàn ông lực lưỡng lôi vào trong phòng.

Dường như có ngàn vạn tủi hờn chất chứa trong lồng ngực không tài nào giải tỏa được, nỗi chua xót trong tim Tần Dao càng lúc càng trầm trọng hơn, cuối cùng nàng không nhịn được òa khóc nức nở, nước mắt như chảy ngược vào trong tim, xót xa, đau khổ, ánh mắt ngơ ngác như mất hồn lộ ra nội tâm nàng đang bị thương cùng cực.

Anh hùng dân tộc lưu danh muôn đời làm sao có thể yêu thương em gái của tên giặc bán nước tiếng như ngàn năm cơ chứ? Nàng làm sao có thể để khí tiết anh hùng của y vấy nhiễm dù chỉ một chút ô uế cho được? Chuyện này có phần quá mỉa mai rồi.

Ông trời thật biết trêu người, yêu không dám yêu, gặp không thể gặp, cao xanh đối xử với mình mới tàn nhẫn làm sao! Tần Dao lắc đầu quầy quậy hết như phát điên, mặc kệ nước mắt tự nhiên tuôn chảy.

Duyên phận của bọn họ hết như một con thuyền nhỏ lạc giữa trùng khơi. Bao cánh buồm trôi qua rồi vẫn chưa tìm thấy nhau, chẳng biết nơi bến đợi tiếp theo, liệu ai có còn trông thấy ai hay chẳng nữa?

Nhớ lại những nơi chốn hẹn hò thuở xưa, lúc họ vai kề vai thả bộ dưới ánh trăng, bên bờ sông thăm thì to nhỏ, Tần Dao không khỏi lặng người hồi tưởng.

Sau một đêm dài không ngủ, nàng đã nảy ra một quyết định.

Chương 7

Lập chí muôn năm, lửa lòng đã tắt

Nhạc Phi sau ba năm thủ hiếu đã trở về kinh thành, nhưng bóng người xưa giờ đã biến biệt nơi nao, chỉ còn lại chiếc cầu nhỏ bằng đá xanh ven hồ là minh chứng cho mối tình khắc cốt ghi tâm của họ.

Bên hồ, bốn chữ "Dao Cầm chi mộ" hệt như một lưỡi kiếm sắc bén đâm nhói vào đôi mắt của y. Người ta nói đàn ông đau lòng thường không dễ rơi lệ, thật ra chỉ là vì chưa chạm đến mức thương tâm của họ mà thôi.

Tạo hóa trêu đùa, ly biệt nay đã trở thành vĩnh biệt.

"Công tử, đây là vật mà Dao Cầm cô nương nhờ ta giao lại cho ngài." Ven hồ bất chợt xuất hiện một người phụ nữ, giọng nói khàn đục, đầu phủ khăn lụa, trên tay đang cầm một hộp gấm tinh xảo.

Lúc Nhạc Phi mở hộp gấm ra, ngón tay của y run lên nhẹ nhẹ, phải mất một lúc lâu y mới lấy ra được vật ở bên trong. Đó là một chồng thư thăm hỏi được xếp đặt gọn gàng cùng hơn một ngàn đồng tiền mang theo nỗi tương tư khắc cốt.

"Đa tạ cô nương, chẳng hay Dao muội có lời nào nhờ

cô chuyển cho ta không?"

"Dao Cầm cô nương bảo rằng, cô ấy không hối hận và cũng không oán trách." Người phụ nữ thở dài: "Cô ấy muốn ngài hãy quên cô ấy đi."

Vì sao không có ánh mặt trời chói chang mà nước mắt vẫn cứ không ngừng rơi xuống? Bước chân Nhạc Phi lao đảo hết như trong chớp mắt chợt già đi mười tuổi. Y ngược nhìn ngôi mộ thật lâu vẫn không nở rời đi.

Đợi cho bóng lưng Nhạc Phi khuất hẳn rồi, người phụ nữ kia mới vén tấm lụa mỏng lên.

Dưới lớp lụa che là một gương mặt vẫn vẹn những vết sẹo đao, dung mạo hoa nhường nguyệt thẹn năm xưa đã không còn tồn tại nữa, chỉ trừ vóc dáng yếu điệu kia là còn thấp thoáng trông ra được hình bóng của người con gái đã từng một thời yêu kiều xinh đẹp.

Nhạc đại ca, xin lỗi huynh, chỉ có dùng cách này muội mới có thể thoát khỏi số phận bị đưa vào phủ của Cửu hoàng tử.

Nhạc đại ca, xin lỗi huynh, mặc dù không thể bầu bạn ở bên cạnh huynh nhưng muội vẫn hy vọng lúc nào cũng có thể cảm nhận được sự tồn tại của huynh.

Nhạc đại ca, xin lỗi huynh, huynh còn có tương lai

rạng rỡ, huynh sẽ lập nên những chiến công hiển hách, huynh sẽ thống lĩnh đội quân Nhạc gia vang danh thiên hạ, khiến cho kẻ thù mỗi lần nghe oai đều phải khiếp vía. Muội không thể để cho thân phận của muội liên lụy đến huynh được.

Cuộc đời này mãi mãi không gặp lại nhau, hãy cứ như vậy cho đoạn tình này trở thành hồi ức trong lòng đôi ta.

Nhiều năm về sau, Nhạc Phi đã hạ bút viết ra bài từ "Tiểu Trùng Sơn":

Đêm qua để thu không ngừng râm ran,

Tĩnh mộng nơi dặm ngàn, trời đã chuyển canh ba.

Thức dậy quanh quần mỗi mình ta,

Đêm lặng im, ngoài hiên ánh trăng ngà vắng vặc.

Vì công danh, mái đầu nay đã bạc.

Nơi thôn xưa trúc, từng rậm rạp ngăn lối về.

Gởi Dao Cầm bao nhiêu tâm sự chốn sơn khê,

Tri âm vắng, đàn đứt dây biết còn ai nghe nữa?

Truyền rằng, Nhạc Phi từ đó trở đi đã bộc lộ nỗi niềm

thương nhớ Trung Nguyên, lo lắng cho quốc gia đại sự cũng như luôn trăn trở về việc đoạt lại những vùng đất bị mất, tâm sự u uất đó không một ai lý giải được. Tuy rằng mối tình kia đã thật sự chôn sâu vào dĩ vãng nhưng tại thời điểm đó, y đã cảm thấy tuyệt vọng và chán ngán tất cả mọi chuyện khác rồi...

Viên ngoại

Tác giả: Đào Phú

“Oa, hôm nay ngọn gió nào đưa Lưu viên ngoại đến đây vậy?”

“Ít lời đi ha ha! Ta hỏi người, mảnh đất thôn Đông kia ta đã sớm chọn rồi, thích hợp trồng dưa. Người tại sao lại vô duyên vô cớ đoạt đi?”

“Lưu viên ngoại thật biết kể chuyện cười! Hôm qua huyện thái gia nói, đây là do nhà chúng ta sửa nhà lát đường tạo phúc trong huyện, huyện lý lấy đó làm phần thưởng. Muốn trồng cây bông thì trồng bông, muốn ươm cải thì ươm cải, phải phiền tới ngài thay chúng ta quan tâm sao?”

“Người, người khá lắm! Chờ đó!”

“Họ Trương người lẫn ra đây cho ta!”

“Lưu viên ngoại ngài lại tới à?”

“Người làm gì thế, dám phá rối tại hôn lễ của ta? Người cưới không được vợ nên ghen tức đúng không?”

“Lưu viên ngoại mấy lời này của ngài không đúng rồi, con gái nhà người ta nguyện ý gả cho ai đến lượt ta có

thể nói hay sao? Là trưởng bối nhà người ta sai người tới hỏi thăm, ta cũng biết đây là chuyện trọng đại cả đời, nên liền đem chuyện người từ nhỏ đến lớn làm gì nói gì thành thật mà kể ra. Người ta không muốn nữa à? He he, mất mặt quá...”

“Người, người khá lắm! Chờ đó!”

“Nửa đêm canh ba, Lưu viên ngoại ngài sao lại tới?”

“Vào nhà người nói chuyện.”

“Người muốn làm gì?”

“Làm gì à? Dạy dỗ người! Ta mới vỡ lẽ ra, mấy năm nay người luôn theo sát ta, tình cảm cũng đã rõ, hoá ra là coi trọng ta. Nếu không phải hôm nay nghe Tam Cô nói người đi dạo qua nam kỹ quán, Lục Bà nói người cho người để mắt tới ta, ta cũng không biết! Không còn dám nói gì với ta nữa, sợ ta không nhìn trúng người?”

“Thời tiết hôm nay, ha ha ha ha...”

“Khỏi phải giả bộ chợt dạ! Tối đây đại gia hôn một cái.”

“A...”

“...”

“...”

“Lúc này tại sao lại không nói chuyện? Thường ngày không phải rất lạnh lợi sao? Đến cả đôi câu để cho ta tức giận cũng nói không ra lời sao?”

“...”

“Chết tiệt! Cắn ra cả máu rồi, người họ Cầu à?”

“Aiz...”

“Sao vậy?”

“Những lời đó, là ta cố tình để Tam Cô Lục Bà nói cho người nghe. Chờ đến lúc chính người tự hiểu, chỉ sợ ta phải chết trong hối tiếc.”

“Ta thấy người là không đợi được nữa...”

“Ta? Ta là ai nào, dầu gì ta cũng đã đợi vài chục năm. Không giống Lưu viên ngoại ngài đó, hết ngày hôm qua mới hiểu được, buổi tối liền chạy ngay tới đập cửa. Trong hai ta là người nào gấp nào?”

“...”

“Ừây, đồ mặt à? Đây là chuyện hiểm có nha, bao nhiêu

nằm không thấy! Chớ giấu, để cho ta nhìn chút đi.”

“Ngươi, ngươi nhắm mắt lại, không cho nhìn!”

“Này, ngươi xem hiện tại hai ta cũng coi như người một nhà...”

“Ừm. Có chuyện gì ngươi cứ nói.”

“Mảnh đất bên thôn Đông kia, ngươi hãy để cho cho ta trồng dưa đi.”

“Họ Lưu ! Ngươi, ngươi khá lắm! Chờ đó!”

Ba lần gặp gỡ hàng mi viễn sơn

Tác giả: Tô Mục

1.

Chủ nhật, tháng Tám, giữa trưa. Ánh mặt trời chói chang, bầu trời trong vắt, những vầng mây trùng điệp, nhàn nhạt mờ ảo. Thư Duy đi dọc theo bờ tường đỏ, bên trong tường rào là sân bóng rổ, tiếng bóng từng nhịp từng nhịp đập xuống mặt đất, nghe thật đơn độc trong cái buổi trưa tĩnh lặng hiem hoi này.

Thư Duy vòng qua sân bóng rổ chỉ có một bé trai đang chơi bóng, đi đến phòng học. Toàn bộ các băng ghế đã được lật gác lên mặt bàn, ánh mặt trời từ cửa gỗ rơi vào, những hạt bụi nhỏ bay nhẹ nhẹ trong từng vạt nắng. Thư Duy nheo mắt, đếm từng hàng từng hàng, đếm tới vị trí hàng thứ tư bên trái, đi tới, ngón tay lướt qua bề mặt bàn, trên lớp bụi bặm thật mỏng vẽ lên đường nét một khuôn mặt, kế tiếp là hai hàng lông mày, dài mảnh tinh tế mà hơi nhếch lên..

“Lông mày viễn sơn dài đậm, tinh tế lại thanh thoát. Gió xuân khẽ thổi, tiếng cười như chuông ngân.”

“Thưa thầy, lông mày viễn sơn là như thế nào?”

“Lông mày viễn sơn tinh tế mà hơi nhếch lên, màu sắc

hơi nhạt, thanh tú sáng sủa.” Thầy giáo đi tới hàng cuối cùng, vừa lúc dừng lại trước mặt Thư Duy, nhìn cô một cái, cười: “A, mọi người xem, của Thư Duy chính là loại lông mày viễn sơn.”

Thư Duy sợ hết hồn, ngơ ngác ngẩng đầu lên, bỗng phát hiện cơ hồ tất cả mọi người đều quay đầu lại, ai nấy đều nhìn cô, vì vậy mà bóng lưng của cậu trở nên nổi bật, người nam sinh hàng bên trái thứ tư kia, cậu không quay đầu lại. Cậu tên Lâm Tĩnh Hòa.

Trường học sắp xây thêm dãy nhà mới, phía bên đó là một mảnh đất công trường lộn xộn. Trời vào thu hoàng hôn thường tới sớm, trong không khí có chút lạnh lẽo nhẹ nhàng rung động, ánh mặt trời tà tà chiếu vào bùn đất bức xạ qua làn kính phản chiếu lên làm mái tóc Thư Duy biến thành màu nâu đậm, cô đang cầm một quyển sách, đắm chìm ở quần đảo Gia Nạp Lợi, nơi có loại y phục rực rỡ của các tinh linh trong chuyện xưa.

“Lâm Tĩnh Hòa!” Thanh âm giòn sáng, là Phương Đình. Phương Đình là lớp trưởng, cũng là hoa hậu của lớp. Tóc xoăn tự nhiên, rủ xuống trước vầng trán cao rộng, ánh mắt tinh tế, phảng phất lúc nào cũng như có ánh mặt trời ẩn bên trong.

“Ồi.” Lâm Tĩnh Hòa xoay người, thần sắc hồ hững đứng ở nơi đó. Cậu cũng giống như đại đa số nam sinh trung học khác, tứ chi ốm nhỏ vẫn chưa phát triển chắc khỏe, bàn chân lại to lóng ngóng. Lâm Tĩnh Hòa tuyệt

không đẹp trai, nhưng cậu vẫn là nam sinh được hoan nghênh nhất trong lớp.

“Lâm Tĩnh Hòa bạn nghe đây, mình muốn làm bạn gái của bạn.”

Lâm Tĩnh Hòa đứng trong ánh tà dương, bóng bị kéo đến rất dài rất dài. Phương Đình nghênh ngang nhìn thẳng vào cậu, hoàn toàn không sợ hãi. Thư Duy nhìn chăm chú mãi vào một trang sách, cực kỳ lâu.

Về mặt Lâm Tĩnh Hòa lãnh đạm: “Không được.”

Phương Đình nhướng mày, ánh mắt tinh tế nheo lại quan sát cậu. Một hồi lâu mới xoay người đi mất, thở ra một hơi dài, giòn sáng, bó tóc xoắn tự nhiên cột thành đuôi ngựa ở trên cổ run lên một cái. Lâm Tĩnh Hòa hai tay bỏ trong túi quần đứng một hồi, cũng thở ra một cái, nhẹ nhàng mà to rõ.

Lúc Lâm Tĩnh Hòa bước qua bậc cửa lớn cước bộ chợt chần chờ một chút, kể đó trực tiếp hướng phía trước đi tới. Thư Duy nắm chặt một trang sách, đã sớm không nhìn thấy trên chữ viết có một dấu tay ẩm ướt. Lâm Tĩnh Hòa thở dài so với Phương Đình vẫn hay hơn, cô nghĩ.

Tháng sáu hoa phượng nở, tháng bảy khúc hát cáo biệt du dương, tháng tám, tháng tám là một tháng tịch mịch. Cuộc thi tốt nghiệp trung học kết thúc, phảng phất

như cũng vừa kết thúc một thời đại, vào kì nghỉ hè sân trường trở nên trống trải tịch mịch, để lại cho người ta một nỗi phiền muộn lại hốt hoảng. Thư Duy đi tới bên ngoài bờ tường trắng loá ánh nắng, nhìn một thân ảnh cô đơn trên sân bóng rổ ...— Lâm Tĩnh hòa.

Cô đi tới bên sân, lặng lẽ ngồi xuống nhìn cậu chơi bóng. Mồ hôi cậu túa ra, phản xạ ánh mặt trời, trong suốt thấu lượng, mắt cá chân gồ lên lộ ra phần trên của đôi giày chơi bóng màu lam, cậu đi bóng nhìn rất hay. Các bạn nữ đều nói, Lâm Tĩnh Hòa là nam sinh giống nam sinh năm 3 cao trung nhất. Ai nói không phải nào, Thư Duy cười.

Lâm Tĩnh Hòa dừng lại lau mồ hôi trên trán, chợt xoay đầu lại, đưa mắt nhìn Thư Duy một hồi, Thư Duy gật đầu với cậu một cái, cậu cũng gật đầu một cái, ai cũng không lên tiếng. Những ngày hè rất nhanh đã sắp trôi qua rồi.

2.

Thư Duy ôm một chồng sách lớn từ trong thư viện bước ra ngoài, tuyệt mới đọng trên nhánh cây dưới ánh đèn đường hoá trong suốt lung linh, phản phát ánh sáng thủy tinh lấp lánh. Cô nhớ tới cảnh Thế Quân dắt tay Mạn Trinh, rong chơi một đêm đông dưới cây ngô đồng, đi tới cửa nhà Mạn Trinh, Thế Quân nói: “Đi dạo một vòng nữa đi.” Sau đó không chờ giải bày, đã lôi kéo cô đi. Ngọt ngào và mạnh mẽ làm sao.

Tại một thành thị trứ danh nhờ những cây ngô đồng của Pháp, Thư Duy ở một trường học nổi tiếng của Giang Nam thẩm thoát qua ba năm. Lâm Tĩnh Hòa cũng lên cùng đại học, không phải là sân trường quá lớn, vậy mà trong một năm số lần gặp mặt lại chỉ có thể đếm được trên đầu ngón tay. Xế chiều mỗi ngày luôn có rất nhiều nữ sinh tụ tập tại chỗ nhìn cậu chơi bóng, Thư Duy cũng thế. Có lúc cậu sẽ hướng Thư Duy đưa mắt nhìn một hồi, mà cô cũng phát hiện cậu dần dần cao hơn, thời kỳ trưởng thành vóc người cao gầy trở nên to lớn cao ngất. Cô mỉm cười, lúc này luôn có một loại cảm giác ngọt ngào, ngứa ngáy, tinh tế lan toả. Thư Duy bây giờ để tóc ngắn, lông mi sơ lẳng, lông mày dài mảnh không cần vuốt lại vẫn đen bóng nhếch lên. Cho dù là cả khoa Trung văn, cũng còn ai nói có thể nói, Thư Duy có một đôi lông mày viền sơn đây!

Thư Duy vòng qua tòa nhà Bắc Đại, tuyết bao trùm sân cỏ, cây tùng bách tản ra hương thơm mát lạnh trầm trầm.

“Lâm Tĩnh hòa!” Thanh âm giòn sáng cất lên.

Trái tim Thư Duy nháy động. Sân bóng rổ, dưới ngọn đèn đường là hai người đang đứng.

“Lâm Tĩnh Hòa, mình tới tìm bạn mấy lần, đều không gặp.” Thanh âm giòn sáng mà chắc nịch, là Phương Đình, cô cũng đi học trong thành phố này, kiêm làm ở đài truyền hình, rất có tiếng ở các trường cao đẳng.

Vẫn là gương mặt trong sáng, trán rộng, ánh mắt tinh

tế, tóc xoắn tự nhiên xoắn ngang vai. Cô vẫn đẹp như xưa vậy.

“Mới vừa rồi mình ở trong thư viện.”

“Bạn luôn cố ý tránh mình.”

“Không thể nào. Bạn không nhìn thấy mình?”

“Không quan trọng nữa. Lâm Tĩnh Hòa, mình vẫn muốn làm bạn gái của bạn.”

Phượng Đình ngang ngược nhìn thẳng vào cậu. Cô vĩnh viễn mang một dáng vẻ sẵn sàng như vậy, dũng cảm tiến tới, vĩnh viễn cũng không như đưa đám.

Lâm Tĩnh Hòa nhàn nhạt cười một tiếng, nói: “Không được.”

A, cậu đã học xong cách mỉm cười rồi cơ đấy. Cậu vỗ vai Phượng Đình, nói: “Mình đưa bạn về.”

Phượng Đình nhướn mày, híp mắt, nhìn cậu một hồi, nói: “Không cần. Lâm Tĩnh Hòa, vậy Sayonara (tạm biệt).”

“Sayonara.”

Dưới ngọn đèn đường chỉ còn một bóng dáng hai tay để trong túi quần, đứng yên, bóng dáng một người khác

càng lúc càng xa.

Thư Duy núp ở phía sau gốc tùng bách, nhẹ nhàng thở phào nhẹ nhõm, lúc này mới âm thầm buồn bực: Từ lúc nào mình đã ngừng thở khó nén rồi? Lâm Tĩnh Hòa đột nhiên hướng cô đi tới, cô chợt khấn trương vô cùng, tay cứng đờ, sách đang ôm trong ngực “Rầm” một cái toàn bộ rớt xuống. Thư Duy ngơ ngác ngây ngốc tại chỗ, nhìn Lâm Tĩnh Hòa từ từ đến gần, nhặt lên từng quyển sách một, phủi sạch sẽ tuyết bám bên trên, sắp xếp cẩn thận, giao lại cho cô.

“Cám ơn cậu, Lâm Tĩnh Hòa.”

“Đừng khách sáo. Lòng mày viễn sơn, Thư Duy.”

Cô sửng sốt, ngẩng đầu lên đã thấy Lâm Tĩnh Hòa xoay người rời đi, cùng với khóe miệng mơ hồ lưu lại một nụ cười nhẹ.

Lòng mày viễn sơn Thư Duy, lòng mày viễn sơn Thư Duy. Cô chợt đuổi theo: “Lâm Tĩnh Hòa!”

Cậu xoay người, cười nói: “Chạy như vậy, cẩn thận lại ngã nhào.”

“Khi đó chỉ có cậu không quay đầu nhìn mình.” Cô phảng phất lần đầu đứng ngay sau lưng cậu, gần như vậy, ngửi cả thấy được trên người cậu một hương vị nồng

đậm, ấm áp mà thanh khiết.

“Lúc nào?” Cậu lại đút hai tay trong túi, a, là tư thế quen thuộc.

“Lông mi viễn sơn...” Cô ngẩng đầu lên, nghiêm túc nhìn cậu.

“A, là khi đó.” Chàng trai như ánh mặt trời ấy thần sắc chợt có chút nhần nhó, nói chuyện cũng hơi có vẻ cà lăm, “Mình. . . Mình lúc ấy. . . Đang làm gì mình cũng không nhớ.” Đối với sự nhanh trí của mình rất đặc ý, Lâm Tĩnh Hòa thầm nở nụ cười, đôi môi đẹp mắt, mê người nhếch lên. Thư Duy cảm thấy mình thật khờ, ngu cực kỳ, cô nhìn cậu, đi theo cậu cùng nhau ha ha cười, càng cười, bi thương càng từ đáy lòng nhói khắp người.

Từ đêm đó đến khi tốt nghiệp, cô không còn đi xem cậu chơi bóng rổ nữa.

3.

Sau khi tốt nghiệp Thư Duy ở lại thành phố làm một ký giả, Lâm Tĩnh Hòa thì cự tuyệt lời đề nghị của Bắc Phương – một công ty lớn, cũng ở lại thành phố này chuẩn bị bắt đầu gây dựng sự nghiệp. Phương Đình xuôi nam, làm VJ ở một đài truyền hình nổi tiếng, rất tự nhiên mà xinh đẹp. Thư Duy thỉnh thoảng nhìn thấy cô trên ti vi, cô nghĩ chắc Lâm Tĩnh Hòa cũng vậy.

Sáng sớm một ngày thứ hai, trời trong xanh, Thư Duy chạy tới tham gia lễ khai trương của một công ty quảng cáo, vốn chỉ là thành lập một công ty quảng cáo bình thường vậy mà người bên đó lại yêu cầu hẳn Bộ thông tin của tỉnh đến lấy tin, không thèm quan tâm đến chi phí.

Thư Duy vẫn mang hàng lông mày dài mảnh như trước đây, cuộc sống bình thản nhàn nhạt, chẳng qua là mái tóc đã dài có thể tung bay như tơ lụa trong gió ấm phương nam, nhẹ nhàng tinh nghịch vắt qua bả vai. Từ trung học đến đại học, không ai để ý tới hàng mi viền sơn thanh tú sáng sủa của Thư Duy, trừ Lâm Tĩnh hòa.

Thư Duy nhận được tờ chương trình ở bên ngoài hội trường, phía trên có in ba chữ to: Lâm Tĩnh Hòa. Thư Duy nắm chặt tờ chương trình, ngơ ngác đứng một hồi, rồi bật cười, nụ cười kia từ đáy lòng tràn ra, không cách nào che giấu, một khắc kia Thư Duy đã hiểu, mình đã nhớ anh đến nhường nào, cuộc sống buồn tẻ như vậy, thì ra chỉ là vì còn chờ một người.

Không thể nghi ngờ Lâm Tĩnh Hòa rất chói sáng, Thư Duy thầm nghĩ: thì ra một người đàn ông cũng có thể nhìn đẹp như vậy, bả vai rộng rãi, hai chân thon dài, ánh mắt nóng rực, nụ cười thành khẩn. Thư Duy nhìn anh, khiến anh cảm thấy kiêu ngạo. Ánh mắt của anh xẹt qua cô, đột nhiên đột sáng lên, dừng lại trên người cô một hồi, thanh âm vi diệu bỗng bật, cô có thể cảm giác được.

Lễ khai trương kết thúc sau đó là tiệc trà, Thư Duy bưng chiếc chén sứ, đứng phía xa xa, nhìn anh tiếp đãi chu toàn tân khách và giới truyền thông, thần sắc có vẻ mệt mỏi. Phương Đình cũng tới, cô đã trở thành một đóa hoa của đài truyền hình, không phải một lễ khai trương bình thường như thế này có thể mời được, còn không phải là vì anh, dĩ nhiên là vì anh. Đối mặt với một Phương Đình như vậy, làm sao anh có thể lại cự tuyệt một lần nữa đây. Ánh nắng tươi sáng chiếu xuống mảnh đất bên ngoài cửa sổ lớn, mặt đất tràn đầy những lá ngô đồng từ nước Pháp, Thư Duy đứng ở phía trước cửa sổ, ánh mắt trống rỗng mà tịch mịch.

“Lâm Tĩnh Hòa.” Thanh âm giòn sáng, nhiều hơn một phần quyến rũ, ít đi một phần thờ ơ.

“Không ngờ bạn sẽ đến.” Anh cười.

“Bởi vì có bạn, cho nên mới đến.”

Chỉ cười mà không nói lời nào.

“Có bạn gái chưa?”

“Không có.”

“Mình có thể làm bạn gái của bạn không?”

“Không.”

“Mình biết bạn sẽ nói như vậy.” Phương Đình cười, rất rục rờ. Cô nhẹ nhàng tiến lên ôm Lâm Tĩnh Hòa, chỉ dừng lại trong ngực anh một lúc, sau đó rõ ràng nói: “Đây là lần cuối cùng. Sayonara, Lâm Tĩnh Hòa.”

Lâm Tĩnh Hòa để hai tay trong túi quần, lẳng lặng đứng, đưa mắt nhìn Phương Đình rời đi. Sau đó anh xoay người, đi vòng qua cây cột phía sau, ở cửa sổ lớn đang có một cô gái chân mày cong cong, thấy anh đến gần, có chút ngơ ngác, nhưng nụ cười vẫn nở rộ tươi sáng như trước đây.

“Lông mày viền sơn Thư Duy, em cũng nghe được rồi?” Anh cười, đôi môi đẹp mắt, mê người nhếch lên.

“Nghe được cái gì?”

“Nghe được vào một lần: trong cái ống cống, phía sau cây tùng bách, trước cửa sổ sát đất.”

Thư Duy đỏ mặt, ngập ngừng nói: “Em chỉ vô tình ...”

“Đúng vậy, phải làm sao để em không vô tình đây? Em đã thấy được lần nào tôi cũng cự tuyệt Phương Đình, nhưng em vẫn trốn tránh.”

“Tại sao anh lại cự tuyệt cô ấy? Cô ấy đẹp như thế.”

“Bởi vì cô ấy không có một đôi lông mi viền sơn dài

mảnh sáng sủa.”

“Lâm Tĩnh Hòa.” Cô nghiêm túc nhìn anh, “ Ngày đó anh thật không nhớ rõ khi ấy mình đã làm gì?”

“Không, vì ngượng ngùng nên anh đã không dám quay đầu nhìn em.”

Thư Duy nhướn lông mày cười yếu ớt, nghe trong lòng mình, phảng phất có âm thanh hoa nở rộ.

“Lâm Tĩnh Hòa.”

“Hử?”

“Em muốn làm bạn gái của anh.”

“Được.”

Bên ngoài cửa sổ lớn ánh mặt trời chiếu vào, biến tóc cô thành màu nâu thẫm, niềm hạnh phúc mỹ mãn như vậy, sẽ tỏa khắp.

Bao đại nhân bận rộn

1. Triển Chiêu nói: “Bao đại nhân là vị quan tốt có thấp đèn cũng không tìm thấy!” Sau khi Bao Chứng nghe thấy, cả giận mắng: “Triển hộ vệ, bản quan đen đến thế sao?”

2. Lên điện Kim Loan dự triều sớm, Tổng Nhân Tông uy nghiêm nhìn quần thần, giận dữ: “Bao Chứng đâu không thấy?!”

“Bẩm thánh thượng, chẳng phải Bao Chứng đang đứng đây sao?” Bát hiền vương chỉ vào Bao Chứng đang ngỡ ngàng nói.

Tổng Nhân Tông: “À, tại hăn toàn thân đen sì, trẫm còn tưởng rằng chưa đến.”

3. Triển Chiêu kể cho Vương Triều Mã Hán chuyện xưa anh dũng của mình: “Ngày đó ta do thám Tiêu Dao lâu, tìm được tin tức quan trọng, nhưng đụng trúng cơ quan, bản thân bị trọng thương. Ta kiên cường giữ chút chân khí, gắng gượng về được Khai Phong phủ, đột nhiên trước mắt tối sầm.”

Mã Hán quan tâm hỏi: “Ngài té xỉu à?”

Triển Chiêu: “Không, là Bao đại nhân đi ra.”

4. Sau khi Công Tôn Sách viết lách xong, theo thói

quen thường liếm nhẹ đầu bút, có khi môi bị dính mực đen. Lần đầu tiên Triển Chiêu nhìn thấy, sắc mặt kỳ dị: “Công Tôn tiên sinh, Triển mỗ không biết có nên nói hay không...”

“Triển hộ vệ cứ nói, đừng ngại.”

“Phải chăng ngài vừa hôn Bao đại nhân?”

5. Để thỏa mãn nhu cầu ngấm trắng của sứ giả nước ngoài, Bao Chứng bị buộc lên thay thế mặt trắng.

“Hoàng thượng, Bao Chứng dù sao cũng là mệnh quan triều đình...” Bát hiên vương xin xỏ, “Huống chi ngấm trắng là ngấm trắng tròn, vết trên trán Bao Chứng chẳng qua chỉ là trắng non.”

“Có lý.” Tổng Nhân Tông gật đầu, “Người đâu, mau thả Bao Chứng xuống.”

“Bệ hạ anh minh!”

“Đấm sưng mặt hấn thêm một chút rồi hẵng treo lại.”

6. Triển Chiêu đuổi theo thích khách, chỉ chốc lát đã bắt được, lôi về Khai Phong phủ. Công Tôn Sách thấy Triển Chiêu liền nói: “Triển hộ vệ, người trúng kế điều hồ ly sơn rồi! Vừa rồi người đuổi theo thích khách, một tên khác mai phục trên nóc nhà lập tức đột nhập vào phòng

Bao đại nhân!”

Triển Chiêu cả kinh: “Bao đại nhân không sao chứ?!”

Công Tôn Sách nhìn mây đen che kín ánh trăng, nói: “May mà Bao đại nhân nhanh trí cởi hết quần áo ra, thích khách tưởng ngài không có trong phòng nên đi mất rồi.”

7. Vì đọc “Cầm phú” của Kê Khang, Công Tôn Sách bỗng nổi hứng với đàn cổ, mất cả một năm mới làm xong một cái đàn, tất cả mọi người đến xem. Lúc Công Tôn Sách đang phấn khởi phết sơn lên đàn, đột nhiên Triển Chiêu nói: “Khoan đã, nước sơn này đổi thành màu đen rồi, chắc chắn là giả!” Bao Chứng lập tức lườm Triển Chiêu một cái nói: “Không có thương thức gì cả, nó là màu nâu cũng không biết!”

8. Tống Nhân Tông bảo Bao Chứng báo cáo nỗi khổ của dân chúng.

Bao Chứng: “Không ít người dân sinh ra đã nghèo khó, ngay cả ngọn đèn cũng không thắp nổi, buổi đêm ở phủ của thần cũng thế, đúng là giơ tay ra không rõ năm ngón...”

“Đó là vấn đề của khanh, đưa ra ví dụ có sức thuyết phục hơn đi.” Tống Nhân Tông đáp.

9. Triển Chiêu mới tới Khai Phong phủ, chấp tay chào

Bao đại nhân: “Tại hạ Nam hiệp Triển Chiêu.”

Bao đại nhân đáp lời: “Bản phủ Khai Phong phủ doãn Bao Chứng, ta biết ngươi không phải nữ hiệp.”

10. Một ngày, Triển Chiêu trở về Khai Phong phủ, nhất thời hứng lên hát mấy câu “Con kiến răng đen, con kiến răng đen”, chợt thấy sát khí phóng tới từ sau lưng, nhưng quay đầu lại chỉ thấy trăng sáng đang rọi trên trời. Triển Chiêu nghĩ rằng, rõ ràng vừa rồi vẫn là mặt trời rực rỡ, sao lập tức đã biến thành đêm đen? Hắn bình tĩnh lại, đợi đến khi nhìn rõ là vật gì thì cảm thấy cả kinh, Bao Chứng đã tức giận bỏ đi. Công Tôn Sách đến bên, vỗ vai Triển Chiêu cười nói: “Sao trí nhớ Triển đại nhân kém vậy, chẳng lẽ không biết ở trong Khai Phong phủ phải nói đen thành trắng à!”

11. Thời nhà Tống chưa có chocolate, nếu không chắc chắn Bao đại nhân sẽ cắn nhầm ngón tay của mình.

12. Buổi đêm, Hắc Vô Thường và Bạch Vô Thường ra ngoài, đi ngang qua một nha môn, Hắc Vô Thường đột nhiên nói: “Ồi, ở đây có một con quỷ không đầu.” Bạch Vô Thường liếc mắt nhìn hắn, bình tĩnh nói: “Một người mặc đồ trắng thôi mà.” Đúng lúc Công Tôn Sách đi ra khỏi nhà xí, nhìn thấy giật mình: “Bao đại nhân, sao ngài mặc mỗi áo lót ra ngoài thế!” Hắc Vô Thường thở dài với Bạch Vô Thường: “Hóa ra trên đời có người đen như thế, ánh mắt của Bạch huynh quả nhiên không tầm thường!” Bạch Vô Thường thản nhiên đáp: “Không phải, vì nhìn người

quen rồi mà.”

13. Nghe nói Triễn Chiêu gần đây học vẽ, Công Tôn Sách muốn đi chỉ bảo một chút, vì thế tìm đến Triễn Chiêu đang khổ luyện trong phòng. Trước bàn là tờ giấy Tuyên Thành, trên mặt giấy chỉ thấy một màu đen sì, có dấu vết tẩy tẩy xóa xóa, vì thế hỏi: “Triễn hộ vệ, bức họa này vẽ hỏng rồi à?” “Không không, ta đang vẽ Bao đại nhân.”

14. Khai Phong phủ cháy, nhiều người bị thương. Đại phu lửng đeo hòm thuốc ghì Bao đại nhân xuống, dùng vải quấn quanh mặt mũi ngài. Triễn Chiêu kinh hãi: “Tên lớn mặt ngông cuồng dám hại Bao đại nhân!”

Đại phu: “Hại cái đầu người, người không thấy người này bị lửa thiêu thành than đen rồi à!”

15. Bao đại nhân kể tường tận chi tiết gây án của hung thủ. Hung thủ kinh ngạc: “Đêm đó không trăng tối đen, bốn bề vắng lặng, sao ngài có thể tận mắt nhìn thấy chứ?”

Bao Chứng chỉ chỉ vào mặt mình nói, “Người tự hiểu!”

16. Lễ hội chúc Tết ở kinh thành, một mỹ nữ trẻ tuổi hát: “Chàng hỏi thiếp yêu chàng sâu thế nào, ánh trăng nói hộ lòng thiếp...” Bao phu nhân lộ vẻ không vui, dùng ngón giận dữ: “Tiện nhân!”

17. Mỗi lần Bao Chứng trảm một tên tội phạm, thường sờ sờ vết trắng non trên trán, còn nhỏ giọng thì thầm mấy tiếng, hôm nay lại trảm tội phạm, Triển Chiêu đứng sát Bao đại nhân nghe lén, chỉ thấy Bao Chứng vừa vuốt trắng non vừa nhỏ giọng nói: “Ta muốn đại biểu mặt trắng tiêu diệt các người!”

Thoáng như hôm qua

Tác giả: Kiều Kiều

Lời dẫn

Dạo này, tôi luôn mơ thấy Thận Vi. Anh vẫn như lần cuối chúng tôi gặp nhau, mặc một bộ quần áo học sinh sậm màu phẳng phiu, nút thắt nơi cổ áo lấp lóe ánh kim, anh đứng trên đường mỉm cười với tôi, cánh tay vươn thẳng ra; tôi thấy rất rõ hình dáng anh, nhất là đôi mắt phượng kia, hẹp dài mà đầy tươi sáng, con người sâu không thấy đáy, lúc mỉm cười lại thật lay động lòng người, tôi như bị đầu độc, bước một bước tới gần, đưa tay mình ra.

Chỉ trong khoảnh khắc đó, những tiếng động huyền ảo đột nhiên bùng nổ bên tai, quay đầu sang, chỉ thấy vô số học sinh tay giơ cao biểu ngữ đi qua, ngăn cách giữa tôi và anh ấy. Tôi muốn gọi tên anh, nhưng lại chẳng cách nào lên tiếng, gấp tới mức hai mắt mờ đi vì lệ, trong lúc đôi mắt còn nhìn được, tiếng sấm vang lên bên tai, cúi đầu xuống, mặt đất máu chảy thành sông.

Chương 1

Vô tình, trên một ngã rẽ, tôi thấy tòa khách sạn năm sao khí thế ngất trời, cao vút chọc thẳng vào tầng mây, sau đó, lại thấy Thận Vi. Phục vụ ở cửa khách sạn cần

thần từng chút một bước theo chiếc xe limousine, cúi người, cung kính mở cửa. Trong xe ngoài anh ra còn có hai người đàn ông trung niên mặc vest, thần sắc trầm tĩnh, ba người bọn họ đang nói chuyện với nhau; anh chỉ mỉm cười gật đầu, dáng vẻ phong độ, nhẹ nhàng.

Tôi ôm sách nghiêng đầu nhìn anh, tự nhiên có cảm giác ngưỡng mộ. Xem ra ông trời vẫn quan tâm tới anh như trước đây, anh vẫn tuấn tú như xưa, cho dù vẻ ngoài hay khí chất đều vẫn thật xuất sắc, toàn thân toát lên vẻ tự nhiên thánh thoát chỉ có ở những người thành công trong sự phiệp. Cuộc sống của anh giờ chắc chắn rất vừa lòng vừa ý. Trước đây tôi chưa từng có cơ hội thấy anh như vậy, thậm chí còn không thể tưởng tượng nổi.

Dẫu khí chất chênh lệch xa như vậy, nhưng vẫn chẳng hề ảnh hưởng tới việc tôi chỉ nhìn một cái đã nhận ra anh, điều này khiến bản thân tôi cũng ngạc nhiên. Càng trùng hợp hơn, lúc vừa bước một chân vào trong sảnh khách sạn, anh lại đột nhiên quay đầu sang, nhìn về phía tôi một hồi, sau đó đi tới. Cũng vì thế, tôi đoán, anh đã nhận ra tôi.

Đang là sáng sớm, đường phố trống trải không người, con phố dài không thấy điểm cuối, tôi hít một hơi thật sâu, cảm nhận chút hương vị trong ký ức. Quanh khách sạn xanh rờn bốn phía, không gian đọng đầy mùi cỏ cây tươi mát. Không khí trong lành buổi sớm thường là điềm báo cho một ngày vui vẻ, tôi hy vọng, hôm nay cũng không ngoại lệ.

Anh đi tới trước mặt tôi, nhìn tôi như tôi vừa nhìn anh lúc nãy, tôi không nói gì, bình tĩnh đón nhận ánh mắt anh, không mở miệng. Cuối cùng, tôi nghe thấy giọng nói trầm trầm êm tai của anh: "Chào em, lâu rồi không gặp."

Tôi đáp: "Đúng vậy."

"Đi ăn sáng với anh nhé?" Anh hỏi tôi.

Tôi gật đầu. Giữa chúng tôi có rất nhiều lời muốn nói, cũng có rất nhiều lời để nói.

Từ lần cuối tôi thấy anh tới giờ đã qua chín mươi năm. Thời gian thậm chí thoát thai đưa, chỉ thiếu có mười năm là tròn một thế kỷ. Quả thực là một quãng thời gian dài, rất dài; dài tới mức chúng tôi đều cho rằng nó sẽ vĩnh viễn không qua đi. Hồi cả hai còn cùng học ở đại học Hoa Bắc, quen nhau yêu nhau, đâu ai nghĩ tới sau một thời gian dài như vậy, hai bên lại gặp lại nhau trong một thế giới hoàn toàn mới mẻ.

Chương 2

Tôi và Thận Vi tuy là bạn học, nhưng lần đầu tiên gặp mặt lại là ở nhà tôi.

Đó là cũng là lần đầu tiên tôi mặc đồng phục mới của đại học Hoa Bắc, áo trên màu trắng, quần dưới màu đen,

tôi vui vẻ chạy tới phòng làm việc, đang định khoe quần áo mới với anh cả thì phát hiện trong phòng còn có hai người khác.

Anh cả từ nhỏ đã cưng chiều tôi, không hề để ý tới sự thất thố vừa rồi, mỉm cười giới thiệu. "Đây là em gái thứ tư của tôi, Bách Nghi. Đây là chú Dương và con chú ấy, Dương Thận Vi."

Tôi nói: "Cháu chào chú Dương, trên tủ nhà cháu có sách của chú đấy."

Thận Vi nhanh chóng đứng dậy hành lễ: "Tứ tiểu thư, xin chào."

Anh vừa nói vừa ngẩng đầu lên, đó là lần đầu tiên tôi thấy được dáng vẻ của anh. Cho dù bộ quần áo anh đang mặc rất bình thường, nhưng vẻ nho nhã lễ độ đó còn hấp dẫn hơn so với bất cứ chàng trai nào tôi từng thấy, có gọi là cử chỉ hào hoa cũng chẳng có gì quá đáng. Tôi cảm thấy trái tim như lỡ mất nhịp đập, tới giờ đã nhiều năm trôi qua, nhưng tôi vẫn không cách nào quên được nụ cười của anh, đôi môi hơi cong lên, khóe mắt chân mày đều mang theo ý cười, chỉ trong giây lát, cả gian phòng như sáng rực hẳn lên.

Khi đó, anh cả tôi là trợ thủ đắc lực của bộ trưởng Trương, trưởng bộ tư pháp trong chính phủ lâm thời, là người đứng thứ hai trong nhà, chỉ dưới cha tôi, trong trí nhớ của tôi, anh cả luôn luôn bận rộn, những người qua

lại không giàu thì sang, đón tiếp hai người chẳng chút danh tiếng như vậy có thể coi là ngoại lệ trong ngoại lệ. Sau này tôi mới biết, nhà tôi với nhà họ Dương cũng có quan hệ sâu xa, nghe nói lúc trẻ cha tôi từng phạm tội, nhờ ông nội Thận Vi nên mới tai qua nạn khỏi, vì vậy cha tôi vẫn luôn cảm kích trong lòng, nhiều năm sau khi đã có thân phận địa vị, lại tình cờ gặp được con cháu của ân nhân cứu mạng, vì vậy bèn mời họ tới đây gặp mặt.

Anh cả tôi nói chuyện với chú Dương, tôi và Thận Vi rời phòng làm việc, tôi ngồi trên xích đu trong vườn hoa, nói chuyện với anh đang đứng cách đó không xa. Tôi nhìn đồng phục và huy hiệu trường của anh rồi hỏi: "Anh cũng là sinh viên trường đại học Hoa Bắc à?"

Anh gật đầu: "Đúng vậy, tôi đang học năm đầu."

Tôi càng mừng rỡ: "Trùng hợp quá, em cũng sắp tới học ở đại học Hoa Bắc."

Anh mỉm cười đáp: "Tứ tiểu thư, sau này chúng ta là bạn học rồi."

Tôi xua xua tay: "Anh Dương, đừng gọi em là tứ tiểu thư, nghe khách khí quá. Cứ gọi em là Bách Nghi đi. Sau này trong trường có chuyện gì mong anh giúp cho."

Anh ngừng lại một lát, nhìn tôi, rồi mỉm cười: "Được. Bách Nghi."

Chỉ cần Thận Vi muốn, anh có thể trở thành một người kể chuyện rất giỏi. Chúng tôi quen nhau như vậy. Anh kể cho tôi về thân thế và những chuyện mình đã trải qua. Anh sinh ra trong một gia đình đọc sách, ông nội từng làm chánh sử ở Giang Nam, hồi đó cũng là người có nhiều danh vọng. Cha anh tính cách đăm đạc, sau khi đỗ cử nhân không chịu thi lên tiến sĩ, ở nhà tập trung đọc sách, nghiên cứu lịch sử cổ đại, cũng khá nổi danh trong giới học thuật, tiếc là không giỏi kinh doanh, khiến cho hiện giờ gia cảnh suy tàn. Lúc nói chuyện, vẻ mặt anh lúc ôn hòa lúc phẫn chấn nhưng trong giọng nói vẫn đầy khao khát về cuộc sống sau này.

"Cứ thế cho tới năm ngoái, tôi thi đậu đại học Đài Bắc," Thận Vi vừa nói vừa ngẩng đầu lên nhìn bầu trời, ngạc nhiên nói: "Bọn mình ở đây cả chiều rồi? Thế mà không nhận ra nhỉ."

Tôi nhớ lúc đó là cuối hè đầu thu, tôi ngẩng đầu lên, chỉ thấy đến dưới trán anh, ánh chiều tàn vàng rực chiếu qua kẽ lá cây, đọng lại trên hàng mi, rơi xuống trong đôi mắt ấy.

Một thời gian dài sau đó, tôi không ngừng nhớ lại buổi chiều vàng rực đó, nhớ bóng dáng anh khi nói. Đã không còn là trẻ con từ lâu, tôi hiểu vì sao mình lại như vậy.

Viết trong trang nhật ký: Lý Bách Nghi, mi yêu anh ấy rồi.

Chương 3

Tôi theo chân anh bước vào nhà hàng mang phong cách châu Âu. Kiếp này tôi chưa từng có cơ hội bước chân vào phòng ăn cao cấp, nhưng hiển nhiên anh đã tới đây nhiều tới mức quen rồi, bước vào trong phòng ăn tùy ý thoải mái như đi trong phòng khách nhà mình.

Kiếp trước tôi là con gái của quân phiệt xưng bá một phương, anh là con trai của một học giả gia cảnh sa sút; tới kiếp này thân phận của chúng tôi hoàn toàn đảo ngược. Giờ nhìn anh không giàu cũng sang, còn tôi lại thành như hiện giờ, mái tóc ko dài lắm bỏ xoã sau lưng, mang theo một cái túi lớn đầy những tài liệu và ghi chép, lại do phải thức suốt đêm để vẽ bản đồ, nên chắc chắn trông vừa nhợt nhạt lại vừa thảm hại.

Nhà hàng Pháp này được trang trí ưu nhã, phong cách lãng mạn; nhìn xung quanh, hoa văn lộng lẫy trải đầy trên trần nhà, những bức hình rực rỡ trên cửa sổ thủy tinh, những bức điêu khắc bằng đồng phong thái ưu nhã, bức tranh cổ vẽ cảnh Paris, vừa mang đầy phong cách của thế kỷ mười tám vừa in đậm khí chất cao quý thần bí.

Một lát sau, người phục vụ mang bữa ăn tối, tôi không thấy thèm ăn nhưng vẫn uống một ngụm sữa rồi mới mở miệng nói: "Em không ngờ anh vẫn nhận ra em."

Anh nhìn tôi, ánh mắt như lóe sáng: "Anh cũng không

ngờ. Nhưng em nhận ra anh mà. Em còn trẻ vậy, lại mang theo sách bên người, còn đang học đại học?"

"Vâng." Tôi gật đầu: "Em đang học năm thứ ba ở đại học Hoa Bắc, khoa kiến trúc."

Anh nhú mào, không có vẻ ngạc nhiên, xem ra cũng khá thoải mái: "Anh cũng tốt nghiệp đại học Hoa Bắc, bọn mình thật có duyên với trường đại học này, hai kiếp đều học ở đó. Tình cờ mới lên thành sách, câu nói này quả có lý."

Tôi cũng thấy buồn cười, nâng má từ từ nói: "Nếu đem cuộc đời chúng ta viết thành kịch bản, dựng thành phim, nhất định sẽ rất đặc sắc."

"Đặc sắc? Anh cũng không biết." Anh nở một nụ cười thông dong với tôi. "Thẳng thắn mà nói, ngoại trừ những chuyện có liên quan đến em, những thứ khác anh đều không nhớ nổi. Đã từng làm gì, đã từng theo đuổi thứ gì, tất cả đều không nhớ được."

Khi anh mỉm cười, khóe mắt thoáng hiện chút nếp nhăn nho nhỏ, dấu rất nông song vẫn là dấu hiệu của tuổi tác. Anh trước mắt tôi, cho dù vẫn mang theo vẻ quyến rũ mê người nhưng dấu sao cũng không phải là một chàng thanh niên hai mươi tuổi. Đáng lẽ tôi nên nghĩ ra, anh và kiếp trước tuyệt đối là hai người khác nhau, rất khó thấy được vẻ nhiệt tình và đầy hăng hái trước kia giữa vầng trán tương tự đó.

Tôi ngừng một lúc rồi nói: "Không nhớ cũng đâu có gì lạ, dẫu sao mọi chuyện xảy ra cũng đã lâu rồi."

Anh mỉm cười tỏ ý tán thành, lễ phép hỏi tôi. "Em có rảnh không, hay kể cho anh chút chuyện trước kia đi? Đương nhiên nếu sáng nay em không bận chuyện gì."

Sao mà không bận chuyện gì được. Kỳ thi cuối kỳ đã tới gần, tôi còn rất nhiều môn cần ôn tập. Tôi dụi dụi mắt, cố làm cho mình trông tỉnh táo một chút: "Đương nhiên rảnh rồi. Anh đã muốn nghe vậy để em kể."

"Xin rửa tai lắng nghe."

"Anh cũng từng học lịch sử, cũng biết Trung Quốc đầu thế kỷ hai mươi ra sao, dân tộc chìm vào biển lửa, nhân dân ăn bữa nay lo bữa mai, nhìn lại thì một đất nước to lớn là vậy bỗng đầy tang thương." Tôi nói, "Những chuyện đó chúng ta đều biết, nhưng sách tiếng Trung cho dù có tả cụ thể đến đâu thì người không tự trải qua thời đại đó rồi cuộc vẫn không cách nào hiểu được, không cách nào tưởng tượng nổi. Giới chính trị, giới quân đội rung chuyển không ngừng, trào lưu tư tưởng mới cũ giao chiến không ngớt, bên này la hét đòi vận động đòi cách mạng; bên kia lại bảo phải theo Tôn Khổng khôi phục nét cổ, khôi phục đế chế. Anh có tưởng tượng được không, toàn xã hội như một thùng sơn đun sôi, tất cả đều lộn xộn."

Anh chăm chú lắng nghe.

"Khi đó anh là thủ lĩnh hội thanh niên học sinh, nhóm của các anh bắt đầu bằng việc tự viết văn làm báo, phân tích tình hình thời sự, giới thiệu một số tác phẩm nước ngoài hay cho mọi người, em nhớ tờ báo ấy tên là 'Thế hệ thanh niên', lời mở đầu là do anh viết, cũng khá nổi tiếng hồi ấy. Giờ em vẫn đọc thuộc được đấy." Tôi nhìn anh mong đợi. "Anh còn nhớ không?"

Về mặt anh, nếu nói là mơ hồ chẳng bằng bảo là ngạc nhiên. Anh lắc đầu.

Chương 4

"Lúc này, tôi không biết quốc gia ra sao, không biết xã hội như thế nào... Cơ sở lập nên một nước là nhân dân; hy vọng mới của nhân dân, cách giải quyết mọi vấn đề của xã hội đều nằm trong thế hệ thanh niên nước ta. Hạnh phúc của nhân loại, văn minh của quốc gia sao lại để lui bại dưới tay phường trộm cướp được! Thử xem xem thế giới hôm nay là thiên hạ của ai!"

Giọng nói trong trẻo mạnh mẽ, tôi nghe tới mức nhập thần, không kìm được, bắt đầu vỗ tay. Trong phòng học trống không, chỉ có hai người chúng tôi, tiếng vỗ tay cũng như dội lại.

Thận Vi đứng trên bục quay sang hỏi tôi, sắc mặt hơi

bối rối: "Sao nào?"

Tôi lên tiếng khen: "Anh viết đúng là không chê vào đâu, bài viết này vừa có lý lẽ vừa có dẫn chứng, đọc lại rất thuận miệng, chắc chắn sẽ thu hút rất nhiều học sinh."

Thận Vi lắc đầu, chăm chú nhìn bản thảo, gần như tự nói: "Đoạn này vẫn không tốt, không thể làm lay động người khác được. Tối nay anh sẽ sửa lại, sáng mai đem in."

Thận Vi, khi anh đã kiên trì thì cho dù có mười con trâu kéo cũng chẳng lại nổi, tôi nghĩ, nếu trở thành tờ báo đầu tiên của đoàn thanh niên đại học Hoa Bắc thì có cần thận một chút cũng tốt.

Thời gian đó ngày nào tôi cũng về rất khuya, cùng Thận Vi viết văn làm báo, chưa nói tới chuyện sắp xếp cho bài bản, chỉ riêng chuyện in ấn đã khiến người ta cực kỳ vất vả rồi. Cả trường đại học chỉ có một máy in chì kiểu cũ, phải đập bằng chân, nghe nói là máy móc cũ do giáo sĩ truyền giáo mang đến, mọi thứ đều phải thao tác bằng tay, lúc ống đồng ăn còn kêu lên ầm ầm, chỉ hơi không chú ý sẽ bị mực in phun đầy người.

Mọi gian khổ rồi cũng được đền đáp. Những lời kêu gọi qua câu chữ của chúng tôi đã nhận được hồi âm, tạo thành tiếng vọng cực lớn trong giới giáo dục. Lúc lên lớp, các giáo viên còn khen ngợi Thận Vi, bảo văn của anh "tràn đầy cảm xúc, trong vẻ tự lập lại tràn đầy tình yêu đất

nước Trung Hoa"; sau khi tan lớp, rất nhiều bạn học sôi nổi tới hỏi anh, trong đó phần lớn là bạn học nữ. Những cô gái vốn thích Thận Vi giờ lại thẳng lên thành sùng bái, lại bị tư tưởng trào lưu phương Tây ảnh hưởng, không cho rằng chuyện "nam nữ thụ thụ bất thân" giờ còn ý nghĩa gì nữa, dán sát vào anh, quần quít mãi không rời.

Thận Vi là người khiêm tốn, các bạn học nữ nhiệt tình như vậy khiến anh vừa bất đắc dĩ vừa buồn cười, cuối cùng anh nghĩ ra cách: không giải thích gì thêm, chỉ nắm tay tôi đi vòng một vòng quanh tòa nhà của trường.

Trong lòng tôi ngoài ngọt ngào ra vẫn chỉ có ngọt ngào, lại không nhận được hỏi: "Anh có nghe người khác nói thế nào về mình không? Nói anh kết thân với con gái đại tướng Lý, muốn leo lên giới quyền quý."

Anh nhú mào, nắm chặt tay tôi: "Lý Bách Nghi là Lý Bách Nghi, liên quan gì tới người khác?"

Thời gian đó, tối nào tôi cũng mang theo mùi mực về nhà. Tôi len lén đuổi tài xế trong nhà đi, để Thận Vi đưa mình về nhà. Một trăm năm trước ánh trăng cũng sáng trong và hiền dịu như hiện giờ, trong lúc chúng tôi chưa phát hiện đã lặng lẽ rủ xuống, chúng tôi tới đâu, nó theo tới đó, cũng như tôi và anh, vĩnh viễn không rời.

Có lúc mệt mỏi quá, mệt tới mức không ngóc đầu lên được; Thận Vi cõng tôi, bước từng bước một về. Trên đường rất vắng người, giày anh giẫm trên những phiến đá

trên đường, tạo thành từng tiếng vang rất có tiết tấu, cũng như nhịp tim đập của anh, không nhanh không chậm, dường như đây là âm thanh duy nhất trên thế gian này. Tôi dựa vào lưng anh, quay đầu nhìn khắp bốn phía, bóng đêm âm trầm, những ngôi nhà mờ mịt trong màn đêm lộ ra những đường nét rất khó nhận ra.

Anh bỗng dừng bước chậm lại, chậm rãi mở miệng nói: "Bách Nghi, em có hối hận khi quen anh không? Anh khiến em vất vả như vậy. Thật ra em muốn gì cha cũng có thể cho em mà."

"Quen anh là điều tuyệt vời trong cuộc đời em, anh đã cho em rất nhiều rồi." Tôi trả lời từ từ từng câu từng chữ một. "Không chỉ tình cảm, trước khi anh xuất hiện, em được nuôi dưỡng tới mức hư hỏng, chưa từng biết một người phải làm sao mới được coi là chính trực, phải thế nào mới có thể đỉnh thiên lập địa không thẹn với lòng. Gánh vác trách nhiệm với quốc gia dân tộc mới là một con người chân chính, giờ em cảm thấy cuộc đời em hiện tại mới thực sự có ý nghĩa, như ngọn nến được thắp sáng lên."

Thận Vi không nói gì, tôi cảm thấy thân thể anh hơi run run, bèn hỏi: "Tâm nguyện lớn nhất của anh là gì?"

Lần này anh trả lời rất nhanh, gần như không cần tự hỏi chút nào: "Anh muốn giúp cho mọi người dân nghèo Trung Quốc đều được hạnh phúc. Và, ở bên em đến già."

Sống mãi tôi cay cay, ôm chặt cổ anh: "Sẽ vậy, đương nhiên là vậy."

Thế nhưng câu nói của tôi không thành sự thật. Trên thực tế, mọi chuyện tôi mong chờ nhất trong kiếp trước cuối cùng đều chẳng thành công. Khi sự nhiệt tình của học sinh sinh viên va chạm với nguyện vọng phục hồi đế chế phong kiến của những người đương thời, bi kịch của tôi và Thận Vi mới thực sự bắt đầu.

Chương 5

Thời đại đổi thay, biến động trăm năm chỉ như một cái chớp mắt.

Giờ chúng tôi ngồi trong phòng ăn Tây, nói với nhau câu được câu không. Anh không nói nhiều, luôn giữ trạng thái lắng nghe. Mây trắng nơi chân trời cuộn thành một khối, lơ lửng ở đó, trông rất đặc biệt.

Tôi nói: "Có lúc cảm thấy mình trong ký ức kiếp trước thật ngốc nghếch. Thế nhưng lúc nào em cũng nhớ lại. Ấn tượng lúc đầu không sâu, rất mơ hồ, chẳng khác nào xem một bộ phim trắng đen đã quá hạn sử dụng, về sau những chi tiết nhớ lại ngày càng nhiều. Ví dụ như con đường hồi đó, hai bên đường đều trồng cây ngô đồng, cứ mỗi mùa thu lá lại rụng xuống từng mảng từng mảng, vang lên sà sạt. Còn cả sân vườn nhà em, cảnh tượng lúc em cầm bút lông luyện chữ, cả căn phòng nhỏ in báo nữa, chỉ có mỗi một cái cửa sổ, lại đặt ở góc trên bức

tường."

"Em cũng chẳng thay đổi gì," Anh quan sát tôi một lúc: "Anh nhớ em thích mặc đồ trắng, rất thích cười, đánh dương cầm rất hay, cho dù anh có ở đâu em cũng luôn ủng hộ anh."

Ánh mắt tôi chìm xuống, lại ép mình ngẩng đầu lên đùa: "Hà, hóa ra anh nhớ nhiều đến vậy, em có nên cảm thấy vinh hạnh không đây?"

Anh uống một ngụm cà phê, mỉm cười với tôi: "Cảm giác em tạo cho anh vẫn chẳng khác gì trước đây, hôm nay anh chỉ nhìn một cái đã nhận ra em cũng vì cảm giác quen thuộc đó. Chỉ nhìn em một cái nhưng anh lại nhớ lại rất nhiều chuyện, cho dù dáng vẻ em đã thay đổi, nhưng anh lại có cảm giác như thấy được linh hồn em, chắc đây gọi là thể hồ quán đỉnh."

(Thể hồ quán đỉnh(醍醐灌顶): dịch nghĩa tưới sữa tươi lên đầu, trong phật giáo Phật giáo có nghĩa là: truyền thụ trí tuệ; giúp người triệt để giác ngộ hay chợt có giác ngộ)

Tôi lập tức sửng sốt, khổ đau khó tả trào dâng trong lòng, lại không nói nổi một lời. Lúc này bồi bàn đưa lên một vài món tráng miệng, anh đẩy chiếc bánh nhỏ trên bàn tới trước mặt tôi, nói: "Em ăn thử xem. Bánh của quán này cực kỳ nổi tiếng, nghe nói các cô gái rất thích."

Mặc dù không thấy thèm ăn, nhưng anh đã giới thiệu vậy, tôi vẫn cầm miếng bánh lên nếm thử, gật đầu nói: "Cũng không tồi."

Anh lại hỏi tôi: "Giờ em ra sao?"

Tôi xoay xoay cốc cà phê trong lòng bàn tay, nói: "Cũng khá ổn, cuộc sống cũng như những sinh viên bình thường. Đi học, làm bài tập, vẽ sơ đồ, làm thí nghiệm... Bốn điểm trên một đường thẳng. Không khô khan nhưng cũng chẳng thú vị."

Anh tán thành: "Nếu đem hiện tại ra so với năm đó, thật chẳng khác nào thiên đường. Cứ như đổi sang một thế giới hoàn toàn khác vậy."

Tôi cúi đầu nhìn cổ tay anh, không tự chủ được, hỏi: "Anh còn nhớ những đau đớn mình phải chịu sau đó không? Giờ em không dám nhớ lại nữa."

Anh cười, trong chớp mắt đó tôi như nhìn thấy anh hồi trước. Anh duỗi tay ra, vỗ vỗ lên mu bàn tay tôi, trấn an tôi như anh cả: "Thật ra cũng tốt, chỉ có một số ngày u ám hơn so với những ngày khác một chút, nhưng không đến nỗi hoàn toàn tuyệt vọng. Lại nói, chuyện này cũng không liên quan gì đến họ. Em cũng biết đấy, đấu tranh về tư tưởng văn hóa thường không tách rời khỏi những chuyện bí mật của chính trị. Đây là đặc điểm của thời đại mới cũ giao nhau. Còn về phần sau đó, đám sinh viên bọn mình bị bắt vào tù, đấy là chuyện không thể tránh khỏi."

Tôi cắn môi: "Em vẫn thấy có lỗi với anh. Nếu không phải do anh cả và cha..."

"Đừng nghĩ nhiều quá. Chuyện kiếp trước đã xa giờ lắm rồi, tới mức có thể coi như chuyện của người khác được."

"Em biết." Tôi nghiêng đầu, ánh mắt ngừng nơi nắng sớm nơi chân trời. "Em biết."

Chương 6

Lúc tôi gặp Thận Vi trong ngục, anh đã hoàn toàn thay đổi. Trước đây anh nhẹ nhàng phong độ, nho nhã tuấn tú là vậy, nhưng nằm trong ngục một tuần, lại như thành một người khác. Anh quần áo tả tơi, hai tay trật khớp, vết máu loang lổ, cả người không chỗ da nào lành lặn.

Trước đây cha không cho tôi gặp anh. Thậm chí ông không cho tôi tới trường, giam lỏng tôi ở nhà. Tôi khuyên cha thả anh ra, nói thế nào nhà họ Dương cũng có ân tình với chúng tôi; nhưng cha tôi kiên quyết từ chối: "Đây là lệnh từ bên trên, không ai được phép phản kháng! Cha mặc kệ con với Dương Thận Vi thân nhau ra sao, chỉ riêng tội kích động quần chúng đã phải trả giá rồi!"

Tôi nói: "Vậy bắt cả con vào cùng anh ấy đi! Tờ báo ấy con cũng giúp một tay!"

Cha tôi giận tới mức mặt tái xanh, trách mắng tôi: "Lý Bách Nghi! Con nghĩ cha sẽ để con tùy ý làm bậy như vậy nữa à? Cha đã nói với bộ trưởng Phương rồi, con sẽ lấy cậu ta!"

Tôi hét lên chói tai: "Không! Không! Con không thích anh ấy!"

"Chuyện hôn nhân đại sự há có thể cho con làm chủ!" Giọng cha tôi rất kiên quyết, chẳng hề có chút xao động nào. "Giờ đang thời loạn, nước nhà lúc nào cũng có thể mất. Cha không thể bảo vệ con cả đời, con chỉ là một đứa con gái, có thể làm được gì? Con phải lấy người có năng lực bảo vệ mình, Dương Thận Vi chẳng qua cũng chỉ là một vật tế trong thời loạn này mà thôi."

Tôi hét lên: "Ngài nói nghe hay lắm đấy! Tôi thà chết theo anh ấy còn hơn!"

Cha đẩy cửa bước ra.

Mặc dù không ra khỏi nhà nhưng tôi vẫn thông qua nhiều con đường biết được số phận của các sinh viên bị tù đầy: chính phủ cưỡng ép các sinh viên thú nhận để được khoan hồng, ép họ nói ra người chỉ đạo ở sau màn vốn không tồn tại, ai dám không tuân lệnh chắc chắn sẽ bị đánh đập tra khảo, nghe nói còn cả cực hình. Mỗi đêm tôi đều mơ thấy anh, tôi biết Thận Vi cao ngạo ra sao, anh đâu chịu khuất phục dưới sức ép cường quyền? Mỗi lần

bừng tỉnh từ trong cơn ác mộng, tôi đều khóc tới khàn cả giọng.

Cuối cùng vẫn là anh cả thương tôi, lén lút dẫn tôi với gặp anh.

Căn ngục chìm trong màn đen không điểm cuối, âm trầm lạnh lẽo chẳng khác nào địa ngục. Chúng tôi gặp nhau qua lớp rào ngăn. Anh đeo còng tay, xích chân nặng trịch trịch, lại chẳng chịu quan tâm đến bản thân mình, lúc thấy tôi, ánh mắt anh hơi lóe lên ánh sáng yếu ớt, vẫn cố cười nói với tôi: "Bách Nghi à, sao em lại tới đây? Anh vẫn khỏe, chỉ có điều mấy hôm rồi chưa được thấy ánh sáng thôi." Giọng điệu vẫn thoải mái như lúc thường, cứ như đang nói về thời tiết chứ chẳng phải về bản thân mình.

Tôi nhìn đôi tay không còn chút sức lực nào của anh, không lên tiếng, lúc về quỳ trước cửa phòng cha suốt một đêm. Tối hôm đó, trời đổ trận tuyết lớn đầu tiên của mùa đông, sáng ngày thứ hai, tôi đã hoàn toàn đông cứng.

Cha tôi bước khỏi phòng, nói: "Cha có thể nghĩ cách thả nó ra, nhưng cả đời này con không được gặp lại nó."

Tôi rơi lệ gật đầu.

Ngày thứ hai Thận Vi đã được thả, tôi lại bị giam trong nhà, không được tận mắt thấy cảnh anh ra khỏi ngục. Anh cả về nhà trong cảnh cực kỳ bận rộn, kể với tôi: Thận Vi

được một bạn học chăm sóc rồi.

Tôi biết mình không nên thấy anh, nhưng vẫn không nhịn được. Tôi chuẩn bị thật tốt thuốc trị thương và thức ăn, lặng lẽ đưa tới nhà bạn học của anh, cũng không định nuốt lời với cha, nhưng, khi thấy một mình anh cô độc ngồi ngồi dưới gốc đa trong tứ hợp viện, từ từ nhắm mắt lại; cuối cùng tôi vẫn đi tới chỗ anh. Hai má anh gầy rạc, sắc mặt tái nhợt như tờ giấy, trông như chỉ không cần thận sẽ vĩnh viễn say ngủ. Đúng vậy, tự chủ là năng lực không phải ai cũng có được, trên thế giới này, người có nó luôn chỉ là số ít.

Tôi há miệng muốn gọi tên anh, lại phát hiện chẳng chút âm thanh nào ra khỏi cổ họng.

Thế nhưng anh lại nghe được. Anh mở mắt, ngẩng đầu lên nhìn tôi, hai chân tôi như nhũn ra, khụy xuống trước ghế anh, anh vươn tay ra, dùng sức lực khó tưởng tượng nổi ôm chầm lấy tôi, nói: "Tiểu Nghi, Tiểu Nghi..."

Khi đó anh đã dốc gần như toàn bộ sức lực.

Ba tuần tuần tù ngục đã dày nát thân thể anh. Anh không ăn nổi thứ gì, tôi đem thuốc nấu thành cháo, lại đun một bát canh, cứ mỗi giờ lại đút từng miếng từng miếng một cho anh ăn. Cha tôi phải tạm thời ra ngoài có việc, anh cả lại nhắm một mắt mở một mắt, thế nên cả ngày hôm đó tôi ở bên anh. Một tháng đó, tôi gần như không chạm vào giường. Nghĩ lại cũng lạ, nếu là giờ, tôi

cũng vẫn còn trẻ, nhưng chắc chắn không có tinh thần và nghị lực như vậy, cho dù cha mẹ tôi bệnh nặng, sợ là tôi cũng chẳng thể chăm sóc tới mức đâu không chạm giường như thế.

Tôi thì thảo tự nói: "Thận Vi, anh phải sống, anh phải sống, anh chết em biết làm sao đây?"

Thận Vi nửa tỉnh nửa mê, trả lời tôi: "Kiếp sau, kiếp sau anh sẽ đền bù cho em."

Có lúc, khi anh ngủ, tôi đọc sách cho anh: "Thiên tương hàng đại nhâm tư nhân dã, tất tiên khổ kỳ tâm chí, lao kỳ cân cốt."

(Một đoạn trong sách Mạnh Tử Cáo Tử Hạ, dịch nghĩa: Trời xanh giao trọng trách cho ai, trước tiên ắt phải khiến tâm trí dày vò, gân cốt dày dạn...)

Có lúc tôi đọc được phân nửa, anh đột nhiên tỉnh lại, sau đó đọc tiếp những câu sau: "Ngạ kỳ thể phu, không pháp kỳ thân, hành phát loạn kỳ sở vi, sở dĩ động tâm nhần tính, tăng ích kỳ sở bất năng."

(Bụng dạ đói khát, thân thể nghèo khó, làm việc gì cũng chẳng thành công, có vậy mới trui rèn được ý chí, nhân phần, nâng cao năng lực của người đó.)

Sau đó chúng tôi quay sang nhìn nhau, cùng mỉm

cười.

Một tháng sau, thân thể anh cuối cùng cũng từ từ khôi phục, có thể đứng vững trong sân dưới ánh mặt trời ngày đông. Đã gần Tết, trong sân cũng đã được dán câu đối treo đèn lồng. Anh đứng ở phía Bắc, dưới ánh mặt trời sáng sủa, gió nhẹ thổi qua, từng phiến hoa tuyết trên cây rũ xuống, rơi xuống đầu vai anh, ánh mặt trời rực rỡ biến chúng thành chất lỏng, róc rách chảy trên người anh, như một bản nhạc do những âm tiết của thời gian tạo thành.

Chương 7

"Hóa ra là em."

Chúng tôi ngồi với nhau lâu như vậy, giờ tôi mới thấy khuôn mặt anh lộ vẻ chần động. Anh bình tĩnh nhìn tôi, nói: "Anh thường mơ một giấc mơ giống nhau, có người đọc sách bên tai anh, tuy không thấy rõ khuôn mặt lắm nhưng từng câu từng chữ lại rất rõ ràng, giờ nhớ lại mới thấy giọng nói trong mơ quả không khác giọng em là mấy."

Tôi chỉ mỉm cười, cảm thấy khóe mắt xon xot. Hóa ra, rốt cuộc tôi vẫn có chỗ nơi đáy lòng anh. Có câu này của anh, đã đủ rồi.

Người tới ăn sáng trong quán cà phê càng lúc càng nhiều. Ánh nắng sớm xuyên qua khung cửa sổ thủy tinh

chiều xuống, tôi không nhìn được nheo mắt lại.

Có điều chỉ trong mười phút ngắn ngủi, liên tục có người qua chào anh. Anh cũng thông dong bắt chuyện với từng người quen một. Trên người anh hiện giờ vẫn mang theo mị lực chưa từng có của kiếp trước. Kiếp trước anh cũng rất cuốn hút, có điều phần lớn là vì vẻ ngoài cùng khí chất luôn phấn đấu vì mục tiêu của người trí thức, kiếp này anh là một người thành công trong sự nghiệp, rực rỡ như ánh mặt trời gai mắt lúc này, đầy vẻ nhiệt tình và tự tin, khi trò chuyện anh luôn mỉm cười, thần sắc chẵn chẵn kiên nghị, đây là mị lực chỉ có ở những người đàn ông cực kỳ chín chắn.

Tôi hỏi anh: "Anh bận à? Anh trở lại làm việc của mình đi, em cũng về trường đây."

Anh xoa tay: "Đừng vội, vẫn còn chút thời gian. Em kể tiếp đi."

Tôi ngừng một chút rồi nói: "Sau khi anh khỏi bệnh, bèn về trường học. Cha không cho em đi học nữa. Em ngày nào cũng bị giam trong nhà. Ba tháng sau, em ra nước ngoài cùng Phương Trọng Lương, sau này không gặp lại nữa."

Dưới ánh mặt trời sáng trong, tôi thấy anh nhíu mày: "Không phải. Sau đó chúng ta còn gặp nhau một lần nữa. Lúc trên đường, anh trong đội ngũ sinh viên biểu tình, em đứng ở ven đường vỗ tay với anh, anh đi xuyên qua

dòng người tới tìm em, thế nhưng lại không thấy em đâu. Sau này mới biết em đã ra nước ngoài."

Tôi hạ ánh mắt xuống, cố mỉm cười nói: "Có lẽ có chuyện như vậy thật, em không có ấn tượng. Nhiều lúc ký ức của con người lại có sai lầm, hai ta quả thực đã ở bên nhau một thời gian nhưng những gì nhớ được lại không giống nhau. Huống chi còn là chuyện trong kiếp trước?"

Anh chỉ mỉm cười, có vẻ muốn nói lại thôi, cuối cùng chỉ nở một nụ cười chân thành. "Quả thực vậy."

Tôi cầm cặp đứng dậy: "Cám ơn cà phê và bánh của anh. Em phải đi đây."

Anh tiễn tôi ra ngoài quán, sau đó gọi xe taxi, mở cửa xe cho tôi. Đang lúc tôi nhắc chân định lên xe, anh lại đột nhiên ôm lấy. Tôi cảm thấy gò má xát vào mình, giọng anh trầm trầm ấm áp: "Bách Nghi, gặp lại sau."

"Gặp lại sau." Tôi ngẩng đầu lên nhìn anh, khẽ nói: "Có điều, Thận Vi, em đã không còn là Lý Bách Nghi từ lâu rồi."

Anh mỉm cười lắc đầu, đưa tờ danh thiếp vào tay tôi: "Anh cũng không còn là Dương Thận Vi kia nữa rồi. Kiếp trước chúng ta cùng chờ kiếp sau, rồi cuộc cũng được như ý nguyện. Nếu có gì cần giúp em cứ tới tìm anh."

Tôi mỉm cười gật đầu, bước lên xe.

Xe đi nhanh như gió cuốn, tôi không quay đầu lại. Cho dù có thấy sao chúng tôi cũng chẳng thể trở lại như lúc trước. Tôi nhắm mắt lại, ném tấm danh thiếp ra ngoài cửa sổ xe. Kiếp trước, chúng tôi là người duy nhất của đối phương; còn kiếp này, chỉ là một khúc nhạc đệm nho nhỏ không đáng kể trong cuộc đời người kia mà thôi. Giờ anh là ai đâu liên quan gì tới tôi, tôi là ai, với anh cũng chẳng quan trọng gì. Tôi sẽ không liên lạc với anh, cho tới một lần tình cờ gặp nhau khác, cũng có thể kiếp này sẽ chẳng gặp lại nhau, đâu ai biết được.

Chương 8

Ngày đầu xuân, gió lùa vào thùng xe vừa ấm áp vừa đầy thiện ý, thổi tới mặt tạo thành cảm giác ấm áp như trong giấc mộng. Suy nghĩ của tôi lại đầy hỗn loạn, giả như cứ xuân về hoa nở lại tính là một năm, vậy thời gian đã lại trôi qua một năm rồi.

Thật ra sao em lại không nhớ chứ. Người không nhớ rõ là anh.

Em vẫn nhớ, là anh nói cho em tuyến đường biểu tình, là anh hẹn em gặp nhau trên đường, là anh bảo không gặp không về, vĩnh viễn không được mất đi hi vọng;

Em vẫn nhớ, đó là một vụ bỏ trốn thất bại, mới rời nhà

được nửa tiếng đã bị cha phái người bắt lại, sau đó là những ngày giam cầm không thấy ánh mặt trời dài đằng đặc; tới khi em được ra ngoài lại nhận được tin anh bị bắn chết trong cuộc biểu tình kia;

Em vẫn nhớ, anh là người đã không giữ lời hứa trước, bỏ đi trong lúc em còn chưa biết mọi chuyện ra sao, em ruồng bỏ mọi thứ thuộc về chúng ta, cùng sang châu Âu với Phương Trọng Lương, nhưng rồi cuộc vẫn không lấy anh ấy, vì em còn yêu anh; em nghĩ, cứ tiếp tục như vậy, một mình cả đời, đâu phải không sống tiếp được;

Em vẫn nhớ khi chiến tranh chống Nhật, em vận chuyển thuốc men về nước, chỉ xoay người lại đã thấy tên anh trên danh sách tướng sĩ tử vong trong trận chiến gần nhất, anh cả nói: trong đợt biểu tình hai mươi năm trước thật ra anh chưa chết, có điều, để cắt đứt ý định của em, anh hai và cha mới nói dối như vậy.

Em vẫn nhớ mình đã nhận di vật của anh từ tay tướng quân Ngô, chỉ là vài đồng tiền ít ỏi, vài bộ quần áo, cả một tấm ảnh dầu đã trắng bệch nhưng vẫn được gìn giữ rất tốt, trên ảnh là hình em đang mỉm cười rạng rỡ;

Kiếp trước em đã tham dự lễ tang của anh hai lần, em bị anh lừa hơn hai chục năm, em vì anh mà cả đời không lấy chồng, uất ức lâm chung, anh nói đi, anh nói đi, anh lấy gì đền bù cho em?

Em nghĩ, câu trả lời của anh vẫn chẳng thay đổi: kiếp

sau, anh đem cả kiếp sau đền bù cho em.

Đáng tiếc, cuối cùng anh vẫn chẳng đền được cho em.

Câu chuyện mèo yêu bướm

Một con mèo cao ngạo đi qua bụi hoa xinh đẹp, nó không yêu bất cứ đoá hoa tươi thắm nào mà yêu một con bướm màu tím. Những bông hoa cố gắng phô diễn vẻ đẹp của mình với Mèo, nhưng Mèo chỉ để ý đến Bướm: “Anh yêu em”

Bướm vỗ đôi cánh màu tím, mỉm cười nói: “Em yêu kẻ mạnh cơ, anh có biết Hồ trong núi không? Anh ấy chính là kẻ mạnh đích thực”

Mèo đi, nó đi lên núi, nó muốn chứng minh nó là kẻ mạnh.

Mèo tìm được Hồ, nó không chút nao núng quần nhau với Hồ.

Hồ cào một cái để kết thúc trận đấu, nhưng trước khi chết, Mèo đã dùng hết sức táp vào lỗ mũi Hồ.

Hồ thua, Mèo cũng chết.

Mèo được gặp Thượng Đế. Thượng Đế nói với Mèo: “Con có chín cái mạng, hiện tại còn lại tám mạng nữa”

Mèo trở về gặp Bướm.

Bướm hỏi Mèo: “Anh thực sự yêu em sao?”

Mèo gật đầu.

Bướm nói: “Em chưa từng thấy hoa băng trên núi Himalaya, anh mang về cho em nhé?”

Mèo đi, đến núi Himalaya.

Nhưng lông nó quá mỏng, chưa lấy được hoa băng đã chết rét ven đường.

Thượng Đế nói với Mèo: “Con còn lại bảy mạng”

Mèo biết da lông mình quá mỏng không thể lấy được hoa băng, cho nên nó van xin Thượng Đế giúp hẳn

Thượng Đế nói: “Con phải dùng một mạng để đổi lấy một đoá hoa băng”

Mèo vui vẻ đồng ý.

Nó có được hoa băng nhưng cũng mất đi một mạng.

Mèo mang hoa băng về, Bướm rất mừng rỡ.

Bướm lại nói: “Em thích san hô tím dưới đáy biển, anh có thể lấy về cho em không?”

Mèo đi biển, nhưng nó không biết bơi lội, nhanh

chống bỏ mạng.

Mèo lại gặp Thượng Đế, nó xin Thượng Đế cho mình san hô tím, nó bằng lòng dùng một mạng mình để đổi lại.

Mèo nhận được san hô tím, chỉ còn lại bốn mạng.

Nó mang san hô tím trở về gặp Bướm.

Bướm rất vui vẻ, nhưng nó nói: "Anh là một chú mèo rất xuất chúng, nếu như anh có thể khiến cho một ngôi sao chổi xẹt qua bầu trời, em lập tức yêu anh"

Mèo không biết làm sao, nó nghĩ không ra làm thế nào để một ngôi sao chổi xẹt qua bầu trời được.

Lúc này nó lại nghĩ đến Thượng Đế, nhưng chỉ khi chết rồi nó mới có thể gặp Ngài. Thế nên Mèo không chút do dự dùng móng vuốt đâm vào trái tim mình.

Mèo gặp được Thượng Đế, nó nói: "Thượng Đế vạn năng, Ngài có thể cho con một ngôi sao chổi không? Con nguyện trao cho Ngài tất cả những gì con có"

Thượng Đế trả lời: "Con chỉ còn lại ba cái mạng thôi, nếu như con đổi cả ba mạng cho ta, ta sẽ hoàn thành tâm nguyện của con"

Mèo nói: "Con đồng ý, nhưng con hi vọng Ngài cho

con trở về nhân gian lần cuối”

Thượng Đế chấp thuận.

Mèo trở về, nó đưa Bướm đến một bình nguyên rộng lớn.

Ban đêm, ngôi sao chổi xuất hiện trên bầu trời, rực rỡ vô cùng.

Bướm ngắm nghía ngôi sao chổi xinh đẹp, nó cảm thấy Mèo thật vĩ đại, nó đã yêu Mèo rồi.

Hiện tại, Mèo đã chẳng còn mạng nào, nó biết tính mạng mình sẽ kết thúc cùng ngôi sao chổi kia.

Nhưng nó yêu Bướm, hơn nữa hiện giờ Bướm cũng thương nó, chỉ là nó đã không còn có thể tiếp tục yêu Bướm nữa.

Mèo nói với Bướm: “Thật ra thì anh không yêu em”

Bướm khóc, nó hận Mèo trêu đùa tình cảm của nó.

Mèo đi, nó muốn bỏ đi trước khi sao chổi biến mất.

Sao chổi cuối cùng biến mất ở chân trời, Mèo biến mất khỏi tầm mắt.

Mèo lại gặp Thượng Đế, Ngài nói: “Con đã chẳng còn sinh mạng nữa, vì tình yêu, có đáng không?”

Mèo do dự một lúc lâu, nó cảm thấy cho dù được lựa chọn lần nữa, nó cũng vẫn làm như thế, chẳng qua là nó rất không cam lòng, nhưng đã lực bất tòng tâm.

Thượng Đế nói Mèo có thể lên Thiên Đường, trở thành một Thiên Thần.

Nhưng Mèo lựa chọn xuống Địa Ngục, nó nói: “Con ở Địa Ngục một ngàn năm, Ngài có thể cho con thêm một mạng không?”

Thượng Đế nói: “Không có tiền lệ này, không được”

Mèo khẩn cầu: “Vậy thì cho con nửa mạng cũng được”

Thượng Đế ưng thuận.

Mèo chiến đấu ở Địa Ngục, bóng tối, sự cô tịch, nỗi sợ hãi và sự tranh đấu không ngừng nghỉ mỗi ngày như những thanh đao nhọn đâm vào trái tim Mèo.

Mèo trở thành Atula của Địa Ngục, ngay cả Đế Vương cũng cảm thấy Mèo đã trở thành Chiến thần lãnh khốc.

Một ngàn năm chiến đấu, một ngàn năm khổ đau, một ngàn năm lạnh lẽo, một ngàn năm nhu tình, một ngàn

năm chờ đợi, một ngàn năm rèn luyện.

Một ngàn năm, Mèo được rời khỏi Địa Ngục, Atula trở thành Thiên Thần.

Mèo lê lết nửa mạng trở về nhân gian.

Nó tìm được Bướm

Mèo nói: “Anh rất yêu em”

Nhưng Bướm không tin, nó vẫn còn hận Mèo.

Bướm nói: “Trừ phi anh chết trước mặt tôi, nếu không tôi không đời nào tin anh”

Mèo cười, cười rất bi thương, bởi vì nó chỉ còn lại nửa mạng mà thôi.

Mèo móc trái tim ra, nước mắt nó rỏ trên trái tim rỉ máu.

Bướm đã hiểu Mèo không lừa mình, nó nói: “Mèo có chín mạng, anh còn có thể trở lại, mặc dù khi đó anh chỉ còn lại tám mạng nhưng chúng ta vẫn có thể yêu nhau”

Mèo nói: “Anh không về được nữa, ngay cả nửa cái mạng còn sót lại cũng đã mất rồi”

Atula mất đi ý chí chiến đấu, Thiên Thần mất đi mũi tên tình yêu.

Atula cuối cùng bị hồng thuỷ Địa Ngục nhấn chìm, Thiên Thần cũng bị lạc trong biển mây mù.

Mèo ở trên Thiên Đường nó với Bướm: “Thượng Đế cho anh chín sinh mạng, nhưng tình yêu đòi hỏi anh mười sinh mạng, anh đã thiếu mất nửa cái mạng rồi

Nếu như việc ở lại Địa Ngục một vạn năm có thể đổi lại cho anh nửa mạng, anh sẽ tiếp tục làm Atula”

Bướm nhỏ giọt nước mắt màu tím nói: “Mặc dù khi đó tình yêu của chúng ta chỉ là nửa sinh mạng cũng sẽ tương đương với một vạn năm”

Gặp sắc nầy lòng tham

Tác giả: Tửu Tiểu Thất

Văn án

Một nữ sinh nhìn thấy một nam sinh đẹp trai thì đã nghĩ cách giành được anh ta...

Chương 1: Công khai yêu

1.

Lần đầu tiên Cảnh Lâm Lâm nhìn thấy Thành Vu Tư thì đã thích anh, nói chính xác, đó là một màn gặp sắc nầy lòng tham.

Vào đại học A đã gần một năm, Cảnh Lâm Lâm ưa thích món phở ở đây. Ngày đó, cô mua một bát phở thịt băm. Thịt băm nhỏ vụn (thịt mỡ chiếm đa số) xếp chồng ở phía trên mặt phở rộng lớn, giống như ngọn núi nhỏ, trên mặt nước lèo nổi một lớp váng mỡ bóng lánh. Cảnh Lâm Lâm bỏ thêm rất nhiều ớt và giấm vào trong bát, vui vẻ bưng bát lên tìm chỗ ngồi ăn. Bởi vì ăn nhanh quá, nước lèo văng khắp nơi, toàn bộ văng trên người nào đó ngồi đối diện.

Thành Vu Tư lấy khăn giấy lau mặt, gương mặt không biến sắc nhìn Cảnh Lâm Lâm.

Cảnh Lâm Lâm cảm giác được có người nhìn cô, vừa ngẩng đầu cô trông thấy Thành Vu Tư đang nhíu mày, có chút tức giận không tỏ rõ. Cảnh Lâm Lâm ngây người, không phải sợ, mà là kinh động. Mợ nó, nam sinh làm sao có thể trưởng thành như vậy? Còn không để nữ sinh chúng tôi sống!

Chẳng trách Cảnh Lâm Lâm chưa thấy qua việc đời, bộ dạng của Thành Vu Tư quả thực có điểm quá mức, ngũ quan tinh xảo, đường nét trong sáng mà không cứng đờ. Đôi mắt không to cũng rất hấp dẫn người, khoé mắt hơi hất lên như là vẽ mắt, lúc bạn trông thấy anh, sẽ luôn có ảo giác bị cám dỗ. Làn da cũng nhẵn nhụi trắng nõn, Cảnh Lâm Lâm nhất thời cảm thấy mặt mình giống giấy nhám, thật bề mặt à!

Cảnh Lâm Lâm choáng váng, câu đầu tiên thốt ra không phải "Tôi xin lỗi", mà là: "Anh dùng kem dưỡng da gì vậy?"

"Nhàm chán!" Thành Vu Tư cúi đầu ném ra hai chữ này, rồi đứng lên rời khỏi, ngay cả một ánh mắt cũng không bố thí cho Cảnh Lâm Lâm.

Cô nhìn thấy bóng dáng thon dài của anh mà ngẩn người. Lúc này, có người vỗ vai cô. "Cảnh Lâm Lâm? Cảnh Lâm Lâm?"

Phương Duệ vươn tay quơ quơ trước mặt Cảnh Lâm

Lâm, nha đầu kia làm sao vậy, hồn đâu rồi?

Phương Duệ nhìn theo ánh mắt của Cảnh Lâm Lâm, nhất thời hiểu rõ. Anh ta ngồi bên cạnh cô, nói: "Tớ biết cậu ta."

Linh hồn của Cảnh Lâm Lâm trở về, kéo mạnh cánh tay Phương Duệ mà lắc lắc: "Anh ấy là ai vậy, anh ấy là ai vậy, anh ấy là ai vậy..."

Phương Duệ cười hì hì nhìn Cảnh Lâm Lâm, "Thế nào, động lòng?"

Cô cầm nắm đấm, híp mắt nói: "Tớ nhất định phải biến anh ấy thành của tớ, hoặc là biến tớ thành của anh ấy!"

Phương Duệ hừ một tiếng, "Cậu có thể rụt rè một chút không, đừng giống như lưu manh... Ai da em sai rồi, chị cả! Chị không phải lưu manh, chị là thổ phỉ..."

2.

Cảnh Lâm Lâm là loại bại hoại thà rằng uỷ khuất người khác chứ tuyệt đối không uỷ khuất chính mình, bởi vậy cô có chuyện gì cũng không giấu trong lòng, thích nói ra với mọi người bày mưu tính kế. Nhưng đối với việc Cảnh Lâm Lâm theo đuổi Thành Vu Tư, quần chúng khắp nơi lại không xem trọng. Phương Duệ chính là người đầu tiên đứng ra phản đối, anh chàng này từ trung học đến đại

học luôn luôn bị Cảnh Lâm Lâm đối xử không có nhân đạo, từ không quen đến quá quen rồi lại đến mức không rời không bỏ, đã trôi qua một quá trình dài dòng.

Phương Duệ cho rằng Thành Vu Tư lai lịch không rõ ràng, hành tung quỷ dị, tính tình cổ quái... Tóm lại là một người chỉ có thể rời xa. Câu trả lời của Cảnh Lâm Lâm là trực tiếp dán một miếng băng dán to lên miệng Phương Duệ...

Sau đó là chị em trong phòng ngủ, mọi người quen biết nhau không bao lâu, không nỡ trực tiếp đả kích Cảnh Lâm Lâm, nhưng uyển chuyển nói với cô, người theo đuổi Thành Vu Tư nhiều lắm, lời nói ám chỉ là các chị đây muốn có cơ hội lâu rồi!

Những lời của bọn họ, Cảnh Lâm Lâm đều hiểu rõ.

Thành Vu Tư, nam, 18 tuổi, sinh viên năm thứ nhất khoa toán đại học A. Chòm sao không rõ, nhóm máu không rõ, sinh nhật không rõ. Sở trường là bóng rổ và toán học, còn hiểu một chút âm nhạc. Thích chơi cờ vây và cờ vua, hiện này chỉ tham gia câu lạc bộ cờ vua, nghe nói ngày đầu tiên gia nhập đã đánh trường câu lạc bộ tới bời, đương nhiên cũng có người nói trình độ của vị trưởng câu lạc bộ kia thật sự vẫn chưa ra tay.

Dù nói thế nào, người này cũng thuộc loại trí dũng song toàn tài nghệ không ai bằng, hơn nữa còn có khuôn mặt thiên hạ đều căm ghét, vô cùng hấp dẫn đào hoa,

xem ra rất khó theo đuổi: $+\infty$.

Cảnh Lâm Lâm đọc xong bản báo cáo điều tra này, khi đọc được ký hiệu cuối cùng kia thì có phần chán nản. Số dương vô cực, số dương vô cực! Đây xem như là khinh bỉ cô rồi? Tể nhị nhĩ...

Dù nói thế nào, Cảnh Lâm Lâm nhất định quen Thành Vu Tư. Đương nhiên quá trình theo đuổi này đoán chừng thống khổ hơn thi vào trường cao đẳng. Cảnh Lâm Lâm là một người tầm thường, đương nhiên không nghĩ ra phương pháp tao nhã gì đó, mà Thành Vu Tư từ năm 13 tuổi đã bắt đầu bị người ta theo đuổi, anh đã luyện thành thép. Cách theo đuổi kém chất lượng VS kỹ xảo từ chối thành thạo, trận quyết đấu này hình như không cần lo lắng...

Ví dụ như, Cảnh Lâm Lâm trăm phương nghìn kế hỏi thăm sinh nhật của Thành Vu Tư, cô tặng bánh ngọt tặng quà, kết quả Thành Vu Tư ném một câu "Cô không nhớ lắm", rồi trả lại. Trên thực tế tình báo của cô là chính xác, thế nhưng Thành Vu Tư cũng chẳng phủ nhận là không phải?

Lại ví dụ như lúc Thành Vu Tư chơi bóng, Cảnh Lâm Lâm sẽ vui vẻ đi đưa nước ngọt hay là nước trái cây, kết quả Thành Vu Tư kinh ngạc nhìn cô, "Ngày hôm qua trên TV phát tin tức về vấn đề chất lượng của loại đồ uống này phải không?" Vì thế bàn tay đang vươn ra của cô lại rút về.

Lại như Cảnh Lâm Lâm nhiều lần chạy lên lầu trường học tìm Thành Vu Tư, muốn cùng anh tự học, kết quả anh lại nói với cô, nghe nói ở đây sắp có lớp học / có lớp dạy kèm toán / hợp câu lạc bộ, tôi đã tới rồi... Đương nhiên, anh chỉ là nghe nói, lại không nói nhất định như thế nào, anh không có khả năng ảo giác sao...

Theo đuổi một tháng, Cảnh Lâm Lâm chẳng có chút tiến triển nào. Cô nắm chặt áo của Phương Duệ ra sức lúc lắc, vô cùng đau đớn nói: "Không phải quân ta không có năng lực, mà là quân địch rất xảo quyệt!"

Phương Duệ mặc cô kéo, trong thanh âm lười biếng lộ ra vẻ đắc ý, "Đã sớm nói với cậu, đừng uống phí sức lực."

Cảnh Lâm Lâm: "Tớ mặc kệ, tớ nhất định phải theo đuổi được Thành Vu Tư, tớ nhất định phải theo đuổi được Thành Vu Tư!"

Lúc cô nói những lời này, Thành Vu Tư vừa lúc đi ngang qua, thanh âm của Cảnh Lâm Lâm vừa giòn giã lại to tiếng, trong vòng phạm vi 100 mét đều có thể nghe được. Thành Vu Tư dừng bước chân, đứng ở dưới bóng cây nhìn cô. Cô đứng dưới đèn đường, mặc một chiếc váy công chúa màu trắng, tóc xoã ra, đôi mắt rất to, cả người giống như một búp bê vải cỡ lớn. Thẳng thắn mà nói, bộ dạng của cô nhìn rất đẹp, chẳng qua toàn thân cô lộ ra vẻ sinh động của một đứa bé trai, giống như một trận lửa làm cho người ta không dám đến gần.

Thành Vu Tư sờ mũi, không rõ chính mình đang miên man suy nghĩ cái gì.

Chương 2: Mưu kế

3.

Cảnh Lâm Lâm rốt cuộc bị ép đến sứt ruột, cô là một người có tính tình nóng nảy, nếu chiến đấu vòng vèo đầy bụi đất, chi bằng trực tiếp tấn công chính diện. Bởi vậy, một ngày nào đó Thành Vu Tư học xong liền bị chặn trên đường, cách thức của Cảnh Lâm Lâm trước sau như một đầy bạo lực.

Ngày đó tâm tình của Thành Vu Tư không tệ, anh chạy xe đạp không nhanh không chậm, ở trong đầu tính toán công thức của đề bài tập nào đó. Khi sắp đến giao lộ, Cảnh Lâm Lâm đột nhiên xông ra, hai cánh tay mở rộng, chặn đường của anh. Thành Vu Tư thẳng xe gấp, cuối cùng bánh xe ma sát đến chân của Cảnh Lâm Lâm.

Anh vừa sợ vừa giận, người này sao lại thế này! Nếu thật đụng vào cô thì làm sao bây giờ? Cho dù không quá đáng ngại, để lại vết sẹo cũng không tốt? Thành Vu Tư liếc mắt nhìn bắp chân trắng như tuyết của Cảnh Lâm Lâm, tư duy hơi mơ hồ.

Cảnh Lâm Lâm mở to mắt nhìn thẳng anh, “Thành Vu Tư, em thích anh!”

Thành Vu Tư: "..."

Câu thích này phát ra đã đè nén câu trách cứ sắp thốt lên của Thành Vu Tư. Anh có chút buồn bực, nhưng ở mặt ngoài ra vẻ bình tĩnh. Anh nghiêng đầu đánh giá Cảnh Lâm Lâm, "Sau đó thì sao?"

"Ờ..." Cô thật không biết trả lời thế nào. Vốn cô chờ bị cự tuyệt, sau đó kích động tỏ vẻ chính mình kiên quyết không bỏ cuộc, hay gì đó đại loại thế, kết quả những lời này sắp đến miệng, Thành Vu Tư lại hỏi câu: Sau đó thì sao?

Sau đó...mình không nghĩ đến vấn đề này a...

Ý thức của Cảnh Lâm Lâm trong nháy mắt chập mạch.

Dáng vẻ ngẩn ngơ của cô khiến anh nghĩ tới một con thỏ anh từng nuôi. Con thỏ kia từng bị một con chó lớn dọa choáng váng, suốt ngày như là Cảnh Lâm Lâm hiện tại, ngây ngốc, ngơ ngác, mấy ngày nay Thành Vu Tư sắp cười đến chết.

Anh phát hiện ý nghĩ của mình lại trôi quá xa, mau chóng kéo trở về. Anh không nhìn Cảnh Lâm Lâm nữa, mà đẩy xe bỏ đi. Khi đi xa vài chục bước, Cảnh Lâm Lâm ở đằng sau đột nhiên hô to về phía anh: "Sau đó sớm muộn gì có một ngày anh cũng sẽ thích em!"

Thành Vu Tư quay đầu lại đáp: “Vây chờ xem đi!”

Lần đầu tiên anh cười với cô. Nhưng cô không chú ý tới nụ cười của anh, tất cả sự chú ý của cô đều trên xe đạp của anh. Trong đầu Cảnh Lâm Lâm đột nhiên hiện lên một chủ ý. Dừng trí, đứng, phải dừng trí!

Vào một đêm nguyệt hắc phong cao, kế hoạch dùng trí với Thành Vu Tư tiến hành đầu vào đây. Cảnh Lâm Lâm cầm một cây đinh lớn dài hai tấc, đứng ở giữa một đồng xe đạp, rồi cuộc tìm được chiếc của Thành Vu Tư. Cô cầm cái đinh lớn đâm vào, đâm vào...Đâm không vào!

“Ngu ngốc.” Phương Duệ kéo Cảnh Lâm Lâm, lấy ra một hộp đinh nhỏ và một cái búa nhỏ.

Cô đỏ mặt cười ròn ròn, “Cậu đủ chuyên nghiệp à!”

“Thế nào, sùng bái chưa?” Phương Duệ vừa nói, vừa đóng đinh vào lốp xe, chỉ chốc lát sau, đóng mấy cái đinh vào trong, không quên trêu chọc, “Lốp xe rất mới nha!”

Cảnh Lâm Lâm có chút ngượng ngùng, “Này...đủ chưa?”

“Đủ rồi.” Phương Duệ nói xong, thừa dịp cô không chú ý mà nhét đinh vào một bên túi xách của cô.

Thành Vu Tư rất sầu não cũng rất buồn bực, trên lớp xe đạp sao có nhiều đinh như vậy?

Cảnh Lâm Lâm làm bộ đi ngang qua, nhìn thấy anh rầu rĩ, vì thế dừng cảm đứng ra, "Thành Vu Tư, anh sao thế, xe đạp không chạy được à?"

Anh liếc nhìn cô một cái, "Sao cô biết được?"

Cô hơi chột dạ, "Em...đoán..." May mà bây giờ là buổi tối, ngọn đèn xung quanh hơi mờ, bằng không sắc mặt hiện tại của cô đều nói rõ tất cả.

Anh không nói chuyện, cô cẩn thận hỏi: "Anh muốn dùng xe của em không?"

Thành Vu Tư: "Vậy cô chạy cái gì?"

Cảnh Lâm Lâm không nói, này này này, nhất định phải chính miệng em nói ra cho anh sao? Người ta rất rụt rè mà...

Thành Vu Tư hiểu được ý tứ của Cảnh Lâm Lâm. Hiện tại xem ra cũng chỉ có thể như vậy, ký túc xá cách trường học quá xa, anh cũng không muốn đi bộ trở về. Thành Vu Tư đi tới đỡ xe đạp của Cảnh Lâm Lâm, "Vậy thì cảm ơn cô."

A ha ha ha...thành công, thành công! Cảnh Lâm Lâm ngồi ở ghế sau xe đạp, hưng phấn nắm chặt tay. Bước tiếp theo chính là muốn vịn thắt lưng của anh, sau đó dán mặt lên lưng anh. Mấy quân sư quạu mo trong phòng ngủ nói, tứ chi tiếp xúc rất dễ dàng khiến nam sinh mềm lòng cũng động lòng!

Cảnh Lâm Lâm lén lút, nhẹ nhàng sờ thắt lưng của Thành Vu Tư.

Anh run lên, không kiểm soát được chiếc xe, hai người ngã vào trong bụi cỏ ở ven đường.

Cảnh Lâm Lâm hơi choáng váng, tình tiết vở kịch không phải giống thế này sao?

Anh hơi ngượng ngùng, "Tôi sợ nhột."

Cảnh Lâm Lâm: "..."

Anh đứng lên, muốn kéo cô đứng dậy. Nhưng cô nằm trên mặt đất giả chết, biểu tình uể oải. Còn thiếu một chút, còn thiếu một chút! Kết quả người ta sợ nhột! Ha ha ha, sợ nhột!

Thành Vu Tư hơi buồn cười, "Đứng lên đi, xem thử có bị thương hay không."

Những lời này nhắc nhở Cảnh Lâm Lâm, cô lập tức ôm

đầu gối la lên, “A a a, chân em đau! Bác sĩ, bác sĩ ở đâu!”

Thành Vu Tư: “...”

Cảnh Lâm Lâm ngồi ở ghế sau, bấp chân lung lay, có vẻ rất thanh thản.

Thành Vu Tư đẩy xe đạp, bởi vì cô lắc lư bấp chân, giữ thăng bằng xe đạp hơi khó. Anh buồn bực, cô có đáng về bị thương chút nào đâu?

Tới bệnh viện trường, Cảnh Lâm Lâm nói hết lời, bác sĩ thậm chí không băng bó vết thương cho cô, còn trợn mắt xem thường tốt bụng nói với cô lần sau ngã mạnh chút rồi hãy trở lại.

Cô đau lòng, toàn thân cô chỉ có một chỗ bầm tím trên đùi có thể gọi là vết thương, dùng sức ấn vào nói đau. Bác sĩ nói qua vài ngày sẽ không sao.

Khổ nhục kế a khổ nhục kế a, một chút cơ hội sao cũng không để lại cho tôi sao...

Lúc cô đi tới, Thành Vu Tư đang ngồi trên ghế ở hành lang chờ cô. Anh ôm túi xách của cô trong ngực, cầm hộp nhỏ trong tay đang nhìn gì đó. Cái hộp kia trông rất quen mắt.

Cảnh Lâm Lâm đi qua, cô rốt cuộc nhìn ra cái hộp nhỏ

kia là gì... Là đinh, là đinh Phương Duệ đã dùng để gây án!

Thành Vu Tư ngẩng đầu nhìn cô. Cô muốn giải thích, nhưng nhìn thấy ánh mắt sáng tỏ của anh, cô liền không còn sức để giải thích.

Anh trái lại không tức giận, mà nói: "Tôi cứ tò mò, cô làm sao gắn đinh vào trong?"

Cảnh Lâm Lâm không biết dây nào bị chập mạch, giờ tay lên nhanh chóng làm động tác "đóng", giả làm võ lâm cao thủ lạnh lùng, "Đóng vào."

Anh nhú mày, "Dùng tay?"

"Vâng!" Cảnh Lâm Lâm khí khái cao ngất mà gật đầu thật mạnh.

Anh nắm tay cô lên, nhìn kỹ lòng bàn tay của cô. Cảnh Lâm Lâm cảm giác hình như có hai ngọn lửa hiện lên gò má của mình.

Thành Vu Tư ngẩng đầu nhìn cô, khoé miệng cong lên cười cười, "Không tồi, rất đàn ông." Nói xong anh buông tay cô ra.

Đàn...ông...Cảnh Lâm Lâm khóc không ra nước mắt.

Chương 3: Động tình

5.

Tiết mục Cảnh Lâm Lâm theo đuổi Thành Vu Tư diễn biến vẫn y nguyên trong đại học A không lớn không nhỏ này. Bởi vì khí thế hùng hồn hơn nữa da mặt đủ dày, bởi vậy nhóm người xem Cảnh Lâm Lâm theo đuổi Thành Vu Tư thành một phái riêng.

Chẳng qua cho dù Cảnh Lâm Lâm dùng trí ra sao, trình độ về điểm này của cô ở trong mắt Thành Vu Tư chính là khoa con nít. Mỗi lần anh đều tùy cô náo động, đợi cô náo động xong cuối cùng không mẫn không nhạt mà lật tẩy cô, thường thức vẻ mặt bất an áy náy của cô. May mà Cảnh Lâm Lâm không biết tư tưởng tối tăm đó của anh, bằng không sẽ hộc máu.

Rốt cuộc, Cảnh Lâm Lâm không chịu nổi nữa, dùng trí cũng không được! Không phải quân ta không có năng lực, mà là quân địch rất xảo quyết, rất xảo quyết, rất xảo quyết...

Lúc Phương Duệ lại bị Cảnh Lâm Lâm tóm góc áo lúc lắc, anh ta sờ đầu cô, cười đến đặc ý, "Vậy buông tha đi. Nói thật phá vỡ một tảng đá như vậy, cho dù cậu theo đuổi được, cũng khó mà bảo vệ."

Cảnh Lâm Lâm né đầu qua một bên, "Đi đi đi! Nếu

không phải lần trước cậu giúp tôi lại hoá phiền phức à, tôi, tôi...”

Phương Duệ không lưu tình chút nào: “Cậu cái gì hả? Hai ba bốn năm lần cũng là tôi giúp thêm phiền ư? Cậu không phải bị đánh tơi bời à, kết quả ngay cả miếng băng dán cũng không vớ vết được, ha ha ha...”

Cô hung hăng đập anh ta một cước rồi chạy đi.

Được rồi, cho dù không hài lòng, Cảnh Lâm Lâm phải thừa nhận, Phương Duệ nói rất có lý. Thành Vu Tư chính là không thể sang bằng! À kiểm nghiệm sự hấp dẫn của một nữ sinh có bao nhiêu tiêu chuẩn!

Cảnh Lâm Lâm buồn rầu đá hòn đá nhỏ. Hiện tại chiêu bài trong đầu cô đều ra hết rồi, kết quả một lần chiếm ưu thế cũng không có, đây không phải có nghĩa là giá trị hấp dẫn của cô là mảnh vụn à?

Mợ nó, là một nữ sinh cô thật quá thất bại! Cảnh Lâm Lâm vừa tự ti vừa tự trách, sau đó đưa ra một quyết định. Tung chiêu cuối cùng, nếu còn không được, cô cũng hết cách chỉ có thể rút lui.

Lá bài cuối cùng của Cảnh Lâm Lâm chính là: thùy mị.

Tưởng tượng đến từ này, Cảnh Lâm Lâm rung mình trước tiên, cô lớn như vậy còn chưa “thùy mị” với ai đâu!

Được rồi, vì tình yêu của cô, liều mạng thôi.

Bước đầu tiên “thùy mị” của cô là hiền lành. Tư tưởng của nam sinh đều khá truyền thống, nữ sinh hiền lành luôn luôn được hoan nghênh, đây là cách mà các quân sư quạt mo cung cấp cho cô. Nấu cơm tạm thời cô chưa làm được, giặt quần áo hay đại loại thế cô vẫn được. Đương nhiên giặt quần áo cho Thành Vu Tư không phải nói muốn giặt là người ta cho giặt, Cảnh Lâm Lâm phải động não.

Tại sân vận động đại học A cuối tuần có một trận bóng rổ, Cảnh Lâm Lâm đến chỗ ngồi của Thành Vu Tư, mang theo một chai nước ngọt chờ ở đó từ sớm. Thành Vu Tư dường như đã quen đi đâu cũng gặp cô, anh gật đầu với cô một cái, rồi ngồi ở bên cạnh. Cảnh Lâm Lâm trù tính nội dung thế này: cô “không cần thận” vẩy nước ngọt trên người anh, tiếp theo tiện tay bôi rối vôi vàng giúp anh lau, sau đó thì dứt khoát kiên quyết tỏ vẻ có trách nhiệm với việc này, tiếp theo có thể giúp anh giặt quần áo, sau đó Thành Vu Tư phát hiện Cảnh Lâm Lâm người này hiền lành, lương thiện, động lòng người, cuối cùng hai người sẽ hạnh phúc ở bên nhau, la la la...

Cảnh Lâm Lâm suy nghĩ, nhin không được cười hì hì hì ngây ngô. Thành Vu Tư quay đầu nhìn cô một cái, rồi hướng ánh mắt về trận đấu. Khoé miệng anh hơi nhếch lên, thầm nói câu, “Đồ ngốc.”

Tiếng hô xung quanh rất to, cô không chú ý tới anh nói gì. Cô phục hồi lại tinh thần, trông thấy anh đang

chăm chú nhìn trận đấu, cô lén lút, lén lút, giơ tay cầm nước ngọt lên.

Nhưng cô không biết, tuy rằng ánh mắt anh nhìn sâu bóng, nhưng toàn bộ lực chú ý đều ở Cảnh Lâm Lâm bên này. Lúc cô giơ nước ngọt lên, anh biết người này muốn làm gì, mặc dù anh không biết vì sao cô muốn làm vậy. Cho nên, khi nước ngọt khó khăn lắm mới đổ ra, anh lại nghiêng người né tránh... Ah, chỉ xem như một phần né được, bởi vì áo anh không ướt, nhưng quần lại ướt.

Hơn nữa ướt ở chỗ kia a... Về mặt Thành Vu Tư như nứt ra, sớm biết vậy sẽ không né, bây giờ tốt rồi, khiến cho anh giống như không cầm được tiểu tiện o(∩_∩)o

Cảnh Lâm Lâm chẳng nghĩ nhiều như vậy, quần áo ướt có thể bắt đầu bước thứ hai. Đầu óc của cô như là thực hành một trình tự cố định, lấy khăn giấy giả vờ kích động mà lau cho Thành Vu Tư, vừa lau vừa đặc biệt thành khẩn nói "Xin lỗi anh". Được rồi, kỳ thật cô hơi hoảng hốt, trong đầu trống rỗng.

Thành Vu Tư đột nhiên từ trên chỗ ngồi nhảy dựng lên, sắc mặt u ám đến đáng sợ, "Cô làm gì!"

Cô bị anh dọa choáng váng, "Em em em..."

Xung quang bắt đầu có người nhìn về phía bọn họ, Cảnh Lâm Lâm đỏ mặt, cô cúi đầu, tâm trạng không vui vẻ

gì đấy. Không phải lau nước cho anh sao, cho dù anh biết em cố ý cũng không đến nỗi như vậy chứ...

Thành Vu Tư không hề nhìn cô, xoay người bỏ đi. Nếu lúc này Cảnh Lâm Lâm ngẩng đầu nhìn anh thì sẽ phát hiện bước chân của anh gấp gáp, giống như là chạy trốn.

Thành Vu Tư đi rồi, xung quanh Cảnh Lâm Lâm khôi phục lại sự yên lặng. Cô cảm thấy hôm nay Thành Vu Tư có chút kỳ lạ, theo đạo lý, chuyện quá đáng hơn cô cũng đã làm rồi, nhưng không thấy anh phát hỏa lớn như vậy à? Thành Vu Tư người này tuy lạnh lùng, nhưng rất có giáo dục, cho dù gặp người đáng ghét cũng sẽ duy trì vẻ lịch sự.

Ánh sáng chợt loé trong đầu cô, hình như cô nắm phải thứ gì đó. Mợ nó, vừa rồi cô quả thật lau nước ngọt cho anh, nhưng cô lau ở đâu nhỉ? Đó là chỗ riêng tư nhất của nam sinh đấy, Cảnh Lâm Lâm mà là đầu heo!

Khuôn mặt cô nóng rần, cái trán bắt đầu đổ mồ hôi. Cô phi lễ với Thành Vu Tư! Ngay cả tay anh cô còn chưa chạm đến, lại đụng phải chỗ khẩu vị nặng như vậy! Phương Duệ nói đúng, cô quả nhiên là lưu manh!

Hiện tại Thành Vu Tư nhất định đang giận cô, anh khẳng định ghét cô chết mất!

Cảnh Lâm Lâm đoán đúng phân nửa. Thành Vu Tư

đúng là tức giận, chẳng qua anh đang giận chính mình.

Anh quay về phòng ngủ vọt vào tắm rửa, thay quần áo, sau đó ngồi trước bàn học ngắm người. Khi này Cảnh Lâm Lâm chạm vào anh một cái, anh liền, liền...

Nghĩ lại trường hợp vừa rồi, trong lòng Thành Vu Tư lại dâng lên cảm giác khô nóng, anh muốn ép dòng lửa nóng này trở về, nhưng vô dụng. Thành Vu Tư lại chạy vào phòng tắm, quần áo chưa kịp cởi ra mà trực tiếp mở vòi phun nước, sau khi gội nước lạnh anh mới cảm thấy bình tĩnh một chút.

Thành Vu Tư ngược lại không cảm thấy gì, nhưng người trong phòng tắm nhìn thấy mà ngẩn ngơ. Hiện tại trong phòng tắm có hai người, một trong số đó lắp bắp hỏi Thành Vu Tư: "Cậu...cậu sao lại...không cởi quần áo?"

Gương mặt anh không biến sắc mà trả lời: "Quên rồi." Nói xong anh lau nước trên mặt, ngênh ngang đi ra phòng tắm.

Hai người trong phòng tắm vô cùng chấn động kinh ngạc.

A: "Đây là Thành Vu Tư của khoa toán."

B: "Thiên tài lúc nào cũng không giống người thường, bội phục."

A: “Hoá ra tớ không phải thiên tài là vì khi tắm rửa tớ không mặc quần áo.”

B: “...”

Chương 4: Bị thương

6.

Hiện tại Cảnh Lâm Lâm không biết phải đối mặt với Thành Vu Tư như thế nào. Cô muốn nói lời xin lỗi với anh, nhưng lại không biết nói sao. Thật xin lỗi, em không phải cố ý phi lễ anh? Không thì nói thế nào chứ...

Chuyện này cô cũng ngại nói với người khác, chuyện mất mặt thế này nên để nó vĩnh viễn chôn trong lòng của đương sự đi. Bởi vậy, khi Phương Duệ nhìn thấy Cảnh Lâm Lâm ngậm miệng không đề cập đến Thành Vu Tư, anh ta cảm thấy ngạc nhiên.

Cô bơ phờ trả lời: “Nghỉ ngơi dưỡng sức, chuẩn bị đợt tấn công tiếp theo.”

Phương Duệ kích thích cô: “Cậu tấn công lâu như vậy, không phải một cục gạch cũng chẳng đụng đến kẻ địch ư?”

Cảnh Lâm Lâm nghĩ thầm, tôi đụng đến cái gì, nói ra sẽ hù chết cậu.

Vì để Cảnh Lâm Lâm giải sầu, Phương Duệ đưa cô đến sân banh. Anh ta chỉ vào cầu môn mới nói, cậu đứng đây đừng nhúc nhích là được, yên tâm đi bọn rác rưởi của khoa toán không thể đá đến đâu.

Khoa toán...Cảnh Lâm Lâm lạnh lùng mình, “VẬY Thành Vu Tư không đến đây chứ?”

“Không đến, tôi chưa bao giờ thấy cậu ta đá banh.” Phương Duệ nói xong liền chạy ra sân banh. Anh ta cũng không suy nghĩ, Cảnh Lâm Lâm bất động ở cầu môn định giải sầu bằng gì.

Cảnh Lâm Lâm nhàm chán dựa vào trước cột cầu môn, nhìn thấy Phương Duệ chạy tới chạy lui ở đằng trước, giống như con ngựa không biết mệt. Cô nhàm chán ngáp một cái, ngáp được một nửa thì đột nhiên khản trương.

Thành Vu Tư! Chẳng phải anh không đá banh sao...

Thành Vu Tư quả thật thích bóng rổ hơn đá banh một tí, nhưng điều này không có nghĩa là anh sẽ không đá. Hôm nay anh vốn định đi bộ tại sân thể dục, thuận tiện cẩn thận suy nghĩ một số vấn đề. Ví dụ như, gần đây vì sao Cảnh Lâm Lâm trốn tránh anh, anh bị phi lễ cũng chưa nói gì cả; lại tỷ như Cảnh Lâm Lâm không dây dưa với anh nữa thì anh nên vui mới phải, nhưng bây giờ làm sao cũng không vui được nhỉ? Trong đầu luôn như có thứ gì bị lấy đi, trống rỗng...

Khi Thành Vu Tư cẩn thận suy nghĩ những điều này còn khó hơn đề bài toán nhiều, thì anh nhìn thấy Cảnh Lâm Lâm đứng ở cầu môn, ánh mắt không rời khỏi một bóng dáng nào đó ở trước sân.

...Phương Duệ. Thành Vu Tư híp mắt. Anh biết người này, cũng biết hình như anh chàng này luôn có lòng thù địch đối với anh. Hiện tại anh hình như có phần hiểu được lòng thù địch này đến từ chỗ nào.

Thành Vu Tư khó hiểu mà có chút giận dữ. Đúng lúc này, người bên khoa toán cũng thấy Thành Vu Tư, vừa lúc bọn họ thiếu người, liền gọi Thành Vu Tư hỏi anh có tới hay không.

Anh dứt khoát đồng ý.

Sau khi trông thấy Thành Vu Tư, Cảnh Lâm Lâm muốn chạy, nhưng cảm thấy như vậy là không có trách nhiệm. Cô nhanh chóng bình tĩnh, dù sao đối phương vốn không đến, Thành Vu Tư nhiều lắm là nhìn cô từ xa, cũng không xông lên hành hung cô. Chỉ cần cô căng da mặt, lúc chấm dứt chạy nhanh, tất cả vấn đề không còn là vấn đề.

Nhưng cô xem nhẹ trình độ của Thành Vu Tư, chính xác mà nói tất cả mọi người đều xem nhẹ anh. Anh chàng này nếu có thù oán với ai thì liền không chịu đựng, dẫn trái banh xung đột trái phải. Nhưng phòng thủ của bọn người Phương Duệ rất mạnh, một mình Thành Vu Tư khó

có thể phá vỡ. Anh đang nóng nảy, lại nhìn thấy Cảnh Lâm Lâm thả lỏng dựa vào cột cầu môn, còn cúi đầu gửi tin nhắn, không để mắt đến anh chút nào.

(ˊ_ˋ) Quả thật rất đáng giận!

Thành Vu Tư sút một đường dài, trái banh bay qua hướng đến cầu môn. Nhóm hậu vệ chạy nhanh tới đó, nhưng trái banh ở không trung đột nhiên chệch một góc độ, bay thẳng đến Cảnh Lâm Lâm.

Phương Duệ nhìn về phía cô hô to: “Cảnh Lâm Lâm mau tránh ra!”

Thành Vu Tư cũng sốt ruột, anh không ngờ trái banh có thể hướng đến Cảnh Lâm Lâm, nói rằng cô ngốc này không biết tránh sao?

Được rồi, vĩnh viễn đừng dùng lối suy nghĩ của nam sinh để tự hỏi hành vi của nữ sinh. Cảnh Lâm Lâm đang ngăn người gửi tin nhắn, có thể trông cậy vào sự cảnh giác và bản lĩnh vận động viên của cô sao?

Vì thế, trong sân thể dục rộng lớn, một tiếng thảm thiết như nữ quỷ gào thét lướt qua trời cao...

7.

Cảnh Lâm Lâm nằm trên giường bệnh, cô rất cực bị

thương, khổ nhục kế a khổ nhục kế a, cuối cùng ngài đã bằng lòng lộ diện.

Ngoại trừ chảy chút máu mũi thì cô không có vết thương bên ngoài, ngay cả bác sĩ cũng khen cô rắn chắc, ngã thế nào cũng không ngã hỏng được. Cảnh Lâm Lâm rất kinh ngạc, nói như vậy cũng có thể dùng để khen người khác sao.

Nhưng vì để an toàn, cô phải quan sát cả đêm. Phương Duệ rất nể mặt mà rời khỏi trước, hiện tại trong phòng bệnh chỉ còn lại Cảnh Lâm Lâm và Thành Vu Tư.

Hai người đều cảm thấy có chút xấu hổ, không biết nói cái gì. Nhưng ánh mắt của Cảnh Lâm Lâm sáng ngời trong suốt nhìn chăm chăm Thành Vu Tư, nhịp tim ngày càng nặng nề.

Thành Vu Tư hắng giọng, đánh vỗ yên lặng trước tiên, "Tôi xin lỗi, tôi không phải cố ý."

Cảnh Lâm Lâm: "Em xin lỗi, em cũng không phải cố ý đâu."

Thành Vu Tư nghiêng đầu, trên mặt hơi đỏ ửng.

Cảnh Lâm Lâm cho rằng hình như mình nói sai. Cô rõ ràng chân thành áy náy, sao lại giống như một tên lưu manh. Chẳng lẽ trời sinh cô có tiềm chất này?

Thành Vu Tư đột nhiên cười cười, cúi đầu nhìn Cảnh Lâm Lâm, "Ừm, không sao." Khoé mắt anh vốn hơi cong lên, lúc cười lại càng sâu, trên khoé mắt đuôi lông mày đều là vẻ phong tình, trái tim nhỏ bé của Cảnh Lâm Lâm bắt đầu đập loạn. Anh chàng đẹp trai, đừng dụ dỗ người ta như vậy chứ!

Hai người lại không nói lời nào, chỉ mở to mắt nhìn nhau. Bầu không khí hơi tế nhị. Cảnh Lâm Lâm rất cuộc thông minh, nói: "Thành Vu Tư, anh có thể hôn em một cái không?"

Thành Vu Tư sững sốt, không biết nói tiếp thế nào. Theo đạo lý anh nên cự tuyệt, hai người bọn họ lại không phải là mối quan hệ kia, sẽ không làm loại chuyện không minh bạch. Nhưng trên tình cảm, trông thấy ánh mắt đầy chờ mong của Cảnh Lâm Lâm, Thành Vu Tư lại do dự.

Cảnh Lâm Lâm nhắm mắt lại, giọng nói êm ái, cực kỳ giống động vật nhỏ làm nũng, "Chỉ một cái, coi như là bồi thường của việc hôm nay được không? Chảy máu mũi đau lắm!"

Ngoài mặt anh vẫn không nhúc nhích, nhưng trong đầu óc, lý trí và tình cảm đã tranh cãi rồi tung lên. Cãi lộn a cãi lộn, rốt cục tình cảm chiến thắng lý trí. Thành Vu Tư khom lưng, một tay chống giường bệnh, chậm rãi cúi đầu đến gần.

Cảnh Lâm Lâm nằm im lặng, hô hấp đều đều.

Thành Vu Tư kinh ngạc, “Cảnh Lâm Lâm? Cảnh Lâm Lâm?”

Cô không trả lời... Cô đang ngủ.

Thành Vu Tư đứng dậy, mặt đen nghiêm nghị mắng tiếng “Đồ ngốc”, rồi xoay người bỏ đi. Qua một lúc, anh lại quay về, trong tay còn có một đồng hồ ăn. Anh cũng không hiểu vì sao mình làm vậy, rõ ràng anh trốn cô còn không kịp đó. Nghĩ tới nghĩ lui, anh chỉ có thể giải thích là vì mình muốn chịu trách nhiệm, dù sao Cảnh Lâm Lâm bị thương là bởi anh mà ra.

Chương 5: Nhớ nhung

8.

Thành Vu Tư vẫn đối với Cảnh Lâm Lâm không mặn không nhạt như cũ, nhưng ánh mắt anh bắt đầu càng hướng về cô, nhưng anh và cô không ai phát hiện cả. Thành Vu Tư không phát giác là bởi vì trong nhà chưa tỏ ngoài ngõ đã tường, mà Cảnh Lâm Lâm... cuộc thi cuối kỳ đang tới gần!

Cảnh Lâm Lâm sắp học máu. Đầu óc cô không coi là ngốc, nhưng mà học kỳ này cơ bản không để tâm học hành, trong đầu óc đều là Thành Vu Tư, hiện tại, báo ứng

đến đây!

Vì ứng phó với môn số học nâng cao giết người vô hình, Cảnh Lâm Lâm ép buộc trưng dụng Phương Duệ, thẳng nhóc này không biết cách giảng bài, nhưng lại có thể trả lời câu hỏi của cô rõ ràng, lãng phí tài nguyên thật đáng xấu hổ. Hai ngày này Cảnh Lâm Lâm và Phương Duệ gần như cột vào nhau, tự học, ăn cơm, lúc tự học xong thì Phương Duệ chở Cảnh Lâm Lâm trở về. Cô ngồi ở ghế sau có thói quen đóng đưa hai chân, Phương Duệ tỏ vẻ áp lực rất lớn, anh ta vừa chạy xe xiêu xiêu vẹo vẹo, vừa độc địa trách cứ cô. Hai người cứ như vậy vừa ồn ào vừa cười rêu rao khắp nơi, thỉnh thoảng trông thấy Thành Vu Tư, Cảnh Lâm Lâm sẽ nhe răng cười với anh một cái, nụ cười này khiến cho anh có cảm giác ứng phó.

Thành Vu Tư đột nhiên cảm giác có chút không vui, anh cũng không biết loại cảm xúc này xuất hiện thế nào, tóm lại trong ngực như là có thứ gì đó nằm lấy anh, ngứa ngáy, đau đớn, không có cách trị.

Ngày đó kỳ thi chấm dứt, Cảnh Lâm Lâm liền bay về nhà. Thành Vu Tư không đi vội, anh đẩy xe đạp dạo quanh ở sân trường to lớn, trong đầu hơi trống rỗng, tinh thần không tăng lên được. Thành Vu Tư không biết cuối cùng là vấn đề ở chỗ nào. Anh chưa từng có loại cảm giác này, hơn nữa dùng logic mạnh mẽ của mình hình như không giải thích rõ ràng lắm.

Nghỉ hè ngắn ngủi mà dài lâu. Trải qua sự khuyên bảo

của mẹ và Phương Duệ, trong kỳ nghỉ Cảnh Lâm Lâm thông suốt một chuyện. Cô phát hiện trên thế giới này có rất nhiều chuyện có thể cố gắng tranh thủ, chỉ riêng tình yêu. Hơn nữa, đôi khi bạn càng theo đuổi, người khác chạy trốn càng nhanh. Thà thế này, chi bằng thả người khác một con ngựa, coi như là thả mình một con ngựa.

Cảnh Lâm Lâm ngồi ở quảng trường trung tâm khu phố lặng lẽ ngắm hoàng hôn, trong lòng cực kỳ bình tĩnh. Cùng lúc đó, Thành Vu Tư ở cách xa một ngàn km, lại không nhàn nhã như vậy. Anh đi thực tập tại công ty của ba mình, chọn một chức vụ bận rộn nhất, mỗi ngày còn chủ động tăng ca, buổi tối về đến nhà thật sự không còn sức lực nghĩ chuyện khác, tắm rửa xong liền nằm xuống ngủ. Mọi người trong công ty đều khen Thành Vu Tư hiểu biết, có chí vươn lên, sau này nhất định trở thành người tài, chỉ có bản thân anh hiểu được, anh không muốn để mình rảnh rỗi. Bởi vì một khi rảnh rỗi thì anh sẽ nghĩ đến Cảnh Lâm Lâm, nhớ tới cô lồng ngực liền đau nhói. Có đôi khi anh còn nhớ đến cảnh tượng Phương Duệ và Cảnh Lâm Lâm cười cười nói nói, lúc này Thành Vu Tư sẽ rất giận dữ, anh đã vì chuyện này mà ném vỡ vài cái chén, sau đó dứt khoát thay đổi đồ inox, ném thế nào cũng không hỏng. Ngã thế nào cũng không hỏng được? Vì sao câu này nghe quen tai như vậy? Thành Vu Tư sững sốt, đây không phải là lời nói mà bác sĩ hình dung Cảnh Lâm Lâm sao?

Lại là Cảnh Lâm Lâm!

EQ thấp như Thành Vu Tư bây giờ cũng thấy ra điểm không đúng. Anh lớn như vậy còn chưa bận tâm đến bất cứ người nào như thế, đây không phải có nghĩa là... Anh thích cô rồi?

Vì thế, buổi tối cuối cùng trước khi trở về trường, Thành Vu Tư mất ngủ. Anh không xác định mình thích Cảnh Lâm Lâm hay không, nhưng tưởng tượng đến lúc cô và anh thật sự ở bên nhau, nắm tay, hôn môi... Anh liền không đề nén được mà hưng phấn. Đây là thích nhỉ? Hẳn là vậy nhỉ?

Thành Vu Tư quyết định, chuyện thứ nhất phải làm khi trở về trường chính là nói với Cảnh Lâm Lâm, anh dự định theo đuổi cô!

9.

Ngày đầu tiên quay về trường, Cảnh Lâm Lâm gặp Thành Vu Tư ở căn tin.

Vẫn là một bát phở thịt băm lớn, vẫn là chàng thanh niên xinh đẹp khiến người ta tan nát cõi lòng. Khác biệt chính là, lần này Thành Vu Tư chủ động ngồi đối diện Cảnh Lâm Lâm.

Cô suy nghĩ một chút, quyết định nói chuyện rõ ràng. Cô vốn muốn biến mất khỏi tầm mắt của Thành Vu Tư, nhưng tình tiết bi kịch không phải nói rõ kết quả sao? Bởi

vậy cô cố lấy dũng khí:

“Em có lời muốn nói với anh.”

“Tôi có lời muốn nói với em.”

Hai người vậy mà đồng thời mở miệng, nói cùng lúc.
Cảnh Lâm Lâm: “Vậy anh nói trước đi.”

Thành Vu Tư: “Em nói trước đi. Ưu tiên phái nữ.”

Cảnh Lâm Lâm: “Chuyện kia...Em không thích anh, không bao giờ thích nữa. Cho nên, ” cô cố gắng cười chân thành, “Về sau em không quấy rầy anh nữa, anh chàng đẹp trai.”

Gương mặt anh trầm xuống, “Em nói cái gì?!”

Biểu tình này nằm ngoài dự đoán của cô, cô cho rằng ít nhất anh thở phào nhẹ nhõm mới đúng. Cảnh Lâm Lâm cảm thấy khó hiểu, cô gãi đầu, “Em nói, em không thích anh, anh tự do.” Không thể nói là em không đuổi kịp anh cho nên buông tha chứ? Như vậy rất mất mặt o(∩_∩)o

Anh trừng mắt nhìn thẳng cô, trừng đến mức trong lòng cô sợ hãi, không biết làm sao mình lại đắc tội anh. Cuối cùng vẻ mặt anh cứng ngắc, không nói lời nào mà đứng lên bỏ đi.

Cảnh Lâm Lâm hơi khó hiểu: “Này, anh muốn nói gì với em thế?”

Thành Vu Tư cười tự giễu, nói cái gì? Có thể nói cái gì? Còn có thể nói được ư? Anh quay đầu nhìn cô một cái rồi lặng lẽ bỏ đi.

Đối với sự đoạn tuyệt của Thành Vu Tư, trong lòng Cảnh Lâm Lâm không vui vẻ gì, mặc dù cô hiểu được đây mới là Thành Vu Tư, anh nên làm như vậy. Cô cảm thấy cô xem như là thất tình, bởi vậy kéo Phương Duệ đi uống rượu giải sầu. Tửu lượng của cô không tốt lắm, não loạn xong lập tức say, Phương Duệ không nói gì. Anh ta kéo Cảnh Lâm Lâm vào nhà vệ sinh để cô nôn mửa, sau đó cống cô ra khỏi quán cơm.

Kỳ thật đối với việc Cảnh Lâm Lâm thích Thành Vu Tư bao nhiêu, Phương Duệ rất rõ ràng, thậm chí còn rõ ràng hơn bản thân cô. Nhưng anh ta cho rằng cô và Thành Vu Tư căn bản không thích hợp. Thành Vu Tư người này có thể rất đào hoa, mà Cảnh Lâm Lâm lại là một nha đầu ngốc, tuyệt đối không có bản lĩnh giữ một người đàn ông như vậy ở bên cạnh lâu dài.

“Cho nên nói, đừng dùng thủ đoạn để tìm tình yêu.” Phương Duệ nói lời thấm thía dạy dỗ Cảnh Lâm Lâm ở trên lưng.

Thần trí của cô đã không rõ ràng, tới tới lui lui lặp lại một câu thế này, “Tôi không thích Thành Vu Tư, tôi thật

sự không thích Thành Vu Tư.”

Phương Duệ cảm thấy buồn cười, nếu cậu thật sự không thích anh ta, không cần anh ta, cần gì phải nhấn mạnh mỗi lần chứ?

Cô bám riết không tha: “Tôi không thích Thành Vu Tư.”

Phương Duệ chọc cô: “Vậy cậu thích ai?”

Cảnh Lâm Lâm: “Tôi thích cậu.”

Phương Duệ vừa định nói thì trông thấy sắc mặt u ám của Thành Vu Tư đang nhìn bọn họ. Phương Duệ có chút khó hiểu, sao lại đến đâu cũng có thể gặp được thẳng nhóc này vậy?

Vừa rồi lời nói của hai người, một chữ cũng không lọt vào tai anh, hiện tại anh rất tức giận, vô cùng tức giận. Anh biết mình không có lập trường để giận dỗi như vậy, nhưng anh không thể khống chế bản thân. Anh tiến lên kéo Cảnh Lâm Lâm, lớn tiếng nói: “Cảnh Lâm Lâm, không phải em thích tôi sao? Em thích tôi!”

Cô không phản ứng, nằm sấp trên lưng Phương Duệ, vẫn lăm bằm như cũ: “Tôi không thích Thành Vu Tư, một chút cũng không thích.”

Trái tim anh nguội lạnh, cảm thấy cả người không còn sức, cuối cùng anh buông tay.

Phương Duệ đứng lúc đã kích anh, "Người anh em, làm phiền nhường đường."

Thành Vu Tư đứng không nhúc nhích.

Phương Duệ: "Hai người các cậu đã kết thúc rồi."

Chương 6: Nằm tay

10.

Thành Vu Tư lại nằm mơ, ở trong mơ, Cảnh Lâm Lâm khóc lóc hỏi anh, vì sao không để ý tới cô.

Khi tỉnh lại anh cảm thấy trong lòng trống rỗng. Anh nằm bò trên bàn tại lớp học, nhìn giáo sư trên bục giảng mặt mày hớn hở. Đây là lớp chuyên ngành anh thích nhất, nhưng hiện tại một chữ cũng không lọt vào lỗ tai anh.

Bên tai anh lại vang lên câu nói kia của cô: "Sau đó sớm muộn gì có một ngày anh cũng sẽ thích em!"

Liệu sự như thần a, Cảnh Lâm Lâm!

Thành Vu Tư cảm thấy mình không thể như thế này nữa, anh sẽ điên mất, nhất định sẽ. Anh suy nghĩ, nếu lúc

trước Cảnh Lâm Lâm có thể theo đuổi anh, như vậy bây giờ vì sao anh không thể theo đuổi cô? Hạnh phúc cần chủ động tranh thủ, nó sẽ không từ trời rơi xuống.

Nghĩ đến đây Thành Vu Tư sáng tỏ thông suốt. Cảnh Lâm Lâm không thích anh? Có quan hệ gì chứ, anh nhất định phải làm cho cô thích anh lần nữa!

Thừa dịp lúc giáo sư viết bảng, anh nghênh ngang đi ra phòng học. Các sinh viên trong lớp đều liếc mắt, Thành Vu Tư cũng sẽ bỏ lớp sao? Hơn nữa bỏ đi phách lối như vậy!

Anh dùng tài khoản của Cảnh Lâm Lâm vào trang web trường, xem thời khoá biểu của cô. Lúc này cô hẳn là ở khoá học công cộng, chẳng biết cô có trốn học không. Thành Vu Tư cất điện thoại vào trong cặp sách, rồi sải bước về phía phòng học của cô.

Hôm nay Cảnh Lâm Lâm không trốn học, tình trường không được như ý, cô quyết định đặc ý trên phương diện học tập. Bởi vậy cô đặc biệt ngồi ở dãy ghế đầu, chớp đôi mắt to thật sự nghiêm túc lắng nghe giáo sư giảng bài, so với học sinh tiểu học còn chăm chỉ hơn.

Khi Thành Vu Tư xông vào lớp học thì thấy cảnh tượng này. Giáo sư tưởng sinh viên đến muộn, tuy rằng nhú mày nhưng cuối cùng không để ý tới anh. Thành Vu Tư ở trước mắt đông người, đi vào phòng học, kéo Cảnh Lâm Lâm ra ngoài. Cô còn chưa nghĩ đến vấn đề từ chối hay

không, bước chân đã theo sau.

Trong phòng ồ lên một mảnh.

Thành Vu Tư kéo Cảnh Lâm Lâm chạy như bay, cô quá thật bị anh kéo đi. Cô đột nhiên cũng rất tức giận, cái này là chuyện gì a! Vừa mới quen anh được một chút thì anh tới cửa tìm em, không sợ em thú tính quá đáng sao!!!

Cảnh Lâm Lâm nổi giận, ôm một thân cây chết sống không chịu đi, "Anh, anh nói rõ ràng, rốt, rốt cuộc sao lại thế này?"

Thành Vu Tư gọn gàng dứt khoát: "Cảnh Lâm Lâm, anh thích em, TM (mẹ nó) anh thích em! Thích đến mức điên rồi!"

Cô hoảng sợ, nhất thời chưa tiêu hoá được lời nói có sức rung động như vậy, cô dựa vào cây, chờ người trả lời, "Anh...anh không văn minh, a..."

Thành Vu Tư lười nói lời vô ích, anh trực tiếp hôn Cảnh Lâm Lâm.

11.

Hôm sau Thành Vu Tư khôi phục lại biểu tình mặt than đừng ai đụng vào tôi. Nếu không phải ngày hôm qua bị hôn kịch liệt, vết thương ngoài miệng bị cắn còn chưa mất

đi, Cảnh Lâm Lâm thật sự sẽ nghi ngờ hôm qua có phải mình nằm mơ không.

Lúc này cô và anh nắm tay nhau đi bộ trong sân trường, đang chuẩn bị đi ăn cơm. Bọn họ thu hút rất nhiều sự chú ý, đương nhiên mục tiêu chính của người qua đường vẫn là Thành Vu Tư.

Cảnh Lâm Lâm cúi đầu nhìn tay của hai người nắm chặt với nhau, cô mỉm cười.

Thành Vu Tư đem tất cả động thái của cô vào trong mắt, khoé miệng anh cong lên.

Cảnh Lâm Lâm: "Thành Vu Tư, sao anh thích em vậy?"

Thành Vu Tư: "Anh thích cuồng ngược."

Cảnh Lâm Lâm: "..."

Cô không phục, nói: "Như vậy, anh lặp lại lần nữa, anh thích em."

Anh không nói chuyện.

Cảnh Lâm Lâm kéo tay anh lắc lư, "Nói, nói mau!"

Thành Vu Tư: "...Anh yêu em."

Nắm tay chàng

Tác giả: Gia Diệp Mạn

Nhất

“Oa oa...!” Một sáng sớm, tiếng khóc trẻ con non nớt nhưng vang dội quấy rầy thanh mộng của cả đám yêu quái núi Trường An.

Tiếng người vô cùng trung khí như thế khiến cho Tống Anh không tài nào ngủ nổi, lăn qua lộn lại mấy lần vẫn là thức dậy, cẩn thận tránh một tia nắng từ trong khe hở của cửa cây tử đằng rủ xuống ở cửa sơn động, phiêu phiêu荡荡 đi đến cửa, gọi một con quái củ cải trắng đang nháy cà tưng tạt qua, hỏi: “Bạch Bạch, xảy ra chuyện gì, sáng tinh mơ sao lại có trẻ con khóc?”

“A, Anh cô cô còn chưa biết sao, ” quái củ cải trắng nháy cóc mấy bước về phía Tống Anh, trên đất bùn ẩm ướt để lại mấy cái hố cạn nho nhỏ, “Có người mang một đứa bé vứt trên núi Trường An chúng ta, quỷ nước và yêu quái cây liễu đều muốn cướp hút máu tươi của đứa bé đó, đang đánh nhau ở bờ sông. Ta phải mau mau đi xem thử đã!” Nói xong nó lại nháy cà tưng đi rồi.

Trẻ con nhân loại, lại là nơi nào xảy ra chuyện thương thiên hại lý, làm liên lụy tới hài tử vừa sinh ra? Tống Anh thoáng nghĩ, ngoắc tay câu ô lá sen của mình giương cao

ra khỏi sơn động.

Ánh nắng sáng sớm mặc dù hơi mát, vẫn có lực sát thương không nhỏ đối với nữ quỷ như Tống Anh. Mà cái ô lá sen trồng trong bồn sinh trong nước này của nàng âm khí khá nặng, nhưng có thể bảo hộ thân quỷ của nàng không bị thái dương tổn thương.

Tống Anh từ ngày tử vong đã du đãng hơn một ngàn hai trăm năm trong núi Trường An, tinh quái nhỏ tuổi trong núi đều tôn xưng nàng tiếng "Anh cô cô"; tuổi tác xấp xỉ với nàng cũng gọi nàng "Anh Tử", có điều những bạn tốt cùng thế hệ này một ngàn năm qua cũng đều đầu thai, thành tiên, có chịu không nổi lôi kiếp bị thiên lôi đánh chết, còn có một số sau khi bị đạo sĩ thu phục hồi phi yên diệt, còn lại đều thành trưởng bối trên núi này.

Tống Anh năm đó bị chết thê thảm, lúc ấy nàng đi theo người trong thôn chạy nạn đi ngang qua núi Trường An, bị cường đạo uy hiếp, trong lúc nguy hiểm người trong thôn chạy trốn khắp nơi, mà nàng cùng với mấy người khác chạy không nhanh bị bắt được, chết đi trong khi phản kháng. Cường đạo lột y phục của nàng cũng không tìm được cái gì đáng giá, liền nổi lên dâm tâm với thi thể còn ấm áp của nàng, nếu không phải lang sói ngửi được mùi máu tươi vây tới, chỉ sợ nàng sau khi chết ngay cả trinh tiết cũng không thể bảo toàn.

Chỉ là đám lang sói mặc dù hù dọa cường đạo đi, nhưng cũng kéo rách thi thể của nàng tan tác. Không có

thi thể hoàn chỉnh, ba hồn bảy vía của nàng cũng không cách nào ngưng tụ, đành phải phiêu đảng gió sương trong núi Trường An này. Phiêu một cái chính là ba trăm năm, về sau có vị công tử tuần tú mang theo thăng nhỏ sai vật tới đây săn thú, thấy được thi cốt rải rác của nàng, sau mấy lần trách mắng thăng nhỏ không có kết quả, chỉ đành phải tự tay thu gom hài cốt của nàng qua loa chôn cùng một chỗ. Sau lần đó, Tống Anh đã tu thành thân quý.

Nàng thù lớn chưa trả, bây giờ lại nợ ân tình của người, cho dù có thân quý cũng không thể vào luân hồi, buộc phải tiếp tục sống ở chỗ này chờ đợi cơ hội.

Khi Tống Anh chạy tới bờ sông, đã bị bao quanh bởi một đám yêu quỷ linh quái đông nghìn nghịt. Núi Trường An gần trăm năm hiếm có dấu vết người, đám yêu quỷ đại đa số đều chạy tới xem náo nhiệt, cũng muốn tìm một việc vui.

Quỷ nước ướt sũng dùng móng tay dài nhọn mọc rêu đi gầy con người của yêu quái cây, "Tiểu oa nhi này chính là trôi từ trong sông tới, người dựa vào cái gì giành với ta!"

Tay yêu quái cây vọt ra hóa thành cành liễu quăn lầy móng tay dài của quỷ nước, giận dữ hét: "Nó rõ ràng là bị rễ cây của ta cản mới dừng lại, nếu không phải người quỷ xấu này cản trở, lão tử sớm hóa cốt nhục của nó làm phân bón rồi!"

Hai đứa bọn chúng đánh nhau thành một mớ, tiểu oa nhi vẫn nằm trong một cái chậu gỗ khóc càng vang hơn, khuôn mặt nhỏ nhắn nghẹn đến đỏ bừng.

“Anh cô cô tới!” Quái củ cải trắng mắt sắc, nhìn thấy Tống Anh, kêu lớn, “Mọi người mau tách chúng nó ra!”

Chúng yêu quý biết Tống Anh không thích ẩm ỉ nhất, vội vàng lộn xà lộn xộn tách một quý một yêu đang cuộn thành một mớ ra.

“Anh cô cô làm chủ cho ta đi!” Quý nước nằm bò khóc trên chân Tống Anh, giơ móng tay bị yêu quái cạy rớt của nó cho nàng xem, “Yêu quái cây liễu thô lỗ kia cướp đồ của ta không nói, còn làm bị thương móng tay của ta!”

Yêu quái cây tức giận ngút trời, tức tối “hừ” một tiếng không nói nữa.

Tống Anh đi tới trước cái chậu gỗ đựng tiểu oa nhi, xem một lần, khom lưng, một tay ôm lấy nó. Đứa trẻ đang gào khóc lập tức im bặt, trừng đôi mắt to ngập nước nhìn nàng. Vài bao quanh nó là tơ lụa thượng hạng, xem ra là tiểu hài tử của người giàu sang mắc nạn. Trên cổ đeo một cái biển tên, phía trên viết hai chữ Trọng Viêm, có lẽ là tên của tiểu gia hỏa này.

Tống Anh đang mắt to nhìn mắt nhỏ với nó, ai biết tiểu gia hỏa cúi đầu cụng vào ngực nàng, rầm rì rất là tui

thân.

Thân quý của Tống Anh luôn luôn lạnh như băng, mà tiểu gia hỏa này tràn đầy sức sống, tựa như một đốm lửa. Cái miệng chưa mọc răng ngậm vật vấy nàng cắn cắn, lại nóng đến mức làm nàng khó chịu, “Nó đây là thế nào?”

Lão dê mẹ từng sinh đẻ nói: “Anh cô cô, tiểu hài này là đói bụng rồi, sợ là đang tìm sữa ăn.”

Tống Anh nghe vậy, nghìn năm qua lại lần đầu tiên đỏ mặt: “Lúc ta chết còn chưa lấy chồng, nơi nào có sữa cho nó bú.”

Nhìn thấy Tống Anh không có ý trả tiểu hài tử, yêu quái cây lớn tiếng nói: “Cô cô đây là có ý gì?”

Tống Anh nghiêm mặt nói: “Tiểu hài này ta muốn.”

“Hà?” Lời vừa nói ra, dẫn tới tiếng kinh hô của chúng yêu quý, “Cô cô không phải luôn không dính máu tươi sao?”

Tống Anh ôm vật nhỏ trong lòng càng chặt hơn một chút, “Đây là chuyển thế của ân nhân trăm năm trước thu gom thi cốt cho ta. Có lẽ là ông trời thương ta làm cô hồn dã quỷ ở đây, lần này cho ta cơ hội báo ân, cũng sớm siêu sinh.” Nàng nhìn yêu quý xung quanh một vòng, cuối cùng ánh mắt nghiêm khắc dừng lại hơi làm động tác trên

người quý nước và yêu quái cây, "Sau này các người đều không được động đến nó."

Chúng quý đưa mắt nhìn nhau: "Nuôi người sống ở nơi này? Cô cô đừng có nói chớ sau khi đứa bé này lớn lên lấy thân báo đáp để báo ân chứ?"

Tống Anh cười gượng hai tiếng: "Các người nghĩ quá nhiều. Ân nhân của ta kiếp này là hoàng tử của nước Biện Tấn dưới chân núi, có mệnh cách đế vương, chỉ cần ta bảo vệ nó đến 15 tuổi, tự nhiên sẽ có quý nhân trong mệnh nó tương trợ."

"Dạ!" Chúng yêu quý cùng kêu lên đáp ứng một tiếng từng người tản đi. Yêu quý cũng có câu, kiên quyết không thương tổn tới ân nhân cứu mạng của mình.

"Đúng rồi, dê mẹ, " Tống Anh gọi lão dê mẹ đang muốn rời đi lại, "Nghe nói nhà người mới thêm một con dê con."

"Việc này... Anh cô cô." Lão dê mẹ xoắn xoắn tay, "Đứa kia nhà chúng ta ăn rất nhiều."

Tống Anh tổng vật nhỏ vào trong ngực nàng, "Nó ăn không được bao nhiêu." Lão dê mẹ đành phải vẻ mặt đau khổ kéo vật áo ra.

Tiểu hài tử tìm hương sữa tìm được đầu vú, khát khao

mút vào, một cái tay nhỏ vẫn kéo dây lưng vạt áo của Tống Anh không chịu buông ra. Một đoạn dây lưng lộ ra dưới ánh mắt dần dần trở nên trong suốt, cuối cùng biến mất không thấy...

Nhị

Sau khi Tống Anh thu dưỡng vật nhỏ kia không bao lâu liền có chút hối hận, nàng từng nghĩ tới khả năng báo ân vô số lần, lại không nghĩ rằng phải một tay nuôi nấng đại ân nhân của mình.

Nó đói bụng khóc, buồn ngủ khóc, đi nhỏ khóc, đi lớn xong vẫn là khóc. Sơn động luôn luôn thanh tịnh của nàng cũng thành địa phương ồn ào nhất núi Trường An mất rồi.

Bởi vì lười nhác, Tống Anh bình thường thích để tóc bù xù, từ khi có Trọng Viêm, tiểu gia hỏa đặc biệt thích túm tóc của nàng, túm xong còn luôn nhét vào trong miệng.

Tóc Tống Anh trơn bóng, mỗi lần tiểu Trọng Viêm đều ngậm vào miệng nhấm nhấm, mắt to ngập nước thỏa mãn nheo nheo. Nhưng khổ Tống Anh, dương khí của hắc quá nặng, đáng thương tóc của nàng bị hắc nhai chưa được mấy cái liền hóa trong miệng hắc. Nàng đành phải búi tóc lên, không làm bộ dạng thiếu nữ nữa, kết quả ôm Trọng Viêm vừa ra khỏi cửa, chúng yêu quý gặp phải nàng đều thì thầm với nhau: "Xem đi, Anh cô cô quả nhiên là muốn lấy thân báo đáp, cũng bắt đầu ăn mặc như phu nhân rồi."

Nhưng mấy câu thì thầm này nàng vẫn nghe được rõ ràng, trong lòng có chút xấu hổ. Thế nhưng cứ nhìn thấy tiểu gia hỏa lẩn lộn thân thể nhỏ bé mập mạp làm nũng với nàng, tay nhỏ mềm mại trượt trượt, mắt to long lanh nước, nàng lại nhin không được xoa xoa xát xát, thật sự là rất thích.

Trọng Viêm lúc còn nhỏ mồm miệng hung ác, sau khi lão dê mẹ khóc suốt mướt nói mình có bị đánh chết cũng không lại cho tiểu tử này bú nữa, Tống Anh ra sức suy nghĩ vì thức ăn của hắn.

Về sau lúc hắn ba tuổi, Tống Anh buổi tối ra ngoài, nhặt được một quả đào to, gọt thành miếng nướng nướng, vừa vắn hắn tỉnh, bò đến bên người nàng cắn ngón tay nhìn thèm thuồng. Tống Anh tiện tay cho hắn một miếng đào nhỏ, không ngờ hắn ăn đến không biết chán. Sau lần đó mỗi bữa không ăn đào là lại khóc nháo, Tống Anh cười nói: "Toàn gọi người là sâu, ta thấy người gọi là quả đào thích hợp hơn."

Khi Trọng Viêm vừa được 5 tuổi, bắt đầu ầm ĩ muốn biết chữ. Tống Anh tự nhận không đảm đương nổi lão sư, đành phải mang theo hắn đi bái phỏng cây đào tinh ở cửa sơn động, mời y làm sư phó của Trọng Viêm.

Cây đào này là hột đào bảy trăm năm trước một thư sinh vào kinh thành đi thi tiện tay vứt mà thành. Về sau thư sinh làm trạng nguyên, cây đào tinh thường tự đắc: Khi y vẫn còn là một quả đào, mỗi ngày ở cùng với một

xấp sách lớn của thư sinh, nhiễm thư hương, là người có văn hóa.

Có điều bởi vì ghét bỏ Trọng Viêm ăn quá nhiều đào, cây đào tinh ban đầu thế nào cũng không chịu dạy hần. Tống Anh khuyên can mãi lại đưa y hai bụi cỏ linh chi, y mới không tình nguyện thu vị đồ đệ này.

Nhờ sự che chở của Tống Anh, Trọng Viêm ở núi Trường An vẫn bình an vô sự. Chẳng qua có lần hần ban ngày chạy ra ngoài, đến quá gần bờ sông, suýt nữa bị quỷ nước lòng mang oán hận kéo vào trong nước. Thế nhưng lần đó hần tóm mặt quỷ nước, sau khi làm nàng khóc dương dương tự đắc từ trong nước bò ra. Yêu quái cây phần nộ nhìn thấy hành động của Trọng Viêm, trái lại chủ động đối xử tốt, còn dạy hần luyện công, chỉ ngóng trông hần có thể làm quỷ nước khóc.

Có một nơi là Tống Anh cấm hần đặt chân, đó chính là rừng cây hạnh. Nhưng tiểu Trọng Viêm tuổi càng lớn, lòng hiếu kỳ cũng càng nặng. Năm 15 tuổi, cuối cùng tìm một lúc Tống Anh không ở, len lén chạy ra khỏi sơn động xông vào.

Cây hạnh ưa quần cư, tiến vào rừng cây hạnh, hoa hạnh rụng rả, khắp nơi đều là mùi hương đậm mỹ. Trọng Viêm giương mắt dò dẫm nhìn nam nữ tìm hoan mua vui ở bên trong, dáng người vắn vẹo xinh đẹp, thân thể quần quýt... là khu vực hần chưa bao giờ đặt chân tới.

Khi Tống Anh tìm được Trọng Viêm, hắn đã nằm trong rừng cây hạnh mà ngủ, bên người tấp năm tấp ba vây quanh mấy nữ yêu cây hạnh, đang cởi áo của hắn. Mà Trọng Viêm về mặt ửng hồng, rõ ràng đã vào mị yểm. Nhìn thấy Tống Anh, nữ yêu vội trốn xuống dưới nền đất đào tẩu.

Sau khi trở về, Tống Anh quyết định tiến hành giáo dục dành cho người lớn đối với Trọng Viêm, "Cây hạnh thích âm, cô cô sợ người bị dụ dỗ, cho nên mới không cho phép người đi. Người là người, nếu bị hạnh yêu dụ dỗ, sẽ bị hút máu, mất dương thọ."

Trọng Viêm đỏ mặt gật đầu.

Tống Anh thở dài, viên thịt tròn năm đó đã trưởng thành thành một thiếu niên sáng sủa, mi cốt tuấn tú, vóc người cao to, cũng khó trách những hạnh yêu ấy muốn nhúng chàm hắn. Lại nói, nam hài tuổi này nếu ở nhân giới, đã sớm thành thân rồi. Nàng liếc nhìn Trọng Viêm đang cúi thấp đầu, suy nghĩ có nên bảo hắn xuống núi hay không?

"Cô cô..." Trọng Viêm nhỏ giọng hỏi, "Bọn họ vì sao... vì sao lại làm loại chuyện đó."

"Cái này, " thân thể Tống Anh cứng đờ, yếu ớt bay tới trước mặt Trọng Viêm, "Thật ra, bởi vì bọn họ thích nhau. Người sau này chung quy sẽ trải qua, chờ khi người xuống núi mang theo nhiều chút linh thảo, đổi tiền cưới nàng

dầu.” Nàng cúi xuống, “Sau đó người sẽ hiểu rõ.”

Không ngờ Trọng Viêm sắc mặt đại biến, “Cô cô đừng đuổi Trọng Viêm đi, sau này ta cũng không dám không nghe lời người nói nữa.”

“Ta không phải có ý ấy.” Tống Anh ngồi xuống bên cạnh hắn, thở dài, “Người không thể cứ ở mãi nơi này. Cha mẹ của người nói không chừng vẫn luôn chờ người trở lại, năm đó bọn họ mất người hắn là bất đắc dĩ.”

Trọng Viêm buông mắt, lại đột nhiên phát hiện một tay Tống Anh lúc hiện lúc không, hắn cầm lấy: “Cô cô, đây là có chuyện gì?”

“Không có gì đáng ngại.” Tống Anh không biến sắc rút tay về, “Chẳng qua tới gần Đoan Ngọ, lực lượng quý mị của ta sẽ suy yếu hơn phân nửa. Hôm nay mang người trở về không cần thận thấy ánh sáng, qua một thời gian ngắn là được rồi.”

Tống Anh vẫn không giấu giếm hắn, từ khi hắn bắt đầu hiểu chuyện liền nói thân thế của hắn, Trọng Viêm cũng biết mình không giống với cư dân trong núi Trường An. Thế nhưng, hắn tuyệt không muốn rời khỏi nơi này, hoàng vị hay không hắn chẳng quan tâm, chỉ muốn cứ như vậy sống chung với Tống Anh, trong lòng cũng rất thỏa mãn. Thấy khuôn mặt Tống Anh càng thêm tái nhợt, trong lòng hắn có một thứ tình cảm xa lạ trào dâng.

Buổi trưa ngày Đoan Ngọ, trên núi Trường An sấm rền cuồn cuộn. Một đám yêu cũng trốn vào chỗ sâu rừng núi không dám ra, chính là như vậy, dương khí quá thịnh cũng làm cho những quỷ mị âm tà này hết sức khổ sở.

Tiếng sấm phía trên chỗ Tống Anh ở lại càng vang dội, tia chớp kèm theo tiếng sấm cuồn cuộn từng đạo đánh xuống, lại nổ núi đá trên sườn cũng nứt ra.

Một tia chớp màu bạc vừa to vừa sáng lại từ khe hở trên đỉnh uốn lượn xuống, bổ thẳng vào trong sơn động. “Cô cô!” Thấy tình huống không ổn, Trọng Viêm không để ý dấn dò của Tống Anh vọt vào.

Thế nhưng đã chậm, hắn vừa mới nhảy vào, Tống Anh đã bị lôi điện bổ trúng, phát ra một tiếng kêu thảm thiết thê lương. Đó là tiếng mà Trọng Viêm cho tới bây giờ chưa từng nghe thấy, quả thực xé rách trái tim hắn. Hắn liều lĩnh bổ nhào tới bao lại nàng, thay nàng cản tia chớp lần thứ hai bổ tới...

Yêu quỷ hằng năm đều phải trải qua lôi kiếp, pháp lực càng cao kiếp nạn phải chịu càng hung hiểm. Tống Anh đã chịu lôi kiếp trăm ngàn năm, lần đầu tiên bị thương nặng như vậy. “Chỉ sợ là sắp có chuyện.” Tống Anh thầm nghĩ. Lúc này nàng vẫn bị Trọng Viêm ôm thật chặt, tiểu tử này hiển nhiên bị dọa sợ.

“Không có việc gì.” Tống Anh vỗ vỗ vai hắn, lại phát

hiện tay mình xuyên thẳng qua thân thể hắc, cười lắc lắc đầu, “Ngay cả thực thể của thân quý cũng không thể duy trì sao?”

“Đã là ta có thể giúp người tránh lời kiếp, người vì sao không nói cho ta. Còn muốn miễn cưỡng chịu tội.” Trọng Viêm không chịu buông tay, thanh âm rầu rĩ. Vừa rồi hắc bổ nhào tới, khi lôi điện kia suýt đánh vào người hắc lại vòng vo đánh trúng một cây đại thụ ngoài động, đại thụ ầm ầm ngã xuống. Lôi điện lại quay cuồng một lát, mới không cam lòng rút lui.

“Người nào biết lợi hại trong đó.” Tống Anh nói, “Người có thể giúp yêu quý chúng ta tránh kiếp, lôi điện này mặc dù không tổn thương được người, nhưng người ngăn cản thiên ý, không biết khi nào hóa thành một kiếp nạn ứng lên thân người, người nhưng cũng chưa chắc bị tội, nói không chừng kiếp này còn có thể ảnh hưởng đến hậu đại của người. Ta chịu một chút, đau xong, chịu một lúc liền qua. Đã nhiều năm như vậy, không phải đều là như thế sao?”

Nàng hơi cử động thân thể, “Trọng Viêm, mấy ngày nay người giúp ta ở ngoài động coi chừng, cô cô phải tự hồn phách bị đánh tan lại, không được để cho bất luận kẻ nào tới quấy rầy.”

“Cô cô yên tâm.” Trọng Viêm ôm thân thể càng ngày càng hư vô của nàng, tim như bị đao cắt. Hắc cúi đầu nhìn nàng, dường như đã hạ quyết tâm nào đó, con

người sáng lên, trái cổ cuộn mấy cái, đôi môi run rẩy nhẹ nhàng hạ xuống nụ hôn trên trán nàng, "A... Anh, sau này để ta tới bảo vệ nàng, ta sẽ không để nàng bị thương nữa. Chúng ta vĩnh viễn sẽ ở bên nhau!" Ánh mắt của hắn rực sáng, trong lòng Tống Anh kinh hãi, nghiêng đầu tránh ánh mắt nóng như lửa của hắn, nói "Người đi ra ngoài trước đi."

Sau khi Trọng Viêm rời khỏi, Tống Anh nằm một lúc lâu trên mảnh đất râm mát. Nàng bây giờ, sớm cũng không phải là tiểu cô nương ngây ngô hồn nhiên ấy. Lúc nàng còn sống, cũng từng động tâm với công tử anh tuấn trong trấn. Chẳng qua là, nàng chết quá sớm, tất cả vẫn đều chưa kịp cảm thụ.

Có oán khí màu đen nhàn nhạt tràn ra từ trong cơ thể. Nàng tự giễu cười cười, vốn cho rằng mình đã buông được những hận ý ấy, thật ra vẫn chưa có đi, trong lòng của nàng vẫn tồn oán hận, cho nên mới không cách nào siêu sinh, chỉ có thể ngày qua ngày làm du hồn dã quỷ không thể trông thấy ánh sáng.

Tam

Trọng Viêm liên tiếp ở ngoài động bảy ngày, cũng không thấy Tống Anh đi ra, nhiều lần muốn vào xem thử, đều bị cây đào tinh ngăn lại: "Người có mệnh cách đế vương, lại là nam tử, dương khí quá thịnh, sau khi đi vào sẽ ảnh hưởng đến khôi phục của cô cô, người vẫn là thành thật ở nơi này đi!"

Trọng Viêm có chút ử rữ: “Đào sư phó, người nói A Anh nguyện ý cùng ta chứ?”

“A... A Anh!” Râu vênh trên miệng cây đào tinh run rẩy, hắt vể mặt sùng bái nhìn Trọng Viêm, “Tiểu Trọng Trọng, người rốt cuộc ra tay!”

Da mặt Trọng Viêm trắng đến đỏ bừng, đang định nói cái gì, một con quạ đen tinh luống ca luống cuống bay tới: “Không xong, có đoàn người lên núi chúng ta, các người trốn trước đi.”

Cây đào tinh không cho là đúng: “Người nhìn thấy chúng ta đều bị dọa chết, há có đạo lý chúng ta tránh đi!”

Quạ đen tinh cong cánh dưới, mấy mảnh lông chim bị đốt trọi sột soạt rơi xuống: “Không chỉ có người, còn có một đạo sĩ, hắt rất lợi hại, đốt cánh của ta. Các người thích tin thì tin, ta đi trước.” Nói xong nó khẩn cấp giương cánh đào tẩu.

“Ông trời ơi, đạo sĩ!” Cây đào tinh gấp đến độ xoay quanh, suy nghĩ trốn vào trong cây đào, trong cây đào cao lớn truyền đến thanh âm run rẩy của hắt, “Tiểu Trọng Trọng, nên bảo vệ cô cô cho tốt, bị đạo sĩ bắt đi thì phiền toái.”

Nguyệt hắc phong cao, mấy bó đuốc do người giờ cao

xếp thành một hàng, ngoằn ngoèo hướng về phía Tổng Anh và Trọng Viêm ở mà đến, gào thét cuốn tới tiếng nước nổi sợ hãi của thiếu nữ.

Trọng Viêm làm pháp thuật đơn giản che giấu phần mộ và cửa động của Tổng Anh, lại niệm một quyết ẩn thân trốn kỹ, hạ quyết tâm không cho những người này quấy rầy đến nàng.

Sáu quan binh trói một đôi cha và con gái, xô xô đẩy đẩy dẫn bọn họ lên núi. Một đạo sĩ mặc hoàng bào trong tay giơ thanh kiếm tránh ma quỷ, trên mũi kiếm khêu bức linh phù bốc cháy đi đằng trước mở đường. Bị linh phù đe dọa, đám yêu quỷ trên núi Trường An cũng không dám vọng động, nghĩ chỉ sợ qua đêm nay, trong núi này lại thêm hai cái oan hồn.

Mắt thấy bọn họ càng ngày càng gần, Trọng Viêm đang muốn ra tay, một quan binh khôi ngô nhất trong đó đột nhiên hô: "Liên nơi này đi, sớm xong việc, gia còn vội vàng quay về đây." Đoàn người đẩy đẩy hai cha con trên mặt đất.

Một quan binh tướng mạo gian xảo bĩ ổi nói: "Thủ lĩnh, người không phải còn muốn cô nương của lâu Xuân Hương sao?" Nói xong ánh mắt của hắn rơi xuống trên người thiếu nữ đang run lẩy bẩy, chình chình đai lưng quần, "Thủ lĩnh, dù sao bọn họ cũng sống không được lâu. Đại tiểu thư của Tư Mã nguyên soái này đúng là nổi danh mỹ nhân, không bằng để cho mấy huynh đệ chúng

ta vui sướng vui sướng trước?” Nói xong kéo mắt cá chân thiếu nữ một phen xé rách váy của nàng.

“A!” Thiếu nữ vừa thẹn lại sợ hét chói tai, phụ thân của nàng trợn trừng mắt rống to: “Súc sinh! Các người không được động đến nữ nhi của ta!” Nhưng hăn lại bị một cước đạp trên mặt đất, dưới cơn giận phun ra một ngụm máu đen.

Trọng Viêm đang muốn đi cứu người, đột nhiên nghe được Tống Anh quát lạnh: “Giao bọn họ cho ta!” Vừa dứt lời, liền gió lạnh nổi lên, khoảng không trên đỉnh đầu mấy tên quan binh kia ngưng tụ mây đen vừa dày vừa nặng, mây đen xoay tròn, giống một cái miệng to như chậu máu, cấp thiết cắn nuốt tất cả những gì bị nó bao phủ.

Dị tượng đột nhiên khiến đạo sĩ hoàng bào quá sợ hãi: “Có quỷ khí!”

Mà mấy quan binh kia chỉ cảm thấy phía sống lưng phát lạnh, nhìn lại về hướng nơi âm lãnh kia, mỗi người đều hoảng sợ trợn to hai mắt. Một nữ quỷ tóc dài răng nanh bạch y tung bay đang nhào về phía bọn họ, trên người nữ quỷ không ngừng tràn ra oán khí màu đen, ánh mắt kia băng lãnh đến xương, thu tâm hồn người, bọn họ nhất thời ai cũng không thể động đậy.

Tống Anh cười lạnh nói: “Trời xanh thương ta, người ngày xưa hại tính mạng của ta đều tề tụ tại đây, Tống Anh ta cuối cùng cũng có thể báo thù rửa hận. Đi!” Theo một

tiếng rỗng của nàng, mây đen lượn vòng hóa thành hình dáng chiếc ô lá sen che nắng nàng thường dùng, trong nháy mắt trở nên to lớn ùn ùn kéo đến dưới đất bao lại mấy kẻ ác kia, sau đó tự động bao chặt lại.

Tiếng kêu thảm thiết liên tiếp vang lên, bọn họ kịch liệt giãy giụa trong lá sen. Mà oan hồn tích tụ trong lá sen nhìn thấy kẻ thù, liều lĩnh nhào lên, hóa oán hận trăm ngàn năm qua thành răng nhọn cắn nuốt máu xương kẻ thù. Chậm rãi, lá sen tròn trịa biến mỏng, tiếng kêu thảm thiết cũng mất dần. Cuối cùng nó trải ra trên không trung, một mảnh hắc khí trào ra, rất nhanh bị gió núi thổi tan.

Từng luồng bạch khí mỏng từ từ bốc lên, hóa thành mấy bóng người mơ hồ. Bọn họ vây quanh bên người Tống Anh, “Anh Tử, cảm ơn người.” “Cảm ơn người, thay chúng ta báo thù, chúng ta có thể đi đầu thai.” “Anh Tử, tạm biệt.”

Thôn dân cùng bị hại chết với Tống Anh thù lớn được báo, sau khi tạ ơn nàng liền rời đi. Thân thể Tống Anh lắc lư, hình thái lệ quỷ biến mất, lại biến thành bộ dáng thường ngày Trọng Viêm vẫn quen thuộc.

“A Anh, nàng cũng muốn đi sao?” Trọng Viêm đi tới đỡ lấy nàng. Thân thể của nàng bắt đầu phát ra bạch quang nhàn nhạt, lệ khí trên người đều biến mất không thấy.

Tống Anh gật gật đầu, có chút mệt mỏi, “Qua nhiều năm như vậy, ta vẫn bị vây trong đó. Bây giờ cũng là lúc

rời đi.”

“Ta không cho!” Trọng Viêm lớn tiếng nói.

Tống Anh cười an ủi hẳn, “Đợi ta chuyển sang kiếp khác thành người, lại đến tìm người, không được sao?”

“Không được!” Mắt Trọng Viêm đỏ lên, “Nàng sẽ uống canh Mạnh bà, sẽ quên ta!”

“Người...!” Tống Anh đang muốn nói cái gì, lại đột nhiên chú ý tới một kiếm đâm vào ngực, linh phù lửa nhập thể, thân quý âm lãnh của nàng không chịu nổi, trong nháy mắt hồn phi yên diệt!

Trọng Viêm mắt thấy Tống Anh bỗng nhiên tiêu tan, kinh sợ quay đầu lại, mới phát hiện lại là tên đạo sĩ hoàng bào vừa nãy chạy trốn!

“Người giết A Anh!” Trọng Viêm một phen tóm cổ áo hẳn nhắc lên.

Đạo sĩ hoàng bào bị thiếu niên tuần mỹ trước mắt hù dọa, đá đạp lung tung hai chân giữa không trung, “Nàng là lệ quý, bản tôn luôn luôn lấy trừ ma vệ đạo làm nhiệm vụ của mình.”

Nam tử thật vất vả tránh thoát ràng buộc của dây thừng nhanh chóng nhặt kiếm trên mặt đất lên, một kiếm

đâm xuyên qua ngực đạo sĩ, cả giận nói: “Người gian tặc này, đi tìm chết đi!”

Trọng Viêm buông lỏng tay ra, đạo sĩ hoàng bào rơi xuống mặt đất, thống khổ co giật.

“Chúng ta đi tới, đạo sĩ kia hại chết cô cô!” Đám yêu quỷ núi Trường An vây lên, kéo đạo sĩ hoàng bào đi, đạo sĩ kêu thảm thiết một trận liền không có tiếng vang.

Trọng Viêm ngơ ngác nhìn mảnh lá sen héo rũ cháy xém trên mặt đất kia, bước nhanh tới muốn nhặt lên, ai ngờ một trận cuồng phong ào ào cuộn qua, xé rách lá sen khô ấy thành mảnh nhỏ, về với cát bụi.

“A Anh...” Trên núi Trường An, quanh quẩn tiếng kêu thống khổ của thiếu niên rất lâu.

Tứ

Sau khi hôi phi yên diệt còn có thể lại tự liễm hồn thể, nghìn năm qua Tống Anh lần đầu cảm giác mình vẫn còn phúc khí.

Đạo sĩ hoàng bào kia đích xác tạo thành thương tổn không thể vãn hồi đối với nàng, trong nháy mắt sau khi giết người Tống Anh còn có chút hối hận, nếu không phải chấp nhất với báo thù, lại tu một trăm tám mươi năm nữa, nàng cũng có thể thành một tiểu quỷ tiên. Nhưng thấy

mình vất vưởng lâu nhường ấy, còn là một phàm thai tục tử, không bỏ ân oán tình cừu này xuống được.

Trong hoàng cung Biện Tấn trần bảo vô số, khối cốt ngọc hiện nay Tống Anh sống nhờ hồn phách là một trong số đó. Ngọc tính âm nhu, lại thêm khối ngọc này là di cốt của một vị nữ tiên biến thành, âm khí tràn đầy, rất thích hợp dưỡng một khô hồn như Tống Anh.

Khi thần thức của Tống Anh quay lại suýt nữa bị một đôi mắt tràn đầy tơ máu hù chết. Định thần nhìn lại, trong lòng nàng đau xót, đây không phải là tiểu Trọng Trọng của nàng sao, vì sao lại sa sút tới mức này! Nhìn thấy nàng còn không có khí phách mà rơi nước mắt, nào có chút uy nghi của đế vương?

Năm đó ở trên núi, đôi cha con Tống Anh cứu chính là tể tướng vương triều Biện Tấn. Tư Mã Tuân là lão công thần của triều Biện, đương nhiên nhận ra biến tên đeo trên cổ Trọng Viêm là đặc biệt trong hoàng thất. Từ xưa hoàng thất đấu đá, không ít hoàng tử vừa sinh ra đã chịu khổ độc thủ, Tư Mã Tuân liền nhớ lại Huệ phi mười lăm năm trước nghe nói là sinh hạ quái thai bị ban chết, lại nhìn đến tướng mạo Trọng Viêm có bảy tám phần tương tự với Huệ phi, liền biết mình gặp được hoàng tử. Biện Tấn khi đó đã vô cùng mục nát, Tư Mã Tuân luôn luôn ngay thẳng, đặc tội gian thần đang nắm quyền, suýt nữa rơi vào cảnh cửa nát nhà tan. Tư Mã Tuân nhìn ra tình ý của Trọng Viêm đối với Tống Anh, lấy công hiệu của cốt ngọc dụ Trọng Viêm bằng lòng xuống núi.

Tim Trọng Viêm chỉ ở trên khối cốt ngọc kia, mà dân chúng Biện Tấn sớm đã chịu đủ cuộc sống thê thảm nước sôi lửa bỏng. Cái gọi là quân đội bi phần tất thắng, vương triều Biện Tấn mục nát nhanh chóng sụp đổ.

Năm đó? Không sai, cách Tống Anh thành tro rồi trở về, đã qua năm năm. Biện Tấn lúc này ca múa thái bình, bách tính an cư lạc nghiệp.

Mà Trọng Viêm, cũng đã trở thành đế vương trẻ tuổi cơ trí.

Hồn phách của Tống Anh vẫn chưa hoàn toàn tụ tập, linh lực bây giờ thua xa lúc trước, không thể rời cốt ngọc quá lâu.

Cửa “két” một tiếng mở ra, có tiếng tiểu thái giám đáp vâng dạ, sau đó Trọng Viêm bưng một chén bạch ngọc nhỏ tiến vào, nhìn thấy nàng trôi lơ lửng phía trên cốt ngọc, cười như hài đồng hồn nhiên: “A Anh, ta đã trở về.”

Tống Anh ngơ ngác nhìn hắn. Non nớt khi còn trẻ đã rút khỏi người hắn, hắn lại cao hơn không ít, vai dày rộng. Long bào màu vàng sáng dán lên thân thể chắc nịch cao lớn, sặc sỡ lóa mắt.

Hắn đi tới bên ao máu nuôi dưỡng cốt ngọc, rót máu mới trong bát vào. Cổ tay trái của hắn, có từng vết đao cũ mới đè lên nhau, một trong đó rất mới, còn đang xuyên

qua vài lụa trắng bao quanh rướm máu ra bên ngoài.

Để ý tới ánh mắt của Tống Anh, Trọng Viêm rung rung ống tay áo, che đi những vết thương dữ tợn ấy.

Máu đế vương cực dương, cốt ngọc cực âm, âm dương hợp mà vạn vật sinh. Năm năm nay, phải dựa vào máu của Trọng Viêm và cốt ngọc hòa nhau, hơn nửa ngày đêm tăng nhân chùa miếu trong kinh thành triệu hồi, mới có thể chậm rãi ngưng tụ hồn phách đã tiêu tan của Tống Anh trở về.

Tống Anh nhìn cốt ngọc dần dần hút đi máu tươi, để ý tới sắc mặt Trọng Viêm tái nhợt, thở dài: "Năm đó cứu người chỉ vì báo ân, bây giờ người lại dùng máu tươi cứu ta, phần ân tình này nên hoàn lại như thế nào?"

Trọng Viêm đáp rất tự nhiên: "Không cầu cái khác, lấy thân báo đáp là được."

Mười lăm tháng bảy, quý môn mở rộng. Hôm nay, Trọng Viêm mang theo Tống Anh lên núi Trường An. Đặt cốt ngọc ở mộ phần của nàng, đợi đến nửa đêm âm khí rất nặng, Tống Anh có thể thoát khỏi cốt ngọc, xuống địa phủ chuyển sang kiếp khác.

Núi Trường An vẫn là bộ dáng ấy, chỉ bất quá bây giờ hắt một thân hoàng bào, chính khí quá thừa, đám yêu quỷ quen biết ngày xưa bị khí thể trên người hắt bức

bách, không dám quá phận tới gần. Bọn họ giống như hăn, đều là đến tiền Tống Anh đoạn đường. Dù sao vào địa phủ, nếm canh Mạnh bà, qua cầu Nại Hà, gặp lại chính là người lạ.

Giờ tý đã đến, Tống Anh nhìn Trọng Viêm mặt không chút thay đổi, ngực rầu rĩ, nàng lập tức sẽ đi, tiểu hài này không biết nói mấy câu cảm động sao?

“A Anh, nàng muốn nói cái gì?” Nhìn Tống Anh ngồi xếp bằng ở khoảng không trên cốt ngọc, Trọng Viêm dịu dàng hỏi. Giọng nói của hăn có cái khàn khàn của người trưởng thành, giàu từ tính, đôi mắt thâm thúy câu người, cứ như vậy nhìn qua, Tống Anh đã cảm thấy toàn thân giống như bị xé một cái, vừa đau vừa tê dại.

Trọng Viêm dựa sát vào, Tống Anh có chút căng thẳng nhìn hăn. Hăn ngồi bên cạnh nàng, nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc dài của nàng, “A Anh, có phải nàng luyến tiếc ta hay không?”

Vẻ ung dung của hăn khiến cho Tống Anh nổi đóa, lại không biết trả lời như thế nào, oán trách liếc hăn một cái. Tiểu tử này tới nhân gian, học một chút hồn xiêu phách lạc gì đó, lại bày trò trước mặt nàng, hoàn toàn đã quên lúc hăn cười tròng ỷ lại nàng thế nào!

“A Anh, ” Trọng Viêm cẩn thận giang hai cánh tay, vòng quanh thân thể hư vô của nàng, chỉ sợ không cẩn thận nàng sẽ tiêu tan trong lòng mình, “Ta chờ nàng trở

về.”

Tống Anh ngượng ngùng cúi đầu.

Trọng Viêm nói: “A Anh, đưa tay cho ta.”

Tống Anh vươn tay, Trọng Viêm cẩn thận nắm hư không: “Chờ nàng trở về... Nắm tay nàng, cùng nàng đến già.”

Đều nói quý thì không có nước mắt, nhưng khi đó, Tống Anh gối trên bả vai Trọng Viêm, khóc đến rồi tinh rồi mù.

Giờ tỷ quý môn mở ra, quý sai chần chừ hồi lâu nhìn thấy Tống Anh cuối cùng cũng có thể trở về cùng bọn họ, thở phào nhẹ nhõm, cài xích khóa hồn vào tay nàng, vội vàng dắt nàng rời đi.

Có một việc, Trọng Viêm vẫn đề trong lòng. Năm đó khi đạo sĩ hoàng bào kia giờ kiếm xông đến, hẳn có cảm giác, thế nhưng, hẳn nghĩ, nếu như Tống Anh bị thương, nàng có thể nán lại một chỗ bên cạnh hắn. Chỉ trong nháy mắt do dự ích kỷ đó, thanh kiếm kia liền đâm vào thân thể của nàng, mà nàng cứ như vậy biến mất trước mắt hắn. Năm năm qua, hắn đau đớn, ăn năn, lại cũng chỉ có thể tiếp tục chờ đợi, chờ nàng chậm rãi trở về.

Khi nhìn thấy nàng một lần nữa ngưng tụ hình thể, từ

trong cốt ngọc chậm rãi bốc lên, lưỡi biếng mở hai tròng mắt, hần xoay người, nước mắt lã chã rơi xuống.

Hần rốt cuộc hiểu, buông tay cũng là một loại yêu.

Hần sẽ vẫn chờ nàng, ngay cả là đêm dài đằng đẵng, kiếp người rất dài, cũng bởi vì niệm tưởng này trong lòng mà không đến nỗi tuyệt vọng.

Về sau “Biện Tấn sử thư” viết: Sau khi đế kế vị, cần chính yêu dân, không hậu cung hai mươi năm. Đế nam tuần, gặp một nữ, lập tức phong hậu. Hậu mặc dù đến từ hương dã, song thông tuệ nhạy bén, sủng dầu hậu cung. Đế hậu kiêm điệp tình thâm*, truyền thành giai thoại trong dân gian.

Hai mươi năm sau.

Trung thu, trăng tròn. Tống Anh rúc vào trong lòng Trọng Viêm, hai người tình ý chân thành, nắm tay nhìn nhau.

“A Anh, nàng vì sao còn nhớ được ta?”

Tống Anh cười nói: “Vừa may, Mạnh bà mới nhậm chức ấy là một vị người quen cũ, ta nói muốn tới dương thế tìm người, nàng liền rút chén vốn cho ta kia vào trong cầu Nại Hà.” Nàng nhẹ nhàng mơn trớn tóc mai hoa râm của Trọng Viêm, “Làm sao bây giờ, chàng cũng già như

vậy rồi, còn cùng già thế nào, sớm biết nên chờ chàng chết, hai ta cùng nhau đầu thai.”

Cầm Trọng Viêm đề đầu của nàng vuốt ve, thấp giọng hỏi: “Nàng không vẫn phải tới?”

Tống Anh thở dài, “Bà già này sốt ruột, chờ không được nhiều năm đến thế trên cầu Nại Hà!”

*kiêm điệp tình thâm: chỉ tình cảm vợ chồng sâu sắc.

Yêu em suốt đời suốt kiếp

Tác giả: Tứ Nguyệt Lan

Đây là đại hội thể dục thể thao đầu tiên trong con đường đại học của hai người, hôm ấy vì giành chỗ ngồi bên dãy phía Nam mà tân sinh viên khoa Trung Văn và tân sinh viên khoa Cơ Điện xảy ra tranh chấp. Với tư cách là lớp trưởng mới nhậm chức của khoa Trung Văn lớp 2, Mễ Khâu Khâu hấp tấp chạy tới chỗ của khoa Cơ Điện, kéo một nam sinh viên mặc áo sơ mi trắng nhìn khá tươm tất tên Kim Ba.

"Mình là Mễ Khâu Khâu, lớp trưởng lớp 2 khoa Trung Văn. Sáng nay giáo viên chủ nhiệm đã xác nhận chỗ ngồi ở khán đài phía Nam là vị trí của lớp chúng tôi", cô nói rõ ràng rành rọt, "Từ đây đến đó đều là chỗ ngồi của lớp chúng tôi cả, đúng lúc có 40 cái ghế, mà lớp chúng tôi lại có 40 người. Có phải các bạn lầm rồi không, nếu như lầm lẫn thì mong các bạn lập tức liên hệ với giáo viên chủ nhiệm, xác định lại vị trí của các bạn. Cảm ơn."

Mễ Khâu Khâu hiên ngang đứng trước mặt Kim Ba, hùng hùng hổ hổ nói một tràng, thế nhưng Kim Ba chỉ cười mỉm, kiên nhẫn nghe cô nói xong sau đó mới trả lời, "Trước đó mười phút giáo viên chủ nhiệm cho tôi biết chỗ ngồi có chút thay đổi, khoa Trung Văn giờ ngồi ở bên kia, ừm, bên đó cũng đúng lúc có 40 chỗ ngồi."

Mề Khâu Khâu trợn má hốc mồm, sau đó mới nói, "Vậ
à, xin lỗi. Cám ơn cậu."

Kim Ba vẫn điềm tĩnh, mỉm cười lịch sự với cô.

Sau khi cô dẫn đám con gái của lớp hoành tráng đi ngang qua khoa Cơ Điện, đám con trai khoa Cơ Điện xì xào bàn tán, "Lớp trưởng lớp đó nhìn cũng được ghê."

Kim Ba chỉ cảm thấy mái tóc cô gái đó dài, dáng vẻ hùng hổ hơi quái gở, mà sao cô ăn nói lớn tiếng thế, lúc nói chuyện còn nhìn trừng trừng với mắt đối phương nữa? Cô trông khác với những nữ sinh đồng trang lứa, nhưng lại không biết khác là khác thế nào.

Mề Khâu Khâu chỉ huy toàn lớp ngồi vào chỗ của mình trên khán đài, nghe mấy nữ sinh xì xầm về lớp trưởng nhả nhận như gió của khoa Cơ Điện, "Nhìn đẹp trai ghê, vóc người cũng được nữa, ánh mắt của anh ta thật mê hoặc..."

Mề Khâu Khâu không ngăn được nghe lóm những lời thảo luận này, anh ta rất đẹp trai sao? Mề Khâu Khâu vô tình quay lại nhìn khán đài phía Nam, đúng lúc bắt gặp một đôi mắt đen, ánh mắt của anh nhìn rất trong trẻo, thuần khiết như ánh mây trắng trên bầu trời xanh. Mề Khâu Khâu vỗ đầu mình một cái, gì mà trong trẻo thuần khiết ở đây? Nghe nói bụi và các hạt nhỏ luôn tồn tại trong mây, thế thì làm sao tinh khiết cho được?

Trời ạ, ánh mây và ánh mắt anh ta có liên quan gì nhau đâu, tự dưng cô lại liên tưởng chi không biết? Thôi suy tưởng vãn vớ, cô nở nụ cười tươi tắn với đôi mắt kia, khi cô cười lộ ra hai chiếc răng khểnh nhỏ xinh. Mẹ từng bảo hai chiếc răng khểnh của cô rất đáng yêu, chỉ nghĩ đến đó thôi nụ cười cô càng thêm rạng rỡ.

Quy định chạy bộ mỗi sáng của trường học rất lạc hậu, mỗi người trong lớp phải thông qua sự kiểm duyệt của giáo viên. Thế nhưng nữ sinh khoa Trung Văn đều nhõm nhả yếu ớt, vì thế mỗi sáng Mễ Khâu Khâu phải đứng bên ngoài từng phòng để kêu gọi mọi người thức dậy chạy bộ, số người thức dậy cùng cô rèn luyện thân thể càng ngày càng ít, đến cuối cùng chỉ còn mỗi Mễ Khâu Khâu lẻ loi tro trọi đi điểm danh với giáo viên.

Không lâu sau cô tình cờ phát hiện khoa Cơ Điện cũng chỉ còn lại một người, vì vậy cô và anh chàng mặc áo sơ mi trắng đó kết bạn cùng chạy bộ.

"Sao cậu chạy chậm thế?" Mễ Khâu Khâu thở hổn hển hỏi.

Kim Ba sững sờ, cô rõ ràng chạy thừa chết thiếu sống, vậy mà còn đi hỏi ngược lại anh nữa.

"Con trai không phải chạy rất nhanh sao? Chắc còn chạy nhanh hơn mình nữa." Mễ Khâu Khâu thở hồng hộc còn hơn lúc nãy.

Kim Ba biết rõ cô muốn làm quen với anh, vậy nếu anh chạy thật nhanh, thế chẳng phải bỏ lại cô phía sau ư?

"Ôi, vậy chúng ta cùng chạy chậm đi." Mễ Khâu Khâu nói nghe rất có nghĩa khí.

Kim Ba hơi dở khóc dở cười, chẳng lẽ cô nhìn không ra anh cố ý đợi cô sao?

Sau khi chạy bộ xong, hai người tiện thể ghé căn tin để ăn sáng. Kim Ba biết nhiều cô gái không ăn sáng, nhưng Mễ Khâu Khâu không chỉ ăn, mà còn ăn rất nhiều là đằng khác. Mễ Khâu Khâu đôi lúc cũng hỏi anh một vài chuyện rất kỳ lạ, ví dụ như tên Kim Ba có phải liên quan đặc biệt tới Ba Kim* không, khi ấy Kim Ba chỉ mỉm cười không nói, nhìn cô từng ngụm từng ngụm ăn hết chén cháo.

Mối quan hệ bạn bè của cả hai vẫn tiếp diễn, nhưng mỗi giao tình này chỉ giới hạn trong việc cùng nhau chạy bộ buổi sáng và cùng ăn sáng ở căn tin mà thôi.

Thế cũng tuyệt quá rồi, tình cảm bạn bè chân chính tuy nhạt nhẽo nhưng lâu dài, thân thiết.

Trùng hợp hơn nữa là hai người đồng thời đăng ký học môn Kỹ Năng Phân Tích Thơ trong môn học tự chọn của văn học.

Ở thời đại "trốn môn bắt buộc, tránh môn tự chọn", chỉ có Mễ Khâu Khâu và Kim Ba kiên trì học môn tự chọn không vắng một tiết nào.

Tiết thứ nhất, Mễ Khâu Khâu ngồi ở góc đông nhất của phòng học, còn Kim Ba ngồi ở góc phía Tây. Anh thấy cô, cô cũng nhìn thấy anh, hai người nhìn nhau mỉm cười thay chào hỏi.

Tiết thứ hai, Mễ Khâu Khâu thấy ngồi ngoài rìa khó nhìn rõ bảng, vì vậy chuyển qua ngồi giữa, Kim Ba cũng mang tập vở ngồi ở chính giữa, hai người lại nhìn nhau cười.

Đến tiết học thứ ba, Mễ Khâu Khâu dứt khoát ngồi cạnh Kim Ba, vất vả lắm mới gặp được người quen đây, thôi thì ngồi cùng một chỗ để dễ dàng giúp đỡ lẫn nhau. Kim Ba dường như đọc được suy nghĩ trong lòng cô, hai người lần nữa nhìn nhau cười.

Tài văn chương của Kim Ba tuyệt đến bất ngờ, tuyệt đến nỗi mỗi lần Mễ Khâu Khâu đọc văn của anh xong thậm chí muốn xé bài của mình. Mễ Khâu Khâu vẫn cho rằng một người con trai giỏi văn sẽ là người có tính cách nhã nhặn điềm đạm, xưa nay đã như thế rồi, mà cô thì không cảm nhận được điều này ở Kim Ba, anh tuy không đẹp trai, nhưng khi ở bên anh cảm giác thật bình yên.

Mễ Khâu Khâu là cô gái ngoan ngoãn, luôn tuân theo

truyền thống "cố gắng học tập vươn lên", tuy thế cô vẫn trốn khá nhiều môn tự chọn khác, duy chỉ có môn Kỹ năng phân tích thơ là không vắng một tiết nào, nói ưa thích cũng không hẳn, chỉ là cô biết Kim Ba sẽ lấy sách của anh để lên ghế giữ chỗ cho cô. Mặc dù chỗ kế bên anh cũng không có ai ngồi cả, Mễ Khâu Khâu vẫn thấy ấm lòng. Cô cũng nghiêm túc đi học lớp Kỹ năng phân tích thơ dù chỉ vì chỗ ngồi ấm áp đó.

Sang năm thứ hai đại học, trường Cao Đẳng Nghệ Thuật đã tặng trường học của hai người một cây thủy tùng** nhân dịp trường kỷ niệm 80 năm thành lập, với tư cách đại biểu sinh viên, Mễ Khâu Khâu và Kim Ba đại diện cùng gieo cây giống có ý nghĩa quan trọng này.

"Tình hữu nghị bền chặt", trên tấm bảng phía trước cây thủy tùng có khắc một hàng chữ như vậy.

Kim Ba và Mễ Khâu Khâu chụp chung dưới tàng cây. Anh vẫn chỉ cười mỉm, còn cô lại tươi cười sáng lạn, lộ ra hai chiếc răng khểnh vốn có.

Cây thủy tùng nhìn tràn trề sức sống, một ngày nào đó chắc chắn nó sẽ trở thành một cái cây cành lá rậm rạp, um tùm toả bóng che mát.

Cứng cáp bền vững như tình hữu nghị giữa hai học viện.

Thiên trường địa cửu như tình bạn của Mễ Khâu Khâu và Kim Ba.

Có một người bạn thật tốt trong đời là một loại hạnh phúc, Mễ Khâu Khâu luôn tin như thế: có người giúp cô giữ chỗ ở phòng tự học, có người cùng cô chạy bộ buổi sáng, có người kiên nhẫn ăn sáng với cô, có người nghe cô kể nhải mấy chuyện phiền não của con gái, có người chỉ ra những chỗ lủng củng trong bài văn của cô...

Thế nhưng hai người là người yêu sao?

Mỗi khi bạn bè hỏi cô câu đó, cô luôn quả quyết không nhận.

Anh chưa từng nói thích cô, ngày Cá tháng tư năm ngoái, cô tí từng cười đùa với anh, "Kim Ba, mình thích cậu", lúc đó anh lập tức cười đáp lại cô "Tôi cũng thích bạn".

Câu trả lời dứt khoát không chút do dự. Thà là anh chần chờ rồi mới trả lời, thì cô có thể đã xem xét lại mối quan hệ của hai người.

Năm thứ ba đại học, Mễ Khâu Khâu nhìn mấy anh chị lớp trên bên ba tính con đường phía trước của mình, cô cũng có chút bồi hồi lo lắng.

"Sau khi tốt nghiệp cậu tính làm gì?"

"Thì trở về quê ở Cam Túc." Kim Ba rất quyết đoán nói cho cô biết.

"Tại sao?" Mễ Khâu Khâu biết rõ vấn đề này rất vô vị, nhưng cô vẫn muốn hỏi.

"Góp sức phát triển miền Tây." Kim Ba nở nụ cười, nụ cười như lần đầu tiên họ gặp nhau, thật trong trẻo ấm áp.

Không buồn cười, chuyện cười này không buồn cười tí nào, Mễ Khâu Khâu nghĩ thầm trong lòng.

Vậy là hai năm sau anh sẽ trở về quê nhà ở Cam Túc, còn cô thì ở lại chốn Bắc Kinh này.

Từ Cam Túc đến Bắc Kinh chỉ cách hai gang tay trên bản đồ, nhưng nếu ngồi xe lửa thì phải mất thời gian rất lâu, xa vô cùng.

Mà đó là chuyện tương lai, còn giờ thì hai người vẫn ở bên nhau, họ vẫn là những người bạn thân thiết.

Cuộc sống không gió không mưa cứ thế bình lặng trôi qua, mãi cho đến khi một nữ sinh khác trong khoa Trung Văn tên Hà Hiểu Linh nhiều lần tiếp xúc với Kim Ba. Mễ Khâu Khâu cảm thấy khó chịu, cho tới bây giờ không hề thấy Kim Ba quen bạn gái, cứ ngỡ cô chính là bạn khác phái thân thiết nhất của anh. Tuy nhiên, số lần Hà Hiểu

Linh đến học viện của họ ngày càng nhiều, Mễ Khâu Khâu cũng không muốn trở thành kỳ đà cản mũi.

Hà Hiểu Linh không phải xinh đẹp lộng lẫy nhưng tính tình hiền dịu, cười rộ lên cũng đẹp lắm. Kim Ba nhất định là thích loại con gái như thế, bằng không sao cô tần ngần trước mặt anh suốt hai năm trời mà anh không hề có chút phản ứng nào chứ, mà hình như ngay cả một chút cũng chẳng có. Cái này chính là đạo lý ngư tầm ngư mã tầm mã người ta hay nói, Kim Ba cũng là người nhả nhận cũng phải có bạn gái hiền hậu thực nữ.

Điều quan trọng hơn, Hà Hiểu Linh cũng là người Cam Túc, nghe nói thành phố hai người họ còn rất gần, hiển nhiên đã bớt đi khá nhiều chướng ngại không phải sao.

Chuyện này không phải không tốt, nhưng bởi vì thế mà gần đây số lần Kim Ba và Mễ Khâu Khâu gặp nhau ngày một ít đi.

Trong một lần chạy bộ buổi sáng, Mễ Khâu Khâu thản nhiên nhắc đến đề tài này, sau đó còn tỏ ra bình thản trách anh: "Cậu đúng là người trọng sắc khinh bạn mà."

Thế nhưng Kim Ba không trả lời, chỉ im lặng thật lâu sau đó cau mày hỏi cô một câu khó hiểu: "Bạn có bạn trai chưa? Sao không thấy bạn quen bạn trai thế?"

Mễ Khâu Khâu ngẩn người trong chóng vánh, lập tức

cười đáp: "Chê mình vương vếu hả? Ai nói mình không có bạn trai? Mình không giống cậu quen bạn gái là rêu rao khắp nơi, ngày ngày ở chung với nhau."

Sau ngày đó, lần đầu tiên Kim Ba không ăn sáng cùng cô.

Vài hôm sau, Mễ Khâu Khâu kéo Lâm Cương đi tìm Kim Ba, giới thiệu đây chính là bạn trai của cô! Dù gì cậu ta đã kiên trì theo đuổi cô từ lúc nhập học, thế thì cho anh ta cơ hội vậy.

Kim Ba nhìn người con trai cao ráo điển trai rực rỡ như ánh mặt trời trước mắt mình, bỗng nghĩ đến câu nói ngư tử ngư tử mã ngư tử mã, Mễ Khâu Khâu mặt mày sáng sủa, tươi tắn như ánh mặt trời, bản thân không chỉ toả ra vầng sáng ấm áp, mà còn mang đến ánh hào quang lấp lánh cho mọi người chung quanh cô.

Hể cô ở đâu, nơi đó đầy ắp tiếng cười.

Có lẽ sau này anh không cần cùng cô chạy bộ nữa, không cần ăn sáng với cô, cũng không cần giữ chỗ dùm cô, đã không cần nữa rồi.

Ngỡ bản thân sẽ thấy thoải mái, thế nhưng lòng không hiểu sao lại trĩu nặng.

Kim Ba khách sáo bắt tay anh chàng kia, lòng có cảm

giác kì lạ, anh chưa từng trải qua cảm giác này trước đây.

Một ngày kia, anh đứng thật lâu dưới cây thủy tùng, mới một năm thôi mà cây thủy tùng đã vươn cao, cành lá xum xuê um tùm, mướt mát xanh.

Nhìn dòng chữ 'Tình hữu nghị bền chặt' trên tấm bảng gỗ, Kim Ba nhú mày.

Nếu sau khi tốt nghiệp, anh đi khỏi Bắc Kinh, vậy tình bạn giữa họ có thể bền lâu không? Tình bạn còn không chắc chắn, huống chi chuyện khác...

Chuyện khác ư, chuyện khác là chuyện gì?

Đại học năm thứ tư, Mễ Khâu Khâu trải qua ngày Lễ tình nhân một mình, bởi vì cô đã thất tình rồi, cuộc tình chỉ kéo dài mấy tháng ngắn ngủi, đường tình của cô thật đoản mệnh. Hồi đó có một người xem bói nói rằng cô khó sống lâu trăm tuổi, xem nhầm rồi, phải là đường tình duyên của cô đoản mệnh mới đúng, chứ không phải cô đâu.

Hồi trước anh ta theo đuổi cô thế nào? Anh ta tốn công đồ ngon đồ ngọt ai chứ? Anh ta đã thề non hẹn biển với ai?

Chính anh ta đã nói chia tay cô, thế mà còn lớn lối nói với cô rằng "Lòng của em chưa từng có anh."

Chỉ là cái cơ phải không?

Kim Ba nhất định sẽ không đối xử với bạn gái của mình như vậy.

Nhưng mà Kim Ba bây giờ đang ở đâu? Đương nhiên là đang mừng ngày lễ lẫn mạn cùng Hà Hiếu Linh rồi.

Lúc này đây, không ai chia sẻ nỗi xót xa trong lòng cùng cô, cũng chẳng thổ lộ được nỗi đau đang ngự trị lòng mình.

Những bông hoa tuyết bay phất phơ trong sân trường, rơi trên đầu cô, rồi rơi cả trên vai, hoà tan cùng chất lỏng vô danh trên khuôn mặt cô. Cô đi đến đứng dưới cây thủy tùng, nhìn những tán lá phủ đầy tuyết rơi, lòng ao ước được như những bông tuyết kia.

Vài hôm sau, nhiều cán bộ hội sinh viên trong trường tham gia đại hội sinh viên ở một ngôi trường gần đó. Hội nghị kết thúc, một đại đội trưởng nồng cốt trẻ tuổi tổ chức ăn uống vui chơi ngay trong căn tin của trường.

Mễ Khâu Khâu uống rất nhiều rượu, chính cô cũng không biết sao mình "tửu lượng cao" thế. Uống hết ly này rồi đến ly khác, mặt cô dần dần ửng hồng lên. Trước mắt chợt như có rất nhiều người, chủ tịch hội sinh viên kia trông có vẻ tốt bụng, lại đẹp trai nữa, luôn bắt chuyện với cô, còn rót rượu uống cùng cô.

"Tôi thất tình rồi, thất tình rồi." Cũng vì thế cô mới đem bí mật của mình nói cho anh ta nghe.

"Đừng buồn nữa, cuộc đời còn rất nhiều người đàn ông tốt dành cho em mà." Anh ta ngồi rất gần cô, mập mờ nói.

"Ha ha, đúng vậy, nói rất đúng." Mễ Khâu Khâu không làm chủ được cơ thể hết ngả bên này lại nghiêng bên kia, lúc cô sắp sửa ngã vào người anh ta bỗng nhiên có một bàn tay đỡ lấy.

Là Kim Ba.

"Xin lỗi, tôi là bạn trai của cô ấy, cô ấy còn giận tôi ấy mà, hôm qua chúng ta mới cãi nhau."

Kim Ba mặc vẻ lúng túng của chủ tịch hội sinh viên kia, kéo Mễ Khâu Khâu ra khỏi chốn ồn ào bát nháo này.

Gió đêm thật lạnh, lạnh đến nỗi khiến cho người say cũng tỉnh táo.

Mễ Khâu Khâu ngồi ở yên sau xe đạp của Kim Ba, im lặng không nói gì, sao vừa nãy nghe được anh thốt lên hai chữ "bạn trai", mà lòng cô lại vui rạo rức?

Chẳng lẽ Lâm Cương đã nói đúng?

Từng giọt nước mắt lăn dài trên má, rơi xuống mu bàn tay của cô.

"Bạn sao vậy?" Kim Ba miễn cảm nhận ra sự khác thường nơi cô, "Chia tay với anh ta đau khổ lắm hả? Hai người rốt cục xảy ra chuyện gì? Lại giận dỗi vô cớ rồi phải không? Bạn đó, đừng luôn quá quật cường."

Mề Khâu Khâu nhẹ nhàng cười sau lưng anh, đau khổ ư? Cô thật sự rất đau khổ, mà người có thể làm cho cô đau khổ chỉ có một người mà thôi, tiếc rằng đó không phải Lâm Cương.

"Này", cô kêu anh.

"Sao?"

"Xúc giác của bạn nhạy lắm phải không?"

Kim Ba không biết cô say đến cỡ nào rồi, bởi vì anh không hiểu sao cô lại hỏi anh thế.

"Chúng ta thử nghiệm chút đi, mình sẽ viết lên lưng bạn, rồi bạn đoán xem mình đã ghi gì, được chứ?" Mề Khâu Khâu bỗng nhiên hào hứng, ngón tay sau đó nhẹ nhàng quẹt tới quẹt lui trên lưng, lại một lần nữa khóc trong thầm lặng.

"Sao rồi, bạn biết là gì không?" Viết xong rồi cô liền hỏi.

Kim Ba lúc này mới định thần lại, sau đó phát hiện mặt mình đã đỏ lên.

May mắn cô không nhìn thấy được mặt anh, may là cô đã say.

Sao anh lại xấu hổ? Vì sao khi đầu ngón tay của cô quẹt qua lại trên áo của anh, lại tạo cho anh một cảm giác kỳ lạ? Lòng chợt xao xuyến, mặt bỗng đỏ lên.

"Không, mình không biết là gì."

Anh không nhìn thấy vẻ lạc lõng trên gương mặt người ngồi sau, anh cũng không biết nãy giờ cô đã viết gì, có vẻ như là một chuỗi số.

Ngày đó về sau, bọn họ đã tốt nghiệp.

Kim Ba đã gói gém xong hành lý, đang ở ga xe lửa chuẩn bị trở về Cam Túc. Nơi đó là quê cha đất mẹ của anh, là nơi anh sinh ra và trưởng thành, anh là người con của những mảnh đất cằn cỗi, và anh lập chí muốn cải thiện nơi cằn cỗi đó.

Cho nên, trong kỳ thi Đại học anh đã đăng ký ngành Cơ Điện, mà không phải ngành Văn học, niềm đam mê

của anh.

Nếu như anh yêu mến nơi đó thêm một chút, nếu như ngày xưa anh ghi danh vào khoa Trung văn, nếu như anh quyết định ở lại Bắc Kinh, thì mọi thứ sẽ khác đi phải không?

Trên đời này không có nếu như.

Mễ Khâu Khâu đến tiễn anh, cô mặc chiếc váy dài màu đỏ, xinh đẹp mỹ lệ chưa từng có, anh chưa từng nhìn thấy dáng vẻ kiều diễm này của cô.

Cô đưa cho một lọ thủy tinh, bên trong đựng đầy ngôi sao may mắn.

Tất cả ngôi sao may mắn này đều do cô tự tay gấp, chúng rất đặc biệt, bởi vì bên trong mỗi ngôi sao đều có ghi một câu "Mễ Khâu Khâu thích Kim Ba."

Có lẽ một ngày nào đó anh sẽ vô tình mở một ngôi sao may mắn trong lọ ra, chỉ cần mở một ngôi sao thôi thì anh sẽ hiểu được tình cảm tha thiết cô đã ôm ấp bấy lâu nay với anh.

Xe lửa chậm chậm lăn bánh, Mễ Khâu Khâu ngây ngốc chạy theo từng toa xe lửa. Vì sao đến bây giờ mới đuổi theo chứ? Tại sao phải đợi đến khi không thể đuổi kịp mới bắt đầu đuổi theo?

Nếu như đuổi theo sớm hơn, nếu như không tin vận mệnh, nếu như dũng cảm lên, thì mọi thứ sẽ khác đi phải không?

Trên đời này lại không có nếu như.

Kim Ba nhìn bóng dáng màu đỏ từ từ biến thành một chấm đỏ nhỏ, bờ mi dần ướt ướt.

Người bầu bạn sau này với anh không còn là gương mặt thân quen kia, mà chỉ có từng ngôi sao may mắn trong tay.

Thời gian ở bên cô bỗng chốc như phim chiếu chậm trong tâm trí anh.

Kỷ niệm suốt bốn năm đại học thì ra lại đơn điệu như thế.

Tốt nghiệp đại học được một năm, Kim Ba đã phát huy được tài năng và tâm huyết của mình tại một sở nghiên cứu thủy lợi.

Tình cảm giữa anh và Hà Hiếu Linh vẫn ổn định, cứ mỗi cuối tuần hai người lại thay phiên đến thành phố của đối phương thăm nhau. Từ chỗ anh đến nơi Hà Hiếu Linh ở mất hai tiếng đồng hồ, nhưng từ Cam Túc đến Bắc Kinh lại phải đi rất lâu.

Hà Hiểu Linh là một cô gái dịu dàng, cô ấy đối với anh rất tốt, anh biết rõ điều đó.

Cô ấy đã theo đuổi anh từ năm hai đại học. Trong suy nghĩ của Kim Ba, con gái theo đuổi con trai phải cần rất nhiều can đảm, không rụt rè và từ bỏ sự cao ngạo, không phải ai cũng có thể làm được.

Thế nên, lúc Mễ Khâu Khâu nói cho anh biết cô đã có bạn trai từ lâu rồi, anh mới quyết định tiến tới với Hà Hiểu Linh. Anh sẽ không phụ lòng cô ấy, bởi vì anh là một người đàn ông có trách nhiệm. Anh cũng hết lòng với Hà Hiểu Linh, cố gắng chăm sóc cô ấy, nhưng có một vài thứ anh vĩnh viễn không thể cho cô ấy được.

Vào ngày sinh nhật năm nay của anh, Hà Hiểu Linh mua cho anh một cái bánh sinh nhật có kèm một tấm thiệp. Trên thiệp còn viết một dãy số "5201314".

"Nghĩa là gì?" Kim Ba không rõ.

"Anh thật xấu, cố ý bắt người ta nói ra." Hà Hiểu Linh hờn dỗi, "Thì là 'em yêu anh suốt đời suốt kiếp' đó, anh không biết sao? Đồ ngốc."

Như có sấm nổ rền vang trong đầu, Kim Ba sửng sốt bất động nói không ra lời, đột nhiên nhớ lại cái đêm ở năm thứ tư đại học, ngón tay mảnh khảnh của Mễ Khâu Khâu cũng viết lên lưng anh một dãy số, hình như cũng là

những con số này.

Chỉ là anh không hiểu.

Anh không hiểu bí mật của dãy số này.

Anh không biết cô đã thổ lộ tình cảm với mình.

Hai năm sau, Khoa Trung Văn lớp 2 tổ chức buổi họp lớp.

Mế Khâu Khâu đã tốt nghiệp thạc sĩ, chuỗi ngày ngày thơ rứt rề đã qua, cô giờ đã trở thành trợ giảng ở lại trường giảng dạy. Tuy dáng vẻ đã thành thục hơn xưa, gương mặt cô khi cười vẫn rạng rỡ muôn phần, lộ ra hai chiếc răng khểnh xinh xinh khiến người đối diện vẫn thấy cô là cô gái cởi mở hồn nhiên ngày nào, lớp trưởng năng nổ của khoa Trung Văn.

Một cô gái đáng yêu nhưng không dễ theo tuổi tí nào.

Do cô yêu cầu quá cao ư? Nếu không sao không để ý đến bất kỳ người con trai nào thế?

Mỗi khi có người hỏi Mế Khâu Khâu vấn đề này, cô chỉ biết dùng chân vẽ vòng tròn trên đất.

Không biết nữa, cô cũng không biết tại sao.

Có lẽ lòng vẫn chưa hoàn toàn quên đi, hoặc có lẽ do từ bỏ còn khó khăn hơn đợi chờ.

Trong buổi họp lớp, cô gặp được Hà Hiếu Linh.

Nghe nói, Hà Hiếu Linh sắp kết hôn nhưng chú rể không phải Kim Ba.

"Sao lại vậy?" Mễ Khâu Khâu cười hỏi cô ấy, "Lạ thật, hai người xứng đôi đến nỗi ai cũng hâm mộ. Có phải cậu ta đối xử tệ với bạn đúng không? Mình sẽ xử đẹp cậu ta giúp bạn cho."

Cô làm sao xử anh đây?

Ba năm qua, hai người càng lúc càng ít liên lạc nhau, cô khó gặp được anh, nói chi đến việc xử anh?

Đã từng hứa tình bạn sẽ bền lâu, giờ đây tình bạn của hai người như đã lạc lối trong gió rồi.

Không phải là không muốn nhìn, chỉ là không dám gặp.

"Vốn duyên mỏng thôi." Hà Hiếu Linh nói gọn lọn, "Anh ấy đến cùng không phải người dành cho tôi. Cái tôi muốn anh ấy lại không thể cho tôi được."

Mễ Khâu Khâu không điều cô ấy muốn là gì. Nhìn vẻ

mặt hạnh phúc của Hà Hiểu Linh, Mễ Khâu Khâu biết rõ cô ấy không hề oán hận gì Kim Ba, cô ấy thật sự tìm được hạnh phúc đời mình rồi.

Còn bản thân cô thì sao? Hạnh phúc của cô đang trốn ở nơi nào?

"Kim Ba, anh ấy thường nhắc tới bạn lắm, anh ấy luôn nhớ đến bạn." Hà Hiểu Linh nói đầy ẩn ý.

"Mình cũng rất nhớ cậu ấy." Mễ Khâu Khâu cố nói thật nhẹ nhàng, cô cảm giác ánh mắt của Hà Hiểu Linh có ngụ ý gì đó, mà ngụ ý gì mới được?

Cô đã bước về phía trước, còn anh ư, anh chưa từng tiến về phía cô một bước nào cả.

Thời gian thoăn thoắt thoi đưa, lại hai năm đi qua, Kim Ba phát hiện mình thật sự già rồi, gia đình anh vội vã giới thiệu bạn gái cho anh, nhưng mỗi khi nghe chuyện này anh chỉ cười cho qua chuyện.

Anh có thể tìm ai? Anh còn có thể yêu ai? Tình cảm quá phức tạp, anh không dám nghĩ tới, xét cho cùng, công việc xem ra còn đơn giản hơn, cho nên giờ đây anh dĩ nhiên đã trở thành nhân tài kiệt xuất trong sự nghiệp.

Đến một ngày, bên thuỷ lợi nói sẽ cử người đến Bắc Kinh bồi dưỡng nghiệp vụ. Nghe được tin này, Kim Ba bôn

chồn khôn xiết, sao lòng anh lại xốn xang thế này, cõi lòng đã ngủ yên bấy lâu sao bỗng nhiên rạo rực hẳn lên?

Năm năm rồi, đã năm năm trôi qua, chẳng lẽ còn ôm ấp hi vọng hão huyền thời gian quay trở lại có thể nắm bắt cơ hội lần nữa ư? Cô hẳn đã có bạn trai, cô có thể đã gặp người hiểu được chuỗi số cô viết trên lưng anh.

Nỗi nhớ nhung một ngày một mãnh liệt, cái mất dần đi lại là lòng dũng cảm.

Sau những cảm xúc lẫn lộn trong lòng mình, anh cũng không tự để cử bản thân tham gia chuyến bồi dưỡng nghiệp vụ đó.

Vừa về đến nhà, thì thấy cháu họ của mình đến chơi. Nhìn đứa cháu kháu khỉnh, cha mẹ lại than vẫn muốn bồng cháu trai, Kim Ba vẫn chỉ cười cho qua.

"Chú ơi, cái này là gì thế?"

Đứa cháu bò lên bàn sách của anh, cầm lọ thủy tinh được đặt nơi dễ nhìn thấy lên. Bao nhiêu năm qua, lọ thủy tinh đựng ngàn ngôi sao may mắn vẫn lẳng lẳng theo anh, đó là món đồ duy nhất gợi nhớ về cô.

"Đây là ngôi sao may mắn."

Kim Ba tư lự mỉm cười, chính ba mẹ anh cũng không

hiếu sao nhiều lúc anh cứ ngồi thần thờ suy nghĩ rồi mỉm cười ngô nghê như con gái.

"Ồ, này sao xếp được thế chú?" Cháu anh mở một ngôi sao ra, muốn xem thử ngôi sao này gấp thế nào. "Chú ơi nhìn nè, trong này có ghi cái gì nè?" Đứa cháu đưa tờ giấy có ghi chữ tới trước mặt anh.

Nét mực đã mờ đi, nhưng vẫn còn có thể đọc rõ: Mẽ Khâu Khâu thích Kim Ba.

Trái tim Kim Ba thắt lại, như bị ai đó bóp nghẹt.

Anh không hề biết từ lúc nào niềm yêu thương trong anh đã lớn như biển cả, mà anh đó giờ vẫn đang ở giữa biển, thế mà lại để bản thân như con cá sắp chết khô.

Trong gió mùa thu mát mẻ vờn vọt thổi qua, Kim Ba cầm lọ ngôi sao may mắn trở về trường học cũ.

Anh đang đứng ở cổng trường quen thuộc ngày nào, phát hiện cây thủy tùng năm xưa vẫn xanh um tươi tốt, chỉ trong vài năm thôi mà gốc cây già này đã đâm ra nhiều cành non. Tấm bảng gỗ có khắc dòng chữ "Tình hữu nghị bền chặt" vẫn ở đó, canh gác trong cô đơn lẻ loi.

Mẽ Khâu Khâu vẫn giữ thói quen đi qua cây thủy tùng mỗi khi hết tiết dạy, cô luôn nghĩ có lẽ một ngày nào đó khi Kim Ba nhìn thấy cây thủy tùng cứng cáp khỏe mạnh,

anh sẽ ngạc nhiên cho xem.

Cây giống năm xưa giờ đã là cây đại thụ che bóng rợp mát, vậy vì sao tình cảm của hai người lại không thể phát triển như thế?

Mề Khâu Khâu không dám tương tin vào hai mắt của mình.

Sao người mặc áo sơ mi trắng đứng dưới cây thủy tùng giống Kim Ba quá vậy? Không chỉ giống phía sau lưng, nhìn nghiêng cũng giống, khi anh chàng đó quay lại nhìn trực diện cũng giống nữa.

Anh rốt cục trở về rồi.

Anh đến làm cái gì? Anh cầm lọ ngói sao may mắn trên tay muốn trả lại cho cô sao?

Cô ngây ngốc tiếp nhận chiếc lọ anh đưa, không biết chuyện này là sao.

"Mở ra xem đi." Kim Ba lấy một ngói sao trong đó ra.

Mề Khâu Khâu nghe lời từ từ mở bên trong ra, phát hiện phía dưới dòng chữ cô ghi năm xưa có thêm một dòng nữa: "Kim Ba cũng thích Mề Khâu Khâu."

Anh cuối cùng đã phát hiện bí mật của cô rồi, anh sao

mà gốc đến thế? Sao đến tận bây giờ mới phát hiện ra?

Mắt như có vật gì đó rơi xuống, Mễ Khâu Khâu nghĩ đó không hẳn là nước mắt, bởi cô không biết hạnh phúc cũng có nước mắt.

Cây thủy tình rậm rạp lá xanh sừng sững phía xa xa, chuyện tình của Mễ Khâu Khâu và Kim Ba sẽ cứng cáp khoẻ mạnh như nó sao?

Chắc là vậy rồi, nghe nói mối tình của hai người họ còn dài hơn cả tuổi thọ của cây thủy tùng nữa.

*Ba Kim (1904-2005) là người Tứ Xuyên, tên thật là Lý Nghiêu Đường, vừa là nhà văn học hiện đại, nhà xuất bản và biên dịch viên. Ông đồng thời cũng được vinh danh là một trong những tác giả có ảnh hưởng nhất đến phong trào văn hoá "54", là bậc thầy văn học kiệt xuất thế kỷ 20 của Trung Quốc. Ở tuổi xế chiều, ông đã đề nghị thành lập bảo tàng văn hoá cách mạng và hội quán văn học hiện đại

**Cây thủy tùng hay thông nước (tên khoa học *Glyptostrobus pensilis*) là loài thực vật duy nhất còn tồn tại thuộc chi *Glyptostrobus*. Đây là loài đặc hữu của vùng cận nhiệt đới đông nam Trung Quốc, từ tây Phúc Kiến tới đông nam Vân Nam, và cũng hiện diện ở miền Nam Việt Nam.

Hoa hướng dương của Tiểu Ngự

Tác giả: Minh Hiểu Khê

Chương 1

Chiếc bàn trong phòng hội nghị của hội học sinh cấp ba có treo một chậu hướng dương nhỏ nhỏ lung linh trong nắng sớm, lá cây màu xanh thẫm, chậu ánh sắc vàng cam.

Vào lúc Hạ Thụ ngồi xuống, đóa hướng dương ấy cũng vừa khớp hướng về phía cậu hé cười tươi tắn.

Cậu cũng mỉm cười, ngón tay khẽ khàng mơn trớn trên cánh hoa.

Những người bạn khác trong hội học sinh vừa lục tục tiến vào, trông thấy chậu hướng dương ấy, ai nấy đều trở mặt trầm trồ: "Oa, hoa đáng yêu quá! Là ai mang tới vậy?"

"Ha ha! Mình biết!", "Bộ trưởng giải trí" Vệ Đào bước đến bên Hạ Thụ, giả làm mặt quỷ trêu: - "Nhất định là do mấy cô nàng nữ sinh thương thầm mến trộm tặng cho cậu rồi đúng không?"

"Thế mà cũng phải nói nữa sao, bạn chủ tịch hội học sinh Hạ Thụ của chúng ta đẹp trai tài giỏi, học hành xuất sắc, lại còn là cao thủ bóng chuyền, không biết đã khiến

cho bao nhiêu cô nữ sinh phải chết mê chết mệt rồi!" - "Bộ trưởng thể dục" Dư Siêu tỉ mỉ quan sát đóa hướng dương rồi giục: - "Nè, mau đến xem là ai tặng cậu đi, thể nào chẳng có bút tích lưu lại chứ!"

Hạ Thụ cười bảo: "Đừng đùa nữa mà, biết đâu là Tiểu Ngư mang đến trang trí cho phòng hội nghị thì sao!"

"Phải không đó Tiểu Ngư?"

Vệ Đào hướng sang Lăng Tiểu Ngư lúc này đang lau bàn ghế, lớn tiếng hỏi.

Thân thể Lăng Tiểu Ngư nhất thời cứng đờ, ngón tay miết chặt. Cô chậm chậm xoay người đi, mặt mày đỏ lựng: "Ừm, mình...mình..."

"Có tờ giấy này!" - Dư Siêu hít hãì la lên, dưới kẽ lá xanh thẫm lộ ra một mẫu giấy nho nhỏ màu vàng sậm. Hạ Thụ giơ tay muốn lấy chợt bị Dư Siêu nhanh mắt lẹ tay đoạt trước. - "Ha ha, lần này đúng là một cô nàng nữ sinh đa sầu đa cảm rồi nhé! Cậu mà không cần thì trao cơ hội cho bọn mình đi!"

Ở bên kia...

Lăng Tiểu Ngư cảm giác như máu cả người đang dồn hết lên đỉnh đầu, hai lỗ tai lùm bùm chấn động!

Hạ Thụ đứng dậy toan lấy mảnh giấy trở về:

"Đừng bày trò nữa, mau đưa cho mình."

Dư Siêu càng lần về xa hơn, vẻ mặt cười gian xảo: "Biết ngay cậu trước giờ cứ chăm chăm giữ bí mật cho mấy cô nàng nữ sinh ấy mà, sợ tin tức truyền ra ngoài sẽ khiến cho thanh danh bọn họ không tốt chứ gì! An tâm đi, mọi người đều là anh em với nhau cả, nhất định sẽ kín miệng cho cậu, chỉ cần cậu thỏa mãn lòng hiếu kỳ của bọn mình lần này, mọi người bảo có phải không nào?"

"Đúng đó!" Mấy học sinh khác nhao nhao rống lên "Mau xem xem là ai?"

"Tặng Hạ Thụ... Hy vọng cậu mỗi ngày đều rực rỡ như đóa hướng dương này..." Dư Siêu đọc nội dung trên mảnh giấy, đột nhiên hai mắt trợn tròn "Chữ ký là..."

Trên mặt giấy vàng sạm in rõ hình ảnh một chú cá nhỏ nhắn được vẽ bằng bút nước màu xanh lam.

Dư Siêu hết hồn đưa mắt nhìn sang Lăng Tiểu Ngư.

Chẳng trách vừa rồi cậu cảm giác nét chữ kia có chút quen thuộc.

Lăng Tiểu Ngư mặt mũi tái nhợt, hai chân phát run, trước mắt bỗng tối sầm, cô cảm giác mình sắp ngất đi

ngay lập tức.

Dư Siêu cứ tròn mắt há mồm, Lăng Tiểu Ngư thì lo âu đến trắng bệch, hai người đứng đối diện nhau mà lặng im khác thường. Đám học sinh kia lấy làm lạ liền la ó phản đối: "Nè sao rồi? Nói đi chứ, là ai vậy?"

Hạ Thụ đỡ lấy Lăng Tiểu Ngư đang run rẩy, đưa tay thăm nhiệt trên trán cô: "Trong người không khỏe à? Có phải ngã bệnh rồi không?"

Giọng nói cậu vẫn dịu dàng như thế.

Bàn tay cậu vẫn ấm áp như thế.

Khóe mắt Lăng Tiểu Ngư thoáng chốc đã ngăn ngăn nước, cô dùng sức bấm môi, cố gắng kìm nén cơn run rẩy cả người: "Là mình..."

Giọng nói của cô rất khế.

Hạ Thụ giật thót, bàn tay như đông cứng trên trán cô.

Lăng Tiểu Ngư siết chặt hai tay, lấy thêm dũng khí nói tiếp:

"Hoa hướng dương... là do mình tặng!"

Tiếng nói lần này lớn đến bất ngờ, vang vọng trong

phòng hội nghị của hội học sinh.

Sau đó là một bầu không khí im ắng đến khác thường.

Ai nấy đều tròn mắt há mồm như Dư Siêu.

Lăng Tiểu Ngư nhắm mắt lại, không dám nhìn đến vẻ mặt mọi người nữa.

Bàn tay của Hạ Thụ rút khỏi trán cô.

Vừa rồi cô còn thăm nhủ chính mình phải thật dũng cảm, giờ đây lại có cảm giác xúc động muốn khóc!

Tuy nhiên, ngay sau đó....

Cô bị lôi vào một khuôn ngực thật ấm áp, một vòng tay dịu dàng ôm lấy cô, sau đó là thanh âm nhẹ nhàng của Hạ Thụ thoảng bên tai: "Cảm ơn món quà sinh nhật của cậu."

Cô sửng sờ.

Đám đồng học hét to: "Gì chứ? Hạ Thụ xấu xa! Hôm nay là sinh nhật của cậu á? Sao lại chỉ đi nói cho mình Tiểu Ngư biết chứ?! Xem bọn mình phạt cậu thế nào đây!"

Hạ Thụ mỉm cười đáp: "Phạt mình sau giờ học mời mọi người ăn cơm có được không?"

"Bọn này còn muốn đi hát nữa!"

"Được thôi!"

"Yahoo! Tuyệt vời!"

Chương 2

Lăng Tiểu Ngư thầm mến Hạ Thụ suốt hai năm qua.

Thực ra, cô cũng biết cậu ta không bao giờ chú ý đến mình.

Cô không đẹp, chỉ có thể tạm coi là đáng yêu; việc học thì không hề nổi danh, thành tích cùng lắm chỉ xếp vào hạng trung bình, lại chưa từng học qua vũ đạo, ca hát nên ở những buổi party cũng chẳng có cơ hội biểu diễn.

Vì quá bình thường như thế, có đôi lúc Lăng Tiểu Ngư chán nản nghĩ, sao mình không thử hư hỏng hơn một chút, tựa như mấy cô nàng phá phách trên truyền hình kia: đi muộn, gây gổ với giáo viên, hành vi quái đản phóng túng... tốt xấu gì cũng gây sự chú ý với cậu ta. Có điều, cô thật sự không làm được, vì như thế cha mẹ sẽ buồn lòng lắm.

Còn Hạ Thụ lại chính là nam sinh xuất sắc nhất trường.

Cậu đẹp trai, vóc người thon dài, cao đến thước tám,

hay mặc sơ mi trắng và quần jeans tinh tươm, cộng thêm nụ cười thường trực trên môi thành ra cậu đi đến đâu cũng đều khiến cho đám nữ sinh phải lóa mắt. Thành tích học của cậu rất cao, tham gia cuộc thi Olympic quốc tế bộ môn Vật Lý giành được giải nhất, cậu nghiêm nhiên trở thành niềm hãnh diện của trường. Ngoài ra, cậu còn là một tay chơi bóng chuyền rất cừ, vóc dáng cao lớn mỗi khi nhảy lên phát bóng đều có thể khiến cho thời gian ngưng đọng lại, mà cũng chính trong phút giây ngưng đọng ấy, Lăng Tiểu Ngư vừa trông thấy cậu thì đã phát sốt.

Chuyện can đảm nhất mà cô từng làm hẳn nhiên là việc gia nhập vào hội học sinh.

Cứ mỗi đợt, hội học sinh lại tuyển thêm người mới. Cô báo danh vào "Bộ ngoại liên", tuy nhiên các bạn đồng học khác cùng thời điểm cũng báo danh vào rất nhiều, cô lại chẳng có ưu thế gì, ai cũng cho rằng cô nhất định sẽ bị đánh trượt. Thế nhưng để có được cơ hội tiếp cận Hạ Thụ, cô đành chấp nhận dày mặt đến khắp các xí nghiệp trong thành phố, cuối cùng cũng lôi kéo được năm công ty đồng ý tài trợ cho giải bóng rổ của trường.

Lúc cô bước chân vào phòng hội nghị rộng lớn sáng sủa của hội học sinh, Hạ Thụ từ bên máy tính xoay người lại, ánh mắt trời xuyên qua khung cửa kính, soi sáng lên bờ sống mũi cao vút của cậu ta.

Cậu nhìn về phía Lăng Tiểu Ngư, hai mắt long lanh

ngời sáng, mỉm cười như gió xuân:

"Xin chào, mình là Hạ Thụ."

Tiểu Ngư ngơ ngẩn nhìn cậu ta, trong lòng kích động đến nỗi nước mắt cứ ứa ra! Đáng lắm chứ! Bị vô số xí nghiệp lạnh lùng từ chối, lòng tự tôn chịu tổn thương, lại nuốt nước mắt tiếp tục đi van nài từng xí nghiệp đã khóa cửa, cay đắng là thế! Nhưng tất cả đều xứng đáng!

Về sau, Tiểu Ngư kể với chị họ mình rằng, trước đây khi nhìn Hạ Thụ từ xa, cô luôn có cảm giác cậu ấy rất tốt bụng, không ngờ khi càng tiếp xúc với cậu rồi mới càng hiểu được cậu tốt đến mức nào!

Chị họ hỏi cô, vậy tốt ở điểm nào?

Cô đáp, điểm nào cũng tốt cả, bảo rằng trên thế gian này chẳng ai toàn vẹn mà không có thiếu sót cả, nhưng với cậu ta thì quả thật hoàn mỹ đến một khiếm khuyết cũng tìm không ra.

Chị cô cười to, nói cô quả là yêu thầm đến "tẩu hỏa nhập ma" mất rồi.

Yêu thầm thật ra là một loại cảm giác rất kỳ diệu.

Không gặp người ta, trong lòng như có sợi dây bị kéo căng, giằng xé vô cùng đau nhức. Gặp người ta rồi, trái

tim lại đập gấp gáp như thể sắp vọt ra khỏi lồng ngực, tay chân dư thừa không biết nên để nơi đâu, lúng túng cứ như kẻ ngốc vậy.

Yêu thầm làm cho ngày tháng trôi qua thật nhanh.

Nhớ về người ta, gặp được người ta... Lại nhớ đến người ta rồi lại gặp được người ta... Sau đó lại bắt đầu nhớ người ta...

Nếu như có thể lựa chọn, Lăng Tiểu Ngư chẳng thà vĩnh viễn sống trong nỗi đau ngọt ngào này. Mặc dù cô biết mình không xứng với một người ưu tú như Hạ Thụ, nhưng nếu có thể ở bên cạnh cậu ta thì cô vẫn sẽ luôn giữ được cho mình một tia hy vọng và ảo tưởng.

Thế nhưng, vì cha mẹ bị điều đến một thành phố khác công tác, cô buộc phải chuyển trường.

Chị họ cô vừa lật một quyển tạp chí thời trang, vừa nhấp nhòm bảo: "Nếu như không nói rõ, có thể sẽ mãi mãi tiếc nuối; còn nếu như nói rõ, có thể sẽ đau khổ cả đời."

Lăng Tiểu Ngư nghe xong liền ngậy người ra.

Chị cô lại liếc mắt nhìn cô: "Nuối tiếc hay đau khổ, em tự mình chọn đi... Nếu chị là em, chị sẽ lựa chọn 'nuối tiếc'. Nuối tiếc ít ra còn có cảm giác tốt hơn, nói cho rõ

để rồi bị người ta cự tuyệt sẽ rất 'đau khổ' đấy."

Lăng Tiểu Ngư đầu óc rối bời, gương mặt ửng hồng, ngập ngừng hỏi: "Chị nói... cậu ấy... cậu ấy... có... thích em không?"

Chị cô gấp tạp chí lại, thở dài đáp: "Thì đã bảo rồi, không nói ra thì em vẫn có thể tiếp tục nằm mơ mà."

Đầu Lăng Tiểu Ngư như bị giáng cho một cú choáng váng thấy cả trăng sao.

Đấu tranh tư tưởng suốt chín ngày, cuối cùng đến rạng sáng ngày thứ mười, Lăng Tiểu Ngư chăm chăm nhìn vào hai quầng mắt thâm đen của mình trong gương, lòng thầm hạ quyết tâm...

Cô muốn nói rõ tất cả!

Chương 3

Nến chúc trên bánh sinh nhật được thổi tắt.

Vệ Đào phấn khởi hô lớn: "Mau khai đi, cậu đã ước điều gì? Có phải là quen được một cô bạn gái tuyệt vời hay không?"

Hạ Thụ lắc đầu mỉm cười.

Trịnh Nghi tò mò hỏi: "Hội trưởng, cậu chưa quen bạn gái hay sao?"

Lăng Tiểu Ngư hồi hộp đến nín thở.

"Chưa!."

"Ôi, nhiều nữ sinh thích cậu như vậy mà cậu lại không để mắt đến dù chỉ một người ư?" Trịnh Nghi tròn mắt hỏi: "Rốt cuộc cậu thích loại nữ sinh thế nào đây?"

Hạ Thụ mỉm cười như làn gió mát: "Mình chưa hề nghĩ đến điều này."

"Vậy còn mình?" Lăng Tiểu Ngư không chút nghĩ ngợi, buột miệng hỏi.

Mọi người hoảng sợ, trở mắt nhìn cô.

Mặt cô thoáng chốc đỏ rần lên.

Ánh mắt của Hạ Thụ vẫn đen láy và trong suốt: "Cậu? Cậu thế nào?"

"Mình... Mình..." Lăng Tiểu Ngư thở không ra hơi. Nói, nói ra cả đi! Hãy nói rằng, vậy còn mình thì sao, mình làm bạn gái của cậu có được không? Mình rất yêu cậu, đối với cậu rất tốt... rất tốt.

"Mình... Mình cũng rất tò mò..."

Hạ Thụ cười, xoa đầu cô: "Cậu đó, không nghĩ ngợi lung tung những điều này thì việc học mới tốt hơn được."

"Ừm."

Giọng nhẹ tênh, cô vội vã cúi đầu, không dám để cậu trông thấy những giọt nước mắt đột nhiên dâng trào nơi khóe mắt của mình.

Bọn nam sinh uống bia, đám nữ sinh thì đang ca hát.

Lăng Tiểu Ngư thu mình vào ghế sofa, vẻ mặt chán nản, tâm tình thất vọng. Ngày một cô sẽ phải chuyển trường rồi, đêm nay có thể sẽ là lần cuối cùng cô được ở bên Hạ Thụ. Vậy mà, hai lần muốn nói ra cô đều gặp thất bại.

Phải làm sao đây...

Cô hít sâu một hơi, tầm mắt lại hướng về phía Hạ Thụ.

Đám nam sinh lại bắt đầu náo loạn, ép Hạ Thụ uống cả một chai bia. Cậu khó bề từ chối, gương mặt đã thoáng đỏ lựng, hai mắt lấp lóe phát sáng.

"Không được, uống nữa sẽ say thật đấy."

"Say thì lo gì! Bọn mình đưa cậu về nhà!"

"Nói hay lắm, hôm nay không say không về!"

Mọi người hết vang, nhất trí muốn xem Hạ Thụ khi uống say rồi sẽ trở nên thú vị thế nào.

Hạ Thụ vừa cười vừa liên tục xua tay.

"Mình uống thay cậu ấy!"

Lăng Tiểu Ngư không biết chui từ đâu ra, giật lấy chai bia trong tay Dư Siêu, ừng ực một hơi uống cạn, ngay lập tức gương mặt trở nên đỏ bừng.

Đám nam sinh trợn mắt, há mồm.

Đám nữ sinh trông thấy cũng choáng váng.

Hạ Thụ vội đoạt lại chai bia từ tay Tiểu Ngư lúc này đã bị cô uống cạn đến đáy. Cô lão đảo chực té, lắc lư giờ ngón tay phải ra, cười vang khanh khách, giọng nói đứt quãng:

"Không... Không thể... để cho hội trưởng... để cho hội trưởng uống nhiều bia được... hội trưởng... có bệnh dạ dày... ưm... ưm... còn muốn uống nhiều ít thế nào... nói đi... mình uống thế cả!"

Dư Siêu chăm chăm nhìn Lăng Tiểu Ngư: "Ày, cậu không phải chưa từng uống bia hay sao?"

Trước giờ mỗi lần tụ họp bọn họ đều chỉ thấy cô uống nước ép trái cây.

"Vì hội trưởng... Mình làm gì cũng được!"

Lăng Tiểu Ngư hai mắt sáng như lửa, chăm chăm nhìn lại Hạ Thụ. Sau đó, hơi men bốc lên, thân thể cô lắc lư suýt ngã.

Hạ Thụ nhíu mày, đỡ lấy cô: "Cậu uống say rồi."

Chương 4

Gió đêm thổi tới, cơn say của Lăng Tiểu Ngư dần tan đi, nhưng cô lại không muốn nói cho Hạ Thụ biết, vẫn cứ như cũ nép đầu lên vai cậu. Hơi ấm từ làn áo sơ mi của cậu truyền lên, hâm nóng bờ má cô.

Lặng lẽ, Tiểu Ngư bật khóc.

Hạ Thụ cõng cô trên một con đường xuyên qua sân bóng rổ.

Ánh đèn trên cao hắt bóng xuống hai người thật dài.

"Tiểu Ngư..."

Hạ Thụ lo lắng gọi.

Tiểu Ngư dụi khô nước mắt trên vai áo cậu, rục rịch từ trên lưng leo xuống. Ngồi trên bậc thềm đá, cô ôm mặt ngẩn ngơ, còn cậu thì ngồi bên cạnh.

Đêm càng lúc càng khuya.

"Hội trưởng, cậu giúp mình một việc khó xử được không?" Cô nhẹ giọng hỏi.

"Cậu nói đi."

"Mình..." Cô mím môi, bấu chặt móng vào lòng bàn tay, "Mình thầm mến một người bạn nam đã lâu lắm rồi, nhưng lại không biết phải làm sao để tỏ rõ với người ấy. Cậu... có thể giúp mình được không?"

Hạ Thụ nhìn cô.

Cô cố ép một nụ cười, ngẩng đầu lên nhìn lại: "Mình xin cậu có được không? Cậu quen với người ấy mà."

"Là ai?"

"Người ấy... đang ở trong ánh mắt của mình"

Hạ Thụ sửng sờ.

Hai mắt Tiểu Ngư trắng đen phân rõ, sáng rực vô cùng, hình bóng của cậu ánh lên giữa đôi đồng tử ấy, lấp lánh, lấp lánh đến nỗi người ta quên mất cả thở là như thế nào.

"Tiểu Ngư..."

Cô chờ đợi Hạ Thụ tiếp tục, nhưng cậu không nói thêm gì nữa. Hai mắt của cô dần phủ đầy ảm đạm, trong thân thể dường như đang có thứ gì đó rần rắc nứt vỡ.

Lăng Tiểu Ngư dùng sức hít mạnh một hơi, khẽ cười, nụ cười thoáng chút run rẩy: "Tốt rồi! Mình thành công rồi! Cuối cùng cũng nói ra được! Có phải là rất dũng cảm không? Mình thật bội phục chính mình đấy." Cô gắng nói nhanh một tràng như pháo, giữ cho thân thể mình khỏi phát run: "Hội trưởng, không cần lo lắng gì cả, mình sớm biết cậu sẽ không thích mình, cho nên mình sẽ không sao đâu. Cảm ơn cậu đã tiễn mình về nhà, mình đi nhé, hẹn gặp lại!"

Cô phóng đi, cuống quýt vẫy tay về phía Hạ Thụ rồi chạy về hướng nhà mình.

Ánh đèn cao cao trên sân bóng chiếu rọi.

Bóng dáng cô vội vã hết như một đứa trẻ nhỏ.

Vừa mới xoay người đi, nước mắt đã ào ạt tuôn ra ướt đầm trên má, cô vừa chạy vừa lấy tay lau quệt, nhưng nước mắt lại càng rơi rớt nhiều hơn, cuối cùng, cô ngồi xồm ra đất, cất tiếng khóc òa.

Có tiếng chân đến bên cạnh.

Một bàn tay ấm áp đặt lên vai cô.

"Cậu tránh ra đi!"

Ngẩng đầu lên, cô khóc nức nở, nét mặt đau đớn:

"Mình khóc không phải vì cậu đâu, chỉ hận là mình không tiến bộ thôi! Mình đã tập luyện biết bao nhiêu lần xuôi lọt, rằng lẽ ra là phải mỉm cười nói với cậu, cậu không thích mình cũng không sao, mình cũng sẽ không thầm yêu cậu nữa! Rồi sau đó mình sẽ cố gắng quên cậu đi! Vậy mà... Mình thật khổ sở, trái tim của mình đau lắm..."

Cô òa lên khóc lớn:

"Tạo sao lại không thích mình chứ... chỉ thích mình một chút cũng không thể ư... Mình ghét cậu!...."

Gió đêm nhẹ nhàng thổi qua.

Hạ Thụ nhìn cô khóc, cậu cười lại mang chút ý than

thở:

"Ày, có thể dễ dàng ghét mình như vậy sao?" - Rồi lại xoa xoa đầu cô, giọng nói êm ái: - "Nói vậy, sao có thể tin cậu vẫn còn thích mình kia chứ?"

Tiểu Ngư mở to mắt, hơi thở như ngừng lại.

"Cậu phải chuyển trường đúng không? Mình thấy đơn của cậu trên văn phòng thầy." - Hạ Thụ dùng ngón trỏ day nhẹ lên trán cô: - "Đợi đến lúc sắp đi rồi mới đến nói rõ với mình, giả như mình cũng thích cậu, vậy nên làm thế nào mới phải đây?"

"Mình..." - Cô phiền muộn cúi đầu: - "Cậu vừa nói sẽ không thích mình mà."

"Cô bé ngốc, hôm nay không phải sinh nhật của mình đâu." - Hạ Thụ mỉm cười: - "Bởi vì thích cậu, cho nên mình không muốn cậu trở thành đối tượng trêu chọc của bọn họ thôi."

Tiểu Ngư sững sốt, ngơ ngác nhìn cậu.

Hạ Thụ lại xoa đầu cô: "Là mình nghĩ cho cậu đấy."

"Hội trường..." - Cô hít hít mũi muốn ngừng khóc, nhưng nước mắt vẫn cứ lã chã rơi đều: - "Hội trường, cậu thật sự thích mình sao?"

Nụ cười của cậu thật dịu dàng:

"Ừm, thích!"

Tiểu Ngư vừa cười vừa khóc. Vì ngay giờ phút này đây, cô cảm nhận được hạnh phúc vừa đến với mình lại sắp sửa trôi xa.

"Chờ một năm nữa nhé?" - Hạ Thụ dùng ngón tay gạt đi nước mắt trên mặt cô: - "Một năm sau, chúng ta gặp lại nhau để xem cái loại tình yêu này có thể tiến thêm bước nào nữa hay không?"

"Một năm ư?"

"Một năm sau, cậu thi vào trường đại học mà mình sẽ học nhé?"

Lăng Tiểu Ngư kinh ngạc nhìn Hạ Thụ. Cậu đã được tuyển thẳng vào một ngôi trường nổi tiếng, nhưng liệu rằng sang năm cô cũng có thể thi đậu vào đó không?

"Hội trường, cậu gạt mình đúng không?" Cô hỏi.

"...?"

"Cậu sợ mình buồn lòng, ảnh hưởng việc học, cho nên mới mới tìm cách an ủi, đánh lừa mình thôi có phải

không?"

Hạ Thụ cười điềm nhiên: "Cậu cho là vậy à?"

Lăng Tiểu Ngư nhìn cậu.

Hốc mắt của cô vẫn chưa thôi ửng đỏ, nhưng nước trong khóe mắt đã dần dần vơi đi, ánh nhìn từ từ sáng lại. Có lẽ là Hạ Thụ chỉ an ủi cô thật, nhưng cậu cuối cùng cũng cho cô một cơ hội.

Cô siết chặt tay, cứng rắn nói:

"Cậu chờ đấy! Mình nhất định sẽ trở thành kẻ bám đuôi cậu một lần nữa!"

Hạ Thụ bật cười: "Ừ!"

Sau đó, hai người ngồi thình lặng.

Ánh đèn soi chiếu, cầu trường tĩnh mịch không một bóng người, gió đêm mơn man thổi qua.

"Hoa hướng dương đáng yêu lắm." Hạ Thụ đột nhiên cười bảo.

"Có biết vì sao mình tặng cậu đóa hoa hướng dương ấy không?"

"...?"

"Cậu chính là mặt trời, còn mình là hoa hướng dương. Thật ra, cho dù không có lời ước định ấy, mình cũng sẽ thi vào trường của cậu thôi."

"Không phải vừa rồi mới bảo, nói ra bị từ chối sẽ lãng quên mình ư?" Hạ Thụ lại xoa đầu cô.

Cô đỏ mặt, cúi đầu:

"Không nói như thế với bản thân, thì sao lấy lại can đảm chứ!?"

Hạ Thụ bật cười, khe khẽ nắm lấy tay Lăng Tiểu Ngư...

Lạc Mai Như Tuyết

Tác giả: Minh Hiểu Khê

Trầm Mai Nương là thê tử đầu tiên của Mộ Dung Tuyết.

Ngọn đèn dầu đương cháy đột nhiên bốc lên một tia khói xanh kỳ dị, Trầm Mai Nương gục đầu bên song cửa mê mang. Lúc Thập Tam Lâu Chủ của Thanh Y Lâu là Thanh Tiểu Hà mang nàng giấu vào trong một chiếc thùng gỗ rồi đẩy đi, Mộ Dung Tuyết vẫn còn đang ở tại Phẩm Hoa lâu khải đàn.

Nàng hoa khôi Tử Tinh Đình nép sát bên cạnh y, hai má ửng hồng, nét mặt quyến rũ. Tuy nhiên, mọi thiếu nữ và thực khách nơi đây chẳng ai chú ý đến nàng, ánh mắt họ đều dừng lại trên người của Mộ Dung công tử danh chấn thiên hạ. Áo y trắng như tuyết, lấp lóa phát sáng, mười ngón tay thon dài khải tấu lên những âm thanh êm dịu, khuôn mặt rạng ngời của y hết như một trăng mây chiều ửng ửng đỏ, khiến ai trông thấy cũng phải mê mẩn tâm hồn.

Thực là công tử Mộ Dung - khuôn nhan như thể tiên dung trên trời!

Mộ Dung Tuyết chính là người trẻ tuổi có danh tiếng nhất trong võ lâm hiện nay, điều ấy không chỉ bởi y có một vẻ ngoài cuốn hút, bạn bè đông đảo, hồng nhan tri

kỷ vô số, mà còn bởi võ công xuất thần nhập hóa của mình.

Y có một chiếc quạt.

Một chiếc quạt trắng như tuyết.

Quạt khẽ cất lên, nhẹ nhàng tựa hoa tuyết bay bay lúc đầu xuân, mang theo chút tinh khôi lạnh lẽo, địch nhân còn đương ngơ ngác thì đã ngã xuống rồi, cả việc y đã ra tay thế nào cũng chẳng kịp xem rõ...

Một thanh phi đao vạch trời bay đến.

Chiếc quạt phẩy nhẹ, phi đao rơi xuống bên dưới bàn, mũi đao găm chặt một tờ giấy. Mộ Dung Tuyết mang giấy giở ra xem, hai hàng mi giãn giật, hoảng hốt đứng dậy.

Tử Tinh Đình tò mò ghé mắt sang đọc.

Trên giấy viết: "Ta mượn tôn phu nhân chơi đùa một lúc, ngày 15 tháng 9 tại Nhạc Dương lâu chờ người một mình đến nhận"

Trầm Mai Nương cười ảo não: "Chàng sẽ không đến cứu ta đâu!"

Thanh Tiểu Hà nói: "Nhưng cô là thê tử của y kia mà."

"Sợ rằng trong lòng chàng, sớm đã quên mất việc này." Lúc nói ra những lời ấy, ngón tay của Trầm Mai Nương thoáng run rẩy, tựa như bị một thanh kiếm đột ngột đâm phải.

Thanh Tiểu Hà quan sát nàng.

Trầm Mai Nương dáng người nở nang, tính tình thanh nhã, hiển nhiên trong chốn nhung lụa đã được nuôi dạy tử tế, tuy nhiên vầng trán lại thấp thoáng một nét sầu vương vất, tựa như mưa khói Giang Nam vào tiết tháng ba. Thanh Tiểu Hà đã nghe nói về Mộ Dung công tử từ rất lâu, nhưng mãi đến trước phiên hành động này nàng mới biết rằng y còn có một thể tử như vậy.

Mộ Dung công tử không giống như người đã thành hôn.

Y tài năng hơn người, phong lưu phóng khoáng, vô số người con gái đã vì y mà điên đảo, y đối với các nàng cũng hơn mười phần thương hương tiếc ngọc. Truyền rằng Mộ Dung công tử đã từng hai mươi ngày đêm không ngồi không nghỉ, đến tận đỉnh Thiên Sơn tìm hái lấy thánh dược 'tuyệt liên' để chữa trị cho nàng Sở Nhu xinh đẹp của Nga Mi phái vốn bị trọng thương; cũng truyền rằng có một vị tiểu thư con nhà quyền quý vì tương tư thương nhớ Mộ Dung công tử mà quanh năm đổ bệnh liệt giường, Mộ Dung công tử lại hóa thân thành đại phu đến trước mặt nàng tỉ tê khuyên nhủ; lại truyền rằng danh kỹ

bên sông Tần Hoài là Tử Tinh Đình vì ngưỡng mộ công tử Mộ Dung mà cự tuyệt tiếp gặp mọi khách nhân trên đời, chộc giận đến bang chủ của Giang Nam Thủy Thuyền Bang khiến hấn bắt nàng mang đi. Mộ Dung công tử sau khi hay tin, một thân một mình xâm nhập vào Thủy Thuyền Bang, chiếc quạt trắng chưa một lần nhuộm máu ngay lập tức khóa chặt cả mười lăm tên cao thủ, cứu Tử Tinh Đình thoát ra ngoài, cũng từ đó y cùng bang chủ Thủy Thuyền Bang hóa thù thành bạn, kết thành huynh đệ khác họ...

Nói về Mộ Dung công tử có rất nhiều truyền thuyết khiến người ta say mê.

Nhưng trong những truyền thuyết này, chẳng có truyền thuyết nào nhắc đến y có một thê tử cả.

Trầm Mai Nương khẽ cúi đầu, lộ ra một bờ gáy trắng ngần, màu trắng ấy có cảm giác thật trong trẻo nhưng cũng thật giá buốt, hết như tiếng thở than lạnh lẽo vậy.

Đêm đã về khuya.

Bên trong Phẩm Hoa lâu, Mộ Dung Tuyết vẫn còn đang uống rượu.

Đối với vấn đề của Thanh Tiểu Hà, Trầm Mai Nương đã

sớm nghĩ đến vô số lần.

Nàng và y đều là cô nhi, từ nhỏ đã được sư phụ và sư nương nhận nuôi. Nghe bảo khi ấy đương vào mùa đông, tuyết ngút ngàn phủ trắng, trong thôn lại trở ngập mai hồng, vì thế y được đặt tên theo tuyết, nàng được đặt tên theo mai.

Y thiên tư thông minh, tính cách ôn hòa, lúc cười lớn thì rạng rỡ như ánh ban mai, khi cười mỉm lại tựa nước xuân ấm áp. Các cô gái trong thôn ai cũng thích y cả, mà nàng lại là người hâm mộ y nhất trong số đó. Nàng gần như cả ngày cứ lẻo đẻo theo sau y, quần lấy y, mỉm cười với y hay giả vờ làm nũng.

Năm chín tuổi, nàng偷 cho y một chiếc túi có hình hoa mai.

Năm mười hai tuổi, nàng may cho y một chiếc áo trắng như tuyết..

Năm mười bốn tuổi, nàng lén vào phái Côn Lôn trộm được bí kíp võ công "Phi Tuyết Tâm Kinh" cho y học.

Năm mười sáu tuổi, nàng đã trao gởi thân mình cho y...

Sư nương thấu hiểu tâm sự của nàng. Bà buồn bã nói với Tiểu Mai Nương rằng, với một nam nhân chói lọi tựa

mặt trời như vậy, nếu khoảng cách quá gần sẽ khiến thân thể chính mình bị thiêu đốt tổn thương.

Sư nương có lẽ cũng là đang nói về bản thân mình.

Sư phụ chính là một vị đại hiệp danh vang thiên hạ, thời gian ngụ tại nhà trong một năm của ông chưa đến hai mươi ngày. Trên giang hồ cũng lưu truyền rất nhiều chuyện cũ về sư phụ, có những chuyện như sử thi anh hùng bồi hồi kích động, lại có chuyện như tài tử giai nhân đàm tình thuyết ái day dứt buồn thương. Tiểu Mai Nương thường ngẩn người ra nhìn vị sư phụ thi thoảng mới về nhà một lần này, ông thấp thoáng như một vị tiên nhân ngập chìm trong làn sương mù mờ ảo, tán phát ra hào quang thần thánh, lại như không có hình dạng cụ thể.

Mỗi khi sư phụ về nhà, sư nương vui đến nổi tay chân luống cuống, sửa sang lại phòng ốc đến độ không vương lấy một hạt bụi. Sức sống của bà cả một năm dường như chỉ gói tròn trong hai mươi ngày này, ngoài ra những lúc khác, sư nương chỉ tựa cửa trông về xa xăm, bão cát phủ ngập ngoài kia phải chăng đã làm nên những vết chân chim nơi khóe mắt của bà?

Sau này lớn lên, Trầm Mai Nương ngẫu nhiên bắt gặp sư phụ tại một thị trấn xa xôi nọ, ông đang ở cùng một người con gái xinh đẹp, trong tay người con gái ấy còn đang ẵm một đứa trẻ chừng hai tuổi. Thế mới biết, hóa ra những câu chuyện năm xưa cũng không hoàn toàn là bịa đặt.

"Ở cùng với Tuyết nhi, con sẽ chẳng còn vui vẻ nữa."

Trong đáy mắt sư nương chắt chứa những giọt sầu bi.

Trầm Mai Nương dẫn Mộ Dung Tuyết lên một đỉnh núi phủ đặc tuyết trắng, hai má đỏ bừng, lớn tiếng hỏi y: "Chàng sẽ mang vui vẻ đến cho ta chứ? Chàng liệu có khiến cho ta rồi sẽ trở nên đau thương, u uẩn như sư nương hay không?"

Tiếng của nàng hồi vọng trong tầng tầng tuyết trắng.

Mộ Dung Tuyết ôm lấy nàng: "Gả cho ta nhé, hãy làm vợ ta!"

Buổi tối trước hôm sư nương qua đời một ngày, Mộ Dung Tuyết và Trầm Mai Nương tổ chức một buổi hôn lễ đơn sơ. Sư nương tặng cho Mộ Dung Tuyết một chiếc quạt, trên mặt trắng trơn không hề đề chữ. Bà bảo: "Tuyết nhi, hãy giữ sao cho lòng con vĩnh viễn thanh khiết như hạt tuyết kia, không để nó vấy nhiễm bụi trần thế gian".

Về sau, Trầm Mai Nương luôn nghĩ, vật ấy thật không cát tường: "Quạt" và "Tan" nghe không khác nhau là mấy! (*)

Rồi thì Mộ Dung Tuyết cũng thành danh.

Y trở thành hiệp khách thiếu niên sáng chói nhất.

Y được người giang hồ xưng tụng là "Mộ Dung công tử".

Ai cũng lấy việc quen biết với y làm điều vinh hạnh, phàm mọi trường hợp y xuất hiện đều trở thành mục tiêu chú ý của võ lâm. Y có vô số huynh đệ, y có vô số hồng nhan tri kỷ, giai thoại phong lưu của y từng việc từng chuyện được mọi người lưu truyền...

Trầm Mai Nương thì ngày càng chất thêm hiu quạnh.

Không một ai biết rằng vị công tử Mộ Dung ấy đã thành thân.

(*) chú: trong tiếng Hán, chữ "Phiến" (quạt) và "Tán" (tan) có cách đọc lẫn lộn là "shan" và "san" khá giống nhau!

Cả người tỏa ra mùi rượu nồng nặc, tóc tai Mộ Dung Tuyết rối bời, y loạng choạng ngã lên bàn án của Phẩm Hoa lầu, bình rượu, chung rượu trở thành một đồng hỗn độn.

Bờ vai của y khẽ xao động.

Tử Tinh Đình vừa mang một chiếc chăn mỏng đắp lên

người y, bàn tay nhỏ nhắn thương yêu ve vuốt trên bờ vai, thấp giọng thỏ thọt: "Loại tiện nhân như thế, chàng còn lo cho ả làm gì!"

Thân thể Mộ Dung Tuyết như đông cứng lại.

Ngày mười lăm tháng chín.

Nhạc Dương lâu.

Trăng tròn vành vạnh, ánh nước lung linh, gió đêm chất chứa hơi lạnh thổi qua quạt giấy xào xạt.

"Cô hy vọng hần đến ư?"

Mặc bộ trang phục bó sát lặng lẽ nấp trên một xà nhà lớn, Thanh Tiểu Hà bất chợt hỏi.

Chiếc cổ trắng ngần của Trầm Mai Nương khẽ cúi thấp, khóe miệng lộ ra một nụ cười ai oán đến kỳ lạ.

Thanh Tiểu Hà tiếp tục truy vấn: "Nếu không đến, chứng tỏ hần không thương yêu cô; còn nếu đến, vậy thì hần sẽ chết chắc." Lần hành động này, Thanh Y Lâu tổng cộng phải ra đến ba mươi sáu hào thủ, Mộ Dung công tử cho dù có chấp cánh cũng khó mà thoát kiếp nạn.

Trầm Mai Nương nhắm mắt lại.

Chiếc bóng xanh của Thanh Tiểu Hà đang tiềm phục trên xà nhà đột ngột lao vút ra ngoài như một mũi tên!

Nàng nghe thấy một cơn gió lạnh thổi đến.

Quạt giấy như tuyết.

Áo trắng rực rỡ.

Phong tư người ấy chẳng khác nào tiên nhân.

Trầm Mai Nương bất chợt ngẩng đầu lên!

Đôi đồng tử nàng hết như hai ngọn lửa, đáy mắt như có hỏa diễm thiêu đốt, trên trời nhìn vào mấy chục chiếc bóng xanh đang vây giết y, trong lòng vẩn xoắn một trận sóng nhiệt.

Nàng cắn chặt môi.

Hóa ra, y vẫn còn quan tâm đến nàng hay sao?

Nàng vốn cho rằng y đã sớm không để ý đến sự tồn tại của nàng nữa. Trên đời nhiều mỹ nữ hấp dẫn như vậy, y lại xuất sắc đến thế, nàng có bị y lãng quên cũng là lẽ tất nhiên mà thôi. Cũng giống như sư phụ, thời gian y về nhà càng lúc càng ít đi, có điều nàng lại không muốn giống

như sư nương, đợi đến hai tháng sau khi chết sư phụ mới lật đật trở về.

Cách nhau khoảng một trượng, trong sát khí trùng trùng thế này, y vẫn khoan hòa như cũ, áo trắng tung bay, cánh quạt giấy dập dờn như sóng biển. Xa xa, qua những chiếc bóng xanh, nàng có thể trông thấy được ánh mắt của y.

Quạt giấy trắng tinh.

Mãi mãi thanh khiết như hạt tuyết vậy, không nên để nó vấy nhiễm bụi trần thế gian!

Trầm Mai Nương biết, tâm hồn của mình đã sớm nhơ nhuốc cả rồi. Nàng căm ghét những người con gái kia. Vì vậy, nàng giả Mộ Dung Tuyết viết một lá thư tình cho nữ đệ tử của phái Nga Mi là Sở Nhu để tìm cơ hội ám sát, nàng còn đầu độc vị tiểu thư quý tộc muốn Mộ Dung Tuyết làm rể nhà mình, lại càng không màng liêm sỉ đem chuyện nữ tử thanh lâu xinh đẹp Tử Tinh Đình mê đắm Mộ Dung Tuyết rêu rao khắp thiên hạ rồi truyền đến Giang Nam Thủy Thuyền Bang...

Người đời ai cũng biết võ công của y xuất thần nhập hóa.

Nàng là sư muội của y, thật ra cũng không thua kém lắm.

Nàng gây thương tổn cho những vị cô nương ấy.

Còn y lại đi cứu các nàng.

Vô tình với việc người hại người cứu như thế, hai người càng lúc càng tách xa, khoảng cách phát sinh, ngay cả ánh mắt nhìn nhau cũng trở nên xa lạ và thống khổ. Ở nhà, y và nàng tương đối lặng im, ngay cả đêm xuống cũng không tìm được bất cứ lời nào để trò chuyện.

Rốt cuộc, Trầm Mai Nương cũng sắp đặt một ván cờ sau cùng.

Nàng giấu tên, tặng cho Thanh Y lâu thật nhiều tiền, để cho bọn họ trói mình mang đi. Nàng muốn biết trong lòng y rốt cuộc có còn nàng nữa không.

Có điều...

Nàng làm sao mà nhẫn tâm để cho y chết được?

Cho nên, nàng phi thân lao ra ngoài. Khoảnh khắc lúc ôm lấy Mộ Dung giữa một rừng đao kiếm vây quanh, nàng chỉ hy vọng máu của nàng có thể vấy ướm lên chiếc quạt kia.

Mặt quạt trắng tinh như tuyết, máu tươi thấm đượm lên rồi chẳng phải sẽ giống như những đóa mai hồng rực

rõ hay sao...

Từng giọt máu, xinh đẹp như những đóa hoa mai rơi rụng, nở rộ trên nền quạt trắng tinh khôi như mặt tuyết.

Nhưng Trầm Mai Nương lại không có cảm giác đau đớn của đao kiếm xuyên vào xương thịt.

Chỉ bởi, người vừa ngã xuống kia lại chính là Mộ Dung Tuyết! Trong phút giây ấy, y đã bảo vệ nàng. Khuôn mặt của y tái nhợt, máu nơi khóe môi òng ọc tuôn ra, một thanh kiếm đã đâm xuyên qua thân thể. Ngón tay của y đau đến mức run rẩy nhưng vẫn cố sức lau đi dòng nước mắt đang ào ạt tràn ra trên gương mặt nàng.

"Tiểu Mai, nàng là thê tử của ta..."

Y nói với nàng.

Y biết mọi chuyện nàng đã làm. Y cũng biết chỉ vì quá thương y cho nên nàng mới hành động như thế. Tuy nhiên, y cũng không biết phải làm sao mới có thể khiến cho nàng tin tưởng mình. Những người con gái khác chưa bao giờ đi vào trái tim của y cả.

Thôi thì cứ vì nàng mà chết đi.

Như vậy, nàng hẳn sẽ hiểu rõ y dùng cả sinh mạng này

để yêu nàng.

Trầm Mai Nương ôm chặt lấy y, thét lớn, lệ rơi đầy trên gương mặt.

Thanh Tiểu Hà nở một nụ cười.

Bọn sát thủ như bóng mây tan đi trong khoảnh khắc.

Thanh Tiểu Hà lật tay mang kiếm gắn trở về sau lưng, phúi phúi đi lớp tro bụi vương trên áo. Mỗi một nhiệm vụ đều phải hoàn thành trọn vẹn mới tốt, thứ Trầm Mai Nương muốn không phải là cái chết, mà chính là tình yêu và sự tín nhiệm.

Vết thương của Mộ Dung công tử chỉ một tháng sau là có thể hồi phục...

Tác giả: Sói Xám Mọc Cánh

Chương 1

Người mà Trương Phác Ngôn ghét nhất chính là Trương Phác Ngọc.

Đó là một ngôi sao gây họa từ sáng đến tối, nhưng lại là bảo bối được Trương gia yêu quý nhất, cũng là em gái cùng cha cùng mẹ của Trương Phác Ngôn.

Trương Phác Ngôn ghét cô em gái này đến nghiêm trọng đến mức ghét lây sang cả những người yêu mến cô bé này, ví dụ như người đàn ông đẹp trai trước mặt này.

Anh ta tên là Lý Ý, gia thế vô cùng xứng đôi với gia tộc họ Trương, bản thân là ngôi sao mới nổi trên nền chính trị của thành phố C, vừa bước qua tuổi ba mươi lập tức chiếm được một vị trí quan trọng ở thành phố, có thể nói anh ta tựa như ánh mặt trời vào buổi trưa vậy.

Tuy trong lòng Trương Phác Ngôn vừa dẫn đo vừa thấy đáng ghét, nhưng nét mặt vẫn là không ung dung như thế. Phác Ngôn ngồi ngay ngắn ở nơi rực rỡ nhất, nhưng người đến mời khiêu vũ càng lúc càng nhiều, làm cho cô cảm thấy phiền phức vô cùng, nhìn thấy những động tác khiêu vũ khôi hài của Tiểu Phác Ngọc, cô mới lén

lút chạy ra ngoài.

Đang vui vẻ đi ngang qua hội sảnh, người trong sà
nhảy vừa lúc cũng đi đến đây, cách một cửa sổ được
trang trí với phong cách cổ xưa thú vị, Trương Phác Ngôn
nghe thấy âm thanh nhỏ nhẹ của Lý Ý hỏi: “Cô tên là gì?”

Tiểu Phác Ngọc lão đảo... nhìn thấy trên ống quần của
anh ta toàn là dấu chân của cô, cô nào dám nói thật ra?
Âm thanh thanh thúy vang lên không chút do dự, “Tôi là
Trương Phác Ngôn - Ngôn trong nói cười riu rít đó!”

Lý Ý nhẹ nhàng “ừ” một tiếng, trên gương mặt đầy là
nụ cười.

Phác Ngọc nói dối không phải là lần đầu tiên, Trương
Phác Ngôn đã sớm lường so đo với cô ta, nhưng lúc này
đây, một tiếng “ừ” nhẹ nhàng của người này làm cho cô
cảm thấy không biết làm thế nào, lập tức muốn lao ra đối
chặt với cô ta một phen.

Không khỏi dừng bước lại.

Từ những cánh hoa được khắc một cách tinh xảo lên
cửa sổ, ánh đèn của sành nhảy trở nên dịu dàng, rọi lên
chàng công tử tao nhã dịu dàng, nụ cười của anh ta so với
gió xuân càng làm cho người ta say mê hơn.

Ngày thứ hai, Lý gia tìm một vị lão tướng có giao tình với cả hai bên, trình trọng đến cửa cầu hôn.

Lão tướng quân này là chiến hữu cũ của Trương Tổng tư lệnh, quyền cao chức trọng, ngày thường làm việc ngay thẳng nghiêm khắc, nhưng nói đến Lý Ý kì nhân, ông ta khen thưởng không tiếc lời, kết luận cuối cùng của ông có tám chữ: tuổi trẻ đầy hứa hẹn, tiền đồ vô lượng.

Lão tướng quân cười tủm tỉm nhìn Trương Phác Ngôn, nói: "Phác Ngôn, trong đám bạn cùng tuổi với con, đếm đi đếm lại bác chỉ thấy đứa bé họ Lý này là xứng với con nhất."

Mọi người nghe vậy cũng cười, Trương Phác Ngôn dĩ nhiên cũng phóng khoáng tặng nụ cười cho bọn họ.

Sau đó, mấy người lớn bảo muốn ở lại bàn chuyện đại sự, cô lập tức thông minh đứng dậy đi ra. Lên lầu, cầm làn váy dài tao nhã trong tay, cô xinh đẹp tựa như một chú bướm rực rỡ vậy.

Nhưng cánh bướm cũng như làn váy yếu ớt này, bị ngón tay tinh tế xinh đẹp nắm thật chặt, đẹp đến mấy cũng phải thay đổi hình dạng.

Lão tướng quân vừa rời khỏi, phu nhân Trương lập tức chạy lên lầu.

Bà đẩy cửa bước vào, Phác Ngôn đang ngồi trước bàn trang điểm, mân mê chiếc lược nhỏ nhắn, tinh tế chải lên mái tóc dài mềm mại.

Phu nhân Trương ngồi xuống cạnh giường, cười thật vui vẻ, “Phác Ngôn, con đã gặp Lý Ý kia chưa?”

Trương Phác Ngôn khẽ gật đầu một cái, phát ra tiếng “Rời” nhẹ nhàng, đều đều.

“VẬY, con cảm thấy... nó như thế nào?” Phu nhân Trương quan sát nét mặt con gái trong gương, cẩn thận quan tâm hỏi.

Cái lược bằng ngọc trong tay Phác Ngôn bỗng dừng lại.

Em gái Phác Ngọc vẫn còn nhỏ tuổi, nhưng đã là của người ta, em rể cô Tần Uẩn cũng là một nhân vật có tiếng ở thành phố C, vừa thấy Phác Ngọc đã yêu, mối tình này rất thâm thiết.

Vì Tần Uẩn là trưởng nam cho nên cả năm qua, Tần gia luôn thúc giục mau chóng tổ chức hôn sự, nhưng vì Trương Phác Ngôn cô vẫn chưa kết hôn, nên hôn lễ của Phác Ngọc và Tần Uẩn vẫn phải kéo dài.

Tâm tư của mẹ, Phác Ngôn cô hiểu rất rõ,

Nhớ đến em rể Tần Uẩn, cơ hồ là lập tức, trước mắt cô lại hiện lên nụ cười ấm áp như gió xuân kia.

Trái tim nhất thời kết chặt lại, tạo nên một lớp băng, vừa đủ mỏng để áp chế nhịp đập của trái tim cô.

Lớp băng mỏng kia sắc bén như đao, đâm vào ngực cô, vừa bén, vừa lạnh.

“Tốt lắm ạ “Tay cô khế động đây, tiếp tục chải mớ tóc đen dài, “Con gái.”

Chương 2

Lý Ý không hổ là kỳ tài của chính trị, có thể khống chế tâm trạng rất tốt.

Khi biết người đứng trước mặt mới là Trương Phác Ngôn, anh ta nhìn Trương Phác Ngôn hết sức chăm chú, mắt không chớp, nhìn cô chăm chăm, sắc mặt không chút thay đổi, nụ cười nơi đáy mắt thậm chí còn sâu xa hơn.

Phác Ngôn lạnh lùng cười trong lòng.

Đâm lao phải theo lao?

Hay là... Có còn hơn không?

“Phác Ngôn?” Lý Ý phát hiện vị hôn thê của anh luôn

thất thần khi mỉm cười, “Đang suy nghĩ gì vậy?”

Tháng hai, ở thành phố C đã là mùa xuân, nhưng gió vẫn còn lạnh, anh cởi áo khoác ra, choàng lên vai cô, tiện thể ôm cô vào ngực.

Chiếc cảm quyển rũ của anh đặt lên trán cô, Trương Phác Ngôn bất giác ngẩng đầu, nghiêng mặt “hử?” một tiếng, “Anh nói gì?”

Lý Ý cúi đầu xuống, “Vừa rồi anh hỏi em, chúng ta sẽ kết hôn vào tháng sau được không?”

Cô im lặng, một lúc sau mới bật cười, “Anh nghĩ thế nào?”

Anh đưa tay, sửa sang lại cổ áo thay cô, “Anh đương nhiên... Càng nhanh càng tốt.”

Bốn chữ cuối cùng anh nói thật nhẹ nhàng, mang theo một cảm xúc kì diệu nào đó, phức tạp đến mức làm cô không thể phân biệt được.

Cô ngẩng đầu, nhìn thẳng vào anh, anh hơi mất tự nhiên tránh đi ánh mắt của cô.

Trong lòng Trương Phác Ngôn bỗng trào dâng một nỗi mất mát không nói nên lời. Cảm giác ngay cả gió xuân cũng lạnh đến tận xương tủy, nắm thật chặt áo khoác trên

người mình, cô im lặng, hai tay khoanh lại đi về phía trước.

Nghe được tiếng bước chân đuổi theo của anh, cô dừng lại.

“Anh thật lòng chứ... anh rõ ràng hơn ai hết, hôn nhân giữa chúng ta, dễ dàng hơn các cặp nam nữ khác, nhưng đồng thời cũng khó khăn hơn nhiều. Lý Ý, anh hãy suy nghĩ cho kỹ, em không phải là người dễ ở chung.”

Lời của cô, giống như đã chuẩn bị từ rất lâu, bây giờ là nhất thời bật thốt ra. Từ trước đến nay, không có gì mà anh không khống chế được, nhưng lúc này, lại không thể hiểu được ý tứ của cô.

“Anh đã suy nghĩ kỹ rồi.” Chỉ chốc lát sau, anh trả lời cô, dịu dàng mà kiên định, “Rất kỹ.”

Trương Phác Ngôn lẳng lẳng nhìn anh, một hồi lâu sau, trời tối xuống, trong vùng nửa tối nửa sáng này, cô đột nhiên rời ánh mắt đi, nở nụ cười tuyệt đẹp nhưng cũng đầy vẻ khó hiểu..

“Kỹ là được rồi... nghe lời anh, tháng sau đi.”

Ngày kết hôn, anh uống say mềm.

Mọi người đưa anh đến phòng tân hôn, sau đó, dưới nụ cười khéo léo mà lạnh lùng của Trương Phác Ngôn, mọi người đều chạy trốn chết, đừng nói là phá phách, ngay cả đi ngang qua họ cũng sợ hãi.

Chú rể lặn xuống dưới giường, trong cơn say, anh nhắm hai mắt lại, nhẹ giọng nói: “Phác Ngôn, Phác Ngôn.”

Trương Phác Ngôn thương hại nhìn anh, trong lòng biết rõ “Phác Ngôn” của anh không phải chỉ cô.

“Phác Ngôn...” Anh nhất quyết không tha.

Trương Phác Ngôn đi tới trước mặt anh, tinh tế ngăm nhìn, muốn tìm một chút sơ hở của anh. Nhưng nét mặt anh lúc này vẫn dịu dàng đến cùng cực.

Cô vươn người đến, thổi vào mặt anh.

“Một mặt mà thôi, khó quên đến vậy sao?” Trương Phác Ngôn lẩm bẩm nhỏ giọng hỏi.

Hồi lâu sau vẫn không có tiếng động gì, trái tim cô lạnh dần, nhưng người đang nhắm mắt kia khẽ vươn tay ra, chuẩn xác ôm lấy cô.

Cô ngã xuống người anh, thoáng cái, hai người đã trở nên rất gần nhau.

Lý Ý chậm rãi mở mắt ra, đôi con ngươi đen từng tỏa ra ấm áp như gió xuân vì Phác Ngọc, lúc này lại phát sáng như ánh sao giữa bầu trời đêm.

“Một mặt là đủ rồi” anh nói rõ ràng, ánh mắt sáng quắc, “Từ lúc sinh ra đã khó quên.”

Phác Ngôn cũng hít một hơi, ngẩn người.

Anh lại cười, ngả mạnh người sang một bên, hơi thở nam tính, thêm một chút vị rượu này là hơi thở của đàn ông, nằm áp đảo lên cô. Trương Phác Ngôn theo bản năng giãy dụa, lại bị anh dễ dàng ngăn lại. Anh cười rất vui vẻ, trong đôi mắt đen bóng ánh lên hình ảnh của cô, gò má ửng đỏ như sắc xuân.

“Em gả cho anh, ” anh hôn nhẹ lên đôi má ửng hồng xinh đẹp của cô, cười vô cùng mỹ mãn, “Phác Ngôn, anh thấy thật vui vẻ.”

Lý Ý bây giờ đã là nhân vật có quyền lực nhất trong gia tộc, vì vậy Trương Phác Ngôn tuy là cô dâu mới nhưng không có ai dám tỏ sắc mặt cho cô xem.

Thậm chí, ngay cả cha mẹ của Lý Ý cũng rất khách sáo với cô con dâu này, thậm chí trong đêm tân hôn, hai người già còn dắt nhau tránh khỏi biệt thự, để lại ngôi nhà cho vợ chồng hai người.

Thấy Phác Ngôn bất an, Lý Ý hài lòng cực kỳ, “Không phải tốt lắm sao? Em cũng thấy tự do hơn.”

Sáng sớm đã xinh đẹp đáng yêu như thế, vợ của anh ngày nào cũng dậy sớm, vào phòng cha mẹ chào hỏi, bỏ lại một mình anh trên giường, đúng là thật cô đơn nha!

“Em cảm thấy... ba mẹ dường như không thích em lắm.” Phác Ngôn suy nghĩ trong chốc lát, nói.

Lý Ý nghe vậy, nhướn mày lên, “Phác Ngôn, em suy nghĩ nhiều quá.”

“Thật sao?”

“Ừ.” Anh nhẹ nhàng mà chắc chắn, “Ai lại không thích của Phác Ngôn của anh?”

Có thể vì là thời gian đẹp nhất trong ngày, ánh mặt trời ấm áp mà không mất đi sự ôn hòa, trùng hợp, trên bàn tất cả đều là những món cô yêu thích, tâm trạng Trương Phác Ngôn nhất thời tốt hơn, thấy bàn tay đang đưa đến trước mặt cô để lấy tờ báo, cô tiện tay cầm lấy bàn tay đó Tay Lý Ý bỗng nhiên cứng đờ lại.

Vừa thích vừa kinh ngạc.

Đúng vậy, đây là lần đầu tiên trong đời, Lý Ý nếm được mùi vị vừa thích vừa kinh ngạc này.

“Sao vậy?” Còn cô lại vờ như không biết, vẻ mặt nghi hoặc nhìn anh.

Anh dĩ nhiên không nói gì cả, mặc dù lắc đầu nhưng khóe miệng lại không kìm được giương lên thật cao.

Ngày hôm đó, Trương Phác Ngôn rất bình thường, nhưng cô lại không biết, chỉ vì một hành động nho nhỏ của cô, đã làm cả tòa nhà bao gồm cả thư ký và các nhân công đau khổ vô cùng, còn cảm thấy không thể hiểu nổi... đâu có tin tức gì quan trọng chứ, cũng không có bất kỳ nội dung chỉ thị đặc biệt, vẫn như bình thường thôi... Nhưng sao giám đốc cả ngày cứ nhìn vào tay mãi, ngay cả khi xem hồ sơ cũng không quên chứ?

Công việc của Lý Ý bận rộn vô cùng.

Lại thêm khi đi tuần trăng mật, anh bỏ một số công việc để đi dạo với cô, nên sau khi trở về, công vụ lại chất cao như núi, lại càng thêm bận rộn.

Trương Phác Ngôn từ nhỏ đến lớn đã quen với việc nhìn ba và anh hai như thế, mỗi ngày anh có thể về ăn một bữa cơm với cô, về ngủ đúng giờ là cô đã vừa sợ hãi vừa bội phục rồi.

Nhưng Lý Ý lại ngược lại, anh thường cảm thấy nhớ

cô.

Mấy tháng sau đám cưới, có một ngày, giữa hai cuộc họp được nghỉ 40', anh đã lao vội về nhà.

Lúc ấy cô đang ở trong khuôn viên. Đầu thu, vào thời điểm mặt trời buổi chiều nhẹ nhàng nhất, cô ngồi trong vườn hoa, nhàn nhã cắm hoa. Anh đứng dưới mái hiên nhìn cô, hơi thở đều đặn, sau đó chạy đến ôm lấy cô từ phía sau.

Tâm trạng của cô rất tốt, quay lại cười với anh.

"Phác Ngôn, " Anh hôn lên tóc cô, "Khi em ở một mình vui vẻ, hay là khi ở cùng anh vui vẻ hơn?"

"Như nhau."

"Hả?" Trong giọng nói của anh không vui.

"Hôm nay anh không bận sao?" Cô thông minh lái sang chuyện khác

"Không bận. Có cần anh đi dạo phố cùng em không?" Anh ngửi mùi hương thơm ngát trên tóc cô, uể ải mà hưng phấn hỏi.

"Không cần. Hôm qua mới đi dạo cùng bọn Khả Khả." Cô buông bông hoa trong tay ra, suy nghĩ một chút, lại

quay sang nói đùa với anh. "Em không cần anh miễn cưỡng vì em đâu - không phải đã bảo rồi sao? Em còn muốn số tiền trong thẻ em tăng lên đấy."

Cô dâu sau tân hôn vui đùa, uyển chuyển hàm súc rồi lại kiều mị đáng yêu. Lý Ý nhìn nhẩn, nhưng vẫn nhìn không được bế cô lên, xoay người sai bước đi vào phòng ngủ.

Trợ lý đứng đằng sau vốn muốn nhắc nhở anh cuộc họp tiếp theo sắp bắt đầu, gặp cảnh tượng này, "rắc" một tiếng, đảo mắt đã không còn bóng dáng.

Lý Ý vờ như không thấy, Phác Ngôn thì cúi đầu buồn bã, che mặt chôn vào trong lòng anh, "Thả em xuống! Rốt cuộc anh có đi làm không hả? !"

Lý Ý thì thầm bên tai cô, "Anh muốn tham khảo với em về một vấn đề - Vấn đề 'nhu cầu'."

Phác Ngôn thoáng cái đỏ mặt. Bây giờ là ban ngày, hưởng chi tối hôm qua rồi sáng hôm nay... Ngắt anh một cái thay cho lời phản kháng, không ngờ vừa tỏ ra vẻ then thùng, dục vọng của Lý Ý hoàn toàn bị đẩy mạnh, vừa vào phòng ngủ đã ép chặt cô đến cạnh cửa...

Một câu nói đùa mà thôi, mấy ngày sau, số tài khoản trong thẻ của cô đã tăng lên một con số đáng sợ.

Uống trà chiều, các bạn bè hâm mộ trêu ghẹo cô: “Phác Ngôn, cậu về cãi nhau với chồng cậu đi, chắc là cãi nhau xong thì đủ mua một chiếc trực thăng luôn đấy!”

Trương Phác Ngôn cười cười, nhận lại chiếc thẻ từ bồi bàn, không nói lời nào.

Không biết thế nào mà ngay cả cà phê đen cũng trở nên ngọt lịm.

Chương 3

Nháy mắt một cái đã đến mùa xuân thứ hai, đã đến lúc xuất giá của em gái Phác Ngạc. Ngày tổ chức hôn lễ, Lý Ý gạt hết công việc sang một bên, cùng Trương Phát Ngôn đến tham dự lễ cưới.

Trên đường, trong xe, hai người đều không nói gì, Phác Ngôn chán muốn chết, cầm món quà cho hôn lễ mà anh tự tay chuẩn bị, tùy tiện chơi đùa trong tay.

“Phác Ngôn, coi chừng một chút.” Xe xóc lên một cái, anh đang nhắm mắt dưỡng thần mở miệng nói với cô.

Coi chừng cái gì? Tâm ý của anh sao?

Tay Trương Phác Ngôn đột nhiên dừng lại, nhưng không lên tiếng.

Đúng lúc này xe dừng lại, cô vươn tay đẩy cửa xe ra, quả cầu thủy tinh đặt tiền vô ý rơi ra khỏi tay cô, tan vỡ.

Lý Ý xuống xe, nhíu mày nhìn từng mảnh thủy tinh nhỏ dưới đất, Trương Phác Ngôn ở cạnh lẳng lặng chờ anh tức giận, nhưng anh chỉ lắc đầu, dặn dò thư ký đi theo lập tức lấy món quà dự phòng ra.

“Vào thôi.” Anh định nắm tay cô, nhưng cô lại bỏ đi.

“Phác Ngôn!” Anh thấp giọng gọi cô.

Trương Phác Ngôn quay đầu, dùng vẻ mặt xa lạ mà anh chưa từng thấy, lẳng lặng nhìn anh, một lát sau, cô mới từ từ mở miệng: “Sớm biết hôm nay, cần gì ban đầu.”

Lý Ý giận dữ, nét mặt càng lúc càng lạnh đi, “Anh cũng muốn nói với em những lời này.”

Sắc mặt Trương Phác Ngôn càng thay đổi, trước mặt bao người, hung hăng đẩy tay anh ra.

Cô dâu hôm nay không giống như Trương Phác Ngôn lúc trước, cứ thân thích thì chạy đến hỏi thăm cô, náo nhiệt vô cùng.

Chú rể Tần Uẩn ôm cô vợ nhỏ đằng sau, ngày thường lạnh lùng cao quý như thế, lúc này vừa bị chuốc rượu vừa bị trang điểm, vừa tức cười cũng vừa chật vật.

Nhưng mặc kệ khó xử thế nào, anh vẫn che chở cho người phía sau, thỉnh thoảng Phác Ngọc lại thò đầu ra phản kháng hai câu, anh lại dịu dàng đẩy cô về sau.

Anh ta cười thật đẹp, lễ kỷ niệm một trăm năm ở trường cũ, anh được mọi người vây quanh, mỉm cười như làn gió mát đêm trăng thanh, làm Trương Phác Ngôn lần đầu tiên nhìn thấy đã chú ý đến anh.

Thật ra Lý Ý cười cũng rất đẹp, nhưng vì liên quan đến công việc mà phải thường xuyên nghiêm mặt ra vẻ trưởng thành, dần dà cũng trở nên ít cười hơn.

Cực ít, nhưng không phải không có.

Khi nhìn cô, anh thường xuyên cười. Phác Ngôn có thể nhớ lại từng nụ cười của anh: rực rỡ, ôn hòa, chói lóa... Còn nữa, lần đầu tiên gặp mặt, anh nở nụ cười với Phác Ngọc, so với gió xuân càng ấm áp, càng mát mẻ hơn.

Sự chán ghét của Trương Phác Ngôn đối với Phác Ngọc lại tăng lên, thậm chí còn ít hơn sự ghen tỵ trong mắt cô.

Bây giờ thì cô không thể không thừa nhận, mọi tương kế tựu kế, già mồm cãi láo, tất cả đều là giả tạo... Trương Phác Ngôn đối với Lý Ý, nhất kiến chung tình.

Ai yêu mến Trương Phát Ngọc cũng không sao, nhưng cô chỉ muốn trừ nụ cười kia.

Chỉ tiếc là yêu cầu này quá xa xỉ, cao quý đến mức bao nhiêu sợi tổng hợp cũng không đáp nên được.

Trương Phác Ngôn kinh ngạc rơi lệ.

Lúc này, Lý Ý đứng ở bên cạnh vợ mình, tiếng người ồn ào, anh âm thầm ngăn lại những tiếng ồn ào làm phiền đến cô, mà khi anh đưa tay muốn ôm lấy cô, lại thấy cô nghiêng mặt, gương mặt nghiêng qua, dường như đang che giấu... nước mắt.

Nhìn theo tầm mắt của cô, Tần Uẩn đang cúi đầu dịu dàng hôn Trương Phác Ngọc.

Lý Ý rút tay lại, lặng lẽ nắm thành quyền.

Trên đường trở về ai cũng không nói chuyện, về đến nhà Trương Phác Ngôn về thẳng phòng, anh lạnh lùng đi đằng sau, khi cô đóng cửa phòng, anh kịp thời đưa tay ngăn lại, nhưng vẫn phát ra hai tiếng "Thình thịch", cô quay đầu lại, nhướn mày quát lớn với anh: "Đi ra ngoài!"

Chưa từng có ai dám nói vậy với Lý Ý, sắc mặt anh hoàn toàn chìm xuống,

“Phác Ngôn,” anh từng chữ từng câu thật rõ ràng, “Hãy có chừng mực đi!”

“Anh không có tư cách nói tôi!”

“Tần Uẩn có?” Anh tự cho là hiểu rõ, cười lạnh bảo.

Trương Phác Ngôn cố gắng kìm chế xúc động muốn cho anh một bạt tai, lạnh giọng cười, “Anh đúng là vừa ăn cướp vừa la làng.”

Lý Ý giật giật khóe miệng, “Phác Ngôn, em nghĩ rằng anh không biết chuyện giữa em và Tần Uẩn lúc trước sao?”

Ban đầu Tần gia cố ý thăm hỏi cùng Trương gia, người mà các trưởng bối họ Tần chọn chính là Trương Phác Ngôn... người bọn họ cần là một nữ chủ nhân, chứ không phải một cô bé chưa rành thế sự như Trương Phác Ngọc.

Nhưng Tần Uẩn quyết tâm muốn kết hôn với Trương Phác Ngọc, ai cũng không có cách với anh ta.

Dù chưa bắt đầu thì đã kết thúc, chuyện này cũng không có mấy người biết nhưng đối với Trương Phác Ngôn mà nói, đây đã trở thành vết thương không thể chạm đến.

Nhất thời tức giận, cô đẩy mạnh anh ra, “Đi ra ngoài!

Tôi không muốn nhìn thấy anh nữa!”

Trong mắt Lý Ý hiện lên vẻ ác lạnh, cầm tay cô, hung hăng kéo cô vào ngực, làm cho cô không thể nào động đậy được.

Trương Phác Ngôn tức giận vô cùng, mở miệng định cắn anh, anh cúi đầu tìm thấy môi cô, hung hăng ăn vào miệng.

Hôn đến khi cô rơi nước mắt, anh mới buông ra. Cúi đầu nhìn người khóc như mưa rơi trong ngực, Lý Ý bất đắc dĩ, “Phác Ngôn, anh phải làm gì với em đây? Anh không tốt với em sao? Vẫn chưa tốt sao?”

Trương Phác Ngôn không nói gì, chỉ khóc, rời mắt đi không nhìn anh.

“Nói đi. ” anh nhin không được, lại cúi đầu hôn cô, dáng vẻ uất ức của cô làm anh mất tinh tảo, “Em đã gả cho anh, em còn muốn thế nào? Em còn muốn như thế nào?”

Lời này rơi vào tai Trương Phác Ngôn, quả thực giết tâm! Cô dùng sức thoát khỏi ngực anh, vung tay lên, móng tay được bảo dưỡng tốt nặng nề phá vỡ cằm anh, đầu tiên là một vết trắng thật dài, sau đó chuyển sang màu hồng, rồi từ từ rỉ máu...

Lần đầu tiên cãi nhau sau đám cưới, cứ như vậy bắt đầu. Lý Ý bận rộn vốn không phân biệt trời đất, lúc trước trăm phương ngàn kế, tìm cách về nhà với cô, bây giờ cố tình tránh mặt nên suốt một tuần, Trương Phác Ngôn cũng không gặp anh.

Không gặp thì không gặp thôi, không cần!

Nhưng hết lần này đến lần khác, người khác không xuất hiện, trong nhà ở đâu cũng có hình bóng của anh: trong phòng thay đồ, ở trên giá áo, áo của anh vòng lấy áo cô, trong áo cô đầy là mùi hương của anh, làm cho cả người cô không được tự nhiên; trên bồn rửa mặt, dao cạo râu dùng xong không đặt về vị trí cũ, đựng phải chiếc khăn lông của cô, làm cô rửa mặt xong rồi lau mặt, trên mặt toàn là mùi hương của anh, quanh quẩn không đi; có một lần, cô uống nhầm cà phê đen trước khi đi ngủ, lăn qua lộn lại đến gần sáng vẫn không ngủ được, đang do dự, nghe tiếng anh bước lên lầu, cô lập tức giả vờ ngủ.

Tiếng bước chân dừng lại trước giường, một lúc lâu sau, chiếc gối của cô thũng xuống, hơi thở nhẹ nhàng phả vào mặt cô, cô nhắm chặt hai mắt, gương mặt từ từ nóng lên.

Ngày thứ hai, Trương Phác Ngôn vẫn không vui, nhưng vẻ mặt không còn vẻ lạnh lùng ban đầu nữa, trợ lý biết cách quan sát sắc mặt, lơ đãng nhắc nhở cô, "Phu nhân, hôm nay chủ tịch có tham gia một hội nghị được chiếu trên TV, chắc là bắt đầu rồi ạ."

Cô nghe, nhưng chỉ “ừ”, xoay người đi lên lầu, đóng kỹ cửa phòng sau đó lập tức mở ti vi.

Trên ti vi, là một đám người vẻ mặt vô cùng nghiêm túc, anh ngồi chính giữa, môi mím lại, lắng nghe mọi người báo cáo, mặt mũi lạnh lùng, phong thái bình tĩnh, chỉ là... Trên chiếc cằm anh tuần kia dán một loạt băng keo cá nhân, rất buồn cười, ở một hoàn cảnh như vậy, ở cùng một đám người như vậy, có thể nói nhìn thấy mà giật mình.

Tắt ti vi, Trương Phác Ngôn yên lặng ngồi một lát, sau đó đi xuống gọi tài xế.

Bên này cô mới đi ra không lâu, Lý Ý trên hội trường đã nhận được tin tức, lúc này hội nghị vừa tiến hành được một nửa, anh nhin rồi nhin, nhưng vẫn nhin không được đứng dậy rời khỏi bữa tiệc.,

Từ đại sảnh của hội nghị đi ra, Lý Ý thậm chí còn không đủ kiên nhẫn đợi thang máy, đã đi từ cầu thang xuống. Bảo vệ ở cửa nhìn thấy anh, “chào” một tiếng, Trương Phác Ngôn bên này nghe được, lập tức quay qua nhìn.

Cái nhìn này, làm cho Lý Ý như chạy giữa mọi người, dưới ánh mắt kinh ngạc của các thuộc hạ ở đại sảnh, anh vọt đến trước mặt cô.

Trương Phác Ngôn có chút giật mình, cũng có một chút khó xử, nhưng nhìn thấy anh thở hồng hộc, vui mừng chăm chú nhìn cô, cô dần dần đỏ mặt, cúi đầu xuống.

“Hội nghị kết thúc rồi à?” Cô ngẩng đầu, nhẹ giọng hỏi.

Anh không nói lời nào, chỉ nhìn cô, cô bị anh nhìn vừa thẹn vừa cáu, đầu óc trống rỗng, không tìm ra được câu hàn huyên nào nữa, hạ quyết tâm, nhỏ giọng mà tàn bạo nói: “Sao anh lại đáng ghét vậy chứ!”

Lý Ý nở nụ cười, cho dù biết rõ ở đây không ổn, nhưng vẫn nhin không được lấy tay phủ lên mặt cô.

Tâm trạng tốt nhất trong nhiều năm qua, anh nắm tay cô đi ra ngoài, bỏ lại một đám người ngây ngốc như tượng gỗ trong đại sảnh... Người vừa rồi... vừa rồi nở nụ cười là... chủ tịch của bọn họ sao?!

Chủ tịch cũng cười? !

Chủ tịch cũng có thể cười?!

Xung quanh ồn ào vui vẻ, Lý Ý quả thực giống như phát điên.

Phác Ngôn đỏ mặt, cả người như nhũn ra, ngay cả ngón tay cũng không động đậy nổi, anh vẫn chưa hết hững, cọ xát vào lưng cô, từ từ đi lên, thở hổn hển cúi đầu cười, “Xem ra em cũng rất nhớ anh.”

Phác Ngôn yếu ớt hừ một tiếng, từ chối cho ý kiến, anh lập tức đến gần hơn, “Chẳng lẽ không đúng?”

Vấn đề này, trả lời hay không trả lời đều có kết cục như nhau, Phác Ngôn đóng chặt miệng lại, không cho anh có cơ hội lợi dụng.

Đáng tiếc, cô đã quá xem thường trình độ vô sỉ của người này “Phu nhân không trả lời, vì thần không còn cách nào khác hơn là tự mình thăm dò.”

Anh nghiêm túc, nhưng lại đi làm chuyện không đứng đắn.

Phác Ngôn đẩy anh ra, anh lại càng mạnh mẽ hơn.

“Mấy giờ rồi?” Trương Phác Ngôn gục mặt vào chiếc áo ngủ bằng gấm, khốn đốn hỏi người rất ung dung, rất bình tĩnh kia.

Lý Ý đưa tay bật đèn, nhất đồng hồ bị rơi xuống đất lên đưa mắt nhìn, chạy đến ôm cô, vui vẻ nói, “Mười giờ bốn mươi.”

“...”

Phá phách đến gần mười giờ rồi ư?!

“Mau dậy đi!” Cô đẩy anh ra, lại bị anh đè xuống.

“Không!” Vẻ mặt anh vô lại, cô vừa tức vừa thấy thú vị, bị đè đến nỗi không thể động dậy, cô liền lấy chân đá anh, không ngờ cũng bị anh cuốn lấy.

Hai người vật lộn với nhau như hai đứa con nít vậy, trở lí đứng bên ngoài thấy trong phòng sáng đèn, chạy đến như tìm được cứu mạng, kiên trì gõ cửa.

Hai vợ chồng đùa giỡn cuốn lấy nhau trên giường nhất thời im bật, Phác Ngôn đẩy đẩy anh, Lý Ý mặc dù không muốn nhưng cũng biết không có chuyện quan trọng thì cũng không ai đến quấy rầy, không thể làm gì khác hơn là không cam lòng rời khỏi cô.

Mặc quần áo, anh hơi sửa sang lại, sau đó lưu luyến cúi người hôn cô, “Chờ anh trở về.”

“Ừ” Cô nhẹ giọng chấp thuận, vẻ mặt mềm mại đáng yêu rúc vào ngực Lý Ý, làm anh không nhịn nổi lại hôn cô. Hôn đến mức làm đầu óc cô choáng váng, hai mắt mê ly, anh mới buông ra, quấn cô vào trong chăn.

“Đừng xuống giường, lát nữa anh lấy đồ ăn lên cho

em.” Nhìn cô gật đầu, Lý Ý dịu dàng thấp giọng nói.

Nửa gương mặt của Phác Ngôn đều bị bọc vào trong chăn, chỉ còn lại sống mũi cao cao và đôi mắt mê ly còn hiện ra bên ngoài, cô quẩn rũ gật đầu, từ dưới chăn vươn tay ra đón lấy anh, trẻ con nói: “Về sớm một chút.”

Lý Ý lần đầu tiên nhìn thấy một mặt ngây thơ như thế của cô, tinh thần trở nên hưng phấn, bước chân không muốn đi ra ngoài.

Vừa mở cửa ra, trợ lý đã xông vào, chào một cái, lo lắng báo cáo: “Cựu chủ tịch muốn gặp ngài! Đã chờ rất lâu trong phòng sách rồi ạ!”

“Tới lúc nào vậy?” Lý Ý cau mày.

“Xế... Xế chiều.” Anh chàng trợ lý trẻ tuổi ngại ngùng đỏ mặt.

Lý Ý thầm biết phiền toái đến, không phát hiện được hành động đóng cửa của anh có chút vội vã, làm cho Phác Ngôn nửa mê nửa tỉnh trên giường không yên tâm ngồi dậy.

“Ba, ba tìm con?” Vừa vào thư phòng, Lý Ý lập tức cảm giác được không khí không được tốt cho lắm, mẹ cũng có mặt ở đây, lặng lẽ khoát tay áo với anh, anh cần

thận quan sát sắc mặt của ba, quả nhiên, điệu bộ rất nghiêm trọng.

“Ba?” Anh ngồi xuống.

“... Thắt lại nút áo cho nghiêm chỉnh rồi hãy nói chuyện với ta.” Lý Kiến Nghiệp nghiêng rằng nghiêng lợi nói, gân xanh trên mu bàn tay cũng nổi hết lên.

Lý Ý tranh thủ thắt hết nút áo lại một cách nghiêm chỉnh, che kín đi những vết đỏ mập mờ trên cổ.

Lý Kiến Nghiệp nhắm mắt lại, tận lực điều khiển cơn tức giận, cố gắng ôn hòa hỏi: “Hôm nay con làm cái gì thế? Vừa rồi hội nghị kết thúc, lão Vương lập tức gọi điện báo cho ta biết, nói mới nửa chừng con đã rời tiệc, chẳng biết đi đâu.”

“Đích thật là có chuyện rất quan trọng.” Đáy mắt Lý Ý nhảy lên, khẽ cúi đầu nói.

Lý Kiến Nghiệp nổi giận, nặng nề vỗ bàn một cái, ngay cả nghiên mực trên bàn cũng run rẩy theo, “Đứa bất hiếu! Đó là hội nghị cấp bậc nào! Con cũng dám khinh thường sao?! Đúng là đứa bất hiếu!”

Lý Ý yên lặng rồi lại yên lặng, “Ba, ba đừng kích động quá, bảo trọng thân thể.”

“Bảo trọng thân thể cái gì?! Sớm muộn gì cũng bị mày làm tức chết!”

Mẹ của Lý Ý thấy mọi chuyện bắt đầu diễn biến xấu, lập tức trách móc họ khan một tiền, Lý Kiến Nghiệp nhìn bà, rồi lại hừng hực lửa giận nhìn con trai của mình, cuối cùng vẫn cố gắng bình tĩnh lại.

“Lúc đầu ta đã nói với con, họ Trương có hai cô con gái, một kiêu ngạo, một đáng yêu.” Yên lặng một lát, ông tiếp tục, “Phác Ngôn thật sự rất tốt, nhưng những cô gái như vậy thường: cao ngạo, thích phá phách, trong mắt không có ai! Chúng ta là người như vậy nhà, với thân phận hôm nay của con, đáng nhẽ ra phải cưới một cô vợ yên phận, biết nghe lời.”

“Ba!” Lý Ý lạnh lùng cắt đứt, sắc mặt không vui, “Những lời này của ba có ý gì?”

Mẹ Lý Ý thấy hai bên lại bắt đầu căng thẳng, vội vàng nói vài câu hòa hoãn không khí, “Cô gái ban đầu mà Lý Ý không nói tên rõ ràng, chỉ nói là con gái của Trương gia thôi mà... Có lẽ là do cô bé ấy khẩn trương, nói nhầm tên, không thể trách Lý Ý được.”

Lý Kiến Nghiệp tức giận hừ một tiếng.

Nói giúp Lý Ý, cũng phải chừa cho lão già này một bậc thang để bước xuống, bà quay sang nói với Lý Ý: “Nhưng

con cũng thật là, chuyện chung thân đại sự, sao đâm lao cứ phải theo lao chứ? Khi ấy Tần gia vẫn chưa chính thức tổ chức đám hỏi, chúng ta cứ vờ như không biết đoạt trước một bước, người ta cũng đâu dám nói gì!”

Vì ba im lặng không nói nên mẹ anh vẫn tiếp tục cố gắng gỡ trách Phác Ngôn không bằng Phác Ngọc.

“Đừng nói nữa.” Anh ngẩng đầu lẳng lặng nhìn mẹ, mắt sáng như đuốc, “Con cảm thấy Phác Ngôn cô ấy rất tốt, tốt vô cùng.”

Lý Kiến Nghiệp cười lạnh cười lạnh, ánh mắt sắc bén quét nhìn qua vết thương vẫn chưa khỏi của anh, “Con, cảm, thấy, nó, rất, tốt?”

Mẹ anh cũng thở dài, “Khi Phác Ngôn mới vào nhà, ba mẹ cũng rất thích nó. Chúng ta làm cha mẹ, chỉ hi vọng con mình được tốt, ba mẹ cưới vợ là vì muốn thấy con hài lòng, sự nghiệp như ý, nhưng con xem, bây giờ thì sao, con và nó, nếu hòa hảo thì không có chuyện gì, nhưng khi gây nhau thì long trời lở đất, còn vung tay... Con trai, mẹ thật sự chưa thấy, cô con dâu này có chỗ nào tốt.”

Người bọn họ cần là một cô con dâu xinh đẹp tựa như búp bê, nhưng Phác Ngôn không chỉ có tính cách độc lập, mà bản thân cũng có chủ kiến quá cao.

Lý Ý chậm rãi đứng lên.

“Mẹ, đầu tiên, có một chuyện quan trọng nhất cũng là cơ bản nhất mà mẹ đã nói sai, cưới Phác Ngôn, mẹ bảo đâm lao phải theo lao, nhưng con là tương kế tựu kế. Mẹ, cô ấy là phu nhân nhà họ Lý được cưới hỏi đàng hoàng, cũng giống như mẹ.” Anh nói thật thông thả, từng chữ từng chữ, làm cho gương mặt mẹ anh càng lúc càng tái nhợt.

Nhưng anh vẫn chưa dừng lại, “Hoặc ba mẹ coi trọng giá trị và cống hiến của con với Phác Ngôn cho gia tộc, nhưng con và cô ấy coi trọng nhất là đối phương, cho nên sau này con không muốn nghe thấy những điều này nữa.”

Ông bà Lý nghe vậy, cả hai cùng thay đổi sắc mặt.

Lý Kiến Nghiệp nhất thời quên mất tức giận, ánh mắt nhìn về phía con trai, trừ khiếp sợ và thất vọng ra là nỗi mất mát “cuối cùng ngày này cũng đến”.

Thật ra lúc này, bên ngoài nhìn Lý Ý rất ung dung bình tĩnh, nhưng trong lòng cũng không hơn gì, ba mẹ anh thấy tiếp tục trách móc cũng không được gì, đành rời khỏi, để anh lại một mình cô độc.

Một thời gian dài trước kia, anh toàn là giả dối, phảng phất như cánh chim chưa đủ cứng, vẫn chưa đủ để chống lại ba mẹ. Biểu hiện giả dối này đã gắn kết anh với ba mẹ, để anh có thể tạm thời chạm đến quyền lợi và địa vị, mặc dù ba mẹ chưa bao giờ thật sự làm bạn cùng anh, nhưng

ở một mặt nào đó, có thể nói bọn họ cũng là bạn.

Mà bây giờ, nhờ có Phác Ngôn, anh mới phá vỡ được mặt nạ giả dối đó.

“Thật xin lỗi.” Âm thanh lạnh lùng phá vỡ không khí yên lặng bên trong phòng, Lý Ý kinh ngạc, quay đầu nhìn lại, quả nhiên thấy cô đứng trước cửa phòng sách, dường như cô đã đứng ở đó rất lâu, bàn tay đỡ cửa phòng cũng trở nên trắng bệch, vẻ mặt tái nhợt đi, yếu ớt.

“Đã làm phiền anh.” cô đẩy cửa đi vào, đi tới trước mặt, đối diện cùng ba mẹ chồng, “Con không cố ý nghe lén, nhưng đã nghe rồi thì không có cách nào vờ như không biết được. Làm hại đến Lý Ý là con không đúng, tính tình cao ngạo cũng là con sai. Nhưng nếu ba mẹ muốn toàn tâm toàn trợ Lý Ý, con nghĩ con đúng là không thích hợp.” Cô chậm rãi nói, vợ chồng họ Lý á khẩu không trả lời được, Lý Ý lại rất muốn mở miệng cắt đứt cô, nhưng nhìn thấy vẻ mặt lãnh đạm cùng cực của cô, anh lập tức rút lui.

Trương Phác Ngôn phát hiện, nghiêng đầu nhìn anh, khẽ mỉm cười, “Đúng rồi, cảm ơn anh vừa rồi bảo vệ em.”

Nói xong, cô không chút lưu luyến đi ra ngoài.

Sắc mặt Lý Ý khó coi vô cùng, yên lặng nhìn cha mẹ một cái, đuổi theo.

Chương 4

Chuyện Phác Ngôn trở về nhà mẹ đẻ, không lâu sau cả thành phố đều biết.

Con gái mà họ Trương yêu thương nhất là Phác Ngọc không sai, nhưng Phác Ngôn cũng là niềm kiêu ngạo của Trương gia, Lý gia xem nhẹ cô như thế, chính là làm nhục Trương gia! Từ trước đến giờ, Trương Tư Lệnh vốn rất dễ trong chuyện về con gái, nhưng một khi nhúng tay vào thì tuyệt không khoan nhượng. Lần này ông thật sự giận dữ, ngày thứ hai rước Phác Ngôn về đã nhanh chóng thông báo cho các bạn bè lúc đầu làm công chứng kết hôn rằng Phác Ngôn và Lý Ý sẽ sớm hoàn thành thủ tục li hôn.

Hôm ấy, xe của Lý Ý vừa chạy vào biệt thự của Trương gia, bốn bánh xe đồng loạt đều bị đánh bể. Lý Ý bước xuống xe đi bộ,, bốn cái bánh xe đã bị nhất tề đánh bể. Lý Ý từ trên xe bước xuống đi bộ, đến trước cửa lớn thì bị bảo vệ mời về, anh vừa xông vào phòng khách, lập tức bị bọn anh trai của Phác Ngôn bao vây lại, đánh anh một trận.

Bọn anh trai của Phác Ngôn đều xuất thân từ quân đội, đều cảm tức thay cho em gái mình, dĩ nhiên Lý Ý bị đánh cũng thảm vô cùng.

Nhưng cho dù thảm cách mấy, anh cũng không oán trách nửa lời.

Khi Phác Ngôn chạy từ trên lầu xuống, Lý Ý đang dùng tay vịn vào thành ghế, từng quả đấm đấm vào người, chỉ nghe được một âm thanh rầu rĩ vang lên. Thấy hình ảnh đó, dưới chân Trương Phác Ngôn lập tức mềm nhũn, nhảy xuống từ trên cầu thang, lao đảo chạy tới, cả người nhào vào anh, lấy thân mình che chắn cho anh.

Nhìn em gái luôn luôn bình tĩnh của mình hành động thất thố đến vậy, người nhà họ Trương dù tức giận thế nào cũng thấy không ổn, mọi người ngượng ngùng buông người trong tay ra, vuốt lỗ mũi trốn ra ngoài.

“Anh thế nào rồi?” Cô dùng tay gạt đi vết máu trên mũi anh, ngón tay vừa run vừa lạnh. Anh nằm trong lòng cô, hai mắt mở không ra, chỉ có cô nức nở khóc la, “Lý Ý?”

Lý Ý mở mắt ra, muốn nói với cô điều gì đó, nhưng lại không nhìn được rên đau, trái tim cô cũng dai nhói theo, nước mắt tuôn như mưa,

Lý Ý không để ý đến vết thương trên người, gặt gao ôm cô.

“Phác Ngôn...” Anh quý trọng gọi tên cô, dừng lại một hồi lâu, chưa chát nói, “Đều do anh không tốt.”

Nghàn câu vạn chữ, cuối cùng anh chỉ có thể nói ra được những từ này.

“Không phải là lỗi của một mình anh.” Trương Phác Ngôn nói.

Lúc này cô đã tỉnh táo hơn, dìu anh dựa vào ghế sofa, bắt đầu kiểm tra vết thương giúp anh.

Tay anh đã sưng lên, cô mở áo sơ mi, mở từng nút áo giúp anh, vén ống tay áo lên nghe từng tiếng hít thở của anh, tay cô run đến mức, cảm giác như thế nào cô cũng không rõ.

Lý Ý kéo cô qua, “Phác Ngôn, ” giọng của anh cực thấp, bất lực mà vội vàng, “Tin anh, người anh muốn cưới, từ đầu đến cuối chỉ có em.”

Trương Phác Ngôn tay chân bận rộn, nhanh chóng cắt đứt lời anh, “Lúc anh hỏi tên Phác Ngọc, em có nghe được. Lý Ý, chuyện đến nước này, em cũng không định truy cứu gì nữa, anh cũng không cần phí sức đến dỗ dành em.”

Lý Ý kinh ngạc trong chốc lát, nở nụ cười khổ, “Cho nên em cũng nghĩ rằng cưới nhầm người ư? Phác Ngôn, em nghĩ rằng anh thật sự bị Phác Ngọc lừa ư?”

Cô giống như không nghe được anh nói vậy, kiểm tra xác định rõ không có vết thương nặng nào, cô cố gắng nâng anh lên, “Thử xem anh có thể đứng lên không, anh phải vào bệnh viện thôi.”

Lý Ý không thềm để ý chút nào, cầm đôi tay của cô, anh kéo cô lại gần, hỏi: “Phác Ngôn, ở trong lòng em, anh rốt cuộc là hạng người gì? Có... vị trí như thế nào?”

Trương Phác Ngôn từng chút một rút tay ra, phòng khách sáng ngời mà bữa bộn, tựa như trái tim cô lúc này vậy, cô ngẩng đầu nhìn anh, lẳng lặng, “Lý Ý, em từng thích Tần Uẩn, đó là sự thật. Nhưng đừng nghĩ rằng sau đó em gả cho anh để trả thù anh ta, trên thực tế, từ khi biết anh ta thích Phác Ngọc, em đã không còn thích anh ta... anh nghĩ trên đời này còn có ai giống như anh, có thể đả thương trái tim của Trương Phác Ngôn này sao? Anh toàn tâm toàn ý để em gả cho anh, yêu anh, như vậy làm sao mà không thành công chứ? Hôm nay, anh có vị trí gì trong lòng em, cần gì phải hỏi nữa?”

Đáy mắt của Lý Ý cay xè, anh kinh ngạc nhìn, nóng bỏng nhìn cô, cổ họng đau xót. Tiếng nói như bị mất đi vậy, gọi tên cô cũng cảm thấy khó khăn.

Từ lần đầu tiên nhìn thấy cô, anh đã mong đợi câu nói này của cô rất lâu rồi, rốt cuộc cũng đợi được đến hôm nay, nhưng không ngờ, lại là trong hoàn cảnh này.

Trương Phác Ngôn đẩy tay anh ra, “Anh nói đó là tương kế tựu kế, em cũng nguyện ý dâm lao phải theo lao. Ban đầu em đã sớm không cần nữa, nhưng anh tính toán toán em như vậy, em không thích.”

Nói xong, cô không dúi anh nữa, kéo lấy điện thoại trên bàn, chuẩn bị gọi điện đưa anh vào bệnh viện, ai ngờ điện thoại còn chưa gọi đã bị kéo cổ tay xuống, anh đang gắng gượng đứng lên.

“Cho nên anh mới nói, đều là anh không tốt.” Vừa dứt lời, anh nhin không được ho một tiếng, lấy lại điện thoại trong tay cô, anh nhìn cô thật sau, sau đó che vết thương dưới xương sườn, khom người, chậm rãi, chậm rãi bước ra ngoài.

“Lý Ý!” Cô thất thanh gọi anh lại, “Em không có ý đó! Em chỉ là .. Em chưa từng có tình cảm với một người như vậy, cho nên em...” Cô không nói được, hỗn loạn mà luống cuống.

Lý Ý nghiêng nghiêng đầu, âm giọng mở miệng, “Anh biết, anh cũng như em.”

“Phác Ngôn, em nhất định không nhớ, lần đầu tiên chúng ta gặp mặt như thế nào. Nhất định em cũng không biết, lần đầu tiên nhìn thấy em, anh đã thấy xao xuyến cỡ nào... Phác Ngôn, anh làm sao có thể nhầm người khác thành em chứ? Ai đã từng gặp Trương Phác Ngôn em mà có thể nhầm thành người khác? Thật sự là anh tính toán em, anh trăm phương ngàn kế, anh thận trọng, bởi vì anh... Anh đã nhất kiến chung tình với em.”

Âm thanh thấp mà khô khốc, theo bóng người dần dần

đi xa, Trương Phác Ngôn ở phía sau anh, đứng yên một chỗ, cắn mu bàn tay, không nói gì mà khóc.

Chuyện bị các anh chàng Trương gia đánh, giúp cho Lý gia vốn đuối lý nay chiếm thế thượng phong: nói xấu con gái họ Trương của các người hai câu cũng không được, chẳng lẽ trụ cột của Lý gia chúng tôi dễ bị đánh lắm sao? ! Còn đánh nặng đến thế!

Cả gia tộc họ Lý cùng lên án công khai, Trương gia dĩ nhiên không chịu thiệt thòi, trong khoảng thời gian ngắn, quan hệ của hai nhà bỗng trở nên căng thẳng. Một hôn nhân ban đầu tốt đẹp mỹ mãn, bây giờ lại trở thành đùa nhất trong buổi trà dư tửu hậu của mọi người.

Lý Ý bị thương thực sự không nhẹ: tay phải bị nứt xương ống, hai bên xương sườn đều bị hao tổn, thậm chí còn làm cho tiểu não chấn động nhỏ.

Nhưng khi đưa đến bệnh viện, tình lại sau cơn hôn mê, người anh muốn gặp nhất vẫn là vợ.

“Nó mà gọi là vợ sao? ! Lý gia ta không có con dâu như vậy! Mau lấy giấy ly hôn ra, đã tỉnh rồi thì mau ký vào! Sớm ngày chấm dứt cho nhanh!” Lý Kiến Nghiệp tức giận vốn không nhẹ, bây giờ phát tác một lần, ngã ngồi xuống chiếc ghế cạnh cửa sổ, lồng ngực phập phồng lên xuống

Phu nhân Lý ngồi bên cạnh khuyên can không ngớt, lo lắng khuyên can, nhưng thấy vẻ thần sắc gầy gò mà hờ hững quật cường trên mặt con trai, bà vừa đau lòng vừa không không đành lòng, ghen ngào không nói được nửa chữ.

Chưa đầy chốc lát, quả thật đưa đến một tờ giấy, Lý Kiến Nghiệp còn chưa mở miệng, Lý Ý đã ngồi dậy, nhận được liếc cũng không liếc, trực tiếp xé thành hai nửa.

“Con muốn nghỉ ngơi, ba mẹ ra ngoài trước đi.” Anh uể oải mệt mỏi nằm xuống, ánh mắt nhìn trần nhà bình tĩnh ung dung, giọng nói cũng thế, “Con tuyệt đối không ly hôn với cô ấy.”

Lý Kiến Nghiệp nháy dựng lên, “Nghịch tử!”

Lý Ý nhắm hai mắt lại.

Lý Kiến Nghiệp cuối cùng cũng bỏ đi, trong phòng bệnh chỉ còn lại cảnh bừa bộn. Lý Ý dựa vào đầu giường, tay chậm rãi xoa huyệt thái dương đau đớn không ngớt.

Cốc, cốc cốc!

“Đi ra ngoài, ” anh không ngẩng đầu lên, “Tôi không muốn gặp ai cả.”

“Ngay cả em vợ xinh đẹp đáng yêu này cũng không muốn gặp à?”

Lý Ý giương mắt, quả nhiên là công chúa của Trương gia - Trương Phác Ngọc giá lâm.

Trương Phác Ngọc đánh giá quét nhìn căn phòng xốc xếch cùng những vết thương trên người Lý Ý, trên mặt viết rõ bốn chữ “Nhìn thật hả hê”.

“Anh rể! Anh cũng đừng trách các anh của em đánh anh, ba em lần này thật sự bị chọc giận rồi, hai ngày qua cứ la hét, bảo sẽ qua nhà anh để nói chuyện đó, mẹ em khuyên thế nào ông ấy cũng không nghe. Nhưng mà bây giờ, ông ấy nghe tin anh bị đánh, chắc là cũng coi như trả thù được rồi nên không nhắc chuyện đến nhà anh nữa.”

Lý Ý thở dài, “Ông ấy giận dữ anh cũng hiểu.”

“Anh hiểu là tốt rồi, ” Trương Phác Ngọc tỏ ra vẻ mặt “Ít ra đứa trẻ này còn hiểu chuyện”, “Lần này các anh của em đánh anh đều là vì tốt cho chị em thôi, anh nên cảm ơn bọn họ!”

Khóe miệng Lý Ý co giật mấy cái, lặng lẽ, ngón tay xoa huyệt thái dương càng dùng sức hơn.

Trương Phác Ngọc cũng mặc kệ anh, hết nhìn đông rồi lại nhìn tây.

Lý Ý chờ trong giây lát, cô vẫn dương dương tự đắc như cũ, anh nhìn không được, ho khan một tiếng, “Em vợ?”

“Làm sao?” Trương Phác Ngọc nghiêng đầu, vờ như không biết hỏi ngược lại anh.

“Em không có nói ra suy nghĩ của mình sao?”

“Nói? À, có!”

Sắc mặt của Lý Ý quả nhiên phấn chấn hơn, Trương Phác Ngọc âm thầm cười trộm, nén cười, nghiêm trang, “Thật xin lỗi nha! Năm ngoái khi khiêu vũ em không nên lừa anh! Nếu biết không phải anh muốn trách mắng mà muốn đến cầu hôn, em chắc chắn sẽ nói thật là Trương Phác Ngọc. Chậc!”

Cô nói xong, nét mặt tiếc hận lắc đầu.

Lý Ý cho dù được dạy dỗ tốt đến mấy, nhắc đến chuyện này cũng không nhìn được mà đen mặt.

Nhưng nhìn thấy điệu bộ tức giận của anh, Trương Phác Ngọc càng vui vẻ hơn.

“Có vẻ em cảm thấy rất đáng tiếc?” Một giọng nam réo rắt xuất hiện, một người đàn ông có vóc người cao ngất,

thon dài từ cửa đi đến, đứng đằng sau Trương Phác Ngọc, cười tủm tỉm đưa tay khoác lên trên vai cô.

Trương Phác Ngọc lập tức che miệng lại, mạnh mẽ lắc đầu.

Tần Uẩn hiển nhiên thói quen, cũng không so đo với cô. Anh hàn huyên với Lý Ý vài câu, bỗng nhiên vỗ vỗ cô vợ nhỏ không hiểu chuyện, “Nếu đã thăm bệnh xong rồi thì chúng ta đi thôi. Ở đây cách sân bay rất xa, thời gian lên máy bay cũng sắp đến rồi, chúng ta mau chóng lên đường, coi chừng trễ.”

“Ừ!” Trương Phác Ngọc từ từ gạt đầu, mắt nhìn người đàn ông đang xoa xoa huyệt thái dương, cố ý kéo dài giọng, “Chị em hận nhất là người ta đến trễ.”

Lý Ý quả nhiên lập tức bật dậy, “Cô ấy muốn đi đâu? !”

Tần Uẩn ưu nhã mỉm cười yên lặng, Trương Phác Ngọc nghiêng đầu, giống như kinh ngạc vạn phần, “A? Anh không biết?”

Chương 5

Âm thanh xin lỗi của nữ tiếp viên vang lên từ radio, Trương Phác Ngọc thấy bụng cô bỗng động dậy, trở về đại sảnh sân bay thấy mọi người ồn ào, cô lập tức biết, lập tức biết mình đã đoán đúng.

Cô cũng không phí sức đi tìm Lý Ý, đi ra ngoài hai bước liền đứng lại, không lâu sau, mấy anh bảo vệ quen mặt xông tới, bao quanh cô trông chừng.

Trương Phác Ngôn thở dài. Chờ tại nguyên chỗ, chung quanh người đến người đi, âm thanh bên cạnh thì ồn ào rầm rĩ, nhưng cô vẫn có thể phân biệt rõ ràng tiếng bước chân nặng nề mà xốc xếch của anh.

Nhưng Lý Ý còn chưa đến gần cô, trong đại sảnh đã xuất hiện thêm vài người. Trương Tư Lệnh mang theo mấy người con trai, cháu trai, hùng hổ đi về phía trước.

Lần này các anh bạn đã có kinh nghiệm, mọi người lui ra phía sau, ai cũng không dám đi lên động tay động chân với Lý Ý, Trương Tư Lệnh tự mình nhắc chân, đạp anh một cái ngã xuống mặt đất.

“Trách tao ngày xưa coi trọng mày như vậy! Bây giờ chuyện ập lên đầu, còn muốn dẫn Phác Ngôn bỏ trốn? Một chút trách nhiệm cũng không có!” Trương Tư Lệnh luôn luôn hài lòng về đứa con gái lớn của mình nên có thể nói, lần này thật sự đã rất tức giận.

Trương Phác Ngôn đã sớm buông hành lý trong tay ra, chạy tới đỡ anh. Anh chống mình bò dậy từ dưới đất, ho đến nỗi không giải thích được, uất ức vạn phần, “Phác Ngôn...” Anh nắm tay cô, “Chuyện gì xảy ra? Chẳng phải bọn họ muốn đưa em sang Mỹ định cư sao?”

Anh nhìn Trương Phác Ngọc đứng lẫn vào trong đám người, cô em vợ này vừa rồi còn ân cần “mật báo” cho anh, bây giờ lại cả gan làm cái mặt quỷ trêu chọc anh.

Nhất thời, anh hiểu mình đã bị gạt...

Phác Ngôn trợn mắt nhìn Tân Uẩn và em gái đang nắm tay xem kịch vui, đỡ chông mình đứng lên, trước mặt cha cô không tiện nói gì, không thể làm gì khác hơn là ghé vào lỗ tai anh căn rằng nghiêm lợi, “Em về quê giúp ông bà nội! Gạt ba em! Bây giờ thì tốt lắm!”

Lý Ý nhìn vẻ mặt của cô, lại nhìn sang đám mãnh nam của Trương gia đang trợn tròn mắt nhìn anh, rồi quay về phía sau, đám thuộc hạ nhìn thấy anh bị đá ngã vẫn chưa hoàn hồn... Lý Ý cam chịu nhắm mắt lại, nổi giận đặt tay lên người cô.

An an ổn ổn, nghiêm túc đứng đắn sống nhiều năm như vậy, mặt mũi hôm nay đều bị mất hết.

Nhưng anh vẫn ôm chặt lấy cô, mặt dày không chịu buông tay.

“Kéo nó ra! Đưa Phác Ngôn về!” Tiếng hô của Trương Tư Lệnh làm chấn động cả đại sảnh.

Mãnh nam Trương gia lập tức xông lên, bẻ tay bẻ tay,

bắt chân bắt chân. Bọn thuộc hạ bên cạnh Lý Ý mặc dù thấy kỳ lạ vì sao hôm nay chủ nhân lại chịu uất ức như thế, nhưng ảnh hưởng của lúc xưa vẫn còn, gặp người nhà họ Trương xông lên, bọn họ cũng không cam chịu thiệt thòi.

Trong cục diện hỗn loạn ầm ĩ này, đôi vợ chồng nhỏ ôm nhau thật chặt, Phác Ngôn lo lắng cho vết thương của anh, lại lo lắng các anh trai nhân cơ hội này ra tay nên cô càng ôm anh chặt hơn, Lý Ý vòng tay qua ôm eo cô, vùi đầu thật sâu vào hõm vai,, ngược lại ôm so với hẳn vẫn chặt, Lý Ý một tay vòng ở trên eo nàng, đầu thật chặt vùi sâu vào nàng hõm vai, nhân cơ hội thừa hưởng sự chú ý của cô.

“Còn nói là không bị Phác Ngọc gạt? ! Tên ngu ngốc này!” Trương Phác Ngôn uất hận gầm nhẹ bên tai anh, “Mặt mũi của em đều bị anh vứt sạch cả rồi.”

Đám người đánh nhau ầm ĩ, thậm chí có người còn bị vứt ra đằng sau, nhưng Lý Ý lại cảm thấy bình tĩnh hơn bao giờ hết, “Không sợ, ” anh vùi vào cái cổ bóng loáng mềm mại của cô, vui vẻ thở dài, “Dù sao của anh cũng đều bị vứt sạch cả rồi.”

“Anh...” Trương Phác Ngôn tức giận đến mức muốn cắn anh một cái.

Ai ngờ, anh lại nhanh hơn cả cô, anh thân mật chà chà vài cái, sau đó không nói lời niêm phong miệng của cô.

Mọi người bên cạnh bận lẩn qua lẩn lại, không ai rảnh bận tâm đến đôi uyên ương này.

“Phác Ngôn...” Trong lúc răng môi quăn vào nhau, anh thân mật gọi tên cô, “Anh yêu em.”

Trương Phác Ngôn thở dài một tiếng, sau đó cam tâm tình nguyện nhắm hai mắt lại, lặng lẽ đem điều này làm sâu sắc...

Mùa hạ ngọt ngào

Tác giả: Sói xám mọc cánh

Chương 1

Tăng ca cả một tháng trời, khó khăn lắm mới có được một ngày nghỉ, Nhan Hạ đang nằm ngủ mê man thì bên môi giới gọi điện, nói đưa người tới xem phòng.

Nhan Hạ đau khổ rời giường, trong đầu một mảnh hỗn độn. Người tới xem phòng còn chưa xem cẩn thận đã thấp giọng hỏi: “Cô Nhan, tôi có thể hỏi cô một câu không?”

“Vô tư đi!” Nhan Hạ mở to mắt cố gắng vững dậy tinh thần.

“Vì sao cô lại yêu cầu người ở cùng là nam giới?”

“À... Xuất phát từ việc lo lắng tới sự an toàn.” Nhan Hạ thuận miệng đáp.

“Ra vậy!” Người đàn ông nhếch miệng quan sát cô, “Nhưng mà ngoại hình của cô khá an toàn mà.”

Nhan Hạ không hề do dự mà gật đầu: “Bởi vậy anh cũng không cần lo lắng vấn đề an toàn. Ở đây, tôi sẽ bảo vệ anh, diện mạo của anh không an toàn chút nào.”

Người môi giới nghe vậy bật cười hai tiếng rồi lập tức im bật, sợ chàng trai tới thuê nhà kia ngượng. Nhưng người đàn ông có giọng nói dễ nghe ấy lại rất vui vẻ nhìn Nhan Hạ: “Tôi là Tô Việt, xin hỏi cô tên gì?”

“Nhan Hạ.”

“Được, Nhan Hạ”, người đàn ông chỉ tay về phía phòng ngủ của cô, “Tôi thuê căn phòng kia.”

Nhan Hạ ngây người, kiên quyết từ chối: “Không được.”

“Vì sao?” Tô Việt hỏi.

Nhan Hạ thầm mắng trong bụng: liên quan quái gì tới anh, nhưng ngoài miệng vẫn ôn tồn đáp: “Đây là phòng ngủ của chủ nhà, có phòng vệ sinh riêng, diện tích lớn, một nghìn năm trăm thì không cho thuê được.”

“Nhưng tôi cần phòng ngủ có WC riêng, đắt một chút cũng không sao.”

Nhan Hạ không khách sáo nữa: “Tôi cho thuê phòng bên cạnh, anh không thuê thì thôi.”

“Ba nghìn.” Tô Việt lên tiếng, “Phòng kia một nghìn rưỡi, phòng này tôi trả ba nghìn.”

Nhan Hạ ngây người. Ba nghìn!!! Thế này thì tiền mua nhà cô cô chưa trả hết cơ bản là đã giải quyết ổn thỏa rồi còn gì?!

Dưới ánh nhìn kinh ngạc “Anh thần kinh à?” của người môi giới, Tô Việt chậm rãi ném ra quả bom cuối cùng: “Trả trước một năm!”

Nhan Hạ hoàn toàn bị oanh tạc - trả một năm! Cô có thể thanh toán trước thời hạn được rồi!

Lúc hai người họ kí hợp đồng thì anh chàng môi giới đếm phí trung gian, thỉnh thoảng lại liếc nhìn đôi nam nữ kia. Nhan Hạ mái tóc rối bù, mắt nhấp nhem ngái ngủ ngay cả một chút yêu kiều cũng chẳng có. Ánh mắt anh chàng môi giới nhìn Tô Việt viết rõ mấy chữ “Tôi không hiểu!!!!!!!!!!”

Nhan Hạ chẳng buồn chú ý tới sắc mặt của người môi giới, trong đầu cô lúc này hoàn toàn đang mải nghĩ xem, thanh toán trước thời hạn có thể tiết kiệm được bao nhiêu, chăm chú đến nỗi ngay cả số chứng minh nhân dân viết lên hợp đồng cũng bị sai, sửa đi sửa lại mấy lần. Thấy cô hí hoáy viết rồi lại xóa, xóa rồi lại viết, Tô Việt nhíu mày, giằng lấy bản hợp đồng và chứng minh nhân dân của Nhan Hạ lại tự điền vào. Xong xuôi, còn lại mấy chỗ cần kí tên, anh mới đẩy hợp đồng và bút về phía cô.

Chiếc bút máy màu nhũ bạc còn đọng lại hơi ấm từ ngón tay anh, cầm vào nó Nhan Hạ có cảm giác như cầm

vào nhón tay của đàn ông, cô vừa hạ bút đã thấy viết rất thuận tay, liền khen một câu: “Bút này viết thích quá, hiệu nào thế?”

Tô Viết lấy lại cây bút, không thèm trả lời.

Nhan Hạ chợt cảm thấy tên này tính tình thật khó mà sống chung được, nhưng mà dù sao cũng là sống chung nhà chứ cũng không phải yêu đương, quan tâm tới tiền là ok rồi. Kí hợp đồng xong, vì bát cơm mà bạn Nhan Hạ phải ảm ức khom lưng ôm hận chuyển đồ tới phòng ngủ cho khách.

Trước hết cô vớt hết tất cả đồ đạc trong căn phòng rất lâu không có người ở này đi, sau đó tiêu trùng khử độc toàn bộ căn phòng một lượt, ngay cả sàn nhà cũng lau chùi đến trơn bóng, xong xuôi cô kéo va li đồ đạc của mình vào, tùy tiện bày.

Tô Viết thuê một công ty dịch vụ chuyển nhà. Nhan Hạ thấy sự phô trương của anh ta rõ ràng không phải người biết sống tiết kiệm: thay đồ dùng trong phòng ngủ chính thì đã đành, ngay cả máy giặt, siêu điện, bình nóng lạnh cũng thay. Ờ thì có người cam tâm tình nguyện đổi đồ dùng mới cho nhà mình càng tốt, nhưng mà Nhan Hạ không kìm được mà thầm phỉ báng anh ta: chẳng trách mà phải đi thuê phòng ở, loại người này có mà cả đời cũng chẳng tích góp được tiền mua nhà.

Những đồ dùng bị anh ta thay, Nhan Hạ đều xác nhận

lại với anh ta lần nữa rồi đem rao bán trên mạng, kiếm được một ít tiền, vậy là ngày thanh toán nợ tiền nhà sắp tới gần rồi. Mỗi đêm không ngủ được, cô đều lôi đám chữ số trong đầu ra mà đếm mấy lần, đây vốn là căn phòng mà cả đời này cô không nghĩ mình sẽ bước vào nhưng khi đã vào ở rồi thì thấy hóa ra cũng dễ chấp nhận.

Anh bạn Tô Việt phô trương kia cuối cùng cũng chịu chuyển đồ đạc tới sau khi công ty dịch vụ đã càn quét xong xuôi. Cuộc sống mới toanh bắt đầu từ ngày thứ hai sau khi anh ta đến.

Phần lớn thời gian quý báu buổi sáng đều để ngủ, Nhan Hạ ăn qua loa một cái bánh bao, không ngờ lại có người sáng sớm chui vào bếp nấu một nồi cháo thịt nạc trứng muối nóng hổi, nghiêm nghị ngồi ở bàn ăn thưởng thụ.

Trải qua một đêm ngủ được có bốn tiếng đồng hồ, Nhan Hạ vác cái đầu còn choáng váng bò dậy khỏi giường, tới phòng tắm để rửa mặt. Cô vừa mở cửa phòng ngủ ra đã bị ánh mặt trời đầy phòng khách chiếu rọi vào mặt, mùi cháo thơm ngập trong không khí khiến cho cái dạ dày còn chưa kịp uống một ngụm nước ấm của cô co giật một trận.

Có lẽ là vì cái bộ dạng mắt chữ A mồm chữ O của cô quá sức biểu cảm mà anh bạn Tô Việt vốn đang bình thản chậm rãi ăn cháo kia cũng phải thương hại mà nói một câu: "Có muốn ăn một bát không? Trong nồi còn thừa

nhiều lắm, chẳng nào không ăn hết cũng phải đồ đi.” = =

Nhan Hạ phần chân chạy tới, ngồi xuống bàn ăn, biểu tình nghiêm túc chứng minh rằng, chủ nhà không chỉ bảo vệ khách trọ mà còn giúp khách trọ trừ lo giải nạn! CƠM thừa, đồ ăn thừa gì đó cứ tổng cho cô là được rồi! ._.

Tô Việt nhếch môi, múc cho cô một bát cháo. Trứng muối trơn bóng, thịt nạc mềm, gạo ninh nhừ, bề mặt còn rắc một ít hành băm thơm lừng. Nhan Hạ uống một ngụm hết sạch, nước mắt đã dần dụa.

“Tôi phải chụp một kiểu ảnh”, cô lấy di động ra, “Gửi cho bạn trai tôi xem mới được! Đàn ông cũng có người biết làm việc nhà chứ có phải không đâu!”

Tô Việt cười một cách quái: “Bạn trai của cô?”

“Đương nhiên!” Nhan Hạ không hề cảm nhận được sự kì lạ của Tô Việt, hài lòng đăng tấm ảnh lên mạng weibo, rồi tag Khưu Dự Khai!

“Cho một người đàn ông lạ thuê chung nhà, bạn trai không ý kiến à?” Tô Việt hạ mi mắt, hỏi.

“Chẳng phải chính anh cũng nói là ngoại hình của tôi rất an toàn sao?” Nhan Hạ gạt mái tóc dài rối bù, bình thản nói. Cô vẫn còn mặc áo ngủ, ôm bát cháo cúi sắp người vào bàn ăn, cổ áo phồng rộng thùng thình lệch sang một

bên, mơ hồ lộ ra bờ vai nõn nà.

Tô Việt nhìn theo làn da trắng tuyết từ trên vai cô xuống dưới, mở miệng bình luận: “Thật ra nhìn kĩ thì cũng không đến nỗi quá tệ.”

Mấy chữ “nhìn kĩ” anh ta nói bằng giọng vô cùng mờ ám. Nhan Hạ ngậm cái thìa trong miệng, ngẩng đầu, theo ánh mắt anh ta nhìn xuống ngực đã bị lộ gần một nửa của mình, tức giận kéo lại áo. Không ngờ, vạt chiếc áo ngủ đã cũ mắc vào thành ghế, và... “xoạt”! Hai mảnh áo ngực màu hồng lộ ra một nửa. Nhan Hạ kêu lên một tiếng, tóm áo lại bực tức trở về phòng.

Tô Việt ngồi tại chỗ, chậm rãi bổ sung một câu: “Quả đúng là không hề tệ!”

Chương 2

Từ ngày đó, mỗi sáng đều sẽ có “cơm thừa” đợi tiểu thư chủ nhà đến “trừ lo giải nạn”, đôi khi là bánh quẩy với sữa đậu nành tự pha, đôi khi là trứng thịt băm, trà sữa tình nhân, phần lớn thời gian anh ta nấu cháo gà với nấm hương, cháo đậu đỏ, cháo sườn lợn... Trong vòng mười đến mười lăm ngày đều sẽ không bị trùng lặp món ăn sáng.

Sau ngày bị “lộ hàng” đó, mỗi lần đi ra phòng khách đánh răng rửa mặt là Nhan Hạ đều ngắm nghía lại một lần xem quần áo đã chỉnh tề hay chưa.

Ngày này nối tiếp ngày kia, công việc làm quảng cáo của Nhan Hạ rất bận, Tô Việt không biết làm gì nhưng cũng thấy tăng ca đêm. Bình minh trở dậy, Nhan Hạ dụi mắt đi đánh răng rửa mặt thì đã thấy phòng của anh ta sáng đèn, bữa sáng phong phú cũng đã sẵn sàng, tinh thần sảng khoái ngồi bên bàn ăn.

Đối với người đàn ông vừa lịch sự vừa biết tiết chế như người máy này, Nhan Hạ vô cùng khâm phục. Cô làm không hết việc như thế, chẳng có thời gian quan tâm tới cuộc sống thường nhật, giống như hôm nay, hiếm hoi lắm mới có được một ngày không tăng ca, cô muốn ngủ tới khi tự nhiên tỉnh thì thôi. Sau đó sẽ đi siêu thị mua sủi cảo về cho cái nồi được dịp thể hiện.

Tô Việt về tới nhà, vừa mở cửa nhà ra đã ngửi thấy mùi sủi cảo đông lạnh hạ giá. Anh nhú mào, tháo giày vào nhà. Trong phòng khách, cô chủ nhà đang ngồi trên sofa cầm một khay bánh sủi cảo, vừa ăn vừa xem ti vi, bên cạnh còn có một bát súp. Thấy Tô Việt về, cô lên tiếng: "Ăn chưa? Sủi cảo này ăn không? Hôm nay tôi mua sủi cảo nhân thịt băm đậu đũa cay, ngon lắm!"

Tô Việt nhếch mép, vào bếp rửa tay, làm một bát gia vị ớt, tỏi giã, giấm thơm, hành lá, đồng thời bật lò vi-ba hấp một cái bánh ngọt đơn giản.

Chưa đến năm phút đồng hồ, Tô Việt đã bưng đồ ăn ra, anh đổ gia vị vào mặt trên bánh sủi cảo, đặt bánh ngọt

mới hấp trên bàn: “Hơi nóng đấy, từ từ ăn.”

Về mặt anh ta rất thản nhiên, nói xong cũng không thềm đề ý tới sự giật mình và câu cảm ơn của Nhan Hạ, đi thẳng về phòng mình.

Đi ngang qua cửa phòng cô, từ khe cửa khép hờ anh có thể nhìn thấy trên giường chăn chiếu lộn xộn, chiếc ghế bên cạnh vắt đầy quần áo, mặt đất bày bừa sách chuyên ngành và đồ chuyên dụng, nhìn mỗi mắt cũng không thấy một lối đi. Tô Việt quay về phòng ngủ của mình, thu dọn bàn làm việc trước cửa sổ rồi ngồi xuống lấy di động trong túi áo ra ấn một dãy số: “Tôi đây, đưa trả chứng minh nhân dân cho Thư Nhã. Nó kiên quyết muốn đi thì không cần ngăn cản.”

Cúp máy, Tô Việt ngồi lặng yên rất lâu, ngón tay thon dài gõ nhẹ lên mặt bàn sạch bóng không một hạt bụi.

Đây là thói quen mỗi khi trong lòng anh bất an.

Bỗng nhiên có tiếng gõ cửa truyền đến, Tô Việt đứng dậy ra mở cửa. Nhan Hạ đang tùm tùm cười, giơ cái túi trong tay lên, nói: “Cái này tặng cho anh.”

Tô Việt nhận lấy cái túi, mở ra thì thấy một cái máy pha cà phê cỡ nhỏ dùng tại nhà.

Hàng lông mi của anh chợt động.

“Lúc họp thường niên rút thăm may mắn tôi trúng cái này, vẫn chưa dùng tới, anh dùng là thích hợp nhất... Chắc là không phải hiệu nổi tiếng nhưng anh cũng đừng chê nhé!” Nhan Hạ hài lòng nói.

Cô gái này bình thường lúc nào cũng rất vui vẻ. Dù chính Tô Việt ác khẩu nói ngoại hình cô ấy rất an toàn, nhưng anh cũng phải thừa nhận rằng lúc cô cười... rất xinh đẹp, tựa như ánh ban mai phủ kín căn phòng lúc hai người ngồi ăn sáng, khiến người khác không khỏi ấm lòng.

“Cảm ơn!” Vẻ mặt Tô Việt hơi lạ. Do dự một lát, anh nhướn mày: “Uống cà phê không? Tôi pha thử cho cô một tách.”

Nhan Hạ hào hứng đồng ý.

Tô Việt giơ cái máy pha cà phê lên ngắm nghía, bắt đầu tháo gỡ các bộ phận, đem đi cọ rửa. Nhan Hạ tò mò đứng xem, hoàn toàn kinh ngạc trước động tác thành thực của anh.

Tô Việt cũng không phát hiện ra tâm trạng của mình đang tốt lên, anh ấy trong tủ bát ra một túi cà phê, ánh chừng bằng ánh mắt rồi quay lại nói với Nhan Hạ: “Cà phê bạn tôi đi Sumatra (*) mua về làm quà cho tôi, cô đúng là có lộc ăn!”

(*)Sumatra: Hòn đảo lớn thứ 6 trên thế giới, đồng thời là hòn đảo lớn nhất có lãnh thổ thuộc Indonesia. Thông tin về hãng cà phê Sumatra: [link](#)

Nhan Hạ tỏ ra chờ mong đồng thời khen ngợi Tô Việt mấy câu.

Trong tiếng rè rè của máy pha cà phê, từng làn hơi nóng bốc lên, mùi hương nồng đậm lan tỏa trong không khí. Nhan Hạ hít sâu, nghĩ thầm: Oa! Thơm hơn cà phê uống liền nhiều quá!

Tô Việt tựa ở bệ bếp, nhìn cô gái trước mặt đang tỏ ra rất say sưa này, liền đem chuyện mà trong lòng anh vẫn luôn băn khoăn ra hỏi: “Nhan Hạ, tôi tới đây lâu như thế rồi sao chưa thấy bạn trai cô đến thăm cô?”

“Anh ấy ở Bắc Kinh, công việc rất vất vả, hay phải tăng ca.”

“Hai người ở xa nhau như thế, lại không gặp mặt thường xuyên, không sợ tình cảm thay đổi à?”

“Sợ.” Nhan Hạ rời mắt khỏi bình cà phê, nhìn Tô Việt, mỉm cười nói, “Vì thế tôi mới phải nỗ lực làm việc, sớm trả hết tiền thuê căn hộ này rồi bỏ việc ở đây đi Bắc Kinh với anh ấy.”

Con người đen nháy trong đôi mắt long lanh của cô

tựa như màu mực Huy Châu thượng hạng mà Tô Việt hội nhỏ hay dùng để luyện chữ, có thể nhìn ra trong ánh mắt ấy niềm mong mỏi chân thành một tương lai hoàn mỹ. Anh thầm thở dài trong lòng.

“Vì thế mới cho tôi thuê phòng phải không?” Giọng nói của anh trầm thấp tới mức chính anh cũng không ngờ được, “Nếu không phải vì muốn nhanh chóng gặp bạn trai thì chắc là cô sẽ từ chối cho tôi thuê?”

Nhan Hạ cười hi hi: “Lúc đầu thì đúng thế, bây giờ thì...ha ha... À đúng rồi, Tô Việt, nếu sang năm anh vẫn muốn thuê thì tôi sẽ giảm cho anh mười phần trăm, còn nếu anh không thuê nữa, tiền thế chấp tôi trả anh gấp đôi.”

“Làm gì? Phí thức ăn à?” Đã dăm bảy lần cô đề nghị góp tiền ăn rồi nhưng đều bị anh từ chối bằng câu “Cô ăn cơm thừa của tôi, tôi làm sao dám lấy tiền của cô”.

Nhan Hạ gật đầu, nói với vẻ nghiêm túc: “Tôi biết là anh cố ý quan tâm tới tôi, tôi nhận tình cảm của anh, anh cũng nên để tôi biểu hiện lòng cảm ơn chứ! Được không?”

Tô Việt cảm thấy câu này vô cùng dễ nghe, tâm tình tốt liền không có ý kiến gì nữa.

Cà phê đã pha xong, anh lấy cái tách tráng qua nước sôi, rót cà phê vào rồi cho thêm nửa thìa sữa bò: “Tự cho

thêm đường nhé!”

Nhan Hạ nhận lấy tách cà phê, vội vàng uống một ngụm lớn, sau đó lên tiếng ca ngợi: “Ngon quá! Mùi mị hơi giống Starbucks (*)”

(*)Starbucks là một thương hiệu cà phê nổi tiếng trên thế giới. Hãng cà phê Starbucks có trụ sở chính ở Seattle, Washington, Hoa Kỳ.

Tô Việt... gần như sắp phun ra cả máu! Mãi mới hoàn hồn, anh nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Khẩu - vị - của - cô - rất - khá!!!”

“Sao anh không uống đi?” Nhan Hạ bỏ thêm một cục đường to vào, vừa khuấy vừa nói.

Tô Việt nhìn cô cho thêm đường, khước miệng co rút, tự rút cho mình một tách rồi đi ra xa cô gái này một đoạn.

“Về vấn đề tiền ăn, có thể bàn bạc một chút được không?” Đi tới cửa, Tô Việt dừng lại, quay đầu hỏi cô “Sửa chữa lại phòng bếp nhà cô đi, phòng bếp này thật sự là rách nát!” =.=

Tô Việt làm như sấm rền gió cuốn, ngay ngày hôm sau đã tìm công ty dịch vụ tới sửa bếp. Nhan Hạ tan làm về nhà đã thấy phòng bếp trống trơn.

Tô Việt đang chỉ chỉ trỏ trỏ vào bản thiết kế, hướng dẫn nhân viên thi công. Nhan Hạ nghe lòng bùng trong lỗ tai cái gì mà “Lò nướng Đài Loan”, “Máy hút khói kiểu châu Âu”, “Máy rửa bát tự động”,... Chờ mấy công nhân kia đi rồi, cô run sợ tiến lại hỏi người đàn ông đang cúi đầu xem bản thiết kế kia: “Phí... phí ăn uống ... đủ chi trả nhiều thứ như vậy không?”

“Chỉ số lẻ đã đủ rồi.” Người nọ không ngẩng đầu, đáp.

Nhan Hạ nước mắt đầm đìa, quyết định chơi xấu: “Là anh tự ý làm, tôi không cần, tôi... nhiều nhất tôi chỉ trả một nửa.”

Tô Việt ngẩng đầu, bối rối hỏi: “Nhất định phải như vậy hả?”

Nhan Hạ long trọng gật đầu.

“Vây được thôi.” Tô Việt thở dài, “Tôi vốn định tự trả toàn bộ, giám đốc công ty này là bạn tôi, cậu ấy giảm giá cho tôi khá nhiều.” Anh còn chưa nói xong, đôi mắt xinh đẹp của ai đó đã trợn tròn như ăn được một con nai. Tô Việt thəm cười trong bụng, nhưng vẻ mặt vẫn nghiêm túc, cố tình tỏ ra “lấy làm tiếc” nhìn cô.

Chương 3

Phòng bếp sửa đi sửa lại một tuần liền, sau đó còn

phải niêm phong nửa tháng không động tới để nó bay hết mùi đi.

Nhan Hạ chẳng mấy để tâm, dù sao thì bình thường cô cũng ít dùng tới bếp, nhưng anh bạn Tô Việt thì đương nhiên không thể thích ứng, cả ngày trên mặt viết rõ mấy chữ “không được nấu cơm tôi rất buồn chán”. Nhan Hạ an ủi bạn cùng nhà “Núi xanh không lo thiếu củ đốt”, Tô Việt: “Nói không thì có ích lợi gì!”

Nhan Hạ liếc nhìn đám đồ dùng, thiết bị phòng bếp cao cấp đã được chiết khấu kia, vô cùng hứng khởi mời Tô Việt đi ăn.

Người biết nấu ăn khẩu vị thường khá kén chọn, quán ăn sáng mà Tô Việt chọn cách xa nhà những hai mươi phút lái xe. Bây giờ Nhan Hạ mới biết anh ta có xe, lại còn là chiếc Volvo cao cấp sang trọng.

Người lái Volvo còn cần thuê nhà trọ???

Thấy chủ nhà trọ hoài nghi, Tô Việt lên tiếng giải thích: “Xe công ty, chỉ lúc đi gặp khách hàng tôi mới dùng.”

Nhan Hạ tức thời tỉnh ngộ: “Anh làm nhân viên tiêu thụ à? Thảo nào... Tiêu thụ kiếm nhiều tiền lắm đấy.”

“... Ừ, kiếm nhiều tiêu cũng nhiều.”

“Anh tiêu tiền như nước thề, đương nhiên không thể tiết kiệm được rồi.” Về vấn đề này Nhan Hạ vẫn rất đặc ý. Cô hồi học đại học có đi làm thêm, hơn nữa còn được cả học bổng. Người nhà cô xuất ngoại, bán lại căn hộ hai phòng ngủ này cho cô với giá một nửa giá thị trường, tiền tiết kiệm của cô cộng với trợ cấp của cha mẹ cũng gần đủ, cô chỉ phải vay thêm năm mươi vạn.

Khi ấy, Khưu Dự Khai đã đi Bắc Kinh thực tập, rất nhiệt tình cho cô vay tiền nhưng sau khi bị cô từ chối thì vô cùng bất mãn. Nhan Hạ thuyết phục mãi anh ta mới miễn cưỡng đồng ý để cô tìm một người tới cho thuê một phòng. Khưu Dự Khai còn đề cử mấy nữ đồng nghiệp làm ở công ty con tại địa phương tới ở cùng Nhan Hạ, tiện thể làm mật thám để coi chừng cô luôn. Kết quả... Mật thám trở thành cái gai trong mắt, bọn họ tuy rằng hòa thuận nhưng cuối cùng cũng không còn tốt như lúc đầu nữa.

Tô Việt thấy Nhan Hạ trầm mặc, cũng không hỏi gì thêm, lẳng lặng bóc quả trứng luộc ra ăn. Lúc ra về, đi qua quầy tính tiền, anh gói lại một phần bánh tiêu đưa cho cô: “Cầm lấy lát đói thì ăn.”

Thấy Nhan Hạ từ chối, Tô Việt cười: “Sao thế? Giảm béo à? Không phải chứ, cô đâu có thật.” Lúc nói, anh còn cố ý lướt mắt xuống ngực Nhan Hạ khiến cô lập tức nhớ tới buổi sáng đó. Mặt cô nóng bừng, vội vàng đoạt lấy túi bánh, đứng tại chỗ nuốt nước bọt khan hai ngụm, chuyện buồn vừa nhớ ban nãy lập tức tiêu tan.

Dưới sự giám sát của bạn Tô Việt, thiết bị vạn năng trong bếp nhanh chóng được lắp đặt xong xuôi trong buổi chiều thứ bảy. Nhan Hạ lò dò đi vào thăm quan một chút, ôm ý nghĩ “tất cả đều là của mình”, cô nhiệt tình ca ngợi bọn chúng được lắp đặt khoa học, sử dụng thuận tiện... Tô Việt lúc đầu còn vì những lời khen ấy mà tỏ ra đắc ý, nhưng dần dần khuôn mặt tuấn tú ỉn rỗ. Lúc Nhan Hạ khua môi múa mép nói “vô cùng khéo léo”, rốt cuộc Tô Việt cũng không chịu nổi nữa, đành lên tiếng: “Cô muốn ăn gì cứ việc nói thẳng.”

Nhan Hạ sờ sờ mặt, cười ha ha mấy tiếng: “Bánh bông lan được không? Có lò nướng rồi!”

Tô Việt khinh bỉ nhìn cô một cái, trong mắt hiện rõ: tôi còn tưởng cô muốn ăn cả một bữa tiệc thịnh soạn, chỉ vì một cái bánh bông lan mà cũng phải khen như thế?

“Ra ngoài chơi đi, lúc nào tôi gọi thì vào mà ăn bánh.” Tô Việt ngang ngược xua đuổi cô rồi một mình bắt đầu chơi đùa với chiếc máy nướng điện nhập khẩu từ Đức mới tinh kia. Lúc anh ngẩng đầu lên, thấy Nhan Hạ vẫn còn đứng như trời chồng một chỗ, bèn hỏi: “Còn yêu cầu gì nữa?”

“Bánh... có kẹp nhân pudding được chứ? Bánh bông lan nhân pudding hiệu Nguyên Tô (một thương hiệu bánh bông lan của hãng Ganso, Trung Quốc) ăn rất ngon!”

Sau vụ “cà phê Sturbuck” lại tới “bánh Nguyên Tô”, Tô

Việt sa sầm mặt, nhưng nhìn thấy ánh mắt đáng thương xen lẫn thành tâm của Nhan Hạ, cũng chỉ biết “ừ” một tiếng.

“Bơ tươi nhé! tôi thích bơ tươi.”

“Được.”

“Pho-mát nữa!” Nhan Hạ vẫn vợ suy nghĩ, “Vị dâu tây! Phải có hai quả dâu tây thật to! Còn thêm sô-cô-la nữa, anh có thể quét sô-cô-la bên ngoài dâu tây...”

“ĐI - RA!” Tô Việt rút cuộc không nhịn được mà rít lên.

Anh nhân viên tiêu thụ họ Tô có tri thức, có nội hàm, có tiền đồ kia cố gắng kiềm chế cơn tức giận, không hạ độc vào bánh bông lan. Hẹn nữa, bữa tối anh còn làm thêm cả một nồi cay thập cẩm để chúc mừng phòng bếp mới, có đầy đủ những thứ Nhan Hạ thích, thịt ba chỉ này, cánh gà này, rong biển này, nấm hương này, ngó sen này... Nhìn một nồi đồ cay tươi ngon nóng hổi, kết hợp với nước mơ ướp lạnh anh tiêu thụ Tô tự làm, hai mắt bạn Nhan Hạ hí thành một đường thẳng, trong đầu thầm nghĩ nhất định phải ăn cho no căng bụng mới được.

Cô nằm ở sô pha lăn qua lăn lại, vẻ mặt vô cùng thỏa mãn, đến nỗi vô tình thốt ra câu hỏi mà bấy lâu cô đã hoài nghi: “Tô Việt này, có phải anh là... “gay” không?”

Thừa nhận đi! Tôi sẽ không khinh thường anh đâu! =
= (Chị chết chắc rồi Nhan Hạ!!!)

Ai đó đang đứng rửa bát chột khựng người, chậm rãi quay đầu lại, trừng mắt nhìn cô gái ăn no nói xằng nói bậy kia, hận không thể bóp chết cô ta ngay tức khắc.

Lúc này toàn bộ máu trong người Nhan Hạ đều đang tập trung ở dạ dày để tiêu hóa thức ăn, não cô căn bản trống tuếch. Cô hài lòng xoa bụng tiếp tục ca ngợi những ưu điểm và đức hạnh của người đàn ông bình thường căn bản không có khả năng làm gì mình kia.

Tô Việt đóng vòi nước, thản nhiên rút chiếc khăn, vừa lau tay vừa đi về phía cô.

Nhan Hạ vốn đang an nhàn thoải mái ngồi trên sô pha, đột nhiên sau lưng như bị thứ gì đè xuống nặng trĩu. Cô giật mình, lổ tai bị ai đó thổi một luồng khí vào, giọng nói trầm thấp quen thuộc mang theo một cảm giác xa lạ vang lên bên tai: "Tôi lúc nào cũng cho rằng tri thức xuất phát từ thực hành. Nếu cô nghi ngờ giới tính tôi có vấn đề vậy thì để tôi thử một lần cho cô xem."

Nhan Hạ hét lên một tiếng, đẩy Tô Việt ra rồi lao đảo chạy về phòng ngủ, bỏ lại tiếng cười đầy nam tính kia đằng sau cánh cửa.

Đêm đó Nhan Hạ nằm mơ lan man, sáng sớm đã tự

nhiên tình dậy không cần báo thức. Cô trở dậy rón rén ra ngoài đánh răng rửa mặt, ngay cả bữa sáng cũng không ăn mà đã vội vã ra khỏi nhà.

Cả buổi sáng bận đến tối tắm mặt mũi, đến chiều cô bớt chút thời gian gọi điện cho Khưu Dự Khai.

Hình như có người bên cạnh, Khưu Dự Khai không tiện nghe điện, nhỏ giọng nói tối sẽ gọi lại cho cô rồi cúp máy.

Nhan Hạ cả ngày bận bịu, buổi tối về nhà mệt chẳng muốn làm gì, khoan chân ngồi thu lu trên giường đợi điện của Khưu Dự Khai. Mai là cuối tuần không phải đi làm, cô có thể nói chuyện cùng anh tới đêm khuya.

Mãi tới hơn mười một giờ Khưu Dự Khai mới gọi cho cô, giọng nói có chút uể oải: “Đúng rồi, sắp tới sinh nhật em rồi, đoán xem anh mua tặng em cái gì?”

Nhan Hạ vui mừng đoán: “Vé xe về đây?”

“... Đoán lại đi!”

“Oh... bánh ngọt? Sô-cô-la? Bánh doughnut?”

“Đồ tham ăn!” Khưu Dự Khai cười ha hả, “Là son môi Channel, thích không?”

Nhan Hạ thất vọng một chút, nhưng cũng chỉ âm thầm

trách mình quá nhạy cảm, cô cười: “Thích chứ, em vẫn muốn mua mà.”

Thấy cô ngoan ngoãn hiêm có như thế, Khưu Dụ Khai thăm dò: “Ông xã tốt quá đúng không?”

Nhan Hạ cũng vui vẻ đùa: “Ông xã tốt, nhưng mà anh sẽ nấu cơm chứ? Sẽ quét dọn nhà cửa chứ? Sẽ giặt quần áo cho em chứ?”

Khưu Dụ Khai kêu lên: “Đó rõ ràng là những việc mà một bà xã tốt nên làm mà!”

“Không!” Nhan Hạ nghiêm giọng, “Bà xã chỉ cần làm ấm giường là được.”

Lâu lắm rồi không có được cơ hội trêu chọc nhau như vậy, Khưu Dụ Khai rõ ràng rất hăng hái, bật cười thành tiếng. Nhan Hạ rất vui.

Bỗng nhiên, cửa căn phòng sát vách bị ai đó đóng sầm, “bịch” một tiếng vang lên. Có lẽ Tô Việt không thích cô nói chuyện làm phiền tới mình.

Chương 4

Vui mừng vì được tâm sự với Khưu Dụ Khai, Nhan Hạ cuối cùng cũng áp chế được cảm giác kì quái trong lòng. Đáng tiếc, tâm tình tốt của cô chẳng duy trì được bao lâu,

ngày hôm sau mới sáng sớm công ty đã gọi điện yêu cầu cô tăng ca. = =

Nhan Hạ đau khổ dụi mắt, nghe sếp đang nói qua điện thoại với giọng đầy kích động: “Công ty bất động sản Long Vực muốn hợp tác với chúng ta, là Long Vực đây đồng chí Nhan Hạ!!!”

Nhan Hạ bất đắc dĩ lên tiếng ca ngợi: “Sếp đúng là càng ngày càng lợi hại! Hợp đồng này mà cũng đạt được, xem ra công ty chúng ta sắp phát tài rồi.”

“Ha ha ha... Là người ta chủ động tới tìm chúng ta nói chuyện đây! Vận may, vận may!”

Nói thì nói như vậy nhưng xem ra đây hoàn toàn không phải là vận may rồi. Tiếp nhận dự án này, mấy ngày tiếp theo Nhan Hạ bận tới tối tăm mặt mũi, hăng ngày ra khỏi cửa trong tình trạng mộng du, buổi tối như cái xác khô quay về nhà, Tô Việt làm món gì cô cũng sẽ bỏ vào miệng.

Tô Việt thờ ơ mấy ngày, phát hiện Nhan Hạ không thèm để ý tới mình, rốt cuộc cũng không chịu nổi.

Tối hôm ấy, Nhan Hạ đang vui đầu vào bản vẽ, Tô Việt đột nhiên gõ cửa. Từ khi tới đây trọ, anh chưa bao giờ vào căn phòng này, Nhan Hạ cũng biết là anh không thích bừa bộn nhưng không hiểu sao lần này lại tự tới tìm cô.

Vừa bước vào cửa, Tô Việt liền bị mấy cuốn sách vút lung tung dưới nền nhà làm vướng chân, khuôn mặt tuần tú sa sầm vào, anh cúi xuống nhặt mấy quyển sách lên phúi phúi rồi đặt gọn sang một bên.

Nhan Hạ vội vàng nói xin lỗi, nhưng Tô Việt chỉ nhìn một lượt quanh phòng rồi quay ra.

Nhan Hạ gãi đầu tiếp tục hì hục vẽ. Không đến mấy phút sau, Tô Việt lại gõ cửa, lần này anh đã đổi sang một chiếc quần jeans, kết hợp với chiếc áo sơ mi màu lam nhạt. Nhan Hạ vừa nhìn thấy đã ngây người. Anh vừa vào phòng đã bắt tay ngay vào việc thu dọn dọc theo mép tường, đầu tiên là nhặt hết những thứ vút ngổn ngang trên nền lên, phân loại sắp xếp lại gọn gàng, sau đó anh lôi một cái túi đựng rác vào, nhặt nhanh những gì cần vứt bỏ vào túi, đến khi chỉ còn lại sách và bản vẽ anh mới chầm chậm quan sát kỹ rồi xếp chúng vào từng chồng phân loại. Nhan Hạ vừa liếc qua đã rõ, chột giật mình, chính cô sắp xếp cũng không được chuẩn xác như thế.

Trong lúc cô còn đang ngẩn người, Tô Việt đã lau chùi tủ sách rồi xếp sách và tài liệu gọn gàng lên đó, loại nào ra loại đấy rất dễ chọn.

Nhan Hạ nhìn tủ sách sạch sẽ ngăn nắp chỉ biết tròn mắt há hốc mồm.

Tô Việt thản nhiên khua khăn lau, quét tước tới gần chỗ Nhan Hạ, sau đó chỉ tay vào đầu cô nói: "Làm việc của

cô đi!”

Nhan Hạ sức tỉnh, cúi đầu tiếp tục làm việc. Thỉnh thoảng bất đắc dĩ Tô Việt mới yêu cầu cô nhắc chân lên, còn lại hầu hết thời gian anh đều yên lặng để Nhan Hạ làm việc. Đến khi cô đã hài lòng với bản vẽ, ngẩng đầu lên thì Tô Việt đã xong xuôi từ lúc nào, anh đang đứng tựa người vào tủ sách xem một cuốn sách gì đó.

Nhan Hạ nhìn quanh, căn phòng đã được dọn dẹp sắp đặt gọn gàng, mọi thứ giống như là tìm thấy vị trí của chính mình, không chạy loạn ra bên ngoài nữa. Nhan Hạ ríu rít bày tỏ lòng thành: “Xin nhận một lạy biểu thị lòng thành của tôi!!” = =

Tô Việt mỉm cười nói: “Chuyện nên làm thôi!”

“Không dám! Không dám! Anh đừng trêu tôi.”

“Tôi chỉ làm theo yêu cầu của cô thôi mà, không đúng à?”

“Hà?” Nhan Hạ ngây người không hiểu.

“Tôi nấu cơm em cũng biết rồi, bây giờ dọn dẹp nhà cửa cũng làm rồi, về phần giặt quần áo cho em, à có cần giặt cả nội y không?” Anh nói với vẻ cô cùng thành khẩn.

“Á?” Nhan Hạ đờ người ra.

“Chẳng phải em nói, muốn ông xã của mình nấu cơm dọn phòng, giặt đồ sao?” Tô Việt nhìn cô, tủm tỉm cười, “Anh có thể làm được.”

Cầm của Nhan Hạ sắp rơi xuống đất mất rồi, nhưng cô không hề do dự mà lắc đầu: “Tôi có bạn trai rồi.”

Tô Việt cũng không thèm chớp mắt lấy một cái: “Đã đi!”

“... Không được!”

“Vì sao? Anh ta ở nơi khác bỏ mặc em một mình đây, em không nỡ bỏ anh ta sao?”

Giọng nói của Tô Việt lạnh lẽo đến nỗi Nhan Hạ cảm thấy rất khó chịu, cô nghiêm mặt nói: “Tôi và anh ấy đã yêu nhau bốn năm. Cả quãng thời gian đẹp nhất trong cuộc đời tôi đã yêu anh ấy rồi.”

Tô Việt nghe cô nói nghiêm túc như vậy, trong ánh mắt thoáng hiện lên một chút lạnh lùng: “Vậy anh ta thì sao? Anh ta có trung trinh với em như thế không?”

Nhan Hạ giống như bị đâm trúng vết thương, đau đến mức không nói ra lời. Cô cúi đầu lặng yên. Tô Việt khom người xoa đầu cô, dịu dàng nói: “Hơn nữa, quãng thời gian tốt đẹp nhất của em chỉ mới bắt đầu thôi.”

Tình yêu thuở thanh xuân chẳng qua chỉ là một giấc mộng đẹp say sưa mà thôi. Cuộc đời chậm chậm trôi đi, tôi mới là thiên trường địa cửu của em.

Tô Việt mỉm cười. Trong căn phòng yên tĩnh, tiếng di động đột ngột vang lên, Nhan Hạ giật mình, chậm chạp giờ tay với lấy điện thoại nhưng Tô Việt nhanh nhẹn hơn đã cầm được trước. Trên màn hình, hai chữ "Dụ Khai" lấp lóe sáng, Tô Việt ấn nút nghe: "A lô."

Không biết bên kia Khưu Dụ Khai nói cái gì, Tô Việt bật cười, liếc nhìn Nhan Hạ nói: "Nhan Nhan tạm thời không tiện nghe điện, mai tôi bảo cô ấy gọi lại cho anh."

Nhan Hạ tức giận vớ một chồng sách đập vào cánh tay Tô Việt. Điện thoại rơi xuống, cô vội vã nhặt lên: "A lô, Dụ Khai, tin em. Không phải như anh nghĩ."

"Anh tin." Khưu Dụ Khai nặng nề nói, "Không tin thì biết làm sao đây? Em cách anh hàng nghìn ki-lô-mét, nửa đêm nửa hôm ở cùng với một tên đàn ông trong miệng gọi em "Nhan Nhan"..."

Nhan Hạ vừa nghe giọng trách móc ấy của Khưu Dụ Khai thì nổi giận đùng đùng: "Khưu Dụ Khai, vì sao em phải cho một người đàn ông thuê phòng, chính anh rõ ràng nhất."

"... Anh biết. Là lỗi của anh, cho nên em đang trả thù

anh sao?”

Nhan Hạ xưa nay chẳng biết thế nào là nhượng nhịn, bị Khưu Dự Khai làm kích động, cô lập tức quăng di động đi, kết thúc trận cãi cọ.

Tô Việt một mực lặng im quan sát, bảy giờ mới đi tới trước mặt cô, nhưng chưa kịp mở miệng thì Nhan Hạ đã nói: “Tô Việt, tôi trả lại tiền nhà đã đặt cọc mấy tháng còn lại cho anh. Hoặc anh ở lại tôi chuyển ra ngoài. Anh chọn cách nào?”

Người nọ thản nhiên khoanh tay, híp đôi mắt đầy quyến rũ hỏi: “Em muốn đuổi anh?”

“Anh đã làm ảnh hưởng tới cuộc sống của tôi, tôi không thể tiếp tục để anh thuê phòng được nữa.” Nhan Hạ lạnh lùng nói, lo lắng ngăn ngại biến mất, cô kiên quyết: “Anh đã mua thêm nhiều đồ gia dụng như thế, tôi bắt anh đi có lẽ không phải. Vậy đi, tiền thuê nhà tôi không trả cho anh nữa, anh tiếp tục ở đây, tôi tìm chỗ khác. Lúc nào hết thời hạn thuê thì anh chuyển đi, tôi quay về.”

Tô Việt hơi kinh ngạc, anh cứ nghĩ cô sẽ tức giận đuổi anh ngay lập tức nhưng không ngờ cô chẳng những không cãi cọ với anh mà còn rất lý trí cho anh quyền lựa chọn. Nếu cô kiên quyết đuổi anh đi, anh còn có thể đấu tiếp, đằng lại, cô lại tự nguyện chuyển ra ngoài...

Tô Việt bắt đầu hối hận vì quyết định vội vàng của mình.

Anh oán hận nhìn khuôn mặt đã khiến anh rung động kia. Cô gái này thật là cứng đầu!

Nhưng càng cứng đầu anh càng thích.

Chương 5

"Nhan Nhan." Tô Việt phát hiện ra cái cách gọi này nghe thật êm tai, "Xin lỗi."

"Không cần, cũng không hoàn toàn là lỗi của anh." Nhan Hạ nói với giọng buồn bã nhưng tuyệt đối không vì cảm giác cô đơn lúc này mà có một chút rung động nào, "Lúc đầu tôi muốn tìm một người trọ là nam giới, chỉ vì nghĩ tới sự thoải mái của bản thân mà không chú ý tới cảm nghĩ của anh ấy...". Cô mỉm cười với Tô Việt: "Tô Việt, tôi không muốn nghĩ anh giả vờ tốt, thậm chí suy nghĩ thực lòng của anh là gì tôi cũng không muốn biết. Tôi chỉ muốn nói với anh, nếu tình cảm anh dành cho tôi vượt qua ngưỡng tình bạn thì mong anh hãy biến nó thành sự tôn trọng, đừng giữ nó lại hay để nó dây dưa thêm nữa. Dù là vì lí do gì đi nữa, tôi không làm anh tổn thương nên mong anh cũng đừng làm tổn thương tôi."

Tô Việt lẳng lặng nhìn cô, ánh mắt phức tạp không rõ đang nghĩ gì. Một lúc lâu sau, anh giơ tay lên định chạm vào cô, nhưng cuối cùng lại thu tay lại: "Nhan Hạ, xin lỗi."

Anh thấp giọng nói, rồi quay đầu đi ra ngoài.

Nhan Hạ cả đêm trần trọc, gần sáng mới thiếp đi được một lúc, mơ mơ màng màng tỉnh dậy thì trời đã sáng rõ. Cô cuống cuống dậy đi làm.

Di động đầy tin nhắn của Khưu Dự Khai, anh ta hết xin lỗi lại thề thốt tin tưởng cô. Dù trong lòng Nhan Hạ không còn so đo gì nữa nhưng cô cũng chẳng có tâm trạng đâu mà lời ngon tiếng ngọt với Khưu Dự Khai nữa.

Bận rộn cả ngày trời, về đến nhà đã là bảy giờ tối, Nhan Hạ mở cửa, nhất thời thấy có gì là lạ, có cảm giác trống trải. Về phòng của cô thì phải đi qua phòng ngủ chính, nhưng cửa phòng ngủ chính lại đang mở toang, bên trong trống trơn, đồ đạc của Tô Việt đã không còn bất cứ cái gì.

Nhan Hạ mắt chữ A mồm chữ O, ngơ ngác bước vào. Trên bàn làm việc sạch bóng, một mảnh giấy nằm chơ vơ: "Em nói đúng, anh đã làm ảnh hưởng tới cuộc sống của em, là lỗi của anh, anh nhận lỗi. Tiền thuê phòng không cần trả, anh giữ căn phòng này, em không được cho người khác ở, trừ em ra."

Nét chữ cứng cỏi, sắc bén. Nhan Hạ lật mặt sau tờ giấy lại, thấy hình ảnh quảng cáo của một bộ phim hollywood nào đó.

Cô lập tức gọi điện cho Tô Việt nhưng anh đã tắt máy. Nhan Hạ đứng giữa căn phòng sạch sẽ ngăn nắp này, trong lòng chợt dâng lên cảm giác phức tạp. Cô đứng rất lâu, đến khi chân tê mỏi mới sức tỉnh, sau đó đi ra ngoài. Đang không biết cất mảnh giấy trong tay ở đâu thì cô chợt nhìn lên bức tường treo đầy tranh ảnh trong phòng ăn mà Tô Việt bố trí, cô liền dán mảnh giấy bên cạnh bức ảnh chụp nồi cay thập cẩm.

Nhan Hạ uể oải lê chân vào bếp định lấy sủi cảo ăn. Vừa mở tủ lạnh, cô lập tức kinh ngạc: trong tủ chất đầy nguyên liệu nấu ăn! Từng túi nhỏ sườn lợn, cá tươi, dưa muối do anh tự làm được xếp gọn gàng trong tủ. Trên kệ bếp còn có một cuốn sổ ghi chép, mỗi món ăn mà anh làm được cô khen, anh đều viết lại cụ thể từng bước làm, hơn nữa còn ghi rõ gia vị nào để ở vị trí nào trong bếp.

Nhan Hạ vừa xem vừa bùi ngùi rơi lệ vì người đàn ông hung ác này! Nếu không phải tòa thành trong lòng cô vững chắc thì giờ này nhất định đã rơi vào tay giặc mất rồi.

Nhan Hạ cất gọn cuốn sổ vào một chỗ, lấy một cái nồi ra tiếp tục luộc sủi cảo.

Nhìn những bức ảnh chụp sủi cảo đông lạnh treo trên tường, Nhan Hạ chợt cảm thấy thịt heo đậu đỗ chẳng còn ngon miệng nữa.

Di động vang lên rất lâu, Khưu Dự Khai có lẽ đã không

đủ kiên nhẫn đợi tin nhắn của cô nữa nên đành phải gọi điện tới, rồi rít xin lỗi cô. Nhan Hạ nói với anh ta chuyện Tô Việt đã chuyển đi, Khưu Dụ Khai ngẩn người, nói muốn về thăm cô.

“Không cần đâu, hai tuần nữa em được nghỉ phép, em sẽ tới chỗ anh.”

Từ khi Khưu Dụ Khai tới Bắc Kinh, Nhan Hạ chưa từng tới thăm anh một lần, cô cảm thấy mình đã không làm tròn bổn phận của bạn gái.

Khưu Dụ Khai bỗng tỏ ra kinh ngạc, hỏi đi hỏi lại cô thật sự muốn tới ư? Sau đó còn nhắc cô mấy lần, khi nào tới thì báo trước để anh ta ra nhà ga đón.

Hai người nói chuyện một lúc lâu, Nhan Hạ sâu sắc hiểu được mình đã quá lạnh lùng với bạn trai, cho nên bây giờ mới ngọt ngào một chút thôi anh đã cảm thấy khó tin như thế.

Vì kỉ nghỉ phép, mấy ngày sau đó Nhan Hạ bận tới mắt tới mũi. Dự án hợp tác với công ty bất động sản Long Vực xuôi chèo mát mái. Công ty đó không ngờ lại vô cùng coi trọng tòa nhà nhỏ bé này, đến nỗi một nhân vật lớn của tổng công ty đích thân xuống thị sát. Trong buổi họp, nhân vật kia vừa xuất hiện đã khiến cho toàn bộ các cô gái rung rinh, tim nhảy dựng lên. Anh ta quá đẹp trai!

Vấn đề mầu chốt vẫn là đẹp trai! Nhan Hạ cảm thấy Tô Việt đã là “thượng đẳng” rồi, không ngờ người đàn ông họ Long này còn hơn cả Tô Việt: một đôi mắt hoa anh đào đầy uy lực, đôi môi mỏng nửa cười nửa không, khí thế bừng bừng càng tăng thêm sự bi thảm cho ông sắp béo phì hiền lành của Nhan Hạ đứng bên cạnh.

Tan họp, sắp cố ý gọi Nhan Hạ lại, giới thiệu với Long Trạch, cô là bông hoa của phòng kế hoạch.

Nhan Hạ vừa oán thăm trong lòng, vừa phải giả bộ vui vẻ cười nói. Đôi mắt hoa đào của Long Trạch chột sáng lên: “Cô Nhan... ngưỡng mộ đã lâu!”

Nhan Hạ nghĩ bụng, tôi có cái gì mà anh phải ngưỡng mộ đã lâu chứ?

Nhưng đối phương đã nể tình như thế, cô đương nhiên phải thân thiện hưởng ứng, đứng nói chuyện với anh ta một lúc rồi tìm cơ cáo từ.

Long Trạch đắm chiêu nhìn theo bóng lưng Nhan Hạ, nghĩ thăm: cũng đâu có gì hơn người, sao phải nhớ nhung tới mức ấy?

Nhan Hạ đặt vé tàu hỏa vào sáng thứ bảy rồi hẹn Khưu Dự Khai buổi trưa tới đón mình. Nhưng đột nhiên thứ sáu vị Long Trạch đại nhân kia không tới họp nữa, sắp nhân từ cho Nhan Hạ được nghỉ sớm một ngày. Nhan Hạ hí hửng

ra nhà ga mua vé xe lửa lập tức tới Bắc Kinh và hủy vé thứ bảy đã đặt đi. Cô rút điện thoại ra định gọi cho Khưu Dụ Khai báo tin mừng nhưng đột nhiên lại nhớ tới một chuyện. Lần đó, cô tan ca sớm, vừa về tới nhà đẩy cửa ra liền thấy Khưu Dụ Khai và cô gái xinh đẹp thuê phòng cùng cô đang hôn nhau say đắm. Lúc kéo Khưu Dụ Khai ra, cô còn nhìn thấy hai người họ đang đè lên con khi bông miệng rộng mà cô rất thích.

Có thể là do hôm trước gọi điện, Khưu Dụ Khai hỏi quá nhiều về thời gian cụ thể tới Bắc Kinh, Nhan Hạ thừa nhận, trong lòng cô cũng đã nảy sinh nghi ngờ.

Coi như lần này cho anh ấy một bất ngờ đi! Nhan Hạ tự nhủ với chính mình.

Tàu cao tốc chạy rất nhanh, bốn giờ chiều Nhan Hạ đã có mặt ở Bắc Kinh, cô bắt taxi tới gần công ty của Khưu Dụ Khai, nhìn đồng hồ thấy sắp tới giờ tan ca, cô quyết định đứng đợi ở đại sảnh tòa nhà văn phòng.

Chẳng mấy chốc, Khưu Dụ Khai và mấy đồng nghiệp nam vừa trò chuyện vừa đi ra. Hai tháng không gặp, anh nhìn có vẻ béo lên. Nhan Hạ đang định tiến đến trước mặt Khưu Dụ Khai thì một bóng người quen thuộc từ đằng sau Dụ Khai đi lên, bám lấy cánh tay anh ta.

Trái tim Nhan Hạ chột khựng lại, ý nghĩ đầu tiên tới sớm hơn cả sự đau đớn và nhục nhã chính là: cô đúng rồi - son môi Channel không phải là món quà mà người đàn

ông nào cũng nghĩ ra.

Khưu Dự Khai nói chuyện cùng mấy đồng nghiệp, Tạ Thư Nhã thỉnh thoảng xen vào một hai câu, rồi liếc mắt đưa tình với Khưu Dự Khai, hai người mỉm cười với nhau.

Nhan Hạ nhìn họ, lạnh lùng cười không ra tiếng.

Đi được một lúc hai người họ tụt lại phía sau đám người, Tạ Thư Nhã bấu môi nói nhỏ với Khưu Dự Khai cái gì, anh ta bật cười: "Mai anh mới gặp cô ấy, bây giờ em mất hứng cái gì chứ?"

Nhan Hạ nghe thấy giọng điệu ám ức của Tạ Thư Nhã: "Lần này rốt cuộc anh có nói với cô ta hay không?"

Khưu Dự Khai thoát nhìn có chút không đành: "Cô ấy khó khăn lắm mới tới đây một chuyến..."

Tạ Thư Nhã không dám yêu cầu thêm nữa, chỉ mím môi nhìn anh ta với vẻ ám ức. Khưu Dự Khai bị cô ta nhìn đến mức cảm thấy mùi lòng, cúi xuống hôn lên môi cô ta, thì thầm hứa: "Anh nhất định sẽ nói rõ với cô ấy... Cho anh thêm chút thời gian, anh và cô ấy đã có tình cảm lâu như thế, thật sự anh cần suy nghĩ kĩ xem nên nói thế nào với cô ấy. Anh đã một lần làm tổn thương cô ấy rồi..."

Nhan Hạ cảm thấy đầu mình ong ong, cứng nhắc bước đi sau hai người họ. Ra ngoài tòa nhà, Khưu Dự Khai dơ

tay ra vẫy taxi, bất giác quay đầu lại, anh ta sống người.

Tạ Thư Nhã cảm nhận được khuỷu tay người đàn ông bên cạnh cứng đờ, cũng quay lại nhìn, khuôn mặt xinh đẹp tức thời trắng bệch không còn một giọt máu, bàn tay vẫn nắm chặt tay Khưu Dự Khai không buông.

Nhan Hạ đứng trên bậc thềm, khinh bỉ nhìn xuống: "Người ta nói, chó thì vẫn không bỏ được c**. Đúng là không sai vào đâu được."

Chương 6

Khưu Dự Khai mím môi mãi không thốt ra được câu nào, Tạ Thư Nhã không nhìn được phải lên tiếng: "Nhan Hạ, tôi biết tôi không đúng, nhưng..."

"Nhưng cô yêu anh ta thật lòng chứ gì?" Nhan Hạ cười mỉa mai, "Tình yêu chân chính là có thể rũ bỏ luân thường đạo lý sao? Chưa nói đến đây là bạn trai của bạn, nếu là bạn trai của mẹ cô thì sao? Cái loại yêu đương lén lút loạn luân này có vẻ như rất kích thích cô nhỉ?"

Viễn mắt Tạ Thư Nhã đã đỏ hoe, một giọt nước trong suốt rơi xuống. Khưu Dự Khai nhìn mà không đành lòng, thấp giọng cầu xin: "Tiểu Hạ, chúng ta ra chỗ khác nói chuyện được không? Đừng đứng đây cãi lộn."

"Đi đâu? Tới chỗ các người yêu đương lén lút sao?"

“Nhan Hạ!” Khưu Dụ Khai cau mày, thở dài một hơi rồi tiến lên kéo Nhan Hạ, “Em đừng như thế được không...”

Anh ta vừa chạm tới bàn tay cô, Nhan Hạ liền giơ tay lên giáng cho anh ta một cái tát: “Rất xin lỗi, tôi buồn nôn lắm! Buồn nôn tới nỗi tay cũng run bần bật, chứ không phải tôi cố ý đánh anh đâu.”

Tạ Thư Nhã vốn dĩ là một cô tiểu thư đồng đánh chua ngoa, chỉ khi ở trước mặt người đàn ông mình thích cô ta mới tỏ ra hiền lành dịu dàng, lúc này thấy Khưu Dụ Khai bị ăn tát, mặt cô ta lập tức biến sắc, chỉ tay vào Nhan Hạ định mắng, nhưng chưa kịp mở miệng thì Nhan Hạ đã hạ cái tát thứ hai: “Cái này không phải là vì run tay nữa, mà là đánh cái đồ tiện nhân nhà cô.”

Tạ Thư Nhã từ nhỏ tới lớn chưa bao giờ bị người ta động tay động chân, lần này bị Nhan Hạ đánh đến mức đầu óc choáng váng.

Ba người đứng ngay ngoài cửa công ty cãi nhau ầm ĩ, người xung quanh xúm lại càng lúc càng đông. Nhan Hạ nhìn đôi nam nữ trước mặt thôi cũng cảm thấy buồn nôn, liền quay đầu bỏ đi. Khưu Dụ Khai vội vàng đuổi theo, Tạ Như Nhã ồm mặt hét chói tai: “Khưu Dụ Khai! Hôm nay anh còn đuổi theo cô ta em chết cho anh xem!”

Nói xong, cô ta quay đầu chạy, Khưu Dụ Khai lập tức đuổi theo cô ta. Một chiếc xe máy đang chạy đến, vì tránh

Tạ Thư Nhã mà đưng vào Khưu Dự Khai chạy đằng sau.

Cũng may chiếc xe máy cũng phanh gấp lại, Khưu Dự Khai chỉ vị ngã văng ra ngoài, lăn trên mặt đường mấy vòng, lúc dừng lại anh ta ôm tay phải về khỗ sở.

Có điều lúc này anh ta khỏi cần phải khó xử nữa, cả hai cô gái đều đã quay lại. Tạ Thư Nhã khuyu gối bên cạnh ôm lấy anh ta mà khóc, còn chỉ tay vào Nhan Hạ mà chửi ầm lên. Nhan Hạ trước tiên đi tới gần quan sát xem tình trạng thương tích của Khưu Dự Khai, thấy anh ta vẫn tỉnh táo không có vấn đề gì lớn, cô mới thở phào nhẹ nhõm rồi rút điện thoại ra gọi 120, sau đó báo cảnh sát, cô cũng không quên nói mấy câu an ủi chàng trai trẻ lái xe máy vừa bị quảng ngã kia.

Tạ Thư Nhã điên cuồng mắng mà không thấy đối phương đáp trả, giận giữ tháo giày cao gót ra lia về phía Nhan Hạ. Nhan Hạ nhanh nhẹn nghiêng đầu tránh được, nhưng anh chàng xui xẻo kia lại lãnh gọn chiếc giày, một dòng máu đỏ tươi lăn xuống từ lỗ mũi. = =

Anh ta khỗ sở ngồi bệt xuống đất ôm mặt, hai mắt trợn lên nhìn Tạ Thư Nhã. Tạ Thư Nhã vừa sợ vừa xấu hổ, chỉ vào Nhan Hạ mà quát: "Dự Khai mà xảy ra chuyện gì tôi sẽ không tha cho cô."

Nhan Hạ nhìn Khưu Dự Khai đang nhú chặt mắt, chau mày nằm dưới đất, cô lạnh lùng cười với Tạ Thư Nhã: "Là do cô lao ra đường khiến anh ấy đuổi theo bị xe đưng,

đừng có đổ lên đầu tôi. Cô vô liêm sỉ đã đành, lại còn ngu ngốc nữa là sao hả? Là ai tự nguyện cởi đồ dụ anh ta lên giường? Là ai dây dưa với anh ta mãi, không chịu buông, không đợi được mà phải chuyển tới Bắc Kinh làm việc hả? Tạ Thư Nhã, anh ta có chuyện gì cũng chỉ vì cái “tình yêu chân thật” của cô làm hại. Chuẩn bị tinh thần đi tự tử đi nhé!”

Khưu Dụ Khai không nghe tiếp được nữa, cố chịu đau đớn mở mắt ra gương cười nói: “Anh còn chưa chết, hai người đừng có cãi nhau nữa được không?”

Giữa bạn gái lời nói lạnh lùng như dao và cô bồ nhí nước mắt vòng quanh, rốt cuộc Khưu Dụ Khai cũng đưa ra lựa chọn của mình, anh ta giơ tay trái lên nắm lấy tay Tạ Thư Nhã.

Nhan Hạ đứng nhìn từ xa, người xung quanh xúm lại bàn ra tán vào, rõ ràng rất ồn ã nhưng cô lại thấy vô cùng tĩnh lặng, tĩnh lặng tới mức có thể nghe được sự chuyển động của thời gian.

Tuổi thanh xuân của cô, quãng thời gian rực rỡ nhất của cô, cuối cùng cũng đã được chứng minh rõ là một sự sai lầm.

Cảnh sát tới, xe cứu thương cũng tới. Tạ Thư Nhã tự nhận người bị thương là người nhà của mình, còn Nhan Hạ thì bị anh chàng lái xe máy kia kéo đi làm nhân chứng cho mình, đành đi theo đoàn người tới bệnh viện.

Dọc đường, anh chàng kia nói với vẻ cầu xin: “Thật sự không liên quan tới em, bọn họ tự nhiên lao ra đường, chị mau làm chứng cho em với!”

Nhan Hạ trấn an cậu ta: “Chị sẽ làm chứng cho em. Mũi của em bị cô gái kia ném giày trúng, em còn có thể tố cáo cô ta!”

Ngoại trừ Tạ Thư Nhã đang tròn mắt và Khưu Dụ Khai đang ôm tay đầy đau đớn thì bác sĩ và cảnh sát đều bật cười. Anh chàng kia cũng thôi cau có mà tủm tỉm cười.

Tới bệnh viện, Khưu Dụ Khai và cả anh chàng lái xe máy đều được đưa tới phòng khám. Tạ Thư Nhã và Nhan Hạ ngồi ngoài hành lang trả lời câu hỏi của cảnh sát.

Tạ Thư Nhã khóc mãi không ngừng, không chịu phối hợp với cảnh sát, đồng chí cảnh sát tỏ ra rất bức bối nhưng Nhan Hạ lại thản nhiên kể lại toàn bộ sự việc xảy ra. Thậm chí tư thế ngả mũ miều của Khưu Dụ Khai cũng được cô miêu tả kĩ càng. Tạ Thư Nhã nghe thấy, lòng đau như cắt, lại chỉ vào mũi Nhan Hạ mà chửi ầm lên. Nhan Hạ chẳng buồn đôi co với cô ta, thẳng tay tặng cho cô ta một cái tát, khiến cô ta hoàn toàn im bật. Đồng chí cảnh sát đứng bên cạnh phối hợp rất ăn ý, cúi đầu giả vờ không thấy!

“Nào cô nếu tỉnh táo thì ngậm miệng vào cách xa tôi

ra, còn không tỉnh táo thì để tôi giúp cô!”

Tạ Thư Nhã vốn dĩ y vào cảnh sát ở đây mới dám lên tiếng mắng chửi Nhan Hạ, nhưng thấy đồng chí cảnh sát thờ ơ đứng bên cạnh ngấm khí trời thì chỉ còn biết há hốc mồm, đang định liều mạng chiến tiếp, Nhan Hạ lại vung tay lên.

Thế nhưng lần này cô chưa kịp hành động thì cổ tay đã bị ai đó ngăn lại. Nhan Hạ quay đầu lại, nhìn thấy khuôn mặt quen thuộc lẽ ra không nên xuất hiện ở đây.

Ánh mắt quen thuộc kia mang theo thần sắc xa lạ đang nhìn cô. Bàn tay anh ta vững vàng nắm lấy tay cô.

Tạ Thư Nhã nhìn thấy Tô Việt, mắt sáng rực, lo sợ trong lòng tan biến, tiến lên định đánh Nhan Hạ nhưng lại bị Tô Việt ngăn cản.

“Anh!” Cô công chúa chua ngoa dậm chân giận dữ.

Tô Việt cuối cùng cũng di dời ánh mắt đặt trên người Nhan Hạ, liếc nhìn Tạ Thư Nhã: “Yên phận chút đi! Ra kia ngồi.”

Tạ Thư Nhã không chịu, hai mắt phóng ra tia lửa nhìn chằm chằm Nhan Hạ đang bị túm cổ tay, vẻ mặt hùng hùng hổ hổ. Hai vị cảnh sát còn đang ở đây, lẽ nào để cho bọn họ công kích nhau ngang nhiên trước mắt mình? Thế

là hai người họ tiến lên, một trái một phải kéo Tạ Thư Nhã ra một góc, tiếp tục hỏi chuyện.

Tô Việt quay đầu nhìn thoáng qua Nhan Hạ, nói: “Chờ tôi một chút.” Nói rồi, anh đi tới trước mặt vị cảnh sát đang thăm vấn Tạ Thư Nhã: “Xin lỗi, đây là em gái tôi, mong anh buông con bé ra.”

Đúng là Tô Việt, không sai! Đúng là giọng nói quen thuộc đối với Nhan Hạ, nhẹ nhàng trầm ổn, dịu dàng dễ nghe, vậy mà lúc này giọng nói ấy lại mang theo sự áp bức nặng nề. Nhan Hạ nhìn thấy hai cảnh sát kia buông tay, rồi lại nhìn Tạ Thư Nhã gục vào ngực Tô Việt mà khóc nức lên. Cô không hề cảm thấy kinh ngạc, dường như chịu lửa dối quá nhiều đã hóa thói quen. Chỉ có điều trái tim cô vô cùng lạnh lẽo, lạnh đến đóng băng.

“Nhan Hạ,” cô tự nhủ với mình, “đời này không có ai là thật lòng tốt với mày hết, mày chỉ có thể dựa vào chính bản thân mình mà thôi.”

Chương 7

Tô Việt dở dành Tạ Thư Nhã đến khi cô tạ bình tĩnh lại mới quay sang nói với trợ lý đi cùng: “Đưa tiểu thư đi rửa mặt thay quần áo rồi quay lại đây.”

Tạ Thư Nhã không chịu đi, Tô Việt lại nói: “Anh vừa hỏi bác sĩ rồi, Khưu Dự Khai chỉ bị thương ngoài da, cậu ta sắp được ra ngoài rồi, em muốn để cậu ta nhìn thấy cái bộ

dạng này của mình à?”

Tạ Thư Nhã nhếch nhác nghe vậy liền vội vàng đi thay quần áo, lúc đi qua người Nhan Hạ, cô ta còn cười lạnh đầy khinh miệt.

Nhan Hạ hiểu rõ sức lực của mình đã cạn kiệt, lúc này nếu cô còn ra tay lần nữa, Tô Việt mà không tới giúp thì chắc chắn cô sẽ bị ả điên kia đánh ngã mất.

Tạ Thư Nhã đã đi được một đoạn rồi, hai đồng chí cảnh sát cũng đã được người của Tô Việt lôi đi bắt chuyện. Nhan Hạ ngây ngốc đứng một chỗ, không biết phải làm gì. Tô Việt đi tới chỗ cô, cô vô thức lùi về sau né tránh, tiếc là cánh tay anh ta quá dài, đã nhanh chóng giữ lấy bả vai cô, kéo lại về phía mình.

“Thật là... Hai cô gái lại đi ẩu đả giữa đường!” Tô Việt chau mày, vừa nói vừa quan sát cô một lượt từ trên xuống dưới xem có bị thương ở đâu không. Sau đó anh nhìn thẳng cô, nói: “Đừng nhìn anh bằng ánh mắt này, anh không nói sự thật, nhưng cũng không hề lừa gạt em điều gì.” Anh thấp giọng nói, “Tô Việt là tên của anh trước năm anh ba tuổi. Anh là... con riêng. Hiện tại, tên anh là Tạ Hoài Nhuệ. Thư Nhã là em cùng cha khác mẹ của anh.”

“Tạ Hoài Nhuệ?” Nhan Hạ hỏi theo phản xạ, “Là Tạ Hoài Nhuệ của công ty truyền thông Phong Nhuệ?”

Tô Việt gật đầu.

Cái tên Tạ Hoài Nhuệ này, đối với người trong giới quảng cáo, kể cả một nhân viên quèn như Nhan Hạ cũng là một cái tên vang dội như sấm rền bên tai: “linh hồn của công ty truyền thông Phong Nhuệ”. Công ty này khởi sắc và có tiếng cũng đều nhờ cả vào bàn tay tài hoa của anh ta.

Nhân vật truyền kỳ ấy hóa ra là người đã sống dưới cùng một mái nhà với cô ba tháng trời? Cho dù là vì lí do gì đi nữa thì cũng quá tốt! Cô có nên cảm thấy vinh hạnh hay không đây?

Tô Việt hoàn toàn có thể hiểu được ánh mắt lạnh lùng của Nhan Hạ, bàn tay anh càng thêm siết chặt: “Nhan Hạ... đừng nghĩ anh xấu xa như vậy được không?”

“Đương nhiên.” Nhan Hạ cười đầy châm chọc, “Tôi làm sao có thể nghĩ anh xấu xa được chứ? Anh là Tạ Hoài Nhuệ cơ mà, tôi thật đúng là không biết lượng sức mình mới nghĩ rằng anh thuê nhà tôi là vì muốn tán tỉnh tôi, để giúp cô em gái mặt dày kia của anh thoát tội! Nhưng mà tôi cảm thấy vô cùng may mắn vì được bố mẹ tôi giáo dục tốt, anh đẹp trai giàu có như thế nhưng tôi vẫn giữ khoảng cách với anh được, vẫn không bị anh lừa đảo! Hay lắm! Tôi thật sự bội phục chính mình.

Tô Việt hít sâu, nói: “Anh không tán tỉnh em. Là Thư Nhã cầu xin anh đi gặp em, thuyết phục em buông tay.

Anh cũng muốn tới xem em là người con gái thế nào mà có thể khiến Khưu Dự Khai do dự mãi giữa em gái anh và em."

"Và kết quả là anh thấy tôi rất tầm thường, không đủ làm chân xách dép cho em gái anh đúng không?" Nhan Hạ mỉm cười, "Cho nên anh cho rằng em gái anh cướp người yêu của tôi là đúng, đồng thời còn nghĩ cách để giúp cô ta tẩy trắng đúng không?"

Hai bên thái dương của Tô Việt đã nổi gân xanh, rõ ràng anh đang rất tức giận. Nhan Hạ thích thú theo dõi sắc mặt biến đổi của anh.

"Nhan Nhan." Anh nhỏ giọng nói, "Nếu anh thật sự như em nghĩ, anh đã không bỏ đi. Anh biết anh sai, cho nên anh mới chuyển khỏi nhà em..."

"Gọi tôi là Nhan Hạ!" Nhan Hạ bị hai chữ "Nhan Nhan" của Tô Việt làm cho tức giận. Nhưng anh lại bất ngờ kéo cô ôm vào lòng.

"Buông ra!" Cô phần nộ giãy dụa.

"Nhan Nhan." Anh ôm chặt lấy cô, giọng nói pha đầy sự đau đớn, "Anh không có cách nào khác, một chút cũng không nghĩ ra phải làm thế nào... Em ghét em gái anh bao nhiêu, anh lại càng thích em bấy nhiêu."

Nhan Hạ tức run cả người: “Cái kiêu thích của anh thật sự khiến người khác buồn nôn.”

“Ừ.” Tô Việt thở dài, cúi sát vào đôi mắt nhắm hờ mệt mỏi của Nhan Hạ, “Nhưng mà, cảm ơn em vì đã thừa nhận đó là thích.”

Không hổ là thiên tài giới quảng cáo, giờ tay một cái là có thể dễ dàng ôm gọn Nhan Hạ vào lòng. Bao nhiêu lời tức giận Nhan Hạ cũng không nói ra được. Tô Việt tâm niệm niệm bao lâu nay cuối cùng cũng đã được ôm người đẹp trong lòng. Cho dù dáng vẻ lúc này của cô là hận không thể cắn đứt một miếng thịt của anh, nhưng anh lại cảm thấy vẻ mặt đỏ bừng, giận đến nghiến răng nghiến lợi này của cô thật đáng yêu.

Đúng lúc này, Khưu Dự Khai bị đẩy ra, Tạ Thư Nhã cũng sửa sang lại dung nhan xong vừa quay về.

Hai đầu hành lang, hai người giật mình nhìn đôi nam nữ đứng ở giữa đang ôm nhau, cùng hét lên một tiếng đầy kinh hãi:

“Tiểu Hạ....” (Khưu Dự Khai)

“Anh!” (Tạ Thư Nhã)

Nhan Hạ vừa nghe thấy Khưu Dự Khai gọi mình liền khựng người lại. Tô Việt lại càng ôm chặt lấy cô, nhướn

mày nhìn hai người kia, không hề có ý định buông tay ra.

Nhan Hạ vùng ra khỏi vòng tay Tô Việt. Bốn người mỗi người một vẻ mặt cứng nhắc đứng một chỗ. Anh chàng đi xe máy xui xẻo kia đột ngột xuất hiện, sau khi rửa mặt mũi xong để lộ ra khuôn mặt tuấn tú non búng ra sữa. Anh ta hí hửng chạy tới trước mặt Nhan Hạ, ửng đỏ mặt nói: "Chị còn chưa đi à?"

"... Chuẩn bị đi!" Nhan Hạ hít sâu, run rẩy nói.

"VẬY ĐỂ EM ĐƯA CHỊ VỀ NHÉ. NGƯỜI NHÀ EM CŨNG TỚI ĐÓN EM RỒI." Anh chàng hồn nhiên nói, hoàn toàn không để ý tới ba người còn lại đang trở mặt nhìn mình. Đúng là... thanh niên trẻ tuổi có khác, lời nói tràn ngập tình ý mà không biết cách che đậy.

Nhan Hạ dở khóc dở cười, đang muốn nói mấy lời từ chối khéo thì eo liền bị ai đó ôm đi. Giọng nói quen thuộc vang lên lạnh lùng: "Người nhà cô ấy cũng đang ở đây, không phiền cậu nhọc lòng! Có chuyện gì liên quan cần giải quyết thì cứ tới tìm tôi." Ngón tay thon dài kẹp một tấm danh thiếp, chìa ra trước mặt anh chàng kia.

Anh chàng xui xẻo nhận lấy danh thiếp, nhìn Nhan Hạ bằng ánh mắt tha thiết: "Ủm... em có thể xin số điện thoại của chị được không? Hôm nay chị đã giúp em nhiều, dù thế nào em cũng phải cảm ơn chị."

Nhan Hạ đang định lên tiếng, Tô Việt đã lạnh lùng đáp: "Muốn tìm cô ấy cũng phải liên hệ với tôi trước."

Anh chàng xui xẻo cuối cùng cũng hiểu ra điều gì: "Hai người... Chị ấy là bạn gái anh à?" người đàn ông này không phải là anh trai của cô gái điên khùng kia sao? Sao lại biến thành bạn trai của nữ hiệp thế? Thế này chẳng phải sẽ chặt đứt cánh tay lẽ phải giúp đỡ kẻ yếu sao???? (tội nghiệp em zai ^^)

Tô Việt thản nhiên hỏi lại: "Cậu nghĩ sao?"

Anh chàng xui xẻo thất vọng bỏ đi.

Tạ Thư Nhã rút cuộc cũng tỉnh mộng, đi tới bên cạnh Tô Việt: "Anh... Anh và cô ta?"

Nhan Hạ vừa rồi là mượn Tô Việt để đối phó với cậu thanh niên kia, còn bây giờ cô đã có thể lên tiếng: "Đừng hiểu lầm, anh ta theo đuôi tôi nhưng đã bị tôi từ chối rồi."

Tạ Thư Nhã kêu lên: "Cô đừng có nằm mơ! Không có chuyện đó!"

Nhan Hạ liếc nhìn Tô Việt, anh thở dài gật đầu: "Cô ấy vừa từ chối anh lần thứ hai!"

Tạ Thư Nhã há hốc mồm, suýt nữa ngất xỉu. Với cô ta, Nhan Hạ ngoại trừ được cái mặt tầm tầm ra thì căn bản

không biết gì, nội trợ mù tịt, nữ tính cũng không có. Khưu Dự Khai lưu luyến Nhan Hạ đã khiến cho cô ta vô cùng cảm tức, hôm nay ngay cả anh trai cô ta cũng coi trọng Nhan Hạ! Đây quả thực nổi nhục còn lớn hơn cả lúc cô ta bị Nhan Hạ tát.

Ở đầu hành lang bên kia, Khưu Dự Khai ngồi trên xe đẩy, mặt xám ngoét! Trong khi hai anh em họ Tạ còn đang đôi co, Nhan Hạ cũng phóng nhìn về phía Khưu Dự Khai, cô nhìn thấy sự thất vọng và mất niềm tin trong đôi mắt anh ta. Cô thầm nghĩ, như vậy cũng tốt, coi như không ai nợ ai, sau này cũng không cần nhớ tới ai.

Nhan Hạ chán nản xoay người định rời đi.

Tô Việt vội vàng đuổi theo.

“Anh đưa em về, em về ngủ một giấc cho khỏe, rồi chúng ta từ từ nói chuyện.”

Chương 8

Người trợ lý được Tô Việt phái đi lấy lại hành lý bỏ quên của Nhan Hạ quay về nói đã không tìm thấy đâu nữa, hỏi cô có cần báo cảnh sát không nhưng Nhan Hạ lắc đầu. Dù sao thì di động và ví tiền của cô cũng mang theo bên mình rồi, trong va li hành lý chỉ có mấy bộ quần áo cũ của Khưu Dự Khai và một món quà mà cô đã dày công chuẩn bị cho anh ta. Bị mất rồi coi như cũng là điểm báo chấm dứt đoạn tình cảm này.

Tô Việt hình như cũng đang nghĩ như thế, tùm tùm nói: “Cái cũ không đi, cái mới sao tới.”

Nhan Hạ bắt lờm anh một cái.

Tô Việt đưa cô tới khách sạn sắp xếp chỗ ở cho cô.

Khách sạn năm sao Đế Đô lộng lẫy, đi bên cạnh một người đàn ông anh tuấn, tâm trạng Nhan Hạ dù đang rất rối rắm nhưng cũng không kìm được mà nhìn ngó. Tô Việt lấy ra một chiếc bút để kí tên, cô liếc nhìn qua, không phải cây bút máy màu ánh bạc mà anh dùng trước đây. Thấy Nhan Hạ nhìn mình, Tô Việt dừng tay, chợt nói: “Anh rời khỏi nhà em bao nhiêu ngày thì em đều ăn sủi cảo bấy nhiêu ngày đúng không?”

Nhan Hạ không biết vì sao anh lại hỏi chuyện này, thành thực đáp: “Cũng có mấy hôm ăn mì, thỉnh thoảng thay đổi khẩu vị.”

Tô Việt có vẻ không hài lòng lắm với câu trả lời của cô, hạ bút kí roet một cái trên giấy, nét chữ cứng cáp.

Nhan Hạ cũng không thèm đề ý, cầm thẻ phòng đi lên tầng trên. Tô Việt theo sau, vào phòng tắm, xắn tay áo lên xả nước ấm vào bồn tắm, sau đó dọn đồ cô tắm xong ngủ một giấc, khi nào anh tới sẽ gọi cô. Nhan Hạ mệt đến mức chẳng muốn suy nghĩ, Tô Việt vừa rời khỏi cô liền nằm

ngủ, chẳng biết qua bao lâu thì nghe thấy tiếng đập cửa khiến cô giật mình tỉnh giấc.

Tô Việt xách theo hai túi đồ, vừa vào cửa đã sờ trán Nhan Hạ, anh nhíu mày hỏi: “Sao nhiều mồ hôi thế này? Không ngủ được à?”

“Mơ thấy Khưu Dụ Khai và em gái của anh bị xe đụng nên vui quá!” Ngủ được một giấc khiến Nhan Hạ cảm thấy đỡ mệt hơn rất nhiều, lúc này đã dư sức chiến đấu.

Tô Việt lắc đầu thờ dãi, lấy trong túi ra ba cái cặp lồng cơm xinh xắn, bày trên bàn. Bên trong đều là những thứ Nhan Hạ thích ăn, có thịt bò xào ớt xanh Hàng Châu, tôm nõn bóc vỏ, cơm rang trứng và thịt chân bò hun khói, món nào món ấy đều nhìn rất ngon mắt, mùi hương thơm sức mũi. Nhan Hạ dù không có tâm trạng ăn uống cũng bị hấp dẫn đến mức hai mắt sáng rực lên. Nuốt một miếng xuống, cô nheo nheo mắt lại, à, đúng là mùi vị này!

Tô Việt nhìn bộ dạng cầm đầu ăn của cô, bất giác giơ tay ra vén những sợi tóc của cô ra sau mang tai: “Ăn từ từ thôi, có ai tranh với em đâu.”

Nhan Hạ vừa nhai miếng thịt bò trong miệng, vừa thỏa mãn nói: “Ăn no mới có sức mà đơn độc chiến đấu!” Cô luôn khắc sâu trong đầu, cô chỉ có một mình.

Tô Việt im lặng một lúc, thấp giọng nói: “Em nghĩ anh

thuộc phe hai người kia sao?”

“Chẳng lẽ không phải?”

Tô Việt nhìn thấy sự quật cường và hờ hững trong đôi mắt trong trẻo của cô, anh không biết phải nói gì nữa. Trong ngực anh thực sự khó chịu, nói hai tiếng “xin lỗi” rồi lấy một điều thuốc ra, châm lửa. Anh hút mạnh hai hơi, phun một làn khói ra, thở dài.

“Anh hút thuốc à?” Nhan Hạ hỏi.

“Gần đây hơi mệt, thỉnh thoảng hút một hai điều cho thoải mái.” Anh ưỡ oải day mắt.

“Tô Việt.” Nhan Hạ nhẹ giọng gọi, ngừng một chút, cô nói tiếp: “Xin lỗi, tôi quen gọi anh là Tô Việt rồi.”

“Không sao, em có thể cứ gọi như vậy.” Anh nghiêm túc nói.

“... Ừm, Tô Việt, nếu như anh phiền não về chuyện của em gái anh và Khưu Dự Khai thì anh có thể yên tâm được rồi... Chí ít tôi cũng sẽ không dây dưa với anh ta nữa. Nhưng mà, chớ không đòi được khẩu vị, hôm nay anh ta ăn được cái đồng *** em gái anh, chưa biết chừng sau này sẽ tìm đồng khác mới hơn, đến lúc ấy chắc chắn anh sẽ lại đau đầu.”

Tô Việt nghe cô nói thế liền phì cười, giơ tay lên xoa đầu cô: “Đang ăn cơm, đừng nói bậy!”

Nhan Hạ tỉnh bơ, né tránh tay Tô Việt. Anh trầm mặc hồi lâu rồi nói: “Chuyện của họ anh sẽ xử lý tốt, bây giờ nói chuyện của chúng ta.”

“Không có chúng ta. Tôi và Tạ Hoài Nhuệ không có trước đây, tôi và Tô Việt... cũng không có sau này.” Nhan Hạ nhìn anh, bình tĩnh nói.

Ánh mắt cô không hề có lấy một chút do dự, Tô Việt dù đã biết tính cách cô là như vậy nhưng trong lòng vẫn không tránh khỏi khó chịu.

“Được, anh biết rồi.” Tô Việt trầm giọng, “Nhưng mà Nhan Hạ, em có thể khách quan nói cho anh biết được không, dù anh là ai đi nữa, trước đây em có từng rung động trước cái người đang ngồi cạnh em này không?”

“... Có.” Nhan Hạ nhẹ nhàng thốt ra một chữ, nụ cười trên môi như hoài niệm xa xưa, “Anh đã từng khiến tôi rung động, nhưng đó cũng chẳng phải chuyện gì lạ. Những bộ trang phục đẹp bày trong cửa hàng ven đường, những cái túi xách xa xỉ mới nhất, mưa tạnh thì nặng lên,... Cái rung động mà anh mang lại cho tôi cũng chẳng khác những thứ kia là mấy, không có gì thần kì cả.”

“Nhưng anh không phải là đồ hiệu, cũng không phải

thời tiết.” Trong mắt Tô Việt thoáng hiện lên nụ cười tựa như đốm lửa lập lòe, “Nhan Hạ, so với những người đàn ông em từng gặp, anh là người thích hợp nhất có thể ở bên em cả đời.”

Sắc mặt Nhan Hạ vẫn không thay đổi: “Đừng ép tôi phải nôn hết mấy thứ tôi vừa ăn ra trước mặt anh.”

Tô Việt bắt đầu dĩ cười: “Được, không nói chuyện này nữa. Anh rất hối hận lúc đây đã tiếp cận em với mục đích không tốt, càng hiểu em bao nhiêu anh càng hối hận bấy nhiêu, anh biết em tức giận thế nào. Em rất đơn thuần, không thể chấp nhận người khác lừa dối mình.”

Anh đã từng gặp rất nhiều phụ nữ, cũng từng có cảm tình với nhiều người, nhưng chưa có một ai giống như Nhan Hạ: nỗ lực, mạnh mẽ, có ý chí vươn lên, mà lại vô cùng thuần khiết. Cô rất giống anh, nhưng trong anh lại có rất nhiều nơi tăm tối không được chiếu sáng, còn cô thì không có, con người cô như mùa hạ tràn ngập ánh nắng.

Cô chính là một Tô Việt khác trên đời này, nhưng tốt hơn anh, tự do hơn anh. Tâm hồn anh không xứng đáng với cô, cho nên anh không dám gắng giữ lấy cô.

“Ăn mau đi, lát nữa anh đưa em tới bệnh viện, Khưu Dự Khai muốn gặp em.” Tô Việt thở dài nói.

Nhan Hạ lặng im gật đầu, sau đó tiếp tục ăn cơm.

Tô Việt đưa cho cô bộ đồ mới, từ ngoài vào trong đều rất hài hòa, thậm chí nội y và bít tất cũng đều phối hợp với nhau, hơn nữa Nhan Hạ mặc vào rất vừa vặn.

Chiếc váy liền thân màu vàng nhạt của hoa anh thảo khiến sắc mặt nhợt nhạt của Nhan Hạ trở nên có sức sống hơn. Trong túi còn có một hộp đựng đồ trang điểm. Nhan Hạ nhìn thoáng qua nhãn hiệu, vừa thăm mắng chủ người nào đó hoang phí, vừa tỉ mỉ tô tô vẽ vẽ lên mặt. Xong xuôi, nhìn cô không có vẻ gì là cô gái xui xẻo hôm qua vừa chia tay bạn trai, vừa làm đau lòng một người đàn ông theo đuổi mình.

Tô Việt đứng chờ bên ngoài, lại rút điều thuốc ra hút. Lúc thấy cô đi ra, anh mỉm cười gật đầu nói: "Không ngờ... tùy tiện mua mà nhìn cũng được."

Nhan Hạ cầm lấy túi xách da dê hiếm có kia, bỏ mấy thứ đồ của mình vào, khoác lên vai rồi nói: "Đi thôi."

Chương 9

Hai người tới bệnh viện, không thấy Tạ Thư Nhã ở đó, Khưu Dự Khai còn đang nằm trên giường bệnh, ánh mắt phức tạp bắn về phía Nhan Hạ và Tô Việt đang sóng vai nhau đi vào.

Tô Việt lạnh lùng nhìn người nằm trên giường, rồi quay đầu lại nói với Nhan Hạ: "Anh đợi bên ngoài, có

chuyện gì gọi anh.” Nói xong, anh giơ tay lên ôm lấy vai cô.

Nhan Hạ không đáp lại nhưng ánh mắt Khưu Dự Khai đã lộ rõ vẻ bi thương. Tô Việt vừa ra khỏi phòng, anh ta liền mở miệng: “Tiểu Hạ, em và anh ta?”

“Anh ta tới thuê nhà với tên Tô Việt, tối hôm qua tôi mới biết tên thật anh ta là Tạ Hoài Nhuệ. Tôi và anh ta có thể quen biết đều là nhờ ơn của anh và Tạ Thư Nhã cả đấy!” Nhan Hạ cười lạnh, “Có duyên quá phải không?”

Khưu Dự Khai nằm ngửa, nhắm mắt lại, hít sâu: “Tiểu Hạ, anh xin lỗi.”

“Không cần.”

“Anh và Thư Nhã... sắp tới sẽ đi Ca-na-da, có thể sẽ không quay về nữa.”

“Vậy thì quá tốt rồi, Ca-na-da rất tốt.” Nhan Hạ không thềm đề ý.

Khưu Dự Khai đột nhiên mở mắt, để lộ làn nước mắt trực trào ra ngoài: “Nhan Hạ, anh thật sự đã từng yêu em, nhưng vì sao em không thể quan tâm anh một chút? Chuyện tới ngày hôm nay, anh vẫn như trước luôn lưu luyến em, còn em tại sao một chút tiếc nuối cũng không có?”

“Vì tôi không đê tiện như anh.” Nhan Hạ nghiêm túc nói.

Khưu Dụ Khai kinh ngạc nhìn cô, mãi không biết phải nói thế nào. Một lúc sau, anh ta chợt bật cười: “Không phải. Vì em chưa từng yêu anh. Trong tâm trí em lúc nào cũng chỉ có sự nghiệp, em để ý tới các mối quan hệ khác còn nhiều hơn yêu anh. Em xưa nay chưa bao giờ chịu khuất phục trước anh, chưa bao giờ đối xử với anh dịu dàng như những người con gái khác. Thậm chí em còn coi thường anh tham dự vào hoài bão của em, thành công hay thất bại của em anh chỉ có thể đứng ngoài nhìn.” Nói hết nỗi lòng, Khưu Dụ Khai thở dài, “Em vốn dĩ không yêu anh, không cần anh.”

Nhan Hạ lẳng lặng đứng nghe, gồng nuốt xuống cổ họng một nỗi chua xót nghẹn ngào, cuối cùng cô vừa lạnh lùng vừa cao ngạo nói: “Tùy anh muốn nói sao cũng được. Anh nói xong chưa? Chúng ta chính thức chia tay, sau này đến chết cũng sẽ không gặp nhau nữa phải không?”

“Nếu em lấy anh ta, sợ rằng không thể.” Giọng nói của Khưu Dụ Khai cũng trở nên lạnh lùng.

Nhan Hạ bật cười: “Anh đang chờ mong tôi vì anh mà cự tuyệt Tạ Hoài Nhuệ ư?” Khưu Dụ Khai, anh không hiểu rõ tôi rồi. Anh không có vị trí trong trái tim tôi, thì cũng sẽ không là gì trong mắt tôi cả. Từ hôm nay trở đi, đối với tôi

mà nói, anh chỉ là người qua đường.". Cô đứng, cúi xuống nhìn gương mặt cứng nhắc của người đàn ông nằm trên giường bệnh, "Anh sẽ chẳng có chút ảnh hưởng nào với những quyết định trong cuộc đời tôi cả. Anh không xứng!"

Khưu Dự Khai rút cuộc cũng để lộ ra nỗi đau đớn trên mặt, anh ta chống tay trái ngồi dậy, giọng khàn khàn khế gắt: "Nhan Hạ! Anh có lỗi với em nhưng anh cũng đã yêu em ngàn ấy năm. Anh thật lòng muốn kết hôn với em, ở bên em cả đời! Nhưng em đối với anh thì sao? Em đã từng dành chút tình cảm nào cho anh chưa? Anh có lỗi với em, còn em thì không làm anh thất vọng sao?"

Nhan Hạ nhìn bộ dạng mất kiên nhẫn của Khưu Dự Khai, chợt cảm thấy vô vị, trước mắt cô bỗng hiện lên dáng vẻ bình tĩnh, tự tin của Tô Việt.

Cuối cùng cô nói: "Coi như thời thanh xuân của chúng ta bị vứt cho chó ăn đi!" = =

Nói xong, Nhan Hạ quay người bỏ ra xa. Người mà mình đã từng cho rằng sẽ là bạn đời, không ngờ tới lúc chia ly, ngay cả một câu "tạm biệt" cô cũng không muốn nói.

Tô Việt đang đứng chờ bên ngoài, thấy cô ra, anh liền đi tới, không hỏi bất cứ cái gì, chỉ lặng yên cùng cô rời khỏi bệnh viện.

Lúc ngồi trong xe quay về, Nhan Hạ rót cuộc bật khóc nức nở. Tô Việt một tay điều khiển vô-lăng, một tay lấy khăn giấy đưa cho cô. Cả hộp khăn giấy đều ướt nhẹp, cô co người lại ôm đầu khóc.

Xe dừng ở một nơi yên tĩnh, bên ngoài là khí trời trong lành của Bắc Kinh. Đôi mắt Nhan Hạ đã sưng húp, chỉ có thể híp mắt nhìn ra ngoài. Ánh nắng ấm áp nhảy nhót trên những tán cây xanh tươi, thế giới này vẫn đẹp như thế, còn cô đã để mất tuổi thanh xuân rực rỡ của mình mất rồi.

Mối tình đầu của cô, nụ hôn đầu của cô, cái nắm tay đầu tiên và lời hứa hẹn đầu tiên... Mấy năm trời đằng đẳng trong tim cô chỉ chứa đựng hình bóng một người. Cô dành toàn bộ tuổi trẻ của mình để yêu anh, yêu say đắm, cô đã có bao nhiêu tháng ngày tràn ngập hạnh phúc lẫn chờ mong. Cô dùng những năm đẹp để nhất của đời thiếu nữ để yêu anh, nhưng chỉ vì cô không thể dễ dàng cho phép bản thân dựa dẫm vào người khác, chỉ vì cô hy vọng mình trở thành người bạn đời hoàn hảo của anh, chỉ vì cô kiêu ngạo không biểu lộ rõ tình cảm của bản thân, mà cô mất đi anh, hơn nữa, còn phải nghe anh nói rằng: "Nhan Hạ, em vốn dĩ không yêu anh."

Hóa ra, những nỗ lực, những nhẫn nại kia của cô trong mắt anh hoàn toàn không đáng giá.

"Vẫn ổn chứ?" Tô Việt im lặng này giờ chợt lên tiếng.

“Ôn...Có gì mà không ổn chứ?” Nhan Hạ chậm rãi ngồi thẳng dậy, lau khô nước mắt.

Nếu đã không có ai biết cô yêu anh ta, vậy thì cứ coi như vậy đi, coi như cô ích kỉ, suốt đời chỉ yêu bản thân mình đi. Ít ra sẽ không còn đau khổ như hiện tại.

Tô Việt không hỏi tiếp, khởi động xe: “Thế này đi, hôm nay để anh lên kế hoạch cho em.”

Còn tưởng anh sắp xếp chuyện gì hay ho lắm, hóa ra chỉ là tới nhà anh ăn cơm do chính anh nấu.

Ngôi nhà của Tô Việt rất đẹp, phòng bếp chẳng kém gì ở những khách sạn cao cấp. Nhan Hạ lặng lẽ quan sát một vòng, nghĩ thầm chẳng trách anh nhất quyết đòi tu sửa căn bếp nhà cô.

Tô Việt bận rộn bên cạnh chiếc máy pha cà phê chuyên dụng một lúc, sau đó bưng hai tách cà phê lại: “Ném thử cà phê Lam Sơn chính hiệu đi.”

Nhan Hạ nhấp một ngụm, Tô Việt nhìn cô đầy chờ mong, cô đành thành thật phát biểu cảm nhận: “Đáng quá!”

Tô Việt ngửa đầu lên trời thở dài.

Phòng khách không có ti vi, nhưng lại có một cái màn

hình chiếu rất lớn, sát tường còn có một cái giá chứa đầy đĩa phim. Tô Việt ngồi trên sofa, vừa nhâm nhi cà phê vừa thưởng thức bóng lưng của cô. Giờ phút này yên bình như thế, không có tiếng nói chuyện, nhưng cũng không hề có sự lúng túng, tựa như người ta vẫn nói, bạn mới nhưng tựa như đã kết giao nhiều năm.

Nhan Hạ cầm lấy một đĩa phim giơ về phía Tô Việt, anh chợt cười tươi như gió xuân, nheo mắt nhìn cô đầy dịu dàng: “Ừm... Kể hủ diệt.”

“Ồ, hình như trước đây xem rồi, chẳng trách nhìn mặt người này quen quen.” Nhan Hạ vừa nói vừa nhìn hình ảnh người đàn ông ngoài bìa đĩa.

Tô Việt lập tức xám xịt mặt. Trong lòng vừa hối hận vì đã mong chờ quá cao đối với trí nhớ của cô nhóc kia, vừa tức giận bản thân làm sao lại thiếu tinh táo đến nỗi đặt hi vọng vào một cô gái lúc nào cũng đơn thuần, vô tư khiến người khác tức chết như thế.

Cuối cùng, làm bạn với hai người họ trong bữa tối là một đám động vật trong bộ phim Đảo Madagasca, năm phần thăn bò chữ T (T-bone steak), rượu vang nho Chateau Petrus 90 năm. Tô Việt từ đầu tới cuối mặt vẫn xám ngoét.

Chương 10

Ăn cơm xong, Nhan Hạ thỏa mãn xoa bụng: “Người

thất tình có quyền ăn không! Anh đi rửa bát đi.”

Tô Việt lạnh lùng nói: “Anh bị em cự tuyệt hết lần này tới lần khác, còn thể thảm hơn cả thất tình.”

Nhan Hạ bật cười.

Sắc mặt Tô Việt cũng tươi tỉnh hơn một chút, anh đứng dậy đi vào bếp, lúc sau bưng ra một chiếc bánh ga-tô phủ hoa hồng sô-cô-la, bên trên cắm cây nến hình số 24.

“Sinh nhật vui vẻ.” Nét mặt anh lại càng anh tuấn hơn trong màn ánh nến lung linh, anh nhìn cô dịu dàng, giọng nói chân thành vang lên.

Nhan Hạ ngẩn người: “Sao anh biết?”

Tô Việt đáp lại cô bằng một dãy số, chính là số chứng minh nhân dân của cô: “Lần sau có kí hợp đồng gì cũng không được đưa chứng minh cho người khác tùy tiện như thế nhớ chưa? Cái hôm ấy cho anh thuê phòng, em đưa hết cả chứng minh lẫn hộ khẩu cho anh như thế, anh cũng có thể đem đi đăng kí kết hôn được đấy.”

Nhan Hạ cười đến chảy nước mắt: “Thực ra nếu thế thật thì cũng tốt đấy chứ.”

Vẻ đùa cợt trên mặt Tô Việt biến mất, anh chột tràm

mặc: “Xin lỗi.”

Xin lỗi, do anh ngay từ đầu đã tự tay cắt đứt “sau này” của chúng ta...

Nhan Hạ sứt sứt mũi, lấy lại vẻ phẫn chấn, giơ tay ra hỏi: “Quà sinh nhật đâu?”

Tô Việt tươi cười, đẩy bánh ga-tô tới trước mặt cô: “Ước đi đã!”

Nhan Hạ ước xong, trịnh trọng thổi nến, cao hứng tự mình vỗ tay, chợt nghe thấy tiếng Tô Việt: “Quà sinh nhật cho em có hai thứ. Thứ nhất là chính là chuyện anh sắp xếp cho Khưu Dụ Khai và Thư Nhã đi Ca-na-đa định cư, sau này em và hai người họ sẽ không phải chạm mặt nhau.”

Nhan Hạ khựng tay lại, mí mắt buông xuống. Cô đã đoán được món quà thứ hai là gì.

Quả nhiên, Tô Việt ngừng một chút rồi nói, giọng nói nặng nề: “Món quà thứ hai là vé máy bay. Anh đã đặt vé cho em ngày mai trở về, một mình em. Nhan Nhan, xin lỗi, anh đã quấy rầy cuộc sống của em. Xin lỗi.”

Trở về đi, trở về với thành phố mà em đang nỗ lực vì lý tưởng của mình, trở về với Nhan Hạ luôn vui tươi tràn đầy sức sống ấy, trở về với những thứ anh đã từng được biết

trước đây - những thứ do chính tay anh đập vỡ...

Tình yêu cuối cùng mà anh giành cho em, chính là buông tay.

Quay về thành phố N, tất cả lại như trước. Nhan Hạ về tới nhà, dọn đồ đạc về phòng ngủ của mình, cô quyết định từ nay về sau sẽ ở một mình, dựa vào chính bản thân mình.

Quét dọn nhà cửa xong xuôi, cô đi tắm rửa, rồi vác cái đầu ướm đi ra ngoài tìm đồ ăn. Thịt đông lạnh để trong tủ lạnh đã mấy tháng, cô nhìn chỗ thịt bốc hơi nghi ngút kia, dờ dẫm một hồi rồi lại đóng cửa tủ lạnh lại, ủ rũ gọi cửa hàng giao pizza đến.

Ảnh chụp bàn ăn vẫn còn dán đầy trên tường, lúc dọn nhà, Nhan Hạ vốn dĩ đã muốn tháo chúng xuống nhưng đó đều là những bức ảnh chụp đồ ăn mà Tô Việt làm cho cô, cô thật lòng đã thích chúng. Những thứ cô thích rất ít, thế nên quyết định giữ lại. Tuổi thanh xuân của cô đã ném cho chó ăn rồi, nhưng ít ra thì những món ăn kia đã chui vào bụng cô.

Nghĩ vậy, cô lại cảm thấy một mình lủi thủi ngồi ăn pizza thật sự là có lỗi với bản thân, cô liền đứng dậy, vào bếp làm một chiếc bánh bông lan trứng gà.

Làm bánh kiểu này rất đơn giản, chỉ cần cho gia vị vừa

miệng, rồi bỏ vào lò vi sóng, đợi vài phút là được. Nhan Hạ đứng tựa lưng bên cạnh, hồ hững nhìn quanh bếp.

Mọi thứ trong này đều mang hình bóng của Tô Việt, thứ cô dùng ở đây chỉ có một cái nồi và lò vi sóng, ngay cả đến cuốn sổ hướng dẫn sử dụng lò nướng cô cũng xem không hiểu, nên khỏi dùng tới nó luôn. Nhớ tới Tô Việt thường xuyên nướng cookies, chớp mũi cô dường như ngửi thấy được hương vị ngọt ngào quen thuộc ấy, ma xui quỷ khiến thế nào cô lại mở nắp lò nướng.

Một chiếc hộp xinh xắn đang ngoan ngoãn nằm yên trong đó.

Nhan Hạ kinh ngạc, chợt nhớ đến vẻ mặt buồn bã của Tô Việt lúc ở khách sạn. Cô mở chiếc hộp gỗ ra, bên trong là cây bút máy màu bạc mà lần đầu tiên anh dùng để ký hợp đồng thuê nhà với cô.

Quanh thân bút được quấn một mảnh giấy, vẫn là nét chữ rồng bay phượng múa quen thuộc ấy: "Đây là phần thưởng cho em đã chịu đựng tay vào làm đồ ăn cho mình, cũng có cả áy náy của anh với em. Nếu như chiếc bút này không đủ, em có thể lấy nhiều hơn... tất cả của anh."

Ký tên là "Tạ Hoài Nhuệ".

Bên dưới còn có một dãy số, là số điện thoại của anh ở Bắc Kinh.

Nhan Hạ hít mạnh một hơi, vội vàng mở ngăn kéo lấy cuốn sổ ghi chép của Tô Việt ra. Ngay từ món đầu tiên, hầu như tất cả các món ăn cần hay không cần dùng tới lò nướng, anh đều đánh dấu một chữ “lò nướng” rất to.

Nếu như cô nghe lời anh, đối tốt với sức khỏe bản thân một chút thì cô đã sớm phát hiện ra thân phận của anh.

Anh không lừa gạt cô, hơn nữa có lẽ trước đây đã muốn nói rõ mọi chuyện với cô.

Nhưng dù cô có phát hiện ra thì sao chứ? Cô có thể làm được gì? Thứ cô cần nhất là gì? Là trái tim của anh sao?

Nhan Hạ nắm chặt cây bút máy trong tay. Trong màn đêm yên tĩnh, cô chậm rãi ngồi tụt xuống, ôm đầu gối, nước mắt lặng lẽ rơi xuống nơi mà Tô Việt đã đứng nướng bánh cho cô.

Trong lúc anh một mình ôm mối tình nặng lòng, thì em lại không hề hay biết...

Thế giới này quá tàn khốc, khi cuộc sống của bạn vừa bị đảo lộn hoàn toàn chỉ trong một đêm, thì sáng hôm sau bạn vẫn cứ phải đi làm.

Nhan Hạ lại bận tối mắt tối mũi, giai đoạn hợp tác với công ty bất động sản Long Vực vừa kết thúc, cũng đã lâu Long Trạch không xuất hiện. Lúc anh ta tới thì Nhan Hạ đang đứng ngoài quầy lễ tân ký hóa đơn, anh ta vừa liếc mắt qua lập tức hưng phấn kêu lên: “Hai người quả nhiên thông suốt rồi hả? Đây là tín vật đính ước phải không?”

“...” Nhan Hạ cảm thấy vô cùng đau đầu đối với vị đối tác không thể thất lễ lại không thể gần gũi này, cô nói: “Anh Long, đây chỉ là một cây bút máy!”

“Chỉ là???” Về mặt Long Trạch biến sắc, “Cô nói hay lắm nhỉ! Đây là bút máy được đặt làm của hiệu Cartier số lượng hạn chế, độc nhất vô nhị! Là món quà mà bố cậu ta tặng cho mẹ cậu ta trước đây, cũng là thứ duy nhất mẹ cậu ta để lại. Tôi và Tạ Hoài Nhuệ chơi thân bao nhiêu năm nay, tôi mới chỉ mượn chơi một chút thôi mà suýt bị cậu ta ném từ trên gác xuống rồi đấy! “Đây chỉ là một cây bút máy”?! Cô đang xéo lên thể diện của tôi mà chơi đấy à?”

Anh ta nói lớn như thế, mọi người xung quanh đều im bật mà quay lại nhìn. Trong lòng Nhan Hạ dâng đầy nỗi chua xót nhưng không cũng không chịu được ánh mắt dò xét của mọi người, đành thấp giọng cầu khẩn Long Trạch: “Đừng nói nữa được không?”

Đương nhiên không được!

Long Trạch càng nói càng tức: “Nhan Hạ! Làm người đừng nên quá cố chấp, cho dù Tạ Hoài Nhuệ chỉ định giúp

công ty của cô phát triển nhưng ông chủ của Long Vực vẫn là tôi nhé, tôi mà không nhịn được thì cô xong đời luôn đấy!”

Âm ỉ một trận, đại thiếu gia họ Long hùng hổ bỏ đi, để lại một mình Nhan Hạ đứng trơ tại chỗ hứng đủ mọi ánh mắt của đồng nghiệp, chính cô cũng không có cách nào đối diện với lòng mình.

Cũng may là Long Trạch chỉ ác khẩu thôi, nói thế chứ không làm thật, hơn nữa cũng không biết vì sao anh ta không tới công ty cô nữa. Hạng mục hợp tác hoàn thành tốt đẹp, tiệc mừng công cũng không thấy bóng dáng anh ta đâu khiến bao trái tim tan nát. Đương nhiên ngoại trừ Nhan Hạ, cô rất hài lòng. Ngay từ lúc bắt đầu hạng mục này, còn chưa biết thành công hay không, đã bán được 80%. Sếp luận công khen thưởng, Nhan Hạ vừa được thăng chức vừa được tăng lương, lại còn lĩnh một phong bì dày.

Đồng nghiệp đều tới chúc rượu cô, cô phải uống nhiều tới mức về nhà là lao vào nhà vệ sinh ôm bồn cầu mà nôn thốc nôn tháo.

Nửa đêm, căn nhà trống trải im ắng, chỉ có một mình cô, cho dù cô có nôn chết ngất ở đây thì cũng chẳng có ai biết. Nhan Hạ chợt cảm thấy mình thật bị thương, trái tim chưa từng thấy trống trải như thế bao giờ.

Cô gằn như ấn dấy số kia trong vô thức.

Đến khi giọng nói vui mừng xen lẫn kinh ngạc kia vang lên bên tai cô mới ý thức được mình vừa phạm phải sai lầm gì.

“Nhan Nhan?”

“Tô Việt...” Cô thì thào, “Em có tiền rồi, em có thể trả hết tiền nhà rồi... Phòng kia, em không cho thuê nữa, anh gửi số tài khoản của anh cho em, em chuyển tiền trả anh.”

Đầu bên kia chợt yên tĩnh.

Cô có thể nghe được tiếng hô hấp của anh, không hiểu sao nước mắt cô trào ra, cô vội vã bịt miệng lại không để anh nghe thấy.

“Anh biết rồi.” Ngừng một chút, anh nói, “Chúc mừng em.”

“Cảm ơn...” Nhan Hạ bình tĩnh hơn một chút, cô giơ tay lên bịt mắt lại, “Tô Việt, thật sự cảm ơn anh.”

“Đừng khách khí. Ý nguyện của em đã thành rồi, sau này có mục tiêu gì khác không?”

Giữa màn đêm, giọng nói êm tai của anh truyền tới tựa như một ly rượu ủ lâu năm, Nhan Hạ vốn đã say rượu, nghe được giọng nói ấy ngay cả trái tim cũng say mềm.

“Tìm một người, không cần yêu em như vậy, cũng không bắt buộc em phải yêu anh ấy... Tôn trọng lẫn nhau là được rồi, sau đó sống thật vui vẻ.” Cô nhẹ nhàng nói, “Tô Việt, em cũng hy vọng anh sống thật tốt, thật hạnh phúc.”

“Anh sẽ!”

Vẫn là sự kiên định quen thuộc ấy, nhưng sao cô lại cảm thấy xa lạ.

Say rượu quá nặng, say lòng quá đau...

Nhan Hạ thì thầm mấy câu, chẳng rõ mình nói gì, rồi cúp máy, lảo đảo leo lên giường.

Hôm sau là cuối tuần, lại bị say rượu nên Nhan Hạ bực mình trong chăn ngủ thẳng tới tối mịt.

Điện thoại chợt đổ chuông.

“Cô Nhan, nghe nói người thuê phòng của cô đã chuyển đi, có người khác muốn tới xem.” Giọng nói lưỡng lự của anh chàng môi giới vang lên.

“Xin lỗi, tôi không cho thuê nữa.” Trong cơn ngái ngủ mông lung, Nhan Hạ vẫn còn tưởng mình đang giữ phòng thay ai đó.

“Nhưng đối phương rất có thành ý. Hơn nữa, thật sự... đang muốn thuê gấp. Chúng tôi đã tới cửa rồi.”

Nhan Hạ nghe thấy tiếng nói trong điện thoại và tiếng ngoài cửa vọng vào trùng khớp, rốt cuộc cũng tỉnh ngủ, chợt nhớ ra hiện giờ mình là một người không còn nợ nần gì nữa. Cô lồm ngồm bò dậy, khoác áo ra mở cửa.

Cửa vừa mở ra, cô liền trông thấy Tô Việt đứng bên ngoài, bên cạnh là anh chàng môi giới đeo vẻ mặt vô tội đáng thương.

Nhan Hạ mắt chữ A mồm chữ O như bị sét đánh. Tô Việt thì thản nhiên lách qua người cô đi vào trong nhà, thành thực tháo giày thay dép, rồi đi một vòng quanh nhà quan sát một lượt, lúc trở lại trước mặt Nhan Hạ thì hàng lông mày anh đã nhíu lại hờn giận: “Có thể hỏi một một vấn đề không?”

“... Hỏi... hỏi đi...”

“Đã có ngoại hình an toàn như thế, lại còn không phải một cô gái chăm nữ công gia chánh, rốt cuộc là em dựa vào cái gì để từ chối anh? Anh nấu cơm được, giặt giũ được, còn có thể kiếm tiền nuôi em được.” Tô Việt nói với vẻ bất mãn. Cả đêm vội vàng từ Bắc Kinh về đây, tinh thần uể oải, nhưng vẫn giữ được vẻ anh tuấn chết người.

Nhan Hạ vẫn trong bộ dạng say rượu, mái tóc rối bời,

hai tay tóm lấy măng-sét chiếc áo ngủ cũ kĩ, cúi đầu lặng yên không nói một lời.

“Phong Nhuận sắp mở thêm chi nhánh, anh bị điều tới đây làm việc.” Tô Việt chỉ vào phòng ngủ chính và phòng ngủ cho khách nói tiếp, “Hai phòng này anh đều thuê, một làm phòng ngủ, một làm phòng làm việc.”

“VẬY... em ở đâu?” Nhan Hạ vô thức hỏi lại.

Tô Việt nhìn bộ dạng đàn người của cô, thở dài: “Giường có thể chia đôi, dù sao thì em cũng chỉ biết mỗi việc làm ấm giường.”

Anh vươn tay về phía cô, vẻ mặt làm như đang chê bai, nhưng giọng nói lại dịu dàng đầy yêu thương, “Đưa chứng minh nhân dân và sổ hộ khẩu cho anh. Ký hợp đồng nhé!”

Nhan Hạ ngơ ngác, nuốt một ngụm nước bọt, nhỏ giọng nói: “Không được, có người nói với em, không được tùy tiện giao hai thứ đó cho người khác, sẽ bị cầm đi đăng ký kết hôn.”

Tô Việt bật cười, nụ cười ấm áp như ánh ban mai chiếu vào nửa phòng khách khi họ còn sống chung, bình an như giấc mộng.

“Ồng ngốc!” Anh kéo cô vào lòng, ghé vào tai cô mà

măng.

Trên bức tường phía sau đội nam nữ đang ôm nhau là tấm áp-phích bộ phim anh để lại trước lúc rời khỏi đây (mặt sau Tô Việt có viết lời nhắn trước lúc bỏ đi, Nhan Hạ xem xong đã dán lên tường - chương 5). Bên cạnh người đàn ông có khuôn mặt lạnh lùng đang cầm súng, không chỉ có tên bộ phim “Kẻ hủy diệt” mà còn có dòng chữ tiếng Anh mềm mại: Stay here. I will be back.

Em hãy cứ ở đây, làm những điều em muốn làm, tôi sẽ trở về, với một tôi hoàn toàn mới.

10 chương, tình tiết ít và nhanh, nhưng tớ thấy không có gì là gượng ép cả. Tô Việt đã xuất hiện vào đúng lúc Nhan Hạ thiếu hụt yêu thương rất lớn. Đằng sau cái vỏ bọc mạnh mẽ và nghị lực ấy của cô là một trái tim trống trải, là một tâm hồn mong manh cần được chở che.

Tình yêu bền vững được hay không, ít nhiều phụ thuộc vào cách thức nó đến với bạn. Con người Tô Việt và tất cả những gì anh làm cho Nhan Hạ được hé lộ ở chương này thật sự khiến tớ rất cảm động. Anh tới bên cô khi cô cần anh nhất, ra đi khi cảm nhận được sự mệt mỏi của cô, đó là thứ tình yêu chứa đựng sự bao dung vô cùng lớn, bởi người anh yêu quá vô tâm.

Cảm ơn Nhan Hạ, cảm ơn Tô Việt, hai người đến và đi chóng vánh, nhưng đã để lại trong lòng tôi rất nhiều cảm xúc. Chúc hai người, ở đâu đó, mãi mãi hạnh phúc.

Đừng hỏi

Tác giả: Sói Xám Mọc Cánh

Chương 1

Sử ghi Đại Dạ năm 173, Vĩnh Thành hoàng hậu thất đức, bị đui ra khỏi cung. Thừa tướng hai triều Thượng Quan Phong - phụ thân của hoàng hậu, đập đầu vào cột chết ngay tại chỗ, toàn thể gia quyến Thượng Quan bị định tội, cả nhà phải đi lưu đày. Duy chỉ có hoàng hậu bị phế không rõ tung tích, hoàng đế nổi giận, lòng tìm khắp nơi không thấy, thương tiếc những năm tháng trước đây luôn kính cẩn khuôn phép, truy phong cho hiệu là “Vĩnh Thành”, lập mộ chôn y phục cùng di vật, an táng trong lăng tẩm, lập di chiếu căn dặn trăm năm sau hợp táng cùng Vĩnh Thành hoàng hậu.

Trăng treo đầu cành liễu;

Hương thoảng lò kim thú[1].

Đức Ngôn hầu hạ Trầm Lam rửa mặt chải đầu, rồi khẽ cúi lạy cất giọng nhẹ nhàng: “Hoàng hậu nương nương, xin người hãy đi nghỉ sớm.”

Vừa dứt lời, bên ngoài cửa đại điện đã đóng chặt chốt vang lên giọng nói của An công công bên người Hoàng

thượng: “Hoàng hậu nương nương, đêm nay hoàng đế nghỉ tại Diên Khánh Cung.”

Trạm Lam làm như không nghe thấy, lặng lẽ co mình trong chăn lụa, Đức Ngôn liếc nàng một cái, bước vội ra ngoài báo với An công công “Hiểu rồi”. An công công khẽ than khổ, lui xuống vội vã rời đi, Đức Ngôn quay vào trong phòng, buông từng lớp màn xuống, thầm thở dài lắc đầu.

Sáng sớm ngày hôm sau, tin Hoàng thượng tối qua lại nghỉ ở Diên Khánh Cung đã truyền khắp trong cung. Tính ra tháng này vẫn chưa qua hơn nửa, Hoàng thượng đã sủng hạnh mười ngày, Tần Phi vào cung cũng đã được một năm, không ngờ lại chuyên sủng như vậy.

Đám phi tần bàn tán rôm rả, truyền tới tai Thái hậu, lúc Trạm Lam đến vẫn an, đứng dưới mái hiên suốt hai canh giờ vẫn chưa được tiếp kiến, cuối cùng Thái hậu sai một cung nữ đi ra, lạnh lùng cất giọng: “Ngay cả những gia đình bình thường bên ngoài cũng hiếm thấy cảnh sủng thiếp giết vợ, không biết hoàng hậu nương nương nắm giữ lục cung thế nào, khiến vạn tuế gia[2] bị người ta chê trách như vậy.”

Đây chính là hình phạt cho Trạm Lam.

Bữa tối Trạm Lam vẫn như cũ, sau bữa ăn nàng viết hai trang giấy đề tiêu hóa, còn chưa thu bút, ngự giá đã

đến.

Đức Ngôn vội vàng bước vào giúp nàng thay y phục, lúc vẫn tóc tay cũng run run. Thời gian gấp gáp, chưa kịp tắm rửa, khi Trạm Lam quỳ xuống vẫn an hản mới phát hiện bên sườn cổ tay còn dây mực, chỉ có thể lẳng lẳng rứt vào tay áo.

Hắn không gọi, đành phải quỳ mãi, sàn ngọc lạnh ngắt, sự buốt giá ngấm từ đầu gối đến tận đáy lòng. Trong khoảnh khắc, trước mắt bỗng tối sầm lại, nàng chỉ nhìn thấy mép tay áo với những sợi kim tuyến lấp lánh ánh bạc. Người bỗng nhẹ bẫng bay lên, hóa ra là được hản ôm vào lòng.

Đức Ngôn nén ý cười nơi khóe mắt, dẫn cung nữ trong phòng lần lượt ra ngoài, trong chớp mắt chỉ còn hản ôm nàng bước vào phòng trong, Trạm Lam hơi luống cuống, nói lí nhí: "Hãy để nô tì hầu hạ hoàng thượng rửa mặt chải đầu."

Hắn không lên tiếng cũng không hề dừng lại, Trạm Lam ngẩng đầu nhìn khuôn mặt của hản, không còn vẻ lạnh lùng thường thấy, đôi mắt đen thẳm kia ba năm về trước đã từng khiến nàng đem lòng thương nhớ ngay từ khoảnh khắc đầu tiên, vẫn sáng rực như thể có cả bầu trời sao chìm đắm trong đó.

Nàng có phần bồn chồn.

Hoàng thượng đặt nàng trên chiếc giường trong gian phòng thanh tĩnh, cầm chiếc khăn ngâm trong chậu nước ấm, lật cổ tay co trong ống tay áo của nàng ra, cẩn thận lau sạch vết mực còn đọng lại. Ngón tay thon dài mạnh mẽ ấn trên cổ tay, hơi nóng hằm hập không ngừng, Trăm Lam mặt đỏ bừng, cổ rút tay về, vùi đầu không nhìn hẳn. Hẳn cũng không giận, vẻ mặt cười như không cười, ánh mắt rơi trên vành tai xinh xắn tựa bạch ngọc của nàng, mắt phượng hẹp dài híp lại.

Đêm đó chẳng xảy ra bất cứ chuyện gì, tắt đèn xong hẳn ôm nàng ngủ, rất nhanh hơi thở đã trở nên đều đều. Trăm Lam nằm trong lòng hẳn gặp mộng, mộng về ba năm trước.

Ba năm trước nàng vốn không thể ngờ sẽ có ngày mình được gả vào cung, nữ nhi độc nhất của thừa tướng đệ nhất Dạ Quốc - Thượng Quan Phong, quả tình không cần phải gả vào cung cùng chia sẻ một người đàn ông với bao người con gái khác, phụ mẫu yêu thương nàng như thế, chỉ hy vọng nàng tìm được một người trung hậu hiền lành, sống cùng nhau trọn đời trọn kiếp. Huống hồ khi đó tiên đế lâm bệnh hiểm nghèo, đám hoàng tử tranh quyền đoạt vị, tình hình triều đình nguy ngập, phụ thân như bước trên băng mỏng, càng không hy vọng hôn sự của nàng có dính dáng chút nào đến hoàng gia.

Nhưng đúng vào thời điểm đó nàng đã gặp hẳn.

Mộ Dung Thầm khi ấy vẫn chưa đăng cơ, là Cửu hoàng tử của tiên đế, đáng tiếc mẫu phi xuất thân thấp kém, hãnh cũng không lấy chuyện tiên đế lâm bệnh làm vui, hơn nữa còn có công trạng đầy mình, khiến cho mấy vị hoàng tử khác đều kiêng dè, bèn liên thủ lại nhằm trừ khử hãnh để yên lòng. Lúc đó hãnh bị vu là lòng dạ bất trung, tiên đế trong cơn bệnh nặng liền quở trách hãnh nghiêm khắc, cả triều đều rỉ tai nhau Cửu hoàng tử diện hạ sắp bị bắt lại, hãnh đêm hôm khuya khoắt thay thường phục đến thăm đại thần, Thượng Quan Phong ngay cả cửa cũng không thèm mở cho hãnh vào.

Đêm đó đúng vào Thất Tịch, Trạm Lam ở hậu viện bày bát nước và kim châm, nửa đêm lén lút ra ngoài kiểm tra, kim còn chưa nổi lên, một gã Cửu hoàng tử bỗng từ trên trời rơi xuống.

Đời người nếu chỉ như lần đầu gặp gỡ.

[1] Hương thoảng lò kim thú (Theo bản dịch của Nguyễn Chí Viễn - nguồn thivien.net. Câu thơ này nằm trong bài thơ “Túy hoa âm” của Lý Thanh Chiêu)

Nguyên văn:

瑞脑销金兽

(Thụy não tiêu kim thú)

Thụy não, hay còn gọi là long não - một loại hương liệu được dùng trong thời xưa. Còn kim thú là một loại bếp lò nhỏ để đốt hương liệu.

[2] một cách gọi tôn kính dành cho Hoàng thượng.

Chương 2

Phượng Tường Cung.

Sớm tinh mơ, tiểu thái giám của kính sự phòng[1] ló đầu ra nhìn, trông thấy Đức Ngôn đi ra liền kéo lại lí nhí van nài: “Bà cô ơi, xin hãy chỉ dạy cho nô tài, sen này... nên đưa mấy hạt?”

Hoàng thượng đêm nay lâm hạnh bao nhiêu lần thì đưa bấy nhiêu hạt, đương nhiên không có ai dám hỏi hoàng thượng cả, dựa theo tiền lệ, các phi tử khác gửi một hạt, còn hoàng hậu thì hai hạt thành đôi thành cặp, nhưng hiện giờ Đức Ngôn ôm trong lòng tấm chăn vừa được thay xuống từ trên giường của hoàng hậu nương nương, bề mặt vô cùng sạch sẽ... Đức Ngôn chán nản lắc đầu, tiểu thái giám cả kinh, không dám lên tiếng, vội vàng cúi đầu lui đi.

Đức Ngôn giao tấm chăn cho tiểu cung nữ, mới sáng ra thần sắc đã ủ dột, khi nhìn về phía hoàng hậu nương nương, mấy lần muốn nói lại thôi.

Số lần hoàng thượng đến Phượng Tường Cung chỉ đếm trên đầu ngón tay, đến rồi cũng chưa từng lâm hạnh hoàng hậu nương nương, nếu cứ tiếp tục như vậy, chỉ e có một ngày...

Trạm Lam dùng bữa sáng xong, cả buổi đều ở trong thư phòng vẽ tranh, Đức Ngôn hầu hạ bên cạnh, chỉ thấy thứ mà hoàng hậu nương nương vẽ không phải là cỏ cây hoa lá chim chóc, mà lại là những vòng mực đen, không nhìn ra là thứ gì.

"Nương nương, bức họa này là... non nước sao?" Đức Ngôn ngẩng nhìn hồi lâu, nghi hoặc hỏi.

Trạm Lam hé miệng khẽ cười: "Là ngôi sao."

Đức Ngôn càng hiếu kỳ: "Nô tì nhìn thế nào cũng không thấy giống ngôi sao?"

"Bị mây che mất rồi." Trạm Lam ngẩng đầu, chớp mắt với cô.

Đức Ngôn đờ người một lúc, rồi che miệng phì cười.

Hoàng hậu nương nương tính cách dịu dàng độ lượng, về nhan sắc cả hậu cung không một ai có thể sánh bằng, lại càng không thiếu dáng vẻ đáng yêu thú vị như lúc này, thật sự không tài nào hiểu nổi vì sao hoàng thượng lại đối xử với Người như vậy. Đức Ngôn khẽ cất giọng lưỡng lự:

“Là nô tỳ ngu dốt... nếu như có hoàng thượng ở đây, Người nhất định có thể hiểu được tâm tư tình tế của nương nương.”

Cô đang ám chỉ Trạm Lam, cần nắm chắc cơ hội gần gũi hơn với hoàng thượng.

Trạm Lam dường như nghe không hiểu, nhếch miệng mỉm cười, vẫn yên tĩnh vẽ những ngôi sao của nàng.

Trong cung này tai mắt bốn phía, sát khí khắp nơi, Đức Ngôn không dám nhiều lời. Cả hoàng cung đều biết hoàng hậu nương nương không được lòng hoàng thượng, thậm chí vẫn ngầm có lời đồn đại nói rằng sau ngày đại hôn hoàng hậu nương nương vẫn chưa thể giao ra khăn hỉ... Thái hậu cũng cực kỳ không thích hoàng hậu nương nương, trong cung đều rỉ tai nhau nếu không phải là nhà mẹ đẻ của hoàng hậu nương nương quyền thế ngất trời, thì e rằng đã sớm bị bỏ rồi.

Đức Ngôn trái lại không hề nghĩ như vậy, mấy năm cô sống trong cung đã học được tốt nhất là phải biết đo mặt ước lời, hoàng thượng tuy ít khi tới, nhưng mỗi lần đến thăm hoàng hậu nương nương, ánh mắt ấy thực sự rất khác... Đức Ngôn không biết diễn tả sự khác biệt đó như thế nào, ngoài cung có người đang đợi cô, khi người ấy nhìn cô, nét mặt cũng giống y như vậy.

Nhớ đến người bên ngoài cung, Đức Ngôn càng không thể nhiều lời, vẫn còn hai năm nữa cô mới được thả ra

ngoài, không thể phạm phải chút sai lầm nào.

“Tần phi nương nương!” Đúng lúc này một người hầu vừa hô vừa đuổi theo một vị phu nhân vận cung trang bước vào điện, cắt đứt mạch trầm tư của Đức Ngôn, Trăm Lam cũng ngẩng đầu lên nhìn, chỉ thấy vị Tần phi ở Diên Khánh Cung được hoàng thượng sủng ái, đã bước nhanh tới trước bàn sách cách chưa đầy một trượng, hơi cúi người coi như vấn an, rồi đứng thẳng dậy vội vàng hỏi: “Hoàng hậu nương nương, nô tỳ nghe nói Người muốn hoàng thượng nghỉ ở chỗ Người một tháng mười lăm ngày?!”

Trăm Lam vô cùng kinh ngạc đặt bút xuống, Đức Ngôn lo nàng đích thân răn dạy sẽ mất đi tôn nghiêm, vì vậy xông lên trước cất giọng đồng thanh: “Tần phi nương nương xin cẩn thận lời nói!” Cô đánh mặt lại, “Quy củ trong cung kỳ nhất là lời đồn đại, hoàng hậu nương nương thứ nhất chưa từng ban chỉ, thứ hai chưa từng có khẩu dụ, Tần phi nương nương nghe từ đâu mà nói xằng nói càn, còn dám đến đây chất vấn hoàng hậu nương nương?!”

Tần phi lại khóc lóc om sòm, vành mắt đỏ hồng cáo tội rồi lui xuống. Trăm Lam thở dài, im lặng chẳng nói năng gì.

Đến tối vẫn chưa dọn cơm nước, hoàng thượng đã tới, hiếm khi nào hoàng thượng ngự giá đến Phượng Tường Cung hai ngày liên tiếp, Đức Ngôn vội sai người hầu đi

dẫn dò thêm đồ ăn, vừa xoay người trở về, nghe thấy trong phòng vang lên giọng nói thâm trầm tức giận của hoàng thượng: “Lấy sự tử bi của thái hậu để ép trăm đến chỗ của ngươi, trăm còn chưa trách tội, ngươi được một tấc lại vẫn muốn tiến thêm một bước! Trước mặt thái hậu và trăm thì tỏ ra ngoan ngoãn yếu đuối, vừa xoay người đã giễu võ dương oai với ái phi của trăm sao?!”

Đức Ngôn sợ tới nỗi quỳ rạp xuống đất thở từng cơn, lòng thầm rõ là do Tần phi không biết lễ nghi, sao ngay cả hoàng thượng cũng không phân biệt được phải trái?

Chỉ nghe giọng nói của Trạng Lam vẫn trong trẻo như cũ: “Nô tỳ không dám.”

Hoàng thượng cười gằn một tiếng, “Loại phụ nữ chỉ biết đổ kỵ.”

[1] Kính sự phòng: thuộc phủ nội vụ, chuyên quản chuyện phòng the.

Chương 3

Đức Ngôn nghe xong câu này, cõi lòng bỗng tan nát, lê đầu gối về phía trước, thều thào thuật lại: “Hoàng thượng: Tần phi nương nương không biết nghe lời đồn đại xằng bậy ở đâu, lúc chiều chạy đến chắt vãn hoàng hậu nương nương, nô tỳ sợ Tần phi nương nương thất lễ làm hỏng quy củ, bèn lên tiếng nhắc nhở một câu, hoàng

hậu nương nương chưa hề nói câu nào với Tần phi nương nương hết, xin hoàng thượng minh xét!” Cô dập đầu mấy cái rồi lại bẩm: “Thái hậu nương nương giận hoàng hậu nương nương quản lý không nghiêm, đã mấy ngày nay chưa từng tiếp kiến nương nương.”

Trạm Lam quát cô: “Đức Ngôn lui xuống!”

Đức Ngôn vừa quỳ vừa dập đầu, không nhìn rõ sắc mặt của hoàng thượng, nhưng hoàng hậu nương nương chưa bao giờ quát mắng nghiêm khắc như vậy, cô biết hôm nay mình đã vượt quá bốn phận rước phải đại họa, nhưng hoàng thượng quở trách hoàng hậu nương nương như thế, cô thực lòng không thể chịu được.

“Khoan đã.” Giọng nói lạnh lùng từ tốn của hoàng thượng cất lên, “Người, ngừng đầu lên.”

Đức Ngôn giật mình quỳ thẳng người, ánh mắt hoàng thượng lạnh như băng, cơ thể cô cứng lại, chỉ nghe hoàng thượng khẽ cười một tiếng, “Lui xuống gọi người hầu hạ thay y phục.”

Trên trán Đức Ngôn lấm tẩm mồ hôi lạnh, gọi người hầu hạ thay y phục, nghĩa là hoàng thượng muốn lâm hạnh cô.

Trong nháy mắt, cả điện không hề có một âm thanh nào, Đức Ngôn quỳ gối nơi đó lệ rơi lã chã người run lẩy

bấy, ánh mắt Mộ Dung Thầm chỉ rơi trên mặt Trạ Lam. Hẳn tràn ngập hứng thú, quan sát ánh mắt nàng dao động, ngày ngày luôn mang thần sắc dừng dừng không tranh đoạt, lúc này cuối cùng cũng đã gợn lên tia cay đắng, hẳn cảm thấy trong lòng thoải mái vô cùng.

“Sao vẫn còn chưa lui xuống chuẩn bị?” Đỗ thêm dầu vào lửa.

Đức Ngôn bật khóc, liên tục đập đầu xuống “Hoàng thượng tha cho nô tỳ, nô tỳ không dám như thế nữa!”

“Ân sủng của trẫm, sao ngươi lại giống như nhận trừng phạt vậy?” Hẳn chậm rãi lên tiếng, An công công đã sai người vào kéo Đức Ngôn, Đức Ngôn lê trên mặt đất khóc không thành tiếng, hoảng sợ vô cùng. Cô chưa bao giờ có tâm tư được nhận ân sủng, ngoài cung vẫn còn có người đang đợi cô, cô không muốn cả đời đều bị nhốt trong chiếc lồng này.

“Hoàng thượng!” Trạ Lam quỳ xuống: “Nô tỳ không đúng, xin hoàng thượng hãy trách phạt nô tỳ.”

“Không phải trẫm đang trách phạt ngươi đấy sao?” Mộ Dung Thầm khẽ cười nói với nàng.

Hoàng thượng nói như vậy, An công công liền phát tay thả Đức Ngôn ra. Tất cả người hầu đều lui hết xuống, Mộ Dung Thầm đứng dậy đi tới trước mặt nàng, ngồi xổm

xuống nâng cằm nàng lên, ngẩng nàng một lúc, môi mỏng khẽ nhếch, cười gằn một tiếng: “Không biện giải vì mình một lời, lại lấy thân tạ tội thay cho một con nô tỳ, nữ nhi được Thượng Quan Phong dạy bảo có khác, quả nhiên tính cách giống y hệt lão ta, mua danh cầu lợi.”

Trạm Lam lòng khẽ run lên, thầm hiểu phụ thân trên triều e là lại trái với ý của hần. Ban đầu người mà phụ thân ủng hộ chính là Tam hoàng tử do chính cung thân sinh, sau khi Mộ Dung Thầm đăng cơ, lực lượng hùng hậu, quét sạch vây cánh của Tam hoàng tử, phụ thân cũng bị giáng xuống vài cấp, nhiều lần bị trách cứ, Thượng Quan gia ngày hôm nay đã không còn lớn mạnh như ngày trước.

Nhưng đó là chuyện của đám nam nhi.

Trạm Lam lặng lẽ quỳ gối tại chỗ, cằm bị bóp chặt không thể cử động, hít sâu một hơi, rồi lên tiếng: “Trong mắt hoàng thượng, toàn thân nô tỳ đều sai, có biện bạch cũng như không.”

“Nói khéo lắm.” Hần ấn chặt ngón tay, giọng nói lạnh băng, “Hôm nay trẫm lên triều rắn dạy Thượng Quan Phong, tước mũ miện lông công của hần.”

Trạm Lam không hề tỏ ra kinh ngạc, bình tĩnh đáp: “Hậu cung không được can dự chuyện chính sự, nô tỳ không biết nói gì hơn.”

Bình thường hẳn hay dùng thủ đoạn để dồn ép nàng, nàng trước giờ luôn nhẫn nhịn chịu đựng, hiếm có khi nào cùng hẳn đối chọi gay gắt như hôm nay, Mộ Dung Thầm không giận, trái lại còn mỉm cười: “Thật ra người hiểu rất rõ. Nhưng Thượng Quan Trạ Lam, người nghĩ người dựa vào cái gì mà có thể trở thành hoàng hậu của Dạ Quốc này?”

Hắn nói xong liền buông tay, Trạ Lam có thể cúi đầu xuống, khẽ đáp: “Đương nhiên không phải là dựa vào tình cảm giữa nô tỳ và hoàng thượng.”

Mộ Dung Thầm không ngờ nàng sẽ thốt ra câu này, sống người ngay tại chỗ. Ánh mắt lúc sáng lúc tối, hẳn im lặng một lát, cười khe khẽ, cất giọng trầm trầm: “Ta còn tưởng cả đời này nàng sẽ không bao giờ nhắc lại.”

Ta vẫn cho rằng ta vờ như đã quên, nàng quyết sẽ không nhắc đến.

Trăng lạnh chiếu Thương Châu, ánh trăng trườn vào qua khung cửa nhỏ chạm trổ hoa điêu tinh xảo, rơi xuống làn váy xanh nhạt của nàng vương trên đất, trăng hôm nay vẫn giống như năm đó.

Chương 4

Mộ Dung Thầm ngồi trong góc nơi trăng không rọi đến, lẳng lẳng ngắm nhìn chiếc gáy trắng như tuyết hơi

cong cong trong áo của nàng, ngón tay trên đầu gối khẽ gõ không một tiếng động, từng nhịp từng nhịp. Trong khoảnh khắc, cuối cùng cũng nhấc chân rời đi không nói một lời.

Tối đó An công công đến truyền khẩu dụ của hoàng thượng: Hoàng hậu phẩm hạnh bất chính, phạt cấm cung, đóng cửa tự giam tội ba tháng.

Trạm Lam sống những ngày bình thường cũng không khác mấy so với đóng cửa tự giam tội, hôm nay chỉ thêm không cho phép ra cửa cung cũng không cho phép người khác đến thăm, ngay cả việc vấn an Thái hậu cũng được miễn, thời gian của nàng càng nhiều, cả ngày luyện chữ vẽ tranh, cũng nhàn rồi dễ chịu.

Đức Ngôn tối ấy lĩnh thẻ, bây giờ ngay cả nói chuyện với Trạm Lam cũng không dám, khép nép cung kính lại xa lạ muôn phần.

Có đôi lúc Trạm Lam nhìn lên bầu trời bị bức thành cung cắt thành vuông vắn, trong lòng khó tránh khỏi tự vấn bản thân, thật sự phải sống như vậy đến chết già sao, phải làm thế nào mới phải?

Phải làm thế nào mới phải đây, cuộc sống của nàng vốn mang đầy màu sắc rực rỡ.

Thực ra những tháng ngày nơi khuê phòng trước kia cũng khá vô vị, sau khi gặp Mộ Dung Thầm, nàng mới biết thế gian này lại tươi đẹp thú vị nhường vậy. Mà khoảng thời gian nàng cảm thấy đời người vui vẻ tuyệt vời nhất, là sau khi ngự chỉ ban hôn nàng làm hoàng hậu, trước ngày đại hôn.

Ngày trước tuy hắc đã từng hứa hẹn với nàng, nhưng đó là Cửu hoàng tử thất thế sa cơ, Trầm Lam không ngờ sau khi hắc đăng cơ vẫn sẽ cưới nàng.

Tiểu cô nương hãy còn trẻ trung xinh đẹp, khó tránh khỏi lầm tưởng đó là tình ý.

Mãi đến đêm đại hôn ngày ấy, hắc lạnh lùng ngồi bên cạnh nàng, im lặng không nói, tận đến khi trời sáng, một ngón tay cũng chưa chạm vào nàng, tự nàng vén khăn đội đầu ra, cất giọng hỏi hắc: Mộ Dung Thầm, chàng sao vậy?

Mặt hắc lạnh như ngọc, giọng nói tựa băng: "Trẫm là hoàng đế, gọi thẳng tên húy của trẫm, phạm tội đồng mưu phản."

Trầm Lam khi đó mới hiểu, người cưới nàng là hoàng đế của Đại Dạ Quốc, không còn là Cửu hoàng tử Mộ Dung Thầm cùng vào sinh ra tử mà nàng luôn mong nhớ.

Chuyện xưa tựa như mây khói, cảnh đêm bắt đầu trùm xuống.

Trạm Lam vẫn chợp mắt trên chiếc giường nhỏ cạnh cửa sổ, đám người hầu được dặn dò không phải hầu hạ, cả ngày đều khuất xa chưa từng xuất hiện, trong mơ hồ dường như có người vuốt tóc nàng, nàng ngủ mê man, nhất thời cứ tưởng vẫn còn đang ở phủ thừa tướng, ban đêm bỏ quên khóa, h lẫn trèo tường nhảy vào, mắt hãy còn chưa mở đã cười khẽ, thì thào hỏi: “Có mang mứt quả cho muội không?”

Bàn tay kia chợt ngừng lại.

Trạm Lam lập tức tỉnh dậy, hoảng hốt chống người dậy vẫn an, h lẫn dùng sức kéo nàng lên giường, vươn người lên đè nàng lại, mạnh mẽ thô bạo hạ môi xuống.

Một lát sau h lẫn hôn h lẫn buông ra, Trạm Lam nhắm mắt không chịu nhìn h lẫn, h lẫn liến hôn mắt nàng, thăm thì bên tai nàng: “Nàng mở mắt nhìn ta, cười với ta, ta dẫn nàng đi ăn mứt quả.”

Trạm Lam trong lòng chợt chua xót, biết rõ đó là cảnh còn hoang đường hơn trong mộng, lại vẫn nghe lời h lẫn như xưa liến mở mắt, cắn môi nhìn sâu vào h lẫn một lúc, hé ra một nụ cười đã lâu không thấy.

Mộ Dung Thầm cũng bật cười, trán tì lên trán nàng, chóp mũi cọ cọ nàng, khẽ cười ha hả.

“Trạm Lam...”

Khoảnh khắc này giống như quay trở lại thuở trước.

“Chúng ta đi đâu vậy?” Trạm Lam dựa vào lưng hắn, trong tiếng gió vù vù thổi bên tai hắn.

Nàng hà khí như lan, Mộ Dung Thầm hơi khựng lại, lập tức nhảy càng nhanh: “Không phải có người muốn ăn xâu mút quả sao?”

Trạm Lam không biết đang nghĩ gì, ôm cổ hắn ghì chặt lên người hắn, cười khe khẽ.

Nàng tưởng cả đời này sẽ không ra khỏi tường cung được nữa, hắn cũng nàng qua mấy điểm lên xuống rồi trèo ra ngoài. Công lực trèo tường của người này quả là dày dặn kinh nghiệm.

Nói là đi ăn mút quả, nhưng lúc này đã đêm hôm khuya khoắt, trước giờ giờ nghiêm chưa bao lâu, trên phố ngay cả người đi đường cũng ít gặp, nào có nơi nào còn bán mút quả nữa? Dạo một vòng cũng không tìm thấy, lại dừng chân trước một căn nhà cuối phố, hắn vừa bước vào đã có một người mang dáng dấp quản sự tiến lên chặn tay thi lễ: “Cửu gia đã về! Cửu gia, lần buôn bán này quả có phần vượt xa!”

Mộ Dung Thầm gật đầu với ông ta, lại chỉ vào Trạm Lam rồi nói: “Đây là phu nhân.”

Người quản lý lui lại mấy bước hành đại lễ với Trạ Lam, rồi đứng thẳng dậy vừa hoảng hốt vừa vui mừng thốt lên: “Cửu gia cưới vợ, hỷ sự trọng đại như thế này, sao cũng không báo cho nơi đây một tiếng! Tuy là biệt viện kinh thành, phận bề tôi cũng lo được mười mấy bàn để chúc mừng!”

Mộ Dung Thầm quả nhiên tâm trạng hôm nay cực vui vẻ, khẽ cười thành tiếng: “Để hôm khác bàn sau.”

Dứt lời, hẩn ý tứ sâu xa liếc Trạ Lam một cái, Trạ Lam vội đưa mắt giả bộ lảng sang chỗ khác, ý cười trong mắt Mộ Dung Thầm làm thế nào cũng không giấu được, “Đi nào, mang một xâu mút quả đến đây.”

Người quản sự đơ ra.

Trạ Lam vội vàng túm tay áo Mộ Dung Thầm, hẩn nhướn mày nhìn sang, dưới ánh nền dáng vẻ giận dỗi oán trách của nàng còn động lòng người hơn ánh trắng ngoài kia ba phần, mắt phượng híp lại, một câu cũng không nhắc đến nữa.

Chương 5

Vào phòng chỉ còn hai người, Trạ Lam nghiêng đầu gọi hẩn: “Cửu gia?”

Mộ Dung Thầm ngồi bên bàn rót chén trà nóng đang uống, nghe vậy liền đặt chén xuống, nhú mày nhìn nàng, ngẫm nàng một lúc, rồi điềm đậm lên tiếng: “Đây là nơi ta bố trí từ ba năm trước, ban đầu, định khi nào cưới nàng sẽ dùng.”

Trạm Lam chỉ muốn trêu hấn một lần, không ngờ lại dẫn đến câu nói này, nhất thời trái tim như mềm đi, lại e lệ ngượng ngùng, cắn cánh môi đỏ hồng không nói nên lời.

Mộ Dung Thầm im lặng ngẫm dáng vẻ thẹn thùng của nàng, trong lòng cũng dịu mềm sáng rõ, đoạn nở nụ cười, vỗ tay với nàng: “Trạm Lam, lại đây với ta.”

Hắn không dùng “trẫm”, dường như ra khỏi bức tường cung, trong chớp mắt đã quay trở lại ba năm về trước.

Vẫn còn tuyệt hơn ba năm trước, nàng đã là thê tử được cưới hỏi làng hoàng của hắn.

“Một năm nay trong cung... có hận ta không?” Hắn ôm nàng đặt trên đầu gối, hôn lên khóe mắt nàng, dịu dàng hỏi.

Trạm Lam cúi đầu không trả lời.

Mộ Dung Thầm hiểu rõ, lại bật cười: “Vẫn còn để bụng thế sao...” Tuy nói vậy, nhưng trong giọng nói lại tràn

ngập ý cứng chiều, hôn nhẹ lên tóc mai của nàng, cánh tay càng ôm chặt hơn, thổi hơi nóng bên tai nàng cất tiếng hỏi: “Nếu được làm lại một lần nữa... nàng vẫn sẽ gả cho ta chứ?”

Trạm Lam vùi mặt trong lòng hắn, ánh mắt lấp lánh như những vì sao trong đêm đông nơi chân trời xa vời, hắn không đợi nàng trả lời, cúi đầu hôn nàng, rồi lại hôn, Trạm Lam rủ mắt xuống che giấu ánh nhìn hoang liêu, hơi nghiêng đầu, lệ chưa kịp rơi khỏi khóe mắt đã lặng lẽ thấm vào vạt áo của hắn, đến khi ngẩng đầu nàng đã hé cười, nhẹ nhàng trả lời hắn một cách nghiêm túc: “Nếu là Mộ Dung Thâm, dù có làm lại mười lần, thiếp cũng gả.”

Năm đó, người thiếu niên cùng ánh trăng rơi xuống hậu viện, dưới tàng hoa diu dàng yên tĩnh lặng ngẫm nàng, Mộ Dung Thâm, Thượng Quan Phong đời này chỉ nguyện gả cho chàng.

Yên lặng rất lâu, hắn bỗng ôm nàng lên, tung người cùng nhào vào giường lớn trong phòng, sắc hồng bện cùng tơ sa dầy lên mấy tầng sóng, hắn siết chặt bờ vai mảnh khảnh của nàng, ý loạn tình mê, nụ hôn diu dàng lại điên cuồng, tay bên eo nàng khéo léo cởi ra, luồn vào trong tìm kiếm.

“Đã nói rồi, không được nuốt lời.” Hắn cắn vành tai nàng, giọng nói cực nhẹ cực khẽ, giống như đang đè nén điều gì, quá mềm mại mong manh, chỉ cần hơi cao giọng là sẽ vỡ tan.

“... Thiếp không nuốt lời.” Trạm Lam vô cùng bình tĩnh khẽ đáp.

Một đêm mưa phùn rung chuối tây.

Đôi nến đỏ đã cháy mấy tấc, cả phòng ngập trong ánh lửa lóe, Trạm Lam khẽ tỉnh, đẩy đẩy người đang ôm chặt nàng: “... Nên trở về thôi.”

Đêm xuân quá ngắn, Mộ Dung Thầm cả đêm thỏa sức điên cuồng, lúc này mỹ nhân trong lòng mà buồn ngủ thì thật tốt, tay không kiên nhẫn vươn ra vuốt lên mắt nàng, muốn nàng cùng mình ngủ thêm một lát. Trạm Lam lại sợ làm trễ giờ lên triều sớm của hần, nói hết lời để dỗ hần dậy. Nàng chống cái eo như sắp gãy lên, bò qua hần muốn vào nhà xí, lại bị hần một tay đè lại.

Khuôn mặt Mộ Dung Thầm nghiêm nghị, vươn tay cẩn thận vuốt lại đồng chắn gối ngang, tìm tấm lụa trơn màu trắng tối qua lót dưới thân nàng, khều bằng đầu ngón tay, lại giống như chạm phải ánh dương, giơ ra trước mặt nàng, tỉ mỉ ngắm nhìn những đóa mai đỏ bên trên, còn trắng trơn nhướn mày cười khe khẽ.

“Đêm qua vi phu khó cầm được lòng, không tránh khỏi có phần lỗ mãng, vẫn mong phu nhân rộng lượng bỏ quá cho.” Hần nghiêm túc mà dịu dàng, dường như thật sự rất áy náy, trong ánh mắt kia một chút ý tứ cảm thông cũng

chẳng có, rơi trên bờ vai trắng như tuyết của nàng, lại giống như lưu luyến chân tình...

Trạm Lam xấu hổ không biết trốn đâu, kéo chăn che trùm mặt không chịu lộ ra, Mộ Dung Thâm vui sướng cười sang sảng, ôm cả người lần chần vào lòng.

Người quản sự rất lanh trí, đồ ăn sáng đem vào cùng với đồ ngọt, lớp kẹo gừng dày dặn bọc lấy quả sơn tra tròn tròn, đan cùng đường phèn, trông không khác lắm so với xôi mít quả thật sự. Mộ Dung Thâm gắp một cây vào bát nàng, rồi tự mình nếm một cây, sơn tra chua ngọt, hần trước giờ chưa từng ăn thử, vừa cắn trong miệng đã không kìm được khẽ nhú mào.

Trạm Lam lấy khăn che miệng, hần nhìn nàng, hai người chỉ cách nhau một chiếc bàn nho nhỏ, cùng nhìn nhau cười, trong khoảnh khắc cuộc đời chỉ như một giấc mộng, thực giống một đôi phu thê giản dị bình thường.

Chương 6

Ba tháng trong chớp mắt đã sắp trôi qua, Đức Ngôn phát hiện hoàng hậu nương nương đóng cửa tự giam tội, dường như quả thật đã thông suốt chút gì đó, tuy vẫn kiệm lời trầm lặng, nhưng lại không hề giống với trước đây, nếu nói trước kia tĩnh lặng như băng tuyết, thì hiện tại lại giống như ngọc trong suốt, cả người từ trong ra ngoài đều long lanh rạng rỡ.

Kỳ lạ nhất là mấy đêm nay hoàng hậu nương nương không cần người hầu túc trực cả đêm, hơn nữa mỗi đêm đều nghỉ sớm như vậy, có lúc thậm chí ngay cả bữa tối cũng không dùng, luôn đuổi người hầu ra ngoài từ rất sớm.

“Nương nương.” Hôm nay Đức Ngôn đích thân mang cơm vào hầu hạ nàng, “Người mấy ngày nay hình như đã gầy đi nhiều, ăn nhiều một chút mới tốt.”

Trạm Lam mặt ửng hồng, khẽ gật đầu. Mỗi ngày đều phải vội vàng chạy về trước buổi lên triều sớm, đêm xuống hẳn lại làm loạn hung hăng như thế, nàng cũng cảm thấy mấy ngày gần đây rất buồn ngủ.

Đức Ngôn nhìn nàng cúi đầu đỏ mặt, thầm nghĩ ngờ, vừa suy nghĩ, vừa múc bát cháo cá diếc rau thơm mà nhà bếp nấu riêng cho nàng, không ngờ cháo cá vừa dâng tới trước mặt, liền thấy hoàng hậu nương nương che mũi nôn khan...

Đức Ngôn kinh hãi, bên cạnh đã có người hầu chạy như bay truyền ngự y tới, Trạm Lam tựa lên chiếc gối màu vàng rực, cách bức màn che khăn lụa đưa ra để ông ta bắt mạch, một lát sau chỉ nghe ngự y không kìm được vui sướng đồng thanh kính cẩn chúc: “Chúc mừng hoàng hậu nương nương! Hoàng hậu nương nương, đây là mạch hỷ!”

Đức Ngôn đứng bên cạnh thoát đầu vui mừng khôn xiết, nhưng ngay lập tức mặt đã trắng bệch, cả người tê liệt ngã xuống đất... Hoàng hậu nương nương giam trong cung đóng cửa ba tháng, hoàng thượng chưa từng đặt chân vào một bước, sao lại có thể mang thai hơn một tháng?!

**

Đức Ngôn có thể nghĩ ra, mọi nơi trong cung đương nhiên cũng có thể nghĩ ra ngay từ đầu.

Nhóm thái giám quản lý phòng kính sự bị thái hậu bắt lại trước tiên, căn cứ vào sổ sách mà đối chiếu, xác định nhiều lần rằng lần cuối cùng hoàng thượng đến Phụng Tường Cung là từ ba tháng trước.

Lại bắt đám canh phòng Phụng Tường Cung mang đi đánh, không một ai nhìn thấy có người đàn ông khả nghi nào bước vào, nhưng hoàng thượng tuyệt tối cũng chưa từng giá lâm.

Thái hậu nương nương đích thân dẫn người đến Phụng Tường Cung, hùng hổ trói Đức Ngôn cùng đám người hầu lại.

Trạm Lam xuống giường nghênh đón, quỳ gối trước thái hậu xin tha thứ.

Thái hậu cực kỳ tức giận, vỗ bàn phẫn nộ mắng: "Đại

Dạ Quốc từ khi khai quốc đến nay chưa từng xảy ra chuyện nào như nhót như vậy! Hoàng thượng đối đãi Thượng Quan gia các người còn muốn thế nào nữa? Thượng Quan Phong nhiều lần phạm thượng, chọc giận Thánh nhan, nữ nhi hắc nuôi dạy, lại làm ra cái chuyện đê hèn này!” “Nô tỳ không có.” Trạm Lam bình tĩnh khẽ đáp, “Chuyện triều đình nô tỳ không dám can dự, cũng không có cách nào để can dự, nhưng nô tỳ dám thề với Phật tổ Bồ Tát, đứa trẻ này là của Mộ Dung Thầm... chàng biết rõ.”

Là đứa trẻ mà Mộ Dung Thầm trao cho nàng, nơi sân viên đã cưới nàng, động phòng hoa chúc, hắc gọi nàng là phu nhân, cho dù là vì lý do gì, đây cũng là đứa trẻ mà Mộ Dung Thầm đã trao tặng nàng.

“Con tiện nữ người còn dám chối cãi!” Thái hậu xông lên hùng hổ tặng nàng một cái tát, hai bà nhũ mẫu lập tức tiến lên bắt nàng lại, giam nàng vào phòng trong.

Trạm Lam nằm trên chiếc giường nhỏ cạnh cửa sổ, vẻ mặt cay đắng, người cứng như khúc gỗ. Một lát sau cửa khẽ kêu một tiếng, Trạm Lam đột nhiên chống người dậy nhìn ra phía sau, quả nhiên không phải là người nàng mong mỏi.

Đức Ngôn được thả về, lặng lẽ đến trước mặt nàng quỳ sụp xuống, cúi đầu khẽ gọi: “Nương nương.”

Trạm Lam ngồi dậy, chờ dẫn nhìn cô.

Thái hậu nổi cơn thịnh nộ như vậy, Đức Ngôn dù không bị thiên đao vạn quả [1], cũng tuyệt không thể được như hiện tại, ngay cả một cọng lông cũng không hề bị thương, trở lại bên cạnh nàng. Nếu cô ấy đã trở về, vậy thì người thả cô ấy nhất định còn tôn quý hơn thái hậu nương nương.

Trong hoàng cung này, tôn quý hơn cả thái hậu nương nương, chỉ có người ấy.

Người thả Đức ngôn về, vận y phục đại thái giám hầu hạ, dáng vẻ hòa nhã, hành lễ với Trầm Lam, hơi lộ mặt rồi lui xuống. Trầm Lam nhớ lại cách đây không lâu, người này cũng mỉm cười như vậy, chẳng tay nói với nàng: “Cửu gia cưới vợ, hỷ sự trọng đại như thế này, sao cũng không báo cho nơi đây một tiếng! Tuy là biệt viện kinh thành, phận bề tôi cũng lo được mấy bàn để chúc mừng!”

“Đức Ngôn,” Trầm Lam nghe thanh âm của mình, khẽ bay như tơ liễu trong gió, “Chàng... có thể gặp ta lần nữa không?”

Dù cho tất cả đã kết thúc, một chút chân tình cũng chẳng còn, liệu có thể để nàng gặp lại một lần nữa? Nàng có lời muốn nói với hắn.

[1] thiên đao vạn quả: chỉ hình phạt tội ác nghiêm trọng, có chết cũng không thể đền tội. Từng nhát đao róc lên cơ thể cho đến chết.

Chương 7

Đức Ngôn cúi đầu, lệ tuôn lã chã xuống đất, lắc đầu chỉ khóc không thốt nên lời. Hoàng thượng gọi cô ra, muốn cô chuyển lại cho hoàng hậu nương nương từng câu từng chữ như cửa vào tim, cô nghe tưởng chừng cõi lòng vỡ vụn, đối diện với hoàng hậu nương nương, một chữ cũng không nói ra được.

Trạm Lam như đi trên mây, chỉ cảm thấy toàn thân đều lạnh, co rúm trên chiếc giường nhỏ, cuộn người lại mà hai hàm răng vẫn run rẩy đập vào nhau. Đức Ngôn quỳ xuống giúp nàng kéo tấm chăn lụa lên, vừa khóc vừa đập đầu: “Nương nương, xin Người hãy nghĩ cách mời Thượng Quan đại nhân đến cầu xin! Nương nương!”

Trạm Lam không lên tiếng, nhắm chặt mắt lại.

Phụ thân lúc này chỉ e thân mình còn chưa lo xong.

Đức Ngôn sẽ không biết, trên đời này người hiểu rõ mọi chuyện gần như đã chết rồi, còn sót lại cũng chẳng sống được bao lâu - Tiên đế băng hà, từng để lại di chiếu, muốn truyền ngôi cho Tam hoàng tử, sau khi Mộ Dung Thâm dấy binh bao vây thành, đăng cơ xưng đế, di chiếu đó chưa hề ban bố, nhà Thượng Quan xanh mắt chứng kiến Tam hoàng tử vì tội mưu phản mà bị chém đầu tịch thu nhà cửa, liền đem di chiếu giấu đi.

Ngày đại hôn của nàng, mẫu thân vừa khóc vừa ôm nàng, cầu xin phụ thân mang di chiếu đó dâng cho Mộ Dung Thầm: “Hoàng thượng muốn Trạm Lam nhập cung, chẳng qua chỉ là lấy Trạm Lam làm vật khống chế lão gia mà thôi, hãn sơ di chiếu đó một ngày kia được ban bố thiên hạ, người đời sẽ bàn tán ngôi vị này của hãn danh bất chính ngôn bất thuận, lão gia hãy dâng di chiếu cho hãn đi, đổi lại xin hãn buông tha cho Trạm Lam nhà chúng ta!”

“Hồ đồ!” Thượng Quan Phong mặt trắng bệch gằn giọng quát thê tử, “Bây giờ ta giao di chiếu ra, chỉ sợ Trạm Lam ngay cả hoàng cung cũng không cần phải vào, trong chớp mắt thôi sẽ cùng cả nhà Thượng Quan ta bị chém đầu tịch thu tài sản!”

Mẫu thân nàng không phải là người phụ nữ bình thường, lau nước mắt run rẩy nói: “VẬY lão gia đã từng nghĩ đến chưa, Trạm Lam vào cung bơ vơ không nơi nương tựa, chỉ cần một sơ xuất thôi, bị vu cáo hãm hại lại càng thêm tội, hoàng thượng cũng có thể tìm được lỗi sai, giáng tội xuống, đến lúc đó cả nhà đều bị tịch thu tru di tam tộc, di chiếu rồi cũng sẽ bị hãn tìm ra!”

Phụ thân bị chất vấn á khẩu không nói được gì.

Trạm Lam khi ấy hỷ phục trang sức đã xong xuôi, ngồi trước bàn trang điểm im lặng nghe phụ mẫu tranh luận, mở miệng khẽ nói: “Con gái sau khi vào cung sẽ ra sao cũng thể không biết được, nhưng trước mắt nếu như cự

hôn, tức là kháng chỉ, lập tức sẽ bị tịch biên tru di tam tộc. Cha, nương xin đừng nói nữa, con gả.”

Nàng lúc đó thầm nghĩ chỉ cần nàng vẫn theo khuôn phép cũ, còn có thể bị bắt lỗi tru di cửu tộc sao?

Huống hồ, người hàng đêm trèo tường đến gặp nàng, người khẽ cười với nàng cách tàng hoa dáng vẻ như ngọc, người lặng lẽ ngắm nàng bên ngoài cửa sổ, đôi vai đắm chìm trong ánh trăng, chắc hẳn có tình cảm với nàng, dù cho tình cảm ấy chỉ là đôi phần.

Là nàng mơ mộng hão huyền, cứ tưởng rằng thiên hạ này không ai bằng mình, cứ tưởng rằng người thân làm hoàng đế, trong tim họa chẳng vẫn còn sót lại đôi chút tình cảm.

**

Đêm trăng.

Một đỉnh kiêu rủ che màn ảm đạm, biến mất không một tiếng động, dừng ngoài cổng chính Phượng Tường Cung.

Đức Ngôn rơi lệ giúp Trạm Lam chải đầu, sau đó An công công dẫn người đi vào, tuyên đọc thánh chỉ phế hậu, rồi lấy kim bài của hoàng hậu trong nội thất mang đi.

Trạm Lam đứng bên cửa sổ rơi đầy ánh trăng, tĩnh

lặng, thần sắc không đổi.

An công công rời bước cuối cùng ra khỏi Phượng Tường Cung, trước khi đi ngấp ngừng hỏi nàng: “Nương nương có lời nào muốn nô tài truyền lại tới hoàng thượng không?”

Trạm Lam từ trong ánh trăng quay đầu khẽ hỏi: “Có thể giúp ta gặp chàng một lần?”

Nụ cười của An công công khó nén sự thương xót, khẽ đáp lời nàng: “Nương nương, xin đừng làm khó nô tài.”

Hắn không muốn gặp nàng, lần cuối cùng cũng không gặp.

Trong lớp tay áo rộng, bàn tay mảnh khảnh đặt lên chiếc bụng hầy còn phẳng lì, Trạm Lam im lặng rất lâu, khẽ cất giọng: “Vây thôi không có chuyện gì nữa, công công đi đi, sau này không hẹn gặp lại.”

An công công thở dài, quỳ xuống hành đại lễ chuẩn mực với Trạm Lam, khom người lui ra ngoài.

Chương 8

Đi thẳng tới cửa đại điện lộng lẫy đầu tiên, An công công mới thu lại cảm xúc phức tạp hiếm thấy, nghiêm mặt

lại, bước vào thưa lời.

Hoàng thượng đang phê duyệt tấu chương, thần sắc thoát nhìn vẫn giống như mọi ngày, nhưng An công công đã theo hầu hần từ khi hần vẫn còn là Cửu hoàng tử thất thế cho đến nay, làm sao có thể không nhìn ra được, lòng lại không nở, quỳ xuống khế bẩm: “Hoàng thượng, hoàng hậu nương - phế hậu đã nhận thánh chỉ, tước kim bài, đang đưa ra khỏi cung.”

“Ừ.”

“Vừa nhận được thông tin bẩm báo, mấy vị ngự sử đại nhân được biết hoàng thượng vẫn chưa ban tội chết cho phế hậu, cảm thấy không phục nên muốn lên tiếng nhắc nhở.”

“Ha,” Mộ Dung Thầm cười khẩy một tiếng, “Đợi đến khi bọn họ biết hoàng hậu một cộng lông cũng không bị thương, lại được trở về Thượng Quan gia, chỉ e lại càng không phục?” Rõ ràng hần đang cười, nhưng cả đại diện trong nháy mắt đã lạnh đi mấy phần, chỉ nghe hần chậm rãi nói: “Trẫm muốn xem xem, đám ngự sử cương ngạnh miệng đầy lễ nghĩa liêm sỉ quy củ tổ tông này, làm thế nào có thể bày ra cái bộ dáng liều chết can gián tiên đế nhất trẫm lại năm đó, vạch tội vị thừa tướng trước kia đã từng bắt tay xúi giục họ... Thượng Quan Phong, trẫm muốn lão ta gieo nhân nào gặt quả ấy, chết không nhắm mắt.”

Hần nói rất nhẹ nhàng, trong đại diện lặng như tờ có

thể nghe thấy tiếng kim rơi, có một luồng sát khí vô cùng rét lạnh. Nếu chỉ là nghịch thần cầm di chiếu trong tay, thực ra hoàn toàn không cần phải như vậy... An công công trong lòng rất rõ hắn đang hận điều gì, người con gái xinh đẹp tĩnh lặng kia, sao cứ phải mang họ Thượng Quan? Ông càng không dám cử động, quỳ nguyên tại chỗ, một lát sau chỉ nghe tiếng chén trà khẽ vang, mới ngẩng đầu lên thưa: "Đêm đã khuya, xin hoàng thượng hãy nghỉ sớm." Ông tuyệt không dám nói đã thức trắng đầu đêm mấy ngày nay, cơ thể Người e rằng không thể chịu được nữa.

Mộ Dung Thầm "ừ" một tiếng, "Nàng có lời nào muốn người chuyển lại cho trẫm không?"

Nhận ra khẩu khí khác trong lời nói tưởng như vô tình của hoàng thượng, An công công quỳ xuống rồi mới trả lời: "Ban đầu nói có, về sau... nương nương nói muốn gặp hoàng thượng một lần, nô tài không dám làm chủ, nương nương lại nói: vậy thôi không có chuyện gì."

Mộ Dung Thầm lại uống hai ngụm, đoạn đặt chén trà xuống, mím môi mím mỏng, khẽ phất tay, An công công nín thở trầm ngâm bò dậy từ trên mặt đất, cẩn thận khép cửa lại rồi lui ra ngoài...

"Mở ra." Vị hoàng đế trẻ tuổi ngồi trên ngai vàng cao cao điềm đạm lên tiếng: "Đêm nay ánh trăng thật đẹp."

Trong đại điện vô cùng yên tĩnh, bút son dừng giữa

không trung không biết đã qua bao lâu, bỗng “tách” một tiếng rất khẽ, giọt mực đỏ thắm đọng trên ngòi bút, rơi xuống bản thảo chương hãy còn chưa phê duyệt chữ nào.

Mười năm sau.

Mộ Dung Thanh tan học chạy về nhà gọi oang oang: “Nương! Thầy giáo nói hoàng đế trên kinh thành đã băng hà!” Lúc cậu kể, toét miệng cười vô cùng vui vẻ, đến khi nhìn thấy nương sẩy tay làm vỡ mấy cái bình hoa, bỗng thấy hơi ngượng ngùng sờ sờ mũi, “Nương, hài nhi không có ý bất kính đâu.”

Trạm Lam lấy khăn bao tay lại, thu dọn đồng đồ vỡ, lúc đứng dậy đã điềm tỉnh khế nở nụ cười, Mộ Dung Thanh trước giờ luôn rất thông minh, lập tức dính chặt vào mẫu thân làm nũng, Trạm Lam hơi đẩy cậu, cuối cùng cảm thấy không ổn: “Dầu sao vẫn là... quốc tang, tuy chúng ta cách kinh thành khá xa, cũng không thể càn rỡ như vậy được.”

Thầy giáo cũng nói y như thế, Mộ Dung Thanh chống cằm, con người đảo qua đảo lại, nhưng vẫn không hề có vẻ thương xót.

Trạm Lam nhìn con trai thật lâu, thở dài: “Được rồi, đi viết hai trang chữ đi con, nương đi làm cơm.”

Mộ Dung Thanh đáp dạ, chạy bình bịch về phía thư

phòng, lại không biết vì sao liền lúi trở về, bám lấy cửa nghiêng đầu hỏi: “Nương cũng là người kinh thành, nương đã nhìn thấy hoàng đế chưa?”

Trạm Lam đang thêu chiếc khăn màu xanh nhạt, nghe vậy cũng không ngẩng đầu, chỉ nói thấy thì thấy rồi: “Nhưng đã qua lâu lắm rồi, sắp quên gần hết.”

“Thế còn hoàng hậu nương nương?” Trẻ nhỏ nặng lòng hiếu kỳ, “Vì sao thầy giáo nói hoàng đế hoang đường? Mộ chôn y phục cùng di vật là cái gì? Vì sao hoàng đế không lập một hoàng hậu khác, lại muốn cùng hợp táng với mộ chôn y phục và di vật?”

“Tìm đâu ra nhiều câu hỏi như vậy?” Trạm Lam đặt khăn xuống đích thân tóm cậu vào thư phòng, “Đợi khi nào con lớn rồi thì sẽ biết, những chuyện trên đời này, có rất nhiều chuyện không thể hỏi, cũng có rất chuyện không cần hỏi, còn có nhiều chuyện... chẳng thà đừng hỏi.”

“... Ồ.”

Bạn cùng bàn

Tác giả: Mèo Trong Tuyết

Văn án

“Ôn Nhược Tuyết, tớ thích cậu, về sau cho dù cậu ở nơi nào, tớ đều sẽ tìm được cậu, sau đó cưới cậu, mặc kệ một năm, hai năm, năm năm, hay là mười năm, tớ đều sẽ chờ cậu”

Lời thổ lộ ngô nghê của Đường Hải Xuyên năm đó làm Ôn Nhược Tuyết bối rối, nhưng chỉ một chút thôi. Bởi lẽ cô cho rằng mấy ai có thể nhớ mãi đoạn tình cảm trẻ con thời niên thiếu. Năm năm, mười năm ư, không biết chừng vào đại học mười ngày nửa tháng anh đã quên mất cô rồi.

Nhưng Ôn Nhược Tuyết chẳng ngờ được rằng, cậu bạn ngồi cùng bàn khi xưa vẫn ôm ấp tình cảm năm nào. 6 năm sau gặp lại, cô đã chia tay bạn trai, anh vẫn độc thân, 4 năm nữa lại qua, cô vẫn đang tìm một nửa của mình, còn anh vẫn lặng lẽ đợi cô. Đợi cô quay đầu lại, sẽ thấy anh vươn tay đón cô...

Mười năm, một đoạn tình cảm tưởng như chỉ là rung động nhất thời đã theo bước hai người, liệu rung động năm đó còn có thể rung mãi trái tim con người suốt quãng đời còn lại hay không?

Dành tặng một góc để các bạn nhớ lại mỗi tình đầu của bản thân, nhớ lại xúc cảm, rung động đầu đời trong những năm tháng hoa niên.

Phần 1: Quá khứ

Ôn Nhược Tuyết và Đường Hải Xuyên quen biết nhau năm lớp 11, nhưng cũng không phải là quá quen thân, khi phân ban lớp tự nhiên và xã hội, bọn họ đều được phân vào lớp tự nhiên 3.

Người cũng như tên, Ôn Nhược Tuyết thực sự là da trắng như tuyết. Tên nghe cũng thật nhàn tĩnh, bộ dáng nhỏ nhắn, xinh xắn, nhưng tính cách Ôn Nhược Tuyết lại cực kỳ bùng nổ, luôn cười cợt, tùy tiện, ngày nào cũng cùng đám con trai cãi nhau ầm ĩ, xưng anh gọi em, cực kỳ to gan, các bạn học trong lớp đều gọi cô là Bưư ca, mỗi khi gặp mặt đều khom lưng cúi đầu gọi một câu "Bưư ca"; cái tên này thậm chí còn truyền đến tai thầy chủ nhiệm, trong bảng nhận xét cuối kỳ, thầy chủ nhiệm còn cố tình ghi một câu: "Thầy hi vọng em có thể càng thêm nỗ lực học tập, tin tưởng em sẽ thành công, Bưư ca cố lên!" làm Ôn Nhược Tuyết dở khóc dở cười.

Có đôi khi Ôn Nhược Tuyết rất buồn bực, cô rõ ràng là một cô gái 100% sao lại bị cho là con trai như thế?

Khi đó Ôn Nhược Tuyết cùng Đường Hải Xuyên gặp mặt cũng không nhiều lắm, gặp nhau cũng chỉ có thể nói vài câu chào hỏi.

Đường Hải Xuyên cao gầy, mang một đôi mắt kính, cả người phảng phất khí chất cổ thư. Đầu óc lại thông minh, các môn tự nhiên lý, hóa trong lớp không ai bằng cậu, nhưng các môn xã hội lại rất kém, nhất là tiếng Anh, hoàn toàn không hợp với khí chất cổ thư kia trên người cậu. Hơn nữa cậu ta không có việc gì làm lại thích thu thập, một bộ quần áo mặc 1 tuần cũng không giặt, lâu ngày còn có một mùi hương đặc biệt, chỉ cần tới gần một chút là có thể ngửi thấy được, mùi hương này lại càng rõ ràng sau khi cậu chơi bóng. Bởi vậy có bạn học đặt cho cậu cái biệt danh 'Đường lưu hương' (1), bạn bè thân với cậu cũng góp ý, nhưng cũng chẳng ăn thua, cậu vẫn làm theo ý mình như cũ.

Lớp 12, Ôn Nhược Tuyết cùng Đường Hải Xuyên trở thành bạn cùng bàn. Nguyên nhân là Ôn Nhược Tuyết các môn xã hội rất tốt, còn môn tự nhiên lại kém, Đường Hải Xuyên lý hóa rất giỏi, còn môn xã hội lại dốt đặc cán mai, hai người bọn họ ngồi cùng nhau vừa khéo bổ sung thiếu sót. Ôn Nhược Tuyết rất buồn bực, ngồi cùng một bàn, mỗi ngày phải ngửi mùi hương trên người cậu ta, cô làm sao chịu nổi. Muốn đi tìm thầy giáo xin chuyển chỗ lại không tìm được lí do nào chính đáng, muốn nói là không chịu được mùi hương trên người cậu ta, lại sợ thầy giáo nói cô kỳ thị bạn học, kết quả lại thành mình bị thầy giáo dạy dỗ một trận. Chẳng có cách nào cả, thế là Ôn Nhược Tuyết cùng Đường Hải Xuyên cứ thế làm bạn cùng bàn suốt một năm trời.

Mùa hè, thời tiết thực nóng nực, trong phòng học lại không có điều hòa, mùi mồ hôi, mùi hôi chân đã làm người ta thực khổ sở. Ôn Nhược Tuyết lại còn phải mỗi ngày gần gũi, ngửi mùi hương đặc biệt trên người ‘Đường lưu hương’, hận mỗi ngày không thể đeo khẩu trang, mùa đông còn đỡ hơn chút ít, chứ mùa hè ấy à, ngấm lại đều cảm thấy chịu không nổi. Rốt cục có một ngày, trước giờ tự học, Ôn Nhược Tuyết không nhìn được liền bùng nổ.

“Tôi nói Đường Hải Xuyên, cậu có thể tắm rửa, thay một bộ quần áo sạch sẽ được hay không hả, cậu không biết cậu rất bốc mùi sao? Tôi bị cậu hun chết rồi đây”

Ôn Nhược Tuyết quát mắng xong quay người lại thì thấy, năm mươi mấy người, tất cả đều đang há hốc miệng ngây ngốc nhìn về phía bàn của bọn họ, Đường Hải Xuyên mặt thoáng đỏ, đầu thấp ở trên bàn, ngẩng cũng không dám ngẩng lên. Hai giây sau, cả lớp cười vang, tiếng cười kia đúng là rất có lực xuyên thấu, cuối cùng mang thầy giáo đến. Ôn Nhược Tuyết mặt nửa đỏ nửa trắng.

Sau khi tan học, bạn bè đều vỗ vai cô nói “Nhược Tuyết, cậu hôm nay thực to gan, dám lớn tiếng như vậy mắng Đường Hải Xuyên, cậu không phát hiện, Đường Hải Xuyên lúc đó mặt đỏ như dưa hấu” Nhược Tuyết thở dài nói “Mặt tớ mới đỏ giống dưa hấu, cậu nói xem có phải tớ hơi quá đáng rồi không?”

Nói thật ra Ôn Nhược Tuyết đối với Đường Hải Xuyên quả thật là vô cùng quá đáng, từ lúc trở thành bạn cùng

bàn cũng liền bắt đầu bắt nạt cậu ta. Bình thường không có việc gì cũng cãi nhau ỏm tỏi với cậu ta, đánh cậu ta; tiếp theo, phạm là việc đi cửa hàng mua đồ ăn vặt, đồ uống linh tinh Ôn Nhược Tuyết đều sai bảo Đường Hải Xuyên. Nhưng mặc kệ Ôn Nhược Tuyết có bắt nạt mình như thế nào, Đường Hải Xuyên vẫn sẽ rất nhẫn nại nói lí với cô, một ngày cũng không quên, cho dù có đôi khi Ôn Nhược Tuyết có chọc giận cậu, cậu có tức cũng chỉ là không nói chuyện với cô, ngồi im ôn từ vựng tiếng Anh.

Ôn Nhược Tuyết càng nghĩ lại chuyện lúc sáng xảy ra lại càng cảm thấy có lỗi với Đường Hải Xuyên, bình thường cho dù có trêu chọc như thế nào cũng đều mang theo ý đùa giỡn, nhưng hôm nay lại không chút cố kỵ gì nói cậu ta như vậy, bị cả lớp cười cợt nhạo báng, cậu ta hẳn là sẽ tức giận lắm đây?

Sáng sớm hôm sau, Ôn Nhược Tuyết đến trường, Đường Hải Xuyên đã ngồi ở chỗ mình đọc sách, thấy cô cũng không chào hỏi. Muốn nói lời xin lỗi lại thấy có chút mất mặt. Chậm chạp lôi sách vở từ trong cặp ra, Ôn Nhược Tuyết thầm nghĩ “Xong rồi, lần này thực sự là chọc giận cậu ta rồi.”

“Bài tập hôm qua có chỗ không biết làm sao?”

“Hà? Có” lấy lại phản ứng, Ôn Nhược Tuyết liền lấy ra bài tập tối hôm qua mình không giải được đặt trước mặt Đường Hải Xuyên. Nhìn cậu cười tủm tỉm “Mấy cái này tớ đều không biết làm”

Từ hôm đó về sau, Ôn Nhược Tuyết phát hiện ra Đường Hải Xuyên thực sự không giống với trước kia, mỗi ngày đều thay một bộ quần áo, so với cô còn chăm chỉ hơn. Trên quần áo đều phẳng phất có mùi xà phòng, quện lẫn với mùi nắng rất dễ chịu. Ôn Nhược Tuyết ngược lại có chút ngượng ngùng.

Nháy mắt, kỳ thi đại học đã trôi qua. Thầy giáo để cho lũ học trò bàn bạc đăng ký nguyện vọng, để mọi người tận lực không cần phải cùng đăng ký một trường, giảm bớt cạnh tranh nội bộ, tránh phải đụng độ ganh đua nhau.

Ôn Nhược Tuyết lúc đầu đăng ký một trường ở Đại Liên(2), không nghĩ tới Đường Hải Xuyên cũng đăng ký giống mình. Sau này Đường Hải Xuyên đổi thành một trường khác cũng ở Đại Liên. Ôn Nhược Tuyết nhìn điểm số của Đường Hải Xuyên cảm thấy cậu ta lố nặng. liền nói "Cậu sao lại đăng ký cái trường này, cậu điểm cao như vậy, đăng ký trường này thì thiệt thòi quá, đăng ký cái này đi" Ôn Nhược Tuyết chỉ vào một trường ở Hồ Nam(3) nói với cậu ta.

Đường Hải Xuyên nhìn nhìn lăm lăm một câu "Như vậy sẽ không thể ở chung một thành phố với cậu"

Ôn Nhược Tuyết óc ngẩn đáp lại một câu "Ở chung một thành phố với tớ làm cái gì"

Tốt nghiệp, ngày cuối cùng đám học trò tụ tập lại với

nhau bắt đầu viết lưu bút. Ôn Nhược Tuyết lúc đưa sổ lưu bút cho Đường Hải Xuyên còn nói “Viết chữ cẩn thận chút nha, cậu viết chữ thực sự làm người ta xem không hiểu, tuổi còn trẻ luyện cái gì mà cuồng thảo chứ”

Khi Đường Hải Xuyên đem sổ lưu bút trả lại cho Ôn Nhược Tuyết, Ôn Nhược Tuyết đại khái nhìn lướt qua, thấy chữ rồng bay phượng múa. Liếc mắt nhìn Đường Hải Xuyên một cái nói “Nói với cậu rồi viết cẩn thận một chút, chẳng hiểu cậu viết cái gì”

Đường Hải Xuyên không nói gì, Ôn Nhược Tuyết thấy mặt cậu ta đỏ, còn tưởng cậu ta bị sốt.

Ôn Nhược Tuyết chạy đến chỗ bạn bè cùng cô hí hoáy xem sổ lưu bút. Vốn đang hi hi ha ha ngồi đọc, nhưng khi nhìn đến trang Đường Hải Xuyên viết, Ôn Nhược Tuyết đỏ bừng cả mặt.

“Nhược Tuyết, Đường Hải Xuyên thích cậu nha”

Ôn Nhược Tuyết khép lại quyển lưu bút mới xem được một nửa, chạy về bàn mình, vội vàng thu thập sách vở, khoác túi chạy biến.

Chuyện này gây kích động quá lớn đến Ôn Nhược Tuyết, cho tới bây giờ cũng không nghĩ tới Đường Hải Xuyên sẽ thích cô. Một năm nay bọn họ có thân thiết hơn, đều là tình cảm bạn bè cùng lớp, cô từ trước tới giờ đều

không hề nghĩ đến phương diện này. Đường Hải Xuyên luôn nói với cô “Ôn Nhược Tuyết, cậu sao lại đàn ông vậy? Không thể thực nữ một chút sao?” “Ôn Nhược Tuyết cậu không thể dịu dàng một chút sao?” Một cậu bạn ghét cô như vậy sao có thể thích cô được đây? Là đùa dai thôi.

Về nhà, Ôn Nhược Tuyết lại mở sổ lưu bút. Lật đến trang Đường Hải Xuyên viết:

“Ôn Nhược Tuyết, tớ thích cậu, về sau cho dù cậu ở nơi nào, tớ đều sẽ tìm được cậu, sau đó cưới cậu, mặc kệ một năm, hai năm, năm năm, hay là mười năm, tớ đều sẽ chờ cậu”

Nhìn đến câu cuối cùng, Ôn Nhược Tuyết cười nhạt. Năm năm, mười năm? Nói dễ hơn làm. Có lẽ khi lên đại học, không đến một tuần bên người cậu ta sẽ có một cô bạn dịu dàng, nhàn tĩnh. Phải, chính là một cô bạn dịu dàng, nhàn tĩnh, mà không giống cô cứ tùy tiện như vậy, không có một chút tính cách nào của con gái.

Lẳng lặng khép lại cuốn sổ lưu bút, Ôn Nhược Tuyết đặt nó ở tầng trên cùng của giá sách, nhét kín giữa những cuốn sách dày.

Cuối cùng Ôn Nhược Tuyết đi Bắc Kinh, nghe nói Đường Hải Xuyên đi Hồ Nam.

(1) Đường lưu hương: bạn Đường giữ mùi hương =

bạn Đường bốc mùi

(2) Đại Liên: thành phố trực thuộc tỉnh của tỉnh Liêu Ninh, là thành phố cảng cực Bắc của Trung Quốc

(3) Hồ Nam: một tỉnh ở miền Nam Trung Quốc, giáp Hồ Bắc, Giang Tây, Trùng Khánh

Phần 2; Hiện tại

Những ngày mới vào đại học, Ôn Nhược Tuyết ngày nào cũng đi dạo phố, vô cùng nhàn nhã. Thay đổi số di động không bao lâu, Đường Hải Xuyên liền gửi tin nhắn cho cô. Hỏi cô có bằng lòng làm bạn gái anh không. Ôn Nhược Tuyết vẫn như cũ đáp lại một câu "Chúng ta không thích hợp, cuối cùng cậu sẽ phát hiện ra tôi không phải là người cậu muốn, cậu sẽ tìm được một cô gái tốt hơn tôi."

Đường Hải Xuyên cũng không nói gì, vẫn là một câu nói kia, anh sẽ chờ em.

Về sau anh sớm tối đều gửi một tin nhắn cho Ôn Nhược Tuyết, nói chào buổi sáng, chúc ngủ ngon. Ôn Nhược Tuyết vẫn luôn không trả lời, xem cũng không xem liền xóa bỏ.

Một tháng sau, Đường Hải Xuyên không có tin tức gì. Ôn Nhược Tuyết trong lòng cười lạnh không phải nói sẽ luôn chờ sao? Mười năm? Mới một tháng đã từ bỏ.

Các đoàn hội nhận thành viên mới, Ôn Nhược Tuyết gia nhập Hội Sinh viên.

Tiệc năm mới, phải diễn một hoạt cảnh, Ôn Nhược Tuyết làm đạo diễn, thường cùng một nhóm người ở trong phòng học luyện tập.

Hoạt cảnh vừa được công diễn, Ôn Nhược Tuyết đã quen không ít người. Hơn nữa với tính cách vui vẻ cởi mở, cô với không ít bạn nam quan hệ rất tốt, trong đó có Khổng Thiếu Vĩ và Hà Tử Kỳ thân thiết với cô nhất.

Khổng Thiếu Vĩ vóc người tầm thước, làn da có chút đen, khi nói chuyện mang theo khẩu âm phía Nam. Bộ dạng cũng không tồi, có chút cảm giác Âu hóa. Lúc đầu Ôn Nhược Tuyết còn hỏi anh có phải con lai không. Khổng Thiếu Vĩ rất biết quan tâm đến người khác, đối với các bạn nữ lại càng ôn hòa, tin nhắn cũng thể, điện thoại cũng vậy, luôn nhắc nhở Ôn Nhược Tuyết trời lạnh phải mặc thêm áo. Còn Hà Tử Kỳ, là trẻ con to xác điển hình, luôn giống đứa trẻ mãi không lớn. Mỗi lần thấy Ôn Nhược Tuyết đều thánh thót gọi "Chị Nhược Tuyết", sau đó ôm một cái làm nũng, Ôn Nhược Tuyết luôn vỗ vai cậu ta nói "Về sau cậu chính là em tôi, thấy tôi nhất định phải gọi chị đó."

Chỉ cần ở cùng với Hà Tử Kỳ, Ôn Nhược Tuyết sẽ biến thành đứa trẻ 3 tuổi ngu ngơ. Cùng cậu ta điên loạn, thường xuyên khiến Khổng Thiếu Vĩ nói "Tôi sao lại cảm

thấy như mình mang theo hai đứa bé ra ngoài nhỉ”

Bọn họ thường thường ba người cùng nhau đi chơi, thường xuyên cùng nhau ăn uống nhậu nhẹt, không có việc gì cũng đi KK hát, đi tản bộ, giống như là anh em.

Mùa đông, Ôn Nhược Tuyết nhận được quà của của Hà Tử Kỳ cùng Khổng Thiểu Vĩ, mở ra liền thấy, là quýt và bưởi, mà bưởi đã được gọt vỏ sẵn.

Đáp lại, Ôn Nhược Tuyết đan cho mỗi người một cái khăn quàng cổ, Hà Tử Kỳ ngay lúc đó liền quàng quanh cổ, còn nói thực ấm. Còn Khổng Thiểu Vĩ, cô chưa từng thấy anh quàng lần nào.

Mùa hè, bên ngoài trường có bán món hoa quả dầm(*). Khổng Thiểu Vĩ luôn thích cùng Ôn Nhược Tuyết đi dạo trong sân thể dục, đi chán liền mua hoa quả dầm về ăn. Hai người thường mua các vị không giống nhau, sau đó đổi cho nhau ăn. Đồ uống cũng vậy, Khổng Thiểu Vĩ luôn đem hai chai nước đến trước mặt Ôn Nhược Tuyết “Uống thử cái này xem, cũng ngon lắm.”

(*): nguyên văn “冰粥”: Món này xuất phát từ Đài Loan, bao gồm các loại hoa quả ướp lạnh ăn cùng với đá bào, nước đường/thạch,... có vẻ giống món hoa quả dầm nên mình để như vậy

Cho dù là bạn học hay là bạn bè, Ôn Nhược Tuyết vẫn

luôn cảm thấy cô cùng Khổng Thiếu Vĩ quá mức thân cận, cử chỉ cũng quá mức mờ ám. Cô cảm thấy Khổng Thiếu Vĩ có lẽ là thích cô.

Ba người vẫn thường xuyên đi cùng nhau, mùa đông đi ăn lẩu, mùa hè cùng đi mua đồ uống lạnh hoặc đi mua dưa hấu về xẻ thành hoa ba cánh, ba người mỗi người ôm một miếng ngồi ăn dưới bóng cây.

Rất nhanh đã đến thời điểm nghỉ hè kết thúc năm thứ nhất, Khổng Thiếu Vĩ cùng Hà Tử Kỳ tụ tập với bạn bè trong lớp, hai người đều uống không ít rượu, sau đó gọi điện cho Ôn Nhược Tuyết, nói linh tinh một đồng việc. Thật vất vả mới yên tĩnh lại được, thì nửa đêm Ôn Nhược Tuyết đột nhiên nhận được điện thoại của Hà Tử Kỳ, câu đầu tiên chính là "Ôn Nhược Tuyết, làm bạn gái anh có được không?"

Ôn Nhược Tuyết lúc đó đầu óc trống rỗng, không biết nên nói cái gì, một lúc sau mới đáp "Hà Tử Kỳ, cậu uống nhiều rồi phải không?"

"Anh không uống nhiều, anh thích em, làm bạn gái anh, được không?"

"Cậu... say rồi, mau đi ngủ đi, không phải cậu nói tôi là đứa con gái thô thiển sao? Cậu say rồi, không biết bản thân mình đang nói cái gì đâu"

“Nhược Tuyết, em chưa nghe câu uống rượu rồi mới nói thật lòng sao? Em có phải là thích Khổng Thiếu Vĩ không? Gần đây hai người luôn đi cùng nhau”

“Không, không có, cậu mau đi ngủ đi, ngày mai còn phải đến lớp, tôi mệt rồi, ngủ đi” Ôn Nhược Tuyết chột dạ tùy tiện nói vài câu, gác máy. Cũng không phải là không thích Hà Tử Kỳ, nhưng cô luôn coi cậu ta là em trai. Ôn Nhược Tuyết cầm di động nhìn thật lâu, rốt cục vẫn gọi cho Khổng Thiếu Vĩ.

“Hà Tử Kỳ nói thích em, bảo em là bạn gái cậu ta, em phải làm sao bây giờ?”

“Ồ, vậy sao, vậy em xem bản thân mình, em thích cậu ta không?” Ngữ khí không mang theo chút cảm xúc gì, Ôn Nhược Tuyết thật thất vọng. Chưa nói được mấy câu đã cúp điện thoại.

Khổng Thiếu Vĩ, Ôn Nhược Tuyết quả thực là có thích anh. Anh đối với cô tốt như vậy, cùng nhau học tập, cùng nhau ăn cơm, cùng nhau đi dạo, khi tâm trạng không tốt, anh cũng thường tìm cô tâm sự. Lâu ngày sinh tình, dần dần anh đã thành một phần trong cuộc sống của cô. Nhưng đối với vấn đề tình cảm, không ai nói gì, cứ mập mờ như vậy.

Vốn dĩ Ôn Nhược Tuyết định cứ đợi, đợi đến khi Khổng Thiếu Vĩ chủ động mở lời, nhưng Hà Tử Kỳ thổ lộ làm cho cô hoảng loạn. Cô cảm thấy mình nên xác định rõ

ràng quan hệ với Khổng Thiếu Vĩ, lâu như vậy, cô cảm thấy Khổng Thiếu Vĩ thích cô, mọi người trong ký túc xá cũng nói "Anh chàng Khổng Thiếu Vĩ kia có phải thích cậu không? Đối xử với cậu tốt như vậy".

Rất cục, Ôn Nhược Tuyết gửi tin nhắn cho anh "Khổng Thiếu Vĩ, em thích anh"

Khổng Thiếu Vĩ nhắn lại "Trời ơi, anh chưa từng nghĩ tới, em sao có thể thích anh được? Anh không định yêu đương trong trường học, anh vẫn luôn coi em là bạn tốt nhất"

Ôn Nhược Tuyết đầu óc ong ong, tắt di động liền đi ngủ, nhưng cả đêm mất ngủ, trong lòng thực buồn rầu.

Suốt một tuần, Ôn Nhược Tuyết không liên lạc với Khổng Thiếu Vĩ, cũng tránh mặt Hà Tử Kỳ. Buổi tối một tuần sau đó, Khổng Thiếu Vĩ gọi điện thoại tới, Ôn Nhược Tuyết nghe máy, vẫn là không từ bỏ được.

Đi trong sân thể dục, Ôn Nhược Tuyết cảm giác mọi việc trôi qua thực nhanh, nghĩ lại trước kia, ba người còn ở đây cãi nhau ầm ĩ, cười đùa không ngừng, mà giờ thì sao, đến nói vài câu cũng khó lòng mở miệng.

"Nhược Tuyết, một tuần nay anh suy nghĩ rất nhiều, em ngây thơ đáng yêu như vậy, anh không muốn bắt cứ ai tổn thương em, cho nên anh mới đối xử tốt với em, trong

lòng anh, em thực sự là một người rất quan trọng, là người bạn đầu tiên trong trường của anh, anh cũng rất thích cảm giác khi ở bên em, dễ dàng, thoải mái, anh không muốn mất đi người bạn này. Nhưng về chuyện tình cảm, anh thực sự không có nghĩ đến. Nhược Tuyết, chúng ta cứ từ từ được không, không cần gượng ép, cứ thuận theo tự nhiên có được không?”

“Không được, rốt cục anh có bằng lòng làm bạn trai em hay không, anh nói một câu, em không muốn cứ mãi mập mờ như vậy”

Ôn Nhược Tuyết rất muốn nói như vậy, nhưng lời nói ra chung quy vẫn chỉ có một tiếng ‘Được’.

Từ đó về sau, Ôn Nhược Tuyết cùng Khổng Thiếu Vi càng thân thiết hơn. Trong lòng, cô đã coi anh là bạn trai mình. Hà Tử Kỳ lại không hề giống như trước kia cùng bọn họ sánh bước, luôn đi một mình, một mình ăn cơm, cũng không quá thích nói chuyện.

Ôn Nhược Tuyết thấy bộ dạng cậu ta như vậy, trong lòng áy náy, cuối cùng đã làm tổn thương cậu ta.

Kỳ nghỉ đông năm thứ hai, mọi người muốn tổ chức họp lớp. Ôn Nhược Tuyết vốn không định đi, sợ sẽ gặp phải Đường Hải Xuyên. Bạn bè nói mãi, cuối cùng cô vẫn đi.

Đường Hải Xuyên cuối cùng không đến. Nghe bạn thân nhất của anh - Lưu Giai nói anh phải chờ đến khi tốt nghiệp xong mới về, anh ở trường rất trâu bò, được học bổng quốc gia, nghỉ hè, nghỉ đông đều ở lại tìm cơ hội thực tập. Lúc nói đều hướng về phía về Ôn Nhược Tuyết.

Ôn Nhược Tuyết không nói gì, chỉ ngồi nghe. Chuyện giữa bọn họ, Lưu Giai biết, cậu ta có ý gì, cô cũng biết. Đã sớm nói cô cùng Đường Hải Xuyên không có khả năng, càng đừng nói bây giờ đã có Khổng Thiếu Vĩ.

Ở bên Khổng Thiếu Vĩ, Ôn Nhược Tuyết ngược lại cảm thấy thật mâu thuẫn. Hai người đi rất gần, nhưng lòng lại càng xa. Khổng Thiếu Vĩ chưa từng nghiêm túc cầm tay cô, có ôm cô, hôn cô, nhưng lại chỉ không cho cô thân phận bạn gái.

Có vài lần Ôn Nhược Tuyết muốn hỏi anh "Chúng ta là quan hệ gì?" Câu hỏi đã ra đến miệng lại bị cô nuốt trở lại, anh từng nói "Nhược Tuyết, chúng ta cứ từ từ được không, cứ thuận theo tự nhiên, không cần gượng ép".

Một hôm, hai người đi siêu thị về, đi đến gần sân thể dục liền gặp bạn học của Khổng Thiếu Vĩ, Khổng Thiếu Vĩ chỉ vào Ôn Nhược Tuyết giới thiệu "Đây là bạn học của mình, Ôn Nhược Tuyết"

Lúc đó trong lòng Ôn Nhược Tuyết lạnh băng. Bọn họ bên nhau đã một năm, mà cô chỉ là bạn học của anh, đến bạn bè cũng không phải.

Lại có vài lần, Ôn Nhược Tuyết gặp Khổng Thiếu Vĩ trên đường, đứng ở xa chờ anh gọi cô, nhưng không có, anh cứ thế bước đi, giống như không hề nhìn thấy cô vậy. Ôn Nhược Tuyết trong lòng ê ẩm, bọn họ là người yêu sao? Sao lại giống như người xa lạ.

Khổng Thiếu Vĩ chưa từng tiễn cô đến tận cửa ký túc, mỗi lần nhìn thấy những đôi nam nữ đứng dưới lầu lưu luyến không rời, Ôn Nhược Tuyết luôn cảm thấy thực hâm mộ, đồ của người khác luôn là thứ tốt, ngay cả đến tình yêu cũng vậy.

Cuối học kỳ một năm thứ hai, Hạ Tử Kỳ có bạn gái, tên là Hường Khiết, cùng khoa với cậu ta. Hà Tử Kỳ lại ở trước mặt Ôn Nhược Tuyết lải nhải không ngừng bà xã mình thế này thế kia.

Năm thứ ba, Ôn Nhược Tuyết cùng Khổng Thiếu Vĩ quen biết nhau ba năm. Anh vẫn nói câu kia "Nhược Tuyết, chúng ta thôi đi, anh đã cố gắng, nhưng chúng ta thực sự không thích hợp" Cũng không trực tiếp nói, chỉ gửi tin nhắn.

Ngây ngốc nhìn dòng chữ kia thật lâu, Ôn Nhược Tuyết cuối cùng nhả lại một chữ "Được"

"Cảm ơn" Khổng Thiếu Vĩ nhắn lại ngay.

Ôn Nhược Tuyết ngây ngô cười hai tiếng, không cần

khách khí.

Từ nay về sau không còn liên hệ, Ôn Nhược Tuyết xóa sổ của Khổng Thiếu Vĩ, thu hồi lại mọi thứ liên quan đến anh.

Người ở ký túc xá nói với cô nhìn thấy Khổng Thiếu Vĩ đi cùng một cô gái, tay nắm tay. Một chị khóa trên tốt bụng nói với cô, chị thấy Khổng Thiếu Vĩ đưa một bạn gái về tận cửa ký túc, bộ dạng rất lưu luyến.

“Thật sao? Vậy là tốt rồi” Ôn Nhược Tuyết lẳng lẳng lẳng nghe, làm bộ không để ý. Cuộc sống thực bình thường, vẫn cười nói trước mặt người khác, nhưng lại luôn tìm kiếm trong đám người một khuôn mặt, vẫn luôn cảm thấy, giây tiếp theo anh sẽ xuất hiện trước mặt cô, bên cạnh không có cô gái nào hết, vẫn cười với cô như cũ.

Từ ba người biến thành hai người, hai người lại thành một người. Ôn Nhược Tuyết thường xuyên nhớ tới ngày bọn họ quen nhau, có chút hối hận. Nếu lúc trước chỉ làm bạn bè, ba người bọn họ có phải sẽ vẫn như trước kia có thể cùng nhau cười nói không cần suy nghĩ?

Tốt nghiệp, nơi nơi đều là nỗi buồn ly biệt, cảm xúc ly biệt. Rất lâu rồi không thấy Hà Tử Kỳ hẹn Ôn Nhược Tuyết đi ăn cơm. Nói nói cười cười ăn uống tán gẫu, nghĩ đến phải chia tay, Ôn Nhược Tuyết liền uống thêm mấy chén. Lúc về đã có chút say, Hà Tử Kỳ đưa cô về ký túc, đem

cánh tay cô khoác lên vai cậu, cậu ta ôm cô, cả người cô dường như đều ở trong lòng cậu ta. Lúc nửa tỉnh nửa mê Ôn Nhược Tuyết nghe thấy Hà Tử Kỳ nói "Rất khổ sở phải không? Sớm đã biết em sẽ bị tổn thương, cậu ta không phải là đàn ông biết chịu trách nhiệm. Ôn Nhược Tuyết, bây giờ anh rất tỉnh táo, anh muốn nói với em, anh vẫn thích em như cũ, nhưng không thể xin em làm bạn gái của anh được nữa. Thực ra ngày đó anh không uống rượu"

Nghe vậy, Ôn Nhược Tuyết òa khóc. Cô say, nhưng trí óc vẫn rất tỉnh táo.

Phần 3: Tương lai

Tốt nghiệp đại học xong, Ôn Nhược Tuyết bám trụ ở Bắc Kinh hai năm, làm trái nghề, công việc cũng vất vả mà tiền lương lại không cao. Cuối cùng vẫn trở lại quê nhà.

Lưu Giai từng nói 'Thành phố lớn là sinh tồn, địa phương nhỏ mới là cuộc sống'. Kỳ thực bạn học của Ôn Nhược Tuyết sau khi tốt nghiệp phần lớn đều trở về quê nhà.

Sau khi về nhà Ôn Nhược Tuyết tìm được công việc thư ký ở một công ty buôn bán thiết bị y tế, tiền lương cũng không đến nỗi nào, có đôi khi cũng chạy qua chạy lại giúp mọi người, ngày qua ngày cũng coi như tạm ổn.

Mười chín tuổi Ôn Nhược Tuyết vào đại học, đến bây giờ đã là hai mươi lăm, vẫn chưa có bạn trai. Bố mẹ luôn thúc giục cô tìm bạn trai, cô chỉ nói “Đâu cần vội, vẫn còn trẻ mà”

Trước Tết, lớp lại tổ chức họp mặt, ở một khách sạn năm sao. Bạn bè lâu ngày mới gặp liền vui mừng bắt tay hỏi chuyện, phần lớn đều hỏi chuyện công việc, chuyện gia đình. Ôn Nhược Tuyết không nói gì, chỉ yên lặng ngồi nghe. Công việc sao, cô chỉ là một chân chạy việc trong công ty, cũng không được tính là thành phần trí thức, gia đình lại càng đừng nói, đến bạn trai cô còn chưa có.

Trong lúc mọi người đang hăng say tán gẫu, cửa phòng bật mở, không biết ai la lên một câu “A, tổng giám đốc Đường, ngài rốt cục đã tới”

Tiếng nói rất lớn, Ôn Nhược Tuyết ngẩng đầu liền thấy Đường Hải Xuyên đứng ở trước cửa. Âu phục trắng tinh, giày da sáng bóng, cảm giác cả người đều tỏa ra ánh hào quang. Mỉm cười chào hỏi với mọi người, bộ dạng tao nhã, đã không còn là Đường Hải Xuyên năm đó rồi.

Mọi người xung quanh đều đứng dậy chào hỏi Đường Hải Xuyên, bắt tay, cười nói. Ôn Nhược Tuyết ngồi ở một góc, bên cạnh có người bạn thì thầm vào tai cô “Nhược Tuyết, cậu biết gia thế Đường Hải Xuyên không?”

Ôn Nhược Tuyết lắc đầu “Không biết”

“Sặc, ngồi cùng bàn một năm, cậu lại không biết người ta có thân phận gì” Bạn bè đều lộ vẻ khinh bỉ cô.

“Vậy anh ta có thân phận gì? Chẳng lẽ là thái tử tập đoàn XX?” Ôn Nhược Tuyết cầm chiếc cốc nhìn Đường Hải Xuyên bị một đồng người vây xung quanh.

“Anh ta có phải thái tử tập đoàn nào không mình không biết, nhưng nghe nói anh ta rất hay ra vào mấy cơ quan chính phủ”

“Ồ! Thì ra là con ông cháu cha, trước kia thực đúng là nhìn không ra, anh ta quả là biết che dấu”

“Còn nữa, chắc cậu không biết, Đường Hải Xuyên hoàn toàn dựa vào bản thân mình thành lập công ty, mới hơn hai năm đã ổn định, công ty cũng không tồi, làm ăn rất tốt. Nghe nói lúc còn học đại học, có người coi trọng năng lực của anh ta, cho nên mới đầu tư vào. Aizz, bây giờ anh ta đã là nhân vật lớn, đâu còn là Đường Hải Xuyên năm đó nữa. Nhược Tuyết, cậu bỏ lỡ mất một con rùa vàng rồi, hay là cậu suy nghĩ lại đi?”

Ôn Nhược Tuyết cười khẽ hai tiếng “Không có tư cách, cậu xem, không nói đến bối cảnh thân thế của anh ta, chỉ bằng anh ta giờ đã là tổng giám đốc Đường, còn không biết có bao nhiêu mỹ nữ vây quanh anh ta cơ”. Năm năm không gặp, con người thay đổi, cái gì cũng thay đổi, huống chi là một người còn chưa trưởng thành quyết

định một việc ngây ngô.

Ăn chưa xong bữa, Ôn Nhược Tuyết nhận được điện thoại của một khách hàng. Vội vàng đứng dậy giải thích với mọi người, nói vài câu xin lỗi chuẩn bị về trước. Lúc đi tới cửa, Đường Hải Xuyên cũng đứng dậy, uống liền ba chén rượu, nói xin lỗi mọi người, còn có hẹn, phải đi trước, hóa đơn đã thanh toán, mọi người cứ ăn uống vui vẻ, sau này lại tụ tập.

Thấy Đường Hải Xuyên đi ra, Ôn Nhược Tuyết rảo chân bước nhanh, muốn tránh mặt anh.

“Ôn Nhược Tuyết”

Ôn Nhược Tuyết dừng bước, xoay người, thấy Đường Hải Xuyên đứng ở ngay sau lưng mình.

“Hi, Đường Hải Xuyên, lâu rồi không gặp, cậu còn nhớ tôi à, sao lại đi ra?”

Đường Hải Xuyên đi đến trước mặt cô, hai tay đặt trong túi quần nói “Còn có hẹn, phải đi trước”

Đưa mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, đèn vừa sáng, chiếu qua từng bông tuyết rơi, một mảnh mờ nhạt. “Tuyết rơi rồi, em đi đâu?”

“À, đến đường Nghênh Tân, gặp khách hàng”

“Anh với em cùng đi, tiện đường, vừa vặn anh cũng đi về phía đó”

Ôn Nhược Tuyết muốn nói không cần, nhưng còn chưa mở miệng đã thấy Đường Hải Xuyên đi về chỗ đỗ xe. Chỉ có thể đi theo anh.

Trong xe, hai người đều không nói gì, không khí có chút ngưng ngập. Ôn Nhược Tuyết giữ kẽ, hai tay không biết phải đặt ở đâu, liền đặt trên đùi, trong lòng hồi hận vì đã lên xe của Đường Hải Xuyên.

“Mấy năm nay vẫn tốt chứ?” Đường Hải Xuyên đánh tan yên lặng.

“À, cũng được” Ba chữ, cũng không có hỏi lại anh.

Đường Hải Xuyên cười cười “Ôn Nhược Tuyết, em trở nên yên tĩnh rồi, nhưng giống như trước kia thì vẫn tốt hơn”

Ôn Nhược Tuyết đỏ mặt, ngây ngốc cười hai tiếng “Thật sao? Anh cũng thay đổi, à, hoặc phải nói là cho đến tận giờ tôi vẫn chưa từng biết đến con người thực sự của anh”

Đường Hải Xuyên quay đầu nhìn Ôn Nhược Tuyết, nghiêm túc nói “Ôn Nhược Tuyết, anh không thay đổi, cho dù là trước kia hay sau này, anh vẫn là anh. Anh chỉ

muốn sống cuộc sống của mình, không muốn nhận lấy phiền nhiễu từ bên ngoài, cho nên thật xin lỗi có một số việc anh giấu em, nhưng anh chưa từng lừa gạt em, những lời anh nói, những việc anh làm đều là thật lòng”

Ôn Nhược Tuyết không nói chuyện, cúi thấp đầu, chỉ sợ Đường Hải Xuyên lại nói cái gì. Đường Hải Xuyên cũng rất phối hợp, không hề nói thêm gì, chỉ chuyên tâm lái xe, thi thoảng liếc mắt nhìn cô qua gương chiếu hậu, gương mặt trắng nõn có chút ửng hồng, tựa như năm đó khi cô thấy những lời anh viết cho cô trong cuốn lưu bút.

Lúc xuống xe, Ôn Nhược Tuyết có cảm giác như được giải thoát. Đóng cửa xe nói tạm biệt, Đường Hải Xuyên nhô đầu ra, nhìn cô “Ôn Nhược Tuyết, sáu năm, anh luôn nhớ em, lời nói năm đó của anh vẫn như cũ không thay đổi”.

Ôn Nhược Tuyết kinh ngạc, giống như năm đó nhìn thấy cuốn lưu bút kia. Sáu năm không gặp mặt, không liên lạc, cô cho rằng anh đã sớm quên cô, không còn nhớ rõ năm đó mình nói cái gì. Cô cho rằng khi gặp lại mỗi người hẳn là đều đã có đích đến riêng của chính mình, chuyện năm đó đã thành mây khói bay đi, cũng không ai còn nhớ khi niên thiếu mình từng nói chuyện gì. Cho dù gặp lại, cùng lắm là gật đầu cười. Không nghĩ tới kết quả sẽ như vậy.

Đường Hải Xuyên xuất hiện cũng không làm thế giới của Ôn Nhược Tuyết thay đổi quá nhiều. Chỉ là thi thoảng

Ôn Nhược Tuyết sẽ nhớ đến bộ dạng anh khi bị cô bắt nạt, còn cảnh tượng mỗi sáng anh giảng bài cho cô.

Ôn Nhược Tuyết gần đây rất phiền lòng, có một khách hàng rất khó tính, là một bệnh viện tư nhân, đặt hàng một đồng thiết bị nhưng đàm phán qua lại đã mấy lần mà vẫn chưa xong. Đã theo lâu như vậy, bỏ nhiều công sức như thế, nếu cứ như vậy mà từ bỏ Ôn Nhược Tuyết thực không cam lòng. Hôm nay Ôn Nhược Tuyết lại đến bệnh viện tư nhân kia, muốn trao đổi lại lần cuối. Vừa mới đến đại sảnh bệnh viện, liền gặp phải Đường Hải Xuyên đi đứng trước, theo sau anh có mấy người, khi nào anh đã trở nên chói mắt như vậy? Có lẽ anh vẫn luôn chói mắt như vậy, là một viên kim cương sáng lóa, chỉ là cô gần anh quá mức, bị hào quang của anh làm mờ mắt, không trông rõ hết thấy.

Thấy Đường Hải Xuyên đi tới, Ôn Nhược Tuyết muốn tránh mặt, vừa mới chuẩn bị xoay người đi đã bị gọi lại.

“Ôn Nhược Tuyết” Tiếng gọi của Đường Hải Xuyên không lớn, nhưng vẫn khiến cho mọi người trong đại sảnh chú ý tới.

Ôn Nhược Tuyết ngượng ngùng nhìn xung quanh, đỏ mặt nói: “Hi, tổng giám đốc Đường, lại gặp nhau rồi”

“Khi nào thì khách khí như vậy, gọi anh Đường Hải Xuyên là được rồi. Em không khỏe sao?”

“A... Không có, tôi đến vì việc đặt hàng, cũng đàm phán nhiều lần, nhưng chưa được, lại đến thử xem” Ôn Nhược Tuyết bất đắc dĩ giờ giờ tập tài liệu trong tay.

“Ồ?” Đường Hải Xuyên xoay người nói với người phụ tá mấy câu, quay đầu lại nói với Ôn Nhược Tuyết “Chúng ta cùng đi lên, anh có quen giám đốc bệnh viện, đúng lúc cũng có chuyện cần nói với ông ấy”

Ôn Nhược Tuyết đi theo Đường Hải Xuyên vào văn phòng giám đốc bệnh viện, rất thuận lợi, cũng không có người ngăn cản.

Giám đốc bệnh viện nhiệt tình chào hỏi Đường Hải Xuyên, cũng rất tôn kính. Thấy một người đã bốn năm mươi tuổi mà lại cung kính trước mặt Đường Hải Xuyên, một người mới ngoài hai mươi. Ôn Nhược Tuyết cảm thấy thật buồn cười, cũng rất kỳ lạ, Đường Hải Xuyên bây giờ rốt cục là nhân vật cỡ nào?

Cuối cùng, Đường Hải Xuyên chỉ nói một câu “Cô Ôn là bạn của tôi, mong giám đốc Lí giúp đỡ nhiều hơn” mà đơn hàng của Ôn Nhược Tuyết đã xong. Ôn Nhược Tuyết rất vui, trong đầu đều tràn ngập hình ảnh của tiền hoa hồng. Cảm thấy cần phải cảm ơn anh ta, nói mời Đường Hải Xuyên ăn cơm.

Đường Hải Xuyên nhìn bộ dạng hí hửng của Ôn Nhược Tuyết, trông rất đáng yêu, trong lòng dịu lại, cũng cười

nói “Được”.

Ôn Nhược Tuyết được Đường Hải Xuyên lái xe đưa về. Đứng dưới lầu nhìn bóng xe chạy càng ngày càng xa, trong lòng Ôn Nhược Tuyết cũng không nói rõ được cảm xúc.

Không phải là không biết tâm ý của Đường Hải Xuyên, Ôn Nhược Tuyết không phải là người ngu ngơ về mặt tình cảm, nhưng cô không biết nên phản ứng như thế nào, nên đối mặt với anh như thế nào. Đối với chuyện tình cảm, Ôn Nhược Tuyết đã có chút không tự tin, ở thời đại học một chuyện tình không bệnh mà chết như vậy làm cho cô có chút sợ hãi, sợ làm tổn thương người khác cũng tổn thương chính bản thân mình.

Huống hồ cuộc sống của Đường Hải Xuyên là trên mây, một câu nói của anh cũng đã giải quyết xong một việc mà cô đã nỗ lực vất vả rất lâu mà vẫn không được. Còn cô? Cô chỉ là một người bình thường phải tính toán mà sống qua ngày, không cùng một thế giới, cách biệt quá xa.

Đường Hải Xuyên bận rộn nhiều việc, nhưng cho dù ở nơi nào, mỗi tuần đều gọi điện thoại cho Ôn Nhược Tuyết, cũng không nói chuyện tình cảm, chỉ trò chuyện tán gẫu linh tinh, từ thời tiết đến chính trị. Ôn Nhược Tuyết giữ thái độ bình thường, cũng không nói nhiều, thi thoảng đáp lời. Đường Hải Xuyên thường hẹn Ôn Nhược Tuyết đi ăn cơm, nhưng cô luôn có lý do từ chối, Đường Hải Xuyên thực ảo não.

Qua Tết, Ôn Nhược Tuyết đi Chiết Giang tham gia hôn lễ của Hà Tử Kỳ. Những năm gần đây cô vẫn liên lạc với Hà Tử Kỳ, cả tin nhắn lẫn QQ, thường xuyên tâm sự với nhau, vợ Hà Tử Kỳ chính là bạn học đại học với cậu ta Hường Khiết, đã nhiều năm như vậy, hai người còn có thể nắm tay nhau vào Lễ đường, thực không dễ dàng gì. Yêu đương thời đại học, có mấy ai thực sự đến được với nhau?

Hai mươi bảy, Ôn Nhược Tuyết vẫn độc thân như trước. Bố mẹ thấy con gái đã một đồng tuổi mà bạn trai vẫn chưa có, thấy thật sốt ruột. Thịnh thoảng có người quen giới thiệu bạn trai cho Ôn Nhược Tuyết, cô cũng tích cực tìm hiểu. Ăn cơm, uống trà, uống café, mấy ngày nay Ôn Nhược Tuyết cũng gặp không ít đàn ông, nhưng chẳng một ai có thể làm cô vừa lòng.

Thấy bạn bè, đồng nghiệp xung quanh thành gia lập nghiệp, Ôn Nhược Tuyết cũng có chút cảm xúc. Đến tuổi này, suy nghĩ về hôn nhân đã thực tế, nghiêm túc hơn rất nhiều. Không cần thiết phải yêu đến chết đi sống lại, chỉ muốn tìm một người phù hợp, có thể yên ổn bình an sống với nhau cả đời, già rồi còn có thể làm bạn cùng nhau đi siêu thị, uống trà là được. Nhưng yêu cầu như vậy cũng rất khó đạt được. Bên người cũng không thiếu người theo đuổi, Đường Hải Xuyên chính là một trong số đó. Nhưng đối với đàn ông xuất sắc như Đường Hải Xuyên, Ôn Nhược Tuyết lại thấy sợ. Lời mẹ từng nói thật chính xác 'Sau lưng nhà giàu không gì khác ngoài hai chữ ân oán, kết quả

thường là bi kịch. Hôn nhân vẫn nên chú ý phù hợp, hai người ngang hàng, cho dù là cãi cọ vẫn còn có thể bình đẳng nói chuyện.'

Vài lần, Đường Hải Xuyên thấy Ôn Nhược Tuyết ở nhà hàng hẹn hò với mấy người đàn ông, trong lòng rất khó chịu. Mà đã khó chịu thì liền đi công tác, đã đi công tác liền đi hẳn 1 tháng. Cũng sẽ gọi điện, nhưng không nói chuyện, cũng không ngắt máy, Ôn Nhược Tuyết cúp máy rồi sẽ gọi lại. Cuối cùng luôn là Ôn Nhược Tuyết ở đầu dây bên kia quát tháo 'ĐƯỜNG HẢI XUYỀN, anh rốt cục muốn làm cái gì hả? Không có thời gian đùa với anh, có chuyện gì mau nói, đang bận chết đi được'. Lúc đó Đường Hải Xuyên sẽ cười, vẫn là Ôn Nhược Tuyết ngày xưa, quát tháo như vậy.

Mỗi lần đi công tác, Đường Hải Xuyên đều mua quà cho Ôn Nhược Tuyết, tất cả đều là những món quà khéo léo tinh xảo. Ôn Nhược Tuyết sợ thiếu nợ nhân tình của người khác, luôn nói không cần. Đường Hải Xuyên không quan tâm nhét vào túi cô "Cũng không phải thứ gì đắt tiền, chỉ là thấy hay hay thì mua, em không nợ anh gì cả". Thực ra Ôn Nhược Tuyết vẫn rất thích, chỉ là mấy thứ nhỏ nhỏ, nghĩ chắc cũng không đáng tiền lắm liền nhận, nhưng cô không biết mấy cái thứ nhỏ nhỏ đó đều do Đường Hải Xuyên tự mình tỉ mỉ lựa chọn ở các cửa hàng cao cấp, giá trị không hề nhỏ một chút nào.

Quốc Khánh, Hà Tử Kỳ nói với Ôn Nhược Tuyết "Hôm nay Khổng Thiếu Vĩ kết hôn, có gửi thiệp mời cho mình,

mình không đi. Nghe nói cô dâu là con gái ông chủ tập đoàn nào đó, nhà rất giàu”

Ôn Nhược Tuyết nói “Vậy à? Phải chúc mừng anh ấy rồi”

Hai ngày trước Ôn Nhược Tuyết vừa vặn nghỉ việc ở công ty, cô làm việc ở công ty 2 năm, thật vất vả mới có cơ hội thăng chức, lại bị một tên từ trên giời rơi xuống đoạt đi mất, nghe nói nhà đứa đó rất có máu mặt.

Ngồi trong quán bar, Ôn Nhược Tuyết không ngừng uống rượu. Khi Đường Hải Xuyên gọi điện đến hẹn cô đi ăn cơm, Ôn Nhược Tuyết nói “Được, tôi ở quán bar, anh qua đây đi, tôi mời anh uống vài li”. Chờ đến lúc Đường Hải Xuyên tới, đầu óc Ôn Nhược Tuyết đã choáng váng. Dịch chiếc li trước mặt cô ra, Đường Hải Xuyên nhíu mày nói “Sao lại uống nhiều như vậy?”

Ôn Nhược Tuyết ngẩng đầu nhìn Đường Hải Xuyên, có chút mơ hồ, không chân thực, như là ảo ảnh. Vươn tay chạm lên mặt anh, nhéo một chút mới buông tay “Anh đến rồi à, ờ, tâm trạng không tốt, uống có mấy li, chúc mừng một chút”

Đường Hải Xuyên đỏ mặt vì hành động của Ôn Nhược Tuyết. Không nói gì, đứng dậy nâng cô bước đi. Ôn Nhược Tuyết say, không chịu về nhà, Đường Hải Xuyên không còn cách nào khác, chỉ có thể chiều theo ý cô, cùng cô đi dạo trên đường. Vừa lôi kéo cô đem cô tựa vào

ngực mình, vừa phải dỗ dành cô như dỗ dành một đứa trẻ. Lúc đầu Ôn Nhược Tuyết lải nhải không ngừng "Không công bằng, không công bằng... Sao cái gì cũng phải giành mất của tôi? Trước kia là tình yêu, bây giờ là công việc, thực sự không công bằng..." Sau đó bật khóc, tựa vào ngực Đường Hải Xuyên, thổn thức, thực thương tâm, vừa khóc lại vừa ghen ngào nói gì đó. Đường Hải Xuyên là người thông minh, lắp ráp các sự việc lại, đại khái cũng hiểu xảy ra chuyện gì.

Chả trách mấy ngày nay gọi điện cho cô thấy cô có vẻ là lạ.

Đối với việc Khổng Thiếu Vĩ kết hôn, Ôn Nhược Tuyết không có nhiều đau khổ lắm, đã qua nhiều năm như vậy, có đôi khi đến dáng vẻ của anh cô cũng không còn nhớ rõ. Cô chỉ buồn bản thân mình chẳng có bản lĩnh gì, cái gì cũng bị người ta đoạt mất. Tựa hồ có một số thứ cô không thể chạm tay vào được, ví dụ như thời gian, như tình yêu, mình cũng đã sắp 30, nhưng tương lai còn đang ở đâu? Người có thể đi cùng cô đến hết cuộc đời đang ở nơi nào?

Gần đây Ôn Nhược Tuyết bắt đầu tìm việc, cô từ chối sự giúp đỡ của Đường Hải Xuyên, bởi vì cô muốn độc lập, không muốn phải tồn tại dựa vào người khác.

Đường Hải Xuyên thấy Ôn Nhược Tuyết cả ngày ngược xuôi tìm việc làm thì rất đau lòng, mỗi ngày gọi cho cô mấy lần, phần lớn là 'Trời lạnh, phải mặc thêm áo', 'Đừng

thức đêm, đi ngủ sớm một chút', 'Đừng quên ăn sáng, qua đường phải cẩn thận' linh tinh. Đối với Ôn Nhược Tuyết, anh không thể buông tay, chỉ là cho đến tận bây giờ anh cũng không nói gì, anh nghĩ tình cảm của anh với cô, cô chắc hẳn là cảm nhận được, anh vẫn đang đợi, đợi cô chủ động đáp lại.

Ngày Ôn Nhược Tuyết tìm được việc làm, cô rất vui, chẳng nghĩ gì liền cầm di động ấn số của Đường Hải Xuyên. Xác thực là cô đã có thói quen, lúc có chuyện gì cũng tự động nghĩ đến Đường Hải Xuyên đầu tiên, Ôn Nhược Tuyết khi đó cũng không biết phải dùng đầu óc suy nghĩ một chút phản ứng này của cô biểu hiện cho điều gì, rất nhiều năm về sau cô mới hiểu được, kỳ thực khi đó tình cảm của cô với Đường Hải Xuyên đã rất sâu đậm rồi.

"Ha ha, em tìm được việc rồi, chúc mừng em đi"

"Tốt, chúc mừng em, Nhược Tuyết"

"Đường Hải Xuyên, em mời anh ăn cơm, chúng ta đi chúc mừng một chút"

Bữa cơm này, Đường Hải Xuyên ăn rất vui vẻ, rốt cục đã có chút cảm giác khổ tận cam lai(1)

Đường Hải Xuyên mỗi khi về nhà đều phải đi qua khu nhà của Ôn Nhược Tuyết, vì thế mỗi khi tan tầm, anh đều

sẽ lái xe đến trước nhà cô, khi đến nơi mới gọi điện thoại báo cô xuống dưới lầu, nói có việc muốn nói với cô. Ôn Nhược Tuyết đi xuống liền bị anh nhét vào trong xe, sau đó chạy đến nhà hàng ăn cơm, sau đó lại kéo cô đi dạo.

Lúc đầu Ôn Nhược Tuyết còn có phản kháng, nhưng sau này cũng thành thói quen. Cũng có lần Đường Hải Xuyên gọi điện đến thì cô đang ở bên ngoài ăn cơm với bạn bè, Đường Hải Xuyên liền đợi cô ở dưới lầu, đợi đến khi Ôn Nhược Tuyết về nhà, thấy xe của anh còn đỗ dưới nhà, Ôn Nhược Tuyết đến gần liền thấy, Đường Hải Xuyên không biết khi nào đã ngủ gục trong xe.

Đã đến tháng 12, thời tiết giá lạnh đến mức mọi người đều run run. Ôn Nhược Tuyết thấy Đường Hải Xuyên cuộn mình ở ghế tựa, trên mặt đều hằn rõ vẻ mệt mỏi. Trong lòng bỗng xót xa, nước mắt không tự giác chảy xuống. Cửa xe vừa mở, cô liền quát tháo "Đường Hải Xuyên, anh là thằng ngốc sao? Trời lạnh như vậy không về nhà còn ngồi trong xe làm gì?"

Đường Hải Xuyên hai mắt mông lung, xem ra vẫn còn buồn ngủ, nhìn thấy Ôn Nhược Tuyết rơi nước mắt liền hoang mang ôm cô vào lòng "Nhược Tuyết, anh đang đợi em"

Ôn Nhược Tuyết khóc càng dữ dội "Đồ ngốc, đợi nhiều năm như vậy không thấy mệt mỏi sao?"

"Nói thực, Nhược Tuyết, anh thực sự là có chút mệt

mỏi, con thuyền này của anh đã phiêu bạt trên biển rất lâu rồi, Nhược Tuyết, em đến khi nào mới cho anh cập bờ?”

Ôn Nhược Tuyết nghe xong, lập tức nín khóc mỉm cười, dịu dàng xoa mặt Đường Hải Xuyên nói “Ngu ngốc” sau đó rất nghiêm túc nói với anh “Đường Hải Xuyên, vốn dĩ chúng ta là hai đường thẳng song song, là anh cố chấp muốn cột chặt chúng ta với nhau, từ nay về sau anh không thể từ bỏ em được, nắm tay cả đời bên nhau đến già, anh phải ở bên cạnh em cả đời, cho dù có một ngày anh không còn yêu em nữa, nhưng anh vẫn phải làm bộ vẫn còn yêu em như cũ, bằng không em có làm ma cũng không tha cho anh.”

Vừa nghe những lời này, Đường Hải Xuyên vui mừng đến mức quên cả phản ứng. Qua một hồi lâu mới lấy lại tinh thần, phản ứng lại, ôm Ôn Nhược Tuyết hô lớn “Nhược Tuyết, em chấp nhận anh rồi sao?”

Ôn Nhược Tuyết gật đầu, kỳ thực trong lòng, anh đã sớm là một phần của cô rồi. Bao năm nay, cô độc thân, anh cũng một mình. Cô còn thường thường đi kết giao, tính toán chuyện hôn nhân, nhưng bên người anh vẫn không có bất kỳ người con gái nào xuất hiện. Bảo anh suy tính chuyện gia đình, anh luôn cười với cô nói “Anh đang chờ một người, chờ cũng nhiều năm rồi, tuy rằng cô ấy không có đáp lại, nhưng anh tin rồi sẽ có một ngày khai hoa nở nhụy”. Anh si tình như vậy đã sớm làm cô rung động, chỉ là cô có chút lo sợ, sợ có một số việc nói ra rồi sẽ thay đổi, đến lúc đó mọi người khó xử bồng dưng lại

trở thành người lạ qua đường, cả đời không thể đối diện với nhau, đây chính là kết cục cô không hề mong muốn. Cho nên cô luôn luôn im lặng, ý nghĩ ích kỉ như vậy, nếu hai người không phải là người yêu, có lẽ sẽ được ở bên nhau lâu hơn một chút.

Bố Ôn Nhược Tuyết xảy ra tại nạn giao thông, lúc đó Ôn Nhược Tuyết đang đi công tác, nghe mẹ khóc lóc trong điện thoại, cô lại không thể trở về ngay lập tức, hoang mang lo lắng không biết phải làm gì, nước mắt tức tưởi tuôn rơi. Chẳng nghĩ được gì, trực tiếp gọi điện thoại cho Đường Hải Xuyên. Đường Hải Xuyên lúc đó đang họp, thấy điện thoại Ôn Nhược Tuyết gọi đến liền nghe máy. Nghe thấy tiếng khóc của Ôn Nhược Tuyết, trong lòng sốt ruột.

Gác máy, Đường Hải Xuyên liền đi ra ngoài, đợi đến bệnh viện rồi mới nhớ ra đang còn một đám người đợi anh trong phòng họp. Lúc bấy giờ mới gọi điện thoại nói hoãn cuộc họp.

Chờ tới khi Ôn Nhược Tuyết tới được bệnh viện, chuyện của bố cô hết thầy đã được xử lý, bố cô được chuyển vào nằm ở phòng theo dõi, mẹ cô vẫn túc trực ở bên ngoài, Đường Hải Xuyên ngồi bên cạnh, trên mặt đầy vẻ lo lắng, yếu ớt.

Ôn Nhược Tuyết để mẹ với Đường Hải Xuyên về nhà nghỉ ngơi, còn mình ở lại trong bệnh viện. Hai mẹ con ôm nhau khóc một hồi, cuối cùng mẹ cô cũng chịu về. Đường

Hải Xuyên không đi, ngồi xuống bên cô, an ủi cô sẽ không có việc gì hết, hết thầy rồi sẽ tốt. Nhìn Đường Hải Xuyên Âu phục hơi nhẵn, tóc tai hỗn độn, nét mặt mệt mỏi, trên cằm râu lún phún mọc, trong lòng Ôn Nhược Tuyết tràn ngập cảm giác thoải mái.

Lấy thân phận hiện tại của anh, không cần lúc nào cũng phải ở bên cạnh cô, việc trong bệnh viện này anh hoàn toàn có thể cho người tới làm, nhưng hết thầy mọi việc anh đều không để người khác động vào, cho dù là trước kia đặt bàn ở nhà hàng cùng nhau ăn cơm, anh đều tự mình gọi điện. Đối với chuyện của cô, đến tận bây giờ anh vẫn luôn tự mình làm mọi thứ, vì sao đây? Bởi vì anh yêu cô, mười năm trước như thế, mười năm sau vẫn như vậy.

Ôn Nhược Tuyết năm nay 29 tuổi, đã không còn để ý đến quyền lợi. Đối với tình yêu cũng không kỳ vọng cao, yêu cầu với một nửa kia của mình cũng không cao, nhưng nhiều năm như vậy vẫn độc thân, không tìm được một người thích hợp. Phồn hoa qua đi, kết quả Ôn Nhược Tuyết phát hiện ra rằng người vẫn luôn dõi theo cô bao năm nay mới là người thích hợp với cô. Nếu một người chờ đợi cô mười năm không đáng để cô yêu, vậy còn ai có thể khiến cô động lòng?

Sương tan, người tỉnh, Ôn Nhược Tuyết rốt cục cũng thấy chân thật. Cười nhẹ, vươn tay xoa cái cằm đầy râu của Đường Hải Xuyên, có chút dăm tay.

“Đường Hải Xuyên, anh sẽ luôn ở bên em chứ?”

Ôn Nhược Tuyết cả đời cũng không quên lời Đường Hải Xuyên nói lúc đó, anh nói: “Nhược Tuyết, em phải nhớ kỹ, cây tử đàn (2) chưa chết, anh cũng không đi.”

Vì thế, mười năm hoa nở.

Vào ngày sinh nhật thứ 29 của Ôn Nhược Tuyết, cô cùng Đường Hải Xuyên cử hành hôn lễ.

(1) nguyên văn “铁树花开的感觉”: cảm giác khi cây vạn tuế nở hoa, cây vạn tuế vạn năm mới ra hoa một lần, ở đây chỉ cảm giác mong mỏi chờ đợi cuối cùng cũng được báo đáp

(2) Cây tử đàn: còn gọi là đàn hương, tên khoa học “*Spirostachys aficana*”, cây gỗ cứng, có mùi thơm dễ chịu, thường dùng trong các tác phẩm điêu khắc, dùng làm hương liệu sản xuất tinh dầu

Tô Noãn, anh tìm em đã nhiều năm

Tác giả: Thập Tứ Khuyết

(Tên gốc: Cánh đồng lúa mạch)

Chương 1: Bước ngoặt cuộc đời

Lúc Tô Noãn và chị gái lần đầu tiên trong đời ngồi trên chiếc xe limousine vào biệt thự, là ngày đầu mùa đông nắng ấm đến ngỡ ngàng.

Cô vĩnh viễn nhớ rõ như in toà biệt thự lộng lẫy nguy nga từ từ xuất hiện dưới những tán cây xanh um tùm khi chiếc xe lăn bánh đi vào, như nữ thần trong câu chuyện thần thoại ngày xưa, tràn đầy sự cao quý đẹp đẽ nhưng không kém phần uy phong.

Trong biệt thự có khu vườn theo phong cách Châu Âu thế kỷ 14 trồng toàn cây ngô đồng của Pháp gọn gàng, trong khu vườn rậm rạp lá xanh, hoa đua nhau khoe sắc, như gương mặt mỹ nữ tô thêm phấn hồng sáng bừng rạng rỡ, như duyên kiếp sinh sôi trong số phận mù mịt, như Gương Thần tinh tế tiên đoán, dù đẹp nhưng vẫn không biết sẽ thế nào.

Một thiếu niên mặc đồ đỏ, đang nằm trên giường, lẳng lặng đọc sách.

Cửa sắt mở ra, đám người hầu xếp thành hàng đón chào, chiếc xe từ từ chạy vào, sự phô trương to lớn như thế, khiến người cảm thấy choáng ngợp, nhưng vẫn không làm thiếu niên kia ngắc đầu, dù chỉ liếc mắt nhìn thôi.

Vị luật sư ngồi ở ghế phụ xoay đầu lại, nhẹ giọng giới thiệu, "Vị kia chính là Cậu Ba của nhà họ Âu, Tiến Thái." Dừng một chút, mắt lại nhìn sang phía khác, "Còn vị này là Cậu Hai, Mộ Ngọc."

Trên bậc thang, một thiếu niên mỉm cười đứng thẳng, áo sơ mi trắng như tuyết, tóc màu trà, thần thái ung dung, khá điển trai.

Hai tay Tô Noãn đặt trên đầu gối níu chặt chiếc váy, ghế xe bọc da nâu khiến cho váy càng thêm tầm thường, tuy được giặt giũ sạch sẽ, nhưng cũng có nhiều chỗ bị mòn --- chiếc váy của cô, cùng cảnh tượng trước mặt không hề hợp nhau. Sự rụt rè và tự ti tràn ngập trong lòng, trong thâm tâm lúc này còn văng vẳng lời Viện trưởng dặn dò:

"Hai đứa đúng là quá may mắn! Nhà họ Âu người ta là gia đình giàu có, sau khi đến đó phải thận trọng từng hành động đến lời ăn tiếng nói, đừng để bị đuổi đi." Viện trưởng lau mắt đỏ xừ, giọng nói vô cùng bùi ngùi, "Sau chuyến đi này, từ nay về sau đã là hai thế giới khác nhau..."

Âu gia, dù cho cô nhi viện tận nơi hẻo lánh, đám trẻ con ngây thơ vô tri đều biết rõ hai chữ này có ý nghĩa gì.

Nó có nghĩa là toà nhà chọc trời kinh doanh nội thất cao cấp, mà là một loạt, chứ không phải chỉ một toà nhà duy nhất, theo từ số nhà thứ nhất trên phố, đến số cuối cùng, toàn bộ thuộc về một gia tộc.

Nó có nghĩa là chuỗi siêu thị, mỗi tháng cô nhi viện đều nhập hàng từ đây, tất cả túi bảo vệ môi trường của siêu thị đều có in hình cỏ bốn lá.

Nó là sân chơi có quy mô tầm cỡ nhất, là cửa hàng bánh kẹo ngon nhất, nó len lỏi trong từng ngóc ngách cuộc sống, ẩn trong từng chi tiết nhỏ, như thể đang lánh mình không để ai nhìn thấy, lại bỗng dưng gần trong gang tấc.

Chỉ vì, Tổng giám đốc họ Âu đã ngoài ngũ tuần, thầy tướng số nói rằng, năm nay đại hung, cần nhận nuôi một cặp chị em song sinh sinh vào đầu tháng mười năm nhuận, mới có thể tránh được tai ương.

Mà Tô Noãn, cùng chị của mình Tô Ý, như hai đứa trẻ được thần may mắn mỉm cười, từ cô nhi không nơi nương tựa, một bước lên mây.

Thế nhưng, chính lúc này đây, Tô Noãn đánh giá những thứ trước mặt mình, lòng chợt dâng lên cảm giác

sợ hãi.

Đối lập với sự lo lắng trong cô, Tô Ý lại bình tĩnh hơn nhiều. Ánh mắt hờ hững, không nói lời nào. Tuy là chị em song sinh, nhưng làn da của chị cô lại trắng hơn em gái, lông mày và lông mi cũng rậm hơn em gái, dáng người vô cùng mảnh mai, đều mười bốn tuổi, chị cô lại rạng rỡ dịu dàng như đóa hoa đang hé nở, đẹp đến rung động lòng người.

Bởi thế, khi tài xế mở cửa xe, hai chị em người trước người sau bước xuống, ánh mắt Âu Mộ Ngọc thoáng dừng trên người Tô Ý, đôi mắt hiện lên ý cười, thật lòng vui mừng.

"Chào hai chị em. Anh đợi tụi em lâu rồi."

Vài năm sau đó, Tô Noãn thỉnh thoảng sẽ nhớ đến câu nói này. Lông mày người thiếu niên cong cong, môi khẽ nhếch lên, lúc nói mười chữ đó, giọng nói hờ hững trong trẻo như nước, du dương như tiếng chuông đựng đưa tinh tang trong gió, như ánh mặt trời chan hoà ngày đó, mãi mãi trong lòng cô.

Khác với sự thân thiện ấy, chính là thái độ của người "anh trai" trên danh nghĩa khác.

Âu Tiễn Thái mặc áo lông màu đỏ, khép sách lại, đứng lên, nhìn thoáng hai cô, rồi đi thẳng vào phòng, từ đầu

đến cuối, hoàn toàn coi hai cô như không khí.

Âu Mộ Ngọc cười áy náy, "Đừng để bụng. Tính Tiến Thái như thế rồi, hai em ở chung lâu ngày sẽ biết thôi."

Ánh mặt trời đầu mùa đông chiếu rọi song cửa khắc hoa cao 30 mét, ánh mặt trời sáng lạn, thế nhưng, bóng râm cũng đồng thời xuất hiện.

Chương 2: Giải trừ phong ấn

Cuộc sống mới đã đầu vào đấy, không hề kinh hoàng như trong tưởng tượng, trên thực tế, ngoại trừ việc hoàn toàn không thấy Âu Tiến Thái, thì bất cứ ai trong gia đình, đều rất khách sáo với hai chị em.

Chủ nhân chân chính của ngôi biệt thự, cũng là ba nuôi của hai cô - Âu Bùi, vẫn chưa xuất hiện. Theo quản gia nói, ông chủ quanh năm phải ở trụ sở chính bên Mỹ, ít khi về nước. Còn bà chủ, chính là mẹ ruột của hai cậu chủ, ba năm trước đã qua đời vì bệnh. Ông Âu Bùi không hề tái hôn, vì thế, ngôi biệt thự như hoàng cung này, ngoài huyết thống nhà họ Âu ra, không ai có bất kì quyền hay vị trí nào, cũng không ai bó buộc hai cô gái bay lên thành phượng hoàng.

Chỉ có Âu Mộ Ngọc, là tỏ ra thân thiết như người anh ruột thịt.

"... Và rồi, Hoàng Tử bé trở về hành tinh của mình, con cáo tuy không nở, nhưng nó cũng hy vọng Hoàng Tử bé hạnh phúc, hi vọng Hoàng Tử bé có thể cứu hoa hồng của nó..." Tô Noãn cực kỳ thích câu chuyện này, lúc ở cô nhi viện, dù câu chuyện này không phải quá nổi tiếng như Grimm, Andersen Saint - Exupéry nhưng lại khiến trái tim cô sâu sắc xúc động, thế nên, đến cuối tuần đầu tiên sau khi tới Âu gia, lúc ăn tối xong, cô tìm lòng không được kể câu chuyện này ra.

Âu Mộ Ngọc nhìn cô, mềm mỏng phụ họa theo, "Phải, Hoàng Tử bé nhất định sẽ cứu hoa hồng của con cáo."

"Thì ra anh chưa từng xem 'Hoàng Tử bé'", Tô Noãn hơi thất vọng, cô lại ngây thơ khẳng định cho rằng, ai cũng đã đọc qua 'Hoàng Tử bé', bởi vì, nếu đời này chưa từng đọc qua 'Hoàng Tử bé', thì cuộc đời sẽ không hoàn chỉnh.

Âu Mộ Ngọc cười đáp, "Ở nhà này chỉ có mình Tiễn Thái thích đọc sách thôi."

Âu Tiễn Thái? Tô Noãn nhớ mái tóc đỏ của cậu ta, rồi cả bộ mặt lạnh lùng vô cảm, chợt vô thức rung mình. Cô không dám tưởng tượng cảnh mình thảo luận câu chuyện "Hoàng Tử bé" với cậu ta. Bởi vì, người thích 'Hoàng Tử bé' nhất định là người có tấm lòng thiện lương, mà cậu ba nhà họ Âu này... hay là thôi đi.

Đúng lúc này, tiếng đàn đứt quãng truyền tới, Âu Mộ

Ngọc nhìn Tô Noãn với ánh mắt ngạc nhiên, sau đó bước ra ngoài. Tô Noãn vội vàng đuổi theo, cuối cùng phát hiện, tiếng đàn phát ra từ phòng đánh đàn. Chùm đèn toả ánh sáng lung linh treo trên trần, chiếu rọi lên trên một dáng người, mà người nọ đang ngồi trước chiếc đàn piano thuỷ tinh, dưới ngọn đèn lung linh sáng chói, huyền ảo vô song.

Tô Ý.

Tô Noãn căn môi dưới, đúng thật là chị. Trước kia ở cô nhi viện, chị cô rất thích đánh đàn piano, nhưng Phó Viện trưởng rất quý cây đàn piano cũ, không cho đám trẻ con đụng vào. Do đó, chị cô cũng không có cơ hội đàn piano. Có thể giờ phút này, chị ngồi trước piano, ngón tay mảnh khảnh gõ phím đàn, tuy không thành thạo, nhưng nghe rất êm tai, đáng vẻ lại ưu mỹ.

Chị ấy vốn sinh ra vì piano.

Âu Mộ Ngọc hiển nhiên cũng cảm nhận như thế. Qua khỏi sững sờ, rất nhanh cười đi tới, ngồi kế bên Tô Ý, nói, "Em thích đánh đàn piano à? Muốn học không?"

Tô Ý hai mắt sáng ngờ nhìn cây đàn piano thuỷ tinh, chậm rãi gật đầu.

Âu Mộ Ngọc nhìn chị cô, ánh mắt loé lên kì lạ, trong nháy mắt, tất cả hoà thành sự dịu dàng, "Được, anh dạy

cho em."

Anh ta bắt đầu dạy chị ấy đàn piano, mà Tô Noãn đứng ngoài phòng đánh đàn lắng lắng nghe, lòng thoáng xốn xang: một mặt, đương nhiên là vui mừng từ đáy lòng vì ước mơ của chị đã thành sự thật, mặt khác, lại ân hận cảm thấy không yên.

Viện trưởng đã dặn, sau khi đến Âu gia, phải theo khuôn phép cũ, đừng cố thay đổi mọi thứ, phải giấu tài, thà là giấu dốt chứ không lộ tài, không được phạm sai lầm, mới là điều quan trọng nhất.

Tuy nhiên, lúc này đây, chiếc piano trước mắt của chị lại chói loá đến thế, khiến người không cách nào rời mắt được.

Viện trưởng dặn mọi chuyện phải như bị phong ấn vậy, vậy mà chỉ trong chớp mắt, phong ấn đó đã bị thần chú giải trừ, rồi cuộc vật bị phong ấn từ từ bay lên hoá thành vì tinh tú long lanh rực rỡ.

Không lâu sau đó, dự cảm của Tô Noãn đã thành sự thật.

Tô Ý học rất nhanh, rất giỏi, chỉ sau hai tuần, Âu Mộ Ngọc đã không gì để dạy chị ấy, phải mời giáo viên chuyên nghiệp, ba tháng sau đó, chị ấy thi vượt năm cấp, sáu tháng sau đoạt giải á quân trong cuộc thi "Tài năng

mới'. Chị ấy tiến bộ thần tốc như tên lửa, vượt ra ngoài sự kỳ vọng của mọi người. Chín tháng mười ba ngày sau, người cha tài giỏi của các cô, rốt cục cũng vì nguyên nhân này, lần đầu tiên gặp các cô.

Tô Noãn còn nhớ, đó là một đêm mưa dông bão bùng.

Đang chìm trong giấc ngủ, bỗng người hầu vào phòng lay gọi, nói rằng ông chủ đã về, muốn gặp chị em hai người. Cô vội vàng dùng tốc độ nhanh nhất rửa mặt đang hoảng, lúc đến phòng sách, Tô Ý đã có mặt sẵn rồi.

Khác với sự ăn mặc chần chu của cô, Tô Ý lại mặc áo ngủ, mái tóc dài rối tung, đứng trước bàn sách, có chút nhếch nhác.

Sau bàn sách, một người đàn ông nhìn xuyên qua tấm kính đánh giá các cô.

Tô Noãn bước qua, cố gắng không tạo ra âm thanh gì. Trước đó, qua mấy bức ảnh, cùng mấy bức tranh lớn treo ở bậc thang, cô cũng biết được tướng mạo ông Âu Bội, nhưng có nhiều thứ không thể biểu đạt qua bức tranh được, ví dụ như khí thế, hoặc như ánh mắt.

Đó là một đại nhân vật chân chính có tố chất đặc biệt, độc nhất vô nhị.

Cô cung kính cúi đầu.

Ông Âu Bùi mở miệng nói, "Rất thích đàn piano sao?"

Có thể nhận thấy rõ ràng, câu hỏi này không phải hỏi cô.

Tô Ý "dạ" một tiếng.

Ông Âu Bùi lại hỏi, "Thích lắm sao?"

Tô Ý trả lời rành rọt, "Con muốn trở thành nhà dương cầm ưu tú nhất hiện nay."

Tô Noãn run lên, chầm chậm nín ố tay áo, lắng tai nghe tiếp.

Trong phòng thoáng chốc im lặng như tờ, sau đó ông Âu Bùi còn nói, "Tốt lắm, con có chí hướng như vậy, ta sẽ toàn lực ủng hộ con. Học xong cấp ba, ta sẽ sắp xếp cho con đến học ở Học Viện Âm Nhạc Vienna*."

*** Vienna: là Viên, tức Wien (tiếng Đức), cũng có khi viết là Vienna (tiếng Anh), hay Vienne (tiếng Pháp), là thủ đô và đồng thời cũng là một tiểu bang của nước Áo. Thành phố Vienna là cái nôi của âm nhạc thế giới. Đây là quê hương của các nhạc sĩ thiên tài thế giới: Mozart, Beethoven, Schubert và Johans Straus.

Dù Tô Ý có bình tĩnh lạnh lùng đến dường nào, nghe

vậy cũng khó có thể giấu sự khấp khởi. Tô Noãn vui mừng nhìn chị mình, tốt quá, đã ba nuôi nói như thế, từ nay trở đi, con đường phía trước sẽ không còn chông gai nữa, chỉ còn thăm dò trải dài chào đón, đối với một người đầy ắp lý tưởng mà nói, còn giá quý giá hơn một câu nói như thế?

Ai ngờ, giây sau đó, ông Âu Bùi nhìn qua cô, "Còn con thì sao? Con có lý tưởng gì?"

Tô Noãn ú ớ, hơi bất ngờ, lại thêm ngỡ ngàng, cuối cùng cười cười, nhỏ giọng nói, "Con không có lòng dám nghĩ dám làm như chị, chỉ cần sống khoẻ mạnh và vui vẻ là được rồi... Đúng thế, con thấy như vậy cũng rất tốt."

Viện trưởng từng nói, bình an và mạnh khoẻ, đây mới chính là thứ quan trọng nhất. Cô không tham lam, nếu như có một ngày, tất cả mọi thứ ngợp trong vàng son đột ngột xuất hiện này bỗng dưng biến mất hết, thế thì, chỉ cần để sự bình yên và khoẻ mạnh lại cho cô, cô cũng thấy thoả mãn rồi.

Cô luôn như thế, dù cho bay lên đầu cành, cũng vẫn chỉ là một con chim sẻ nhỏ bé, không vẻ vang sải cánh, không có giọng hát líu lo, cô biết rõ, cô sẽ không thể hoá thành phượng hoàng được.

Chỉ cần chị biến thành phượng hoàng là được rồi.

Trong đêm đông bão ấy, Tô Noãn thật sự đã nghĩ như thế.

Nhưng rất nhiều năm sau, đặt chân lên biết bao sân khấu quốc tế, nhận lời theo đuổi của vô số người, Tô Ý lại cắt cổ tay tự vẫn ngay trên chính chiếc đàn piano thủy tinh mà mình yêu thích nhất, máu đỏ chảy xuống từng phím đàn đen trắng, nhỏ giọt trên chiếc quần trắng của chị ấy, hình ảnh ấy bị máy quay phim ghi lại trở thành vĩnh hằng, trở thành truyền thuyết vĩnh viễn không trọn vẹn trong giới âm nhạc, Tô Noãn ngồi trong nhà trẻ đánh đàn, dùng đàn điện tử đánh đàn cùng mấy em nhỏ, nhớ đến cảnh đêm đó, tự hỏi không biết giữa mình và chị, rốt cục ai mới là người hạnh phúc hơn.

Chị tuy đã mất, nhưng tên của chị ấy mãi mãi được ghi trong sử sách âm nhạc, trăm ngàn năm sau khi mọi người nhắc đến chị ấy, sẽ nhớ đến một thiên tài âm nhạc đã mất sớm; còn cô, tuy khoan thai bình yên sống hết cuộc đời, thế nhưng mấy ai biết được sự tồn tại của cô trong biển người mệnh mông này... Cuộc đời của hai người, rốt cục cuộc đời nào mới hạnh phúc, có giá trị hơn?

Tô Noãn suy nghĩ thật lâu, nhưng vẫn không có đáp án.

Chương 3: Màu lúa mạch

Lễ Giáng Sinh đầu tiên khi đặt chân đến Âu gia, Tô Noãn lần đầu trong đời chính thức nhận được một món

quà có ý nghĩa. Không phải những bộ quần áo cũ mà mạnh thường quân tặng cho đám trẻ ở cô nhi viện, cũng không phải bánh kẹo nhạt nhẽo giá rẻ, mà là một món quà chân chính, đựng trong một cái hộp xinh xắn, lại buộc nơ nữa, do anh trai tận tay tặng cho cô.

"Tặng em sao?" Cô ngạc nhiên đến ngỡ ngàng.

Người tặng quà nhoèn miệng cười, nụ cười đẹp như ánh ban mai, "Đúng vậy, mở ra xem có thích không?"

"Nhất định thích! Chỉ cần là anh Mộ Ngọc tặng, em đều thích hết!" Cô gần như thích món quà ấy bằng cả trái tim, nơ lụa và giấy gói bao bọc cẩn thận bên ngoài món quà, và rồi mở hộp ra, đập vào mắt là 'Hoàng tử bé', đang mỉm cười nhìn cô.

"'Hoàng Tử Bé'..." Khoé mi cô đã ươn ướt.

Thời thơ ấu thích nhất là sách, nhưng không tài nào có được cuốn sách nào cho riêng mình. Trong cô nhi viện, dù cho là bất cứ cái gì, đều là sở hữu chung của mọi người.

Tuy nhiên, Giáng Sinh năm mười bốn tuổi, có người tặng cô món quà, tặng cô quyển sách mà cô yêu thích nhất - một hành động như thế, ấm áp đi vào sâu trong lòng người.

Lò sưởi trong tường rực rỡ ánh lửa hồng, điểm xuyết thêm ánh mắt cô, cô ngược nhìn người thiếu niên lớn hơn mình mười bốn tuổi, tự hỏi trên thế giới này sao còn có người tốt như vậy, không hề có tật xấu của thiếu gia nhà giàu, không kên kiệu cũng chẳng lạnh nhạt khô khan, một người hoà nhã ân cần đến thế.

"Thích là được rồi." Âu Mộ Ngọc sờ đầu cô, vẻ chiều chuộng, lại rất thân thiết, dường như thật sự coi cô là em gái của anh ta.

Tô Noãn cầm sách, hạnh phúc khôn xiết.

Thế nhưng, mấy tiếng sau khi cô cầm sách chuẩn bị lên lầu đi ngủ, tình cờ trông thấy Âu Mộ Ngọc đứng bên ngoài phòng đánh đàn.

Cửa phòng đánh đàn đang mở, ánh đèn bên trong rọi vào gương mặt anh ta, đôi mắt thâm trầm, không cười, nhưng cả người lại toát ra sự dịu dàng còn hơn khi cười.

Nhìn theo ánh mắt của anh ta, Tô Noãn nhìn thấy chị gái.

Chị ấy đang chuyên chú luyện đàn piano, còn Âu Mộ Ngọc nhìn chị ấy suốt, không rời mắt, cũng chẳng bỏ đi.

Hai tay Tô Noãn nâng sách lên, ôm vào lòng, quyến sách vì thế cũng truyền ra nhịp tim đập, thỉnh thoảng, thỉnh

thịch.

Mặc dù so với quyển sách, ánh mắt mê mẩn không rời kia càng quý báu hơn, dầu thế, ánh mắt rồi sẽ rời đi, sẽ biến mất, nhưng còn sách, sẽ mãi mãi ở bên cạnh.

Chỉ cần như vậy thôi...

Cũng đã đủ rồi...

Chỉ cần như vậy, cũng đủ rồi.

"Con cáo nhỏ nói, 'nếu như cậu cảm hoá tổ, thì cuộc sống của tổ nhất định sẽ rất vui vẻ đấy... Cậu có mái tóc vàng óng, mà lúa mạch cũng có màu vàng, cái màu vàng của đồng lúa mạch sẽ làm tổ nhớ đến cậu, hơn nữa, tổ sẽ yêu tha thiết tiếng rì rào của gió trên cánh đồng lúa... Cho nên, tổ đã có được màu của lúa mạch rồi, tổ vô cùng... hạnh phúc."

Tô Noãn kể câu chuyện cho nữ đầu bếp vừa mới vào làm.

Nữ đầu bếp nói, "Tuy chị nghe không hiểu lắm, nhưng chị nhận ra được, con cáo nhỏ rất sung sướng."

Tô Noãn híp mắt, mỉm cười ngọt ngào với chị ta.

Đã có "màu của lúa mạch" suốt 9 tháng nay rồi, và

ngày mai, cô cùng chị sẽ nhập học trường cấp ba Cẩm Tú, trở thành học sinh cấp 3.

Nếu như có điều đáng ngại, thì chính là...

Âu Tiễn Thái cũng là học sinh cấp 3 năm thứ hai của trường Cẩm Tú.

Đối với Tô Noãn, thật ra người anh trai này xem như không tồn tại, cậu ta hoàn toàn không để các cô vào mắt, mà cậu ta cũng không xét nét chuyện các cô làm.

Cậu ta luôn mặc quần áo màu đỏ chói đến, rồi lại vội đi.

Nếu như tay không cầm sách, nhất định sẽ cầm quả bóng rổ.

Cậu ta không nho nhã giống như Âu Mộ Ngọc, do thích vận động thể thao, nên làn da rám nắng răn rỏi, tóc thì cứ vểnh lên trời, Tô Noãn cảm thấy cậu ta giống nhân vật trong truyện tranh, hơn nữa dáng vẻ lười nhác nằm trên võng đọc sách y như thần tiên tu hành vậy. Chỉ có điều, thần tiên chẳng lạnh lùng như cậu ta.

Tính tới hiện tại, cô đã đến Âu gia mười tháng rồi, sự hiểu biết về cậu ta cũng chỉ dừng ở dáng vẻ bề ngoài. Tiềm thức nói cho cô biết chớ nên chọc cậu ta, bởi thế, cô cố gắng tránh tiếp xúc với cậu ta. Ấy vậy mà, số phận

xui rủi, đẩy cô và cậu ta vào một bước ngoặt khác.

Sau khi vào Cẩm Tú học, mới biết được Âu Tiễn Thái được yêu mến đến cỡ nào.

Cậu ta gần như là thần tượng của giáo viên và học sinh toàn trường, giáo viên thì thích thành tích ưu việt của cậu ta, nam sinh thì ngưỡng mộ tài chơi bóng rổ của cậu ta, còn nữ sinh thì lại thích vẻ đẹp trai của cậu ta.

Cũng chính vì thế, sau khi Tô Noãn phát hiện ra điều này, càng quyết tâm tuyệt đối không cho mọi người biết chuyện hai người là anh em nuôi. Ở phương diện này, Tô Ý và cô đều nhất trí với nhau. Chỉ là với Tô Ý, dù chị ấy muốn nói, cũng chẳng có ai để nghe cả.

Vẫn như khi ở cô nhi viện, chị ấy quá ưu tú khiến mọi người xa lánh, không có bạn bè.

Ở trường học mới, cũng chẳng kết bạn với bất cứ ai. Do bản tính cao ngạo, ngược lại làm một số nữ sinh gai mắt.

Phát hiện có người gây sự với chị, là vào một lần nghỉ trưa. Chẳng qua do bản tính dịu dàng khéo léo trời sinh chứ chị ấy cũng chẳng muốn trở thành học trò cưng của giáo viên, lúc xuống cầu thang, xa xa trông thấy ở lối rẽ cầu thang, có mấy nữ sinh đang bao vây một người, nói chuyện một cách mỉa mai và khiêu khích.

Mà người bị bao vây, thân hình mảnh mai gương mặt xinh đẹp, không ai khác, đúng là chị.

"Mày cảm thấy mày rất giỏi hả? Đàn piano đến sáu tay rồi hả? Đụng vào người ta mà cũng không xin lỗi? Có miệng làm gì thế?"

"Nghe nói sáng nay mày lại nhận được năm lá thư tình phải không? Vậy không được đâu nha, mới vào học mấy ngày, mà sắp đuổi kịp mấy chị lớp lớn rồi..."

"Ê, câm hả? Nói chuyện đi!"

Tô Ý nhếch môi, lạnh lùng nhìn về phía trước, dáng vẻ vô cùng khinh thường, khiến đám nữ sinh càng nổi giận hơn, hiển nhiên bọn họ không chỉ châm chọc bằng miệng, mà bắt đầu túm tóc của chị, Tô Noãn đảo mắt, lớn tiếng nói vọng tới, "Chào Hiệu Trưởng, thầy cũng xuống lầu sao? Vậy cùng đi. Em cũng đang tính xuống phòng giáo vụ..."

Đám nữ sinh nghe thế liền bỏ chạy tán loạn.

Cô hồi hả chạy xuống lầu, giữ chặt tay Tô Ý, "Chị, chị không sao chứ? Bọn họ có làm gì chị không?"

Tô Ý phui môi dưới, "Bọn họ không có gan làm đâu."

Tô Noãn nháy mắt cười, "Đúng vậy đúng vậy, thân phận của chị bây giờ tôn quý, nếu bọn họ thực sự đánh chị, kẻ không may phải là bọn họ kìa. Bọn họ quả là xui xẻo, cũng vô cùng phiền phức, cho nên... chị à, lần sau đụng họ, thì cứ nói xin lỗi đi, mắc công làm bọn họ nổi khùng lên, chị cũng ngại phiền toái mà."

Tô Ý cười như không cười nhìn cô, "Là nãy em dùng miệng lưỡi trơn tru này giả bộ la lên phải không?"

"Gì chứ? Em giả bộ một chút, có thể bảo vệ chị mà!" Cô xấn tới, ôm chị làm nũng. Tô Ý đẩy vai cô, xì mũi nói, "Quý nhỏ."

Tô Noãn vùi mặt vào eo mềm mại của chị, ngửi hương thơm dễ chịu trên quần áo của chị, nghĩ: Em rất thương chị. Em thật sự rất thương chị.

Em... cũng thương anh trai.

Cho nên, như vậy cũng đủ rồi... Chỉ cần nhìn hai người vui vẻ, em cũng hạnh phúc rồi.

Chương 4: Câu xin là được

Lần giáp mặt chính thức với Âu Tiễn Thái, là khi Tô Ý lại gặp chuyện.

Một lần sau khi tan học, Tô Noãn đang trực nhật lau

kiếng, chợt nhìn thấy phía dưới lầu, chị bị mấy nữ sinh lôi kéo, đi về phía lò thiêu.

Dây thần kinh của cô lập tức kéo căng, ý thức nguy cơ trước mắt, vội vàng lao xuống lầu, trên đường đi nhanh chóng suy nghĩ, không biết bây giờ thế nào, phải dùng lý do gì để giải vây. Đang lo nghĩ, đột nhiên nhìn thấy một bóng màu đỏ xuất hiện, cơ thể theo bản năng chạy về phía đối phương, nắm chặt tay cậu ta, sốt ruột nói, "Cứu! Cứu cứu ! Cứu chị ấy đi!"

Bóng cây che gương mặt người thiếu niên, cô không thấy rõ biểu lộ của đối phương, chỉ biết là đôi mắt sáng và sâu lạ thường, mang theo chút kinh ngạc, cùng với thói quen cúi kính, nhìn chằm chằm cô không chớp mắt.

Sự lo lắng của cô chuyển thành đau khổ, thấp giọng cầu xin, "Cầu... cầu xin anh..." Lúc này, giáo viên đã về hết, mà đối phương lại đông như vậy, cô thật sự không biết phải can ngăn thế nào, không biết phải làm gì để biến nguy thành an. Không ngờ đúng lúc này, Âu Tiễn Thái xuất hiện, như thể Ông Trên thấu nỗi lo trong lòng cô, cho nên cố tình an bài một người đến cứu nguy.

Âu Tiễn Thái là người có tiếng nói trong trường này, lại học cao hơn các cô, còn là học trưởng, chỉ cần cậu ta chịu ra mặt, đám nữ sinh không dám không nghe theo. Vì thế, chỉ cần cậu ta chịu giúp... Chỉ cần cậu ta chịu giúp...

Nhưng thời gian qua thờ ơ không đoái hoài đến cậu ta,

cậu ta sẽ giúp thật ư?

Tô Noãn giữ chặt cổ tay cậu ta, ngón tay cứ run lên bần bật, mắt như có làn sương mù bao phủ, nhìn như vô cùng bất lực, lại như nai con nhút nhát e sợ.

Ấn đường của người thiếu niên bỗng chau lại, sau đó không nói không rằng, đi thẳng về phía lò thiêu.

Tô Noãn thấp tha thấp thỏm đi theo phía sau.

Quả nhiên, ít ai lui tới lò thiêu, "đại hội kiểm điểm" đã diễn tới màn gay cấn, một nữ sinh trong đám cười khẩy nói, "Trường thanh cao lắm hả? Được, tao sẽ đánh mày sưng như đầu heo, xem mày còn thanh cao được nữa không!" Tay phải giơ lên muốn giáng xuống, ai ngờ lại bị chặn giữa chừng.

Nữ sinh kia lập tức xoay lại, nhìn thấy vẻ mặt âm trầm của Âu Tiễn Thái.

Đám người bỗng xôn xao, nữ sinh kia lắp bắp nói, "Âu, Âu Âu học trưởng, anh, sao anh lại tới đây?"

Âu Tiễn Thái hất tay nữ sinh đó ra, lạnh lùng quét mắt nhìn, cứ hể ánh mắt lướt tới đâu, mọi người lại thi nhau lùi bước.

Cậu ta không nói hai lời, bước qua, kéo Tô Ý đi, không

ai nói gì, cũng không ai dám ngăn cản. Trận gió thổi qua, lá rơi lả tả, thiếu niên kéo tay người thiếu nữ bước từng bước khỏi tầm mắt của mọi người.

Đám nữ sinh đứng chôn chân tại chỗ, nhìn nhau trong chốc lát, cuối cùng không biết ai đã lên tiếng nói, "Thì ra... thì ra... Tô Ý và Âu học trưởng..."

Cô gái đó không nói hết câu, thế nhưng, từ ngày hôm sau, tất cả mọi người đều biết, Tô Ý lớp A3 năm nhất có Âu Tiên Thái chống lưng. Từ đó, không ai đến gây sự với Tô Ý nữa.

Tối đó, Tô Noãn ôm sách rón ra rón rén đi vào phòng sách. Đúng như dự đoán, Âu Tiên Thái đang đọc sách trong này, thấy cô đi vào, chỉ liếc thoáng qua, rồi lại rũ mắt, tiếp tục đọc sách.

Cậu ta vẫn lạnh lùng như thế, coi cô như không khí.

Tô Noãn nhích một bước đến gần cậu ta, rồi thêm bước nữa, nhìn cái vồng của cậu ta, rụt rè nói, "Ừm... Em có thể đọc sách ở đây không?"

Âu Tiên Thái không trả lời câu hỏi của cô.

Nhưng cũng không cự tuyệt.

Vì vậy, Tô Noãn ngồi xếp bằng trên thảm bên cạnh cậu

ta, sau đó giờ sách lên, vui mặt đọc sách, cười mỉm chi.

Thật ra đôi khi giữa người với người ở chung với nhau, chỉ cần bước một bước về phía trước mà đối phương lại không lui về sau, cũng là một bước tiến triển rồi.

Trong đêm đó, lần đầu tiên Tô Ý không đánh đàn. Tô Noãn lúc về phòng ngủ, thấy chị mình đang đứng thẩn thờ ở ban công nhìn bầu trời. Hỏi chị đang suy nghĩ gì, nhưng chị lại không đáp, chỉ rũ mắt xuống, chôn dấu sự lo nghĩ sâu kín nơi đáy mắt.

Và cũng từ ngày ấy, một thứ gì đó vô hình lặng lẽ nảy sinh và lan tràn mọi phía, như sự khúc xạ ánh sáng qua thấu kính, nhìn bề ngoài, chẳng có gì khác nhau cả, nhưng nếu xét từng góc độ, thật ra đã thay đổi rồi.

Tô Noãn có trồng một loạt hoa cúc trong vườn hoa, hoa nở vào tháng giêng, nên khi ba màu hoa trắng - hồng - đỏ bùng nở cùng một lúc, cảnh tượng đẹp đến rạng ngời. Cô còn chưa kịp thoả chí thưởng thức vẻ đẹp tuyệt mỹ này, bỗng có bàn chân giẫm lên, đè bẹp đoá hoa cạnh cô không chút thương tiếc.

Cô la "A" một tiếng.

Ngẩng đầu nhìn, kẻ đầu sỏ mặc áo màu đỏ, đi đến chỗ chiếc võng.

Cúi đầu nhìn, đoá hoa bị giẫm đã cụp xuống, nhìn rất đáng thương.

Té ra do cản đường Cậu Ba nhà họ Âu.

Cô lại không dám trách cứ cậu ta. Do đó hỏi người làm vườn lấy một túi sỏi, làm một con đường mòn nhỏ đi đến chỗ chiếc võng và tránh những đoá hoa. Làm xong hết thảy, lúc đó Âu Tiễn Thái đang nằm trên võng xem sách, mặc dù không nhìn cô, nhưng cô nghĩ, cô đã ám chỉ rõ đến thế rồi, cậu ta chắc cũng sẽ hiểu mà? Ai ngờ, hoàng hôn buông xuống, xem hết sách, người thiếu niên đứng dậy trở về phòng, hoàn toàn không để ý đến con đường mòn bằng sỏi mà cô cực khổ làm, lại lần nữa giẫm lên mấy đoá hoa.

Cô chợt thấy tim như kiệt sức.

Đến khi cậu ta đi tới bậc thềm, bước tới gần cửa bỗng dừng dừng lại, ngoảnh đầu nhìn cô, nét lạnh lùng trên gương mặt tuy không biểu lộ gì hết, nhưng người cứ như đang chờ đợi gì đó. Ý thức được cậu ta đang chờ mình nói gì đó, Tô Noãn vội chạy chậm qua, đứng nghiêm trước mặt cậu ta, sau đó cúi đầu xuống, lí nhí nói, "Mấy... bông hoa kia... À, em chỉ muốn nói anh biết, tội nó cũng biết đau đấy, nếu như đau quá, tội nó sẽ chết. Nên... anh đừng giẫm lên những bông hoa kia nữa, được không?"

Lông mi e dè nhấp nháy, gương mặt người thiếu niên chập chờn lúc ẩn lúc hiện trong ánh chiều tà.

Vì thế cô lại nói thêm một câu, "Xin anh..."

Alibaba cuối cùng cũng tìm ra được thần chú mở cửa, từ đó về sau, ta cần ta cứ lấy, chẳng ngại ngần gì cả.

Chỉ cần cầu xin là được.

Âu Tiễn Thái sẽ hứa với cô bất luận chuyện gì.

Gương mặt điển trai của cậu ta vĩnh viễn vô cảm, thế nhưng, đôi mắt sâu như một đầm nước lại kín đáo ẩn chứa sự dịu dàng. Do đó, Tô Noãn rốt cục cũng tìm được cách ở chung với người anh trai khó gần này, hơn nữa, còn dễ dàng hơn cô từng nghĩ.

Chương 5: Chuyện bất ngờ

Chớp mắt đã lên năm hai cấp 3 rồi.

Một lần vẫn như cũ ngồi trong phòng khách trò chuyện. Tô Noãn hỏi Âu Mộ Ngọc, "Anh Mộ Ngọc, sao anh lại học kinh doanh thế?"

Mộ Ngọc mỉm cười trả lời, "Bởi vì thích."

Đáp án này thực sự làm Tô Noãn bất ngờ, cô luôn cảm thấy trên người Âu Mộ Ngọc có một khí chất nho nhã của người không màng danh lợi, mà một người như vậy, lại

chọn đi theo ngành kinh tế.

Đúng lúc này, Âu Tiền Thái ôm bóng rơi mồ hôi đầm đìa đi ngang qua phòng, không biết sự xúc động ở đâu ra, Tô Noãn thản nhiên hỏi cậu ta, "Thế còn anh Tiền Thái, anh thì sao? Anh sẽ học ngành gì khi lên đại học?"

Tô Ý đang coi TV nghe thế cũng xoay đầu lại. Vậy mà người được hỏi thì chẳng trả lời trả vốn gì hết, dùng ngón trỏ xoay bóng rổ và đi lên lầu.

Tô Noãn thở dài trong lòng: quả nhiên vẫn... không được.

Mỗi lần cô cầu xin cậu ta, cậu ta nhất định sẽ đồng ý, và giúp cô chuyện cô cần. Nhưng vĩnh viễn không trả lời bất cứ lời nào của cô cả. Thế nên, hỏi chuyện cậu ta, trăm phần trăm là không có được đáp án. Cô thật ngốc, sao lại phạm phải điểm này chứ?

Âu Mộ Ngọc nhìn bóng lưng em trai mình, cười nói, "Nó chắc muốn vào NBA."

"Ồ! Được hả?" Mặc dù biết cậu ta chơi bóng rổ rất cừ, nhưng nếu muốn vào NBA, có phải hơi bị viễn vông không?

"Chỉ cần ba đồng ý, nhất định không có vấn đề gì." Lúc Âu Mộ Ngọc nói lời này âm cuối lại có ý nghĩa sâu xa,

khiến Tô Noãn nhận ra được hai sự thật:

Một, thân là con cái nhà họ Âu, căn bản không có chuyện không thể làm được;

Hai, thế nhưng, quyền quyết định cuối cùng, lại không nằm trong tay bọn họ, mà do chính ba của họ quyết định.

Sự nhận thức này khiến cô mang máng cảm thấy có điềm xấu, mà thường là tai họa, cuối cùng chuyện xảy ra đúng như linh cảm của cô, một lần nữa linh nghiệm.

Đó là một buổi chiều tháng năm nóng bức.

Cô vừa mua sắm ở ngoài về, vừa vào cổng lớn, thì được người hầu nhắc nhở: Ông chủ đã về rồi.

Cô lập tức trở về phòng thay quần áo, không muốn thất lễ trước mặt người ba nuôi tôn quý này, nhưng lúc đi ngang qua phòng của Tiễn Thái, bỗng nghe phong thanh bên trong có tiếng cãi vã.

"Không được. Ta nói không được, có nghe rõ không?" Tiếng người đầy uy nghiêm, âm thanh xuyên thấu như tạt vào mặt. Cho dù cuộc đời này chỉ nghe qua một lần, nhưng mãi mãi sẽ không bao giờ quên, đó chính là giọng của ông Âu Bồi.

Đáp lại, người thiếu niên giọng còn nút non nớt cũng

ngầm giận, "Cuộc đời của con thì tự con sẽ quyết định."

Tô Noãn chột hơi ngớ ngàng, cô không biết đây có phải là giọng của Âu Tiễn Thái hay không, cô chưa từng nghe cậu ta nói chuyện, nhưng mà, nhờ cửa phòng mở hé, cô nhìn thấy hai người bên trong đang cãi nhau, đúng vậy, một người là ông Âu Bùi, người kia là Tiễn Thái.

Ông Âu Bùi trầm mặt, "Chỉ cần con họ Âu, cuộc đời của con, không phải của chính con. Phải thi vào Thương Mại Quốc Tế cho ba."

"Con muốn chơi bóng rổ." Người thiếu niên cúi đầu, giọng nói dè dặt rất thấp, nhưng đầy kiên định.

Vì vậy, ông Âu Bùi lại lớn tiếng quát lên: "Thương Mại Quốc Tế."

Thiếu niên đột nhiên ném mạnh quả bóng rổ trong tay vào tường, phát ra tiếng vang thật lớn, sau đó quay người ra khỏi phòng.

Tô Noãn há hốc mồm, bởi vì chứng kiến tình cảnh như thế mà lúng túng, may thay, Âu Tiễn Thái chỉ liếc thoáng qua cô, chân không ngừng bước, vội vã bỏ đi.

Dĩ nhiên ông Âu Bùi cũng định đi ra khỏi phòng, Tô Noãn vội vàng trốn vào phòng bên, không dám phát ra bất kỳ âm thanh nào.

Câu nói của Âu Mộ Ngọc lớn vồn trong tâm trí của cô: "Chỉ cần ba đồng ý, nhất định không có vấn đề" Tuy nhiên, lúc này đây, ba lại không đồng ý.

Cô không rõ.

Vì sao ba nuôi lại rộng rãi độ lượng hỗ trợ lý tưởng của chị, vậy mà lại ích kỷ không chịu ủng hộ nguyện vọng của chính con ruột mình?

Là vì các cô dù sao cũng không phải con ruột, cho nên không cần rèn giũa để kế thừa gia nghiệp trong tương lai sao?

Lại nhớ đến câu nói "Bởi vì thích" của Âu Mộ Ngọc, anh ấy thật sự vì thích học kinh doanh cho nên mới thi vào trường kinh tế ư? Hay cũng đã từng trải qua tình huống thế này?

Mặt trời tháng năm chói chang, nắng như thiêu đốt, song, sắc đỏ phả xuống che khuất khung cửa sổ, toà lâu đài như bao trùm trong sự âm u.

Trên thực tế, bầu không khí quả thật âm u.

Qua cửa sổ, cô trông thấy Âu Tiễn Thái nằm trên vồng dưới cây ngô đồng, nhưng lúc này đây, cậu ta lại thờ người ra, không có đọc sách. Cô dán mắt vào hình ảnh kia

rất lâu, sau đó, đột nhiên xoay người, nhanh chóng lao xuống lầu, khoan thai đi đến trước mặt cậu ta.

Cậu ta ngược mắt, nhìn cô mà chẳng ừ chẳng hử.

Cô thấy bóng mình in trên gương mặt cậu ta, gương mặt vốn đã lạnh lùng r ám nắng, giờ đây càng trở nên buồn nản sa sút nhưng lại rất chân thật.

Có rất nhiều lời muốn nói.

Muốn trải nỗi lòng rồi rắm.

Ấy vậy mà khi đứng trước mặt cậu ta, đầu óc lại trống rỗng.

Trong quang cảnh im ắng, người thiếu niên chậm chậm vươn tay ra với cô, cô theo bản năng đưa tay đáp lại, nắm lấy bàn tay ấy, sau đó, hơi ẩm truyền tới đầu ngón tay, rồi bị xiết chặt, cơ thể không kiểm soát được lão đảo, và rồi --- môi hai người thỉnh lnh chạm nhau.

Gió đầu hè hiu hiu thổi.

Lá cây ngô đồng rung rinh xào xạc.

Cả thế giới, rơi vào tĩnh lặng.

Chương 6: Lý tưởng

Tô Noãn bắt đầu trốn tránh Âu Tiền Thái.

Cô không cùng họ ăn cơm, mỗi ngày thức dậy rất sớm rồi đến trường học, sau đó lại ăn cơm chiều ở ngoài xong mới về nhà, ở trường học cũng cố gắng tránh gặp mặt cậu ta.

Từ chuyện ngày đó xảy ra về sau, cô bỗng dưng thấy khó đối mặt với cậu ta, có chút chán ghét, lại thấy lúng túng khó xử, nhưng cảm xúc cứ đan xen, không thể thoải mái được.

Cô không biết phải biện minh cho nụ hôn đó thế nào. Nhưng cho dù là nguyên nhân thì lòng cô đều rối beng, khó có thể bình tĩnh. Vì thế, chỉ có cách trốn tránh mà thôi.

Âu Tiền Thái dù thấy cô trốn cậu ta, thấy cô tìm đủ mọi lý do để tránh gặp mặt cậu ta, chỉ lẳng lẳng mà nhìn, không nói lời nào, cũng chẳng hành động. Đôi mắt trầm lẳng, không ai biết cậu ta đang suy nghĩ gì.

Mỗi ngày trôi qua, Tô Noãn thấy tâm trạng của mình cũng dần ổn định rồi. Bởi vậy, tối hôm nay, cô quyết định về nhà sớm một chút.

Cố gắng hết mức không để ai nhìn thấy khi vào nhà, rón ra rón rén lên lầu, hành lang dài ngoằng im ắng không một bóng người, quá tuyệt, cứ như vậy đi về phòng của

mình, không ai phát hiện cả.

Tuy nhiên, có những chuyện số trời đã định rồi, không quá sớm cũng không quá muộn, vừa vặn xảy ra ngay trong chính cuộc sống của chúng ta.

Vì thế, trước đó là lần đầu tiên cô nghe Âu Tiến Thái cãi nhau với ông Âu Bùi, còn lần này, lại đổi thành cậu ta và chị.

"Sao lại không cố gắng?" Giọng nói của chị vọng ra từ cửa phòng đã đóng, rành mạch truyền vào tai cô. Tô Noãn cũng không biết, thì ra chị cũng quan tâm tới chuyện của người khác, cũng biết kích động, "Cuộc đời của mình, thì phải do chính mình nắm giữ chứ, chẳng lẽ anh thật sự muốn từ bỏ bóng rổ để tham gia kỳ thi Đại Học sao?"

Khác với sự kích động của Tô Ý lại là sự điềm tĩnh đến lạ thường, Âu Tiến Thái bình thản nói: "Không liên quan tới cô."

Trong phòng im lặng vài giây, sau đó, Tô Ý hờn dỗi thốt lên: "Nếu như anh từ bỏ bóng rổ, em cũng không đi Vienna."

Tô Noãn lập tức trừng to hai mắt, vội vàng dùng tay che miệng đang mở há hốc, ngăn chính mình thiếu chút nữa ghen ngào la lên "Chị! Chị muốn từ bỏ piano?"

Mà Âu Tiễn Thái cũng ngạc nhiên như cô: "Cái gì?"

"Em nói, nếu như anh từ bỏ bóng rổ, em sẽ không đàn piano nữa. Em nói được thì sẽ làm được."

Trong phòng lại yên lặng như tờ. Trong sự im lặng ấy, mọi thứ dần dần hé lộ, dần dần rõ ràng.

Ngày đó, khi Âu Tiễn Thái nắm tay chị, giúp chị ấy thoát khỏi vòng vây của đám nữ sinh...

Ngày đó, chị thần thờ đứng ở ban công nhìn ánh trăng, đôi mắt sâu kín...

Từ ngày đó trở đi, chị đã nảy sinh tình cảm với Âu Tiễn Thái, tuy biểu hiện không rõ ràng, nhưng không khó để liên tưởng, có thể nhìn thấy mồn một.

Thì ra... Thì ra...

Người chị thích chính là...

Đáp án này quanh quẩn trong đầu cô, cứ xoay vòng vòng, biến hoá vô thường, rồi lại thành lo ngại, rốt cục không biết phải phản ứng thế nào.

Mà đúng lúc này, cô nghe thấy Âu Tiễn Thái rốt cục đáp lại: "Tùy cô thôi."

Chỉ ba chữ, một lời cự tuyệt vô cùng lạnh lùng, mười phần xa cách, như thanh kiếm sắc nhọn, xé toạc mọi thứ đẹp đẽ.

Cửa phòng bị mở ra, chị loạng choạng lao ra ngoài, ôm mặt chạy đi.

Lại một lần nữa, cô chứng kiến cảnh tượng khó xử, cô lại đứng ngoài cửa nghe lén.

"Em..." Cô há hốc mồm, vô cùng lúng túng, vừa định giải thích, Âu Tiễn Thái đã vươn tay ra, nắm lấy cô, kéo cô vào phòng, sau đó, thản nhiên đóng cửa lại.

Trong căn phòng rộng lớn, chỉ có cậu ta và cô, vón vẹn hai người.

Gặp phải tình huống lúng túng thế này, cộng thêm nụ hôn phức tạp khó tả hôm trước, khiến cô hoang mang không thôi. Tay chân cô lóng ngóng, không biết phải làm gì.

Ấy thế mà, người khởi xướng chỉ lẳng lẳng nhìn cô, ánh mắt vẫn sâu xa khó dò, nhìn như không chan chứa cảm tình, rồi lại như dồn nén bao cảm xúc, cứ nhìn chăm chăm cô.

"Em, em...Em phải đi!" Chịu không được sự gượng gạo này, cô vội vàng quay người, ngón tay vừa chạm đến tay

cầm cửa, lưng đột nhiên bị ai đó ôm xiết, cơ thể ấm nóng áp sát lưng, dính chặt vào nhau, nghe được cả hơi thở gần trong gang tấc.

Cậu ta muốn làm gì???

Cô sợ đến phát khóc. Thế nhưng, Âu Tiễn Thái không có hành động gì quá đáng, chỉ ôm cô, lực tay không mạnh cũng không nhẹ, ôm lấy eo cô, đầu vùi ở cổ của cô.

Cả gian phòng chìm ngập trong tĩnh lặng. Lặng đến nỗi chỉ nghe tiếng hít thở của nhau, do rối trí nên thở dồn dập, và rồi từ từ cũng bình tĩnh lại.

Lưng cô cương đến đau, nhịn không được bỗng nhúc nhích, bàn tay ôm eo cô chợt lỏng, tiếng người thiếu niên có chất giọng khàn lạ thốt lên: "Đừng nhúc nhích."

"Em..."

"Đừng nhúc nhích. Một chút nữa thôi. Chỉ cần một chút nữa. Xin em... Đừng nhúc nhích."

Đây là lần đầu tiên cậu ta nói chuyện với cô.

Dùng giọng nói vô cùng êm ái lại có chút yếu ớt.

Sau đó cô mới phát giác, bộ dạng của cậu ta hiện giờ, chính cô cũng không tìm được lý do nào để từ chối cả.

Tô Noãn nhìn cửa phòng, ánh đèn hắt bóng của cậu ta in hằn lên bóng cô, cô và cậu ta như thể hoà làm một, nhìn rất lạ lẫm, nhưng không hiểu sao lại cảm thấy hài hoà.

Vì thế cõi lòng rối rắm của cô dần dần nhẹ nhõm thanh thản, nhìn cái bóng ấy, từ tốn nói: "Anh biết không? Thật ra...Em...Em cũng thích đàn piano..."

Âu Tiễn Thái thoáng giật mình, hơi ngẩng đầu lên.

Tô Noãn cười, nụ cười còn ấm áp nhẹ nhàng hơn cả làn gió: "Có người quyên tặng cô nhi viện một cây đàn piano, mỗi lần giậm chân ở bàn đạp, âm thanh đàn dù không chuẩn, nhưng mỗi khi viện trưởng vừa đánh đàn vừa chỉ chúng em hát, em nghĩ rằng đó là chuyện tốt đẹp nhất trên thế giới. Thế nên, em cũng muốn đánh đàn thật giỏi..."

Âu Tiễn Thái ôm chặt vai cô, chậm chậm xoay người cô lại, hai người hai mắt nhìn nhau, cô nhìn cậu ta cười, khuôn mặt xinh xắn tỏa sáng dưới ánh đèn, "Tuy cũng thích piano, nhưng em chưa từng nghĩ phải đoạt giải thưởng gì cả, cũng chẳng muốn được ngưỡng mộ hay theo đuổi sự tán dương của mọi người. Chỉ cần có người cần, muốn nghe em đánh đàn, thế thì, dù em đàn rất tệ, âm điệu cũng khó nghe, nhưng chỉ cần em đàn, mà đôi phương vẫn chịu nghe, cũng đã tốt rồi, không phải sao?"

Đôi mắt Âu Tiễn Thái in bóng dáng cô, khắc sâu hình ảnh người thiếu nữ.

"Lý tưởng rốt cục là gì? Em không biết. Có phải nó quá lớn lao đến nỗi không gì có thể sánh bằng? Em cũng không biết. Em chỉ biết rằng, em thích piano, là niềm yêu thích một chuyện tốt đẹp. Giống như anh thích bóng rổ vậy, anh thích cảm giác vinh quang và chiến thắng của mỗi trận đấu, hay vì yêu thích cảm giác vui vẻ hạnh phúc khi chơi bóng rổ?" Tô Noãn đỏ mặt, ngượng ngùng cười, "Xin lỗi, em không biết nói chuyện, cũng không biết nói đạo lý gì đó an ủi người khác. Thế nhưng, em nghĩ rằng, có đôi khi làm một chuyện không có nghĩa phải từ bỏ chuyện khác, cho nên, nếu như học Thương Mại Quốc Tế, cũng không có nghĩa không thể chơi bóng rổ nữa...Em nghĩ như vậy. Anh...thấy thế nào?"

Âu Tiễn Thái không nói gì.

Chỉ lặng im nhìn cô, nhìn vẻ điềm tĩnh của cô, mãi không rời mắt.

Cuối cùng, từ từ cúi đầu xuống.

Ý thức được cậu ta lại muốn làm gì, Tô Noãn vội vàng lấy tay che miệng mình, như con nai sợ hãi run bần người lóng ngóng nhìn cậu ta, vì vậy, nụ hôn đang tới đột ngột dừng lại, đôi mắt đen sâu thăm thẳm, nhìn không ra là mất mát hay đau xót, lại ẩn ẩn sự dịu dàng. Cuối cùng, người thiếu niên đưa tay, sờ lên đầu của cô.

Như một người anh đối với em gái.

Như Âu Mộ Ngọc đối với cô vậy.

Tô Noãn nhẹ nhàng thở ra.

Chương 7: Cánh đồng lúa mạch

Vài năm sau, khi Tô Noãn mặc một chiếc váy đơn sơ, đánh đàn điện tử, dạy đám nhỏ hát, nhớ lại những chuyện xảy ra ngày đó, vẫn không tài nào xác định được, sự căng thẳng của bản thân khi ấy, là xuất phát từ việc chính mình bài xích người khác phái, hay là mù mờ về tình cảm của mình.

Cô chỉ biết rằng, lúc đó cô tỏ thái độ từ chối, còn Âu Tiễn Thái, lại một lần nữa, không miễn cưỡng cô.

Hãy nhìn đi, thật ra trước nay hễ cô cầu xin cậu ta điều gì thì cậu ta đều đồng ý cả, cũng không ép buộc. Chẳng qua khi ấy còn quá trẻ, đối mặt với việc yêu mến đột ngột như vậy, không biết đáp lại thế nào, càng không biết phải làm sao. Vì thế, chỉ biết trốn chạy mà thôi, sau đó tỏ vẻ đứng đưng như không có chuyện gì hết.

Có lẽ đó cũng là một điều sáng suốt. Sáng suốt từ lúc mới bắt đầu, bởi vì biết rõ có những hạt giống, sẽ không bao giờ đơm hoa kết trái.

Như năm 18 tuổi, lần thứ ba gặp mặt cha nuôi, khi ông Âu Bùi nhìn cô với ánh mắt thâm trầm thật lâu, có những lời không cần phải nói ra miệng, người ta cũng đã hiểu rồi.

Ông Âu Bùi nói, "Con trưởng thành rồi."

Cô lập tức trả lời: "Dạ, cảm ơn ngài đã nuôi dạy con suốt bốn năm nay. Ngày mai con sẽ rời khỏi đây, con muốn học cách tự lập."

Mắt ông Âu Bùi do sâu nên nhìn như hời hợt: "Năm đó hỏi con muốn có cuộc sống thế nào, câu trả lời đến nay vẫn không thay đổi sao?"

Cô mỉm cười, lễ phép nhưng lại có chút dè dặt: "Dạ phải. Con là người rất bình thường, cho nên, chỉ cần bình an khỏe mạnh sống hết đời này, thế cũng hạnh phúc rồi."

Ngày hôm sau, cô xách túi rời khỏi nhà họ Âu, khi đó, Tô Ý đang toả sáng trên sân khấu ở Vienna, được vinh danh là nhà dương cầm mới xuất sắc nhất thế kỷ này, còn Âu Tiến Thái, thì đã trở thành sinh viên ưu tú khoa Thương Mại Quốc Tế đã theo đội bóng rổ của trường đến Mỹ tập huấn vào mùa hè năm đó.

Không ai biết cô đã ra đi.

Đợi đến khi họ phát hiện không thấy cô đâu, thì cũng chẳng tìm được cô nữa.

Máy bay cất cánh từ thành phố S, cô ngồi cạnh vị luật sư, chính là người bốn năm trước mang cô đến nhà họ Âu. Bốn năm thấm thoát trôi qua, rất nhiều chuyện đều đã thay đổi, nhưng chỉ có cô và cậu ta, quan hệ không hề thay đổi.

Vị luật sư nhìn cô, cười lịch sự: "Thật không ngờ, người lúc trước đón cháu là chú, giờ người tiễn cháu đi, cũng lại là chú."

"Chúng ta thật sự rất có duyên, đúng không?"

Vị luật sư nhìn cô, ánh mắt khó dấu sự than thở: "Thật không ngờ, sẽ là cháu...Chú vốn nghĩ rằng, nếu như xảy ra chuyện, phải là chuyện khác..."

Bởi vì Âu Tiễn Thái thích cô, mà ông Âu Bùi nhất định sẽ không chấp nhận tình cảm này, thế nên mới để cô rời khỏi.

Giống như vị luật sư này không đoán trước việc hai đứa bé gái tầm thường lại được Ông Trời ban phúc phần, thậm chí cô đây nào ngờ được?

Nhìn từ góc độ khác, nếu như người mà con mình thích là chị, một thiếu nữ ưu việt như vậy, có phải ông Âu

Bùi sẽ không phản đối không?

Năm năm sau, Tô Noãn đã biết được đáp án.

Ngày hôm sau khi Tổng giám đốc tập đoàn Chu thị công bố quan hệ thông gia với Âu gia, tại chính cây đàn piano mà Tô Ý hãnh diện nhất, chị ấy đã tự sát như lời tuyên bố kháng lại số phận.

Chỉ có điều, Tô Noãn thật không ngờ, cái chết của chị lại vì Âu Mộ Ngọc.

Năm đó, người chị thích, rõ ràng là...Âu Tiễn Thái mà...

Cuộc đời con người như kính vạn hoa, cứ mỗi một giây lại thay đổi vô thường, không hề tuân theo quy tắc nào. Có người thì sống trong vinh quang chói lọi, lại có người sống cuộc sống đạm bạc. Vinh quang chói lọi cũng tốt, bình thường cũng tốt, miễn là khoẻ mạnh, miễn là bình an, không có gì phải phàn nàn là được rồi.

Tô Noãn đánh đàn, nhìn qua bức tường đối diện. Ngoại trừ mấy bài tập làm văn dán trên đó, còn vài tấm áp-phích nhỏ.

Tờ thứ nhất, hôn lễ thế kỷ của con trai trưởng Âu thị và thiên kim của Chu thị...

Tờ thứ hai, áp phích album cuối cùng của nữ dương cầm tài ba Tô Ý khi còn sống...

Tờ thứ ba, tổng giám đốc Âu thị đột ngột tái phát bệnh tim và qua đời trong khi dự một bữa tiệc tối quốc tế...

Tờ thứ tư, một thanh niên mặc đồng phục màu đỏ của đội Bulls Jersey, vui mừng nhướng mày, tài năng vô hạn...

Tấm áp phích kia, gần cô đến thế, lại như xa vời vợi.

Tiếng chuông tan học reo lên, đám nhóc nháy cẳng lên, tung tăng như chim sẻ về nhà.

"Hẹn gặp lại cô! Hẹn gặp lại cô!..."

"Hẹn gặp lại." Tô Noãn đưa đám nhóc đến cửa ra vào, nhìn xem phụ huynh đón tụi nó, ánh mặt trời chiếu lên người tụi nhóc, tràn trề nhựa sống, thật là đẹp.

Cô nhin không được mỉm cười.

Một bóng người thành linh xuất hiện trong tầm mắt. Đập vào mắt, vẫn là một màu đỏ.

Tô Noãn ngăn người chốc lát, nháy mắt mấy cái, lại nhìn sang đối phương, ở con đường đối diện, một thanh niên mặc áo len đỏ đang đứng dựa cột điện, tay phải còn

đang bó bột, bắt gặp cô nhìn mình, liền giơ cánh tay đang băng bột lên, chào cô.

Đường phố tấp nập xe chạy người đi, thế mà chỉ trong nháy mắt, đã hóa thành hư vô.

Cô chỉ nhìn thấy màu đỏ của đối phương, tựa như lúc mới gặp nhau, nổi bật giữa một màu xanh mướt..

Và rồi, từ từ bước tới gần.

"Anh...Sao anh lại...Xuất hiện ở đây..." Sao có thể như thế? Ngày hôm qua còn thấy cậu ta tham gia trận đấu trực tiếp trên TV mà, sao hôm nay lại xuất hiện ở đây? Cái người này, người này không phải đang tham gia giải đấu ở Detroit sao?

"Bị thương nên không thể thi đấu, bị ép tịnh dưỡng, nghe nói thành phố Y phong cảnh hữu tình trong xanh gió mát, rất thích hợp để dưỡng thương, cho nên mới tới đây." Âu Tiễn Thái trả lời vô cùng ung dung, thế nhưng đáy mắt đỏ ngầu, lại không thể che giấu được sự mệt mỏi. Đã bao lâu rồi không cậu ta không nghỉ ngơi? Đã tìm kiếm bao lâu, mới biết được ở đây?

Tô Noãn nhìn cậu ta, sáu năm không gặp, người này, sao có thể như thế, chẳng khác gì cùng hình ảnh trong tâm trí cô, như thể chưa từng đổi thay? Rõ ràng đã cao

lên rất nhiều, rõ ràng đã từ một thiếu niên trở thành một thanh niên tuần tú, thể mà, khi cô nhìn cậu ta, mỗi một chỗ, đều rất quen thuộc, in sâu tận đáy lòng, chưa phút giây nào quên lãng.

Mà lần này, cô nên làm gì?

Năm 14 tuổi, chỉ biết cẩn thận không được trêu tới cậu ta; năm 15 tuổi, biết rụt rè đi nịnh nọt; năm 16 tuổi, luống cuống trốn tránh; năm 18 tuổi, cuối cùng chọn cách rời xa.

Lúc này đây, chính lúc này đây phải phản ứng thế nào?

Trong trường học lần nữa vang lên tiếng chuông, cô bối rối nói: "À, đến giờ cơm tối rồi, em phải đi mua cơm." Vừa quay người, vừa tự trách bản thân "Sao mà thất bại quá, chỉ biết trốn thôi.

Trận gió nổi lên, câu nói điềm tĩnh của người nọ vang vẳng trong tiếng gió vi vu, bình tĩnh đến nỗi như đã nói ngàn vạn lần rồi...

"Ô Noãn, anh tìm em nhiều năm rồi."

Tô Noãn dừng bước, lá cây ngô đồng khô héo bay lá tả, cùng với tám chữ đơn giản như vậy, như phá vỡ mọi khoảng cách, vô vàn tình cảm...

Con cáo nói, Ôi, tớ sẽ khóc mất thôi.

Con cáo nói, Người ta chỉ có thể nhìn rõ bằng con tim. Đôi mắt không thể nào thấy được điều cốt lõi nhất.

Con cáo nói, Chính bởi vì cậu dành hết thời gian chăm sóc Bông Hồng, điều đó mới khiến Bông Hồng Của Cậu là độc nhất vô nhị.

Con cáo nói, Con Người quên mất chân lý này, tuy nhiên, cậu không được phép quên điều đó. Suốt cuộc đời mình, cậu phải có trách nhiệm với những gì cậu đã Cảm Hóa. Cậu phải có trách nhiệm với Bông Hồng Của Cậu...

Cô dường như đã nhìn thấy "cánh đồng lúa mạch vàng óng rục rĩ" rồi.

***Những câu trích dẫn của con cáo là trích từ truyện Hoàng Tử Bé.

Tác giả: Thập Tứ Khuyết

1.

Sau 15 phút ngất xỉu, Tôn Kiến dần dần tỉnh lại, lại một lần nữa nhìn thấy gương mặt lơ lửng giữa không trung dưới ánh đèn vàng, bèn thầm nghĩ: Chắc là mình vẫn còn đang choáng.

Vì thế mắt trợn ngược lên, đang định nghiêng đầu ngã ra, một ngón tay bỗng chọc lên trán anh, thoáng chốc một luồng hơi lạnh bao phủ khắp người.

“Đừng giả vờ.” Gương mặt kia nói, “Ta không phải là quỷ.”

Không phải mới lạ! Tôn Kiến khịt mũi, đêm hôm khuya khoắt bay từ lư hương đồng ra như sương như khói lại còn nói mình không phải quỷ, ai tin?

Nói đi nói lại cũng đều phải trách u già mê tín nhà anh, vô duyên vô cớ đi mua một cái lư hương rỉ sét loang lổ về, còn nói với anh là ông chủ tiệm đồ cổ bảo, đây là món đồ cổ rất có giá trị. Dừng! Đồ cổ có giá trị mà chỉ bán có 30 đồng, hời thế à?

Bây giờ, không phải đã xảy ra chuyện rồi sao? Đêm

hôm một con quỷ nhảy từ trong lư ra! Anh không bị sợ chết thật đúng là tốt số.

“Ta không phải quỷ.” Gương mặt kia còn nói, “Thật ra ta là tiên nữ.”

Tôn Kiến ngồi xuống, nhìn chăm chăm nó nửa ngày... Mọi người đều dùng câu “Xinh đẹp như tiên” để miêu tả mỹ nhân, nhưng nếu tất cả tiên nữ đều không khác nhiều so với cái vị trước mặt này lắm, thì mỹ nữ kia nhất định rất đau xót.

Chẳng qua, nếu món đồ chơi này thật sự là tiên mà không phải quỷ, thì tình hình khác rồi. Bởi vì chỉ nghe quỷ hại người, chưa nghe tiên hại người bao giờ.

“Tiên nữ tử tử...” Chỉ vì đối phương nói nó là thần tiên, giọng nói của Tôn Kiến không khỏi mang theo vài phần nhỉnh nọt, “Xin hỏi, vì sao cô lại chui vào trong lư hương nhà tôi?”

Nếu anh không đoán sai, bình thường trong tình huống này, thần tiên chắc chắn sẽ nói với phạm nhân rằng đó là do cơ duyên.

Quả nhiên, chỉ nghe tiên nữ kia nói: “Bởi vì ta và người hữu duyên.”

“Đừng bảo cô tới điểm hóa tôi xuất gia tu luyện thành

tiên gì gì đó chứ?” Tôn Kiến thoát tiên nghĩ đến Pháp Hải(*), sau đó bắt đầu cảm thấy da đầu run lên, má ơi, anh cũng không muốn xuất gia, thế giới phồn hoa đẹp để lắm, anh còn chưa chơi đã! “Nói rõ ràng trước, chuyện xuất gia tôi sẽ kiên quyết không làm! Nếu tôi xuất gia, u già của tôi sẽ mất con, bà ở vậy nửa đời người, nếu mất luôn con, chắc chắn sẽ khóc đến chết, bà mà chết cô xem như tạo nghiệt!”

Hơn nữa... Còn có một nguyên nhân anh chưa nói, đó là anh không nỡ rời xa Tiểu Gia nhà hàng xóm nha. Tuy rằng hai mấy năm qua Tiểu Gia lúc nào cũng trừng mắt với anh, không né được thì mắng, nhưng anh trời sinh chính là kẻ dễ thiện, càng như vậy anh càng thích cô.

Tiểu Gia ơi Tiểu Gia, không cưới được em trước, anh tuyệt đối không thành tiên!

Tiên nữ mặt không chút thay đổi nói: “Không phải, ta đến để thỏa mãn ba điều ước của người.”

Tôn Kiến nhướn mày, nghi ngờ tai mình nghe nhầm ba điều ước? Ba điều ước! Ba điều ước đó...

Trong những giấc mơ hoang đường nhất, anh cũng chưa từng nghĩ sẽ có một ngày, không ngờ anh lại gặp được cây đèn của Aladin phiên bản Trung Quốc! Hallelujah! Tôn Kiến anh thật quá hoành tráng!

“Người có thể ước ba điều với ta, chỉ cần không phạm thiên quy, ta đều có thể làm được cho người.” Tiên nữ còn đang giải thích, Tôn Kiến đã hất đầu một cái, vô cùng kiên định nói: “Tôi muốn gì? Đương nhiên thứ nhất là muốn càng nhiều tiền càng tốt, thứ hai là muốn mỹ nữ yêu thương nhưng nhớ...”

Khi nói ra những lời này anh kích động đến mức hai chân run hết cả lên — Tiền bạc và mỹ nữ, quả thật từ trước đến nay đều là hai thứ mà bất kỳ người đàn ông nào cũng đều tha thiết ước ao.

Tiên nữ ể một tiếng, nói: “Không ngờ người không yêu cầu làm cho Tiểu Gia yêu người.”

Tim Tôn Kiến nhảy lên mấy cái, lúc này bắt đầu tin cô là tiên nữ thật, nếu không làm sao có thể biết bí mật ẩn dấu của anh như vậy?

“Đừng vội, điều ước thứ ba của tôi chính là...” Tôn Kiến mắt miệng cười cong hết lên, “Cho tôi thêm ba điều ước!”

Oa ha ha ha, anh thật là thông minh biết bao!

Ai ngờ tiên nữ lắc đầu: “Không thể, tiên giới không cho phép lợi dụng chiêu trò bất chính.”

Đồ thần tiên cứng nhắc! Tôn Kiến thầm phỉ nhổ, gãi

gãi đầu nói: “Nếu vậy, điều ước thứ ba tạm để đấy, lúc nào nghĩ ra lại nói với cô.”

Tiên nữ động môi vài cái, muốn nói lại thôi. Tôn Kiến nhướn mày: “Sao? Không được à?”

Tiên nữ kinh ngạc nhìn hẩn nửa ngày, lẩm bẩm nói: “Thôi vậy, dù sao đã đợi cả ngàn năm rồi, cũng chẳng ngại mấy chục năm này... Được, người quyết định xong thì gọi ta trong lư hương.” Nói xong lại giống như làn nói nhẹ khẽ bay lùi vào trong lư.

(*) Pháp Hải: Một nhà sư chân tu nổi tiếng, có xuất hiện trong truyền thuyết Thanh Xà Bạch Xà.

2.

Hôm sau, cuộc sống của Tôn Kiến đại biến kinh thiên động địa.

Đầu tiên, một chiếc Cadillac dài xuất hiện trước cửa nhà anh, một người đàn ông thành đạt mặc âu phục phẳng phiu đeo kính mắt gọng vàng bước xuống, tự xưng là một luật sư, đại diện cho ngài chủ tịch tập đoàn nào đó đến tìm anh.

Đại ý chỉ là qua xét nghiệm ADN, chứng minh anh là con riêng thất lạc ở bên ngoài của ngài chủ tịch, nay ngài chủ tịch qua đời, để lại toàn bộ gia sản cho anh...

“Đại lộ số 1 Manhattan New York?” Tôn Kiến mở to hai mắt, người thuộc tầng lớp dân nghèo như anh không thể lý giải được ý nghĩa của điều ấy lớn đến nhường nào.

Luật sư vô cùng chuyên nghiệp giải thích cho anh nghe: “Đúng vậy, hơn hai mươi sổ nhà liền nhau, tiền cho thuê hàng năm đạt tới 8 con số. Ngoài ra, còn có lâu đài ven sông Loire, du thuyền ở Caribbean, biệt thự ở Thụy Sĩ...”

“Ông nói rõ ràng tôi có bao nhiêu tiền đi!”

Luật sư nghĩ nghĩ, trả lời: “Nói cách khác, số tiền lợi tức thu được mỗi ngày, anh cũng không tiêu hết nổi.”

“Cái lão cha già đã chết toi, a không, là tôi nói người cha chưa từng gặp kia ấy, quả thật là một nhân vật thần kỳ ...” Tuy mồm thì nói vậy, nhưng trong lòng Tôn Kiến biết rõ, thật ra tất cả chẳng có liên quan gì đến cái người đã chết kia cả, thật sự thần kỳ phải là cái lư hương bằng đồng trong phòng anh cùng với vị tiên nữ không giống tiên nữ cư ngụ trong cái lư đó.

Tiền tới tay, mỹ nữ cũng tới rồi.

Điều này quả nhiên là định luật không bao giờ thay đổi.

Tôn Kiến trái ôm phải ấp ung dung tự tại một thời gian, nhưng cũng rất nhanh, phiền phức cũng kéo tới.

Anh huỳnh huỵch huỳnh huỵch chạy lên cầu thang, khóa cửa lại, ngay lập tức bên ngoài vang lên tiếng gõ cửa dồn dập, trong đó trộn lẫn vô số tiếng phụ nữ duyên dáng gọi to. Tôn Kiên thở hổn hển lau mồ hôi trên trán, caravat, áo sơ mi, thậm chí cả dây lưng cũng bị lôi kéo đến đứt làm hai đoạn, trên mặt còn có vô số vết móng tay. Mẹ Tôn vừa thấy con như vậy, sợ tới nhảy dựng trên sofa: “A Kiến, con làm sao vậy?”

“Mẹ, mẹ ra chống đỡ cho con một chút trước đi, con lên lầu đã!” Anh không kịp giải thích, xông thẳng lên tầng hai, bởi cái lưu hương bị đẩy vào lãnh cung từ ngăn tủ trong thư phòng, gấp giọng nói: “Này! Ra đây ra đây! Mau ra đây!”

Tiên nữ nói vọng ra từ trong lưu hương: “Người nghĩ ra yêu cầu thứ ba rồi hả?”

“Nghĩ ra cái quỷ! Cô giúp tôi giải quyết chuyện phiền phức trước mắt này đã rồi nói sau! Bây giờ căn bản tôi không thể ra khỏi cửa, vừa đi chỗ nào là chỗ đó đám phụ nữ điên cuồng gào thét chói cả tai, tranh giành với nhau, khiến cho tôi một cái đầu còn to hơn hai cái gộp lại! Cô mau mau hỗ trợ đi, mau mau làm cho đám phụ nữ kia biến mất đi!”

“Cái này có tính là yêu cầu thứ ba của người không?”

Tôn Kiến mở to hai mắt: “Cái này sao có thể tính được? Bây giờ tôi biến thành như này, hoàn toàn là do cô không xử lý tốt yêu cầu thứ hai của tôi nên mới gây ra, cho nên cô phải thu dọn cục diện rối rắm này thay tôi.”

“Không được.” Tiên nữ lạnh lùng nói, “Người muốn mỹ nữ yêu thương nhưng nhớ, ta cũng đã làm được, tiếp theo nên đi thể nào là chuyện của người.”

Có làm không thể? Thần tiên cũng vô trách nhiệm như vậy?

Mặt mũi Tôn Kiến suy sụp, cầu xin nói: “Giúp tôi đi, tiên nữ tỷ tỷ xinh đẹp nhất, tiên nữ tỷ tỷ thông minh nhất, cô không giúp tôi tôi xong thật rồi!”

Tiên nữ im lặng một lát, nói: “Thật ra chuyện này không khó giải quyết, lấy năng lực của con người hoàn toàn có thể giải quyết được rồi, sao còn phải cầu cứu ta?”

Tôn Kiến ngạc nhiên, rất nhanh đã hiểu được ý tứ của cô, ánh mắt tỏa sáng nói: “Đúng vậy, sao ta lại ngốc thế nhỉ! Cảm ơn, tiên nữ tỷ tỷ, cô tiếp tục ngủ đi.” Nói xong lại nhét cái lư hương vào hộc tủ lần nữa, xuống lầu gọi điện cho công ty an ninh.

Từ đó về sau, bên người Tôn Kiên có tới hơn mười bảo tiêu hung thần ác sát, uy phong凛冽 đứng bên cạnh,

đám mỹ nữ quả nhiên không dám lại làm càn xông vào như trước, cho nên thiên hạ có thể thái bình rồi.

Một ngày Tôn Kiến lái một chiếc xe thể thao Lotus hào nhoáng bóng lộn, trước đây những người hàng xóm, họ hàng thân thích hay đối đầu cả đời không qua lại với nhau giờ đều nhào tới vây quanh anh hỏi han ân cần, nhưng anh đang hả hê thì chợt hứng. Ngay lúc vẻ mong đợi đang hiện rõ luôn trên mặt, đã có một người lạnh lùng liếc mắt nhìn anh một cái, khinh thường quay người đi.

Con tim Tôn Kiến dường như bị kim đâm cho một phát Tiểu Gia.

Là Tiểu Gia.

Khi đánh xe trở lại căn biệt thự mới mua, cả người anh ngập tràn cảm giác mất mát nói không nên lời. Anh đi lên lầu, lôi cái lư hương từ trong ngăn tủ kia ra, ỉu xìu hỏi: "Này, cô còn ở đây chứ?"

Tiên nữ trong lư hương lại hỏi như mọi lần: "Người đã nghĩ xong điều ước thứ ba rồi chứ?"

Tôn Kiến lắc lắc đầu, ôm đầu gối ngồi xuống bên cạnh ngăn tủ, nói: "Trước kia vẫn cứ nghĩ, ngày nào đó chờ khi lão tử có tiền, uống rượu lâu năm hút thuốc lá, muốn uống vang đỏ thì uống vang đỏ, muốn uống rượu đế là uống rượu đế. Thuốc lá lấy hai bao, hút một bao đốt một

bao! Cầm tiền đập vào mặt đám con cháu họ nhà rùa trước kia khinh thường mình, xem bọn nó có dám mắt chó nhìn người nữa hay không! Cuối cùng tôi nghĩ phải có tiền phải có tiền, có tiền rồi cái gì cũng có, nhưng mà..." Anh ngơ ngẩn nhìn chiếc đèn chùm lớn trên trần phòng theo phong cách hoàng gia châu Âu thế kỷ mười sáu kia, lẩm bẩm nói, "Vì sao bây giờ ngược lại tôi lại cảm thấy quá nhàm chán vậy?"

Trong lư hương không có tiếng đáp lại.

Tôn Kiến nhắc cái lư hương lên, gần như dán mũi vào hỏi: "Yêu cầu thứ hai của tôi là được mỹ nữ yêu thương nhưng nhớ, thế mà tại sao Tiểu Gia thấy tôi lại tỏ thái độ lạnh như băng vậy?"

"Quá bình thường, tại vì Tiểu Gia không phải mỹ nữ."

Tôn Kiến ngẩn ngơ, buông lỏng tay ra. Nghiêm túc mà nói, quả thật Tiểu Gia không phải mỹ nữ, cô ấy lớn lên chỉ là xinh xắn thôi. Thế nhưng bóng dáng thanh tú kia, suốt mười sáu năm ròng, kể từ lúc tám tuổi, vẫn in sâu trong lòng anh không thể xóa nhòa.

Anh ngả xuống đất, đèn thủy tinh treo trên trần chột chớp chớp, mỗi một lần chớp, đều lóe ra ánh mắt của Tiểu Gia.

"Tôi muốn tình yêu, một tình yêu chân chính, một tình

yêu khiến tôi khắc cốt ghi tâm.” Tôn Kiến thì thào, sau đó lật người đối mặt với lư hương, còn nghiêm túc, từng chữ từng chữ một, “Giúp tôi theo đuổi Tiểu Gia đi.”

Sương khói trong lư hương bay lên, ngưng tụ thành hình dáng tiên nữ giữa không trung, cô nhìn anh, nhướng mày nói: “Người lựa chọn xong rồi chứ? Không đổi ý?”

“Đúng! Tuyệt không đổi ý!”

Vì một câu này, kế hoạch cưới vợ của Tôn Kiến chính thức bắt đầu.

3.

Kế hoạch cưới vợ No.1:

“Muốn tiếp cận một người, trước tiên phải tiếp cận người thân của họ”, cũng có nghĩa là, yêu ai yêu cả đường đi lối về.

Não Bạch Kim, Cái Trung Cái, Hoàng Kim Hợp Tác, Ngang Lập Nhất Hào... Phàm là thuốc bổ nổi tiếng quảng cáo trên tivi tất cả chất cao như quả núi nhỏ đưa tới tặng nhà Tiểu Gia, khiến cho hai vị phụ huynh cười híp hết cả mắt lại, liên tục khen thẳng bé Tôn Kiến này rất được.

Đáng tiếc Tiểu Gia không cảm kích, trừng mắt mắng: “Anh đưa thuốc cho bố mẹ tôi nhiều như thế làm gì? Rửa

bọn họ sinh bệnh à!” Nói xong vợ hết này thì thuốc bổ máu bổ sắt bổ kẽm bổ đồng bổ nguyên tố khoáng chất này nọ kia quăng vào người anh.

Tôn Kiến bị ném đến ôm đầu chạy mất, trong lòng buồn bực: Sao phản ứng chẳng giống trong quảng cáo gì cả thế?

Kế hoạch cửa vợ No.2:

“Muốn làm được việc, công cụ phải tốt”, cũng có nghĩa là, thay hình đổi dạng.

Áo sơ mi cổ bẻ, vest dài hai khuy Prada kết hợp với áo len mỏng trang trí hình chữ thập, quần bò dài bó sát người, Tôn Kiến nghiêng người tựa trên chiếc xe Harley Davidson, môi ngậm hoa hồng chân thành đứng chờ.

Tiểu Gia hết giờ làm đi từ trong ngân hàng ra, làm như không nhìn thấy mà đi qua trước mặt anh.

Anh vội vàng đuổi lên phía trước nói: “Tiểu Gia, anh chờ em lâu rồi, chúng ta cùng đi ăn tối đi, anh...”

Còn chưa nói hết, Tiểu Gia đã quay sang nói với Mr.Cảnh sát ven đường: “Cảnh sát tiên sinh, người này quấy rối tôi!”

Tôn Kiến thanh minh: “Tôi không phải yêu râu xanh,

chúng tôi quen biết nhau, chúng tôi là hàng xóm!”

Mr.Cảnh sát đánh giá anh từ trên xuống dưới một lượt, tóm chặt áo anh nói: “Nhóc con, loại công tử bột như cậu tôi thấy nhiều lắm, bớt nói nhảm đi, theo tôi về đồn!”

Tôn Kiến ngồi ở sở cảnh sát uống cà phê, trong lòng buồn bực: Chẳng lẽ Tiểu Gia không thích tiền mặt cũng không thích đẹp?

Kế hoạch cửa vợ No.3:

“Muốn hái bông hoa này, trước phải khen ngửi mùi hương của nó”, cũng có nghĩa là, khen tặng đúng chỗ.

Ngân hàng vừa mở cửa, một đám người quang quác dừng mảnh xông vào như thủy triều, tất cả đều chen chúc hướng về phía quầy C nơi Tiểu Gia ngồi làm việc. Một đám người sau khi xong xuôi các thủ tục đều đi tới quầy sổ góp ý của ngân hàng viết: “Thái độ của nhân viên phục vụ này rất nghiêm túc, nhiệt tình, tác phong chuyên nghiệp, quả thật là tinh anh hiếm có!”

Trong vòng ba ngày, số ý kiến của ngân hàng phải thay tới chín quyển.

Giám đốc ngân hàng vẻ mặt run run, tìm Tiểu Gia nói chuyện, sau khi Tiểu Gia tan tâm trực tiếp tới đây cửa nhà Tôn Kiến. Tôn Kiến nhìn thấy là cô, mừng rỡ đang muốn

nhảy lên, cô ném thẳng ba quyển sổ ý kiến vào đầu anh, mắt rưng rưng: "Họ Tôn kia, tôi đặc tội với anh ra sao mà anh cứ liên tục tìm cách chèn ép tôi như vậy!"

Tôn Kiến vừa chạy trốn chết vừa hỏi: "Làm sao vậy làm sao vậy?"

"Làm sao à? Đừng bảo đám người kia không phải anh gọi đến, bây giờ anh vừa lòng chưa, tôi bị đuổi việc rồi!"

Tôn Kiến sửng sốt, sao sự tình lại không phát triển theo hướng suy nghĩ của anh vậy nhỉ? Vội vàng tươi cười nói: "Không phải chỉ là một viên chức nho nhỏ thôi sao, đuổi thì đuổi, nếu em thật sự thích ngân hàng, anh mở cho em một cái, để em làm giám..."

Lời còn chưa dứt, Tiểu Gia đã hung dữ trừng mắt liếc anh một cái, đẩy cửa mà đi.

Tôn Kiến nhìn mấy tờ ý kiến rơi lung tung, trong lòng thật sự ấm ức: Đây là làm ơn mắc oán mà.

Kế hoạch cửa vợ No.4:

"Muốn lấy trái tim, trước cứu lúc nguy", tức, anh hùng cứu mỹ nhân.

Đêm khuya, ngõ nhỏ, cô gái đi một mình, còn đồ cầm dao, quyển cước anh hùng, mỹ nhân khóc ôm lấy anh

hùng, cuối cùng happy ending...

Thật là một cảnh tượng đẹp đẽ, một truyền thuyết lãng mạn bất diệt!

Tôn Kiến và tiên nữ đã bàn bạc ổn thỏa, chờ nàng biến hình thành côn đồ, lấy ánh sáng xanh làm tín hiệu, anh liền lập tức nhảy ra. Vì thế sáng sớm tinh mơ anh đã trốn trong góc khuất, chịu đựng cơn lạnh cắt da cắt thịt, chờ đợi, chờ đợi, chờ đợi...

Cuối cùng, đằng xa vang lên những tiếng bước chân, Tiểu Gia đã quay trở lại từ nhà bà nội! Đây dĩ nhiên là do tiên nữ làm phép khiến cô đi đường này lúc muộn như vậy, hơn nữa chắc chắn sẽ không bị mấy kẻ qua đường ABC XYZ nào đó quấy rầy.

Theo sát phía sau, tên côn đồ cũng long trọng lên sân khấu, hét lớn một tiếng: "Đường này do ta mở, cây này do ta trồng, nếu muốn đi qua, nộp tiền mãi lộ!"

Đầu Tôn Kiến nhất thời đầy hắc tuyến...

Vị tiên nữ này có phải ở trong lư hương lâu quá, tách biệt với xã hội không, thế kỷ 21 như này rồi làm gì còn côn đồ nào nói câu này nữa!

Mắt thấy ánh sáng xanh nhấp lập tức nhảy ra: "Tiểu Gia em đừng sợ, anh đến cứu em..." Đến lúc nhìn thấy

cảnh trước mặt, mấy chữ tắc hết lại trong cổ họng.

Tên côn đồ vật ra đất, cuộn tròn một đống. Tiểu Gia ung dung cất dùi cui điện vào trong túi da, vuốt lại tóc tai nói: “Tôn Kiến, anh diễn xong chưa? Đừng bảo với tôi người này không cùng một bọn với anh, lần sau còn làm cái trò nhảm này, tôi sẽ báo cảnh sát!”

Nói xong còn hung hăng đá cho tên côn đồ một cước, bước nhanh mà đi.

Tôn Kiến vội vàng nâng tên côn đồ dậy, pục một tiếng, người nọ biến thành một làn khói nhẹ, từ trong làn sương khói, tiên nữ run run: “Đó, đó là cái gì, thật đáng sợ...”

Tôn Kiến suy sụp ngã xuống đất, trong lòng sầu muộn vô cùng: Tiên nữ vô dụng như vậy, có thể trông cậy được sao?

4.

“Có câu chân thành thì sẽ đạt được, kiên trì, chỉ cần bền bỉ kiên trì, nhất định có thể cứu Tiểu Gia”. Về đến nhà, tiên nữ nói như thế. Không hổ là thần tiên, ngay cả một câu an ủi cũng có thể nói lạnh như băng.

Tôn Kiến hết thở dài lại thở dài, tiếng sau ử rử hơn tiếng trước.

Tiên nữ nhìn anh, môi mấp máy vài cái, rồi chắc cũng biết khuyên giải an ủi giờ không hiệu quả, đành tự chui vào trong lư hương.

Kế hoạch của vợ, tạm thời gián đoạn như vậy.

Đám hồ bằng cầu hữu biết được nỗi khổ não của anh, liền hiến kế: Con gái chính là như thế, anh càng đuổi theo cô ấy, cô ấy lại càng kiêu ngạo, anh đấy, phải lờ cô ấy đi một chút, như gần như xa mới là cảnh giới của gái cao nhất.

Vì thế, Tôn Kiến dưới sự giật giây của bọn họ, đi Hawaii du lịch.

Nhưng mà, khi uống nước, chiếc cốc bỗng rơi xuống, anh nhớ Tiểu Gia.

Khi đi dạo, bỗng nhiên bước hụt, anh nhớ Tiểu Gia.

Khi ngẩng đầu, cánh én bay qua, anh nhớ Tiểu Gia.

Khi ngủ, bỗng nhiên không thể nói được lời nào, anh nhớ Tiểu Gia.

Ở đủ lúc rảnh rỗi trong cuộc sống như mỗi đêm đi ngủ, bỗng nhiên yên lặng, bỗng nhiên trống trải, đau đớn hiện lên rõ ràng.

Anh trầm nghĩ, thì ra anh yêu Tiểu Gia đến như vậy. Mười sáu năm, đã in những tình cảm rối rắm của anh thành một loại bản năng, như chân với tay.

Vì thế sáng ngày thứ bảy, anh dứt khoát quyết định về nước. Lúc này đây, không hề giờ chiều giờ trò, không hề xin giúp đỡ viện trợ, anh muốn nghiêm túc nói với Tiểu Gia. Anh yêu cô, mười sáu năm qua anh tầm thường hèn nhát chẳng hề hy vọng giờ lại ngập tràn chờ mong được yêu cô. Bất kể tình yêu ấy có nhỏ bé và đáng bị cười chê thế nào, bất kể cô có chán ghét tránh anh không kịp như trước hay không, tóm lại, anh muốn chính miệng nói ra ba chữ kia, một tình cảm khắc cốt ghi tâm, vốn đã sớm đóng băng, nhưng lại không thể vứt bỏ.

Máy bay tư nhân phành phạch hạ cánh xuống bãi cỏ, Tôn Kiến không thèm rửa mặt thay quần áo chạy ngay tới nhà Tiểu Gia.

Thở hổn hển chạy đến nơi, xa xa đã thấy Tiểu Gia cầm túi rác đi ra đang định sang đường đổ rác. Tôn Kiến nhất thời mừng như điên vẫy tay với cô, hô lớn: "Tiểu Gia ... Tiểu Gia..."

Tiểu Gia quay đầu nhìn lại, ánh mắt long lanh như chứa đựng mười sáu năm năm tháng lắng đọng, chiếu thẳng vào trong lòng anh.

Tiểu Gia...

Nhưng đúng lúc này, một chiếc xe tải bỗng nhiên siêu siêu vẹo vẹo vượt đèn đỏ, Tiểu Gia đứng giữa đường tránh không kịp, bị đâm rầm một cái, bay thẳng ra ngoài

Phút chốc đầu óc Tôn Kiên trống rỗng, nổi vui mừng trong lòng còn chưa kịp tan, ánh mắt lại chợt thu được một hình ảnh bi thảm như vậy, anh hét lớn một tiếng, lao tới ôm lấy Tiểu Gia.

Tiểu Gia mặc quần trắng, giống như một đóa bách hợp bị gãy, máu tươi dần nhuộm thành màu đỏ.

"Tiểu Gia! Tiểu Gia, đừng chết! Đừng chết! Anh còn chưa nói với em là anh yêu em mà! Anh yêu em, anh đã yêu em mười sáu năm rồi, Tiểu Gia..." Hiện trường tai nạn, người đi đường nhanh chóng xúm lại, thấy người thanh niên hai mắt đỏ au, ôm người con gái bị xe đụng, tiếng khóc đau đớn gào ra khỏi miệng như dã thú, hân khóc, nước mắt đầm khuôn mặt.

5.

"Rất xin lỗi, Tôn tiên sinh, chúng tôi đã cố hết sức." Bên ngoài phòng cấp cứu của bệnh viện số một thành phố, bác sĩ ngoại khoa tốt nhất về mặt áy náy nói với Tôn Kiến, "Anh... đi vào nhìn cô ấy lần cuối đi."

Cả người Tôn Kiến run run, nhấc từng bước một đi

vào, thấy Tiểu Gia nằm trên giường bệnh, hấp hối.

Hai chân anh mềm nhũn, quỳ rạp xuống đất, nắm lấy tay cô khóc: “Tiểu Gia... Xin lỗi! Đều tại anh, nếu anh không gọi em, nếu lúc ấy anh không gọi em, em sẽ không bị cái xe kia đụng... Là anh hại em, là anh hại em! Xin lỗi!” Anh rụt lại, đột nhiên vung tay tát cho mình mười mấy cái, tát tới mức môi bật máu.

Bác sĩ y tá xung quanh thấy hành động điên cuồng này của anh, đều trốn mất há mồm.

Lông mi Tiểu Gia khẽ rung rung, khe khẽ mở ra: “Tôn... Kiến...”

“Tiểu Gia!” Anh lập tức nắm chặt lấy tay cô.

Ánh mắt Tiểu Gia nhìn anh chưa bao giờ dịu dàng đến thế, cô nhẹ nhàng, nói từng chữ một: “Tôn Kiến... Anh, vì sao luôn... Đáng ghét như vậy?”

Nước mắt Tôn Kiến lại trào ra: “Xin lỗi, Tiểu Gia, anh, anh... Anh CMN là thằng khốn kiếp!”

Tiểu Gia nói: “Ngày còn nhỏ, anh luôn kéo tóc của em, còn đánh kẹo cao su lên lưng ghe của em....”

“Xin lỗi.”

“Anh không chịu làm bài tập, em nói với thầy giáo, anh liền lấy bút gạch lên vở em...”

“Xin lỗi.”

“Anh dán bức tranh em vẽ tiên nữ lên bảng thông báo, bên dưới còn chú thích ‘Người cá sấu vẽ tranh cá sấu’, làm bạn bè đều cười chê em...”

“Xin lỗi.”

“Anh trốn học, đi xem phim với nữ sinh lớp khác, bị em nhìn thấy, anh dọa em không được nói với thầy giáo...”

“Xin lỗi.”

“Tôn Kiến, anh lúc nào cũng đáng ghét như thế...”

Tôn Kiến đã nghẹn ngào đến mức không nói nên lời.

Tiểu Gia nâng tay lên, bỗng nhiên xoa xoa đầu anh, thấp giọng nói: “Nhưng mà, hồi nhỏ tan học em không dám về một mình, anh toàn yên lặng theo sau cùng về với em...”

“A?”

“Đại Cường lớp bên cạnh bắt nạt em, anh liền đánh nó một trận, bắt nó gọi em là tỷ tỷ...”

“...”

“Ba mẹ cãi nhau, em rất sợ, anh đưa em về nhà anh, để mẹ anh nấu cơm cho em ăn, còn tặng cho em một con búp bê vải rất đẹp...”

“...”

“Hôm sinh nhật em mười bảy tuổi, anh chạy hết chín con phố, mới mua được đĩa Jane Eyre mà em thích, sau đó đập vỡ cửa sổ kính phòng em, ném đĩa vào...”

“...”

“Tôn Kiến, anh cứ suốt ngày như thế, cười đùa cợt nhả, chẳng chịu yên tĩnh lấy một phút, chẳng ai biết lúc nào anh nói thật, lúc nào anh nói dối. Mỗi lần, cứ khi em cho rằng trong anh em không giống những người khác, thì lại thấy anh cũng hành động nói năng y như vậy với cô gái khác. Tôn Kiến, anh thật là một kẻ đáng ghét...”

Tôn Kiến kinh ngạc nhìn Tiểu Gia, không thể tin vào lỗ tai của chính mình. Chẳng lẽ... Chẳng lẽ... Chẳng lẽ Tiểu Gia thật ra cũng không phải thật sự ghét anh? Làm sao có thể? Làm sao có thể!

Ánh mắt Tiểu Gia ươn ướt mênh mông, nhưng trên môi lại hé ra một nụ cười, chậm rãi nói: “Nhưng mà... mặc

dù anh đáng ghét như vậy, nhưng em vẫn thích anh... Thích anh, Tôn Kiến, em thích anh."

"Tiểu Gia..." Ngay khi anh đang giật mạnh mình, bàn tay của Tiểu Gia ở trên đầu anh bỗng trượt xuống, rơi lên chăn, cùng lúc đó tín hiệu điện tâm đồ trên chiếc máy cạnh giường chuyển thành hình thẳng tắp.

Bác sĩ và y tá đi tới, đắp cho cô một mảnh vải trắng, Tôn Kiến nhào lên kêu gào: "Tiểu Gia! Tiểu Gia!"

"Tôn tiên sinh, xin ngài bớt đau buồn..." Vài y tá giữ anh lại, đang định khuyên nhủ an ủi vài câu, Tôn Kiến bất chợt xoay người, như nổi cơn điên chạy vọt ra ngoài, miệng hô: "Em sẽ không chết đâu, Tiểu Gia, có anh ở đây em sẽ không chết! Anh đi cầu xin tiên nữ, cô ấy nhất định có thể cứu sống em, sẽ cứu em..."

Ai ngờ trở về nhà, lục tung ngăn tủ cả nửa ngày, vẫn không thấy chiếc lư hương đồng kia đâu.

Tôn Kiến vừa sợ vừa lo, đầu đầy mồ hôi hét lớn: "Mẹ! Mẹ! Đồ của con đâu?"

Mẹ Tôn Kiến đang ở dưới tầng chơi mạt chược với cả đám năm cô sáu bà, anh gọi vài lần mới nghe thấy, chạy qua hỏi: "Con trai, sao đấy?"

"Mẹ, lư hương đồng của con đâu? Mẹ có thấy không?"

“A, con bảo cái lư rách mẹ mua bằng 30 đồng ấy hả? Mấy hôm trước ngồi rồi chẳng có gì làm sang dọn phòng giúp con, thấy cái lư hương kia cũng chẳng để được làm gì, thế là tiện tay ném luôn.”

Mẹ Tôn Kiến không thèm để tâm trả lời, Tôn Kiến túm lấy bả vai bà hỏi: “Mẹ làm gì? Mẹ làm gì cái lư hương đấy?”

“Ở ngoài bãi rác, thùng rác...” Mẹ Tôn Kiến còn chưa nói xong, Tôn Kiến đã vội chạy xuống tầng. Chạy thẳng một mạch đâm đầu vào nắp thùng rác, điên cuồng tìm kiếm, dọa cho mẹ Tôn Kiên ở phía sau hoảng lên liên tục hô to: “Con trai, con làm sao thế? Cái lư rách đấy, không phải lúc trước mẹ mua con còn mang mẹ sao...”

Tôn Kiến không trả lời, cời từng túi từng túi rác to, dốc ra, không có, lại cời, dốc ra, không có... Lại cời lại dốc.

Tiên nử tỷ tỷ! Cô có phép thuật mà, tôi cuống cuống tìm cô như vậy, cô nhất định có thể cảm giác được phải không?

Nhưng mà... Sao lại không thấy? Sao lại không thấy!

Tôn Kiến rên lên một tiếng, trước mắt tối sầm, ngất xỉu.

6.

Không biết qua bao lâu, Tôn Kiên dần dần tỉnh dậy, mở to mắt. Chỉ thấy bản thân đang nằm trên giường trong phòng của mình, mà trên không trung cách đó ba thước, tiên nữ đang đau xót nhìn anh.

Tiên nữ tỷ tỷ!

Anh vừa mừng vừa sợ, vội vàng tung chăn xông lên phía trước quỳ gối xuống: “Tiên nữ tỷ tỷ! May quá, cô còn chưa đi, cô hãy mau cứu Tiểu Gia đi, van xin cô, cứu Tiểu Gia đi!”

Tiên nữ lẳng lặng nhìn anh trong chốc lát, lắc lắc đầu: “Xin lỗi...”

“Cái gì?”

“Ta chỉ có thể thực hiện ba nguyện vọng giúp người, quá ba nguyện vọng này, ta không làm được, cũng không thể làm.”

Tôn Kiến căng thẳng, khàn khàn giọng nói: “Sao có thể không được chứ? Với lại nguyện vọng thứ ba của tôi là theo đuổi được Tiểu Gia, nhưng giờ cô ấy chết rồi...”

“Người đã theo đuổi được nàng, không phải ư? Trước khi chết nàng đã thừa nhận nàng thích người.”

“Cô nói cái gì?” Tôn Kiến dờ dẫm ngẩng đầu.

Tiên nữ nín lặng. Tôn Kiến cũng không có lòng nào truy hỏi, chỉ đau khổ cầu xin: “Tiên nữ tử tử, tôi van xin cô, cô cứu cô ấy đi, chỉ cần cô có thể cứu cô ấy, tiền tài gái đẹp tôi không cần gì cả, cái gì tôi cũng có thể không cần, chỉ van xin cô cứu lấy cô ấy! Tiểu Gia không thể chết được, không thể chết được, không thể chết được...”

“Không được, ta không thể giúp ngươi.”

Tôn Kiến bỗng nhiên hung dữ nhào đến, một cước đá bay cái lư hương đồng kia, lư hương văng lên vách tường, đập ngược lại, lăn vài vòng trên mặt đất rồi dừng lại dưới chân tiên nữ.

“Ngươi thần tiên cái con mẹ gì! Cho người ta giàu có cho người ta gái đẹp thì không sao, mà cho người ta tình duyên cho người ta sinh mạng lại không được phải không? Thần tiên chẳng phải là phải cứu rồi chúng sinh hay sao? Thần tiên chẳng phải là cứu một mạng người xây bảy tòa tháp hay sao? Các người làm thần tiên nọ kia mà căn bản là loại máu lạnh! Là loại máu lạnh...” Tôn Kiến mắng xong khóc không thành tiếng, “Tiểu Gia, anh xin lỗi em, Tiểu Gia...”

Một bàn tay lạnh lẽo đặt lên trên bờ vai anh, Tôn Kiến nhún mạnh vai một cái, tránh cái tay kia. Tiên nữ phía sau thở dài một tiếng yếu ớt: “Ta phải đi.”

Tôn Kiến lạnh lùng cười, không nói không rằng.

“Ta ở nhân gian đã ngàn năm, thời gian một ngàn năm đằng đẳng này, ngươi có biết ta đã vượt qua thể nào không?”

Tôn Kiến giật mình, vẻ giận dữ ban đầu chuyển thành ngơ ngác.

Tiên nữ nhẹ nhàng nói: “Tôn Kiến, ngươi nói ngươi muốn một mối tình khắc cốt ghi tâm, vậy ngươi có biết không, khắc cốt ghi tâm với loài người mà nói nghĩa là không trọn vẹn, nghĩa là mãi mãi không thể đạt được ý nguyện. Đúng ta là thần tiên, ta có thể ban cho ngươi địa vị tài phú, nhưng ta không thể cho ngươi tình yêu chân chính. Tình cảm gì đó là thứ khó khống chế nhất, nếu có thể gạt bỏ được, thần tiên sẽ không phạm sai lầm, mà loài người cũng có thể thành thần.”

Tôn Kiến vẫn không nói câu nào.

“Cũng như vậy, ta cũng không có cách nào cứu lấy sinh mạng đã mất, sinh tử là tuần hoàn theo lẽ trời, tất cả đều có số định, bất chấp mà cứu, là làm chuyện chống lại luật trời, ta... Không thể làm như vậy.” Tiên nữ rũ mí mắt xuống, nhỏ giọng nói: “Rất xin lỗi.”

Tôn Kiến ôm kín mặt mình. Tiên nữ này xuất hiện với anh mà nói là việc ngoài ý muốn, cưỡng ép đòi hỏi may

mảnh ngoài ý muốn ấy, trái tim của anh thật tham lam, quá đáng. Mà nói cách khác, cô giúp anh, là cô nể tình, cô không giúp, thì vốn cũng là lẽ bình thường.

Anh lấy đâu ra lý do, lấy đâu ra cớ để oán hận cô đây? Nhưng mà... Tiểu Gia, cứ trơ mắt nhìn Tiểu Gia chết ngay trước mặt như vậy, rõ ràng là một loại trả thù đối với lòng tham của anh, là do anh quá tham lam, là do anh quá đòi hỏi, là do anh không biết quý trọng ba điều ước kia, lẽ ra anh phải chọn cầu xin cho Tiểu Gia bình an, cho Tiểu Gia hạnh phúc, cho anh và Tiểu Gia có thể mãi mãi ở bên nhau!

“Cô đi đi.” Tôn Kiến xoay người, nhìn tiên nữ nói, “Cám ơn cô mấy ngày nay đã giúp đỡ tôi. Cảm ơn cô.”

Trong đôi mắt tiên nữ hiện lên một tầng nước mênh mông. Không biết có phải ảo giác không, anh cảm thấy nhìn qua cô mà lại còn bi thương hơn cả chính mình.

“Tôn Kiến...” Tiên nữ mở miệng.

Tôn Kiến cười khổ lắc đầu: “Về lại thiên đình, phải làm thần tiên tốt đấy.”

Tiên nữ im lặng, lát sau đưa tay chỉ một cái, lư hương dựng lên một lần nữa, trong lúc nàng hóa thành một làn khói nhẹ đang định lui về trong lô, bỗng lại nói: “Tôn Kiến, thật sự muốn cứu Tiểu Gia như thế ư?”

Tôn Kiến nhẹ nhếch khóe môi: “Muốn thì làm được gì?”

“Nếu... Người thật sự muốn như thế, cũng không phải không có cách...” Giọng tiên nữ càng ngày càng nhẹ. Đôi mắt Tôn Kiến lại sáng lên, vội vàng xoay người ôm lấy cái lư hương nói: “Cô có cách? Nói nhanh! Cách gì?”

Tiên nữ hóa thành sương khói, bởi vậy anh không nhìn thấy thái độ của cô, chỉ nghe được giọng nói kia tràn ngập do dự và thê lương: “Ngay cả con người cũng biết nhận ơn một giọt nước, đáp lại cả suốt nguồn, huống chi thần tiên...”

“Là có ý gì?”

“Không có gì, Tôn Kiến người thề trước, ta sẽ nói cho người làm thế nào để cứu nàng.”

Tôn Kiến lập tức thề: “Tôi thề, chỉ cần có thể cứu Tiểu Gia, cái gì tôi cũng có thể bỏ qua!”

Tiên nữ lại thở dài sâu kín, nhỏ giọng nói: “Cái gì cũng có thể bỏ qua sao... Cũng được, giờ người chạy tới bệnh viện, mang thi thể của Tiểu Gia trong nhà xác ra, mang về căn phòng này. Sau đó ta sẽ biến ra một ít hương liệu, người đặt chúng nó vào trong lư rồi châm hương, chờ hương cháy hết, nàng có thể sống lại.”

“Thật?” Tôn Kiến mừng rỡ nhảy dựng lên, ôm chặt lấy lư hương nói, “Cảm ơn cô! Tiên nữ tỷ tỷ cảm ơn cô!”

Trong lư hương lặng thinh, bỗng không có tiếng động gì.

Tôn Kiến lập tức chiếu theo lời tiên nữ mà làm, khi mang Tiểu Gia tới đặt trên giường, phát hiện ra trên cái tủ ở đầu giường có một miếng gỗ màu tím, gần như đưa lửa tới gần một cái, nó sẽ cháy bùng lên.

Tôn Kiến đẩy nắp lên, sau đó lẳng lẳng trở Tiểu Gia sống lại.

Không biết qua bao lâu, Tiểu Gia trên giường “Ưm” một tiếng nhỏ, từ từ mở mắt.

Tôn Kiến vội vã bước lên phía trước nắm lấy tay cô vui vẻ nói: “Tiểu Gia, em tỉnh rồi!”

Tiểu Gia kinh ngạc nhìn anh, không dám tin hỏi: “Em... Sao lại ở chỗ này? Chẳng phải Em chết rồi sao? Tôn Kiến, sao em lại có thể lại nhìn thấy anh được?”

“Đồ ngốc, em sẽ không chết.” Tôn Kiến nắm chặt tay cô, ríu rít nói, “Em không chết, tất cả đều tốt đẹp, tất cả đều tốt đẹp mà...”

Quả thực, người yêu trong lòng, mười sáu năm tương

tư cuối cùng cũng được trọn vẹn, tất cả đều rất tuyệt vời.

Ngoại trừ, sau khi hương liệu cháy hết trong lư, lư hương bỗng nhiên loảng xoảng vỡ vụn.

Tiên nữ trong lô không thấy đâu, Tôn Kiến nghĩ, có lẽ cô đã về thiên đình rồi.

Không cần biết thế nào, anh thực sự phải cảm ơn cô.

7.

Cứ vậy rất nhiều năm trôi qua, một hôm Tiên Kiến cùng dạo phố với Tiểu Gia, rẽ qua một cái ngõ nhỏ dài, cuối ngõ nhỏ lại có một tiệm đồ cổ. Trong tiệm có hai cô gái đang ngồi, trong đó một người thấy anh đi qua, cách tấm cửa sổ thủy tinh nở nụ cười với anh.

Kì lạ thật, rõ ràng là lần đầu tiên anh nhìn thấy cô, tại sao cô lại cười có phần sâu xa với anh như vậy?

Buổi tối về nhà, anh nằm mộng.

Mơ thấy mây lành quanh quẩn, giống như đặt mình giữa thiên cung, một cô gái đang rất cẩn thận bưng một cái lư hương đi ngang qua, bỗng nhiên trượt chân, lư hương lật, dọa nàng mặt mũi trắng bệch, vội vàng quỳ xuống thu nhặt mà thế nào cũng không gom lại được, sốt ruột đến rơi nước mắt.

Thế là Tôn Kiến đi qua hỏi: “Cô làm sao vậy?” Nói xong chìa tay nhặt lư hương lên, đặt lại trong tay nàng.

Cô gái ngẩng đầu, dung mạo chẳng hề thu hút chút nào ấy có cái gì đó rất quen thuộc. Tôn Kiến mỉm cười với nàng: “Đừng khóc, Vương Mẫu nương nương còn đang chờ, mau đi đi.”

Cô gái vội vàng hành lễ, nâng lư hương vội vàng rời đi. Đi được một nửa lại ngoái đầu lại nhìn anh một cái, trong ánh mắt chứa đầy cảm kích.

Tôn Kiến nghĩ: Cô nương này trông ngờ ngợ, hình như rất giống tiên nữ tỷ tỷ trong cái lư hương ngày trước ở nhà anh. Trong giây lát, anh kinh hãi – cô ấy chẳng phải là vị tiên nữ tỷ tỷ kia sao? Mà đây là chuyện gì đây?!

Trời đất bỗng xoay tròn, anh lại một lần nữa thấy tiên nữ kia đập mây mà đến, trầm tĩnh nhìn anh, ánh mắt dịu dàng lại mang theo chút đau thương. Ánh mắt này anh cũng không xa lạ, cô từng nhìn anh rất nhiều lần như vậy.

Nàng nói: “Tôn Kiến, ta vốn là thị nữ nâng lư hương bên người Vương Mẫu trên trời, vì cảm tạ người ngày ấy giúp ta gom hương, cho nên sau khi người bị đày xuống trần liền đi theo, trả lại nhân quả.”

Tôn Kiến ngây dại Chẳng lẽ sự xuất hiện của cô đều không phải là do may mắn ngẫu nhiên anh gặp được, mà

là nhân quả tất yếu?

Nàng nói: "Người vốn là Thiên Bồng Nguyên Soái, vì đùa bỡn Hằng Nga mà bị đày xuống trần gian, một kiếp kia, người đầu thai làm lợn."

Tôn Kiến đầu đầy vạch đen Không phải chứ? Cái này cũng quá trùng hợp rồi...

Nàng nói: "Ta hỏi người có nguyện vọng gì, người một muốn thần lực, hai muốn binh khí, ba muốn đâm hoa hết trái với Cao tiểu thư nhà họ Cao."

Tôn Kiến có phần dờ khóc dờ cười.

Nàng nói: "Ta dẫn người trong tiệc cưới không thể uống rượu, người cũng không nghe, cuối cùng để bị lộ nguyên hình khiến Cao tiểu thư hoảng sợ. Nhiệm vụ của ta không hoàn thành, bị thượng đế trách phạt, lại phải ở lại nhân gian đợi thêm một trăm năm, chờ kiếp luân hồi thứ hai của người."

Chờ đã! Chẳng phải cuối cùng Trư Bát Giới sẽ đưa Đường Tăng đi Tây Thiên thỉnh kinh tu thành chính quả hay sao? Nếu anh thật sự là Trư Bát Giới, sao còn có thể luân hồi đầu thai? Thì ra Tây Du Ký viết cũng chẳng phải sự thật...

Nàng nói: "Kiếp thứ hai người là Giang Yêm(*), một

muốn trốn thoát khỏi nhà giam, hai muốn quan to lộc hậu, ba muốn văn nhĩ phong lưu. Vì thế ta tặng người Sinh Hoa Diệu Bút, nhưng cuối cùng người lại vô ý làm gãy.”

A, lại không giống truyền thuyết lắm...

Nàng nói: “Ta chờ người đến kiếp thứ ba, kiếp này...”

Tôn Kiến ngắt lời cô, vui vẻ nói: “Kiếp này thật sự may mà có cô! Đại ân đại đức của cô, Tôn Kiến suốt đời không quên!”

Ai ngờ tiên nữ nghe xong, ánh mắt lại càng bi ai, cuối cùng nàng cười cười, nói: “Vây, ta đi đây, bảo trọng, Tôn quân.”

Ngay sau đó liền thấy thân thể nàng dần dần nhòa đi, giống như vô số lần trước đây, hóa thành làn khói, biến mất không dấu vết.

Tôn Kiến mở to mắt, ngoài cửa sổ nắng mai đã lên, ánh mặt trời đua nhau tràn vào trong nhà, cảnh vật như được sinh ra thêm một lần nữa.

Anh nhớ lại khung cảnh trong mơ vừa rồi, cảm thấy thật khôi hài, trong lòng thoáng nghĩ: Bất kể thế nào, tiên nữ tỷ tỷ đã trở lại thiên đình, chắc chắn sẽ sống tốt...

Đêm đó Tiểu Gia cũng nằm mơ, trong mơ có một cô

gái mờ mờ ảo ảo, nói với cô: “Ta vốn là thánh nữ giữ lô trên trời, vì báo ân mà ẩn thân vào lô rơi xuống thế gian, trợ giúp ân công hoàn thành ba tâm nguyện, hoành thành duyên này. Ai ngờ người ấy sau khi chuyển thể tính tình lại trở nên hèn mọn, tất cả những gì mong ước chỉ là ham ăn lười làm, không có chí tiến thủ, cho nên hai kiếp trước đều thất bại trong gang tấc. Kiếp này người ấy mặc dù còn nhiều điểm chưa được, nhưng lại hiếm có là thật sự chân thành yêu thương cô, khiến ta cảm động sâu sắc. Sau khi cô chết anh ta vô cùng đau thương, ta không đành lòng nhìn cả đời còn lại anh ta phải chịu đựng nỗi khổ như vậy, vì thế dùng toàn bộ pháp lực đổi lấy một mạng của cô. Mong cô đối xử chân tình, vĩnh viễn không rời.”

Tiểu Gia hoảng hốt, chìa tay tóm lấy định hỏi han cẩn thận, thì thân hình cô gái kia dần dần nhòa đi, hóa thành làn khói nhẹ, không còn thấy đâu nữa.

Tỉnh dậy, thấy ánh mặt trời chói lọi bên ngoài, muốn nhớ lại khung cảnh trong mơ lúc trước, mà không thể nào nhớ nổi được gì.

Kết

“Không có pháp lực, vĩnh viễn không thể về thiên đình, không hối hận sao?” Trong tiệm đồ cổ, người con gái cười cười với chiếc lư hương đồng.

Lư hương im lặng, một lát sau mới đáp lại: “Không...”

Người con gái lại chăm chú nhìn ra ngoài cửa sổ: “Bọn họ thực sự rất hạnh phúc.”

“Đây cũng là kết thúc hoàn hảo nhất, không phải sao?”

Bên ngoài tiệm đồ cổ, ánh nắng mặt trời giữa trưa chiếu xuống quảng trường, hai người dắt tay nhau đi chậm chậm, chính là Tiểu Gia và Tôn Kiến.

Rạp chiếu phim lại chiếu lại những phim kinh điển, Tiểu Gia hào hứng nói: “Tôn Kiến, mình đi xem ‘Aladin và cây đèn thần’ được không?”

“Được.” Tôn Kiến dịu dàng đồng ý với cô, mỉm cười.

Đèn thần Aladin sao? Chẳng hiếm, anh cũng từng có một cái.

Một tiên nữ tỷ tỷ.

(*) Giang Yêm mộng sinh hoa bút: đồng chí này hồi nhỏ nghèo, chuyện kể 1 hôm nằm mơ có đồng chí thần tiên nào đó cho 1 cây bút 5 màu, từ đấy văn chương phun như ma, thành nổi tiếng, làm quan to. Sau này về già lại nằm mơ thấy có đồng chí xưng tên là gì ấy, bảo có gửi 1 cây bút ở đây, giờ đến xin lại, móc ra trả nó. Thế là từ đấy tài văn sụt giảm, ít lâu sau có 1 đồng chí nổi lên với tài văn chương, tên giống hệt như đồng chí đến đòi bút

trong mơ kia.

Lắm mồm bang

Tác giả: Thục Khách

Phần 1: Đương gia của Thiên Hà Sơn lại là nữ tử.

Người chắc hẳn là đã nghe nói trên đời này có một cái bang phái kỳ lạ như vậy, chuyên lấy việc gieo rắc tin đồn gây chuyện thị phi để mưu sinh, luôn làm người ta ghét cay ghét đắng, thế nhưng vẫn không có ai dám đụng chạm đến, rất nhanh đã phát triển thành Đệ nhất đại bang ở Hạ Thiên Giới, mà ngay đến cái tên cũng mới lạ không kém, đó là Lắm Mồm.

Trong “Kinh Thi Đại Nhã” có viết: “Phụ hữu trường thiết, duy lệ chi giai*”. Vì vậy kẻ lắm mồm liền trở thành danh xưng của những người nói ba thành bốn thích gây chuyện thị phi, thế gian sợ là không ai không hận, chưa nói đến tác giả của bài văn này, chỉ nói đến Lạc đại tiểu thư - nữ đương gia của Thiên Hà Sơn thôi cũng là người phải gánh chịu tổn hại nghiêm trọng từ những lời đồn đó.

*Phụ hữu trường thiết, duy lệ chi giai: ý nói những người phụ nữ lắm mồm chính là nguyên nhân của tai họa.

Dưới chân núi Thiên Hà, nửa con đường bị đoàn người chen chúc vây xem chặt như nêm cối, ở giữa khoảng đất trống, một thiếu nữ tướng mạo xinh đẹp nhìn có vẻ yếu đuối đang túm chặt một nữ nhân mập mạp.

Nữ nhân đó trông thật chặt vật, mặc dù không có khả năng đánh trả lại được nhưng miệng vẫn không ngừng ồn ào: “Mau đến đây xem này, đường đường là Đại tiểu thư của Thiên Hà Sơn mà lại ra tay đánh người!”

Vừa dứt lời, nàng ta liền bị ăn một bạt tai vang dội.

“Ngươi... Đánh người!”

“Ngươi đã nói ta đánh người rồi, nên ta dĩ nhiên phải đánh cho ngươi xem thôi, ” Lạc đại tiểu thư ném nàng ta cho hai nha hoàn, cười nhạt, “Thì ra kẻ tung tin đồn chính là ngươi, không phải ngươi đi khắp nơi rêu rao tởm tưởi Thiên Hà của chúng ta là hàng giả sao?”

Đáy mắt của nữ nhân kia lóe lên tia gian trá, nói quanh co: “Ta cũng chỉ là nghe nói, là thật thì không thể giả được, mà đã là giả thì không thể thật được, trong lòng Lạc đại tiểu thư cũng rõ, hà tất phải làm khó ta? Ta khuyên mọi người nên đến nơi khác mua đi, không khéo đến Thiên Hà lại mua phải hàng giả!”

“Hay cho câu là thật thì không thể giả được,” Thấy nàng ta làm ra bộ dáng chính nghĩa, Lạc đại tiểu thư vất vả lắm mới nhịn được tức giận xuống, xoay mặt về phía đoàn người nói, “Hôm nay ta sẽ cho mọi người tận mắt nhìn xem là thật hay là giả, làm phiền vị đại thẩm này đến cửa tiệm của chúng ta tùy tiện chọn một khúc gấm Thiên Hà đến đây.”

Gấm Thiên Hà được mang tới, hai nha hoàn nhận lấy rồi mở ra, tất cả mọi người đều cảm thấy trước mắt sáng ngời, nhìn thấy chất lượng trên bề mặt của gấm kia trơn nhẵn mềm mại, không giống loại vải vóc thô ráp tầm thường, nhất là màu sắc, rực rỡ như ráng chiều ở phía chân trời, lộng lẫy loá mắt.

Nghề chủ yếu của Thiên Hà Sơn là dệt vải, tại Hạ Thiên Giới cũng có chút danh tiếng, Hà Cẩm này chính là trấn sơn chi bảo, được lựa chọn trong những tơ tằm tốt nhất của Thiên Hà, dùng thủ pháp kỳ lạ để dệt nên, cộng thêm ba mươi hai loại màu sắc hoa văn, rực rỡ như ráng chiều, cực kỳ quý giá, phần đông người tiêu thụ chủ yếu đều là những công tử tiểu thư của Thần Tiên thế gia, người bình thường thì mặc không nổi.

Mọi người nhanh chóng xúm lại, ca tụng ước ao.

Nữ nhân kia lại bày ra vẻ khinh thường: “Chẳng qua chỉ có như vậy, cũng không nhất định là tơ tằm Thiên Hà.”

Lạc đại tiểu thư tiến đến bung khúc gấm kia ra quần lên người mình, khúc gấm quý giá càng tôn lên thân hình kiều mị như hoa.

“Thành Hương, châm lửa!”

Nha hoàn Thành Hương lấy lửa tiến lên, dù lửa sát bên nhưng gấm vẫn chậm chạp không cháy, khoảng chừng

qua thời gian nửa chung trà, mọi người đang chuẩn bị ca ngợi, bỗng nghe một tiếng “Hô”, ánh lửa đột nhiên bốc lên, gấm Thiên Hà trong nháy mắt đã hóa thành tro tàn!

Nữ nhân đặc ý: “Còn không phải...” Nói còn chưa dứt lời liền im bặt.

Gấm mặc dù đã cháy hết, nhưng người ở dưới tấm gấm lại không mấy may có chút vết bỏng, thậm chí ngay cả xiêm y mặc trên người lúc trước cũng lành lặn không có tổn hại gì.

Không biết là ai đã dẫn đầu kêu một tiếng “Hay”, mà mọi người cũng không ngớt lời tán thưởng theo.

Lạc đại tiểu thư tự đắc: “Mọi người đều chỉ biết gấm Thiên Hà của chúng ta đẹp, nhưng thực ra nó còn có khả năng cứu tính mệnh người trong hỏa hoạn, đó mới chính là công dụng lớn nhất của gấm Thiên Hà, những kẻ tung tin đồn vu khống hãm hại kia, rõ ràng là không có ý tốt!”

Nha hoàn Thành Hương chỉ vào nữ nhân kia nói: “Nàng ta chính là người của Lắm Mồm Bang, lần trước các nàng tranh chấp với Tây Trì Ngọc Phưởng, tiểu thư của chúng ta thấy các nàng quá đáng, bất quá cũng chỉ nói các nàng vài câu, thế mà các nàng liền nhắm vào Thiên Hà Sơn!”

“Thì ra là Lắm Mồm Bang!” Mọi người hiểu rõ, đều thóa mạ. Con người chính là như vậy, rõ ràng thống hận những

kẻ lăm mồm, nhưng vẫn cứ luôn tỏ ra đủ loại nhiệt tâm đối với lời đồn, tận lực truyền bá, mà lại không chủ động đi truy cứu thật giả.

Nữ nhân kia không còn lời nào để nói, liền hừ một tiếng: “Cứ chờ xem...”

“Ta ghét nhất là tin đồn, giết người trong vô hình!” Lạc đại tiểu thư chỉ vào nàng ta, nâng cao âm thanh, “Đừng để ta nhìn thấy người lần nữa, bằng không ta thấy một lần, đánh một lần!”

Hai nha hoàn buông tay, nữ nhân kia cảm hận bỏ đi, những người vây xem cũng từ từ giải tán.

Ở góc đường cách đó không xa có dừng một chiếc xe ngựa, xe ngựa nhìn như bình thường, nhưng nếu tỉ mỉ quan sát sẽ có thể phát hiện cả cỗ xe đều dùng gỗ Đàn Hương cực kỳ quý giá làm thành, ngoài xe có bốn người cưỡi ngựa đi theo hầu, tất cả đều mặc y phục vô cùng danh giá.

“Đương gia của Thiên Hà Sơn lại là một nữ tử sao?” Trong xe truyền ra một giọng nói thoáng mang theo ý cười.

“Nghe nói ông chủ Lạc đã đi xa rồi, đó là nữ nhi của hần,” Người đầu lĩnh đi theo hầu cũng chứng kiến màn hài kịch kia, dở khóc dở cười, “Tính khí này của Lạc đại

tiểu thư, ở Hạ Thiên Giới sẽ tìm không ra người thứ hai đâu.”

Người bên trong xe cười nói: “Theo ta thấy, về sự đại đột cũng là tìm không ra người thứ hai đâu, danh tiếng của Thiên Hà Sơn gặp nguy hiểm rồi.”

Người đi theo hầu nói: “Theo lý mà nói Lâm Mỗ Bang cũng luôn bị mọi người ghét, chỉ là lời đồn bắt luận có sai lệch lớn đến đâu chẳng nữa, cũng không làm được gì, muốn dẹp yên việc này cũng đơn giản, chỉ cần âm thầm ở phía sau tổn chút tiền trấn an là được, nàng ấy là một nữ tử, lại lấy cứng đối cứng như thế, phải chịu thiệt nhất định là bản thân mình.”

Người bên trong xe suy nghĩ một chút lại hỏi: “Không phải tháng sau trong cung sẽ cần dùng một lượng gấm thượng đẳng sao?”

Người đi theo hầu đáp: “Đúng vậy, đại thọ Thái hậu của Thượng Thiên Giới, nương nương định dùng làm lễ vật chúc mừng.”

“Quyết định chọn loại nào rồi chưa?”

“Gấm Lưu Khởi của Bạch gia.”

“Ta thấy của Thiên Hà cũng không tồi, sai bọn họ mua một lượng đưa vào cung đi.”

“Dạ.”

Phần 2: Người như vậy có cái gì đẹp chứ.

Đương gia thật không dễ làm, chỉ mới có một tháng mà Lạc đại tiểu thư đã thể nghiệm thăm thía, vào đêm rồi vẫn còn phải vật vờ với đám sổ sách dưới ánh đèn, nhíu mày hỏi: “Sao việc buôn bán lại giảm sút nhiều như vậy chứ?”

Quản sự Vệ tiên sinh vội vàng trả lời: “Gần nhất bên ngoài đồn đãi rằng Thiên Hà của chúng ta kém hơn so với Lưu Khởi của Bạch gia.”

“Ta còn tưởng là chuyện gì, hóa ra là Lưu Khởi!” Lạc đại tiểu thư khinh thường nói, “Ta đã từng thấy thứ kia rồi, khi xem dưới ánh mặt trời thì màu sắc cũng không tồi, nhưng nếu xem dưới ánh đèn thì vẫn còn kém xa, không đáng xách giày cho Thiên Hà của chúng ta !”

“Gẫm Lưu Khởi vốn đã không tồi, lại nhờ vào lời đồn đãi, đương nhiên liền được mua nhiều,” Vệ tiên sinh oán giận nói, “Ta đã sớm khuyên tiểu thư, Lắm Mồm Bang mặc dù vẫn không hay võ không biết, nhưng người của bọn họ trải rộng khắp Hạ Thiên Giới, chọc vào liền rất phiền phức, tiểu thư lại còn đi...”

Lạc đại tiểu thư đặt chén trà thật mạnh xuống, trừng đôi mắt đẹp nói: “Đó là tin vịt, dựa vào cái gì ta phải

nhượng bộ, hừ!”

Vệ tiên sinh cười khổ: “Vậy tiểu thư nói phải làm sao bây giờ?”

Lạc đại tiểu thư suy nghĩ trong chốc lát, đột nhiên hỏi: “Tháng sau không phải Thiên Hà sẽ có dạ hội sao?”

“Phải thì sao, ” Nha hoàn Thành Hương khó hiểu hỏi, “Mọi khi tiểu thư vẫn ngại náo nhiệt nên không đi mà, sao đột nhiên lại hỏi chuyện đó?”

“Năm nay chúng ta càng phải đi, ” Lạc đại tiểu thư đứng lên, “Giúp ta chuẩn bị một bộ xiêm y thích hợp.”

Thành Hương từ trước đến nay đều khôn khéo, đã nhanh chóng lĩnh hội được: “Dưới ánh đèn dạ hội, tiểu thư mặc gấm Thiên Hà của chúng ta chắc chắn sẽ vượt trội hơn những người mặc gấm Lưu Khởi.”

Vệ tiên sinh vui vẻ nói: “Tiểu thư cao minh!”

Ngày trôi qua rất nhanh, Lạc đại tiểu thư bên này vừa mới chuẩn bị ổn thỏa xong thì ngày dạ hội cũng đã tới.

Dạ hội Thiên Hà mỗi năm một lần là ngày lễ hội lớn của Hạ Thiên Giới, quý tộc bách tính đều trang điểm lộng lẫy mà đến tham gia, quan trọng hơn là, ngày hôm đó các phu nhân đều tập hợp lại, các cô nương chưa xuất giá

cũng đều nhộn nhịp đến dạo chơi.

Ngọn đèn soi bóng xuống mặt nước, du thuyền dập dờn, oanh thanh yến ngữ[1], cực kỳ náo nhiệt.

[1] oanh thanh yến ngữ: giọng nói trong trẻo như chim oanh, chim yến.

Trên mặt sông, một chiếc du thuyền vô cùng hoa lệ chậm rãi đi tới, những thuyền nương[2] người nào người nấy y phục bất phàm, muốn không chú ý đến cũng khó, mọi người nhao nhao ghé mắt, đều đang suy đoán xem người bên trong là ai.

[2]thuyền nương: những cô gái chèo thuyền hoặc đứng hầu trên thuyền.

Chiếc thuyền kia dừng ở giữa sông hồi lâu, mãi đến khi tất cả mọi người vây đến thật nhiều mới có một tiểu nha đầu vén tấm màn lên, chỉ trong giây lát, một mỹ nhân trang điểm lộng lẫy được nha hoàn dìu chậm rãi đi lên mũi thuyền. Sơn phấn nhẹ nhàng, mày ngài tô phớt nhạt, người dĩ nhiên đã đẹp như ngọc, mà bộ xiêm y khiến người ta ao ước kia, dưới ánh đèn, màu sắc chẳng những không giảm vẻ tươi sáng, mà lại càng tăng thêm vài phần mờ ảo, giống như trăng tròn trên cao hai bên có đám mây chuyển động, càng tô điểm cho người mặc thêm phần xinh đẹp, lại không mất đi vẻ đoan trang quý khí.

Có người đã nhận ra: “Lạc đại tiểu thư của Thiên Hà Sơn !”

“Chẳng trách, nàng mặc chính là gấm Thiên Hà !”

...

Không ít phu nhân thầm so sánh, rất nhanh đã phát hiện ra sự chênh lệch giữa hai bên mà bắt đầu hối hận.

“Tiểu thư, mọi người đều đang khen người đấy!”

“VẬY sao.”

Để đạt được thành quả của ngày hôm nay, chủ tớ hai người đã mất một phen tâm tư rất lớn, đang lúc đặc ý, nào ngờ vào ngay lúc này, toàn bộ đoàn người bỗng đều hướng về một phía sông khác.

Bên kia đi tới một du thuyền bình thường, cửa sổ khoang thuyền lại mở rất lớn, buông xuống bức rèm che hai tầng, mơ hồ có thể thấy được bóng người ở bên trong.

Thành Hương vui vẻ nói: “Của Dương gia, là Dương công tử!”

Vị Dương công tử này, Lạc đại tiểu thư không cần hỏi cũng biết là ai, bởi vì thanh danh của hắn thực sự quá

lớn, lớn đến toàn bộ Hạ Thiên Giới không ai không biết...Dương Uyên, là thân chất nhi(cháu ruột) của Hoàng hậu nương nương, tuy tuổi còn trẻ, nhưng phân nửa việc kinh thương của Hạ Thiên Giới đều nằm trong tay hắn, nhân vật tuần mỹ phong lưu, là đối tượng theo đuổi của các cô nương trẻ tuổi, chỉ cần hắn định đi đến đâu, thì hầu hết các tiểu thư quý tộc đều sẽ chạy tới đó chờ sẵn.

Đương nhiên, người này danh tiếng tuy lớn, nhưng cũng không được tốt lắm, về phương diện đời sống riêng tư vẫn luôn bị lưu truyền tiếng xấu, bị mắng là kẻ ham mê tử sắc, chỉ có điều những chuyện đó cũng không chút nào ảnh hưởng đến mị lực của hắn, đều cùng một chuyện, nhưng nếu là một nam nhân không thành công, liền bị gọi là hạ lưu, nhưng nếu là một nam nhân thành công, liền lập tức được sửa gọi là phong lưu.

“Tiểu thư, chúng ta cũng đi...”

“Người như vậy có cái gì đẹp chứ!” Lạc đại tiểu thư vì hận bị hắn cướp đi tầm nhìn của mọi người cũng không thèm để ý đến vẻ mặt thất vọng của Thành Hương, quay sang căn dặn, “Chúng ta ở ngay chỗ này thưởng thức cảnh đêm.”

Mành buông xuống, chiếc thuyền có bề ngoài bình thường nhưng phía trong khoang thuyền lại bày biện hoa mỹ không gì sánh được, trên mặt sàn trải thảm lông thật dày màu trắng, phía trước cửa sổ đặt một cái bàn nhỏ, bình ngọc, ly ngọc, đĩa bạc, hai người ngồi đối diện nhau,

đều là công tử trang phục cao quý.

Một người mỹ phục hoa quan[3], mắt xếch lấp lánh, như cười như không, trán lộ ra quý khí bức người;

[3]mỹ phục hoa quan: quần áo mũ nón đẹp đẽ, lộng lẫy.

Người còn lại cũng mặc áo bào rộng, dùng một cây trâm cố định phần tóc trên, còn một phần tóc buông xuống dài tới hông, hảnh đang đưa lưng về phía bên này, không thấy rõ dung mạo, trong bàn tay thon dài đang cầm nửa ly rượu.

“Người mời ta uống rượu mà cứ luôn nhìn ra bên ngoài làm gì vậy?”

“Nhìn nàng.”

Công tử mỹ phục nhìn theo ánh mắt của người kia, nở nụ cười: “Nhãn lực tốt.”

“Không ngờ nàng lại nghĩ ra được biện pháp này.”

“Nói vậy là có ý gì?”

Người đi theo hầu bắt đầu châm rượu, cười nói: “Tần Vương gia không biết, đó là Lạc đại tiểu thư của Cẩm Viên Thiên Hà Sơn, hôm nay nàng mặc chính là gấm Thiên Hà

của nhà mình.”

“Gấm Thiên Hà?” Tấn Vương gia lại nhìn lần nữa, chợt nhớ tới gì đó, “Hôm trước đại thọ mẫu hậu, trong những lễ vật của Hạ Thiên Giới các người có một lượng gấm tốt, mẫu hậu rất thích, ta nhìn thấy có chút giống cái này.”

Người đi theo hầu nói: “Cũng không chắc là gấm Thiên Hà, những ngày gần đây bên ngoài đều lưu truyền Thiên Hà không sánh bằng Lưu Khởi, nên hôm nay nàng ấy đã cố tình mặc cái kia.”

“Thật là một nữ tử thông tuệ,” Tấn Vương gia dựa lưng vào ghế, cười nhìn người đối diện, “Đáng tiếc hình như nàng ta không để tâm đến Dương Uyên người lắm.”

Dương Uyên thông thả đặt chén rượu xuống: “Nàng rất nhanh sẽ để tâm thôi.”

Phần 3: Phô trương làm dáng câu dẫn nam nhân, quá không biết xấu hổ rồi.

Dù đã lộ diện ở dạ hội náo nhiệt, nhưng việc buôn bán trong tiệm rõ ràng vẫn không có chuyển biến tốt đẹp, Lạc đại tiểu thư rất phiền muộn, cũng không quan tâm đến bộ dáng muốn nói lại thôi của Vệ tiên sinh cùng Thành Hương bên cạnh mà vẫn kiên trì mang theo hai người đi đến tiệm để tìm ra căn nguyên của vấn đề.

Vừa đi đến đường cái, chợt nghe thấy tiếng nói chuyện.

“Dù miệng lưỡi của nàng ta có hơi gay gắt một chút, nhưng cũng không phải là người như vậy chứ?”

“Sao lại không phải, chỉ nói trong dạ hội Thiên Hà nàng ta ăn mặc lòe loẹt lẳng lơ, phô trương làm dáng, một cô nương lại đi câu dẫn nam nhân, cũng quá không biết xấu hổ rồi!”

“Hôm đó ngay cả Dương công tử mà nàng ấy cũng không đi xem cơ mà...”

“Đó chính là chỗ cao minh của nàng ta đấy, cố ý làm ra phong thái của một tiên nữ lẻ loi đứng ở giữa sông, dẫn dắt sự chú ý của Dương công tử, muốn trèo lên phú quý, uyên ương thành đôi đó thôi!”

Người đi phía trước đột nhiên dừng bước, Thành Hương cùng Vệ tiên sinh đi ở phía sau cũng đứng lại theo, mặt mũi trắng bệch.

Ai cũng đều biết, Lạc đại tiểu thư của Thiên Hà Sơn, họ Lạc tên Ương

“Tiếc là con mắt của người ta cũng không nhìn nàng cái nào, nghe nói Dương công tử cũng chê găm Thiên Hà không tốt.”

“A, Dương công tử không thích gắm Thiên Hà sao?”

Nữ nhân kia cảm nhận được sát khí liên xoay người, nhìn thấy Lạc đại tiểu thư mặt mày xanh mét, vội vã ôm đầu chuồn mất.

“Ngươi, đứng lại cho ta...” Lạc đại tiểu thư rống lên một tiếng, nửa con đường đều nghe thấy.

“Tiểu thư!” Thành Hương cùng Vệ tiên sinh đều khẩn trương.

Lạc đại tiểu thư tức giận đến mức trong đầu đều thành một khối hỗn độn, làm sao mà chịu nghe, liền nhấc làn váy lên mà đuổi theo, không ngờ nữ nhân kia lại luôn đi quá nhanh, trà trộn vào đoàn người rồi biến mất tăm.

Thành Hương đuổi theo kịp ôm chặt nàng: “Tiểu thư, tiểu thư!”

“Khốn kiếp, ta còn chưa từng liếc mắt nhìn tên Dương công tử gì gì kia đến một cái mà ả dám nói ta câu dẫn hản!”

“Đáng giận!”

“Nếu ta nhìn rồi, các ả cũng vẫn sẽ đi nói ta câu dẫn hản!”

“Phải đó ạ, bọn họ đã rắp tâm bịa đặt thì thế nào chẳng có thể tìm được lý do.”

Lạc đại tiểu thư vung nắm tay: “Lần sau để ta gặp phải, nhất định sẽ đánh chết ả!”

Thành Hương ấp a ấp úng nói: “Chuyện này liên quan đến thanh danh của tiểu thư, nếu còn tiếp tục âm ỉ nữa thì không tốt đâu.”

Vệ tiên sinh khuyên nhủ: “Vẫn là nên làm hòa với các nàng ấy đi, nếu để lão gia biết được thì nguy mất...”

“Là các ả vô căn cứ, dựa vào cái gì ta phải nhượng bộ! Dựa vào cái gì chứ!” Lạc đại tiểu thư nghiêng rằng nghiêng lợi nói, “Còn cái tên Dương Uyên kia nữa, dựa vào cái gì mà lại nói gấm Thiên Hà của chúng ta không tốt! Dựa vào cái gì chứ! Thiên Hà rõ ràng là gấm tốt nhất Hạ Thiên Giới, ta không bắt hẩn nói rõ ràng thì không bỏ qua đâu!”

“Ờ, đó là ngựa của ta mà!”

“Tiểu thư! Tiểu thư!”

Lạc đại tiểu thư làm sao chịu nghe, cướp lấy thiên mã bên cạnh xoay người nhảy lên, quất ngựa chạy đi.

Thành Hương cùng Vệ tiên sinh dù lo lắng nhưng lại không có cách nào, đành phải trả tiền cho chủ nhân con

ngựa, lựa lời mà mua lại.

Dương quý phủ, người bình thường đều khó có thể tưởng tượng, Lạc đại tiểu thư cũng sinh ra trong nhà đại phú, nhưng lúc mới vào cửa cũng khó tránh khỏi lấy làm kinh hãi, chỉ là vật bày trí ở sảnh thôi cũng đã hết sức xa hoa khí khái, nhưng vẫn không có cảm giác dung tục, bình phong bằng ngọc vẽ hoa văn tự nhiên đặc sắc, bàn ghế trắng nõn tinh xảo, đều là vật liệu khó tìm ở Hạ Thiên Giới, lại càng không cần nói đến các loại đồ cổ quý hiếm.

Lạc đại tiểu thư mặt lạnh ngồi ở ghế trên, vài tên gia đình y phục bất phàm yên lặng đứng bên cạnh, mặt mũi đều bầm dập.

Phòng trong, hai người xuyên thấu qua bình phong mà quan sát hết thấy.

Tấn Vương gia nói: “Thanh danh của người đã chẳng ra gì, làm liên lụy đến cả tiểu thư nhà người ta, vẫn còn không thấy hối hận sao?”

Dương Uyên nói: “Nàng dám tại thời điểm này mà tiến vào Dương phủ, ta lại càng thêm bội phục.”

Người đi theo hầu hỏi: “Công tử còn không định đi ra ngoài sao?”

“Mang cái áo choàng kia đến đây cho ta.”

“Đang ở trong nhà, cần áo choàng để làm gì?”

Dương Uyên cầm cán quạt gõ vào lòng bàn tay trái một cái: “Lần đầu gặp mặt, dù sao vẫn phải lưu giữ một ấn tượng tốt.”

Tần Vương gia chấp tay: “Ấn tượng tốt sợ là khó rồi, để ta xem ngươi làm sao khiến cho nàng nguôi giận.”

“Dương Uyên đâu, rốt cuộc là có ở nhà hay không!” Trước sau đã qua thời gian nửa nén hương thếp mà vẫn không thấy bóng người, rốt cục Lạc đại tiểu thư đã không chờ được nữa, đập bàn đứng dậy, trợn to mắt nhìn chúng gia đình.

Gia đình bị hù dọa liền nói: “Công tử sẽ đến ngay, xin tiểu thư chờ thêm một chút...”

“Để khách nhân đợi lâu, đây là cách tiếp đãi khách của Dương phủ các ngươi sao?”

“Việc này...”

“Dương Uyên ở đây.” Âm thanh mỉm cười kèm theo tiếng bước chân không nhanh không chậm, một thân hình từ sau bình phong đi tới.

Áo choàng màu tím thêu hoa mỹ, che phủ áo trắng bên trong, mơ hồ lộ ra đai lưng cẩm tú cùng ngọc bội, tóc dài một nửa dùng trâm cố định, còn mấy lọn buông xuống trước ngực, mũi duyên dáng, mày tung bay, trong mắt hoa đào nổi lên ý cười yếu ớt, môi mỏng kéo ra một độ cung mê người, tay cầm một cây quạt xếp tinh xảo.

Hắn là Dương Uyên sao? Lạc đại tiểu thư cũng ngây người, tiếp theo là nhú mày.

Dương Uyên ngược lại rất ôn hòa: "Lạc đại tiểu thư bất ngờ giá lâm, không thể tiếp đón từ xa, thất lễ."

Lời nói của đối phương cực kỳ khách khí, Lạc đại tiểu thư cũng không tiện phát tác, đành mặt lạnh chất vấn: "Ta nghe nói Dương công tử có chút bất mãn với Thiên Hà của chúng ta, găm Thiên Hà mặc dù không được tốt lắm, nhưng ta thầm nghĩ hiện nay ở Hạ Thiên Giới vẫn còn chưa có cái có thể hơn được nó, không biết là chỗ nào không vừa mắt Dương công tử?"

"Nga, có việc này sao?" Dương Uyên bất ngờ, khẽ nhú mày nói, "Lạc đại tiểu thư từ đâu nghe được như vậy?"

Chỉ một câu nói, liền khiến Lạc đại tiểu thư ghen ngào.

Nếu Lâm Mỗ Bang có thể bịa đặt lời đồn nói xấu thanh danh của mình, đương nhiên cũng có thể bịa đặt lời

đồn khác để phá rối việc buôn bán của Thiên Hà Sơn, lấy danh nghĩa của hắn để gieo rắc tin đồn, thì những cô nương cùng tiểu thư đương nhiên cũng sẽ không mua Thiên Hà.

Đáng trách chính mình lại bị tức giận làm đầu óc u mê, chưa tìm hiểu rõ ràng đã sơ suất lỗ mãng tới cửa hỏi tội, thật quá mất mặt rồi!

Thấy nàng đứng ngẩn ra không nói gì, Dương Uyên liền nhắc nhở: "Lạc tiểu thư?"

Lạc đại tiểu thư đỏ mặt lên: "Ta, việc này, ta là nghe người khác nói."

Dương Uyên vẫn mang vẻ mặt ôn hoà: "Chỉ nghe lời đồn mà đã đến nhà hỏi tội, Lạc tiểu thư cũng có phần hấp tấp rồi."

"Ta... Xin lỗi." Lạc đại tiểu thư xoay người định đi.

"Chậm đã," Dương Uyên gọi nàng lại, tự mình ngồi xuống ghế trên, "Không mời mà tới, là khách không mời mà tới, đã thương hạ nhân của ta, gọi thẳng tên ta, là hành vi vô lễ, nếu Lạc tiểu thư còn bỏ đi như thế, sau này ta có nên tìm ông chủ Lạc đòi một cái lễ phải hay không?"

Lạc đại tiểu thư nhìn xấu hổ xuống nói: "Ngày khác ta sẽ chuẩn bị lễ vật bồi tội, mong Dương công tử đại nhân

đại lượng đừng tính toán.”

Dương Uyên nói: “Nói không bằng không chứng, làm sao tin được?”

Lạc đại tiểu thư cũng hào phóng: “Ta sẽ viết một tờ giấy nợ với công tử, ấn dấu vân tay của ta là được rồi chứ.”

“Dương phủ cũng không thiếu tiền, ta cũng không nhận giấy nợ của nữ nhân,” Dương Uyên lắc đầu nói, “Chỉ bằng để lại một tín vật thì tốt hơn.”

“Ta không mang theo tín vật gì cả.”

“Vậy ta đây chỉ còn có thể cùng Lạc tiểu thư đi gặp quan phủ thôi.”

Sai là ở chính mình, mà đối phương lại được thể không chịu bỏ qua, Lạc đại tiểu thư cắn răng, gỡ vòng vàng ở cổ tay xuống “Leng keng” đặt lên trên bàn: “Bên trên cái này có khắc tên ta, đã được chưa?”

Dương Uyên cũng dứt khoát: “Mời.”

Lạc đại tiểu thư cũng không quay đầu lại mà bước đi.

Lát sau, Tấn Vương gia từ sau bình phong đi tới: “Ước hiếp nữ nhân, người rất thành thạo.”

Dương Uyên lấy vòng tay vàng ra nhìn chăm chú: “Nàng đến nhà quả nhiên là vì gấm Thiên Hà.”

“Chứ người cho rằng nàng tìm người làm cái gì, là vì Dương Uyên người phá hỏng thanh danh của nàng, nên tìm người chịu trách nhiệm sao?” Tấn Vương gia ngồi lên ghế trên, “Tiếc là áo choàng của người hình như cũng chưa lưu được cho nàng bao nhiêu ấn tượng tốt thì phải.”

Dương Uyên nói: “Tính tình hấp tấp như vậy mà ông chủ Lạc cũng yên tâm đem Thiên Hà giao cho nàng sao, ta vốn dự định lưu cho nàng một ấn tượng tốt, không biết thế nào lại thành ức hiếp nàng rồi.”

Tấn Vương gia nhíu mày nói: “Lắm Mồm Bang cũng thật ghê tởm, chỉ sợ hôm nay nàng vừa ra khỏi cửa này thì phiền phức lại càng nhiều, thanh danh của cô nương nhà người ta...”

Dương Uyên nói: “Người thấy nàng có vẻ gì là sợ hãi sao.”

Người đi theo hầu nhìn vòng tay nhắc nhở: “Công tử, như vậy không tốt đâu, Lạc đại tiểu thư đã được định chung thân, là người có hôn phu...”

“Hôn phu?” Dương Uyên cất vòng tay vàng vào trong tay áo, “Đã không còn rồi.”

Người đi theo hầu kinh ngạc: “Không còn từ lúc nào?”

Tấn Vương gia cười nói: “Lúc nàng vừa bước chân vào cửa Dương phủ này.”

Phần 4: Cùng lắm thì ta không xuất giá thôi.

Sơ suất trúng kế, hỏi tội không thành, tự rước lấy nhục, Lạc đại tiểu thư kìm nén tức giận đầy mình mà trở về, sáng sớm ngày hôm sau liền sai người chuẩn bị lễ vật đưa đến Dương phủ, không ngờ mấy hạ nhân đi cả buổi lại mang lễ vật còn y nguyên trở về.

“Dương công tử chê lễ vật quá ít, nói là không đủ thành ý.”

“Cái gì!” Lạc đại tiểu thư bỗng từ ghế trên đứng dựng lên, cắn răng hỏi, “Còn vòng tay của ta đâu?”

Hạ nhân ấp a ấp úng nói: “Dương công tử bảo tiểu thư... tự mình đến chuộc.”

Đối phương rõ ràng là cố tình làm khó dễ, tiếc là chính mình đuối lý trước, Lạc đại tiểu thư nghĩ tới nghĩ lui cũng không còn biện pháp nào khác, đành phải giao phó xuống: “Bảo Vệ quản sự đặc biệt chuẩn bị hậu lễ một lần nữa để ta tự mình đưa đến.”

Hạ nhân đáp lời lại xong đang định đi thì thấy Thành

Hương hoảng hốt phăm phăm chạy vào: “Tiểu thư! Tiểu thư không hay rồi! Bên ngoài đều đang nghị luận về chuyện hôm qua người đến Dương phủ!”

Lần này Lạc đại tiểu thư lại khá bình tĩnh: “Ta biết, lại nói ta câu dẫn hẩn chứ gì.”

“Không chỉ có vậy, bọn họ còn nói người ở Dương phủ...” Thành Hương không dám nói thẳng từ “Phóng đảng”, liền sửa cách nói lại, “Nói người ở trong đó đến hai canh giờ, không biết cùng Dương công tử làm cái gì...”

Lạc đại tiểu thư thiếu chút nữa đã tức giận đến bất tỉnh: “Làm gì có, chỉ nửa canh giờ mà thôi!”

Nửa canh giờ cũng có thể làm rất nhiều chuyện a, Thành Hương nhỏ giọng nói: “Sáng sớm đã đưa lễ vật đến Dương phủ, bọn họ nói người muốn dọn sạch gia sản đến Dương gia.”

Đáng giận! Lạc đại tiểu thư nắm chặt nắm tay đi tới đi lui, nôn nóng vô cùng, đột nhiên Vệ tiên sinh cũng bước nhanh tiến đến: “Tiểu thư, bên nhà cô gia[1] gọi thư tới.”

[1]cô gia: cách gọi chồng của tiểu thư.

Lạc đại tiểu thư phát điên: “Cái gì cô gia, ai là cô gia của người vậy!”

“Là Lộ nhị công tử.” Vệ tiên sinh cười khổ dâng phong thư lên.

Lạc đại tiểu thư đã đính hôn từ lâu, hôn phu là Lộ nhị công tử Lộ Ngân của Thiên Hồ Sơn, hiện nay ông chủ Lạc lại không có ở nhà, sao nhà họ Lộ lại gửi thư đến vào lúc này, Lạc đại tiểu thư đầy một bụng nghi hoặc nhận lấy phong thư mở ra đọc: “Vốn kết thân với nữ tử Lạc thị của Thiên Hà Sơn... Nhưng gần đây nghe được người này phẩm hạnh không đoan chính... Tình nguyện giải trừ hôn ước, nếu không còn gì dị nghị sẽ chọn ngày hủy hôn...”

Tất cả mọi người trong phòng đều biến sắc.

Thành Hương chấn động nói: “Nhà họ Lộ thật quá đáng! Biết rõ lão gia không có ở đây, lại còn vội vã từ hôn, làm cho tiểu thư khó xử!”

“Hủy cũng đúng lúc .” Lạc đại tiểu thư trái lại không thèm để ý, “Sớm đã nghe nói con hồ ly tồi kia không làm việc gì đàng hoàng, ai thèm gả cho hắn.”

Vệ tiên sinh vội la lên: “Làm như vậy không được! Lời đồn bên ngoài đang mạnh mẽ, nếu lúc này lại từ hôn, về sau...”

“Cùng lắm thì ta không xuất giá thôi!” Lạc đại tiểu thư hừ một tiếng, “Thành Hương, mang bút mực đến đây!”

Thành Hương đã khuyển hết mức, không thể làm gì khác đành đi lấy bút mực.

Hạ nhân bên cạnh nhắc nhở: “Tiểu thư, còn bên Dương phủ làm sao bây giờ?”

“Các người mang thêm gấp đôi lễ vật đưa đến đi,” Lạc đại tiểu thư cũng không có ý định đến đó nữa, “Nói với tên Dương Uyên kia rằng nếu hắn còn chê ít ta cũng không cần vòng tay nữa, hắn thích làm gì thì làm!”

Xử lý xong mọi thứ, Lạc đại tiểu thư mang theo Thành Hương ra khỏi Cẩm Viên, đi thẳng đến Hồng Hương Cốc.

Hồng Hương Cốc là nơi gió trăng nổi danh nhất ở Hạ Thiên Giới, những cô gái y phục xanh biếc, ngày đêm ca múa, hôm nay còn xảy ra một việc đặc sắc hơn, một gã công tử trẻ tuổi bị một nữ nhân khuôn mặt xinh đẹp túm chặt vạt áo trước mặt mẽ kéo xuống lầu, mãi tới khi kéo đến đường cái mới dừng lại, liền thu hút người qua đường đứng xem náo nhiệt.

“Lộ Ngân, người nghe rõ ràng cho ta,” Lạc đại tiểu thư cầm một phong thư ném vào mặt hắn, “Lạc Ương của Thiên Hà Sơn, vốn nhận kết thân với Lộ Ngân của Thiên Hồ Sơn, không ngờ người này lưu luyến thanh lâu phẩm hạnh không đứng đắn, tình nguyện hủy bỏ hôn sự này, chỉ e sau này không có bằng chứng, nay lập văn ước này để làm bằng.”

Đám người ồ lên.

“Sau khi từ hôn, hai chúng ta không còn liên quan gì đến nhau nữa.” Lạc đại tiểu thư xoay người, “Thành Hương, chúng ta đi!”

Lộ Ngân lấy lại tinh thần, vội vã ngăn cản nàng, ái muội cười: “Không ngờ Lạc đại tiểu thư lại có khuôn mặt xinh đẹp như vậy, kỳ thực là do gia mẫu tin vào lời đồn đãi mà bức ta từ hôn, ta cũng là bất đắc dĩ a, như vậy đi, ta sẽ về giải thích cùng gia mẫu, tuy rằng hiện tại danh tiếng nàng không được tốt lắm, nhưng làm thiếp cũng...”

Làm thiếp? Lạc đại tiểu thư giận sôi máu, giơ tay cho một bạt tai: “Nhìn lại bộ dạng của ngươi đi, ngươi cho là ta thèm làm dâu nhà nhà ngươi sao? Ta khinh!”

“Ngươi dám đánh ta?” Lộ Ngân chấn động, che mặt mắng, “Bát phụ[2] như ngươi, tương lai cũng không ai dám lấy!”

[2]bát phụ: người đàn bà đánh đá, chanh chua.

Lạc đại tiểu thư không để ý tới hân, vênh mặt bước đi.

“Đứng lại cho ta!” Lộ Ngân cười khẩy đi tới kéo nàng, “Việc hôn sự này há lại để một nữ nhân như ngươi nói hủy là hủy sao, hôm nay ta cứ nhất định mang ngươi trở về làm tiểu thiếp, xem ai dám làm gì!”

Thành Hương cuống quýt cản lại, liền bị hấn đẩy ngã xuống đất, Lạc đại tiểu thư biết rõ không ổn, hiểu được sức lực của mình không bằng hấn, vội vùng tay ra chạy về phía đường cái đối diện, vào đúng lúc này vừa khéo có một chiếc xe ngựa chạy tới, đứng ở giữa hai người.

Màn xe được nhắc lên, bên trong là một khuôn mặt tuấn mỹ mang cười.

Nơi có Uyên hiện thân ắt sẽ không thiếu quần chúng, hưởng chi tin đồn về hai người còn đang làm mưa làm gió, mọi người thấy có kịch hay để xem liền nhao nhao xúm lại.

Lộ Ngân đen mặt: “Các người...”

Dương Uyên mỉm cười ra hiệu: “Làm phiền Lộ huynh đời bước để xe của ta đi qua được không?”

Lộ Ngân vốn tưởng rằng hấn tới để bảo vệ, đang định mở miệng mắng “Gian phu dân phụ”, nào ngờ đối phương lại là đang trách mình cản đường, hấn lại đích thật đang đứng ở giữa đường, bỗng thấy vô cùng xấu hổ, nhưng khi nhìn lại lần nữa thì Lạc đại tiểu thư cùng Thành Hương cũng đã chạy trốn không thấy bóng dáng rồi.

Phần 5: Chỉ tiện tay làm, không cần phải nói cảm tạ.

Ra khỏi Hồng Hương Cốc, Lạc đại tiểu thư mang theo Thành Hương vội vã chạy về Thiên Hà Sơn, mới về đến bên ngoài Cẩm Viên đã thấy Vệ tiên sinh về mặt hớn hở chờ sẵn ở đó.

Ở sảnh có một vị thiên quan (quan chức của nơi này) đang ngồi, nhìn thấy nàng liền cười nói: “Chúc mừng Lạc tiểu thư, sau này tất cả nhu cầu vải vóc trong cung đều do Thiên Hà Sơn đảm trách, đây là ân điển của Hoàng hậu nương nương, việc tốt hiếm có a.”

Đang lúc xui xẻo đến cực độ, bỗng nhiên rơi xuống một việc vui như vậy, Lạc đại tiểu thư vừa mừng vừa sợ, nghĩ rằng phụ thân suốt đời dùng bao nhiêu biện pháp, chỉ mong sao gấm Thiên Hà được hoàng gia thừa nhận, mà hôm nay lại thực hiện được chính trong tay mình, càng thêm đắc ý, sau này Thiên Hà Sơn sẽ có thêm một mối làm ăn lớn cố định rồi.

Lạc đại tiểu thư vội vã bái tạ, một mặt bảo Vệ tiên sinh thay mặt hầu trà Lưu thiên quan, mặt khác lại dặn dò hạ nhân chuẩn bị lễ vật.

“Nương nương cũng biết đến gấm Thiên Hà sao?”

“Nương nương rất thích, cũng phải nói may mắn nhờ có Dương công tử tiến cử, bằng không cũng không biết được trong dân gian lại có loại gấm tốt thế này.”

Lạc đại tiểu thư sững sốt.

Dương Uyên tương trợ Thiên Hà đương nhiên là chuyện tốt, nhưng để truyền ra bên ngoài thì chẳng khác nào đã chứng thực chuyện giữa hai người rồi.

Lạc đại tiểu thư lại đến Dương phủ, lúc này Dương Uyên cũng không để nàng chờ quá lâu, hắc mím cười ngồi ở ghế trên nói: “Chỉ tiện tay làm, cũng không cần phải nói cảm tạ.”

“Cảm tạ?”

“Ta thấy gã Thiên Hà không tồi, đã thuận tiện bảo bọn họ mua mấy xấp đưa vào cung, ngày hôm kia lại thay cô nương giải vây ở bên đường, cô nương không phải đến để cảm tạ ta sao?”

Thì ra hắc thật sự là cố ý, Lạc đại tiểu thư cả giận: “Ai cần ngươi lo chuyện của Thiên Hà Sơn!”

Dương Uyên nhìn nàng trong chốc lát, thu ý cười lại: “Xem ra Lạc tiểu thư cũng không cảm kích.”

“Chuyện của ta không phiền ngươi quan tâm.”

“Cũng được, là ta nhiều chuyện rồi,” Dương Uyên đặt chén trà xuống, “Ta đây liền truyền tin vào cung, nói bọn họ đổi lại dùng gã Lưu Khởi của Bạch gia cũng đều như

nhau.”

Lạc đại tiểu thư ngây người.

Dương Uyên đứng dậy ra lệnh: “Tiễn khách!”

Đến lúc này Lạc đại tiểu thư mới nhận ra mình đã làm hỏng việc mất rồi, vừa hận Lắm Mồm Bang, vừa hận bản thân vô dụng, càng không nghĩ tới chỉ vì nhất thời xúc động mà lại dẫn đến hậu quả nghiêm trọng như vậy, nàng yên lặng ra khỏi Dương phủ, dắt ngựa trở về, lúc tới góc đường, bỗng thoáng thấy hai nữ nhân đang ló đầu ra nhìn, nhìn kỹ một chút thì thấy một người trong đó rất quen mặt.

Bị nàng phát hiện, nữ nhân kia sợ đến mức chạy như bay.

“Lại là người!” Lạc đại tiểu thư gặp phải kẻ thù vô cùng gai mắt, lập tức lấy lại tinh thần, bỏ ngựa lại mà đuổi theo.

Chạy qua hai con đường, nhìn thấy trước mặt đang đi tới hai sai nha tuần tra đường, nữ nhân kia liền vội vàng kéo lấy bọn họ mà khóc lóc kể lể: “Quan gia, Lạc đại tiểu thư muốn giết người!”

Giết người chính là chuyện lớn, quan sai lập tức ngăn cản Lạc đại tiểu thư, nữ nhân kia liền thừa cơ hội chạy

trốn, Lạc đại tiểu thư quay về chỗ cũ, phát hiện ngựa cũng bị trộm mất rồi, đành phải đi bộ trở về. Trời từ từ đổ cơn mưa, nước mưa tích trên khuôn mặt lạnh lẽo, lại có nước từ khóe mắt trượt xuống khóe miệng, mặn mặn.

Bỗng nhiên, đỉnh đầu bị một bóng râm che phủ.

“Tầm mưa sẽ sinh bệnh.”

Lạc đại tiểu thư ngơ ngác xoay mặt nhìn.

Hắn mặc y phục trắng giống vừa nãy, bên ngoài khoác thêm một cái áo choàng màu đen, trong tay cầm một cây dù trắng thuần bên trên có vẽ bức tranh thủy mặc, màu trắng trong suốt đến cực hạn, dần dần cả khuôn mặt mỉm cười kia cũng có vài phần hương vị như được mực vẽ.

Lạc đại tiểu thư lấy tay lau mắt.

“Mắt sẽ bị đỏ.” Tay bị hắn cầm.

“Người làm gì vậy!” Lạc đại tiểu thư cuống quýt muốn bỏ bàn tay kia ra.

Dương Uyên không buông tay: “Ta đã làm sai cái gì mà khiến cô nường tức giận như vậy?”

Lạc đại tiểu thư không biết phải trả lời thế nào, đến nhà chất vấn, không chút nào cảm kích, cứ luôn là mình

trút giận lên hẳn.

Dương Uyên buông nàng ra, lấy một cái khăn lụa trắng tinh, nhẹ nhàng thay nàng lau nước mắt cùng nước mưa: “Xúc động như vậy ắt sẽ chịu thiệt, chỉ càng khiến bọn họ vui mừng.”

Lạc đại tiểu thư đẩy hẳn ra: “Người tới cười nhạo ta sao?”

Dương Uyên nói: “Có ý tốt tương trợ mà cô nương cũng không cảm kích, ta mới tức giận thôi.”

Lạc đại tiểu thư đỏ mặt: “Không phải ta không cảm kích, chỉ là bên ngoài đều đang nói bậy...”

Dương Uyên nói: “Cô nương sợ rồi?”

Lạc đại tiểu thư giật nảy, vênh mặt: “Ai sợ!”

Dương Uyên “Nga” một tiếng: “Đã không sợ, sao lại khóc?”

“Ta mới không phải khóc vì chuyện đó,” Giọng của Lạc đại tiểu thư thấp xuống, “Ta chính là... giận bản thân, không nên tới tìm người phát giận.”

Dương Uyên cười gật đầu: “Phát giận hết rồi, bây giờ cô nương muốn nói gì với ta không?”

Lạc đại tiểu thư cắn môi không nói.

Dương Uyên đặt dù vào tay nàng: “Đã không nói thì ta cũng trở về đây.”

Lạc đại tiểu thư vội vàng kéo hẳn lại, thấp giọng nói: “Gấm Thiên Hà thực sự rất tốt.”

“Chuyện đó ta biết.”

“Phụ thân vẫn luôn muốn nhận được vụ làm ăn trong cung kia, người... đừng cho Bạch gia.”

Dương Uyên không cười: “Cô nương chỉ muốn nói với ta việc đó thôi sao?”

Lạc đại tiểu thư gật đầu.

“Không còn cái khác?”

Lạc đại tiểu thư suy nghĩ một chút rồi hỏi: “Vẫn còn, có thể trả lại vòng tay cho ta được không?”

Dương Uyên cũng không trả lời, đưa tay đoạt lại cây dù trong tay nàng, bỏ đi.

Phần 6: Lạc tiểu thư còn muốn lập miếu thờ hay sao?

Chẳng biết lại làm hấn tức giận ở chỗ nào rồi, Lạc đại tiểu thư rất bất an, đến đầu tháng lúc biết được Vệ tiên sinh đã đưa hàng hóa vào trong cung thuận lợi mới yên tâm, chỉ là việc buôn bán trong tiệm vẫn đang rất kém.

Một hôm rất sớm, Vệ tiên sinh đã vội vã đi vào Viên: “Tiểu thư nhanh đến gặp khách, cửa tiệm đều bị mọi người vây kín rồi!”

Thấy Lạc đại tiểu thư không hiểu, ông cười khở: “Dương công tử tới.”

Đối với lời đồn, Lạc đại tiểu thư đã chẳng thèm để ý, thanh giả tự thanh*, chỉ là trực giác mách bảo nàng không nên tiếp tục qua lại với Dương Uyên, tiếc rằng người này lại không thể đắc tội, cuối cùng nàng vẫn phải bất chấp tất cả mà đi đến.

*thanh giả tự thanh: người trong sạch tự khắc sẽ trong sạch.

Dương Uyên thay đổi xiêm y hồng cẩm(quần áo bằng gấm đỏ), càng tăng thêm vẻ đẹp tuấn lãng.

Lúc này Lạc đại tiểu thư nghiêm chỉnh hành lễ với hấn: “Gấm Thiên Hà có thể được chọn dùng để tiến cung, toàn bộ đều nhờ có Dương công tử giúp đỡ, chờ gia phụ trở về nhất định sẽ đến nhà nói lời cảm tạ.”

Dương Uyên nói: “Còn nữa không?”

Lạc đại tiểu thư nhìn ra ngoài cửa, nói: “Thiên Hà Sơn đơn sơ, Dương công tử...”

“Có thể không cần tới nữa?” Dương Uyên tiếp lời, “Lạc tiểu thư làm cho ta nhớ đến một câu tục ngữ, qua cầu rút ván.”

Mặt Lạc đại tiểu thư đỏ lên.

“Không biết cảm kích người khác, làm sao ta có thể muốn giúp cô nương nữa,” Dương Uyên thông thả bước đến trước mặt nàng, “Đã muốn đuổi ta đi, ta liền đi vậy.”

Lạc đại tiểu thư vội la lên: “Ta không có ý đó! Ta chỉ là...”

Dương Uyên ngắt lời nàng: “Có muốn làm cho việc buôn bán tốt lên không?”

Lạc đại tiểu thư “A” một tiếng, gật đầu lia lịa: “Bọn họ nói công tử không thích Thiên Hà, công tử có thể làm sáng tỏ không?”

Dương Uyên nói “Ta sẽ không ra mặt giúp cô nương nữa.”

Lạc đại tiểu thư cúi đầu.

“Ta đã thay cô nương nghĩ ra một biện pháp,” Dương Uyên cầm quạt xếp chỉ ra ngoài cửa, “Đợi ta đi rồi cô nương liền ra ngoài bảo với các nàng ấy rằng ba ngày sau lại tới.”

“Tới làm cái gì?”

“Làm sáng tỏ việc Lạc đại tiểu thư cùng Dương Uyên ta không hề có quan hệ gì.”

“Chỉ như vậy thôi?” Lạc đại tiểu thư kinh ngạc, “Các nàng ấy sẽ tin sao?”

“Đương nhiên không tin,” Dương Uyên lấy từ trong tay áo ra một túi gấm, “Đến lúc đó cô nương hãy mở nó ra, đọc nội dung trên tờ giấy cho các nàng ấy nghe.”

Lạc đại tiểu thư nhận lấy túi gấm, nửa tin nửa ngờ: “Cái này...Có tác dụng sao?”

“Đương nhiên, chỉ là không được mở ra sớm, bằng không sẽ không linh đâu.”

Dương Uyên ra cửa, lên xe rời khỏi, mọi người bên ngoài chỉ trở, Lạc đại tiểu thư suy nghĩ một chút, theo lời hắc nói mà lớn tiếng tuyên bố với mọi người, sau đó quay về Cẩm Viên.

Đến ngày thứ ba, khi trời vừa sáng, trên đường cái ở chân núi Thiên Hà đã bị đoàn người chen chúc chật ních, còn thêm vô số người của Lâm Mỗ Bang đặc biệt đi từ xa tới giúp vui, bọn họ đã chuẩn bị tốt việc gây rối, ra sức truyền bá tin tức mục đích chính là muốn lôi kéo người ta đến xem trò cười.

Vệ tiên sinh hao hết hơi sức ngăn mọi người lại ở ngoài bậc thềm, nên cửa lúc này mới có một khoảng đất trống.

Trong lòng không nắm chắc, Lạc đại tiểu thư cố gắng hết sức làm cho bản thân bình tĩnh, ưỡn ngực đi ra cửa, đối mặt với đoàn người đông nghịt dưới bậc thềm lớn tiếng nói: "Hôm nay điều ta muốn nói chính là..."

Đoàn người lập tức yên lặng xuống.

Lạc đại tiểu thư kéo dài giọng mà nói: "Ta cùng với Dương công tử không phải giống như đồn đãi, tất cả mọi việc chỉ là tin đồn nhằm thôi."

Không ngoài dự tính, phía dưới có một đám lên tiếng xuyt cùng một giọng nói khinh bỉ nháy ra: "Tất cả mọi người đều biết chuyện của các người, Lạc tiểu thư còn muốn lập miếu thờ hay sao?"

"Là Lâm Mỗ Bang bịa đặt!"

“Không có lửa làm sao có khói, Lạc tiểu thư cùng Dương công tử nhất định có chuyện không thể cho ai biết nên người khác mới có thể nói như vậy, hôm kia Dương công tử tới Thiên Hà, không phải mọi người đều thấy đó sao?”

Lạc đại tiểu thư nghe vậy tức sôi ruột, đang định tiếp tục biện bạch bỗng nhớ lại lời Dương Uyên căn dặn nên vội vàng nhìn xuống, xoay lưng lại, lặng lẽ mở túi gấm ra xem.

Những kẻ kia càng đặc ý: “Lạc tiểu thư không còn lời nào để nói nữa chứ? Nếu muốn người ta không biết, trừ phi mình đừng làm...”

“Chuyện Dương công tử tới Thiên Hà, bên trong quả thực có nội tình.” Lạc đại tiểu thư bỗng nhiên xoay mặt hướng về phía đám người, mặt giãn ra cười nói, “Nếu các người nhất định muốn nghe, ta liền nói sự thật cho các người nghe, chỉ có điều không được nói là do ta nói.”

Tất cả chúng nữ tử đều tĩnh lặng lại.

Lạc đại tiểu thư chần chờ nửa ngày mới thở dài nói: “Trước đó không lâu Dương công tử có quen biết một vị cô nương trong cung, vị cô nương kia lại thích mặc gấm Thiên Hà, sở dĩ Dương công tử tự mình tới nhà là để chọn màu sắc và hoa văn.”

Chúng nữ tử đều ngạc nhiên, tiếp đó là thảo luận sôi nổi.

“Chuyện chỉ có như vậy, tin hay không tùy các người, nếu Thiên Hà thật sự kém như vậy thì sao được lựa chọn dùng làm gấm mang tiến cung được? Đó chính là mục đích của Dương công tử, có thể qua một thời gian nữa công tử ấy sẽ lại tới nữa, xin các vị vui lòng tránh ra một chút, tiệm chúng ta còn cần phải buôn bán.”

Lạc đại tiểu thư nói xong cũng không để ý tới mọi người nữa mà đi vào trong.

Phần 7: Không ai dám lấy nàng, nàng cũng chỉ có thể gả cho ta thôi.

Thực tế chứng minh biện pháp của Dương Uyên rất có hiệu quả, việc buôn bán của Thiên Hà Sơn càng trở nên phát đạt chưa từng có, cũng do tin đồn lúc trước truyền quá rộng rãi, khiến cho rất nhiều người đến xem náo nhiệt, trái lại càng giúp đông đúc hơn, giờ đây các cô nương đều biết Dương công tử thích gấm Thiên Hà cho nên các cô nương, tiểu thư cho dù có không mua thì lâu lâu cũng chạy đến đây để mong gặp được hắn.

Càng hiếm có hơn là, gần đây đề tài đã được chuyển từ trên người Lạc đại tiểu thư tới vị cô nương thần bí kia, mọi người hiển nhiên càng có hứng thú với nhân vật mới hơn nữa, còn Lâm Mỗ Bang mặc dù có nỗ lực bịa đặt lần nữa vẫn chẳng ăn thua gì như cũ.

Hôm đó, Lạc đại tiểu thư vừa mới đi đến trước cửa tiệm thì thấy một người, nàng lập tức liền không khách khí: “Người tới đây làm cái gì?”

Thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng được ánh mặt trời chiếu rọi càng thêm xinh đẹp, tâm thần Lộ Ngân liền nhận nhạo, làm ra vẻ lễ độ nói: “Chỉ vì một lúc hiểu lầm mà trách oan tiểu thư, Lộ Ngân đặc biệt đến bồi tội với tiểu thư.”

“Không cần, người và ta đã không còn liên quan gì đến nhau nữa rồi.”

“Sao lại không còn liên quan gì, tiểu thư chính là kiều thê chưa vào cửa nhà ta.”

Lạc đại tiểu thư nghe vậy liền nói: “Chúng ta đã hủy hôn rồi, người đừng quấy rầy ta nữa!”

“Hủy hôn cần phải có phụ mẫu cùng bà mỗi làm chứng, làm gì có đạo lý một cô nương lại tự mình hủy,” Lộ Ngân không chút hoang mang lấy từ trong tay áo ra tờ giấy kia, xé ngay tại chỗ, “Giờ thì không còn gì nữa.”

Lạc đại tiểu thư tức giận mắng: “Người vô sỉ!”

Từng mảnh nhỏ rơi xuống đất, Lộ Ngân cười nói: “Chờ Lạc bá bá trở về thì nàng và ta có thể thành thân rồi.”

Lạc đại tiểu thư trợn mắt, “Người nằm mơ, ta sẽ không gả cho người!”

“Vậy sao?” Lộ Ngân đưa tay muốn sờ mặt của nàng, không ngờ bên cạnh bỗng nhiên duỗi đến một cánh tay khác kéo người ra trước một bước.

“Dương công tử!” Mọi người xung quanh đã sớm nhận ra hắn.

Dương Uyên mỉm cười: “Miễn cưỡng giai nhân, Lộ huynh có hơi mất phong độ.”

Mặt Lộ Ngân trầm xuống: “Nàng là thê tử chưa vào cửa nhà ta, người bớt lo chuyện bao đồng đi, còn không buông tay ra!”

Dương Uyên nói: “Người muốn lấy nàng ấy sao?”

Lộ Ngân nói: “Đương nhiên.”

“Người mơ tưởng!” Lạc đại tiểu thư muốn đi lên phía trước, nhưng bị Dương Uyên kéo lại.

“Danh tiếng của nàng ấy không tốt lắm, có thật là Lộ huynh không ngại?”

“Đương nhiên không ngại.”

“Còn nếu vậy thì thế nào?” Dương Uyên cúi đầu, nhanh chóng đặt một cái hôn lên đôi môi anh đào, sau đó ngẩng mặt cười nhìn Lộ Ngân, “Người còn muốn lấy không?”

Lúc này không chỉ Lộ Ngân mà tất cả mọi người bao gồm chính bản thân Lạc đại tiểu thư cũng choáng váng.

“Người... Các người quả nhiên...” Ngón tay Lộ Ngân run run chỉ vào hai người, phút chốc xoay người, mang theo gia đình rời khỏi, “Mau gọi người đến hủy hôn, lấy loại dâm phụ này về nhất định sẽ bại hoại gia phong!”

Mọi người khe khẽ nói nhỏ.

“Ba” một tiếng, Lạc đại tiểu thư giơ tay đánh Dương Uyên một bạt tai rồi bỏ chạy thục mạng.

Tốc độ truyền bá của lời đồn cực nhanh, khi ông chủ Lạc du ngoạn mấy tháng với vài vị lão hữu ở bên ngoài đã cảm thấy mỹ mãn mà trở về Thiên Hà Sơn, đồng thời với lúc ông bước vào cửa nhà thì văn ước hủy hôn của nhà họ Lộ cũng tới, Lạc đại tiểu thư rất thức thời mà trốn trong phòng.

“Khốn kiếp! Con ra đây nói rõ ràng cho ta!”

“Dù sao con cũng không muốn gả!”

“Làm ra loại chuyện này, con... con, nghiệp chương!”

“Lão gia lão gia!” Thành Hương chạy ào đến, “Mau, có khách nhân đến!”

Phòng khách gần như bị lể vật chất đầy, từng món từng món đều quý giá đến cực điểm, còn có chim nhạn sống, cùng một bà mỗi mang về mặt tươi cười đứng ở giữa phát khăn tay: “Ông chủ Lạc, đại hỉ đại hỉ rồi!”

Ông chủ Lạc tròn tròn mắt: “Đây là...”

Bà mỗi nhảy đến trước mặt hẳn: “Ta là Lâm bà ở Đông Sơn, nghe nói Lạc đại tiểu thư chưa gả cho ai, có người đặc biệt nhờ ta tới cầu thân.”

Ông chủ Lạc vốn đang lo lắng nữ nhi không gả ra ngoài được nữa thấy vậy thì mừng rỡ hỏi: “Là công tử nhà ai?”

“Ngoại trừ Dương công tử ra còn có ai nữa?” Lâm bà che miệng.

Ông chủ Lạc thăm dò: “Dương công tử nào?”

Lâm bà “Hầy” một tiếng: “Còn có thể có mấy Dương công tử chứ, đương nhiên là thân chất nhi của Hoàng hậu nương nương, nổi danh khắp thiên hạ, Dương Uyên công tử rồi!”

Ông chủ Lạc trừng to mắt.

“Bọn họ một người là Uyên, một người là Ương, một đôi trời đất tạo nên nha!” Lâm bà vừa nói vừa ôm con nhận kia đến trước mặt hẳn, “Dương công tử tuần tú có tài, bao nhiêu cô nương năm mơ cũng đều muốn gả cho ngài ấy, nhà họ Dương thế nào cũng không cần ta phải nói rồi, chỉ cần nhìn những lễ vật này thôi cũng thấy Dương công tử đã vì tiểu thư mà mất bao nhiêu tâm tư, ông chủ Lạc, nếu ông còn do dự thì chính là không tinh mắt rồi, nữ tể(con rể) tốt như vậy biết chạy đi đâu mà tìm chứ!”

Ông chủ Lạc cười khúc khích.

Bỗng nhiên một bóng người từ sau bình phong chạy đến, túm lấy con nhận kia định ném đi: “Cầm về đi, ai thèm gả cho hẳn!”

Lâm bà hoảng sợ cản lại: “A, không được, không được ném!”

“Khốn kiếp!” Ông chủ Lạc nhanh chóng nhảy tới đoạt lấy chim nhận, quát lên: “Người đâu, đưa tiểu thư về phòng cho ta, không được cho nó chạy lung tung!”

Chờ mấy nha hoàn hợp sức kéo người đi vào xong, hẳn mới xoay người cười tủm tỉm nói: “Lâm bà ngồi xuống bàn bạc đi, dâng trà.”

Tất cả mọi việc đều tiến hành vô cùng thuận lợi, rồi vào một ngày tốt nào đó, Lạc đại tiểu thư bị nhét vào kiệu hoa nâng đến Dương phủ đưa vào động phòng.

Dương Uyên vừa vào cửa liền lập tức né tránh, thuận thế giữ chặt cánh tay thon dài nhỏ bé.

“Nương tử muốn mưu sát thân phu sao?”

“Đê tiện!”

“Quá khen.”

“Ta sẽ không gả cho người như ngươi!”

Dương Uyên “Nga” một tiếng: “Theo nương tử, ta là loại người gì?”

“Ngươi cùng những cô nương khác...”

“Cô nương khác? Nàng nhìn thấy ta cùng cô nương khác lúc nào?”

Lạc đại tiểu thư ghen lời, nhìn hằm cả buổi, bỗng nhiên hiểu được cái gì đó mà vui mừng: “Cũng là Lâm Mỗ Bang! Tin đồn!”

“Thật không may, ta cũng giống nương tử, từng đặc

tội với bọn họ.” Dương Uyên thản nhiên ung dung tháo châu quan (mũ cô dâu) của nàng xuống.

Lạc đại tiểu thư cũng không chú ý: “Người không sợ bọn họ sao?”

“Ta không sợ, bởi vì ta có đủ thực lực cùng địa vị vững chắc, một chuyện xấu mà biết sử dụng cho tốt cũng có thể biến thành chuyện tốt,” Dương Uyên ôm nàng, “Còn nữa, ta là nam nhân, nàng là nữ nhân.”

Lạc đại tiểu thư nói thầm: “Người cũng không phải người tốt, ngày đó cố ý làm trò trước mặt nhiều người như vậy...”

“Đó là vì ta muốn dọa chạy kẻ muốn lấy nàng.” Dương Uyên tháo trâm hoa trên tóc của nàng xuống, “Không ai dám lấy nàng, nàng cũng chỉ có thể gả cho ta thôi.”

Lạc đại tiểu thư giận dữ nhìn hắn: “Người đừng nằm mơ!”

“Nàng xem đi,” Dương Uyên cười gỡ cây trâm hoa cuối cùng trên đầu nàng, để cho mái tóc dài kia tùy ý buông xuống, “Mộng đẹp trở thành sự thật rồi.”

“Quá đáng!”

“Ta còn muốn làm chuyện càng quá đáng hơn.”

Văn án

Có bao nhiêu tình yêu là hai trái tim có thể cùng chung nhịp đập? Có bao nhiêu người có thể ở bên nhau đến trọn cuộc đời? Gặp gỡ anh là số mệnh của em, trái tim em là dành để bảo vệ anh.

Phần 1

Vào buổi tiệc sinh nhật của bạn tốt Trình Nhiên, vì ông chủ đột xuất giao cho vài nhiệm vụ khẩn cấp, hơn nữa máy tính còn dở chứng, bạn thân Chí Vĩ thường giúp tôi sửa máy tính lại đi công tác, tôi phải tốn một lượng lớn sức lực mới hoàn thành xong mọi việc, kết quả đến trễ nửa tiếng. Lúc tôi đi vào phòng khách sạn đã đặt trước, mấy tên kia liền nhìn tôi như hổ đói rình mồi, giống như tôi là món ăn trên bàn vậy.

“Y Phàm, hẳn là có một nét phẩy nghĩa là bình thường, nhưng tôi lại thấy thật không bình thường chút nào, để chúng tôi nhiều người thế này phải đợi lâu như vậy!”

Tôi nhìn về phía phát ra tiếng nói, người nói chuyện là một anh chàng đẹp trai không quen biết, có điều nghe giọng điệu này, tôi cũng có thể đoán được anh ta là ai. Anh ấy chính là anh con bác của Trình Nhiên, tên là Trình Phong, tuy rằng thường xuyên công tác ở nước ngoài,

nhưng chuyện về anh từ lâu đã có Trình Nhiên giúp anh tiếng xấu lan xa rồi.

Tôi lập tức đáp trả: “Ài, không có cách nào. Em lỡ một chuyến ô tô, vì để kịp thời gian, chỉ có thể mượn sức gió mà đến, không ngờ lại trễ nhiều như vậy, xem ra mượn sức gió cũng không đáng tin lắm.”

[NV: Đây là chữ phàm (凡) ý anh ấy là nét phẩy bên trong chữ; còn gió chắc chị ấy muốn dùng tên anh ấy để đáp trả lại a]

Câu nói của tôi khiến cho mọi người cười vang, Trình Phong cười cười: “Thấy tên của em, ở bên trong chữ nếu để một nét phẩy thì là bình thường, còn nếu để là chữ ‘lại’ không phải sẽ thành phượng sao?”

Tôi cũng không cam chịu yếu thế: “Em trời sinh đã là một người bình thường, cũng không muốn thành phượng, nhưng còn anh, bên trong chữ sao lại để một dấu chéo vậy? Ai cũng nhìn ra đó là một sự sai sót, nếu anh để một chữ ‘lại’ vào mới thật sự là Trình Phượng đó! Ha ha.” Tôi cười ha hả, mọi người còn cười lợi hại hơn.

[NV: hai anh chị này cứ chơi chữ a, ta giới thiệu đây là chữ phàm (凡) có 1 nét phẩy; chữ lại (又); còn đây là chữ phượng (鳳); tên anh í là Phong, chị í nghĩ rằng phong là gió nên là chữ này (風) có dấu X ở bên trong, chị í bảo đổi dấu X bằng chữ lại (又) thì sẽ thành chữ phượng (鳳 =)),

các t/y từ từ so sánh, ta tiếp đoạn kể đây:))]

Trình Nhiên hô to: “Đừng đấu võ mồm nữa, ăn thôi! Xem hai người thật là, mới lần đầu gặp mặt đã đấu thành như vậy, còn may vài ngày nữa anh mình lại đi rồi, bằng không hai người chắc còn đấu đến tận trời mất, nếu vậy thế giới của mình cũng đừng mong yên tĩnh.”

Tôi nhìn liếc mắt Trình Phong một cái, chớp chớp mắt, nở nụ cười đắc ý. Trình Phong cúi thấp mũi, vẻ mặt cười xấu xa. Tiếp đó chính là ăn cùng uống rượu, vừa rồi tôi đến trễ cho nên bị bọn họ phạt rượu, sau một hồi cò kè mặc cả, cuối cùng mọi người thấy tửu lượng của tôi thật sự kém, mới từ ba ly giảm còn một ly, tôi vừa uống vừa nhìn Trình Phong cười vui sướng khi người gặp họa, trong lòng thầm hạ quyết tâm, có một ngày nhất định phải khiến anh ta thua trong tay tôi. Không có cách nào, tôi bẩm sinh đã như thế, cho tới bây giờ đều là có lý thì không buông tha cho người, không có lý thì tranh luận ba phần, mẹ vẫn khen tôi như thế, cả đồng nghiệp cũng khen tôi như vậy.

Giữa buổi tiệc, Vu Lệ hỏi tôi sao không đến cùng Chí Vĩ. “Ài,” Tôi thở dài, “Nếu cậu ấy ở đây mình đã không đến muộn.” Mọi người hỏi đã xảy ra chuyện gì, tôi nói: “Trình Nhiên cũng biết, cậu ấy đi công tác. Máy tính của mình hôm nay lại dở chứng, đã vậy ông chủ còn giao thêm việc, lúc ấy mình đúng là kêu trời không thấu gọi đất không nghe cơ, nhưng vẫn còn may ông trời bỗng nhiên tỉnh ngủ, nhìn thấy mình tội nghiệp cầu xin ông ấy, mới phù hộ mình sửa xong máy tính đánh xong văn kiện nộp

cho ông chủ, cũng mới có thể chỉ đến muộn nửa tiếng đó.”

Trình Phong ở bên cạnh làm bộ từ bi: “Câu ông trời làm gì? Nếu còn có chuyện như vậy thì cầu anh đi!”

“Anh làm nghề gì em đương nhiên biết rõ, đáng tiếc không có cái thang nào để trèo lên mây, em trèo cao không nổi.” Tôi làm bộ bi ai.

“Cô nhóc, điện thoại cho em, QQ cũng cho em, còn có chuyện như vậy nữa cứ tìm anh, anh nghiêm túc đấy, bằng không anh đã uống công học nhiều kỹ thuật như vậy lại thành anh hùng không có đất dụng võ mất. ”

“Được, sau này nếu xảy ra chuyện như vậy nữa, em cũng không cần chờ ông trời tỉnh ngủ nữa rồi!”

“Hắc hắc, sau này anh lại có thêm phiền phức đây.” Trình Phong tiếp tục cười xấu xa.

“Anh, mỗi ngày anh đều chọc ghẹo các MM(cô em) thì cũng không nói làm gì, nhưng lần này không được có ý xấu với Y Phàm, bọn em rất thân thiết đó, em cũng không muốn có một ngày đứng về phía người ngoài.” Không hổ là bạn bè, lòng Trình Nhiên thật đúng là hướng về tôi.

Tôi nói: “Trình Nhiên, cậu yên tâm đi, đến lúc đó còn không biết là ai phải cầu xin ai tha thứ đâu. Dù sao mình

cũng sẽ không nhận thua, cho dù là đấu tới kiếp sau, mình cũng phải cùng anh ấy phân rõ mình thắng anh ấy thua.”

“Oa oa, một cô nhóc như em, sao nhất định muốn anh thua chứ?” Trình Phong giả vờ lộ ra bộ dáng hỗn hển.

Tôi cười an ủi anh ta: “Anh cứ yên tâm chờ tin thắng lợi tốt lành của em đi! Anh không thua sao em có thể thắng đây?”

Phần 2

Ngày hôm nay Chí Vĩ lại đi công tác, máy tính lại bị lỗi. Tôi thật bội phục ông chủ của tôi, nhiều số liệu ở bên trong như vậy, còn yên tâm dùng loại máy tính vài ba ngày hư một lần này, cũng không sợ hôm nào đó máy tính không sửa được nữa, số liệu nào cũng không lấy lại được, đến lúc đó tổn thất của ông ta đã không còn tính bằng tiền của một vài cái máy tính nữa rồi. Ài, không vì ông chủ mà phân tâm chuyện đó nữa, vẫn là giải quyết vấn đề trước mắt cái đã. Tôi nhớ tới Trình Phong, vội vàng dùng máy tính của đồng nghiệp lên QQ, nhưng anh lại không lên mạng. Hừ! Cái tên đó, còn nói sẽ giúp tôi giải quyết, thế mà bóng cũng không thấy.

Kết nối được điện thoại của anh, anh còn ngang nhiên nói với tôi: “Cô nhóc, là điện thoại đường dài a, sao không nói trên QQ?”

Tôi oán hận nói: “Chẳng lẽ em không biết đây là đường dài sao? Anh cho là ông chủ sẽ trả cho em cước phí à? Anh cho là anh đang trên mạng sao? ”

“A, trời ơi, anh quên để ỉn mà quên mất, xem như lỗi của anh, có việc gì sao? Hay là lên QQ nói đi, giảm bớt chút cước phí cho em.” Sau đó nick QQ của anh sáng lên, tiếp đó anh gửi sang một câu: ‘Ưu tiên em một chút, vì em mà mở nick sáng đó.’

Tôi quyết miệng đáp lại một câu ‘không thèm’, trong lòng thì lại đắc ý vô cùng. Không thể không nói câu bội phục, tôi vật vã cả buổi cũng không tìm ra lỗi của máy tính, thế mà chỉ nói triệu chứng thôi anh liền nói được ngay cho tôi biết cách sửa thế nào, một lúc đã bình thường lại.

Tôi nói: Máy tính ổn rồi, xem như anh có bản lĩnh.

Anh gửi một biểu tượng tức giận: ‘Bản lĩnh chính là bản lĩnh, anh là thật sự có bản lĩnh, sao lại cần em xem như a!’

Tôi nghe cười to: ‘Mau đi tìm nhóm MM(cô em) của anh chơi đi, em bận làm việc rồi’.

‘Qua sông rút cầu.’ Anh nói tôi.

Những ngày tiếp theo, vào lúc rảnh rỗi chúng tôi liền

đấu võ mồm một hồi, bất kể là loại sự vật nào cũng đều có thể trở thành kíp nổ cho cuộc chiến của chúng tôi, Chí Vĩ luôn cười bọn tôi: 'Người đã hơn hai mươi rồi, càng sống càng giống con nít, nói không chừng ngày nào đó hai người cùng dắt nhau đến nhà trẻ học tập mất.' Chí Vĩ là bạn học kiêm đồng nghiệp của tôi, vẫn đều như hình với bóng, mọi người đều nói tương lai hai chúng tôi nhất định sẽ trở thành người yêu, chúng tôi đều không phủ nhận cũng không thừa nhận, có lẽ vẫn còn thiếu một ít thời gian đủ để thổ lộ!

Một ngày cuối tuần, Trình Nhiên đến thăm tôi. Khi đó tôi đang chiến đấu kịch liệt với Trình Phong ở trên mạng, nguyên nhân sự việc là do anh hỏi tôi rằng 'hôm nay sao không đi làm', vì công việc của tôi không có ngày nghỉ. Tôi nói 'hôm qua tan tầm đi đường không cẩn thận nên vấp ngã khiến chân bị trẹo một chút, chỉ có thể xin phép nghỉ'. Sau khi anh biết chẳng những không an ủi một câu mà còn cười ha ha, lại còn nói 'không chỉ mình anh cười, mà cả người qua đường Giáp Ất Bính Đinh cùng đều đang cười, ai bảo người lớn rồi đi đường còn không biết cẩn thận làm chi'.

Trình Nhiên nói: "Lão đại, đừng nói mình không nhắc nhở cậu, anh mình là một công tử phong lưu, mỗi ngày đi làm phần lớn thời gian đều là chọc ghẹo các MM, cậu chơi thì chơi, ngàn vạn lần đừng yêu thương anh ấy, anh ấy rất thất thường về tình cảm đó."

Tôi cười: "Mình là người dễ dàng động tình như vậy

sao? Hơn nữa dù có động tình cũng sẽ không động tình với một công tử phong lưu, mình tin tưởng mị lực của mình không đủ để đánh bại nhiều MM như vậy của anh ấy đâu, khiến mình phải ăn dấm chua nửa đời còn lại, mình mới không ham việc ngu ngốc đó!” Vừa nói vừa nhớ tới Chí Vĩ, thực ra Chí Vĩ thật sự là một người không tồi.

Trình Nhiên cười: “Vậy thì tốt rồi! Anh ấy một mình ở nước ngoài, bên cạnh cũng không có bạn bè thân thích nào, chỉ có thể lên mạng giết thời gian cho đỡ buồn, có khi cùng cậu đấu võ mồm còn là một chuyện vui vẻ với anh ấy nữa ấy chứ, lúc rảnh rỗi cậu liền đấu với anh ấy đi, dù sao cậu gặp được một đối thủ chân chính cũng không dễ dàng gì mà.”

Tôi trợn trắng mắt liếc cô ấy một cái: “Thật không biết cậu là đến thăm mình hay là đến xem náo nhiệt nữa.”

Phần 3

Vào kì nghỉ ngày một tháng năm, nhìn người khác đi nơi này nơi kia du ngoạn, mà tôi chỉ có thể ngồi trong văn phòng. Tuy rằng theo quy định của nhà nước làm việc vào ngày nghỉ sẽ được tiền lương gấp hai gấp ba, thế nhưng tôi vẫn phải chịu sự bóc lột của ông chủ như cũ, tiền lương vẫn bị tính như thường lệ, ngày nghỉ vẫn không có như thường lệ, công việc cũng vẫn như thường lệ.

Lúc tôi đang vui đầu cực khổ làm việc, cửa sổ chat của Trình Phong bỗng nhiên nhấp nháy, thần bí hỏi: “Đoán

xem bây giờ anh đang ở đâu?”

Tôi nói: “Anh được nghỉ nên tung tăng dạo khắp các đường phố chứ gì? ”

Anh nói: “Sai rồi, anh đang ngắm mẫu đơn.”

“Mẫu đơn? Lạc Dương? Anh đến chỗ Thẩm Giai sao?”
Thẩm Giai là bạn học đại học, cũng là bạn gái của anh.

“Hắc hắc, lần này xem như em thông minh.”

“VẬY còn không mau đi cùng cô ấy đi? Còn lên mạng tán gái nữa cẩn thận cô ấy đá anh cho anh khóc mà quay về Thiên Tân luôn bây giờ.” Tôi gửi một biểu tượng cười xấu xa qua.

“Hừ! Anh chỉ nói vài câu với em thôi mà. Con gái? Em cũng là con gái sao? Ha ha.”

“XỐ, không rảnh đấu với anh đâu, làm việc là một chuyện rất vui sướng, em tiếp tục làm việc của em đây. ”

“Làm việc là một chuyện rất vui sướng, đặc biệt là khi anh nhìn em làm việc; hưởng thụ là một chuyện rất đau khổ, đương nhiên là khi em nhìn anh hưởng thụ, ha ha. ”

“Hừ! Anh cứ ở khách sạn mà chờ bị đá đi!”

“Miệng quạ đen! Anh cũng logout đi với mỹ nữ đây.”

Vào thời điểm kết thúc kỳ nghỉ, Trình Phong mang về một tin xấu, anh cùng Thẩm Giai đã chia tay, lý do là người nhà Thẩm Giai nhờ vào quan hệ đã giúp cô ấy tìm được một công việc trong cơ quan chính phủ, cô ấy không thể từ bỏ nghề nghiệp là một viên chức nhà nước không dễ dàng có được này, mà Trình Phong cũng không thể chuyển đến chỗ của cô ấy, anh cũng tương tự không từ bỏ được tâm huyết mà mình đã liều mạng suốt mấy năm, ước hẹn lúc trước toàn bộ đều không còn gì nữa.

Trong nhật ký anh viết, trong âm nhạc anh nghe, tôi đều thấy được lòng anh rơi lệ. Bài hát ‘Mơ hồ nhớ anh mơ hồ rơi lệ’ cùng bài ‘Mùa mưa sau khi em đi’ không biết đã nghe bao nhiêu lần. Rất nhiều lần tôi hỏi anh: “Đang làm việc à?” Anh luôn trả lời: “Ngây người!” Sau đó tôi luôn nghĩ cách khiến anh hăng hái nói chuyện, cùng anh đấu võ mồm, hoặc là tìm vài câu chuyện tự cho là buồn cười kể cho anh nghe, mặc dù anh vẫn cười như vậy, nhưng tôi cảm giác được trong tiếng cười kia lại càng giống như là cười khổ. Thật không thể tưởng được người cả ngày chọc ghẹo MM thế mà lại si tình như vậy. Tôi cẩn thận từng chút một mà khuyên giải anh, chỉ lo lỡ lời một câu lại chạm vào nỗi đau của anh. Anh thì lại giả vờ coi như không: ‘Có sao đâu chứ? Trên đời không có buổi tiệc nào mà không tàn, anh không yếu đuối như vậy đâu. Cảm ơn em, tri kỷ vĩnh viễn của anh.’ Anh gọi tôi là tri kỷ, tôi thấy rất vui.

Phần 4

Thị trường anh em với chúng tôi vừa có một nhân viên hành chính mới đến, còn chưa thành thạo nghiệp vụ lắm nên lên QQ nhờ tôi chỉ bảo, vì thế cái gì biết tôi đều nói hết. Cậu ta ngàn ân vạn tạ nói nếu hôm nào có dịp đến thị trường chúng tôi nhất định sẽ mời tôi ăn cơm. Tôi đang cười thì Chí Vĩ mang theo một túi hoa quả đi vào, nói là đi ngang qua cửa hàng hoa quả của Vu Lệ, Vu Lệ nhất định bắt cậu ấy mang đến cho tôi. Con bé kia có dụng ý khác đây mà! Chí Vĩ hỏi tôi cười gì mà vui vẻ như vậy. Tôi nói Võ Chí Phong nói thích tôi, còn muốn mời tôi ăn cơm nữa! Cậu ta liếc xéo tôi một cái: "Sao người khác nói thích cậu thì cậu liền vui vẻ như vậy, mình cũng từng nói qua nha!"

"Cậu đã nói à? Sao mình lại không nhớ gì vậy nhỉ?"

"Người không có lương tâm như cậu, cậu quên mấy ngày trước mình đã nói gì rồi sao? 'Làm việc càng ngày càng cố gắng, sai sót càng ngày càng ít, mình càng ngày càng thích cậu rồi. Cậu quên sao?'"

"Ách, nếu cậu không nói chắc mình đã quên thật rồi, sao cậu đã từng nói mà mình lại quên mất nhỉ? Đều tại cậu cả ngày luôn chê mình nên bây giờ lời nói của cậu mình đều có thói quen quên mất đó."

"Vậy mình sẽ lặp lại lần nữa, lần này không được quên nha, mình bắt đầu thích cậu rồi!"

Cuối cùng Chí Vĩ cũng nói thích tôi, đây là câu tôi chờ đã lâu, trong lòng có chút mừng thầm lại cười không nổi, nháy mắt trong đầu lại hiện lên khuôn mặt cười khổ của Trình Phong.

“Hắc hắc, lời của cậu đúng là có nói mấy trăm lần mình cũng không nhớ được, đối với lời nói của cậu mình đã sinh ra lực miễn dịch mất rồi, cho nên mọi lời cậu nói đều có thói quen quên mất.” Tôi nói giống như đùa.

Chí Vĩ cười lắc đầu, ngồi vào chỗ của cậu ấy rồi bắt đầu làm việc, rốt cục tôi cũng hiểu rõ được thật ra tôi đã yêu thương Trình Phong mất rồi, nếu không nhờ một câu nói thích tôi của Chí Vĩ, có thể tôi vẫn còn chưa hiểu ra. Chí Vĩ, thực xin lỗi, tôi nói thầm trong lòng.

Còn hai ngày nữa là đến sinh nhật Trình Phong, tôi vì anh mà chọn quà, hắc hắc, đương nhiên là trong phạm vi không tốn nhiều tiền, một cái đồng hồ đeo tay, một cái caravat, còn có một cái bánh ngọt sôcôla, cộng thêm một câu “Cho dù cả thế giới đều đi hết, em cũng sẽ ở lại cùng anh”. Mang theo tâm trạng thấp thỏm như lắng lắng chờ mong cái gì đó.

Ngày hôm sau tôi nhận được quà đáp lễ về món quà của tôi từ anh, một bó hoa gọi là ‘Thiên sứ canh giữ’, phía dưới còn có một câu “Gần bên nhau không bằng đứng xa nhìn, nhìn từ xa mới là tốt đẹp nhất”. Gần bên nhau không bằng đứng xa nhìn, nhìn từ xa mới là tốt đẹp nhất sao? Thì ra tôi vẫn không thể đi vào thế giới của anh, cho

dù đã được anh gọi là tri kỷ; thì ra tôi vẫn không thể đi vào trái tim anh, anh chỉ hy vọng tôi đứng ở nơi cách anh thật xa mà nhìn anh; thì ra tôi chỉ là con rối để anh giết thời gian những khi nhàm chán có cũng được mà không có cũng chẳng sao; thì ra tôi cũng chỉ là một người trong rất nhiều MM của anh. Nước mắt cuối cùng cũng nhịn không được, từng hàng từng hàng không kiêng dè mà chảy xuống. Chí Vĩ đưa một tờ khăn giấy qua, tôi giống như đứa trẻ bị uất ức nhìn thấy người lớn, nước mắt càng rơi dữ dội hơn. Cậu ta vỗ vỗ đầu vai của tôi cười nói: “Vốn đã xấu rồi, còn khóc nữa lại càng xấu hơn, cẩn thận không gả đi được mình cũng không cần cậu đâu.”

Tôi buồn bực: “Thế giới này đúng là không có gì chắc chắn để dựa vào cả, bây giờ ngay cả huynh đệ nhiều năm cũng muốn bỏ mình mà đi.”

Chí Vĩ vội vàng nói: “Sợ cậu thật đấy, bỏ đi bỏ đi, cùng lắm gả không được thì gả cho mình vậy.”

Tôi nín khóc mà cười: “Đây mới là câu nói chứ. Nhưng mình sẽ không làm khó dễ cậu đâu, gả không được cũng không thể ỷ lại cậu, chúng ta là huynh đệ tốt mà, huynh đệ vĩnh viễn!” Nói xong lại nghĩ tới Trình Phong đã nói với tôi— tri kỷ vĩnh viễn, vĩnh viễn— không thể thay đổi.

Tôi nên đối mặt với Trình Phong thế nào đây? Tôi thử ản nick, để anh không nhìn thấy tôi, để anh đi tìm những MM của anh đi vậy, dù sao thiếu một người là tôi cũng không có gì, tôi muốn từng chút một biến mất trong tầm

mắt của anh, từng chút một quên đi anh.

Lúc rảnh rồi tôi không nhìn được mà len lén nhìn anh, anh một lần lại một lần nghe “Mơ hồ nhớ anh mơ hồ rơi lệ” của mình, tôi yên lặng nhìn, tim như vỡ nát vậy, giờ này khắc này, bài hát kia đúng là hát thay cho tôi. Nhớ tới cách đây không lâu tôi còn nói “Cho dù cả thế giới đều đi hết, em cũng sẽ ở lại cùng anh”, bây giờ tôi lại không nói một lời muốn rời anh đi, và lại còn là thời điểm trong lòng anh khổ sở nhất, tôi thật sự nhẩn tâm sao? Tôi thật sự bỏ được sao? Tôi tự hỏi chính mình. Nhìn bó hoa ‘Thiên sứ canh giữ’ mà anh tặng tôi. Không thể làm bạn đời, ít nhất còn có thể gần bên nhau còn có thể đứng xa nhìn, còn có thể ân cần hỏi han. Để em làm thiên sứ canh giữ của anh vậy, trọn đời trọn kiếp, mãi không rời bỏ. Tôi yên lặng nói thầm trong lòng.

Tất cả lại khôi phục như bình thường.

Hôm nay là lễ Quốc khánh, siêu thị Bách Hóa Thịnh Vương lớn nhất trong nội thành nhỏ này tổ chức hoạt động kỷ niệm một năm thành lập, một chút thời gian nghỉ ít ỏi của tôi liền bị Trình Nhiên lôi kéo đi góp vui. Đoàn người chen lấn, hàng hóa đủ loại làm cho siêu thị trở nên chật hẹp, giỏ mua hàng của tôi cũng trở nên rất chật, không có cách nào, phần lớn hàng hóa trong ngày diễn ra hoạt động đều là giá rẻ đặc biệt, lúc này không mua còn đợi lúc nào nữa.

Quầy chuyên bán quà lưu niệm ở lầu hai có bày một

vật phẩm làm hấp dẫn tôi, phải nói là tên của nó hấp dẫn tôi, đó chỉ là một vật phẩm bình thường được làm từ nhựa, có ngọn núi nhỏ, cành cây, ở đầu cành có hai con chim nhỏ nhìn nhau có thể phát ra tiếng hót nữa, tên gọi là "Thiên sứ canh giữ", trên thẻ nhỏ bên cạnh viết "Canh giữ cả đời, mãi không rời bỏ". Trình Phong, cả đời này không thể làm người yêu của anh, em bằng lòng vĩnh viễn làm thiên sứ canh giữ của anh, để cho đôi chim nhỏ này thay em ở bên cạnh anh vậy, khi nhàm chán, chỉ cần anh nói gì đó, chúng sẽ nói chuyện với anh, khi anh không muốn nói, chúng cũng sẽ ngậm miệng.

Chuyển phát nhanh Thiên sứ canh giữ được gửi đi, cũng mang theo cả trái tim của tôi.

Trình Phong cười hì hì nói với tôi đôi chim nhỏ kia cũng giống như tôi làm cho anh ấy không thể yên tĩnh, tôi nói với anh ấy đó là bởi vì kiếp trước anh ấy mắc nợ tôi, có thể là nợ tiền, cũng có thể là nợ tình nên kiếp này tôi mới tới tìm anh ấy đòi nợ. Anh ấy lại nói kiếp trước là tôi mắc nợ anh ấy, có thể là nợ tiền, cũng có thể là nợ tình, đời trước tôi vẫn còn nợ anh ấy, vì chưa trả hết nên anh ấy đuổi theo đến kiếp này để đòi.

Phần 5

Khi tết âm lịch qua đi Trình Phong mới hết nghỉ đông, hôm đó anh nói muốn mời chúng tôi ăn cơm, Trình Nhiên ồn ào muốn đi ăn đồ ăn vặt ở lâu bốn của Thịnh Vượng. Nơi đó tập trung đồ ăn vặt của các nơi, quả thật là một nơi

đáng đi. Mọi người đều rất tán thành.

Xin nghỉ được nửa ngày, tôi với Chí Vĩ cùng đi đến đó, thấy trên đường phố bán đầy hoa hồng, tôi mới nhớ ra lễ tình nhân tới rồi. Trong đầu bỗng nhiên xẹt qua một ý tưởng. Tôi nhìn Chí Vĩ nói: “Lễ tình nhân có phải nên mua một bó hoa hồng hay không? ”

“Rốt cục cậu cũng muốn rồi sao?” Chí Vĩ không rõ lắm mà nhìn tôi.

“Hắc hắc, không phải mình, là Vu Lệ, cậu không cảm thấy là cậu nên tặng cô ấy sao?” Tôi chỉ vào khăn quàng cổ bao quanh cổ của chúng tôi, đó là vật khi mùa đông đến Vu Lệ tặng bọn tôi, tôi cảm thấy đó là tôi được hưởng nhờ của người nào đó.

Chí Vĩ lộ ra một vẻ mặt rất phức tạp, cười gượng một tiếng: “Ha ha, hy vọng cô ấy không từ chối. ”

“Hi hi, hẳn là cô ấy đã đợi rất lâu rồi.” Chí Vĩ chấp nhận lời đề nghị của tôi, cười mua một bó hoa hồng đỏ, nụ cười ấy không còn là cười gượng nữa.

Vì là lễ tình nhân nên người trong Bách Hóa Thịnh Vượng lại chen chúc nhau, tốp năm tốp ba, tôi với Chí Vĩ ngang nhiên bị tách ra, đành phải tụ họp ở lầu bốn vậy. Lúc đi đến lầu hai, người đột nhiên ít đi rất nhiều, bỗng nhiên nhớ tới, hai con chim nhỏ thiên sứ cạnh giữ đáng

yêu kia, ma xui quỷ khiến thế nào tôi lại đi vòng ngang qua nhìn chúng nó. Khi đi đến khu quà lưu niệm, tôi nhìn thấy một bóng người quen thuộc đang đứng ở đó trầm ngâm nhìn chăm chú vào thiên sứ canh giữ, là Trình Phong.

“Trình Phong!” Tôi hô.

Trình Phong quay đầu lại thấy là tôi, “Y Phàm,” Ánh mắt rất nghiêm túc, giọng nói cũng là mềm mại chưa từng có, “Thiên sứ canh giữ của anh, nợ của kiếp trước chúng ta hãy chấm dứt trong kiếp này đi.”

“Nếu kiếp này cũng chấm dứt rồi, còn kiếp sau thì sao? Không muốn gặp lại em nữa à?” Tôi vẫn tinh nghịch như trước.

Anh một tay kéo tôi vào trong lòng, ôm chặt: “Kiếp này chúng ta dán nhau lại, mấy kiếp cũng sẽ không tách ra nữa, chỉ cần em đồng ý.”

“Gần bên nhau không bằng đứng xa nhìn, anh nói vậy mà.” Tôi bĩu môi.

“Em biết không? Anh đã cho rằng anh không còn sức lực để yêu nữa, nếu không mang lại được hạnh phúc cho em, thì không thể tùy tiện đồng ý. Khi đó trái tim của anh đã vỡ nát, anh sợ sẽ lại bị tổn thương một lần nữa, cũng sợ không cẩn thận làm tổn thương em, càng sợ mất đi

em.”

“Bây giờ đổi ý rồi sao? Không sợ em bị tổn thương nữa à? Hay là trái tim anh đã tu thành chính quả, cứng rắn đến đao thương bất nhập rồi?” Tôi ngoài miệng vẫn đang phản bác, nhưng thế giới ở trong mắt đã sớm mơ hồ.

“Vừa rồi một mình đi tới nơi này thấy được ‘Thiên sứ canh giữ’ của em, một câu trên đó đã khiến anh tỉnh lại, ‘Canh giữ cả đời, mãi không rời bỏ’, trái tim của anh cuối cùng cũng không cứng rắn nổi, anh nghĩ anh vĩnh viễn cũng không thể tu thành chính quả được.”

Tôi vẫn muốn nói gì đó, nhưng đã sớm nghẹn ngào nói không ra lời, nước mắt uất ức, hạnh phúc cùng nhau trào ra.

“Y Phàm, hôm nay là lễ tình nhân, anh không có hoa hồng, chỉ có một nụ hôn, có muốn hay không?” Trình Phong áp sát bên tai tôi nói.

Một dòng người chen chúc đi qua, bỗng nhiên nhớ tới nơi đây là nơi buôn bán, tôi xấu hổ lau nước mắt, ngượng ngùng cười muốn tránh khỏi cái ôm của Trình Phong. Trình Phong lại càng ôm tôi chặt hơn, kề sát mặt lên đầu tôi: “Làm thiên sứ canh giữ của anh, trọn đời trọn kiếp, mãi không rời bỏ.”

Tôi gật mạnh đầu.

Nhật kí xem mắt của ác ma

Tác giả: Xước Xước

Văn Án

Từ lúc cô mới sinh ra đã bị người ba thích võ thuật tặng chữ 'Dao' lên đầu, dường như bắt đầu từ giây phút đó, cô đã định phải bỏ đi thân phận con gái nhu nhược này. Người mẹ dịu dàng nhưng lại nhiều bệnh, người em trai ngay từ nhỏ đã bị câm điếc, gia cảnh vừa nghèo khó vừa khốn khổ. Đây là toàn bộ "Tài sản" mà người ba để lại cho trưởng nữ mới mười tám tuổi của ông. Gánh nặng kinh tế rất trầm trọng, không thể không khiến cô đem phong cách mạnh mẽ phát huy vô cùng nhuần nhuyễn. Từ đó, không có ai dám bắt nạt cô nhi quả mẫu bọn họ! Cá tính dữ dằn của cô làm cho người ta phải tránh lui ba phần, cái tên "Ác nữ" lại càng nhanh chóng lan truyền khắp nơi.

Cô có lòng tự ái cực lớn luôn không cam lòng yếu thế, thậm chí cô còn mạnh mẽ hơn một đứa con trai bình thường rất nhiều! Nhưng cô giống như con nhím, cả người đầy gai chỉ vì bảo vệ trái tim mềm yếu của mình. Ai đủ thông minh có thể may mắn phá vỡ thành trì của cô?! Ai có thể mang lại hạnh phúc cả đời cho cô?

Phần 1

Nhận được tối hậu thư của mẹ, Tân Dao ngửa

mặt lên trời thờ dài,

“Ta, Tân Dao, rõ ràng là ác nữ của lớp Hường Dương nhà trẻ nhưng lại phải đi xem mắt!”

Chuyện này thật sự là quá mất mặt rồi, sau này làm sao cô dám đi ra ngoài gặp người khác đây!

Khi mẹ cô sinh hạ Tân Dao, thì lão ngoan đồng ba ba đang nghiên cứu võ thuật với bác Vương ở lâu dưới. Phải biết rằng, ông không hiểu võ thuật, mà bác Vương cũng chỉ biết một hai chiêu, nhưng ông vẫn kiên quyết ngày nào cũng tới nhà bác Vương. Ông vừa nghe nói vợ sinh, ngay cả nam hay nữ cũng không hỏi, mà khua tay múa chân giả giọng tán ngẫu nói với bác Vương:

“Đao ngang trời nhà chúng tôi cuối cùng cũng đã xuất hiện rồi!”

Mẹ cô chưa hề biết chuyện gì đã xảy ra, mà đang nằm thoải mái nhàn nhã hưởng thụ ăn táo ở bệnh viện, lúc ấy bà mới nhanh chóng nhận ra, từ lúc đau đẻ đến lúc sinh cô ra, trước sau chưa tới hai canh giờ^[1], phải biết rằng, mẹ cô đã là phụ nữ ba mươi tuổi. Cho nên, sau khi sinh, mẹ cô cũng rất lo lắng, trời mới biết có phải vì ảnh hưởng từ quả táo thơm ngào ngọt kia mà bà đã có động lực sinh được ra cô hay không nữa.

[1] Hai canh giờ: 4 tiếng.

Ba cô đến bốn mươi tuổi mới sinh được một đứa con gái, trẻ con thì đứa nào chẳng giống nhau, nhưng ba cô đi đâu cũng mang cô đi khoe. Cô với ba đi rất nhiều nơi hết ăn rồi lại ngủ, cô còn học thêm mấy chiêu võ từ bác Vương, mấy chiêu võ ấy tương đối khá lại có thể hù dọa được mấy đứa trẻ ở lớp Hướng Dương.

Tân Dao diểu võ dương oai vừa được sáu tuổi, một ngày nọ, một bé trai trong lớp là Bối Bối mang theo mấy bé trai khác đi kéo đuôi sam của các bé gái, khi kéo đến lượt cô, thì cô liền cầm lấy chiếc ghế bên cạnh ném vào người hắn, làm hắn bị chảy máu đầu. Vì chuyện phiên toái này, mà giáo viên đã gọi ba cô tới, nói cô có khuynh hướng bạo lực, để ba mang cô về nhà giáo dục lại, hơn nữa sau này không cần đưa cô tới nữa.

Ba không có cách nào, đành dùng rất nhiều quan hệ để đưa cô đi học tiểu học. Đi học được tháng đầu tiên, thì em trai Tân Kiếm của cô ra đời.

Tân Kiếm khi còn bé là một đứa trẻ hay làm ồn, khi nó khóc lên giống như trời long đất lở, hơn nữa lại không dứt. Nửa đêm cả nhà thường xuyên bị tiếng khóc của nó làm tỉnh dậy, sau đó ba mẹ sẽ đứng lên ôm nó đi tới đi lui trong phòng mà dụ dỗ,

mặt mới đến mức cũng mọc thêm vài sợi tóc bạc rồi. Có đôi khi cô vì quá tức giận, mà len lén đánh một cái vào cái mông trắng nõn nà, dù sao nó cũng không thể tố cáo cô được.

Chỉ là lúc bé không khóc thì rất dễ thương, cô thích nhất là làm mặt quỷ trên chốc nó, thích xoa gương mặt non nớt của nó, thích hôn khuôn mặt nhiều nước miếng của nó, thích nghe nó phát ra những âm thanh ngô nghê, thích nghe tiếng cười khanh khách của nó...

Khi nó được hơn một tuổi, có một lần bị cảm mạo rất nặng, khuôn mặt nóng đến mức đỏ bừng bừng. Ba ôm nó đi bệnh viện, sau khi nó hết bệnh, thì phát hiện ra nó không có phản ứng với bất kỳ thanh âm nào, hơn nữa rất nhanh sau đó, ngay cả những tiếng nói a a cũng không thể nói được nữa.

Bác sĩ nói vì đã dùng quá nhiều kháng sinh, nên đã phá hủy người em trai thông minh lanh lợi này của cô

Nghe bác sĩ chẩn đoán bệnh, mà ba ngây người như phỗng, mẹ cô thì hôn mê.

Tiếng cười vui trong nhà nhất thời tan thành mây khói.

Từ đó, ba đã xin nghỉ một thời gian ở công ty, thường xuyên cùng mẹ ôm nó đi khắp nơi tìm thầy thuốc. Họ đưa cô qua nhà bác Vương ăn cơm, để cô được đi học, làm bài tập. Trong nhà không còn ai nữa chỉ còn mình cô, cô luôn đem mình chuẩn bị thật thỏa đáng, bởi vì, cô biết cô không thể gây thêm phiền toái cho ba mẹ nữa, sau này chỉ có thể dựa vào bản thân mình. Năm ấy, cô mới tám tuổi.

Nhưng khi đối mặt với căn phòng trống rỗng thì cô cũng sợ sệt. Cô khóa mình ở trong phòng ngủ, ngay cả đi vệ sinh cũng không dám đi, cô sợ nơi đó có vật gì đó đột nhiên chạy đến. Cô thường xuyên gặp ác mộng mà tỉnh giấc, lúc ấy cô co người thành một khối, nhìn bóng tối tràn ngập căn phòng mà khẽ òa khóc.

Ba mẹ tuyệt vọng, khi ấy em trai cô đã bảy tuổi rồi. Họ đưa em ấy tới trường khuyết tật, mỗi ngày sau khi ba đi làm về ghé qua đón em ấy.

Khi về nhà, nó rất vui vẻ bám theo Tân Dao, chỉ có cô làm mặt quỷ trêu chọc nó, luôn cười híp mắt xoa đầu nó, chọc buồn nó, len lén dùng son môi của mẹ vẽ hai quả táo trên mặt nó, rồi dùng bút máy vẽ thêm một chòm râu, sau đó viết lên trán nó chữ "Vương". Lúc ấy, nó luôn nhào vào lòng cô, cười không thành tiếng mà toàn thân phát run.

Nó thích đi chơi với cô, trước kia không được đi

học, nên khi nhìn thấy cô phải ra khỏi cửa, thì nó luôn kéo quần áo của cô lại, hai mắt mở thật to mà nhìn cô chăm chú, vẻ mặt tràn đầy khát vọng, nhìn qua bộ dạng có vẻ rất tội nghiệp. Nó rất vâng lời, chỉ cần cô nói với nó:

“Sau khi tan học buổi chiều thì chị sẽ dẫn em đi chơi,”

Nó sẽ cười lớn mà gật đầu, sau đó chạy lên sân thượng đưa mắt dõi theo bóng dáng cô biến mất phía cuối con đường.

Mẹ cô là thợ may, thường xuyên nhận may quần áo ở nhà, nó luôn ngoan ngoãn ngồi bên cạnh mẹ, có đôi khi còn dùng một vài mảnh vải nhỏ cắt thành hình để chơi. Cô đem quần áo búp bê nó may mang lên trường, khiến đám bạn học tranh nhau đòi xem, làm phòng học trở thành chiến trường tràn ngập khói thuốc súng.

Có một ngày, sau khi đi học về, cô dẫn nó đi chơi, cô để nó tới sân chơi trước, còn mình thì đi mua một ít đồ. Khi trở về, cô thấy mấy đứa trẻ đang vây xung quanh nó mà ra sức chửi rủa

“Đồ cầm điếc!”

Sau đó cả lũ cười lớn. Mặc dù nó không biết bọn

chúng đang nói gì, nhưng cũng nhìn ra chắc chắn đó không phải ý tốt, nó tức giận đến mức mặt đỏ lên, nước mắt bắt đầu xuất hiện trong hốc mắt. Thấy dáng vẻ này của nó, bọn nhỏ càng ồn ào hăng say hơn, một đứa bé dùng tay đẩy nó một cái, nhìn nó té ngã trên đất, làm cả đám vây quanh vui mừng vỗ tay nhảy dựng lên.

Tân Dao tức giận, cô ném đồng đồ trong tay xuống, nhặt lên một cành cây gần đó rồi đánh cả đám một trận. Mấy đứa trẻ bị đánh ôm đầu gào thét gọi ba mẹ, rồi nhanh chóng chạy về nhà. Lập tức, ba mẹ của đám trẻ hùng hổ tìm đến cô, cô cầm cành cây xông tới mắng:

“Người lớn như các người thật tốt đấy, không tính cả đám trẻ con xông vào trêu chọc em trai tôi, bây giờ thì nhiều người như vậy muốn đến bắt nạt tôi và một đứa trẻ con, các người rất cuộc có nói đạo lý hay không?”

Bọn họ thấy em trai đang trốn sau lưng cô mà khóc, đại khái cũng có thể hiểu chuyện gì đã xảy ra, cả đám người mặt mũi đen lại dắt con mình về nhà. Từ đó, trong phố không có đứa trẻ nào dám cười em trai cô, Tân Dao cũng trở thành ác nữ theo lời bọn họ, khi hù dọa trẻ con họ thường hay nói,

“Con đừng nghịch nữa, ác nữ nhà Tân đến bây giờ!”

Nghe nói cách nói này so với bà ngoại sói^[2] còn có hiệu quả hơn nhiều.

[2] Bà ngoại sói: bà ngoại trong Cô bé quàng khăn đỏ.

Tân Dao lên thành phố học đại học, không lâu sau ba cô vì xuất huyết máu não mà qua đời. Năm ấy, cô mới mười tám tuổi.

Tinh thần của mẹ nhất thời cũng xuống dốc, chỉ trong một đêm mà tóc mẹ đã trắng gần hết rồi.

Cô nhanh chóng quay về từ trường học, quỳ gối trước giường bệnh của ba mà ôm lấy mẹ khóc lớn. Em trai đã nhanh chóng cao tới bả vai cô, ánh mắt sợ hãi bất lực, hắn chỉ biết nắm thật chặt tay cô như nắm được cây gậy cứu mạng, bàn tay kia cứng như sắt, dường như đã xiết vào da thịt của cô. Cô xoa xoa đầu nó, dùng tay ra hiệu với nó,

“Đừng sợ, mọi người còn có chị mà!”

Sau khi tiếp nhận sự thật, cô mới biết tình hình trong nhà so với sự tưởng tượng của cô còn tệ hại hơn nhiều.

Sau khi ba qua đời, tiền lương của người cũng không còn nữa, trước kia kinh tế trong nhà chủ yếu

là lấy từ nơi đó. Nay sức khỏe của mẹ lại không tốt, làm như trước kia chỉ đủ để ăn uống hàng ngày. Khoản tiền để dành trước kia dùng để chữa bệnh cho em trai cũng đã dùng hết, mà học phí của cô và em trai cũng là một khoản chi không nhỏ.

Nhìn căn nhà đơn sơ, cô hết đường xoay xở, đành thương lượng với mẹ, cô nghĩ sẽ tạm nghỉ học đi làm giúp kinh tế gia đình. Mẹ cô vừa nghe xong, giận đến mức mở to mắt, chỉ vào mặt cô mà mắng,

“Uổng công ba con đã nuôi con, thật vất vả mới có thể thi lên đại học, trong nhà sẽ trông cậy vào chút tiền đồ của con, nếu bây giờ ba con biết con thôi học, ba con nhất định sẽ chết không nhắm mắt!”

Em trai bằng khẩu hình mà đọc được những lời của hai mẹ con, nó đứng dậy, vội vàng chỉ chỉ vào mình, và chỉ cả mẹ, mẹ rơi nước mắt ràn rụa rồi ôm lấy nó:

“Tiểu Kiếm cũng đã trưởng thành rồi...”

Ngày hôm sau, khi mẹ còn ngủ, cô ở nhà nấu cơm, rồi nhờ Tân kiếm ra chợ mua chút thịt về. Tân Kiếm chạy đông chạy tây một hồi rồi trở về, cô cầm thịt vừa nhìn, vừa so sánh rồi hỏi Tân kiếm:

“Thịt này bao nhiêu ký?”

Nó vươn một đầu ngón tay ra, ý bảo:

“Một ký?”

Cô phát hỏa, thịt này sao có thể được một cân, cô lấy cái cân lò xo trong nhà ra, rõ ràng còn chưa tới bảy lạng, hơn nữa tất cả đều là mỡ không phải thịt! Cô một tay quơ lấy gậy phơi quần áo trong nhà, cùng em trai mang theo thịt, một tay nắm lấy tay em trai mà hướng về chợ bán thịt.

Nhìn tư thế hùng hổ của cô, đám người đi xem náo nhiệt dọc đường càng ngày càng nhiều, em trai chỉ cửa hàng bán thịt, cô đem gậy phơi quần áo đập một cái vào thớt gỗ trước mặt người đàn ông, đem thịt ném về phía hắn,

“Ông xem lại đi, rốt cuộc thịt này có đủ một ký không, ông gạt ai chứ lại dám gạt em trai tôi, mẹ nó chứ^[3]! Rốt cuộc ông có lương tâm hay không!”

[3] Nguyên gốc là TMD - câu chửi thề bên Trung.

Em trai ô a khoa tay mua chân với hắn, hắn nhìn cô một cái, lại nhìn những người đang theo dõi xung quanh, cười lạnh nói:

“Thật xin lỗi, thật xin lỗi, vừa nãy là tôi cân nhầm, để tôi bù thêm cho cô!”

Cô nhảy lên bàn bán thịt, trong tay khua gậy phơi quần áo,

“Các người nghe cho kỹ, tôi biết cân của các người đều dùng loại cân tám lạng, người khác tôi không quan tâm, nhưng nếu người nhà của tôi đến đây mua thịt, tôi mà biết nhất định khiến các người không thể tiếp tục bán hàng ở đây nữa! Tôi cũng nói rõ trước, nhà chúng tôi cô nhi quả mẫu cũng không dễ bắt nạt, đến lúc đó đừng vì chuyện như vậy mà khiến tất cả mọi người đều mất mặt!”

Tiếng xấu của Tân Dao cứ thế lại bị mọi người truyền đi xa hơn.

Cô ngoảnh mặt làm ngơ, cũng từ đó em trai cô đi mua thức ăn cũng đều được mọi người cân đủ lạng.

Trên thế giới này, kẻ ức hiếp ác độc với người khác thì so với người tốt bụng, dẹt hoa trên găm^[4] càng nhiều hơn, dù sao việc muốn rút dao tương trợ người khác hay đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi cũng rất khó khăn. Mẹ cô là một người phụ nữ có tính nhẫn nhịn, em trai cô căn bản không có cách nào nói lên ý kiến của mình, khi bị sỉ nhục

cũng chỉ có thể bỏ qua mà nuốt nỗi căm tức vào bụng. Cô chưa từng gây sự với người khác, nhưng nếu người khác cố tình lấn tới ức hiếp, cô tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho họ, cùng lắm thì, mọi người cùng mất mặt. Dù sao nếu so da mặt với người khác, thì người ta dĩ nhiên là thua kém cô một bậc, chẳng lẽ cô phải làm theo những gì đi học đã học được 'lùi một bước trời cao biển rộng' sao, không được, nếu cô lùi một bước thì người khác sẽ tiến thêm một bước, cô không muốn làm chuyện ngu xuẩn như thế.

[4] Dệt hoa trên gấm: trong văn cảnh này ý chỉ người tốt.

Cô muốn gia đình cô có thể sống thật hạnh phúc.

Sau khi em trai tốt nghiệp thì về nhà giúp mẹ làm việc, mới mười ba tuổi mà nó đã thể hiện được tài năng kinh người được trời phú. Khi mẹ may quần áo, đầu tiên là mẹ sẽ cắt vải may, nó sẽ phụ trách may quần áo, đính nút áo cũng nhanh, không lâu sau nó đã vượt qua mẹ, bởi vì mắt mẹ đã kém hơn nhiều, làm việc quá chậm, nên nó để mẹ lấy vải về, tất cả cũng tùy ý nó làm. Không ngờ phản ứng của khách cũ so với trước kia còn hài lòng hơn nhiều.

Nó cũng rất thích học hỏi, trong nhà chất tạp chí thời trang thành đống rất cao. Nó thu nhỏ tỷ lệ các

kiểu mẫu, dùng vải lẻ học làm theo những mẫu thiết kế trên báo, làm xong lại chỉnh sửa rất hoàn mỹ, sau đó đưa cho khách cũ nhìn, nếu như khách cũ không vừa lòng sẽ tùy cơ ứng biến. Đối với những bộ trang phục nhỏ làm bằng tay họ cảm thấy vô cùng thích thú, ngay cả những mẫu thiết kế nhỏ cũng luôn mua thêm.

Em trai thích may quần áo cho Tân Dao, cô cũng chỉ mặc quần áo do nó làm. Có kiểu dáng mới nào thích hợp với cô, nó sẽ nhớ kỹ, đợi sau khi cô về nhà, nó cũng giống như dâng hiến vật quý tới trước mặt cô, nếu cô thích thì nó sẽ vui vẻ làm. Mỗi lần nhìn cô mặc quần áo mới trở về trường học, các bạn học cũng sẽ hâm mộ vạn phần, luôn quần quít chặt lấy cô muốn cô nhờ em trai may giúp trang phục.

Người ta thường nói ba phần tự thân bảy phần quần áo, huống chi Tân Dao còn có bảy phần vốn trời cho, dĩ nhiên sẽ có người theo đuổi không buông. Dưới áp lực của cuộc sống và học hành, ban đầu cô cũng không có tâm tư gì mà phản ứng, nhưng sau đó cô gặp được một chàng trai thực sự đã làm cô cảm động.

Chu Tắc là sinh viên đặc biệt thi vào ở khoa Thể dục, nhà anh ở thành phố. Dáng anh cao to, bóng rổ vào tay anh như đang chơi ma thuật vậy. Khi cười lên vẻ mặt rạng rỡ như ánh mặt trời, thật

đúng là có thể sưởi ấm trái tim người khác. Anh hơn cô một tuổi, là sinh viên đại học chính quy, anh thường xuyên nói đùa rằng sau khi cô tốt nghiệp sẽ cùng làm chung chỗ với cô rồi kết hôn, tiến hành sản xuất dây chuyền nhanh như vậy để không cần lo lắng có người nào sẽ đoạt mất.

Ở trước mặt anh, cả người cô toàn bộ biến thành dịu dàng, theo lời nói của các bạn học khác đó là "Khuôn mặt hoa đào, đôi mắt giống như có thể thấm được ra nước".

Hai người bọn họ rất nhanh đã dính nhau như keo, anh mua cơm lấy nước cho cô, cô giặt quần áo cho anh, trước giờ tan học anh sẽ đứng dưới cầu thang chờ cô, trước khi kết thúc buổi chiều cô sẽ ở sân thể dục đợi anh, sau đó bọn họ ăn cơm với nhau, chơi bóng với nhau, rồi tự học buổi tối, hai người liên tục nhắn tin cho nhau, nhất định đến khi phòng ngủ tắt đèn bọn họ mới tắt di động.

Rất nhanh, bọn họ cũng đã tốt nghiệp.

Mặc dù anh đã mời Tân Dao tới nhà mình, đừng thấy bình thường cô rất to gan, nhưng khi gặp cha mẹ của người yêu thì trong lòng cô vẫn rất hồi hộp. Cô đã từ chối mấy lần, cuối cùng thấy anh tức giận nên không thể làm gì khác hơn là đồng ý theo anh về nhà.

Mang theo tâm trạng lo sợ và bất an đến nhà anh, vừa vào cửa cô đã sợ hết hồn. Cô nghĩ nhà anh khiêm tốn rất khó khăn, xài tiền cũng rất tiết kiệm, nên chưa bao giờ cô chịu dùng tiền của Chu Tắc, cô cũng không rõ hoàn cảnh gia đình anh như thế nào. Mặc dù cô mơ hồ có cảm giác điều kiện gia đình Chu Tắc không tệ nhưng không ngờ lại tốt như vậy. Phòng khách nhà họ rất to, trang trí còn đẹp hơn nhà hàng, từ cửa nhìn thẳng vào có một quầy bar mini, trên đó đặt mấy bình rượu màu hồ phách, bình hoa bên cạnh là hoa Bách Hợp tươi mới, vừa đúng lúc hoa nở to, cả phòng đượm mùi thơm thoang thoảng. Nhà họ dùng TV đời mới nhất lúc bấy giờ, phía sau TV dĩ nhiên là một hòn núi giả nho nhỏ, trên núi trang trí bằng ngọc thúy trúc.

Ba mẹ và chị gái anh đang ngồi ở phòng khách chờ bọn họ, Chu Tắc kéo cô ngồi xuống sofa, rồi giới thiệu với họ:

“Đây là Tân Dao ạ.”

Lông mày của mẹ anh nhướn lên, thuận miệng kêu người giúp việc châm trà, mấy người bọn họ bắt đầu đánh giá trên dưới cô.

Mẹ anh hỏi:

“Nhà cháu không phải ở thành phố à? Nghe Tiểu Tắc nói nhà cháu ở một huyện nhỏ đúng không?”

Cô thật tình trả lời:

“Nhà cháu ở thành phố X, không phải ở huyện nhỏ ạ.”

Bà bữu môi,

“Thành phố X thì sao, nơi đó bác đã từng tới rồi, cũng chỉ là thành phố nhỏ thôi!”

Nói xong, bà với chị anh cười vang.

Chu Tắc đặt tay lên bả vai cô hàm ý an ủi, anh chau mày nói:

“Chuyện này có gì buồn cười chứ, mẹ xem đi giúp việc đã làm cơm xong chưa?”

Trong lòng Tân Dao cũng đủ ngũ vị^[5] rồi, ba anh thoải mái hỏi:

“Cháu là Tân Dao đúng không, nhà cháu làm gì?”

[5] Ngũ vị: ngọt, chua, cay, mặn, đắng.

Cô ngây ngẩn cả người, ba anh lại hỏi:

“Ba cháu đang làm gì?”

Chu Tắc vội vàng nói:

“Ba cô ấy qua đời rồi ạ!”

“VẬY Ạ,”

Ông nói:

“Vậy mẹ cháu hiện giờ đang làm gì?”

“Làm may ạ.”

“Nghe nói cháu còn một đứa em trai, hơn nữa sức khỏe không tốt lắm phải không?”

“Em trai cháu là người câm ạ.”

Ông hừ nhẹ một tiếng, cũng không nói thêm gì nữa. Lúc này mẹ anh từ phòng bếp đi ra, nói:

“Đã tới giờ dùng cơm rồi!”

Cô ngồi bên cạnh Chu Tắc, trong lòng rất bất an, căn bản không biết trên bàn ăn là những món gì. Chu Tắc vừa gấp thức ăn cho cô, vừa thấp giọng nói:

“Em đừng suy nghĩ nhiều nữa, ăn thêm một chút, sau đó chúng mình cùng đi dạo phố.”

Trong bữa ăn ba anh lại hỏi,

“Vậy sau khi cháu tốt nghiệp còn phải nuôi mọi người trong nhà?”

Cô ngẩng đầu, kiên định nhìn thẳng vào mắt ông,

“Họ là người thân của cháu, chăm sóc họ là trách nhiệm của cháu ạ!”

Mẹ anh ở bên cạnh cười lạnh:

“Trách nhiệm? Điều đó thì liên quan gì đến Tiểu Tắc nhà chúng tôi, đến cuối cùng cũng làm hại nhà chúng tôi phải chịu khổ kiếm tiền!”

Bà lại quay sang nhìn Chu Tắc:

“Mẹ cũng đã nói với con rồi, con gái của Trần cục trưởng vẫn rất thích con, hai nhà chúng ta sẽ tổ chức một đám hỏi để công việc làm ăn của ba con được tốt hơn, nhưng con lại mang về đây một đứa không cha, sau này còn phải gánh cả đám người nhà nó, con suy nghĩ xem sau này con có thể sống thật tốt sao? Rốt cuộc đâu óc con đang nghĩ cái gì,

có phải đang hồ đồ rồi không!”

Tay Chu Tắc run lên, anh cúi đầu im lặng không lên tiếng. Cô im lặng nhìn anh, đột nhiên cảm thấy tất cả mọi người thật nực cười. Cô không biết người khác gặp phải tình huống này sẽ xử lý ra sao, nhưng cô sẽ không vì chuyện này mà khóc. Bỗng nhiên cô đứng dậy, hai tay giữ chặt mép bàn, tiện thể lật tung một cái.

Cô đã chính thức kết thúc mối tình đầu kéo dài được hai năm ấy như thế đó.

Phần 2

Bởi vì chuyên ngành của cô là một bộ môn mới, khi đó nó lại hết sức nổi tiếng. Sau khi cô tốt nghiệp, cô liền tìm một công việc ở thành phố, cô ngoài mong đợi được nhận vào làm Thư ký ở một Công ty.

Đãi ngộ của Công ty rất tốt, tiền lương, tiền làm thêm giờ cũng khá, hơn nữa còn có Lễ nghỉ đông, Lễ mừng năm mới, khi ấy Công ty còn mở tiệc liên hoan để mọi người có một bữa thật no. Không giống như các Giám đốc của Công ty tư nhân, bọn họ sợ thành phần tri thức muốn thêm tiền lương, căn bản không thể để nhân viên nghỉ ngơi. Ở đây cô chỉ cần đem công việc của mình làm xong, tuyệt đối sẽ không có người tới bới móc. Hơn nữa, cô chỉ là

**một Thư ký nhỏ, khó có cơ hội thăng chức, giảm
đạp cô căn bản là lãng phí thời gian của mình.**

**Cô thuê chung nhà với vài đồng nghiệp, bình
thường cô ở đó, đến kỳ nghỉ sẽ về nhà, các cô ấy
luôn hỏi có phải cô có bạn trai ở quê hay không, cô
chỉ cười híp mắt trả lời, bạn trai thì không có,
nhưng bạn nhỏ thì có một người.**

**Có một lần cô đưa em trai lên thành phố chơi,
đây là lần đầu tiên sau hồi nhỏ nó được đi xa nhà,
nên cảm thấy rất hưng phấn, luôn ra dấu tay hỏi cô
đây là cái gì. Cô dắt nó đi dạo các khu thương mại
lớn nhỏ của thành phố, nó thích nhất là tới tiệm
quần áo, hơn nữa vào đó nó sẽ có ý tưởng, hai cô
mỗi lần phải lôi nó rời đi, còn phải nở nụ cười với
những cô bán hàng đang khinh thường nhìn họ.**

**Cô đưa nó trở về nhà trọ, bởi vì vẫn chưa nói
hoàn cảnh của mình với các đồng nghiệp, nên các cô
ấy vừa nhìn thấy em trai cô thì kinh ngạc không
dứt, mọi người vây quanh nó nói cái này nói kia,
chưa từng có nhiều chị gái vây quanh nó như vậy,
làm nó mắc cỡ mặt đỏ tới mang tai, xấu hổ khoa tay
mua chân nói chuyện với các cô ấy.**

**Nghe nói nó biết may quần áo, thì các cô lại bắt
đầu ồn ào, mọi người để nó đo kích cỡ cơ thể, rồi
nhanh chóng lật các tạp chí tìm các kiểu mẫu, làm
nó loay hoay đầu đầy mồ hôi.**

Buổi tối, cô để nó ngủ ghế sofa trong phòng, nghe tiếng thở đều đều của nó, cô đột nhiên cảm thấy mình rất hạnh phúc.

Em trai ở đây đến thứ sáu, rồi mang theo một ba lô đựng đầy tạp chí thời trang, vải và các mẫu y phục nhỏ các cô nhờ may, rất vui vẻ cùng về nhà với cô.

Nghe được tiếng cười của hai người, mẹ vội vàng chạy ra đón. Mấy ngày không gặp, bà thoát nhìn trẻ ra vài tuổi, cả đầu đã nhuộm tóc đen, sắc mặt hồng hào, nụ cười rực rỡ. Buổi tối em trai bận đi may y phục của nó, cô cùng mẹ xem TV, mẹ đột nhiên nói:

“Tiểu Dao, nếu mẹ tìm cho con một người cha dượng thì con sẽ không trách mẹ chứ?”

Trong lòng cô vang lên ‘Thình thịch’ một tiếng, cô đến ngồi bên cạnh mẹ, nắm chặt tay bà nhẹ nhàng vuốt ve. Bàn tay mẹ có rất nhiều vết chai, cả bàn tay có cả những vết thương mới và cũ, đó là vì lúc dùng kéo không chú ý mà bị thương. Cô đem tay bà đặt lên ngực mình,

“Mẹ, mẹ không cần để ý đến tụi con, con nhất định sẽ ủng hộ mẹ!”

Giữa trưa ngày hôm sau, mẹ dắt theo một bác tóc trắng về nhà, bà bận rộn hồi lâu, rồi bưng ra một bàn ăn ngon. Cô dẫn bác tới bàn cơm, sau đó kéo em trai đến bên cạnh, nói cho nó biết chuyện gì đang xảy ra, nó căn môi, giống như rất không vui, cô khoa tay múa chân nói:

“Hôm nay em nhất định phải luôn cười, để mẹ nghĩ em rất vui, bằng không chị sẽ không để ý tới em nữa!”

Nó gật đầu, tỏ vẻ biết rồi.

Lúc ăn cơm, em trai nhìn bác ấy cười không ngừng, mẹ cô rất cao hứng nói với bác ấy:

“Bọn nhỏ cũng rất thích anh, thế là tốt rồi.”

Bác cũng cười.

Lúc này, cửa đột nhiên bị đập rung một trận, Tân Dao mới vừa mở cửa ra, vài người đàn ông và mấy người phụ nữ đã xông vào, chỉ vào mặt mẹ cô mà mắng,

“Con mụ chết tiệt kia, bà dụ dỗ ba tôi, bà nghĩ mình có xứng không, mang theo đứa con trai khuyết tật của bà lại muốn nhờ cậy ở nhà chúng tôi sao, cũng tốt đấy nhỉ!”

“Dạy bà già này một chút đi, đập cho tao!”

Mẹ nước nở đứng sau lưng bác, bác chỉ tay về bọn họ mà giận đến nói cũng không ra lời. Tân Dao thừa dịp bọn họ không chú ý, cầm dao gọt trái cây đang đặt trên bàn lên, trong chớp mắt cô lao ra sau tên đang lớn tiếng, một tên khác đột nhiên vung một cái ghế lên, cô liền đem dao gọt trái cây kề vào cổ hắn, hét lớn với bọn họ:

“Các người ai dám động tay!”

Mọi người ngừng lại, mắt không dám tin nhìn con dao trong tay cô, có một người phụ nữ há hốc mồm cứng lưỡi thốt ra hai chữ,

“Ác nữ!”

Người trước mắt chưa từng nghĩ đến khả năng này, hắn chậm rãi đặt cái ghế xuống, cả người như run rẩy, giọng nói bác cũng phát run,

“Đừng làm con trai bác bị thương...”

Cô hơi nới lỏng dao,

“Các người mau xin lỗi mẹ tôi ngay lập tức! Tôi muốn nói cho các người biết, hiện tại tôi cũng có thể nuôi được mẹ mình. Em trai tôi cũng không phải

người khuyết tật, nó cũng có thể tự mình kiếm tiền nuôi sống bản thân, sau này các người còn dám nói với họ như vậy, trừ phi các người giết chết tôi, bằng không, chỉ cần tôi còn hơi sức thì chắc chắn sẽ không bỏ qua cho các người!"

Bọn họ liên tục không ngừng nói xin lỗi, mẹ tiên tới lấy con dao của tôi xuống, sau đó nhẹ nhàng an ủi bọn họ.

"Thật xin lỗi, con gái của tôi tính tình quá tệ, đã dọa mọi người rồi, mọi người đừng trách nó."

Người con kia vừa đặt móng ngồi xuống, vừa trở về từ cõi chết đã nói:

"Ác nữ, tôi cũng giống cô, tôi không hề phản đối ba tôi tái hôn, chỉ là sợ sau này cuộc sống của ông sẽ sống khổ sở. Bằng không thừa dịp tất cả mọi người đều ở đây, chúng ta cùng quyết định chuyện này, mọi người cùng náo nhiệt một trận đi!"

Tuần sau khi trở về, Tân Dao được uống rượu mừng của mẹ, các đồng nghiệp cũng mang theo quà tới chung vui rồi rít. Trong hôn lễ, mấy tên kia kể lại chuyện ngày ấy rất sinh động, các đồng nghiệp nghe được mà sợ hãi cả đám.

Sau khi các cô ấy trở về, không ai dám trêu chọc

cô, cũng không ai dám theo đuổi cô nữa.

Cô nhanh chóng cũng đã hai mươi tư tuổi, các đồng nghiệp của Tân Dao cũng đã rồi rít có bạn trai, tới chủ nhật mọi người đều đi hẹn hò, nhưng ngay cả điện thoại của người khác giới cô cũng không nhận được một lần, không có một ai, thật là cô đơn.

Cô càng ngày càng sợ về quê, mỗi lần về mẹ cũng sẽ hỏi cô có đã bạn trai chưa, còn có em trai, hai diễn viên trên TV hôn nhau nó sẽ nhìn về phía cô liếc mắt ra hiệu, dùng hai ngón tay so sánh cô và họ, nhà này, thật là chỉ mong thiên hạ đại loạn.

Có một lần về nhà, mẹ nói chuyện với dì Vương tầng dưới, nhờ bà giới thiệu bạn trai cho cô, muốn cô thay quần áo đi ra ngoài với bà, em trai nở nụ cười dào dạt, nhìn cô ra dấu tay trông thật ngốc nghếch, cô cầm giầy ném vào người nó.

Đi theo dì Vương tới một nhà hàng, tên kia đã đến.

"Trời rất nóng còn mặc tây trang, hửn không thấy nóng à, mặc tây trang vào thì hửn nghĩ mình là người nổi tiếng chắc!"

Cô oán hận nghĩ tới,

“Nhân tài như vậy còn phải đi xem mặt, có làm không vậy, có phải muốn gặt người không đó!”

Hắn cười híp mắt,

“Tôi là Hứa Bối Hà, rất hân hạnh được quen biết cô.”

Cô đưa tay cố chống đỡ khuôn mặt tươi cười của hắn, hắn đang cười gì không biết, rồi mở miệng nói một câu,

“Tôi là Tân Dao.”

“Tân Dao? Cái tên này rất quen đấy, khi còn bé tôi nghe rất nhiều lần rồi.”

“Chắc chắn đã nghe qua rồi!”

Cô tức giận nhìn hắn,

“Tôi chính là ác nữ nổi tiếng đấy, nơi này không ai không biết, nói không chừng khi còn bé mẹ anh thường dọa anh bằng tên của tôi đấy.”

Dì Vương vừa nhìn đã cảm thấy không khí rất lạ, liên đá cô mấy cái dưới gầm bàn, cô vội vàng tỉnh ngộ, hôm nay ngàn vạn lần cũng không thể hủy hoại ý tốt của dì Vương.

Hắn cũng không để ý nhiều, chỉ cười nói:

“Cô đói bụng chưa, chúng ta gọi họ mang thức ăn lên nhé.”

Cô ngẫm hạ quyết định, từ lúc đó chỉ ăn mà không nói thêm gì nữa, bằng không, thật sự rất xin lỗi bản thân vì phơi nắng dưới trời nóng để tới đây.

Cô đang phấn đấu quên mình tác chiến với dưa chua trước mặt, hắn lại hỏi,

“Hiện tại cô đang làm việc ở đâu?”

“Ở thành phố...”

Cô rất hiểu, lúc ăn cơm không được nói chuyện, đặc biệt là khi ăn cá, bây giờ, cô bị hóc xương rồi. Cô đau đến mức nước mắt chảy ròng ròng, hắn cũng gấp, vừa giúp cô uống chút dấm lại nắm thêm một chút cơm dẻo, cuối cùng vẫn phải đưa cô vào bệnh viện.

Hành hạ cô hơn nửa ngày, chiếc xương cá cuối cùng cũng được lấy ra, cô không còn khí lực phản ứng với hắn nữa, hắn cũng bị hành hạ đầu toát hết mồ hôi.

“Xem đi, đáng đời, ai kêu anh ăn mặc vậy chứ!”

Sau đó cô trực tiếp về nhà, ngay cả điện thoại địa chỉ cũng không thèm để lại.

Từ đó, cô đem hăm liệt vào nhóm ‘Mai tinh’^[6], không bao giờ gặp lại!

[6] Mai tinh: yêu quái năm mồi.

Hôm sau trở về Công ty, Quản lý bảo cô phải nhanh chóng làm bản Báo cáo tình hình tài chính của Công ty năm nay, còn muốn mọi người phải làm thêm giờ trong một tuần, làm thêm giờ thì làm thêm giờ, dù sao cũng tốt hơn là về nhà nghe những lời âu yếm của mấy cô nàng cùng phòng với bạn trai, hơn nữa lại có thể thêm một khoản tiết kiệm được ghi lại, cứ sao lại không làm chứ.

Không ngờ, lần làm thêm giờ này thật đúng là mệt mỏi, có thể cô đã rãnh rồi quá lâu rồi, nay bận rộn cả ngày làm cả người như sắp tan ra rồi, trở về nhà chỉ muốn tắm nước nóng rồi đi ngủ một giấc. Bạn đến hết tối thứ sáu, Quản lý cuối cùng cũng lên tiếng,

“Những ngày qua mọi người cực khổ rồi, buổi tối đi Bar chơi thôi, tiền rượu toàn bộ tôi bao.”

Vì thế, một đám người mặc đồ công sở chỉnh tề, chậm rãi tiến về quán Bar.

Mặc dù cô thường xuyên theo chân bọn họ đi Bar uống rượu, nhưng tử lượng vẫn không thể luyện được, chỉ là khá hơn người bình thường một chút thôi, khi cô uống rượu say cũng sẽ mê man đi ngủ, đến sấm vang trời cũng không khiến cô tỉnh lại được.

Các đồng nghiệp cười cô, cô cười híp mắt đính chính,

“Đây là rượu tốt phải không, rượu tốt dành cho người tốt, chứng tỏ nhân phẩm của tôi rất tốt...”

Sau đó là một loạt tiếng ói.

Hôm nay sao cô có thể say nhanh như vậy, mới uống được vài chén, người và vật xung quanh đã lơ mờ thành ảo ảnh rồi. Ngay cả mí mắt cô cũng không nâng lên nổi, nhìn xem cô không có ý muốn đi nữa, nhưng vẫn cố gắng duy trì bước chân vững vàng, cô nói với mọi người:

“Tôi muốn đi về trước, ngày mai tôi còn phải dậy sớm một chút để ngồi xe về nhà nữa.”

Cô chóng mặt đi tới cửa quán rượu, đang chuẩn

bị đón xe thì có một người đàn ông kéo tay cô,

“Tân Dao, sao cô lại ở đây?”

Bị hấn kéo lại, mắt cô làm thế nào cũng không thể mở ra được nữa, một đầu ngã vào trong lồng ngực của hấn.

Ngày hôm sau tỉnh lại, cô phát hiện trên người trống trơn, hối hận thốt thành lời,

“Xong rồi, không lẽ đây là ONE NIGHT STAND^[7] các cô ấy vẫn nói sao.”

[7] One night stand (419): tình một đêm.

Không còn kịp thấy ai đã lấy mất trinh tiết của cô rồi, cô phát hiện hình như là ở quầy Bar hôm qua, người đàn ông kia đã biến mất không thấy mặt.

“Tên đàn ông chết tiệt, chẳng lẽ còn bắt tôi phải trả tiền phòng!”

Cô nhanh chóng mặc quần áo, rồi chạy khỏi phòng.

Len lén đi vào nhà trọ, các bạn cô ấy còn đang ngủ nướng, cô liền nhanh chóng thay quần áo, cầm

lấy ví đi tới trạm xe, chắc chắn em trai đang ở nhà sốt ruột chờ cô về rồi, cô đã đồng ý đưa nó tới quán ăn vặt mới mở.

Một tháng sau, khi cô đang ở nhà đánh cờ với em trai, thì dì Vương tới chơi, cô lại phải thay quần áo đi ăn cơm với bà, bà nói muốn giới thiệu cho cô một chàng trai. Nhìn dáng vẻ thần thần bí bí của bà, tên em trai ngốc lại ra dấu tay với cô, cô lại muốn nhéo lỗ tai nó, dì Vương còn nói:

“Cậu ta đã biết chuyện gia đình của cháu, cậu ấy cũng muốn gặp em trai cháu.”

“Kỳ quái, tên này là ai vậy,”

Cô có chút buồn bực,

“Sao không chê em trai cháu chứ?”

Vẫn quán cơm đó, vẫn con người đó, Hứa Bối Hà, tên Mai tinh này.

Hắn vẫn mang cái dáng vẻ cười vui vẻ đó, trước tiên, cô kéo em trai ngồi xuống bên cạnh hắn, lần này hắn không mặc bộ tây trang ngu ngốc kia nữa, cũng không gọi món cá, thông minh hơn rồi đấy.

Nhìn em trai và dì Vương được hắn ân cần chăm

sóc đến mặt mày hơn hở, cô ăn cũng cảm thấy vui vẻ, đối với khuôn mặt tươi cười này, cho tới bây giờ, em trai cô vẫn không có sức miễn dịch, nhìn nụ cười hắc đã thích. Chẳng qua là, sao nó biết nụ cười đó là toan tính hay thật tâm đây, cả đời này, rốt cuộc có cách nào để nó biết những thứ này có thể sẽ là giả dối, mà tự bảo vệ được bản thân, nghĩ tới đây, trong lòng cô nhói đau.

“Cô đang làm việc ở thành phố à?”

Trong đôi đồng tử đen dường như phảng phất chút ảm áp.

“Đúng vậy, tôi đang làm việc trong một Công ty, trước kia là Thư ký, bây giờ cũng làm công việc không khác trước nhiều lắm, chẳng qua họ gọi đó là Trợ lý thôi.”

Cô mỉm cười, ánh mắt hai người giao nhau, trong nháy mắt cô hơi thất thần.

Dường như, cô đã quen biết hắn từ lâu lâu lắm rồi.

Hắn cười to:

“Tôi cũng làm việc ở thành phố.”

Hắn đưa danh thiếp cho cô,

“Xấu hổ quá, chuyện lần trước xảy ra quá nhanh, tôi chưa kịp để lại danh thiếp cho cô.”

Cô nhận lấy danh thiếp, tên này, không ngờ đã làm Giám đốc rồi, quá hù người, thật khiến người ta có chút tự ti mà.

Khi cô đang chiến đấu thật hăng hái với món gà ớt, thì hắn thành tình buột miệng nói:

“Cô thường xuyên đi Bar uống rượu à?”

Cô đang định mở miệng chuẩn bị trả lời, thì lại dẫm vào vết xe đổ nữa rồi, cô bị xương gà mắc họng!!!

Tên này thật đúng là Mai tinh mà! Cô oán hận nghĩ thầm, đời này cô chỉ bị vật thể không rõ kết trong họng hai lần, mà hai lần này cũng đều do hắn làm hại.

Về nhà, em trai cười lăn lộn trên giường, cho đến khi bị cô nhéo đỏ lỗ tai thì nó mới dừng lại.

Vài tuần lễ nữa lại qua đi, năm mới cũng đến, Công ty tổ chức tiệc mừng năm mới ở quán Bar. Cả không gian tràn ngập bóng bay và cây giáng sinh

vô cùng náo nhiệt, đồng nghiệp rồi rít mang bạn trai bạn gái tới, mọi người đều có đôi có cặp, chỉ có mình cô lại cô đơn.

Cô trốn ở góc phòng, đúng là do Công ty chiêu đãi có khác, ngay cả rượu cũng ngọt như vậy. Cô uống một chén lại thêm chén nữa, cô thầm nghĩ, sao lần này lại uống không say nữa, chẳng lẽ tửu lượng của cô đã tiến bộ thần tốc.

Cuối cùng là tiết mục tặng bao lì xì, mọi người ai ai cũng có phần, không có ai tay không mà về, cô cũng lấy được một bao lì xì đỏ thật to. Nhìn mọi người đi với người yêu, còn cô thì dùng áo khoác chôn mình thật chặt, từ từ bước đi trong gió.

Đầu óc của cô bắt đầu hỗn loạn rồi, trước mắt đường thẳng cũng thành cong vẹo, sau đó, cô nghe thấy có người đang dịu dàng gọi tên cô, cuối cùng cô đem những phiền não trong đầu thả lỏng dần, rồi ngã vào lòng người đàn ông đó.

Trong ánh trăng mờ ảo, dường như cô nghe thấy tiếng thở liên miên quấn quanh thân thể cô suốt một đêm.

Ngày hôm sau, khi cô tỉnh lại thì hẳn đã không còn ở đây, cô mặc quần áo vào đợi một hồi lâu, vẫn không thấy người kia trở lại, trong lòng cô cảm thấy thật giống như đồ vật gì đó đã mất đi, nhưng

lại không biết ném mất nó từ lúc nó.

Hết năm, cô gọi điện cho Hứa Bồi Hà, người của Công ty hắt nói hắt đã được phái ra nước người đi công tác, phải một thời gian nữa mới trở về.

Cảm giác mất mát nồng đậm lại xuất hiện trong lòng, cô cố gắng phần chân tình thần lại, tự nhủ với bản thân, như vậy cũng tốt, ít nhất cô sẽ không bị hóc xương nữa rồi.

Chớp mắt, năm nay cô đã hai mươi tám tuổi. Mẹ nói:

“Trước khi con tròn hai tám tuổi mà không gả được cho ai, bất kể con có muốn hay không cũng phải kết hôn với người mà mẹ chọn. Năm nay mẹ cũng đã lớn tuổi rồi, sắp đi gặp cha con rồi, con muốn mẹ phải nói với cha con dưới tuổi vàng thế nào đây.”

Cô nhìn mẹ lại muốn rơi nước mắt, vội vàng giơ hai tay đầu hàng.

Dì Vương hưng phần chạy sang, nói muốn đưa cô đi gặp một người đàn ông, mẹ và em trai nghe thấy cũng rất vui, hai người chuẩn bị thỏa đáng cho cô từ trên xuống dưới, đến khi hai người hài lòng mới thả cô ra khỏi cửa.

Có lâm hay không, bây giờ vẫn còn người không có sáng ý như vậy! Khi cô vừa nhìn thấy quán cơm quen thuộc ấy, bắp chân cũng bắt đầu run rẩy.

Hứa Bồi Hà nhìn thấy cô, hắn không cười vui vẻ như hai lần trước nữa, trong mắt hắn hiện lên vẻ thâm trầm kín đáo, hắn trực tiếp kéo cô ngồi cạnh hắn, lúc này dì Vương cũng không theo cô vào nữa, vừa đưa cô tới cửa bà đã nhanh chóng đi mất.

Hắn chăm chú nhìn cô, không nói câu nào, tình cảm mãnh liệt trong mắt dần dần hóa thành sương mù hư ảo, tới mặt không thấy lạnh, dính vào áo chỉ hơi ẩm ướt. Nhìn ánh mắt của hắn, cô cảm thấy có cảm xúc khó nói thành lời đang điên cuồng phát sinh trong lòng, nhiều người đàn ông cô đã từng gặp qua, thế nhưng cô chỉ nhớ rõ được hắn, cũng chỉ nhớ được nụ cười của hắn, chỉ nhớ rõ tên Mai tinh này đã làm mình hóc xương tới hai lần.

Hắn là cô rất quen với đôi mắt này, ánh mắt quen thuộc như vậy, nhưng mà, cho dù cô tìm nát óc cũng không có ký ức nào liên quan đến nó. Chẳng lẽ, cô đã bỏ lỡ đoạn ký ức quan trọng trong sinh mệnh của mình?

Một lúc lâu sau, hắn nói:

“Anh mới đi công tác nước ngoài về, rồi tìm em

ngay, anh... muốn."

Ánh mắt của hắn lộ ra nét buồn bã mơ hồ, cô không dám nhìn hắn nữa, cô nghe hắn nói:

"Anh không muốn chờ thêm nữa, chúng ta đã tốn quá nhiều thời gian, nếu như em tin anh yêu em, thì chúng ta kết hôn nhé!"

Cô nghe thấy tiếng tim đập của mình, vang như tiếng sấm ngày xuân, cô dùng sức nói:

"Được!"

Ba lần xem mắt lại cùng một người, hơn nữa cuối cùng cũng gả cho người đó, nhiều chuyện trên thế giới không phải kỳ diệu bình thường mà là vô cùng kỳ diệu.

Trong hôn lễ, dì Vương nói:

"Cháu phải biết rằng, người khác nào dám đi xem mặt cháu, người ta nghe thấy tên của cháu đã muốn bỏ chạy rồi. Chỉ có thằng nhóc Tiểu Hứa này, ba ngày hai ngày lại nhờ dì đi tìm cháu, cháu xem thằng nhóc này sao lại ngốc như vậy chứ,"

Bà cười:

“Bây giờ nhìn lại, hai cháu thật sự rất xứng đôi!”

Đêm ấy, cô nằm trong lòng ngực hắn, nói:

“Có chuyện em nghĩ chúng ta nên thẳng thắn, có hai lần em từng uống rượu say rồi với người khác...”

Hắn cười rất gian trá,

“Có phải gặp ở quán bar trên phố Nhai?”

Cô kinh ngạc nhìn hắn, hắn ôm cô thật chặt,

“Có phải người đó còn gọi tên của em, tối hôm ấy em vừa ngã xuống liền bất tỉnh, có phải ngày hôm sau em không gặp được người kia nữa...”

Hắn nhẹ nhàng thở dài:

“Đồ ngốc, lần đầu tiên, là do anh phải vội đi gặp khách, lần thứ hai, anh phải đến sân bay, sao em không thể nhớ rõ anh chứ.”

Cô khóc lên, rốt cuộc cô đã tìm được thứ đồ mà mình đã lãng quên, thì ra, trong cuộc đời này những thứ là của bạn thì nó vẫn luôn là của bạn.

Rất nhiều năm sau đó, hắn ôm con chơi điện tử,

đưa bé thật giống như đã phát hiện ra đại lục mới,

“Ba ơi, trên trán ba bị sao vậy?”

Hắn xoa xoa cái trán, cười rất kỳ quái. Cô nhìn hắn,

“Đúng đó, em còn nghĩ nó là thai ký^[8] đó.”

[8] Thai ký: lúc mới sinh ra đã có.

Về mặt hắn ai oán,

“Nhiều năm như vậy em vẫn không quan tâm tới anh, anh còn đang chờ em hỏi đây. Không ngờ Tiểu Bối Bối của chúng ta đã tranh hỏi trước rồi, vẫn là con trai hiếu ba nhất!”

Con trai hỏi tới:

“Rốt cuộc ba bị sao vậy ạ?”

Hắn cười ha ha:

“Bị mẹ con đánh khi còn bé đấy...”

Cân đo tình yêu

Tác giả: Cửu Cửu Kỳ Tất.

Chương 1: Yêu là gì?

Đám người ăn mặc lòe loẹt điên cuồng nhảy múa trong âm nhạc, ánh đèn rực rỡ kèm theo mùi rượu thoang thoảng khiến đầu người ta choáng váng, trước quầy bar có một cô gái xinh đẹp uống hết ly này đến ly khác chất lỏng màu vàng, nước mắt theo khóe mắt chậm rãi chảy xuống, có lẽ chỉ có đêm tối mới che dấu được tiếng khóc trong lòng, hôm nay đã là mấy năm rồi, người ấy đã đi được mấy năm rồi, có lẽ đã lâu đến cô cũng quên mất, có lẽ cô cũng đã sớm từ bỏ tình yêu dành cho người ấy mất rồi...

Phanh...

Cửa chính của quán bar âm ỉ ngả xuống, xuyên qua màn nước mắt mờ mờ Mộc Hủy nhìn Trần Dục Trạch đứng ở phía sau người mặc quần áo đen, thản nhiên cười, gắng sức nén nước mắt trong mắt cùng men say nhàn nhạt xuống, anh cuối cùng vẫn tìm tới được, môi đỏ khế mở, thì thào nói...

Trần Dục Trạch phía sau bức tường người đang nhìn người nào đó trước quầy bar, váy màu đen bó sát dáng người xinh đẹp của cô, môi đỏ lúc mở lúc khép, khiến cho

người đàn ông đang sốt ruột cùng tức giận kia dường như cũng theo vài tiếng nói thì thảo này mà biến mất hết, không đếm xỉa đến đám người đang sợ ngây người quanh mình, anh bước đến bên cạnh cô gái, cởi âu phục do Versace hoàn toàn chế tác thủ công của mình khoác lên người cô gái, có lẽ vì trên người cô gái có mùi rượu thoang thoảng, cũng có lẽ vì quần áo lộ liễu, lông mày rậm thanh tú của Trần Dục Trạch nhú chặt lại với nhau, cô là của anh, ai cũng không thể tranh giành, bây giờ là của anh, sau này cũng là của anh, mãi mãi mãi mãi...

Trần Dục Trạch một mạch ôm cô gái về nhà, cho người giúp việc lui xuống, đem cô ném lên trên giường lớn màu hồng phấn, đây là phòng của cô, cũng là của Trần Dục Trạch, sau khi Mộc Hủy được Trần Dục Trạch 'nhặt' về nhà họ Trần, làm chủ nhân nhà họ Trần, lần đầu tiên nhìn thấy phòng của Trần Dục Trạch thì chỉ là màu đen và tím, tuy rằng gam màu bình thường như vậy cũng vẫn được xem là trắng lẹ, nhưng, như thế lại làm cho Mộc Hủy không vui, Mộc Hủy là một cô gái đáng yêu, song cũng rất cực đoan, tựa như, cô thích màu hồng phấn, cô sẽ vô lý tự động biến phòng của Trần Dục Trạch thành toàn bộ màu hồng phấn cùng ren, khiến cho Trần Dục Trạch sau ba ngày đi công tác về đến nhà trông thấy phòng mình, liền tức giận, nhưng vẫn chiều theo ý cô, có điều, từ nhỏ đến lớn, Mộc Hủy lại chưa bao giờ mặc quần áo màu hồng phấn, cô thích chín chắn một chút, giống như váy đen bó sát người hôm nay vậy, đem cái đẹp của mình phát huy triệt để.

Có lẽ là ngày đặc biệt như đêm nay, làm cho Trần Dục Trạch ngày thường rất bình thường cũng trở nên không bình thường, thật ra, chính anh cũng biết, anh là ghen ghét, ghen ghét trắng trợn, anh ghen ghét kẻ kia, rõ ràng đã đi 5 năm rồi, rõ ràng 5 năm nay anh dùng tim dùng phổi để chờ đợi cô gái không tim không phổi trên giường này, chỉ là, anh thật sự dường như vẫn chưa đi vào trái tim cô gái này được, không phải sao, không, anh không muốn như vậy, bất luận thế nào, cô cũng phải là của anh, bất luận bao nhiêu năm, anh cũng bằng lòng chờ đợi, chỉ cần có một cơ hội, chỉ cần trong trái tim Mộc Hủy có một vết nứt, thì, anh liền có thể đem tình yêu của mình đổ vào!

Nhìn cô gái dưới thân, lửa giận của Trần Dục Trạch dần dần chuyển thành lửa dục vọng, kìm lòng không được hôn lấy đôi môi căng mọng của Mộc Hủy, từ nông đến sâu, mút vào đầu lưỡi đáng yêu kia, nghe từng đợt tiếng rên rỉ của Mộc Hủy, đây đối với Trần Dục Trạch mà nói là loại âm nhạc dễ nghe nhất, tựa như âm thanh của tự nhiên vậy.

“Ừm, Dục Trạch, không muốn...” Mộc Hủy thì thào, rên rỉ trong vô thức lại khiến Trần Dục Trạch dứt luôn một tia lý trí cuối cùng trong đầu, xé mở váy màu đen bó sát người cùng nội y khêu gợi, sờ sờ xem dừng đạo đã ẩm ướt hay chưa, rồi cởi bỏ vương bận của mình, đem hai người gấn thành một thể.

Biệt thự nhà họ Trần, đêm nay, một đêm cảnh xuân.

Chương 2

“Tổng tài... Tổng tài...” Tiếng kêu dè dặt của trợ lý Vương đã gọi người họ Trần nào đó trở về hiện thực, người sáng suốt đều nhìn ra được tâm trạng của ông chủ hôm nay không tốt, mặt mũi đều là màu đen, nào có ai dám quấy rầy, cái khác không cần nói, bằng vào ông chủ của công ty YH time này, một ông trời con chỉ cần hơi cử động một chút thôi thì các ngành sản xuất, kinh tế của thành phố C toàn bộ đều biến động cả, ài, nhưng mà không còn cách nào, ai bảo anh là trợ lý của ông chủ làm gì, số lượng vật liệu trên tay anh nhất định phải có chữ ký của ông chủ mới mua được, chỉ cần chữ này vừa ký xuống, những vật liệu kia chẳng những liền khó có thể mua ở thành phố C, mà còn chắc chắn làm cho kinh tế của thành phố C được nâng lên một bậc thang mới.

“Khụ khụ” Trần Dục Trạch chợt bừng tỉnh xấu hổ giả vờ ho hai tiếng, đều tại tiểu yêu tinh kia, làm anh mất hồn mất vía nghĩ đến những chuyện trước đây cùng cô, ký một chữ lên văn kiện, bảo trợ lý Vương đi ra, bản thân lại rơi vào trong suy nghĩ...

Vẫn còn nhớ năm đó lần đầu tiên gặp Mộc Hủy là tại yến hội của nhà họ Mộc, khi đó cô mặc một bộ váy màu trắng, hết như người phục vụ vậy, thân thể nho nhỏ đỡ lấy cái khay có ly rượu bên trên rất thẳng băng, qua lại như con thoi trong đám người, đưa rượu đủ loại màu sắc cho bọn họ, có lẽ là do những người xung quanh vội vã

đi nình bợ, cũng có lẽ là do có vài người phụ nữ ghen ghét, tóm lại, trùng hợp chính là, Mộc Hủy ngã vào người Trần Dục Trạch, có lẽ một màn này cả đời Trần Dục Trạch cũng sẽ không bao giờ quên, khi đó, có lẽ bởi vì phản ứng theo bản năng, Trần Dục Trạch một tay ôm eo thon của cô gái ấy, một tay nâng cái ót Mộc Hủy lên, áp cô vào lồng ngực của mình, dùng một loại tư thế bảo vệ, thu Mộc Hủy vào phía dưới cánh chim của mình, một lúc sau, Mộc Hủy chậm rãi ngẩng đầu lên, đôi mắt đen cùng đôi mắt sáng của Trần Dục Trạch chạm phải nhau, lúng túng tràn đầy đôi mắt Mộc Hủy, nhấp nháy nhấp nháy, một tiếng xin lỗi, mềm mại, êm dịu, giống như con mèo nhỏ kêu trong lòng Trần Dục Trạch, mà rượu đủ mọi màu sắc kia cứ như thế ngấm dần ở giữa bọn họ, thân thể mềm mại cứ như thế mà bước vào trái tim Trần Dục Trạch, khi đó Trần Dục Trạch đã biết mình hết rồi, mình cứ như vậy mà thua bởi cô gái nhỏ này mất rồi.

Trần Dục Trạch một khi đã ra quyết định sẽ không bao giờ trở về vạch xuất phát, anh như một con báo đen mai phục bên cạnh Mộc Hủy, lúc nào cũng chú ý tới mọi việc của Mộc thị, trong lúc chưa kịp ý thức được thì đã nắm giữ xí nghiệp Mộc thị trong tay rồi, anh phái người theo dõi tất cả những người trong nhà họ Mộc, nên biết rõ thời gian biểu cũng như tình huống tài chính của bọn họ, đương nhiên cũng biết thì ra Mộc Hủy không phải cô chủ nhà họ Mộc, thì ra Mộc Hủy ở nhà họ Mộc chịu đựng đủ loại ức hiếp, thì ra giữa Mộc Hủy và người anh Mộc Căn không cùng huyết thống duy nhất chiều chuộng cô trong nhà họ Mộc kia ngầm nảy sinh tình cảm.

Vì vậy Trần Dục Trạch phát điên, một khi xuất kích, liền làm cho con mồi không còn đường thoát, trong vòng một đêm chuyện giữa Mộc Hủy và Mộc Cẩn trở nên xôn xao, cùng lúc đó Trần Dục Trạch bán hết sổ cổ phiếu của xí nghiệp Mộc thị trong tay mình, khiến cho cổ phiếu của xí nghiệp Mộc thị rớt giá trầm trọng, cứ như vậy, vợ chồng Mộc thị then quá hoá giận đưa con trai mình ra nước ngoài, nhằm tự bảo vệ mình, đã đuổi Mộc Hủy ra khỏi nhà, mặc cho cô tự sinh tự diệt, ngày tiếp theo, Trần Dục Trạch tìm được Mộc Hủy đã sức cùng lực kiệt tại một ngôi nhà trong con hẻm nhỏ, nói với cô tất cả chân tướng cùng với tấm lòng của mình, anh chính là muốn để Mộc Hủy biết rõ, mọi thứ của cô đều là của anh, nhà họ Mộc không thể cho cô thứ gì, Mộc Cẩn bỏ đi đã chứng minh cho tất cả, mà Mộc Hủy sau khi khóc lớn một hồi cũng đồng ý đi theo Trần Dục Trạch về nhà, còn cùng Trần Dục Trạch lên giường, có lẽ, đây cũng là biện pháp tốt nhất để Mộc Hủy cắt đứt mọi suy nghĩ trong đầu, đương nhiên, điều làm cho Trần Dục Trạch kinh ngạc mừng rỡ chính là, Mộc Hủy bé nhỏ của anh đã cho anh lần đầu tiên của cô.

Sau khi trời sáng, Trần Dục Trạch ôm Mộc Hủy mới tỉnh ngủ, vuốt ve một vài dấu vết mập mờ, khẽ liếm lỗ tai Mộc Hủy, gọi điện, nói với trợ lý Vương nhân cơ hội đem một sổ cổ phần công ty YH Time của mình rót vào xí nghiệp Mộc thị, khiến xí nghiệp Mộc thị hoàn toàn trở thành công ty con của mình, cũng đem sổ cổ phần của Mộc thị này chuyển giao cho Mộc Hủy, nói cách khác, hoạt động của xí nghiệp Mộc thị, người ra quyết định là Trần Dục Trạch,

còn lợi nhuận thu được đều chuyển cho bạn nhỏ Mộc Hủy ở phía sau.

Chương 3

Mộc Hủy nằm trên giường có cảm giác như mình đã rã rời, tay chân cũng không còn là của mình nữa, Trần Dục Trạch kia quả thực chính là tinh trùng đầy người, ngày hôm qua muốn cô cả đêm còn chưa đủ, thế mà sáng sớm hôm nay trước khi đi làm còn muốn cô lần nữa, làm toàn thân cô mỏi nhừ, Mộc Hủy vuốt ve những dấu vết mờ ám trên người, thở dài một hơi, lần này đại khái lại phải vài ngày mới khỏe được, ài, vì cuộc sống an nhàn mấy ngày nữa của mình, hẳn nên dỗ dành người đàn ông kia thôi... nghĩ rồi liền lấy điện thoại ra, gửi tin nhắn cho Trần Dục Trạch.

Thời gian: 15:00

Địa điểm: Siêu thị lớn nhất thành phố C

Sự kiện:

Một chiếc Ferrari màu đen đứng tại bãi đỗ xe của siêu thị, từ trên xe bước xuống một đôi tuần nam mỹ nữ, người đàn ông mặc một bộ âu phục màu bạc vừa thoải mái vừa chỉnh tề, người phụ nữ mặc một chiếc váy đỏ thắm, trùm một chiếc áo len dài màu đen, đi giày boot đen, hai người này vừa đi vào siêu thị liền khiến cho siêu

thị vốn không đông người cho lắm chỉ hơn mười phút ngắn ngủn số người đã tăng vọt, mà hai người kia, một người chính là Trần Dục Trạch vì một cô gái mà trốn việc cùng cô gái Mộc Hủy đã khiến Trần Dục Trạch trốn việc.

“Em yêu, hôm nay chúng ta ăn gì đây, hửm?” Trần Dục Trạch vây Mộc Hủy ở giữa mình và xe mua hàng, hơi cúi người, khẽ hỏi bên tai cô, hơi thở mờ ám phớt qua kia làm cho mặt Mộc Hủy lập tức đỏ lên, thật là, Mộc Hủy thầm mắng mình, sao lại không có tiền đồ gì như vậy chứ.

“Dục Trạch, hôm nay anh muốn ăn món gì, hửm?” Mộc Hủy hé đôi môi đỏ mọng ra, liền có một sự quyến rũ nói không nên lời, cũng như vậy, bởi vì đôi môi đỏ mọng mê người, bởi vì mùi thơm cơ thể của cô gái này, đầu Trần Dục Trạch ‘oanh’ một tiếng, tất cả máu giống như đều tụ xuống phía dưới, thừa cơ lúc Trần Dục Trạch hít thở từng ngụm từng ngụm cố gắng bình ổn dục vọng của mình, Mộc Hủy giống như một con khỉ trộm đào, sau đó dùng tư thế trộm linh chi nhanh như chớp thoát khỏi lòng Trần Dục Trạch, dùng một thái độ chuyện không liên quan đến mình mà hất mặt, đầy sức sống chạy đến dãy thịt theo, để lại Trần Dục Trạch ở phía sau cười khổ không thôi.

Thật ra, bạn đừng thấy Mộc Hủy ngày thường cầu thả mà hiểu lầm, mỗi cô gái đều là một công chúa, công chúa bạch tuyết, cô bé lọ lem gì đó sau khi kết hôn với hoàng tử, đều sẽ trải qua cuộc sống hạnh phúc, chỉ là, vào trước khi gặp được hoàng tử, các cô ấy đều phải chịu áp bức bội lần, cái gì mười ngón tay không đánh nước mùa xuân,

đều là phù phiếm, vì thế, hôm nay, Mộc Hủy muốn đích thân mua thức ăn, tự mình làm những món ngon để đồ dành Trần tổng tài của chúng ta, nhưng mà, phụ nữ chính là phụ nữ, họ có sở thích mua sắm bẩm sinh, họ cũng cuồng mua sắm bẩm sinh, chẳng hạn như xe mua hàng của Trần tổng tài chúng ta bây giờ, bên trong đủ các loại như thịt bò, bong bóng cá, thịt heo nạc, thịt thăn, thịt thỏ, sườn heo rán, đùi gà, mà lúc này bạn nhỏ Mộc Hủy còn đang hăng hái dạt dào chọn lựa những con cá bơi qua bơi lại trong nước, cùng chuẩn bị mua tôm và cua, kỳ thực, nguyên nhân rất đơn giản, cũng là vì hôm nay bọn họ đúng lúc gặp được hoạt động ưu đãi về hải sản, Trần Dục Trạch bình tĩnh liếc xe mua hàng một cái, nghĩ thầm có cần mua thêm một cái tủ lạnh dung lượng lớn hơn về nhà hay không?

Cuối cùng, hai người mua một xe thịt cá, một xe rau, một xe tạp hoá đi về quầy thu ngân, lúc này xe mua hàng đã biến thành Trần Dục Trạch đẩy hai chiếc, Mộc Hủy đẩy một chiếc, Trần Dục Trạch nhìn hết hai bên trái phải, cảm thấy vẫn còn thiếu gì đó, đến khi tầm mắt liếc đến một cái hộp nhỏ xong, liền bừng tỉnh đại ngộ, thì ra suýt chút nữa đã quên mua thứ quan trọng nhất rồi, vì vậy, nhẹ nhàng thoả mái cầm một hộp 'dù che mưa' nhỏ màu hồng phấn vị dâu, lơ đãng bỏ vào trong xe tạp hoá của Mộc Hủy, mặt Mộc Hủy lập tức đỏ ửng, nhanh chóng cầm lấy cái hộp nhỏ bỏ vào trong xe rau của Trần Dục Trạch, lấy một bịch nấm che nó lại, lúc này, Mộc Hủy mới đột nhiên phát hiện ra rằng mình đã mua nhiều rau đến vậy.

Trần Dục Trạch dường như đã nhìn thấu lòng cô, giao xe mua hàng cho nhân viên thu ngân, hơi ôm Mộc Hủy, nhẹ giọng nói: “Không sao đâu, nếu ăn không hết bị hỏng thì cứ vứt đi thôi. Còn nữa, nắm phối với cái kia, thật sự là tuyệt phối nha.”

Trên đời này có một loại thái độ gọi là đại gia. Trần Dục Trạch lúc này, cũng giống như đại gia vậy, nhưng mà đại gia này lại làm trong nơm nớp lo sợ, sau khi Mộc Hủy về đến nhà liền giúp anh cởi giày, sau đó “kéo” anh ngồi xuống sofa, dâng trà xanh, cởi giày của mình, rồi bành bạch bỏ đi, giúp vú Trần bỏ thức ăn vào tủ lạnh, trong lúc đó, Trần Dục Trạch muốn đến giúp một tay, nhưng lại bị đôi mắt của Mộc Hủy bé nhỏ nhìn chăm chăm, thật sự là có loại quyết tâm ‘anh dám không để em biểu hiện, em liền dám để anh ba ngày không gặp được em’, cho nên, Trần Dục Trạch lúc này không nhìn đến tiết mục hài của Tổng Nghiệt trong tivi, mà ngoái đầu, hai con mắt cố gắng nghiêng nghiêng để nhìn, tuy rằng rất vất vả, nhưng nhìn được bóng dáng cô gái nhỏ đang bận rộn ở phòng bếp kia, trong lòng một mặt thì bay lên vô số bong bóng, một mặt lại tính toán, quả thực là nên mua một cái tủ lạnh dung lượng lớn hơn rồi, ừm, cho bằng mua luôn ba cái đi, một cái để thịt cá, một cái để rau, còn một cái để đồ ăn vặt.

Chương 4: Kem ly dẫn đến án oan

Mỗi người đều sẽ có bạn bè, bản thân Trần Dục Trạch cũng không ngoại lệ, là một thương nhân, bạn bè của

Trần Dục Trạch vốn cũng rất nhiều, chỉ là, những người kia đều là vì lợi ích thương mại, người anh em thật sự ở trong lòng anh chỉ có một, đó chính là phó tổng tài của YH Time hiện nay Đỗ Tần - Đỗ tiên sinh, ở trong mắt Đỗ Tần, Trần Dục Trạch là một người không gì là không làm được, cậu ta luôn luôn biết người biết ta, trăm trận trăm thắng, lúc nào cũng dùng tốc độ nhanh nhất để thăm dò về kẻ địch của mình, sau đó sẽ dùng cách thức tàn nhẫn nhất để tấn công kẻ địch đó, dù sao, đều là người lặn lội trên thương trường đương nhiên biết rõ đạo lý gọi là 'lửa đồng thiêu không rụi, gió xuân thổi lại bùng', cho nên, đối với những chuyện đó, Trần Dục Trạch luôn luôn vô cùng tàn nhẫn, đương nhiên, ... nhiệm vụ gian khổ này chỉ luôn rơi lên người Đỗ Tần, Đỗ Tần hiểu được, đây cũng là biểu hiện Trần Dục Trạch tin tưởng mình, cho nên, đối với việc đó, Đỗ Tần tự đáy lòng đều cảm tạ cũng như trung thành với Trần Dục Trạch.

Còn về Mộc Hủy, Đỗ Tần chỉ có thể dùng câu 'vỏ quýt dày có móng tay nhọn' để biểu thị, đối với Mộc Hủy, cũng chỉ có thể dùng từ 'sâu gạo' để hình dung mới thích hợp nhất, vì cô ấy, Trần đại thần cao cao tại thượng cai thuốc lá, cũng học được cái gọi là rửa tay nấu canh, nhớ lại lần đầu tiên gặp Mộc Hủy là ở trong văn phòng, có điều, lần đó gặp được không phải Mộc Hủy thật sự, mà là ảnh chụp của Mộc Hủy được phóng to dán lên cả một mặt tường, chỉ thấy Trần đại thần tóc tai hỗn loạn, caravat cũng bị kéo tới lỏng lẻo, hai chân chồng lên nhau, đặt lên bàn làm việc, một tay cầm ly rượu, một tay sờ môi qua lại, thật sự là yêu nghiệt, yêu nghiệt. Mà cô gái trên bức ảnh thì mặc

một bộ quần áo màu vàng nhạt, dáng vẻ tươi cười chân thành mà xinh đẹp, khiến cho cả người toát lên vẻ hoạt bát, vô cùng có sức sống, bỗng chốc cũng hấp dẫn ánh mắt Đỗ Tần, chỉ là tán thưởng, không có ý gì khác, nhưng mà, vì nguyên nhân đó, Đỗ Tần đã bị Trần Dục Trạch vừa phục hồi tinh thần phát hiện ra, rồi phạt lấy mất thời gian nghỉ ngơi một tháng của anh, làm cho Đỗ Tần vốn nên được nghỉ ngơi lại phải ngồi ở văn phòng làm việc, ngày ngày nghĩ tới thật sự là thấy tên kia xấu bụng, xấu bụng quá! Không có nhân tính, không có nhân tính quá đi...

Lần thứ hai Đỗ Tần gặp Mộc Hủy là ở trong công ty, lúc ấy cảm giác của anh đối với Mộc Hủy chính là một cô gái chưa trưởng thành không tim không phổi, mà ý nghĩ đó của Đỗ Tần cũng được chứng thực, hôm đó, Mộc Hủy mặc váy màu đỏ tràn đầy sức sống kéo tay Trần Dục Trạch vào công ty, bắt đặc dĩ, rất bắt đặc dĩ, Đỗ Tần vì muốn khiến Trần Dục Trạch đã muợn họp hội đồng mau vào phòng họp, phải vừa năn nỉ vừa hò hét, Trần Dục Trạch lại vẫn không nhanh không chậm kéo Mộc Hủy đi vào thang máy, đi đến cửa phòng hội nghị, chỉ để lại một câu mệnh lệnh phải chăm sóc cô ấy cho tốt rồi đi vào phòng họp, 'phanh' một tiếng đóng cửa lại, suýt chút nữa đã va phải cái mũi của Đỗ Tần, để lại ngoài cửa một Mộc Hủy khuôn mặt vui vẻ cùng bạn học Đỗ Tần khóc không ra nước mắt.

"Chú ơi, chú không sao chứ." Mộc Hủy mang vẻ mặt quan tâm hỏi Đỗ Tần.

Chú, tôi có già như vậy sao "Mộc Hủy, cô gọi tôi..."

“Chú à, Trần Dục Trạch bảo chú chăm sóc cháu cho tốt.” Mộc Hủy vờ như đang suy nghĩ mà sờ cằm mình “Ừm, cháu muốn ăn kem ly Haagen Dazs, mua giúp cháu loại đó là được, cảm ơn chú ạ.” Nói xong, Mộc Hủy tràn đầy sức sống đi về phía văn phòng Trần Dục Trạch.

Lúc này Đỗ Tần liền thắc mắc, làm sao cô ấy lại biết được văn phòng tổng tài ở đâu, chỉ là Đỗ Tần không biết, vào lúc anh cả ngày lẫn đêm tăng ca trong phòng làm việc, thì trong phòng nghỉ của văn phòng tổng tài ở lầu hai, người nào đó đã cả ngày lẫn đêm ‘yêu’ Mộc Hủy.

Đến khi Trần Dục Trạch trở lại văn phòng, anh liền chấn động, những túi kem ly vung vãi khắp nơi trong văn phòng, âu phục của Đỗ Tần cũng bị kem ly làm thành như một bức tranh, chỗ nào cũng bị dính kem, có một cách diễn đạt gọi là không uy mà nộ, mà lúc này dùng cho Trần Dục Trạch là lại thích hợp cực kỳ, nếu cho Đỗ Tần nói cảm nhận của mình ngay lúc đó thì chính là anh đã không dám cử động, rất sợ chỉ cần vừa cử động liền bị ánh mắt của Trần Dục Trạch nhìn cho thùng thành cái sàng.

Lúc này Trần Dục Trạch cũng không muốn đi vào văn phòng nữa, tựa vào cửa văn phòng hỏi: “Hai người ai có thể nói chuyện này là thế nào vậy?”

Đỗ Tần vừa định mở miệng đã nhìn thấy một vật thể màu đỏ không rõ “vù” một cái nhào vào lòng Trần đại thần, cao giọng khóc lớn “Dục Trạch, chú ấy bắt nạt em,

em nói em không ăn kem ly mà chú ấy cứ bắt em phải ăn, hu hu....”

Trong nháy mắt, Đỗ Tần hóa đá, lung lay trong gió ...

Bất quá, Trần đại thần của chúng ta vẫn là rất sáng suốt, dưới ánh mắt của Trần Dục Trạch, Đỗ Tần run lấy bầy chuồn ra khỏi văn phòng, khi đang định hảo tâm đóng cửa văn phòng lại nghe thấy Trần Dục Trạch không nhanh không chậm nói: “Đỗ Tần, lát nữa tan sở, chờ tôi đi rồi, cậu nhớ thu dọn sạch sẽ phòng làm việc của tôi đấy.” Vì vậy, hôm nay mũi của Đỗ Tần cuối cùng vẫn là cùng cửa tiếp xúc thân mật, khiến cho trong ba ngày liên tiếp mũi của Đỗ phó tổng vẫn ở trong tình trạng sưng đỏ.

Mà Mộc Hủy vào không lâu sau khi Đỗ Tần đi rồi, đã bị Trần Dục Trạch đưa lên phòng nghỉ ở lầu hai xem như kem ly mà ăn sạch sẽ.

Ở trên giường, khi Trần Dục Trạch hỏi Mộc Hủy vì sao lại thành như vậy, Mộc Hủy trả lời: “Vì em buồn chán quá.”

Chương 5: Biệt

Hôm nay, đã là 9 giờ sáng, nhưng hai người trên giường vẫn dính vào nhau, dấu vết mờ ám che kín khắp toàn thân bọn họ. Mọi thứ trông đều có vẻ hài hòa như vậy, chỉ là, lúc này điện thoại Mộc Hủy lại không hài hòa

vang lên, Mộc Hủy đẩy đẩy Trần Dục Trạch muốn anh đứng dậy lấy điện thoại giúp cô, chú cún luôn luôn trung thành Trần Dục Trạch đương nhiên cũng vội vàng hấp tấp chạy đi lấy điện thoại, chỉ là, khi thấy đến tên hiển thị trong điện thoại, Trần Dục Trạch liền nổi giận, mặt trầm xuống, quãng di động của Mộc Hủy, nhìn Mộc Hủy trên giường một cái, thở dài, đẩy mạnh cửa đi ra.

Thời gian từng phút từng giây trôi qua, mà lúc này bạn nhỏ Mộc Hủy rốt cục cũng tỉnh ngủ, sờ sờ chỗ bên cạnh đã trở nên lạnh lẽo, lại nhân tiện nhìn di động của mình xem mấy giờ rồi, sờ đông, sờ tây, cuối cùng cũng tìm được bên cạnh chân giường trên mặt đất, nhưng mà, lúc Mộc Hủy mở điện thoại lên, sắc mặt trong nháy mắt cũng biến thành trắng, đầu óc cũng trống rỗng, bởi vì trên màn hình đang mở ra một tin nhắn đã đọc, mà người gửi đến là Mộc Cận, nội dung tin nhắn là: "Hủy Hủy, anh trở về rồi, anh đã trở nên mạnh hơn, anh về đón em đi."

Mộc Hủy thật cẩn thận mở cửa phòng đọc sách ra thò đầu vào nhìn người đàn ông đang ngồi sau bàn làm việc, khói thuốc nồng nặc khiến Mộc Hủy vô cùng không thoải mái, đồng thời, trong lòng Mộc Hủy cũng hiểu rất rõ, người đàn ông kia lúc này cũng là vô cùng khó chịu, không, phải nói là vô cùng tức giận, bởi vì cô không thích khói thuốc, cho nên sau khi người đàn ông kia ở cùng cô, bình thường đều không hút thuốc lá.

Hít sâu mấy hơi, khẽ bước từng bước một đi vài, cúi đầu, giống như một đứa bé làm sai mà đi tới bên cạnh

Trần Dục Trạch, có lẽ vì bên trong tình cảm này Trần Dục Trạch luôn có thể mạnh, cũng có lẽ trong tình cảm này luôn có quá nhiều không chắc chắn, cho nên, giờ này khắc này, khi Trần Dục Trạch trông thấy Mộc Hủy như vậy xuất hiện ở trước mắt mình, lửa giận trong lòng không tự kìm hãm được mà bùng lên, anh khoát tay, làm cái gạt tàn thuốc trên bàn rơi xuống đất, tàn thuốc và đầu mẫu thuốc lá trong đó cứ như vậy mà vẩy lên dép lê Doraemon của Mộc Hủy, Mộc Hủy trong nháy mắt liền nổi giận, cái gì chứ, chuyện này căn bản vốn không liên quan đến cô, vì sao lại trút giận lên dép Doraemon của cô: “Trần Dục Trạch, anh điên rồi à”, Mộc Hủy ngẩng đầu, gằn giọng giận dữ hét lên với Trần Dục Trạch, khuôn mặt nhỏ nhắn lớn bằng bàn tay tức giận đến đỏ bừng.

Trần Dục Trạch nghe thấy tiếng hét của Mộc Hủy, đầu tiên là sững sờ, sau đó, cười lạnh ngẩng đầu, nhìn vào mắt Mộc Hủy, nói từng chữ cực kỳ rõ ràng: “Đúng, rất đúng, tôi điên rồi, điên rồi nên mới yêu thương em, Mộc Hủy, không phải em không yêu tôi sao, bây giờ Mộc Cẩn của em đã trở về, trở về đón em rồi, em đi đi, đi đi.” Trần Dục Trạch đã đứng lên, một tay chỉ vào cửa phòng đọc sách, một tay nắm chặt nắm đấm, giống như muốn trút hết lửa giận của mình ra vậy, anh hít một hơi thật sâu, buông tay xuống, nhắm mắt lại: “Mộc Hủy, tôi cũng rõ, em TMD dù sao cũng là loại người không tim không phổi, trong tình cảm này, mặc kệ em thế nào, tôi vẫn một mực bất chấp tất cả tốt với em, mặc kệ em không thể quên được hẳn ta như thế nào, tôi cũng toàn tâm toàn ý tốt với em, đã từng có lúc, tôi còn ngây thơ cho rằng cứ làm như

vậy một ngày nào đó mình sẽ có thể có một chút địa vị trong lòng em, nhưng em TMD vẫn là ý chí sắt đá. Mộc Hủy, em bây giờ giả vờ bày ra bộ dáng như nhận lỗi vậy cho ai xem, em yên tâm, cho dù tôi không có được em, tôi vẫn sẽ đối tốt với em, bởi vì tôi biết rõ cái gì gọi là thứ không chiếm được luôn là thứ tốt nhất.”

Ban đầu Mộc Hủy vào vốn là muốn giải thích nhưng nghe anh nói xong, lửa giận uất ức đã cao ngàn trượng, cố gắng kiềm nước mắt trong vành mắt lại, ngẩng đầu, cầm ly nước trên bàn sách hất lên quần áo Trần Dục Trạch: “Ly nước này là trả lại anh vừa rồi làm dơ dép Doraemon của em, bây giờ em làm dơ quần áo của anh lại, coi như chúng ta hòa nhau. Còn nữa” Mộc Hủy dùng tay ra sức chọc vào Trần Dục Trạch vài cái: “Anh có biết không, thứ không chiếm được sẽ luôn tồn tại khúc mắc, người được yêu thương hơn cũng như có chỗ dựa nên không sợ gì, xin lỗi, hai điều ấy em đều có rồi, vì vậy” Mộc Hủy nhìn chằm chằm vào đôi mắt Trần Dục Trạch, trịnh trọng nghiêm túc nói: “Trần Dục Trạch, em có hai điều ấy, cũng là anh cho em, Trần Dục Trạch, có lẽ đời này em phải cảm ơn anh, nếu không có anh, em bây giờ cũng không biết đang ở đâu, mặc kệ lúc trước như thế nào, Trần Dục Trạch, ít nhất hiện giờ em chỉ có anh, có lẽ từ nay về sau cũng chỉ có anh. Kể từ lúc Mộc Cẩn vứt bỏ em mà ra đi, thì anh ta đã chỉ là anh trai, chỉ là anh trai thôi, Trần Dục Trạch, mong anh đừng quên, bất kể như thế nào em chỉ ít vẫn còn họ Mộc, trên danh nghĩa vẫn là con nuôi của Mộc gia.” Mộc Hủy lại dùng ngón tay, chọc vài cái vào ngực Trần Dục Trạch, nhưng không giống với khi

này nữa, lúc này còn có một chút hơi hơi làm nũng, hơi hơi uất ức: “Trần Dục Trạch, em không phải một cô gái tùy tiện, em cũng có sự kiêu hãnh của mình, lúc trước nhà Mộc Căn bọn họ bảo em đi, em đã đi, bây giờ Mộc Căn lại bảo em trở về, xin lỗi, em đã đi xa rồi, Trần Dục Trạch, thôi được.” Mộc Hủy hít hít mũi: “Anh bảo em đi, vậy thì em sẽ đi.” Nói xong, Mộc Hủy quay đầu chạy ra ngoài.

“TMD.” Trần Dục Trạch thầm mắng chính mình một tiếng, liền vội vội vàng vàng đuổi theo.

Mộc Hủy trốn ở sau cổng lớn để nhìn Trần Dục Trạch đuổi theo ra, nhưng anh lại chỉ thông thả đi ra “Trần Dục Trạch, anh đuổi theo, đuổi theo đi, sao anh không đuổi theo vậy, Trần Dục Trạch, anh là tên khốn kiếp.” Nói xong, rất nhanh chạy đến trước mặt Trần Dục Trạch, ôm chặt lấy anh, nước mắt, nước mũi nhả nhin rất lâu rồi cục cũng vỡ òa, bất chấp quần áo ẩm ướt thế nào, bất chấp không thoải mái thế nào, cũng đem nước mắt, nước mũi chùi lên bên trên, càng không ngừng run rẩy nói: “Trần Dục Trạch, anh là tên khốn kiếp... khốn kiếp...”

Mà Trần Dục Trạch cũng không hề nói gì, chỉ là ôm cô gái trong lòng thật chặt.

Vì vậy, hai người cứ như vậy mà ngây ngốc đứng ở trước cửa, rất lâu... rất lâu...

Chương 6: Quên

Thế giới này thật hết thuốc chữa rồi, chuyện cầu huyết* nhất cùng lắm cũng chỉ như thế này thôi...

*Cầu huyết: chỉ những tình tiết khoa trương, khó tin nhưng lại xảy ra, hoặc tình tiết lặp đi lặp lại trong phim hoặc truyện.

Mộc Hủy vừa mới cùng Trần tổng tài của chúng ta kiss goodbye xong, xoay người rời khỏi YH Time đi dạo phố, chỉ là, mới bước xuống taxi, trong lúc xoay người, đã nhìn thấy bạn học Mộc Cẩn, chỉ thấy bạn học Mộc Cẩn mặc một bộ áo lông màu xám cực kỳ hợp với dáng người, quần màu trắng thoải mái đứng cách cô không xa, mà Mộc Cẩn cũng nhìn thấy Mộc Hủy, anh ta dường như không ngờ sẽ gặp được Mộc Hủy nhanh như vậy, có chút giật mình, nhưng trong nháy mắt liền khôi phục lại bình thường, mỉm cười nhìn Mộc Hủy.

Mộc Hủy của chúng ta cũng không có vẻ gì, có lẽ ở cùng Trần Dục Trạch lâu ngày, da mặt cũng dày hơn, đột nhiên cảm thấy, hiện giờ đối mặt với Mộc Cẩn, lòng cũng đã không còn đau nữa, có lẽ cô đã thật sự buông xuống, cũng giống như mối tình đầu của mỗi người nhất định là tốt đẹp nhất, khắc sâu nhất vậy, thế nhưng cũng có một số người vẫn có thể cùng mối tình đầu của mình làm bạn hết quãng đời còn lại, trên đời này, yêu đương cũng cần có kinh nghiệm, cho nên mới có từ 'yêu lần nữa', có lẽ, đối với Mộc Hủy mà nói, Mộc Cẩn chính là mối tình đầu, còn Trần Dục Trạch là người có thể cùng cô làm bạn cả đời, mỉm cười, Mộc Hủy đi đến trước mặt Mộc Cẩn, giữ

một khoảng cách thích hợp, nói rằng: “Anh, đã lâu không gặp.”

Trong quán cà phê Đại Điều, ở một góc không làm người ta chú ý, Mộc Cẩn và Mộc Hủy đang ngồi ở đó, Mộc Hủy cảm thấy có mấy lời vẫn nên nói rõ, mà Mộc Cẩn lúc này lại có chút không yên lòng, quán cà phê Đại Điều này, là anh dẫn cô tới, ở đây cũng là nơi bắt đầu của bọn họ, Mộc Cẩn còn nhớ rõ, hôm ấy là lễ Giáng Sinh, khi đó Mộc Hủy mới 16 tuổi, đó là độ tuổi đẹp để biết bao, ngày đó, mẹ dẫn theo Mộc Hủy đến mua quần áo cho anh, chú ý, là dẫn theo, mục đích chủ yếu là mua quần áo cho Mộc Cẩn, Mộc Hủy nhiều nhất chỉ là một người hầu giúp cầm quần áo, chính là, lễ Giáng Sinh rất nhiều người, khắp nơi đều là người, trong nháy mắt, Mộc Hủy cứ như vậy mà bị lạc mất. Lần đó, là anh tìm được cô. Cô bé mặc quần áo màu lam nhạt đã đứng trước cửa quán cà phê Đại Điều này, cúi cái đầu nhỏ, có vẻ rất buồn, là anh tìm được cô, Mộc Cẩn đi qua nắm tay cô, nhận lấy những túi mua sắm cô cầm trong tay, thừa dịp Mộc Hủy còn đang giật mình kinh ngạc, nhanh chóng hôn lên môi cô, trời biết, khi anh phát hiện Mộc Hủy không thấy đâu thì tâm trạng đã như thế nào, bỏ lại quần áo còn đang mua với mẹ, cứ như vậy mà tìm, bây giờ, Mộc Cẩn vẫn còn cảm thấy tim mình như đang treo giữa không trung.

“Anh, đã lâu không gặp.” Giọng nói trong trẻo của Mộc Hủy chậm rãi truyền đến, cứ như vậy làm xáo trộn hồi ức của Mộc Cẩn.

“Hủy Hủy, anh rất nhớ em, anh tới đón em về nhà...”
Mộc Cẩn nhìn Mộc Hủy không chớp mắt, chậm rãi nói ra câu này.

Thấy người đàn ông trước mặt đang nhìn mình sắp mềm đến chảy nước, Mộc Hủy đảo cặp mắt trắng dã, đã biết sẽ như bây giờ, trước kia sao lại làm vậy, không phải lòng dạ Mộc Hủy quá độc ác, cô rất không tán thành với những nữ nhân vật chính dưới ngòi bút của Quỳnh Dao, vì một người đàn ông mà đòi sống đòi chết. Lúc trước cô bị đói bụng cả ngày trời thì anh đang ở đâu, có lẽ đang trên máy bay ăn no mặc ấm, lúc trước cô bị mẹ Mộc ức hiếp, thì anh đang ở đâu, có lẽ đang ở trong một quán bar nào đó say khướt. “Anh à, thật sự không phải là em đã kích anh, nhưng chẳng lẽ anh không biết ư, chúng ta bây giờ đã không thể trở lại lúc trước nữa, anh, những lời khác chúng ta không bàn đến, hiện giờ, anh chỉ là anh trai em, sau này anh cũng sẽ chỉ là cậu của con em, xin lỗi, anh, anh đã vứt bỏ em, lúc trước các người bảo em đi, em đã đi, bây giờ anh muốn em trở về, xin lỗi, em đã đi xa rồi.” Nói xong, cô cũng không để ý Mộc Cẩn, cầm lấy điện thoại trong tay, nện giày cao gót, cộp cộp cộp cộp bỏ đi.

Mộc Cẩn cứ như vậy nhìn bóng lưng Mộc Hủy, từng bước một cách mình càng lúc càng xa, Mộc Hủy trước kia nhìn anh đi có phải lòng cũng đau đớn như anh lúc này không, mãi đến khi chứng kiến Mộc Hủy đi ra cửa, lao vào vòng ôm của người đàn ông khác, nhìn thấy ánh mắt sùng nịnh Mộc Hủy của người đàn ông kia. Anh biết mình đã không còn hi vọng, vả lại, người đàn ông kia lại còn là

tổng tài YH Time oai phong một cõi của thành phố C —
Trần Dục Trạch.

“Em yêu...” Có lẽ thế giới này cái gì cũng không ngăn cản được tình trùng khắp người của Trần Dục Trạch tiên sinh lúc này, Trần Dục Trạch cảm động. Khi anh nghe tất cả những điều Mộc Hủy nói với Mộc Cẩn ở đầu bên kia điện thoại, anh đã cảm động, Trần Dục Trạch đối với mỗi tình của anh và Mộc Hủy cho tới bây giờ cũng không có tự tin, nghe những lời cô nói với Mộc Cẩn kia, có phải chứng tỏ anh có hy vọng hay không, ít nhất hiện giờ Mộc Hủy là của anh, chỉ có anh mới có thể bảo vệ tốt cho Mộc Hủy, như vậy, Mộc Cẩn có phải không còn cơ hội nữa không, Mộc Hủy cuối cùng cũng sẽ là của anh, như vậy tốt quá, như vậy anh nhất định phải thừa dịp còn nóng mà tiến tới. Về đến nhà, sau khi bế Mộc Hủy vào phòng ngủ, phịch một tiếng đóng cửa phòng lại, ném Mộc Hủy lên trên giường, sau đó nhanh chóng xé rách quần áo trên người Mộc Hủy và mình, hôn cũng tự nhiên diễn ra, ngón tay giống như đánh đàn dương cầm mà quạt gió châm lửa trên người Mộc Hủy, kéo tay Mộc Hủy đến vật dục vọng của mình, Trần Dục Trạch cảm thấy thật dễ chịu, cảm giác như vậy thật là tốt.

“Dục Trạch, ưm, khó chịu, muốn...” Môi đỏ mọng hé ra, Mộc Hủy khó nhịn rên rĩ.

“Ngoan, em yêu, gọi ông xã đi, gọi ông xã rồi sẽ cho em.” Trần Dục Trạch dùng vật dục vọng cọ xát cửa hang của Mộc Hủy, nhẹ giọng dỗ.

“Ừm. Ông xã, muốn.”

Trong chớp mắt, hai người rớt cục cũng dung hợp, gắn bó chặt chẽ, làm một vận động tốt đẹp nhất, nguyên thủy nhất.

Chương 7: Cầu hôn

Một người đàn ông phải như thế nào, một người đàn ông chính là phải không để cho người phụ nữ của mình bị tổn thương, không để cho người phụ nữ của mình chịu uất ức, có lẽ những việc của mấy hôm trước đã mang đến cho Trần Dục Trạch lòng tin, mấy ngày nay mỗi ngày anh đều quần quít lấy Mộc Hủy bắt gọi mình là ông xã, giọng nói ngọt ngào, Trần Dục Trạch nghe thấy mà lòng cũng ngọt ngào, so với ăn mật ong còn ngọt ngào hơn, yêu Mộc Hủy là việc hạnh phúc nhất cuộc đời này của Trần Dục Trạch, cho nên, bây giờ anh cho Mộc Hủy một danh phận chính thức, kẻ thứ ba, nhân tình gì đó trong mắt Trần Dục Trạch anh đều là mây bay, dù thêm gì nữa cũng đều là mây bay.

Cầm điện thoại lên, lái xe, Trần Dục Trạch ngang nhiên trốn việc lúc này đang lái xe đưa Mộc Hủy chạy băng băng trên con đường nhỏ ở vùng ngoại ô, lúc này Mộc Hủy đang ngồi ở ghế phụ, có vẻ uể oải, tối hôm qua bị Trần Dục Trạch làm mệt cả đêm, buổi sáng còn chưa tỉnh ngủ đã bị Trần Dục Trạch lôi dậy, thay quần áo, hầu hạ cô ăn điểm tâm xong, sau đó bế lên xe.

Mộc Hủy ngáp một cái, “Trần Dục Trạch, chúng ta sẽ đi đâu vậy.”

“Ngoan, đến rồi sẽ biết.” Trần Dục Trạch trộm hương trên môi Mộc Hủy một cái, cười đến hào quang vạn trượng, Mộc Hủy thấy vậy nghĩ thầm trong lòng, anh ấy cười như vậy, chắc hẳn không có chuyện tốt, liền nghiêng đầu tựa vào trên ghế ngủ.

Đến lúc xe ngừng, Mộc Hủy liền tỉnh lại, mở mắt, thì trông thấy Trần Dục Trạch định đưa tay ôm cô đang vô cùng xấu hổ, Mộc Hủy nở nụ cười, lộ ra tám cái răng, hướng lên mặt Trần Dục Trạch hôn cái “chụt”, cười hì hì nhào vào lòng Trần Dục Trạch.

Nhìn bốn phía xung quanh, Mộc Hủy trông thấy đây là một căn biệt thự cạnh biển, trời xanh, mây trắng, xung quanh biệt thự trồng rất nhiều lan dạ hương, một cơn gió thổi qua, Mộc Hủy nhìn thấy mà lòng tràn đầy vui vẻ, đây là loài hoa cô thích nhất, rời khỏi vòng ôm của Trần Dục Trạch, tựa như một chú bướm nhỏ mà đi ngắt hoa, Trần Dục Trạch nhìn Mộc Hủy nghĩ thầm, sớm biết thế đã trồng nhiều lan dạ hương hơn một chút, để Mộc Hủy ngắt thỏa thích.

Khi hoàng hôn, Mộc Hủy và Trần Dục Trạch dắt tay nhau đi chân trần bước chậm trên bãi cát, hạt cát mịn cùng nước biển lành lạnh khiến chân hai người vô cùng thoải mái, hai người không nói gì, cứ như vậy mà đi thẳng

đến phía trước.

"Trần Dục Trạch, anh nhìn xem, đó là cái gì vậy." Buông tay Trần Dục Trạch ra, Mộc Hủy tràn đầy sức sống chạy đi nhặt một lọ thủy tinh ở phía xa xa, cầm lên chơi đùa. Trần Dục Trạch cười cười, nắm chặt điện thoại trong tay, xoay người rời đi.

"Đây là cái gì nhỉ." Mộc Hủy thì thào tự nói, mở nắp lọ ra, dùng ngón út khều lấy miếng giấy trong lọ, chỉ thấy trên đó viết: "Em yêu, anh là Trần Dục Trạch, là ông xã tương lai của em, chuyện tới hôm nay, có vài lời anh cũng không thể không nói ra." Mộc Hủy quay đầu lại nhìn Trần Dục Trạch vừa mới đứng ở chỗ kia, giờ đã không thấy bóng dáng, cô cũng ngồi bệt xuống đất, từ từ xem thư "Em yêu, lần đầu gặp em, em như một luồng ánh sáng, cứ như vậy mà chiếu rọi tâm hồn u tối của anh, mặc dù có lúc, chúng ta vì một chút mâu thuẫn mà cãi nhau, mặc dù có lúc, chúng ta có chút xích mích, mặc dù có rất nhiều mặc dù, nhưng mà, Mộc Hủy, em là của anh, cũng chỉ có thể là của anh, chỉ cần em thích, bất luận nghèo khổ hay phú quý, Trần Dục Trạch anh lên trời xuống đất cũng sẵn lòng làm mọi việc vì em, chỉ cần em bằng lòng, dù phía trước có là núi đao biển lửa, Trần Dục Trạch anh cũng vẫn tiến về, dù có bò hay lặn cũng sẽ đi về phía em, thật ra, Mộc Hủy em có biết không, ở trong mắt em, có lẽ anh là một ác ma, một ác ma cướp đi tình yêu của em, tự do của em, nhưng mà, em yêu, anh yêu em, không có em có lẽ anh sẽ chết mất, vào ngày thứ hai sau khi em rời khỏi nhà họ Mộc, em không ăn cơm, anh cũng không ăn cùng em,

em biết vì sao vào sau khi có em, bỗng một hôm anh lại đột nhiên nổi hứng, đổi tên công ty của anh lại thành YH Time không, vì Y là Dục trong tên anh, còn H là Hủy trong tên em, đương nhiên, cũng có nghĩa là 'dục hủy'(hào quang chói lọi), có Trần Dục Trạch anh, mới có thể phát ra hào quang chói lọi, mới có thể cho bảo bối nhỏ của anh, cả đời không lo cơm áo, Phật dạy: 'Kiếp trước năm trăm lần ngoái đầu nhìn lại, mới đổi được kiếp này một lần gặp thoáng qua' Mộc Hủy, may mắn kiếp trước anh ngoái đầu nhìn lại đã không dừng ở năm trăm lần, mới đổi được mình cùng em trong kiếp này, Mộc Hủy, nói thật, em không phải rất đẹp, không phải rất đáng yêu, tính tình cũng không được tốt lắm, nhưng mà làm sao bây giờ, anh chính là thích em như vậy, em yêu, em từng nói em hy vọng có một ngày, bạch mã hoàng tử của em sẽ từ trên trời giáng xuống, em yêu, anh chính là bạch mã hoàng tử ấy, còn nữa, Trần Dục Trạch mãi mãi yêu Mộc Hủy, à chưa hết, phía dưới còn có một trái tim màu hồng có mũi tên xuyên qua nữa."

Mộc Hủy vốn đang xem thư đến nước mắt giàn giụa, sau khi nhìn thấy trái tim có mũi tên xuyên qua xấu xí kia, "Phụt" một tiếng bật cười, lau thứ nước lạnh lẽo trên mặt, đứng lên, phúi phúi cát trên người, hét lớn: "Trần Dục Trạch, anh ra đây cho bà, đi ra, Trần Dục Trạch đi ra ngay."

Đoàng... đoàng... đoàng... Bờ biển đêm bình yên đột nhiên bùng lên pháo hoa, còn ghép lại thành chữ "I LOVE U", chỉ một thoáng nhưng xinh đẹp đến cực điểm, dứt

đoạn ở hòn đảo nhỏ phía xa, những đám mây phía chân trời biến thành bức màn sân khấu, phát ra rất nhiều ảnh chụp của Mộc Hủy, có tấm là lúc còn nhỏ, có tấm là Trần Dục Trạch ôm cô, có tấm Trần Dục Trạch đút cô ăn gì đó, có tấm cô ngủ như con mèo nhỏ, còn có rất nhiều rất nhiều mà chính bản thân Mộc Hủy cũng không biết chụp khi nào, mỗi tấm hình đều ngọt ngào như vậy.

Trên bầu trời bỗng nhiên rơi xuống mưa cánh hoa, là cánh hoa lan dạ hương mà Mộc Hủy thích nhất, hứng lấy đầy tay cánh hoa, nhìn ảnh chụp vẫn đang được chiếu cùng pháo hoa, Mộc Hủy ngây người, sửng sờ nhìn tất cả những thứ này, nhưng mà, cô lại nhìn thấy ở phía chân trời cách đó không xa, một luồng ánh sáng mạnh lóe lên ở đó, Trần Dục Trạch mặc một bộ âu phục màu trắng, lưng đeo dù, bay về phía Mộc Hủy, Mộc Hủy cho tới bây giờ cũng không ngờ rằng, chỉ một câu nói vui đùa như vậy, Trần Dục Trạch lại cho là thật, thật sự biến thành một bạch mã hoàng tử từ từ trên trời giáng xuống, trong nháy mắt, đi đến trước mặt Mộc Hủy, cởi dù bay vướng víu ra, quỳ một gối xuống, lấy từ trong túi ra một chiếc nhẫn cầu hôn 5 ca-ra đặt làm ở Tiffany, tạo hình đơn giản lấy chữ C trong Trần Dục Trạch, còn chiếc của Trần Dục Trạch thì lấy chữ H trong Mộc Hủy, “Mộc Hủy, anh yêu em, có trời đất làm chứng, có biển rộng làm tin, em bằng lòng cùng anh đến đầu bạc răng long, bằng lòng để anh nắm tay em trong cuộc sống sau này chứ?”

Mộc Hủy nhìn Trần Dục Trạch, bỗng ném cánh hoa lan dạ hương trong tay đi, bổ nhào vào người Trần Dục Trạch,

áp sát vào anh, tựa vào trong ngực Trần Dục Trạch, khóc một phen nước mắt, một phen nước mũi nói: “Ai cần anh lãng phí nhiều tiền như vậy chứ, anh không biết bây giờ đang khủng hoảng kinh tế sao, anh tiêu hết tiền rồi thì em từ nay về sau đi theo anh uống gió Tây Bắc à, nhần này cho em, ít nhất sau này không có cơm ăn còn có thể bán nó.”

Trần Dục Trạch đẩy Mộc Hủy ra một chút, cầm tay phải Mộc Hủy đeo vào ngón áp út của cô, mỉm cười nói: “Nếu có một ngày chúng ta không còn cơm để ăn, anh có bán máu cũng sẽ nuôi em thật tốt.”

Vì vậy, Trần Dục Trạch cứ như thế mà danh chính ngôn thuận ôm mỹ nhân về nhà.

Cũng vì vậy, Đỗ Tân của chúng ta bị thảm rồi, bởi vì anh vào lúc Trần đại thần đang ở thời điểm mấu chốt nhất mà gọi điện thoại hỏi ảnh chụp có cần chiếu tiếp không, thế là bị trừ ngày nghỉ trong ba tháng, trông thấy Đỗ Tân như vậy trợ lý Vương mừng thầm, may quá may quá, anh không gọi điện hỏi. Nhưng mà đúng lúc này, Trần Dục Trạch ở đầu bên kia điện thoại bỗng bay ra một câu, trợ lý Vương không ngăn cậu lại, liền phạt ba tháng tiền thưởng sắp tới của cậu ta luôn. Lúc này, đến phiên Đỗ Tân nở nụ cười, mà Trần Dục Trạch ở đầu bên kia điện thoại cũng tháo pin điện thoại ra, đi tìm bảo bối nhỏ của mình...

Chương 8: Sở hộ khẩu

Mặt trời mọc, gió biển mẫn mẫn thổi vào căn phòng lộn xộn, chiếu lên khuôn mặt hài hoà của Trần Dục Trạch, ánh nắng chói mắt khiến Trần Dục Trạch không thể không tỉnh giấc, ôm cô gái trần trụi trong lòng, tay cuốn tóc thật dài của cô gái thành từng vòng từng vòng, nhìn mọi thứ hỗn loạn xung quanh, đột nhiên thỏa mãn nở nụ cười.

Cúi người hôn bờ môi hơi sưng kia, nhìn cô gái nhỏ trong lòng bởi vì hít thở không thông mà rên rỉ, Trần Dục Trạch thỏa mãn, từ bờ môi kia một đường hôn qua cằm, cổ, vai, xương quai xanh, mút khối mềm mại xinh đẹp kia, lại đi xuống phía dưới một đường liếm qua rốn, liếm qua mảnh rừng rậm rạp, cuối cùng đến gần khe núi kia, dùng sức vừa mút, vừa liếm.

Người dù có buồn ngủ đến đâu cũng sẽ bị khiêu khích như vậy làm tỉnh, Mộc Hủy cũng không nhịn được nữa, líu ríu một tiếng, không nén được mà chửi ầm lên: “Trần Dục Trạch, anh TMD muốn cũng nhanh lên một chút, đừng tra tấn em nữa!” Trần Dục Trạch cười cầm thương ra trận, em cứ nói thô tục đi, em cứ nói thô tục nữa đi, cho nên, vài giây sau liền biến thành “Trần Dục Trạch, cầu xin anh, em sai rồi, sai rồi, Trần Dục Trạch, cho em, huhu..., cho em, cho em.”

Tục ngữ nói rất đúng, yêu đương không lấy kết hôn làm mục đích thì đều là đùa giỡn qua đường, hưởng chi, con vịt luộc chính vẫn sợ sẽ bay mất, vì vậy, Trần Dục Trạch cùng Mộc Hủy ở biệt thự bên bờ biển chơi khoảng một tuần sau, anh liền dùng cách đóng gói mà khiêng bạn

nhỏ Mộc Hủy không muốn về nhà lên xe, Trần Dục Trạch một đường vừa lái xe, vừa dỗ bạn nhỏ Mộc Hủy làm nũng nước mắt đầy mặt trở về thành phố C.

Mộc Hủy là đứa con nhà họ Mộc nhất được thì không sai, Mộc Hủy bị nhà họ Mộc từ bỏ cũng không sai, nhưng mà, nơi này là Trung Quốc vĩ đại, thế nên, cho đến nay, trong sổ hộ khẩu nhà họ Mộc vẫn có một trang viết tên Mộc Hủy. Vì để mình được danh chính ngôn thuận, vậy khẳng định là phải kết hôn, mà kết hôn thì khẳng định là cần mang cuốn sổ hộ khẩu nhỏ màu đỏ kia đến Cục Dân Chính, tuy rằng Trần Dục Trạch có bản lĩnh không cần sổ hộ khẩu cũng có thể lấy được giấy chứng nhận kết hôn, nhưng mà, nếu như sau này sinh một đứa con v.v... thì sao, nói tóm lại chính là, nếu hộ khẩu đã ở trong tay Trần Dục Trạch, anh có thể yên tâm, mặc cho Mộc Hủy có nhảy nhót thế nào cũng không nhảy ra khỏi ngũ chỉ sơn của Trần Dục Trạch anh được, mà như vậy, cũng nhân tiện có thể chấm dứt quan hệ giữa Mộc Hủy và người nhà họ Mộc, thực ra, lúc làm lại hộ khẩu có cần sửa tên Mộc Hủy lại thành Trần Hủy không nhỉ, Trần Dục Trạch nghĩ thầm.

Nhìn chăm chăm người đàn ông bên cạnh, lại nhìn người đàn ông bên cạnh chăm chăm, tuy rằng không khuất phục trước quyền thế, nhưng mà nhìn ánh mắt người đàn ông bên cạnh này, vẫn phải nuốt nước miếng, bang bang bang, tiếng gõ cổng chính nhà họ Mộc.

Thật ra mục đích Trần Dục Trạch mang Mộc Hủy tới nhà họ Mộc lần này rất đơn giản, chỉ để lấy sổ hộ khẩu

của Mộc Hủy, cửa trước mắt mở ra, người mở cửa là Mộc Cẩn, Mộc Cẩn nhìn cô gái trước mắt mặc chiếc váy màu xanh lá mạ, ánh mắt sáng ngời, liền cứ như thế mà ngơ ngác nhìn cô gái ấy: “Hủy... Hủy..., em đã trở về.”

Kéo kéo góc áo người bên cạnh, lại kéo kéo góc áo người bên cạnh, nhưng nhìn thấy bộ dáng Trần Dục Trạch thờ ơ như đang xem kịch vui, Mộc Hủy thở dài một hơi, kính cẩn lễ phép gọi một tiếng “Anh.”

“Ai vậy, ai vậy, ai tới đây.” Còn chưa thấy bóng người đã nghe thấy tiếng trước, Trần Dục Trạch một tay ôm lấy Mộc Hủy, tuyên cáo quyền sở hữu, nhìn Mộc Cẩn bị Mộc phu nhân kéo lại, ánh mắt nhìn Mộc Hủy từ vui vẻ, khiếp sợ, khó hiểu, tức giận, cuối cùng là phát điên mà gào to, “Cái con hèn mọn kia, mày còn không biết xấu hổ mà trở về sao, mày còn sợ mày làm hại nhà họ Mộc chúng tao chưa đủ à, mày cút đi, cút đi...”

Trần Dục Trạch ôm cô gái trong vòng tay, cứ như vậy, không coi ai ra gì mà vòng qua bà Mộc và Mộc Cẩn, đi vào trong biệt thự nhà họ Mộc, nhìn Mộc tiên sinh đang đi xuống lầu, anh lớn tiếng nói to, phong độ đường đường, tràn ngập tự hào cùng khí phách vương giả, “Tôi tới nơi này cũng chỉ có một mục đích, tôi muốn kết hôn với Mộc Hủy, tôi cần sổ hộ khẩu của cô ấy.”

“Cái gì vậy, tôi không nghe lầm chứ.” Bà Mộc giả vờ lấy làm kinh ngạc, vòng ra trước mặt Trần Dục Trạch, chặc chặc lên tiếng: “Cậu là tên nhóc ngang tàng từ đâu nhảy

ra vậy, dám cưới con hồ ly này, chắc chắc, tôi nói cho cậu biết, nhất được thì chỉ là nhất được thôi, còn muốn hộ khẩu gì chứ, hừ hừ, thật là chuyện nực cười, quá nực cười mà.”

Trần Dục Trạch ẩn chứa tình cảm nhìn chăm chăm Mộc Hủy, ôm cô ngồi vào vị trí chủ nhân trên sofa, tự mình rót trà cho mình, nhìn Mộc Cẩn kéo lấy Mộc phu nhân ngồi ở bên tay trái mình, cố gắng không để bà ta nói chuyện, Mộc tiên sinh ngồi ở một bên khác của cậu chủ Mộc, đối diện với Trần Dục Trạch, Trần Dục Trạch khẽ cười một tiếng, “Chỉ một câu thôi, sổ hộ khẩu là đưa hay là không đưa.”

“Đưa, đưa cái gì mà đưa, không đưa.” Bà Mộc chỉ vào Mộc Hủy, vẻ mặt ghét bỏ “Tôi nói cho mà biết, tôi mặc kệ cậu là ai, tôi nói không đưa sẽ không đưa, đồ rác rưởi này làm hại nhà chúng tôi lắm như vậy, dựa vào cái gì có thể để nó được hạnh phúc chứ, tôi nói cho tên nhãi như cậu biết, cậu có biết xí nghiệp Mộc thị không, ha ha, chính là xí nghiệp của chúng tôi đấy, thế nào, sợ rồi chứ.”

Thối nhẹ bọt trà, uống một ngụm, không tồi không tồi, là Thiết Quan Âm thượng hạng, ôm Mộc Hủy, nếu không có người ngoài thì đã xoa xoa đầu nhỏ của cô rồi, anh áp sát tai cô nhẹ giọng nói “Em yêu à, tuy rằng ở đây đã không còn lưu giữ em, nhưng dù sao em cũng lớn lên ở nơi này, có ký ức tuổi thơ của em, đi thăm một chút đi, sau này chúng ta sẽ không đến đây nữa. Hửm?”

Hài lòng vì nhận được cái hôn của Mộc Hủy, nhìn cô gái kia một bước thành ba bước mà chạy khỏi chiến trường này, nhìn Mộc Cẩn muốn đuổi theo lại không dám, tâm tình anh liền tốt lên, xoay xoay ly trà trong tay: “Mộc tiên sinh, Mộc phu nhân, các người dùng một ít cổ phần các người sở hữu của xí nghiệp Mộc thị mà bán ra, tôi nghĩ, hẳn là lỗ không ít nhỉ, còn nữa, cậu chủ Mộc, gần đây gây dựng sự nghiệp bằng hai bàn tay trắng, công ty Cẩn Vinh vừa mới cất bước, tôi nghĩ, hẳn sẽ cần không ít tiền, trên đời này, chuyện có thể sử dụng tiền để đạt được sẽ không còn là chuyện nữa, cứ nói đi, bao nhiêu tiền.”

Không ngoài dự đoán. Trần Dục Trạch giống như đang xem kịch, nhìn sắc mặt một nhà ba người liên tục thay đổi, tâm trạng vô cùng thích thú. “Thực ra, có một chuyện vẫn chưa nói với các người, chủ tịch thật sự phía sau xí nghiệp Mộc thị này không phải họ Trần, mà là họ Mộc, cái không khéo ở đây chính là hình như tên Mộc Hủy thì phải.”

“Rốt, rốt cuộc cậu là ai.” Mộc tiên sinh rất lâu không nói cuối cùng cũng lên tiếng, nói cho cùng cũng là người đàn ông từng gặp qua rất nhiều cục diện gay go, nhưng đối mặt với cục diện thế này có thể phục hồi tinh thần nhanh như vậy thực sự là làm khó ông ta rồi.

“Ba mẹ, từ đầu con đã muốn nói nhưng các người cứ chặn ngang, anh ta là Trần Dục Trạch.”

Buông chén trà trong tay, Trần Dục Trạch đứng lên,

“Vẫn là cậu chủ Mộc có kiến thức, như vậy, hy vọng các người hiểu nên làm như thế nào, hộ khẩu của Mộc Hủy, hai nghìn vạn.” Nói xong, liền đi thẳng về hướng Mộc Hủy rồi khỏi lúc này.

Trên gác xép nhà họ Mộc, cuối cùng Trần Dục Trạch cũng tìm được Mộc Hủy, lúc này Mộc Hủy đang kinh ngạc đứng trước một đồng hồ lật vật, nghe thấy tiếng bước chân, cô xoay người “Dục Trạch, anh đã lên rồi sao, anh biết không, đây đã từng là phòng của em, anh xem, hiện giờ đã biến thành nơi để đồ lật vật, Dục Trạch, nhìn nơi này em thực sự không còn gì đáng lưu luyến nữa.”

Trần Dục Trạch nhìn quanh bốn phía, ánh sáng yếu ớt, bụi vờn bay, nhỏ bé, ảm thấp, anh đi lên trước, từ phía sau ôm lấy Mộc Hủy, đặt cằm trên vai mềm mại “Không sao cả, em còn có anh.”

Mộc Hủy bỗng như nhớ tới cái gì đó, xoay người, nắm lấy cổ áo anh, “Dục Trạch, nếu không lấy được hộ khẩu, em đã nói với anh từ trước rồi đấy, không có giấy chứng nhận kết hôn em sẽ không kết hôn, không kết hôn, nếu như kết hôn anh sẽ lấy cớ để không cần em, không cần con của em, ở bên ngoài tìm tiểu tam, tiểu tứ, tiểu ngũ, tiểu lục...”

Trần Dục Trạch không nói gì, nhìn cái miệng nhỏ nhắn đang lải nhải, cúi người ngăn chặn cô, chấm dứt lời lải nhải không có khả năng trở thành sự thật kia.

Ai cũng không phát hiện, ở trên cầu thang của gác xép, Mộc Cẩn đang đứng ở đó, nắm chặt hai đầu, trong đó có một bàn tay còn đang cầm hộ khẩu của Mộc Hủy, trong nháy mắt, anh ta còn có xúc động muốn xé nát trang giấy đó, nhưng mà, anh ta không dám, không dám, Mộc Cẩn nghĩ thầm, có lẽ, đời này, mình thật sự đã vượt mất cô ấy rồi.

Chương 9: Ngược tiểu tam

*tiểu tam: chỉ người thứ ba

Nằm sấp trên giường, hai móng vuốt nhỏ đang chống khuôn mặt nhỏ nhắn của mình, Mộc Hủy lật xem tờ tạp chí thời thượng trước mặt, nhưng lại không yên lòng, Trần Dục Trạch chết tiết này, cô đã, ừm, nghĩ một chút, phải rồi, đã năm ngày cô chưa gặp anh, là ý gì đây, theo như trên TV nói, khi một người đàn ông theo đuổi một người phụ nữ thì người phụ nữ ấy chính là một vật báu, đến sau khi theo đuổi được rồi thì người phụ nữ kia liền biến thành một ngọn cỏ. Thôi được thôi được, Mộc Hủy thừa nhận không phải Trần Dục Trạch không về nhà, thực ra là buổi tối khi Trần Dục Trạch về nhà thì cô đã đi ngủ rồi, sáng sớm ngày hôm sau khi anh đi cô vẫn còn đang ngủ, không được không được, dùng tay chỉnh lại tóc mình một chút, thay giày cao gót, lộp cộp lộp cộp ra ngoài tìm Trần Dục Trạch, bởi vì, bỗng dưng, trong cơ thể Mộc Hủy có một loại hạt giống gọi là nhớ nhung đang nảy mầm lên.

Lúc này Trần Dục Trạch đang ở trong văn phòng tổng

tài YH Time xa hoa, điên cuồng làm việc, dùng lời của Vương tiên sinh và Đỗ Tần mà nói chính là, TMD, quả thực không phải là cuộc sống của người, mấy ngày nay, bọn họ ở chỗ này ngày tiếp nối đêm làm việc, làm việc, làm việc đến mức khiến cho lợi nhuận của công ty bắt đầu sang trang sử mới luôn rồi, cũng không có ai đến cứu bọn họ, thật không để cho người ta sống, không để cho người ta sống mà, Đỗ Tần phẫn nộ, ánh mắt nhìn Trần Dục Trạch soàn soạt soàn soạt đến nỗi sắp nhìn cho Trần Dục Trạch thành cái sàng rồi, mà trợ lý Vương kém hơn một bậc, không dám phẫn nộ, cũng không dám nói gì, nhưng trong lòng thì oán hận Trần Dục Trạch muốn chết, phúc hắc, thật sự là TMD quá phúc hắc.

“Reng reng reng...” Điện thoại vang lên, vào tai Đỗ Tần lại giống như âm thanh giải cứu anh vậy, còn hơn cả con cún đang đói rã rời nhìn thấy phía trước có một miếng thịt vô cùng nhiều xương nữa, ba bước cũng thành hai bước, giành lấy điện thoại “Khụ khụ, alô, đây là văn phòng của YH Time, tôi là Đỗ Tần, ừ... được.... cứ như vậy... để cô ấy lên đi”. Buông điện thoại, nhìn Trần Dục Trạch, cười nói “Trợ lý Vương, chúng ta đi thôi, chủ nhân nhà họ Trần sai người mang canh gà tới cho tổng tài rồi, không có phần của chúng ta đâu, đi thôi, chúng ta ra ngoài ăn thôi.” Nói xong, vù một tiếng, kéo trợ lý Vương chuồn ra khỏi cửa, NND, bố đây cuối cùng cũng được giải phóng rồi.

Trần Dục Trạch nhìn tài liệu rơi ở trước cửa, cười kết nối điện thoại với bộ phận tài vụ “Tôi là tổng tài, phó tổng

tài và trợ lý Vương trong giờ làm việc lại trốn đi ăn cơm, cô cắt bớt tiền thưởng tháng này của bọn họ đi, cứ như vậy nhé.”

Một bàn tay xuất hiện ở trước mắt Trần Dục Trạch, tắt điện thoại của anh, tay kia cầm tài liệu rơi ở cạnh cửa đặt lên trên bàn: “Anh Dục Trạch, làm gì mà nghiêm túc như vậy, anh xem, bác gái quan tâm đến anh thế nào này, bác đặc biệt bảo em làm canh gà cho anh đây, anh nếm thử xem có ngon không?” Nói xong, Trương Vũ Linh cầm lấy canh gà đặt bên chân, đưa lên cho Trần Dục Trạch.

Trần Dục Trạch lạnh lùng nhìn người phụ nữ trang phục xinh đẹp trước mắt, trong lòng cười nhạt, thật đúng là lòng dạ Tư Mã Chiêu, người qua đường cũng biết, người phụ nữ này thật ra rất đẹp, chỉ là lòng dạ quá độc ác, đối với người lớn ở trước mặt thì một kiểu, sau lưng lại là một kiểu khác, còn nhớ rõ năm ấy anh trở về nhà chính của Trần gia vừa vặn nhìn thấy người phụ nữ này cùng mẹ anh đang ngắt hoa, đúng lúc có một con cún đi qua, lúc đó mẹ anh vô cùng vui vẻ, cho rằng chó vào nhà là phú quý, Trương Vũ Linh lúc đó còn nói con cún rất đáng yêu này nọ, thế mà khi mẹ Trần xoay đi gọi người đến mang con cún ấy vào, người phụ nữ hung ác này lại một cước đá văng con cún ra rồi đuổi theo mẹ Trần, ừm, vẫn là Hủy Hủy bé nhỏ của anh tốt nhất.

“Anh Dục Trạch, anh Dục Trạch, anh đang nghĩ cái gì vậy, húp canh đi”, Trương Vũ Linh triệt để bị phong độ của Trần Dục Trạch chinh phục, cách vài ngày mẹ Trần lại

bảo cô ta mang canh đến cho anh Dục Trạch, cô ta đương nhiên vui muốn chết, đặc biệt mặc một bộ trang phục nửa kín nửa hở, đàn ông ấy, nếu liếc mắt một cái đã nhìn thấy hết trái lại không thể gọi lên được bản chất đàn ông của họ, đàn ông, ha ha, còn ai hiểu rõ hơn mình được, chỉ cần câu được người đàn ông trước mắt này, về sau hàng hiệu trang sức, bao nhiêu cũng không thiếu.

Trần Dục Trạch bình tĩnh, nhìn canh gà đưa đến trước mắt, lại nhìn người đang cười ngốc nghếch trước mặt, Trần Dục Trạch nuốt ngụm nước miếng, bỏ đi, để đuổi được người phụ nữ này, chết thì chết, liền nhắm mắt, mở miệng ra, ừng ực uống bát canh kia.

“Trần Dục Trạch, canh ngon không?” Mộc Hủy dựa cửa, cười như không cười hỏi Trần Dục Trạch, lúc này cô đang trong cơn giận dữ, những ai có mặt cũng đều nhìn ra người phụ nữ này có ý nghĩ không an phận với người đàn ông kia, thế mà Trần Dục Trạch lại còn ngang nhiên uống canh của người phụ nữ ấy, thật là tức chết cô mà.

Phụt... Trần Dục Trạch nhìn cô gái ở cửa đã khiến anh mong nhớ năm ngày trời, giống như mơ vậy, cứ thế mà xuất hiện trước mắt anh, mỗi ngày về nhà chỉ có thể nhìn thấy khuôn mặt lúc ngủ của cô, thực sự là, rất nhớ, rất nhớ.

Mộc Hủy từng bước một đi về phía Trần Dục Trạch, lướt qua Trương Vũ Linh, đi tới trước mặt Trần Dục Trạch, khom người xuống, kề sát người anh, lấy khăn giấy, từng

chút từng chút lau canh Trần Dục Trạch đã phun ra: “Nhìn xem, người lớn như vậy rồi, còn là một tổng tài, sao lại làm mình thảm hại thành thế này, thực sự là mất mặt quá đi.” Tàn bạo vứt khăn giấy, nhìn Trần Dục Trạch làm một cái mặt quỷ, ưu nhã xoay người, nhìn người phụ nữ trước mắt đang quan sát cô, môi đỏ mọng khẽ mở: “Còn dì gì ơi, dì tới đây có chuyện gì sao.”

Dì, dì cái gì chứ, tôi có già như vậy sao. Trương Vũ Linh nghĩ thầm, người này hẳn chính là cô gái mà mẹ Trương nói, nhìn cũng chẳng có gì đặc biệt, cố gắng đè nén không vui trong lòng xuống, từng bước ổng ẹo đi tới bên cạnh Trần Dục Trạch, ngồi xổm xuống, hơi dựa vào người nào đó, người phụ nữ này trong mắt Mộc Hủy thực sự đẹp làm cho cô cũng phát cuồng, chỗ nên lời thì lời, chỗ nên lỡm thì lỡm, vừa ngồi xổm xuống, váy vừa vắn bọc lấy cái hông tròn tròn kia, và lại, theo quan sát của cô, chỉ cần Trần Dục Trạch cúi đầu một chút, nhất định có thể nhìn thấy đôi bánh bao lớn trắng trẻo kia, đang lúc quan sát, Trương Vũ Linh đột nhiên thốt ra một câu “Anh Dục Trạch, cô gái này là ai vậy”, Mộc Hủy cảm thấy cơn tức của mình đã hoàn toàn dâng lên, anh Dục Trạch, anh Dục Trạch, Trần Dục Trạch cũng nhìn ra Mộc Hủy tức giận rồi, nhưng anh cũng không nóng nảy, hiếm khi được nhìn thấy Mộc Hủy vì anh mà nổi ghen, bây giờ trong lòng anh lại rất vui mừng nha, bày ra một bộ dáng xem kịch vui, kịch qua rồi, lại lấy lòng cô bé luôn giày vò người ta kia nhiều một chút là được rồi.

Mộc Hủy đè nén cơn tức của mình, mặt mang mím

cười, “Dì à, đàn ông ấy, không phải dì chỉ cần kéo căng da, bơm to ngực, sửa toàn bộ mặt thì sẽ bằng lòng làm cái kia với dì đâu, phụ nữ, đặc biệt là phụ nữ như dì ấy, đã tới từng tuổi này rồi lẽ nào ngay cả chút đạo lý ấy cũng không hiểu sao.” Nói xong, cô cố ý giơ tay đeo chiếc nhẫn kim cương kia vuốt vuốt tóc. Nhìn người phụ nữ kia phản ứng trong dự liệu.

“Cô...” “Cô nào, tôi sao, dì à, tôi cũng chỉ vì muốn tốt cho dì, dù sao phụ nữ giống như dì, ngoại trừ làm tiểu tam ra cũng còn đường khác mà.” Liếc mắt nhìn người đàn ông đang xem kịch kia một cái “Dục Trạch, anh cũng nên khuyên nhủ dì này đi chứ!”

Được, muốn xem kịch cũng không xem được nữa, Trần Dục Trạch đứng lên, thu dọn canh gà, nho nhã lễ độ đưa cho Trương Vũ Linh, “Xin lỗi, cô vẫn là đi trước đi, cô cũng thấy đấy, tâm trạng vợ tôi không tốt, tôi phải dỗ dành cô ấy rồi...”

“Anh Dục Trạch...” Trương Vũ Linh còn muốn níu kéo lần cuối.

“Đỗ Tần, trợ lý Vương, hai người còn định xem bao lâu nữa, có phải ngay cả tiền thưởng với ngày nghỉ tháng sau cũng không cần luôn đúng không, hả?” Trần Dục Trạch nhìn phía sau cửa lớn tiếng nói.

Vì thế, Trương Vũ Linh cứ như vậy bị Đỗ Tần “mời” ra ngoài, khi cô ta đi qua bên người Mộc Hủy, còn khế hừ

một tiếng, bị Mộc Hủy khinh thường nhìn lại.

Chờ Trương Vũ Linh vừa bước ra khỏi cửa phòng tổng tài, Đỗ Tần đã nhanh như chớp nhiệt tình đóng cửa lại, lau mồ hôi lạnh trên trán, không khí bên trong thật đúng là kỳ quái, còn may vẫn giữ được tiền lương với tiền thưởng tháng sau, chỉ có điều tháng này, hu hu ...~ (>_<)...~, khóc ròng, đều tại người phụ nữ kia hết, sau này nếu như cô ta còn có thể bước vào YH Time nữa anh sẽ theo họ cô ta, theo luôn họ cả nhà cô ta.

Chương 10: Canh

Phanh, cửa phòng tổng tài vừa mới đóng, Mộc Hủy liền phát tác, cộc cộc cộc cộc đi tới trước mặt Trần Dục Trạch, vươn ngón trỏ chỉ chỉ “Trần Dục Trạch, có phải anh không cần tôi nữa đúng không?”

Trần Dục Trạch vội vàng giơ hai tay thành hình dạng đầu hàng, mang vẻ mặt lấy lòng “Làm sao dám, làm sao dám chứ, làm sao anh không cần tiểu bảo bối của anh được, Hủy nhi à.”

“Trần Dục Trạch, tôi thấy anh chính là không cần tôi nữa đấy, anh có biết không, có biết không, chúng ta đã 5 ngày không gặp mặt.” Nói xong, còn giơ tay phải lên xòe năm ngón tay trước mặt Trần Dục Trạch.

“Anh biết, anh biết.” Trần Dục Trạch nhân cơ hội ôm

lấy vỗ về, trời biết anh nhớ cái ôm cùng tiểu yêu tinh nhỏ giầy vò người ta này đến mức nào.

Cô giãy khỏi vòng ôm của người kia, gào lên "Anh biết, anh biết cái gì, anh biết uống canh người ta làm, anh biết tôi tranh hơn thua với người ta, bị người ta ức hiếp, còn ngồi xem kịch vui, anh biết để người ta gọi anh là anh Dục Trạch, anh Dục Trạch, để chịu lắm chứ gì, Trần Dục Trạch, hôm nay anh nói thẳng một câu với tôi đi, anh cần tôi hay cần cô ta, hay là tiểu tam, tiểu tứ, tiểu ngũ của anh." Mộc Hủy như là bùng nổ vậy, cô không thích loại cảm giác này, vô cùng không thích, cho dù cô biết rất rõ người đàn ông trước mắt này sau khi ở cùng với cô, cũng không còn tiếp tục trêu chọc cở đại bên đường nữa, thế nhưng, Mộc Hủy không muốn lại bị người khác bỏ rơi, đầu tiên là mẹ, rồi cô nhi viện, sau đó là Mộc Cẩm, nhà họ Mộc, bây giờ, Trần Dục Trạch là chỗ dựa duy nhất của cô, là người cô đã dành tình cảm chân thành, là duy nhất của cô, cô sợ, rất sợ, rất sợ mất đi Trần Dục Trạch. Càng nghĩ, nước mắt liền chảy ra, có uất ức, có sợ hãi.

Trần Dục Trạch nhìn người nào đó nước mắt đầy mặt, lòng đau quặn thắt, lại ôm người nào đó lần nữa, ôm thật chặt, không cho cô giãy ra, vùi đầu Mộc Hủy vào ngực mình, hiện giờ, không có lời nói nào hơn được tiếng tim đập rất có lực của mình để thay lời 'anh yêu em' muốn nói với Mộc Hủy.

Một lúc lâu sau, Mộc Hủy dưới tiếng tim đập thành thịch tỉnh táo lại, kéo kéo áo Trần Dục Trạch, khàn giọng

nói “Dục Trạch...”

“Ừ.”

“Trước tiên anh phải đi súc miệng một trăm lần, sau đó tắm mười lần, đêm nay không được tăng ca nữa, về nhà sớm một chút, bằng không tối nay anh đừng hòng bò lên giường của em.” Sau đó, phóng khoáng xoay người, “phanh” một tiếng đóng cửa phòng tổng tài lại, đi về nhà.

Để lại một mình Trần Dục Trạch ở trong văn phòng tổng tài sờ trán, thở dài vô tận, ôi tiểu yêu tinh giày vò người ta này.

Mới về đến nhà, Trần Dục Trạch đã bị làm cho sợ... mỹ nữ đang làm mỹ thực.

Trời ạ, ai có thể nói với anh, đây là đang làm gì vậy.

“Dục Trạch, anh đã trở về, anh vất vả rồi, nhanh đi tắm rửa, sau đó chúng ta ăn cơm.” Mộc Hủy đeo tạp dề Doraemon màu xanh lam, một tay cầm thìa, nhảy đến trước mặt Trần Dục Trạch, sau khi cô thơm lên má người kia một cái lại vui vẻ nhảy về phòng bếp nấu ăn.

Trần Dục Trạch lần này suýt chút nữa đã bị dọa chết khiếp rồi, tắm rửa, nấu ăn, thơm má, còn có cái tạp dề Doraemon màu xanh lam kia nữa, Trần Dục Trạch ngửa đầu hỏi trời xanh, mình đã phạm vào tội gì rồi vậy. Còn

nhớ lần trước khi nhìn thấy cái tạp dề Doraemon kia là bởi vì khoảng thời gian đó tâm trạng anh không tốt, hơn nữa là vì Mộc Hủy nên mỗi ngày anh đều mượn rượu giải sầu, mượn thuốc lá để trải qua đêm dài, nào ngờ những việc đó lại bị tiểu yêu tinh gọi là Mộc Hủy kia biết được, ngày hôm sau, tiểu yêu tinh này liền mua cái tạp dề Doraemon kia cùng hai mươi cân nho còn chưa chín, mỗi ngày lên mạng, học làm rượu nho, mỗi ngày đều làm, nhưng lại không cho đường vào, còn nhớ có một đêm, tiểu yêu tinh này hùng hổ xông vào phòng đọc sách của anh, đặt một chai rượu nho độc quyền Mộc thị ở trước mặt anh, hùng dũng oai vệ, khí phách hiên ngang nói rằng: "Uống rượu của nhà người khác không bằng uống rượu nhà mình đi, hôm nay, anh không uống hết chai rượu này thì anh cũng đừng mơ chạm được vào rượu khác, còn ra vẻ mượn rượu giải sầu cái gì chứ, lẽ nào anh không biết cái gì gọi là mượn rượu tiêu sầu sầu càng sầu sao, Trần Dục Trạch, anh có cái gì bất mãn thì cứ nói, nhưng mà, đây là rượu em tự mình làm, là thành ý nhận sai của em, anh nhất định phải uống."

Bị buộc bắt đắc dĩ, lúc đó anh uống một ngụm rượu nho Mộc thị kia, đến giờ vẫn có thể nhớ rõ cái hương vị ấy, Trần Dục Trạch cảm thấy từ khi uống qua rượu nho của Mộc thị thì bất cứ một thứ chua gì với anh mà nói cũng đều so easy.

Trần Dục Trạch bị hồi ức rằng ê của mình hù dọa cuối cùng cũng lấy lại tinh thần, vì đường sống của mình, Trần Dục Trạch âm thầm lau một phen mồ hôi vốn không hề có

trên trán, kính cẩn tuân theo lời dạy bảo của Hoàng hậu nương nương, nơm nớp lo sợ đi tắm.

Dùng tốc độ nhanh nhất của mình tắm rửa xong, Trần Dục Trạch vâng lời ngồi vào bàn ăn, nhìn hơn mười bát canh hoàn toàn khác nhau trước mặt, mồ hôi lạnh của Trần Dục Trạch lập đập rơi xuống.

“Dục Trạch. Lại đây ăn canh đi, đây là canh toàn tâm toàn ý, dùng tim heo để nấu; đây là canh vốn là một thể, dùng hạt sen, hoa sen, củ sen để đun; đây là canh đồng cam cộng khổ, bên trong có cam thảo, hoàng liên, còn đây là... a, Trần Dục Trạch, anh làm gì vậy, mau thả em xuống.”

Cửa phòng ngủ bị Trần Dục Trạch một chân đá văng, lại một chân đóng cửa, giữ chặt Mộc Hủy đang giãy dụa ở trên giường, đầu lưỡi mang theo vị kem đánh răng bạc hà mở hàm răng ra, tiến quân thần tốc, cùng đầu lưỡi màu hồng phấn kia vờn múa.

“Trần Dục... Trạch” Mộc Hủy cuối cùng cũng hít thở được không khí trong lành, “Canh...”

“Em yêu, em đang nói gì vậy, nói gì thế.” Người đàn ông giả khờ “Canh ấy à, anh uống của tiểu bảo bối, Mộc Hủy bé nhỏ, Hủy nhi là được rồi.” Nói xong, cúi người xuống, vùi đầu vào thâm cốc yếu ớt giữa hai chân, mút mật nước ngọt ngào kia.

“Dục Trạch, đừng... đừng liếm, khó chịu, muốn...” Cô gái khó chịu rên rỉ.

“Không được, Hủy nhi của anh mời anh ăn canh, sao anh có thể không cảm kích được, hửm.” Nói xong, càng thêm dùng sức mút vào một chút.

“Không uống nữa, không uống nữa, không uống nữa, không uống nữa. Hu hu.” Mộc Hủy khó chịu ghen ghét, hai chân đạp lung tung “Muốn. Ừm, muốn.”

Trần Dục Trạch đã ghen năm ngày cũng không nhịn được nữa, vật dục vọng của anh đã sớm cương cứng như sắt thép rồi, đầu lười ra khỏi dững đạo, đi lên rốn, ngọn núi nhỏ, sau đó lên xương quai xanh, cuối cùng hôn lên môi, lên mặt Mộc Hủy, từ lâu đã không khống chế được mà kết hợp làm một thể, tạo nên vận động có tiết tấu.

Ngày hôm sau, người đàn ông tràn đầy năng lượng tỉnh dậy, gọi một cuộc điện thoại cho công ty giúp việc theo giờ, bảo bọn họ hôm nay khi cho người tới thu dọn nhà cửa, đừng quấy rầy phu nhân nghỉ ngơi, còn nữa, đem những thứ nước canh gì đó đổ hết toàn bộ, những vật dụng dùng để nấu canh, thìa canh gì đó cũng vứt đi hết, bảo Đỗ phó tổng mua lại một bộ dụng cụ Itali giống như đúc cái đã vứt đi, nhớ rõ, phải giống y như đúc.

Buổi trưa Mộc Hủy đang ngồi trên sofa, uống canh củ sen hầm xương do người giúp việc theo giờ mua từ

nhà hàng có tiếng nhất ở thành phố C về, xem chương trình giải trí hôm nay, "Chào mừng các bạn đến với chương trình giải trí 100% của đài truyền hình XX, bây giờ là tin tức độc nhất vô nhị của chúng tôi, hôm nay cuối cùng chúng tôi cũng mời được người nổi tiếng của thành phố C chúng ta... Trần Dục Trạch tiên sinh, bây giờ xin nhiệt liệt chào mừng Trần Dục Trạch tiên sinh... Đây là câu hỏi cuối cùng của chúng tôi, có một bạn trên mạng hỏi rằng, 'Xin hỏi Trần Dục Trạch tiên sinh, món anh thích nhất là gì?'" Người đàn ông trong TV giống như nhớ tới cái gì đó, mỉm cười, hàm ý sâu xa nói "Canh, tôi thích ăn canh."

Phụt. Mộc Hủy vô cùng khiếm nhã phun củ sen màu hồng trong miệng ra, tắt TV nằm úp sấp, trong lòng nghĩ thực sự là dâm đẳng, quá dâm đẳng rồi. Sau đó ưu nhã buông bát, rút tờ khăn giấy ra lau lau khóe miệng, nói với người giúp việc theo giờ đang nỗ lực vớt những vật dụng nhà bếp mà nói: "Sau này, nếu tôi không bảo, các người, cũng đừng mua canh cho tôi nữa nhé."

Chương 11: Gặp người lớn

Kéo dài thời gian, kéo dài thời gian, nhưng Mộc Hủy có kéo dài thế nào đi nữa cũng không thể chạy trốn khỏi vận hạn 'con dâu xấu cuối cùng cũng phải gặp mặt cha mẹ chồng', từ sau khi xuống máy bay, cô đã soi gương đến lần thứ năm, đã hỏi Trần Dục Trạch mình trang điểm thế nào đến lần thứ mười rồi, con dâu xấu lúc này đang cực kỳ sợ sẽ để lại ấn tượng không tốt cho mẹ chồng của

mình, lúc trên máy bay cô vừa lên mạng tìm hiểu, trên mạng đều nói mẹ chồng và con dâu là kẻ thù trời sinh, quan hệ mẹ chồng nàng dâu có vấn đề đã được truyền từ cổ chí kim.

“Làm gì vậy, lại đang nghĩ ngợi lung tung à.” Trần Dục Trạch vừa lái xe, vừa ôm vai cô gái đang thất thần rõ rệt “Yên tâm đi, mẹ anh cũng không phải cọp, sẽ không ăn em đâu, huống hồ chúng ta về, để nói với bọn họ chuyện chúng ta muốn kết hôn, không có việc gì đâu, mọi việc đều có ông xã đây mà.”

“Cái gì không phải cọp chứ, anh chính là một con cọp, ăn người ta đến không còn xương cốt, huống gì là mẹ anh?” Mộc Hủy lườm Trần Dục Trạch, trêu ghẹo nói.

“Phải phải phải, anh là cọp, nhưng mà anh cũng chỉ là cọp con, chuyên môn ăn tiểu yêu tinh như em thôi.” Nói xong, vươn tay phải nhéo nhéo cái mũi nhỏ đáng yêu kia.

Đưa tay đẩy bàn tay không có ý tốt trên mũi ra, Mộc Hủy giọng hờn dỗi: “Đáng ghét”, sau đó quay đầu nhìn phong cảnh thành thị ngoài cửa sổ, có điều, nói thật, ở trong lòng Mộc Hủy, bị Trần Dục Trạch ồn ào như vậy, quả thực không còn khẩn trương như trước nữa.

Nhà chính của họ Trần.

Từ lúc Trần Dục Trạch đưa mình vào tòa dinh thự có

phong cách như pháo đài này, Mộc Hủy liền cảm thấy toàn thân khó chịu, từ người phụ nữ vừa rồi mở cửa gọi là má Ngô, đến rất nhiều tam cô lục dì bây giờ đang ngồi trước mặt, còn có một đám các cô gái xinh đẹp đang dùng ánh mắt tìm tòi nghiên cứu nhìn mình và Trần Dục Trạch, Mộc Hủy cúi đầu nhìn trang phục của mình, không tệ mà, váy liền áo hoa nhỏ màu trắng, thanh lịch, đầm đạm, không phải người lớn tuổi đều thích sao?

Trần Dục Trạch nắm tay Mộc Hủy, không đếm xỉa đến đám người không liên quan xung quanh. Mặt không biểu cảm đi tới trước mặt một đôi vợ chồng trang phục tráng lệ ngồi ở vị trí chủ nhân, giọng nói không hề nhấp nhô: “Dì Vương, ba, đây là con dâu của hai người, bọn con dự định sẽ kết hôn. Thời gian vẫn chưa định, khi nào tổ chức sẽ báo tin với hai người.”

Mà Mộc Hủy lại nhân cơ hội chăm chú quan sát ông Trần, bà Trần, Mộc Hủy luôn cảm thấy, bộ dạng Trần Dục Trạch không giống ông Trần, cũng không giống bà Trần, bà Trần vừa nhìn đã thấy là dạng phụ nữ mưu mô, còn ông Trần, Mộc Hủy cảm thấy, có lẽ đã dốc sức trên thương trường rất lâu, già rồi mà vẫn có hơi thở khôn khéo của thương nhân. Không giống như Trần Dục Trạch, đôi mắt có thần, cơ thể có sức lực.

“Con xem đi, con xem đi, con tìm cho nhà họ Trần chúng ta loại phụ nữ gì vậy.” Ông Trần đột nhiên đứng dậy “Con xem đi, cô gái này thấy người lớn bắt chuyện cũng không trả lời một câu, còn nhìn tới nhìn lui, nhìn cái

gì chứ, có gì đẹp sao?”

“Bác...” Mộc Hủy vội vàng quay đầu lại, cẩn thận nói.

“Bác cái gì mà bác, không phải cô rất lợi hại sao, thế nào, cảm điếc rồi à.” Bà Trần cũng đứng dậy, nhìn Mộc Hủy mắng, lại nhìn thấy Trần Dục Trạch giống như gà mẹ mà giấu Mộc Hủy ở phía sau bảo vệ, càng tức giận hơn “Trốn cái gì chứ, con hồ ly tinh như cô không phải rất lợi hại sao, không cho Dục Trạch ăn canh ta bảo Vũ Linh mang đến, thế nào, cảm điếc rồi à.”

Mà lúc này Trần Dục Trạch không giận ngược lại cười: “Hồ ly tinh, dì Vương à, ai là hồ ly tinh chứ, nếu không phải vì một con hồ ly tinh nào đó, mẹ tôi sẽ chết sao? A? Không phải vì một con hồ ly tinh nào đó bị báo ứng sinh non, không thể sinh con được nữa thì tôi sẽ có thành tựu như ngày hôm nay sao? Ha ha, hồ ly tinh, buồn cười, thực sự là quá buồn cười.” Trên mặt bà Trần bởi vì không nhịn được mà mặt mũi đỏ bừng, giơ một tay lên, muốn đánh Trần Dục Trạch, lại bị tay người này chặn lại ở không trung: “Đánh tôi, dì có quyền gì mà đánh tôi chứ, dì... Vương...”

“Chát.” Khuôn mặt ông Trần đỏ bừng, tát Trần Dục Trạch một cái, nhìn Trần Dục Trạch mà giận dữ hét “Bà ấy không có quyền, ta sẽ có chứ.” Cuối cùng, những tam cô, lục dì, cùng những tiểu thư xinh đẹp kia cũng có chỗ để phát huy tác dụng rồi, đàn ông thì vuốt vuốt ngực ông Trần cho nguôi giận, phụ nữ thì không ngừng xoa dịu bà

Trần, gọi mẹ Trần, dì Trần, bà Trần ý có người về phe mình, người đông thế mạnh nên lúc này cũng giống như bị rất nhiều uất ức, ra sức khóc lóc om sòm, ầm ĩ: "Mệnh của tôi thật khổ mà, mọi người xem tôi đã nuôi cái loại súc sinh gì đây chứ."

Mà bên này, cũng chỉ còn một mình Mộc Hủy cầm khăn đá lạnh má Ngô đưa tới, nhón chân, hai mắt đầm lệ chườm đá lên má bị đánh của Trần Dục Trạch, Trần Dục Trạch hôn nhẹ lên trán bảo bối bé nhỏ, xem như an ủi, nhìn những người đang lên tiếng an ủi trước mặt, có chút đau đầu sờ trán, sau đó giọng nói trầm thấp rõ ràng vang lên: "Ngoại trừ má Ngô ra, toàn bộ những người không có quan hệ huyết thống với Trần Dục Trạch tôi mau cắt hết cho tôi, Trần Dục Trạch tôi không phải nhà từ thiện, cũng không phải hoàng đế, những người muốn được tôi tài trợ, những người muốn gả con gái cho tôi, tôi không cần biết các người là ai, nếu hiện giờ không cắt cho tôi, tôi sẽ khiến công ty các người ngay ngày mai liền phá sản, khiến con gái các người ngày mai liền đầu với thân nằm hai chỗ, bây giờ tôi đếm ba tiếng, lúc tôi ngẩng đầu lên còn thấy ai vẫn ở đây, vậy thì xin lỗi." Trần Dục Trạch giơ tay phải lên, cúi đầu dịu dàng nhìn Mộc Hủy "1" Mộc Hủy liền thấy những người vốn đang an ủi ông bà Trần lập tức đứng dậy, "2" từng đợt gió thổi qua tai Mộc Hủy "3" Trần Dục Trạch ngẩng đầu nhìn thấy không gian xung quanh rõ ràng trống trơn, cười thầm, biết nghe lời vậy mới tốt chứ.

Người này liền dắt tay Mộc Hủy, "Nếu đồng sự Trần đã đánh tôi, như vậy hai chúng ta liền không thiếu nợ gì

nhau nữa, tôi đến cũng không phải để hỏi ý kiến gì các người, chỉ là làm tròn nghĩa vụ nói với các người, cô ấy, Trần Mộc Hủy, là người vợ duy nhất trong kiếp này của Trần Dục Trạch tôi, còn có, chuyện cũ trước kia, các người không muốn nghe, tôi cũng vậy, cho nên, chúng ta cũng đừng nói ra nữa.” Tay kia chỉ vào người lớn tuổi đứng cách đó không xa “Về phần má Ngô, là mẹ tôi mang đến, là người đối xử tốt với tôi, hiện giờ mẹ tôi đã đi rồi, tôi cũng đã trưởng thành, má Ngô, tôi dĩ nhiên phải dẫn đi.” Ngay sau đó liền mỉm cười quay đầu “Má Ngô, má đi thu dọn đồ đạc của mình một chút, chỉ mang những thứ có ý nghĩa quan trọng với mình là được rồi, còn quần áo gì đó cũng không cần, con sẽ mua cho.”

“Dạ, cậu chủ.”

“Dựa vào cái gì chứ.” Dì Vương còn cố gắng giữ mặt mũi của mình.

“Dì Vương, xin lỗi, đây cũng chỉ là thông báo, không phải hỏi ý kiến, còn nữa, đồng sự Trần, nghe nói gần đây công ty các người nảy sinh nguy cơ nợ nần, ha ha.” Trần Dục Trạch tự giễu cười cười “Chỉ e đó cũng là nguyên nhân các người bảo Trương Vũ Linh tới tìm tôi đúng chứ, đây là chi phiếu một nghìn vạn, coi như là tôi làm tròn chút lòng hiếu thảo với ba.” Nói xong liền đưa chi phiếu cho ông Trần, sau đó mang theo má Ngô đã thu dọn xong từ lâu cùng Mộc Hủy đi ra cửa.

Chương 12: Hồi tưởng

Trong khách sạn, đôi mắt to đen láy của Mộc Hủy xoay tròn, tràn ngập hiểu kỳ, khó hiểu, dọc theo đường đi, cô thấy có thêm má Ngô ở đó, mới đề nén rồi lại đề nén sự hiểu kỳ khôn cùng của mình, mà sau khi về đến khách sạn, người đàn ông kia có vẻ như tâm tình rất tốt còn đi tắm rửa, điều này làm cho Mộc Hủy khó hiểu, vô cùng khó hiểu, nói thật, hiện giờ cô vẫn còn chưa thoát khỏi cảm giác khi cái tát kia đánh trên người Dục Trạch mà như đau ở trong lòng mình, lẽ nào người đàn ông kia một chút cũng không có cảm giác về cái tát hôm nay sao?

Cộc cộc cộc, cộc cộc cộc, Mộc Hủy một tay cầm túi chườm đá lớn, một tay gõ cửa phòng tắm “Trần Dục Trạch, anh ra đây cho em, Trần Dục Trạch, Trần Dục Trạch.”

Cửa phòng tắm đột nhiên mở, Mộc Hủy còn chưa thấy rõ tình huống đã bị Trần Dục Trạch kéo vào phòng tắm, một nụ hôn bất ngờ tập kích Mộc Hủy, Mộc Hủy cũng nỗ lực đáp lại nụ hôn của Trần Dục Trạch, dần dần thích ứng hoàn cảnh xung quanh, Mộc Hủy suýt chút nữa đã chảy máu mũi ra, trong phòng tắm hơi nước lượn lờ, Trần tiên sinh trần như nhộng, thứ ở giữa tam giác ngược kia, cứng cứng rắn rắn, còn có gương mặt làm cho phụ nữ ao ước, đàn ông đổ kị kia nữa...

“Em yêu, em đang nhìn cái gì vậy, hửm?” Người đàn ông áp sát lại, nhẹ nhàng hỏi.

Mộc Hủy vừa bị hỏi như thế, trên mặt đã đỏ lên “chán ghét” liền cầm túi chườm nước đá trong tay ra sức đặt lên mặt bị thương của người kia, không để ý tiếng hít vào vì đau của người đàn ông, trong miệng còn lý lẽ hùng hồn nói: “Má Ngô nói, phải chườm đá nhiều chút, nếu không, máu bầm không tan sẽ không đẹp.”

Trần Dục Trạch một tay đoạt lấy túi chườm nước đá, một tay giữ lấy Mộc Hủy, cởi quần áo của cô, cầm lấy quả anh đào nhỏ trên cái bánh bao trắng kia, đổ túi chườm nước đá ra, lấy một viên đá từ bên trong, cho vào miệng Mộc Hủy đang bị anh làm cho lửa dục đốt người: “Em yêu, chúng ta nghe theo lời má Ngô, bà hiểu nhiều biết rộng, chúng ta dùng miệng chườm đá đi.” Nói xong, liền ngồi xuống, ôm Mộc Hủy ngồi trên đùi mình, dùng số đá còn lại, không ngừng kích thích giải đất mẫn cảm của cô gái. Mà cô gái cũng động tình, vặn vẹo thân thể, ngồi ở trong lòng Trần Dục Trạch, dùng miệng ngậm viên đá, lần lượt chà trên má Trần Dục Trạch, một lần lại một lần, một viên lại một viên.

Tình cảm mãnh liệt qua đi, Trần Dục Trạch nửa nằm ở trên giường, nghịch tóc Mộc Hủy, “Thế nào, tiểu yêu tinh em mệt rồi sao, không hiểu kỳ nữa à?”

“Làm gì có, làm gì có, không phải anh không nói sao, như vậy em sẽ không hỏi.” Mộc Hủy tựa trên ngực Trần Dục Trạch, vẽ từng vòng từng vòng trên đó.

“Cái đồ nghĩ một đằng nói một nẻo.” Trần Dục Trạch

ngồi dậy, uống một ngụm nước. “Dì Vương không phải mẹ anh.”

“Sao lại vậy.”

“Suyt, nghe anh nói.” Trần Dục Trạch véo véo tay Mộc Hủy “Thật ra, dòng họ anh không giàu có như vậy, ông ngoại anh là một giáo sư, vào lúc đó ông ấy vốn khinh thường ba anh, nhưng mẹ anh vẫn khẳng khái cố chấp, bỏ nhà trốn đi, mang theo tất cả tiền dành dụm của mình để giúp ba anh đi biển kiếm tiền. Cũng giống như tất cả những người làm ăn, lúc đầu cũng không thuận lợi, hai người mở một quán nhỏ từng bị quản lý đô thị thu phí, bị xã hội đen bắt nộp phí bảo kê, bị những tên lừa đảo gạt, thế nhưng, mẹ cũng chưa từng có bất cứ một câu oán hận nào, cuối cùng cũng có một ngày, ba sáng lập ra xí nghiệp Trần thị, đặt chân vào ngành công nghiệp thực phẩm trong thành phố này, lên như điều gặp gió, mẹ trong lòng tràn đầy hồ thẹn dẫn theo anh với lòng hiếu thảo về quê nhà, nhưng đón tiếp bà lại chỉ là một ngôi nhà cũ nát cùng phần mộ của ông ngoại. Thực sự là ‘Cây muốn lặng mà gió chẳng ngừng, con muốn báo hiếu mà cha không đợi’.”

“Dục Trạch” Vòng ôm của Trần Dục Trạch siết chặt.

“Đừng nói, hãy nghe anh nói xong đã.” Xoa xoa mái tóc thật dài kia giống như đồ dành “Cứ như vậy, sau khi anh và mẹ đứng ngẩn ngơ trước mộ phần của ông ngoại một ngày một đêm, hai mẹ con lại trở về, nhưng mà bởi vì

hai mẹ con về sớm, nên nghênh đón anh và mẹ là quần áo rơi lả tả khắp nhà cùng với tiếng rên rĩ đứt quãng.”

“Vây, mẹ.”

“Mẹ, ha ha.” Người đàn ông tự giấu cười cười. “Mẹ bởi vì không chịu nổi sự khiển trách của lương tâm, cùng sự phản bội của chồng, nên sau khi bảo anh sau này phải ngoan, bảo anh rằng bà mãi mãi yêu anh, bảo anh rằng ba mãi mãi vẫn là ba anh thì liền đá văng cửa phòng, mắt lạnh nhìn ba anh cùng người đàn bà kia, trước mặt bọn họ, nhảy từ ban công xuống, tử vong ngay tại chỗ.”

Cảm giác được thân thể Trần Dục Trạch đột nhiên cứng lại, Mộc Hủy ôm chặt lấy anh, việc này làm cho cô rất khiếp sợ, cũng rất đau lòng.

“Ba tháng sau, người phụ nữ kia liền lấy hình tượng Trần phu nhân xuất hiện ở trước mặt anh, thật ra, anh tuy còn bé nhưng lại rất cứng đầu, anh chưa từng gọi người đàn bà kia là mẹ bao giờ, hơn nữa, bởi vì bà ta đối xử tệ với anh, đánh anh, mắng anh, không cho anh ăn cơm, ngược đãi anh, lần nào cũng đều là má Ngô lén lút mang đồ ăn cho anh, bôi thuốc cho anh, cho nên có một lần, anh đã đẩy bà ta một cái, bà ta ngã sấp xuống, bụng bị va đập, cứ như vậy mà mất đứa con của bà ta, vả lại, cả đời cũng không mang thai được nữa. Em yêu, anh còn nhớ rất rõ, cũng lần đó, ba anh đã dùng chày đập vào đầu anh, lúc đó máu anh chảy đầy mặt, tràn qua mắt làm anh không nhìn rõ được, sau đó, anh liền rống lên một tiếng,

em yêu em đoán xem, anh đã nói gì.”

“Đừng nói nữa, đừng nói nữa, van xin anh, đừng nói nữa.” Lúc này Mộc Hủy đã rơi nước mắt đầy mặt, ôm chặt lấy Trần Dục Trạch, không thể tin được người đàn ông này lại có một quá khứ cô chẳng bao giờ muốn nhìn thấy.

“Anh nói là, ba chỉ có một đứa con, nếu như con chết rồi, sẽ không còn người thân nào chăm sóc cho ba trước lúc lâm chung nữa đâu, sau đó, thừa dịp ông ta sưng sốt, anh liền chạy ra ngoài, sau đó nữa, anh liền đi tham gia hội đen, dùng tiền mẹ cho anh để đi học, làm thuê, du học, sau đó thì có Trần Dục Trạch như bây giờ, em yêu, anh rất lợi hại có phải không.”

“Dục Trạch” Mộc Hủy từ ngực Trần Dục Trạch ngẩng đầu lên, đôi mắt hồng hồng, mũi hít hít “Phải, phải, chồng em lợi hại nhất.”

“Thật ra, em yêu, sau đó anh mới biết được thì ra người đàn bà kia, vốn đã không thể sinh con, lần đó chỉ là thuận nước đẩy thuyền diệt trừ anh thôi, có điều, bà ta không ngờ số mệnh Trần Dục Trạch anh lại như thế, nếu như không nhờ bà ta, cũng chưa chắc có anh bây giờ đâu, người đàn bà kia thế nào cũng không ngờ được, anh sẽ có một ngày như thế, từ sau ngày anh có thể lực mạnh trở về, bà ta lại đột nhiên rất tốt với anh, thật ra ngày đó em nhìn thấy Trương Vũ Linh chính là một ví dụ.”

“Em biết rồi, ông xã, em yêu anh.” Mộc Hủy nói xong

liền ôm chặt lấy Trần Dục Trạch, chuyện cũ đã nghe xong, cô phải ngủ rồi, chuyện mình vô cùng hiếu kỳ đã được thỏa mãn, cô cũng phải tuân thủ nghiêm ngặt nghĩa vụ làm vợ, hiếu kính má Ngô thật tử tế, giữ bí mật của ông xã thật kỹ.

Hôn thái dương người trong mộng một cái, có vợ như vậy, làm sao có thể không thỏa mãn, ôm Mộc Hủy, cũng đi vào mộng đẹp.

Chương 13: Lời hứa hẹn

Chụp hình kết hôn thế nào mới đáng yêu nhất đây, mấy ngày nay Trần Mộc Hủy tiểu thư đang mắc chứng bệnh lo lắng trước hôn nhân mỗi ngày đều lên mạng, tra cứu tư liệu, xem đủ loại kiểu dáng ảnh chụp hôn lễ, thậm chí xem đến mức tẩu hỏa nhập ma, chẳng qua chỉ vì hy vọng có thể làm cho hôn lễ của mình trở nên tốt nhất.

Ở trong lòng Mộc Hủy, cô thích nhất chính là lúc chụp hình kết hôn, mình hóa trang thành Hồng Thái Lang, cầm cái chảo rán, còn Trần tiên sinh thì thành Khôi Thái Lang, cầm rất nhiều rất nhiều cừu đến cầu hôn mình, vô cùng đáng yêu như vậy, có đôi khi ngay cả Mộc Hủy cũng hoài nghi mình là thiên tài, nhưng mà cô biết rõ, nếu như nói với Trần Dục Trạch việc này, người đàn ông kia hẳn sẽ cười gọi cô là đồ ngốc.

Chú thích: Hồng Thái Lang và Khôi Thái Lang là 2 nhân vật trong phim hoạt hình Cừu vui vẻ và Sói xám.

Thật ra, mấy ngày nay Trần tiên sinh với tư cách là người yêu Mộc Hủy tiểu thư nhất đối với những hành động khác thường này của Mộc Hủy hiển nhiên cũng rõ ràng trong lòng, còn về phần tạo cho Mộc Hủy một buổi chụp hình kết hôn thế nào, một lời hứa hẹn thế nào, đó cũng không thể do Mộc Hủy quyết định, với loại việc lớn này, phụ nữ nhất định phải nghe đàn ông, bởi vì, mỗi người đàn ông đều luôn muốn khiến người phụ nữ mà anh ta yêu thương mãi mãi hạnh phúc, mãi mãi vui sướng.

Ai Cập

Quốc gia thần bí này, là nơi Mộc Hủy vẫn luôn muốn đến. “Thật quá đẹp” vừa mới xuống máy bay, Mộc Hủy liền kéo tay Trần Dục Trạch liên tục hưng phấn kêu to, mà Trần tiên sinh lại vô cùng bình tĩnh, không để ý những người vây xem xung quanh, tìm tòi nghiên cứu, trực tiếp dùng một nụ hôn ngăn chặn nơi phát ra tiếng ồn.

Kỳ thực, Trần Dục Trạch nghĩ rất đơn giản, anh thật sự chỉ muốn ở tại Ai Cập, thành phố mà Mộc Hủy thích này cho cô một vài hồi ức đẹp. Trần Dục Trạch biết rõ, Mộc Hủy là một cô gái không có cảm giác an toàn, tương tự, anh cũng là một người như thế, tới nơi này, nói ra một lời hứa hẹn chỉ thuộc về Mộc Hủy.

Cùng ngày, Trần Dục Trạch dẫn theo Mộc Hủy trong tâm trạng hưng phấn, dạo chơi đường phố Ramses náo nhiệt nhất ở Ai Cập, sau đó là viện bảo tàng Cairo, buổi

tối, dùng bữa bên bờ sông Nile có ngàn năm lịch sử, xem ca múa đặc biệt của Ai Cập, nghe sông Nile nước chảy róc rách.

Sáng sớm hôm sau, Trần Dục Trạch liền dẫn theo Mộc Hủy còn mông lung buồn ngủ đi ra ngoài, hôm nay, người đàn ông này dự định dẫn Mộc Hủy đến nơi mà cô thích nhất.

“Em yêu, dậy thôi, em xem, đây là đâu.” Trần Dục Trạch dịu dàng gọi Mộc Hủy dậy, sau đó, trên đôi môi đỏ mọng anh thích nhất hung hăng hôn một cái.

“Ưm.” Mộc Hủy mở mắt, nhìn ngoài cửa sổ một chút. Dụi dụi mắt, lại dụi dụi, lại dụi dụi nữa, sau đó ở trong không gian nhỏ hẹp của chiếc xe Mộc Hủy kinh ngạc phát ra tiếng thét chói tai “Abu Simbel, quả thật là đền thờ Abu Simbel, Dục Trạch, anh tốt quá.” Sau đó ‘chục’ một cái lên mặt người đàn ông, nhanh chóng xuống xe, chạy về phía đền thờ.

Sờ sờ mặt mình, nói với tài xế ở đây chờ bọn họ, chú cún luôn luôn trung thành Trần tiên sinh đương nhiên cũng phe phẩy đuôi, ngựa không dừng vó mà đuổi theo Mộc Hủy.

Đứng ở trước mặt pho tượng của đền thờ Abu Simbel, Mộc Hủy một lần lại một lần cảm thán sự vĩ đại của người dân Ai Cập cổ, tựa vào vòng ôm của Trần tiên sinh, tay nhỏ bé bám lên đôi tay to ôm ở bụng mình, đầu thì dựa

lên bả vai anh, Mộc Hủy cảm thấy mình thật thỏa mãn, nhất thời ghen ngào, không biết phải nói gì, người đàn ông này, vì cô mà trả giá rất nhiều, ở ngoài xã hội anh như một đế vương, bên ba cực khổ vì tương lai vương quốc của mình, thế nhưng, một khi có liên quan đến cô, anh liền phấn đấu quên mình để thỏa mãn cô, bao dung cô, yêu cô, dù là những chuyện xảy ra năm đó, cô cũng chẳng bao giờ trách người đàn ông này, may mà, gặp được Trần Dục Trạch, có được Trần Dục Trạch, yêu được Trần Dục Trạch.

“Đang suy nghĩ gì vậy.” Người đàn ông dùng bàn tay to của mình hơi cọ xát đôi tay nhỏ bé kia, “Em yêu, lại đây, đi theo anh.” Nói xong, liền nắm tay Mộc Hủy một trước một sau đi về phía tượng điêu khắc.

Mộc Hủy nhận ra, tượng điêu khắc này là Ramses đệ II, mà người ngồi ở bên cạnh ông ấy là vợ ông, Nefertari, “Em yêu, em biết không, Ramses đã từng nói với Nefertari một câu thế này ‘Đối với ta nàng là độc nhất vô nhị — không ai có thể sánh được với nàng, bởi vì nàng là người xinh đẹp nhất trong tất cả mọi người. Vào khi ta đi lướt qua nàng, nàng cũng đã đánh cắp mất trái tim ta rồi.’ Em yêu, cũng giống như em vậy, lúc ấy chỉ thoáng nhìn qua, em cũng đã đánh cắp mất trái tim anh rồi, ngay lúc này, tại nơi đây, anh cũng muốn dùng một câu nói của Ramses, nói với em câu nói giống với lòng anh ‘Ta, đã là Pharaon của Ai Cập, ta có thể cho nàng mọi thứ nàng muốn, nếu như điều đó hợp lý, như vậy nàng muốn một, ta sẽ cho nàng hai, còn nếu như điều đó không hợp lý, như vậy ta

cũng sẽ làm một vị vua không phân biệt phải trái mà thỏa mãn nàng.”

Mộc Hủy dụi vành mắt đã hồng của mình, cảm động hờn dỗi trách “Đồ ngốc, Ramses làm sao có thể sánh với anh được.” Bỏ tay người đàn ông ra, dùng ngón tay tỉ mỉ chạm vào tượng điêu khắc, cảm thán “Tuy rằng tình yêu của Ramses đệ II và Nefertari sẽ không vì thời gian trôi qua mà thay đổi, em tin tưởng cũng giống như anh yêu em, sẽ không vì bất kỳ điều gì, bất kỳ ai mà thay đổi, thế nhưng, theo em biết, Ramses cuối cùng vẫn là phụ bạc người phụ nữ xinh đẹp này.” Xoay người, Mộc Hủy hứng lấy ánh mặt trời, chậm rãi nói “Ramses vào lúc sinh thời, ông ta có tám vị hoàng hậu, một đám phi thiếp khó có thể kiểm chứng số lượng cùng hơn 100 người con, còn anh, Trần Dục Trạch, anh chỉ có một mình em, cũng chỉ có thể có một mình em, tình yêu của Ramses quá bao la, em không phải Nefertari, cho dù ông ta chỉ yêu một mình em, em cũng không muốn cùng cả đám người chia sẻ một mình ông ấy, vì vậy, ông xã à, em yêu anh, cũng chỉ có mình anh. Mà anh cũng chỉ có thể yêu em, cũng chỉ có thể có mình em, được không?”

“Em yêu.” Trần Dục Trạch đi lên phía trước, ôm lấy Mộc Hủy “Được, có trời đất làm chứng, có sông Nile làm chứng, có Ramses và Nefertari làm chứng, anh, Trần Dục Trạch sau này chỉ có một mình em, cũng chỉ yêu một mình em, còn nữa, em yêu, sau này gọi anh là ông xã luôn được không.”

Mộc Hủy ôm lại người đàn ông, đỏ mặt, trong lòng ngọt ngào, dùng giọng nói như muỗi kêu trả lời “ừm”.

Chương 14: Hạnh phúc ngọt ngào

Hy Lạp, là một nơi ngọt ngào, giống như một tập tục nơi đây, khi kết hôn, cô dâu sẽ giấu kẹo trong găng tay của mình, để cuộc sống sau khi kết hôn cũng ngọt ngào như kẹo, mà Mộc Hủy lúc này đang nhét rất nhiều kẹo trong găng tay, trên đầu đội vòng hoa tình yêu kết bằng hoa tươi bốn mùa ở biển Aegean, ở tại giáo đường nhỏ nhỏ này, cử hành hôn lễ chỉ thuộc về bọn họ, ngọt ngào chỉ thuộc về bọn họ.

Mộc Hủy không cần hôn lễ long trọng gì, với cô, với Trần Dục Trạch mà nói, ngoài mấy người bạn tri kỷ ra, tin rằng người nhà của bọn họ đều sẽ không tới tham dự hôn lễ.

Ngắm lại chặng đường vài năm nay, Mộc Hủy thừa nhận, cô đã từng hận, từng oán người đàn ông kia, nhưng mà, là sự kiên định của Trần Dục Trạch, khiến cô đã yêu anh, chỉ có anh.

Cúi đầu sờ sờ bụng mình, ngày hôm qua, cô đã âm thầm mua que thử thai để thử một chút, cô đã đối chiếu vạch báo, vạch đo đã hiển thị rõ ràng, vạch đo đã hiển thị rất rõ ràng, coi như lễ vật tân hôn cho Trần tiên sinh vậy, chúc mừng anh, sắp làm ba ba.

“Làm sao vậy, em yêu.”

Mộc Hủy quay sang nhìn khuôn mặt khẩn trương quan tâm của Trần Dục Trạch, cười lắc đầu, đặt tay mình vào tay người kia, mười ngón giao nắm, thật chặt, thật chặt. “Đến giờ rồi, chúng ta vào đi thôi.” Mộc Hủy nói.

Cửa giáo đường rền vang mở ra, cho dù hôn lễ chỉ có hai người bọn họ. Trần Dục Trạch vẫn bố trí tương đối xa hoa, khiến nơi chứng hôn cho bọn họ đẹp nhất, một đôi vợ chồng hạnh phúc nhất, mà mục sư, cũng là người có danh vọng nhất ở nơi đây do Trần Dục Trạch mời tới, những đứa trẻ trong dàn nhạc cũng được mời từ những gia đình đầm ấm, cha mẹ ân ái ở nơi này, bước trên thảm đỏ, xung quanh đều là hoa hồng trắng cùng bong bóng màu hồng, dưới mỗi quả bong bóng đều có một tờ giấy, Mộc Hủy nhận ra, tất cả đều là nét chữ của Trần Dục Trạch, nhìn kỹ, sẽ thấy có cái viết ‘Trần Dục Trạch mãi mãi yêu Mộc Hủy’, có cái viết “Trần Dục Trạch và Mộc Hủy đời đời kiếp kiếp đều ở bên nhau.” Mộc Hủy dùng giọng chỉ có hai người nghe hờn dỗi: “Đã lớn thế rồi còn làm chuyện ấu trĩ như vậy.” Trần Dục Trạch cười cười không đáp, lúc này, anh biết rõ, trong lòng Mộc Hủy nhất định là rất ngọt ngào.

Thảm đỏ giống như rất dài, rồi lại như rất ngắn, một đoạn thảm đỏ, tượng trưng cho cả đời Trần Dục Trạch và cô, mục sư đứng ở trước mặt cô, tuyên bố lời thề:

“Trần Dục Trạch tiên sinh. Con có đồng ý lấy Mộc Hủy

tiểu thư làm vợ, dựa theo lời dạy của kinh thánh cùng cô ấy chung sống, ở trước mặt thần linh cùng cô ấy kết thành một thể, yêu thương cô ấy, an ủi cô ấy, tôn trọng cô ấy, bảo vệ cô ấy, giống như con yêu chính bản thân mình. Dù cho cô ấy đau ốm hay khỏe mạnh, giàu có hay bần hàn, cũng vẫn luôn chung thủy với cô ấy, cho đến khi rời khỏi thế giới hay không?”

Trần Dục Trạch nhìn Mộc Hủy, hai mắt giao nhau, dùng giọng nói vô cùng quả quyết nói: “Yes, I do. Con đồng ý.”

“Vậy còn, Mộc Hủy tiểu thư. Con có đồng ý gả cho Trần Dục Trạch làm vợ, dựa theo lời dạy của kinh thánh cùng cậu ấy chung sống, ở trước mặt thần linh cùng cậu ấy kết thành một thể, yêu thương cậu ấy, an ủi cậu ấy, tôn trọng cậu ấy, bảo vệ cậu ấy, giống như con yêu chính bản thân mình. Dù cho cậu ấy đau ốm hay khỏe mạnh, giàu có hay bần hàn, cũng vẫn luôn chung thủy với cậu ấy, cho đến khi rời khỏi thế giới hay không?”

Quay đầu nhìn ánh mắt khẩn thiết của Trần Dục Trạch, Mộc Hủy xì cười một tiếng, sau đó, cúi đầu, chậm chạp nói: “Con đồng ý.”

“Như vậy, bây giờ mời cô dâu chú rể trao đổi nhẫn.”

Mộc Hủy nhận lấy cái hộp nhỏ một đứa bé đưa tới, cô cũng không biết Trần Dục Trạch đã mua nhẫn, cô cũng không biết có một đôi nhẫn thế này, cô vẫn cho rằng, cái nhẫn cầu hôn kia chính là nhẫn cưới của bọn họ, không

ngờ rằng, không ngờ rằng, người đàn ông này thực sự là rất phung phí, mở hộp nhẫn ra, đôi mắt Mộc Hủy phút chốc liền đỏ, bởi vì, nhẫn này cô biết, là nhẫn cô tự tay làm, nhưng mà, cái nhẫn kia không phải bị mình làm hỏng rồi sao, nhìn nhìn lại cái trên tay Trần Dục Trạch, cái kia quả thực là Trần Dục Trạch tự làm, không để ý tới ánh mắt tìm tòi nghiên cứu của cô gái, cầm lấy tay cô, đeo nhẫn trong tay mình vào, không tồi không tồi, anh làm nhỏ vừa vặn, “Đừng nghĩ nữa, đó là em làm, chẳng qua anh nương theo mẫu, làm thêm một chiếc thôi, giúp anh đeo đi, ừm.”

Mộc Hủy hiểu rõ, cười đeo nhẫn cho Trần Dục Trạch.

“Bây giờ, chú rể có thể hôn cô dâu.” Mộc sư cười nhìn một đôi này, cảm thán tự đáy lòng, thật sự là một đôi hạnh phúc.

Mở khăn che mặt của Mộc Hủy, Trần Dục Trạch thật cẩn thận hôn xuống, nụ hôn này, đại diện cho cả đời, đại diện cho vĩnh hằng, cũng đại diện tình yêu của bọn họ, sẽ thành chính quả.

Chín tháng sau, Trần Dục Trạch đã vì Mộc Hủy, chịu mệt nhọc làm nam chủ nhân trong nhà, mọi lúc mọi nơi gọi là đến ngay, đỡ Mộc Hủy, giúp cô xoa xoa bụng, xoa bóp chân, có lúc cũng áp đầu vào bụng Mộc Hủy nói gì đó với cục cưng, lúc ấy, Mộc Hủy sẽ hờn dỗi, cục cưng là của em, anh đừng dạy hư nó, để Đỗ Tân chờ anh đến nước mặt giàn giụa rồi kìa. Cứ như vậy, mãi đến vào một lần

chơi mặt chước, bạn học Mộc Hủy đang mang thai của chúng ta vô cùng xui xẻo, lại không được Trần tiên sinh giúp đỡ, trong lúc ấy bỗng nhiên, Mộc Hủy vừa hé bài nhìn, là cái mình đang cần, do quá xúc động, quá vui sướng, bạn nhỏ Trần Hiến của chúng ta đã ra đời, để kỷ niệm chuyện này, người mẹ rất không lương thiện ấy đã lấy một nhũ danh cho bạn nhỏ Trần Hiến là Trần Hồ Hồ, bởi vì quân bài tiếp theo cô cần là hồ. Thế cho nên đã bị bạn nhỏ Trần Hiến sau khi lớn lên phỉ nhổ rất lâu.

Ba năm sau

Trần Dục Trạch tỉnh lại trong nước miếng, bên này, là cô vợ anh yêu nhất đang ôm anh gặm, bên kia là con trai ba tuổi còn đang ngủ phun bong bóng, tay mình đang sờ chính là con gái còn mấy tháng nữa sẽ ra đời, Trần Dục Trạch cảm thấy, cuộc đời này của mình, thế là đã đủ rồi.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Quyền sách này đã hoàn tất rồi, đầu tiên, cảm ơn mọi người, thật sự quyền sách này, tôi vốn chỉ định làm một quyển để mình đọc, tôi chưa từng nghĩ tới sẽ có người xem, cho dù bạn đã từng nhấp vào, đã từng xem qua, hay từng cất giữ, từng bình luận, tôi đều rất cảm ơn các bạn, cảm ơn.

Tác giả: Tuyền Phong Thiên Tỷ

Chương 1

Đại khái là ở tiệc mừng sinh nhật Lâm Na 25 tuổi, Hường Vân lần đầu tiên gặp Từ Ngụy, bởi vì tiệc buffet, anh ăn mặc rất lập dị, bên trên là áo T-shirt đỏ với dòng chữ lớn màu vàng I AM A FOSSIL^[1], bên dưới là quần tây xám lịch sự, vải phẳng phiu, giày da, còn cổ tình đeo mặt nạ hình đầu lâu, đầy khôi hài, làm điên đảo ánh mắt thẩm mỹ của mọi người. Lần đó Lâm Na cũng rất cao hứng, kéo tay anh, giới thiệu với Hường Vân, tháo mặt nạ của anh xuống, lộ ra khuôn mặt góc cạnh rõ ràng, nói, "Cậu nhìn đi, đây chính là Từ sư huynh điên rồ mà tớ đã nhắc!"

Hường Vân đối với cái tên này như sấm nổ bên tai, cùng học chung với Lâm Na 4 năm đại học, lỗi tai đều đã bị nghiền ra như kén, nói là học trưởng của trường trung học, lên đại học được tuyển thẳng đến học tại Hồng Kông, lợi hại như thế nào, anh tuần như thế nào, cướp đi trái tim thanh xuân của biết bao cô gái như thế nào, nay được gặp, thấy Hường Vân cũng không có gì đặc biệt: bộ dạng cũng thường thôi, phong cách quái dị có thể cho là sỗ mỗ, gu thưởng thức rõ ràng có hạn, cứ như một ca sĩ 'rock n roll' chán đời, cao ngạo tự cho mình là đúng.

Giống như người xa lạ gặp nhau trong biển người

mênh mông, đi cùng hướng hoặc là đi ngược lại, bóng dáng người kia trong mắt chỉ như một hạt cát, bỗng một ngày lơ đãng nhìn thoáng qua nhau, trần duyên liền nghiêng ngã, lại khiến hai người vô cớ dính líu đến nhau...

Từ sau lần gặp đó, Hương Vân với Từ Ngự coi như có quen biết, cũng không phải trong lúc đó ai cố ý làm thế, dường như là định mệnh, bất kể ở đâu đều có thể gặp mặt: cô đi Thượng Hải công tác, anh ở cùng khách sạn với cô; sau đó cô bay đến Thâm Quyến, lại thấy anh mua khế ở gần đại học phía nam; cô đi Bắc Kinh báo cáo công tác, anh mang tài liệu đến kí hiệp nghị; cô đến KFC ăn trưa sau giờ tăng ca, anh đưa một cô bé xinh đẹp đến ăn hamburger, vậy nên lần này hai người đều cười rộ lên, Hương Vân hỏi, "Con gái anh lớn như vậy rồi sao?". Từ Ngự sửng sốt, nhưng ngay sau đó cô bé đã đưa ra câu trả lời, cầm khoai tây chiên chấm sốt cà chua dỗ dành người đàn ông cao lớn, "Cậu à, cậu ăn đi..."

Hương Vân không khỏi đỏ mặt, ba người nhân tiện ngồi ăn cùng nhau, sau đó đưa tiểu nha đầu kia đến khu vui chơi thiếu nhi, chơi đùa như điên một lúc, đến khi mệt lử mới đồng ý đi về, trực tiếp chui vào lòng Từ Ngự mà ngủ. Hương Vân rất cuộc vẩn là phụ nữ nên rất cẩn thận, lấy khăn tay lau mồ hôi trên đầu đứa trẻ, lại lấy khăn quàng cổ làm thành cái chăn nhỏ cho cô bé, Từ Ngự đứng ôm đứa nhỏ thất thần cả nửa ngày trời mới nói, "Đi thôi"

Từ Ngụy chính xác là mất hồn, mắt anh đầu tiên dừng lại ở những động tác dịu dàng của người phụ nữ, khuôn mặt thoải mái của cô, sợi tóc nâu mềm mại dán ở chiếc gáy trắng nõn, lúc sau, anh liền hoảng hốt, quên mất là bọn họ đang đứng ở một góc nhỏ náo nhiệt nơi phần hoa đô thị, cũng đã quên rằng hai người thật ra chẳng phải là thân thiết, chỉ là một nam một nữ trên thế gian lơ đãng gặp mặt, chuyện cũ trước kia đều trống không, chỉ có tiếng tim đập ở thực tại nhắc nhở chính mình, đây đang là giữa trưa, thời gian có thể trôi qua chậm một chút hay không?

Trái đất vô cùng rộng lớn, nghe nói dân số Trung Quốc sắp đạt tới 140 triệu người, những thành phố lớn đều rất đông dân, trong cuộc họp thông báo tuyển dụng boss chẳng phải đã vênh váo tự đắc tuyên bố hùng hồn cóc ba chân khó tìm chứ người hai chân còn không tìm được?

Trái đất rất nhỏ hẹp, trong truyền thuyết có một ngày, một chàng trai anh tuấn thông minh gặp được một cô gái lương thiện, từ nay về sau, trong ánh mắt, trong lòng, chỉ khắc ghi một khuôn mặt ấy, bất kể ngày hay đêm, luôn luôn nhớ..

Trong khi Hường Vân vẫn coi Từ Ngụy là một người dưng có quen biết, một người đàn anh đồng môn, thì Từ Ngụy lại nảy sinh ý muốn làm bạn trai cô. Anh giương đông kích tây qua điện thoại, vòng vo tam quốc hồi lâu mới dám hỏi Lâm Na, "Cái người bạn học của em ấy, cái con bé Hường Vân ấy, cô ấy đã có bạn trai chưa?" Lâm Na

nhảy dựng cả lên, hỏi thẳng, “Chộ ôi, chộ ôi, ông anh của em ơi, tổn cơm tổn gạo em yêu thăm anh bấy lâu nay, sao lại để ý đúng cô nàng ‘hoa mắc cỡ’ bên cạnh cả một vườn hoa thơm cỏ lạ thế này”. Rồi lại bảo, “Hình như là chưa, thôi được rồi, được rồi, em sẽ giúp anh hỏi cô ấy”. Nhưng Từ Ngụy lại chối đây đây, vẫn những lời cũ rích là, “Em đừng suy diễn linh tinh, anh tiện mồm hỏi vậy thôi”

Chuyện này khiến Lâm Na kích động vô cùng, người anh phóng túng như Phong Vân Lôi Điện^[2] mà cũng có lúc trở nên thế này, như thế một Vương Tiểu Ba^[3] quen độc lập tự nhiên cũng biết lắt léo uyển chuyển, Lâm Na không nén được bèn hỏi Hướng Vân, “Này, cậu thấy anh tở thế nào?”

Hướng Vân bảy phần lơ mơ, ba phần rõ ràng, trả lời cô, “Tối qua tăng ca, tở buồn ngủ lắm”, xoay người cúp điện thoại, lại không ngủ được, nhớ tới bộ dáng của người đàn ông kia, cảm thấy rất khó tin, chỉ hư ảo như trong mộng..

Chớp mắt đã đến mùa đông, mùa đông năm nay cực kì lạnh, tuyết rơi nhiều đợt liên tục, trắng xóa cả trời, công ty Hướng Vân bởi vì tài chính có nguy cơ bị ảnh hưởng nên bắt đầu giảm biên chế, cô đã biết mình chắc chắn nằm trong danh sách, không khỏi thập phần thê lương. Vào công ty 3 năm, việc lớn việc nhỏ, không dám chểnh mảng, bao nhiêu lần tăng ca đến tận đêm khuya, bao nhiêu bữa ăn phải dùng bánh bích quy thay cơm, nhưng đến cuối cùng, lí lịch vẫn là lí lịch, cô không có gia cảnh

hùng hậu, không có bằng đại học ở những trường danh tiếng, chưa có nhiều nền móng, giống như là cỏ dại mới mọc trong bồn hoa, dễ dàng nhổ bỏ. Buổi tối lạnh nhất ngày, chủ nhà trọ lại tới giục trả tiền phòng, nhà trọ này nằm ở vành đai hai, tuy rằng có cũ kĩ đôi chút, nhưng giao thông rất thuận tiện, mới đầu là Hướng Vân và một đồng nghiệp cùng nhau thuê, về sau đồng nghiệp đó kết hôn nên chuyển đi, cô cảm thấy tiền lương có thể trang trải đủ nên vẫn ở lại. Lúc ấy lần đầu tiên trong cuộc đời cô tự mình thanh toán khoản tiền kỳ đầu tiên cho ngôi nhà, không còn dư đủ tiền để trả tiền thuê nhà nửa năm sau nữa, nhìn sắc mặt chủ nhà lúc rời đi, uất ức muốn khóc, một mình trốn trong phòng ngủ lạnh lẽo yên lặng, một bên vừa thu dọn đồ đạc, một bên thầm hạ quyết tâm, nhất định phải vượt trội một phen mới không uổng phí những năm tháng vất vả cực khổ như vậy.

Không có chỗ để đi, đành phải gọi điện cho Lâm Na, không ngờ là cô ấy đã đến đảo Hải Nam ấm áp, liền nhờ Từ Ngụy đến giúp cô. Lúc Từ Ngụy vào cửa, nhìn thấy cô gái khiến mình bận tâm, mặc bộ đồ thể thao, bộ dáng bất lực, anh nói, “Đi cùng anh đến chỗ này, có hơn 2 phòng, tùy em chọn, khi nào Lâm Na về, em lại chuyển qua bên đó”.

Thế là Hướng Vân và Từ Ngụy bắt đầu ở chung, cô vốn nghĩ sẽ đợi Lâm Na về rồi chuyển đi, ai ngờ nha đầu kia ở nơi biển trời xanh thăm gặp được người đàn ông yêu thích, đúng là một đôi uyên ương hướng về nhau trao những nụ hôn nồng thắm, làm sao dung được kẻ thứ ba?

Huống chi vẫn còn muốn làm bà mối, đem bán người chị em là cô, để cô ở trong nhà một người đàn ông không thân quen tự sinh tự diệt, đi cũng không được mà ở lại cũng không xong.

Cũng may tuy rằng trên mặt Từ Ngụy có vẻ như không kiềm chế được, nhưng rốt cuộc vẫn là quân tử tốt bụng, thêm nữa công việc của anh vô cùng bận rộn, cả ngày có khi không gặp nhau, điều này khiến Hương Vân thoải mái hơn rất nhiều, làm những việc của mình, thuận tay thì giúp anh dọn dẹp nhà cửa. Cô còn cố gắng tìm công việc mới, đến cuối cùng phòng cũng phải trả, cơm vẫn phải ăn, vậy nên 51job cũng đến, Trí Liên cũng đi, trang giữa tờ báo cũng lật. Một ngày đang ngồi ở phòng khách xem tivi nói về những khó khăn của sinh viên khi mới vào nghề, nhất thời xúc động, đúng lúc ấy cửa mở ra, Từ Ngụy mang hành lí về, nhìn cô cười cười nói, "Trong nhà có phụ nữ quả thật là khác biệt". Thấy cô không có phản ứng gì, liền đưa quà cho cô, là bánh quy ngày Valentine trắng, Hương Vân mới biết anh vừa đi Nhật Bản^[4]. Sau đây cô tiện thể giúp anh chuẩn bị bữa tối, kì thật thì cũng không hẳn là tiện thể, mà chính là rõ ràng đến ở nhờ nhà người ta, người ta một xu cũng không lấy, thấy ngại mới chủ động vào bếp, tuy chỉ làm vài món ăn đơn giản, Từ Ngụy lại nể mặt ăn hết, ợ một cái rồi hỏi cô, "Em đang tìm việc?"

Cô nói, "Dạ, nhưng mà, thật không dễ dàng"

Từ Ngụy ngồi trên sofa nhìn cô, ánh mắt phát sáng,

Hương Vân không hiểu được ánh mắt đầy thể hiện điều gì, cũng không dám nhìn thẳng, không tự chủ mà dao động, mãi cho đến khi Từ Ngụ tiếp lời, “Em đã từng nghe qua câu nói này chưa, con gái, làm việc tốt không bằng lấy chồng tốt?”

Hương Vân có chút sửng sốt, gật đầu, lại dùng ánh mắt kì dị nhìn anh, “Vậy thì sao?”

Từ Ngụ cười cười, tiếp tục hỏi, “Còn em? Không lo nghĩ gì về bản thân sao? Điều kiện của em cỡ lẽ tìm một người thích hợp để gả đi còn dễ hơn so với vất vả đi tìm việc nhiều. Hay là, em có thể, cân nhắc đến anh, em nấu cơm ngon như vậy, chỉ cần ở nhà, anh cũng có thể nuôi em...”

Cô nhảy dựng lên, giống như bị thảo trùng^[5] kích thích thần kinh, bất giác cao giọng, “Anh nghĩ anh là ai?”. Nói xong không thèm để ý chạy lấy người, Từ Ngụ cũng nhảy dựng lên, dùng sức kéo tay cô, hai người như hai kẻ điên nhìn nhau chăm chăm, sau đấy, mồm miệng đã định giương nỏ tốt kiếm, Từ Ngụ bèn thở dài, nói, “Đừng đi, không phải là anh nói thật”

Nhưng anh cũng không nói là giả. Nghĩ về cô cả ngày lẫn đêm, anh không biết phải biểu đạt như thế nào, cảm giác này, dài như thiên trường địa cửu, nói khoa trương thì đến tận lúc chết, trong lòng thoáng chút dư hương, thỉnh thoảng lại khiêu khích con tim. Nghĩ đến một ngày nào đó có lẽ hai người sẽ trở thành người yêu, nhưng thật

sự là không muốn kết hôn, hơn nữa, là thử, là thể nghiệm và quan sát, là khát vọng và ảo tưởng đến mỗi quan hệ sâu hơn – bạn tình, mong cô ấy là một cây bông gòn kiêu ngạo, mà không phải là cây hoa lăng tiêu bám víu, hi vọng cô ấy cùng chính mình quấn lấy nhau, cùng nhau hứng chịu luồng không khí lạnh, sấm chớp, bão táp, đón lấy sương sớm, cầu vồng...

Đương nhiên, đương nhiên, cũng có thể là hoa lăng tiêu^[6], nếu cô nguyện ý, như vậy hãy dựa vào trong lòng anh, một người đàn ông, đối mặt với người phụ nữ mình thích, có gì khó khăn?

Chỉ có điều, anh nghĩ, có chút hưng phấn: có lẽ, cô vốn có tiềm chất cao ngút trời.

[1] Dịch nghĩa: tôi là một hóa thạch

[2] Tên một cuốn tiểu thuyết kiếm hiệp của Lương Vũ Sinh, được ghép tên từ bốn nhân vật chính

[3] Tên một nhà văn Trung Quốc

[4] Valentine trắng đầu tiên diễn ra vào năm 1978 ở Nhật Bản. Ngày lễ này do Hiệp Hội Công Nghiệp mứt kẹo Nhật Bản khởi xướng. Họ cho rằng cánh mày râu cần một ngày để đáp lại tình cảm họ nhận được trong lễ tình nhân (14/2). Chẳng bao lâu sau, các công ty kinh doanh đồ ngọt bắt đầu giới thiệu chocolate trắng cho phù hợp với

Valentine trắng. Những chiếc bánh quy truyền tải thông điệp tình yêu, kẹo thay cho lời nói: “Tôi quý mến bạn”, còn chocolate trắng là “Mình làm bạn nhé!”

[5] Paramecium, hay còn gọi là trùng đế giày

[6] Loài hoa dùng làm cảnh & để chữa bệnh

Chương 2

Nhiều ngày sau Từ Ngụy đều không về nhà, Hương Vân cố gắng đi tìm phòng trọ, bây giờ thật sự muốn đi, bất kể thế nào, bị một người đàn ông chà thân thiết gì nói như vậy, cô chịu không nổi! Nhưng anh không ở nhà, cô lại không từ mà biệt, hơn nữa phòng trọ thực rất khó tìm, mà tiền thuê ngày càng cao, thị trường cho thuê nhìn không hề giống như đang bị khủng hoảng kinh tế chút nào.

Ước chừng khoảng một tuần, Từ Ngụy mới xuất hiện, người này gần đây giống như thần long kiến thủ bất kiến vĩ^[1], Hương Vân oán thầm: đúng là chó bắt chước người!

Từ Ngụy nhìn cô không mặt không nhạt mà cười, vẫn đứng ở cửa, đại khái là đã uống rượu, hỏi cô, “Hương Vân, em muốn trở thành người như thế nào?”

Hương Vân nở nụ cười, câu này trước đây không biết bao nhiêu người đã từng hỏi cô, hồi cô còn nhỏ... ông

nội, bà nội, các chú, các bác, còn có các thím, các dì, bảy cô, tám cậu, ngoài cha mẹ còn thêm thầy giáo, cô có một đáp án chuẩn mực, "Muốn làm nhà khoa học". Khi đó được làm nhà khoa học là nguyện vọng vô cùng vĩ đại, chỉ có những đứa trẻ có thành tích học tập rất tốt mới dám tuyên bố như vậy, gần như một loại đặc quyền, tỏ rõ bản thân hùng tâm tráng chí không giống người thường. Nhưng mà, hiện thực tàn khốc cỡ nào?! Sau này trưởng thành, cô nhớ lại lúc ấy, chuyện xưa, giống như truyện cười tồn tại trong thành phố, làm những trò ngớ ngẩn mà không hề biết, kì thực thành tích cùng cuộc sống vốn chẳng có quan hệ gì. Huống chi nhà khoa học cũng là người, nhà khoa học cũng phải mua nhà, mua xe, kết hôn, sinh con và dưỡng lão, nhà khoa học cũng không có đặc quyền.

Bộ dáng Hướng Vân quay đầu, khuôn mặt cười khế, khiến cho đầu óc thẩm rượu của Từ Ngụy bắt đầu choáng váng, anh cứ nghĩ: sẽ không thể làm cho cô lại nở nụ cười như vậy, trông giống như một cô bé ngốc, nhưng là một cô bé ngốc xinh đẹp, khiến cho nhiều kẻ thích cái ngốc đó!

Anh nói, lặp lại, "Em nói đi, em muốn trở thành người như thế nào?"

Cô vẫn cười, chậm rãi lên tiếng, "Em không rõ lắm, nói chung là muốn làm một người phụ nữ không cần lo ăn lo mặc". Nghĩ lại lại cảm thấy không đúng, nhớ tới lần chuyện trò không mấy thoải mái của hai người hôm trước,

liền bổ sung, “Dựa vào bản thân để không cần phải lo ăn lo mặc”

Ánh mắt Từ Ngụy lóe sáng, cồn làm cho giọng anh có chút mạnh mẽ bất thường, “Được, thật tốt quá”

Kết quả là vừa dứt lời anh liền chạy vọt vào nhà vệ sinh ới ra, ới xong liền đi thẳng về phòng, cả đêm không đi ra, làm cuộc nói chuyện không đầu không cuối này càng trở nên kì quặc, Hướng Vân vài lần muốn vào xem thế nào, rốt cục vẫn ngại cô nam quả nữ, cuối cùng không đi vào..

Hôm sau là ngày nghỉ, hai người cũng không dậy sớm. Đêm qua Hướng Vân bị bộ dạng như thần kinh của Từ Ngụy làm rối tinh rối mù, kết quả là mất ngủ, lập tức tỉnh dậy, ánh mặt trời sáng sớm xuyên thấu qua cửa kính chiếu vào phòng, cô đứng lên chuẩn bị làm bữa sáng, đã thấy Từ Ngụy ung dung ngồi bên bàn ăn, đang cầm bánh bao với cháo kê làm ra vẻ, thấy cô liền tiếp đón, “Đến ăn đi, hiếm khi anh xuống bếp”. Biểu hiện tinh thần sáng khoái thế này, dường như đêm qua căn bản không hề say rượu.

Chờ Hướng Vân ngồi xuống, Từ Ngụy tiếp tục mở miệng, “Vẫn tìm việc sao?”

Cái miệng nhỏ của cô đang ăn cháo kê, gật đầu, “Vâng”

“Chưa tìm được việc nào phù hợp à?”

“Không suôn sẻ lắm, đã đến công ty sữa Abbott Hoa Kỳ và Coca-Cola nộp đơn xin việc, nhưng đều không thấy hồi âm”

Anh gật gật đầu, cúi đầu đọc tạp chí, số mới nhất của “Địa lý Trung Quốc”, ngoài bìa là hình hoang mạc rộng lớn, nổi bật là Tây Vực phong tình.

Trong lòng Hướng Vân muốn nói với anh về việc chuyển đi, nhưng lại lo lắng vì tạm thời chưa tìm được phòng trọ tốt, không biết phải mở miệng thế nào, đang lúc do dự, nghe thấy anh nói, “Nếu được thì, em tới chỗ anh làm đi? Anh đang lo lắng vì công ty vừa thành lập... Chỉ là... khả năng sẽ rất vất vả, hơn nữa, mới bắt đầu hoạt động nên doanh thu không được cao”. Thấy vẻ mặt cô do dự, lập tức nói tiếp, “Nhưng anh sẽ không khất tiền lương của em”

Hướng Vân cầm bánh bao nắm trong tay, ngây người một lúc lâu, “A” một tiếng, hỏi, “Anh muốn em làm gì?”

“Cố vấn của công ty”

Cô khoát tay, tiện thể đem bánh bao xé nhỏ nhúng vào cháo kê, “Không được, em không làm cùng ngành với anh, có biết tí gì đâu”

“Ừ” Anh bỏ tạp chí xuống, nhìn cô, “Không phải muốn em làm mấy cái dự án, chỉ nhờ em đến làm hành chính thôi”. Dừng một chút, giống như hạ quyết tâm, nói, “Anh là người không giỏi giao tiếp, tính tình của anh có thể xem là khiến phần lớn mọi người đều không ưa, nhưng không thể khác được, sinh ra đã như vậy, cho nên anh nghĩ, nếu em đồng ý thì đến giúp anh, quản lí hành chính, nhân sự, những việc hành chính tổng hợp rườm rà thì em xử lí, anh chỉ quản phần nghiệp vụ, như vậy, anh tương đối tin tưởng”

Cô lại sửng sốt, hồi lâu mới thuận khí, hỏi lại, “Sao anh lại tin tưởng em có thể làm những việc đó cơ chứ? Anh nào có thể dựa vào sự hiểu biết của em, hướng hồ em còn chưa làm bao giờ, nghe anh nói vậy, chính em còn không tin tưởng em”

Từ Ngụy liền nở nụ cười, nhìn Hương Vân trong nháy mắt, “Trực giác”

...

Về sau liền như vậy, Hương Vân cũng không hiểu sao lại đồng ý, đã thấy mình ở tiệc rượu, đầu óc choáng váng tiếp đón khách, đó là ngày khai trương đầu tiên, tên công ty mới thành lập là “Tư vấn Từ Ngụy”. Khi Lâm Na đến tặng quà, nói, “Trời ạ, sư huynh của em một chút cũng không thay đổi, vẫn khoa trương như vậy!”. Lại nhắm phía Vân cười đen tối, “He he, cậu thành bà quản gia rồi!”

Hương Vân xấu hổ, kéo cô đến một góc, giải thích, “Không phải như vậy, vừa lúc tớ đang thất nghiệp, cậu biết mà”

Lâm Na nói, “Tớ biết, tớ biết” Lại cười như lúc trước, giống như làm vỡ □^[2]

Lát sau cô lại bị Từ Ngụy lôi đi, giới thiệu với từng người một, đều là những doanh nhân nổi danh, mới biết thì ra Từ Ngụy lợi hại như vậy, hèn chi dám bạo dạn đề tên mình lên bảng hiệu, quả nhiên là chiêu bài đảm bảo. Vài nhân viên mới mang về mặt sùng bái, cùng với Lâm Na vụng trộm sau lưng gọi cô là bà chủ, Hương Vân liên tục nhấn mạnh, trước mặt Từ Ngụy như trẻ con, “Tôi là quản lí hành chính, không phải bà chủ!”

Không hiểu Từ Ngụy có phải tiếp rượu nhiều quá hay không, cười ngây ngô, nói ra một câu, “Đã biết, bà chủ!”

Ngay từ lúc công ty mới bắt đầu làm ăn đã dự liệu trước được sẽ gặp không ít khó khăn, dù sao cũng chỉ vừa khai trương, trình độ chuyên môn vẫn còn hạn chế, Từ Ngụy cơ hồ cả ngày không thấy bóng người, cứ chạy đi chạy lại, Hương Vân bắt đầu lo lắng về tiền lương của mọi người, buổi tối ngồi trên sofa vừa xem tivi vừa tính tiền, tiền thuê nhà lại thêm nhân công, trong tay lại còn vài hạng mục khó thực hiện, không thể không lo lắng. Đang nhíu mày, cửa liền bị mở ra, Từ Ngụy đứng ở cửa gọi, “Hương Vân, Hương Vân, ra giúp anh một chút”

Cô đứng lên đi xem, người này đang ôm một chồng tài liệu ước chừng phải cao 1 thước, cô nhận lấy một ít, cười anh, "Sao anh có thể đi lên được?"

Từ Ngụ đem đồ đặt lên bàn, ngồi đối diện cô, như đứa trẻ tích cực trả lời, "Cứ bê lên thôi". Rồi nhìn thấy giấy tờ Hương Vân đang tính toán để trên bàn, còn có cả tiền điện, tiền nước, con số âm đĩnh đạc đằng sau khiến Từ Ngụ đau mắt, trong lòng cảm thấy khó khăn, chính mình đã lôi cô vào, khiến cô bận tâm như vậy, nhìn sang cô, nói, "Xin lỗi, không nghĩ lại gian nan thế này"

Trái lại, Hương Vân cười cười, "Nào có việc gì ngay từ đầu đã thuận buồm xuôi gió?". Thấy vẻ mặt nghiêm trọng của anh, liền trêu chọc, "Có muốn trừ tiền lương của em vào tiền thuê nhà không?"

Đại khái là sau đêm đó, công ty bỗng nhiên phát lên, mọi người reo hò một hồi rồi lại kêu la thảm thiết một hồi, Hương Vân cầm bản hợp đồng mới vừa đóng dấu vừa quay sang nói với Từ Ngụ, "Xem ra sắp phát tài rồi"

Từ Ngụ chỉ cười, cũng không nói nhiều, trong lòng hiểu rõ chẳng qua là vì anh phải hạ mình đi vay đồng nghiệp cũ, chứ nếu chỉ có một mình, chắc chắn không thể thành công, nhưng anh không muốn nói cho Hương Vân, sợ bị coi thường, cảm thấy rất xấu hổ, cũng là do tư tưởng nam tử hán không cho phép, một mình gánh chịu..

Hậu quả là hôm ấy có khách không mời mà đến, là người Từ Ngự đã từng hợp tác, vừa vào cửa liền nói toạc móng heo, “Từ Ngự, Từ Ngự, lúc trước muốn trợ giúp anh một tay, anh lại làm bộ, nay lúc lão đảo liền chạy đến chỗ Khưu Yến bàn bạc, anh đem tôi đặt chỗ nào đây?”

Lúc đó Hường Vân đang ở trong văn phòng của Từ Ngự, nghe vậy liền chạy ra xem, vừa lúc đối diện với khuôn mặt anh, anh nói, “Em ra ngoài trước đi”. Biểu hiện vô cùng mất tự nhiên, cô muốn đi ra, nhưng vị khách kia lại không cho, gào lên, “Anh để cô ấy phân xử, tại sao anh lại làm thế, tôi đem hạng mục tốt như vậy đưa cho anh, anh nói Từ Ngự anh không cần người khác bổ thí, vậy mà giờ lại đến chỗ người phụ nữ tên Khưu Yến đó thảo luận dự án, anh, có phải anh muốn làm tôi bẽ mặt?”

Hường Vân nghe vậy, trong lòng cũng hiểu được bảy tám phần, nhìn bộ dạng xấu hổ của Từ Ngự, bất giác mỉm cười, lại chẳng hiểu vì sao người này ầm ĩ làm gì.

[1] Rỗng thần thấy đầu không thấy đuôi, ám chỉ sự bí ẩn

[2] Nguyên văn trong bản raw là hình ô vuông, không chú thích gì thêm

Chương 3

Cùng một sự kiện, lại cùng một thời điểm trong lúc đó,

cảm giác không giống nhau, cách nghĩ cũng không giống nhau.

Sự việc thảo luận dự án lần này của Từ Ngụ, đối với người mà Từ Ngụ đã từng hợp tác kia, quả thật là 'cát bào đoạn nghĩa, hoa địa tuyệt giao'^[1] khiến anh ta không thể chịu nổi; nhìn sang Từ Ngụ, thấy anh gào lớn bảo đem chuyện này nói ra bên ngoài mới là không tốt, kêu ca rằng để Hường Vân chứng kiến quả thật là mất mặt; nhưng Hường Vân lại cảm thấy rất tốt, một ông chủ, không phải nên như vậy sao? Vì mục tiêu nỗ lực, chẳng sợ mà ăn nói khép nép, đây mới chính là người đàn ông biết ứng phó mọi việc...

Kết quả là tư tưởng chỉ đạo hành vi, ngày nào nhìn Từ Ngụ cũng không có tinh thần, như cha mẹ chết, buổi tối về nhà rất muộn, Hường Vân đang định ngủ, nghe thấy tiếng động muốn ra hàn huyên cùng anh, nhưng Từ Ngụ lại tránh cô, có khi cả ngày chỉ nói mỗi một câu, hoặc hơi gật gật đầu rồi lại đi vào trong phòng mình, bộ dáng vô cùng đần đo chần chừ đi vào, lạnh nhạt cũng chẳng phải, khiến Hường Vân há mồm trợn mắt, không hiểu nguyên cố...

Tình hình này vẫn kéo dài nhiều ngày, đến tận khi Hường Vân chịu không nổi, chất vấn anh, "Em chọc giận anh sao?"

Từ Ngụ vẫn như trước, chỉ vân đạm phong kinh^[2] trả lời, "Không phải chuyện của em"

Sau đó: cô chán nản, anh ảo não, tìm mãi cũng không thấy phương thức để cùng nhau trao đổi..

Cuộc sống cứ thế bình an vô sự trôi qua, công ty cũng từ từ tốt lên, thứ nhất là bởi Từ Ngụ là người có năng lực, thứ hai là bởi có công mài sắt, có ngày nên kim, đổi lập hẳn với Hướng Vân lúc trước ở công ty bán mạng, hiện tại quả thực là như tự tìm cái chết, nếu không có thành tích gì, thật sự là thẹn với lương tâm. Dĩ nhiên, Từ Ngụ và Hướng Vân có sức ảnh hưởng đến cấp dưới, toàn công ty cả nam lẫn nữ đều làm việc rất chăm chỉ, mới làm nên tên tuổi, có danh tiếng hơn, ai lại không muốn sở hữu một doanh nghiệp lớn, có nhiều không gian sáng tạo hơn cho bản thân..

Chụp lấy cơ hội được nhàn rỗi nửa ngày, Hướng Vân cùng Lâm Na hẹn nhau ăn cơm, Lâm Na cười cô, "Bây giờ cậu thật đúng là người bận rộn, ngay đến ăn cơm cũng phải hẹn trước"

Cô ngượng ngùng, "Làm sao? Còn không phải là do sự huynh cậu chỉnh?"

"Vậy mà là chỉnh á? Hẳn nên xem như là đồng cam cộng khổ, khởi đầu cho cuộc sống mới mới đúng!". Lâm Na thốt thức, "Từ sư huynh anh minh thần võ của tớ, cứ như vậy vì hạnh phúc tương lai của cậu mà làm trâu làm ngựa..."

Hướng Vân nhất thời nhin không được liền thốt ra một câu, “Làm gì được anh minh thần võ? Rõ ràng là tính tình khó ưa”. Dẫn tới chuyện phiếm này bị lôi ra thẩm vấn, “A? Sư huynh và cậu đang giận dỗi? Hai người cãi nhau sao?”

Cô liền thở dài, “Anh ấy chắc cũng sẵn sàng để cãi nhau lắm, khắp người anh ấy tản ra hơi thở khó gần, thật sự làm tớ nhìn phát sợ, này, đúng rồi, cậu giúp tớ tìm phòng trọ đi, tớ muốn chuyển ra ngoài, nếu không sẽ chết ngột mất”

Lâm Na cười ha ha, “Tớ không thể làm việc đó, hơn nữa, Hướng Vân, cậu không biết là trong lời nói của chính cậu chứa đầy u oán sao? Thật giống với người vợ trẻ chốn khuê phòng, xướng lên khúc ‘Nước mắt người tình’^[3]: Nếu không phải người tình muốn cùng ta li biệt, nước mắt ta sẽ không rơi hoài, rơi mãi...”

Hướng Vân trừng mắt liếc cô, lại nghe Lâm Na nói tiếp, “Tớ nói thật với cậu, trước mặt chúng ta sư huynh luôn ăn nói ngông cuồng, thái độ tự phụ, giống như không để bất cứ chuyện gì trên đời vào trong mắt, Cửu thiên lăm nguyệt^[4] hay Nam Dương bắt rùa không có gì là không làm được, cho nên tớ mới sùng bái anh ấy như vậy. Có thể cậu sẽ nghĩ là, người này ở trước mặt thật giả tạo, cậu đừng phản bác tớ, hoặc giả cậu thấy được sự thật, nhưng chúng ta đâu phải ở trước mặt ai cũng đều chân thật? Không phải người chúng ta yêu ở trước mặt chúng ta mới tháo lớp mặt nạ đó xuống sao?”

Hướng Vân nhất thời ngẩn ra, khó có thể đáp lời..

Về tình cảm, ngay từ đầu chúng ta đều nghĩ đến những ảo tưởng tốt đẹp, nhưng sau này mới hiểu ảo tưởng thì mãi vẫn chỉ là ảo tưởng mà thôi, sẽ không có một anh chàng đẹp trai trong giấc mơ đi BMW ôm một đóa hoa hồng đỏ tươi đến quỳ trước chúng ta giữa bao nhiêu người, mà nếu có người làm như vậy thật chỉ sợ chúng ta sẽ sợ đến mức trốn 3 tháng không dám xuất hiện ở quảng trường, nhưng khi chúng ta dần dần trưởng thành, cho dù càng ngày càng nhiều tuổi, trong lòng vẫn hy vọng bạch mã hoàng tử thật sự sẽ xuất hiện.

Nhưng mà nhưng mà, chính là chính là, có đôi khi, thời điểm bạch mã hoàng tử xuất hiện, chúng ta lại nghĩ anh ta không phải hoàng tử, cũng không biết chính mình là công chúa.

Thời gian trôi nhanh, cuộc sống bận rộn. Hướng Vân bỗng nhiên có người theo đuổi, khiến mọi người bất ngờ. Người đó là một khách hàng lớn của công ty, trong bữa cơm xã giao, đã khen ngợi Hướng Vân là người có năng lực, khéo léo lại quyết đoán, nói bản thân đang thiếu một người vợ hiền như vậy, cũng không bỏ qua cơ hội hỏi rõ Từ Ngụy hai người có phải người yêu? Giống như lời đồn đại.

Hướng Vân liếc mắt nhìn Từ Ngụy, cái liếc mắt này, chứa ẩn ý "Để coi anh trả lời thế nào?", còn anh xem ra là "Không thể lỗ mắng", anh nói, hăng giọng, "À, chúng tôi

là bạn bè". Mơ hồ mà rõ ràng, mối quan hệ không tệ, nhưng cũng không phải người yêu.

Vì thế vị khách này liền nghiêm trang đứng dậy, lợi dụng việc say, nửa thật nửa giả, nói, "Vậy thì tôi muốn trộm mình châu". Về mặt mang theo ý cười, nhìn Hướng Vân, khiến cho cô mất tự nhiên, nhất thời không biết phản ứng thế nào, đành phải nâng chén, nói, "Quá khen, quá khen, tôi làm sao xứng với ngài?"

Sau đó liền rối loạn, công việc cũng không bàn tiếp, mọi người bắt đầu tán chuyện, trừ Từ Ngụ và Hướng Vân, dường như mọi người đều nghe được âm nhạc thầm đỏ, trào dâng nóng bỏng.

Từ đầu đến cuối không hề háo hức, lúc Hướng Vân và Từ Ngụ về đến nhà đã là đêm khuya, hai người đều uống nhiều rượu, không dám lái xe, vì thế bắt taxi cùng nhau về, trên đường về đều im lặng, lúc xuống xe Từ Ngụ mở lời trước, hỏi cô, "Em, đối với, anh ta, cảm giác thế nào?"

Tâm hồn Hướng Vân vẫn còn đắm chìm ở nơi nào đó vô định, phản ứng cũng chậm nửa nhịp, "Hả?"

Từ Ngụ bỗng nhiên nở nụ cười, lúc đó đang đứng dưới tán cây trước cổng lớn khu chung cư, đèn đường hắt bóng lá cây thưa thớt lên khuôn mặt Hướng Vân, khoảnh khắc ấy có chút nhẹ nhàng, anh đứng đó, hai tay đút túi, nhìn cô cười.

Hương Vân như đã phục hồi lại tinh thần, bỗng nhiên sinh ra vài phần ranh mãnh, giả bộ nhú mày suy nghĩ, “À, anh ta á, cũng tạm được, đằng hoàng tử tể, lái xe Infiniti, về cơ bản là có thể nuôi được em đi? Ừm, em nghĩ là, nghĩ là...”

Từ Ngụy một tay ôm ngực, một tay vuốt cằm, ánh mắt giảo hoạt, “Đừng quên em đang ở nhà ai”

Hương Vân bật cười, hỏi anh, “Cuối cùng đã trở lại, em tính cũng khá lâu rồi đấy, anh hóa ra còn có thể đuổi theo bắt chuyện với em”. Lại giả bộ oan ức, “Haizz, em còn không muốn ở tại nhà anh, ở công ty bị anh áp bức, về nhà cũng không được nghỉ ngơi, ngay cả suy nghĩ hẹn hò với ai đều phải nhìn sắc mặt anh, mấy ngày này chả biết sống thế nào cho qua”. Vừa nói vừa lén nhìn Từ Ngụy, phát hiện ra vẻ mặt anh không thực sự chú ý.

Quay đầu nhìn đèn đường trong tiểu khu, hồi lâu mới quay lại nhìn cô, nói, “Muộn rồi!”. Sau đó đi trước lên lầu.

Cả đêm ấy Hương Vân cứ suy nghĩ về chữ ‘muộn’ kia đến tột cùng là có ý gì, là chỉ trời đã khuya nên sớm vào nhà nghỉ ngơi? Hay là chỉ con cá đã cắn câu muốn chạy trốn thì đã quá trễ? Trăn trở, sao lại không ngủ được, một bên phủ nhận những lời giải thích, bởi vì hai người đều bận rộn, bật đèn cả đêm đã thành chuyện bình thường; một bên sống chết không thừa nhận đáp án thứ hai, con cá vì tham ăn nên mới chết, bản thân mình là một người con gái tốt lành đằng hoàng, cho tới giờ đối với

người đàn ông phòng bên cạnh kia chưa từng nảy lòng tham, cũng gần như kính nhi viễn chi^[5], làm sao có thể xem là mắc câu?

Trong đầu đầy những câu hỏi, một bụng không yên, có khi nghĩ đến mà mừng thầm, có khi lại cảm thấy không thể chịu nổi mà sầu lo, chuyện cũ mấy tháng trước giống như lời thuyết minh trong bóng đêm yên tĩnh: quay trở lại ngày đó thoát nhìn lỗ bịch, gặp gỡ bất ngờ, giúp đỡ vào thời điểm khó khăn nhất, lời nói khiêu khích vẫn như cũ làm người ta oán giận, phóng đảng nhưng lại rất chân thành, tuy rằng vụng về nhưng rất nghiêm túc...

Nhớ lại từ ngày hai người qua lại, cảm thán lần nữa: sớm biết có ngày hôm nay, lúc trước nên làm gì?

[1] Đây là một điển cố: Quản Ninh vốn là một người hiếu học, lại kết giao mấy người bạn học mà về sau rất nổi tiếng, một người là Hoa Hâm, một người là Bình Nguyên. Ba người rất thân thiết, lại rất xuất sắc, cho nên người thời đó so bọn họ với một con rồng, Hoa Hâm là đầu rồng, Bình Nguyên là bụng rồng, còn Quản Ninh là đuôi rồng. Thế nhưng Hoa Hâm cùng Quản Ninh từng xảy ra một sự kiện tuyệt giao nổi tiếng, người đời sau xưng là “Quản Ninh cắt tịch”.

Khi bọn họ còn đi học, thường phải vừa học vừa làm. Có một ngày, Hoa Hâm cùng Quản Ninh cuốc rau trong vườn lại thấy một khối vàng do người xưa để lại. Vốn là người đọc sách phải tu tâm dưỡng tính, loại bỏ đi lòng

tham, không thể động lòng với của cải bên ngoài, cho nên khi Quản Ninh thấy cục vàng, bèn coi nó như gạch đá mà ném đi.

Hoa Hâm cuốc đất ở đằng sau cũng thấy, dù biết không nên cầm món vàng ấy nhưng vẫn không dẫn lòng nổi, bèn cầm lên một lúc rồi mới vứt đi. Chuyện này thể hiện ra trình độ của Hoa Hâm vẫn còn kém Quản Ninh một chút. Sau mấy ngày, có quan to đi qua nơi ấy, xe ngựa hoa lệ, khua chiêng gõ trống rất là náo nhiệt. Quản Ninh vẫn ung dung như không thấy, tiếp tục chăm chú đọc sách. Thế nhưng Hoa Hâm lại không ngồi yên, chạy đến cửa xem, vô cùng hâm mộ uy phong của vị quan lớn kia. Sau khi xe đi, Hoa Hâm mới trở về phòng. Nhưng Quản Ninh lại cầm một con dao, cắt giữa cái chiếu mà hai người vẫn ngồi chung rồi nói: "Anh không còn xứng làm bằng hữu của tôi nữa rồi!"

[2] Không màng đến những điều gì khác, nhẹ nhàng như mây trôi gió thổi

[3] Nghe bài hát tại [đây](#)

[4] 1 ván cờ thế do Trương Kiến Vân sáng tác, ván cờ này đã đoạt giải cao nhất trong cuộc thi sáng tác cờ thế toàn TQ lần thứ 4

[5] Bề ngoài tỏ ra kính nể, tôn trọng, nhưng trên thực tế không muốn tiếp cận, gần gũi

Chương 4

Có người vì yêu mà khổ, có người còn đến mức phát điên..

Người theo đuổi Hường Vân tấn công rất ác liệt, khiến cô không thể chịu nổi, ngày ngày hết hoa hồng lại tới bách hợp, lông mày Từ Ngụy càng nhăn càng chặt, cuối cùng nhịn không được mà nổi giận, ở trước mặt mọi người nói lớn, “Chỗ chúng ta rốt cuộc là cửa hàng bán hoa hay là công ty đây?”

Hường Vân nghe thấy lời ấy, đầu tiên là vô cùng 囧, vội vàng đem hoa chuyển đi. Tiếp đó vừa đi lại vừa cảm thấy tủi thân, suy nghĩ của người này sao thế không biết? Mình trêu anh ta trước mặt nhiều người như vậy nên anh ta mới mang cái vẻ mặt ấy? Ngày đó lời nói của anh cũng chẳng phải tốt đẹp gì, mình đây còn không chịu nổi nữa là! Đợi khi đã vứt hết hoa và quay về, lại âm thầm sinh ra một chút vui mừng, nói chung là cảm thấy hoa của vị cử nhân kia quả không uổng phí, cuối cùng mấy ngày nay thật không uổng phí đám phấn hoa kích thích mũi kia, xem ra đã khiến cho Từ Ngụy tức giận, ai bảo anh thích giả bộ bình tĩnh?

...

Thật vất vả rồi cuối cùng mới có thể trở lại văn phòng, nhìn thấy Từ Ngụy đang ngồi ở chỗ của cô, bị hù dọa, “A” một

tiếng, trừng anh, “Gì chứ, không có chuyện gì sao ngồi ở đây?”. Cảm thấy trái tim đập ‘bùm bụp’, giống như tâm sự trong lòng đã bị phát hiện, không khỏi hoảng hốt.

Từ Ngụ tiếp tục giả vờ bình tĩnh, gật gật đầu, cầm tài liệu đưa cho cô, nói, “Thử xem tiếp theo chúng ta bố trí nhân lực như thế nào?”. Đứng lên, bộ dạng như phải đi vồ vồ quần áo, bỗng nhiên nhớ tới điều gì, nói, “Anh có chút dị ứng với phấn hoa”. Thật sự xoay người để đi ra ngoài, rốt cục Hường Vân nhìn không được, hai tay chống nạnh như Mẫu Dạ Xoa^[1], thanh âm lúc mở miệng thấp xuống ba phần, “Không được đi”

Anh quay đầu hỏi cô, nhướn mày, “Hả?”

Đột nhiên cô cũng không biết nên nói gì, thở dài một hơi, buông thõng tay, “Không phải em bảo anh ta gửi hoa đến”

Anh hỏi, “Rồi sao?”

“Vậy sao anh lại trút giận lên em?”. Cô cắn môi, bộ dáng có chút đáng thương, khiến cho Từ Ngụ trong lúc đó cảm thấy bỗng nhiên trái tim mình đập nhanh hơn, lại nghe cô nhỏ giọng nỉ non, “Hơn nữa, bữa cơm lần đó, ai bảo anh nói như vậy! Anh rất tốt...”

Hường Vân chưa nói hết, Từ Ngụ đã hiểu, khóe miệng bất giác nhếch lên, lại một bộ sống chết phải giữ

vững thần thái, làm Hương Vân càng tức giận! Xưa nay mấy chuyện nam nữ thế này, đều là đàn ông chủ động, anh anh anh anh anh, lại còn cái giọng điệu chán sống nữa!! Tức chết rồi, liền vẫy vẫy tay, “Haizz, quên đi, anh mau đi đi, em muốn làm việc!”

Lần này Từ Ngụy không đi, lại đến trước mặt cô, kéo tay cô, nhẹ giọng nói, “Đừng nóng giận nữa, bà chủ”

Cô vẫn cố chấp hất tay anh ra, mới đầu cô không có phản ứng gì, một lát sau, cảm thấy bất thường, ngẩng đầu đối diện với khuôn mặt tinh quái của anh, dưới tình thế cấp bách, đành nói trọn vẹn một câu với giọng hiền từ, “Con ngoan, mẹ không tức giận”

Từ Ngụy lần nữa kinh ngạc, tay hai người vẫn còn cùng một chỗ, trông như cầm tay nhìn nhau mà hai mắt đắm lệ...

Nói chung tình yêu này giống như mây gặp sương mù, tuy rằng vẫn cẩn thận, dè dặt, ngại ngùng, hai người luôn ra vẻ điềm tĩnh, nhưng lại có sự ẩn ý rất nhỏ đến mức không thể phát hiện, khi cô nhìn anh cũng là vừa lúc anh ngược lên, có đôi khi là ở phòng họp nho nhỏ của công ty, có khi là phòng tiếp khách hướng về cánh cửa thư phòng đang mở...

Nếu không có sự xuất hiện của người phụ nữ tên Khưu Yến ấy thì cặp đôi 'lù lù như hai cái đầu xe lửa' kia dễ chừng sẽ còn chơi trò 'bịt mắt bắt dê' cho đến bao giờ

hóa thân thành thặng nữ thặng nam cả với nhau thì thôi. May thay đây là tiểu thuyết, may thay đây là một thế giới mà bất kì ai cũng sống như trong tiểu thuyết, thế giới này vô cùng kì diệu, cả đám nam nữ vừa đọc sách vừa xem tivi, lên mạng cười nhạo vào đám nam thanh nữ tú và những mối tình nhập nhằng ân oán tình thù của họ, nhưng trong thực tế lại không ngừng copy cái kiểu ân oán tình thù đã được sức mạnh truyền thông thổi lửa cho thêm phần xoắn não ấy.

Khưu Yến xuất hiện thật sự không đúng lúc, hôm đó Từ Ngụy muốn hẹn Hướng Vân dùng cơm, đang suy nghĩ xem nên mở miệng như thế nào, nên đi ăn chỗ nào, kết quả là cô ta đến, đứng ở cửa văn phòng anh, mặc bộ đồ đỏ rực như lửa, gõ gõ cửa, lớn tiếng nói, "Hi, Darling, tôi có thể vào không?"

Lúc Từ Ngụy mời cô ta vào không nghĩ là sẽ đóng cửa, nhưng khi thấy mấy người thò đầu thò cổ ra nhìn, đành bỏ cuộc, đóng cửa lại, hỏi cô ta, "Sao lại rảnh rồi mà đến đây?"

Cô ta cười cười, "Đến xem anh một mình như thế nào?". Một bên sóng mắt lưu chuyển, một bên mềm giọng, "Hoặc là tôi đến tìm nơi nương tựa vững chắc?"

Từ Ngụy lắc đầu, rót nước mời cô ta, "Tôi chật vật đến chỗ cô xin cơm, cô còn tìm tôi để nương tựa? Sẽ rất cảm ơn cô nếu buông tha cho tôi"

Khưu Yến thở dài, “Thật ra không phải tôi không muốn buông tha cho anh, tôi thật sự rất muốn, nhưng chính tên gốc nhà anh không chịu buông tha cho bản thân mình, vẫn cứ là một tên một sách gốc nghiệt như trước, hoàn toàn không có chút hoạt bát nào, làm tôi thấy mà thương, không nén lòng được muốn đến cứu anh. Hay là thế này đi, tôi giúp anh lo liệu nhà cửa?”

Cũng đúng lúc ấy, lúc Từ Ngụy trợn tròn mắt thì cửa bị đẩy ra, Hường Vân bước vào, thấy hai người thì ngẩn ra. Đang định đi thì Khưu Yến bật cười ha hả, nhìn Hường Vân, “Tôi đang nghĩ sao anh lại chịu ăn nói khép nép mà đến cầu xin tôi, thì ra là đã tìm được người lo liệu nhà cửa rồi. Chậc chậc, thật khác trước nha”. Nói xong còn cố ý tựa vào gần người Từ Ngụy, tiếp tục nhìn Hường Vân, đầy vẻ khiêu khích trêu đùa.

Hường Vân đứng thẳng người, vững bước đi tới, đem tài liệu trong tay đưa cho Từ Ngụy, nói, “Xem xong rồi kí tên”. Mắt cũng không liếc sang Khưu Yến lấy một cái, xoay người đi ra ngoài.

Từ Ngụy bắt đầu đổ mồ hôi.

Khưu Yến liền cười càng vui sướng.

Cười đến mức tiền phủ hậu ngưỡng^[2], chịu không nổi phải uống nước, kết quả bị sặc, ho khan một hồi, nói, “Khí tràng nơi này không hợp với tôi, Từ Ngụy à Từ Ngụy, anh

xong rồi anh xong rồi". Nói xong tiếp tục cười, thuận tay cầm tài liệu trên bàn xem, mở to mắt, nói, "A, thật sự là làm không tệ, hạng mục tốt như vậy ăn tối rồi?"

Anh buông tay, nhún vai, dứt khoát ngồi xuống, "Khư Yển, chị Khư Yển, có phải cô muốn đùa giỡn tôi không?"

"Không phải thế, mà là tôi nghe bảo anh tìm được một người rất đẹp nên tôi đến giúp anh xem xem thế nào!". Nói đoạn liền vỗ vào vai anh ta, "Có điều, xem ra anh phải chịu khổ rồi. Ái chà, thôi thì: nếu chẳng một phen xương lạnh buốt, hoa mai đâu để ngửi mùi hương, tình cảm cũng cần tôi luyện chứ nhỉ"

Từ Ngụy cười khổ, bỗng nhiên đứng dậy đi ra ngoài, mặc kệ Khư Yển ở phía sau cười anh ta thế nào mà đẩy cửa phòng Hướng Vân ra. Cô gái này – đứa con gái không có nhân tính, không tim không phổi không ruột không gan – cứ nhiên ngồi sau máy tính vừa ăn bánh quy vừa nghe nhạc, ngâm nga hát, "Chim trên cành kết đôi, non xanh nước biếc – ta đang nhớ ai, hoa dại bên đường cũng chả buồn ngắt, chỉ mong gặp nhau trên cầu Ô Thước...". Thấy anh đi vào liền bỏ tai nghe ra, cười với anh, "Em yêu đi rồi sao?"

Từ Ngụy liền phát hỏa, trong phút chốc, trong nháy mắt, như có luồng điện chạy qua, đi tới, cách cái bàn kéo cô dậy, đem hai tay đặt nắm lấy vai cô, như cảnh nam chính trong tiểu thuyết cười như không cười với ánh mắt

nguy hiểm ôn tồn nói, “Anh làm gì có em yêu nào? Em yêu của anh chính là em”

Tiếp đó, phần trên của cơ thể có khuynh hướng hướng về phía trước, trực tiếp hôn lên đôi môi đỏ mọng của cô.

Phông nền là tiếng cười của một thân ảnh đỏ rực như lửa đang thò đầu nhìn, chỉ có điều, cũng không quan trọng, cái cô nàng không tim không phổi không ruột không gan, đưa tay ôm lấy thắt lưng anh.

[1] Hay còn gọi là Tôn Nhị Nương, nhân vật hư cấu trong tiểu thuyết cổ điển Thủy Hử, là một trong 72 Địa Sát Tinh của 108 anh hùng Lương Sơn Bạc

[2] Bò ra đất mà cười, cười ngặt nghẽo

Tự bạch của một con mèo cô độc

Lại là một đêm đầy gió tuyết, tôi cuộn tròn mình lại để tránh những cơn gió lạnh đến thấu xương. Không biết tôi đã yếu ớt chống chọi thể này đã bao lâu rồi, có lẽ sẽ có lúc tôi chết. Nhưng, có ai quan tâm đến sống chết của một con mèo? Từ khi sinh ra đến giờ, tôi chưa từng được người ta ôm vào lồng ngực ấm áp, bọn họ bảo tôi là súc sinh, dùng chân đá tôi, ném tôi vào thùng rác, để tôi tự sinh tự diệt. Tôi vẫn luôn một mình kiếm ăn, một mình rong chơi, một mình tồn tại, chỉ có một mình!

Còn nhớ lúc bị ném đi, tôi cố hết sức dùng vuốt vạt lộn trong đồng rác, mùi thối rửa tanh tưởi lọt vào mũi tôi, thân thể nhóp nhép bần thỉu. Tôi dùng sức cố leo lên, nhưng móng vuốt không đủ cứng đã gãy, cắm vào bàn chân mềm, không ngừng tiết ra mồ hôi và dòng nước bắn bắn vào mắt, vào má tôi. Tôi đã sớm quên bộ dạng chật vật của mình lúc đó, chỉ nhớ móng vuốt đau thắt, bụng đói cồn cào, thân mình bốc mùi khiến cho người ta buồn nôn. Tôi chỉ nhớ rõ tôi đã không chết, tôi đã sống, nằm vắt vẻo ở bên vệ đường. Từ đó về sau, tôi bắt đầu hành trình của một con mèo lang thang.

Cuộc sống một mình thật vui vẻ, tôi sung sướng vì tôi có thể tự do tự tại, làm những gì mình muốn, không bị người ta đánh đập. Chán thì tôi sẽ đi dạo cái chợ ở góc đường một vòng, tìm cách mua vui. Lão Mã bán cá không phải là người tốt, bán cá thì luôn thiếu cân, bắt nạt những

tiểu thương mới tới, lại dùng ánh mắt ti hí đánh giá bà Vương quả phụ, cho nên tôi rất ghét lão. Mỗi lần đến đây, tôi thường lén lút mò đến cái chậu đầy cá của lão, ngoác miệng, dùng răng nanh sắc bén cắn chết mấy con cá lớn nhất, sau đó tha con lớn nhất đào tẩu. Sau đó, tôi sẽ núp ở bụi hoa hồng thưởng thức đồ ăn ngon, xé từng miếng cá, nhắm nháp từng cái xương cá giòn giòn, ăn sạch cả con con cá không bỏ chỗ nào.

Tôi cũng chẳng thèm tận hưởng thức ăn ngon với bọn mèo khác, chúng nó khinh thường tôi vì tôi chẳng trộm được cá tươi. Kì thật, tôi lại khinh chúng nó hơn, cái bọn vô dụng, chỉ biết la liếm đồ ăn thừa của chủ nhân, nếu chúng nó phải lưu lạc đầu đường xó chợ thì sẽ chẳng tìm được đất dung thân, chúng nó không vô sỉ giống tôi mà đi trộm thức ăn, chúng nó sẽ chết đói, còn tôi thì không, tôi có thể dừng chân ở bất cứ góc ngách nào trong thành phố này, tôi có thể thần không biết quỷ không hay trộm được những gì tôi muốn. Tôi có thể làm được, còn tất cả chúng nó thì không, cho nên tôi coi thường chúng, tôi không muốn giao du với chúng. Tôi sống một mình nhưng tôi cảm thấy như vậy rất tốt.

Mùa xuân đến, tôi sẽ núp ở trong bụi hoa đón xuân, hưởng thụ gió xuân quất vào mặt lạnh lẽ, ngửi mùi hoa, mặc cho ánh dương ấm áp xuyên qua khe hở rọi lên mặt, tôi vận mình, để cho đám lông trên người được mặt trời rọi xuống, giờ phút này dường như thế giới chỉ còn lại một mình tôi, một mình tôi hưởng thụ cuộc sống tươi đẹp trong cái vũ trụ nhỏ bé của mình.

Mùa hè nóng bức, tôi chạy tới gốc liễu bên hồ nước tìm một bóng râm che đi ánh mặt trời chói chang, lắng nghe tiếng ve kêu rền rĩ, nhân tiện nhảy vào trong hồ tắm mát một lúc. Tôi khều mặt nước làm dậy lên từng đợt bóng nước, nước hồ thấm đẫm bộ lông của tôi tuy lạnh lẽo nhưng nhanh chóng xua đi cảm giác khô nóng. Tôi thích cảm giác ấy, dường như nước hồ hoàn toàn được chuẩn bị cho tôi, nó như một thiếu nữ hoài xuân chờ đợi đang chờ đợi tôi đến. Mặt nước êm ả đột nhiên bị sự xâm nhập của con mèo là tôi mà xao động, tôi nghịch nước, cứ đắm chìm trong cảm giác khoái trá trong một buổi chiều.

Mùa thu là mùa rất dễ làm cho mèo sầu não, bởi vì lá cây ngân hạnh tôi thích nhất đã rụng sạch rồi, cây nho tôi thích ăn lại không kết quả, mà thứ hoa cúc tôi ghét nhất lại bung nở. Mùa thu làm tôi u buồn, tôi trở nên ngẩn ngơ, tôi không đi trộm cá của lão Mã, không đi cào hang chim én trên xà nhà lão Lý, không đi đập đập gõ gõ cửa sổ nhà Tiểu Hoa cách vách, phần lớn thời gian trong ngày của tôi dành để nhớ về thời quá khứ, hơn nữa đều là về những ngày gian khổ lưu lạc khắp nơi, tôi nghĩ mình già đi rồi, cho nên mới đa cảm như vậy – cuối cùng tôi tự an ủi mình như vậy.

Mùa thu cuối cùng cũng trôi qua, mùa đông đến. Gió bắc lạnh băng thấu đến tận xương đột ngột ào đến, lúc này tôi cuộn tròn thân mình tránh rét trong cái ổ tạm bợ, nhìn qua khe hở nhỏ hẹp có thể thấy ở đám người vội vã nơi ngã tư đường, hơi thở ra như sương trắng lảng lảng

trong không khí, thỉnh thoảng tôi dùng móng vuốt gãi gãi đám lông lộn xộn trên người, dùng nước miếng rửa mặt. Nếu thời tiết tốt hơn, tôi sẽ nằm trong “nhà” phơi nắng mặt trời, bắt chước mấy cụ già hàng xóm lẩm bẩm độc thoại vài câu.

Thời gian cứ ngày ngày trôi qua, cho đến Tết Dương lịch. Màn đêm sớm buông xuống, nhưng cả thành phố vẫn sáng như ban ngày, đó là ngày gia đình đoàn viên, trừ bỏ con mèo cô đơn như tôi, tôi một mình đón giao thừa, chúc mừng mình lớn thêm một tuổi. Tiếng chuông nhà thờ ngân vang báo hiệu một năm mới đến, mười hai tiếng chuông vừa dứt, pháo hoa rực rỡ nở rộ giữa bầu trời báo trước một đêm không ngủ. Tôi ngửng đầu nhìn bầu trời, có một luồng ánh sáng trắng xoẹt qua, chớp mắt nở rộ, sắc sỡ lóa mắt như hoa mẫu đơn. Tôi khẽ lẩm rầm trong lòng, thật muốn làm một vì sao, tự mình tỏa ánh hào quang, làm một sự vật rực rỡ chói lòa. Lúc này tôi đột nhiên phát hiện vài xác pháo hoa chưa cháy hết rơi xuống khung cửa sổ nhà Tiểu Hoa, phả ra làn khói xanh, vài đốm lửa nhỏ lóe lên dường như chốc lát thôi sẽ nổ mạnh. Không hiểu sức mạnh gì xui khiến tôi lập tức đứng dậy nhảy vài cái ngậm xác pháo hoa nhảy khỏi cửa sổ, chỉ trong một khắc, pháo hoa nổ tung. Vết bỏng làm tôi hôn mê bất tỉnh, tôi cảm thấy rằng nanh đã không còn, máu trào ra, tôi không thể ngậm miệng lại, chỉ có thể rên nhẹ, không biết sau đó tôi đã về nhà như thế nào, chỉ nhớ rất đau, rất rất đau, toàn thân như bị bánh xe chèn qua. Chỉ nhớ rõ tuyết rơi vài ngày, ngã tư đường đều bị tuyết phủ, chỉ nhớ rõ ngã tư đường thật ẩm ỉ khiến cho đầu tôi

như muốn nổ tung.

Chẳng biết tại sao gần đây luôn mất ngủ, ngủ thiếp đi thì những ngày quá khứ lại hiện về như một bộ phim điện ảnh. Sống cả một đời cuối cùng lại vong mạng vì cứu một cô bé, thật là buồn cười. Tôi vốn cho rằng cả đời này cũng chỉ cô độc, khi tôi sinh ra đã bị người ta vứt bỏ, đến khi chết cũng chỉ có một mình, như vậy cũng tốt. Tôi không cần bạn bè, chuyện sống chết của con người tôi không quản, tôi chỉ quan tâm đến mình mình thôi. Bây giờ tôi mới phát hiện ra mình đã sai rồi, sai thật rồi, thì ra tôi luôn khao khát có người quan tâm mình, tôi không phải là một con mèo lạnh lùng, nhưng lại đối xử với mình lạnh lùng nhất, thực tế tôi không hiểu rằng sống cô độc là cách tàn nhẫn nhất tôi dùng để hành hạ bản thân mình. Tôi cuối cùng cũng hiểu vì sao mình lại hi vọng có thể làm một ngôi sao, không phải vì vẻ đẹp lóa mắt của nó mà chỉ vì có vô số ngôi sao tỏa sáng mới tạo nên vẻ đẹp thực sự của bầu trời đêm.

Nếu còn có kiếp sau... thật sự hi vọng kiếp sau không phải tiếp tục cô đơn nữa...

Chờ em bao lâu, yêu em bấy lâu

Tác giả: Mộc Nhân

Trần Hiếu Hiếu luôn nhớ mãi không quên lần đầu tiên cô gặp Lâm Duy vào năm cô 17 tuổi.

Lúc xếp hàng nhận sách, anh đứng phía trước cô, vóc dáng anh cao ráo, mặc áo sơ mi sọc vuông màu xanh da trời, mang giày thể thao màu trắng, lúc anh lui về sau vô tình giẫm phải chân Trần Hiếu Hiếu, anh luống cuống xoay lại xin lỗi cô. Trần Hiếu Hiếu nhìn bộ dạng bối rối của anh mà thấy buồn cười. Nụ cười của anh sáng lán, khi cười lộ ra hàm răng trắng tinh, lông mày giãn ra, rạng rỡ như ánh mặt trời vậy.

Trần Hiếu Hiếu là người rất tỉ mỉ, hay để ý. Cô biết Lâm Duy thường ngủ gật trong giờ địa lý, thích xem phim võ hiệp và phim khoa học viễn tưởng, rất thích những trò giả chiến cảm giác mạnh, và mỗi ngày sau khi tan học anh đều đến sân bóng chơi đá banh. Cô cũng không biết sao bản thân lại biết nhiều như vậy, chỉ nhìn lên anh trong giờ học thôi, đâu thể nào biết nhiều như thế?

Tết Đoan Ngọ năm ấy, Trần Hiếu Hiếu tình cờ nghe lóm được Lâm Duy trò chuyện với người khác rằng ba mẹ anh đều đi công tác hết rồi, Tết Đoan Ngọ năm đó anh

không có bánh chưng ăn. Vì thế, buổi sáng nhân lúc mẹ cô không để ý, cô len lén lấy đi một cái bánh chưng lòng đỏ.

Sáng lên lớp mà cô không thể tập trung vào bài vở được, thừa dịp giờ ra chơi Lâm Duy không ở trong lớp, Trần Hiếu Hiếu rón rén bỏ bánh chưng vào ngăn bàn của anh. Ai ngờ vừa ngẩng đầu lên đã thấy Lâm Duy đang đi tới, cô bối rối đứng thẳng người, nhanh chóng trở lại chỗ của mình ngồi xuống. Lâm Duy khó hiểu nhìn cô, sau đó nhìn khuôn mặt đang đỏ bừng của cô và mỉm cười.

Suốt cả ngày hôm đó Trần Hiếu Hiếu không dám quay đầu nhìn Lâm Duy. Tiêu rồi tiêu rồi, anh nhất định biết người bỏ bánh chưng vào ngăn bàn là cô rồi, anh sẽ nghĩ sao về cô đây? Lo lắng thế thôi, lòng lại hân hoan hạnh phúc.

Sau khi tốt nghiệp năm 19 tuổi, Lâm Duy thi đậu vào trường đại học Bắc Kinh, còn Trần Hiếu Hiếu thì đi Thượng Hải. Lâm Duy phải nhập học trước cô, thế nên vào ngày Lâm Duy đi, Trần Hiếu Hiếu đã đến tiễn anh. Vẫn dáng người cao ráo, miệng cười toe toét, Lâm Duy nói, "Hẹn gặp lại." Anh vẫn là người con trai dịu dàng và ấm áp như ánh mặt trời ngày nào, nhưng nhìn anh như không quá bịn rịn lưu luyến ngày chia tay, chắc hẳn anh đang mong chờ tương lai tươi sáng phía trước, người ấp ủ hoài bão tự tin ngồi ngồi.

"Hẹn gặp lại." Trần Hiểu Hiểu khẽ đáp, mặc dù cô buồn muốn khóc, nhưng vẫn cố nén nước mắt, không dám mở miệng nói thêm gì.

Trần Hiểu Hiểu sống rất hướng nội khi mới đến Thượng Hải. Cô ít khi cùng bạn bè ra ngoài dạo phố, luôn một mình thui thủi trong thư viện đọc sách, có đôi khi còn ở cả ngày trong đó nữa. Cứ như thế cô đã sống cuộc sống ấy hơn một năm.

Một ngày nọ, Trần Hiểu Hiểu bất cẩn làm rơi sách xuống đất, chợt có một người con trai giúp cô nhặt lên. Người con trai kia khi cười rạng rỡ như ánh mặt trời, đôi lông mày giãn ra. Trần Hiểu Hiểu chợt sợ run khi trông thấy nụ cười của cậu ta, lòng cô bỗng quặn đau. Cảm giác đau này sâu trong cơ thể, cứ ngỡ là không sao, nào ngờ nó nhanh chóng lan toả ra. Trần Hiểu Hiểu biết rõ chính mình nhớ tới Lâm Duy, chưa giây phút nào cô quên được anh.

Buổi tối, khi Trần Hiểu Hiểu trở về phòng ngủ có đi ngang qua buồng điện thoại công cộng, đột nhiên điều gì đó thôi thúc cô gọi điện cho Lâm Duy.

Cô không có thẻ điện thoại, mà khi đó phòng ngủ trong trường học cũng chẳng có điện thoại, nếu muốn gọi

điện thoại đường dài thì phải xuống phòng thường trực dưới lầu để gọi. Trường chỉ có bốn buồng điện thoại công cộng, mà chỗ đó luôn có người xếp hàng dài dài.

Cô chạy như tên bắn ra ngoài trường mua một thẻ điện thoại, đã hết thẻ 50 đồng, nên cô đành phải mua thẻ điện thoại 100 đồng. Đối với Trần Hiếu Hiếu, phải xài một lúc 100 đồng là việc vô cùng xa xỉ.

Khá nhiều người đang đứng đợi ngoài buồng điện thoại, Trần Hiếu Hiếu buộc lòng đứng đợi ở cuối hàng. Gió đêm rất lạnh, Trần Hiếu Hiếu ôm ghì hai tay, lòng vừa bồn chồn lại vừa sợ. Phải nói gì với Lâm Duy đây?

Lúc điện thoại đã thông nghe được giọng nói quen thuộc kia, cô đột nhiên lúng túng, do đó không nói nên lời. Lâm Duy vẫn nhẫn nại ở đầu dây bên kia hỏi: "Này, alo, xin hỏi tìm ai vậy?" Trần Hiếu Hiếu rớt cục mửa miệng: "Lâm Duy, là mình."

Trần Hiếu Hiếu bắt đầu viết thư cho Lâm Duy. Cô cảm thấy mình lúc nào cũng có rất nhiều điều muốn nói với Lâm Duy, nhưng cũng không thể lúc nào cũng gọi điện cho anh được, vì vậy viết thư là cách hữu hiệu nhất, như kiên trì viết nhật ký vậy.

Thư của Trần Hiếu Hiếu viết rất dài, giấy viết thư màu

xanh nhạt, trên mặt thư còn in hoa màu hồng phấn, nhìn rất đặc biệt. Cô đã ngồi xe buýt hai tiếng đồng hồ chỉ để đến cửa hàng văn phòng phẩm mua loại giấy viết thư này. Trên đường đi lúc đổi xe phải đi bộ một đoạn khá dài, lúc trở về mới phát giác lòng bàn chân đã phồng rộp lên hết. Thế mà cô không thấy đau, ngược lại còn rất vui vẻ. Từ lâu cô đã biết Lâm Duy thích những vật khác lạ độc đáo, vì vậy cô cố tình lặn lội đường xa để đi mua.

Cứ sáng sớm thứ bảy cô rất đúng giờ chạy tới hộp thư của trường để bỏ thư vào gửi đi. Cô tỉ mỉ dán tem kỹ càng, vội chạy đi với tâm trạng đầy vui sướng. Chiếc váy dài màu hồng cánh sen của cô mơn man trong cơn gió ban mai.

Lâm Duy trả lời thư cũng không theo quy luật. Khi thì nửa tháng một lá, khi thì một tháng không có lá thư nào. Trần Hiếu Hiếu cũng không bực bội, cô nghĩ chắc Lâm Duy bận lắm, việc học nhất định rất căng thẳng. Anh là con trai, đương nhiên không đa sầu đa cảm như con gái tụi cô. Mỗi lần nhận được thư của Lâm Duy, buổi tối đó Trần Hiếu Hiếu nhất định ngủ không được. Cô để thư cạnh gối của mình, lật qua lật lại xem rất nhiều lần, xem tới khi nhớ không sót chữ nào trong lá thư mới thôi.

Nghỉ hè năm thứ ba đại học, Trần Hiếu Hiếu đã đưa ra một quyết định điên khùng, cô muốn đến Bắc Kinh thăm Lâm Duy. Trần Hiếu Hiếu chỉ vừa nghĩ tới quyết định này

thôi mà phần khích vô cùng, cô chợt phát giác bản thân không ngờ lại nhớ Lâm Duy đến thế, sự nhớ nhung chưa từng mãnh liệt như lúc này.

Cô một mình đến nhà ga mua vé. Nhà ga tấp nập người, cô không mua được vé ghế cứng. Sau suy nghĩ chóng vánh, cô quyết định mua vé không chỗ ngồi dù biết rằng chuyến đi dài 14 tiếng sẽ vô cùng vất vả. Trần Hiếu Hiếu nghĩ rằng, mang thêm vài cuốn sách để đọc chắc hẳn thời gian sẽ qua nhanh thôi.

Tuy nhiên tình huống trên xe lửa lại khác xa tưởng tượng của cô. Có rất nhiều người mua vé không chỗ ngồi, tất cả chật vật chen chúc trong lối đi nhỏ. Trời thì lại nóng, vì thế trong xe tản ra mùi rất khó ngửi. Người tới người lui khá đông, chiếc váy sạch sẽ của Trần Hiếu Hiếu bị nhào tới nhần nhúm, hơn nữa trở nên rất dơ. Nhưng rất nhanh cô đã thích ứng hoàn cảnh hiện tại, cô dựa vào rương hành lý của mình đọc sách, bên trong sách còn kẹp thư của Lâm Duy. Trong thư Lâm Duy nói: "Nếu như cậu tới Bắc Kinh, mình sẽ đạp xe đạp chở cậu tham quan Di Hoà viên, rồi chúng ta cùng đi ăn thịt vịt nướng, xem kịch nói đặc sắc."

Trần Hiếu Hiếu vừa đọc vừa cười, thật tốt quá, cô sắp đến thành phố kia để gặp người con trai cô hằng yêu mến.

Đường đi dài dằng dặc không kém phần vất vả cuối cùng cũng kết thúc. Lúc Trần Hiểu Hiểu kéo hành lý của mình đứng trước cổng trường của Lâm Duy, cô bỗng thấy rất sợ. Đã hơn hai năm không gặp Lâm Duy rồi, không biết anh có thay đổi gì không nữa. Rồi Trần Hiểu Hiểu lại nhìn mình, chỉ chưa tới ba năm cô đã từ một cô bé năm nào trở thành thiếu nữ duyên dáng yêu kiều.

Khi Lâm Duy nhận được điện thoại của cô dĩ nhiên anh cũng bất ngờ, sau đó lập tức đi đón cô. Từ xa đã nhìn thấy một cô gái mặc váy dài màu trắng, một mình kéo hành lý đứng trước cổng trường, nhìn duyên dáng thướt tha nhưng vẫn không che giấu sự mệt mỏi vì đường xa. Trần Hiểu Hiểu thấy anh, nhưng cô không vẫy tay chào anh, mà chỉ mỉm cười, nhìn anh hồng hộc chạy tới. Lâm Duy đón lấy hành lý trong tay cô, tươi cười nói: "Sao cậu lại tới đây?"

Trần Hiểu Hiểu không đáp, chỉ mỉm cười với anh. Lâm Duy đã gầy đi, cũng cao hơn và đen hơn trước đây, duy chỉ một thứ không thay đổi đó chính là nụ cười của anh, vẫn tươi rói như thuở nào, khi cười lông mày vẫn giãn ra, ấm áp rạng rỡ như ánh mặt trời vậy.

Thời gian ở Bắc Kinh rất vui vẻ. Lâm Duy đạp xe đạp chở cô tham quan Di Hoà viên, rồi dẫn cô đi ăn nhiều món ăn trứ danh ở Bắc Kinh, đến Cố Cung và Vạn Lý Trường Thành. Đó là lần đầu tiên Trần Hiểu Hiểu đứng trên Vạn Lý

Trường Thành nhìn dãy núi hùng vĩ, nối tiếp nhau chập chùng, vừa ngắm cảnh đẹp, lại vừa có người con trai mình yêu mến bên cạnh, khiến cõi lòng Trần Hiểu Hiểu vô cùng êm ái dễ chịu. Gió hây hây thổi vào mặt, mái tóc dài của cô tung bay trong gió, nhẹ nhàng lướt qua tay của Lâm Duy.

Trần Hiểu Hiểu đột nhiên cúi đầu trầm ngâm suy tư, Lâm Duy cười hỏi cô: "Cậu đang nghĩ gì thế?" Trần Hiểu Hiểu cũng cười, cô đột nhiên mở hai tay ra, ngẩng đầu lên hít sâu, sau đó nói: "Thật tuyệt vời, Lâm Duy, tuyệt vời làm sao." Lâm Duy cười nhìn cô, đáng vẻ cô lúc này tựa như một con chim non.

Sau khi trở lại Thượng Hải, Trần Hiểu Hiểu vẫn kiên trì viết thư cho Lâm Duy, vẫn dùng lá thư màu xanh nhạt in hoa, vẫn viết không đầu không đuôi. Số lần Lâm Duy hồi âm cũng ít dần, nhưng đôi khi anh hồi âm, thì trong thư lại càng ngày càng nhắc đến một cô gái khác nhiều hơn. Trần Hiểu Hiểu lặng lẽ đọc thư, lòng dâng trào nỗi đau ghen ngào, cảm giác đau đớn lan tràn khắp cơ thể, đau đến cô muốn ngã quỵ.

Trần Hiểu Hiểu thẩn thờ ngồi trong thư viện một ngày trời, nắng mùa thu rất ấm, hồn nhiên luồn qua kẽ lá, xuyên qua tán cây, chiếu rọi lá cây ngô đồng in bóng trên mặt đất. Trần Hiểu Hiểu nhìn bóng lá cây ngô đồng, mùa thu này qua đi, cô cũng sẽ tốt nghiệp đại học. Cô bàng

hoàng nhớ tới nhiều năm trước kia mình thường len lén quay đầu nhìn Lâm Duy trong giờ học. Cuộc sống vô vàn sự đổi thay, nhưng vì sao đã nhiều năm như thế mà tình cảm của cô đối với Lâm một mực không thay đổi chứ? Trần Hiếu Hiếu xoa trán, cô có rất nhiều lời muốn thổ lộ với Lâm Duy, nhưng cứ mỗi khi cầm bút muốn viết thì lại không biết phải viết thế nào. Cô buông bút đang cầm trong tay, phát hiện lòng bàn tay của mình thấm đẫm mồ hôi lạnh.

Lâm Duy không còn trả lời thư của cô nữa. Trần Hiếu Hiếu cũng không hề viết cho anh lá thư nào. Tuy nhiên cô vẫn giữ thói quen thức sớm vào mỗi sáng thứ bảy, nhưng giờ đã không còn hình ảnh làn váy lay động trong gió như ngày nào. Cuộc sống ở năm cuối đại học bận đến tối mắt tối mũi, ngoại trừ hai ngày mỗi tuần phải đi gặp giáo viên hướng dẫn, thời gian còn lại phải tự mình làm luận văn. Trần Hiếu Hiếu giờ cũng rất ít đến thư viện, buổi chiều cô thường một mình tản bộ trong sân trường. Lúc đi ngang sân bóng thấy nhiều bạn nam đang chơi đá banh, cô tựa vào lan can trong sân bóng đứng nhìn họ chơi thật lâu. Trái banh bỗng lăn tới chỗ chân cô, cô nhắc chân đá nó trở lại trong sân, trái banh xoáy một vòng tuyệt đẹp trong không trung, rơi ngay vào trong sân. Rất nhiều chàng trai vỗ tay thật lớn, còn có người huýt sáo không ngớt.

Trần Hiếu Hiếu cười rộ lên, cách đá bóng này là sở trường của Lâm Duy đấy, cô đã xem nhiều lần đến thuộc nằm lòng. Cô dạo bước trên bãi tập, tại gần sát đường

bằng phát hiện một trái tim do ai đó đã vẽ, bên cạnh còn viết ba chữ tiếng Anh: I LOVE YOU. Trần Hiếu Hiếu bần thần đứng ở nơi đó thật lâu, bao hồi ức chợt ùa về trong tâm trí cô, nhớ đến ngày Lâm Duy lên đường đi Bắc Kinh, cô cố nén nước mắt, nhưng anh lại không phát hiện; nhớ tới buổi tối lần đầu tiên gọi điện thoại cho Lâm Duy, hai người chỉ trò chuyện vồn vện 10 phút, thế nhưng cô vì cuộc điện thoại này đã xếp hàng hơn một tiếng đồng hồ, ấy vậy mà anh không hề phát giác chút khác lạ nào trong giọng nói của cô; một mình đón xe lửa đến Bắc Kinh, cô khó chịu đến đầu choáng váng, suýt nữa là không thở nổi, thế mà anh chẳng hỏi lấy một câu; lại nhớ tới lúc hai người cùng đứng trên Vạn Lý Trường Thành nhìn cảnh phía xa, anh cũng không biết cô đang nghĩ gì.

Trần Hiếu Hiếu ngồi xồm xuống, vùi đầu vào hai tay mình, không nén được mà khóc nức nở. Cô đã yêu Lâm Duy lâu đến thế, có lẽ từ lâu anh cũng biết rõ tình cảm của cô, nhưng anh không yêu cô.

Trần Hiếu Hiếu cuối cùng viết một lá thư cho Lâm Duy.

"Mình rất muốn viết thư cho cậu, nhưng mỗi lần đặt bút viết rồi lại không biết bắt đầu thế nào, vì vậy lại thôi, mình đã chất chứa tất cả mọi thứ ở trong lòng. Giờ nghĩ lại, chuyện trước kia ngỡ như một giấc mơ vậy, chờ đây khát vọng và tình yêu của mình. Nhưng mãi mãi nó không thể cập bến được, cứ lang thang trôi nổi không bờ bến.

Mình đã từng tin rằng trong lòng cậu cũng có mình, cho nên dù xa cách mấy lòng vẫn hướng về nhau. Nhưng khi mình đưa tay chạm lấy mới phát hiện giữa chúng ta không hề hiện hữu một vật kiên cố nào cả. Mình chỉ vừa chạm nhẹ một cái, thì nó vỡ vụn rồi.

Mình đã viết cho cậu tổng cộng 99 lá thư, mỗi khi cậu mở thư nếu để ý sẽ phát hiện miệng lá thư có đánh số, nhưng cậu lại chưa hề phát giác qua. Mình đã từng nói với bản thân, nếu như ghi đến lá thư thứ 99 mà cậu vẫn không yêu mình, mình sẽ buông tay. Ngày đó đứng tại Vạn Lý Trường Thành, còn nhớ cậu hỏi mình đang nghĩ gì không, mình vẫn không nói cho cậu biết khi ấy mình nghĩ đến 'thời gian'. Bảy năm rồi, mình đã yêu cậu suốt bảy năm, nhưng cậu lại không yêu mình.

Tình yêu như một cánh cửa vậy. Lần thứ nhất mình mở cửa, trông thấy cậu bước ngang qua. Nhưng đến lần thứ hai khi mình mở cửa ra, thì cậu đã biến mất không thấy đâu nữa. Mình sẽ vẫn mãi nhớ ngày đó, ngày cậu và mình cùng hứng gió ngấm cảnh, mái tóc dài của mình nhẹ nhàng lướt qua tay của cậu."

Sau khi tốt nghiệp, Trần Hiểu Hiểu có trở về nhà một lần, họp mặt với đám bạn cũ, Lâm Duy không có trở về. Trần Hiểu Hiểu nghĩ, thế cũng tốt, gặp lại hay không đã không còn quan trọng nữa. Điều quan trọng cô đã biết tình cảm đơn phương này chấm dứt rồi. Miễn là cô luôn

quý trọng tình cảm này là được rồi.

Một bạn học nam tên Lục Viễn cười nói gợi lại chuyện cũ của Trần Hiểu Hiểu, nói cô thích thu thập những hình ảnh đáng yêu trong phim hoạt hình, thích ăn sô cô la, thích đến sân bóng xem đá banh sau khi tan học... Trần Hiểu Hiểu gật mình, nhưng nhìn dáng vẻ Lục Viễn khi kể vanh vách những điều đó cứ như thể đã thuộc nằm lòng từ bao giờ.

Sau khi buổi họp mặt kết thúc, Trần Hiểu Hiểu hỏi Lục Viễn: "Sao cậu biết nhiều chuyện về mình quá vậy?" Lục Viễn nhìn cô, ánh mắt nồng hậu, sau đó cậu ta từ tốn trả lời: "Bởi vì, mình đã yêu cậu nhiều năm rồi."

Đôi khi con người ta mãi miết theo đuổi những thứ mình không thể, mà không hay biết cũng đang có một ánh mắt khác ngày ngày ngóng theo mình.

Tình yêu, chỉ ngay bên cạnh đó thôi, chỉ là bản thân không chịu buông tay để có thể nhìn khoảng trời xanh bao la xung quanh mình.

Có nhớ rõ đã từng yêu

Tác giả: Mỹ Bảo

Lúc Mộc Dung đi lấy chồng đúng vào mùa mưa.

Thị trấn nhỏ ven biển này nơi nơi có cảnh sắc sinh động, bồ câu ở dưới mái hiên mổ bắp, bóng cây màu xanh tươi tốt mở ra đại đóa đại đóa phú phạm, hương thơm tràn ngập trong toàn bộ không khí của thị trấn. Mưa cọ rửa ngã tư đường, ở bên dưới nhìn lên phòng ốc toàn bộ vách tường trát phấn tuyết trắng cùng nóc nhà màu sắc rực rỡ, diêm hạ có ông lão nhàn nhã phẩm trà. Có một cô gái chải lại mái tóc đen, quần áo sắc thái tiên diễm, người người tứ chi nhẹ nhàng như con chim nhỏ. Ven đường một cửa hàng bánh ngọt vừa vặn có mới mẻ bánh ra lò, hương thơm ngọt ngào hấp dẫn một đám học trò tan học đang về nhà phải dừng chân.

Nhớ tới năm năm trước Triệu Luân vị hôn phu của cô có miêu tả với cô, nói nơi này cấp lửa đạn oanh tạc cơ hồ trở thành bình, mọi người chỉ phải đào động ở bên dưới, xếp hàng lĩnh cứu tế lương, cả nhà bao nhiêu người chỉ có độc một chiếc chăn bông qua mùa đông. Đoàn phóng viên của bọn họ chỉ phải mỗi ngày làm bánh, đi toilet cũng phải lưu ý xem máy bay trên đỉnh đầu có bay qua hay không.

Lúc ấy cô còn cười ha ha, khiến cả nhà vui vẻ. Ai ngờ

một tuần sau lại nhận được tin dữ Triệu Luân gặp nạn, một tháng sau mới nhận lại được nhắn cầu hôn của anh.

Thế sự khó liệu như thế, sinh tử vô thường như thế. Ở trên phim tivi đều đã diễn, nam nhân vật chính ở trong tiếng lửa đạn bất chấp gọi điện thoại về, nói rằng anh yêu em vĩnh viễn không thay đổi, thật cao hứng có thể yêu đến chết đi. Người xem đến đó đều rơi nước mắt, ở trong hiện thực bọn họ không thể có ảnh giới thống khổ như vậy.

Lái xe dừng trước tòa nhà ba tầng cấu trúc bình thường, Hội chữ thập đỏ mới tinh. Có người mặc áo trắng đi ra nghênh đón cô, đó là Trương tiền bối trong bệnh viện.

Lão Trương đưa cô đến ký túc xá. Một phòng đơn bé, có một giường, một bàn. Hắn chỉ vào không gian còn trống khôi hài nói: "Đừng thấy nơi này nhỏ mà coi thường, vừa vặn có thể mang vừa cái bàn bốn chân, một bàn mặt chược không thành vấn đề."

Mộc Dung cười, cởi bỏ hành lý đặt xuống đất.

Đến chạng vạng mưa vẫn rơi không có ngớt. Mái hiên đầy nước, Mộc Dung tìm đến chậu, tính hứng lại, thời gian thanh thúy trong thanh âm chậm rãi trôi qua.

Phiền muộn cũ như mộng.

Cô nhớ tới phòng học thời trung học thời trước. Phía Nam lúc nào cũng mưa nhỏ, mỗi khi đến mùa mưa liền ẩm ướt ẩm áp, làm cho người ta cả người niêm ngấy giống như hồ một tầng nhựa cao su. Trường học đơn sơ, phòng học không thông gió, có con muỗi đốt cả người đều ngứa.

Khi đó Triệu Luân sẽ lặng lẽ đem ghế để lại gần, mở ra dầu cù là che, cẩn thận vì cô mà lau.

Buổi tối sau khi tan học, Triệu Luân luôn đưa cô về nhà trước, rồi mới vòng một vòng lớn về nhà mình. Trời tối nhanh, về nhà đã khuya, cho dù như vậy, ngày hôm sau vẫn đúng giờ xuất hiện ở dưới lầu Mộc gia.

Chỉ có thiếu niên ấy, tuần tú lịch sự, quần áo trong luôn tẩy tuyết trắng. Đạp xe, nói với cô: "Nhanh chút đi, bị muộn rồi ."

Sau khi Triệu Luân qua đời, cô luôn mất ngủ. Thường thường nửa đêm nghe được Triệu Luân nói chuyện ở bên tai: đi ra ngoài nhớ mặc thêm quần áo, ăn uống tốt vào, không được thức đêm... Thế nhưng đều là những câu dặn dò. Vì thế khi tỉnh lại, rồi cuộc ngủ không được. Thấy phòng trống rỗng, chỉ có mình cô.

Cô không bao giờ có thể tưởng tượng được, hai người rõ ràng đang có kế hoạch cho tương lai hạnh phúc, đảo mắt một cái anh đã không còn ở bên cạnh cô nữa.

Sau một tháng, cô cùng lão Trương tùy chữa bệnh tiểu tổ đến các bệnh góc chết tiến hành công tác phòng dịch bệnh truyền nhiễm, mỗi người đeo trên lưng một ba lô thuốc, đi bộ lên núi Hạ Điền. Lão Trương nói với cô, một tháng sau khi làm việc này, nhìn lại tay mình, chỉ có móng tay là vẫn trắng .

Năm đó Triệu Luân đã nói trong điện thoại cũng có ý như vậy. Anh đã nói, anh đắp khăn mặt, để trên trán, chỉ cần 5 phút, sau khi bỏ khăn xuống làn da sẽ trắng gấp ba lần. Hãy thường thức đi, mọi người đều phơi nắng thành tắc kè hoa.

Triệu Luân giống như hoàng liên dưới tàng cây đan tỳ bà, tuy chịu khổ nhưng vẫn tìm được thú vui. Ở cùng anh một thời gian, chỉ cần nghe anh nói xong liền cười, cuộc sống lại thú vị như vậy.

Y tá đến gõ cửa: "Bác sĩ Mộc, có một cô gái bị tai nạn xe cộ, đầu bị thương, cô mau tới hỗ trợ."

Mộc Dung lập tức tiến đến.

Nằm trên giường bệnh là một cô gái tuổi còn trẻ, mặt đầy máu, mà vẫn còn nhìn thấy thật xinh đẹp. Làn da sắc mạch, mũi thẳng, mắt to nhắm chặt, nhu nhược động lòng người, giống như đóa hoa trắng nở trên nền lá cây xanh biếc. A! Ngay cả cô gái như Mộc Dung cũng động lòng.

Cô kiểm tra một chút, nói với bác sĩ nam thương hoa tiếc ngọc bên cạnh: "Đừng khẩn trương, tay phải bị gãy xương, não có chấn động. Không nghiêm trọng, tôi giúp cô ấy xử lý miệng vết thương một chút."

Y tá bổ sung: "Cô ấy có bầu hai tháng."

Mộc Dung vội vàng kêu: "Lão Trương ở nơi nào? Anh ta là chủ nhiệm phụ sản!"

Tất cả mọi người vây quanh cô gái này khẩn trương vạn phần. Người xinh đẹp cũng có điểm tốt, dễ dàng được chú ý được chiếu cố.

Mộc Dung nhìn cô gái hôn mê kia, cảm xúc mênh mông. Năm đó, năm đó Triệu Luân hay không cũng từng như vậy cả người bị thương nằm ở trong một bệnh viện xa lạ, không ai nhận thức anh, không ai có thể giúp anh, tùy ý dẽ sinh mệnh của anh trôi qua?

Giải phẫu xong cũng là đêm khuya. Thôn nhỏ yên lặng, bốn phía là một mảnh hắc ám. Đây là một buổi tối không có ánh trăng. Mộc Dung bỏ khẩu trang đi ra bên ngoài thông khí. Trời đã ngớt mưa, khí trời đầy hơi nước lộ một mùi hoa thanh lương. Gió lạnh thổi tới, thổi tới khiến cô phát run.

Lúc này, lại nghe thấy Triệu Luân ở sau người nói: "Mùa xuân mưa tối rất lạnh, lại cố tình muốn chạy đến

đây, làm bác sĩ, ngược lại không biết chú ý thân thể."

Mộc Dung cười khổ nói: "Em sẽ mau trở về."

Đối thoại cùng Quỷ Hồn với cô đã thành thói quen.

"Mau tới đây." Đối phương nói.

Mộc Dung lúc này mới phát hiện không đúng, xác thực có người đang nói chuyện, không phải ảo giác do cô thần hồn điên đảo. Tiếng nói kia trầm thấp mềm nhẹ, sao lại quen thuộc như thế, cho dù qua năm mươi năm cô cũng sẽ không nghe lầm.

Cô nhanh chóng xoay người, nhìn thấy một người đứng ở chỗ tối, vóc dáng mơ hồ cao cao, áo sơ mi trắng, theo thói quen đem tay phải đút ở trong túi quần. Cả người cô căng thẳng, cơ hồ thốt ra: "Triệu Luân?"

"Triệu Luân? Không phải tôi." Người nọ nói.

Một câu giúp Mộc Dung tỉnh táo lại.

Đối phương đi đến chỗ có ánh sáng, Mộc Dung thấy rõ mặt hắn. Đó là một người phương Đông, ngũ quan đoan chính, tuổi cũng xấp xỉ cô, dáng người thon dài. Có mấy phần nhìn quen mắt, nhưng rõ ràng không phải Triệu Luân.

Mộc Dung thất vọng cười cười, "Không phải anh."

"Thấy rõ ràng?" Anh chàng mỉm cười.

Mộc Dung quần bách nói khiếm: "Thực xin lỗi."

Anh chàng vươn tay: "Tôi nên cảm ơn cô. Bọn họ nói vợ tôi cùng đưa nhỏ gặp chuyện. Cô ấy đi ra ngoài mua này nọ, mới đi được nửa đường, liền bị xe máy đụng vào. Chỗ cô ấy cách bệnh viện chúng tôi xa quá, nên đã đưa tới nơi này."

Hắn lấy ra danh thiếp, Tô Hàn Sơn, giống như Mộc Dung, đều là những người là từ thiện. Bọn họ như vậy trợ giúp nhân viên nên cũng không hiểm thấy.

Nguyên lai hẳn chính là chủ nhân của đóa hoa kia, thật đúng là trai tài gái sắc.

Mộc Dung nói: "Cô ấy cũng là bác sĩ?"

Tô Hàn Sơn gật gật đầu: "Vợ chồng chúng tôi đều là người làm từ thiện. Tôi ở trường học dạy học, còn cô ấy lại giúp đưa nhỏ tu bổ sức môi, hoặc là trong chiến tranh bị thương nhân tu chỉnh tứ chi."

Đều là công việc cao thượng.

"Đã sinh sống ở đây bao lâu?"

"Đã năm năm."

Mộc Dung líu lười, "Tôi còn tưởng rằng chỉ mới một năm."

"Vợ tôi là dân bản xứ, ở trong nước tôi không có người thân, liền đến đây định cư." Tô Hàn Sơn cười.

Mộc Dung bỗng nhiên một trận hết hồn, không có gì khác, hần cười lộ lên rất giống Triệu Luân, bên trái khóe miệng có núm đồng tiền, ánh mắt loàn loàn. Cười xong, khuôn mặt lại khôi phục thành xa lạ như thường, một chút dấu vết cũng không lưu.

Tô Hàn Sơn, Tô Hàn Sơn. Mộc Dung lặp lại nhớ kỹ tên này, thế nhưng cảm thấy quen tai. Sau lập tức đối chính mình nói: không phải lại nằm mơ, phải nhìn kỹ xung quanh, hết thấy đều là sự thật. Có người đã nói, phí thời gian năm năm để nhớ lại, còn chưa đủ sao?

Mẹ Phan khi liên lạc với cô, luôn hỏi: "Có bạn trai chưa? Còn không có? Con nên đi xem mắt đi."

Em gái béo càng trực tiếp, giới thiệu khác phái không có kết quả, nổi giận nói: "Hay là Phan gia ban cho chị đền thờ giữ trinh tiết, vì thế chị cứ vì anh ta mà thủ tiết!"

Tất cả đều làm cô thật muốn điên.

Cô đối với không khí hỏi: "Triệu Luân, anh nói em nên làm cái gì bây giờ?"

Sau đó lỗi tai nghe được Triệu Luân trả lời nàng: "Quên anh đi, em có cuộc sống của riêng em."

Ai, nói muốn quên, nói dễ hơn làm?

Mấy năm kia còn sớm chiều ở chung vành tai và tóc mai chạm vào nhau, nhiều điểm giọt giọt nùng tình thích ý, đã thực tủy biết vị, khắc sâu ở trong não.

Cô thậm chí còn giữ lại bút ký thời đại học của Triệu Luân, mãi suốt nhất tề, phóng giá sách lý. Trong trí nhớ vô số đoạn ngắn, luôn luôn có một màn, là Triệu Luân lái cái xe rách nát của anh ấy, chở cô đi hết phố lớn ngõ nhỏ ngày mùa hè, cây cối âm u loang lổ như vũng, bao phủ hai người.

Một năm nghỉ hè, Triệu Luân cùng cha mẹ đi du lịch, bọn họ xa cách một tháng.

Một buổi tối, Mộc Dung bỗng nhiên nghe được ban công có động tĩnh, đi ra ngoài vừa thấy, dĩ nhiên là Triệu Luân ở dưới lầu ném những viên đá nhỏ lên ban công Mộc gia.

Hai người bọn họ bốn mắt nhìn nhau một lát, anh ấy

mới theo ống nước leo lên lầu hai.

Mộc Dung cười nói: "Chúng ta giống La Mật Âu cùng Thù Lệ Diệp."

Hai người gặt gao ôm.

Sau khi Triệu Luân đi, cô vĩnh viễn vì anh mà ở cửa giữ lại một đôi dép lê. Trong tưởng tượng, chạng vạng ráng màu đầy trời, bỗng nhiên nghe được tiếng chìa khóa tra vào ổ, cửa mở ra, anh phong trần mệt mỏi xuất hiện, đem túi quăng qua một bên, thay dép lê lạch cạch lạch cạch đi vào.

Có lẽ Triệu Luân là đóa hoa ngăn cách với cô, có lẽ cô là một con chim, có lẽ liếp trước cô tùy ý hái hoa, để khi hái rồi sẽ rất nhanh hoa sẽ tàn. Bọn họ chỉ có một đoạn duyên ngắn ngủi.

Nhớ rõ khi đó, Triệu Luân kích động như thế nói cho cô biết chiến dịch phòng vấn của anh. Anh nói tới mức nước miếng tung bay, cô lại nghe kinh tâm động phách, viên đạn không lâu mắt, ai tới cam đoan anh an toàn?

Anh liền như vậy đi rồi, tự tin tràn đầy như vậy, mỗi lần liên lạc, luôn nói, em kiên nhẫn đợi chút, đợi cho khi chiến tranh kết thúc, anh sẽ trở lại.

Phóng viên đi cùng tử vong ba người, mất tích hai

người. Đó là thảm kịch một thời chấn động.

Mộc Dung bỗng nhiên cả người chấn động, cái tên này cô đã nghe qua! Hẳn chính là một trong hai phóng viên mất tích đã đi cùng Triệu Luân khi đó!

Mộc Dung vừa mới lao ra văn phòng, chỉ thấy Tô Hàn Sơn ngênh diện đã đi tới, mỉm cười chào hỏi cô.

"Bác sĩ Mộc?" Hẳn nói, "Mế Lạp đã tỉnh, tôi đang muốn mời cô đi qua xem thế nào."

Mộc Dung từng bước sỏi bước đi, giữ chặt hẳn hỏi: "Tên thật của anh là Tô Hàn Sơn?"

Tô Hàn Sơn ngần ra, đáp: "Đó là tên thật."

"Khi ở trong nước anh làm gì?"

Tô Hàn Sơn lộ ra biểu tình nghi hoặc khó hiểu.

Mộc Dung lùi tay về: "Ô tiên sinh, xin lỗi tôi hơi thất lễ. Tôi có người bạn giống tên của anh, nhưng anh ấy đã mất tích tám năm trước. Cho nên..."

"Thì ra là vậy." Tô Hàn Sơn thông cảm cười, thanh âm hẳn giống Triệu Luân như vậy, khẩu khí cũng thực nghiệp như vậy, "Tôi có thể hiểu được, bác sĩ Mộc. Nhưng tôi nghĩ chúng ta là lần đầu tiên gặp mặt."

Mộc Dung thở phào một hơi, "Đi thôi, tôi đưa anh đi thăm Mễ Lạp."

Tô Hàn Sơn bỗng nhiên ngại ngùng nở nụ cười. A! Hai người này mới cưới không lâu.

Mễ Lạp có đôi mắt màu xanh biếc, bên trong có trong suốt nhu tình, nói chuyện mềm nhẹ êm tai. Cô ấy nói lưu loát tiếng Trung nói lời cảm tạ: "Bác sĩ Mộc, cô thật là diệu thủ nhân tâm."

Tô Hàn Sơn ở một bên giải thích: " Tôi có dạy cô ấy một chút tiếng Trung, cô đừng chê cười."

"Làm sao có thể?" Mộc Dung khích lệ nói, "Tôn phu nhân là người ngoại quốc tôi thấy thành ngữ dùng tiêu chuẩn nhất!"

"Thật sao? Thật sao?!" Mễ Lạp lập tức thêm một câu, "Bác sĩ Mộc quá khen. Tôi học đều là vì Sơn, nhưng là cảm thấy quá khó khăn, chỉ học lướt qua. Ngẫu nhiên nói đúng một cái, đó là mèo mù đánh chết chuột."

Mộc Dung nghiêm nghị khởi kính, cô gái này thật không đơn giản.

Tô Hàn Sơn đi đến, nhẹ nhàng giúp Mễ Lạp ngồi xuống,giúp cô ấy phủ thêm quần áo. Hắn nói: "Anh khiến

bác sĩ Mộc hoảng sợ, có ấy có người bạn giống tên anh đã mất tích."

Mề Lạp trừng to mắt, giống chỉ giật mình tiểu bồ câu. Cô hỏi: "Phải không? Nhìn rất giống sao?"

Mộc Dung thực thành thật lắc đầu: "Không, anh chưa có gặp qua."

Mề Lạp tiếc nuối nói: "Mất tích, năm sáu năm trước loạn như vậy, có thân hữu mất tích cũng là khó tránh khỏi?" Cô nói với chồng mình, "May mắn chúng ta đều sống qua được đến đây, không phải sao?"

Đúng vậy.

Triệu Luân gọi điện thoại tới, đều đã nói: "Nói em nghe, vừa rồi có một qua bom vừa đi qua. Mau nghe xem, có nghe được tiếng nổ mạnh không?"

Một khắc kia, chiến tranh đặc biệt rõ ràng ở bên tai cô.

Cô cầu nguyện a cầu nguyện, hy vọng trên trời nhiều thần như vậy, có thể nghe thấy cầu nguyện của cô, xin cho Triệu Luân an toàn trở về.

Nhưng vô dụng, tiếng lửa đạn lớn như vậy, che dấu hết thảy.

Mộc Liên lúc trước biết được Triệu Luân phải làm phóng viên chiến địa liền cảm giận bất bình: "Anh ta không phải là người đàn ông tốt, như thế nào lại không nghĩ đến chị?"

Nhưng là Mộc Liên làm sao mà biết, đại mùa hè nằm ở phòng học ôn thư, người này đã vì săn sóc cô mà cầm quạt; mùa đông tay lạnh không cầm được bút, người này liền kéo qua một bên nhét vào trong áo. Cô không biết Triệu Luân cự tuyệt nữ sinh khác thường nói: "Tôi yêu Mộc Dung, tôi muốn kết hôn với cô ấy." Cô không biết Triệu Luân thừa dịp khi cô ngủ say mới thổ lộ: "Khi học trung học lần đầu tiên gặp em anh đã thích em."

Cái thời ngây ngô ấy, thiếu nam thiếu nữ ở dưới cây cối âm u mà gặp nhau, biết kêu lên vui mừng trong tiếng bọn họ gặp thoáng qua, đi ra thật xa, mới nhìn không được vụng trộm quay đầu xem liếc mắt một cái. Không nghĩ tới vừa mới đối phương cũng quay đầu. Khi đó Mộc Dung vô tâm cười, tạo nên tâm ba tầng tầng.

Mộc Dung lên mạng tìm tòi, một lát, tin tức tư liệu năm năm đó liền ra hết. Cô nhìn hình ảnh, xem người được gọi là Tô Hàn Sơn.

A! Là hắn! Xem này đoạn chính mặt mày hòa ái tươi cười, đúng là Tô Hàn Sơn hiện tại!

Mộc Dung kích động không thôi, lập tức gọi điện thoại về nước, tìm đồng nghiệp ngày xưa của Triệu Luân. Đối

phương vừa nghe, hô to: "Thật sao???"

Mộc Dung nói: "Vì bảo đảm vạn nhất, phải xét nghiệm một chút mới có thể xác định."

"Tốt!" Đối phương lập tức nói, "Tôi có báo cáo xét nghiệm DNA của cậu ấy, tôi liền gửi cho cô." Lại hỏi, "Chỉ có một mình Tô Hàn Sơn?"

Mộc Dung biết anh ta là có ý tứ gì, cô cũng không khỏi tức nổi.

"Không, không có Triệu Luân. Kỳ tích chỉ có một."

Làm cho Mộc Dung kinh ngạc, còn có một người.

Người Mễ Lạp này, coi như cô ấy chỉ trong tiểu thuyết tình yêu mới xuất hiện hoàn mỹ nữ tính, lý tính, trí tuệ, ôn nhu, hiền lành, tương đương phù hợp truyền thống thẩm mỹ của người phương Đông. Phải rồi, nhân duyên vô cùng tốt, năm viện một lần, bạn đến thăm cô ấy ngày nào cũng có, hoa tươi quả ngọt chưa bao giờ thiếu.

Tô Hàn Sơn là một điển hình của người chồng, chiều nào cũng hầm canh tự mình mang đến, hỏi han ân cần. Đề tài của vợ chồng là âm nhạc cổ điển, có khi Mộc Dung đến kiểm tra phòng, nghe bọn họ tán gẫu, hoàn toàn không hiểu.

Cô không phải không thích âm nhạc, cô cùng Triệu Luân đều là say mê công việc, tuyệt đẹp động mạn âm nhạc. Có lần mê 《 vũ trụ thành lũy 》, cơ hồ mỗi ngày đều nghe Triệu Luân hát bài "Có từng nhớ rõ yêu" .

Sau khi anh gặp chuyện không may, Mộc Dung thường xuyên nghe, cũng thường thường cảm thấy anh đang ở trong phòng hát bài hát này.

Lúc đó đều rơi lệ đầy mặt.

Mộc Dung hỏi Mễ Lạp: "Hai người đã kết hôn bao lâu?"

"Bốn năm ."

Mộc Dung hơi hơi giật mình: "Hai người cảm tình thật tốt! Tôi còn tưởng hai người mới kết hôn."

Tô Hàn Sơn mỗi ngày tan tầm đúng giờ đến dò hỏi, nhiều lần có sách mới cùng tạp chí, đồn đồn tiện lợi đều là đại bổ chi phẩm, đa dạng ùn ùn. Mộc Dung vui đùa: "Tôi tiên sinh nên đổi nghề làm cơm ả, tuyệt đối phát đại tài."

Tô Hàn Sơn cười, chia sẻ vợ mình: "Tôi cũng không phải thiên tài, đều là cô ấy kiên nhẫn, huấn luyện tôi đấy ."

Mễ Lạp lập tức đỏ mặt.

Mộc Dung lẳng lẳng rời đi. Cô cũng đã từng với người ta yêu thương, cũng cùng một người sinh hoạt hạnh phúc.

Nhưng là Triệu Luân, anh đến tốt cùng sống hay chết? Anh đang ở nơi nào? Thân thể hư thối đã hóa tro sao? Ở nơi anh ngã xuống, có hay không dài ra một gốc cây nhỏ, cũng khai trắng noãn hương thơm hoa?

Lão Trương hỏi Mộc Dung: "Nghe nói cô đang tra tư liệu về Tô Hàn Sơn?"

Mộc Dung kinh ngạc: "Anh làm sao mà biết được?"

"Cô cho tôi là ai?" Lão Trương thẳng thắn thắt lưng, "Lần trước nhìn bóng dáng của anh ta, tôi thiếu chút nữa gọi anh Triệu Luân."

Mộc Dung gục đầu xuống, "Lão Trương, anh đừng làm em hết hi vọng. Triệu Luân chết không thấy xác, trong lòng em luôn hy vọng."

"Còn hy vọng anh ấy trở về đúng không?" Lão Trương cười cô, "Cô cũng thật là đa tình đi, nhiều năm như vậy mà cứ như mới có một ngày. Triệu Luân là không có phúc, nếu anh ấy còn sống, hẳn là rất hạnh phúc."

"Lão Trương" Mộc Dung dờ khóc dờ cười, "Anh nói kiểu gì vậy? Có em ở đây sao có thể nói như anh ấy vừa

mới mất?"

"Tôi là cảm khái. Cô cũng nên bắt đầu lại đi."

"Ai nói vậy? Khí có người con trai khác đến hỏi, cái gì, vị hôn phu qua đời năm năm còn không có đi tìm người mới, nhất định là không quên tình. Cô gái như vậy, đều không thể tiến vào nooitj tâm cô ấy, lấy về nhà cũng sẽ không toàn tâm đối với mình. Vì thế toàn bộ rút lui có trật tự. Cứ thế mãi, tuần hoàn ác tính."

"Cho nên muốn Tô Hàn Sơn làm Triệu Luân nhà cô? Tiểu Mộc a, cô chắc phải biết rằng, cậu Tô này đã có vợ. Sau lưng người ta làm việc xấu, sẽ phải chịu hậu quả."

"Em biết." Mộc Dung đem ánh mắt đặt ở trên tay, ngón áp út có chiếc nhẫn chính là của Triệu Luân sau khi đi.

Lão Trương cũng cảm khái, thi tính quá: "Thời gian trôi qua a. Năm năm đi qua, bao nhiêu chuyện đều đã qua."

Ai nói không phải? Năm năm, mọi chuyện đều đã hoàn toàn thay đổi. Trôi qua giống như không phải là chính mình đã từng trải qua.

Mộc Dung bỗng nhiên cảm thấy không đúng.

Ngày đó ở bệnh viện, Tô Hàn Sơn là như thế nào nói với vợ hắn, hắn chỉ đơn giản nói Mộc Dung có bạn mất

tích. Mà cô vợ xinh đẹp của hắn đã đáp như thế nào? Cô ấy nói năm năm trước thế cục náo loạn, có mất tích là khó tránh khỏi .

Cô ấy làm sao mà biết Mộc Dung muốn tìm Tô Hàn Sơn là do năm năm trước mới mất tích?

Đẩy cửa phòng bệnh ra, bóng dáng quen thuộc liền đập vào mắt. Tô Hàn Sơn ngồi ở bên giường, cho vợ mình uống canh.

Khi còn ở đại học Mộc Dung bị bệnh, mặt trắng bệch nằm ở trên giường, lúc ấy Triệu Luân đang thực tập ở bên ngoài, cô cố nhịn không nói với anh.

Ngày đó chạng vạng, cô tỉnh dậy, cả người đều đều đớn mà sốt cao, khát nước, lại không có người ở bên cạnh. Trong phòng yên tĩnh, chỉ có đồng hồ treo tường kêu tí tách rung động. Cô nhìn phòng bên kia, rốt cục không nhịn được mà bật khóc.

Lúc này cửa đột nhiên mở, Triệu Luân như cơn gió vọt vào, nhanh chóng ôm cô vào trong ngực.

Như thế, cô làm sao có thể quên anh? Không giống người khác, là vì cô được yêu thương, cô sợ sẽ không có người nào yêu cô như vậy. Cô vĩnh viễn nhớ rõ tình yêu này.

Tô Hàn Sơn giống như một người mẹ, dỗ vợ mình ăn cơm: "Ăn thêm một miếng, miếng nữa nào."

Mễ Lạp làm mặt quỷ khề cười nói: "Cái này có mùi gì đó, khó ăn chết đi được!"

"Đây là dương quy, rất bổ ."

"Còn bổ, không thấy bác sĩ Mộc đang chê cười em à?"

"Thân thể em đang chuyển biến tốt, cô ấy là thầy thuốc tự nhiên sẽ cười. Mau, chờ em khỏe rồi, anh đưa em về Trung Quốc du lịch. Chúng ta sẽ trở về lúc tuần trăng mật."

"Ai, đã là vợ chồng, còn lằng mạn kính nhi?" Mễ Lạp cười hưng phấn huých vào tay Tô Hàn Sơn. Trên tay anh ta còn bưng bát canh bổ tình yêu, giờ phút này không thể tránh né liền bị đổ vào người.

Mộc Dung vừa gõ cửa, liền đi vào giúp đỡ, "Theo tôi đến phòng trực ban, tôi mượn giúp anh quần áo để thay, còn quần áo này tôi giúp anh giặt."

Cô mượn quần áo của lão Trương, trở lại phòng trực ban, không nghĩ nhiều liền mở cửa đi vào.

Vừa vặn Tô Hàn Sơn đã cởi áo, nghe được tiếng cửa mở, kinh ngạc quay đầu lại. Mộc Dung vừa thấy tấm lưng

rộng lớn của hần mặt liền đỏ, phía sau có y tá phụ giúp xe đẩy đi ngang qua, cô chỉ có thể từng bước rảo bước tiến lên, vội vàng đem cửa đóng lại.

Cô cúi đầu đem quần áo đưa cho Tô Hàn Sơn, khoe mắt phiêu đến một chỗ, nhất thời trướng lớn. Trên người Tô Hàn Sơn, có rất nhiều vết sẹo nhỏ, còn có một cái rất to, cơ hồ xỏ xuyên qua toàn bộ lưng. Mà bên hông kia, nơi đó, có thứ cô dù chết cũng không nhận lầm.

Thần a, người thấy được không? Đó là cái bớt trên người Triệu Luân mới có!

Tô Hàn Sơn xấu hổ cười cười: "Dạ cô sao? Thời chiến tôi bị thương, may mắn chỉ thương đến da thịt, hiện tại đã không có việc gì."

Mộc Dung run run tay chỉ vào bên hông hần. Tô Hàn Sơn nhìn thoáng qua, nói: "Đây không phải vết sẹo, là bớt."

Mộc Dung mặt đã thành màu xám, thật là khủng bố. Cô không thể không tựa vào cái bàn bên cạnh, bằng không chỉ sợ ngất trên mặt đất.

Tô Hàn Sơn lập tức lấy tay đỡ bả vai cô, tìm ghế dựa giúp cô ngồi xuống, sau đó đổ một ly nước ấm, đưa tới tay cô. Hần nhẹ giọng hỏi: "Bác sĩ Mộc, có cần tôi đi gọi người không?"

Mộc Dung lập tức lắc đầu: "Không! Không cần!"

Tô Hàn Sơn ngồi xuống trước mặt cô, ôn nhu hỏi: "Đến tột cùng đã xảy ra chuyện gì, bác sĩ Mộc, không thoải mái sao? Sắc mặt của cô thực dọa người."

Mộc Dung hít sâu, hô hấp thật sâu, rốt cục tìm lại giọng của mình.

Cô hỏi: "Tô tiên sinh, anh năm nay bao nhiêu tuổi?"

Tô Hàn Sơn mặt nhăn nhú, trả lời: "Hai mươi chín tuổi."

"Anh có làm việc trong thời chiến?"

"Đúng vậy."

"Thế còn trước kia?"

"Hắn là cũng ở nơi này."

"Hắn là?" Mộc Dung rốt cục nghe được lời nói giống như dự tính của cô.

Tô Hàn Sơn nói thực rõ ràng: "Cô thấy đó, khi đó tôi bị thương rất nặng, một vật lớn đè lên gáy. Mọi người đều cho rằng tôi sẽ chết, nhưng giờ lại đang sống. Nhưng làm

cho, tôi không nhớ rõ chuyện trước kia."

Mộc Dung kinh ngạc trừng trừng nhìn.

Tình huống này vừa quen thuộc lại xa lạ, ở tivi không hiếm thấy, bởi vì đó là ở diễn chuyện xưa. Nhưng đây là trong cuộc sống, mỗi người đều vội vàng tranh thủ sinh tồn, ai có khi nào mất trí nhớ?

Không không, mất trí nhớ giống với ung thư, đều là ngà voi trong tháp tài tử giai nhân độc quyền, không thích hợp với dân chúng nhỏ như Mộc Dung Triệu Luân đang vay tiền mua phòng ở chờ kết hôn.

Tô Hàn Sơn thấy cô như vậy, kể lại giải thích cho cô nghe: "Mễ Lạp là bác sĩ của tôi, cô ấy cho tôi xem chứng cứ xác thực, nói cho tôi biết hết thầy."

"Cô ấy nói anh là ai?"

"Tôi chính là Tô Hàn Sơn. Là đồng nghiệp với cô ấy trong cơ cấu viên công."

Mộc Dung ở trong lòng kêu: không không! Anh không phải Tô Hàn Sơn!

Cô phát run, tay chân lạnh lẽo.

Cô giảo bắt tay vào làm, tức khắc co quắp giống mặt

đối mặt thử lão sư đệ tử, "Ô tiên sinh, máu của anh là loại máu gì?"

"Máu A."

Triệu Luân cũng là máu A.

"Năm đó anh bị thương nặng như thế nào?"

"Bộ mặt của tôi bị hủy, có tính không khủng bố?"

Mộc Dung nhìn thẳng khuôn mặt xa lạ, "Ai giúp anh chỉnh hình?"

"Vợ của tôi."

Cô nhớ tới, Mễ Lạp quả thật là một bác sĩ chỉnh hình.

"Căn cứ vào cái gì?"

"Ảnh chụp giấy chứng nhận của tôi."

Mộc Dung run run hỏi: "Kia, trên thân thể anh còn có cái gì khác bị bệnh sao?"

"A, năm trước khi kiểm tra sức khỏe, bọn họ nói cho tôi biết, nói tôi cắt bỏ qua ruột thừa."

Trong nháy mắt, Mộc Dung giống như bị một đôi tay

kéo về hồi ở trường đại học.

Vốn đang chạy ở sân bóng Triệu Luân bỗng nhiên ôm bụng rồi ngã xuống. Khi đưa đi bệnh viện, cô sốt ruột muốn chết, bác sĩ nhìn bọn họ ngạc nhiên: "Không phải chỉ là ruột thừa nhiễm trùng, như thế nào giống như cha mẹ chết? Yên tâm, một ca liên có thể giải quyết."

Nói được quả thực giống như giết heo bình thường, khiến Mộc Dung lại ha ha cười rộ lên.

Năm năm trước một rạng sáng yên tĩnh, tiếng chuông điện thoại phá lệ chói tai. Cô oán giận đứng lên, tới nghe.

Giọng mẹ Phan bi thống tuyệt vọng giống như qua một thế kỷ mới truyền đến lỗ tai cô: "Tiểu Dung, bọn họ nói Triệu Luân mất tích ! Làm sao có thể chứ? Con mau đi điều tra đi? Nó sẽ không chết ! Tuyệt đối sẽ không! Nó nói sẽ trở về !"

Cô ngơ ngác nhìn ngoài cửa sổ cấp nghê hồng trắng đêm chiếu sáng lên trời không, cư nhiên là hắc lý lộ ra màu đỏ, rất khủng bố.

Cô an ủi chính mình, đây là ác mộng, cô cắn răng kiên trì, luôn luôn tỉnh lại một ngày.

Khả cô chưa bao giờ nghĩ tới, bi kịch này sẽ chuyển hóa vì trò khôi hài!

Hoang đường buồn cười, âm kém dương sai trung, hạnh phúc kia, liền tự chỉ gian trốn.

Cách mấy ngày, Mộc Dung tìm được khoa gien xem xét, lấy ra tóc dính trên quần áo Tô Hàn Sơn, giao cho bác sĩ hiểu biết.

Nói không chột dạ là gạt người . Cô từ nhỏ đến lớn còn chưa bao giờ gặp phải cục diện hỗn loạn nào như vậy, cũng không vì thế mà không có tâm tư phức tạp.

Trời mưa không để yên, hoa lạc nhất tra lại nhất tra, khai vô cùng, cũng lạc vô cùng. Ngày xưa thiển thiển trường học này tiếng sung sướng ồn ào đã sớm đi xa như tiếng xe ngựa ở đô thị, người rời trường học cũng đã thay đổi tốc độ kinh người. Không thay đổi, là người từ đầu tới cuối yêu cô, yêu cô, che chở cô, đem cô giống như trân bảo. Phụ phục gì cầu?

Triệu Luân từng cùng cô có kế hoạch tương lai như thế này: chúng ta trước thuê một nhà trọ nhỏ. Kế hoạch có đứa nhỏ năm tuổi, là có thể đổi căn lớn hơn . Phòng khách có thể chiêu đãi bạn của đứa nhỏ cũng cha mẹ chúng. Anh cảm thấy sản phẩm xe trong nước cũng không sao, nếu không trước mua tứ luân khu động, có thể đi đâu tự trả tiền du lịch?

Kế hoạch nhiều như vậy, không nghĩ tới cuối cùng, lại cùng người khác thực hiện .

Bởi vì chiến tranh đã xong, nhưng anh cũng không có trở về...

Ngàn tưởng vạn tưởng, lại không nghĩ rằng sẽ từ phương thức này mất đi anh.

Mộc Dung nằm ở trên giường trần trọc, cả đêm không ngủ. Xem ngày đó sắc trời hắc biến thiên, một mảnh vui mắt màu chàm.

Trong lòng trống trơn, trong phòng cũng trống trơn. Lẻ nhỏ đến, có hồi âm.

Báo cáo ngày đó có, Mộc Dung nhìn Mễ Lạp.

Mưa ngừng rơi, có ánh mặt trời mờ lung chiếu ở trên mặt Mễ Lạp ôn nhu. Cô đối với Mộc Dung mỉm cười, phi thường huyền diệu đích mỉm cười: "Bác sĩ Mộc, phụ trách của cô, thực làm cho người đồng nghiệp là tôi cảm thấy xấu hổ."

Mộc Dung đem mang đến hoa đưa cho cô, nói: "Một cái tin tức tốt, cô cùng đứa nhỏ hiện tại đã phi thường khỏe mạnh, quá một hai ngày là có thể xuất viện. Tôi muốn chúc mừng cô, nhưng gần đây đều mưa không được hoa, đành phải vụng trộm hái ở trong vườn mấy cành, cô đừng nói cho người làm vườn."

Mễ Lạp cười gật đầu: "Bác sĩ Mộc, cô xinh đẹp như vậy, lại ôn nhu cẩn thận như vậy, bạn trai cô thật sự là may mắn."

Mộc Dung lắc đầu: "Tôi vẫn độc thân!"

"Như vậy?" Mễ Lạp vè mặt tiếc hận, lại lập tức nở nụ cười, "Chớ sợ chớ sợ! Chúng ta bệnh viện vẫn thiếu thiết bị, nhưng chưa bao giờ thiếu tuổi trẻ tuấn ngạn. Cô thích người như thế nào, tôi giúp cô lưu ý."

Mộc Dung cười, cô gái này, là thật tốt tính.

Cô nhẹ giọng nói: "Cũng không phải, tôi có vị hôn phu."

"A!" Mễ Lạp kêu, "Nói lờ! Nói lờ!"

Mộc Dung chuyển động nhãn trên tay, "Anh ấy đã đi nhiều năm."

Có như vậy một lát không có người nói chuyện, sau đó Mễ Lạp nói: "Thực thật có lỗi."

Mộc Dung nhìn cô, nói: "Đều là chuyện năm năm trước."

Mễ Lạp sắc mặt hơi đổi, hỏi: "Xảy ra chuyện gì?"

"Anh ấy là phóng viên chiến địa, bị phải tới nơi này phỏng vấn. Cách phản hồi của anh ấy còn có một tuần, có bom ở bên người anh ấy nổ mạnh. Cứ như vậy ."

Mễ Lạp mở miệng, ngay cả lời nói "này", cũng không nói ra được. Cũng là Mộc Dung, ngồi vào bên người cô, cầm lấy lược nói: "Đây đều là chuyện quá khứ . Ngồi yên, tôi giúp cô chải đầu. Tôi rất hâm mộ mái tóc dài của cô. Nói cho tôi biết cô là như thế nào bảo dưỡng?"

Mễ Lạp gương ép cười cười: "Vị hôn phu của cô, có phải hay không..."

Mộc Dung hỏi: "Cô thật sự không có đi ép mà tóc thẳng như vậy!"

Mễ Lạp liền không nói gì nữa .

Tô Hàn Sơn đẩy cửa tiến vào, đối cô gật gật đầu, vẻ mặt ôn nhu đối Mễ Lạp nói: "Mau đến xem, anh hôm nay làm cho em cái gì?"

Hắn giữ hộp ấm như giữ vật quý trên tay.

Mộc Dung đứng lên, lặng lẽ rời đi. Trước khi cửa khép lại, cô nhìn không được liếc mắt nhìn một cái. Tô Hàn Sơn chuyên tâm giải thích đồ ăn cho vợ mình, này bổ huyết, cái kia mỹ dung. Đến đây, anh bón cho em.

Mộc Dung đi ra ngoài, tay vịn vách tường, từng bước một đi. Không khí ẩm ướt hỗn hợp mùi hoa cùng hơi nước tiêu độc, trên tầng thượng trống trơn chỉ có tiếng hít thở trầm trọng của cô.

Đi tới đi tới, cô bỗng nhiên dừng lại, dựa vào tường khóc lên.

Nửa quỳ trên mặt đất khóc.

Từ nửa năm trước sau khi Triệu Luân mất tích, lâu không như vậy không có khóc . Nước mắt là thứ vô hại, lại có thể phát tiết cảm xúc, lưu lưu cũng không phương. Chỉ là sợ trong lòng thống khổ quá sâu quá nặng, không phải vài giọt nước mắt là có thể mang đi .

Khiếp sợ, thất vọng, tiếc nuối, đau xót, nhiều nhất, vẫn là không cam lòng!

Ánh mắt thủy chung của người này từng chỉ tập trung trên người cô, giống như trên toàn thế giới chỉ có mình cô. Người này từng rất chuyên tâm lắng nghe từng câu cô nói, kiên nhẫn nghe cô nói. Người này, cũng từng vì muốn cô vui vẻ, lái xe xuyên qua toàn bộ thành thị liền vì muốn mau cho cô điểm tâm cô thích ăn.

Mộc Dung mỗi lần tẩy quá, khi ở ban công chà lau tóc, luôn luôn ảo giác, ngay sau đó, người kia sẽ gặp vụng trộm ở phía sau của cô, đưa tay ôm lấy cô, chuyển một

vòng. Gian nhà trọ bọn họ cùng mua để dự tính kết hôn, đã năm năm qua, mọi thứ chưa bao giờ thay đổi. Mộc Dung còn chẳng đèn ở cửa, làm cho anh có thể tìm đường trở về nhà.

Nhưng giờ phút này cô đã hiểu được: vật đổi sao dời, tình yêu ngàn sang trăm không, trong lòng người kia đã không còn tồn tại nữa. Anh ấy sẽ không trở về!

Hắn không phải Triệu Luân, hắn không có thân hình kia, cũng là linh hồn người khác.

Cô đứng ở bên ngoài phòng Mễ Lạp. Tiếng nói chuyện bên trong truyền ra.

Cô đứng bên ngoài lắng lắng nghe, nghe tiếng Triệu Luân tự thuật đối khác một người con gái khác ôn nhu yêu say đắm. Ngữ điệu quen thuộc, cách dùng từ quen thuộc. Thói quen của anh không thay đổi, thích quan người âu yếm kêu vật nhỏ.

Little one của anh.

Hiện tại ai là little one của anh?

Đương nhiên đã không phải là Mộc Dung.

Có thể hay không dùng hai tay đem anh tỉnh lại? Có thể hay không vọt vào nói cho anh biết hết thảy, muốn

anh cùng cô trở về?

Mộc Dung bỗng nhiên thấy may mắn bọn họ lúc trước không có kết hôn, không có đứa nhỏ. Bằng không đây sẽ là như thế nào bi thảm luân lý kịch? Bằng không cô nói cho anh biết, ở địa cầu bên kia, anh còn có một gia đình, còn có một đứa nhỏ đang đợi anh trở về.

Làm cho anh lựa chọn, làm cho anh thống khổ.

Hiện tại anh hoàn toàn không cần vì thế buồn rầu, anh đã tìm được một người khác, một gia đình khác. Gia đình này chính là lựa chọn của anh.

Mà cô, còn muốn ở trong biển người tiếp tục tìm kiếm.

Đi qua một tòa nhà không người, xem vạn nhà đèn đuốc, không có một ngọn nào, là vì cô mà thắp sáng .

Từng yêu như vậy, cũng không có thể quên. Từng thân mật như vậy, cuối cùng cũng lưu lạc vì người lạ.

Y tá đi ngang qua, hỏi: "Bác sĩ Mộc, như thế nào không đi vào?"

Mộc Dung lập tức xoay người rời đi. Cô sợ người khác nhìn thấy nước mắt của cô.

Lão Trương rốt cục tìm được tin tức, la to: "Trời ơi!

Thật là anh ta! Thật là anh ta a! Tiểu Mộc, tôi chúc mừng cô!"

Mộc Dung thật sự mệt mỏi, miễn cưỡng nói: "Lão Trương, giúp tôi một việc, hãy điều tôi đi một nơi khác."

Lão Trương nhất thời trầm mặc, "Đây là ý định của cô?"

"A, đương nhiên là không vội, cha mẹ Triệu Luân tuần sau sẽ đến, tôi phải đi tiếp cơ." Mộc Dung nói, "Bà ấy biết được mình đã có cháu trai, cao hứng ở điện thoại khóc không thành tiếng. Ai, này xem như song phúc lâm môn."

"Tiểu Mộc."

"Anh đừng có dùng biểu tình đó!" Mộc Dung kêu, "Tôi năm năm cho mỗi người thân đều một phen đau lòng, tôi chịu không nổi hình tượng luôn vô hại của chính mình!"

Lão Trương ngồi đối diện cô, ngữ khí ngưng trọng: "Cô cứ vậy buông tha cho? Cô chờ anh ta năm năm! Một người con gái có mấy cái năm năm?"

Mộc Dung hỏi lại hần: "Muốn muốn tôi như thế nào? Cùng một người đang có thai tranh giành chồng cô ấy? Lão Trương, anh ta là Tô Hàn Sơn, không phải Phan Triệu Luân. Đầu óc anh ta bị thương nghiêm trọng, có lẽ đời này đều nghĩ không ra tôi là ai? Chẳng lẽ muốn tôi chờ anh ta năm nươí năm nữa, sau khi lại cùng anh ta già đi?"

Cô đứng lên ở trong phòng đi thông thả bước: "Anh không muốn đi cùng tôi cũng được. Có lẽ tôi cũng nên lái xe để đâm cột điện, cũng đem anh ấy quên không còn một mảnh, như vậy không có nửa điểm phiền não, một lần nữa bắt đầu cuộc sống của tôi. Lão Trương, anh xem, làm sao có so với tôi với một cô gái đang buồn?"

Lão Trương nói: "Chị của tôi năm đó gả cho kim quy tế, mỗi người hâm mộ. Ai biết chị ấy không sinh được con, mỗi ngày cấp gia cô châm chọc khiêu khích, người chồng kia ở bên ngoài sinh con với tình nhân mà tìm tới của tất chị ấy, muốn chị ấy li hôn. Tiểu Mộc, cô đã đủ may mắn. Triệu Luân có thể cho cô vài năm như vậy, anh ta là toàn tâm đối với cô."

Mộc Dung hít sâu một hơi, ngồi xuống. Đúng vậy, không có tình yêu, nhưng cô còn có tôn nghiêm. Đã không có thanh xuân, nhưng cô còn có trí nhớ tốt đẹp. Cô không thể không nghĩ như vậy, cô nếu không khai quật ưu thế chính mình, chỉ sợ sẽ hối tiếc tự ai trọn đời không thể xoay người.

"Tôi rất khó quá, lão Trương. Triệu Luân là thật đã chết!" Cô ngã ngồi xuống, tay chống đỡ đầu.

Lão Trương đi đến, vỗ vỗ bả vai của cô.

"Lão Trương, giúp tôi một việc, đi chân tướng việc này nói với vợ chồng họ. Mặc kệ bọn họ có nhận hay không,

đều để họ gặp mặt hai bác."

Lão Trương cười khở: "Không thành vấn đề. Bất quá cô vợ xinh đẹp của Tô Hàn Sơn nếu biết chính mình nguyên lai là bên thứ ba, không biết có cảm tưởng gì?"

Mộc Dung bỗng nhiên đem mặt để ở trong tay, bả vai kích thích, "Bên thứ ba? Cô ấy không phải. Chỉ có bị knockout giả mới là bên thứ ba."

Cô giống như con rùa chui trong mai của mình, nhưng là vô cùng an toàn. Không nghe, không thềm nghĩ nữa.

Cô đối chính mình nói, kết cục như vậy đã là tốt nhất.

Mấy ngày nay, cô cơ hồ mỗi ngày ở nửa đêm tỉnh lại, hoảng hốt nghĩ đến chính mình là nằm mơ, nghĩ đến đây là tưởng niệm thành thật. Vừa thấy lịch treo tường, sự thật xảy ra trước mặt.

Ánh sáng mỏng manh của nhẵn phát ra loang loáng, cô sờ mặt, phát hiện ẩm ướt một mảnh.

Tô phu ha mưa như trước sau không để yên. Tịch liêu sau giữa trưa, Mộc Dung gập ô đứng ở trước bệnh viện. Bao nhiêu đóa hoa không tên bị mưa làm rớt không ít, thừa thối thành nê. Nhưng là cảnh đầu, lại có bông hoa nở nụ hoa, mang theo sấp sấp màu xanh.

Nghĩ lại mà kinh đi qua, cùng mới tình sinh mệnh.

Cô thở dài một hơi, xoay người, nhìn thấy Tô Hàn Sơn đang đứng ở dưới mái hiên.

"Tôi nói này bác sĩ Mộc, cô đối với mưa thaaytj đúng là luôn chú ý. Mưa lớn như vậy, đem quần áo mình đều làm ướt." Hắc quan tâm nói, "Mau vào đi, cẩn thận cảm lạnh."

Mộc Dung đi qua đi, không có đi vào, đứng ở dưới bậc ngửa đầu nhìn hắc. Hỏi: "Anh như thế nào không đi chăm sóc Mễ Lạp?"

"Cô ấy đã ngủ, tôi không muốn đánh thức cô ấy."

Mộc Dung ánh mắt nhu hòa: "Anh thật yêu cô ấy."

Tô Hàn Sơn nở nụ cười, "Vợ chồng rồi, nói cái gì yêu hay không yêu?"

"Lại ở đây tiếp tục định cư sao?"

"Mễ Lạp cảm thấy nơi này hoàn cảnh không được tốt, chúng tôi sẽ đợi đứa nhỏ có thể đi học sẽ đến một quốc gia thật tốt." Hắc nói với cô kế hoạch gia đình của bọn họ, "Công việc tình nguyện là cao thượng, nhưng đứa nhỏ cần hoàn cảnh tốt."

"Kế hoạch không chỉ một đứa nhỏ đi?"

Tô Hàn Sơn ngại ngùng cười cười: "Tôi cùng Mẹ Lạp đều thích đứa nhỏ."

Mộc Dung cũng thích đứa nhỏ. Cô thấy một đoàn trẻ nhỏ náo loạn ở trong lòng chính mình, dựa sát vào nhau. Cô từng thường tưởng tượng thấy có một ngày như vậy, bọn họ vợ chồng hai người sẽ vì cặp đứa nhỏ đối tã mà việc đầu đầy hăn. Cô ôm đứa nhỏ, Triệu Luân ôm cô, cùng nhau chụp ảnh, người một nhà đều cười đến ngây ngốc .

Đó đều là mộng trước kia rồi.

Mộc Dung rũ mắt xuống liêm, che khuất một đôi mắt ưu thương. Cô chậm rãi đi trở về dưới mái hiên, thu hồi ô, giương mắt liếc Tô Hàn Sơn một cái, gật gật đầu, nhẹ nhàng rời đi.

Tô Hàn Sơn ở phía sau cô buồn bực. Một cô gái xinh đẹp như vậy, vì sao luôn ưu thương như vậy? Ai đã làm tổn thương cô ấy?

Bố mẹ Phan đã tới. Mộc Dung đi tiếp bọn họ.

Mẹ Phan cầm cánh tay cô, hỏi: "Tiểu Dung, thật sự là vậy? Là thật sao?"

Mộc Dung ôn hòa mà kiên nhẫn trấn an bà ấy: "Đúng

vậy, bọn họ hiện tại ở bệnh viện chờ các bác. Mau cùng cháu đến đó."

Mẹ Phan khóc đứng lên: "Con của tôi, quên không quan hệ, còn sống là tốt rồi!"

Mộc Dung đưa bọn họ đến bệnh viện, lão Trương nghênh đón hai lão, cô sẽ không đi theo. Nếu Triệu Luân đã muốn không hề nhớ rõ cô, đối với cô là người xa lạ. Thân nhân đoàn tụ, không nên có người xa lạ ở bên trong đúng không?

Cô trở về ký túc xá thu thập hành lý, buổi chiều cô sẽ xuất phát đi một nơi xa xôi khác để làm việc.

Tô phu ha thời tiết đã ấm áp rất nhiều, đến khi mang áo lông cùng áo khoác hiện tại đã thành trời buộc. Cô nhìn áo lông dê lớn, vẫn là nhuận bút đầu tiên của Triệu Luân mua cho cô. Cô âu yếm nhiều năm như vậy, sau khi Triệu Luân gặp chuyện không may cô lại thường xuyên lấy ra những đồ vật này.

Nhưng là, hành lý của cô đã rất nặng, cô không biết đóng quần áo này làm sao bây giờ.

Mộc Dung ngã trên giường, nhắm mắt chợp mắt một lát. Mông lung nghe được có người gõ cửa, cô hỗn loạn đứng lên.

Cửa mở ra, Triệu Luân cư nhiên ở ngoài cửa, vẻ mặt phong trần, mẫn nhãn nhu tình.

Mộc Dung sợ ngây người, nói: "Triệu Luân, đây là thật sự anh? Anh đã trở lại?"

Triệu Luân yên lặng không nói lời nào, chính là đối với cô mỉm cười, tươi cười như trời đang sáng sủa, có ánh mặt trời ấm áp chiếu rọi.

Mộc Dung lệ chảy ra, đưa tay sờ mặt anh trước. Cô càng không ngừng thì thào: "Triệu Luân! Triệu Luân!"

Triệu Luân như trước chính là đối với cô cười.

Mông lung trong phòng vang lên tiếng đập cửa, Mộc Dung hỗn loạn đi mở cửa.

Mễ Lạp đứng ở ngoài cửa.

Trời, đến tột cùng người nào là mộng?

Mễ Lạp co quắp cười cười, nói: "Bọn họ nói cho tôi biết cô muốn đi?"

Mộc Dung lui về phía sau từng bước, ý mời cô ấy tiến vào nói chuyện, nhưng là Mễ Lạp cũng không có di chuyển. Cô nhìn thấy Mộc Dung đã thu xếp hành lý xong, lộ ra biểu tình kinh ngạc.

Mộc Dung cười cười: "Ở trong này làm hai tháng, muốn đổi chỗ mới."

Mễ Lạp chậm rãi nói: "Mộc tiểu thư, từ lần trước cô cùng tôi nói về vị hôn phu của cô, trong lòng tôi cũng đã nghi ngờ. Nếu nói tôi cả đời này đã làm chuyện gì áy náy, cũng chính là chuyện này. Chuyện này khiến tôi nửa đêm tỉnh dậy mà mồ hôi trộm áy náy."

Mộc Dung đứng ở bên cửa sổ, không lên tiếng.

Mễ Lạp tiếp tục nói: "Tôi lúc ấy quả thật nghĩ đó chính là giấy chứng nhận của anh ấy, khi đó thể cục rất rối loạn, bệnh viện mỗi ngày có thương tích viên dững tiến vào, chúng tôi không có cách nào khác đi chứng thật anh ấy rốt cuộc là ai. Tôi vì anh ấy mà chữa trị dung mạo, tôi trị liệu làm cho anh ấy khôi phục khỏe mạnh. Khi tôi biết anh ấy mất đi trí nhớ, tôi vì lưu lại anh ấy, lừa anh ấy là đồng nghiệp của tôi."

Giọng cô biến kích động, hai tay khép lại đặt tại bụng: "Mộc tiểu thư, tôi thương anh ấy, mà anh ấy cũng yêu tôi. Chúng tôi sắp có đứa nhỏ."

Mộc Dung bình tĩnh vì lời của cô ấy làm lời chú giải: "Vì thế, cô cũng đã quên người này có lẽ sẽ có người thân ở thế giới khác chờ anh ấy trở về!"

Mễ Lạp giật mình, cơ hồ muốn khóc, nhưng nhin

xuống .

Cô gật gật đầu: "Mộc tiểu thư, hẳn là cô rất hận tôi."

Mộc Dung lắc đầu.

"Tôi sẽ đem hết thảy mọi chuyện cho Sơn nghe, tôi không muốn về sau mộng lại một thân mồ hôi lạnh."

Mộc Dung thở dài một hơi.

Mễ Lạp cười khổ: "Nhưng cô chung quy vẫn muốn đi là sao?"

Dưới lầu, lái xe ấn loa.

Mộc Dung xách hành lý, đem áo lông dê kia giao cho Mễ Lạp, nói: "Va li của tôi không to, cô giúp tôi mang quên tặng đi."

Mễ Lạp tiếp nhận quần áo, không tha truy vấn: "Mộc tiểu thư, cô không đi nhìn anh ấy sao?"

Mộc Dung đứng ở cửa, không có quay đầu. Mễ Lạp nghe giọng cô bi thương trống rỗng.

"Anh ấy đã quên từng yêu. Gặp lại sẽ như không thấy."

Mễ Lạp rũ mắt xuống, đem mặt chôn ở áo lông. Mộc Dung hít sâu một hơi, đi xuống lầu.

Lão Trương ở vị trí điều khiển hướng cô ngoắc: "Tôi tiễn cô một đoạn đường."

Mộc Dung đem hành lý bỏ vào trong xe. Khi muốn lên xe, bỗng nhiên nghe người ta kêu tên cô, tiếng nói quen thuộc như vậy.

Tô Hàn Sơn vội vàng đuổi theo, "Mộc tiểu thư, phải đi như thế nào cũng không nói một tiếng!"

Mộc Dung kinh ngạc nhìn thẳng hăn.

Tô Hàn Sơn vươn tay, "Mấy ngày nay ít nhiều có cô giúp đỡ, cô đến nơi mới, phải nhớ liên lạc với chúng tôi."

Mộc Dung không có cùng hăn bắt tay.

Tô Hàn Sơn cũng không ngại, như trước nhiệt tình: "Thật sự là đáng tiếc, nơi này mùa mưa đã qua, trời sáng hơn rồi, rất nhiều cảnh đẹp đáng để đi xem."

Lão Trương kêu: "Tiểu Mộc, thời gian không còn nhiều đâu."

Mộc Dung thật sâu liếc hăn một cái, cười: "Tôi tiên sinh, bảo trọng."

Cô xoay người vào xe.

Tô Hàn Sơn nhìn theo bọn họ đi xa, trên bụi cây bên cạnh chỉ có mấy đóa ít ỏi phỉ phạm, cũng có dấu hiệu chuẩn bị tàn.

Mùa mưa chung quy là trôi qua nhanh, ngay cả gió cũng ấm áp khô mát hơn so với ngày xưa. Cô rời đi giống như chuyện xưa, phía sau là người cô yêu, hẳn còn lưu tại nơi này. Đây một màn đưa tiễn đơn giản như thế, lại sinh động như thế, Mộc Dung biết chính mình sẽ nhớ kỹ cả đời.

Cả người khinh phiêu phiêu, ly biệt không có sức nặng.

Lão Trương trầm mặc thật lâu, bỗng nhiên thấp giọng mắng một câu: "Đây con mẹ nó xướng thế nào mà diễn?"

Mộc Dung cười nhẹ, trêu tức nói: "Tình ca ngày xuân."

"Nếu sau này anh ta biết, lập tức ly hôn đuổi tới đây?"

"Lão Trương, bất luận là Triệu Luân vẫn là Tô Hàn Sơn, đều không phải là người vì chính mình mà ly hôn với vợ."

Lão Trương phe phẩy đầu. Hẳn nhất định là cảm thấy làm người quá khó khăn, có thành toàn tất nhiên có

thương tích hại, trên đời sự vô lường toàn. Hắc nói: "Tiểu Mộc, cô là người rất lý trí, rất bình tĩnh, vì thế trong mọi chuyện, cô đều luôn chịu thiệt."

Trong lòng Mộc Dung có một mảnh trong sáng.

Có lẽ người này ngày mai sẽ nhớ được hết thảy, yên lặng nhìn chăm chú nơi cô đã đi, tiếp tục cuộc sống chính mình; có lẽ đợi đến khi con gái hắc thành nữ sinh mới nhớ lại, ngàn dặm tìm được tin của cô, dâng lên một phúng giận phóng hoa, đoạn thời gian yêu kỷ niệm kia đã bị hắc quên đi.

Nhưng hắc chung quy là hoàn toàn biết được sinh hoạt của cô.

Sự thật trong cuộc sống, làm sao có nhiều chuyện gương vỡ lại lành?

Mộc Dung miễn cưỡng tựa lưng vào chỗ tựa.

Bên ngoài, thái dương rốt cục phá mây mà ra, màu vàng ánh mặt trời xuyên thấu qua cửa sổ thủy tinh chiếu vào tay của cô. Một đôi bàn tay trắng nõn, không hề tân trang, chỉ dùng bắt tay thuật đao thao tác linh hoạt là tốt rồi.

"Vẫn là câu nói kia: nếu tôi cùng Triệu Luân kết hôn, sinh dưỡng đứa nhỏ, nhất định sẽ không là một câu

chuyện xưa."

Hoa lê trắng

Tác giả: Mỹ Bảo

Ta vẫn nhớ rõ hôm ấy là mừng hai tháng mười âm lịch, Tiểu Tuyết^[1].

Trời rất lạnh. Rạng sáng, những giọt nước đọng lại từ trận mưa ban sáng rơi trên mặt đất đọng dần thành tuyết. Trời sáng hơn chút, những đụn tuyết mới vừa tụ thành dần dần tan chảy, nhuộm đất bùn lầy lội, vẫn đục thành một màu đen quánh.

Khi ấy lúc ta bước ra khỏi nhà đã là sáu giờ chiều, trời nhá nhem tối, ngoài đường, người qua người lại rất thưa thớt. Thần sắc mỗi người đều hốt hải, vội vã, kinh nghi bất định. Đứa trẻ ngẫu nhiên cất tiếng khóc cũng rất nhanh được người mẹ dỗ dành khiến cho nín lại. Thanh âm ngẩn ngủi kia giống như một con dao bén nhọn xén ngang bầu không khí lạnh lẽo ngày đông.

Người lái xe đánh tay lái, quay sang nói: "Nhị tiểu thư, bên ngoài rét buốt, coi chừng cảm lạnh."

Ta nhẹ nhàng kéo cửa sổ xe lên.

Bầu trời rộng lớn màu xám tro cùng những con phố chậm rãi lướt qua bên ngoài khung cửa kính. Trên mặt đất đầy những vũng nước lầy lội, ngẫu nhiên còn có thể thấy

được một góc thuyền đơn màu trắng đã bị bánh xe cùng người qua đường dẫm nát thành bùn, giống như cánh hoa tàn rơi rụng bên đường.

Trong tiết trời buốt giá, rét lạnh của mùa đông năm ấy, con trai lớn của chị cả ta tròn trĩnh ngày. Ta hiện đang trên đường đến dự tiệc.

Chị cả lớn hơn ta ba tuổi, năm trước được cha mẹ làm chủ gả cho con trai lớn của Phùng tư lệnh.

Ngôn gia chúng ta cùng Phùng gia là thế giao. Chị ta từng nói, từ khi bắt đầu hiểu chuyện, chị liền biết mình tương lai sẽ được gả cho Phùng gia làm đại thiếu phu nhân, cho nên đối với cuộc hôn nhân này, một chút cảm giác mới mẻ cũng không có.

Ta biết rõ, trong lòng chị ấy thích thầy giáo quốc văn, một người đàn ông có nụ cười ấm áp như làn gió xuân. Về sau, không hiểu sao thầy giáo kia lại bị điều đi nơi khác, chị ấy đã đau khổ một thời gian dài, sau thì được gả đi Phùng gia.

Chị ấy là một cô gái ôn nhuận, không giống với người trong đầu luôn tồn tại những suy nghĩ cổ quái như ta, cho nên mẹ lại càng yêu thương chị ấy nhiều hơn.

Bên ngoài khách sạn Hòa Bình ngựa xe nườm nượp như nước, bên trong thuyền ra từng đợt thanh âm huyền

náo, tất cả ngập trong một màu vàng son.

Chị cả một thân sườn xám đỏ chót, khoác bên ngoài tấm áo khác lông cáo mềm mại, trong ngực ôm một bọc vải, đó chính là kim tôn bảo bối^[2] của Phùng gia. Về mặt chị ấy rất tươi tắn, so với lúc ở cũ thì gầy đi chút ít, tinh thần tốt đến hiếm thấy.

Nhìn thấy ta, chị cả cao giọng thăm hỏi: “Sở Nghi, cuối cùng thì em cũng tới!”

Chị ấy đã thay đổi rất nhiều, trước đây, không bao giờ thấy chị ấy lớn tiếng nói chuyện như vậy.

Mẹ lôi kéo tay ta, nói: “Thời buổi loạn lạc, nhiều thứ phải lo lắng. Đây, ban ngày mới xảy ra loạn động, bây giờ vẫn chưa ổn định lại, chỉ sợ con đi trên đường gặp phải chuyện gì đó.”

Ta nói: “Trên đường con cũng không gặp phải chuyện gì, là vì chọn mãi không tìm được bộ y phục nào ưng ý cho nên con mới đến muộn một chút.”

Phùng phu nhân đứng bên cạnh cười mà nói: “Cháu ăn mặc thế nào cũng đều trông rất xinh đẹp, Cảnh Văn mà nhìn thấy thì rất thích. À... Cảnh Văn... Cảnh Văn đâu?”

Anh rể ta nói: “Em ấy bận chút chuyện ở trường cho nên sẽ đến muộn một chút ạ.”

Phùng phu nhân có điểm mất hứng nói: “Hôm nay chuyện học sinh xuống đường biểu tình gây ra huyên náo lớn như vậy, nó còn chạy loạn khắp nơi.”

Chị cả phụ họa nói: “Nghe nói đã bắt không ít người, hiện tại cảnh sát vẫn đang lùng sục khắp nơi.”

Mẹ ta luôn miệng niệm: “Nam mô a di đà Phật, ngày vui không nên nói đến những chuyện này.”

Chào hỏi qua một lượt khách khứa, chị cả tiến về phía ta, quan tâm hỏi han: “Dạo này em cùng Cảnh Văn thế nào?”

Ta chỉ cười, đáp: “Ngẫu nhiên gặp nhau mấy lần.”

Chị cả nói tiếp: “Nhị lão của Phùng gia vẫn thường nhắc đến chuyện của em và Cảnh Văn, em phải cẩn thận. Phùng gia mấy năm nay vô cùng lớn mạnh song tương lai ngày sau còn chưa biết thế nào. Nói trắng ra thì Cảnh Văn chính là một hoa hoa công tử^[3], đồng dạng với anh rể em, là một nam nhân không có tiền đồ. Trong lòng em cần phải cân nhắc cho kĩ.”

Chị ấy cứ như vậy từng chút, từng chút một dằn dò, đáng vẻ cô đơn, giọng nói trở nên vô cùng xa lạ.

Chúng ta đều không thể thay đổi cuộc sống, chỉ có

cuộc sống thay đổi lại chúng ta.

Ta rất muốn hỏi một câu, chị hạnh phúc chứ? Lại cảm thấy hỏi như vậy thực sự là có điểm tàn nhẫn.

Tiệc rượu đang lúc say sưa, phía cửa sổ truyền đến những tiếng xôn xao nhỏ. Ta trong lòng khẳng định tám chín phần, là Phùng gia nhị công tử Cảnh Văn đến.

Hắn còn mặc trên người bộ đồng phục học sinh màu đen, khuy áo như thường lệ mở tung ra hai nút đầu, vẻ mặt bất cần đời bước lên phía trước, một miệng ngon ngọt khiến cho người vốn đang nghiêm mặt – Phùng phu nhân phải cười rộ lên. Chị cả nháy mắt với ta một cái.

Phùng tư lệnh cười, mắng: “Đến muộn như vậy, thật không có phép tắc gì hết!” Trong giọng nói cũng không mang theo chút tức giận nào.

Phùng Cảnh Văn xưa nay vốn vẫn được cưng chiều như vậy.

Nhìn thấy ta, hắn chợt nhỏ giọng nói: “Sở Nghi, hôm nay trông em thật xinh đẹp. Đây là bạn học của anh, Tiểu Diệp.”

Lúc này ta mới chú ý đến người cùng hắn bước vào kia.

Cho đến bây giờ ta vẫn nhớ rõ như in đôi mắt thanh

liệt ấy. Phảng phất như băng tuyết trên đỉnh núi cao quanh năm tuyết phủ, phảng phất như khe nước nhỏ trong sáng, mát mẻ, khiến ta không khỏi choáng váng một hồi.

Khuôn mặt tuần tú của thiếu niên có chút tái nhợt đứng trước mặt ta. Lúc mà Phùng Cảnh Văn đùa nghịch, anh ấy chỉ đứng lặng yên bên cạnh, thân thể ngẫu nhiên có điểm run rẩy rất nhỏ.

Ta nói: "Xin chào, tôi họ Ngôn."

Anh ấy hướng ta cười một chút, trên mặt nhiều hơn một mạt đỏ bừng. Cũng mặc một thân đồng phục học sinh màu đen, dáng đứng thẳng tắp trông anh giống như một gốc cây vậy.

Ở cửa lại truyền đến một trận xô xao, Phùng tư lệnh kinh ngạc đứng lên, nói: "Bọn họ sao lại tới đây?"

Ta nhân dịp đó quay sang nói: "Để cháu đưa Cảnh Văn cùng anh bạn đây vào trong rửa mặt cái đã."

Cảnh Văn cùng anh ấy theo ta rời khỏi đại sảnh, càng lúc ta càng dẫn họ đi chệch khỏi đường lớn, qua chỗ rẽ chuyển sang một con đường nhỏ heo hút phía sau hậu viện. Đến đây, Tiểu Diệp không chống cự thêm được nữa, yếu ớt ngã xuống.

Chúng ta vội vàng nâng anh ấy dậy, che che giấu giấu để anh ấy đứng dựa vào góc tường.

Cảnh Văn nói: "Sở Nghi, giúp anh chiếu cố anh ấy một lúc."

"Anh muốn đi đâu? Hiện tại trong sảnh đều là cảnh sát đấy!"

"Anh không ra thì không được. Đừng lo, anh sẽ mau chóng thoát thân rồi quay lại tìm hai người."

Tiểu Diệp nửa tỉnh nửa mê dựa vào bên người ta thở dốc. Cơ thể lạnh buốt truyền đến bên người khiến ta có chút rung mình. Bàn tay đỡ lấy thắt lưng anh ấy đã ướt đẫm. Ra nhiều máu như vậy, có thể không lạnh sao?

Trong bóng tối mịt mờ, ta nghe thấy tiếng anh ấy nhẹ nói: "Ngôn tiểu thư, đã liên lụy đến cô."

Thanh âm trong vắt nghe rất êm tai, tiếng nói dường như còn lưu lại trong đầu ta rất lâu.

Ta hỏi: "Anh còn đau không?"

Anh cười cười không nói.

Lúc cười lộ lên, trông anh thật đẹp. Bị thương nặng như vậy mà đôi mắt anh vẫn có thể sáng ngời như thế.

Đột nhiên phía sau truyền đến những tiếng bước chân lộn xộn, hướng chúng ta đi đến. Thân thể anh thoáng chốc cứng đờ. Ta cắn chặt răng, kéo anh ấy xoay một vòng đứng đối diện với bức tường.

Tia sáng đèn pin truyền tới kèm theo một giọng nam đầy nghi vấn: “Ai ở chỗ đó?”

Từ bên vai anh ngẩng đầu lên, ta nhìn không được hỏi: “Các người là ai vậy?”

Đối phương hình như có người nhận ra ta, liền tiến lên gạt đèn pin kia sang một bên, nói: “Ngu ngốc, đó là thiên kim tiểu thư của Tham mưu trưởng.”

Bọn họ rời đi còn lại ta một thân mồ hôi lạnh đứng đó.

Tiểu Diệp đột nhiên lên tiếng, hỏi: “Cô sợ sao?”

Câu hỏi dịu dàng chứa đầy sự quan tâm.

Ta còn chưa kịp đáp lời, Cảnh Văn đã quay trở lại.

Cảnh Văn nắm chặt lấy tay ta nói: “Để anh dìu Tiểu Diệp rời đi, Sở Nghi, cảm ơn em!”

Bọn họ thừa dịp bóng đêm che phủ, cứ thế rời đi. Đến cũng vội vã mà đi cũng vội vã như thế những kiếm khách

thời xưa. Ta đứng nguyên ở chỗ cũ, cảm giác như mới rồi chỉ là một giấc mộng.

Lúc bừng tỉnh lại mới phát hiện trên váy dính đầy những mảng máu lớn. Lốm đốm lốm đốm như đổ quyền đề huyết^[4].

Sau ta mới cầm một ly vang đỏ tới đổ lên váy.

Rất nhiều ngày sau đó ta cũng không gặp lại Cảnh Văn. Lệnh giới nghiêm được ban ra, cảnh sát lùng sục khắp mọi hang cùng ngõ hẻm lùng bắt sinh viên làm cho toàn thành gà bay chó sủa một hồi, trong trường học, mọi người đều thấp thỏm không yên. Một số người không thấy đâu, một số người thì được thả tự do, còn một số khác thì không còn thấy trở lại nữa.

Sợ ta bị liên lụy, mẹ liền không để ta tiếp tục tới trường nữa.

Bên ngoài dư luận xôn xao, trong nhà các vị phu nhân vẫn ung dung ngồi đánh mát chược, tựa như hoàn toàn ngăn cách với thế giới bên ngoài.

Ta mỗi ngày đều tựa người bên khung cửa sổ đọc sách, bên ngoài một mảnh trắng xóa. Ta nghĩ, thời tiết khắc nghiệt như vậy, những cảnh sát kia nhất định sẽ ngừng việc truy quét lại, như vậy, anh ấy chắc cũng sẽ được an toàn đi?

Nhị di nương cười nhẹ, hướng ta nói: “Sở Nghi, con ngồi đó nhớ ai vậy?”

Tam di nương cũng lên tiếng góp vui: “Không phải là con trai thứ hai của Phùng lão gia đó chứ?”

Sắc mặt chị cả tối lại vài phần.

Đột nhiên có vật gì đó đập trúng cửa sổ, ta lặng lẽ nhìn xuống, Cảnh Văn đứng giữa trời tuyết hướng ta khua khua tay.

Phủi tuyết bám đầy ngoài áo khoác, ta run rẩy theo Cảnh Văn bước lên lầu.

Tiểu lâu này niên đại cũng đã lâu đời, mỗi lần bước lên một bậc, cầu thang gỗ lại phát ra những thanh âm kẽo kẹt... kẽo kẹt. Trong không khí đậm mùi ẩm mốc cùng hơi hám, còn có một mùi khói ám lạnh như băng. Một đứa trẻ quần áo lam lũ tò mò nhìn theo chúng ta qua khe cửa. Ta hướng nó cười nhẹ, đứa trẻ giật mình, sợ hãi đóng sập cửa lại.

Diệp gia ngụ tại căn phòng cuối cùng của lầu hai, cửa sổ dùng báo dán lại thay thủy tinh làm kính, chắn gió lạnh mùa đông. Cửa mở, một người phụ nữ trung niên xuất hiện, hướng Cảnh Văn gật đầu nhẹ một cái sau mới nhìn sang đánh giá ta một chút.

Cảnh Văn nói: “Bá mẫu, Tiểu Diệp thế nào rồi ạ?”

Diệp phu nhân đáp lời: “Nhờ số thuốc mà cháu mang đến mà tình hình của nó tốt hơn nhiều rồi.”

Bên trong truyền ra thanh âm Tiểu Diệp: “Cảnh Văn, cậu đến rồi sao? Mau vào đây.”

Chúng ta từ từ đi vào. Bên trong phòng rất tối, gốc lê ngoài cửa sổ đã chặn hết tất cả ánh sáng nhưng lại không chặn nổi những con gió lạnh buốt từ bên ngoài thốc vào. Anh đang ngồi trên giường. Khắp giường bày rất nhiều sách, đồ đạc bên trong hết thảy đều rất cũ kĩ.

Ta không thấy rõ sắc mặt anh, chỉ nghe thấy thanh âm rất có tinh thần của anh truyền lại: “Ngôn tiểu thư, trời lạnh như vậy mà cô vẫn đến thăm. Thực cảm ơn.”

Ta tay chân luống cuống đứng chôn chân một chỗ. Nhớ anh nhiều ngày như vậy, hiện tại rốt cục cũng được gặp mặt. Anh còn nhớ rõ ta, thực tốt. Ngữ khí nói chuyện khách khí như vậy khiến ta không biết phải nói sao cho phải.

Anh hướng phụ nhân kia nói: “Mẹ, đây là Ngôn tiểu thư, ân nhân cứu mạng của con.”

Nghe vậy, sắc mặt Diệp phu nhân mới hòa hoãn hơn một chút, bước đến mời chúng ta ngồi xuống. Cảnh Văn

biết ý theo sát Diệp phu nhân ra phòng ngoài đun nước.

Ta không biết phải nói cái gì, suy nghĩ một hồi mới hỏi: “Có còn đau không?”

Anh cười, đáp lời: “Đã sớm không đau nữa rồi.”

Ta nói tiếp: “Tên tôi là Ngôn Sở Nghi.”

Anh gật đầu, nói: “Tôi là Diệp Lê.”

Nói xong ta cũng không biết nên nói thêm cái gì nữa. Anh liên tục mỉm cười nhìn ta, sâu trong đáy mắt hôn ám phá lệ có chút trong trẻo. Bên ngoài, tiếng nước sôi ùng ục trên bếp liên tục truyền đến bên tai, một lát sau âm thanh ấy biến mất thay vào đó là tiếng xả nước.

Ta tranh thủ chút thời gian này nói: “Tôi luôn lo lắng về vết thương của anh.”

Nói xong, trên mặt xuất hiện mấy vết ửng đỏ.

Diệp Lê hơi hơi sửng sốt, cười nhẹ một tiếng, đáp: “Cảm ơn cô.”

Ngày đó, không biết chúng ta cứ như vậy ngây ngốc bao lâu.

Lát sau, Cảnh Văn quay trở vào, hơi hốt nói cho Diệp

Lê biết gần đây đã có một vài sinh viên được trả tự do.

Diệp Lê đột nhiên hỏi: “Thế còn Thanh Yển thì sao?” Trong mắt chứa đầy sự quan tâm cùng khẩn trương.

Cảnh Văn ngưng lại một chút, sau chậm rãi lắc đầu.

Quang mang nơi đáy mắt Diệp Lê thoáng cái liền biến mất.

Thanh Yển là ai vậy? Vì sao anh lại nhớ thương, lo lắng cho cô ấy như vậy?

Lên xe, Cảnh Văn đột nhiên nói với ta: “Sở Nghi, thứ em muốn nhìn cũng đã nhìn rồi, về sau tốt nhất là đừng tới đây nữa.”

Cảnh Văn là người hiểu ta nhất, tâm tư của ta cho tới bây giờ đều không tránh khỏi ánh mắt của hắn.

Trời ngày một lạnh. Từ câu chuyện phiếm của mẹ cùng di nương, ta mới biết, phía Bắc chiến sự lại trở nên căng thẳng, phía Nam nổi lên hàng loạt những cuộc bạo động. Cha đã nhiều ngày không về nhà, trong nhà cũng không có khách khứa nào, vắng ngắt, suốt ngày chỉ nghe thấy tiếng mẹ ta tụng kinh niệm Phật.

Căn nhà lớn cả ngày tối tăm, phảng phất như hết đêm tối lại là hoàng hôn.

Ánh bình minh, ánh bình minh rất cục là ở nơi nào?

Từ trong giấc mộng tỉnh lại, ta vẫn cảm thấy như vẫn còn đang đứng trong căn phòng nhỏ đơn sơ, còn nghe thấy những thanh âm kéo kẹt của cầu thang gỗ truyền lại, chóp mũi luôn ngửi thấy mùi khói ám thân thiết kia. Trà của Diệp gia thực chất, Diệp phu nhân không thích ta, chỉ có Diệp Lê ngồi đó, ôn nhu cười.

Ta hướng mẹ nói: “Dù sao cũng không có chuyện gì làm, con định qua chỗ cha, tiện mang cho ông ít quần áo mùa đông.”

Mẹ ta thở dài một tiếng, đồng ý.

Trong dinh thự nhỏ của cha tất cả đều là những món đồ ngoại quốc mới nhất, chỉ duy có cánh cửa thư phòng thì luôn khóa chặt. Cha rất chiều ta, mặc cho ta cả ngày không có chuyện gì làm ở trong phòng loạn chuyển.

Mỗi ngày ta đều làm điểm tâm, đến tối thì mang đến cho cha. Những lúc như vậy ông đều đang xem văn kiện, nếu không cũng cùng cấp dưới đàm luận. Ta âm thầm đặt trà bánh xuống bàn sau đó lẳng lặng rời đi. Cấp dưới của cha có khi cũng sẽ đỏ mặt hướng ta nói cảm ơn.

Một ngày, sau giờ Ngọ, ta lại mang điểm tâm đến trước cửa thư phòng phụ thân thì đụng phải người thanh niên kia.

Ta nhớ hình như tên anh ta là Thiếu Kiệt. Ta nói: “Anh Thiếu Kiệt, hoa tai của tôi bị rơi ở trong này, anh giúp tôi tìm nó với.”

Nghe thấy thanh âm mềm mại, nhu thuận của ta, anh ta đỏ mặt cúi người đem từng tắc từng tắc thư phòng lật hết lên tìm đồ giúp ta. Thật lâu sau ta tìm thấy chiếc hoa tai trên bàn đọc sách.

Tối hôm ấy có bão tuyết. Sáng hôm sau, mảng sân nhỏ cơ hồ bị tuyết chôn phủ. Nghe nói, vì bão tuyết lớn quá nên cũng có một vài căn nhà cũ bị sụp.

Năm nỉ hồi lâu cha mới đồng ý cho ta ra ngoài đi thăm bạn học.

Vậy nên ta lại đi tới dưới nóc nhà cũ nát, dẫm lên những bậc thang cũ kĩ, xuyên qua màn khói ám đen nhánh, gõ lên cánh cửa gỗ.

Diệp phu nhân vẫn nhàn nhạt liếc nhìn ta một cái như cũ sau đó mới ra gian ngoài đun nước.

Gian phòng nhỏ vẫn u ám như vậy, bên đầu giường đốt một chiếc đèn dầu nhỏ, Diệp Lê ngồi dưới đèn nhìn ta cười nhẹ. Ta ngồi trước mặt anh, tham lam nhìn ngắm khuôn mặt tuấn mỹ, vừa lạnh đến run rẩy.

Anh chuyển bếp lò đến gần chỗ ta, cười, nói: “Trời đông lạnh như vậy cô còn chạy đến đây làm gì?”

Ta hỏi: “Không có chuyện gì thì không được đến đây sao?”

“Thân phận của cô không giống với người bình thường, tại sao lại luôn thích đến những nơi thế này?”

“Đây là nhà của anh.”

Anh bất đắc dĩ lắc đầu, nói: “Cô tới đây, Cảnh Văn sẽ không vui đâu. Còn nữa, vết thương của tôi cũng đã lành rồi.”

Ta hỏi: “Anh sợ sao?”

Anh có điểm mê muội, suy nghĩ một chút mới kiên định nói: “Không sợ.”

Ta cười: “Tôi cũng không sợ.”

Anh không ngừng lắc đầu, nói: “Rất cực là cô muốn làm gì?”

Ta nhẹ giọng nói: “Những học sinh tháng trước bị bắt hiện vẫn còn chưa được thả ra.”

Anh toàn thân chấn động một hồi, hai mắt sáng rực

nhìn ta chăm chăm.

Quá đổi khẩn trương khiến ta hơi run, nói tiếp: “Bởi vì gây ra huyền não lớn như vậy nên phía trên không chịu thả họ ra, họ muốn giết gà dọa khỉ.”

Anh đứng vụt dậy. “Ngôn tiểu thư!”

“Tên tôi là Sở Nghi.” Ta cố chấp nói.

Anh hơi mấp máy môi, một hồi lâu sau cũng không thốt ra được hai chữ kia.

Anh không chịu gọi tên ta, đó là bởi vì trong lòng anh chỉ có Thanh Yến.

“Trần Thanh Yến cũng ở trong nhóm kia. Bọn họ tổng cộng có sáu người, năm nam một nữ, có một người vì trọng thương nên đã chết ở trong ngục, nữ sinh kia cũng bị thương. Trước năm mới, cảnh sát nhất định phải giết bọn họ....”

Diệp Lê sắc mặt không còn tia huyết sắc, tái nhợt dọa người. Ta hoảng loạn, đứng lên từng bước lui ra bên ngoài.

“Ngôn tiểu thư!” Anh hô lớn một tiếng sau đó phủ phục xuống quỳ gối dưới chân ta.

“Van xin cô, hãy cứu lấy Thanh Yển!”

Thấy động, Diệp phu nhân vội vã chạy vào, thấy một màn này liền ngăn cả người.

Ta đứng chôn chân ở đó, cả người giống như bị người ta dội một gáo nước lạnh. Về quyết tuyệt trên gương mặt Diệp Lê khiến lòng ta đau thắt lại.

Tìm được Cảnh Văn, ta lập tức đi thẳng vào chủ đề: “Chúng ta phải cứu những sinh viên, học sinh kia ra.”

Cảnh Văn nhìn ta một hồi lâu sau mới lạnh lùng nói: “Việc này cha em là người quản, cần phải có lệnh của ông ấy.”

Ta chỉ còn cách đi cầu xin cha, người thương yêu ta nhất. Ông thường nói ta cực kỳ giống với ông. Thông minh, can đảm, có chủ kiến,... Vậy nên mời chạm chạp gả ta ra ngoài.

Phụ thân nghe ta nói xong trầm mặc một hồi lâu, nói: “Thả người, cũng được thôi, nhưng cha muốn con lập tức đoạn tuyệt hết liên lạc với đám băng hữu kia.”

Mấy sinh viên đó cứ như vậy mà được thả ra. Trần Thanh Yển mình mẩy đầy thương tích, chỉ còn lại chút hơi tàn. Khuôn mặt thanh tú đầy máu, miễn cưỡng mở mắt nhìn thấy Diệp Lê liền lộ ra một nụ cười ảm đạm, vui

mừng.

“A Lê...”

Diệp Lê ôm chặt lấy cô ấy, toàn thân run rẩy.

Cảnh Văn xanh mặt, quay đi, trước đó còn bỏ lại một câu: “Em đã thấy chưa? Hết hy vọng đi, đừng tiếp tục lún sâu thêm nữa.”

Mấy ngày sau hạ táng Trần Thanh Yển. Tang lễ, ta không đến. Ngoài trời, tuyết rơi như lông ngỗng. Ta đứng bên cửa sổ nhìn những bông tuyết từ trên trời rơi xuống, thầm nghĩ, một cô gái trẻ tuổi, xinh đẹp, tốt bụng như vậy lại phải an nghỉ dưới tầng đất lạnh lẽo như băng, rốt cục lỗi là tại ai?

Chiến sự ngày một căng thẳng, mọi người ai nấy đều hết sức dè dặt, cẩn thận. Gia nghiệp nhà chúng ta khá lớn nhưng bom đạn không có mắt, dưới sức tàn phá của chúng, chỉ nháy mắt, vinh hoa phú quý, gia nghiệp mấy đời kia đều thành cát bụi. Cha ta bắt đầu lặng lẽ đem tiền bạc, tư trang trong nhà đổi hết thành vàng thỏi, cất giấu trong những chiếc rương lớn, vận chuyển xuôi về phương nam. Chị cả cùng anh rể cũng chuẩn bị sang Nhật lánh nạn.

Chúng ta sẽ đi chạy nạn, rời đi ngôi nhà sớm đã bị chúng ta đục rỗng mà sắp sửa sụp đổ^[5].

Trước lúc rời đi mấy ngày, một hôm, trời rất lạnh, sau giờ Ngọ, Diệp Lê tới tận cửa nhà, tìm ta.

Ta mời anh đến một cửa hàng nhỏ nhưng ấm áp bên phố Sa Long uống trà sữa.

Anh gầy đi rất nhiều. Trên gương mặt tươi cười kia mang theo một tia mệt mỏi, quang mang nơi đáy mắt đã vĩnh viễn tan biến, những điều ấy khiến lòng ta đau như cắt.

Ta hỏi: “Anh tìm tôi có chuyện gì?”

“Ngôn tiểu thư, Cảnh Văn đã nhiều ngày nay không có tin tức.”

“Phùng gia chuẩn bị đi lánh nạn, tám phần là anh ấy bị cầm tù ở nhà.”

“Có thể liên lạc với anh ấy không?”

Ta lắc đầu. “Chị cả tôi đã cảnh cáo tôi trước là không được đến tìm Cảnh Văn. Tôi nghĩ, Phùng gia đã biết rõ chuyện của anh ấy.”

Diệp Lê thất vọng cúi đầu.

Cùng anh bước ra khỏi cửa, vừa vặn thấy Thiếu Kiệt

đang tiến đến. Ta trước mở lời giới thiệu: “Đây là bạn học của tôi.”

Bên ngoài, tuyết lại tiếp tục rơi. Bóng lưng màu đen trong thế giới trắng xóa khiến cho thân ảnh Diệp Lê thập phần đơn bạc, gầy yếu, tựa hồ như chỉ cần không cẩn thận một chút, anh sẽ bị sự trắng xóa kia nuốt mất.

Ta cầm lấy chiếc ô chạy theo. Thiếu Kiệt ở phía sau không ngừng gọi, ta quay đầu hướng anh ta nói: “Tôi chạy đi đưa cho bạn tôi cái ô.”

Diệp Lê kinh ngạc nhìn ta thở hồng hộc, chạy tới. Ta cầm cán ô nhét vào trong tay anh, nói: “Cứ giao mọi chuyện cho tôi.”

“Cái gì?”

“Nếu như thực sự tin tưởng, hãy giao thứ đó cho tôi, tôi sẽ thay Cảnh Văn đưa nó ra ngoài.”

Thời điểm đêm khuya vắng vẻ, yên tĩnh, chợt vang lên những tiếng đạn pháo từ xa xa truyền lại. Ta nói với mẹ, mẹ bảo kia có lẽ là tiếng pháo hoa mà nhà nào đó đốt mừng năm mới.

Mẹ ta ngây thơ, thiện lương như vậy đấy. Thời buổi loạn lạc, ăn bữa nay lo bữa mai như bây giờ sẽ còn ai vui vẻ nổi mà đốt pháo ăn mừng năm mới?

Chị cả đã đi Nhật, cha thì bận rộn, loay hoay trong mớ công việc bộn bề. Chuyện ta đi sớm về trễ không có người nào quản thúc.

Cách mấy ngày ta lại tới tòa lầu nhỏ, chỗ ở của Diệp gia. Mỗi lần đến ta đều đem một ít điểm tâm theo, thường thì Diệp Lê và ta sẽ ngồi dưới gốc cây lê, chậm rãi ăn, sau đó lại cáo biệt.

Bất luận là ai nhìn vào cũng sẽ thấy chúng ta giống như một đôi tình nhân yêu nhau say đắm. Cô gái nhà giàu yêu anh chàng nghèo túng, từ mấy ngàn năm nay đã không còn là chuyện mới mẻ gì.

Anh không lần nào mời ta lên lầu, chỉ gặp ta dưới gốc lê trong viện, lúc trăng treo đầu cành, hẹn sau hoàng hôn.

Diệp Lê luôn tới sớm hơn ta, ngồi dưới tàng cây chờ đợi. Thân ảnh màu đen gầy gò, mái tóc ngắn bị gió thổi, rối bời. Ánh trăng dịu nhẹ chiếu xuống mặt đất phủ đầy tuyết khiến cho cảnh vật trông sáng rõ như ban ngày, chiếu xuống cả dáng hình cô đơn tịch mịch dưới tàng cây lê.

Ta tặng cho anh một chiếc khăn quàng cổ màu đỏ do tự tay ta đan, nhưng cũng chưa bao giờ thấy anh quàng. Ta còn cho rằng, mấy ngày nay, thời tiết ấm lên nhiều nên mới vậy, về sau nghĩ lại mới thấy, đó dường như là cách thức riêng để anh nhớ thương Trần Thanh Yển. Khi đó ta

thực cảm thấy, có đôi khi, chết đi cũng là một loại hạnh phúc.

Ta nói: “Nhà tôi sắp chuyển đi. Cha tôi bảo, trước mặt cả nhà sẽ qua Hồng Kông trước, sau đó sẽ chọn đi Nam Á hoặc Đài Loan.”

Diệp Lê nói: “Đi cũng tốt, nơi này quá nguy hiểm.”

Ta hỏi: “Vậy còn anh? Hiện tại cảnh sát ngày càng bắt người không chút kiêng nể, vì sao anh lại không trốn đi?”

Anh lắc đầu, nói: “Tôi không đi. Nơi này là tổ quốc của tôi, tôi không thể đi.”

Vậy ta cũng không đi.

Có lần ta hỏi: “Chờ hết thầy qua đi, anh muốn làm nghề gì?”

Trầm ngâm suy nghĩ một hồi, anh nói: “Làm một thầy giáo, tôi muốn làm một người có học thức uyên bác.”

“Dạy học thì hơi có phần kham khổ.”

“Tôi không tham phú quý.”

Anh còn nói ta biết, anh sinh ra và lớn lên trong căn phòng nhỏ kia, từ bé đã luôn chơi đùa dưới gốc lê này.

Lúc nói đến chuyện cũ, một bên khuôn mặt anh chìm trong những tia sáng bạc, trông anh như tỏa sáng trong màn đêm đen.

Ta hỏi: "Gốc lê này nở hoa có đẹp không?"

Anh đáp: "Cực kì đẹp, những bông hoa trắng noãn, thanh khiết như tuyết."

Ta nói: "Vậy thì cũng giống như là mùa đông còn chưa qua đi."

Gốc lê kia khắc sâu trong sinh mệnh ta một đoạn hồi ức khổ sở nhưng cũng không kém phần ngọt ngào.

Cảnh Văn không biết đã dùng đến biện pháp gì mà có thể thoát khỏi sự giám thị, đến tận cửa nhà tìm ta.

Sắc mặt hần rất khó coi. "Nghe nói, dạo này em thường giúp Diệp Lê chuyển đồ."

Ta hỏi ngược lại: "Kia... không được sao?"

Hần tức giận nói: "Chiến loạn cũng sắp lan đến đây, nguy hiểm như vậy nhưng sao em lại không theo người nhà rời đi? Không phải anh từng nói, đừng qua lại gặp gỡ Diệp Lê nữa sao? Tại sao em lại không nghe theo lời anh?"

Ta cười nói: "Cảnh Văn, em muốn được gặp anh ấy."

Bàn tay siết chặt thành quyền nhưng trên mặt vẫn mang theo một nụ cười, nói: “Là vậy sao?” Hân cố gắng nhin xuống cảm xúc bất ổn trong lòng bấy giờ.

Liên tục giả trang thành một cậu ấm con nhà giàu nhiều năm đổi hân cũng không phải dễ dàng gì. Phùng gia từng có ý tác hợp hai người chúng ta nhưng hết thầy kỳ vọng đều đã đặt hết lên người chị cả cho nên mỗi lần họ đề cập đến chuyện này, cha mẹ ta đều nói quanh co sang chuyện khác.

Buổi tối, như thường lệ ta lại ra khỏi nhà, mới bước ra đến cửa thì bỗng nghe thấy tiếng mẹ gọi giật lại: “Con định đi đâu vậy?”

Ta nói: “Con sang nhà bạn.”

Mẹ ta cười nhạt: “Cơm ăn ba bữa chẳng làm gì, cả ngày cũng chỉ quần quanh trong bốn bức tường, từ khi nào mà con lại có bạn bè vậy?”

Cảnh Văn! Nhất định là Cảnh Văn đã nói gì đó với mẹ ta.

Mẹ nói tiếp: “Con mau lên phòng thu dọn hành lí đi, hạ lễ xong chúng ta sẽ lên xe lửa rời đi.”

Ta kêu to lên một tiếng: “Con không đi đâu!”

Mẹ ta đột nhiên đổi sang giọng điệu nghiêm túc trước nay chưa từng có: “Con muốn ở lại chờ chết sao?”

“Đi thăm bạn cũng không phải chuyện gì phạm pháp, tại sao lại chết?”

Mẹ ta giận đến toàn thân phát run, nghiến răng nói: “Còn không phạm pháp, con cho rằng con đưa tin tình báo dùm bọn họ, mẹ không biết sao? Con thật không muốn sống nữa rồi! Con đã quên phụ thân con là ai rồi sao? Chỉ vì hành động của con, cả nhà chúng ta có thể bị liên lụy!”

Ngay lúc ấy ta nghe thấy tiếng động cơ ô tô từ ngoài sân truyền vào, nhất định là cha đã về. Ta nhảy dựng lên, chạy nhanh vào phòng, chui vào nhà tắm, khóa ngược cửa lại, đem toàn bộ những tư liệu kia đốt. Lúc cha phá được cửa bước vào, tất cả chỉ còn là một đồng tro tàn còn le lói ánh lửa.

Hơi thở của ông trở nên dồn dập, hung hăng tát ta một cái. Lớn như vậy nhưng đây là lần đầu tiên ông đánh ta.

Ông gọi Thiếu Kiệt vào, nói: “Cậu ở đây trông coi Nhị tiểu thư, không có lệnh của tôi, không ai được thả nó ra.”

Ta la lớn, giãy dụa kịch liệt, tay dấm chân đá nhưng vẫn bị nhốt, giam lỏng trong phòng. Đập vỡ, phá phách mọi đồ đạc trong phòng, thậm chí tuyệt thực song cha

vẫn kiên quyết không thả ta ra.

Ba ngày trôi qua, ta không biết một chút tin tức nào bên ngoài. Thiếu Kiệt mỗi ngày đều đặn đưa cơm, mặc cho ta có truy hỏi thế nào hẵn một chữ cũng không dám nói. Ta biết người trong nhà đã thu thập đồ đạc hành lí gần như đâu ra đó, ít ngày nữa sẽ lên đường đi lánh nạn. Sợ hãi trong lòng như một xoáy nước, càng lúc càng lớn, cơ hồ đem toàn bộ thế giới của ta cuốn vào bên trong...

Đến ngày thứ tư, ta quỳ xuống trước mặt Thiếu Kiệt, nói: "Xin anh hãy để tôi được gặp anh ấy một lần cuối cùng."

Thiếu Kiệt đỡ ta dậy, lau đi nước mắt trên mặt ta, rồi cuộc nói: "Nội trong một tiếng cô nhất định phải trở lại."

Ta đứng dưới tàng cây lê, thầm gọi Diệp Lê là "A Lê" tựa như Trần Thanh Yển trước đây từng gọi.

Tuyết đã ngừng rơi nhưng trời lại càng lúc càng lạnh. Gió đông thổi qua, ta nhìn không được khẽ run rẩy, mắt không ngừng nhìn lên cánh cửa sổ nhỏ màu cam.

Diệp Lê đẩy cửa sổ ra thì thấy ta, tròn mắt kinh ngạc.

"Sở Nghi, sao cô lại tới đây?"

Ta mừng như điên, vậy là anh đã chịu gọi tên ta!

Anh nói: “Cảnh Văn nói cô đã cùng người nhà đi rồi.”

Ta ghen ngào nói: “Tôi tự mình làm qua chút đồ điểm tâm. Chẳng phải anh từng nói chưa nếm qua quả anh đào sao? Tôi làm ít anh đào tô , anh nhất định phải nếm thử xem.”

Anh buồn bực cau mày, nghe đến đây mày có điểm giãn ra, vẻ mặt kinh hãi.

Ta đem hộp đồ ăn để ở dưới gốc lê, cường điệu lặp lại: “Anh nhất định phải nếm thử đây!”

“Sở Nghi!” Anh lớn tiếng kêu tên ta.

Ta nói: “Anh có quyết định của anh, tôi phải đi rồi, có lẽ sau này cũng không còn gặp lại. Tôi sẽ không quên anh, nếu như anh có ngẫu nhiên nhớ đến tôi, như vậy cũng đủ rồi.”

Nói xong, cả khuôn mặt đều ướm đẫm lệ, ta vội vàng xoay người sang chỗ khác.

Diệp Lê không tiếp tục gọi ta. Anh đào ứng với trốn chạy. Anh trốn chạy nhanh như vậy, làm sao còn biết đến cái gì gọi là phong hoa tuyết nguyệt?

Ta run rẩy bước từng bước nặng nề về phía cửa viện. Thiếu Kiệt đang ở bên ngoài chờ ta. Nếu như trở về chậm

một chút, bị người khác phát hiện được, nhất định cha sẽ nổi trận lôi đình, nói không chừng sẽ lập tức áp tải ta lên xe lửa trước. Ta không muốn đi, trong lòng chỉ thầm mong được ở một chỗ với Diệp Lê, nhưng mọi chuyện sao có thể thuận theo ý ta?

“Sở Nghi!” Diệp Lê lại gọi tên ta, thanh âm có điểm thực gần.

Ta không xoay người lại, chỉ cảm thấy anh đã chạy tới, giang tay ôm chặt lấy ta từ phía sau.

Ta cả người run rẩy vì kích động, nếu có thể, ta cam nguyện được chết đi trong khoảnh khắc hạnh phúc này.

Anh trù mến nhìn ta, cười khổ: “Làm sao mà cơ thể em lạnh cứng thành như vậy? Mặt lại tái mét. Sao em không để người khác tới thay?”

Ta nói: “Em bị cha nhốt trong nhà, ai cũng không thể tin được. Hôm nay trốn tới đây chỉ là mong được gặp anh một lần.”

Anh thở dài một tiếng, nói: “Ngốc ạ.” Vòng tay càng đem ta siết chặt trong ngực.

Nước mắt cứ như vậy lặng lẽ tuôn rơi. Nhiệt độ cơ thể Diệp Lê xuyên thấu qua lớp quần áo mỏng truyền tới khiến ta cảm thấy vô cùng ấm áp. Xoay người lại ôm lấy

anh, ta bỗng cảm thấy mặt đất dường như rung chuyển.

Ánh đèn pin chiếu tới, kinh động đến hai người chúng ta.

Vừa buông tay ra, cảnh sát đã nhào tới đem chúng ta vây vào giữa. Họng súng đen kịt chĩa thẳng về phía chúng ta. Diệp Lê trở tay, đem ta che ở phía sau.

Đột nhiên ta thấy Cảnh Văn gạt tay mọi người, bước ra.

Ta cho là mình nhìn lầm song đích thực là hắn. Thân ảnh cao gầy tuấn tú ấy đang nhếch miệng cười nhìn chúng ta.

Ta như minh bạch tất cả, giận dữ quát lớn: "Phùng Cảnh Văn."

Hắn cười cười, phân phó người bên ngoài: "Đem Ngôn tiểu thư lại đây, đừng đả thương cô ấy."

Ta bị kéo từ sau lưng Diệp Lê ra, lôi tới trước mặt Cảnh Văn. Ta vừa đứng vững đã vung tay bổ nhào về phía hắn. Hắn tuy tránh được song khuôn mặt vẫn trúng phải một cái tát của ta, khóe miệng hơi rỉ ra mấy tia máu.

Diệp Lê đứng trước họng súng vẫn không nhúc nhích, ánh mắt lạnh như băng nhìn chằm chằm vào Cảnh Văn.

Cảnh Văn hướng anh nói: “Tôi đã nói với cậu rồi, đừng có dây dưa cùng với Sở Nghi nhưng cậu luôn không nghe.”

Ta ôm chặt lấy cánh tay Cảnh Văn, khóc lớn: “Anh không thể như vậy được! Thả anh ấy đi đi! Tôi cái gì cũng đồng ý với anh!” Lớn như vậy rồi nhưng đây cũng là lần đầu tiên ta phải khóc lóc xin xỏ người khác như vậy.

Diệp Lê lạnh lùng nói: “Ngôn Sở Nghi, cô không cần phải tiếp tục diễn trò!”

Ta sửng sốt, liều mạng lắc đầu: “Không phải em! Em không có! A Lê, em không có bán đứng anh!”

Diệp Lê ung dung cười, nói: “Nhiều lời vô nghĩa làm gì, muốn bắt muốn giết thì cứ việc!”

“Không!!!” Ta hét lớn. Cảnh Văn nắm chặt lấy cánh tay ta. “Em nháo loạn như vậy đã đủ chưa? Em còn muốn tôi phải thế nào? Em vốn là của tôi!”

Ta chửi ầm lên. “Phùng Cảnh Văn, người nhất định sẽ gặp báo ứng!!!”

Từ bé đã được giáo dục cẩn thận, ngay cả một tiếng chửi mắng cũng đều không tìm ra một điểm ngoan độc. Hai mắt đỏ hoe, ta chỉ có thể hung hăng cắn chặt lấy tay hắn.

Sau gáy đột nhiên tê rần, ta mất đi ý thức...

Sau đó, ta đã mơ một giấc mơ dài. Trong mơ ta hưng trí bừng bừng cầm điểm tâm đi tặng Diệp Lê. Anh cầm hộp điểm tâm, thực cao hứng ôn nhu nhìn ta, cười nhẹ. Nhưng sau đó anh lại nói: "Sau này cô không cần đến đây nữa, những đồ vật như thế này đã có Thanh Yển tặng cho tôi rồi."

Ta kinh hãi nói: "Trần Thanh Yển không phải đã chết rồi sao?"

"Nói bậy!" Anh mất hứng. "Thanh Yển không chết, cô ấy chỉ trốn đi thôi. Bây giờ cô ấy đã trở lại, cô không cần đến đây nữa."

Ta kinh hoàng song vẫn không chịu từ bỏ ý định: "Tại sao lại như vậy? Tôi đã làm rất khá mà!"

Anh không kiên nhẫn nghe ta nói thêm, thẳng thắn nói: "Tôi không tin cô. Cô đã bán đứng tôi. Tôi không thích cô, tôi đã có Thanh Yển, cô về đi!"

Ta nóng ruột muốn giữ anh lại. Anh vung tay, cơ thể ta ngã ra phía sau, giống như ngã xuống một vực sâu không đáy. Càng rơi xuống sâu, bóng đen càng vây chặt lấy ta. Ta hoảng sợ thét lớn, sau đó bị người khác lay tỉnh.

Vừa thấy ta mở mắt, mẹ liền thở phào một hơi, miệng niệm, nam mô a di đà phật.

“Cuối cùng thì con cũng tỉnh. Con bị sốt, mê man cũng đã được một tuần.”

Ta ngơ ngơ ngẩn ngẩn.

“Cảnh Văn mang con trở về. Cũng may là có nó. Người kia đã bị bắt, thật may là không làm con bị thương. Con xem, trời đã chuyển âm, ngày mai chúng ta sẽ lên xe lửa, đến Hồng Kông.”

Ta giãy dựa ngồi dậy. “Người kia bị oan, Cảnh Văn mới là kẻ không tốt!”

“Bây nào. Mẹ thấy, đứa nhỏ Cảnh Văn này là người tốt, lần này đã giúp cha con giành được công lớn. Những kẻ tạo phản kia đều cần phải xử bắn hết, sau này con có muốn cũng không thể qua lại với bọn chúng nữa.”

Ta cả người rét lạnh, máu trong người dường như đông đặc lại. Cảnh Văn, là vì tôi nên anh đã phản bội lại tất cả? Tôi có tài đức gì cơ chứ? Lương tâm của anh liệu có được thanh thản?

Tối muộn ngày hôm ấy cha mới đến thăm ta. Ông nói: “Con còn nhỏ như vậy, biết thế nào là chính trị? Đừng có mà hồ nháo! Sớm hay muộn con cũng sẽ hiểu được, cha

làm vậy cũng chỉ là muốn tốt cho con mà thôi.”

Ta khóc, luôn miệng nói: “Con cùng mọi người rời đi, cha có thể không giết bọn họ được chứ?”

Cha bị những giọt nước mắt của ta làm cho mềm lòng, nói. “Được, để lại cho bọn chúng một con đường sống. Đi được rồi chứ?”

Ông còn nói: “Cảnh Văn đến, muốn gặp con một lát.”

Ta hét lớn: “Không gặp! Đến chết con cũng không gặp anh ta!”

Thanh âm của ta rất lớn, vang vọng khắp cả ngôi nhà khiến ai cũng có thể nghe thấy.

Sang ngày thứ hai, ta vẫn còn sốt nhẹ, cha vẫn kiên quyết lên đường. Ta không nói được một lời liền phải theo người nhà lên xe, cả người đờ đẫn như một cái xác không hồn. Những người đi chạy nạn chen chúc nhau khiến cho nhà ga trở nên chật như nêm cối. Mặc dù bên ngoài vô cùng ẩm ỉ, huyền ảo nhưng thế giới của ta vẫn chỉ lặng yên không một chút tiếng động.

Loạn lạc khiến ta bắt buộc phải rời đi. Thành trì khuyhnh đảo, ta cũng chẳng còn chỗ để lưu luyến....

Tương lai, sau khi Diệp Lê ra tù, mỗi lần nhớ lại, anh

sẽ hận ta bao lâu? Còn ta, ta cũng sẽ hận Cảnh Văn bao lâu?

Đám người xô đẩy đem ta cùng cha mẹ tách ra, mẹ bị xô đến phía trước không ngừng lớn tiếng gọi ta. Thiếu Kiệt luôn ở bên cạnh ta, trầm mặc suốt cả buổi sáng, lúc này lại lên tiếng: “Nhị tiểu thư, ta nghe được lúc lão gia nhận điện, hôm nay ông ấy được lệnh phải xử bắn tất cả phạm nhân.”

Ta trừng mắt nhìn hắn. Hắn tựa hồ bị dọa, vội vàng nói: “Nhưng sáng nay lại nhận được tin, có người đến cướp ngục, hiện tại tình hình không rõ thế nào...”

Mẹ ở phía trước vẫn lớn tiếng kêu ta, ta nhìn bà, lại nhìn Thiếu Kiệt. Ném túi xách về phía Thiếu Kiệt, ta xoay người hướng cửa nhà ga chạy đi.

Diệp gia chỉ còn là một đống tàn tro, dưới sức thiêu đốt của ngọn lửa, trước mắt ta chỉ là một mảng hỗn độn.

Người láng giềng nói: “Lửa là sáng nay mới bùng lên, cũng may là không có lan ra xung quanh.”

“Hai mẹ con sống trong kia đâu ạ?”

“Diệp đại thẩm nửa tháng trước đã rời đi, con của cô ấy thì bị cảnh sát bắt lại, sẽ không còn có thể quay về.”

Ta như trong cơn mê, không biết phải đi đâu về đâu. Nếu may mắn trốn thoát, Diệp Lê sẽ đi đâu? Hỏa hoạn là do anh ấy phóng sao?

Trời đã sáng đã lâu, bỗng một cánh hoa trắng tinh bay qua trước mặt ta, giạt mình nhìn lại, cây lê đã nở hoa.

Mùa xuân đến rồi....

Ta một mình đứng lặng dưới tàng cây, nhớ lại cảnh tượng li biệt bi thảm đêm hôm đó.

“Sở Nghi?”

Kinh ngạc xoay người lại.

Diệp Lê chậm rãi từ sau bụi cây đi ra. Anh vẫn mặc trên người bộ đồng phục nam sinh màu đen ngày ấy, cả người thực gầy, đầu tóc rối bời, khuôn mặt tái nhợt, trên má có mấy vết vết thương.

Ta quá mức khiếp sợ, đứng dậy, nói năng có điểm lộn xộn: “Không phải em ... Em không có ... Kỳ thật ...Không phải em ...”

Anh cười. “Anh biết là em vô tội.”

Câu nói đầu tiên khiến cho hai hốc mắt ta khẽ đỏ lên. Ta nói: “Anh vẫn khỏe chứ? Anh không nên ở đây. Sao

anh không mau trốn đi?”

Anh lắc đầu, chậm rãi đi tới. Ta ngừng khóc: “Anh ...”

Anh yếu ớt ngã xuống.

Ta hoảng hốt cúi người nâng anh dậy, tay đụng đến phần bụng thì chỉ cảm thấy một mảng ướt đầm. Đây không phải là lần đầu ta thấy anh bị thương, nhưng có vẻ như, vết thương lần này nghiêm trọng hơn rất nhiều. Dòng máu đỏ tươi theo kẽ tay ta từng giọt ... từng giọt nhỏ xuống mặt đất.

Ta thì thào: “Anh sao vậy? Sao lại thế này?”

Diệp Lê há hốc mồm, thở dốc nói: “Anh không đi được, em đừng vì anh mà chịu liên lụy.”

“Để em chạy đi tìm người giúp anh cầm máu.”

“Đừng ...” Anh lắc đầu. “Anh như vậy cũng tốt lắm... Rất tốt ...”

Ta ôm chặt lấy anh, nhìn mặt đất càng lúc càng nhiều máu tươi, ngược lại, ta cảm thấy bình tĩnh hơn, tựa như thật lâu trước kia ta đã biết sẽ có kết cục ngày hôm nay.

Anh nói: “Em đi đi, đừng để lỡ mất chuyến xe lửa.”

Ta nói: “Em không đi, em chỉ muốn ở lại cùng anh.”

Diệp Lê gượng cười, nói: “Sở Nghi, em thật tốt.”

Ta nói: “Bởi vì em thích anh.”

Nhắm nghiền lại hai mắt, anh khẽ nói: “Cảm ơn em ...
Như vậy anh ... Cảm ơn em ...”

Ta ôm chặt lấy anh. “Anh còn có tâm nguyện gì muốn làm không?”

Một lát sau, anh mới nói: “Thực xin lỗi.....”

Ta không khóc, chỉ là nước mắt vẫn cứ từng giọt, từng giọt nhỏ xuống, rơi trên khuôn mặt gầy gò của anh. Anh bình tĩnh nằm trong lòng ta, cứ vậy ngủ yên. Trên mặt đất, máu tươi chậm rãi lan ra, xung quanh, những cánh hoa lê trong gió rơi rụng lả tả, tựa như những bông tuyết trắng tinh khôi ngày đông.

Ta ngẩng đầu nhìn lên tàng cây đầy hoa. Hôm nay thời tiết thật tốt, ánh mặt trời sáng lạn xuyên qua tán lá chiếu xuống, phủ trùm những tia nắng ấm áp lên khắp cơ thể ta cùng Diệp Lê. Tất cả những tiếng ồn ào, những yêu hận tình thù ở một khắc này đều như tan biến.

Hoa lê trong sáng, tinh khôi tựa tuyết, bay lả tả trong gió, dừng lại trên người chúng ta.

Tựa như mùa đông chưa từng qua đi.

Sau khi Diệp Lê qua đời được mười ngày, ta cùng người nhà tới Hồng Kông lánh nạn, định cư ở cảng cá Lãnh Nam.

Cảnh Văn nhiều lần đến tìm nhưng ta đều không chấp nhận gặp hắn. Giữa hai người chúng ta đã không còn gì để nói. Từ khi hắn quay lưng trở mặt với Diệp Lê, ta đã không còn có thể chấp nhận được hắn, cũng từ đó, hắn không còn tồn tại trong thế giới của ta.

Từng là thanh mai trúc mã cùng nhau chia sẻ mọi bí mật lại thân như anh em ruột, vậy nhưng ta không cách nào hiểu hết con người hắn, càng không có biện pháp tha thứ cho những hành động kia. Lỗi của ta, ta nguyện sẽ đi chuộc, lỗi của hắn, hắn tự có trừng phạt.

Lần cuối cùng nhìn thấy hắn là lúc hắn đang thất thủ bước ra khỏi nhà ta, bóng lưng còng xuống, trông hắn như già đi mấy tuổi.

Sau đó Phùng gia chuyển tới sống ở Đài Loan, nghe chị cả nói, mấy năm nay Cảnh Văn sa đọa vô cùng, mỗi ngày đều mơ mơ màng màng mà sống tựa như đang trốn tránh cái gì. Lại sau mấy năm, chị cả gửi thư đến, vèn vèn chỉ một câu, Cảnh Văn ở trên núi Dương Minh bị ô tô đâm, đã qua đời.

Năm ấy Hồng Kông chiến sự lại khởi, ta kết bạn với một học giả nghèo khó.

Sau khi kết hôn, ta cùng chồng di cư sang Anh. Anh ấy dạy Lịch sử còn ta học Shakespeare. Về sau ta sinh được hai người con trai, cả nhà chuyển đến một ngôi nhà mới.

Trong sân có một gốc lê già, đến mùa xuân chỉ nở ra thưa thớt vài bông hoa, nhưng ta lại yêu nó tha thiết.

Chồng ta từng nói: "Xưa nay người quân tử thường được so với Mai Lan Trúc Cúc, lại chưa từng có người so với hoa lê. Bản thân anh lại thấy, loài cây này lẫn tuyết ngạo sương, băng thanh ngọc khiết, trong làn gió xuân mà vẫn giữ được phong tư凛冽."

Chồng của ta, ta nghĩ ta cùng anh ấy cùng nhau sống đến già cũng không thành vấn đề.

Khi về già, hai người con trai của ta một đứa thì sống ở Hồng Kông, một thì đến New York, lấy vợ, sinh con vì vậy ta cùng chồng trải qua những năm tháng tuổi già một cách tịch mịch.

Dưới ánh nắng mặt trời ấm áp, ta ngồi trên xích đu dưới tàng cây lê, ngẫu nhiên nhớ lại ngày xuân nhiều năm về trước, về những sinh li tử biệt cùng một câu chuyện xưa ít người biết được.

Trong ký ức của ta, Diệp Lê mãi mãi là một tuần lẳng thiếu niên ôn văn nho nhã. Anh an tường nằm trong lòng ta, những cánh hoa lê đậu lại nơi đầu vai, trên cơ thể anh, khuôn mặt xinh đẹp bình thản không giống như đã chết....

Lúc ta bị người kéo đi mới nhìn thấy trong tay anh nắm chặt một vật gì đó.

Nhìn kỹ lại mới thấy, đó là chiếc khăn quàng cổ màu đỏ ta tự tay đan.

Ta đã nghĩ, trong lòng Diệp Lê ít nhiều cũng vẫn có ta.

Ta rất yêu người thiếu niên ấy.

Mùa đông năm nọ vĩnh viễn lưu lại trong sinh mệnh của ta.

Trong lúc tất cả băng sương tan chảy, có hoa rơi như tuyết.

[1] Tiểu tuyết: (tiếng Hán: 小雪) là một trong 24 tiết khí của của các lịch Trung Quốc, Việt Nam, Nhật Bản, Triều Tiên. Nó thường bắt đầu vào khoảng ngày 22 hay 23 tháng 11 dương lịch. Ý nghĩa của tiết khí này, đối với vùng Trung Hoa cổ đại là xuất hiện Tuyết.

[2] Ý chỉ là đưa cháu đích tôn.

[3] Chỉ những nam nhân phong lưu, đào hoa.

[4] Truyền thuyết đồn quyên ngày đêm khóc than, khóc tới đổ máu, dùng để hình dung bi thương cực độ.

[5] Ý của câu này là, cha Sở Nghi đã chuyển hết tài sản thành vàng thỏi, chuyển đi, căn nhà cũng chẳng còn thứ gì giá trị gì ngoài chính nó nhưng nó cũng sẽ sớm bị bom đạn chiến tranh phá hủy.

Đồ mi dạ thoại

Tác giả: Mỹ Bảo

Lời tựa

Dưới dàn hoa đồ mi,

Vài chiếc ghế trúc, một bình trà xanh.

Châm hương [đuổi muỗi], phe phẩy quạt,

Nghe Mỹ Bảo kể lại vài câu chuyện ma quỷ xưa...

Hương cổ nhân

Thanh Mạt sinh trưởng trong một đại gia tộc phong kiến, cha mẹ sớm đã thu xếp chuyện hôn sự cho hắn, đôi phương cũng chính là thanh mai trúc mã.

Thiếu niên tuổi trẻ khinh cuồng, không thích cô gái cùng tuổi, được cha mẹ lựa chọn sẵn kia, dứt khoát ra nước ngoài du học. Mơ ước hưởng thụ cuộc sống lang bạt, tự do nơi dị quốc, vọng tưởng có thể song song có được cả tình yêu cùng danh lợi.

Trào lưu tư tưởng tự do cùng cuộc sống hăng ngày khiến hắn dần quên đi quá khứ, quên cả cô gái luôn cùng

hắn nô đùa, vui chơi trên bãi cỏ ngày xưa, cũng như đêm động phòng năm ấy, có một cô gái vẫn luôn lặng lẽ ngồi đợi trong căn phòng nhỏ, khăn voan cô dâu phủ kín trên đầu.

Hắn có thể đã quên nàng, nhưng nàng thì lại không thể.

Trong đêm tân hôn, cô dâu mới cả ngày dựa cửa chờ đợi. Giá y đồ rực xinh đẹp không giấu nổi sắc mặt có chút tiều tụy bên dưới lớp khăn voan.

Lễ giáo phong kiến mà nàng được dạy dỗ ngay từ nhỏ khiến nàng tin, vận mệnh của bản thân bất quá chỉ nằm trọn trong một chữ "chờ". Cho dù đau đớn, thương tâm, khóc đến hai mắt đầm lệ, dù cho là cả cuộc đời, nàng vẫn cứ phải chờ.

Làm bạn với nàng chỉ có lưu hương phỉ thúy năm đó hẳn tặng. Lúc đưa tín vật đính ước, thiếu niên vẫn còn chưa hiểu được phong tình. Từ ngày hắn rời đi, lưu hương ôn nhuận, xanh biếc vẫn ngày ngày được người châm lên, làn khói nhẹ nhẹ vẫn vít khắp căn phòng nhỏ.

Ở phương xa, hắn vẫn ung dung tự tại, vô ưu vô lo ngày ngày hưởng thụ cuộc sống mà không biết, ở nhà thời cuộc biến chuyển khiến cho gia nghiệp của gia tộc hắn dần dần suy kiệt. Hắn không biết, đồ đạc, gia sản trong nhà dần dần bị đem bán đi, cũng không biết đến cảnh anh em, chú cháu dây dưa, dằng co chia nhau gia

sản ra sao, còn nàng cũng vì cùng đường mặt lộ mà phải đem của hồi môn đến tiệm cầm đồ cầm cố.

Tất cả chỉ để đổi lấy tiền bạc lo cho cuộc sống của hần, khiến hần không phải lo lắng chuyện cơm áo gạo tiền. Chỗ ở của nàng vốn chỉ là một tiểu viện nho nhỏ, thanh vắng giờ phải chuyển đến một ngôi nhà nhỏ chật chội, cũ nát hơn. Khoảng trời của nàng vĩnh viễn chỉ nằm trong phạm vi một góc sân nho nhỏ. Khuôn mặt nhỏ bé ngày một gầy rộc đi lộ ra chiếc cằm nhọn, đôi mắt tràn ngập e sợ song lại vô cùng bền bỉ. Nhưng hần đều không biết.

Nàng sinh bệnh. Ho ra máu, ho đến tâm phế cũng đều muốn theo đó mà bật ra ngoài. Hần rốt cuộc cũng trở về.

Không nghĩ ngợi nhiều mà quyết định trở về, tất cả đều không phải vì nàng. Hần trở về là để dẫn thân vào sự nghiệp cách mạng.

Đây quả là một chuyện vui đối với nàng. Chờ đợi nhiều năm như vậy, rốt cuộc cũng đợi được đến một ngày hần trở về.

Nhưng vận mệnh trớ trêu không để cho nàng được gặp hần một lần. Một ngày nọ, kế hoạch bị lộ, hần cùng các đồng chí khác bị bắt nhốt, làm bạn sớm tối với song sắt nhà giam.

Ban đêm, nàng lẳng lặng ngồi ở đầu giường, bàn tay không ngừng vuốt ve lư hương đã ghi lại bao hồi ức nhớ mong trong nhiều năm qua. Sáng hôm sau, cầm nó đi vào cửa tiệm cầm đồ.

Hắn rốt cuộc cũng được thả ra, từ khi trở về đến giờ cũng đã qua một mùa đông, đến nay hắn mới trở về nhà. Nhưng hắn cũng không nhìn thấy nàng. Căn bệnh ngày một trầm trọng khiến nàng không cách nào sống qua được mùa đông.

Vùi mặt vào những bức thư nàng viết, hắn khóc lớn. Chợt hắn ngửi được một đạo mùi hương nhẹ nhẹ phảng phất khắp căn phòng.

Tựa hồ như có thể nghe thấy tiếng bước chân nhỏ, nhẹ nhàng đi tới, dừng ngay ở bên cạnh cửa, thủy mâu nồng đậm nhu tình chuyên chú nhìn hắn.

Quần áo mặc có thể ấm, ăn có thể no bụng, tâm tình có hay không vui sướng?

Miệng liên tục hỏi thăm người nằm trên giường ở nơi hoang vắng này, bàn tay từng mềm mại, mượt mà như hoa như ngọc giờ thon dài, gầy guộc, lạnh như băng.

...

Nhiều năm sau, trong một căn phòng đấu giá, một lư

hương phỉ thúy được đem ra thành công thu hút sự chú ý của phần đông đám người trong khán phòng.

Một phen cạnh tranh quyết liệt, một cậu ấm có tiền giành mua được đem nó đút vào trong túi, định đem đi lấy lòng nhạc phụ tương lai.

Trong gia yến long trọng, người trẻ tuổi dương dương đắc ý mở ra hộp quà. Mọi người kinh ngạc trầm trồ.

Đôi mắt mờ đục của lão thái công thoáng chốc sáng ngời, lóe lên những tia quang mang. Ông đột nhiên vươn tay đem lư hương ôm thật chặt trong ngực, nước nỡ nghẹn ngào, vừa có điểm run rẩy vừa có điểm mừng rỡ, lại như vô cùng sầu bi.

Ông lão trên 80, nói không thành tiếng, nhỏ giọng ní non gọi tên người nào đó. Là ai lại có thể khiến ông nhớ thương như vậy?

Ông tay trắng dựng lên cơ nghiệp như ngày hôm nay, tranh đấu giành thiên hạ, bậc trưởng bối như ông cũng có những chuyện thương tâm của riêng mình.

Đột nhiên, cả đại sảnh tràn ngập một mùi thơm ngào ngạt, tất cả đều say mê đắm chìm trong thứ hương thơm ấy.

Lúc thần trí khôi phục lại được mới phát hiện, lão nhân

gia ngày thường trầm tĩnh, kiên định, ôm chặt lấy lưu hương, không nói một lời.

Cứ bình tĩnh như vậy mà an nghỉ.

Khóe miệng gợn lên một tia cười yếu ớt, phảng phất như cuối cùng cũng tìm được thứ gì đó quan trọng nhất.

2. Song sinh chén

Đó mà một chiếc chén hoa sen bạc sáu cánh với những tia lưu quang nhiều màu sắc.

Cùng những chiếc chén bình thường cũng không khác biệt là bao, bụng chén tạo hình hoa sen, hoa văn chạm khắc tinh xảo, độc đáo, lòng chén trơn bóng, màu sắc sáng ngời.

Cô gái nhẹ nâng chiếc chén bạc trong tay, từng bước từng bước cho mọi người thấy sự ảo diệu của nó. Chỉ thấy nàng một tay đỡ lấy đáy chén, một tay nhẹ vuốt ve dọc theo thân chén, động tác thông thả, ung dung, thễ nhưng chỉ trong phút chốc, chén này từ một đôi sang thành hai.

Trong số những khách nhân ngồi xem nàng biểu diễn có một vị lão phu nhân, nhìn một màn này, luôn miệng hô đặc sắc, đặc sắc, đáng vẽ thập phần yêu thích.

Điểm chủ trẻ tuổi giải thích, chén này có hai chiếc, tạo

hình giống hệt nhau tựa như một cặp song sinh, được tạo ra là để bảo vệ cho hài tử.

Lão phu nhân gật gật đầu, chuyện làm ăn này chính là được định đoạt như vậy.

Bà đỡ ngang thân chén, cẩn thận để vào trong tay nữ tì, dặn đi dặn lại là khi xới cơm cho thiếu gia thì phải dùng cái chén này, người bán nói nó là một vật may mắn.

Nàng dâu nghe vậy chỉ cười mẹ chồng mê tín, cổ hủ. Người buôn bán phải dựa vào cái miệng mà kiếm cơm, trong miệng họ, vật nào mà không phải là thần khí, vừa có thể thu quỷ, tránh tà lại vừa có thể trị bệnh.

Tiểu thiếu gia trong nhà bị bệnh cũng đã hơn một năm, bác sĩ nói, đây là do di truyền. Mẹ của đứa nhỏ cũng là vì căn bệnh này nên mới qua đời.

Thiếu niên cô đơn như vậy, mỗi ngày đều ngồi bên khung cửa sổ, lẩm bẩm một mình với không khí, lúc vui, lúc buồn.

Nó nói, nó là đang cùng anh trai mình nói chuyện phiếm.

Chủ đề nói chuyện của họ rất phong phú, từ bóng đá, chuyện ở trường đến các cô gái, ngẫu nhiên còn nói về người mẹ đã qua đời. Anh là người hiểu và yêu quý nó

nhất.

Nó còn nói, sẽ có một ngày anh nó đến, hai người cùng nhau đoàn tụ.

Lão phu nhân rơi lệ.

Người anh song sinh của đứa nhỏ này ra đời không bao lâu thì mất, tiểu anh hài kia đã bị đem đi hỏa táng, thân thể hóa tro tàn từ lâu, vậy người anh trong miệng đứa nhỏ là ai?

Cha cả ngày bận bịu công tác, người mẹ kể lại đang mang bầu, đứa trẻ này sao có thể không tịch mịch?

Chén thuốc nho nho được bưng đến trước mặt thiếu niên. Uống xong, đáy chén còn lưu lại một lớp gì đó đen đen. Người hầu gái lấy làm kì lạ, đem đi cọ rửa. Ngày kế uống hết thuốc, màu đen trong chén lại tích thêm một tầng.

Người khác đều không hiểu song người mẹ kể thì âm thầm chột dạ.

À từng thí nghiệm loại thuốc này rất nhiều lần, hơn nữa mỗi lần hạ đều với số lượng rất ít, đã hơn một năm cũng không xảy ra một chút gọi là sơ sót nào, hôm nay lại bị chén bạc kia bóc trần.

Thừa dịp bốn bề vắng lặng, ả lấy ra con dao nhỏ, đem chén kia hung hăng chém nát. Từng nhát, từng nhát vừa hung hăng, ngoan độc lại mang theo từng trận sát ý.

Chém đến khi cái chén nát vụn không thành hình, ả tiện tay ném hết mảnh vụn vào trong thùng rác.

Cả căn nhà này sẽ là của ả, một đứa trẻ cùng một cái chén, ả căn bản không để vào mắt.

Ngày kế, lúc đi ngang qua phòng đứa con riêng, vừa vặn trông thấy người hầu gái đem đồ ăn bưng ra. Nhìn kỹ lại thì thấy, bên trong mâm có một chiếc chén bạc hoa sen sáu cánh.

Cả người cứng đờ, hai mắt tròn lớn, trông ả như bị sét đánh trúng. Chuyện gì đang xảy ra vậy? ả rõ ràng đã đem cái vật kia chém nát, đích thân ả ra tay, từng nhát từng nhát chém xuống như giết một người, vì cái gì, nó vẫn hoàn hảo như không hề bị gì thế kia?

Mồ hôi tuôn ra như suối, cùng lúc ấy, bụng ả bỗng đau quặn lại.

Nữ nhân lão đảo bước lên một bước, dưới chân tựa hồ như đạp phải cái gì đó, cả người mất đi trọng tâm, lăn xuống cầu thang.

Trong cơn đau như thân thể bị vỡ vụn, dường như ả

nghe thấy có tiếng cười. Ai đang cười? Ai? Ai dám đối với sự bất hạnh của ả lại hả hê như vậy?

Ả rốt cuộc cũng hôn mê, dưới hạ thân đỏ một màu máu.

Mấy ngày sau, lão phu nhân từ bệnh viện trở về ôm theo một đứa trẻ sơ sinh.

Bà nói với cháu lớn của mình, “Từ nay con là một người anh.”

Sắc mặt đỏ ửng của đứa trẻ ẩn ẩn nét cười.

“Mẹ kể con ngã xuống cầu thang vì vậy sinh non, vì mất máu quá nhiều mà sinh xong đứa nhỏ thì qua đời. Em con vừa sinh ra đã mất mẹ, con phải đối xử thật tốt với nó.”

Thiếu niên ra sức gật đầu.

Bà còn nói. “Thật sự kì quái, tại sao chén bạc kia lại rơi ở dưới chân cầu thang?”

Thiếu niên vẫn chỉ cười mà không nói.

Lão phu nhân gạt lệ, xoay người rời đi. Nó cúi người, ôn nhu nhìn chăm chú vào em bé mới sinh.

Anh, giờ đến lượt em chăm sóc cho anh.

3. Thương Hoàng Cầu

Lần đầu gặp mặt, hẳn là Hộ quốc tướng quân sớm đã công thành danh toại. Còn nàng lại là hoa khôi đầu bảng Túy Sinh các, khi ấy đang đứng giữa sân khấu xướng câu "Hiếu lai chi thượng miên man, tự bả phương tâm, thâm ý đề tở[1]".

Ngày thường hẳn luôn tự nghiêm khắc với bản thân, lần đó là bị bằng hữu lôi kéo mới tới chốn hoa tửu. Mặt đầy lúng túng, hẳn lão đảo bước vào. Ánh mắt giao nhau, nàng đem lời ca trong miệng quên hết không còn một từ.

Một người khôi ngô tuấn tú, mạnh mẽ kiên cường, một người xinh đẹp, tài mạo song toàn. Một người là thanh quan trong triều, một người là danh kĩ chốn yên hoa[2]. Một người từng trải bao phen sương gió, một người nếm đủ phong vị hồng trần.

Tri âm, tri kỉ, tri tâm.

Đôi bên đều nghĩ, cuộc đời này có lẽ cứ tịch mịch như vậy mà trôi qua, không ngờ tình yêu lại tìm đến như thế, mãnh liệt mà âm đậm tiêu hồn.

Nhưng là...

Nhà hãn còn có cao đường^[3] cùng chính thất^[4], làm sao có thể dung một câu lan nữ tử^[5] vào cửa? Một danh gia vọng tộc mấy trăm năm, tiếng tăm chẳng lẽ lại bị hủy trong tay một người con gái như vậy?

Đúng lúc này, ngoài biên ải, khói lửa lại bùng lên, hãn phải chuẩn bị cầm quân ra chiến trường, không biết ngày trở về.

Trước khi đi, hãn vì nàng mà cầm lược, chải đầu. Chiếc lược làm từ gỗ đàn hương chậm rãi chải lên mái tóc đen nhánh, mềm mại như tơ mà hãn yêu nhất.

Lấy ra một đôi trâm Phượng trong ống tay áo, cài nghiêng nghiêng lên mái tóc của nàng.

Hãn đi. Đi đến phương Bắc xa xôi, cùng người Kim hung hãn giao chiến.

Tư thế hiên ngang ấy đi vào tận trong giấc mộng. Trong mộng, hãn bị trúng mai phục, trên chiến trường như Tu La ra sức chém giết. Màu đỏ tươi trên người, nàng phân không rõ là máu của hãn hay của địch nhân.

Dần dần sức cùng lực kiệt, động tác huy kiếm của hãn dần chậm lại. Sau lưng có một kẻ cưỡi ngựa phi đến, một kiếm hướng cổ hãn...

Đưa về nhà là một cỗ tàn thi không đầu khiến phụ

mẫu hản cực kì bi thương, vợ con hản thì kinh hoàng mà thất thố. Mà nàng chỉ lẳng lẳng thu thập hành trang, lên đường đi tới phương Bắc.

Trời cao, đường dài, gió lạnh thấu xương, nàng một thân nữ nhi cố chấp đi về phía chiến trường - nơi có người nam nhân anh dũng hi sinh cho tổ quốc kia. Một miền đất lớn trải dài trước mắt, nơi ấy hoa dại cũng từng nở rộ, hiện tại trên mặt đất la liệt xác người, máu tươi nhuộm đỏ cả một vùng trời. Nàng biết phải đi đâu tìm hản?

Tay ngọc thon thả chỉ từng cầm hoa, gảy đàn khó nhọc đẩy ra những cổ khô giáp không trọn vẹn, đẩy ra vô số cổ thân thể mất đi sinh mệnh, cuối cùng cũng tìm được khuôn mặt thuộc về người kia.

Nàng cười nhẹ, đem cái đầu kia ôm vào trong ngực. Máu tươi ướt đầm hai tay, chậm rãi lấy xuống trầm phượng cài đầu, nắm chặt, đâm thật sâu vào cổ.

Rốt cuộc, không còn ai có thể đem họ tách ra nữa.

Bão cát phủ trùm lên thân thể hai người họ, cỏ xuyên^[6] mọc dài, biến cả hóa nương dâu. Mảnh đất kia nay lại phủ đầy hoa dại nở, che đi dấu tích lịch sử ngày xưa. Chỉ là có người ngẫu nhiên tìm được ở nơi này một số vũ khí thời xưa.

Vì vậy nhóm khảo cổ tìm đến, mang theo những sinh viên ngồi xổm thành từng đám, tỉ mỉ đào bới khắp nơi, tìm được một mảnh khô giáp, một khối bạch cốt, một cái đầu lâu.

Là gì vậy nhỉ? Là thứ gì ở bên dưới lòng đất lóe lên tia kim quang? À... thì ra là một cây phượng trầm !

Phượng trầm được rửa sạch, bỏ vào trong hòm sắt, bên ngoài hòm sắt màu đen ngẫu nhiên lóe lên một tia sáng yếu ớt.

Một nữ sinh chịu không nổi sức hấp dẫn từ nó, tiến lại, mở hòm sắt ra, cầm lấy đồ vật bên trong.

Chỉ trong tích tắc, mọi thứ thuộc về hiện tại xung quanh đều như hóa thành không khí.

Hành lang dài với những cột trụ sơn son thếp vàng quanh co uốn khúc, sa trường buông rủ, huân hương lượn lờ. Cạnh cửa sổ nhỏ, một người đang ngồi đó trang điểm. Mái tóc dài đen nhánh rủ xuống, uốn lượn trên mặt đất, lược ngọc tinh tế chải xuống, chải thuận ba nghìn sợi tóc đen, chải đi tất cả phiền não.

Ngọc bội khẽ cài lên, kim kích ngọc hưởng, cánh tay trắng nõn vừa hơi đưa ra, suối tóc đen nhẹ nhàng rủ xuống. Ngón tay mảnh tiệp uyển chuyển đem những lọn tóc mềm nhẹ như mây vẩn lên lộ ra làn da trắng nõn như

ngọc, mát lạnh như băng, mũi ngọc đàn khẩu, đôi mắt biết nói trong veo như nước hồ thu.

Cảnh tượng sống động như có như không, linh hồn giống như không cam lòng ngủ yên, trăn trọc thức tỉnh lại.

Thiếu nữ giống như người ngây dại, đôi mắt vô thần đi thẳng về phía cái hố mới đào ở hiện trường khảo cổ.

Cô nhảy xuống hố, dùng trâm cài trong tay không ngừng đào bới, đôi tay trắng nõn, mịn màng cũng không ngừng gạt đi lớp đất bên dưới. Không để ý đến biểu tình kinh hách của đám người xung quanh, cũng chẳng để ý đến mười đầu ngón tay đau đớn vẫn như điên như dại đào bới.

Bỗng nhiên, cô ngừng lại. Thân thể thiếu nữ thoáng cái ngã xuống, té xiủ trên lớp bùn đỏ.

Trong bàn tay còn lại nắm một... cây trâm khác.

Diễn tích về khúc "Phượng Cầu Hoàng"

Tư Mã Tương Như, tự Tràn Khanh, người ở Thành Đô đời nhà Hán. Người rất đa tài, văn hay, đàn giỏi.

Khi lìa quê lên Tràn An để lập công danh, đến con sông đầu làng, Tương Như viết trên cầu một câu: "Bất

thừa cao xa tứ mã, bất phục quá thử kiều" (Không ngồi xe cao bốn ngựa, không qua lại cầu này nữa).

Nhưng vốn con người phóng lãng hào hoa rất mực nên mua được một chức quan nhỏ, làm trong ít lâu, chán, cáo bệnh, qua chơi nước Lương, rồi trở về nước Thục. Đến đây, Tương Như cũng dùng bút mực và cây đàn để giao thiệp bằng hữu.

Trong khi đến đất Lâm Cùng, Tương Như vốn sẵn quen với Vương Cát là quan lệnh ở huyện, nên đến chơi. Cát lại mời Tương Như cùng đi dự tiệc ở nhà Trác Vương Tôn, vốn viên ngoại trong huyện. Nghe tiếng Tương Như đàn hay nên quan huyện cùng Trác Vương Tôn yêu cầu đánh cho một bài.

Họ Trác vốn có một người con gái rất đẹp tên Văn Quân, còn nhỏ tuổi mà sớm góa chồng, lại thích nghe đàn. Tương Như được biết, định ghẹo nàng, nên vừa gảy đàn vừa hát khúc "Phượng cầu hoàng"

Chim phượng, chim phượng về cổ hương,

Ngao du bốn bể tìm chim hoàng

Thời chưa gặp chừ, luống lỡ làng.

Hôm nay bước đến chốn thê lương.

Có cô gái đẹp ở đài trang,
Nhà gần người xa não tâm tràng.
Ước gì giao kết đôi uyên ương,
Bay liệng cùng nhau thỏa mọi đường.

Nguyên văn:

Phượng hễ, phượng hễ quy cố hương,
Ngao du tứ hải cầu kỳ hoàng,
Thời vị ngộ hễ vô sở tương,
Hà ngộ kim tịch đăng tư đường.
Hữu diễm thực nữ tại khuê phòng,
Thất nhĩ nhân hà sâu ngã trường.
Hà duyên giao cảnh vi uyên ương
Tương hiệt cương hễ cộng cao tường.

Trác Văn Quân nghe được tiếng đàn, lấy làm say mê,
đương đêm bỏ nhà đi theo chàng.

Trác ông tức giận, quyết định từ con.

Đôi trai gái đó mở một quán nấu rượu.

Vợ chồng cùng cặm cùi làm.

Sau Hán Vũ Đế đọc bài "Tử hư phú" của Tương Như, khen tài mới vời vào triều, ban chức tước. Lại sai chàng cầm cờ tiết, thay nhà vua về Ba Thục chiêu an bọn phụ lão tùng phục nhà Hán. Lần này thỏa chí bình sinh, Tương Như áo gấm vinh quy được người đón rước long trọng. Nhưng làm quan ít lâu, lại chán, cáo bệnh lui về quê.

Trong "Bích Câu kỳ ngộ" có câu:

"Cầu hoàng tay lựa nên văn,

Tương Như lòng ấy, Văn Quân lòng nào.

Và, trong "Đoạn trường tân thanh" của Nguyễn Du cũng có câu:

Khúc đầu Tư Mã phượng cầu,

Nghe ra như oán, như sầu phải chăng!"

Đều do điển tích trên.

4. Áo lông cáo bạc

Áo lông cáo bạc tinh khôi như tuyết.

Từ trong ống tay áo màu đen bám đầy tuyết lộ ra một cái gì đó nhòn nhọn, xách ở trong tay khẽ run rẩy, lưu quang như nước, tựa như là còn có sinh mạng.

Thái tử hiếu kỳ hỏi. “Phụ hoàng, người săn được thứ này lúc nào vậy ạ?”

Đế vương khẽ vuốt ve lớp lông chồn bạc, dịu dàng như vuốt ve mái tóc người yêu.

...

Một năm kia, hắc là Tam Hoàng tử được Hoàng đế hết mực sủng ái, người con duy nhất của Hoàng hậu, nổi danh là một tài tử hào hoa phong nhã đệ nhất kinh thành, là đối tượng thầm thương trộm nhớ của biết bao khuê nữ, giai nhân. Hoàng gia hiểm ác, năm ấy hắc bị các huynh đệ của mình hãm hại, đẩy đến trấn giữ miền biên ải.

Cho dù là như vậy nhưng những huynh đệ của hắc trong kinh thành vẫn không vì vậy mà an tâm, không quản đường xa vạn dặm phái sát thủ đến hồng lầy mạng hắc.

Mượn bóng đêm trốn sâu vào trong núi, bước trên con đường hung hiểm đen kịt, lại chưa quen thuộc với địa

hình, hắt ngả xuống, nhìn lại bên dưới là vực sâu vạn trượng.

Ngay khi đó, có một bàn tay chìa ra, vững vàng nắm lấy cánh tay, đem hắt kéo lên.

Mây đen tản đi, một thân xiêm y nguyệt sắc dần xuất hiện trước mắt. Gương mặt sáng mịn, trơn bóng như ngọc, tuần nhan ôn nhu nổi bật lên thủy quang liễm diễm nơi đáy mắt. Khẽ cười một tiếng, phong hoa tuyệt đại, khuynh đảo tam sinh.

Bạch y nam tử là một con cáo tu luyện trong núi, thấy người gặp nạn liền thuận tay cứu giúp.

Biết rõ người nọ là cáo nhưng hắt không ngăn được chính mình si mê. Hắt si vì một nụ cười, một nét tài hoa nơi người nọ. Ba ngày ba đêm, hắt quên đi truy binh sau lưng, quên đi sự khác biệt giữa người và yêu, chỉ cùng người nọ uống rượu ngâm thơ, đàm luận chuyện thiên hạ.

Trong lúc cao hứng, bạch y nam tử rút kiếm, múa vài đường. Thân ảnh nhẹ nhàng như bướm, giữa trời hoa vung kiếm, ngoảnh đầu lại, cười một tiếng, hai bên lưỡng tình tương duyệt, trong im lặng mà hàm chứa thiên ngôn vạn ngữ.

Hắt mang theo bạch y nam tử xuống núi, đem y lưu lại trong quân doanh, lưu lại chốn phàm tục.

Kể từ đó, bất luận là khi đàm chiến lược hay trên lưng ngựa giết địch; bất luận là phong hoa tuyết nguyệt^[7] hay luận bàn việc nước, hễ đều có y bầu bạn bên người. Thế gian nhơ nhuốc bụi trần, quan trường luồn cúi vẫn không một chút vấy bẩn lên con người trong sáng, thuần khiết như sương tuyết ngoài trời kia.

Nhưng lúc này, lời đồn lại nổi lên khắp bốn phía, nào thì nói rằng, Tam Hoàng tử yêu quân sư bên người, còn có tin khác nói rằng, ngẫu nhiên trông thấy Tam Hoàng tử ôm ấp một con cáo trắng, con cáo ấy chính là bạch y nam tử, Tam Hoàng tử nhờ vào bàng môn tà đạo mới dành được thắng lợi.

Hễ cái gì cũng không sợ, cùng lắm thì bỏ đi vinh hoa phú quý, danh lợi phù phiếm, theo bạch y nam tử quy ẩn nơi rừng núi.

Nhưng bạch y nam tử lại do dự. Mặc dù người kia cam tâm buông bỏ ngôi vị hoàng đế cùng giang sơn xã tắc, nhưng y thì không thể để cho một người tài hoa xuất chúng như hễ cả đời mai danh ẩn tích chốn thâm sơn.

Đêm hôm đó, y rời đi.

Vẫn một thân xiêm y trắng như tuyết, vẫn một đầu tóc đen bay bay trong gió. Áo khoác lông cáo trắng nõn lưu lại, đắp lên thân người đang mê man.

Kẻ ngốc ấy, đem da cáo của mình tặng cho hắc, bản thân y thì sao đây?

“Về sau thì thế nào ạ?” Thái tử vội vã truy vấn.

Hoàng đế trên đầu đã hai thứ tóc, cười.

Về sau, hắc theo như ước nguyện của bạch y nam tử, trở thành hoàng đế, toàn tâm toàn ý chăm lo chính sự, mở ra một triều đại thái bình thịnh trị.

“Còn về sau nữa thế nào ạ?”

Không đợi hắc trả lời, phía sau truyền đến tiếng thị tòng kinh hô. “Có cáo, trong rừng có một con cáo trắng !”

Tinh thần đế vương lập tức phấn chấn, leo lên lưng ngựa, vung roi thúc ngựa đuổi theo.

Giống như ma xui quỷ khiến cũng có thể là do biết con đường này, hoàng đế mê muội thúc ngựa chạy như điên. Đám thị vệ theo sau ra sức đuổi theo nhưng rất nhanh bị hắc bỏ lại chốn hoang sơn.

Chuyến đi này, hắc không trở lại.

Thái tử đem quân lên núi, tự mình lật tung từng góc ngách, đào sâu ba thước đất cũng không thu lượm được

chút tung tích gì của Hoàng đế.

Hoàng đế mất tích nào phải chuyện nhỏ. Hoàng hậu dùng thủ đoạn mạnh mẽ, cứng rắn, bên ngoài chiều cáo thiên hạ, hoàng đế bệnh nặng, băng hà, một tay nâng đỡ con trai mình đăng cơ, cứu mang chuyện triều chính, ổn định triều cương.

Sau đó có tin mật báo nói, có người từng trông thấy một vĩ nhân nam tử ôm một con cáo toàn thân trắng muốt như ẩn như hiện xuất hiện giữa núi rừng nơi tiên đế mất tích.

Đế vương trẻ tuổi ngồi trên long ỷ nghe vậy chỉ hơi nhú mày, tiện đà mỉm cười.

Phụ hoàng, người bây giờ rốt cuộc cũng được cùng người nọ ở chung một chỗ rồi sao?

[1] Câu thơ trích trong bài “Hoàng Oanh Nhi” của Liễu Vịnh. Hiểu lai, tức sáng sớm. Phương tâm, thông thường là hình ảnh để hình dung nữ tử.

[2] Chốn phong trần.

[3] Ý chỉ cha mẹ hay các bậc bề trên.

[4] Người vợ được cưới hỏi dâng hoàng vào cửa.

Thường để chỉ vợ cả.

[5] Câu lan: nơi biểu diễn ca kịch thời Tống, Nguyên. Ý chỉ người con gái trong chốn phong trần.

[6] Một loại cỏ có thể đem làm thuốc.

[7] Chỉ chuyện tình yêu đôi lứa.

I love you, I'll kill you

Tác giả: Giản Ám

Chương 1: I swear

I swear never sink in. (Tôi thề sẽ không bao giờ trầm luân.)

“Ha ha!”

Bọn chúng đang cười, ma quỷ đang cười.

Cô ta giẫm trên lưng tôi, sau đó nắm lấy tóc tôi, buộc tôi phải ngửa đầu về phía sau.

“Nuốt vào cho tao!”

Cô ta cứ nhét thứ đồ vật dơ bẩn nọ vào miệng tôi, đó là nửa que kem đã chảy nước, rơi ở ven đường, đã bị chó liếm qua, lại bị mấy đứa trẻ không cẩn thận giẫm phải, cô ta nhặt nó lên, cứng rắn nhét vào miệng tôi, còn tôi cứ ngậm chặt miệng, chết cũng không chịu há, thanh gố của que kem cứa vào môi tôi, làm tôi đau đến chảy nước mắt, nhưng tôi vẫn cắn chặt răng, không chịu mở miệng.

“Mày...” Cô ta tức giận, giơ tay lên định đánh.

“Ê, Tiểu Tiểu, nguy rồi, chủ nhiệm lớp đến đây!” Vào ngay lúc này, đứa con gái đứng canh gác ở bên cạnh chạy đến vỗ vào vai cô ta, “Chúng ta đi thôi, chủ nhiệm La nổi tiếng thích chỗ mềm vào việc người khác, nếu bà ta bắt được thì phiền phức lắm, đi mau!”

Ngô Ngọc Tiểu “Xì!” một tiếng, rớt cục buông tay, bỏ chạy cùng với mấy đứa con gái khác.

“Đinh Kỳ?”

Quả nhiên, không lâu sau chủ nhiệm lớp liền bước lại đây, lại bất ngờ nhìn thấy tôi, kinh ngạc hỏi: “Sao lại thế này? Sao lại biến thành như vậy? Là ai bắt nạt em?”

Tôi cắn răng, lau chắt lỏng màu trắng dơ bẩn của que kem trên mặt, lắc đầu, không nói gì cả, xách cặp định bước đi.

“Đinh Kỳ! Nói với cô đi, cô sẽ làm chủ cho em, ở trong trường lại dám bắt nạt bạn học, sao có thể được.”

Chủ nhiệm La đuổi theo, nắm lấy áo tôi, khi nhìn thấy vết máu trên cánh tay liền sững sốt, giống như bị dọa phải, tôi nhân cơ hội đó dùng sức hất tay ra, bỏ chạy.

“Đinh Kỳ...” tiếng của cô gọi tôi sau lưng.

Nhưng tôi chỉ có thể chạy, không ai có thể làm chủ

cho tôi được hết, tôi không trông cậy ai có thể đến chấm dứt cơn ác mộng này cho tôi hết. Tôi chỉ có thể nhẫn nhịn, chỉ có thể chịu đựng, còn ba tháng nữa sẽ thi đại học, chờ đến khi tôi đậu vào đại học C, là có thể rời đi nơi đáng ghét này, rời đi ngôi trường chết tiệt này, rời đi thành phố ghê tởm này, tôi sẽ có được một cuộc sống mới, để cho hết thầy đều cú đi!

Chỉ còn ba tháng nữa thôi...

Trường của tôi là một trường trung học trọng điểm, sơ trung cao trung^[1] đều có, tôi đang học năm ba, ban tự nhiên, thành tích ban chúng tôi lúc nào cũng xếp trong bốn hạng đầu của toàn thành phố, có thể nói, là một ban rất có triển vọng. Tôi tên là Đinh Kỳ, không phải là người địa phương, cha mẹ đều là người ở nông thôn lên đây làm công, lúc mười ba tuổi tôi mới được đón lên thành phố, ở trường học này tôi chỉ là dự thính^[2], không có học tịch^[3], cho nên dù thành tích của tôi có tốt đến mấy, các thầy cô cũng sẽ không để ý, bọn họ chỉ quan tâm đến các học sinh ưu tú của trường mình, bởi vì điều đó có liên quan đến danh dự và địa vị của trường học.

[1]: Sơ trung tương ứng với cấp hai, cao trung tương ứng với cấp ba ở VN.

[2]: Nửa chính thức.

[3]: Sổ ghi tên cũng như tư cách của học sinh một

trường nào đó

Cha mẹ tôi đều đi làm ở công trường, hơn nữa thường xuyên không về nhà, chính tôi cũng không biết nguyên nhân vì sao họ lại không thường xuyên trở về.

Có nhiều lần, dì chủ nhà bám theo tôi, bảo tôi phải trả tiền thuê nhà, lại có nhiều lần, tôi bị dì chủ nhà đuổi cô ra đường giữa trời đông tuyết lạnh, mãi cho đến khi cha mẹ trở về, chắp vá lung tung mới có tiền để trả. Một nhà ba người chúng tôi rất ít khi nói chuyện, cha với mẹ, cha với tôi, mẹ với tôi, tôi, cùng với bọn họ, rất ít nói chuyện, cũng rất ít khi sum vầy, chỉ đến thời điểm năm mới, ba người mới vây quanh cái bàn, xem như ăn cơm tất niên, sau đó lại làm chuyện riêng của mình.

Thành tích của tôi rất tốt, nhưng cha mẹ cũng không để ý, trước đó bọn họ đã sớm nói rõ ràng, cho dù tôi có đậu đại học, bọn họ cũng sẽ không tiếp tục chu cấp tiền để tôi học tiếp, nếu tôi muốn học đại học, thì phải tự mình nghĩ cách. Thật ra, tôi nào có cách gì, chỉ biết rằng nhà nước có chính sách hỗ trợ học bổng cho sinh viên nghèo ở đại học, nhưng cụ thể ra làm sao, tôi vẫn chưa hiểu rõ lắm. Nhưng bất luận thế nào, nhất định tôi phải rời đi nơi này, tôi cảm thấy chỉ có rời đi nơi này, hết thầy mới có thể bắt đầu lại một lần nữa.

Ban chúng tôi buổi tối sáu giờ có một lớp tự học, bảy giờ mười đến tám giờ mười có một lớp tự học khác, chúng tôi gọi đó là lớp đêm một và lớp đêm hai, chỉ có

những học sinh ưu tú trong trường mới được tham gia lớp đêm một và lớp đêm hai, hơn nữa phải nộp thêm phí, bất quá tôi lại không cần phải nộp. Cô giáo chủ nhiệm lớp tôi biết hoàn cảnh nhà tôi, cho nên ngấm đồng ý, không thu tiền phí của tôi, nhưng cô nói rằng không thể phát tài liệu cho tôi được, bảo tôi mượn tạm các bạn khác. Cô còn rất hiền từ đứng trên bục giảng nói với mọi người, cùng học một lớp phải giúp đỡ lẫn nhau, cùng nhau tiến bộ!

Cô nào đâu ngờ rằng, trong lớp học đêm đại khái bao gồm hai mươi học sinh, căn bản lại không có một ai nguyện ý cho tôi mượn tài liệu để xem, không chỉ có bởi vì cánh cổng đại học rất cao, mỗi người đều tranh nhau đến đầu rơi máu chảy, mà còn vì bọn họ ghét tôi, tôi nói chuyện luôn mang khẩu âm của nông thôn, tuy rằng đã cố gắng che giấu, nhưng cũng có lúc, tôi lại không cẩn thận để lộ ra, cho nên bọn họ rất ghét tôi, cảm thấy ở chung với tôi rất mất mặt, lại còn vô căn cứ cho rằng tôi nhất định sẽ làm dơ bẩn bọn họ.

Tại lớp học này, tại ngôi trường này, tại thành thị này, tại biển người đông nghịt này, tôi là một học sinh bần rận với thần kinh căng chặt, không cười, không khóc, không kêu, không nói, 17 tuổi, cả người toàn là vết thương.

Hôm nay tám giờ hai mươi kết thúc lớp đêm hai, tôi bước ra khỏi phòng học, chậm rì rì xuống lầu, vừa ngẩng đầu nhìn lên, đã thấy lá quốc kỳ trên cột trong sân thể dục lay động, mơ hồ có thể nghe thấy tiếng vang phần phật. Đêm hè, gió rất nóng, giống như hơi thở của con người,

lờn vờn trên mặt, làm cho tôi cảm thấy thối nát dơ bẩn vô cùng.

Sân sau trường học chúng tôi có một con đường nhỏ, gần đây mọi người đồn rằng trên đường có rắn, đêm vừa đến liền bỏ ra. Tôi nhìn con đường tối đen kia, giống như không có điểm tận, nhưng không hiểu vì sao, khi tôi nhìn vào nó, lại giống như bị hấp dẫn, bước chân không tự chủ hướng vào trong đó.

Con đường nhỏ này giáp giữa trường học cùng một cái nhà xưởng bỏ hoang, lại rất hẹp, chỉ rộng khoảng một mét, tôi ôm cặp sách, trống ngực đập thành thịch, phía trước là một mảnh tối đen, không nhìn thấy rõ gì cả, chỉ có ánh trắng chiếu rọi trên tường xem như chỉ giúp người ta nhận ra phương hướng, còn phía sau lưng, không không không, tôi không dám quay đầu lại, người ta thường nói quay đầu lại sẽ gặp quỷ, quay một lần bị mất ba hồn, quay hai lần bị lấy bảy phách, quay ba lần là nghiệp chướng quẩn thân, từ nay về sau sẽ không được nhìn thấy ánh mặt trời nữa. Vì thế, tôi dù lo lắng hốt hoảng, cũng không dám quay đầu lại dù chỉ một lần, chỉ có thể đi về phía trước.

A...

Ưm a...

Thanh âm đứt quãng, thống khổ, thống khổ vì khoái cảm không thể ngừng lại được.

Tên con trai kia, ánh mắt lạnh như băng, anh ta tựa như con quỷ hút máu, nhăm nháp bộ ngực trắng nõn của cô gái, dưới ánh trăng, và trong cơn mưa phùn lất phất, còn cô gái kia lại tựa vào tường, bất an vặn vẹo, tinh tế rên rỉ.

A...

Ưm a...

Tôi ngây dại, giống như đang đi vào thế giới khác, hai tay nắm chắc váy mình, hoảng sợ nhìn hết thảy ở trước mắt. Sao lại có người dám làm loại chuyện tình này ở bên ngoài chứ?

Nhưng mà, anh ta cũng không bởi vì sự xuất hiện ngoài ý muốn của tôi mà dừng động tác lại, vẫn tiếp tục trêu chọc cô ta.

Sau đó, ánh mắt hôn ám xuyên qua mái tóc màu đỏ rượu của cô gái, nguy hiểm nhìn tôi, tôi sợ đến mức hét lên một tiếng, xoay người bỏ chạy.

"Ha!" Sau lưng là một tiếng cười lạnh, chui vào trong óc tôi rõ nét.

Ở tường ngoài của sân sau trường học tôi, ban đêm tám giờ ba mươi, tôi nhìn thấy một tên con trai, cùng một

đưa con gái, làm tình.

A...

Ưm a...

Tôi cố sức bỏ chạy, sợ hãi, lo lắng, cả người đều run bần bật, khi tôi chạy về đến nhà, không có cha mẹ ở đó, tôi vội đóng cửa lại, đóng cả cửa sổ, chui vào chăn, sau đó luồn tay vào trong váy mình, bên trong, một mảnh ướt nhẹp.

Tôi trốn trong chăn mà khóc, chỉ cảm giác thân thể càng ngày càng ướt đẫm.

Một cái liếc mắt, chỉ một cái liếc mắt anh ta đã vấy bẩn tôi rồi.

Trắng đêm không ngủ, trắng đêm không ngủ, không ngủ, không ngủ...

...

Ánh mặt trời hơi chói, khiến tôi không có cách nào hăng hái đứng dậy được, dường như có một hòn đá bướng bỉnh chặn trong não, mùi vị như bị say xe tỏa ra từ một ai đó, từng đợt từng đợt, tôi như thế nào cũng vô pháp đứng dậy.

“Đinh Kỳ, không phải năm ba rất căng thẳng sao?”

Sao em lại còn thời gian rảnh đi làm thêm à?”

Chúng tôi, tôi, cùng Vũ Kính, đứng ở trước cửa kho, dầm mình trong nhiệt độ 37 độ, làm người tiếp thị cho một xí nghiệp sản xuất bánh kẹo, đây chỉ là công việc tạm thời, một tuần làm sáu ngày, một ngày 35 tệ, không bao cơm.

Tôi không để ý đến anh ta, Vũ Kính là một sinh viên, học năm nhất đại học K, bộ dáng thật là người ta phát ghét, luôn bày ra bộ mặt thiên sứ thiện lương quan tâm đến mọi người.

Tôi vừa nhìn thấy anh ta đã muốn ói, anh ta rất thích nghe mọi người khen mình tốt, nói mình học giỏi mà nhiều mặt khác cũng không tệ. Hừ, suốt ngày giống như một á đàn à, tôi nhìn anh ta là chẳng muốn ăn cơm nữa.

“Đinh Kỳ, em ít nói thật, em như vậy làm sao mà làm tiếp thị được chứ, may mắn còn có tôi bên cạnh em đấy!” Anh ta vẫn tiếp tục nói.

Tôi cúi đầu, vẫn không để ý đến anh ta, chỉ chú tâm nghịch mấy tảng phẩm nằm trên bàn, mua bốn bịch đường được tặng một cái chén Mark bằng nhựa, có hình con vịt nhỏ.

Mua bảy bạch sẽ được tặng quà là một cây đèn cây xinh đẹp, đèn cây này rất tốt, được điêu khắc thành nhiều hình khác nhau, khi thì là mỹ nhân thướt tha, khi thì con hổ con báo tư thế hung dũng, có khi lại là một người đàn ông cao đẹp như một vị thần Hy Lạp, hoặc nằm, hoặc đứng, tóm lại rất đẹp. Tôi lại đặc biệt thích mấy cây đèn cây này, luôn thấy tiếc khi phải tổng chúng nó đi, mặc dù có rất nhiều khách hàng chỉ vì mấy cây đèn này mà mua đến mấy chục túi đường, nhưng trong lòng tôi vẫn cầu nguyện, bọn họ đừng có đến mua đường, đừng mang đèn cây của tôi đi.

“Đinh Kỳ...” Một lát sau, Vũ Kính lại gọi tôi, “Đinh Kỳ...”

Đừng gọi tôi, đừng gọi nữa, thật phiền phức, anh phiền phức lắm.

Trong lòng tôi mắng anh ta, chán ghét anh ta, không, tôi chán ghét tất cả mọi người trên thế giới này, tôi chán ghét mảnh rộn ràng nhốn nháo dưới ánh mặt trời này, nhốn nháo hỗn tạp, im đi, im hết lại đi.

“Đinh...” Thấy tôi không để ý đến mình, Vũ Kính nhích lại gần, “Trên lưng em, có một vết máu rất dài! Lưng em chảy máu kìa, em không cảm giác gì sao?”

Tôi sửng sốt, bàn tay lần ra sau lưng, quả nhiên đều là máu, thì ra mồ hôi thấm ướt áo tôi, dính vào da thịt sau lưng, lại cọ xát vào miệng vết thương, nếu anh ta không

nói thì tôi cũng không để ý thấy, anh ta vừa nói, nhất thời tôi lại thấy đau, nhăn mi lại, tôi không khỏi cảm thấy lạnh như băng.

“Em như vậy là không được, vết thương sẽ nhiễm trùng đấy, hơn nữa, cũng sẽ dọa đến khách hàng!

Nhìn em này, mặt trắng như tờ giấy rồi.” Anh ta đẩy tôi, “Bị thương thành vậy cũng không tính dưỡng cho tốt, em về nhà đi, tôi sẽ giải thích với Cố tiểu thư giùm cho.”

Tôi lơ mơ một thoáng, vội vươn tay nắm lấy sơ mi của Vũ Kính, “Vũ Kính, Vũ Kính, tôi không thể, tôi không thể đánh mất công việc này được, van xin anh!”

“Nhưng mà, vết thương trên lưng em..., trời ạ, em xem, lại chảy thật nhiều máu nữa rồi, hù chết người ta, em mau trở về đi thôi!”

“Không, tôi không thể về được, nếu để Cố tiểu thư nhìn thấy, cô ấy sẽ đuổi việc tôi mất!”

“Đinh Kỳ, đây bất quá chỉ là một công việc tạm thời, một ngày có 35 tệ, em cần gì phải cố chấp như vậy, tìm công việc khác là được mà!”

“Không, không, nhất định phải xong tuần này mới được, chỉ còn thiếu 30 tệ!

Chỉ cần qua hôm nay, tôi liền có được tiền.”

Vũ Kính ngần ngợ, “Không phải là em muốn mua cái gì mà không đủ tiền đấy chứ, chỉ có ba mươi tệ mà thôi, em mượn bạn bè là xong, nếu không, tôi cho em mượn cũng được?”

Tôi ngẩng đầu nhìn anh ta, “Anh cho tôi mượn sao?”

Anh ta cười khanh khách, “Không phải chỉ có 30 tệ thôi sao?”

Cũng chưa cần đến, đây, cầm đi!” Nói xong, anh ta lấy 30 tệ từ trong túi quần ra đưa cho tôi.

Tôi nhìn tay anh ta, trắng nõn, ánh nắng cực nóng đập trên đó, thập phần chói mắt, nhưng tôi vẫn như cũ trừng mắt nhìn ba mươi đồng tiền kia, lại ngẩng đầu nhìn anh ta, anh ta cười cười, “Cầm lấy đi!” sau đó liền nhét vào tay tôi. Tôi nắm tiền, ánh mắt không khỏi có chút đau xót, lúc này tôi còn mắng thầm anh ta, sao tôi lại mắng anh ta chứ, nghĩ vậy, tôi lại tự cho mình một bạt tai, thanh âm rất vang làm cho Vũ Kính hoảng sợ, “Em đang làm gì vậy chứ?”

Tôi cúi đầu, lấy mái tóc dày che đi nửa khuôn mặt, không nói một lời, tôi khẽ cắn môi, cầm lấy túi xách bước đi.

Tôi vẫn chưa nói lời cảm ơn.

...

Ngày thứ Hai đã đến, Black Monday.

Trường tôi có một quy định, vào ngày thứ hai nhất định phải mặc đồng phục, điều này làm cho rất nhiều học sinh than phiền oán giận, bởi vì bọn trẻ thành phố rất thích đồ hiệu màu sắc rực rỡ, khoe mấy mốt trang phục là một trong những lạc thú hằng ngày của bọn chúng. Nhưng mà, chuyện này cũng không liên quan gì đến tôi cả, mùa hè đến, tôi chỉ có hai bộ đồ để thay, một bộ là đồng phục của tôi, một bộ khác cũng là đồng phục mà một bạn học của tôi đã bỏ, 'quyên góp' cho tôi.

Ngày thứ hai, có hai sự kiện mà tôi phải làm, một là hát Quốc ca, mỗi đầu tuần trường đều có buổi tập trung vào sáng sớm, treo cờ, hát quốc ca, cúi chào! Tôi đều làm rất nghiêm túc, nhưng tôi càng nghiêm túc, mọi người xung quanh tôi càng cười nói, tôi vẫn không rõ vì sao lại thế, mà tôi cũng chưa bao giờ suy nghĩ kỹ về điều này cả. Chuyện thứ hai mà tôi phải làm, đó là tan học xong đến vườn hoa phía sau, gặp Ngô Ngọc Tiểu.

...

Xoạt xoạt, Ngô Ngọc Tiểu đếm tiền trên tay, cuối cùng, cô ta gật gật đầu, phun mẩu thuốc lá trên môi ra,

“Ừ! Vừa vặn đủ 300 tệ. Cảm ơn!” Nói xong, cầm số tiền kia quăng một bạt tai trên mặt tôi.

Tôi cúi đầu, không hề hé răng.

“Ê, bạn học Đinh Kỳ!”

Ngô Ngọc Tiểu thấy tôi không nói lời nào, đi ra phía sau nắm lấy tóc tôi, “Tháng này, nhà tao xảy ra chút chuyện ngoài ý muốn, mà xem có phải nên tăng thêm một chút để hỗ trợ tinh thần, giúp đỡ lẫn nhau không nhỉ?”

Tôi quay đầu trừng mắt nhìn cô ta, cô ta kéo mạnh, tôi bị nhào xuống mặt đất, da đầu bị kéo rất đau, tôi cắn răng --- không được lên tiếng, càng lên tiếng, bọn chúng lại càng vui vẻ, không được mở miệng, tuyệt đối không được mở miệng.

“Ha ha!”

Ngô Ngọc Tiểu âm trầm cười một tiếng, bỗng nhiên đưa chân, giẫm lên bụng tôi, sau đó đè xuống, đồng phục của tôi bị cô ta chà xát, làn da bị cọ dưới giày chơi bóng, xuất hiện vết xước đỏ đậm, đừng khóc, không được lên tiếng, tuyệt đối không được.

“Này, tao đang nói chuyện với mày, mày có nghe không hả, bạn học!”

Ngô Ngọc Tiểu cúi người xuống, bàn chân lại di chuyển, mũi giày giẫm mạnh lên ngực phải tôi, cô ta vươn một bàn tay, cấu vào ngực trái tôi, móng tay rất dài, tạo nên năm vết máu trên đó.

“Cuối tuần mang đến 400 tệ, nghe thấy không?”

Ngô Ngọc Tiểu cấu xong, vẫn còn chà đạp trên bụng tôi, tôi giống như vừa bị đánh phải, cả người đều là vết tích.

Tôi gật đầu, không hề hé miệng.

Tôi ngơ ngác ngồi trên thảm cỏ, ánh tà dương trải xuống, thật yên tĩnh, không ai chơi bóng, không có gì cả.

Chỉ có mình tôi, tôi ngơ ngác ngồi, không nghĩ đến việc phải về nhà...

Tôi ngồi ở lễ sân thể dục, hồi tưởng về những trò đùa diễn ra ngay trên sân này của bạn học, chúng bỏ lơ tôi, đáng ghét, bọn chúng bỏ lơ tôi.

Vì cái gì? Vì cái gì bọn chúng lại bỏ lơ tôi? Tôi thật xấu xí sao? Tôi thật khiến người ta ghét sao? Vậy bọn chúng thì sao? Bọn chúng không làm cho người ta ghét sao? Bọn chúng dối trá, tự cho mình là đúng, thích thể hiện, lấy lòng mọi người, đúng vậy, bọn chúng lại càng khiến tôi

ghê tởm, dựa vào cái gì lại bỏ lơ tôi, bọn chúng là rác rưởi.

Tôi vừa nghĩ ngợi vừa vuốt mái tóc dài trải đến đôi mắt chân, trong đầu là một khoảng đại dương mênh mông lạnh như băng.

Mãi đến khi có một trận gió lại giống như tắm thêm nước tát vào da tôi, tôi mới tỉnh lại, ngẩng đầu nhìn lên, xung quanh đã tối đen như mực, trăng cũng đã lên, chiếu sáng từng gốc cây ngọn cỏ u ám. Tôi kéo cặp sách dậy, đi về nhà!

Khi tôi đến sân sâu, nhìn con đường nhỏ tối như mực kia, suy nghĩ lại xuất thần, ma xui quỷ khiến thế nào, tôi lại đi vào đó lần nữa.

Tôi vẫn còn nhớ rõ hết thảy đã nhìn thấy ngày hôm qua, tôi vẫn chưa tiếp thụ được việc phải đón nhận hết thảy chúng xem như là sự thật.

Nhưng không biết sao, tôi vừa nhìn thấy bóng đen sâu hun hút không thấy điểm tận kia, thì lại không tự chủ được muốn tiếp cận nó.

Quả nhiên, đúng như dự cảm của tôi, tôi không chút nào ngoài ý muốn lại một lần nữa nhìn thấy tình cảnh của tối ngày hôm qua.

Nhưng mà lần này, tôi không có hét chói tai, chỉ trầm mặc đứng ở một bên mà nhìn, thật ra tôi vẫn rất sợ hãi, nhưng càng kỳ lạ hơn đó là, chân tôi lại không di chuyển được. Anh ta cũng thấy tôi, quay đầu lại, một tay anh ta bịt chặt miệng của đứa con gái bị anh ta đè vào trên tường, bỗng nhiên bắt đầu co rút, tôi có thể nhìn thấy rõ ràng, nơi bọn họ kết hợp, hung khí của đục vọng, nổ rộ đâm hoạc. Đứa con gái kia bị anh bịt miệng, chỉ có thể phát ra tiếng thở dốc rầu rĩ, cô ta không nhìn thấy tôi, nhưng tôi lại có thể nhìn thấy đầu nhũ của cô ta, dưới ánh trắng, thẳng đứng, run rẩy. Tôi ôm chặt cặp, đè nén trái tim kinh hoàng, im lặng đi ngang qua bọn họ.

Ánh mắt xa lạ của tên con trai, ánh mắt khi làm tình, ánh mắt u ám, lạnh như băng. Tôi biết, thời điểm khi tôi đi qua, anh ta nhìn chăm chăm tôi, nhìn chăm chăm bóng lưng của tôi.

Không ai biết được, đây là một cuộc gặp gỡ giữa tịch mịch và tịch mịch, tuy rằng không có một câu đối thoại nào, nhưng tôi tin tưởng vững chắc rằng, sự hiểu kỳ lẫn nhau giữa tôi và anh ta, liền bắt đầu từ nơi này.

“Tiền đâu?”

Ngô Ngọc Tiểu dù bận rộn vẫn ung dung nhìn tôi, móng tay thật dài sơn màu đỏ, giống như máu. Cô ta cầm một chiếc thuốc, khói bụi thỉnh thoảng rơi xuống mặt đất.

Tôi đưa tiền cho cô ta.

“Sao lại chỉ có 100 tệ?” Cô ta hung hăng đến trước mặt tôi, ngón tay cào vào trên ngực, móng tay đâm sâu vào da thịt tôi.

Tôi lắc đầu, không mở miệng.

“Nói chuyện với mày mày có nghe không đấy?” Cô ta đá một cái vào bụng tôi, tôi rất đau, nhúu mày cuộn mình trên mặt đất.

Đại khái là do tinh thần không được tốt, cô ta hung dữ hơn bình thường, ném tàn thuốc đi, cô ta cứ đập mạnh vào bụng tôi, “Bố mày đá mày, đá chết mày, tiện nhân, khiến cho mày về sau khỏi sinh con luôn, ha ha!”

Cô ta mang giày da mũi to, dùng sức đá vào người tôi. Tôi chỉ có thể chịu đựng mà cuộn người lại, không cho cô ta đá vào bụng mình.

“Ê, Tiểu Tiểu, đang chơi cái gì vậy !?”

Không biết là ai đến, tóm lại, tôi cảm giác Ngô Ngọc Tiểu hơi kinh ngạc, cô ta thu chân, nhìn người đến liền nở nụ cười quyến rũ, “Anh Tiêu, sao lại rảnh rồi mà đến đây vậy!”

Người này tôi biết, Tiêu Lam, kẻ bụi đời nổi danh trong

khu, không học hành, cả ngày đều lẩn lư ở các trường học vơ vét tiền bạc, đánh đắm sinh sự. Rất nhiều học sinh đều sợ hấn ta, nếu còn đi học hấn hiện tại hấn cũng là học sinh cấp ba.

Tiêu Lam cùng mấy kẻ cùng băng nhóm đi đến, cả lơ phất phơ nhảy qua lan can, ngồi trên đó nói, “Anh Lục đến đây, nói muốn đến trường chúng ta chơi chút! Kìa!” Nói xong liền hếch cằm sang một bên.

Ngô Ngọc Tiểu nghe thấy cái tên này liền sợ đến mức lùi ra sau, sắc mặt thoáng chút liền trắng bệch, “Anh Lục!”

Tất cả mọi người đều lùi ra một chút, vườn hoa phía sau trường học, nhất thời lâm vào im lặng.

Tôi vội thừa cơ đứng lên khỏi mặt đất, xoay người bỏ chạy, chính là vừa mới chạy đến gần cổng vòm của vườn hoa liền bị chặn lại.

“Con đĩ, chạy cái gì mà chạy hả?” Tiêu Lam ngồi trên lan can nhìn tôi, lại nhìn Ngô Ngọc Tiểu, nói, “Tiểu Tiểu, mày tìm con bé quê mùa này từ đâu vậy hả, thật là quái dị!”

Ngô Ngọc Tiểu đứng ở một bên, mắt tự nhiên cười cười, “Hơ, gần đây hơi túng thiếu, tìm nó để tiếp tế một chút!”

“Ồ...” Tiêu Lam lắc đầu, “Nó có tiền sao?”

Tôi vừa nghe thấy, vội cố sức lắc đầu. Mặc kệ như thế nào đi nữa, tôi thật sự không có tiền, tôi không có tiền.

“Anh Lục!”

“Anh Lục!”

...

Bỗng nhiên mấy tiếng chào hỏi truyền đến, mặt Tiêu Lam cùng Ngô Ngọc Tiểu đều lạnh lại, vội vàng chạy đến gần cổng vòm, khi người đã đến bước vào, đều cung kính gọi một tiếng anh Lục.

Mà tôi, vừa quay đầu, liền rơi vào bóng tối quen thuộc đó.

Là anh ta, tuy rằng vào ban đêm tôi chưa bao giờ thấy rõ tướng mạo, nhưng tôi khẳng định, đó là anh ta.

Anh ta rất cao to, hút thuốc, mặc chiếc áo trắng, hai nút áo trên cùng bị cởi ra. Đầu tóc của anh ta không hề nhuộm, rối bởi những đen mượt. Bất đồng với Tiêu Lam, Ngô Ngọc Tiểu loại tung hoành trong trường học này, cả người anh ta đều tản ra một loại nguy hiểm khó có thể hình dung được. Do ngược sáng, tôi không nhìn thấy rõ lắm, chỉ cảm giác, trong ngực anh ta mơ hồ lộ ra một

mảng u ám, hẳn đó là hình xăm.

Anh ta giống như mất hứng đứng tựa vào cạnh lan can, nhìn thẳng vào tôi, bàn tay đeo rất nhiều nhẫn lơ đãng ngoắc, “Cô lại đây!”

Tôi ngẩn ra, thế nhưng không biết vì sao, theo bản năng hai tay nắm chặt lấy cổ áo của mình.

“Lại đây!”

Tôi đi qua, đứng trước mặt anh ta.

“Quả nhiên cô học ở trường này!”

Khói thuốc trên bàn tay anh ta rất nhẹ nhàng quấn lấy tay tôi, giữa mùa hè, mặt trời chói chang, vườn hoa sau trường học có rất nhiều ve sầu kêu to, càng lúc càng không thể nghe thấy âm thanh gì, tôi càng không ngừng đổ mồ hôi lạnh.

“Há mồm!” Anh ta nói.

Tôi hoảng sợ ngẩng đầu, anh ta cúi người xuống, hơi thở anh ta lập tức phun trên mặt tôi, tôi sợ đến mức hơi hé miệng ra.

“Há thêm chút nữa!”

Tôi khẽ cắn môi, mở miệng ra. Anh ta cúi đầu, thật mờ ám, giảo hoạt, anh ta định làm gì chứ? Tôi không dám động đậy, nước mắt đảo quanh hốc, dường như sắp rơi xuống, anh ta lại cười, không có hôn tôi, chỉ đem một ngụm khói thuốc phả thẳng vào miệng tôi, khói thuốc rất nặng, khiến tôi phải rơi hết nước mắt. Còn chưa hoàn hồn, tôi chỉ cảm thấy trên người có tiếng xé rách, xoẹt một tiếng.

“Oa ô!”

“FUCK, nhìn không ra dáng người cô ta thật không tồi.”

“BB, đầu vú gái trinh đúng là có màu hồng nhạt thật!”

Những tiếng cười nhạo liên tiếp vờn quanh tôi, tôi hoảng sợ nhìn quần áo mình bị anh ta xé rách, bây giờ là mùa hè, anh ta xé áo, ngay cả bra cũng bị xé rách, tôi vội dùng tay che quanh người mình. Nhìn thấy xung quanh từng tên lại từng tên lưu manh, ở đó mà huyết gió.

Tôi không thể chạy, tôi không có quần áo, tôi khóc lớn, không nói một lời, chỉ khóc lớn mà thôi.

Anh ta xoay người, cười ha hả, chỉ đứng ở đó hút thuốc, giống như đang xem kịch, nhìn mấy tên lưu manh truy đuổi tôi ở vườn hoa sau trường học, đùa giỡn tôi, mà tôi trên thân trần trụi, vô luận là chạy đến đâu cũng sẽ bị

một người ôm vào ngực, bọn chúng tóm lấy tôi, bóp tôi, tôi giãy dụa, bọn chúng liền nhìn hết cơ thể tôi, tôi không giãy dụa, bọn chúng liền cắn tôi, sau đó nói những lời tục tĩu đến không thể chịu nổi. Tôi khóc, nhưng vẫn không nói một lời, tôi không nói lời nào cả.

Anh ta hút thuốc xong, liền ném mẩu thuốc lá xuống mặt đất.

Anh ta đi lại đây, bọn lưu manh kia cuối cùng cũng dừng lại hành động, trong nháy mắt, tôi chỉ nghe thấy tiếng gió, đêm tối đến rồi, im lặng, trở thành một loại quỷ dị.

Tôi vẫn còn khóc, không tiếng động chảy nước mắt. Anh ta bỗng nhiên ôm lấy tôi, liếm nước mắt của tôi, "Làm người đàn bà của tôi, em phải thề rằng, vĩnh viễn không được trảm luân, nếu không..." Anh ta không nói hết câu nói.

Tôi ngẩng đầu nhìn anh ta, bên môi anh ta, tất cả đều là những tiếng thở dốc đầy hủy diệt. Anh ta vươn hai tay, không mất chút sức lực nào đẩy cánh tay tôi đang bảo vệ chính mình ra, ngón tay anh ta đặt tại núm vú tôi, trêu chọc cho chúng nó dựng thẳng lên.

"Đừng khóc nữa?" Anh ta cười nói.

A...

Ưm a...

Tôi nhắm mắt lại, hai tay bám vào tay anh ta, tôi không đẩy tay anh ta ra được, anh ta khiêu khích tôi, mà tôi chỉ có thể rên rỉ, tại nơi mà trước mặt rất nhiều tên lưu manh, dâm dăng rên rỉ, tôi nghe thấy rất nhiều tiếng huýt gió, rất nhiều tiếng huýt gió hạ lưu. Nhưng tôi lại không thể làm được gì cả. Chỉ có thể mở mắt ra, nhìn anh ta, ánh mắt anh ta rất đen, đen đến đáng sợ, không thể thấy đáy, giống như vực thẳm đáng buồn này, giống như một điều cấm kỵ.

Bầu trời tối đen, tôi không về nhà, trong nhà nghỉ ở sau trường học, thân thể tuổi 17, màu xanh tuổi 17, tôi trở thành người đàn bà của anh ta, tôi ở dưới thân anh ta một lần lại một lần hiện lên ửng hồng.

Anh ta nói với tôi, “Tôi tên là Lục Kiếm!”

Nghe thấy tiếng rao trên đường cái sớm mai, tôi mới nhập nhèm mở mắt, lại phát hiện đã hơn 7 giờ. Tôi rất mệt, ngồi dậy, quay đầu nhìn anh ta, tóc của anh ta rối tung, anh ta ngã vào trên giường, chiếc giường rất lộn xộn, chân chặn lên chiếc chăn đỏ, thân thể cường tráng của anh ra trần nhiên hiện ra trước mắt tôi. Tôi vươn một bàn tay, trượt dọc theo cột xương sống trở xuống, tiếp tục đi xuống, đi xuống, lông mày anh ta khẽ cau lại, nửa mở nửa híp nhìn tôi, ngón tay tôi, vẫn tiếp tục đi xuống, đi xuống, khi chạm đến đuôi xương cụt liền ấn một cái,

tức thì một tiếng bộp, anh ta đem tôi đặt dưới thân.

“MM cấp ba, em là đang cố ý sao?”

“Tôi tên là Đinh Kỳ!” Tôi nói. Nhưng anh ta chỉ ừ một tiếng, sau đó liền tiến vào cơ thể tôi, thật dễ dàng, dễ như mặc quần áo vào hay cởi quần áo ra vậy.

“Tôi còn phải đi học!”

“Ừ!” Anh ta gật gật đầu, rất nhanh liền kết thúc. Sau đó đứng dậy đi tắm rửa, “Vậy em đi đi!”

Tôi ngồi dậy, nhìn căn phòng hỗn độn này.

Đây có thể xem là tình một đêm không? Không hề báo trước, anh ta cùng với tôi lại phát sinh quan hệ, mà tôi thế nhưng lại tuyệt không cảm thấy ngoài ý muốn, cũng không cảm thấy mình chịu thiệt gì cả. Nhưng tôi cũng không mơ tưởng đây là chúng tôi đang yêu nhau, thậm chí tôi cũng không biết anh ta là người ở đâu, làm nghề gì, bao nhiêu tuổi, đã kết hôn chưa. Tôi chỉ khẳng định anh ta không phải là học sinh, anh ta không hề giống với chúng tôi.

“Tiểu Tiểu lại muốn đòi tiền tôi!” Tôi vừa mặc quần áo, vừa lớn tiếng nói.

“Ừ, cô ta sẽ không tìm em nữa đâu!”

Tôi mặc quần áo, đứng ở cạnh cửa hỏi, “Buổi tối, còn gặp nhau nữa không?”

Dường như anh ta đang gọi đầu, mơ mơ hồ hồ trả lời, “Khi cần tôi sẽ đến tìm em!”

Kết thúc hai lớp học thì đã tám giờ mười, tôi học xong liền ôm cặp đi về phía con đường nhỏ sau trường, tôi chạy rất nhanh, sau đó lập tức đã bị một vòng ôm ấp bao lấy, “MM cấp ba, em thật sự làm cho tôi phải kinh ngạc đấy, ngay cả Ngô Ngọc Tiểu cũng không có lá gan này như em đâu!”

Tôi ngẩng đầu, tôi rất thích, đôi mắt này so với bất luận kẻ nào đều hắc ám, tôi vươn tay lên sờ, lại đụng đến vết máu ở cạnh mắt phải của anh, “Sao lại... xảy ra chuyện gì vậy?” Tôi không biết có nên hỏi hay không nữa.

Anh hôn tôi, “Bị người ta đâm, tôi phản ứng nhanh mới né được!”

“Tên đó chắc chết rồi, tôi đâm trả hấn đến hơn mười nhát!”

“Anh đâm chết hấn ta?”

“Hửm? Tôi không biết, đâm xong liền bỏ chạy, ai quan tâm chứ!”

“Anh không sợ hấn ta tìm mình sao?”

“Chết cười, cũng không biết nhau, tìm ai được chứ!”

“Không quen? Vậy sao lại đánh nhau?”

Anh vừa nghe thấy những lời này của tôi, đột một điều thuốc, tựa vào trên tường, “Đánh nhau? Em nghĩ rằng tôi là cái bọn ngu ngốc ở trường em hay sao! Thối lắm!”

Trong nháy mắt đó, tôi ý thức được, anh là một người ở thế giới khác, nơi mà chúng tôi không thể hiểu được, thế giới chỉ có thể lấy thân mình ra để thử nghiệm mới biết.

Anh khác tôi, cũng không giống với Tiêu Lam, Ngô Ngọc Tiểu.

Lục Kiềm chưa bao giờ dẫn tôi đi gặp bạn bè anh. Có khi ở trên đường, tôi sẽ gặp anh đang đi chơi cùng với một vài kẻ khác, anh ôm một cô gái ở trong lòng, thỉnh thoảng lại thân thân thiết thiết. Chúng tôi gặp thoáng qua, lông mi cũng không động một chút, giống như hai người xa lạ. Chính là đối với thái độ này của anh, không hiểu vì sao, trong lòng tôi lại thở phào nhẹ nhõm một hơi.

Ngô Ngọc Tiểu thật sự đã không tìm tôi gây rối nữa, tôi cũng không còn đi làm thêm, toàn tâm toàn ý lo cho việc học, còn cách hai tháng nữa là đến ngày thi đại học,

một tôi không muốn lãng phí dù chỉ là một giây. Tôi biết Ngô Ngọc Tiểu lại bắt đầu ra tay với mấy đứa con gái khác, khi tôi đi ngang qua vườn hoa, thỉnh thoảng cô ta cũng nhìn thấy tôi, ánh mắt mang theo chút hư ảo, khi đó, đột nhiên tôi lại quên đi hết thảy những gì cô ta đã làm với tôi, chỉ cảm thấy cô ta thật cô đơn, thật mê vãng.

Kể từ ngày Lục Kiềm xuất hiện, cô ta không còn... chủ động đến gần tôi nữa.

“Em không thuộc về thế giới của tôi, nhưng em vẫn bước vào đó, tôi sẽ dành cho em một chỗ, chỉ thuộc về em, nhưng mà em đừng bao giờ trầm luân, bởi vì, tôi không cứu được em!”

Một đêm, Lục Kiềm đến tìm tôi, chúng tôi cùng nhau ăn đồ nướng, sau đó tìm đến phòng khách sạn. Ở trên giường, anh đột nhiên nói với tôi như vậy, tôi nghe thấy thanh âm leng keng vang lên từ trang sức trên cổ tay anh. Tôi gật gật đầu. Anh cười cười, cúi đầu hôn tôi, “Cô gái ngoan!”

Phía dưới rốn của Lục Kiềm có một vết sẹo rất sâu, mỗi lần làm tình, tôi liền gáy vào vết sẹo đó, tôi càng gáy, anh càng hưng phấn, hưng phấn cả đêm. Anh nói, mọi đau nhức, ngứa ngáy, đều tập trung tại vết thương ấy, anh đem tất cả dục vọng, đều chất chứa tại nơi đó.

Tôi cùng Lục Kiềm, trừ bỏ quan hệ xác thịt, cũng không còn gì nữa. Nhưng rất kỳ quái, chúng tôi đều cảm

thấy, đàn ông và đàn bà trên thế giới này, trừ bỏ thứ quan hệ xác thịt này, còn lại đều chẳng có gì cả. Chúng tôi coi đây là tư tưởng căn cơ, từ đó có thể suy luận rằng một ngày nào đó khi thế giới đến hồi hủy diệt, mọi người sẽ vì chữ anh yêu em mà giết chóc lẫn nhau. Bởi vì con người rất đơn độc, một khi phát hiện thứ gì đó mà mình muốn liều mạng có được, đến lúc hư vô, nhất định sẽ phát cuồng, sẽ trả thù.

Vừa nhắc đến hai chữ trả thù, mắt Lục Kiếm liền sáng lên, anh hỏi tôi, có nhìn thấy ai không vừa mắt không, có cần đi xử ai không.

Tôi không mở miệng, chỉ lắc đầu.

Anh hỏi tôi, một người để ghét cũng không có sao?

Tôi nói, có, nhưng mà không nghĩ đến việc giết người.

Anh sờ đầu của tôi, chúng tôi ở trong chăn hôn nhau, tôi nghe thấy anh nói, đứa trẻ ngoan!

Có một tối nọ, đột nhiên tôi nhận được điện thoại của anh, điện thoại của tôi cũng là do anh cho, số cũng chỉ có mình anh biết.

“MM, đi ra ngoài chơi với anh đi!”

Giọng anh rất yếu ớt, lòng tôi cả kinh, “Lục Kiêm, anh đang ở đâu?”

Anh dừng một lúc, giống như đang do dự, nhưng vẫn nói cho tôi biết địa chỉ của mình.

“Số 59 ngõ nhỏ đường Hồng Kông.”

“...” Tôi ghi vào vở, “Em đến ngay đây.”

“Khoan đã.” Anh bảo, “Mang một chai Mulata* đến đây.”

*một loại rượu.

“Em không có đủ tiền.”

“Đến chỗ bọn Tiểu Tiểu mà lấy.”

“Tiểu Tiểu? Em không dám.”

“Ha ha!” Anh ở đầu dây bên kia cười lạnh, “Đến chỗ cô ta lấy, cô ta không dám không đưa!”

Tiểu Tiểu hút thuốc, ngồi trên lan can, chỉ chốc lát, bọn cô ta bắt một đứa con gái đến đây, cứ như vậy, tựa như tôi của trước kia, đứa con gái đó hoảng sợ nhìn chúng tôi, Tiểu Tiểu kêu lên một tiếng, “Tiền đâu?”

Đứa con gái nơm nớp lo sợ lấy tiền từ trong túi quần ra, lúc đưa qua, bầy tay rất run rẩy.

Ánh mắt đó, là ánh mắt của tôi, tình cảnh trước mặt, hết như là linh hồn tôi thoát ra, tận mắt chứng kiến Tiểu Tiểu thi bạo, cô ta đánh cho đứa con gái kia cả người là thương tích, cuối cùng, cô ta còn cởi quần của cô ấy, dùng móng tay thật dài đâm vào âm đạo của đứa con gái kia, đứa con gái nọ thét dài một tiếng, thật thảm, giữa trời chiều vào hè, không khí một mảnh buồn bã.

Tiểu Tiểu vươn tay, ngón tay dính đầy máu của đứa con gái kia, cô ấy khóc lớn, vọt đến lan can đòi tự sát, Tiểu Tiểu cho cô ấy một bạt tai, “Muốn nhảy lầu thì nhảy, nhưng qua bên kia cao hơn nhiều, vờ vọt cái gì, nhảy ở đây cùng lắm chỉ bị gãy xương mà thôi!”

Đứa con gái nọ khóc nức nở, khóc nức nở, tôi giống như đang nhìn thấy, mình quỳ gối ngồi ở nơi đó, khóc nức nở.

Cuối cùng cô ấy bước đi, cô ấy rất đau, lúc đi bước được bước không, xiêng xiêng vẹo vẹo.

Tiểu Tiểu tựa vào một bên, phun ra ngụm khói, sau đó, u oán nhìn tôi.

“Đây, tiền của cậu!”

Tôi cầm lấy tiền, từ sườn mặt nhìn qua, rất mờ mịt, cơ hồ không thể tưởng tượng được vừa nãy cô ta lại làm chuyện tàn nhẫn như vậy.

“Ngày đó, bọn họ cưỡng bức tôi!” Cô ta bỗng nhiên lên tiếng.

Tôi chỉ cảm thấy trong óc nổ tung, nhất thời trống rỗng.

“Lục Kiêm cùng bọn lặn lội trong trường học này không giống nhau, hẳn ta là xã hội đen thật sự, từng giết người, từng bị thương, vào ban đêm ngày đó, hẳn là người đầu tiên chơi tôi. Tôi sợ muốn chết, hẳn lại không cho tôi khóc, hẳn nói, MM, chỉ cần em không khóc, mỗi người ở đây làm một lần rồi để cho em trở về, còn nếu em khóc, bọn anh sẽ làm cho em chết mới thôi.” Nói đến đây, cô ta ngừng lại, xoay người, nhìn không trung u ám.

“Đinh Kỳ, cậu cư nhiên lại dám quan hệ với hẳn ta, thật sự làm cho tôi phải kinh ngạc.” Cô ta cười cười, “Cưỡng dâm, giết người, vợ vét tài sản, bắt cóc, Tiêu Lam đi theo hẳn làm gì cậu biết không? Buôn lậu thuốc phiện! Hẳn là phần tử nguy hiểm, tôi thật không thể tưởng tượng được, cậu là một học sinh cấp ba thành tích ưu tú như vậy, lại sắp thi vào đại học, nghe nói cậu muốn thi vào đại học C, hẳn là cậu rất có lý tưởng phải không, sao lại có gan dây dưa với hẳn ta chứ. Các người có làm tình không? Vì làm tình mà có thể liều lĩnh đến vậy sao? Đinh Kỳ, tôi rất muốn biết, cậu sẽ có kết cục gì đây...”

Tôi mịt mờ đi giữa đường, bước chân hư ảo, không biết bằng cách nào lại đến nhà của Lục Kiếm, tôi vừa gõ cửa, đã bị một vòng ôm ấp vây vào ngực.

Mùi máu tươi nồng nặc, còn có mùi thuốc sát trùng nháy mắt bao phủ lấy tôi, nhất thời hoảng hồn, tôi nhìn thấy trên ngực anh bao mấy vòng băng gạc trắng, thấm đầy máu. Tôi sợ đến mức ngẩng đầu nhìn anh, mà anh lại nặng nề hôn tôi, miệng, là vị thuốc lá đậm đặc, làm cho người ta ghê tởm đến mức buồn nôn. Anh hút đầu lưỡi tôi về phía mình, nhẹ nhàng mà cắn, nặng nề mà mút. Hô hấp trầm trọng, tôi cảm giác cả người đều mềm nhũn, ở ngay trong lòng anh, nhẹ nhàng thở.

“Lục Kiếm...” Tôi gọi tên anh, lại không khỏi hồi tưởng đến khuôn mặt của Ngô Ngọc Tiểu.

Anh thất bại gầm nhẹ một tiếng, hai tay kéo bỏ thắt lưng, xoay người đặt tôi ở trên giường, đi vào.

Anh mở mắt nhìn tôi ở dưới thân, khi anh vừa đi vào, tất cả tựa như bình tĩnh lại, anh nâng người, nhìn nơi chúng tôi kết hợp, ha ha cười, vươn tay cầm lấy chai Mulata tôi mang đến, đổ ào ào vào nơi đó, anh động một chút, liền co rúm một chút, làm tôi nhịn không được hét to lên, anh chơi như vậy một hồi lâu, mới dừng lại, uống hai ngụm rượu, sau đó từ trên cao nhìn xuống tôi, nhìn một hồi lâu, mới từ từ cởi quần áo tôi ra, khi toàn thân tôi đèn lỏa lồ trước mắt anh, tôi nghiêng mặt, không nhìn đôi

mắt hắc ám, sai lầm kia nữa.

“Đinh Kỳ...”

Lần đầu tiên, anh thấp giọng gọi tên tôi. Chúng tôi hôn môi, trong miệng đều là nước bọt và mùi vị thuốc lá cùng với rượu.

Nặng nề mà hôn, nặng nề mà hôn, không, không đủ, anh nặng nề mà cắn tôi, tôi cũng nặng nề mà cắn anh.

Sau đó, máu, thành thuốc tê, làm cho chúng tôi đạt cao trào.

Anh phủ trên người tôi, hỏi, “Em đã trầm luân ư? MM cấp ba?”

Trong mắt tôi đều là nước, nhưng tôi nở nụ cười, tôi nói, không có.

I swear never sink in. (Em thề sẽ không bao giờ trầm luân.)

Chương 2: I forgot

Lục Kiêm và tôi, vì sao dây dưa với nhau, đó là một vấn đề rất khó trả lời.

Thậm chí chúng tôi cảm thấy được, đó không phải là

dây dưa, mà là một loại trò chơi. Anh từng nói, chỉ cần liếc mắt một cái thì anh đã biết được, tôi khát vọng hủy diệt một thứ gì đó, trong ánh mắt của tôi tràn ngập sự thiếu nhẫn nại đối với cuộc sống này.

Tôi dựa vào lòng anh nói, người giống tôi vậy có ở đây đường, tuyệt không đặc biệt, sau này khi anh càng hiểu về em, sẽ phát hiện, đó chỉ là ảo tưởng của anh, thật ra em chỉ là một kẻ nhát gan mà thôi.

Anh nghe tôi nói xong, chỉ nhảy xuống giường, lấy một bình Mulata từ trong tủ lạnh ra, nốc mấy nốc, sau đó nhìn ra ngoài cửa sổ nói, gặp nhau chỉ là một sự hiểu lầm, khi hiểu lầm được giải trừ, tất cả cảm giác đều sẽ biến mất! Mà những kẻ không thể thừa nhận được loại 'biến mất' này, kết cục sẽ rất thảm hại.

Thỉnh thoảng Lục Kiềm sẽ nói ra những lời như vậy, tôi biết, anh sẽ không hiểu được, ở thế giới nhìn như hòa bình này, cho đến giờ tôi vẫn chưa tìm được một tri kỷ, mà ở trong bóng đêm này, tôi lại phát hiện, con người, có thể sống khoan dung hơn. Khoan dung Lục Kiềm, tùy hứng Lục Kiềm, thói nát Lục Kiềm. Cùng anh ở chung, chuyện gì cũng không cần phải tìm hiểu, đó là một loại khoái hoạt khi được thả lỏng, tôi với anh vẫn duy trì quan hệ song song, chúng tôi chưa bao giờ giống như mấy cặp tình nhân thân thiết đang dạo trên phố khác. Trừ phi anh đến tìm tôi, còn nếu không ngoài thời gian học buổi đêm trên trường, tôi chỉ về nhà tiếp tục ôn tập, ngày thi vào đại học chỉ còn cách hai tháng, không biết vì cái gì, cuộc

sống của tôi vì sự thay đổi này mà càng lúc lại càng bình lặng, mà loại bình lặng này, ngẫu nhiên, ngẫu nhiên, sẽ chợt lóe sáng làm cho lòng tôi kinh sợ. Vì cái gì?

Có thể là tôi biết nguyên nhân, chính là, tôi không muốn trả lời mà thôi.

Mấy hôm trước, lớp tôi có ba người bị cảm nắng khi đang đi học, có lẽ rất nghiêm trọng, bị xe cứu thương vội vã đưa đi. Tôi ghé vào thành lan can, nhìn thấy rất trên sân thể dục có rất nhiều người giống như góp vui đứng nhìn xe cứu thương rời đi, không khỏi cười nhạt. Bọn chúng vẫn là những đứa trẻ, vì điều gì mà lại trở nên phù phiếm lạnh nhạt như vậy.

Trong trường này, chúng tôi chia thành ba loại, học hành thật nghiêm túc, tuyệt không học hành, và thêm, xem cuộc sống giống như là đang làm đề thi, nếu như xem 60 điểm là có thể đạt tiêu chuẩn, như vậy, chỉ cần làm 60 câu là đủ rồi. Mà tôi, thuộc loại thứ nhất, học hành, trở thành một tín ngưỡng, mà kết cục của loại tín ngưỡng đó, chính là mong được hồi sinh. Có lẽ Lục Kiếm thích chính là một tôi như vậy, Ngô Ngọc Tiểu nói cho tôi biết rằng --- bên cạnh Lục Kiếm, không có thiên sứ.

Tôi cũng không biết vì cái gì Ngô Ngọc Tiểu lại nói những lời này với tôi, nhưng câu trả lời của tôi cũng rất khẳng định, tôi không phải là thiên sứ.

Ngô Ngọc Tiểu lại phẩy tay với tôi nói, về phương diện

này, cậu không hiểu những người đó bằng tôi đâu. Tôi nói cho cậu biết, thế giới này chia làm hai nửa, một nửa xem người ở bên kia là thiên sứ, chỉ vì bọn họ đã sớm nhìn thấu bản thân mình, không hề hiểu kỳ với bản thân mình, mà chỉ tò mò những người khác, mà người khác đó, lại ở tại thế giới đối diện.

Thật ra lời này lại làm cho tôi nghĩ đến một chuyện, đó là, có thể mãnh liệt làm cho người ta ý thức được, thế giới này, chia làm hai nửa.

Đó là một ngày cuối tuần, suốt một tuần Lục Kiềm không tìm tôi, đến đêm, tôi một mình ngồi ở quán ăn để ăn khuya, đột nhiên, tôi nghe thấy phía sau có vài tiếng thét ồn ào, quay lại nhìn, ba bốn người đàn ông trong tay cầm cây sắt thật dài chạy như điên ở bên ngoài, phía sau, mười mấy người truy đuổi theo, người bị truy đuổi mắt thấy bọn kia sắp đến gần, liền quay người quăng bàn ghế xung quanh, ném vào bọn người kia. Bọn họ người đầy máu, quần áo đều bị rách, khi chạy đến gần chỗ tôi, tôi rõ ràng nhìn thấy, một trong số đó là Lục Kiềm, anh bị người ta đánh đến đầu rơi máu chảy, vừa chạy vừa đánh cho đối phương học máu, những người ở đó đều hoảng loạn, mấy người trong quán ăn sợ đến mức chạy xung quanh tìm chỗ trốn. Mãi đến khi nghe thấy tiếng còi cảnh sát, bọn chúng mới thu tay, tự lực đào tẩu. Lục Kiềm chạy về hướng tôi, tôi nhìn thấy anh, vẻ mặt lỗ máu đầy máu, một đường đá văng mấy chiếc bàn, gập thoảng qua tôi, lại không nhìn thấy tôi. Tôi cũng không gọi anh, tại nơi này trong nháy mắt, tôi cho rằng căn bản mình không quen

biết anh.

Đó là hai thế giới bất đồng, lại tồn tại cùng một không gian.

“MM cấp ba, nghe nói cuộc thi tiếng Anh lần này em lại đạt giải nhất!”

Lục Kiềm ngồi ở đầu giường nói chuyện, thỉnh thoảng lại có vài tiếng keng keng, tôi không khỏi dựng người dậy, nhìn thấy anh đang lau súng, đó là tiếng kim khí ma sát nhau mà tôi chỉ thường nghe thấy trong TV, liên tiếp vang lên bên tai.

Anh quay đầu lại thấy tôi không trả lời, chỉ là đang ngẩn người, liền hươ hươ khẩu súng trước mặt tôi, cười nói, “Chưa thấy qua súng thật bao giờ à?”

Tôi gật gật đầu.

“Muốn chơi một chút không?”

Tôi dừng lại một chút, lắc đầu, không muốn.

Anh cười cười, “Lần trước tôi gặp Loan Phi, ở điểm này cũng đủ độc, dám đấu súng với lão tử, lại còn cược ai thua phải đi hít phấn P!” Anh vừa nói, vừa hút điếu thuốc, sau đó cẩn thận lau sạch khẩu súng màu đen kia, “Phấn P toàn là hóa chất, lại trộn lẫn không ít phế phẩm, ai lại

muốn đi hít cái đó chứ!” Nói xong, lại nhìn tôi, “Em có biết súng của tôi tên gọi gì không?”

Tôi không nói chuyện, anh hừ một tiếng, “Khẩu súng này gọi là ngàn khẩu có một.” Nói rất đặc ý.

“Ngàn khẩu có một?”

Cái này lại làm tôi tò mò, dựa vào vai anh hỏi, “Vì sao lại gọi như vậy?”

Anh cười ha ha, “Nghe tên thì biết, trong một ngàn khẩu súng, chỉ có một chiếc có chất lượng, sức nặng, độ chắc chắn, độ dày, thậm chí là cả phương diện màu sắc cũng đạt đến mức hoàn mỹ. Ví dụ như...” Anh đặt hòng súng ngay giữa mi tâm tôi, “Khẩu này của tôi!”

Tôi ngơ ngác nhìn anh, nhìn khẩu súng màu đen kia, tôi cảm thấy mê hoặc. Tôi ngồi xuống, cởi bỏ chiếc áo khoác, thân thể lỏa lồ trải đầy dấu hôn xanh tím, cười lạnh với anh, “Đến đây, Lục Kiếm, đến đi, nổ súng đi nào!” Thanh âm của tôi nhẹ đến nỗi cả tôi cũng không nghe được, cũng khiến cả người run rẩy một chút, Lục Kiếm sửng sốt, phóng đặng cười to, anh buông súng ra, cởi quần áo xong thô lỗ chồm lên.

Phòng ngủ của chúng tôi rất nhỏ, chỉ có duy nhất một cánh cửa, một khung cửa hình chữ thập được gắn vào đó, ánh trăng đập xuống giường, tạo nên một hình chữ thập

hắc ám, chúng tôi, ở dưới chữ thập kia mà điên cuồng, hấp thụ sự thần bí nhiếp hồn kia, từ trên người đối phương.

“Em không sợ tôi nổ súng thật ư?” Mũi anh cọ vào tôi, anh thô tục hỏi tôi.

“I will show you fear in a handful of dust.” Tôi nhìn vào mắt anh nói.

“Cái gì vậy?”

“Một đề thi tiếng Anh, nêu tên nhà thơ mà mình thích nhất, sau đó phân tích một câu thơ để làm ví dụ.”

“Tiếng Trung nghĩa là gì?!”

Anh dừng động tác, nghiêm túc hỏi tôi.

“Nghĩa là:

Tôi sẽ chỉ cho bạn nỗi sợ trong một nắm tro tàn!” Tôi nói, “Vậy em phân tích ra sao?” Anh hỏi. Tôi thay đổi tư thế nằm, rút cánh tay đang đặt dưới mái tóc anh ra, nghiêng đầu trả lời, “Câu này nằm trong bài thơ nổi tiếng The Waste Land (Vùng đất hoang) của nhà thơ T. S. Eliot, em chọn câu thứ 30 này, giải thích rằng, bụi đất đó nhất định là tro cốt của người. Bởi vì nỗi sợ hãi lớn nhất, là những chuyện xảy ra sau khi chết, người còn sống khó

mà năm bắt được sự kinh hoàng này. Nhưng em cũng không phủ nhận, trong đó nó còn bao hàm cả sự tò mò nữa.”

Tôi nói xong, liền nhắm mắt định đi vào giấc ngủ, lại bị Lục Kiếm mạnh mẽ nắm lấy cằm, bắt tôi đối diện cùng với anh, ánh mắt anh thật sáng ngời, trên khuôn mặt, còn có cả sự vui vẻ, anh nhìn mắt tôi nói, “Em đừng ngủ! Em đừng ngủ!”

Lúc đó vẻ mặt Lục Kiếm đáng yêu đến nỗi cả đời này tôi cũng không thể quên được.

Gặp lại Vũ Kính thật là một tình huống ngoài ý muốn, trường học tổ chức buổi gặp mặt giữa trường với đại học K, đây cũng là một phương pháp để trường đại học có thể câu kéo tân sinh viên cho trường mình, ngày đó người đi cũng không nhiều, tôi là chỉ muốn giải sầu, lại không ngờ gặp phải Vũ Kính.

Vũ Kính cùng một đám bạn học đánh bóng rổ, dưới ánh mặt trời, sức sống của bọn họ tỏa ra bốn phía, tinh thần phấn chấn hào hứng, hai tay tôi đút trong túi quần bò, không chớp mắt đứng nhìn bọn họ. Chẳng bao lâu sau, Vũ Kính nhìn thấy tôi, nhân lúc giải lao, anh chạy đến chào hỏi, “Hi, đã lâu không gặp! Vết thương của em đỡ hơn chưa?”

Tôi gật đầu, “Rồi.”

Sau đó lấy 30 đồng ra trả lại cho anh ta.

Bộ dáng anh ta rất vui vẻ, nói, “Đinh Kỳ, rốt cục em cũng không mặc đồng phục nữa, nhìn thế này có phải đáng yêu hơn không?”

Tôi cười, “Thật chứ?”

Anh ta sừng sốt, “Em thay đổi, trước kia em cũng không thèm để ý đến người khác như vậy!”

“Ồ?”

“Em đấy, trước kia luôn mặc đồng phục, cúi đầu, ai nói chuyện với em em cũng không để ý, ngay cả khách hàng đến, em cũng không thèm liếc mắt một cái, khiến tôi rất vất vả, em có biết không? Một mình tôi phải đảm đương phần việc của tận hai người đó!” Anh vừa nói, vừa cúi đầu nhìn tôi, “Chắc, chắc, bộ dáng hiện tại của em, thật rất đáng yêu!”

Tôi không khỏi bật cười, đưa tiền cho anh, xoa người bước đi, kết quả Vũ Kính lại đi theo.

“Anh không chơi bóng nữa sao?”

“Không sao, chỉ là chơi thôi mà, ngày nào cũng đánh cả!”

“Ờ!”

“Em đến đại học K làm gì vậy?”

“Đến thăm quan!”

“Ồ, ra vậy, gần đây nhiều học sinh cấp ba đến thăm lắm!”

“Ừ!”

“Cái kia... em thay đổi nhiều quá!”

Anh ta gãi gãi đầu, khuôn mặt lúc nói chuyện có chút đỏ ửng.

Tôi dừng lại, mùa hè, bóng cây lay động in bóng trên đường cái, tia nắng chiếu vào mắt tôi, một trận gió nhẹ dịu êm thổi qua, tôi có thể rõ ràng cảm nhận được lông tơ trên hai má lay động, như có như không mơn trớn làn da tôi. Tôi bỗng nhiên xoay người, thản nhiên cười rộ lên với Vũ Kính, “Đó là bởi vì, em có một bí mật!”

Vũ Kính hơi không hiểu, theo bản năng lặp lại một lần, “Bí... bí mật?” Nói xong, liền trở nên kích động, tràn ngập tò mò giống như một đứa trẻ, “Bí mật gì vậy, nói nghe một chút? A..., quên đi, bí mật của em nhất định sẽ không nói cho tôi biết! Nhưng mà, tôi vẫn tò mò lắm!” Nhìn bộ dáng tiêu chuẩn sinh viên tốt nghiệp của anh, tôi vỗ vỗ bờ vai

anh, trên khuôn mặt đầy mồ hôi do đánh bóng rổ, hỏi, “Đứng gần em vậy anh không thấy mất mặt sao?”

Vũ Kính nhìn tôi kỳ lạ, “Vì sao lại thấy mất mặt?”

“Em, thật quê mùa, nói chuyện lại còn dùng giọng nhà quê nữa!”

Tôi như cười như không nói.

“Hờ?”

Vũ Kính run rẩy, “Có gì đâu chứ, ở đại học, mọi người đến từ năm sông bốn bể, giọng nào cũng có, ở chung nhau cũng vui vẻ! Sao em lại để ý đến chuyện này chứ.”

Tôi thành thật gật đầu, “Vũ Kính, em cũng muốn học đại học!”

“Tốt, vậy em thi vào trường tôi đi!”

“Không, em muốn đến đại học C!”

“Trường đại học C khó hơn trường K nhiều lắm, hơn nữa nó ở ngoại tỉnh, em muốn đi sao?”

“Ừ, em muốn rời khỏi nơi này!” Tôi vừa đi vừa nhìn giày mình, không khỏi nở nụ cười, việc đến đại học K này thật là đúng đắn, nó khiến tôi càng thêm thèm khát loại

cuộc sống tươi sáng trong lành này, đó, vốn là giấc mộng của tôi.

Vũ Kính dẫn tôi đi dạo trong vườn trường, cửa hàng sách, sân vận động, căn tin, sân thể dục, rất nhiều nơi. Chúng tôi đi đến trời tối, anh bảo mời tôi đi ăn cơm. Xung quanh trường đại học rất phức tạp, quầy quà vặt, nhà ăn, siêu thị, tiệm làm tóc, nhà sách, cái gì cũng có, nhưng vừa vào đêm, sôi động nhất lại là quán bar. Hai bên đại học K có rất nhiều quán bar, không lớn lắm, nhưng đầy đủ đặc sắc, tôi nhìn thấy rất nhiều người trẻ tuổi ra vào quán. Tên quán bar cũng rất kỳ lạ, ví dụ như, Vết thương tình yêu, GIGI & BIBI, Cô gái mộng to, Gió đông về, Tảo tuyết..., những cái tên này như chứa đựng cả một câu chuyện xưa hấp dẫn lòng người, lại làm cho người ta từng chút ngã vào ảo mộng khó hiểu, hoặc là bởi vì, linh hồn con người vốn là sự dung hòa giữa ánh sáng và bóng tối, cho nên lúc trời sáng thì bình thường, đêm đến lại chìm vào si mê quần quýt.

“Ồ, Vũ Kính! Lại còn dẫn gái theo kìa!” Một tên con trai lạ lẫm ngăn cản chúng tôi, đầu hấn nhuộm vàng, khi nói chuyện lại không có ý tốt, hấn lão đảo đến gần, dần dần, mấy tên con trai khác cũng tụ tập lại đây, chúng tôi bị vây bên chính giữa.

“Vũ Kính, anh quen bọn họ sao?”

Tôi lạnh lùng hỏi, chỉ thấy Vũ Kính sợ đến mặt cũng trắng bệch, gật gật đầu, “Tôi nợ tiền hấn!”

“Nhiều không?”

“Đã trả rồi!”

Mặt anh càng lúc càng trắng, “Nhưng bọn họ lại đây đưa mãi!”

Tôi quay đầu nhìn tên lưu manh tóc vàng kia, có lẽ do quen với Lục Kiếm, cho nên tôi tuyệt không cảm thấy sợ hãi.

Tóc vàng cầm chai rượu dưới cằm tôi, “Em là bạn gái nó?”

Tôi lắc đầu phủ nhận.

“Ồ! Vậy đi với anh đây một lát nhé?” Hắc nói.

Tôi không trả lời, ánh mắt dừng trên chai rượu thủy tinh, tôi nhìn thấy một dòng chữ, Mulata, “Nói chuyện, mày cầm à?”

Tóc vàng có chút khó chịu, dùng tay đẩy tôi ra, rất mạnh, thiếu chút nữa tôi bị ngã, may mắn có Vũ Kính đỡ.

“Mẹ nó!”

Tóc vàng tức giận, đá một cái về phía này, Vũ Kính hét

to một tiếng, tựa hồ rất đau, tôi nhìn thấy lông mi anh xoắn chặt lại. Tiếng hét của Vũ Kính thu hút sự chú ý của người trong bar, những người đó trông có vẻ rồi rã, nhưng đều mặc đồ đen, một đám đứng cười xem náo nhiệt. Tôi sửng sốt, liếc mắt một cái liền nhận ra Lục Kiềm. Anh nhìn tôi, sau đó cúi đầu, tách một tiếng, ngọn lửa xanh vàng nảy ra từ chiếc bật lửa thép, anh đốt một điếu thuốc, hút một hơi, phun ra một hơi, lại hút vào một hơi, rồi phun ra một hơi nữa, tôi biết, anh là đang do dự, bởi vì quan hệ của tôi và anh, không thể vượt ra khỏi căn phòng với chữ thập đen kia được.

Tên tóc vàng đưa lưng về phía anh, vẻ mặt hạ lưu ôm tôi, còn tôi lại kinh ngạc nhìn Lục Kiềm.

Có rất nhiều cách thức để tình yêu xuất hiện...

Thời điểm khi nó xuất hiện, có lẽ nó sẽ khiến cho bạn làm một vài chuyện mà bạn không nghĩ phải làm.

Mà cuộc sống, chẳng qua chỉ là một quá trình vừa xây dựng lại vừa hủy diệt.

Tôi không biết tên tóc vàng đã sờ nơi nào trên người tôi, đối với bàn tay của hắn, tôi không hề có cảm giác, tôi chỉ muốn biết Lục Kiềm sẽ làm thế nào – Lục Kiềm luôn dùng thời gian hút thuốc để suy nghĩ một vấn đề, ví dụ như bây giờ, nhìn tàn thuốc cứ rơi đốm đọt từng đốm, chập chờn dưới ánh đèn đường, khi điếu thuốc cháy sạch, thì anh đã có đáp án.

Đại khái tóc vàng cũng cảm giác thấy không khí có chút khác lạ, quá mức im lặng, vì thế quay đầu lại, Lục Kiềm lúc này đã đứng sau lưng hắn, không nói một lời, ôm tôi đi thẳng. Mấy người xung quanh lập tức xông đến, ngăn chúng tôi lại, Lục Kiềm nhíu mày, lạnh nhạt nói, "Tránh ra!"

Dáng vẻ của anh cực kỳ cuồng vọng, khiến bọn chúng chần động đến nỗi không kẻ nào dám bước lên trước, mấy bọn nhóc này đều là bọn lưu manh ở trường học, cùng lắm chỉ dọa được mấy sinh viên như Vũ Kính vậy, còn người như Lục Kiềm, bọn hắn có thấy cũng không dám chọc đến. Mấy người đó không dám nói chuyện, lui về sau nhường đường.

Cánh tay Lục Kiềm ôm tôi càng chắc, cơ hồ anh là kéo tôi mà ra ngoài, "Vũ Kính, còn có Vũ Kính nữa." Tôi ở trong lòng anh thấp giọng nói.

Lục Kiềm lại không dừng lại, một mực đi về phía trước, tôi dùng sức giãy dụa, "Lục Kiềm, anh buông ra, Vũ Kính còn ở trong kia!"

Tôi thật không rõ, thuận tay dẫn thêm Vũ Kính ra là chuyện thật dễ dàng, vì cái gì anh lại không muốn.

"Là thằng đó dẫn em đến quán bar phải không?" Lục Kiềm vừa nói, vừa tăng thêm sức, làm cho tôi giãy dụa thế

nào cũng không thể thoát ra được. Tôi chỉ có thể quay đầu nhìn lại, thấy bốn người tóc vàng đầu tiên là sừng sốt, sau đó liền vây lại đánh Vũ Kính, tôi có thể nghe thấy, tiếng kêu thảm thiết, còn có cả những tiếng rên rỉ. Lục Kiềm nắm chặt lấy cánh tay tôi, trên tay tôi hiện lên dấu bàn tay, tôi bị nắm đến vô pháp cự quật, chỉ có thể cách Vũ Kính càng lúc càng xa. Lục Kiềm kéo tôi đến ven đường, lúc này bạn bè của anh bước đến, dậm dục nói, "Ồ, anh Lục, từ khi nào thì lại thích chơi loại MM này thế? Sao lại không dẫn đến cho anh em được gặp mặt chứ!"

"Đúng vậy, lần đầu tiên em nhìn thấy anh Lục chơi loại này, trông thật mới mẻ."

Lục Kiềm không thèm để ý đến ai, chặn một chiếc taxi lại, nhét tôi vào trong, chỉ thấy anh quay đầu bỏ lại một câu, "Tôi đi trước, 12 giờ gặp tại kho hàng!" Sau đó liền bước vào xe, ở phía sau chiếc taxi tối tăm, chúng tôi cảm nhận được hơi thở của đối phương, anh ôm chặt tôi vào ngực, hung dữ cắn vào cổ tôi, "Nói, hôm nay sao lại đến đây?"

Động tác của anh lại dọa người lái xe, lái xe là một người trung niên, thỉnh thoảng lại quay đầu lại nhìn, Lục Kiềm không thèm quan tâm, bàn tay vói vào trong quần bò của tôi, "Sao em lại không ở nhà học bài!"

Tôi bị anh cấu đau, nhẹ giọng kêu lên, lái xe lại nhin không được quay đầu lần nữa, Lục Kiềm đá vào phía sau ghế lái của hắn một cái, "Nhìn con mẹ ông, quay đầu lại!"

Nói xong liền ném qua một xấp tiền mặt màu đỏ, “Khách sạn Thiên Hoa! Đi nhanh lên!”

Đây là lần đầu tiên chúng tôi đến khách sạn này, anh cơ hồ là kéo tôi đi vào, cách ăn mặc của chúng tôi không hề phù hợp, nhìn qua liền biết tôi là học sinh, còn anh là lưu manh. Nhưng kỳ quái, tiếp tân không hề kinh ngạc, mặt không chút thay đổi hỏi anh muốn phòng như thế nào, tôi nhìn Lục Kiềm dùng tên giả cùng sổ chứng minh giả điền lên giấy đăng ký, chữ anh rất khó xem, giống như đã mấy năm chưa viết vậy. Điều khiến cho tôi ngoài ý muốn là, anh chọn một căn phòng có cảnh đêm. Chúng tôi bước vào phòng, nhìn ra cánh cửa sổ nằm sát sàn nhà, một mảnh đèn xanh đèn đỏ, thành phố giống như một cô gái đã thoát hết quần áo hiện lên trước mắt tôi, tôi sợ đến ngây người, đến bên cửa sổ nhìn thế giới này, trong nháy mắt, tôi chỉ muốn làm một chuyện, tôi thật sự muốn làm.

Tôi vội vã cởi đi quần áo của chính mình, không còn một mảnh, cơ thể tôi dán lên cửa thủy tinh, khát vọng được hòa làm một cùng với ánh đèn sặc sỡ dưới kia.

“Thật đẹp!”

Trong bóng đêm, Lục Kiềm cùng tôi trăm miệng một lời, anh đặt tôi lên cửa, vội cởi bỏ thắt lưng của mình, tôi chỉ cảm thấy phía sau lưng truyền đến một trận đau đớn, anh tiến vào cơ thể tôi, thật lâu sau đó, anh cũng không cử động, chỉ im lặng ở bên trong.

“Anh đang làm gì vậy?” Tôi không kiên nhẫn hỏi. “Im lặng!” Anh vẫn như trước không hề co rút.

Tôi cảm giác được anh ở bên trong cơ thể của tôi, chiếm cứ nơi ngọt ngào đầy e thẹn kia, nhưng anh vẫn không nhúc nhích, cũng không mềm lại, thậm chí càng lúc lại càng cứng rắn. Tôi nhìn không được muốn đùa dai, hơi hơi kẹp anh lại, bên tai liền truyền đến một hồi hô hấp hỗn loạn, anh ừ hử một tiếng. Nhưng mà vẫn không hề động đậy. “Im lặng, là bởi vì suy nghĩ đã tiến vào góc chết, Đinh Kỳ, tôi muốn hỏi em một chuyện!” Anh ôm chặt tôi, cùng tôi nhìn vào bóng đêm khôn cùng.

“Anh hỏi đi!” Tôi không biết mình là đang si mê anh, hay là si mê bóng đêm xinh đẹp dưới kia.

“Em hiểu tôi sao?” Anh bắt đầu cắn tôi, dùng xúc cảm đầu lưỡi an ủi khoái cảm sắp bùng nổ.

“Em không biết!” Tôi từ từ nhắm hai mắt nói.

“Ha ha!” Anh cười, không nghe rất mất hứng hay là cao hứng, sau đó, anh bắt đầu co rút, thật thông thả, thông thả rút ra, sau đó nặng nề tiến vào, anh rất có tiết tấu, từng chút từng chút, từ từ nhanh dần, lúc rút ra anh nói, “Khép lại!”, lúc đi vào anh lại nói, “Mở ra!”

Tôi dựa trên cửa thủy tinh, khanh khách cười, rất vui vẻ.

Lần đầu tiên tôi cảm thấy, có Lục Kiềm rồi, những người đàn ông khác không thể nào làm cho tôi đạt cao trào được nữa. Lục Kiềm, anh có biết hay không, anh là thiên thần sa ngã của em, em bỏ qua sự tà ác trong anh, lại đi yêu sâu đậm sự dịu dàng của anh.

11 rưỡi, tôi cảm thấy bên cạnh giường trống trơn, mở mắt ra, vừa lúc nhìn thấy Lục Kiềm đang mặc quần áo, tay chân anh rất thon dài, mặc một chiếc quần bò màu xám, bên ngoài khoác thêm một chiếc áo sơ mi đen, vẫn cởi hở hai cái cúc áo, hình xăm trên ngực như ẩn như hiện, thắt lưng quần gắn rất nhiều trang sức kim loại. Trước kia Lục Kiềm từng nói với tôi, nếu ở tình huống không có vũ khí trong tay, anh sẽ lấy sợi dây xích sắt này, một roi vọt ra, cam đoan sẽ gây ra một vết máu trên người đối phương, đau đến kêu cha gọi mẹ. Trên người Lục Kiềm sẽ không mang theo bất cứ phế phẩm nào, tất cả trang sức, đều có tính năng tấn công.

Anh chuẩn bị xong xuôi, ngẩng đầu lên liền phát hiện tôi đang nhìn mình, thản nhiên nở một nụ cười, bước đến nhẹ hôn lên trán tôi, "Em ngủ tiếp đi, mai còn phải đi học nữa!" Tôi ngồi dậy, bỗng nhiên lại phát hiện, mỗi khi tỉnh lại từ trên giường, tôi và anh sẽ càng thêm thân mật một chút. Không tự chủ được, tôi dùng âm thanh khàn khàn mệt mỏi hỏi anh, "Về sau, chúng ta cứ như thế này sao?"

Anh vừa định bước ra cửa, lại đứng sững lại, không xoay người, tôi nhìn thấy anh lại đột một điều thuốc, sau

đó ngậm trên môi.

Lòng tôi tựa như đang đánh trống, tôi cũng không biết vì cái gì chính mình lại muốn hỏi vấn đề này, bởi vì những câu trả lời của anh, đều không thể trở thành hy vọng được. Tôi lại nằm xuống, đắp chăn lại, nhìn lưng anh, giống như không có việc gì nói, “Không có gì, anh đi đi!”

Anh vươn tay kẹp điều thuốc giữa hai ngón, phun một hơi thật dài, “Em ngủ tiếp đi!” Sau đó mở cửa đi ra ngoài.

Hôm sau, tôi ngủ mãi đến bảy giờ rưỡi mới dậy, cả người đau nhức, xuống giường bước đến cánh cửa sổ sát đất, nhìn ra, đó là một thế giới bận rộn sáng ngời... những tòa nhà, nhà trọ, khách sạn san sát nhau, từng tia nắng mặt trời chiếu xuống, chiết xạ, nhuộm đám bụi bặm trên không trung thành làn khói trắng nhiên, ánh nắng làm cho người ta cảm thấy phồn hoa, còn có, thanh bình.

Tôi vội vã mặc quần áo, thu dọn phòng sạch sẽ, giống như lúc chúng tôi chưa từng đến đây, lúc sắp đi, tôi thoáng quay đầu nhìn lại, thật là một căn phòng đẹp đẽ, tôi hướng về phía cánh cửa sát đất cười một cái, căn phòng với cảm giác được nhìn ngắm thành phố này, thật sự rất thú vị, nếu để tìm một từ để hình dung, thì phải là kích động! Nó làm cho tôi kích động, giống như mang đến cho tôi một ngày hoàn toàn mới mẻ vậy.

Chính là, một ngày mới đó, Lục Kiếm, anh sẽ ở nơi nào?

Giữa trưa, tôi ngồi trong một cái quán nhỏ trước trường học ăn trưa, trong tay vẫn còn cầm tài liệu, vừa ăn vừa xem.

“Hi!” Có người chào hỏi tôi.

Tôi ngẩng đầu, là Ngô Ngọc Tiểu.

“Vẫn còn rất tốt nhỉ!” Cô ta đỉnh đạc ngồi xuống, mấy học sinh bên cạnh thấy cô ta vừa ngồi ở chỗ này, liền đứng dậy bưng đồ đi nơi khác.

Tôi nở nụ cười, “Tìm tôi có việc gì sao?”

“Không có việc thì không thể tìm cậu à?” Hai tay cô ta khoanh lại, nhào người lên trên bàn nhìn tôi.

Tôi tiếp tục nhìn tài liệu, “Cũng không phải vậy, chẳng qua là tôi và cậu cũng không có gì để nói với nhau cả!”

Ngô Ngọc Tiểu hừ cười một tiếng, “Tiêu Lam bị bắt!”

Tôi khựng lại, buông tài liệu ra, nhìn cô ta.

Cô ta đắc ý cười rộ lên, “Vẫn là chuyện cá độ thôi!” Sau đó vừa gỡ mái tóc khô vàng của mình, vừa nói, “Nghe nói Tiêu Lam đã bị người ta mua chuộc, rất có thể sẽ khai ra anh Lục!”

Tôi không nói chuyện.

“Cậu không lo lắng sao?” Ngô Ngọc Tiểu không nhìn thấy phản ứng như dự đoán, có chút mất hứng.

Tôi không muốn nói chuyện, cô ta làm sao hiểu được, “Nói xong rồi thì cậu đi đi! Cậu ở đây tôi không tập trung học được!”

Ngô Ngọc Tiểu sưng sốt, sau khi khôi phục lại thì đâm một cái lên bàn, “Không biết tốt xấu, nói cho cậu biết, ngày mai 8 giờ tối, khu C có thể sẽ gặp phải chuyện không hay, Lục Kiềm có thể bị xử, để xem đến lúc có còn có ai có thể bao bọc cậu được nữa!”

Đêm đến, tôi nhận được điện thoại của Lục Kiềm, anh muốn tôi đem bữa khuya cho mình. Tôi cầm theo bao lớn bao nhỏ đến nhà anh, vừa vào cửa đã ngửi thấy một mùi khó chịu.

“Tay anh bị sao vậy?”

Tôi đem đồ để lên bàn trà cạnh giường, khẩn trương hỏi.

Anh vừa băng bó miệng vết thương, vừa nói, “Không có việc gì, bị dao cắt phải, ăn một bữa cơm cũng không được yên, một chết ông đây, thực con mẹ nó không phải người mà!” Tôi ngồi vào cạnh anh, mùi máu tươi cùng

thuốc nồng đặc làm cho tôi buồn nôn, đưa tay đặt lên bụng mình, điều chỉnh hô hấp bản thân. Anh không nhìn cũng biết tôi đang suy nghĩ cái gì, tự giễu nói, “Ghê tởm lắm phải không, em qua bên kia ngồi đi!”

Tôi lắc đầu, tựa vào bờ vai anh.

Anh băng vết thương xong, lại cùng bàn tay bị thương đó vỗ vỗ đầu tôi, “Cuộc thi lần này ra sao rồi?”

“Đứng thứ nhất!”

“Không tồi, tương lai thi vào một trường đại học tốt tốt, tốt nghiệp xong kiếm một công ty lớn mà làm, sau đó lại câu một con rùa vàng mà kết hôn.”

Anh nói giống như chuyện đó sẽ xảy ra vậy.

Nhất thời, con mắt tôi nóng lên, nước mắt lã chã rơi xuống, anh chưa từng nghĩ đến sẽ sống chung với tôi sao? Còn tôi thì sao, tôi có từng nghĩ đến sẽ sống cùng với anh không? Một đời một kiếp, sống bên cạnh anh? Không, tôi không nghĩ đến, tôi thể nhưng chưa từng nghĩ đến.

Tôi áp môi mình lên cánh tay anh, trên đó vẫn còn mùi mồ hôi mặn mặn, bỗng nhiên một khắc kia, tôi thật muốn đưa ra một lựa chọn cho mình và anh, vì thế, tôi nói, “Lục Kiếm, ngày mai, 8 giờ tối, em chờ anh ở Ngô viên.”Ngươi

anh sửng lại một chút, hơi mất tự nhiên nhìn tôi, “Ai nói cho em biết?”

“Ngô Ngọc Tiểu!”

“...” Anh lại hút thuốc, “Trước kia em chưa bao giờ hỏi đến chuyện của tôi, hôm nay lại làm sao vậy?”

“Nếu như anh bị bắt thì sẽ như thế nào?”

“Bắn chết!”

Anh chém đinh chặt sắt nói.

“Còn nếu không bị bắt thì sao?”

“Thì cứ tiếp tục sống, càng làm càng lớn!”

“Lớn nhất là bao nhiêu!”

“Không biết, giống như vực sâu không đáy, không có điểm tận, cho đến khi nào bị bắt hoặc là có người kế nhiệm thì mới thôi!”

Tôi ngồi xuống, hai tay xoa mặt anh. Ánh mắt con người, sẽ theo linh hồn càng lúc càng biến mà trở nên đáng giận, đáng buồn, đáng thương, “Lục Kiếm, anh không nghĩ đến việc chấm dứt loại cuộc sống này hay sao?” Anh cười to một trận, “Em muốn tôi cải tà quy

chánh hay sao?”

Tôi không trả lời.

Anh nói tiếp, “Bước vào hắc đạo, sẽ không có đường quay về, lại nói, tôi cũng không hối hận. Trời sinh tôi không phải để làm người tốt, tôi muốn có cái mình cần, tôi phải trả cho cái giá của nó, vì vậy điều này tôi làm không được!” Nói xong anh hút điếu thuốc, sau đó xuất thần nhìn đốm lửa trên tàn thuốc, lâm vào trầm mặc.

Tôi cũng nhìn đốm lửa kia, sau đó gật đầu, đứng dậy, “Hiểu rồi, em đi đây.” Tôi cầm lấy túi xách, động tác rất nhanh, nhanh đến nỗi anh có chút không kịp phản ứng, khi chỉ còn một bước chân là tôi có thể ta khỏi cửa, đột nhiên anh kêu tôi lại, “Đình Kỳ!”

Hai từ trôi qua, vẫn là trầm mặc như trước.

Tôi dừng lại, giống như anh lúc đêm qua ở khách sạn Thiên Hoa, không quay đầu lại.

“Ngày mai 8 giờ tôi, em chờ anh, nếu anh không đến...”

“...”

“Chuyện của chúng ta, xem như đã rồi!”

Chuyện tình yêu, trắc trở thăng trầm, chuyện tình yêu, sâu triển miên.

Tôi nghĩ chuyện giữa tôi và anh, có lẽ đó là một câu chuyện tình yêu, nhưng buồn cười một nỗi là, người kể câu chuyện này, không nhất định sẽ thích câu chuyện này, cũng như người nghe câu chuyện này, không nhất thiết đồng tình với câu chuyện này, mà ngay cả nhân vật trong câu chuyện này, cũng chưa chắc đã thừa nhận đó là một câu chuyện yêu. Bởi vì, ai cũng không muốn đi khinh nhờn tình yêu. Giữa đêm mùa hạ, tiếng côn trùng văng vẳng bên tai, từng cơn gió nóng ập đến, tôi ngồi dựa trên ghế dài ngoài công viên, hai chân thu lên, nhìn chiếc di động, bảy giờ năm mươi phút, Lục Kiếm còn chưa đến. Tôi vọc chiếc đĩa DVD trong tay, thỉnh thoảng lại nghe thấy tiếng động cơ xe ồn ào hoặc tiếng người cười nói chửi mắng, trong lúc nhất thời, chỉ cảm thấy buồn cười. Cúi đầu, tôi vu vơ nhìn mặt đường dưới chân, tất cả đều được ốp gạch vuông giống nhau, tôi nhìn ước chừng cỡ mười phút, mãi đến khi gác chuông cũ trong góc công viên vang lên hai mươi tiếng, trong đầu tôi mới giật mình xuất hiện vài ký tự, 654. 654, tôi cười khanh khách, rất mê đếm hình khối, từ nhỏ tôi đã có tật xấu này rồi, nhìn đến những hình vuông với những đường kẻ thì không tự giác muốn đếm, không thể khống chế được. Cấu tạo đại não con người thật sự rất thú vị, ít nhất là tôi nghĩ như vậy. Cuối cùng tôi nghĩ, vật vô tri vô giác còn có thể làm cho tôi mê muội đến vậy, huống chi là một con người, tôi làm sao có thể không mê muội cho được. Tám giờ, sân patin ngoài trời của Ngõ viên đột nhiên một mảnh sáng

rực, bọn trẻ bắt đầu ồn ào náo nhiệt, vây tụ cùng một chỗ, trượt vòng quanh sân patin. Tôi nhắm mắt lại, nhất thời cảm thấy được tất cả các thanh âm đều tiêu thất, thế giới an tĩnh lại.

Anh chưa đến.

Anh sẽ không đến.

Tôi tuyệt không cảm thấy ngoài ý muốn.

Lúc tôi rời Ngô viên đã là mười một giờ, tôi nghĩ khi mấy người lang thang lưu lạc đến ghế dài để ngủ, nhất định sẽ thấy chiếc DVD được bao bọc cẩn thận nằm trên đó, nó cũng không đáng giá mấy, cô đơn nằm một mình, cùng với ánh trăng, không hề hòa hợp chút nào với hết thảy xung quanh, vì thế mấy người lang thang sẽ đem ném vào đồng rác. Đó là chiếc đĩa tôi ghét nhất, tôi đã xem rất nhiều lần, càng xem lại càng ghét. Nhưng tôi lại cầm nó để chờ đợi Lục Kiềm, tôi chuẩn bị để ở thời điểm trước khi anh xuất hiện, tôi sẽ ném xuống sông, sau đó, cùng với Lục Kiềm, hai người bước vào một cuộc sống mới. Tôi tưởng tượng Lục Kiềm sẽ đi làm công, công việc nào cũng làm được, rửa xe sửa xe, bán hàng vỉa hè, bán hoa quả, sau đó tôi sẽ tham gia thi đại học, đi làm gia sư, chúng tôi sống chung với nhau, gom góp thành một cuộc sống bình thản, đợi đến lúc thích hợp, chúng tôi sẽ kết hôn...

Đó là một kế hoạch cho cuộc đời cỡ nào là hạnh phúc,

nhưng sự thật là --- khi anh đi rửa xe thuê, còn có thể đập nát xe người ta, khi anh bán hàng vỉa hè, còn có thể có người đến cướp bóc, con người trong xã hội này sẽ một lần lại một lần tạt nước đen vào người anh, sau đó lại thức tỉnh lòng tham trong con người anh, xa xỉ mà lười nhác, trong mười người chỉ cần có một người không sợ chết, cái gì cũng đều dám làm, vậy chín người còn lại đều nghe theo anh. Anh sẽ nói, đây mới chân chính là anh.

Lục Kiếm, thủy chung anh vẫn biết chúng ta rất khác nhau, nhưng điều khiến em yêu chính là, anh chưa từng nghĩ đến việc cùng kéo em vào thế giới đầy nước bùn kia của anh, mà điều khiến em hận anh lại chính là, cho đến tận bây giờ anh cũng chưa từng tin tưởng vào Đinh Kỳ, anh không tin, vậy con đường này, chỉ có thể có một mình anh mà thôi.

Chiếc đĩa bị tôi bỏ lại trên ghế dài ở công viên, có tên là Trains Potting, trong đó có một đoạn, đã đem nguyện vọng khởi đại của tôi, một kích mà phá hủy:

“Chọn cuộc sống, chọn việc, chọn nghề, chọn gia đình. Chọn mẹ một cái TV to vào.

Chọn máy giặt, xe hơi, máy nghe nhạc và đồ khai hộp bằng điện. Lựa chọn sức khỏe tốt, cholesterol thấp, bảo hiểm nha khoa. Chọn trả thế chấp lãi suất cố định. Chọn nhà, chọn bạn. Chọn đồ mặc đi chơi và hành lý phù hợp. Chọn mẹ một bộ ba chiếc để mua trả góp bằng một loại vải nào đó... Chọn tự lập rồi tự hỏi mình là ai vào sáng

chủ nhật. Chọn ngồi, vừa xem các chương trình nhằm chán vừa nhồi một đồng đồ ăn vào miệng. Chọn trở nên thối rửa, uống phí cuộc đời trong một ngôi nhà khốn khổ. Từ xấu hổ đến ích kỷ, con người ích kỷ được sinh ra và thay thế bản chất của mình. Chọn tương lai cho mình, chọn cuộc sống. Nhưng sao tôi lại phải làm một việc như vậy chứ? Tôi quyết định không chọn cuộc sống, tôi chọn cái khác cơ. Thế lý do là gì? Không có lý do gì cả. Có ma túy rồi còn cần lý do làm gì?”

(Trans Potting – Lối sống truy lạc: Trans Potting được thực hiện dưới bàn tay nhào nặn của đạo diễn Danny Boyle và dựa trên cuốn tiểu thuyết cùng tên của nhà văn Irvine Welsh. Một nhóm thanh niên bất mãn người Scotland tìm đến ma túy để thoát khỏi sự vô vị của cuộc sống. Sau đó, họ bắt đầu phải chịu những hậu quả và phát hiện ra rằng không có giải pháp dễ dàng để trốn tránh những nỗi cô đơn cố hữu và nỗi đau của cuộc sống.)

Còn 29 ngày nữa là thi đại học, tôi không nhận được điện thoại của Lục Kiếm nữa.

Nên xem đây như là chia tay đi, tôi cũng không làm như trong TV, đem mấy thứ đồ người ta tặng cho mà ném tất cả xuống đất hoặc là trả trở về. Tôi vẫn dùng điện thoại di động anh cho, mặc quần áo anh tặng, tâm lý không có một chút chướng ngại. Mỗi ngày của tôi đều trôi qua rất phong phú, bộ não hoạt động với tần suất cao, không ngừng giải đề thi. Thỉnh thoảng tôi cũng sẽ nhớ

đến anh, nhưng không cảm thấy đau lòng, chỉ là thỉnh thoảng sẽ tự hỏi mình, “Người ở đâu rồi!” Tự lẩm bầm lâu bầu, cuối cùng cũng không có được đáp án.

Một ngày nọ, Ngô Ngọc Tiểu đứng mặt tôi ở trong siêu thị, khi gặp thoáng qua, cô ta hỏi tôi, “Các người chia tay rồi?”

Tôi gật đầu.

Cô ta ồ một tiếng, sau đó bước đến, “Tôi nghe nói..., Lục Kiểm đuổi tất cả đám bạn gái bên cạnh hắn, ngay cả Loan Phi cũng không chừa, đuổi đi hết cả rồi. Hiện tại hắn chỉ có một mình mà thôi!” Tôi cười cười, không đáp lại, Lục Kiểm đến tốt cùng là có bao nhiêu bạn gái tôi không biết, mà cũng không muốn biết.

Ra khỏi siêu thị, Ngô Ngọc Tiểu vẫn còn ở bên cạnh, lại nhai mấy chuyện cô ta nghe được về Lục Kiểm.

Có lúc tôi rất tò mò, theo lý, hẳn Lục Kiểm phải là người cô ta hận đến nghiến răng nghiến lợi mới đúng chứ nhỉ, kết quả, tuy rằng có sợ, nhưng cô ta vẫn thực để tâm đến anh ấy.

Lúc đó đang là hoàng hôn, hoàng hôn, tôi gọi nó là thời gian để thức tỉnh “một thứ gì đó”.

Cách siêu thị không xa, có một sân nhảy, trước cửa rất

hiều người đứng, tuy rằng ăn mặc không giống nhau, nhưng đều rập một màu đen. Ngô Ngọc Tiểu rất có hứng thú với đám người này, từ xa đã nhìn chăm chăm vào, không lâu sau, cô ta bỗng nhiên chụp một cái lên lưng tôi, khiến tôi thiếu chút nữa hộc một búng máu, “Cậu làm gì vậy?”

“Lục Kiềm, đó là Lục Kiềm.” Ngô Ngọc Tiểu thập phần kích động, lay lay cánh tay tôi.

Tôi nghiêng đầu nhìn qua, ở cửa sà n nhảy tối tăm, tôi nhìn thấy hai người, đang lặng yên đứng đối mặt nhau, một trong đó là Lục Kiềm, trên đầu anh vẫn còn băng một vòng vải trắng, trên mặt cũng là chỗ xanh chỗ tím, tuy không thấy rõ ràng lắm, nhưng lập tức tôi cảm thấy trên ngực nhói một chút, đau. Nhất định anh làm chuyện lớn gì đó, sau đó lãnh một thân thương tích mà trở về.

Tôi và Lục Kiềm đã có hơn nửa tháng không chạm mặt nhau rồi.

“Tôi đi trước đây!”

Cúi đầu, tôi xoay người bước đi.

“Ê, từ từ đã, cậu xem đi, có trò hay kìa.”

Ngô Ngọc Tiểu giữ chặt tay tôi lại. “Đó là Loan Phi, tôi khinh, cô ta gọi anh mình đến làm chỗ dựa kìa! Xem ra

Lục Kiềm gặp phiền toái rồi.” Tôi quay đầu lại, vừa lúc nhìn thấy Lục Kiềm bị trúng một quyền, anh không đánh trả, ói ra một búng máu lên mặt đất, sau đó đứng thẳng dậy nhìn đối phương. Cô gái kêu Loan Phi đứng ở một bên, ngạo mạn nhìn anh, không biết là nói gì với anh, chỉ thấy anh cười nhạt, sau đó lại bị trúng một quyền nữa, anh vẫn không có ra tay, chỉ túm lấy áo mình lau máu trên miệng, cuối cùng, đối phương dáng người cao to bỗng nhiên đá một cú, tôi nhìn thấy chiếc giày màu đen chột lóe trên không trung, hướng đến bụng dưới của anh một cú thật mạnh, anh hơi lui về sau một chút, lại chỉ cười cười, dùng tay đỡ cú đá kia. Người nọ thu chân, dừng lại một chút, cứ nhiên lại bắt tay với Lục Kiềm. Tuy rằng tôi không biết đã xảy ra chuyện gì, nhưng tôi có thể hiểu được, trong thế giới của người đàn ông kia, ba quyền, tất cả đã được thanh toán, không nợ nần gì nhau nữa. Đó là một loại dứt khoát, là một loại tín ngưỡng, là một loại quy tắc ngầm rất công bằng, là một cách để sống chung với nhau. Bọn họ có thể vì đàn bà mà ra tay, nhưng mà, tuyệt sẽ không vì đàn bà mà trở mặt nhau.

“Tôi dựa vào, như vậy liền xong rồi sao?”

Ngô Ngọc Tiểu tựa hồ rất không hài lòng, vẻ mặt không chịu nổi, vừa nhai thạch vừa nói, miệng đầy mùi khó ngửi. Tôi nhăn mày, cầm đồ bước đi.

“Ê! Lục Kiềm học máu!” Ngô Ngọc Tiểu ở phía sau lại hét to lên.

Tôi coi như không nghe thấy, tiếp tục đi.

“Thật hay giả vậy trời, ói ra nhiều máu quá, có khi nào là bị thương nội tạng không ta?” Ngô Ngọc Tiểu tiếp tục nói, càng nói càng lớn tiếng.

Tôi muốn làm như không nghe thấy gì cả, nhưng tôi lại nghe thấy hết, vì vậy tôi ném đồ trong tay, che lỗ tai, bỏ chạy.

...

Anh nhìn thấy em phải không, Lục Kiếm, anh nhất định đã thấy được, nhưng mà em biết, nhất định anh cũng chỉ cười, khi em chỉ để lại cho anh một bóng lưng, nhất định anh sẽ cuồng vọng mà cười, cười đến trống rỗng, cười đến bất lực.

Tôi vừa chạy, điện thoại trong túi liền reo, là tin nhắn, tôi không đọc, chỉ thầm muốn chạy đi thật xa, chạy đến một nơi mà Lục Kiếm không thể nhìn đến.

Tôi vẫn chạy, vẫn chạy, cuối cùng, chạy thẳng về nhà, tựa như lần đầu tiên lúc tôi gặp anh vậy, cha mẹ không có ở nhà, tôi đóng cửa lại, đóng cả cửa sổ, sao đó chui vào trong chăn, tôi thở hồng hộc, kinh hoàng bất an, thật lâu sau mới bình tĩnh lại, sau đó, điện thoại trong túi quần lại reo, hộp thư đến của tôi đã chứa đầy tin nhắn, tất cả đều đến từ một dãy số, chỉ có ba chữ: Anh nhớ em!

...

Anh nhớ em! Anh nhớ em! Anh nhớ em! Anh nhớ em!
Anh nhớ em! Anh nhớ em! Anh nhớ em! Anh nhớ em! Anh
nhớ em! Anh nhớ em! Anh nhớ em! Anh nhớ em! Anh nhớ
em! Anh nhớ em! Anh nhớ em! Anh nhớ em! Anh nhớ em!
Anh nhớ em! Anh nhớ em! Anh nhớ em! Anh nhớ em! Anh
nhớ em! Anh nhớ em! Anh nhớ em! Anh nhớ em! Anh nhớ
em! Anh nhớ em! Anh nhớ em! Anh nhớ em! Anh nhớ em!
Anh nhớ em! Anh nhớ em! Anh nhớ em! Anh nhớ em! Anh
nhớ em! Anh nhớ em! Anh nhớ em! Anh nhớ em! Anh
nhớ em! Anh nhớ em!...

Lục Kiềm, Lục Kiềm, chỉ có lúc cô đơn, anh mới nhớ
đến em mà thôi.

Chính là dù em có trở về bên cạnh anh, cũng không
thể vì cái gì cả, không phải vì tương lai, không thể vì lý
tưởng, thậm chí không thể thành tình yêu, bởi vì anh nói
đấy không phải là tình yêu, anh từng bảo em không được
trầm luân, em làm được, em không trầm luân, vậy nên, em
không sợ khi ở bên cạnh anh.

That day,

That day,

I just forgot why I came back (Em đã quên mất vì sao
mình lại quay về.)

Chương 3: I believe

Cha mẹ của tôi rất thú vị, hoặc có thể nói, xã hội này rất thú vị.

Lúc cha mẹ tôi mới vừa từ nông thôn lên, còn rất chất phác, không giống với tôi, bọn họ khi đó đã hơn ba mươi tuổi, rất khó để thay đổi, vô luận bọn họ thích ứng thành phố này đến cỡ nào, thủy chung cũng không thể thoát khỏi hơi thở nông thôn dày đặc này. Đương nhiên, con người nếu thanh cao, có thể quả quyết xem như chuyện này là không có gì cả, tình tình có chút chất phác thành thật... như vậy mới có ý vị! Nhưng, trong cuộc sống rộn ràng náo nhiệt, có thể có được mấy người là thanh cao? Cha mẹ tôi thân đã dung nhập xã hội này, tìm cách lột xác chính mình, học tiếng nói bản địa, học cách ăn mặc của người bản địa, học lạnh lùng cùng phóng túng. Đừng trách tôi nói chuyện khó nghe, tôi cũng không nghĩ vớ đũa cả nắm, nhưng trên thực tế, cuộc sống thành phố so với làng quê lại lạnh lẽo hơn rất nhiều, rất đúng như lời ông nội tôi đã nói, phần hoa khiến con người trở nên phức tạp, nghèo khó dạy người ta thanh tỉnh. Cha mẹ tôi học theo người thành phố nhiều như vậy, chuyện sai lầm nhất, chính là cởi mở. Ví dụ như bây giờ, họ nhìn thấy tôi mặc quần áo họ chưa bao giờ nhìn thấy, vừa ăn cơm vừa cúi đầu xem tin nhắn di động, cũng không hề mở miệng hỏi tôi một câu: Điện thoại của con là ở đâu ra? Quần áo của con mua lúc nào? Chủ nhà thường nói con không thường về nhà, vậy con qua đêm ở đâu?

Bọn họ cái gì cũng không hỏi, giống như bọn họ tuyệt đối tôn trọng với con mình, để mặc nó lựa chọn, để mặc nó cố gắng phấn đấu hoặc là đối bại sa đọa, giống như kênh giáo dục trên TV thường xuyên đưa tin, để cho con mình một không gian phát triển, để chúng có thể khai thác giá trị và tiềm lực bản thân. Ô! Tôi chỉ muốn nói, không gian này, thật khiến tôi có chút lạnh lẽo mà thôi.

Cơm nước xong, tôi

cầm lấy túi xách bên cạnh đứng dậy, nhìn xuống bọn họ, “Con đến nhà bạn học ôn bài, tối không về nhà, ngày mai đi thẳng đến trường luôn!”

Mẹ ngẩng đầu nhìn tôi, đào nửa ngày trong cái túi, lấy ra cái gì đó nhét vào tay tôi. Tôi mở ra liền nhìn thấy, dĩ nhiên là một chiếc áo mưa. Tôi cười lạnh, bỏ áo mưa vào trong túi xách, nói, “Cảm ơn!”

Tôi đẩy cửa bước ra ngoài, không nghe thấy một lời quở trách, nghi ngờ, hay là giữ lại nào cả.

Lục Kiềm chuyển đến chỗ mới, cũng là một cái ngõ thật sâu, đường đi vào rất hẹp, hai bên vách tường đều tối đen như mực, lại bẩn, trên mặt tường lại có nhiều chữ viết.

Ví dụ như, “Đêm nay anh chờ em, không gặp không về.” Nhảm nhí, nhảm chán. Còn có cả tranh vẽ, nghìn

hình chỉ một điệu, đều là các cô gái trần truồng. Tôi mặc một cái váy trắng, cầm theo một túi nhựa, trong đó có rất nhiều đá, bên trong đá là một chai Mulata, tôi bước đi, chai rượu cùng với mấy viên đá va vào nhau, phát ra thanh âm va chạm, trong bóng đêm, lại thập phần quanh quẩn.

Tôi đi đến trước cửa nhà Lục Kiếm, đứng trước cánh cửa phòng trộm cũ nát, tôi không ấn chuông cửa, mà là gọi điện thoại. Anh không tiếp máy, điện thoại vẫn kêu reng reng, tôi không ngắt máy, mãi cho đến khi kết một tiếng, cửa mở to, ánh đèn bên trong chiếu thẳng vào mặt tôi tạo nên một vệt màu vàng, sắc vàng dần mở rộng, sau đó anh tựa vào cửa, anh rất cao lớn, trong nháy mắt che khuất ánh sáng từ trong phòng, gương mặt tôi lần thứ hai trở lại u ám. Anh nhìn tôi, còn tôi thì nhìn anh.

“Anh nói nhớ em em liền đến đây?”

Anh hỏi.

Tôi gật gật đầu.

“Em cũng nhớ anh sao?”

Anh lại hỏi.

Tôi lấy bình Mulata từ túi ra đưa đến trước mặt anh, “Mulata của anh.”

Anh vươn tay, trực tiếp nắm lấy cổ tay tôi, sau đó kéo mạnh tôi vào trong lòng, khí lực của anh rất lớn, hai tay dùng sức nhu động trên người tôi, anh cúi đầu nói bên tai tôi, “Anh nhớ em, nhớ muốn chết, cô bé máu lạnh của anh! Tại sao em có thể làm như không có việc gì mà rời đi, lại làm như không có việc gì mà trở về như vậy chứ!”

Chúng tôi hôn nhau, tựa như hận không thể ăn luôn đối phương, trong căn phòng mờ nhạt, thi thoảng có thể nghe thấy tiếng răng nanh va chạm vào nhau thật mạnh, chúng tôi dây dưa một chỗ, Lạ

c Kiểm kéo thắt lưng anh ra trói chặt tay tôi, anh để tôi quỳ rạp trên mặt đất mặc anh xâm phạm, chiếc váy dài màu trắng vô lực của tôi bị anh vén lên đến tận lưng, vô luận tôi cầu xin như thế nào, anh cũng không nên sử dụng tư thế giống như dã thú như vậy để kết hợp, thậm chí anh ấn đầu của tôi, không cho tôi quay lại nhìn mình, mà cảm giác của tôi, chỉ có đau đớn, thân thể đau đớn, trái tim đau đớn, khiến linh hồn tôi trở nên mê muội. Có trong nháy mắt, tôi thật sự cảm thấy, chúng tôi chính là cầm thú!

Không thể xác định được đã trải qua bao lâu, tôi chỉ biết tôi chỉ nhìn thấy mọi thứ trở nên lay động, ở thời điểm khi tôi sắp sửa hôn mê, anh liền kéo tôi, ôm tôi lên trên giường, tôi mở mắt ra, nhìn anh, nghĩ muốn anh, thật sự rất muốn anh, thì ra khi lại trở về bên cạnh anh, tôi lại càng muốn anh.

“Lục Kiềm, Lục Kiềm, Lục Kiềm!” Tôi càng không ngừng kêu gọi tên anh, dùng nó để thay thế cho ba chữ mà nội tâm phức tạp của tôi không cách nào nói ra miệng được.

Lục Kiềm đứng ở trên giường, hai chân khóa ở hai bên hông tôi, vẻ mặt anh nhìn xuống tôi thật hư ảo, tôi không thể nhìn thấy rõ được.

“Lục Kiềm?” Tôi ngồi dậy, anh lại nhúu mày, “Đừng nhúc nhích, ngoan ngoãn nằm xuống!”

Tôi lại nằm xuống, chợt thấy một dải sáng trắng, theo bản năng nhắm mắt lại, liền cảm thấy trên người chợt truyền đến một cảm giác mềm ngứa, khi mở mắt ra, Lục Kiềm đã phủ một lớp lụa trắng trên người tôi, thân thể tôi, dưới tấm lụa, như ẩn như hiện.

“Thật thanh khiết!” Anh cúi mình, đặt cả lên người tôi, “Một ngày nào đó, em kết hôn, sẽ mặc chiếc áo cưới trắng tinh giống như vậy...” Anh vừa nói, vừa chậm chạp đẩy lớp lụa kia, “Làm sao bây giờ, anh không muốn nhìn thấy cảnh đó! Anh chỉ hỏi em một câu, Đinh Kỳ, em có nguyện ý ở bên cạnh anh vĩnh viễn không?” Lòng tôi bỗng thấy hỗn loạn, chỉ cúi đầu, kéo lớp lụa trắng kia phủ lên mặt, xuyên qua lớp lụa trắng tôi nhìn Lục Kiềm, rất mơ hồ, không còn ngũ quan điển trai cương trực, không còn thân thể với miệng vết thương trải rộng, chỉ còn một linh hồn, trần trụi hiện lên trước mắt tôi.

Lục Kiểm thấy tôi chỉ trầm mặc, nhất thời vô cùng thất vọng, anh ngồi xuống, không nói gì cả, kéo mạnh ngăn kéo của chiếc bàn trà nằm ở đầu giường, lấy một cái túi nhỏ màu trắng ra. Đây là lần đầu tiên, anh hít thuốc phiện ở trước mặt tôi như vậy. Tôi quay đầu đi, coi như không thấy gì cả, nhưng tai tôi lại có thể nghe thấy rõ âm mũi của anh khi hít thuốc. Tôi chôn đầu vào trong gối, không hé răng. Cho đến khi anh hít xong rồi, hình như rất thoải mái, anh thở ra một hơi, sau đó nặng nề ngã lên giường, xoay người ôm tôi từ sau lưng, anh hôn lên cổ tôi, nói, “Quên đi, quên đi, ngủ thôi!”

Tôi ôm chặt chiếc gối đầu, khi hoàn hồn mới phát hiện thì ra mình đang khóc, chiếc gối ướt thành một mảng lớn. Tôi đưa lưng về phía anh, lau nước mắt, kiên định nói, “Lục Kiểm, em sẽ không ở bên anh, tuyệt đối sẽ không ở bên anh. Đừng nói là vĩnh viễn, mãi mãi sẽ không có vĩnh viễn!”

Khi tôi dứt lời, phía sau là một mảnh im lặng, thậm chí - tôi không thể cảm giác thấy hô hấp của anh, đồng hồ treo trên tường tích tắc kêu, không biết qua bao lâu, Lục Kiểm xoay người tôi lại, hai tay bầu chặt vào mười ngón tay tôi, anh nhìn mắt tôi nói, “Làm tình đi!”

Một đêm cứ trôi qua như vậy, hôm sau tôi vẫn kiên trì muốn đến trường, không vì cái gì khác, nhưng ở trước mặt anh, nếu chỉ có điều này mà tôi cũng kiên trì không được, thì nhất định sẽ thất bại, bại bởi vận mệnh trên người, bại bởi anh, nhưng tôi thể thua, cũng không muốn

thua! Tôi rời giường lúc Lục Kiểm còn đang ngủ, trên người anh có nhiều miệng vết thương bị nứt ra, thế nhưng anh vẫn có thể ngủ được, tôi lấy thuốc sát trùng cùng băng gạc, miếng dán từ trong cặp ra, xử lý vết thương cho anh. Lúc ngủ trông anh thật giống như một đứa trẻ, có vài phần ngây thơ, khi bị tôi làm đau, anh nhăn mày lại, miệng lại lẩm bẩm không biết là đang nói cái gì, khiến tôi nhìn không được muốn cười. Lúc đi học tôi hôn lên trán anh một cái, sau đó nhẹ giọng nói, "Em đi học đây, trong tủ lạnh có thức ăn nhanh, để trong lò vi sóng một lát là có thể ăn được!" Anh bỗng nhiên mở mắt ra, nhìn chăm chăm tôi, sau đó dùng một giọng điệu giống như làm nũng nói, "Anh không ăn!"

Tôi cười, nhéo mũi anh, "Em đi đây!" Anh không vui gật gật đầu, ngồi dậy, đặt một miếng thuốc lên môi, "Đi đi, đi đi!"

Có rất nhiều thời điểm, chỉ cần chúng tôi không cố tình truy đuổi kết cục sau này, tôi và anh vẫn ở chung rất vui vẻ, giống như hiện tại. Chẳng qua, loại cuộc sống như vậy lại không thể kéo dài, chúng ta đang sống trong một hải dương có lên là vận mệnh, cho dù có cố gắng không làm gì đi nữa, cũng vẫn sẽ như nước chảy bèo trôi mà đi tới, nơi mà chúng tôi đi tới, bờ đối diện, luôn có một kết cục đang chờ đợi sẵn đó.

Cách ngày thi đại học còn có 10 ngày, đa số học sinh trong trường đã không còn đi học nữa, tôi ngồi trong lớp học không bóng người, vùi đầu học bài. Mãi cho đến giữa

trưa, điện thoại tôi vang lên, là tin nhắn của Lục Kiềm, tôi mở lên liền nhìn thấy hai câu: Buổi tối em đừng tới đây! Anh có việc.

Tôi ném điện thoại di động lên bàn, làm đề từ sáng giờ, trong đầu đầy công thức cùng phép toán, thật sự mệt muốn chết, bỗng nhiên nhận được tin nhắn của Lục Kiềm, chỉ cảm thấy thật mệt mỏi, không thể nào thích ứng được.

“Đinh Kỳ!” Ngô Ngọc Tiểu đứng ở cửa lớp gọi tôi.

“Tìm tôi có việc?”

“Sổ lưu bút! Cậu điền đi!” Cô ta ném cho tôi một quyển sổ.

Tôi có chút kinh ngạc, “Nhìn không ra đó, cậu cũng chơi trò này à? Tôi thật hoài nghi không biết có mấy người dám điền vào sổ lưu bút của cậu đấy?”

“Hừ!” Ngô Ngọc Tiểu hai tay đặt trong túi, “Ai dám không điền tôi liền đánh đũa đó!”

Tôi phì cười, mở quyển sổ ta, thật ngoài ý muốn, cô ta dĩ nhiên có thể làm cho toàn bộ bạn học đều điền vào, tràn ngập các lời nhắn lại với các nét chữ khác nhau, tôi cũng lật một trang, sau đó lấy bút máy ra, viết phần của mình.

Cô ta cầm lên nhìn liền, lại vô cùng bất mãn, “Sao lại không có cách liên hệ với địa chỉ! Không phải cậu có di động sao?”

Tôi dọn đồ, lười giải thích, hỏi cô ấy, “Muốn đi ăn hay không?”

Cô ta sợ run một chút, trên mặt lộ vẻ vui mừng, “Ồi trời, không ngờ còn có người chủ động rủ tôi đi ăn cơm đây. Không phải cậu đối với nhóm bọn tôi luôn là e tránh không kịp sao? Hay là, cậu bị ‘hấn’ đồng hóa rồi?”

Tôi liếc cô ấy, trả lời, “Dù sao sau tốt nghiệp tất cả mọi người đều phải mỗi người đi một ngả.”

Ngô Ngọc Tiểu ở phía sau tôi hơi sững sốt, cho đến khi tôi quay đầu nhìn cô ta, cô ta kẹp quyển sổ dưới nách, ập úng nói, “Trước kia, thật xin lỗi!”

Tôi gật đầu, “Không có gì, thương tổn chính là thương tổn, cậu nói xin lỗi cũng vô dụng, tôi không tha thứ cho cậu được, chúng ta cũng không phải là bạn bè!” Tôi nói xong, cô ấy cười khổ nói, “Nói cũng đúng!”

Trước cổng trường có rất nhiều quán nhỏ, cơm chiên rau xào mì phở, đều rất được đám học sinh yêu thích, chúng tôi ngồi tận cùng bên trong quán, gọi hai bát mì xào, “Anh giai nhỏ bảo, gần đây tính tình Lục Kiếm càng lúc càng tệ.” Ngô Ngọc Tiểu vừa nói vừa quan sát tôi, “Hai

người các cậu.... Đến tột cùng là xảy ra chuyện gì vậy?”

“Không có chuyện gì, vẫn như trước đây thôi!”

“Hắn... có từng đánh đập cậu không?” Khi hỏi lời này, Ngô Ngọc Tiểu có chút do dự.

Tôi ngẩng đầu, hơi nghi hoặc, “Sao anh ấy lại phải đánh tôi?”

Ngô Ngọc Tiểu ngả ra phía trước, “Nghe nói Lục Kiềm sau khi hít thuốc sẽ có khuynh hướng bạo lực rất nghiêm trọng!”

Tôi có chút lo lắng, cứng ngắc lắc đầu.

Ngô Ngọc Tiểu cười, không nói cái gì nữa.

Ngày đó sau khi ta học, tôi không có về nhà, một mình mang cặp đến con đường nhỏ sau trường học bồi hồi thật lâu, cuối cùng, tôi vẫn là đến nhà Lục Kiềm. Cửa nhà Lục Kiềm đóng kín, tôi không có chìa khóa, vì vậy đành đứng trước cửa.

Buổi tối chín giờ, trời mưa, cả người tôi ướt đẫm. Tôi nhìn bầu trời tối đen như mực, cảm thấy thật nặng nề, cơ hồ đến thở cũng không thở nổi, mưa cứ rơi đi, tạnh rồi, bầu trời sẽ trở nên sáng lại.

Qua thật lâu, ước chừng đến mười một giờ, điện thoại của tôi lại kêu, tôi tựa vào cánh cửa sắt loang lổ, tiếp điện thoại, “Alo?”

“...” Bên kia không nói chuyện, chỉ nghe thấy từng đợt âm thanh cười đùa ồn ã.

“Lục Kiểm?” Tôi gọi một tiếng.

“Ừ!” Rốt cục anh cũng mở miệng, “Không có chuyện gì cả, tự nhiên lại muốn nghe giọng em thôi!”

“Em đang ở ngoài à? Nghe thấy tiếng mưa thật lớn!”

“Em ở trước cửa nhà anh.”

“...” Anh trầm mặc một lát, sau đó tôi nghe thấy từ bên kia điện thoại có một giọng nam khàn khàn, đi đi, anh Lục, em làm việc anh cứ yên tâm. Anh đi đi! Sau đó giọng Lục Kiểm lần thứ hai truyền đến, “Em chờ đó, anh về giờ!”

Khi Lục Kiểm đi taxi đến, mưa vẫn còn rơi rất to, anh đi thẳng về phía này, một tay ôm tôi vào ngực, một tay lấy chìa khóa mở cửa. Sau đó chúng tôi cùng nhau tắm rửa. Nhà anh có một cái bồn tắm rất lớn, đủ để hai người chúng tôi ngâm mình bên trong. Tuy là mùa hè, nhưng gặp mưa cũng sẽ bị lạnh, nên Lục Kiểm xoa bóp đùi và

cánh tay cho tôi, cho đến khi tôi không còn lạnh nữa, anh mới thở phào, dựa vào sau tôi, “Không phải đã bảo đêm nay em đừng đến sao?”

Tôi ngâm nửa mình trong nước, nhìn anh, “Còn 10 ngày nữa, em sẽ thi.”

“Ờ!” Anh không quá để ý mà lên tiếng, sau đó vươn tay lôi quần áo ướt sũng rơi trên sàn, lấy bật lửa và thuốc lá từ trong đó ra.

“Để em!” Tôi dựa vào, dán sát da thịt với anh, sau đó cầm lấy bật lửa từ anh, tạch một tiếng, lại không có lửa, anh chớp mi, căn điếu thuốc nở nụ cười, “Ngốc quá!” Tôi khế căn môi, lại bật lần nữa, ‘bùng bùng’, lửa bùng lên, đốt điếu thuốc của anh. Anh hít một hơi thật sâu, sau đó một màn khói mờ phun ra khỏi mũi miệng. “Em định thi trường gì?” Một lát sau, anh hỏi tôi.

“Ờm...” Anh lại hút điếu thuốc, sau đó lại dùng ngửi khí rất không để ý để hỏi, “Không phải là có ý tưởng gì khác đấy chứ?”

Tôi lắc đầu, anh trầm mặc, đứng nhanh dậy, nước bám đầy người. Anh mặc áo ngủ vào, sau đó bưng gạt tàn đi ra ngoài. Tôi hơi sững sốt, cảm thấy nước trong bồn chợt lạnh lại, cũng đứng dậy, khoác áo ngủ của anh đi ra ngoài. Chúng tôi cùng ngồi vào sofa trong phòng khách.

“Vấn đề thứ nhất!” Anh gảy đầu thuốc lá, sau đó nhìn tôi, “Đinh Kỳ, nếu anh hy vọng em ở lại bên cạnh mình, anh cần phải làm gì?” Tôi sụp mắt, “Em không làm được, cũng không muốn làm, cần gì phải hỏi?”

Anh cười cười, một lọn tóc rũ xuống trán che khuất mắt trái của anh, anh vuốt nó lên, động tác kia thật sự rất điển trai, rất rất điển trai, anh gật đầu nói, “Em nói đúng, cho nên em chưa từng yêu cầu anh một việc gì quan trọng cả.”

Anh thấy tôi không nói lời nào, cũng không tức giận, chỉ xoay người ôm tôi, sau đó còn nói, “Đã bao lâu rồi anh không có gọi em như vậy?”

“Cái gì?” Tôi ngần ra.

“MM cấp ba!”

Anh cười ha hả.

Nghe thế, tôi có chút cảm thấy thời gian trôi qua thật vô tình, bất tri bất giác, quá khứ của chúng tôi, đã có nhiều thứ bắt đầu muốn quên đi.

Tôi nhin không được bật cười, nhưng vừa cười, anh đã nặng nề hôn xuống, che miệng của tôi lại, kéo áo ngủ của tôi, bàn tay anh đặt trên ngực tôi, sau đó ôm tôi đưa lưng ra sau ngồi lên đùi anh, môi anh dán lên tai tôi khiêu

khích, khi tôi đang ý loạn tình mê, anh nói nhỏ, “Vấn đề thứ hai, Đinh Kỳ, em đoán xem... Anh có yêu em hay không?”

Tôi từ từ nhắm hai mắt, nhỏ giọng trả lời, “Anh không yêu!”

Tôi vừa nói xong, liền cảm thấy trên ngực đau đớn, đau đến nỗi tôi phải kêu thành tiếng, hai bàn tay anh dùng sức bóp ngực tôi, đau, rất đau! Tôi đau đến ưỡn người về phía sau, tựa vào bờ vai anh, nước mắt theo má chảy xuống, rơi trên tay anh.

“Đinh Kỳ, em có biết, trong bóng đêm này, anh đã sớm trầm luân, mà em, lại đem ánh sáng quẩn quanh cổ anh, anh không muốn em trầm luân, nhưng anh lại không cách nào xác định được, em không trầm luân, đến tận cùng là vì muốn cứu vớt anh, hay là muốn giết anh.” Tuy rằng anh nói như vậy, nhưng tay anh lại không chút nào thả lỏng, tôi đau đến khóc thành tiếng, hay tay dùng sức kéo tay anh ra, nhưng lại không cách nào kéo được, chỉ có thể kêu, em đau, em đau. Rốt cục Lục Kiểm cũng buông tay, để tôi thở được, anh bắt đầu nhẹ nhàng xoa bóp, nhưng sự dịu dàng của anh, lại khiến tôi khó chịu, tôi lớn tiếng khóc, Lục Kiểm tại ôm tôi, “Đinh Kỳ, Đinh Kỳ, đừng rời bỏ anh, anh hứa với em, trong bóng tối này, anh sẽ dành cho em một chỗ, em không cần phải thay đổi mình, chỉ cần thuộc về anh là được rồi! Em biết không, anh vẫn thương hay nhớ đến em, càng ngày anh lại càng sợ chết, bởi vì anh muốn kéo dài, kéo dài thời gian em ở trong ngực anh.

Đình Kỳ...”

Anh thở dài, sau đó ôm chặt lấy em, “Anh yêu em!”

Trong nháy mắt, tôi có một nhận thức rất sâu sắc, đó là, khi một người đàn ông nói với bạn rằng anh yêu em, mà bạn cũng ý thức được mình cũng đang yêu anh ấy, cảm giác thứ nhất, cũng không phải là hạnh phúc, mà là kinh hoàng, sợ hãi, còn có cả bàng hoàng. Tình yêu, là một thứ rất ngọt ngào, một khi nó xảy đến, sẽ không thể dừng lại được, nhưng ai cũng đều biết, tình yêu đích thực rất điên cuồng, nó là một nhân tố điểm tô và thúc đẩy thêm cho dục vọng, nó là lý do tốt nhất để người ta biện minh cho những hành động mà mình không thể khống chế được.

Lý do tốt nhất - anh yêu em, yêu em, yêu em...

Đêm hôm đó, anh đặc biệt dịu dàng, dịu dàng hơn tất cả mọi thời điểm, anh hôn toàn thân tôi như thể đang cúng bái nó, trong bóng tối tôi không ngừng nghe thấy những âm thanh ấy, thật tình dục, thật ngọt ngào.

Tôi cúi đầu nhìn kỹ mỗi một động tác của anh, anh cũng nhìn tôi, sau đó nói với tôi, “Đình Kỳ, kể... chuyện cho anh nghe đi!

Hãy kể một câu chuyện tình yêu xưa...”

Sau đó tôi suy tư thật lâu, tôi nhớ đến một câu chuyện mà mình từng đọc trên một quyển tạp chí...

Một ngày nọ, một chàng trai đi vào một cái hồ đen, cậu ta hỏi người nông dân đang ở bên hồ, "Xin hỏi ở dưới chiếc hồ này có rong không ạ?"

Người nông dân đáp, "Không có", vì thế, cậu ta liền nhảy vào trong hồ, người nông dân nghĩ rằng cậu ta đang đùa, nhưng thời gian trôi qua rất lâu, cậu ta cũng không trồi lên mặt nước, ông lại không thể nhảy xuống cứu người.

Vì vậy ông ta chần chờ ở bên hồ, nhưng đợi thật lâu thật lâu sau, chàng trai kia cũng không trồi lên.

Sau đó người nông dân mới biết được, cậu từng cùng bạn gái mình đến đây chơi, người bạn gái lại không cẩn thận bị rơi từ thuyền xuống, chìm vào trong nước, cậu ta nhảy xuống cứu cô gái, nhưng trong nước rất tối, không thể nhìn rõ mọi thứ, ngay tại khi cậu vất vả nắm được tóc cô, lại nghĩ đó là rong mà buông ra.

Vì vậy, bạn gái cậu vĩnh viễn nằm lại dưới đáy hồ...

Khi tôi kể xong câu chuyện, Lục Kiềm vừa lúc động thân một cái, đi vào cơ thể tôi, sau đó anh cười lạnh, nói, "Chuyện này thật nhảm nhí, ở dưới nước, sao người chết lại không nổi lên được, làm gì có chuyện vĩnh viễn chìm

dưới đáy hồ chứ?”

Luật động dưới thân rất dịu dàng, tôi nhin không được kêu ra tên anh, “Lục Kiếm...”

Anh bỗng nhiên lại bầu vào mười ngón tay tôi, tốc độ nhanh hơn, hô hấp càng thêm nặng, càng không ngừng hít thở, tôi nghe thấy anh nói, “MM cấp ba, chúng ta bỏ trốn đi!” Anh càng nói, luật động dưới thân lại càng mạnh, tôi cảm thấy toàn thân mình đều giật nảy lên.

“Anh sẽ dẫn em rời khỏi nơi này, trải qua cuộc sống của chúng ta.

Xung quanh sẽ không có ai quen biết chúng ta, tất cả, đều có thể một lần nữa lại bắt đầu. Chúng ta sẽ thuê một căn phòng nhỏ, mỗi ngày anh sẽ ăn cơm em nấu, sau đó khen em nấu rất ngon. Buổi sáng tỉnh dậy, anh sẽ hôn em, buổi tối khi ngủ, anh sẽ ôm em, chúng ta sẽ đi du lịch, chụp rất nhiều ảnh. Chúng ta sẽ kết hôn, sau đó em sẽ theo họ anh, em họ Lục, là người phụ nữ của Lục Kiếm này.”

Tình, tính, dục, nguyện, si, khi tất cả những thứ này đạt đến cảnh giới điên cuồng, người ta sẽ nói ra những điều tốt đẹp mà họ không thể có được, người nói chỉ biết nói như vậy, còn người nghe cứ vậy mà tin theo.

Tôi nằm trong lòng anh không ngừng gật đầu, “Được,

Lục Kiềm, em đồng ý, anh nói gì em cũng đồng ý!”

Tôi không phủ nhận, ít nhất khi đạt được cao trào, những lời ngon tiếng ngọt đó, không dơ bẩn, không dối trá, nó là khát vọng bất đắc dĩ ẩn sâu trong nội tâm yếu ớt.

Tuy rằng, đó chẳng qua là phù dung sớm nở tối tàn.

Sáng sớm hôm sau, tôi tỉnh dậy từ mỗi mệt, quay đầu lại nhìn thấy trên giường trống trơn, Lục Kiềm không biết đã ra ngoài từ lúc nào, giống như trước đây, chỉ cần tôi chưa dậy, anh sẽ bỏ đi mà không lời chào hỏi.

Tôi ngơ ngác ngồi trên giường, tóc tai rối bù, mơ màng nhìn xung quanh căn phòng, tôi cố gắng nhớ lại, đêm qua, có phải là chúng tôi đã nói những lời gì đó rất quan trọng hay không?

Tôi cố gắng nhớ lại...

Từ ngày đó sau, một tuần liên tiếp Lục Kiềm không đi tìm tôi, có lẽ là biết ngày thi vào trường đại học sắp đến, anh muốn để tôi điều chỉnh thời gian của bản thân. Ngược lại chủ nhiệm lớp, lại đi hỏi vài bạn học trong lớp số điện thoại của tôi, sau đó kêu đến văn phòng nói chuyện. Không nghĩ đến chủ nhiệm lớp lại giúp tôi gửi một phong thư đề cử lên hiệu trưởng, tôi thật ngạc nhiên, tuy rằng việc này đối với cuộc thi của tôi không có trợ giúp mình,

nhưng lại rất có tác dụng sau khi tôi vào được đại học.

Chủ nhiệm lớp cùng tôi hàn huyên rất nhiều, cũng không ngoài một ít đạo lý cuộc sống, tôi nắm lá thư trong tay, không nói gì cả, nhưng lần đầu tiên tôi cảm nhận được, sống trên đời này cũng không phải là cô đơn đến nhường vậy.

Nói suốt bốn giờ, rốt cục chủ nhiệm cũng mệt mỏi, vì vậy vỗ vỗ vai tôi, bảo: “Phải tin tưởng, chỉ cần cố gắng, tất cả đều sẽ tốt! Được rồi, em trở về đi, chuẩn bị thi cho tốt, chúc em thi đậu vào trường mình mơ ước.”

Tôi gật đầu, trịnh trọng biểu đạt lời cảm ơn của mình.

Ra khỏi phòng chủ nhiệm, tôi vẫn cúi đầu mà đi, trên sàn là từng ô từng ô gạch, tôi theo thói quen bắt đầu đếm. Một, hai, ba... Tôi đếm đến gần người, cho nên ngay cả lúc Ngô Ngọc Tiểu đến sau lưng mình tôi vẫn chưa phát hiện. Đương nhiên, tôi chỉ đếm trong đầu thôi, cũng không có thành tiếng, mãi cho đến khi ra ngoài hành lang, không còn ô vuông để đếm nữa, tôi mới ngẩng đầu, nhìn thấy một mảnh trời xanh mây trắng cùng ánh nắng chói chang giữa mùa hạ.

“Cậu thật sự là một kẻ kỳ quái!”

Ngô Ngọc Tiểu bỗng xuất hiện trước mắt tôi.

“A?” Tôi híp mắt, bị ánh nắng chiếu có chút chói, nhất thời không thể thích ứng với sự xuất hiện đột ngột của cô ta.

“Tôi nói cậu ấy!”

Ngô Ngọc Tiểu gõ trán tôi, hôm nay cô ấy mặc một chiếc quần yếm ngắn màu cà phê, phía trên là chiếc thắt lưng vàng, trên cổ là sợi dây cổ với những tua thật dài, cô ấy vừa động một tí liền rung lên leng keng. Tôi che miệng cười, “Cho dù đang nghỉ học, nhưng cậu mặc vậy lên trường cũng không hợp nội quy đâu!”

Nghe vậy, cô ấy nói, “Bà đây từ lúc học nhà trẻ đã không thèm tuân theo cái gọi là nội quy, nhằm chán chết đi được, chuyên gia quản lý đồng phục lại còn giả vờ nói chuyện lễ nghĩa.”

Tôi đút hai tay vào túi, vừa đi vừa cười, “Người không chịu ước thúc thì sẽ không thể sống chung với người khác!”

Ngô Ngọc Tiểu lại kéo tôi, hai đứa đứng dưới tán cây, nghe tiếng ve không ngừng kêu to.

“Đinh Kỳ, cậu tự ước thúc mình, thì ra sao?”

Ở chung với ai kia rất tốt à? Cậu là bạn bè của ai chứ? Có ai đem cậu để ở trong lòng không? Cậu chỉ là một kẻ

quái gở buồn chán, còn có gì đâu? Cậu có dám nói trong lòng cậu chưa từng mắng ai, hận ai không? Cậu chẳng qua là một kẻ nhát gan, tự phong bế mình, cuồng ảo tưởng. Cậu tưởng tượng có một ngày, tất cả mọi người hôm nay đã từng khinh khi mình sẽ hối hận trước những thành công của cậu, cậu tưởng tượng rằng tình yêu hoàn mỹ của mình bắt đầu dưới nắng hè, mà kết thúc sẽ là một hôn lễ xa hoa cùng lời thề vĩnh hằng, cậu tưởng tượng sự nghiệp của mình không ngừng phát triển, mà có bước ngoặt thì cũng chỉ là hữu kinh vô hiểm. Đinh Kỳ, cậu thật là một kẻ cuồng ảo tưởng, cậu cho rằng tương lai kia sẽ thành sự thật sao, cho nên hiện tại hết thảy chỉ là một khúc nhạc đệm? Cậu cho rằng từng giây trôi qua, đều sẽ như dự đoán của mình sao? Chẳng qua tôi nghĩ rằng không hẳn vậy đâu, ít nhất cậu sẽ không ngờ rằng sẽ có ngày tôi và cậu nói chuyện với nhau như vậy! Cậu lại sẽ càng không ngờ đến đời này còn có một người tên là Lục Kiếm! Lục Kiếm, đây là tai ương lớn nhất của cậu! Tôi nói có sai không?”

Tựa như Ngô Ngọc Tiểu đã luyện lời này trong lòng ở rất nhiều lần, khi nói xong mặt cô ấy hơi phấp hờng, giấu không được vẻ kích động.

Tôi thấy cô ấy như vậy, đột nhiên hơi cảm thấy buồn cười. Tôi ngồi vào bên cạnh một bồn hoa, mặt không thay đổi nói với cô ấy, “Tiểu Tiểu, cậu nói xem, con người có phải rất là thú vị hay không? Rõ ràng đã nhìn thấu đối phương, lại vẫn làm như không thèm để ý. Giống như cậu bây giờ vậy, biết thì biết rồi, nói ra lại như thế nào chứ?”

Tôi sẽ không thay đổi, nhưng cậu lại thay đổi!”

Ngô Ngọc Tiểu đứng ngay tại chỗ nhìn xuống tôi, có thể đang suy nghĩ điều gì đó, nghĩ rồi, lại thấy cô ấy cúi đầu, từ trong túi áo lấy ra chiếc đĩa.

Cô ấy đưa cho tôi, nhưng tôi cũng không lập tức nhận lấy.

“Đây là bài hát mà ngày hôm qua Lục Kiềm đã hát ở quán bar, tôi ghi lại, sau đó chép ra thành hai đĩa, một cái tôi giữ lại, một cái, cho cậu!” Cô ấy nhìn chăm chăm mắt tôi, giọng nói có phần hung ác.

Tôi do dự một chút, nhưng vẫn nhận lấy.

“Vây... tạm biệt!”

Ngô Ngọc Tiểu nhìn tôi trong chốc lát, sau đó mới nói tạm biệt với tôi.

Tôi gật gật đầu, nhìn bóng dáng cô ấy chạy càng lúc càng xa, bỗng nhiên lại nhìn không được mà hỏi, “Tốt nghiệp rồi, cậu có định làm gì không?”

Cô ấy không quay đầu lại, nhưng vẫn trả lời vấn đề của tôi, “Chờ thi vào đại học xong, thì tìm một trường tạm tạm nào đó mà đi học vậy!”

Những chuyện khác tính sau! Dù sao cũng phải đi từng bước mà thôi!” Nói xong, cô ấy ngừng lại một chút, một chút đó, tôi cảm thấy dường như cô ấy đang cười, lại nói tiếp, “Thật ra, cho dù chỉ là ảo tưởng, tôi cũng thật hâm mộ cậu, ít nhất luôn có cái để mà hướng tới! Không giống với tôi...” Tôi nhìn cô ấy, mãi cho đến lúc bóng người khuất khỏi tầm mắt tôi, đây có lẽ, là lần cuối cùng chúng tôi gặp nhau.

Tôi và Ngô Ngọc Tiểu, từ lúc quen nhau, cho đến lúc chia tay, cho đến giờ cũng không có chuyện gì vui đáng để nói, thậm chí, những vết thương mà cô ấy để lại cho tôi sẽ thành những ấn ký suốt đời không thể biến mất, mà đây cũng là những chứng cứ xác thực cho thời thiếu niên của tôi, tôi tin tưởng, mặc kệ quá khứ ra sao, khi tôi nhớ đến ngày hôm nay, cũng sẽ không tự chủ được mà nhớ đến bóng dáng nụ cười của cô ấy, không phải vui vẻ hoặc đau thương, mà vì những ký ức khó quên ít ỏi ấy.

Trước cổng trường chúng tôi có quán internet chuyên phục vụ cho học sinh, với dàn máy có ổ đĩa CD-ROM và ổ đĩa mềm.

Tôi đến nơi này để nghe chiếc đĩa mà Ngô Ngọc Tiểu cho mình.

Ngô Ngọc Tiểu quay tại hiện trường, cho nên từ đầu tới cuối đều có âm thanh ồn ào của quán bar, thậm chí tôi có thể tưởng tượng được trăm ngàn gương mặt phóng túng ở trong không gian xa hoa trụy lạc kia. Trong chiếc

đĩa, âm thanh ồn ã chưa bao giờ dứt, chỉ có một đoạn thì nó lại đặc biệt nhỏ, cơ hồ giống như đang yên lặng, đó là lúc Lục Kiềm hát.

Thật ra, trước kia tôi đã từng nghe anh hát, lúc tôi ngủ, anh vẫn thường dựa người vào đầu giường, vừa hút thuốc vừa ngâm nga vài câu, giọng anh khàn khàn mà trầm thấp, vẫn thường đánh thức tôi, sau đó tôi liền tiếp tục giả vờ ngủ, lén nghe, cho đến khi anh hát xong, nằm xuống, dùng tay quăn lấy tóc tôi, khò khò ngủ. Tôi mở âm lượng đến mức lớn nhất, lập tức chột nghe thấy giọng Lục Kiềm, giống hệt như những đêm nọ.

“Mẹ nó, cắt hết cho ông!

Ông đây không hát!”

“Hê, anh Lục, đừng mất hứng như vậy, ai chẳng biết trước kia anh ở trong ban nhạc, lại là hát chính chứ!”

“Đúng vậy, thoải mái chút đi, anh Lục, Trịnh MM người ta làm cho anh chuyện lớn như vậy, chỉ muốn anh hát một bài anh lại không chịu!”

“...”

“Ồ? Chịu lên sân khấu rồi, tuyệt lắm, mọi người vỗ tay nào! Ca sĩ chính đã bỏ nghề ba năm trước, giờ lại lên sân!”

“Không phải chứ!

Anh Lục, còn tưởng anh sẽ kiên quyết không lên, sao lại không có tiền đồ như vậy! Có khi nào là coi trọng tiểu Trịnh hay không? Anh đang chơi trò lạt mềm buộc chặt à!”

“Trịnh MM, em phải nhanh chóng thừa thắng xông lên, đêm nay chiếm lấy anh Lục, thế nào?”

“Ha ha, lưu manh, rốt cục là ai chiếm ai chứ!”

Sau đó là một mảnh ồn ào hỗn loạn.

“Câm miệng hết cho ông, ông đây muốn hát, ai nói nữa thì nên đây cho ông!

Mẹ nó, không biết lớn nhỏ!”

...

Sau đó là tiếng đàn ghita độc tấu thông dong, u buồn, ưu thương mà chậm rãi.

Mọi người yên tĩnh lại. Sau đó, tôi nghe thấy, anh hát...

Hận không thể dung nhập em vào máu,

Nhưng vẫn phải dịu dàng vuốt ve.

Hận không thể ăn em vào bụng,

Nhưng vẫn phải nhẹ nhàng hôn.

Hận không thể giết em, để giam cầm tự do của em,

Nhưng nó vẫn dần dần, dần dần rời xa anh.

Cắn em, nhấm nháp hương vị máu thịt của em,

Để hiểu tại sao nó có thể lại sinh ra một linh hồn như vậy.

Giết chết em em, sẽ không còn những hơi thở, vương vấn trong trái tim u tối của anh.

Nhiều đêm, anh đi vào thân thể em,

Lại chỉ nghĩ đến một điều,

Liệu em có cảm thấy sợ hãi?

Sợ hãi có một ngày, anh sẽ nói với em như vậy:

Này, bảo bối!

Anh yêu em, anh muốn giết chết em!...

Người ta nói gặp lại không bằng hoài niệm.

Gặp lại, ngay cả một câu nói cũng phải cân nhắc kỹ lưỡng, không gặp thì lại hoài niệm, hoài niệm về anh gần với hương rượu nồng cùng mùi thuốc lá, hoài niệm sự phóng túng đến không kiểm chế được trong ánh mắt anh, hoài niệm trầm mặc của anh, sự thô bạo của anh, tiếng thở dài của anh. Hoài niệm! Hoài niệm!

Đi ra khỏi quán net đã là ban đêm, tôi ngồi nghe cái đĩa kia đến ba tiếng đồng hồ, sau khi đi ra bên tai vẫn còn quanh quẩn tiếng Lục Kiềm. Đối với mấy quán net thế này, tôi thật sự không thích lắm, bên trong lượn lờ khói thuốc, những tiếng chửi tục tràn ra từ miệng của những kẻ đang chơi game đến hưng phấn, bàn phím cũng rất ồn, mỗi một lần chạm, liền cảm thấy như có mồ hôi cùng bụi bặm của những kẻ xa lạ dính vào mình, rất khó chịu. Vừa ra khỏi đó, tôi liền cảm thấy thật thoải mái. Giữa hè trời tối rất muộn, dù đã qua tám giờ, trên trời vẫn còn những đám mây nhàn nhạt ánh sáng trôi hờ hững, khiến người giương mắt nhìn, trên đường cái xe đến xe đi, mọi người lướt qua nhau, hư vô mờ mịt, rõ ràng là vẫn hoạt động, nhưng lại im lặng đến đáng sợ, tôi xoa mắt, nhìn lại, vẫn như cũ. Tôi không thích không khí như vậy, vì thế vừa đi vừa nhắn tin cho Lục Kiềm, mãi cho đến khi tôi đứng trước cửa nhà tìm chìa khóa mở cửa, anh cũng không trả lời, điều này làm cho tôi có chút mất mát, không để ý đến cửa còn chưa mở, cả chiếc chìa khóa còn cắm trong ổ, chỉ lo lấy điện thoại ra gọi cho anh.

Điện thoại tút thật lâu cũng không có người tiếp, không biết sao tôi lập tức có chút phiền não, vẫn chưa từ bỏ ý định, một lần lại một lần gọi, mãi cho đến khi anh rốt cục nhận điện, “Alo?”

Tôi còn chưa kịp vui vẻ, chợt nghe thấy ‘kịch’ một tiếng, mẹ tôi thể nhưng ở nhà, bà ra mở cửa cho tôi.

“Alo, alo?”

Lúc này từ bên kia điện thoại liên tục truyền đến câu hỏi. Tôi lại nhìn mẹ đến ngây người. Bà vẫn như vậy, mím môi, mặt không chút thay đổi, trừ bỏ sâu trong ánh mắt lộ ra sầu bi, sầu bi mà trước kia tôi vẫn thường thờ ơ bỏ qua.

“Mẹ...” Tôi nhin không được kêu lên một tiếng.

Mẹ nhất thời đỏ mắt, nghe tôi gọi một tiếng, bà đứng sững ở cửa, quên mất việc để cho tôi đi vào.

“Alo, alo, là ai đó?”

Giọng nói trong di động bắt đầu mang theo chút phiền chán, tôi đột nhiên cảm thấy không thích hợp, đó không phải giọng của Lục Kiểm.

“Anh là ai?”

Tôi muốn tìm Lục Kiếm?" Tôi cầm lấy điện thoại hỏi, đứng ở cửa quên cả đi vào.

"Tìm anh Lục?

Cô là ai?"

"Tôi, tôi là một người bạn của anh ấy!"

"Bạn bè? Thôi lắm! Bạn bè của anh ấy đều ở đây cả! Con đi này, ai cho cô số anh ấy đây?"

"..." Tôi nghe anh ta mắng đến choáng váng, không biết trả lời như thế nào, chỉ thấy từ bên kia truyền đến tiếng đối thoại đứt quãng.

- Ai vậy?

- Không biết!

- Anh Lục sao rồi?

- Vẫn chưa tỉnh...

- Nên đi bệnh viện thì hơn

- Nhưng lỡ anh Lục...

Câu nói tiếp theo tôi không thể nghe kịp, bởi vì đối

phương đã đập máy. Tôi không biết biểu tình của mình ra sao, chỉ biết mà mẹ nhìn tôi, thật lâu, sau đó lắc đầu, cửa vẫn còn khép hờ, bà trầm mặc xoay người, chỉ còn lại một ngọn đèn len qua khe cửa chiếu lên mặt tôi, tôi do dự một giây, liền không nghĩ gì nữa, đóng cửa xoay người bỏ chạy.

Lục Kiềm dù xảy ra chuyện gì cũng không nói cho tôi biết, nguyên nhân rất đơn giản, nói cho tôi biết cũng vô dụng.

Đương nhiên tôi cũng sẽ không đi hỏi, thậm chí biết được càng ít thì càng tốt, đây có lẽ chính là lý trí của con người, bây giờ tôi mới biết được, lý trí là ma túy, nhưng nó cũng cần được nghỉ ngơi.

Tôi ôm cặp chạy thực mạng, chạy ra đường ngăn một chiếc Taxi lại, vừa mới lên xe, liền nghe thấy một trận tiếng sấm đùng đoàn trên không, mưa gió ào ào phủ xuống, nháy mắt tấm ướt cả tấm kính xe, phong cảnh ngoài cửa mờ hồ đến còn lại một màu. Lòng tôi càng thêm sốt ruột, luôn thúc giục nói lái xe quá chậm. Không biết qua bao lâu, rốt cục nhìn thấy nhà trọ tối như mực của Lục Kiềm, tôi không đợi lái xe thối tiền lẻ, đã mở cửa xông ra ngoài.

Cửa nhà Lục Kiềm vẫn đóng chặt, tôi dùng sức đập, đập đến bàn tay cũng run lên.

Rốt cục cũng thấy một thằng con trai tóc vàng ló đầu

ra, hăn nhìn thấy tôi cả người ướt đầm, vẻ mặt khẩn trương, “Cô là ai?”

“Lục Kiếm đâu?”

Tôi lau nước mưa che trên mắt. Hăn ngậy ngốc nhìn tôi, tựa hồ đang hoài nghi thân phận của tôi. Tôi có chút phiền, hung hăn đá một cước vào cửa, “Anh mở cửa ra!”

Thằng con trai tóc vàng theo bản năng mở cửa ra, có lẽ là nghĩ một đứa con gái như tôi cũng chả gây nguy hiểm gì, tôi lại không liếc nhìn hăn một cái, đi thẳng vào phòng, đi đến phòng khách, mấy người đàn ông bên trong đều chạy ra, đứng ở cửa phòng ngủ của Lục Kiếm, trong đó có một người đàn ông cao to, mặc áo ba lỗ màu đen, má phải xăm hình cá kiếm, trên cằm đầy râu, hăn ngăn tôi lại, “Làm gì đấy!” Tôi cũng không biết sợ là gì, đẩy hăn ra, hai ba bước xuyên qua, đứng ở cửa phòng ngủ, nhìn thấy người nằm trên giường –

Lục Kiếm tựa vào giường, may mắn, là đã tỉnh, chính là sắc mặt tái nhợt, trán đầm mồ hôi, vẻ mặt anh lại vẫn lạnh lùng thờ ơ. Chỉ một cái liếc mắt thoáng qua, ngược lại lại khiến tôi giật mình đứng sững ngay cửa không bước tới được. Mặt anh không chút thay đổi, nghiêng đầu nhìn tên to con xăm hình cá kiếm đứng ngay cạnh tôi, ý bảo hăn đóng cửa lại. Tên to con đó gật gật đầu, quét nhìn tôi vài lần, hai tay giữ cửa đóng lại. Cạch một tiếng, trong phòng chỉ còn lại tôi và anh.

Anh cứ như vậy nhìn tôi, không nói chuyện, chỉ hút thuốc.

“Bị thương lại còn hút thuốc!”

Tôi ngồi vào mép giường, lập tức liền ngửi thấy mùi thuốc gay mũi, so với trước kia lại càng nặng.

Anh chớp mi, phun một ngụm khói, cười nói, “Rất đau đấy!”

Tôi nghe thấy mà đau lòng, không nói được gì, nhưng mà Lục Kiềm, nicotin có thể xoa dịu tất cả vết thương trên người anh sao!

Chúng tôi trầm mặc hồi lâu, anh hút thuốc xong, lại bỗng đứng vươn tay nắm lấy cổ tôi, làm cho mặt tôi hướng về phía anh, ánh mắt của anh vẫn đen như vậy, anh nói, “Biết không? Nơi này là địa bàn của anh!”

Tôi gật gật đầu, nghĩ muốn thoát khỏi tay anh, nhưng anh vẫn nắm chặt, không thả. Tôi không xác định được có phải là anh không vui khi nhìn thấy tôi hay không, đây là lần đầu tiên...

“Tự em chạy đến địa bàn của anh, thì đừng nghĩ thoát được!”

Anh lại nói.

Nghe vậy, tôi cười khúc khích, cầm lấy bàn tay anh, vô cùng thân thiết dán lên mặt, “Em vẫn luôn ở trong địa bàn của anh! Lục Kiềm!” Tôi vừa nói vừa hôn tay anh, thầm nghĩ muốn làm anh vui, nhưng vừa ngẩng đầu nhìn, ánh mắt anh vẫn lạnh như băng, thờ ơ như cũ. Đến lúc này tôi mới thật sự cảm thấy chúng tôi có gì đó không ổn, trong lòng không khỏi trở nên lạnh lẽo. Thấy động tác cả tôi dừng lại, Lục Kiềm lại tựa vào đầu giường, nghiêng đầu liếc mắt nhìn tôi, “Nói, anh không gọi em, sao em lại đến?”

“Xin lỗi, em không biết lại làm anh mất hứng!”

Tôi cúi đầu, không dám nhìn anh.

Anh không nói chuyện, tôi nhìn không được lại hơi ngẩng đầu lên, thấy ánh mắt đen như mực của anh, với tia sáng khiến người ta không hiểu được.

“Em nhắn tin cho anh, anh không trả lời...” Tôi nói. Anh vẫn không lên tiếng.

“Sau đó, em chờ không được, bèn gọi điện cho anh...” Tôi vẫn nói.

“Điện thoại anh lại bị anh em của anh tiếp, mơ hồ em nghe thấy anh xảy ra chuyện...” Anh vẫn không lên tiếng.

“Sau đó em không nghĩ được gì nữa, bỏ chạy đến

đây...”

Anh vẫn không chịu mở miệng.

Tích, khi giọt nước mắt đầu tiên rơi xuống, đau, đã không thể ức chế, tôi quỳ gối trên giường bắt đầu khóc lớn, “Em tới đây làm gì chứ, em gấp cũng không thể giúp được gì, em không biết em tới đây là gì, lẽ đâu anh chết, thế giới của em đều sụp đổ, em chạy giữa trời đen kịt, không để ý đến ai cả! Nhưng mà, khi em đến đây, vừa nhìn thấy anh, lại càng thêm sợ hãi, em cứ mãi suy nghĩ các anh phạm phải chuyện gì? Nếu cảnh sát đến đây thì làm sao bây giờ? Em phải làm sao? Anh không bảo em, anh không bảo em đến! Em lại đến đây làm cái gì?”

Tôi cũng không biết vì sao mình lại uất ức đến vậy, tôi càng nói lại càng cảm thấy mình khổ sở, càng khổ tôi lại khóc càng lớn, thậm chí kinh động cả người bên ngoài, có người gõ gõ cửa, “Anh Lục?”

“Không có việc gì, đừng vào!”

Lục Kiểm bình tĩnh đáp lại, sau đó vươn tay kéo tôi đứng lên, anh nhìn gương mặt khóc lóc của tôi, sau đó ôm chặt lấy, “Đinh Kỳ, em cũng biết sợ hãi sao? Thì ra em cũng biết sợ hãi...”

Trên người Lục Kiểm có thương tích, tuy rằng anh ôm tôi thật chặt, tôi cũng không dám động đây dù chỉ một

chút, tôi ngửi mùi khói thuốc và thuốc sát trùng trên người anh, cuộn mình trong lòng anh, dần dần ngừng khóc, “Em là người đàn bà của anh, Đinh Kỳ, anh muốn cho em lựa chọn, vĩnh viễn yêu nhau, hoặc là vĩnh viễn chia tay! Chỉ cần em lựa chọn, chúng ta sẽ không còn cảm thấy sợ hãi nữa.”

“Lựa chọn?”

Tôi nghi hoặc hỏi, bỗng nhiên anh lại lôi cuốn băng gạc trên đầu giường, tôi còn chưa kịp phản ứng, đã bị anh trói chặt hai tay.

“Lục Kiểm?” Tôi luống cuống, nhìn anh, ánh mắt anh vẫn đen như mực nước, “Lục Kiểm? Lục Kiểm? Anh làm gì vậy?”

Lục Kiểm nở nụ cười, thật lạnh lùng, giống như đây mới chân chính là anh, “Em còn nhớ rõ không?”

Anh đã từng nói muốn dẫn em bỏ trốn.”

Tôi yên tĩnh lại, sau đó nhìn thấy anh lại châm một điếu thuốc, hít một hơi, sau đó thở ra, “Thật buồn cười, gì mà phải bỏ trốn?”

Không cần bỏ trốn, anh vẫn có được em không phải sao?”

Anh cắn đầu thuốc, sau đó lấy ra, nhìn đầu rằng trên đó mà bật cười, “Anh đã 28, Đinh Kỳ, em mới 18, vì sao lại kỳ lạ như vậy, lúc trước anh chẳng qua chỉ cảm thấy mới mẻ, chơi đùa chút mà thôi, sao lại đắm chìm vào cả thế này. Hết nói nổi, anh lại còn bảo em đừng trầm luân nữa cơ đây, em cho rằng anh thật thẳng thắn, chẳng qua anh chỉ sợ tương lai em quẩn lầy anh, kết quả sao em lại thành thật như vậy, nghe lời như vậy chứ! Hửm? Em không biết phải không, em không biết anh không cam lòng cỡ nào! Cả đời này của anh, cũng chỉ mới nói câu đó với một cô gái như em, ngược lại em, còn không để tâm. Sau đó anh lại nghĩ, cũng đúng, em chẳng qua là một con nhóc, anh chẳng qua là một thằng côn đồ, có gì mà đàng với hoàng chứ! Đinh Kỳ, em nói xem, con mẹ nó vì cái gì em mới 18 tuổi! Vì cái gì mới tí tuổi như vậy lại biết người nào có thể yêu người nào lại không thể? Vì cái gì em biết này biết kia lại dám ở chung với anh? Vì cái gì dù leo lên giường của anh vẫn còn có thể nghĩ được một ngày nào đó sẽ rời khỏi? Hửm? Em nói xem, vì cái gì?”

Lục Kiềm nói một hơi, tôi đã không biết phải làm sao, chỉ còn cách lắc đầu.

“Đinh Kỳ, anh nói cho em biết, đừng làm cho anh nổi điên, nếu không em trốn đến chỗ nào cũng không thoát được đâu!”

Lục Kiềm nói xong, kéo băng gạc trên tay tôi, vòng tay tôi qua cổ anh, sau đó bịt miệng tôi lại, không cho tôi nói chuyện, anh xoa bóp thật lâu, cho đến lúc miệng tôi làm

tay anh ấm lên, bỗng nhiên ánh mắt anh đỏ hoe, đè nặng tôi cùng ngã lên giường, đầu gối lên hõm vai tôi, tôi không thể quay đầu nhìn anh, chỉ cảm thấy trên cổ thấm ướt, anh giống như một đứa trẻ, lặng lẽ nói với tôi:

“Em không yêu anh!

Đinh Kỳ!”

Tôi nhớ rõ! Đêm đó, anh nói với tôi, MM cấp ba, chúng ta bỏ trốn đi.

Với tôi đó là một đêm đầy kích động, một đêm tràn ngập yêu thương, chúng tôi bao bọc lẫn nhau chặt chẽ.

Anh không biết.

Em cũng sẽ không nói cho anh, vô luận quá khứ ra sao, trong sinh mệnh của em cũng sẽ không có người thứ hai giống anh.

Vô luận quá khứ ra sao...

I still believe I do I love you... (Em vẫn tin tưởng em thật sự yêu anh.)

Chương 4: I Remember

Nếu chuyện gì cũng soi mói đến tận cùng, ngược lại

sẽ dễ dàng mất đi tình cảm, không thể có được hạnh phúc thật sự, cũng không thể bình lặng nổi.

Đây là lời khuyên của Lục Kiềm dành cho tôi.

Lục Kiềm đem cột tôi vào đầu giường, anh nhìn tôi, bỗng nhiên cười, vươn tay vào trong quần áo tôi bắt đầu vân vê xoa bóp.

“Hi hi! Tư thế này thật sự làm cho người ta có ý nghĩ kỳ quái!” Anh càng chơi càng hăng, cuối cùng đem cả quần áo của tôi tống lên.

Tôi trừng mắt nhìn anh, cảm thấy có chút ớn lạnh, nuốt nuốt nước miếng, thử hỏi, “Anh chơi đủ chưa, cời trối cho em được không?”

Anh cười như không cười nhìn tôi, “Đinh Kỳ gốc nghềch, để anh dạy cho em, rất nhiều thời điểm người ta lựa chọn xong lại đổi ý, nguyên nhân chỉ có một, bọn họ không thể trả một cái giá tương ứng!”

Nói xong, anh bắt đầu ép lên, tôi chịu cả trọng lượng thân thể anh, mà anh lại rất nặng, đến nỗi tôi không thể thở được.

“Chùng nào em thi?”

Anh vừa hỏi vừa cời váy tôi, tôi bị anh ép tới nỗi không

thở được, có lẽ bây giờ mặt đã đỏ bừng, tuy rằng trong phòng có bật điều hòa, hai chúng tôi vẫn đổ mồ hôi.

“Ngày, ngày một!”

Tôi gian nan trả lời.

“Ngày một à!”

Anh nghiền ngẫm lắm lắm, một bàn tay chuẩn xác chui vào cơ thể tôi.

“A!” Tôi nhin không được la ầm lên, lập tức lại bị anh bưng kín miệng.

“Đừng kêu!”

Anh cười khà khà, có một sự bình tĩnh trước khi điên cuồng, “Đừng kêu, MM, chúng ta cứ từ từ...”

Chúng tôi thật sự chậm rãi lắm, rất chậm, anh ở trong cơ thể tôi thật lâu sau mới co rúm, anh cũng không nói nữa, chỉ thở, thở, sau đó cùng tôi hô hấp, tần suất của chúng tôi dần bắt kịp lẫn nhau, hơi thở của chúng tôi dần trở nên dung hợp, chúng tôi kiên nhẫn cùng đợi cao trào. Tôi cũng không nói chuyện, trong lòng nghĩ, có lẽ anh đang thương cảm, cần được an ủi, tựa như chính tôi vậy. Tay tôi vẫn bị cột chặt trên đầu giường, cho nên tôi không thể ôm anh, thật ra tôi cũng rất muốn ôm, mỗi một lần

anh động, khát vọng trong lòng tôi lại càng phong phú, đầu tôi đầm mồ hôi, mồ hôi trên trán cũng quá nhiều mà thấm ướt tóc anh, môi anh tuần tra tới lui trên mặt tôi, lúc đó tôi nói trong đứt quãng, “Lục Kiếm, để em anh một cái! Ôm anh một cái...”

Mà anh lại chỉ nhỏ vụn hôn, sau đó mơ hồ nói: “Trống rỗng không?”

Tôi gật gật đầu, anh lại nở nụ cười, theo đó là động tác dưới thân lại càng nhanh hơn, “Em lại càng trống rỗng hơn cả anh rồi!”

Ban ngày, là thế giới của máy móc, vận tác^[1], duy tu^[2], sau đó, đêm tối là thế giới của ý thức, mộng, dục, sau đó là yên lặng, một mảnh hắc ám tiến đến. Chúng tôi cứ dây dưa, cho đến khi bóng đêm dày đặc anh vẫn không buông tôi ra, tôi ngẩng đầu nhìn ánh trăng sáng bên cửa sổ, ánh trăng bàng bạc cùng với nhánh cây lay động đan vào nhau tạo ra những hình ảnh, tôi híп mắt nhìn, đã không còn nhận ra thật giả, “Rèm, kéo rèm xuống đi!” Tôi vô lực lắm lắm.

[1]: vận hành và thao tác.

[2]: duy trì và sửa chữa

“Không kéo!”

Lục Kiềm trả lời, thanh âm khàn khàn mỏi mệt.

Chúng tôi tựa như hai con cá, ánh trăng là nước biển, tại căn phòng đầy khí lạnh này, không thể nghe thấy tiếng côn trùng kêu vang của mùa hè, cứ lắc lư theo sóng biển, chúng tôi cũng như vậy mà giạt nẩy lên. Đến cuối ước chừng khi tôi cảm thấy mình đã sớm chìm đắm vào, mà hết thảy mọi sự kiêu diễm này đều là ảo giác trước khi ý thức hấp hối. Ngay lúc tôi sắp chết vì đắm chìm, trên người bỗng dựng lại một trận lạnh lẽo, tôi mở mắt ra, nhìn thấy Lục Kiềm, hai chân anh đang quỳ gối ở hai bên sườn tôi, hai tay bóp lấy cổ tôi, khi thì tăng lực khi thì thả lỏng, mà tôi có chút dại ra nhìn anh.

“Không được ngủ, một khi ngủ anh sẽ bóp chết em!”

Anh nói.

“Em buồn ngủ.....” Tôi đáp.

Anh không buông tay, cúi đầu dán vào tôi mà thì thầm, “Đình Kỳ, đã hai giờ sáng rồi, bây giờ là một ngày mới.”

“Ngày mới?”

“Ừ!”

“Lục Kiềm!”

“Hử?”

“Để em ngủ một lát được không?”

“Em mệt lắm à?”

“Ừ...” Anh trầm mặc một chút, rồi cục cựa cũng buông lỏng tay ra, nhưng anh vẫn không cởi trói, chỉ đắp chăn cho tôi, sau đó tôi nghe thấy tiếng anh xuống giường, mặc quần áo vào, sau đó có tiếng mở cửa.

“Anh đi đâu vậy?”

Tôi mơ mơ màng màng hỏi.

Dường như anh muốn cười, lại không nói gì cả mà đẩy cửa bước ra.

Có lẽ thật sự quá mệt mỏi, tôi đã không thể tự hỏi được nữa, chỉ thầm nghĩ mau đi vào giấc mộng, vào thời khắc cuối cùng khi tôi nhắm mắt, tôi nhìn thấy, bức rèm không biết khi nào đã được kéo xuống, che mất ánh sao, ánh trăng, và cả màn đêm...

Giữa mùa hè cực nóng ánh nắng dường như xuyên qua rèm mà chiếu vào đầu giường, tay của tôi vẫn bị buộc chặt, dần dần cảm nhận được ấm áp, ngón tay thử nhúc nhích. Không biết qua bao lâu, tôi lèm nhèm mở mắt, chỉ cảm thấy toàn thân đau nhức, theo bản năng tôi vịn vịn

cổ tay, muốn thoát khỏi sự trói buộc của sợi dây.

Nhưng anh buộc quá chặt, mà sự giãy dụa của tôi chỉ có thể là phí công vô ích, điều này nhất thời làm cho tôi buồn bực không chịu nổi, tôi bắt đầu gọi to về phía cánh cửa, “Lục Kiềm!

Lục Kiềm! Anh là đồ đáng chết, đùa đủ chưa, mau cởi trói cho em!” Lúc này, cửa liền mở ra, là tên con trai tóc vàng óng ánh kia, cậu ta đứng trước cửa thăm dò nhìn tôi, the thé quát: “La hét cái gì? La nữa tôi hiếp cô bây giờ!” Tôi sợ đến mức ngẩn ra, không dám lên tiếng nữa, vì thế cậu ta liền dập cửa lại.

“Lục Kiềm! Lục Kiềm!” Nhưng cậu ra vừa đi rồi, tôi liền bắt đầu kêu lại. Từ trước đến nay, chỉ cần tôi đến, Lục Kiềm đều ở nhà một mình, phòng này vẫn chỉ có tôi cùng anh, nhưng mà hiện tại, tôi đã không thể xác định được, tôi không thể xác định được, nếu anh không ở đây, nơi đây đối với tôi mà nói, đã không còn an toàn nữa.

Chẳng qua lúc này tôi kêu không bao lâu, cửa liền lại mở ra, người vào là Lục Kiềm, giống như mới trở về từ bên ngoài, ăn mặc rất chỉnh tề, trong tay còn cầm một túi gì đó. Anh đứng ở cửa dãn dò vài câu với người ta liền khóa cửa lại, sau đó cởi áo khoác ném lên ghế, miếng băng gạc trên ngực liền lộ ra. Anh thành thoi đứng cạnh bàn trà, lấy một lon bia từ trong túi ra, mở nắp ra, anh nốc hai nốc, mới đi đến giường ngồi xuống, nhìn sàn nhà, thản nhiên nói: “Đói không?”

Tôi trừng mắt nhìn anh, lúc này đây thật sự rất tức giận, “Anh cởi trói trước đã!”

“Đã gần trưa, chắc đói rồi!”

Anh tựa vào đầu giường, tiện tay rút từ dưới giường ra một quyển tạp chí, vừa uống vừa xem, ngoảnh mặt làm ngơ với tôi.

“Anh cởi trói em mới ăn được!” Tôi bắt đầu dỗi.

Anh lại giống như không hề nghe thấy, chỉ mãi xem tạp chí, nhìn trong chốc lát, lại mặt nhăn mày nhíu, rút một miếng thuốc bấm trên môi.

“Em nói anh có nghe thấy không?”

Tôi lấy chân đá anh. Anh liếc mắt nhìn tôi một cái, lại lấy chân trái đè lên hai đùi tôi.

Cơ thể của tôi không thể động đậy được, đối mặt với hành vi khác thường đó của anh tôi cũng không thể nghĩ ra được gì, chỉ có thể nhìn anh, trông cậy vào việc moi được chút gì đó từ ánh mắt anh mà thôi, nhưng anh chỉ xem tạp chí, hút thuốc, uống rượu, hoàn toàn không đem tôi để vào mắt.

“Á! Đau quá!” Nghiêng đầu rất lâu, có lẽ cổ tôi bị trặc,

tự nhiên sinh đau.

Anh quay đầu nhìn chăm chăm mắt tôi, lúc này mới tin là tôi thật sự đau, vì thế cúi người giữ lấy gáy tôi, dùng hai ngón tay kẹp cổ tôi nhẹ nhàng xoa. Vừa xoa vừa lấy gối đầu kê sau lưng cho tôi. “Sao rồi? Còn đau không?”

Tôi ngẩng đầu lên hôn anh, vị bia vừa đắng vừa chát lan tràn trong miệng, ngón tay vẫn đặt sau đầu tôi bắt đầu theo lưng tôi đi xuống, tôi dấn sát vào anh, “Lục Kiêm, cởi trói cho em đi!” Nhân lúc ý thức anh còn trầm mê, tôi cần thận nói. Không dám nói quá nhanh, cũng không dám nói quá chậm, không dám nói quá lớn, cũng không dám nói quá nhỏ, tôi nói xong còn làm vộ như vô tình, môi vẫn như trước dán lên cổ anh.

“Đinh Kỳ...” Anh rầu rĩ gọi tên tôi.

“Hửm?”

Lòng tôi lại bắt đầu không thể kiềm chế được mà kinh hoàng.

Anh động dậy người, ấm áp phủ lên má tôi, “Cho dù anh cởi trói cho em, cũng sẽ không có ai cho em ra ngoài cả đâu!”

“Nghĩa là sao?”

Tôi chỉ cảm thấy trên mặt lạnh lẽo, mồ hôi, từng giọt từng giọt chảy ra.

“Ngày mai sẽ thi vào đại học phải không, anh sẽ không cho em đi!”

“Lục Kiêm?”

“Không phải em thích anh sao?”

Bởi vì lo lắng sợ anh mất đi nên mới đến đây, cho nên em hãy ở đây mà hưởng thụ thật đã, em sẽ hiểu được con người thật của anh, rất nhiều điều, rất nhiều điều...” Anh lặp lại từ ‘Rất nhiều điều rất nhiều điều’, nói đến không ngừng, lại càng không ngừng hôn, không để ý đến sự giãy dụa của tôi.

Anh không cho tôi thi vào trường đại học, anh không cho tôi đi thi?

Tôi hoàn toàn không thể hiểu nổi, chỉ cảm thấy kinh hoàng, bất an mãnh liệt ập đến, tôi đá anh lung tung beng, không để ý đến thương thế trên người anh, có vài lần đá vào ngực anh, anh hơi ngừng động tác lại, sau đó lại lập tức lấy hai chân cuốn lấy tôi, có lẽ đã đụng đến vết thương của anh, hai chống đỡ hai tay thở từng ngụm, mãi cho đến khi bình tĩnh lại, anh liền cúi cả người xuống, một bàn tay trượt trên ngực tôi, tay kia thì mò xuống gối, lấy một túi bột, anh quơ quơ chiếc túi nhựa trong suốt

kia, sau đó vội đem đổ nó lên ngựa tôi, anh thích như vậy, anh thật sự thích như vậy, nhìn thấy ánh mắt sung huyết của anh, tôi bỗng nhiên có cảm giác kinh hoàng, đây là một Lục Kiếm tôi chưa bao giờ gặp qua, trên khóe miệng còn mang theo một nụ cười kinh người, cực kỳ hưng phấn, loại hưng phấn này khiến anh tăng thêm sức lực, anh ấn mạnh vai tôi, cúi người mà hút. Da thịt trần trụi có thể trực tiếp cảm nhận được hơi thở điên cuồng của anh, anh hút càng nhiều, lực trên tay anh càng lớn, bóp tôi đến đau đớn.

“Đừng mà!”

Tôi thét ầm lên, nhưng lại không dám nhìn anh.

“Ha ha, nói nhiều một chút nữa đi ‘Đừng mà, đừng mà!’, nói đi! Tiếp tục nói, nhiều một chút, nhiều thêm một chút!” Anh không ngừng nói ‘Nhiều một chút, nhiều thêm một chút!’ Theo những lời nỉ non bị phá từng mảnh nhỏ, động tác của anh càng mạnh, anh chui vào cơ thể tôi, yêu tôi, đó thật là yêu tôi, sự thô bạo của anh không ngừng lại, anh hết như pháo hoa, nổ rộ...

Sức lực của tôi dần rút đi như bị tháo nước, mồ hôi tẩm ướt da thịt, ngay cả một câu nói đầy đủ tôi cũng nói không nên lời, chỉ thở thôi cũng đã mệt đến phát run.

“Đói không?”

Anh thỏa mãn gối lên lưng tôi, thỉnh thoảng còn cố ý kéo tóc tôi.

Tôi gật gật đầu, “Đói, rất đói...”

Anh nở nụ cười, lấy một chén cháo Bát Bảo từ trong cái túi trên bàn ra, trước đây chúng tôi thường xuyên ăn loại này, anh tựa vào một bên cầm thìa bón cho tôi, có đôi khi nước cháo nhẽo ra từ miệng tôi, anh liền cúi đầu mút vào miệng mình. Không ai, không ai giống như tôi vậy, ngay lúc thân thể còn bị trói mà vẫn ăn ngon miệng như vậy, khi cháo vào đến dạ dày, tôi nhìn không được mà rên rỉ lên.

Lục Kiểm khoanh chân ngồi một bên, một chén cháo Bát Bảo đã được anh bón hết sạch, “Cảm giác như thế nào?”

Có thích không?”

Anh hạ lưu hỏi tôi, tôi lại tức giận ngoảnh mặt đi.

Anh cười ha hả, “Nghỉ ngơi một chút, chúng ta lại làm!”

Tôi giật mình, “Anh giết em đi thì hơn, nếu mai mà anh không cho em đi thi, thì đời này em sẽ không tha thứ cho anh đâu!”

“Em làm thế nào để không tha thứ cho anh?”

“Không nhìn anh!”

“Còn gì nữa?”

“Không để ý đến anh!”

“Còn gì nữa?”

“Không cho anh chạm vào!”

“Ha ha, còn gì nữa?”

“...” Tôi quay sang, thấy anh đang thối hơi lên người mình, hoàn toàn không để ý đến lời uy hiếp ngay thơ của tôi, sau đó, anh hỏi, “Đình Kỳ, lúc gặp anh em nghĩ gì?”

“Em không nghĩ gì cả!”

“Nói dối!” Anh thối một cái, hất đầu một cái, “Em nghĩ đến đàn ông!” Thật ra khi đó tôi cũng không biết mình đã suy nghĩ cái gì, nhưng xác thực ngay từ đầu anh đã hấp dẫn tôi. Tôi nghiêng đầu đưa lưng về anh, hỏi ngược lại, “Vậy khi gặp em anh suy nghĩ cái gì?”

“Anh không suy nghĩ gì cả!”

Anh nói, không chút do dự.

Tôi ghen lời, tôi không thể giống anh mà khẳng định rằng anh đang nói dối được, anh từng trải hơn tôi, tôi không thể nói rằng anh đã nhất kiến chung tình đối với một cô em gái cấp ba được.

“Thật vậy sao?” Trong hốt hoảng, tôi ngây ngốc hỏi.

“Thật!”

Anh đáp, “Anh cũng không ôm ảo tưởng quá lớn đối với những cuộc gặp gỡ trong cuộc đời, bởi vì đường đời quanh co không biết bao giờ con người ta mới gặp nhau, cũng không biết khi nào thì ly biệt. Cho nên, anh không nghĩ gì cả!”

Nói xong anh áp vào, ôm lấy tôi, “Em thất vọng sao?”

Con gái bọn em đúng là thích mơ mộng, nhưng anh cũng thật hiểu kỳ, mơ mộng có thể thỏa mãn bọn em sao? Mơ mộng rồi sẽ tan biến! Đinh Kỳ, em biết không? Một ngày nào đó, khi em đã dần quen với bóng tối, rồi em cũng sẽ thay đổi quan điểm sống của mình mà thôi.”

Nghe vậy, tôi nhin không được mà phát run, cuộn thành một cục ở trong lòng anh, anh liền ôm chặt lấy tôi, thì thào, “Hơn ba giờ rồi! Chúng ta ngủ một lát rồi lại làm tiếp!”

Tôi nhắm chặt mắt, nhất thời cảm thấy trong lòng vô cơ phát run, trống rỗng đến khó chịu.

Tôi không ngủ được chút nào cả, tuy rằng rất mệt, nhưng vẫn không thể ngủ được, cổ tay tôi đã sưng huyết, bị cột trên đầu giường không còn chút sức lực nào, mà tư thế này lại khiến cả người tôi mỏi nhừ, vừa động cái đã không nhịn được mà run rẩy. Lục Kiềm nằm sau lưng tôi đã ngủ, hơi thở đều đều cùng với lồng ngực phập phồng của anh thỉnh thoảng phất qua tai tôi. Tôi không ngừng suy nghĩ, đến tận cùng là anh muốn dọa tôi sợ, hay là thật sự không muốn cho tôi thi vào Đại học, cứ tưởng tượng đến việc qua đêm nay, ngày mai khi thái dương dâng lên, là lúc tôi nên đoan đoan chính chính ngồi trong phòng học làm bài thi, dồn hết sức lực vào lúc đó để đạt được tương lai tươi sáng, mà tôi lại bắt đầu trăn trở bất an, không thể nào đi vào giấc ngủ...

Tiếng đồng hồ treo tường vẫn vang lên tích tắc, bất tri bất giác tôi lại bắt đầu đếm nhẩm, một giây, hai giây, ba giây..., tôi cứ đếm, theo từng giây thời gian trôi qua, rốt cục tôi cũng không chịu nổi nữa, lâm vào kinh hoàng và bất an, rùng mình vài cái liên tiếp. Nhưng chỉ cần tôi run lên, Lục Kiềm liền vòng chặt cánh tay mà cọ cọ vài cái, cho tôi chút ấm áp. Anh vẫn đang ngủ khò khò, động tác này của anh tựa như một loại bản năng. Chỉ một động tác nho nhỏ như vậy, lại khiến tôi muốn khóc, oán anh hận anh, xót anh thương anh, vì cái gì lại làm như vậy?

Mãi cho đến bảy giờ tôi, anh vẫn không hề động dậy,

mà lòng tôi đã như lửa đốt, tôi cần nghỉ ngơi, cần bình tĩnh, ngày mai đối với tôi mà nói có lẽ là ngày quan trọng nhất trong đời, cho nên tôi sợ hãi, ngẩng đầu nhìn tấm rèm nặng nề rũ xuống, che mất vầng trăng sáng, tôi thật sự sợ hãi.

Cộc cộc! Có người gõ cửa, sau đó tôi nghe thấy tiếng gọi, “Anh Lục!”

Lục Kiềm vẫn còn ngủ say, không có phản ứng, tôi vội vàng lay anh tỉnh dậy, người ngoài cửa lại đúng lúc gọi thêm một tiếng, lúc này Lục Kiềm mới mở mắt, không kiên nhẫn nói, “Gì!”

“Là em, Hoàng Tử, sắp 8 giờ rồi, đồ ăn anh em đã mua về, em mang vào đây!”

“Oáp!”

Lục Kiềm cào tóc, trần truồng bò xuống giường, đi đến cạnh cửa, một tay mở khóa cửa, ánh đèn từ bên ngoài len vào theo khe cửa, tôi không nhìn rõ người đứng ở ngoài nói chuyện là ai, chỉ nghe thấy hắn nói, “Chỗ ở mới đã sắp xếp, hai ngày nữa là có thể chuyển qua được rồi!” Sau đó Lục Kiềm thản nhiên ừ một tiếng, sau đó đổi phương lại thử hỏi, “Cô gái kia...”

Lục Kiềm cầm lấy cặp lông liền đẩy cửa lại, “Mặc kệ, đừng xen vào!”

Kêu anh em nghỉ ngơi đi! Đừng có giống mấy thằng lưu manh hạ cấp cứ đến trước cửa phòng anh đây mà chảy nước miếng!” Nói xong một tiếng ‘cạch’ vang lên, anh đã khóa cửa.

“Ăn cơm đi!” Anh đem cà mèn đặt lên bàn trà, một mùi thơm của cơm xông vào mũi tôi.

“Cởi trối cho em đã!”

Tôi hốt hoảng nhìn anh.

“Anh bón cho em!”

Anh nói.

“Em không muốn anh bón!”

Anh cười cười, nhưng không nhiều lời, vươn tay cởi sợi dây vải cho tôi, đôi tay đột nhiên được thả lỏng, tôi không thể thích ứng ngay lập tức, ngay cả đứng dậy cũng không được, anh bật cười, kéo tôi qua, “Ăn đi!”

Tôi xê dịch người, ngồi cạnh bàn trà bắt đầu ăn, lâu rồi chưa ngửi lại hương vị dầu mỡ, chỉ cảm thấy cặp lồng cơm này ngon đến không ngờ, tôi lang thôn hổ yết, mà anh chỉ ngậm điếu thuốc, ngã vào giường vừa hút vừa nhìn tôi.

“Anh không ăn?”

“Anh không đói bụng!”

“Ờ...” Tôi không biết trả lời như thế nào, mà anh ở sau lưng nhìn tôi, vì vậy tôi xoay người, ngồi xếp bằng ngồi trên giường, vừa ăn vừa nhìn anh.

“Muốn nói chuyện phiếm không?”

Bỗng nhiên anh lên tiếng.

“Ha ha!”

Anh vô tâm cười cười, “Anh đây, từng bán mấy đứa con gái, bọn chúng so với em còn nhỏ hơn nữa đấy!”

Một câu của anh khiến tôi cả kinh, mặt tôi nhất thời nóng lên, anh lại giống như không có việc gì mà nói tiếp, “Em có biết không, bán người cũng cần có học vấn, tuổi tác, diện mạo, bán cho ai, cho má mì, hay là mấy kẻ nông dân không biết đến giá cả thị trường, dù nam hay nữ, vận mệnh của bọn chúng, chỉ cần mấy câu băng quơ của bọn anh... cứ như vậy mà được quyết định! Lần đầu anh bán người cũng rất run, luôn mơ thấy đứa con gái đó đang khóc, trong lòng luôn lo sợ mình để lại dấu vết gì khiến bọn cớm bắt được. Sau đó làm lâu lần, mặt ai cũng không còn nhớ, cả đứa con gái kia cũng vậy! Anh không bao giờ nhớ đến cô ta nữa, giọng nói non nớt, tên của cô

ta, tiếng kêu hoảng sợ của cô ta, anh cũng không nhớ, bởi vì anh phát hiện, thì ra bọn họ đều giống nhau, cùng độ tuổi, cả những tiếng kêu, không có gì đặc biệt cả!”

Tôi nhìn ánh mắt anh, tối đen như mực, không thấy gì cả, khiến cho người ta mơ hồ cảm nhận được bên trong nó là vẻ khát máu và tuyệt vọng sâu thẳm.

Anh phun ra một ngụm khói, không hài lòng với sự kinh ngạc của tôi, anh cười, tự mình tiếp tục độc thoại.

Anh gảy rút tàn thuốc, lại tiếp tục, “Nói thật, bán một người sống không đáng giá bao nhiêu tiền, đem người đó mổ ra lấy nội tạng, đó mới chính là vô giá. Em nói xem có kỳ hay không? Vì sao lại như thế, anh nói cho em biết, bởi vì giết người là biến thái! Không phải ai cũng dám làm vậy. Nhưng mà, ai sẽ mua nội tạng con người? Ai sẽ? Còn không phải những kẻ có tiền lại giả vờ đạo mạo nhưng không khác gì sát nhân đó sao.”

Nghe đến đó tôi quả thật muốn nôn, cả người đều rét run, không dám nhìn anh, chỉ cúi đầu nhìn cặp lông côm, “Nhưng mà, không phải trong bệnh viện đều có người tình nguyện hiến nội tạng sao? Trên báo cũng viết rất nhiều chuyện tương tự, khiến người ta phải cảm động!”

“Ha ha!”

Anh nhàm chán cười cười, sau đó vươn người qua,

nhìn tôi không khoảng cách một gang tay, “Đủ sao?”

Tôi sửng sốt, còn chưa kịp phản ứng anh đã giật lấy cặp lồng cơm trong tay.

“Đương nhiên là không đủ, cho nên sẽ có những cách khác tồn tại, chỉ cần có tiền, sẽ có rất nhiều người chịu làm!”

Nói xong anh đẩy tôi ngã ra, ngồi dạng hai bên hông tôi nhìn xuống: “Kẻ có tiền không muốn phạm pháp, bọn họ chỉ cần ném tiền cho kẻ khác phạm pháp là được rồi! Biết không? Bọn anh đã sớm sống trên đám tiền này rồi, đã sớm không thể gượng dậy nổi rồi.”

Tôi không thể nói được gì, chỉ có thể nhìn anh chậm rãi đến gần, nụ hôn rơi rụng, từ từ hấp dẫn tôi, sự chấn động trong lòng đã vượt qua khoái cảm, cho nên tôi không thể có phản ứng gì, giống như một người chết mặc anh chơi đùa.

Hai kéo hai tay tôi, trên đó sớm bị băng vải xiết đến chảy máu, anh dùng hai tay mình dạng tay tôi ra, sau đó, tự mình tìm kiếm khoái cảm.

“Nói gì đi!

Đinh Kỳ, anh muốn nghe thấy giọng nói của em!” Anh vùi đầu nói.

Nói cái gì?

Nói cái gì đây! Tôi bắt đầu điên cuồng lắc đầu, tựa như mấy đứa con gái uống thuốc lắc ở quán bar, hận không thể lắc cho vắng bộ óc trống rỗng kia ra. Mà anh chỉ cười ha hả, thông thả đi vào cơ thể tôi, như gần như xa mà khiêu khích.

“Đinh Kỳ, Đinh Kỳ, đừng ngủ, anh đã nói rồi, nếu em ngủ, anh sẽ bóp chết em!”

Yêu ma, thế giới này vốn tồn tại yêu ma, nó ngủ đông trong cơ lòng mỗi người, của bạn, của tôi, của anh, bất cứ lúc nào chúng ta cũng có thể đánh mất chính mình, một khi chúng ta bị mê hoặc, thì chúng nó sẽ xâm lấn.

Tôi không thể lại đi yêu những khoái cảm mà Lục Kiếm mang lại cho mình, giờ khắc này, tôi dùng hết thảy sức lực để chống cự, thế nhưng đối diện với ánh mắt tối đen của anh, trong giây phút đó, tôi mới hiểu được, Lục Kiếm chính là muốn tôi biết, một khi không có quan hệ gì với tình yêu, tình (tình = tình dục), ở đây chẳng qua chỉ là một trò chơi. Tôi dần dần rõ rồi, tôi biết có dù có gặp phải ngàn vạn chuyện, tôi vẫn là tôi, có lẽ càng thêm cô đơn, có lẽ càng thêm tịch mịch. Nhưng mà, duy nhất chỉ có chút khát khao vẫn mãi quanh quẩn trong lòng kia, vĩnh viễn không thể tiêu diệt, vĩnh viễn không thể. Một đêm dưng dưng, một đêm tình cảm mãnh liệt, lại lạnh lẽo đến nỗi lòng, tôi quả thực không thể ngủ được, cũng không cách

nào ngủ được, Lục Kiểm nhìn tôi cả đêm, trong đầu tôi lúc này không ngừng thoáng hiện lên gương mặt anh, tàn bạo, ưu thương, hưng phấn, trầm mê, thống khổ, một mình anh, thì đã anh đã sớm hơn tôi một bước chìm vào mê đắm.

Khi ánh nắng sớm mai xuyên qua tấm rèm, tôi kiệt quệ mà la hét đến nỗi có thể phá vỡ tất cả đồ bằng thủy tinh trong phòng, tôi mặc kệ anh vẫn còn ấn đầu tôi mà hưng phấn rên rỉ, tôi mặc kệ anh vẫn còn vui sướng thúc vào người tôi. Tôi la to, không biết là đang cầu cứu ai, “Xin anh, để cho em đi thi, để cho em đi thi, em phải đi thi! Xin anh mà...”

Anh tăng tốc trong tiếng la hét của tôi, anh đạt cao trào trong tiếng la hét của tôi.

Anh ôm chặt lấy tôi, nhẹ nhàng nói, “Hạnh phúc quá ngắn ngủi, Đinh Kỳ, anh tuyệt đối sẽ không chúc em may mắn!”

Ngày đó, tôi tham gia thi đại học, cũng là vào ngày đó, máu trong người tôi tựa như có được sinh mệnh, chảy ra, tôi khép chặt chân, cố gắng tiếp tục làm bài thi.

Không có thí sinh nào tiểu tụy và quyết tâm như tôi, tôi nắm chặt bút, làm bài không ngừng nghỉ, tôi phải thi đậu vào đại học C, tôi nhất định phải. Tôi giống như một đứa con gái vẫn còn trinh, máu không ngừng chảy, trong phòng thi im ắng, sắc mặt trắng bệch, đầu cũng ần ần

phát đau, tôi cắn răng, tuyệt không cho phép mình gục ngã.

Mãi cho đến khi làm xong câu cuối, đầu tôi rất cực cũng gục xuống cạnh bàn, tôi tựa hồ nghe thấy tiếng giám thị la to, sau đó một đôi bàn tay ấm áp ôm lấy tôi, là đôi cánh tay xa lạ, có lẽ là thấy giám thị trẻ tuổi kia, tôi không khỏi muốn cười, thì ra vẫn còn kẻ nhiều chuyện như vậy, thế giới này thật là, rõ ràng có vườn hoa, cần gì cứ muốn đâm đầu vào bụi rậm. Lục Kiếm, em đã sớm biết, cuối cùng, rồi anh sẽ không cần em nữa.

Nhưng mà, bởi vì anh rồi sẽ không cần em nữa, cho nên em mới tin tưởng, anh thật sự yêu em.

Anh giận như vậy, nhưng vẫn thương em, yêu em...

Tháng sáu, thi vào đại học, xong ngày đầu tiên tôi ngất xỉu trong trường, sau đó được đưa xuống phòng y tế, khi tỉnh lại trong ngực hơi tức, định xoay người xuống giường, nhưng lại phát hiện trong phòng y tế vẫn còn một vài học sinh khác, thậm chí còn có người chưa làm xong được nửa bài, họ la khóc, hy vọng các thầy cô có thể cho mình một cơ hội nữa, nhưng thầy cô nào có năng lực đó, chỉ thở dài lắc đầu, lại nói, "Sang năm thôi! Em à!" Khiến bọn họ khóc càng thương tâm hơn.

Ngày đó tôi dựa vào giường, nghe thấy tiếng khóc hỗn loạn mà nặng nề chìm vào giấc ngủ, tôi thật sự quá mệt

mỏi, quá mệt mỏi.

Còn hai ngày thi vào đại học nữa, một ngày thi hai môn, tuy rằng thể chất tôi không được tốt lắm, nhưng may mắn là, hành vi của Lục Kiềm đã hoàn toàn bức sự chấp nhất vốn nằm sâu trong nội tâm tôi hiện ra, khiến tôi có thể bình tĩnh duy trì sự tập trung cao độ của mình. Mãi cho đến thi xong hai môn ngày sau, tôi thậm chí còn cảm thấy cơ thể mình đã trở lại bình thường.

Tôi chen trong đám đông ra khỏi trường, đi thoáng qua một cặp cha mẹ đang lo lắng cho con, tôi vội vã bước nhanh, trong lòng lại thật nhẹ nhõm, làm chuyện mà mình vẫn muốn làm, hơn nữa đã rất cố gắng để hoàn thành, đây không thể nghi ngờ là một loại vui sướng. Tôi không tự giác cười nhỏ ra tiếng, nhẹ nhàng nhảy chân sáo trên đường đi. Điện thoại rung lên, là của mẹ gọi đến, dường như mà không quen nói chuyện qua điện thoại, liền đi thẳng vào vấn đề, “Con thi xong chưa?” Tôi nghĩ hẳn bà đang gọi bằng trạm công cộng, bởi vì trên màn hình hiện lên một dãy số xa lạ, nhưng mà không có đứa con nào lại không nhận ra giọng mẹ mình, tôi cũng vậy.

“Thi xong rồi!”

Tôi nói gọn.

“VẬY...” Bà ngập ngừng một chút, “Tối có trở về ăn cơm không?”

Tôi đang định trả lời, bất ngờ một trận gió phất qua, tôi nghiêng đầu nhìn thấy một chiếc xe hơi thể thao màu đen dừng ở bên chân, Lục Kiềm đeo kính mát màu trà, thong thả xuống xe, nhìn tôi cười cười, “MM, đi chơi với anh đi!”

Trong nháy mắt, điện thoại của tôi cơ hồ bị bóp nát, tôi hoang mang bối rối nói, “Mẹ, đừng chờ cơm con!”

Sau đó lập tức tắt máy, ngồi lên xe anh.

Lục Kiềm miệng vẫn còn ngậm thuốc, thấy tôi lên xe liền nhả ra, sau đó khởi động xe, tôi còn chưa gài thắt dây an toàn, đã cảm thấy người bật ra sau, xe anh giống như mũi tên phóng tới.

Anh không hỏi tôi thi ra sao, tôi cũng không hỏi anh kiểm đầu ra con xe này.

Anh hỏi: “Đói chưa?”

Tôi liền hỏi lại: “Đi đâu vậy?”

Anh cười cười, “Trước đi ăn chút gì đã, sau đó đưa em đi ngắm pháo hoa ở đảo Cuồng Hoang, buổi tối ngủ lại khách sạn, ở đó có một SPA, có một hội sở SPA thủy trị liệu danh tiếng ở đó, chúng ta đi thử xem!”

Tôi hơi ngây người, cẩn thận xê dịch thân thể, nhìn

anh vài lần, lại dần lại dần, dựa vào bờ vai anh, hoàn toàn dựa vào.

Anh nửa ngày không lên tiếng, sau đó mới nhả được một câu, “Anh đang lái xe đấy!”

Đào Cuồng Hoang rất náo nhiệt, anh nói ở đây lúc nào cũng đông đủ như vậy, PARTY của mấy kẻ có tiền, yến hội của đám tinh anh, tiết mục ghép đôi thân cận, chơi trò chơi phiêu lưu, câu lạc bộ đêm, đáng chú ý nhất chính là SPA thủy trị liệu, tất cả những hoạt động thịnh hành gì ở đây đều có đủ.

Lục Kiếm dừng xe trước một khách sạn, lúc xuống xe anh nói với tôi, “Chơi thì chơi, chứ đừng mê!”

Tôi gật đầu, nắm chặt áo anh.

“Đừng khấn trương!

Nha đầu ngốc!” Anh buồn cười xoa xoa đầu tôi, chúng tôi đi dọc theo một con đường đá cuội nhỏ, cuối đường là một nhà hàng lộ thiên, có lẽ anh đã đặt chỗ trước, chúng tôi ngồi xuống, phục vụ bắt đầu bê đồ ăn tới. Đồ ăn đều là do anh gọi, anh nói sống phóng túng chính là sở trường của anh.

Lúc ăn chúng tôi rất ít khi nói chuyện phiếm, đa số thời điểm tôi chỉ nhìn xung quanh, thỉnh thoảng lại nhìn

anh một lần. Đôi khi anh cũng đặc ý hỏi tôi, “Ngon không?” Tôi vừa ăn vừa nói ngon, anh sẽ gấp đầy đồ ăn vào bát tôi. Anh cảm thán, “Ăn hoài ăn mãi đồ ăn Trung Quốc vẫn là ngon nhất!”

Cơm nước xong xuôi anh dắt tay tôi đi ra bãi cát, bên kia có rất nhiều cô nàng mặc bikini đánh bóng chuyền với một đám đàn ông. Đám đàn ông này nhìn thấy ngực và mông bọn họ, liên tiếp la hét.

Nhưng khi chúng tôi đi ngang qua đó, Lục Kiếm ngay cả một cái liếc mắt cũng không có, chỉ ôm lấy tôi đi về phía trước, mãi cho đến khi thủy triều thăm ướt giày chúng tôi, anh mới dừng lại. Anh không nói lời nào, nhìn lên không trung. Bỗng nhiên một luồng sáng hồng vút lên giữa trời, sau đó một tiếng ‘Bùm’ truyền đến. “Pháo hoa!” Anh nói.

Rất nhiều pháo hoa nổ rộ trong không trung, sắc màu rực rỡ, không ngừng lóe sáng.

“Bỗng nhiên phát hiện, đã lâu lắm rồi em chưa ngắm pháo hoa...” Tôi nói. Tôi nói xong liền nhìn xuống tay anh, tay anh vẫn buông thõng bên người, “Anh không muốn nắm tay em sao?”

Mắt anh vẫn nhìn pháo hoa, sau đó túm mạnh lấy tôi, ôm vào trong ngực, nói: “Hừ! Đừng nói!”

Tôi tựa vào ngực anh, nhắm mắt lại, hít thật sâu.

Lục Kiếm...

Ngày đó Lục Kiếm dẫn tôi đi chơi khắp nơi, chơi rất vui vẻ, chúng tôi nói chuyện không nhiều lắm, đi một lát lại dừng lại, chơi đùa náo loạn đến rạng sáng, sau đó anh kéo tôi đến hội sở SPA thủy trị liệu kia, chỗ đó mở cửa 24 giờ. Tôi chưa từng xa xỉ như vậy, cũng không biết hội sở SPA lại tráng lệ nhường ấy, tôi thậm chí còn hoài nghi, cung điện của nhà vua cũng đến thế là cùng.

Thái độ của Lục Kiếm ngạo mạn đến cực điểm, chọn mấy loại trị liệu đắt tiền, khiến mấy cô tiếp tân kia cười không ngừng. Sau đó vị tiểu thư kia giới thiệu sơ qua cho chúng tôi về những phương thức trị liệu bí mật đó, tôi cùng Lục Kiếm hai người cởi hết quần áo nằm trên giường, để mặc tay bọn họ xoa bóp trên người.

Nói thật, ngoại trừ tôi và Lục Kiếm, còn có mẹ, chưa có người thứ tư nào chạm vào cơ thể tôi, hơn nữa cái chạm ấy lại như mang theo kỹ xảo, thi triển ma pháp giải trừ lo âu khẩn trương của tôi, còn có cả đau thương và chua xót.

Nhưng, ngay lúc tôi sắp ngủ đi, lại nghe thấy Lục Kiếm ở kế bên lờ lững cười nói, "Tiểu thư, biết chơi băng hỏa không?"

Vị tiểu thư kia ngẩn ra, nhất thời tỏ vẻ tức giận, “Tiên sinh, chỗ chúng tôi có nội quy, không phục vụ loại hình này!”

Lục Kiềm lại quấy hai chân mà cười ha hả, “Không cái con mẹ cô!”

Vị tiểu thư kia bị hấn chọc giận đến hai mắt rưng rưng, cắn răng đứng một bên không nhúc nhích.

Lục Kiềm còn nói tiếp, “Không biết thì kêu ai biết đi vào!”

Tiểu thư kia vẫn đứng bất động.

Lục Kiềm suy nghĩ đánh giá cô ta một chút, “Hỏi lại một lần, biết chơi bằng hỏa không?”

Tiểu thư kia trầm mặc vài giây, cuối cùng vẫn là gật đầu, “... Biết!”

“Ha ha ha ha!”

Lục Kiềm cười như điên, ngồi dậy nhìn tiểu thư kia, “Được rồi, đùa cô chút thôi, sao lại hoảng đến vậy? Cũng không nhìn xem, vợ tôi còn ở đây, tôi nào dám làm phản?”

Lúc này vị tiểu thư mát xa cho tôi thấy vậy, mới lấy lòng nói, “Thì ra vị này chính là phu nhân của ngài, thật

trẻ tuổi nha, làn da cũng rất đàn hồi, tiên sinh ngài thật có phúc khí!”

Lục Kiềm hứng thú dạt dào quần khăn tắm ngang eo từ từ bước tới, “Được rồi, hai người các cô lui ra, để tôi với vợ ở riêng một lát!”

Hai vị tiểu thư kia vừa đi ra, tôi liền trừng mắt nhìn anh, “Ai là vợ anh!”

Anh ngồi trên giường tôi, trên người tôi vẫn còn nhóp nhép cao mát xa, vừa trắng vừa mịn, ngón tay anh nhẹ nhàng vẽ lên đó.

“A...”

“Thoải mái không?”

“Ừ!” Tôi từ từ nhắm hai mắt, nghĩ nghĩ, rốt cục vẫn nhin không được mà hỏi, “Lục Kiềm, bằng hỏa là gì vậy?”

Anh cười rộ lên, “Là do người Hương Cảng sáng tạo ra, bằng hỏa cứu trọng thiên, là một loại trò chơi khiến người ta mê đắm.” “...” Tôi quay đầu nhìn anh, anh vẫn còn mát xa cho tôi, tôi nói, “Dạy em đi!”

“Hửm?”

“Không phải anh muốn chơi hay sao? Dạy em, em chơi

với anh!" Tôi xoa người, nói với anh.

Lục Kiềm không cười nữa, chỉ lấy khăn tắm phủ lên người tôi, "Đình Kỳ, hôn anh một cái được không?"

Tôi không hiểu.

Anh đưa mặt lại đây, "Nụ hôn cuối cùng, có thể lâu một chút được không?"

Lúc này tôi mới hiểu được, anh đang tặng quà cho tôi, tặng cho tôi một khúc ly biệt hoàn mỹ mà ấm áp, có rượu ngon mỹ vị, có sênh ca phồn hoa, và cả khoảnh khắc huy hoàng kia nữa.

Anh là cao thủ tình trường, anh biết rõ ràng hiện giờ tôi khao khát cỡ nào, chúng tôi cho nhau nụ hôn cuối, tôi lại càng hy vọng mình có được một cái ôm cuối cùng, một lần kết hợp cuối cùng, tôi muốn, hơi thở anh nóng bỏng, nhịp đập như sấm si mê bên tai tôi. Nhưng anh lại hung hăng kiểm chế dục vọng lại, chỉ cho tôi, cùng với chính bản thân mình, một nụ hôn dài.

Tôi thông thả tới gần anh, liều mạng kéo dài nụ hôn kia, khi chạm vào môi anh, đã trở thành một loại tuyệt vọng, tuyệt vọng đối với cuộc tình này, mà anh lại lập tức mút lấy lưỡi tôi, cướp đoạt tất cả ngọt ngào, thì ra tình yêu lại ngọt như vậy. Anh lại cướp đi tất cả.

Nụ hôn trần trọc, thỉnh thoảng chúng tôi lại dừng lại nghỉ ngơi, sau đó lại tiếp tục, nụ hôn này, có thể dài thêm một tí hay không, dù chỉ là một chút, xin hãy thành toàn cho cuộc tình sâu nặng này của tôi...

Hôm sau ánh mặt trời chiếu khắp, Lục Kiềm lái xe đưa tôi về nhà, anh không nói gì cả, chỉ nở một nụ cười, sau đó lên chiếc xe thể thao màu đen tuyệt đẹp rời đi.

Tôi biết anh chuyển nhà, nhưng anh lại không cho tôi biết địa chỉ mới, tôi muốn trả lại điện thoại cho anh, nhưng anh nói, em hãy giữ lại đi! Có lẽ một ngày nào đó, anh sẽ tìm em.

Lúc ấy tôi liền nở nụ cười, nói, anh phải giữ lời hứa đấy, nhớ đến tìm em! Anh xoa xoa tóc tôi, nói với tôi, "Hẹn gặp lại, Đinh Kỳ!"

Hẹn gặp lại, Đinh Kỳ!

Cuộc sống không lãng mạn như tiểu thuyết, cũng không oanh liệt như truyện lịch sử, cuộc sống bình thường như đối với những con người nhỏ bé như tôi mà nói, sẽ rồi nhẹ nhàng quên đi, ngày thứ hai quên đi ngày thứ nhất, ngày thứ ba quên đi ngày thứ hai..., mãi cho đến khi chúng tôi quên hết tất cả, thì sẽ phát hiện, những gì lãng đọng lại trong trí nhớ, chỉ là những hình ảnh đã khắc cốt铭心, đó là một ngày khi chúng tôi không còn quan hệ gì nữa đó.

Tôi đã muốn nói, Lục Kiếm, cho dù chúng ta không còn gặp lại, cho dù những kỷ niệm giữa chúng ta rồi sẽ theo gió biến mất, em vẫn như cũ tin tưởng, nụ hôn quyến luyến kia, cả đời này, em sẽ không quên...

I always remember your last kiss. (Em sẽ vĩnh viễn nhớ rõ nụ hôn cuối cùng của anh.)

I love you. (Em yêu anh.)

Lá rơi không vết

Tác giả: Giản Ám.

Chương thứ nhất: Vương triều.

Anh là một người đàn ông tài hoa, tuy rằng xuất thân bần hàn, nhưng anh rất có khí phách, dựa vào điểm này thôi thì đám bạn bè thiếu gia ông ọ kia có hợp lại cũng không bằng ý chí chiến đấu và nghị lực của riêng anh, anh từng bước đi đến ngày hôm nay, bất quá tôi chỉ muốn nói, anh cũng không phải là dựng nghiệp từ hai bàn tay trắng!

Ngày 24, tháng 5 năm 2002, anh mặc một chiếc áo sơ mi đã sờn cùng với một chiếc quần bò cũ kỹ màu lam, bỗng nhiên lao đến nhà tôi, khi đó chỉ mới chạng vạng, ánh chiều tà xuyên qua cửa sổ, khắc sâu trên khuôn mặt anh, anh hung thần sát ác đứng trước bàn ăn nhà tôi, lúc ấy tôi và cha đang ăn cơm, sau đó anh hét to: "Chúng ta kết hôn đi!"

Một ngày đó, anh bị cha đánh một trận, không lưu tình, bị đánh đến bầm dập mặt mũi.

Một năm đó, tôi 21 tuổi, cũng không chút do dự, gả cho anh.

Bởi vì ánh mắt anh lúc nhìn thấy tôi, rất liêu lĩnh. Thật

giống như anh bị đuối nước, chỉ có tôi mới có thể cứu được anh vậy.

Hôn lễ của chúng tôi rất long trọng, đây có thể là một loại hư vinh, hoặc cũng có thể là một loại tuyên cáo.

Thật ra cha rất tán thưởng anh, thường khen ngợi với tôi rằng anh là một đế vương, nhất định sẽ lập nên vương triều của chính mình. Sau đó, vì hạnh phúc của tôi sớm muộn cũng đã tới, trong hôn lễ, cha ở trước mặt mọi người tuyên bố để anh tiếp nhận chức Tổng giám đốc của tập đoàn Nguyên Thịnh. Lúc đó, anh rất cục mìm cười, sau khi tôi cố gắng lâu như vậy, cũng không chiếm được một chút động dung của anh, anh rất cục cũng mìm cười, khoé miệng hơi kéo lên một chút, quả thật rất giống một đế vương.

Đó là một hôn lễ thật tịch mịch, tôi nắm tay anh, lại không - cảm giác được hạnh phúc, anh kéo tôi đi khắp nơi kính rượu, cũng không có hỏi tôi có mệt hay không. Tôi đi theo anh ngược lại hai chân đều sưng vù, lại không dám hé răng, rất sợ làm anh mất hứng.

"Tiểu Hoan!"

Chính tại lúc đó, một giọng nói mềm mại vang lên, kinh động tay chân của tôi, bên tai dư âm vẫn chưa tan, anh bỗng nhiên lại ôm lấy tôi, thật chặt, thậm chí tôi có thể ngửi được mùi rượu trên người anh, sau đó tôi vươn tay đặt trên ngực anh, anh sững sốt, nhìn tôi một hồi lâu,

mới hoàn hồn.

"Tiểu Hoan!" Cô gái đứng trước mặt lại kêu lên lần nữa.

Anh nhìn cô ấy, cười nói, "Đến đây, giới thiệu một chút, đây là vợ tôi, Trình Tư Doanh!"

Tôi vội gật đầu với cô ấy, đây là lần đầu tiên Tiểu Hoan lại chính thức giới thiệu tôi như vậy.

Cô gái kia nhìn tôi, sắc mặt nhanh chóng hiện lên một chút âm u, sau đó cô ấy cười vươn một bàn tay, "Xin chào, tôi gọi là La Tình, bạn của Tiểu!"

Cô ấy là một cô gái rất xinh đẹp.

Tôi đỏ mặt, khẩn trương bắt tay cô ấy, "Xin chào, hoan nghênh chị đến tham dự hôn lễ chúng tôi!"

Sau đó, La Tình trả lại cho tôi một nụ cười thâm sâu, quay đầu nhìn Tiểu Hoan, "Động tác của anh cũng thật nhanh, vĩnh viễn đều bỏ xa người ta ở phía sau nha!"

Tiểu Hoan ừ hử, "Mọi người cũng vậy, còn em? Sao lại không mang ông xã đến cho anh được biết một chút!"

Ánh mắt La Tình chăm chú, giống như lửa thiêu, một đôi tay xinh đẹp của cô ấy níu lấy cà vạt anh, sau đó dùng

thanh âm chỉ có chúng tôi nghe thấy nói, "Người toàn thành phố này đều biết người có tiền nhất chính là cha vợ của anh, em còn dẫn cái tên quái dị ấy đến đây để dọa người chi chứ!"

Sau đó họ nhìn lẫn nhau, lạnh lùng nở nụ cười.

...

Cho nên nói, hôn lễ tịch mịch chỉ có thể mang lại cuộc hôn nhân tịch mịch, kể từ ngày đó, tôi liền bắt đầu nuôi dưỡng một thói quen xấu --- đối với tất cả các hành vi ở bên ngoài của anh đều làm như mắt diếc tai ngơ, thói quen xấu xí mắt diếc tai ngơ.

Một năm sau cha qua đời, khi đó tôi mới hiểu được, vì cái gì ông lại không phản đối tôi và Tiểu Hoan kết hôn, bởi vì ông vội vã tìm một người, có thể thay mình chăm sóc tôi.

Lúc 23 tuổi, bên cạnh tôi chỉ còn một người chồng, một người chồng nổi tiếng, nhưng lúc nào cũng thờ ơ với tôi.

Tiểu Hoan thường nói với tôi, thật ra tôi tuyệt không yêu cô.

Mà tôi cuối cùng vẫn là vùi đầu vào pha cà phê, tôi chỉ biết mỗi pha cà phê. Tôi pha MOCA đặc biệt đắng, đắng

đến nỗi giằng xé thần kinh con người ta, cho nên anh chỉ uống một lần vào tuần trăng mật sau đó không hề uống qua nữa. Sau lại, chỉ cần tôi pha cà phê cho anh, anh sẽ nói rằng tôi tuyệt không yêu cô, nhưng cô yên tâm, không có cô thì sẽ không có tôi hôm nay, cho nên tôi sẽ không ly hôn.

Mỗi khi anh nói như vậy, tôi sẽ cười, cười cho đến lúc anh nhìn thấy, sau đó anh sẽ nói, đừng đặc ý, loại thiên kim tiểu thư chân tay vô dụng như cô, đến ngay cả ngũ cốc cũng chẳng thể phân biệt được này thì tôi khinh thường nhất!

Trên thực tế, anh chỉ nói đúng một nửa.

Tôi cười không phải là vì tôi đặc ý, mà là thay anh cảm thấy đáng tiếc... anh luôn có một số nguyên tắc đặc biệt cổ thủ cũng không muốn buông tha. Ví dụ như đối với tôi, tôi là một cô gái thật vô dụng, đọc sách không nhiều, cũng chưa từng ra xã hội làm việc, từ nhỏ thân thể yếu ớt, tướng mạo lại bình thường không có chút phong phạm thiên kim. Tôi ngu muội không hiểu, lại hiểu biết nông cạn, căn bản tôi không thừa hưởng được sự chuyên nghiệp của cha, cho nên đối với chuyện anh có trong tay Nguyên Thịnh, ngược lại lại cảm thấy may mắn, đó là bát cơm của hơn một ngàn công nhân, tôi làm sao có thể đảm đương cho được.

Tôi cười là đồng tình cho sự trói buộc của bản thân mình đối với anh, rõ ràng anh đã có năng lực để có thể tự

do, nhưng anh lại không muốn có được sự tự do ấy.

Tuy rằng anh không yêu tôi, nhưng đối với anh như vậy, tôi lại cảm thấy thực đáng yêu, cho nên tôi sẽ không nói với anh: muốn ly hôn thì ly hôn đi, không sao cả! Tôi sẽ không nói, bởi vì tôi còn chưa muốn rời khỏi anh. Tôi đoán hẳn là trên thế giới này vẫn còn người phụ nữ như tôi tồn tại, bởi vì biết rõ bản thân mình thiếu mị lực đến cỡ nào, cho nên cho đến tận giờ cũng chưa từng hy vọng xa vời rằng mình sẽ được quý trọng, cho đến tận bây giờ cũng chỉ là cầu nguyện, anh đừng quá vô tình, vì tôi không muốn lại quá thương tâm.

Buổi tối, 11 giờ, anh về nhà.

"Anh đã về rồi!" Vừa nghe thấy tiếng động mở cửa, tôi liền vội chạy ra, mang dép lên đặt dưới chân anh.

"Cô còn chưa ngủ sao!" Anh không kiên nhẫn tháo cà vạt, đến sofa ngồi xuống, sau đó mở laptop, tiếp tục làm việc. Anh thật sự rất mệt mỏi, mày vẫn còn nhú, môi cũng thật khô. Cuối cùng tôi thấy anh như vậy, liền chết làm việc, sau đó kiếm được rất nhiều tiền, so với cha trước khi qua đời còn nhiều hơn.

Nếu một người có gia tài bạc triệu, mà một năm chỉ có 365 ngày, thì chỉ có không đến 20 ngày là nghỉ ngơi, thậm chí 20 ngày này anh chỉ dạo bờ sông một chút, hóng gió một chút, ngắm pháo hoa một chút, còn có cả trăng sao, vậy anh kiếm nhiều tiền như vậy đến tận cùng là vì cái gì?

Tôi từng hỏi anh, anh lại cười nhạo không thôi, anh nói rằng cô là đồ phụ nữ không biết kiếm tiền! Kiếm tiền, đó là một loại chinh phục, cô vĩnh viễn cũng sẽ không thể hiểu được!

Lúc anh nói những lời này, vẻ mặt rất hưng phấn, đó là vẻ mặt của một đế vương.

Kính coong!

Chuông cửa vang lên, tôi liền đứng dậy đi ra mở cửa.

"Chị dâu!" Người đến là Lô Quân và Lưu Cẩm, bạn bè của Tiểu, hai người cầm túi xách, đầu đầy mồ hôi, "Tiểu có trong không?" Bọn họ hỏi.

"Có!" Tôi gạt đầu, xoay người nhìn anh, "À.. Bạn của anh đến tìm!

Kết hôn tròn hai năm, tôi chưa từng gọi anh là 'ông xã', bởi vì tôi không dám.

"Ừ!" Anh mang kính, hai tay vịn gối trên bàn phím, không nhìn bất luận kẻ nào, "Đi pha trà cho bọn họ đi!"

Tôi vào bếp pha trà, sau đó mang cho Lô Quân và Lưu Cẩm, ba người bọn họ đều cúi đầu bàn chuyện công tác, không nói với tôi nữa. Tôi thành thật ngồi trên sofa, rụt

người lại, trong tay ôm một chén Mark, bên trong chén là cà phê nâu vàng.

Tôi nhìn ngoài cửa sổ, ngọn đèn mờ ảo một vùng.

"Tôi còn tưởng cậu.... tên tiểu tử thối này sao gần đây lại không đến 'Bóng đêm', thì ra là vừa mắt tiểu Mĩ Mi!"

Lúc bọn họ bắt đầu đề tài này, tượng trưng cho việc bọn họ đã xong rồi. Mở đầu là Lô Quân, hắt phun một làn khói, thần sắc hạ lưu nhìn Lưu Cẩm, đề tài của đàn ông thì đơn giản chỉ có hai loại, tiền và phụ nữ!

Lưu Cẩm cười ha ha, "Haizz, không có cách nào cả, ai kêu trên đời lại nhiều phụ nữ như vậy chứ!" Nói xong, hắt dựa vào ghế, tà tà liếc Tiểu Hoan, "Lại nói, Tiểu vẫn là tốt nhất, có một cô vợ ngoan như vậy, cũng không ngại chuyện này chút nào cả!"

"Đúng vậy, anh Tiểu thật sướng nha, chơi đùa với phụ nữ đều không thua kém kiếm tiền. Người phụ nữ La Tình kia luôn ăn hiếp chồng mình, bây giờ so với chúng ta cũng không thua kém gì cả!" Lô Quân nói tiếp, ngữ khí tuy rằng có chút lỗ mắng, nhưng đối với phụ nữ vẫn có khâm phục, hắt cũng nhìn Tiểu.

Tiểu Hoan đang uống trà, anh kê cốc bên môi ngửi một chút, mới giương mắt nhìn bọn họ, cười nói, "Ngày mai sinh nhật cô ấy, tôi bao trọn 'Bóng đêm', các cậu phải

mang quà mới được đến đây!"

Lô Quân trợn trắng mắt, "Tiểu đại gia! Chị hai cũng không phải dễ chiều đâu, bọn tôi tặng món nào cũng không kinh ngạc cả!"

Lưu Cẩm bật cười, "Quân tử cậu đừng không cam lòng thế, có Tiểu thì cậu sợ chị ấy không cười thành đoá hoa sao!"

"Ha ha! Cũng đúng!"

Bọn họ tán gẫu, tôi ngồi cạnh uống cà phê, một ngụm lại một ngụm.

Lúc bọn họ tán xong, đã là rạng sáng 2 giờ.

Mà tôi đã nằm trên sô pha ngủ, tôi không phải là một đoá hoa.

Ngày hôm sau, ánh mặt trời xuyên qua bức rèm, dừng trên mặt tôi, tôi cảm thấy ấm áp vì thế mở mắt ra.

Tôi vẫn như cũ nằm trên sô pha. Đừng tưởng rằng ở nhà tôi sẽ diễn ra vở kịch phổ thông trên màn ảnh: người chồng ôm người vợ lên giường, sau đó tắt đèn, để lại một nụ hôn cứng chiều.

Ở nhà của tôi, cho dù tôi ngủ trong WC, anh cũng sẽ

không quản tôi.

Tôi ngồi xuống, nhìn ba chén trà trên bàn, bỗng nhiên cảm thấy thật buồn cười. Mang chúng chậm rãi đi rửa rửa, đặt trong tủ ấm chén trên tường xong thì tôi gọi điện cho Tiểu Bắc.

Tiểu Bắc là người bạn duy nhất của tôi, chúng tôi cùng nhau lớn lên, lúc tôi kết hôn thì cô ấy là phù dâu của tôi.

Tiểu Bắc dẫn tôi đi ăn cơm trưa, sau đó tôi theo cô ấy đi xem phim.

Nhưng mà bộ phim ngày đó tên gì, nội dung ra sao, tôi một chút cũng không xem thấy, ngồi bên cạnh Tiểu Bắc, tim lại đập thành thịch. Bởi vì rạp chiếu này, năm ngày cạnh 'Bóng đêm'.

Buổi tối 9 giờ, chúng tôi ra khỏi rạp, bên ngoài trời đổ mưa, tôi thích nhất chính là mưa phùn.

Tôi đi trong mưa, gió rất nhẹ, thổi vào hạt mưa nhỏ tản ra như hoa bồ công anh, quần áo của tôi ngày càng ướt, tôi xoay người trong mưa, cảm thấy mình hoà vào không gian, tuyệt không cô đơn.

Tiểu Bắc ngồi ở cầu thang ngay cửa rạp chiếu phim, hai tay chống má, cô ấy nhìn tôi cười, biết tôi hiện tại có bao nhiêu vui vẻ.

Tôi vén tóc ướt trên trán lên, từ từ nhắm hai mắt, ngẩng đầu lên, tôi khát vọng mưa phùn càng nhiều.

"Chị dâu?"

Ngay lúc tôi đang mê say, bỗng có một tiếng kêu to, cơ hồ ngay trong nháy mắt đem nước mưa trên người tôi kết thành băng, nhìn thấy Lô Quân nghênh diện đi đến, bên cạnh là Lưu Cẩm, sau đó theo khoảng cách ngày càng gần, tôi nhìn thấy anh, trong ngực có một cô gái xinh đẹp đang dựa vào, sắc mặt âm trầm nhìn tôi.

"Sao cô lại ở đây?!" Tiểu hoi tôi.

"Em..." Tôi cúi đầu, lấp bắp hồi lâu, chỉ có thể nói ra được một chữ.

"Về đi!" Anh lạnh lùng ngắt lời.

"Ắt xì!" Tôi hắt xì, bị anh uấn giận nhìn, lại cảm thấy càng thêm lạnh lẽo.

"Tư Doanh!" Tiểu Bắc nhìn thấy tình huống này, vội chạy đến đây, cởi chiếc áo khoác phủ thêm cho tôi, "Cậu cảm lạnh rồi, đi, chúng ta trở về đi!" Nói xong, cô ấy quay đầu kêu to sang bên kia đường, "Ông xã, ông xã, bên này, bọn em ở bên này!"

Cô ấy kêu một tiếng, tôi liền bật khóc. Bởi vì nước mắt quá nhiều, cũng đã không thể giả vờ đó là mưa được nữa. Tiểu Bắc quay đầu lại, kéo áo khoác lên trên, che mặt của tôi, "Ngao! Không có việc gì, chúng ta đi!"

Sau đó chúng tôi liền lên xe của chồng cô ấy.

Tôi không dám quay đầu nhìn anh, tôi giống như một người phụ nữ trong lãnh cung, xuất hiện ở nơi không nên xuất hiện, chọc đế vương giận dữ, tôi cũng không dám qua đêm ở nhà Tiểu Bắc, thành thật đi vào căn nhà tối tăm kia, chờ anh trở về.

"Cô uất ức lắm sao?"

Đây là câu nói đầu tiên sau khi anh trở về.

Tôi lắc đầu, không phải.

"Vậy cô khóc cái gì! Làm như tôi ngược đãi cô không bằng vậy."

"Không phải, không phải!"

"Hừ!" Anh cởi áo khoác, áo sơ mi bên trong có chút nhăn, cổ áo mở ra, anh day day trán, bộ dáng trông như uể oải, nhưng thật gợi cảm. Tôi ngơ ngác nhìn anh, ánh mắt vẫn còn sững.

Anh quay đầu, chằm một điều thuốc, dẩy đèn tường trong phòng khách vẫn sáng, nhưng ánh sáng thật mờ ảo, cho nên tôi chỉ nhìn thấy được đôi mắt sáng ngời của anh, còn có cả làn khói trắng lượn lờ. Trong không khí, thỉnh thoảng lại vang lên một vài tiếng động khi anh mân mê hút thuốc, cực kỳ giống hôn môi.

Tôi lui người vào trong sô pha, cúi đầu, nhìn đôi bàn chân bị nước mưa ngấm cho trắng bệch của mình.

Qua chốc lát, dư quang khoé mắt lại nhìn thấy đầu ngón tay anh đang cuốn lấy đầu thuốc lá, ném mạnh vào gạt tàn, từ trên cao nhìn xuống nói với tôi, "Đi, vào trong phòng mau!"

Tôi ngẩng đầu nhìn anh, "Mới vừa rồi mắc mưa, em còn chưa tắm!"

"VẬY ĐI TẮM, NHANH LÊN!" Nói xong, anh đã bước vào phòng.

"Ắt xì!" Tôi lại đánh cái hắt xì, sau đó đứng dậy đi tắm rửa. Tắm xong rồi, đẩy cửa phòng ngủ ra, bên trong thật tối, không bật đèn, tôi nằm xuống cạnh anh, bên phải, sau đó anh bắt đầu thực hiện quyền lợi của người làm chồng, còn tôi lại bắt đầu làm nghĩa vụ của một người vợ.

Tôi không có hỏi, anh vì cái gì không cùng qua đêm ở bên ngoài với La Tình, có hỏi anh cũng không nói cho tôi

biết.

Tiểu Hoan là một người đàn ông rất có chủ kiến, người sống chung với anh, sẽ phải lấy anh là trung tâm, trong vô thức đã bị anh chi phối. Một năm này anh gần 30 tuổi, mà tôi cũng gần 24 tuổi, kết hôn hai năm, chúng tôi không có con.

Thật ra anh biết tôi rất muốn có con, nhưng anh lại không muốn, anh cảm thấy làm cho tôi lo lắng suông rất thú vị, anh thường ở trên giường nói với tôi, tôi sẽ không cho cô có con! Tôi sẽ không cho cô có con!

Tôi cảm thấy, trong lòng có lẽ là anh rất hận tôi, anh hận tôi không chịu có chí, học hành xong sẽ không học lên nữa, cho nên tôi không học vẫn không nghề nghiệp, lúc còn nhỏ sống dựa vào cha, lớn lên cuộc sống lại ỷ lại vào anh, điều này làm cho anh càng thêm chán ghét. Bởi vì anh chỉ thích, người phụ nữ như La Tình, kiên cường, độc lập, hiểu rõ cuộc sống, không xoay quanh người khác, cô ấy là người phụ nữ duy nhất từng bỏ rơi anh, sau đó cô ấy cùng anh đấu đá, xem ai lên đến đỉnh cao trước người kia.

Đương nhiên, người thắng là anh!

Ngày 6 tháng 12 năm 2004, thời tiết lại có chút oi bức.

Toà nhà mới của Nguyên Thịnh cắt băng khánh thành, tôi cùng anh đến bữa tiệc chiêu đãi hộ khách. Ở lễ chiêu đãi, anh hăng hái, trở thành tiêu điểm tầm mắt của mọi người, tôi kéo anh, anh nơi nơi kính rượu, giống như lúc tôi kết hôn, tôi đi đến phù chân, trong dạ dày lại có cái gì đó trào lên, rất khó chịu.

"Tiểu, đã lâu không gặp!"

Một người mặc tây trang màu lam, bộ dạng rất hàm hậu bước đến.

"Đỗ, ngây ngắn ở nước ngoài lâu như vậy, cậu thay đổi cũng không ít đấy nhé!" Anh đi qua bắt tay với hân.

"A! Vị này chính là chị dâu phải không?" Đỗ nhìn tôi, cười cười. Bọn bè của Tiểu đều có một điểm chung, chính là rất thích cười. Vô luận hân có quen bạn hay không, hân vẫn cứ cười, giống như là quen biết tất cả vậy.

"Ừ!" Tay Tiểu vỗ trên lưng tôi, "Tư Doanh, đây là Đỗ Viễn Phong, bạn thời đại học của anh!"

Lúc này tôi đã không nghe rõ bọn họ đang nói cái gì, mặt tôi trắng bệch, ý thức mơ hồ vờn tay, tôi muốn nói, xin chào, nhưng khi tôi nắm được tay hân, liền bắt đầu nôn mửa, giống như nôn khan, đều là nước chua xót, tôi cảm thấy rất tức ngực, hít vào thật sâu, chỉ thấy trước mắt tối sầm lại.

"Chị dâu?" Tôi nghe được Đỗ Viễn Phong kêu lên một tiếng.

Tôi thật thích hai từ này.

Lúc tỉnh lại đã ở trong nhà, trong phòng ngủ của chúng tôi. Tôi ngồi xuống, nghe thấy ngoài phòng khách vang lên một chuỗi thanh âm gõ bàn phím. Đi ra ngoài, quả nhiên là nhìn thấy anh đang làm việc trước laptop.

"Tiểu!" Tôi gọi anh.

Anh ngẩng đầu, đẩy gọng kính màu vàng, một bầy tay day day mi tâm, mệt mỏi hỏi, "Hôm nay sao vậy? Bác sĩ bảo cô làm việc nhiều nên mệt nhọc quá độ, sao tôi lại không biết cô làm cái gì mà 'mệt nhọc quá độ' nhỉ?!"

Tôi đi qua, đứng ở bên cạnh, "Có đói bụng không, em làm mì cho anh!"

Anh tựa vào sofa, thật sự rất tuần tú, "Tôi không ăn mì gói!" Anh nói.

Vì thế tôi đi vào phòng bếp, pha cà phê.

"Cô uống quá nhiều cà phê, buổi tối mới không ngủ được, cho nên bác sĩ nói cô là làm việc mệt nhọc quá độ, nên uống ít lại, đừng tự tìm phiền toái!" Anh nhìn tôi, ra

lệnh.

"Vâng!" Tôi thành thật từ phòng bếp đi ra. Ngồi cạnh anh, "Tháng sau là sinh nhật anh, quà... em đã chuẩn bị!"

"Ừ!" Anh tùy tiện gạt đầu, tắt máy, đến phòng tắm tắm rửa.

Phòng tắm nhà chúng tôi là thủy tinh trong suốt, tôi nhìn anh dưới vòli hoa sen, lưng phập phồng nặng nề, anh thở thật sâu. Nhất định anh cảm thấy mệt chết đi được, bởi vì trong nhà không có ai có thể cùng anh chia sẻ áp lực, cũng không có ai có thể cùng anh chia sẻ thắng lợi.

"Tiểu, anh thật sự rất tuần tú!" Tôi đi đến gần phòng tắm, si mê nhìn anh.

Anh quay đầu, mạnh mẽ kéo tôi qua, chúng tôi hôn nhau, tất cả đều là hương vị của hơi nước ấm phun ra.

"Anh thật hoàn mỹ!" Tôi nói.

Anh xé áo của tôi, chui đầu vào khe cổ tôi, tôi nghe thấy giọng anh nói, "Đúng, mà cô chính là nét bút hồng của tôi!"

Ngày 13 tháng 1 năm 2005, sinh nhật của Tiểu, anh đã 30 tuổi.

Tôi tặng cho anh một chiếc áo lông, là mới mua, bởi vì anh sẽ không thích mấy thứ tôi tự làm, nhưng mà tôi đã lén thêu vào mảnh vải phía trong chiếc áo, trên đó có ba chữ: Trình Tư Doanh.

Vì điều này, mà tôi trộm vui vẻ thật lâu, mỗi lần anh mặc chiếc áo lông kia đi đánh golf, tôi sẽ không nhìn được mà cười lên.

"Cô cười ngu ngốc gì chứ!" Tất yếu có lúc, anh sẽ mang tôi đi cùng, sau đó tôi an vị trong xe che miện cười.

Thật sự rất vui vẻ...

Tháng 2, tôi tham gia một lớp nấu ăn, mỗi ngày đều tham gia một buổi hai giờ, đó là đoạn thời gian tôi rất vui vẻ.

Sau đó tôi liền mang mấy món học được ở lớp, từng chút từng chút đút cho anh ăn. Anh thật sự rất mệt, cũng không quan tâm đến hương vị, chỉ lo điền đầy bụng. Ăn xong rồi, anh đi tắm rửa, sau đó nằm trên giường, tôi mát xa cho anh, làm cho anh ngủ thật ngon.

Tuy rằng nhiều đó cũng không phải là chuyện giỏi giang gì, nhưng vì anh rất bận, cho nên tôi cảm thấy cuộc sống thật phong phú, thật thoải mái.

Có một ngày, tôi học được một món mới, ở phòng bếp dồn sức làm, thi thoảng lại nhìn đồng hồ, 9 giờ, anh cũng sắp về rồi. Đang lúc nghĩ như vậy, chuông cửa quả nhiên vang lên. Tôi vội vàng chạy ra mở cửa.

"Chị dâu!"

Là giọng của Lô Quân, hẳn cùng Lưu Cẩm dìu Tiểu Hoan đã say như chết. Tôi cả kinh, vội vàng cho họ đi vào.

"Sao lại thế này?" Tôi sốt ruột hỏi.

"Chị dâu, không sao!" Lưu Cẩm nói, "Hạng mục thành công, Tiểu rất vui, uống hơi nhiều!"

"A! Như vậy là tốt rồi." Tôi quỳ gối cạnh xô pha lau mồ hôi cho anh. Tôi rất lo lắng, cho nên không chú ý đến bên cạnh còn có một người nữa đang đứng.

"Đang làm gì trong phòng bếp vậy?" Trong im lặng, bên tai bỗng truyền đến một giọng nói nhẹ nhàng quen thuộc.

Tôi một trận mồ hôi lạnh, quay đầu lại, chỉ thấy một đôi mắt xinh đẹp, nửa cười nửa không nhìn tôi.

"La tiểu thư!" Tôi không khỏi nhẹ kêu lên thành tiếng.

La Tình hơi nghiêng đầu, quyến rũ đến điên đảo chúng sinh, cô ấy nói, "Lại gặp nhau rồi!" Sau đó, đến tiếp lấy chiếc khăn trong tay tôi, "Có tôi đây thì cô nên vào trong bếp đi!"

Tôi nhìn cô ấy, tay cô ấy vẫn xinh đẹp như vậy. Tôi nhìn lại tay của mình, không có chút máu, không có nhăn nhui. Tôi đi vào bếp, hung hãn cắn mu bàn tay mình.

Tôi thật sự rất muốn đuổi cô ta đi, tuy rằng cô ta rất thân mật với Tiểu Hoan, nhưng Tiểu Hoan chưa từng đưa cô ta vào nhà. Mà tôi vẫn, xem đây là sự dụ dỗ trực tiếp nhất của anh.

Tôi cắn mu bàn tay, cắn đến hiện lên dấu răng màu tím.

Tôi thật muốn đuổi cô ta đi!

Tôi ngồi trên sofa đối diện với Tiểu Hoan, ôm chén Mark, vừa uống cà phê, vừa nhìn chăm chăm La Tình.

"Tiểu, có đỡ hơn chút nào không?" Cô ta nhẹ giọng, "Đã bảo anh đừng uống nhiều như vậy, anh lại không nghe!"

Đừng nói nữa! Tôi kêu gào trong lòng.

Tiểu Hoan tựa hồ có chút thanh tỉnh, mở ánh mắt mê

say, anh lắc lư ngồi dậy, nhìn Lô Quân cùng Lưu Cẩm, lại nhìn nhìn La Tình. Bỗng nhiên vung tay, hung hăn ôm cô ta vào ngực, "Anh lại thắng!" Anh nhìn cô ta, uy phong nói, "Tình, em vĩnh viễn cũng không đuổi kịp anh!"

Sau đó, ngay tại trước mặt tôi, bọn họ hôn môi, điên cuồng đến cực điểm.

Xoảng, cái chén của tôi dừng trên sàn nhà, Lô Quân cùng Lưu Cẩm xấu hổ nhìn tôi, "Chị dâu!"

Tôi lắc đầu, không kịp thu dọn chén, xoay người, nghiêng ngả lao đảo về căn phòng ngủ tối om kia.

Cạch một tiếng, cửa khoá lại.

Ngày hôm sau, lúc tôi rời giường, phòng khách đã không còn ai. Tôi đứng lên, mặc một chiếc áo khoác màu xám, bỏ chạy ra ngoài tìm Tiểu Hoan. Tôi chạy đến dưới Nguyên Thịnh, ngẩng đầu nhìn toà nhà cao ngất tận mây xanh, Tiểu Hoan đang ở ngay trên tầng cao nhất, tôi muốn gặp anh.

Vừa nghĩ vậy, tôi liền đi vào trong, nhưng khi vọt đến cửa thang máy, lại nhìn thấy anh cùng một đám người phong thái sáng láng từ thang máy đi ra, trên mặt anh không có chút suy sút nào của vụ say rượu đêm qua. Tôi sửng sốt, nhìn anh, lại nhìn mình một cái, áo khoác xám, tóc rối bời, khuôn mặt tiều tụy, tôi làm sao còn dám đi

qua.

Tiểu Hoan vui vẻ đưa tiền hộ khách xong, một tay vẫn còn bỏ trong túi quần tây trang, tay kia tao nhã thả bên người, xoay người chuẩn bị đi vào thang máy, anh sững sốt, thấy tôi, đang tránh ở bên cạnh bồn hoa.

"Cô đến đây làm gì?" Anh nhíu mày.

Tôi cứng ngắc đi đến, tóm góc áo, "Em có chuyện..."

"Đến quán trà đối diện chờ tôi!" Anh mặt không thay đổi, bỏ lại những lời này, liền vượt qua người tôi, tôi xoay người định gọi anh, chỉ nghe thấy 'đình' một tiếng, cửa thang máy đã đóng lại.

Tôi thành thật ngồi trong quán trà đợi hai giờ, rốt cục anh mới khoan thai mà đến.

"Chuyện gì!" Còn chưa ngồi xuống, anh liền hỏi.

"Tối hôm qua, anh có tiền La tiểu thư về không?" Tôi hỏi.

"Chính cô ta tự mình trở về!" Anh thuận miệng trả lời.

"Vậy, về sau cô ấy còn đến nhà chúng ta không?" Tôi lại hỏi.

"Sẽ không!" Anh chém đinh chặt sắt nói, sau đó có chút hồ nghi, "Cô tìm tôi vì việc này sao?"

Tôi gật đầu, hơi dừng lại, rồi lại lắc đầu,

"Còn có chuyện gì không?"

"Tiểu Bắc mang thai, em muốn tặng quà cho cô ấy, anh biết mà, Tiểu Bắc là người bạn duy nhất của em!" Tôi cúi đầu.

Tiểu Hoan cười một tiếng, "Không thành vấn đề." Sau đó đưa cho tôi một tấm thẻ bạch kim, "Bây nhiêu đủ chứ!"

Tôi lắc đầu.

"Còn gì nữa chứ!" Lúc này trông anh thật không kiên nhẫn.

Tôi bị dọa đến mặt cũng trắng bệch, vuốt tóc, nhỏ giọng trả lời, "Em đói bụng!"

Không biết tại sao, sau khi anh nghe nói vậy cũng không phát giận, trầm mặc một hồi, anh gõ tắt khói thuốc nói, "Phục vụ, thực đơn!"

Sau đó, tôi kinh ngạc nhìn anh, anh thế nhưng không đi, ngồi ở đó cùng tôi ăn cơm.

“Tư Doanh!” Ánh mắt anh quét tôi một cái, anh nhàn nhạt nói, “Cô là vợ của tôi, tôi nhất định sẽ mua cho cô những thứ tốt nhất, tôi cho cô sự thoả mãn mà bất luận kẻ nào cũng không cho được. Nhưng cô lại quá dễ dàng thoả mãn, điều này làm cho tôi thật mất hứng, biết không! Thứ tôi nợ cô chính là tiền, cô phải cho tôi có hội để tôi trả cho cô!” Anh nói, giọng rất nghiêm túc.

Tôi cúi đầu, không nói lời nào.

“Nói chuyện!” Trông anh hơi giận.

Nói gì, không biết, tôi cười, nói, “Tiểu, còn nhớ rõ lần đầu tiên anh và em gặp nhau không?”

Anh không lên tiếng, dĩ nhiên là không còn nhớ rõ.

“Em ở phòng làm việc của cha nhìn thấy anh, khi đó anh đang nói chuyện với một vị khách hàng nước ngoài, anh tao nhã lễ độ, hào phóng tự nhiên, mặc dù em một câu tiếng Anh nghe cũng không hiểu, nhưng em lại biết anh đã chinh phục được vị khách hàng nước ngoài đó, bởi vì ông ấy giơ ngón tay cái lên với anh! Mà anh chẳng qua là cười nhạt, cô cùng thản nhiên tự tin.”

Tiểu uống một ngụm trà, “A? Phải không?”

“Ừ!” Tôi gật đầu một cái, sau đó nói, “Tiểu, cả đời này chuyện duy nhất không thản nhiên, chính là thông qua

cười em mà có được Nguyên Thịnh. Cho nên anh chán ghét em!”

Tiểu lại uống một ngụm trà, lắc đầu một cái, anh không nhanh không chậm nói, “Tư Doanh, thật ra tôi cũng không phải là ghét cô, chẳng qua là cô không theo kịp bước chân của tôi, cho nên tôi không có cách nào yêu cô. Nhưng tôi sẽ chăm sóc cô, không có cô, sẽ không có tôi của hôm nay, điều này tôi vĩnh viễn cũng không quên.”

Tôi nhìn anh, không biết tại sao, chỉ cần anh có dụng tâm trong những lời nói với tôi, bất kể anh nói gì, tôi cũng sẽ không tức giận.

“Vậy anh yêu La Tình sao?” Tôi hỏi.

Tiểu Hoan bật cười, anh nói, “Đã từng có yêu!”

“Tiểu!”

“Ừ?”

“Anh sẽ cùng em cả đời sao?” Tôi lại hỏi, trong lòng ấm áp.

Tiểu Hoan đổi tư thế, lại ngậm điều thuốc lên môi, nghĩ một lát, anh nói, “Có lẽ vậy! Dù sao tôi cũng sẽ không nói ly hôn trước!”

Tôi nhìn anh, “VẬY, nếu em chủ động rời khỏi anh thì sao? Anh có thể cảm thấy cô đơn hay không? Dù sao chúng ta đã chung sống ba năm!”

“Phì! Cô rời khỏi tôi?” Anh cười lớn, “Cô rời tôi thì có thể đi nơi nào, còn tôi ngay cả muốn rời đi thì cũng lười phải muốn đấy!” Vừa nói, anh vừa đứng lên, “Ăn xong rồi cũng mau trở về đi, bộ dáng này của cô bị người ta thấy cũng thật mất mặt!”

Tôi nhìn bóng lưng anh, anh vừa ra đến cửa quán trà thì cô lễ tân đỏ mặt nói với anh, hoan nghênh lần sau lại đến, anh lạnh lùng đi ra ngoài, sau đó băng qua đường, đối diện, là Nguyên Thịnh, vương triều của anh!

Qua một tuần lễ, tôi đi thăm Tiểu Bắc, tiểu Bắc mang thai, vô luận là con trai hay con gái, đều gọi là Nam.

Tôi ngồi ở bên giường gọt táo cho Tiểu Bắc, Tiểu Bắc cười nói, “Tư Doanh cậu đừng khẩn trương như vậy, mới chỉ có một tháng thôi!”

Tôi gõ đầu cô ấy, “Từ giờ trở đi, cậu cái gì cũng không thể làm, chỉ có thể vui vẻ ca hát, chỉ có thể cười mà thôi! Nhất định phải sinh Tiểu Nam ra thật xinh đẹp đấy!” Nói xong tôi đưa quả táo cho cô ấy.

Tiểu Bắc cắn mạnh một cái, nhìn tôi, ánh mắt chột trở nên ưu thương, “Tư Doanh, cậu đến ở với bọn tớ đi!

Đừng ở chung với hắn ta nữa!”

Tôi sửng sốt, nở nụ cười, “Tiểu Bắc muốn nuôi tớ sao, nhưng tớ là một con ký sinh trùng, cái gì cũng không biết à nha!”

Tiểu Bắc áp trán mình vào tay tôi, “Tư Doanh, cậu cái gì cũng không cần làm, tớ và ông xã sẽ chăm sóc cho cậu, cho cậu nhà, cho cậu ấm áp, con tớ cũng sẽ gọi cậu là mẹ! Tư Doanh, đừng ở với hắn ta nữa!”

Tôi lắc đầu một cái, “Tiểu Bắc.....”, đang muốn nói chuyện, lại cảm thấy một hồi trời đất xoay chuyển, đầu nện mạnh vào trên giường.

Không biết là qua bao lâu, tôi cảm thấy có người một mực vỗ vào mặt mình, tôi lại mở mắt ra, nhìn thấy Tiểu Bắc đang rất sốt ruột.

Tiểu Bắc lau mồ hôi trên trán tôi, ưu tâm hỏi, “Rốt cục là bệnh gì? Gần đây sao lại té xỉu nhiều như vậy?”

Tôi nhắm mắt lại, không nhìn cô ấy, hỏi, “Tiểu Bắc, cha tớ vì sao lại chết?”

Bàn tay bận rộn trên trán ta của Tiểu Bắc dừng lại, mấy giây sau rồi cô ấy ôm tôi khóc, nói, “Bác ấy là bị ung thư não mà chết.”

Tôi liền nhắm hai mắt lại, nói với tiểu Bắc, “Tiểu Bắc đừng khóc, trừ cha ra, cái ôm của cậu làm ấm áp nhất. Tớ không muốn cậu thương tâm. Thật ra chuyện này tớ đã sớm có chuẩn bị tư tưởng rồi, bệnh ung thư vốn có tính di truyền, chẳng qua là tỷ lệ phát bệnh của mỗi người là khác nhau mà thôi, giống như tớ đây, cả ngày mặt mày sầu khổ, đầu óc trống rỗng, không bị bệnh mới là lạ!”

Tiểu Bắc ngồi xuống, ánh mắt đỏ hoe, vừa thút thít vừa hỏi, “Hắn có biết không?”

“Không biết.” Tôi lắc đầu, “Tớ cũng không có ý định nói cho anh ấy biết.”

Tiểu Bắc gật đầu một cái, cái gì cũng không nói, cô ấy hiểu rõ tôi nhất.

Một hôm chủ nhật, anh ngủ lấy lại sức, đến hai giờ chiều mới rời giường, vừa mới từ phòng ngủ bước ra, đã nhìn thấy tiểu Bắc kiểm tra thị lực cho tôi. “Cô bị bệnh à? Có đi bệnh viện kiểm tra chưa?” Anh vừa ngáp vừa hỏi tôi.

“Rồi, chỉ là thị lực bị giảm sút thôi, không có việc gì!” Tôi nói.

“Ừ!” Anh gật đầu, lại ngáp một cái, tóc rối bời, trông rất đáng yêu.

“Tiểu!” Tôi gọi tên anh, “Có thể xin anh một chuyện được không?”

Anh tựa vào ghế sofa, “Nói đi!”

Tôi đi đến, ngồi bên cạnh, đặt một bàn tay lên đùi anh, “Chúng ta phân phòng ngủ đi!”

Anh chợt ngồi dậy, không thể tin nhìn tôi, “Tại sao?”

“Bởi vì hiện tại em tín Phật, cho nên muốn lục căn thanh tịnh!” Tôi thuận miệng viện một lý do.

Anh tựa như nghe được chuyện cười, cười ha ha thật lâu, mới không lo lắng mà nói, “Không được!” Sau đó anh kéo tay tôi lên cọ vào cằm mình, tôi cảm thấy thật nhột, anh đùa như vậy một hồi lâu, mới nói, “Tư Doanh, đừng giận đối với tôi, cô cũng biết, tôi cũng có nhu cầu!”

“Nhưng mà, anh còn có La Tình mà!” Khi nói những lời này tôi không dám nhìn anh.

Tiểu Hoan cười, “Cô ấy có một sống của mình, Tư Doanh, cô ấy cũng không phải là vợ tôi!”

Tôi ngồi trong lòng anh, nhìn chiếc nhẫn trên ngón vô danh của anh, ánh sáng đã có chút mờ đi. Kết hôn mấy năm, chúng tôi chưa từng nói chuyện quá nhiều. Chiếc nhẫn của tôi cùng của anh cũng chưa từng chạm nhau,

bởi vì chúng tôi cũng chưa từng dắt lấy tay nhau.

Tôi ôm anh thật chặt, “Tiểu, em thật rất yêu anh, cho nên sợ nhất là ân ái với anh, bởi vì anh chẳng qua là đang phát tiết mà thôi! Có phải không? Anh không muốn có con, không sao, em không ngại. Cuộc sống của em nằm trong lòng bàn tay anh, nhưng anh có thể cho em một chút không gian ảo tưởng, để em có thể dần tự mình tự lực có được hay không?”

Tiểu Hoan nhìn tôi, như có điều cần suy nghĩ, “Cô muốn tự lực, tôi có thể giúp cô, nhưng việc này cùng việc có cùng giường hay không cũng không mâu thuẫn!” Vừa nói, anh vừa ôm lấy tôi, đi vào phòng ngủ. Tôi biết, anh chính là đang muốn phát tiết!

“Tiểu!”

“Ừ?”

Lúc đóng cửa lại, tôi hỏi anh, “Anh thật không yêu em sao?”

Anh cởi áo ngủ ra, nhẹ nhàng hôn tôi, giữa răng môi, anh chẳng qua chỉ trả lời, thật xin lỗi!

Ánh mặt trời xuyên qua hơi thở mờ ám, vào lúc tôi còn không kịp kéo rèm cửa, nó đã đem căn phòng dung hợp thành một bức tranh sắc sỡ. Tôi cúi đầu nhìn vào ánh sáng

chiều trên mặt đất kia, dường như có một sinh mạng đang dần chuyển động.

Lúc này là 8 giờ sáng, bên giường trống rỗng, anh đã đi làm. Tôi mở chăn, bước xuống sàn, trên đó có tóc, còn cả mùi nước hoa nhàn nhạt, đó là hương vị đêm qua anh đã lưu lại.

Tôi là một cô gái có cuộc sống rất đơn điệu, lúc không có anh lại còn thêm đơn điệu, mỗi ngày chính là rời giường, ăn sáng, xem ti vi, một mình đi dạo phố, sau đó đi đến khi đói bụng, sẽ tìm chỗ ăn cơm. Nếu như không muốn dạo phố, tôi liền ngồi ở nhà cả ngày, cho đến lúc anh trở về, cùng anh trò chuyện, mặc dù nói chẳng nhiều lắm, thế nhưng đó lại là thời khắc tôi vui vẻ nhất trong một ngày.

Trước kia Tiểu có giới thiệu một vài người bạn đã có chồng của anh, anh nói các cô ấy đều giống tôi, mỗi ngày chỉ hưởng thụ, anh muốn tôi học hỏi một chút các cô ấy. Nhưng mà, Tiểu Hoan phải biết, tôi cùng đám bà lớn kia không giống nhau, những món trang sức đắt đỏ cùng các hội quán hưu nhân sang trọng không thích hợp với tôi, mỗi khi tôi ở cùng với các cô ấy, tôi liền không vui, sau đó tôi gọi điện cho Tiểu Bắc, bất kể trong tình huống nào Tiểu Bắc cũng sẽ đến đón tôi, sau đó dẫn tôi đi ăn.

Lúc ăn cơm liền gõ đầu tôi, nói” Tư Doanh nhà chúng ta nhà một cô ngốc! Có tiền mà không biết xài!”

Khi đó, tôi liền vui vẻ, lúc ở chung với Tiểu Bắc luôn thật là thoải mái.

Thật sự, trừ Tiểu ra thì người tôi thích nhất là Tiểu Bắc, mặc dù Tiểu Bắc hoàn toàn khác biệt với tôi, cô ấy là một cô gái đáng được ca tụng hơn so với cả La Tình, cũng không dễ dàng hoà hiệp với cuộc sống, hơn nữa ý chí rất kiên định, lại sáng sủa hoạt bát, am hiểu ý người. Cho nên, từ nhỏ tôi rất nghe lời cô ấy, duy nhất có một chuyện, đó là lúc tôi kết hôn với Tiểu Hoan.

Nhưng tiểu Bắc nói, “Nhưng Tư Doanh, từ nhỏ chúng ta cùng nhau lớn lên, tớ rất hiểu cậu, cũng biết rõ là hấn lợi dụng cậu, cậu lại nguyện ý gả cho hấn, tớ còn có thể nói gì đây? Bởi vì Tư Doanh nhà chúng ta là một cô ngốc, cho nên tương lai dù chồng cậu không thể cho cậu hạnh phúc cũng không sao, tớ cho cậu hạnh phúc là được rồi.”

Tiểu Bắc chính là một cô gái như vậy, cô ấy kiên cường, còn có suy nghĩ của cô ấy, đó là khát vọng, tâm nguyện mà tôi muốn có ở kiếp sau, tôi thường thường nghĩ như vậy: Nếu như kiếp sau, tôi có thể biến thành cô ấy, tôi sẽ đi gặp Tiểu Hoan, làm một cô gái mà anh tán thưởng; nhưng nếu như kiếp sau, tôi vẫn là tôi, tôi nhất định sẽ không đi gặp anh ấy, nếu như có gặp, cũng chỉ là thoáng qua, đừng có ‘vừa thấy đã yêu’ nữa.

Mở TV, tùy tiện chọn một kênh. Tôi bắt đầu ngồi trên sofa uống cà phê, một cốc lại một cốc, trong miệng tràn đầy vị đắng, làm cho người ta phải nhức đầu.

Lúc bị đau đầu, tôi sẽ nhìn ra ngoài cửa sổ, thỉnh thoảng rèm cửa bị gió thổi lay động, bên khung cửa hiện lên thế giới bên ngoài

Trên đường cái là những cô gái khác biệt, tôi đột nhiên nghĩ... Người ta nói đàn ông không thích phụ nữ thông minh, nhưng thật ra theo tôi, đàn ông càng ưu tú, lại càng khát vọng có một người phụ nữ thông minh làm bầu bạn. Cho nên bọn họ sẽ không yêu một người phụ nữ ngu muội, cho dù anh ta đã cưới cô ta.

Uống xong cà phê, đáy cốc vẫn còn lớp thuốc màu trắng chưa tan hết, tôi quết chúng lên, từng chút từng chút nuốt vào. Gần đây tôi chỉ có thể quen với cuộc sống yên tĩnh, nếu không thanh tĩnh, cũng thường hay ngất xỉu...

Tính mạng của tôi bắt đầu đến lúc đếm ngược. Vậy mà, một cuộc sống đơn điệu không có sinh khí như vậy, vẫn làm cho tôi lưu luyến không dứt, không dứt bỏ được!

...

Tiểu!

Anh có biết hay không?

Em yêu anh rất nhiều.

Chương thứ hai: Phế tích.

Khi anh trở về, anh sẽ lại nói: “Con mắt cô ngày càng sáng, mà mặt lại ngày càng tái nhợt.” Anh nói xong, cũng sẽ không suy nghĩ nhiều thêm nữa.

Mặc dù anh đối với tôi vẫn là thói quen thờ ơ đó, nhưng tôi cũng không ngại. Thứ nhất, bởi vì tôi biết, không lâu sau đó, cái nhà này cũng không còn người cho anh không để mắt đến nữa, thứ hai là tôi đã không còn sức lực để nghĩ đến chuyện của anh, bởi vì thị lực của tôi ngày càng kém, cũng bắt đầu thường ù tai, chỉ riêng cố giữ nguyên trạng thái bình thường để nói chuyện cùng anh, cũng đã là cố hết sức rồi.

Nhưng mà, thật ra Tiểu Hoan cũng có lúc rất dịu dàng, chẳng qua là sự dịu dàng ấy của anh lại càng khiến tôi thêm cô đơn.

Ví dụ như, anh hỏi tôi muốn cái gì, muốn ăn cái gì, sau khi tôi trả lời, anh sẽ cho tôi tiền, để tôi một mình đi mua, một mình ăn. Tôi làm những chuyện để cho anh mong đợi, có một ngày tôi sẽ mở miệng ra đáng muốn một thứ nào đó. Hay để cho anh cảm thấy có chút khiêu chiến, tôi thường chọn những thứ mà với năng lực của anh mà không ai có thể so được. Mà cuối cùng muốn để cho anh thất vọng, tôi thường nói tản bộ, hoặc là muốn ăn bánh ngọt.

Anh đối với câu trả lời của tôi rất không hài lòng, thường giống như một đứa trẻ đang hờn giận, căm tức bỏ ra khỏi cửa.

Nói vậy, đại khái cũng là một chuyện tôi chấp nhất mà thôi, bởi vì tôi tuyệt đối cũng sẽ không nói với anh, thật ra thì việc em muốn làm là cùng anh đi tản bộ, món em muốn ăn là bánh ngọt anh tự làm.

Tôi sẽ không nói, bởi vì từ đầu đây không phải là sự khiêu chiến, mà là thất bại!

Tôi chính thức lấy được chẩn đoán bệnh lý là một tháng trước, cũng may tôi bình thường cũng hay bị bệnh, cho nên Tiểu Hoan cũng không có tâm đa nghi.

Bác sĩ chủ trị cho tôi là một nữ giáo sư hơn năm mươi tuổi, họ Lý. Sau khi chẩn đoán chính xác cho tôi, bà lắc đầu nói rằng cô còn trẻ như vậy, tôi thật không thể tin tưởng đây là sự thật!

Khi đó tôi đã chết lặng, nghe được bà nói như vậy, chẳng qua chỉ ngây ngốc cười.

Bà nhìn tôi, hỏi, “Cô có muốn nói gì không?”

Tôi lắc đầu, sau đó nói, “Muốn về nhà nhanh một chút!”

Tôi nằm thật chặt bệnh án, khi đó thật chỉ muốn về nhà, muốn gặp anh.

Tiết Thanh minh, chúng tôi đến mộ đốt tiền giấy cho cha mẹ, bốn ông bà lão cũng rời đi rất sớm.

Mỗi khi đến lúc này, tôi và anh sẽ cùng cảm thấy đặc biệt đồng cảm. Chúng tôi ở trước bia mộ đốt tiền giấy, cha mẹ tôi và cha mẹ anh đều là vợ chồng hợp táng, tôi nhìn ngọn lửa đang cháy, ném từng tờ tiền giấy vàng mã ném vào bên trong. Ném, ném, nước mắt chảy thành sông.

“Cô sao vậy, khóc cái gì chứ?” Anh ở bên cạnh, vừa đốt tiền giấy vừa nói.

Tôi không lên tiếng, cùng anh bái cha mẹ, sau đó đứng lên, lại không khống chế được một cơn choáng váng. Thật may là anh phản ứng nhanh, lập tức đỡ được tôi, nếu không nhất định tôi sẽ ngã lên bia mộ của nhà người khác.

“Lại thiếu máu!” Anh cau mày, một bàn tay ấm áp đặt trên trán tôi, nhẹ xoa một hồi, anh nói, “Thôi, về nhà đi!”

Anh ôm tôi xuống núi, tôi dựa vào ngực anh, không nhin được nói nhỏ, “Tiểu, sang năm, anh sẽ đến thăm em sao?”

Anh nhét tôi vào trong xe, sau đó khởi động máy, tôi nghe thấy anh nói, "Cô thật phiền phức, cả ngày chóng mặt, không biết lại đang suy nghĩ cái gì?"

"Em sẽ nhớ anh!"

Tôi chóng mặt nói, sau đó, lại bắt đầu ù tai, anh nói gì tôi một câu cũng không còn nghe được nữa.

Tháng 4, Tiểu Bắc biết mình sinh đôi, bởi vì khoảng thời gian này cô ấy một mực lo lắng cho tôi, ngược lại không để mắt đến bản thân mình. Có một ngày cô ấy đi kiểm tra thân thể, bác sĩ mới nói cho cô ấy biết nghi ngờ có thể là long phượng thai. Cô ấy lập tức gọi điện cho tôi, khi đó tôi đang ngủ trên ghế sa lông, đã bốn giờ chiều. Tôi vừa nhận điện thoại Tiểu Bắc, cô ấy vui vẻ nói với tôi, "Tư Doanh, tớ nói, con trai kêu Nam, con gái kêu Doanh, cậu đồng ý với tớ đi, có được không?"

Tôi bật cười, nói, "Chồng cậu họ Mai, con gái kêu Mai Doanh (không thẳng), có phải có chút buồn cười hay không? Tớ đây làm mẹ nuôi sẽ không đồng ý đâu nhé!"

Tiểu Bắc trầm mặc một chút, nói, "Được rồi! Vậy thì gọi là Mai Tư Doanh."

Tôi lại cười thật to, nói, "Vậy cậu phải chịu đựng, chờ đến thời khắc tớ chết đi mới được sinh, như vậy tớ có thể trực tiếp đầu thai làm con gái cậu, thật là tốt!"

Bên kia không nói gì, sau đó truyền đến một trận tiếng khóc.

Tôi lại nói, "Tiểu Bắc, đừng tìm tở nữa, cũng đừng gặp tở, phụ nữ có thai không thể lúc nào cũng khóc. Tiểu Bắc, hẹn gặp lại!"

Kể từ ngày đó, tôi không nhận điện thoại Tiểu Bắc, cũng không chịu gặp cô ấy. Mỗi ngày cô ấy đều đến gõ cửa nhà tôi, tôi lại không chịu ra, sau đó, chồng cô ấy liền mang cô ấy về nhà tỉnh dưỡng, chồng cô ấy gọi điện cho tôi, nói, "Tư Doanh, bọn em đều là những cô gái tốt, bọn em chính là những người bạn tốt nhất! Tư Doanh, cảm ơn em!"

Có những lời này là đủ rồi, Mai tiên sinh cảm ơn tôi, nói tiểu Bắc đã bình tĩnh trở lại, ở nhà tỉnh dưỡng một thời gian, trong lòng cô ấy đã chân chính chấp nhận sự ly biệt của chúng tôi, tự quý trọng bản thân mình. Cho nên, tôi yên tâm.

Ngày 14 tháng 7 năm 2005, tôi và Tiểu Hoan kết hôn được ba năm. Tiểu Hoan mua cho tôi một chiếc sườn xám màu trắng, tôi mặc nó vào cùng anh đi ra ngoài.

Chúng tôi cùng ăn cơm ở một nhà ăn thật đắt, xung quang đều là ánh sáng nhàn nhạt, trong không khí là âm nhạc phiêu lãng kỳ ảo, anh bao cả nhà hàng, dáng vẻ thanh cao quý, khi chạm cốc, anh cũng không nói cái gì

mà CHEERS, sau đó anh lấy ra một cái hộp, đặt lên bàn đẩy lại đây.

Tôi mở hộp ra, bên trong là một cái chìa khoá.

"Đây là?"

Anh cười cười, "Chìa khoá quỹ bảo hiểm ngân hàng, mấy năm nay anh dồn cho em một số tiền, cũng không nhỏ!"

"Dạ!" Tôi đập nắp hộp. Cúi đầu ăn cơm.

Ăn thật lâu, cũng không nghe thấy anh nói gì nữa, cảm thấy có chút kỳ lạ, bỗng nhiên nhìn thấy một bàn tay đưa đến trước mặt tôi lay lay, tôi ngẩng đầu, anh mất hứng mở miệng, cái miệng khép khép mở mở, không biết là đang nói cái gì.

Tôi hốt hoảng, vội vàng giả bộ dáng vẻ đang bị thiếu máu, một bàn tay xoa ở mi tâm thật lâu, rốt cục lại bắt đầu nghe thấy thanh âm.

"Anh nói chuyện em có nghe không vậy?" Anh quả nhiên thật tức giận.

"Có, có, vừa rồi đột nhiên có chút choáng váng, cho nên không có nghe rõ ràng lắm!" Tôi vội vàng giải thích.

"Ừ, xem bộ dáng không có sức lực này của em, làm sao tự lực được chứ!" Anh nhấp một ngụm chất lỏng màu sắc vàng óng, còn nói thêm, "Số tiền kia cho em, mở cửa hàng, mở công ty, đều tùy em! Có gì không hiểu có thể hỏi anh!"

Tôi ngẩng đầu nhìn anh, "Tiểu, nếu em gây dựng sự nghiệp, anh sẽ giúp đỡ em sao?"

"Sẽ! Anh sẽ giúp đỡ em!"

"Vậy, anh sẽ vui chứ?"

"Sẽ! Anh sẽ vui!"

Tôi nhìn anh, ánh mắt tràn ngập trên cột và chạm chọc, dường như chắc chắn rằng tôi sẽ không có khả năng tự mình gây dựng sự nghiệp, anh như cười như không nhìn tôi.

Sau đó tôi cúi đầu, nhìn chằm chằm cái hộp nhỏ trước mặt, "Tiểu, em muốn đem số tiền này, quyên góp cho viện phúc lợi. Có thể không?"

Anh sửng sốt, sau đó nói, "Em có bệnh sao! Có biết đây là bao nhiêu tiền không?!"

Đầu tôi cúi càng thấp, tôi nói, "Em có bệnh!"

Hôm đó anh rất tức giận, sau đó không thèm để ý đến tôi. Buổi tối, chúng tôi nằm ở trên giường, anh không ngủ được, ở bên cạnh lăn qua lăn lại, sau đó ngồi dậy, đốt thuốc, tôi cũng không ngủ được, tôi nghĩ đến rất nhiều chuyện...

"Tiểu!"

"Ừ?"

"Anh có còn nhớ em đã từng tỏ tình với anh như thế nào không?"

"...."

"Không nhớ sao?"

"Em thật nhàm chán!" Anh tức giận vùi mẩu thuốc lá, nghiêng người ngủ. Anh luôn không hứng thú với những đề tài của tôi.

Nhưng tôi vẫn tiếp tục nói, bởi vì về sau chỉ sợ không còn cơ hội để nói, tôi kể, "Ngày đó mưa rất lớn, anh đứng ở quảng trường Nguyên Thịnh, cả người đều ướt đầm, đó là một ngày cuối tuần, quảng trường không có ai cả, lúc em giúp cha mang tài liệu đến, liền nhìn thấy anh đứng ở đó, dáng vẻ rất bi thương. Em lại hỏi anh, anh có biết em là ai không? Anh liếc mắt nhìn em một cái, nói, biết, thiên kim của Trình tiên sinh. Khi đó em liền ngây người, ánh

mắt em nhìn em, đó là một sự trào phúng cùng thống hận, còn có cả cô đơn. Sau đó đầu của em liền nóng lên, liền nói với anh, em cũng biết anh, lại rất thích anh!"

Tôi vừa kể, quá khứ liền giống như một bộ phim dần tái hiện trước mắt, tôi quay đầu nhìn anh, "Tiểu, anh còn nhớ rõ không? Sau đó...."

Nhưng anh đã ngủ mất rồi.

Tôi nhìn chăm chăm trần nhà tối như mực, bên tai truyền đến tiếng hít thở đều đặn của anh, thực dịu dàng.

"Tiểu!" Tôi nhỏ giọng gọi anh, anh đương nhiên không nghe thấy, tôi nói, "Ngày đó là anh đang thất tình!"

Bà Lưu ở viện phúc lợi nói, tình yêu không được đáp trả, đó là một mảnh phế tích!

Tôi thừa nhận, tôi chỉ mong mình là một chiếc lá trên mảnh phế tích kia, rơi xuống rồi, khi gió thổi qua thì sẽ không còn lưu lại dấu vết gì nữa.

Tôi nghĩ đổi lại nếu là người khác, có thể đã chuẩn bị di chúc cho chính mình, nhưng nếu là tôi, không biết trên đó sẽ viết những gì. Tiểu của tôi xuất sắc như vậy, trong tay đều có hết thảy mọi thứ, tôi còn có thể cho anh cái gì nữa đây?

Trừ bỏ tự do!

"Em với Tiểu Bắc còn chưa hết giận nhau sao?"

Có một lần anh mang tôi đến một bữa tiệc rượu, ngày đó tôi mặc chiếc sườn xám mà anh tặng, kéo cánh tay anh, lúc không có ai lại đây bắt chuyện, anh liền hỏi tôi. Anh vẫn cho là tôi và Tiểu Bắc cãi nhau, cho nên tôi phát cáu không để ý đến Tiểu Bắc.

Tôi gật đầu, nói, "Phụ nữ có thai không thể nói lý lẽ, em không thèm để ý đến cô ấy nữa!"

Anh nhíu mày, tôi biết, anh vẫn rất tán thưởng Tiểu Bắc, trước kia anh nói với tôi, anh nói, cô gái ngốc nghếch, không có đầu óc như cô nhưng cư nhiên lại có được một người bạn như vậy, tôi thật kinh ngạc.

Khi đó tôi cũng rất kiêu ngạo mà trả lời rằng, đúng vậy, em cái gì cũng không tốt, chỉ có ánh mắt là tốt. Người khác cả được cũng không tìm được thứ mình muốn, em lại có tất cả.

Nghe được lời tôi nói, anh tựa hồ rất không cao hứng, lập tức đẩy tay tôi ra, cầm lấy ly rượu từ phục vụ, ngửa đầu uống. Lúc này, một đôi tay ngọc mềm dẻo giống như rắn xoa lên mặt anh, tôi nhìn thấy anh ngượng ngùng cười, ánh mắt bịt kín một lớp đặc ý, sau đó anh xoay người, ôm lấy người phụ nữ xinh đẹp kia vào ngực.

"Nhảy một điệu đi, Tiểu tiên sinh!" La Tình cười nói, cô ta cười mềm mại đáng yêu tựa trước ngực anh, cổ tình vươn nhẹ đầu lưỡi, làm cho người ta thấy được, cô ta rất gợi cảm.

Tay Tiểu ôm thắt lưng cô ta khiêu vũ, một tay vẫn còn cầm chiếc cốc chân dài, thỉnh thoảng lại uống một ngụm rượu, thành thạo cùng cô ta di chuyển. Anh thật sự rất phong lưu, phong lưu mà tao nhã.

Tôi hạ tay xuống, một mình đi đến một góc, ngồi ở bàn nhìn bọn họ, nhìn thế giới hoa lệ này.

...

"Chị dâu!"

Nhưng rất nhanh, một tiếng gọi lớn làm tôi hồi phục tinh thần, tôi ngẩng đầu nhìn người đứng ở bên cạnh. Đỗ Viễn Phong.

"Đỗ tiên sinh, xin chào, lần trước thật thất lễ!" Tôi vội vàng đứng dậy, vẫn muốn giải thích với hắn, lại không có cơ hội gặp lại.

"Ha ha! Không có việc gì!" Đỗ Viễn Phong phất tay, sau đó giống tôi nhìn La Tình và Tiểu đang khiêu vũ với nhau. Trong chốc lát, không biết là suy nghĩ cái gì, hắn

quay đầu lại nói với tôi, "Tôi có thể mời chị nhảy một điệu được không?"

Tôi ngây người, gật gật đầu.

Chúng tôi khiêu vũ.

"Chị dâu, chuyện bọn họ chị đều biết cả sao?" Đỗ Viễn Phong hỏi tôi.

Tôi không trả lời.

"Chị dâu, trước kia bọn họ có yêu nhau, nhưng mà bây giờ chỉ là trêu đùa mà thôi. Thật ra bọn họ đều cùng là một loại người, đối với những thứ mình đã buông tay, vẫn có thể vui vẻ nói hẹn gặp lại." Đỗ Viễn Phong tiếp tục nói, "Chị dâu, kỳ thật Tiểu là một người đàn ông rất tốt, vô luận hắn có yêu hay không yêu chị, hắn đều sẽ xem chị như một phần cuộc sống của hắn, chưa từng nghĩ đến sẽ vứt bỏ chị!"

Tôi gật đầu, "Tôi biết!"

"Chị dâu, kể cho chị nghe một chuyện, nhưng chị đừng trách móc nhé!" Đỗ Viễn Phong cười cười, lại nói, "Tôi và Tiểu cùng theo đuổi La Tình, nhưng mà tôi lại thất bại, vì thế xuất ngoại du học, bởi vì thời điểm đó thật sự quá khó khăn. Nếu là người đàn ông khác, tôi còn có thể nói, La Tình không có mắt nhìn, tìm một kẻ ngu ngốc làm

bạn trai, chính là cô ấy lựa chọn Tiểu, tôi thua tâm phục khẩu phục. Chị đừng cười, tôi biết suy nghĩ của phụ nữ khác với đàn ông, nhưng đàn ông là vậy, chuyện gì đều phải tranh thắng bại, so mạnh yếu. Nhưng mà, chị biết không, La Tình vẫn chủ động giữ liên lạc với tôi, cô ấy vẫn một mực liệt tôi vào danh sách một trong những người theo đuổi mình, cho dù tôi không bằng Tiểu, nhưng thủy chung vẫn là một cổ phiếu có tiềm năng, đây là cách nghĩ của cô ấy, cũng là cách nghĩ đối với tất cả các người đàn ông khác. La Tình chính là loại phụ nữ cho dù cô ấy đùa bỡn người khác, vẫn làm cho họ cảm thấy thật vinh hạnh."

Tôi kinh ngạc ngẩng đầu.

Đỗ Viễn Phong ảm đạm cười, "Chị dâu, quan hệ nam nữ có rất nhiều loại, rất nhiều lúc yêu nhau là tất nhiên, mà cái loại lãng mạn ngẫu nhiên này, trên cơ bản đều là tình đơn phương, yêu khổ, thầm mến."

Tình đơn phương, yêu khổ, thầm mến, bảy từ này làm cho lòng tôi một trận chua xót, nhưng chưa kịp không nhận được sục sịt cái mũi, lại nghe Đỗ Viễn Phong nói, "Được, trao đổi bạn nháy!"

Tôi mạnh mẽ ngẩng đầu, người đứng ở trước mặt ôm lấy thắt lưng tôi, đã đổi thành Tiểu. Nghiêng người nhìn qua, chỉ thấy Đỗ Viễn Phong cùng La Tình đang nháy.

"Hai người nói chuyện gì vậy?" Tiểu hỏi.

Tôi đặt trán mình trên ngực anh, lại ngửi thấy một mùi nước hoa của phụ nữ, vội ngẩng đầu lên, "Không nói nhiều! Đồ tiên sinh nói anh sẽ không vứt bỏ em!"

"Ha ha!" Tiểu Hoan cười khẽ, ôm người tôi sát vào thân thể anh, "Miệng Đồ rất nhiều chuyện, có gì không nói ra được sẽ không cam lòng! Không có cốt khí!"

"Nhưng mà, hẳn thật sự rất hiểu anh!" Tôi nói.

"Ừ, bọn anh..." Những lời sau đó, tôi lại không thể nghe thấy, tôi lại bắt đầu ù tai, chỉ một thoáng mà may mắn là tôi vẫn dựa vào thân thể anh, cho nên lúc tôi hôn mê, anh đã ôm chặt lấy tôi. Tôi không nghe rõ được anh đang nói cái gì, chỉ là thời điểm khi mắt nhắm lại, nhỏ giọng gọi một cái tên. Sau đó anh sững sốt, tôi liền hoàn toàn mất đi ý thức.

Tôi gọi, Tiểu Bắc.

Tôi nằm trên giường trong phòng ngủ xem TV, là một chương trình hài kịch, tôi thường xem chương trình trong TV cười ra tiếng. Nhưng hiện tại tôi cười không nổi.

Tôi cầm lấy điều khiển ở một bên, tắt đi. Sau đó quay đầu nhìn chằm chằm cửa phòng ngủ, tai cẩn thận nghe động tĩnh bên ngoài kia.

Không có tiếng động, dù có đến ba người ngồi trong phòng khách.

Nhưng vẫn không có động tĩnh gì cả.

Tiểu Bắc, chồng tiểu Bắc, còn có Tiểu!

"Tiểu tiên sinh, tôi muốn đưa Tư Doanh đi."

Rất cục, Tiểu Bắc là người mở đầu.

"..." Tiểu không lên tiếng.

"Tiểu tiên sinh, tôi lặp lại một lần nữa, tôi muốn đưa Tư Doanh đi!"

Vẫn là trầm mặc, trầm mặc vài phút, sau đó là tiếng mở cửa, Tiểu?

Tôi cố gắng ngồi dậy khỏi giường, muốn đi ra xem, người mở cửa ra, là tiểu Bắc.

"Tiểu Bắc, anh ấy đâu? Cậu nói với anh ấy rồi sao?" Tôi trừng lớn mắt nhìn cô ấy.

"Còn đợi tớ nói sao? Lần này cậu hôn mê cả ngày trời!" Tiểu Bắc ôm bụng đi đến.

"Tớ đến đón cậu! Chúng ta đi thôi." Cô ấy nhìn tôi.

"Tiểu Bắc, anh ấy đâu rồi?"

"Anh ta đi ra ngoài, cái gì cũng không nói, thật đáng chết!" Tiểu Bắc nói xong liền lấy áo khoác khoác lên người cho tôi. Tôi giống như đứa trẻ hồn dỗi, hất áo khoác xuống, "Tớ không đi, tớ sẽ chết ở nhà mình!"

Tiểu Bắc nhìn tôi, cô ấy không giận, "Ở nhà? Tớ xem là cậu muốn chết ở bên người hắn ta đi! Nhìn xem, hắn có ở bên cạnh cậu không? Gọi một cú điện thoại kêu tớ đến, nhìn thấy tớ đến, một câu cũng không nói, bây giờ thì tốt rồi, bỏ đi thẳng tuốt, có liếc nhìn cậu cái nào không? Tư Doanh, ngoan, chúng ta đi thôi! Được không?"

Tôi cúi đầu, bị Tiểu Bắc kéo dậy, cô ấy vội vàng mặc đồ cho tôi xong, sau đó đỡ tôi đi ra ngoài, trong phòng khách, chồng cô ấy đang chờ, tôi vừa đi ra, Mai tiên sinh liền sững sốt thật lâu mới khàn khàn nói, "Tư Doanh, em thật ốm!"

Đầu tôi cúi càng thấp, nước mắt từng giọt từng giọt không ngừng rơi, trong khoảng thời gian này tôi không ngừng che giấu bệnh trạng, không cùng bất cứ ai gặp mặt, cảm thấy thật uất ức, cho nên lúc Tiểu Bắc và Mai tiên sinh quan tâm tôi, tính tiểu thư từ bé của tôi lại bất chợt trỗi dậy, tôi đứng ở giữa phòng khách, khóc thật to.

Tôi vừa khóc, vừa nói, "Tiểu Bắc, tớ không đi, tớ không đi. Tiểu Bắc, tớ rất luyến tiếc!"

Mai tiên sinh ôm Tiểu Bắc vào ngực, Tiểu Bắc cũng khóc.

"Cậu xem, Tiểu Bắc, tớ không thể ở chung với cậu, cậu đang mang thai mà! Tương lại sẽ làm mẹ mà!" Tôi ngồi xổm xuống, đứng quá mệt mỏi, tôi ngồi xổm xuống tiếp tục phát giận.

Tiểu Bắc cùng Mai tiên sinh nhìn tôi, tôi không biết nên làm thế nào mới tốt.

Sau đó 'cạch' một tiếng, cửa lại mở ra.

Tiểu đứng ở cửa, đỏ mắt nhìn tôi. Hơi thở của anh rất nặng nhọc, giống như là vừa mới chạy marathon vậy, toàn thân đều là mồ hôi.

"Tiểu!" Tôi nhẹ nhàng gọi anh.

Tiểu thô lỗ lau mồ hôi, sau đó lao mạnh đến đây, ôm tôi vào trong ngực, lập tức hướng về phía Tiểu Bắc cùng Mai tiên sinh mà rống to, "Biến, biến, tất cả các người mau biến đi!"

Tiểu Bắc bị chọc giận, nhắc chân muốn đạp anh, nhưng lại bị Mai tiên sinh kéo lại, Mai tiên sinh nói, "Cưới vợ về là để nâng niu che chở trong lòng bàn tay, bất kể tại sao anh cưới cô ấy! Cưới rồi, cô ấy trở thành một phần

tồn tại của anh, anh lãnh đạm với cô ấy, mất mát chính là anh. Tiểu tiên sinh, thời gian còn lại của Tư Doanh đã không còn nhiều lắm, chúng tôi hi vọng những gì anh nợ cô ấy, trả lại cho cô ấy đi!”

Chỉ một câu, trả lại cho cô ấy đi, chuyện xảy ra lúc đó, cả đời tôi sẽ không quên, Tiểu Hoan ôm chặt tôi, rất lớn tiếng, rất bi thương mà khóc.

Một khắc kia tôi giống như nhìn thấy trên mảnh phế tích kia, tuyết lạnh dần tan, mùa xuân đã về, rất nhiều dây leo mang theo chồi non bò đầy một mảnh, sau đó gió cũng thổi, lá rụng dính tuyết kia, cũng không phải hoà vào không trung, mà bay đi không còn dấu vết!

Tiểu, anh biết không, với em mà nói nước mắt của anh, chính là mùa xuân.

Tháng 8 năm 2005.

Tiểu bắt đầu dẫn theo tôi đi làm, tôi không còn ở nhà một mình nữa.

Cùng anh đi làm là một chuyện rất vui vẻ, khi anh xử lý chuyện trong văn phòng sẽ an bài cho tôi một vị trí, anh vừa ngẩng đầu đã có thể nhìn thấy tôi, tôi vừa ngẩng đầu cũng có thể nhìn thấy anh. Lúc anh làm việc, tôi thường xem phim, lướt web, đến giờ nghỉ trưa sẽ cùng tan sở, anh lái xe mang tôi ra ngoài ăn cơm, nhà hàng anh chọn

đều rất tuyệt.

Trong đó có một nơi tên là 'Diệp', không lớn, nhưng được thiết kế hết sức tinh xảo, Tiểu nói nhà hàng này chỉ chiêu đãi khách VIP. Anh hỏi tôi, có thích hay không. Tôi nói, thích.

Anh vẫn thường hỏi tôi có thích hay không, một ngày đến mấy lần, mỗi lần đều ở những tình huống khác nhau mà hỏi, khi đó tôi mới hiểu được, mỗi chỗ chúng tôi đi, mỗi việc chúng tôi làm, anh đều suy nghĩ thật lâu.

Nếu là đến Chủ nhật, chúng tôi liền ở nhà không ra ngoài, buổi sáng anh ôm tôi xem báo, buổi trưa anh ôm tôi xem TV, buổi chiều anh ôm tôi ở ban công nói chuyện phiếm, buổi tối anh ôm tôi ngủ.

Có một ngày, tôi nằm lì ở trên giường, Tiểu đang tắm, tôi nghe thấy tiếng nước chảy róc rách, vừa nhìn chiếc nhẫn trên ngón vô danh của bàn tay trái, cảm giác hình như nó sáng bóng lên một chút. Tôi nhìn chăm chăm nó cực kỳ lâu, viên kim cương đại diện cho sự vĩnh hằng kia, sáng loá sắc sỡ, rất đẹp.

Đó là anh mua lúc chúng tôi kết hôn, nhớ ngày đó anh bận bịu nhiều việc, cũng không có thời gian dẫn tôi đi chọn, mình anh chạy đến cửa hàng trang sức, nói với cô gái đứng quầy rằng, tìm một chiếc kim cương thật lớn, có thể thoả mãn hư vinh của phụ nữ, giá tiền không thành vấn đề, tôi không có thời gian, cô giúp tôi chọn một chút.

Sau đó, anh liền mang theo hai cái hộp trở về, lúc chúng tôi kết hôn thì dùng chiếc nhẫn này, càng thú vị chính là, chiếc nhẫn này đeo vào tay tôi rất vừa vặn, khi đó anh chỉ cười châm chọc một tiếng, sau lời nói của MC điều khiển chương trình hôn lễ, anh nắm tay tôi nói: Trình Tư Doanh, gả cho anh đi! Anh sẽ chăm sóc em một đời một kiếp!

Nghĩ đến đây, tôi không khỏi nở nụ cười, có phải người sắp chết, thường hay hồi tưởng về quá khứ lắm không? Tôi giơ tay lên, nhìn chiếc nhẫn xinh đẹp lạnh như băng này, nhẹ nhàng hôn, viên kim cương chạm vào môi tôi, giống như một giọt nước mắt.

Tôi hôn nó, thật lâu không thả xuống.

“A!”

Đột nhiên cánh tay bị nắm lấy, tôi nặng nề bị tóm về phía sau, chỉ có thể la to một tiếng, liền bị một đôi môi nóng bỏng che lại, tay Tiểu Hoan nắm chặt tay tôi, mà cái hôn lại quá nóng, nóng nảy đến ngông cuồng, hoàn toàn đoạt đi ý thức của tôi, cho đến khi tôi nghe thấy tiếng kim loại rơi xuống đất đinh một tiếng mới hồi phục tinh thần, nghiêng đầu nhìn, không biết lúc nào Tiểu đã cởi chiếc nhẫn ném xuống đất.

“Anh mua cho em chiếc mới!” Anh cúi đầu, hôn trên cổ tôi, “Rất đẹp, lần này, anh dẫn em cùng đi chọn!”

Tôi ngơ ngác nhìn trần nhà, cảm giác mái tóc ẩm ướt của quét lên cổ tôi, tôi vỗ vỗ lưng anh, giống như đang trấn an đứa trẻ đang phạm lỗi, tôi nói, "Tiểu, đủ rồi....."

Tình yêu và đồng tình, tôi không dám ở trước mặt anh nói đến đề tài này, nếu như tôi còn khoẻ mạnh..... Nếu như trong tình huống tôi còn khoẻ mạnh, từng có cơ hội có được sự che chở của anh như vậy, tôi nghĩ tôi sẽ rất có lòng tham so đo vấn đề này với anh, đến tận cùng là anh yêu tôi hay đồng tình với tôi, nếu là đồng tình thì tôi sẽ thật đau lòng.

Vậy mà sống trên đời này, lại có những lập trường bất đồng nhau, nếu như là Tiểu Bắc trả lời vấn đề này, Tiểu Bắc sẽ nói, vô luận là yêu cậu hay đồng tình cậu, chỉ cần hẵn đau lòng cậu, quý trọng cậu, tớ sẽ cảm thấy đủ rồi. Nếu như để Mai tiên sinh trả lời vấn đề này, Mai tiên sinh sẽ nói, đàn ông chỉ có thể yêu một lần, những lần về sau tất cả đều sẽ dùng lý trí, chỉ khi nào lúc hẵn ở trên giường mà em được trân trọng, như vậy địa vị của em cũng đã tồn tại trong lòng hẵn, bấy nhiêu thôi cũng đủ rồi.

Nhưng Tiểu Bắc cùng Mai tiên sinh cũng không biết, như thế nào mới là đủ, những lời như vậy tôi chỉ nói trong lòng của mình.

Tôi nằm dưới thân anh, ngón tay lưu luyến trên mặt, tôi muốn nhớ anh, nhớ hết thấy mọi thứ của anh, bởi vì cả đời này của tôi, vô luận đúng sai, đối với anh chỉ có yêu, sâu đậm đến cả bản thân tôi cũng thấy kinh ngạc.

Hoặc là theo đúng như lời anh nói, chấp nhất của tôi chẳng qua chỉ là một ảo tưởng nhỏ mọn trong lòng mà thôi, nhưng chút ảo tưởng này, đến chết cũng không thay đổi được.

Ngón tay Tiểu, có mùi vị của thuốc lá, khi lưỡi tôi quần lấy nó, cảm giác được sự run rẩy yếu ớt của nó. Anh rút tay ra, sau đó dịu dàng hôn tôi. So với ân ái, tôi vẫn thích hôn môi hơn, bởi vì khi đó anh, còn không bởi vì kích tình mà quên mình, không có quên tôi mà là dịu dàng với tôi, tôi cảm thấy rất vui vẻ, rất thoải mái.

"Anh không nợ em, anh đã cứu em! Tiểu!" Tôi nhẹ nhàng nói trong ngực anh, rất nhẹ, rất nhẹ, tôi nói rất nghiêm túc, như vậy, anh mới biết được, cho đến bây giờ anh ấy cũng không thiếu tôi cái gì, không có thực lực, anh sẽ không cách nào có hết thảy ngày hôm nay, không mềm lòng, anh đã sớm ném tôi vào hoang dã tự sinh tự diệt, anh mang theo tôi cùng lập nên vương triều của chính anh, anh thắng lợi, trở thành khung cảnh xinh đẹp nhất, mà tôi từng được xem.

"Anh không phải..." Hồi lâu, anh nói những lời này, nhưng mà cũng không nói hết. Đó là một câu khó mở miệng đến mức nào, anh không phải cái gì?

Tôi ôm đầu anh, nhẹ vuốt tóc anh, "Tiểu, anh biết không? Em có được tất cả, tài sản của cha, đến nay chỉ cho có hai người, một là Tiểu Bắc, cô ấy từ nhỏ nhà nghèo hiếu học, trong nhà lại thật bần cùng, em liền xin

cha em trợ giúp, lúc ấy cha ra một điều kiện, chính là Tiểu Bắc chỉ có thể kết bạn với một mình em!" Tôi vừa nói, miệng lại vừa cười, Tiểu Bắc để lại cho tôi, đều là những ký ức rất vui vẻ, "Tiểu Bắc cầm sổ tiền kia, nói với cha em, cháu đồng ý rồi thì không thể đổi ý, tiền bác đã đưa cũng không thể lấy về, những thứ đồ vật hữu tình như vậy, giả thì giả, thực thì thực, nhưng việc giữ vững điều kiện, cháu sẽ làm được!" Tôi nói đến đây, Tiểu Hoan ngẩng đầu, cười nói, "Ha ha, người phụ nữ này từ nhỏ cũng thật là hung hãn!"

Tôi gật đầu, "Tiểu, người biết cô ấy không ai là không bội phục, không tán thưởng cô ấy, ở chung với cô ấy, em rất vui vẻ cũng rất tự ti".

Tay Tiểu bắt đầu cởi quần áo của tôi, vừa cởi vừa nói, "Tư Doanh, còn một người nữa, đừng nói nữa, anh biết, chúng ta đều biết, kẻ tồi tệ đó là ai!"

Quần áo tôi từng cái từng cái rơi ra khỏi người, da thịt trên người còn chưa kịp cảm nhận được không khí khô lạnh, anh liền lập tức ôm tôi vào ngực, tìm được chỗ an toàn rồi, tôi nghe thấy, tiếng tim đập mê người.

"Tiểu, anh không phải tên tồi tệ, anh là ông xã của Trình Tư Doanh!" Nhắm mắt lại, tôi rơi vào hắc ám, trong lúc ý thức còn đang trôi dạt, tôi nói, "Tiểu, chúng ta thường xuyên làm tình, đúng không?"

"Đúng!" Anh nói.

"Vây, từ giờ trở đi, đừng làm nữa nhé?!" Tôi nói.

"..." Anh hơi dừng lại, "Anh làm em cảm thấy không thoải mái sao?"

Tôi mở mắt nhìn anh, ánh mắt anh thật sáng ngời, vọng thật sâu vào tâm hồn tôi, tôi cười, cái gì cũng không nói.

Sau đó cánh tay anh ôm chặt tôi, "Anh làm em cảm thấy không thoải mái sao?"

Lắc đầu, tôi buồn ngủ, gần đây tôi thường cảm thấy mệt chết đi được.

Nếu suy nghĩ đến cái gì đó, lại càng mệt hơn.

Tháng 9 năm 2005.

Tôi và Tiểu càng ngày càng quen thuộc với cuộc sống thanh bình có chút chua sót này, chúng tôi nói chuyện phiếm ngày càng nhiều, anh kiên nhẫn giải thích một vài chuyện tôi không hiểu, tôi lại kể cho anh nghe cuộc sống tôi đã trải qua. Lúc nghe anh luôn luôn cười, lộ ra hàm răng trắng bóng, rất đẹp trai.

Chúng tôi không còn làm tình nữa, cũng không động chạm sâu đến một số vấn đề, ví dụ như sống chết, ví dụ

như nợ nần, ví dụ như là đúng hay là sai. Chúng tôi cũng không thảo luận cái gì là hạnh phúc, cũng không tranh cãi hơn thua nữa.

Chúng tôi sống dưới ánh mặt trời, giống một đôi vợ chồng bình thường.

Ngày 9, Tiểu Bắc và Mai tiên sinh đến thăm tôi.

Tôi và Tiểu Bắc ngồi ở phòng khách nói chuyện phiếm, Tiểu thì ôm máy đến phòng làm việc, anh vẫn bề bộn rất nhiều việc.

Ước chừng qua một tiếng, Tiểu đột nhiên ló đầu ra khỏi cửa phòng làm việc, làm tôi giật mình, chưa bao giờ thấy anh làm hành động đáng yêu như vậy.

Dường như anh cũng có chút ngượng ngùng, xấu hổ cười, ngoắc ngoắc tiểu Bắc, "Tiểu Bắc, làm phiền cô vào đây một chút, tôi có chút chuyện muốn được chỉ bảo!"

Tiểu Bắc ngẩn ngơ, từ lần trước sau khi rời nhà tôi, Tiểu Bắc không còn thèm để ý đến Tiểu Hoan nữa, bất luận là điện thoại, hay là cùng mọi người ăn cơm, cô ấy cũng không chịu để ý đến anh, tính tình của Tiểu cũng rất quật cường ngang bướng, không chịu giải thích, bọn họ hai người đấu nhau lâu đến vậy, làm tôi và Mai tiên sinh vừa tức giận vừa buồn cười. Có đôi khi cảm thấy bọn họ thật giống nhau.

Tiểu Bắc lén nhìn Tiểu, phỏng chừng là nháo lâu nên đã hết giận rồi, vì vậy cũng từ từ đứng dậy, đi vào phòng làm việc.

Cạch một tiếng, cửa đóng lại.

Tôi và Mai tiên sinh mơ hồ.

Không biết qua bao lâu, bên trong truyền ra tiếng cười thật lớn, cười đến đặc ý, cười đến bừa bãi, là tiếng cười của tiểu Bắc. Sau đó, tiểu Bắc mở cửa đi ra. Tôi nhìn thấy trong đôi mắt xinh đẹp của cô ấy vẫn còn vương nước mắt, cười cười bước ra.

Cô ấy đi tới, kéo Mai tiên sinh, nói, "Đi, đi, chúng ta trở về thôi!"

Tôi vội vàng đứng dậy, "Không ở lại ăn cơm sao?"

Tiểu Bắc đỡ bụng dựa vào Mai tiên sinh nói, "Không ăn, cười no rồi, cậu mau vào nhìn ông xã cậu một chút đi!" Nói xong, liền kéo Mai tiên sinh rời đi.

Tôi đứng ở phòng khách, nhìn phòng làm việc mấy lần, thật sự nghĩ không ra tại sao lại thế này. Không lâu sau, Tiểu đi ra, mặt đen sì, ngồi xuống sofa, "Người phụ nữ xấu xa!"

"Sao vậy, hai người nói chuyện gì đó?"

"..." Tiểu Hoan không nói chuyện, trên mặt giống như có chút không nhìn được.

"Anh không muốn nói, thì thôi vậy!" Tôi ngồi cạnh anh, tựa đầu vào bờ vai anh.

"Anh..." Tiểu vươn một bàn tay ôm tôi, nói, "Anh hỏi cô ấy, có bao giờ không cho lão Mai chạm vào hay không!"

"A?"

"Cô ta bảo có! Anh hỏi cô ta, khi nào thì? Cô ta nói, mấy ngày trong mỗi tháng! Anh lại hỏi cô ta, trừ bỏ lúc ấy thì sao? Cô ta nói, cũng có, anh hỏi, khi nào? Cô ta lại nói, lúc mới mang thai. Anh cắn môi, lại hỏi, trừ bỏ mấy ngày đó, với lúc mới mang thai thì sao? Cô ta từ trên cao nhìn liếc anh một cái, nói, có! Anh vội hỏi, khi nào! Cô ta vỗ vỗ bụng, lúc chồng không được!"

Nói đến đây anh hít vào một hơi thật sâu, tôi nhìn hầu kết của anh nhấp nhô, anh lại tiếp tục nói, "Phụ nữ sao lại nhỏ mọn như vậy, biết anh đang hỏi cái gì, lại quanh co co như vậy." Nói xong, bưng chén trà trên bàn uống một ngụm.

Tôi nhìn anh, "Vậy anh muốn hỏi cái gì?"

"..." Ánh mắt anh không nhìn tôi.

"Tiểu!" Tôi gọi anh.

Anh cúi đầu, tôi nhìn hõm vai anh, nhẹ run.

Hồi lâu, anh hỏi, "Tư Doanh, vì cái gì, lại không cho anh chạm em?!"

Tôi nghĩ có rất nhiều người cũng rơi vào trường hợp như vậy, lúc suy nghĩ thì nghĩ rất nhiều, đột nhiên mở miệng lại không nói ra được. Có lẽ bởi vì một hai câu nói sẽ rất khó để biểu đạt, cũng có lẽ là do nhìn thấy mặt đối phương, ngược lại càng thêm cảm thấy hiện thực rất quan trọng, nói cái gì cũng không còn quan trọng nữa.

Giống như tôi và anh, tôi vốn muốn nói cho anh...

Nếu em có một thân thể xinh đẹp khoẻ mạnh, em thật nguyện ý mang đến khoái hoạt cho anh, nhưng mà em đã muốn héo rũ, sắp rơi rụng. Nếu lòng anh chỉ có một người phụ nữ là em, em có thể đủ mặt dày để dây dưa cùng anh, nhưng mà em không phải duy nhất, thứ anh có được nhiều lắm.

Tôi không biết mọi người có giống tôi không, đương khi sinh mệnh sắp tiếp cận với kết thúc, người càng ngày càng trở nên sạch sẽ, cái thể xác dơ bẩn bên ngoài sẽ

bong dần ra thành từng mảng, ở lại, mà thứ sắp sửa rời đi, chính là một linh hồn thuần khiết, giống như trẻ con, ngây thơ khờ dại.

Tôi vốn muốn nói với anh, Tiểu của em, trong cuộc sống sắp lụi tàn của mình, nếu triền miên mà không có yêu, em làm sao có thể làm chuyện dơ bẩn như vậy.

Nhìn thấy ánh mắt buồn rầu của anh, tôi cái gì cũng không nói được. Tôi biết, trong suy nghĩ của anh, ôm tôi, cho tôi ấm áp, chỉ là vì thương hại tôi mà thôi.

Tôi biết, cho nên cái gì tôi cũng không nói.

Chương thứ ba: Lá rụng.

Cuối tháng 9, thời tiết có chút quái đản, khi nóng khi lạnh. Nhưng trên đường cái, đã có vài chiếc lá ngô đồng rụng xuống, tôi nghĩ chuyện như thế này, nhất định rất ít người để ý đến. Mà tôi ngồi trong xe Tiểu Hoan, rất thích nhìn thấy hình dáng của chúng khi rơi xuống.

Tiểu Hoan đi đâu đều mang theo tôi, tôi cũng rất ít đi tái khám ở chỗ bác sĩ, cũng không định miễn cưỡng nhận hoá trị, tôi muốn ly biệt ở tình huống tự nhiên nhất, mà anh cũng hiểu được suy nghĩ của tôi, cho nên tôi quyết định như thế nào, anh cũng ngầm đồng ý.

Tiểu Hoan là một người đàn ông kiên cường, ở cùng

với anh, không hiểu sao cuối cùng dũng khí của tôi lại tăng lên rất nhiều.

Từng ngày từng ngày cứ vậy trôi qua, tôi càng ngày cũng càng quen với sự suy yếu của bản thân mình, thỉnh thoảng lại xuất hiện ù tai, thị lực mờ hồ, hay ngủ cùng với hôn mê, tôi cũng không cảm thấy đáng sợ, bởi vì mỗi khi tỉnh lại, tôi đã ở trong lòng anh.

Tôi nguyện, cứ như vậy mà ly biệt.

Ngày 1 tháng 10, tuần lễ vàng*.

(*Ngày 1/10 là quốc khánh của TQ, kỳ nghỉ lễ kéo dài trong một tuần, bắt đầu từ ngày 1/10, do vậy được gọi là Tuần lễ vàng.)

Tiểu Bắc ôm bụng đến thăm tôi, đương nhiên Mai tiên sinh cũng đến đây. Chúng tôi bốn người cùng đến 'Diệp' để ăn cơm.

Trên bàn cơm, di động Tiểu không ngừng vang, tin nhắn một cái lại một cái bay đến.

"Ai vậy?" Tiểu Bắc hỏi. Sau đó đẩy tôi, "Tư Doanh, gặp tình huống này, cậu có thể chất vấn hẳn ta, cậu có quyền lợi này, đừng quá thành thực như vậy!"

Tiểu nghiêng đầu nhìn tôi, mỉm cười, không nói gì.

Tiểu không kiên nhẫn gõ gõ bàn, "Hỏi mau đi!"

Tôi đỏ mặt, cúi đầu cắn môi, tôi chưa từng hỏi đến chuyện của anh bao giờ!

Lúc này Tiểu xích lại gần tôi hơn một chút, tôi cảm giác được nhiệt độ thân thể anh, nhất thời cảm thấy an tâm, rốt cục, tôi dùng thanh âm rất nhỏ hỏi, "Ai tìm anh vậy?"

Tiểu Hoan bắt đầu cười ha ha, vươn tay, ôm lấy tôi.

"Không có gì! Mấy người phụ nữ nhàm chán mà thôi!" Anh nói, sau đó gấp rau vào bát cho tôi.

"Anh nói ai là phụ nữ nhàm chán cơ?" Nhưng thật ngoài ý muốn, một giọng nói lập tức đáp lại lời anh.

Bốn người chúng tôi nhìn về cánh cửa bên cạnh bình phong, người phụ nữ xinh đẹp, lúc nào cũng sẽ xinh đẹp như vậy cả.

"Tôi nói cô!" Tiểu nói, thần sắc cao ngạo.

Tôi vừa nhìn thấy La Tình đến liền cảm thấy rất xấu hổ, vì thế lập tức đẩy Tiểu Hoan ra, theo bản năng cách xa ra một chút. Tiểu Hoan sững sốt, nhìn tôi ngây ngốc.

"Em làm sao nhàm chán cho được. Thấy bạn cũ liền chào hỏi, còn anh lại lãnh đạm vậy!" La Tình đi đến, thật tự nhiên ngồi giữa tôi và Tiểu.

Cô ta hít điều thuốc, nhìn anh, "Em rất nhớ anh, khi nào thì anh đi tìm em đây?"

Lúc này Tiểu Bắc đứng lên, cầm lấy một ly rượu trên bàn hất về phía cô ta. Tôi nhìn thấy điều thuốc của cô ta tắt ngúm đi, không thể tin nhìn Tiểu Bắc, định mở miệng, Tiểu Bắc liền nói trước, "Cô con mẹ nó có bệnh sao, ngồi giữa vợ chồng người ta, cư nhiên quyến rũ ông xã nhà người ta nữa!"

La Tình bỏ điều thuốc, xoa xoa quần áo, sau đó nhìn Tiểu.

Tiểu ngồi chỗ kia, cười như không cười. Cái gì cũng không thềm nói.

Tiểu Bắc tiếp tục hét, "Hồ ly tinh, còn chưa cút đi!"

La Tình không để ý đến tiểu Bắc, cô ta nhìn Tiểu, "Em là người phụ nữ nhàm chán sao?" Cô ta hỏi.

Tiểu nhấp ngụm rượu, trả lời, "Hiện tại thì đúng!"

La Tình đứng lên, châm điều thuốc, lại hút một ngụm, "Tiểu, em mới chỉ thắng anh có một lần, nhưng anh đã

thắng em đến vô số lần." Nói xong, lại nhìn tôi.

Tiểu Bắc kéo tôi ra sau, hung ác nhìn hai người bọn họ, gằn từng chữ, "Các người làm cho tôi cảm thấy thật ghê tởm!"

Tiểu bình tĩnh cười, ngẩng đầu nhìn tôi, "Tư Doanh, em ra xe trước chờ anh! Anh sẽ rất nhanh ra với em thôi!"

Tôi gật đầu.

Tiểu Bắc giữ tay tôi lại, "Dựa vào cái gì, Tư Doanh, chúng ta ngồi lại đi, xem bọn họ định làm gì!"

Tôi tóm Tiểu Bắc, "Xin cậu, đi thôi!"

Tiểu Bắc hung dữ trừng La Tình một cái, mới cùng tôi rời đi.

Tôi ngồi trong xe, hạ cánh cửa kính màu trà xuống, ngắm mấy chiếc lá ngô đồng thi thoảng lại rơi xuống ven đường.

"Có mệt lắm không?" Tiểu Bắc ngồi ở một bên, lau mồ hôi trên trán tôi.

Vốn hôm nay, chúng tôi định đi đâu xa xa chơi một chút, bởi vì sắp tới, Mai tiên sinh sẽ đưa Tiểu Bắc đến bệnh viện chờ sinh, mà tôi không biết sẽ ra sao nữa.

"Tiểu Bắc, cái này, là tở và Tiểu cùng nhau chọn cho em bé, cậu cầm lấy đi!" Tôi lấy từ trong ngực ra một cái túi tơ tằm, phía trên thêu hình rồng phượng bằng kim tuyến lấp lánh. Tiểu Bắc cầm lấy, mở ra xem, bên trong là hai con búp bê, trên người mặc chiếc yếm đỏ, một cậu bé và một cô bé.

"Thật nặng!" Tiểu Bắc cầm hai con búp bê nói, "Thật nặng à nha! Nếu trong vòng một phần ba giờ không ló mặt ra, tở sẽ mượn hai con búp bê này ném vào đầu họ cho thành hai cái lỗ luôn!"

Tôi cười, Tiểu Bắc chính là đáng yêu như vậy.

Nhưng Tiểu Hoan rất nhanh ra đây, La Tình đi phía sau, La Tình giữ chặt anh, sau đó lấy từ trong túi ra một điều thuốc, Tiểu cười cười, đốt điều thuốc giúp cô ta, La Tình ngậm thuốc, nhìn anh, sau đó đeo kính râm, quay đầu bước đi.

Tiểu Hoan vỗ vỗ quần áo, đi về phía chúng tôi.

Tiểu Bắc vừa nhìn thấy anh liền kêu to, "Anh không phải là người mà, cứ nhiên kêu vợ mình chờ ở bên ngoài này đây!"

Tiểu nhìn thấy tôi, nói, "Mệt lắm sao, chúng ta về nhà đi!"

Tôi gật gật đầu.

Đọc đường đi, Tiểu trầm mặc rất lâu, tôi cảm thấy được anh dường như là đang đợi tôi mở miệng hỏi anh, chính là tôi cũng không chịu thua kém, không hỏi.

Xe chạy trên đường cao tốc, rất nhanh, cảnh vật xung quanh tựa hồ đều trở thành một đường thẳng tắp, chúng tôi giống như người lọt vào thời không, chỉ cần nhắm mắt lại, thế giới này dường như chỉ còn lại hai người chúng tôi.

"Em vẫn không có gì để hỏi sao?"

Một lát sau, Tiểu tắt nhạc trong xe đi, tiếng ghita nhẹ nhàng ưu thương ngừng lại. Tôi nghe được câu hỏi của anh.

Không biết vì cái gì, tôi vừa nghe được lời này, trong lòng liền cảm thấy rất ngọt ngào, anh là đang hy vọng tôi hỏi anh sao? Anh từ hận tôi không thể là một kẻ cầm điếu, tôi từ từ nhắm hai mắt, khoé miệng nhin không được mà mỉm cười.

"Phì! Em cái cô ngốc này! Thật không có tiền đồ gì cả!" Anh sững sốt, nhưng anh thông minh như vậy, lập tức liền đoán được tôi đang suy nghĩ cái gì. Anh cũng cười, tiếng cười của anh đặc biệt dễ nghe, mang theo chút hấp dẫn, ngạo mạn lại tao nhã. Chúng tôi cứ như vậy

cùng nhau cười, cười trong chốc lát, lại nghỉ ngơi một chút, lại tiếp tục, cười.

Đường vào nhà chúng tôi đi ngang qua một cái hồ, tháng chín hồ nước đặc biệt xinh đẹp, nhất là lúc hoàng hôn, mặt trời lặn một mảng rắng đỏ, ánh sáng trong suốt. Khi ngang qua ven hồ, xe anh đi rất chậm, ánh sáng chiếu xạ từ hồ nước chiếu vào xe, từng tia từng tia chớp lên người chúng tôi.

Tiểu dừng xe lại, chúng tôi cùng đến hồ tản bộ.

"Em vẫn còn cười nữa!" Anh nhìn tôi.

Anh càng nói tôi lại càng muốn cười, làm sao muốn nín liền nín được chứ!

Chúng tôi đi đến một chỗ không có ai, anh ôm tôi, ôm tôi vừa ngồi ngắm mặt hồ, vừa lúc la lúc lắc, mặt anh dán vào mặt tôi, anh tức giận hít sâu, sau đó nói, "Ngay cả chỉ một câu như vậy cũng làm cho em vui vẻ, trước kia anh đã làm gì chứ?"

Mặt chúng tôi hồng hồng, dán vào một chỗ, tôi rất thích mùi thuốc lá nhàn nhạt từ miệng anh cùng với mùi nước hoa khoan khoái trên quần áo anh.

"Tư Doanh, mấy năm nay, cuộc sống bên ngoài anh chưa từng chia sẻ với em, anh không nói cho em, em

cũng không hỏi, em cái gì cũng không hiểu, cái gì cũng không biết. Cho nên, cuối cùng anh vẫn không có cách nào giao trái tim mình cho em. Anh chỉ khát vọng kích thích, La Tình, hoặc là những người phụ nữ khác, xinh đẹp, thông minh, mang độc, thậm chí là khờ dại hoạt bát, anh ở cùng với các cô ấy, cảm thấy thật thả lỏng, đó chỉ là tìm vui, em hiểu không? Anh thật vui vẻ!"

Chúng tôi nhìn hồ nước. Hồ nước vẫn xán lạn như vậy.

"Nhưng vui vẻ xong rồi, anh lại cảm thấy thật trống rỗng, anh có thể mỗi ngày hoặc từng tháng đi thưởng thức những loại phụ nữ thông minh hoặc là tự cho mình là đúng, cũng có thể phối hợp cho các cô ấy không gian để thi triển mị lực bản thân, thậm chí bị mị lực của các cô ấy chinh phục, nhưng điều này cũng không phải là vĩnh viễn. Anh sẽ không có ý định kết hôn với một trong bọn họ, cũng sẽ không định rời bỏ em..."

Anh ôm sát tôi.

"Anh từng cho rằng, tình yêu chỉ cần ngang hàng, năng lực ngang hàng, trí tuệ ngang hàng, bởi vì tình yêu không thể cho nhau sự khâm phục, sẽ không thể tiếp tục được nữa. Tựa như anh cùng La Tình, bọn anh đều tự đại như vậy, bọn anh đều tự cho là mình có thể nhìn thấu thế giới này, bọn anh đùa giỡn lẫn nhau, thậm chí ủng hộ thủ đoạn của nhau, bọn anh cười nhạo thể nhân, thật sự rất say mê sự cô độc phong tao này. Nhưng mà Tư Doanh, em có biết hay không, anh nhìn em, liền hối hận, anh hối

hận loại kiên trì ngu xuẩn này, anh thật sự hối hận, em tin không?"

Tôi nằm trong ngực anh, lắc đầu.

Anh thở dài, buông lỏng một chút, sau đó nhìn tôi, "Tư Doanh, anh có được tất cả duy lại không có được sự thuần khiết, anh có được tất cả duy lại bỏ qua sự yên bình, anh nhìn em, nhìn thấy em như vậy, thật sự rất hối hận!" Lời nói của anh, rất nặng nề.

"Vì cái gì mà anh lại muốn nói với em điều đó?" Tôi cúi đầu, bởi vì dù cho ánh nắng rất mờ nhạt, tôi cũng biết mặt mình, có bao nhiêu là tái nhợt gầy yếu.

Hai tay anh dán tại cổ tôi trượt xuống, không có ép tôi ngẩng đầu nhìn mình, anh nói, "Anh không muốn quan tâm, cái gì là đồng tình, cái gì là tình yêu, anh chỉ quan tâm, bây giờ anh muốn đối tốt với em, hận không thể móc tim mình ra mà đối xử với em thật tốt."

Tôi bật cười, trong đầu hiện ra một nghi vấn, "Tiểu, anh thật sự là không thích hợp nói lời ngon tiếng ngọt, chẳng lẽ La tiểu thư chưa từng cười anh sao?"

Mặt Tiểu Hoan có chút hồng, anh nghiêng đầu, "Đây là lần đầu tiên anh nói loại lời nói này!" Sau đó nhìn hồ nước, cười cười, quay đầu nói với tôi, "Lúc đại học có nhiều loại sách, nhớ có một câu anh không hiểu lắm,

nhưng mà bây giờ thì anh đã hiểu rồi!"

"Câu gì?" Tôi hỏi.

"Trước tiên phải dặn, em không được cười đấy." Anh thật nghiêm túc nói.

Tôi gật mạnh, chính là, khoé miệng đã có chút muốn cười.

"Chính là..." Anh đang chuẩn bị nói, tôi liền cười, anh giận dữ, "Anh đã nói là đừng cười! Là một câu rất thâm ảo!"

"Được, em không cười nữa!"

Trán anh dán lên tôi, nhẹ hôn chóp mũi của tôi, nói, "Người vì yêu mà yêu, là thần; người vì bị yêu mà yêu, là người!"

Tôi mở to mắt, nhìn thấy anh mỉm cười như gió xuân, anh ôm lấy tôi, "Được rồi, thiên thần của anh, để người trần như anh ôm em về nhà đi!"

Hôm nay, tôi hình như đã cười rất nhiều, mà quên cả thời gian.

Chỉ vì câu này của anh, tôi đã có thể quên hết tất cả.

Ngày nghỉ cuối cùng của tuần lễ vàng, buổi tối bảy giờ, anh bao trọn một quán bar nhỏ, gần nhà chúng tôi, còn mới mấy người bạn tốt đến chơi, đều là những gương mặt quen thuộc, Lô Quân, Lưu Cẩm, Đỗ Viễn Phong, bọn họ đều dẫn theo bạn gái.

"Chị dâu!" Bạn gái Lô Quân là một cô gái trẻ, nhìn qua thật ngây thơ, cô ấy vừa đi đến, bộ dáng liền thật thẹn thùng, xấu hổ đến bên cạnh tôi, gọi tôi một tiếng. Tôi cười cười nhìn cô ấy.

"Tiểu Bắc không đến được, để các cô ấy chơi với em đi!" Tiểu kéo áo khoác giúp tôi, sau đó nhìn mấy người Lô Quân, bá đạo nói, "Còn không đem mấy thứ kia lấy ra đi!"

Lô Quân cùng Lưu Cẩm cười cười, để bạn gái lấy quà ra. Một cái, là một ghim cài áo đính kim cương hình con bướm, một cái, là áo khoác trắng hơi cổ điển bằng tơ tằm. Tôi có chút ngượng ngùng nhận lấy, sau đó Tiểu nghiêng người đi qua bọn họ, tự mình phủ áo choàng cho tôi, ánh sáng từ chiếc ghim trên ngực lốm đốm, vừa lúc chiếu trên mặt anh, anh ngẩng đầu nhìn tôi, cách trong gang tấc, sau đó chúng tôi nhẹ nhàng hôn nhau.

"Chị dâu, đây là tâm ý, chị nhận lấy đi!" Đợi chúng tôi tách ra, Đỗ Viễn Phong liền lấy ra một chiếc hộp rất hình chữ nhật rất tinh xảo đưa cho tôi, bên trong là một chiếc dao nhỏ bằng bạc tinh khiết, tôi lấy ra khỏi vỏ, 'xoạt' một tiếng, dưới ánh đèn mờ ảo, thấy được dòng chữ ghi trên mặt lưỡi dao: Mệnh mong nửa đời người, quay đầu vẫn

như cũ!

Trong lòng nhấp nhô một chút, tôi ngẩng đầu nhìn Đỗ Viễn Phong, ý thức mơ hồ nói, "Cảm ơn!"

Lúc này, Tiểu nhân mày lại, "Đỗ!" Trong giọng nói có chút hờn giận.

Đỗ Viễn Phong cười cười, nói, "Chị dâu, chị không vui sao?"

"Cậu còn hỏi nữa!" Tiểu nói xong liền thật sự tức giận, trừng mắt nhìn Đỗ Viễn Phong, "Tổ đã sớm bảo cậu, đừng tặng cái gì làm cho cô ấy thương cảm rồi mà!"

Tôi vội vàng trấn an Tiểu, "Không phải, em rất thích, đừng như vậy!"

Tiểu quay đầu lại, xoa mặt tôi, miệng nhẹ gọi tên tôi, "Tư Doanh..."

Hôm nay, không phải ngày lễ, cũng không phải kỷ niệm gì cả, lại càng không phải sinh nhật của tôi, là một ngày gần như là bình thường, trong bữa tiệc này, bạn bè tốt của Tiểu đều thận trọng đến gặp tôi, mỗi người tặng cho tôi một món quà, mọi người đều chân thành gọi tôi một tiếng chị dâu. Mà tôi trừ bỏ cười khẽ, cũng chỉ là quay đầu lại nhìn Tiểu Hoan.

Cuối cùng, Tiểu cầm lấy tay tôi, ánh mắt dừng ở chiếc nhẫn kết hôn ngày càng mờ đi kia, thật lâu không dời đi. Tôi cả kinh, sợ anh lại đem nó ném đi, vì thế vội muốn rút tay về, nhưng mà anh vẫn nắm chặt, không có chút thả lỏng.

"Tiểu, đừng mà!"

Tôi thấp giọng cầu xin, tôi biết, hạnh phúc không phải được tạo nên từ sự gặt bỏ quá khứ, mặc dù tôi rất đáng buồn, nhưng mà tôi cũng không muốn cố tình quên đi tất cả, cũng không muốn trốn tránh sự thật đã từng tồn tại. Cho nên tôi không muốn anh cởi bỏ chiếc nhẫn đã từng chứng kiến hôn lễ của chúng tôi này, tôi không muốn.

Tiểu lại cười, vươn tay, còn thật sự mang cho tôi một chiếc nhẫn khác, ở trên ngón áp út. Viên kim cương trên chiếc nhẫn kia rất nhỏ, nhưng mà rất được, mỹ lệ, lộ ra một vòng linh khí.

Anh nắm tay tôi áp lên ngực, nói, "Tiểu thư Trình Tư Doanh, em có đồng ý để cho anh chăm sóc em cả một đời không?"

Mắt tôi đỏ hoe, không khỏi vội đảo đảo con ngươi, ép nước mắt chua xót chảy ngược vào trong, tôi đáp, "Ông xã, em đồng ý."

Sau đó anh ôm tôi, tay tôi vòng qua lưng anh, ôm trọn

bờ vai anh, gắt gao quần quýt anh, trên ngón áp út, tôi đeo hai chiếc nhẫn, rạng rỡ chói loà.

Tôi biết, tất cả.. một lần nữa lại bắt đầu.

Lúc chúng tôi về đến nhà là vừa đúng mười hai giờ, vừa vào cửa, anh liền mở tất cả các đèn, trong phòng nơi nơi ấp ám, tôi ngồi trê sô pha, có chút mệt, ngẩng đầu nhìn anh, anh đã vào phòng tắm, nước ấm từ vòi phun ra, rơi xuống róc rách. Không lâu sau, anh tắm xong, bọc một chiếc khăn tắm quanh hông, lần đầu tiên tôi nhìn thấy anh dưới ánh sáng rõ rệt như vậy, mặt đỏ lên, vôi vàng tìm cái khăn lau không người cho anh. Thân thể Tiểu thật cường tráng, anh là người rất chăm tập thể hình, trước khi chúng tôi kết hôn, anh thường nói, thân thể không khoẻ mạnh, còn làm được cái gì nữa!

Tôi vừa lau cho anh, vừa nói, "Mùa thu đến rồi, anh như vậy sẽ cảm lạnh mất!"

Anh không nhúc nhích, chỉ cúi đầu nhìn tôi, sau đó nhỏ giọng, "Vào phòng đi, được không?"

Tôi kinh ngạc, chiếc khăn trong tay rơi xuống đất, không dám ngẩng đầu nhìn anh, anh cười ha ha, bàn tay to buông bên hông kéo nhẹ, chiếc khăn tắm bao ở trên người rơi xuống.

Tôi vội xoay người, nhưng mà trên lưng, lập tức cảm

giác được sự ấm áp trong ngực anh, anh dán vào tai tôi hỏi, "Vào trong phòng đi, được không?"

Tôi giống như bị mê hoặc, không thể khống chế được ý thức, ngơ ngác gật đầu.

Phụ nữ thật sự rất yếu đuối, trong tình huống thế này, lại càng thêm yếu đuối.

Phụ nữ thật sự rất dễ dàng cảm thấy hạnh phúc, chỉ cần được ôm như vậy, cũng đã cảm thấy hạnh phúc rồi.

Trong phòng ngủ, đèn ngủ cũng không bật, nhưng mà lại làm cho đêm tối càng thêm dịu dàng, kiều diễm. Tôi nằm trên giường, ánh mắt xuyên qua bờ vai anh, nhìn trần nhà cao cao, lại nhất thời phát hiện thế giới này của chúng tôi là cỡ nào nhỏ bé. Nhỏ bé đến thật tịch mịch.

Tay anh dao động trên người tôi, hơi thở sát sao thỉnh thoảng thổi bên tóc tôi, lộ ra khuôn mặt nhợt nhạt.

"Tiểu, hay là thôi đi, buông em ra. Cơ thể này của em đã không còn cảm giác gì nữa rồi."

Tiểu Hoan không nói lời nào, cũng không chịu buông, anh ôm tôi càng chặt, trong chăn rất ấm, làm cho mặt tôi nhiễm hồng, anh nhợt nhạt hôn tôi, lưu lại dấu vết trên từng nơi của cơ thể tôi, anh lần tìm môi của tôi lần nữa, trong lưỡi ướt át ngọt ngào.

Tay anh đặt hai bên người tôi, chịu đựng sức nặng của anh, anh càng không ngừng nói bên tai tôi, "Đừng, anh có cảm giác, em có nghe được không? Tư Doanh, anh rất có cảm giác mà. Anh không dừng lại được, anh không dừng được."

Tôi hỗn loạn, thân thể khi có cảm giác, có khi lại tê tê dại dại, có khi tôi có thể nghe thấy lời anh, có khi lại không nghe được, nhưng mà anh nói đi nói lại, vì thế tôi cũng nghe thấy lặp đi lặp lại.

Anh nói, anh yêu em, Tư Doanh.

A, lúc này tôi muốn đáp lại anh, đáp lại lời nói đã muốn nói ngàn vạn lần ở trong lòng, nhưng đối với người đã không thể khống chế được mình như tôi, anh cho tôi sự khoái cảm rất lớn, vô luận là linh hồn hay thể xác, đều rất nhanh trở nên vui sướng, tôi chỉ có thể ôm bờ vai anh thở dốc.

Dục vọng của anh cùng thân thể này chỉ ở thời khắc cuối cùng này mới không hề có sự dửng dưng cùng trả thù, sự thô bạo cùng chiếm đoạt của anh cũng không còn lãnh khốc cùng hung tàn nữa.

Nụ hôn của anh ẩm ướt, giống như khi dầu giầy đập trên tuyết, in trên nền tuyết một dấu vết thống khổ.

Môi anh vương nước mắt của tôi, nước mắt mặn mặn

bì ai, không ngừng nói lên tuyệt vọng cùng ưu sầu.

Đây không phải là một cuộc chiến rằng môi, cũng không phải là sự tiếp xúc dày vò.

Anh có chút động dung, cho dù chỉ là ngăn ngui trong nháy mắt như vậy, lòng tôi cam nguyện trả giá nhu tình cả đời mình. Tôi biết một người phụ nữ thô lỗ giống tôi vậy, dù cho phải truy đuổi tình yêu đến vĩnh viễn cũng sẽ không thể nào đạt được.

Tôi sắp phải đi rồi, vì thế tôi tha mãi.

Đó là một đêm khó quên, từ sau đêm hôm đó trở đi, tôi và Tiểu Hoan ở chung càng ngày càng... vui vẻ hơn, nhưng mà càng vui vẻ, về sau sẽ tịch liêu càng nhiều, mỗi một giây phút trôi qua, dường như máu của tôi càng khô cạn, khiến tôi đau đớn vô cùng.

Đầu tháng 11, tôi nhập viện, lâm vào hôn mê với tần suất cao.

Tiểu Hoan sắp xếp chuyện công ty ổn thỏa, liền ở bên giường bệnh trông tôi không rời.

"Anh có mệt lắm không?"

Lúc thanh tỉnh, tôi cuối cùng cũng hỏi anh.

"Không sao!" Mà anh thì vẫn tươi cười. Đầu tóc anh rối bời, tôi biết anh trừ bỏ lúc nhất định phải về công ty xử lý công việc, còn lại những lúc khác đều là ở bệnh viện trông tôi.

Chúng tôi nói chuyện không nhiều lắm, lúc tôi tỉnh lại thường cười với anh một cái, anh hôn nhẹ lên trán tôi một chút, nhẹ nhàng vuốt tóc tôi. Sau đó tôi tiếp tục hôn mê, mang theo một chút ý thức mơ hồ mỏng manh.

Trong bệnh viện có rất nhiều y tá hâm mộ tôi, tôi trở thành người đáng hâm mộ nhất trong mắt các cô ấy, có được người chồng hoàn mỹ, cùng với sự che chở toàn tâm toàn ý. Các cô ấy thường không nhịn được mà nói với tôi, "Tiểu tiểu thư, chồng chị đối với chị tốt như vậy, coi như là đã đáng giá cả đời này rồi."

Nhưng thật ra, tôi rất sợ người khác nói với tôi như vậy, bởi vì ý nghĩa đó sẽ làm cho tôi rời đi trong tiếc hận. Nhiều người như vậy cứ đến đến đi đi nhìn tôi, bọn họ đều cảm khái rằng tôi cuối cùng cũng được viên mãn. Mà điều này làm cho tôi thật khó chịu, tình đời nóng lạnh, thường làm cho tôi sợ hãi, nhờ đâu tôi không chết ngay, những điều này rồi hết thảy sẽ ra sao. Điều đó, thật đáng sợ!

Cứ như vậy, tình yêu lại trở thành một loại so đo lo được lo mất, hoặc là đến khi chạm vào kết thúc, lại càng thêm khó nắm chắc.

Ai cũng không biết, mỗi khi tôi tỉnh lại, sẽ có những loại cảm giác bất đồng, có khi đó là một loại hạnh phúc, có khi đó là một loại chua xót, còn có không cam lòng, bất đắc dĩ, khổ sở, cùng với hờ hững, đó là một cảm giác rất hững hờ của người sắp lỵ thể, thoát khỏi chật hẹp, đối với vạn trượng hồng trần nhẹ cười, hoàn toàn hờ hững.

Mà loại hờ hững này, chỉ có khi trong nháy mắt được nhìn thấy anh, mới có thể biến mất.

Lúc tôi nhìn thấy anh, cũng chỉ muốn cười.

Lúc anh nhìn thấy tôi, đã muốn hôn môi.

Anh cảm thấy đàn ông và phụ nữ một chỗ, chuyện vui vẻ hạnh phúc nhất, chính là hôn môi, chia sẻ hoạn nạn trong lúc đó, an ủi lẫn nhau.

Anh nói, đây là suy nghĩ của đàn ông.

Một ngày nào đó của tháng 11, lần thứ hai tôi tỉnh lại, ngoài ý muốn tinh thần lại rất tốt. Trên mặt có chút hồng hào, tôi ngồi ở đầu giường, tự mình vươn tay mở cửa sổ, một làn gió thu ủa vào, thổi nhẹ vào Tiểu Hoan đang ghé vào trên giường ngủ.

Anh ngẩng đầu mạnh mẽ, nhìn thấy tôi đang dựa vào đầu giường cười với mình.

Anh ngây người thật lâu, mới nói, "Em đã tỉnh rồi!"

"Vâng, em muốn ăn chút gì đó!" Tôi nói.

Anh lại ngẩng ngơ, tôi nhìn cái miệng há hốc của anh lại không nhịn được bật cười. "Ừ, anh đi mua cho em! Muốn ăn cái gì nào?"

"Gì cũng được... Vậy cháo đi! Em không muốn bị dính dầu."

Tôi dựa vào sau, sau đó vỗ vỗ chỗ trống bên cạnh giường, "Anh đi mau về mau nhé!"

"Ừ!" Anh xoay người bước đi.

Tôi thích nhất, chính là lưng anh, rất đẹp, anh mặc chiếc áo lông màu trắng kia, trên cổ áo vương mấy sợi tóc thật dài, khi anh quay đầu thường hay mím môi, lúc mở cửa ra ánh mắt của anh lại trở nên thâm trầm. Ánh mắt anh luôn luôn thâm trầm, giống như đã nắm hết thảy mọi thứ trong tay.

Tôi nhìn anh, nhẹ nhàng nhắm mắt, chờ anh trở về.

Rầm!

Nhưng mà, tôi còn chưa kịp lắng đọng suy nghĩ, lại chợt nghe thấy một thanh âm vang động bên ngoài cửa.

Tiếp theo là tiếng khuyên can, "Tiểu tiên sinh, Tiểu Lý là người mới đến, không hiểu chuyện, nhưng cậu ta cũng chỉ là tốt bụng, nơi này dù sao cũng là bệnh viện, xinh anh bớt giận! Đừng so đo!"

Sau đó là trầm mặc.

Cạch, cửa mở.

"Sao vậy?" Tôi ngồi dậy, người đi vào là Tiểu, tay anh nắm chặt, vẻ mặt xanh lè, giận dữ ngồi vào trên giường.

Tiểu nhìn tôi, bỗng nhiên nắm lấy tay tôi, một bàn tay hơi dùng sức, lại chặt thêm một chút, sau đó cả hai tay cùng cầm lấy, lại càng dùng sức nhiều hơn, "Đau không?" Anh hỏi.

Tôi gật gật đầu "Đau!" Thật ra tôi đã không còn giảm giác gì nữa.

"Bác sĩ Lý làm sao để lại đặc tội với anh?" Tôi hỏi anh.

Anh lắc đầu, không chịu nói.

"Cháo của em đâu?" Tôi lại hỏi.

"Bảo y tá đi mua cho em rồi!"

"..." Tôi tựa vào ngực anh, vươn một bàn tay vào bên

trong áo lông của anh, anh run lên.

"Tay em có lạnh không?" Tôi nhìn anh.

Anh lắc đầu, "Không lạnh!"

Tay tôi di chuyển đến lưng anh, sau đó lật tay, một góc áo lông lộ ra, trên mặt thêu một mảnh vải, đã bị cuốn góc, tôi vươn tay kia, đẩy mảnh vải ra, trên mặt thêu ba chữ ----- Trình, Tư, Doanh.

Anh thấy vậy, mặt run rẩy một chút, tôi cảm giác thấy được sự bi thương, chính là trong khoảng thời gian này, chúng tôi cũng đã quen thuộc với loại chua sót này, cho nên anh chỉ nhú mày, không nói cái gì cả.

Tôi cầm lấy chiếc kéo trên bàn, lật mặt kia tấm vải, 'xoẹt' một tiếng, cắt bỏ tên của tôi, sau đó vò lại trong tay. Anh nhú mày, "Sao lại cắt bỏ?"

"Thêu xấu quá!"

"Đưa anh!"

"Không đưa!"

"Đưa anh!"

"Không đưa!"

"..." Anh tức giận.

"Em sẽ cho anh một thứ khác làm kỷ niệm!"

"Cái gì?" Anh hỏi.

"Để em suy nghĩ đã..." Tôi nói.

Lúc này một trận gió thu lại thổi vào, tóc chúng tôi cùng tung bay, giống như nước.

Anh ôm tôi, tôi ôm anh.

"Bác sĩ Lý, sao lại chọc giận anh, lâu nay người ta vẫn thật tận tâm chăm sóc em, anh phát giận như vậy, họ sẽ ghét em mất!" Đợi gió thổi đi, tôi mới nhỏ giọng nói.

"Hắn nói lung tung!" Khẩu khí của anh thật không tốt.

"Hắn nói cái gì?"

"Hắn nói..." Anh nhắm mắt lại, "Hắn nói em là đang hồi quang phản chiếu*, tùy thời sẽ đi, muốn anh đừng đi đâu cả. Muốn mua gì thì nhờ y tá đi cho!"

(*Trước giây phút đối mặt với sinh – tử, con người thường trở nên khỏe mạnh và minh mẫn lạ thường. Người xưa đã quan sát thấy hiện tượng đó và gọi nó

bằng cái tên – Hồi quang phản chiếu.)

Tôi cười khanh khách, "Thì ra đây là hồi quang phản chiếu, rất tốt, nhưng mà em không có cảm giác gì khác biệt lắm!"

Tiểu Hoan không nói chuyện, còn nói được cái gì nữa chứ.

Bộ dạng của tôi nhất định rất xấu, nhưng mà không có vấn đề gì, sẽ không xấu vĩnh viễn được. Tiểu ngỗng bên cạnh, chưa từng rời đi nửa bước, chỉ cần ngẩng đầu, anh sẽ hôn tôi, ngọt ngào lại chua xót, không mang theo chút dục vọng.

Loại thời điểm này, tôi chỉ cảm thấy thật im lặng, thật thoải mái, không có thống khổ, thì ra, đây là hồi quang phản chiếu.

Tôi chính thức rời đi là vào thời điểm ngày 23 tháng 11, cuối mùa thu, mùa ly biệt.

Ngày đó, khi anh nhận được điện thoại của Tiểu Bắc, tôi liền tỉnh lại. Vừa lúc là giữa trưa, bác sỹ y tá đều không có đây. Trong phòng chỉ có tôi và anh, tôi nghe thấy anh nói với Tiểu Bắc, "Vẫn như vậy... sẽ không đâu... A, cô ấy tỉnh rồi, cô có muốn nói chuyện với cô ấy hay không?"

Bên kia tựa hồ trầm mặc một chút.

"Ừ!" Tiểu nghe xong, nói, "VẬY ĐƯỢC RỒI! TUỖ CÔ." Sau đó ngắt máy.

"Là điện thoại Tiểu Bắc sao?" Tôi hỏi.

"Ừ, cô ấy đang làm kiểm tra, một lát nữa... sẽ gọi lại cho em."

Tôi cười cười, nói với anh, "Mở cửa sổ ra đi."

Anh nắm lấy tay tôi, thật chắc, sau đó nói vọng to ra cửa, "Y tá! Y tá! Mở cửa sổ ra!" Anh thật hung dữ, trong khoảng thời gian này vẫn thường như vậy, cho nên lúc cô y tá chịu trách nhiệm vào, vẻ mặt thật tức giận, lại chỉ có thể nhẫn nhịn không phát hỏa, cô ấy thô lỗ đẩy cửa sổ ra, sau đó hung hãn trừng mắt nhìn anh một cái, lại ngúng nguẩy người đi ra ngoài.

"Cô y tá thật hung dữ!" Tôi nói.

Mu bàn tay chợt lạnh, anh không nặng không nhẹ cắn tay tôi, cắn mạnh đến hiện lên dấu răng, sau đó trả lời, "Chúng ta đừng để ý đến cô ta."

Tôi nhìn ngoài cửa sổ, lá cây khô vàng rực rỡ bay xuống, đột nhiên, tôi phát hiện, mất đi cũng là một loại vẻ đẹp, một vẻ đẹp hoàn mỹ. Tôi quay đầu nhìn Tiểu nói,

"Chỉ trách em lúc nhỏ học không giỏi, khi lớn lên lại là một kẻ ngốc nghếch, rõ ràng là có thật nhiều điều muốn nói với anh, kết quả lại không thể nhớ được để mà nói!"

Anh ngẩng đầu, trong mắt đều là tơ máu.

Tôi rút bàn tay bị anh nắm chặt, thả vào chăn, chọn một tư thế nằm đơan chính nhất.

Anh ngậy người một chút, "Lạnh không?" Nói xong định đóng cửa lại.

Tôi nhắm mắt, lại nói, "Lúc còn rất nhỏ, em có đọc một bài thơ, nhớ không được rõ ràng cho lắm, cũng không biết là ai viết, đại khái là như vầy..."

Lúc tôi nói những lời này quả thật mệt chết đi, tôi không biết mình đã nói xong chưa, dù sao tôi cũng đã quá mệt mỏi, chỉ nhìn anh, cho đến khi cái gì cũng không thể nhìn thấy, tôi rơi vào bóng đêm vô tận.

Vào lúc đó, tôi vẫn còn suy nghĩ, lời nói của mình không biết rốt cục đã xong hay chưa nữa.

Nhưng mà, tôi vĩnh viễn cũng sẽ không biết được...

Nếu một lần nữa từ núi Vu rời đi anh,

Em sẽ quay về,

Xuyên qua cây cối rậm rạp,

Hoá thành chim sơn ca,

Trở về bên cạnh anh!

Nếu một lần nữa từ biển rộng ly biệt anh,

Em sẽ quay về,

Lướt qua sóng gió điên cuồng,

Biến thành hải âu,

Trở về bên cạnh anh!

Nếu em bị lạc ở chốn thảo nguyên kia,

Em sẽ truy tìm dấu chân anh,

Nguyện hoá làm chú nai,

Đạp lên muôn trùng sông núi,

Trở về bên cạnh anh,

Chỉ là người yêu hồi!

Nếu chính là em cố ý,

Buông anh lúc ly biệt,

Vậy thì,

Em chỉ có thể nói với anh:

Nguyện anh cả đời này,

Sẽ vĩnh viễn quên em đi!

...

Lá rơi xuống rồi, em biết, không lâu sau, mùa xuân lại quay về nhưng đã không còn là mùa của em nữa.

Tiểu Hoan, em thật sự từng muốn hỏi anh một lần, cả đời này, xuân có mấy độ...

Một đêm, một ngày, một năm, cả đời

Tác giả: Phù Tô Lục

1. HÀ DU CẦN

“Cao Phi, anh có bao giờ tin rằng, một đêm, một ngày, một năm, cả đời này của em, chỉ để có thể nắm tay đi cùng anh một lần.

Cô là đại tiểu thư giàu có, xinh đẹp, sống một cuộc đời buồn tẻ giữa bốn bức tường trong ngôi nhà xa hoa. Cô gặp anh, người đem ánh sáng đến cho cuộc đời cô, người đã cho cô một mục đích để sống. Và cô yêu anh từ cái nhìn đầu tiên. “Ích kỷ của con người phải đến mức độ nào mới được coi là nhất?” Cô bất chấp ý muốn của anh, bất chấp anh đã có bạn gái, bất chấp tự tôn của chính mình để có được anh, để được nắm tay cùng anh đi một đoạn đường. Nhưng liệu anh có thể đáp lại tình yêu của cô, cho cô cái hạnh phúc mà cô mong muốn? Vì một quyết định của cô mà cuộc đời của nhiều người, của những người xung quanh họ, của cô và cả của anh đều rẽ sang một hướng khác. Rồi cuối cùng ai mới là người thực sự có được hạnh phúc...”

Hà Du Cần, cô chẳng qua là thứ đàn bà dưng tới tận cửa mà thôi

Ngày 10 tháng 3, trời chuyển mưa nhỏ

Lúc chiều trời đổ mưa, đường ướt nhớp nháp. Đúng sáu giờ, tôi choàng khăn ra cửa đón Cao Phi của tôi.

Nếu không phải tại anh không thích có lẽ giờ này tôi đã sớm có mặt ở sân bay. Một tuần anh đi công tác đối với tôi đã là cực kỳ tra tấn, làm sao tôi còn có thể chịu đựng được lúc xuống máy bay người đầu tiên anh nhìn thấy lại không phải là tôi. Nhưng qua điện thoại, sự lạnh lùng của anh làm tôi chùn bước. Đã ba ngày nay anh không chịu tiếp điện thoại, không còn cách nào khác tôi đành phải nhượng bộ.

Rất chính xác, đúng 7h Cao Phi xuất hiện trong tầm mắt tôi, mặc áo khoác màu vàng nhạt tôi chuẩn bị cho anh. Tôi tung tăng như con chim sẻ nhỏ chạy về phía anh, miệng hô to tên anh: "Cao Phi, Cao Phi." Chỉ hận không phải ngay lúc này đang được nép vào lồng ngực anh, cảm nhận nhiệt độ cơ thể anh...

Anh nghe thấy tiếng tôi, ngược mắt lên, có lẽ không nghĩ tới tôi sẽ ra đón, vẻ bình thản trong mắt lập tức chuyển thành lạnh nhạt, thấy tôi chạy về phía mình khéo léo chuyển người tránh cái ôm của tôi, bộc lộ rõ ràng sự chán ghét đối với tôi. Có lẽ anh, cả đời này, cũng không phải là nơi cánh chim tôi có thể trở về.

Tôi thấy hết, cũng không muốn nói trắng ra, hống chi đây cũng chưa phải đau thương gì, mặt dày dán sát vào anh, không ngừng kiên trì biểu lộ lòng mong nhớ của

mình, "Cao Phi, em nhớ anh." Tôi không thể ngừng nghĩ đến anh, người đàn ông duy nhất tôi yêu cả đời này.

Người tôi ôm trong vòng tay chẳng hề đáp lại, cho dù chân thực rõ ràng đến thế, tôi vẫn không cảm nhận được bất kỳ độ ấm nào. Anh lập tức gương gạo dùng tay đẩy tôi ra xa, nét mặt không chút cảm xúc nói: "Về nhà đi!"

Tôi vẫn tươi cười với anh như cũ, vì một câu về nhà đó, tôi biết anh chỉ là vô ý, càng biết rõ nếu như có ý thì cả đời anh cũng không thềm chọn. Nhưng dù đến giờ tôi vẫn luôn tình nguyện đổi trắng thay đen không biết mệt, lúc này đây cũng vẫn thấy khổ sở. Về nhà, Cao Phi, chúng ta về nhà thôi.

Tiếng nước chảy ào ào vọng ra từ phòng tắm, tôi chăm chú thu xếp lại hành lý của Cao Phi. Tôi biết anh đi công tác không bao giờ mua quà cho tôi. Anh luôn nói: "Hà tiểu thư có tiền có thế, có gì không mua được, có gì không chiếm được, cần gì phải làm chuyện thừa thãi, nhờ đến tôi". Lúc nói lời này, giọng nói của anh có phần châm chọc, ánh mắt sắc bén. Bình thường anh rất ít khi nói tôi như vậy, lúc nghe thế tôi luôn thấy sợ hãi, tôi biết đây là vết thương đau đớn của anh. Cho dù tôi có muốn nói rằng, những thứ tôi mua được dù ngàn tốt vạn tốt, cũng không sánh bằng một cái tốt của anh, nhưng khi nhìn thấy anh cùng với ánh mắt xa lạ ngày thường, tôi cũng chỉ có thể chùn bước.

Anh vẫn chưa quên cái cách tôi có được anh năm đó.

“Có tiền có thể” thật ra chính là lời nói mỉa mai của anh.

Năm ấy, tôi cùng cha tham gia đấu thầu một hạng mục. Ở đó tôi lần đầu tiên nhìn thấy Cao Phi. Lúc đó anh mặc vest, tự tin tỏa sáng như ánh mặt trời trước tất cả mọi người.

Tôi đã từng đọc được trong một quyển sách tâm lý, cái gọi là tình yêu sét đánh chính là khi cả nam và nữ đều đang ở trong thời kỳ động dục nhìn thẳng vào mắt nhau thì sẽ có tình yêu sét đánh.

Tôi nghĩ ngày tôi nhìn thấy Cao Phi chắc là hormone của tôi tăng cao đột biến, giống như khi công chúa Bạch Tuyết gặp được bạch mã hoàng tử, tôi liền vội vội vàng vàng muốn anh nhớ kỹ mình. Tôi nhớ sau khi buổi lễ kết thúc tôi liền mỉm cười bước đến trước mặt Cao Phi, ngay tại cửa hội trường, giống như con thú đang chờ con mồi sập bẫy.

Sau khi kết hôn, Cao Phi thường hay nói với tôi: “Hà Du Cẩn, nếu như lúc ấy tôi biết rõ cô để ý đến tôi, hơn nữa sẽ dùng cách thức xấu xa như thế để có được tôi, tôi thề khi đó tôi sẽ không nói với cô dù chỉ một câu”. Nhưng tôi chỉ cười cười, nói, “Cao Phi, em yêu anh”, ngoại trừ mỗi phút mỗi giây biểu đạt tình yêu của tôi với anh, tôi đã không biết cần phải làm gì.

Sau lần gặp nhau đó chúng tôi trở thành những người bạn mới quen, nhưng tôi làm sao có thể dễ dàng chấp

nhận một mối quan hệ bình thường thế. Lần đầu tiên từ khi sinh ra đến giờ, tôi đòi cha một thứ tôi muốn có. Có tiền có thể không phải là tôi, mà là cha tôi, chủ tịch tập đoàn Thiên Hành, người ở thành phố A dưới một người trên vạn người. Tại thành phố A không có chuyện gì ông không làm được, huống chi là thứ con gái cưng lần đầu tiên muốn có.

Tôi thừa nhận bản thân tự biết cách làm của cha có hơi quá nóng vội, nhưng lúc đó Cao Phi không có bất kỳ cảm xúc gì với tôi, mà tôi thì chỉ muốn được trở thành cô dâu của anh sớm hơn một chút. Tôi không những không ngăn cản ngược lại còn vui mừng chờ đợi kết quả.

Trong hoàn cảnh Cao Phi cứng không nghe, mềm không nghe, cha tôi buộc phải dùng đến thủ đoạn thô bỉ nhất, cha cho người bắt cóc bố mẹ Cao Phi uy hiếp anh. Cao Phi vạn bất đắc dĩ mới phải chia tay bạn gái và cưới tôi.

Nhưng để trả thù, trong lễ cưới, vào giây phút đeo nhẫn cưới cho tôi Cao Phi nói: "Hà Du Cẩm, đừng nói sẽ yêu cô, cho dù là hạnh phúc tôi cũng sẽ không cho cô, tôi sẽ hận cô cả đời, cho đến ngày cô chết." Chắc phải căm thù tôi đến cực độ, anh mới nói đến hận còn nói đến chết trong ngày cưới.

Nhưng tôi nhìn anh, mắt rơm rớm, nói: "Không sao, Cao Phi, em yêu anh là được, hạnh phúc em cho là được rồi, chỉ cần anh ở bên cạnh em cho đến ngày em chết đó"

Tôi gấp gọn từng chiếc quần áo một, quần lót, áo sơ mi, áo khoác, cà vạt. Động tác còn thành thạo hơn cả nhân viên bán hàng chuyên nghiệp. Sau khi gả cho Cao Phi, tôi từ chỗ không lo ăn mặc, bắt đầu học cách làm một người vợ tốt công dung ngôn hạnh mẫu mực.

Cao Phi bước ra khỏi phòng tắm, chỉ quần mỗi một chiếc khăn tắm trắng tinh, gợi cảm vô cùng, không thèm liếc nhìn tôi đang ngồi xổm sắp quần áo bên cạnh, nằm thẳng lên giường. Tôi không thể giả vờ như không có bất kỳ cảm xúc gì, vội vàng cất gọn quần áo của anh, tắm rửa xong cũng trèo lên giường. Chạm vào người anh, tôi như con rắn chui vào trong ngực anh, anh lại muốn đẩy tôi ra. Chưa từng có đêm nào anh ôm tôi ngủ. Tôi lại kiên quyết không tha, dán sát vào ngực anh làm nũng. “Cao Phi, có muốn em không?”

Tôi không thể nói chuyện này với anh dưới ánh sáng ban ngày hoặc dưới ánh đèn sáng trưng, tôi chỉ dám hỏi anh lúc tối tắt đèn giơ tay ra cũng không thấy được năm ngón.

Cao Phi đương nhiên chán ghét vấn đề này của tôi, dùng sức muốn đẩy tôi ra khỏi vòng tay, nhưng tôi lại linh hoạt đưa tay luồn vào trong áo ngủ của anh sờ soạng. Rốt cuộc anh cũng bắt đầu có phản ứng, trở tay bắt lấy bàn tay không an phận của tôi, trợn to mắt nhìn tôi.

Tôi cười khanh khách như con gà con, vô cùng vui vẻ,

dán sát vào lồng ngực của anh bắt đầu giờ trò xấu: "Cao Phi, muốn em không?" Mọi người đều nói đàn ông khi bị dục vọng chi phối là không có lý trí nhất, tôi hy vọng Cao Phi cũng có thể không có lý trí nói với tôi một câu: "Muốn".

Nhưng anh chỉ đột ngột xoay người đè tôi xuống, trong mắt có dục vọng kìm nén, có phần uất, hơn nữa còn là chán ghét.

Tôi trong mắt anh đau thương từ đó, cho dù là trong lúc này Cao Phi vẫn có thể tỉnh táo biết rõ anh hận tôi. Tôi thầm muốn chạy trốn, nhưng theo bản năng vẫn quyết định đến gần. Ôm lấy eo anh, tôi để nước mắt chảy ngược lại trong lòng, có lẽ ngay từ lần đầu gặp mặt, tôi đã không có quyền rơi nước mắt.

Lại mở mắt ra, tôi đã mỉm cười sáng lạn. Cao Phi lại cực kỳ ghét tôi vô tâm vô phế như vậy. Như để trả thù, phút cuối cùng anh còn ghé vào tai tôi nói: "Hà Du Cẩn, cô chẳng qua cũng chỉ là thứ đàn bà đưa tới tận cửa."

Đúng vậy, tôi chẳng qua là thứ đàn bà đưa tới tận cửa mà thôi, kể cả trong đêm tân hôn chẳng qua cũng là do chồng tôi bị tôi lén cho uống thuốc nên mới thật sự có quan hệ với tôi.

Nếu không phải vì tình thế bất đắc dĩ tôi cũng sẽ không làm như vậy. Tôi đã thử tiếp cận lúc anh say không biết trời đất gì nhưng anh luôn nhận ra được mùi vị của

tôi, luôn tránh xa tôi ngàn dặm.

Tôi vạn bất đắc dĩ đành phải bỏ thuốc vào canh giải rượu của anh.

Không ngoài dự đoán, sáng hôm sau tôi lại bị Cao Phi coi thường một lần nữa. Anh nhìn bản thân mình cả người trần truồng, mặt lộ vẻ khinh bỉ nói với tôi: "Hà Du Cẩn, cô cần gì phải làm việc thừa thãi, chẳng lẽ còn sợ tôi là Liễu Hạ Huệ ^[1]?"

Tôi lại có thỏa mãn sau khi chiếm được, như con mèo lười, lười biếng cười cười, lắc đầu, không đáng phải tranh luận. Anh chắc là bị cách xử sự như thế của tôi khiến cho tức giận vô cùng mới dùng cách khẩu thị tâm phi ^[2] như vậy để giữ gìn tự tôn của mình.

Nhưng Cao Phi à, anh thật sự có thể trong lúc tỉnh táo mình hẳn không có tác động gì từ bên ngoài, quan hệ với em sao?

Đáp án dĩ nhiên là không, cho nên làm sao tôi có thể mạo hiểm.

Đáng đời

Khi tỉnh lại, trời mới tờ mờ sáng.

Tôi luôn luôn thức khuya dậy sớm, thiếu ngủ, Cao Phi

vì thế rất khó chịu với tôi. Bởi vì bắt đầu từ khi lấy anh, tôi vẫn luôn là người không thèm quan tâm đến cảm nhận của người khác, ở nhà bữa bãi tùy tiện. Tôi không thích nằm ì trên giường. Tôi có một thói quen là khi thức dậy rất ồn ào. Cao Phi bị tôi đánh thức xong luôn chăm chăm nhìn tôi, ánh mắt như dao, lời nói như tên, chỉ sợ tôi không thương tích đầy mình, anh nói: "Hà tiểu thư cô rồi rồi như vậy, chẳng lẽ ngay cả thời gian nghỉ cho người khác cũng không có à?"

Lúc trước tôi đã từng nói, tôi sợ anh gọi tôi là Hà tiểu thư, lạnh nhạt mà mất tự nhiên, châm chọc mà bài xích. Tôi nở nụ cười, vô cùng tươi tắn. Tôi tin chắc nụ cười của mình có thể lấn át cả ánh mặt trời sớm mai, chỉ là dù chiếu sáng đến thế nào cũng không chiếu tới được trong lòng anh. Tôi dán sát vào người anh: "Đánh thức anh à? Về sau em sẽ chú ý một chút, anh cứ ngủ đi, em đi chuẩn bị bữa sáng." Sau đó trao cho anh nụ hôn buổi sáng. Mà anh mỗi lần đều hí mắt, lau sạch nước miếng của tôi, bực bội quay đầu ngủ.

Hôm nay có lẽ do âm thanh của tôi không lớn, không đánh thức Cao Phi, anh vẫn đang say giấc, cánh tay trần đặt trên nệm, quay lưng về phía tôi ngủ. Tôi khẽ khàng ngồi dậy, thò nửa người ra nhìn anh. Tôi nhìn thấy gương mặt đó, lại không thể kiềm chế, cẩn thận rướn người, nhẹ nhàng cúi xuống hôn, trong lòng hét to: "Cao Phi, em yêu anh, không có ai sẽ yêu anh hơn em."

Hôn xong, tôi hài lòng thỏa mãn.

Rời giường chuẩn bị bữa sáng cho anh.

Cao Phi thích nhất là mì trộn thơm phức, một nắm mì, một chút bơ đậu phộng đã có thể khiến anh hài lòng, tôi nhớ lần đầu tiên lấy danh nghĩa bạn bè hẹn anh, tôi vốn đang ngồi ở bàn đặt trước trong khách sạn tốt nhất thành phố, đợi ăn một bữa thật ngon với anh.

Nhưng Cao Phi của tôi chính là đáng yêu như thế, lịch sự lễ phép như thế, biết nóng biết lạnh như thế, quan tâm người khác như thế, không kiêu ngạo sĩ diện, không xấu hổ, không ra vẻ. Anh đứng trước mặt tôi, áo trắng quần tây, đơn giản gọn gàng. Anh nhìn đại sảnh khách sạn xanh vàng rực rỡ cười: "Hà tiểu thư, hay là chúng ta đừng ăn ở đây đi."

Tôi đang say mê đắm chìm trong nụ cười của anh, lại nghĩ là anh muốn từ chối, vội vội vàng vàng nói: "Không sao, không sao." Vô cùng khẩn trương.

Nhưng Cao Phi vẫn ga lăng như cũ, "Cũng không phải ăn cơm với sếp, cần gì lãng phí như thế, khéo ăn xong bữa này cũng đi mất nửa tháng lương của tôi với cô đấy. Chúng ta đi tìm chỗ nào ăn đơn giản thôi. Đương nhiên nếu như đây là Hà tiểu thư dùng danh nghĩa nhân viên công ty với đơn vị công tác ăn cơm với tôi thì tôi sẽ chiều theo ý cô."

A, bạn xem, Cao Phi, làm sao anh có thể không khiến

cho lòng em rung động được. Anh cũng biết rằng em, người trước mặt anh đây, dù cho một năm 365 ngày, ngày nào cũng mời anh ăn bữa cơm xa xỉ như thế cũng không thể phá sản được. Cho nên Cao Phi, em yêu anh cũng có một phần lỗi của anh, nếu như anh không ưu tú như thế, nếu như lúc đó anh có thể thô bỉ, tục tĩu như tất cả bọn đàn ông trên thế giới này, em cần gì phải yêu anh, cần gì phải bất chấp thủ đoạn lấy anh.

Mì trộn mặc dù đơn giản nhưng cũng không dễ làm. Lúc tôi mới bắt đầu làm món này, có khi cũng phải tốn mất gần trăm cân mì sợi để tập thử. Mỗi ngày không có việc gì làm, nghiên cứu món ăn Cao Phi thích nhất đã trở thành thú vui duy nhất của tôi.

Đều nói quen tay hay việc, ông trời cũng không phụ người có lòng. Mì tôi làm, mặc dù Cao Phi chưa bao giờ khen ngợi, nhưng có thể từ cảm xúc hiếm hoi trên khuôn mặt anh nhìn ra được anh coi như hài lòng.

Làm mì trộn phải chú ý hai điều, đầu tiên là cách làm sao cho sợi mì ngon vừa miệng, thứ hai là bơ đậu phộng phải giữ nguyên được hương vị ban đầu, phải làm đến khi mì có mùi thơm phức mà không ngấy dầu mỡ. Mì sợi thì tôi luôn chọn loại mì tốt nhất, nhưng phải nắm vững được thời gian và độ lửa to nhỏ. Nếu để quá mì sẽ nhão, ăn như hồ dán, nhưng nếu vớt mì ra quá sớm cũng không được, quá cứng, ăn khô không khốc.

Về phần bơ đậu phộng, để đảm bảo tươi ngon, tôi

luôn luôn tự làm. Đặt nóng chảo trên lửa vừa sau đó cho một lượng vừa đủ dầu ăn với hột đậu phộng, đảo đều đến khi gần như toàn bộ hột đậu phộng đổi màu vàng óng thì để nguội. Trộn hột đậu phộng với đường, vừng bỏ vào máy xay xay nát đến khi đặc quánh trơn mịn

Lúc bắt tay làm tôi có cảm giác như không phải mình đang làm một bát mì, mà là hoàn thành một tác phẩm nghệ thuật, chứa đựng trong đó tất cả tình yêu nồng nàn tôi dành cho Cao Phi. Tôi không còn cách nào khác để biểu đạt, ngoại trừ mỗi ngày không ngại làm phiền người ta nói “Cao Phi, Cao Phi, em yêu anh”, tôi cũng chỉ có thể làm những thứ này.

Ước lượng tốt thời gian, một đĩa mì trộn thơm ngon màu vàng khảm hoa được đặt trên khay sứ, tỏa hương thơm lừng bốn phía, không trang trí thêm gì cả bởi vì Cao Phi không thích hành tỏi, kể cả hành lá cắt nhỏ tôi cũng không rắc thêm.

Để khay xuống, tôi về phòng ngủ lấy đồ uống, lúc đi ra thì Cao Phi đã đứng trong phòng ăn, tay trái đang bận cài cúc áo sơ mi bên tay phải, cũng không nhìn tôi mà là nhìn chằm chằm đĩa mì trộn, rồi kéo ghế ra ngồi xuống. Tôi đặt đồ uống xuống trước mặt anh, hy vọng anh có thể khen ngợi vài câu. Ở thành phố A, người có thể khiến tôi cam tâm tình nguyện xuống bếp chỉ có mình anh, khiến tôi tình nguyện chịu đựng thiếu ngủ thật nhiều cũng chỉ có anh.

Kỳ thật tôi vốn không cần làm những việc này. Lúc mới kết hôn, cha tôi cũng không tiếc tiền thuê rất nhiều người giúp việc, sinh hoạt hàng ngày cơm nước giặt giũ, từ trong ra ngoài, đều có thể chăm lo cho tôi chu đáo. Hai mươi năm, tôi lần đầu tiên rời nhà, cha tôi vốn cưng chiều con gái như mạng sống làm có thể chịu được đũa con cưng của mình sớm hôm vất vả.

Nhưng tôi lại không đồng ý, sa thải hết tất cả mọi người. Cao Phi, trên thế giới này em chỉ muốn có anh, cũng tình nguyện vì anh làm một Hà Du Cẩn mà anh muốn.

Anh có bao giờ nghĩ, em làm như vậy, chẳng qua chỉ vì một lời nói tốt đẹp của anh.

Nhưng Cao Phi lại không cho, đặt đũa xuống, bộc lộ rõ ràng không bằng lòng khi tôi cứ nhìn anh không chớp mắt như thế: "Hà tiểu thư, sáng ngày ra có chuyện gì muốn sai bảo à?"

Thời gian gần đây số lần anh gọi Hà tiểu thư càng ngày càng nhiều, tôi bất giác có nỗi hoảng sợ không rõ từ đâu, lắc lắc đầu, nuốt nước mắt chảy trở về trong lòng, ngồi xuống đối diện với anh lại ngẩng đầu và cười: "Không phải. Cao Phi, anh chẳng lẽ không nếm được hôm nay mì trộn có vị gì khác sao?"

Anh nhìn tôi bực mình lắc đầu: "Không!"

Tôi chỉ ậm ừ mấy tiếng. Tôi bỏ dấm ăn thay xì dầu, Cao Phi tại sao lại không biết có sự khác biệt vậy, hay là ở bên tôi lúc nào cũng chán phèo nhạt nhẽo, bất kể thức ăn nào cũng chỉ có một hương vị.

Rất nhanh chóng, Cao Phi đã ăn xong rồi, vội vàng trở về phòng ngủ thay quần áo. Tôi cũng không để ý đĩa mì của mình, đi theo. Lúc mở cửa, Cao Phi vừa vặn đang thay quần tây, cả người từ trên xuống dưới chỉ độc một cái quần lót trắng. Anh nhìn tôi một cái như có lời muốn nói, nhưng vẫn cúi đầu quay lưng về phía tôi không nói ra. Tôi biết rõ anh muốn nói gì, Cao Phi đã nói với tôi vô số lần, anh không thích tôi nhìn anh lúc anh đang thay quần áo, cũng như không thích tôi nhìn anh lúc đang làm tình, anh hoặc sẽ bắt cần thúc thật nhanh cho đến khi tôi cam tâm tình nguyện nhắm mắt lại, hoặc sẽ thô bạo bức bối che mắt tôi lại, không chừa lại cho tôi một chút ánh sáng nào.

Có điều tôi là một đứa trẻ dạy mãi không biết sửa sai, lúc anh nói tôi sẽ cười toe toét, anh chịu không nổi, đành phải mặc kệ tôi gây rối.

Tôi đi đến trước tủ quần áo lấy quần áo của anh ra, sau đó cầm cà vạt nhìn anh. Đúng vậy, tôi làm tất cả những chuyện gây rối đó, chẳng qua cũng chỉ để được tự tay đeo cà vạt cho anh mà thôi.

Cao Phi đối với tôi không còn cách nào. Sau một thời gian dài, anh đối với tôi ngoại trừ nỗi hận ra còn có bất

đắc dĩ, bất đắc dĩ sâu tận xương tủy, bất đắc dĩ hận không thể loại bỏ ngay lập tức, mà tôi chính là dựa vào cái bất đắc dĩ này, mót chút ngọt ngào từ anh.

Tôi thật cẩn thận thắt xong cà vạt, vuốt phẳng nếp, ngược mắt nhìn Cao Phi. Không ngoài dự đoán, mắt anh vẫn nhìn về phía trước, cũng không nhìn tôi. Thấy tôi làm xong rồi, anh lùi ra sau vào thư phòng lấy cặp tài liệu.

Cao Phi đi làm, căn phòng to như thế thoảng cái trở nên trống rỗng, ánh nắng rọi vào từ ba cái cửa sổ lớn sát đất không tạo nên được một chút ấm áp nào. Nhìn bữa sáng của mình trên bàn, tôi chẳng muốn ăn, cũng chẳng có hứng thú, đem đồ sạch.

Kỳ thật, Lan Lan nói rất đúng, vì sao tôi lại phải ở trong một căn phòng rộng như vậy, rồi còn muốn ở cùng với một người như thế. Câu đầu tiên Lan Lan thích nói nhất là: “Hà Du Cẩn, thật ra cậu cũng được coi là chim sa cá lặn, bể nguyệt tu hoa, cho dù không có Hoàng Thượng chống lưng, cũng không cần phải tìm một anh học trò nghèo nàn, cả người hèn mọn, còn hơi tí là tỏ thái độ không tốt. Cậu rõ ràng là công chúa, phải được người ta tôn sùng.”

Tôi lần nào cũng không ngừng cười như nắc nẻ.

Lan Lan là bạn tốt duy nhất của tôi, nhưng đừng hiểu lầm, cho rằng cô ấy là người dùng thân thế đánh giá người khác. Cô ấy xuất thân cũng không tốt, là tầng lớp

công nhân bình thường, thậm chí ngay cả học phí học đại học cũng là đi vay. Gia thế của cô còn không bằng Cao Phi, nhưng cô chỉ là cảm thấy đau lòng bất bình thay tôi. Vì tôi yêu Cao Phi như thế, nhưng Cao Phi lại làm như không thấy, có tai như điếc, có tình cảm không thèm tiếp nhận, chấp nhận nhưng không đáp lại. Bởi vậy cô mới có thể khó chịu như thế.

Tôi nhớ có một lần cô ấy uống say, nói thầm vào tai tôi: "A du, kỳ thật nếu có một người có thể đối xử với mình bằng một phần mười như cậu đối với Cao Phi, mình sẽ đi theo anh ấy đồng cam cộng khổ cả đời." Lan Lan nói, kỳ thật người như cô ấy lại càng khát vọng được yêu, chỉ cần người đó có thể cho cô một chút ngọt ngào, cho dù còn lại tất cả đều là bồ hòn đắng chát cô cũng có thể ngậm được. Cũng cùng một câu nói đó, anh chỉ cần bước lên trước một bước, thì chín trăm chín mươi chín bước còn lại hãy để cho em.

Đây là lần thứ nhất cũng là duy nhất, người bạn tốt duy nhất của tôi bộc lộ cho tôi biết khát vọng hạnh phúc của mình, tôi chưa kịp làm gì. Sau đó tôi vận dụng mọi thủ đoạn của mình làm cho người đàn ông kia bước đi bước đầu tiên. Chỉ là chưa đợi được đến khi người đàn ông kia bước bước đầu tiên, Lan Lan của tôi đã đi trước một bước đoạn tuyệt tình nghĩa với tôi, cô ấy đứng trước mặt tôi quát to: "Hà Du Cẩn, cô bị bệnh à! Cô cho rằng người người đều giống cô, dùng tiền đi mua tất cả sao? Chẳng trách Cao Phi không yêu cô, đáng đời cô!"

Tôi đứng im tại chỗ không biết xử sự như thế nào, nhìn cô ấy xoay người rời tôi mà đi. Tôi chỉ muốn cậu hạnh phúc mà thôi, Lan Lan, không gì ngoài điều này cả.

Tôi về nhà, lần đầu tiên khóc trước mặt Cao Phi, nước mắt ràn rụa. Tôi muốn chui vào trong lòng anh, nhưng Cao Phi lại lạnh lùng liếc tôi một cái, cũng nói câu "Đáng đời" rồi đi vào phòng tắm.

Chỉ trong một ngày, hai người quan trọng nhất của cuộc đời tôi đều nói với tôi: "Đáng đời".

Cao Phi, sinh nhật vui vẻ

Sau khi Cao Phi đi làm tôi không còn việc gì làm, cũng không muốn ngồi ngây ngốc trong phòng. Tám giờ rưỡi, tôi ra khỏi nhà. Ở thành phố này ngoài căn nhà này ra tôi còn có một nơi khác để dung thân.

Nơi đó thực ra cũng chưa được tính là một khu cô nhi viện, càng không phải là một khu cô nhi viện chỉ để nuôi dưỡng trẻ em bệnh tật. Lúc tôi mời Louis đến thiết kế đã từng nói, "Tôi không muốn đây chỉ là một nơi thu nhận và nuôi dưỡng người, mà phải là một ngôi nhà".

Louis đương nhiên hiểu ý tôi, anh khẽ hôn lên trán tôi, nói tôi hiểu.

Hiện tại ở đây có năm mươi sáu đứa trẻ, đều không

lớn, gầy tong teo, trông thấy tôi sẽ vui mừng gọi tôi, cô Du Cẩn.

Nơi này có mời nhân viên quản lý chuyên nghiệp, tiền lương không cao lắm, có rất nhiều người là công tác xã hội tình nguyện. Đương nhiên để chăm sóc một cô nhi viện toàn trẻ em mắc bệnh nặng thì còn cần rất nhiều người nữa mới đủ. Ở đây cũng có bác sĩ và y tá chuyên nghiệp.

Dì Vu là viện trưởng, vốn là quản gia nhà tôi, nhưng sau khi cha tôi qua đời, tôi giải tán tất cả người giúp việc của Hà gia trong đại viện, chỉ giữ lại dì Vu giúp tôi trông coi cô nhi viện.

Dì là người hiền lành dịu dàng, là người duy nhất trên thế gian này sau khi cha qua đời, thương yêu tôi.

Dì lúc nào cũng vuốt tóc tôi nói: "Du Cẩn là người xứng đáng được yêu quý nhất trên thế giới này."

Mà tôi lại cười cười, "Dì à, dì thế này là trong mắt người thân hóa Tây Thi đấy."

Hà Du Cẩn có xứng đáng được yêu hay không, lời này chỉ có Cao Phi nói mới tính, nhưng Cao Phi luôn nói: "Hà Du Cẩn, tôi hận cô, mãi cho đến chết tôi cũng vẫn hận cô". Một Hà Du Cẩn bị hận đến như thế làm thế nào đáng được yêu đây.

Cao Phi buổi trưa không trở về ăn cơm, anh công tác ở cục đầu tư thành phố, chức vị không lớn cũng không nhỏ. Cha tôi khi còn tại thế đã từng ám chỉ đề nghị Cao Phi tiếp nhận công ty của cha. Đó là tâm huyết cả đời của ông, ông đã từng tìm kiếm không ít đối tượng để làm con rể, vốn là bởi vì muốn tâm huyết của mình có người kế thừa.

Nhưng bất đắc dĩ là tôi lại chẳng phải đứa con có hiếu, từ nhỏ được cha chiều quen, việc nhiều nhất mà tôi làm được chính là gây sự vô cớ. Ông không còn cách nào khác, chỉ có thể để cho tôi chọn Cao Phi. Rồi Cao Phi của tôi lại là người tự tôn kiêu ngạo, vì vậy công ty của cha cũng đành trôi theo dòng nước.

Ngày 15 tháng 11, trời âm u

Kỳ thật tôi không thích trời âm u cho lắm, cho dù có mưa tôi cũng sẽ không thích trời âm u.

Trước khi mùa đông đến hoàn toàn, tôi đã trang hoàng cho nhà cửa rực rỡ hẳn lên. Tôi đã từng có vô số ảo tưởng về ngôi nhà cùng chung sống với người yêu. Sau khi gặp được Cao Phi, tôi càng khát khao muốn biến ảo tưởng đó thành hiện thực.

Sinh nhật Cao Phi là ngày 15 tháng 11, tôi đã vì thế mà phấn khích hơn nửa tháng. Từ cuối tháng mười tôi đã bắt đầu lập kế hoạch tổ chức sinh nhật cho Cao Phi.

Sáng sớm tôi đã rời giường. Vì tạo sự ngạc nhiên vui vẻ cho anh thậm chí ngay cả câu chúc sinh nhật vui vẻ tôi cũng không nói, chỉ cười đặc biệt hạnh phúc.

Tôi tiễn Cao Phi ra cửa rồi bắt đầu đi siêu thị. Cao Phi thích ăn miến, phở trơn mềm, không thích ăn đồ ngọt nhiều dầu mỡ, Cao Phi thích nhất màu trắng, ghét nhất màu vàng, tất cả những điều này tôi đều điểm qua trong đầu.

Buổi sáng siêu thị không đông người lắm, lúc chọn đồ tôi cũng không gặp trở ngại gì, hai tay xách túi lớn túi nhỏ mang ra ngoài chiếc xe đang đợi. Tôi không thể lái xe, bởi vì chân tay của tôi bất cứ lúc nào cũng đều có thể tê dại, đương nhiên cũng bao gồm cả chút ít cảm giác thần kinh còn lại.

Từ giữa trưa tôi đã bắt tay vào chuẩn bị cơm tối, đủ loại nguyên liệu nấu ăn, tôi chất thành một đồng to. Nhưng lại không nghĩ tới bệnh của tôi lại phát tác ngay lúc này. Tôi co quắp ngã xuống đất, muốn bò sang phòng ngủ lấy thuốc nhưng cả người lại không có một chút sức lực nào, hơn nữa còn bắt đầu cảm thấy đau đớn. Tôi cắn răng chịu đựng nhưng không ngờ tuyến lệ lại hoạt động quá mạnh mẽ, nước mắt tí tách tí tách rơi xuống.

Điện thoại di động ở ngay bên người, chỉ cần ấn phím 1 là gọi được vào số của Cao Phi, mà tôi cần thuốc để giảm đau, bằng không nếu hôn mê quá thời gian có lẽ luôn cả đời này cũng không lại còn có thể trông thấy Cao

Phi.

Cuối cùng lý trí đúng là vẫn không chiến thắng được tình cảm, tôi nhìn điện thoại di động từ từ nhắm mắt lại.

Có thể do bình thường tôi gây rắc rối quá nhiều, bởi vì Cao Phi thường hay nói cho tôi biết tai họa tôi gây ra không ít, mà tôi lại cười hì hì nói cho anh, "Tai họa kéo dài ngàn năm, anh phải ngàn năm sau mới mong có thể thoát khỏi em." Sau mỗi lần anh đều khịt mũi nhìn tôi coi thường, cả người đều toát ra chán ghét. Cho tới bây giờ, trước mặt anh tôi cũng đều không có một chút tự tôn con gái nào.

Đến khi tỉnh lại tôi nghĩ, "Cao Phi anh xem này, anh lại thoát không khỏi em."

Trời đã tối rồi, tôi nhìn đồng hồ đã là 7 giờ, xem ra lần ngất xỉu này đã vượt quá cả mức 5 tiếng của lần trước.

Tôi đứng lên, chỉnh lại tạp dề trên người, nhìn một đồng thứ trong phòng bếp, nghĩ thấy không ổn, Cao Phi chỉ sợ là sẽ về ngay bây giờ. Mà tôi lại chưa làm gì cả. Trời biết là tôi hi vọng giúp Cao Phi có được lần sinh nhật vui vẻ này đến mức nào. Có lẽ cả đời này chỉ còn lại đây là sinh nhật cuối cùng tôi có thể cùng anh trải qua.

Lúc Cao Phi trở lại đã là mười một rưỡi đêm.

Trước đó tôi đã nhắc điện thoại lên vô số lần, nhưng không có lần nào gọi được.

Trên bàn bày đầy các món ăn, đương nhiên không phải do tôi làm. Sau khi tỉnh lại, tôi đã không còn thời gian cũng không có hứng thú làm những món này.

Trên bàn còn có bánh ngọt ba tầng được làm đặc biệt, tôi cũng không biết tại sao mình phải làm chiếc bánh lớn như vậy. Có lẽ trong tiềm thức, tôi hi vọng chiếc bánh này vĩnh viễn cũng sẽ không ăn xong.

Cao Phi uống rượu say được đồng nghiệp đưa về nhà. Người đưa anh về gọi tôi là chị dâu, điều này khiến cho tôi rất vui vẻ.

Anh ta giao Cao Phi cho tôi sau đó dùng thái độ hơi khác thường đánh giá căn nhà. Căn nhà này cũng khá lớn, cũng đủ xa hoa, không phải là loại Cao Phi có thể mua được. Nhưng anh ta rất có phép tắc, cũng không khiếm nhã.

Cao Phi hình như lúc nào cũng chán ghét mùi vị của tôi. Anh ngã vào trong ngực tôi lại giẫy giụa đứng lên, sau đó miệng mơ hồ không rõ gọi tên một người. Tôi xác định được người khác không có nghe thấy, mới có thể bình tĩnh tự nhiên ra tiễn đồng nghiệp của anh.

Khi quay lại thì dường như Cao Phi đã tỉnh rượu một

nửa.

Hai mắt anh nhìn thẳng vào tôi. Tôi rất vui, ngó lên tường, còn kém mười phút nữa mới tới mười hai giờ, tôi còn chưa bỏ lỡ mất mười phút cuối cùng trong ngày sinh nhật của anh.

Tôi nhìn bánh ngọt, nói với Cao Phi: "Cao Phi, sinh nhật vui vẻ."

Anh không nghĩ tới tôi sẽ nói câu này, ngăn người một lúc lâu, cuối cùng vẫn biểu lộ nét mặt chán ghét tôi. Tôi không ngừng nỗ lực phớt lờ ảnh hưởng của nó: "Ước một điều đi, được không?"

Cao Phi cuối cùng vẫn say, không trả lời câu hỏi của tôi cũng không nhìn tôi nữa, chỉ lảo đảo quay người trở về phòng. Tôi nóng vội, dùng ngón trỏ phiết qua mặt trên chiếc bánh ngọt, đến trước mặt anh làm nũng: "Vậy thì ăn một miếng đi! A, chỉ một miếng thôi, " vừa nói vừa quơ quơ ngón tay trước mặt anh, định đút vào miệng anh.

Gần được rồi, anh lại nhanh nhẹn đưa tay đỡ, "Tôi mệt rồi."

Tôi đứng nguyên tại chỗ, không biết làm thế nào cho phải, cho ngón tay vào trong miệng, vị bơ ngấy đầy dầu mỡ lập tức lan đầy khoang miệng, bỗng có cảm giác buồn nôn, rồi lại thấy cay đắng trong lòng. Cao Phi, sau này, có

khi nào anh cũng bắt nạt cô ta như thế không?

Nước mắt tí tách tí tách rơi, tôi mất một tuần lễ để ăn hết chiếc bánh sinh nhật của Cao Phi.

Ít nhất lúc này đây, trong lúc anh đang có cảm xúc, hôn anh

Tôi đến bệnh viện, bác sĩ vẫn giữ nguyên ý kiến cũ, nghĩa là lập tức nằm viện điều trị hoá chất. Chỉ cần nhiều thêm một ít thời gian, bệnh tình tăng thêm, tình huống càng thêm khẩn cấp.

"Thế xác suất chữa khỏi là bao nhiêu?"

"Đây không phải là vấn đề xác suất chữa khỏi, mà là có bệnh thì phải trị. Phải dốc hết sức."

Tôi lắc đầu, nhìn vị bác sĩ dày dạn kinh nghiệm trước mắt, "Tốn công vô ích, cần gì phải thế, tôi chỉ muốn được yên ổn đi hết đoạn đường cuối cùng này thôi."

Công ty Cao Phi tổ chức tiệc. Kết hôn hai năm, lần đầu tiên Cao Phi mời tôi tham dự. Tôi phấn khích, ở nhà chạy ra chạy vào, nhảy tưng tưng như con chim sẻ trên cành cây.

Có lẽ do lần đó đồng nghiệp của anh đưa anh về nhà mới biết đến tôi nên lúc này anh cũng không thể từ chối

được. Tôi bỗng nhiên tha thứ hết cho anh về buổi tối hôm đó, thậm chí còn thấy có chút may mắn.

Tôi chuẩn bị từ trước hai ngày, ngấm tóc tai trong gương, nhìn quần áo trong tủ, khoa tay múa chân trước mặt Cao Phi, không ngại làm phiền người ta hỏi: "Cao Phi, cái này đẹp không? Đẹp không?"

Cao Phi không kiên nhẫn đối phó qua loa, thậm chí cũng chẳng thèm ngẩng đầu, nói luôn là được, tôi vì tâm trạng hờn hờ cũng hoàn toàn không so đo, thử xong mọi bộ quần áo mình có, tôi nhảy lên người Cao Phi, hai tay ôm cổ anh, quần quanh lấy anh như dây tơ hồng, thật tỉ mỉ quan sát anh.

Cao Phi mặc dù vẫn tỏ thái độ không bằng lòng như trước, nhưng cũng không đẩy tôi xuống.

Tôi nhìn chăm chăm vào mắt anh, đôi mắt kia thâm thúy hữu thần, mệnh mệnh như biển, dường như chỉ cần vừa chạm nhẹ nhàng, lập tức có thể sa vào giữa đại dương nòng nọc bao la ấy. Đôi mắt đó giống như bảo bối của tôi, trong lòng yêu thích nhưng cũng sợ kẻ khác lấy mất. Tôi cọ mũi mình vào sống mũi anh, sống mũi anh cao thẳng tựa như lưng dãy núi Alps. Tay tôi sờ lần khuôn mặt anh, nơi đó da thịt mịn màng, trơn bóng, tôi có thể cảm thấy được mình đang bị cảnh tượng trước mắt đầu độc, đôi mắt tôi nhòe đi, nhìn hình ảnh anh trong mắt dần trở nên mơ hồ.

Ngay trước khi môi tôi chạm vào môi anh, tôi nói: "Cao Phi, cảm ơn anh."

Cảm ơn anh đã cho em gặp anh, cảm ơn trên thế giới này đã có anh, cảm ơn anh ít nhất là cho tới giờ cũng vẫn còn ở bên cạnh em, cảm ơn anh đã cho em biết em vẫn còn khả năng để đi yêu một người. Cảm ơn anh đã giới thiệu em với bạn bè đồng nghiệp của mình. Cảm ơn anh ít nhất cũng không phủ nhận sự tồn tại này của em.

Có lẽ tôi nói yêu anh nhiều hơn, ngược lại cảm ơn anh lại là nói lần đầu tiên. Tôi có thể cảm nhận rõ ràng người Cao Phi cứng lại, trong ánh mắt đang nhìn chăm chăm tôi có một loại ánh sáng chưa từng có trong dĩ vãng. Mặc dù chỉ là một cái chớp mắt, tôi vẫn có thể thành công bắt được. Trước khi ánh sáng đó biến mất, tôi nhắm mắt lại vội vội vàng vàng hôn Cao Phi.

Ít nhất lúc này đây, trong lúc anh đang có cảm xúc, hôn anh.

Môi Cao Phi rất mềm, rất ngọt, ngọt hơn bất kỳ món điểm tâm ngọt nào tôi đã từng nếm thử, tôi dựa theo cảm giác quen thuộc, tách miệng anh ra, khẽ cắn bờ môi dưới. Tôi rất thích hôn anh như vậy, cắn một chút, mà đôi môi mỏng đang kẹp giữa răng môi tôi giờ phút này trở nên nhục cảm vô cùng, tôi cảm thấy mình như đang cắn một miếng thịt, hoặc như đang mút một khối thạch hoa quả. Cánh tay tôi ôm Cao Phi dần dần siết chặt, giờ phút này, tôi vô cùng khát vọng thân thể của tôi và Cao Phi hòa

thành một khối, cắt không ra, chém không đứt. Ngó sen cắt rời vẫn còn vương sợi tơ. Tôi rú rít rên rỉ bên khoe miệng của anh.

Cao Phi rút cuộc không kháng cự được, ngón tay thon dài với những đốt tay rõ ràng luồn vào mái tóc của tôi, ôm chặt lấy tôi, kề sát chặt chẽ. Sau đó lần tay vào trong áo lót của tôi, sờ soạng hai bầu ngực.

Mức độ ân ái của chúng tôi không phải kịch liệt, nhưng sau mỗi lần cũng có thể làm cho tôi đau nhức nửa ngày.

Tôi mặc bộ quần áo vô cùng giản dị cùng Cao Phi tham dự bữa tiệc công ty anh. Nhưng thật không may, sếp của Cao Phi nhận ra tôi. Tôi cũng không biết nên nói đây là có mắt nhìn ngọc hay là có mắt không trông nữa. Tôi rõ ràng chỉ muốn sắm vai người vợ hiền của Cao Phi thôi, không phải là bà chủ tịch trên danh nghĩa của một ban giám đốc nào đó tại thành phố A. Nhưng bọn họ lại không thể thấu hiểu được tâm tư của một người vợ bình thường nhất.

Cha mất, tôi vẫn là chủ tịch trên danh nghĩa của công ty ông, nhưng thật sự chỉ là danh nghĩa, tôi không có mong muốn cũng như sức lực đi quản lý cả một tập đoàn. Tôi không muốn lãng phí một chút thời gian nào trên người bất kỳ ai cũng như bất kỳ vật nào không có liên quan tới Cao Phi.

Nhưng rốt cuộc là tôi đã đánh giá thấp thói a dua nịnh

hót, nghiêng mình bợ đỡ của xã hội này, tôi rõ ràng không phải là nhân vật chính lại bị vây quanh đến một con ruồi cũng không lọt. Tôi không biết nghe ai, chỉ biết tìm kiếm bóng dáng Cao Phi trong biển người, lại phát hiện ra anh đang ở ngoài biển người nâng ly rượu nhìn tôi cười, nghiêng mắt ngắm, khóe miệng hơi nhếch, đó là một Cao Phi tôi không biết. Tôi đột nhiên cảm thấy mình đã phạm phải một sai lầm rất lớn, tôi đi xuyên qua đám người tấp nập tìm Cao Phi. Nhưng trước khi tầm nhìn rõ ràng, tôi lại đã không thấy bóng dáng anh.

Về nhà, câu đầu tiên Cao Phi nói với tôi chính là: "Chúc mừng, Hà tiểu thư, không, phải nói là Hà chủ tịch, rốt cuộc cũng thành công can thiệp cả vào công việc của tôi."

Tôi đứng tại chỗ, giày cũng chưa cởi. Tôi không thể đi giày cao gót nhưng tối nay vì Cao Phi, tôi đã đi chùng năm tiếng. Trên giày là vết bùn, vì để nhìn thấy anh sớm hơn một chút, tôi thậm chí đã giẫm cả lên bồn hoa. Tôi cắn ngón tay không biết đáp lại vấn đề này như thế nào, tôi cúi đầu, nhỏ giọng nói: "Cao Phi, em yêu anh" !

Tôi từ lúc khổ sở, lúc không biết trả lời thế nào, lúc không biết phải giải thích thế nào, cũng chỉ biết nói: "Cao Phi, em yêu anh". Không ngừng không ngừng lặp lại, tôi hy vọng xa vời rằng, anh có thể hiểu được toàn bộ tấm lòng của tôi từ mấy chữ kia. Nhưng là mỗi lần đều rút lui trong thất bại.

Cao Phi dường như đang được nghe câu chuyện tiểu lâm buồn cười nhất thế giới. Đứng trên đầu cầu thang, anh nhìn xuống tôi, khóe miệng xinh đẹp tươi cười, dường như chỉ cần nửa giờ phong trần mệt mỏi nữa, rồi anh có thể mọc cánh phi tiên. Một lúc sau, dùng thanh âm trầm thấp khàn khàn nói: "Như vậy, tôi phải cảm ơn tình yêu của cô!"

Anh đã dùng câu cảm ơn của tôi tặng lại cho tôi! Dùng câu cảm ơn mà tôi cho rằng ít nhất anh cũng có thể đáp lại tôi một chút trả lời tôi. Tôi nhớ ngày hôm đó, sau tiếng cảm ơn kia, thái độ Cao Phi đối với tôi đã tốt hơn rất nhiều, nhưng hôm nay anh cũng đã dùng đến cùng một câu cảm ơn chấm dứt.

Như thể bị dội một gáo nước lên đầu, tôi giật mình. Nhìn Cao Phi đứng ở chỗ cao, thanh ảnh cao lớn mạnh mẽ hòa vào màu trắng của vách tường cùng màu vàng của ánh đèn, phảng phất hư ảo giống như cách xa tôi ngàn dặm, hoặc là không tồn tại trên thế giới này, chỉ cần tôi vừa động nhẹ, anh có thể lập tức hóa thành hư không.

Tôi bị không khí như thế làm cho ngây ngốc, đứng im tại chỗ, không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Cả buổi tối, tôi đều muốn giải thích, Cao Phi không phải như thế, Cao Phi, không phải giống như anh tưởng tượng đâu.

Nhưng có thể làm gì được, anh căn bản không cho tôi

bất cứ cơ hội nào.

Chúng tôi làm tình ngay trên chiếc ghế chật hẹp

Ngày 22 tháng 1 mưa kèm tuyết

Hôm nay là đêm 30, từ lúc tám giờ ti vi đã bắt đầu náo nhiệt vô cùng.

Nhìn ra ngoài cửa sổ, vạn nhà trong thành phố sáng đèn, dán giấy đỏ, treo dải lụa hồng, ánh sáng rạng rỡ lấp lánh, không khí ngày lễ đậm đà mà thanh thoát.

Tôi cúi đầu nhìn bát sủi cảo to đùng trên mặt bàn. Cao Phi sẽ không đón Tết cùng tôi. Ngày hai mươi tám anh đã rời căn nhà này, trở về với bố mẹ. Anh vút tôi ra khỏi khái niệm người thân, cả bố mẹ anh cũng thế. Đây là một trong những điều kiện khi anh kết hôn với tôi. Tôi không thể từ chối, bởi vì từ chối có nghĩa là đời này tôi cũng sẽ bỏ lỡ mất anh.

Hệ thống sưởi không mở, đèn cũng không bật, tôi nường theo ánh sáng phản chiếu từ tuyết trắng nhìn chăm chăm bát sủi cảo mà đêm nay mình vừa nấu hồng be bét, vỏ rơi rớt, nhân lỏng loét, nước dùng cũng nguội lạnh, nhìn qua đặc quánh lại cứng như đá.

Tôi không đi giày, chân trần có hơi lạnh, tôi lấy áo khoác to rộng của Cao Phi khoác lên người, chân để trên

ghế, người co lại, tôi cầm thìa bắt đầu tưởng tượng Cao Phi đang ở bên cạnh tôi, đúng vậy, cần phải ở bên cạnh tôi, anh mặc một chiếc áo sơ mi đơn bạc, quần thường màu xám tro, đi giày da đẹp đẽ, cười như cây trong gió xuân. Sau đó, trong đêm bão tuyết bay đầy trời ôm lấy tôi.

Trên TV đang chiếu tiểu phẩm của Triệu Bản Sơn: "Không thiếu tiền". Tôi nghĩ tôi đúng thật sự là không thiếu tiền, chỉ phải tội tiền quá nhiều.

Tôi bưng bát sủi cảo ăn cho đến hết cũng vừa vặn lúc người dẫn chương trình bắt đầu đếm ngược: "Mười, chín, tám, bảy..."

"Sáu, năm, bốn, ba, hai, một." Tôi đếm thầm trong đầu, sau đó nhìn hình Cao Phi đang cười kỳ quặc trong bức ảnh kết hôn đã bị tôi phóng to đến khoa trương: "Cao Phi, năm mới hạnh phúc, em yêu anh."

Đây là lần cuối cùng của em được đón năm mới cùng anh, cho dù anh không ở bên cạnh em.

Khi tỉnh lại, tôi đã có thể cảm nhận được hơi thở của Cao Phi. Tôi đã đặt cho anh một điều kiện, ít nhất vào ngày mừng một Tết, anh phải trở lại trước khi tôi tỉnh dậy, như vậy tôi cũng sẽ không đến mức cảm thấy mình quá đáng thương.

Cách xa ba ngày, tôi rất cục cựa cũng ngửi thấy mùi hương

quen thuộc, lòng tràn ngập vui sướng, nhắm mắt lại cũng có thể bật cười, tôi nhắm mắt lại cười ngoác miệng, vùi mặt vào ngực anh: "Cao Phi, em yêu anh."

Anh dường như đã chán ghét câu nói này của tôi, đây là câu tôi hay nói với anh nhất. Anh bỏ bàn tay tôi đang đặt trên ngực anh ra. Có lẽ là vào ngày mừng một Tết, anh cũng có hơi kiêu kỳ, không hành động quá thô lỗ.

Tôi nhận được khuyến khích to lớn, thành thạo nhất là được voi đòi tiên, không muốn nhất chính là thấy anh gần ngay trước mắt mà xa tận chân trời. Tôi ra sức hít hà hương vị trước ngực anh, bởi vì đường xa trở về mệt mỏi, trên ngực anh còn có mùi vị bảo tuyết, tinh khiết mà lạnh lẽo, tôi nói: "Tuyết lại rơi à?"

Anh ừ một tiếng, tôi nhớ đến tưởng tượng của mình hôm qua, tôi mơ thấy anh mặc quần áo trắng bạc như tuyết, giữa bốn bề tuyết trắng tinh khôi bao bọc, ôm lấy tôi. Tôi mở mắt ra, nhìn ra bầu trời bao la bên ngoài qua rèm cửa sổ, thật sự bảo tuyết đã tung bay, phủ trên tầng cây, rơi trên mặt đất, đọng lại trên mái hiên.

"Em thích tuyết rơi, từ bé đã thích. Khi còn nhỏ, vì chức vụ của cha với sức khỏe của bản thân nên em rất ít khi ra ngoài. Sau cùng em tưởng tượng theo truyện cổ tích, sẽ có một ngày có một vị hoàng tử tới cứu em. Cao Phi, có lẽ anh không biết, từ lần đầu tiên nhìn thấy anh, em đã cảm thấy anh chính người trong tưởng tượng đó của em."

Cao Phi dĩ nhiên là đã cực kỳ mệt mỏi, nói một câu: "Thế giới này không có truyện cổ tích, cũng không có người nào có thể làm chúa cứu thế của người khác." Rồi nằm xuống quay người ngủ.

Tôi nghĩ hôm qua anh đón giao thừa với người nhà mệt mỏi, hơn nữa hôm nay còn gấp gáp trở về sớm như thế. Tôi không quấy rầy, xoay người đứng lên mặc quần áo. Tôi đương nhiên hiểu được trên thế gian này không có truyện cổ tích, chỉ là, Cao Phi, không có truyện cổ tích, anh cũng không phải hoàng tử, nhưng em vẫn cứ yêu anh như thế thôi.

Mấy ngày nay chắc là những ngày mà tôi được ở bên cạnh Cao Phi nhiều nhất. Mặc dù anh đều dành rất nhiều thời gian ở trong thư phòng, nhưng cuối cùng tôi vẫn chẳng biết xấu hổ quấy rầy anh, miệng lại nhại Cao Phi, Cao Phi, vòng vèo qua lại trăm ngàn lần, sau đó lại không ngừng vang vọng trong lòng.

Trong thành phố không khí vui mừng náo nhiệt, năm mới đến, tôi cũng vì được ở chung một chỗ với Cao Phi mà thấy vui mừng.

Thích nhất là buổi chiều hàng ngày lúc Cao Phi đọc báo, anh luôn nằm trên ghế quý phi, sạch sẽ tinh thuần mà ung dung tự tại như thế, mà tôi thích nằm trong lòng anh, làm cho anh ôm lấy tôi, giật lấy tờ báo để anh phải lên tiếng đòi lại.

Cao Phi cũng kháng cự một chút, nhưng là vô quyết
dày có móng tay nhọn, có một số chuyện chỉ cần không
vượt qua giới hạn của anh, anh cũng lười so đo với tôi,
thái độ thờ ơ lạnh nhạt trước sau như một, không cười
cũng không giận.

Mà tôi, dù sao vẫn không được coi là một học sinh
giỏi, lúc thì nắm tay, lúc lại sờ mặt. Giống như luôn nhìn
anh không đủ, chạm vào anh không đủ. Chỉ cần ngón tay
trắng nõn thon dài của anh xẹt qua môi tôi, tôi đã giống
như đoạt được báu vật quý giá nhất thế giới này, cất cất
giấu giấu. Ánh mắt tôi mê ly dừng trên ngực anh, ngón
tay cời từng chiếc từng chiếc cúc áo của anh, tờ báo đã bị
tôi quăng một bên từ lâu.

Cao Phi cũng không thích tôi như vậy, mà cho dù tôi
có đến tám cái mặt anh cũng sẽ không thích. Có khi anh
có thể đáp lại tôi, theo ý tôi làm tình ngay trên chiếc ghế
chật hẹp; có khi anh lại không để ý tới tôi, mặc kệ tôi đi
hướng nào, anh cũng phải thông dong đi một mình.
Nhưng hầu như anh đều tỏ thái độ chán ghét với tôi. Bởi
vì anh luôn không thể quên được chuyện đêm tân hôn tôi
dùng thuốc với anh. Anh luôn nói, "Hà Du Cẩn, cô nhất
định phải nhớ kỹ, kết cục tự mình gây ra, đến thì phải tự
mình trả giá". Trong mắt anh, tôi là đứa con gái nhà giàu
không biết tốt xấu, không hiểu đúng sai, làm xằng làm
bậy. Sự khinh thường của anh mang theo loại ánh mắt
kiêu ngạo như người quân tử nhìn thấy kẻ tiểu nhân. Tôi
có thể hiểu được hơn nữa cũng không trách.

Chúng tôi làm tình không dùng bao cao su, cũng không xuất tinh bên ngoài, nhưng Cao Phi vẫn giấu tôi tiêm thuốc ngừa thai. Tôi tử thân nhưng cũng không vạch trần. Thực ra trước khi kết hôn một thời gian, tôi đã mừng rỡ hấp tấp chạy tới bệnh viện khám phụ khoa nhiều lần. Tôi hy vọng mình có thể sinh cho Cao Phi một đứa con. Đây là cách tốt nhất, duy nhất tôi có thể trụ lại trong sinh mệnh của anh. Anh bị ép phải kết hôn với tôi, sau khi tôi chết anh có thể sẽ ngay lập tức quên tôi, coi như chưa từng bao giờ gặp tôi. Nhưng nếu như tôi có thể có một đứa con, Cao Phi cả đời này sẽ không bao giờ quên được tôi.

Nhưng tôi đã là một cái cây mục ruỗng trăm lỗ ngàn thương, không thể có được cái vận may này.

Bác sĩ bình thản như thẩm phán tòa án tối cao tuyên bố tử hình tội phạm, công chính nghiêm minh nói đời này tôi không có khả năng làm mẹ. Hai chữ vô sinh này tuyên bố ý đồ xấu xa của tôi không thể trở thành sự thật, cũng quyết định luôn cuối cùng tôi vẫn không thể bước vào sinh mệnh của Cao Phi.

Lúc lên đỉnh, tôi vẫn gọi tên Cao Phi, vẫn nói lời yêu anh như cũ.

Cao Phi nằm trên người tôi khẽ thở dốc một lúc rồi muốn rút ra, tôi kẹp chặt hai chân lại, không cho anh ra. Vừa trải qua một quá trình vận động thể lực, Cao Phi cũng

không có nhiều sức lực giằng co với tôi, chỉ cau mày nhìn tôi.

Ngón tay khô gầy của tôi áp lên mặt anh, tựa như lần cuối cùng nhìn thấy anh, nói nghiêm túc: "Cao Phi, em yêu anh, anh biết không?" Nói xong, tôi liền khóc, nước mắt rơi từng giọt từng giọt, ướt khóe mắt, ướt vỏ gối.

Tôi nói tôi yêu anh nhiều lần như vậy, nhưng phải chăng đây là lần thứ nhất anh chân chính nghe được vào trong tim.

Sau đó càng khóc càng to, càng đau càng mệt mỏi, cuối cùng vẫn là buông hai chân ra, dời người đi, để cho anh trượt ra khỏi cơ thể tôi.

Mờ mịt hồi lâu rốt cục mệt rãi rời, rồi cũng buồn ngủ.

Di chúc của em, em yêu anh

Ngày mừng 3 tháng 3, trời trong

Năm nay mùa xuân hình như đặc biệt tới sớm, còn chưa đến tháng ba, cây cối đã sớm đâm chồi nảy lộc.

Thân thể ngày càng sa sút khiến tôi phải làm một chuyện mà mỗi người có tiền đều phải làm, hơn nữa còn phải làm xong một cách hợp tình hợp lý - viết di chúc.

Tôi không muốn viết di chúc, trên bản di chúc của tôi cũng chỉ viết có năm chữ, đó chính là, "Cao Phi, em yêu anh". Tôi nghĩ tôi sẽ là người thứ nhất và cũng là người duy nhất trên thế giới này viết di chúc như vậy.

Tôi nghĩ sau khi tôi chết, đây là thứ duy nhất có thể thay tôi nói cho Cao Phi của tôi, tôi yêu anh.

Chỉ là tôi vẫn phải xử lý di sản khổng lồ của mình, cố gắng cả đời của cha, cả tiền chính đáng cũng như không chính đáng đều thu về vô số. Tôi không biết di sản của mình cụ thể có bao nhiêu. Nếu thật sự đi tính toán, nói không chừng tôi chính là người giàu nhất thành phố A cũng nên.

Tôi giao toàn bộ công ty của cha cho một người trẻ tuổi mà trước đây cha từng bồi dưỡng. Anh ta họ Sở, tên Vân, là người mà sau khi biết được bệnh của tôi, cha ngàn người chọn một định lấy làm chồng cho tôi.

Anh ta cầm bản thỏa thuận đó nhưng không chịu tiếp nhận. Tôi đã cực kỳ mệt mỏi, không muốn nhiều lời. Anh ta là người chính trực, có lẽ nếu không có Cao Phi, không biết chừng tôi đã thật sự kết hôn với anh ta.

Tôi nói cho anh ta biết: "Đây không phải một khoản tiền bất chính, sau khi nhận nó anh sẽ phải hao tâm quản lý. Mọi hành động đều phải suy xét kỹ càng, anh cũng không phải là anh mà là người phụ trách tập đoàn này, một khi xảy ra chuyện gì thì anh phải đứng mũi chịu sào.

Nếu vi phạm pháp luật, anh còn phải chịu trách nhiệm trước pháp luật. Tôi không nghĩ rằng vụ này anh có lỗi đâu." Tôi tin rằng số tiền kia không phải là giúp một người không phải lo đến cơm áo, mà là khiến anh ta bán đứt tự do của chính mình. Mà tôi từ bỏ số tiền đó, chắc chắn tôi có thể sống thanh thản.

Tôi cũng chu cấp tài chính đầy đủ cho cô nhi viện, hơn nữa không được chỉ dựa vào một mình tôi. Cô nhi viện cơ cấu như một tổ chức xã hội từ thiện, cũng tìm các công ty hảo tâm bên ngoài làm nhà tài trợ. Nó là do tôi thành lập, nhưng cũng đã không phụ thuộc vào tôi từ lâu.

Còn lại là hai căn biệt thự của nhà tôi, một căn cha tôi ở khi còn sống, nơi ấy rất lớn, cũng có thể coi như một cái sân nhỏ. Còn một căn chính là chỗ ở của tôi với Cao Phi bây giờ, một ngôi nhà tôi đã hao hết tâm trí chăm chút nhưng cũng không có nổi lấy sự ấm áp.

Tôi muốn để lại căn nhà của cha tôi cho bố mẹ Cao Phi. Không cần biết bọn họ làm cái gì, xử lý nó như thế nào, cho thuê cũng tốt, bán cũng tốt, về sau cũng đảm bảo được hai người không phải lo đến cơm áo gạo tiền. Ít nhất đây là chút lòng thành cuối cùng của kẻ làm con dâu tôi.

Chỗ tôi đang ở hiện tại, tôi không nỡ để lại cho bất kỳ ai. Cho dù chỗ đó giá bằng như biển, nhưng đây là nơi tôi với Cao Phi có chung kỷ niệm, tôi chỉ muốn để lại cho Cao Phi. Nhưng tôi biết rõ tính tình của anh, người kiêu ngạo

như vậy chắc chắn sẽ không muốn cũng không thêm muốn. Cho nên tôi giữ nó lại, mặc cho nó hứng chịu mưa nắng, coi như là người chứng kiến cho đoạn tình này của tôi.

Tôi đi siêu thị mua rất nhiều thứ, quyết định đi thăm cha mẹ chồng.

Kết hôn hai năm tôi gặp hai người bạn họ hai lần, lần thứ nhất là lúc cha tôi thả bọn họ, còn một lần là trong hôn lễ của tôi với Cao Phi. Hai lần họ nhìn thấy tôi đều nơm nớp lo sợ, giống như con chuột nhìn thấy con mèo, yêu quái gặp phải Tôn Ngộ Không.

Trước khi vào cửa, tôi nỗ lực điều chỉnh cảm xúc của mình, tự nói trong lòng "Hà Du Cẩn, cố gắng lên, cười tươi nào."

Tôi vừa cởi giày liền cười thật tươi, hướng vào bên trong hét to, âm thanh vang dội: "Cha, mẹ. Con tới thăm cha mẹ này."

Tôi tin âm thanh của mình phải vượt quá bảy mươi decibel, bởi vì cả ba và mẹ chồng tôi đều bị làm cho sợ hãi.

Tay đang cầm kính lão của cha chồng khựng lại giữa không trung, một lúc lâu không nhúc nhích. Tôi cười hì hì bước vào, ngồi xổm xuống đeo lên cho ông: "Ha ha, cha muốn đọc báo à?" Sau đó rất dịu dàng cầm tờ báo trên

bàn trà đưa cho ông.

Xoay người nói với mẹ chồng: "Mẹ, con mua rất nhiều thứ cho mẹ, con bỏ vào tủ lạnh nhé."

Tôi xử sự như một đứa con dâu bình thường, hoàn toàn bất chấp sự kinh ngạc của hai người, sắm vai một đứa con dâu khéo léo hiền lành.

Tôi nhét đầy tủ lạnh sau đó đi dọn dẹp. Trong một sáng một chiều, tôi vệ sinh căn phòng không rộng lắm của họ sạch sẽ không còn một hạt bụi. Tôi cho tới bây giờ cũng không biết mình có thể làm nhiều việc như vậy, tôi tỉ mỉ lau sàn nhà hai lần, tôi giặt xong toàn bộ vỏ chăn bông, tôi thậm chí còn xuống bếp làm năm món ăn.

Tôi bưng bát mỉm cười nhìn bọn họ. Lúc tôi cười lộ lên thực ra rất dễ nhìn, cũng khiến cho người già yêu mến. Tôi tỉnh rụi làm lơ phản ứng của bọn họ.

Lúc ăn cơm tối, tôi thậm chí pha nước nóng rửa chân cho cha chồng, tôi bê chậu nước nhơ nhỡ, vắt khăn trên cánh tay, nói với bố Cao Phi: "Cha, để con rửa chân cho cha."

Cha chồng nhìn mẹ chồng tôi một cái, mẹ chồng tôi lại nhìn tôi, muốn biết tôi lại có tâm địa xảo trá gì, bởi vì thủ đoạn đoạt được Cao Phi năm đó của tôi khiến bọn họ nhớ lại mà sợ.

Cha chồng đã cao tuổi, hơn nữa vì phải ngồi trong thời gian dài nên thần kinh cảm giác đã thoái hóa, trời lại rất lạnh, tôi sợ ông không đủ ấm nên pha nước rất nóng. Tôi rửa chân cho ông từng chút từng chút một, nghĩ thầm, người này đã đem Cao Phi mà tôi yêu nhất đến cho tôi, tôi biết ơn ông, nhưng vì tôi mà ông phải chịu khổ không ít, tôi thật có lỗi với ông.

Có lẽ bọn họ cũng không chịu được tôi thần kinh thất thường như thế, gọi điện thoại ngay cho Cao Phi. Cao Phi vừa vào cửa đã tức giận bưng bưng.

Tôi vừa định nói: "Thật đúng lúc, Cao Phi, cả nhà chúng ta cùng ngồi với nhau một lát." Đã bị anh lôi ra ngoài.

Đúng vậy, không phải dắt, mà là lôi, kéo đi ra, ném tôi vào trong xe, đầu đập mạnh vào mặt ghế.

Chưa đợi tôi kịp phản ứng, Cao Phi đã khởi động xe. Phóng vèo một tiếng rời đi.

Anh mở miệng: "Hà Du Cẩn, cô bị thần kinh à?"

"Em không có điên." Tôi sờ sờ sau đầu, rất đau. Trước kia đầu tôi chưa bao giờ bị đụng như thế. Cao Phi, anh là đồ tồi.

"VẬY TẠI SAO CÔ LẠI RỒI HƠI ĐI QUẤY RẦY BỐ MẸ TÔI?" Anh trợn mắt với tôi, hai mắt đỏ ngầu. Trong trí nhớ của tôi, Cao Phi chưa bao giờ như thế, anh luôn luôn nho nhã, không bao giờ động tay chân với phụ nữ, cho dù hận tôi cũng sẽ không ra tay đánh đập. Hôm nay cú đẩy này đã là phá vỡ tất cả những tiền lệ trước đó.

"Em không quấy rầy, Cao Phi, em quý mến bọn họ." Tôi giải thích.

Anh bị sự yêu mến của tôi làm cho tức giận vô cùng, cắn răng rít từ cổ họng: "Hà Du Cẩn, tôi thực thấy buồn thay cho cái quý mến của cô. Nếu mọi người ai cũng giống như cô thì quý mến bản thân nó sinh ra trên cái thế giới này vốn đã là một loại tội ác. Cô rốt cuộc có biết người bị cô quý mến phải nỗ lực trả giá lớn như thế nào để gánh chịu cái sự quý mến đó của cô không?!" Anh gần như gào thét, như một con sư tử đang nổi giận vô cùng nguy hiểm.

Tôi cắn răng, không có lời nào để nói. Đúng vậy, Cao Phi nói không sai. Tại tôi. Năm đó bọn cướp xử lý sự việc không tốt, cha chồng tôi trong lúc chạy trốn té gãy một chân, giờ ở trên xe lăn sống qua ngày.

Tôi có tội, tôi đến giờ vẫn cảm thấy áy náy, giống như tối hôm nay, tôi nâng cái chân đó của cha chồng, đó là lần đầu tiên tôi chạm vào nó. Bàn chân đã bị thoái hóa thần kinh khá lâu, bắp thịt đã co rút, một cái chân xiêu vẹo, giống như bàn chân bó của phụ nữ trong xã hội xưa,

khô héo như một ụ rễ cây già. Tôi biết rõ tội của tôi không thể tha. Nhưng tôi cũng không phải cố ý. Tôi cũng không biết chuyện sẽ trở nên như vậy, "Cao Phi, tổn thương năm đó không phải do em cố ý."

"Vâng, cô không cố ý! Nhưng không phải họ sợ cô sao? Tôi đã dốc hết sức tránh không cho cô tiếp xúc với họ, nhưng hôm nay cái dây thần kinh nào của cô bị chập hả? Không biết sao lại tìm đến họ làm gì? Cô không có đầu óc à? Hay cô bị ngu ngốc?" Cao Phi nói năng chắt vắn mạnh mẽ, có lý lẽ có bằng chứng. Tôi á khẩu không trả lời được, ngồi trên ghế, đầu của tôi bắt đầu choáng váng, tầm mắt trở nên mơ hồ.

Tôi muốn nói xin lỗi, Cao Phi thật sự xin lỗi, với anh và người nhà của anh. Trước mặt anh tôi cho tới bây giờ chưa bao giờ keo kiệt những thứ này. Nhưng tôi nghĩ đến bản thân mình lại cảm thấy xót xa. Tôi còn ở trên trần gian này không lâu nữa. Vậy mà người mà tôi yêu nhất, tính trăm phương ngàn kế đoạt được, lại vẫn không thể yêu tôi, không, không nói yêu, cho dù là biểu hiện một chút xíu trù mến đặc biệt của đàn ông đối với phụ nữ cũng sẽ không. Anh hận tôi sâu tận xương tủy. Nhưng tôi yêu anh, khắc sâu tận linh hồn, yêu hơn bản thân mình rất nhiều, cho nên tôi mới có thể muốn gần gũi người nhà của anh, mới có thể muốn làm cho cha mẹ anh cũng cảm thấy mình có một đứa con dâu thật tốt.

Nhưng bên tai tôi là lời trách mắng của Cao Phi, cơn nhức đầu nặng nề ập đến, tôi muốn tóm lấy nó vứt ra

nhưng ý thức của tôi lại bắt đầu trở nên mơ hồ. Trước khi hoàn toàn mất đi cảm giác, tôi nghe thấy chính mình ghen ngào nói: "Cao Phi, đừng mắng em như thế, em sợ sau này anh sẽ hối hận!"

Cao Phi, trở về đi

Tôi không biết mình đã ngủ bao lâu, lúc thức dậy thấy mình đang nằm trên giường. May mắn là Cao Phi cũng không có vút tôi trong xe mặc kệ.

Đầu óc tôi mơ mơ màng màng, phản xạ đầu tiên khi rời giường là tìm thuốc uống. Vặn nắp ra, không uống nước, tôi nuốt thẳng thuốc xuống.

Kỳ thật thuốc của tôi rất dễ tìm, cũng chẳng cất giấu như của gia bảo. Thuốc để ngay trong tủ đầu giường, cúi người mở ngăn kéo thứ nhất ra là thấy. Đầy ắp cả ngăn.

Trong lòng tôi có một suy nghĩ khó hiểu, một mặt không muốn Cao Phi tìm được, nhưng mặt khác tôi lại hi vọng anh tìm thấy, như vậy ít nhất cũng chứng minh được anh quan tâm đến tôi. Tôi giằng co vật lộn giữa hai luồng tư tưởng. Thế nhưng thời gian qua đi, tôi biết được sự giằng co của tôi chẳng hề cần thiết chút nào, Cao Phi sẽ không phát hiện ra, anh chưa bao giờ chủ động động đến bất cứ thứ đồ nào của tôi.

Chưa đánh răng lại không uống nước, sau khi uống

thuốc xong miệng đắng nghét.

Tôi xuống giường, rửa mặt sạch sẽ, sau đó tìm Cao Phi, tìm khắp nhà mới nhớ ra tôi đã lỡ mất thời gian, Cao Phi hẳn là đã đi làm.

Nhưng đến lúc tan tầm Cao Phi cũng chưa trở về.

Tôi cầm điện thoại lòng như lửa đốt, không biết Cao Phi có xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn không. Gọi điện thoại một lần lại một lần, cuối cùng đến lần thứ mười mới gọi được.

"Cao Phi, anh đang ở đâu? Sao còn chưa về nhà?" Tôi vội vàng nói ra suy nghĩ trong lòng. Hận không thể giờ phút này đang ở ngay cạnh anh.

Cao Phi rõ ràng bức mình, giọng điệu chán ngán: "Tôi khi nào thì nói với cô tôi sẽ về nhà?"

Tôi đang muốn mở miệng, đầu bên kia điện thoại lại truyền đến một giọng nữ: "Phi, sao anh lại ở đây?"

Tôi không cần phải đoán giọng nữ ở đầu dây bên kia là của ai. Người yêu đầu của Cao Phi, một người trong đôi uyên ương mà tôi đã tốn bao công sức chia rẽ. Nhưng tôi cũng biết đây không phải là lúc so đo, tôi cũng sẽ không hành động giống như tình tiết trong phim, dùng dằng dục điện thoại, tôi chọn cách không nghe thấy, tiếp tục nhẹ

nhàng giải thích với Cao Phi.

Nhưng sao tôi lại quên rồi, tôi muốn tiếp tục, không có nghĩa là đối phương cũng muốn. Cao Phi cộp một tiếng cúp điện thoại. Sau đó nửa tháng không về nhà.

Tôi cầm điện thoại, vùi mình trên ghế salon, cả người đung đưa, nhìn bóng tối dần dần bao phủ. Ánh tà dương vàng óng ả lập tức bị bóng đêm vô hạn thay thế.

Tôi gào thét trong lòng, Cao Phi, trở về. Trở về đi, Cao Phi.

Nhưng dù gọi bao nhiêu lần, vẫn chỉ có cái bóng của chính mình.

Ngày mùng 5 tháng 4, trời quang đãng

Tiết trời Thanh minh năm nay đẹp hơn năm trước, nhớ năm ngoái lúc tôi đi tảo mộ cho cha, trời còn mưa lác đác.

Người đi tảo mộ rất đông, nhưng trước mộ cha lại lặng im cô quạnh. Tôi không mang hoa cúc, mà mang theo hoa hướng dương cha tôi thích nhất lúc còn sống. Tôi đặt bó hoa ngay ngắn, quét mộ, dọn dẹp mộ bia. Tôi quét rất cẩn thận. Tôi nghĩ chắc đây cũng là lần tốt nhất mà tôi giúp được cha. Có lẽ sang năm tôi cũng giống ông, đều nằm sâu dưới đất.

Trừ lần đó ra tôi còn đặt với Sở Vân một điều kiện, tôi hy vọng hàng năm anh ta có thể đến quét mộ cho cha tôi một lần, bất kể anh ta giàu có cao sang hay nghèo túng bần hàn.

Còn đang ở nghĩa trang thì di động của tôi vang lên, đưa lên nhìn thì là Cao Phi. Tôi mừng rỡ nghe, nghĩ thầm Cao Phi cuối cùng cũng có thể để ý đến tôi. Nhưng vừa nghe, tôi mới biết thế nào gọi là trời sập.

Tôi vội vàng lao thật nhanh đến công ty của Cao Phi. Nhưng còn chưa ra khỏi nghĩa trang tôi đã ngã xỉu ngã trên mặt đất.

Cô cứ thử xem

Tôi nhớ tôi đã mơ một giấc mơ rất dài. Trong mơ, hình như Cao Phi quay về nói tha thứ cho tôi, nhưng tôi vừa mới cử động đã phát hiện tất cả đều là ảo ảnh, Cao Phi biến mất không tăm hơi. Anh vẫn không tha thứ cho tôi.

Tôi bật dậy, sợ muốn chết. Vén chăn lên, tôi bước xuống đất: "Cao Phi." Anh ở đâu, tôi muốn gặp anh, tôi lấy điện thoại di động ra một lần lại một lần xác nhận đây đúng là sự thật, không có sai, Cao Phi đã nói được cử đi tỉnh khác nhậm chức, sẽ đi liền hai năm.

Tôi không hề bận tâm đến hình tượng của bản thân, lao ra ngoài, làm kinh động cả y tá lẫn bác sĩ.

Có tiếng người khuyên nhủ bên tai tôi: "Cô à, thân thể của cô không tốt, không thể xuất viện ngay bây giờ. Tiếp theo chúng tôi còn phải cho cô làm một chuỗi kiểm tra, mong cô phối hợp với chúng tôi báo cho người nhà, tiến hành điều trị thêm."

Đầu óc tôi trống rỗng, cô ấy cũng nói là cần có người nhà, nếu mất đi Cao Phi tôi còn người nhà nào nữa.

Chuyện duy nhất tôi muốn làm bây giờ là tìm lại Cao Phi. Nếu tôi thật sự đã làm sai chuyện gì thì tôi có thể sửa. Nếu như anh không muốn tôi gặp cha mẹ anh, vậy sau này tôi cũng không bao giờ gặp nữa, hơn nữa tôi vốn cũng chỉ định đi gặp một lần thôi.

Tôi xiêu vẹo đi ra bệnh viện. Tới bên dưới công ty Cao Phi, tôi run rẩy cầm di động gọi cho anh, nói tôi ở ngay dưới lầu chờ anh. Cao Phi có chút không vui nhưng tôi tuyên bố uy hiếp, anh mới đồng ý xuống.

Tôi tìm một quán cà phê gần đây ngồi xuống gọi một ly đồ uống lạnh, tôi cần tỉnh táo, cần suy nghĩ xem chốc nữa nói thế nào với Cao Phi, làm sao có thể làm cho anh thay đổi ý định. Tôi biết rõ nhìn mình rất thảm hại. Vì đi tảo mộ, tôi mặc một bộ đồ đen toàn thân, vì ngất xỉu ngã trên mặt đất, trên chiếc áo khoác màu đen còn có vết bùn, lại nằm ở bệnh viện ngủ mấy tiếng, tóc tai cũng rối bời.

Tôi nhận thấy ánh mắt khác thường của nhân viên

phục vụ, cố hết sức sửa sang lại bản thân. Đồ uống chưa uống hết thì Cao Phi đã đến.

Lâu thế rồi không được gặp anh, giây phút nhìn thấy anh đi về phía tôi, tôi đã khóc, nước mắt chảy xuống, không có giấy ăn, tôi lấy ống tay áo chùi khóe mắt, vội vã hỏi "Công ty cử anh đi nơi khác nhậm chức à?"

"Ừm." Cao Phi gọi một ly nước chanh, ngồi xuống đối diện tôi.

"Đi liền hai năm?"

"Ừ" Cao Phi không có chút do dự nào. Lòng tôi luống cuống, sắp xếp từ ngữ trong đầu.

"Cô ta cũng thế à?"

Cao Phi nghe vậy nhìn tôi thật lâu, cuối cùng, mặt nhẵn lại, nói: "Cô thấy mình đủ tư cách nói những lời này ư?"

Tôi không nói, nước mắt thi nhau chực trào trào ra khỏi hốc mắt. Tôi tiếp tục uống đồ uống lạnh. Cao Phi có lẽ không quen nhìn bộ dáng đáng thương tội nghiệp này của tôi, nói: "Cô yên tâm, tôi ở bên ngoài sẽ giữ mình trong sạch giúp cô, sau hai năm sẽ trở lại. Hôn nhân của chúng ta không hề có bất kỳ mối đe dọa nào, tôi còn sẽ kéo dài nó cho đến ngày mà cô chết."

"Em không có ý này, Cao Phi, em mong anh hoãn lại nửa năm."

"Cô nghĩ quyết định này là tôi chủ động xin à?" Anh chất vấn. Tôi không phản bác, cầm ly nước lạnh tiếp tục hút, cho đến khi nước cạn sạch, giọng nói của Cao Phi mới vang trên đỉnh đầu của tôi.

"Cho tôi lý do, Hà Du Cẩn, cho tôi một lý do để từ chối." Anh dường như rất nghiêm túc. Tôi cố gắng moi hết ruột gan, chỉ là moi thủng ruột, tôi cũng chỉ có một lý do.

"Cao Phi, anh biết em yêu anh mà." Tôi nghe thấy mình rầu rĩ nói.

Cao Phi ngồi đó nhìn tôi một lúc lâu, nói: "Tôi biết, từ ngày kết hôn đã biết, cho dù thế thì đã sao?"

Đã đến giờ làm việc, nói xong anh xoay người rời đi.

Tôi ngồi nguyên ở chỗ cũ. Cho đến khi Cao Phi biến mất ngoài tầm mắt, tôi mới như sức tỉnh mộng, bật dậy đuổi theo.

Tôi đuổi kịp anh ở chỗ đèn giao thông, tôi bắt lấy cánh tay anh, móng tay đâm vào trong thịt nhưng tiếng nói lại lí nhí: "Cao Phi, hôm nay là thanh minh." Cuộc đời này quá

đau khổ rồi, anh đừng khiến em phải ân hận nữa.

Cao Phi nhìn tôi, muốn biết tôi còn muốn nói gì nữa.

"Tiết thanh minh đầu tiên của cha em, Cao Phi, ngoài ông ấy ra, anh là người thân duy nhất của em." Cho nên, chỉ cần nửa năm mà thôi, nửa năm đối với một người khỏe mạnh mà nói không đáng kể chút nào, nhưng lại là đoạn thời gian cuối cùng của tôi. Chết thật ra không hề đáng sợ, cái đáng sợ là phải cô độc đối diện với cái chết.

Tôi cố gắng sắp xếp từ ngữ, hy vọng có thể biểu đạt rõ ràng ý của mình, "Em chỉ muốn anh hoãn lại nửa năm thôi."

Cao Phi dường như không muốn bàn luận vấn đề này với tôi, anh giẫy tay tôi ra, sải bước đi về phía trước. Tôi nhìn bóng lưng anh càng lúc càng xa, cảm giác bất lực ủa đến, ngay sau đó, tính cách đại tiểu thư của tôi lại bắt đầu phát tác.

Tôi nói: "Anh biết em có quyền có thể, em có rất nhiều cách có thể hủy bỏ chuyển đi này của anh."

Cao Phi bị tôi chọc tức đến nghiến răng nghiến lợi, trán hằn gân xanh nhìn tôi: "Cô cứ thử xem, Hà Du Cẩn, xem xem cô còn gì có thể uy hiếp được tôi?"

Nói xong giận dữ xoay người bỏ đi, không hề chú ý tới

vừa rồi đèn giao thông đã từ xanh chuyển sang đỏ.

Lúc tôi hiểu được chuyện gì đang xảy ra thì cả người đã bị một vật nặng nề đâm mạnh vào, sau đó bị hất tung lên không, tôi nhìn thấy máu loang đầy trời và ranh giới tử vong quần quanh trong lòng bàn tay.

Cho nên có đôi khi bản năng thật là đáng xấu hổ

Tôi là người tham sống sợ chết. Việc này tôi thẳng thắn thừa nhận.

Tôi vẫn rất nhát gan, nhớ lại hồi đi nhà trẻ, có đứa bạn cướp mất thứ gì đó của tôi, tôi bị chèn ép cũng không dám phản kháng. Bọn nó làm ầm lên không cho tôi ngủ trưa, để tôi phải nhận lỗi thay người khác, tôi vẫn đều cam tâm chịu đựng. Gặp được Cao Phi chắc là lần dừng cảm duy nhất của tôi, dừng cảm tới mức không từ thủ đoạn nào.

Sau khi lấy Cao Phi, tôi đếm từng ngày còn sống trên đầu ngón tay. Tôi không chịu tiếp nhận điều trị không có nghĩa là tôi không sợ chết. Mà ngược lại còn thấy sợ hơn, tôi sợ nếu chữa trị không tốt, vừa lên bàn mổ đã xảy ra bất trắc, hoặc trong quá trình tiếp nhận điều trị, tóc bị rụng sạch, biến thành xấu kinh khủng khiếp.

Tóm lại, tôi không dám đánh cược gì cả, nhất là dùng khoảng thời gian sống chung của tôi và Cao Phi để đánh

cuộc.

Nhưng lúc này đây, tôi lại hi vọng tốt cùng là chính mình đã chết. Như vậy, ít nhất về sau Cao Phi sẽ nhớ rõ có một người đã từng liều chết cứu anh. Món nợ sinh mạng này, anh sẽ không thể nào quên được.

Chỉ là dù ý thức có kiên quyết đến đâu, lúc này thân thể lại còn ngoan cố hơn. Thế nên đôi lúc bản năng thật là đáng xấu hổ.

Tôi mở mắt ra đã là buổi sáng ngày nào đó, ánh nắng sáng rọi, không biết giờ là mấy giờ, tôi nhìn thấy chim sẻ đang nhảy lóc chóc trên bệ cửa sổ.

Tôi di động cơ thể, cả người đau đớn.

Y tá đúng giờ tới kiểm tra cho tôi phát hiện ra, gọi bác sĩ tới. Bác sĩ mặc áo dài trắng. Cao Phi nổi gót theo sau.

"Cô rất may mắn đấy, nhưng cũng vô cùng bất hạnh."

Tôi gật đầu. Tôi vốn có bệnh nặng trong người còn đụng phải tai nạn xe cộ, có thể sống sót đã thật sự là một kỳ tích. Nhưng đáng tiếc, mạng sống vốn ngắn ngủi này của tôi sẽ lại giảm xuống còn bao nhiêu đây.

Ông ta kiểm tra hàng loạt cho tôi, vừa ghi ghi chép chép vào sổ vừa hỏi tôi: "Có bác sĩ điều trị riêng không?"

Tôi gật đầu, chưa được xem là bác sĩ điều trị riêng nhưng tôi cũng lấy thuốc ở đó.

"Chốc nữa nói cho chúng tôi biết số điện thoại của ông ấy." Nói rồi liếc qua Cao Phi. "Chồng cô cũng không biết liên lạc bằng cách nào. Chúng tôi sẽ liên hệ với ông ấy."

Bác sĩ rời đi, y tá đi theo, trong phòng bệnh chỉ còn hai người.

Tôi không biết tôi đã hôn mê mấy ngày. Cao Phi vẫn mặc bộ quần áo hôm thanh minh, có chút lôi thôi, tay áo đã có vài nếp nhăn, tròng mắt nhìn tôi, trong mắt vẫn tơ máu dày đặc.

Tôi muốn nói, nhưng lại không biết mở miệng kiểu gì, bất đắc dĩ đành phải lựa chọn im lặng,

Lúc y tá đến đổi thuốc, tôi nói với cô ấy mình đói bụng, muốn ăn cháo táo đỏ, phải thật đặc. Tôi đặc biệt nói mình rất kén ăn.

Y tá nhìn Cao Phi khó hiểu nói: "Người nhà chăm sóc bệnh nhân kiểu gì vậy? Ngay cả bệnh nhân đói bụng cũng không biết?" Lại nhìn qua tôi: "Giờ này làm gì có chỗ nào mua được cháo thật đặc?" Vẻ mặt hơi miễn cưỡng.

Tôi trừng mắt nhìn y tá, thật sự muốn giết người.

Cao Phi đi ra ngoài, có lẽ là đi mua cháo.

Tôi tràn đầy chờ mong, lại ngủ thiếp đi, tỉnh lại lần nữa thì trời đã tối rồi. Trên ngăn tủ có hộp giữ nhiệt, Cao Phi ngồi trên ghế sofa, dáng người cao lớn, đầu vùi giữa hai chân, tao nhã không gì sánh nổi. Tôi nhìn đau mắt mở nắp hộp giữ nhiệt, mức từng thìa từng thìa một. Đến lúc ăn hết một nửa, Cao Phi tỉnh lại, ánh mắt chăm chăm nhìn thẳng vào tôi.

Tôi bị ánh mắt đó nhìn phát hoảng, để giảm bớt lúng túng trong lòng, chìa tay về phía trước, nói: "Anh ăn không?" Đây là câu đầu tiên tôi nói với anh sau khi tỉnh lại.

Cao Phi không nói, nhìn tôi một cái, cúi đầu, cầm áo

khoác đi ra ngoài.

Sáng hôm sau gặp lại thấy anh đã thay quần áo. Tôi nghĩ hẳn là anh trở về tắm rửa.

Tôi hỏi y tá xem mình ngủ mấy ngày rồi. Y tá nói ba ngày, đúng ba ngày ba đêm, nói ca phẫu thuật đêm đó kéo dài hơn vài tiếng, nhưng dù cả người thương tích cũng không có vết thương nào nghiêm trọng.

Tôi ra hiệu mình biết rồi. Y tá đi ra ngoài.

Trên thế giới này chuyện tôi ghét nhất chính là nằm viện. Bởi vậy khi những vết thương ngoài da vừa khép miệng, có thể xuống đất đi lại, tôi quyết định về nhà.

Hơn nữa cảm giác nằm viện rất hiu quạnh, tôi không có bạn bè gì, ngay cả một người đến thăm hỏi cũng không có. Nhưng công ty của Cao Phi hình như đã biết chuyện, ngày thứ ba sau khi tỉnh lại có mấy người đồng nghiệp tốt của anh đến thăm tôi, điều này khiến tôi rất ngưỡng mộ đồng thời lại nghĩ tới Lan Lan, người bạn duy nhất tôi từng có.

Trong số những người đến thăm có người đã từng đưa Cao Phi về nhà hôm sinh nhật anh, tôi rất vui khi thấy anh ta, anh ta gọi tôi là chị dâu, tôi cười với anh ta, liền động đến vết thương, rất đau, nhưng tôi cam tâm tình nguyện.

Ngoài ra còn có một người nữa, kỳ thật cả đời này tôi cũng không muốn nhìn thấy cô ta. Bộ dạng cô ta chỉ bình thường thôi, ít nhất là tôi thấy thế. Cô ta cứ tự cho mình rất rộng lượng, ra vẻ trước mặt tôi căn dặn Cao Phi phải làm cái này cái nọ cho tôi.

Tôi không biết có phải Cao Phi còn đang giận tôi hay không, nhưng anh rất ít nói chuyện với tôi, luôn ngồi gần người một mình, hoặc là ngáy ra nhìn tôi.

Tôi muốn xuất viện, bác sĩ không cản được. Chữa bệnh cũng phải tự nguyện chứ, ông cũng không thể xích tay tôi lại đi.

Tôi đem về một hòm lớn đầy thuốc cứu sinh do bác sĩ kê, để hết trên tủ đầu giường, sắp xếp vô cùng gọn gàng. Lúc tôi làm việc này, nét mặt Cao Phi nhìn tôi có chút khó hiểu.

Tôi phui tay, mỉm cười nói với Cao Phi: "Đúng là ở nhà vẫn tốt hơn." Sau đó lại nói: "Em đi nấu cơm."

Đi vào phòng bếp mở tủ lạnh ra, chỉ mới cầm thìa xới lên tay, đã bị đoạt đi, xoay người lại thì thấy Cao Phi đứng đó, cả người nghiêm nghị, bộ dáng anh hùng lẫm liệt, nhú mày dường như một mối muốn chết: "Quên bác sĩ nói gì rồi sao? Đi về phòng."

Tôi cười: "Lời của bác sĩ có thể xem là chuẩn mực sao? Em nhiều khi cũng không nghe lời của ông ấy, không có chuyện gì, em chỉ nấu cơm thôi, chẳng lẽ anh không thấy đói?"

"Tôi sẽ gọi thức ăn bên ngoài." Tôi còn muốn nói nữa nhưng Cao Phi đã đẩy kín vung nồi lại. Tôi chỉ có thể hậm hực trở về phòng.

Buổi tối lúc đi ngủ, Cao Phi vẫn chưa quay về phòng. Gặp tình huống như thế này, trước kia nếu tôi không cùng thức với anh thì cũng phải mặt dày kéo anh đi ngủ. Nhưng từ sau khi gặp tai nạn, tôi không dám. Bạn cũng biết đấy, anh rất ít khi nói chuyện với tôi, cho dù là tôi chủ động tìm anh anh cũng sẽ giật mình kinh ngạc, cả buổi không biết suy nghĩ cái gì.

Anh thay đổi quá nhiều, tình yêu của tôi đã cũng đã không còn thẳng thắn nữa.

Tôi uống thuốc nằm trên giường đếm cừu, một con, hai con, mãi đến khi bọn chúng đều biến thành khuôn mặt của Cao Phi.

Tôi cũng không biết lệnh điều động của Cao Phi đã được giải quyết thế nào. Anh làm cho cơ quan nhà nước, không thể tùy ý kháng lệnh được.

Nhưng Cao Phi, giờ đây em vì anh mà bị thương. Xin

anh nhất định phải nhớ cho kỹ điều đó được không?

Có phải cô nghĩ dối mặt với tôi thật nhàm chán đúng không?

Sáng hôm sau ngủ dậy không ngờ lại nhìn thấy Cao Phi. Anh nằm ở đó, tư thế ngủ rất tốt, có lẽ cả buổi tối đều không nhúc nhích một chút nào. Ánh mắt tham lam của tôi nấn ná nơi anh, nhưng cuối cùng vẫn lưu luyến thu lại, Cao Phi, anh rốt cuộc vẫn còn hận tôi đi. Dù cho tôi vì anh như thế, anh vẫn cứ hận tôi. Loại cảm giác này khiến tôi cảm thấy bất lực.

Tôi rời giường uống thuốc, sau đó ra ngoài đi dạo. Lâu rồi không quan tâm đến vẻ ngoài của bản thân, sáng nay mới phát hiện khuôn mặt tái nhợt quá mức, hơn nữa cũng gầy đi đáng sợ. Hai má hõm sâu, tôi sớm đã trở thành một cây mây khô kiệt.

Bôi son trát phấn một lúc, tôi mới có can đảm ra ngoài gặp người khác.

Tôi lại đến nghĩa trang, trong đó mới an nghỉ người cả đời này đều yêu thương tôi.

Tôi nói lời vĩnh biệt với cha, đây là một nghi thức kỳ quái, cũng là một dự cảm kỳ quái. Một người biết trước được sinh mệnh của mình chẳng còn trên trần gian bao lâu nữa, đi vĩnh biệt một người đã xa rời trần gian.

Tôi ngồi trước ngôi mộ tâm sự với cha, nói tôi nhớ ông, kiếp sau có lẽ để cho ông trở thành người yêu của tôi cũng được, như vậy ông sẽ yêu tôi nhiều hơn một chút, tôi cũng không cần phải trầy trật vất vả như thế. Hay để tôi là người một bình thường thôi cũng được, như vậy tôi yêu Cao Phi cũng sẽ không liều lĩnh bất cần như thế.

Tôi nói đến khi mệt mỏi vô cùng, ngủ một giấc ngay trước mộ. Lúc tỉnh dậy đã là buổi chiều. Trước khi đi tôi nói với cha: "Cha, con nghĩ con thực sự rất khổ sở. Vì sao hết thảy những thứ này đều muốn con phải gánh vác? Con mệt mỏi, không muốn động dậy nữa."

Tôi mơ mơ màng màng đi về nhà, về đến nhà lại thấy đói bụng, Cao Phi không ở nhà, tôi đoán anh đi làm, tôi đến phòng bếp làm thức ăn. Tôi muốn ăn mì trộn thơm lừng, món Cao Phi thích ăn nhất.

Tôi vừa mới cầm mì lên tay đã nghe thấy tiếng mở cửa, sau đó tôi thấy Cao Phi đứng trước mặt mình.

Anh giận dữ hét vào mặt tôi, một tay giật lấy mì sợi trên tay tôi: "Cô tại sao luôn như thế, cô rốt cuộc muốn tôi nói bao nhiêu lần mới chịu? Bảo không cho cô vào bếp, cô nghe không hiểu à? Còn nữa, cô không có chuyện gì làm à, sao đi ra ngoài không nói một tiếng cũng không thèm nghe điện thoại? Có phải cô thấy đối diện với tôi thật nhàm chán đúng không? Hay là thấy đặc biệt hồi hận vì đã cứu tôi?"

Tôi đứng tại chỗ không dám nhúc nhích, bất ngờ vì Cao Phi tức giận đến như vậy. Tôi vắt hết óc nghĩ lý do: "Hồi trước anh nói, em đi đâu cũng không liên quan đến anh, không cần phải báo cáo. Bởi vì em thấy đói bụng mới muốn ăn thứ gì đó. Còn nữa, vốn dĩ vào bếp cũng không có vấn đề gì, không phải em vẫn nấu cơm cho anh hai năm sao? Anh không thể vợ đũa cả năm." Tôi cảm thấy những lời này là những lời phản bác thành công nhất trong đời mình, tôi trước kia chỉ biết nói, "Thực xin lỗi, Cao Phi, em yêu anh."

Tôi hy vọng anh hiểu biết bao! Nhưng anh chưa từng hiểu lấy một lần. Trái lại lúc này anh lại bối rối, đứng đờ ra đấy lúc lâu.

Tôi nhân cơ hội đoạt lại mì sợi: "Anh muốn ăn không? Em sẽ nấu thêm một phần."

Tôi nghĩ đây là bữa tối lâu nhất tôi cùng ăn với Cao Phi, anh nhìn tôi ăn mà không động đũa. Trong lòng tôi có cảm giác hài lòng nho nhỏ. Rất rất lâu trước đây, trong một nghìn lẻ một nguyện vọng của tôi dành cho anh có một cái nguyện vọng như thế.

Tôi vì thế có chút đắc ý hả hê, tắm rửa từ sớm rồi nằm bẹp dí trên giường. Nhưng nửa đêm tỉnh dậy, người tôi đã ướt đầm một mảng, bị người ta ôm lấy, người ở phía sau thân mình run rẩy, phát ra tiếng nghẹn ngào. Đầu óc tôi lập tức vô cùng tỉnh táo, nhưng cũng không nói gì, cuộn

người nhắm mắt lại cho đến sáng.

Cao Phi, em yêu anh, cho tới bây giờ cũng chưa từng hối hận

Ngày 20 tháng tư, trời quang

Thời gian vào đầu mùa hạ, trời luôn quang đãng rất nhiều.

Công việc của Cao Phi bỗng chốc hình như giảm đi không ít, luôn đi làm rất muộn, tan tầm rất sớm. Tôi rất thỏa mãn, nhưng hy vọng cấp trên của anh cũng thấy hài lòng.

Tôi nhắm tính trên đầu ngón tay, nếu như tôi có thể sống thêm hai tháng như bây giờ nữa còn có lợi hơn là sống thêm nửa năm, thời gian anh dành cho tôi vượt xa trước kia.

Cao Phi thấy tôi suy nghĩ, hỏi tôi đang nghĩ gì. Tôi ngẩng đầu nhìn anh, bỗng nhiên cảm thấy anh tuần tú vô cùng, thành thật bộc lộ, không ngờ anh lại dữ tợn nhìn tôi trừng trừng.

Buổi tối hôm đó khi choàng tỉnh vì đau đớn, tôi nhìn thấy Cao Phi đang lục lọi tủ đầu giường của tôi. Tôi đang nghĩ có nên hỏi anh xem có chuyện gì không thì lại phát hiện, anh đang tập trung cẩn thận nhìn bệnh án và hướng

dẫn sử dụng thuốc của tôi. Cả một ngăn đầy thuốc, anh mở từng cái từng cái một, nhìn từng câu từng chữ trong sách hướng dẫn, thỉnh thoảng quay sang nhìn tôi.

Tôi vội vàng nhắm mắt lại, quên cả đau đớn, giả vờ lơ đãng trở mình, nghĩ đến đêm hôm đó anh ôm tôi khóc, khóe mắt cay cay. Cao Phi, anh rốt cục cũng biết thương tiếc tôi.

Hôm sau tôi ra một quyết định vĩ đại, quyết định bù đắp lại toàn bộ thiếu sót từ sinh nhật lần đó của Cao Phi, tôi không thích phải đem theo tiếc nuối rời đi. Hơn nữa hành động tối qua của Cao Phi đã xóa tan mọi khúc mắc trong lòng tôi.

Tôi lại trang trí nhà cửa một lần nữa, mua cây nến, bày hoa tươi, tôi nghĩ mình cũng cần phải có một kỷ niệm lãng mạn. Cao Phi trở về đã thấy tôi ngồi yên ở đó như tảng đá.

"Thế nào? Ăn cơm dưới ánh nến thô tục đến thế à?"

Tôi bảo anh ngồi xuống, cắt bánh ngọt cho anh, bảo anh ước một điều. Tôi nói với Cao Phi, bánh ngọt hôm trước ăn rất ngấy, làm tôi muốn buồn nôn. Hôm nay tôi bảo bọn họ chỉ cho một ít bơ thôi. Cao Phi không nói, cả bữa ăn như một khối núi đá cứng ngắc ngồi yên bất động.

Tôi muốn anh ăn bánh ngọt, lại không nghĩ đến khi đó mình đột nhiên chảy máu mũi. Máu từng giọt từng giọt rơi xuống, thấm vào khăn trải bàn trắng tinh lập tức loang thành những đốm hoa.

Tôi bỗng chốc luống cuống, ngẩng đầu nhìn lên, Cao Phi đang vui đầu ăn, tôi nghĩ anh hẳn sẽ không chú ý, hơn nữa ánh nến này mờ mờ như vậy. Tôi bất chấp mọi thứ, vội vàng tìm cốc, nói vị bơ vẫn còn làm tôi buồn nôn, vội vàng chạy vào nhà vệ sinh. Vừa đi vào liền lập tức khóa cửa lại. Máu vẫn còn không ngừng chảy xuống, tôi chưa bao giờ nghĩ sẽ xảy ra tình huống này, lúc đó đột nhiên có chút hoảng sợ, bác sĩ chưa từng nói tôi sẽ gặp phải chuyện như vậy.

Tôi vặn vòi xả nước không ngừng, nhưng dù rửa thế nào cũng không trôi hết được sắc đỏ.

Tôi ngửa cao đầu nhưng máu vẫn phun trào như suối, dây vào quần áo, hết sức đẹp mắt. Tôi sợ Cao Phi phát hiện ra, mặc kệ mũi đang chảy máu, thò người kéo áo đến dưới vòi nước ra sức gột rửa. Thân thể tôi bản chất không tốt, hệ miễn dịch không mạnh, nhưng thà cảm mạo còn tốt hơn là để cho anh phát hiện ra.

Tôi vội vã lúng ta lúng túng, đột nhiên lúc đó cửa bị đá văng ra.

Tôi xoay người thì thấy Cao Phi đứng ở cửa, vẻ mặt dữ tợn như khủng long. Tôi vụng về mở miệng: "Cao Phi."

Chỉ là, thanh âm cuối đã biến mất trong miệng của anh.

Tôi đã vô số lần tưởng tượng ra cảnh Cao Phi chủ động hôn tôi, sẽ là giữa ánh hồng tà dương, sẽ là trong bóng tối mập mờ, sẽ là dưới mưa tuyết bao phủ, cho tới bây giờ tôi tưởng tượng không ít, cũng tưởng tượng không ngừng. Nhưng không nghĩ đến sẽ là trong lúc tôi máu chảy thành sông, Cao Phi hôn tôi.

Anh giống như một người phải trải qua nỗi khiếp sợ tính mạng bị đe dọa, liều mạng tìm kiếm một chút xác định.

Tôi cảm thấy anh đè tôi xuống rất thấp, anh khom người, không ngừng thay đổi vị trí để hòa hợp chặt chẽ với thân thể của tôi, dường như không nỡ bỏ qua một điểm nào không kể sát vào tôi. Anh luồn lưỡi vào trong khoang miệng tôi, hết sức vội vã tìm kiếm, cuốn lấy đầu lưỡi tôi, mút rồi lại mút chỉ hận không thể giờ phút này có thể hòa tan ở trong miệng anh. Anh đưa tay nâng tôi ép vào anh. Tôi muốn hỏi anh làm sao thế, nhưng trong lòng lại hết sức rõ ràng.

Cuối cùng, anh hôn mệt mỏi, ôm tôi, chôn đầu trên bờ vai tôi khóc.

Anh khóc hết sức, tôi thề tôi cho đến giờ cũng chưa từng biết một người đàn ông có thể khóc đến như vậy,

bắt đầu từ rên nhẹ, chuyển thành khóc to vang dội, tôi thậm chí nghĩ anh đã khóc đến khàn cả họng, rách cả yết hầu. Cả người bởi vì khóc quá lớn trở nên cứng đờ như sắt thép, tôi ôm thân thể cứng ngắc của anh đổ dánh, tôi nói: "Cao Phi, em yêu anh, cho tới bây giờ chưa từng hối hận."

Đêm hôm đó, tôi rất vui vẻ, là thời gian vui vẻ nhất từ khi chào đời đến nay, tôi cảm thấy linh hồn của mình dường như muốn bay lên, lần đầu tiên tôi cảm thấy có chết cũng không đáng tiếc. Cho dù sáng mai tỉnh dậy tôi đã ra đi, tôi cũng vẫn sẽ biết ơn ông trời.

Tôi nghĩ chúng tôi nhất định phải có một lần quan hệ hoàn mỹ nhất

Ngày mừng 5 tháng 5, trời âm u

Hôm đó Cao Phi đi ngủ rất trẻ, dường như trong nháy mắt anh lại biến thành một đứa trẻ náo loạn gây sự với tôi, tính nết mâu thuẫn, không biết vì sao cùng mình nhèu nhằng như thế. Mặc kệ tôi khuyên nhủ thế nào anh đều bỏ ngoài tai. Cho đến trước khi tôi ngủ, anh vẫn còn đang cố sức dẩy dứa tôi. Tôi đau lòng, lần đầu tiên Cao Phi của tôi làm cho tôi cảm thấy không đành lòng như thế. Nhưng may mắn là ngày hôm sau tỉnh lại, Cao Phi cũng không tiếp tục nữa.

Tôi tựa đầu chôn trong lồng ngực anh, anh cũng không đẩy ra, ngược lại duỗi tay vuốt tóc tôi hỏi: "Muốn

uống thuốc không?" Tôi thừa nhận đây là câu nói thỏa mãn nhất tôi từng được nghe trong đời, trước kia Cao Phi hận tôi, thức dậy nửa giờ cũng không nói với tôi một câu nào, dù là một câu cảm thán anh cũng keo kiệt như Grandet ^[3]. Tôi vui sướng, vui đầu trong ngực anh cười: "Anh bón cho em nhé?" Lại sợ anh cự tuyệt nói: "Tôi không có hơi sức đâu." Tay Cao Phi khựng lại, một lúc lâu mới nói đồng ý.

Tôi nghĩ mình cần phải thấy thỏa mãn rồi, Cao Phi dù vẫn có lúc không nói nhiều lắm nhưng đôi khi anh lại trở nên đặc biệt nhạy cảm. Tôi có thể cảm thấy được. Chẳng hạn như anh bỏ mặc tôi một mình ở thư phòng rất lâu, rồi lại quên mất tôi. Chẳng hạn như tôi đang nghe nhạc, vừa đúng nghe được một câu hát. Tôi nhớ rất rõ: thân thể của tôi càng ngày càng kém, thường xuyên không thể ra ngoài. Hôm đó tôi đang một mình ngăn người nghe nhạc là bài "Tình yêu Hiroshima" của Mạc Văn Úy ^[4]. Đoạn đó giọng hát đặc biệt của Mạc Văn Úy cất lên "Chẳng còn bao thời gian để yêu anh thật nhiều, sớm phải chấm dứt cuộc chơi đùa phong lưu." Thật ra tôi không thích Mạc Văn Úy lắm, nhưng lại thích bài hát này của cô. Khi đó Cao Phi vừa vặn đi vào, nghe được chính là đoạn này, chân trước vừa bước lên bồng ngưỡng lại, đứng ở cửa nhìn tôi. Có ánh nắng chiều chiếu xuống, ánh vàng rực rỡ chói chang. Một lúc lâu, anh bất ngờ đi đến hôn môi tôi. Từng chút từng chút một, không phải rất sâu, nhưng tôi ngẩng đầu lên lại thấy trong đôi mắt thâm thúy của anh hiện lên nét lưu luyến không buông.

Ngày 15 tháng 5, trời trong

Mỗi một ngày còn lại đều vô cùng quý giá đối với tôi. Cao Phi đã không lên lịch làm việc nữa. Anh có rất nhiều chuyện cần phải làm, phải chăm lo việc ăn uống, sinh hoạt hàng ngày của tôi cùng với những chuyện kiểu như thế.

Tôi không phải không vừa ý. Nhưng vào một buổi đêm tỉnh dậy, tôi đột ngột hôn Cao Phi. Sau tai nạn xe, tôi chưa từng chủ động đi hôn anh. Tôi mơ mơ hồ hồ cảm thấy mình vẫn còn một chuyện chưa hoàn thành. Tôi nghĩ chúng tôi cần phải có một lần ân ái hoàn mỹ tốt đẹp nhất. Tôi nắm lấy cúc áo của Cao Phi, anh tỉnh dậy cầm lấy tay tôi hỏi tôi làm sao thế. Tôi chỉ lắc đầu, tay vẫn tiếp tục động tác. Tôi nói: "Cao Phi, em muốn anh." Đây là lần tôi biểu đạt rõ ràng nhất. Bất kỳ người đàn ông nào cũng hẳn không chịu nổi những khiêu khích như thế của phụ nữ, nhưng Cao Phi của tôi lại cự tuyệt. Anh hôn lên chân mày tôi nói: "Ngoan nào, đừng âm ỉ!" Tôi đáng lẽ phải biết thế là đủ, thân thể đã kém như vậy sao có thể làm những việc ân ái bình thường được, nhưng là, bạn có tin rằng con người có thể chiến thắng tự nhiên không? Tôi nghĩ có lẽ đêm đó mình bị thứ kỳ quái nào đó ám vào người, sâu trong thâm tâm tôi có ham muốn mãnh liệt phải hoàn thành xong chuyện này, giống như con người nhất định phải hoàn thành xong con đường sinh lão bệnh tử. Tôi rất nhanh chóng cởi sạch quần áo của Cao Phi, tiếp đó là của chính mình. Tôi cảm thấy Cao Phi quyến rũ vô cùng, sau đó, tôi từng chút một như bà đồng thường thức cống vật,

hưởng thụ tận tình.

Tôi rên rỉ dưới người anh, khẩn cầu nói: "Cao Phi, chỉ một lần thôi." Cuối cùng sử dụng tuyệt chiêu của mình, tôi khóc nước mắt đầm đìa, có đôi khi cảm thấy phụ nữ có thể khóc cũng là một hạnh phúc. Tôi nói: "Cao Phi, cho đến tận bây giờ anh chưa có lần nào tự nguyện làm tình với em cả." Vẫn không được, tôi vừa dấm vừa xoa, "Cao Phi, chỉ cần anh cẩn thận một chút là được, anh nhẹ nhàng một chút thôi là được."

Cao Phi đâu không lại tôi, anh cúi người đi vào từng chút từng chút một, mỗi lần di chuyển đều cẩn thận từng li từng tí giống như bất cứ lúc nào cũng có thể mất mạng.

Cách một lúc lâu mới cử động một chút, mỗi lần ra vào cũng không mạnh, liên tục nín thở từ từ di động. Tôi phối hợp bên dưới anh, theo chuyển động của ánh trăng ngắm nhìn khuôn mặt anh, thân thể anh. Tôi nhìn ánh trăng biến thành tia nắng ban mai, tôi và anh ân ái trong thời khắc giao hòa giữa ngày và đêm, bỗng nhiên cảm thấy vô cùng hạnh phúc. Tôi ngửa đầu hôn Cao Phi, anh không thoải mái, cũng không thể thoải mái, trong mắt và trên mặt anh là lo lắng vô tận, chỉ có tôi là thỏa thích. Tất cả một đêm một ngày một năm cả đời của tôi chỉ vì một thời khắc trong nháy mắt này...

Bạn có thích Thương Ương Gia Thô^[5] không?

Đó là một người vốn nên sinh ra vì Phật, sống vì tình. Tôi thích ông. Khi còn bé, cha vì sức khỏe của tôi, trong giai đoạn điên cuồng nhất, cách yêu ma quỷ quái gì cũng đều thử qua. Chẳng qua là dù ông có gia tài bạc triệu cũng không thể chữa được. Bởi vì tin đạo, tôi mới biết đến Thương Ương Gia Thổ.

Ông có một bài thơ tôi đặc biệt thích.

Một đêm đó, tôi nghe Phạn ca cả đêm, không vì linh hội, chỉ vì tìm một tia hơi thở của người.

Một tháng đó, tôi xoay chuyển hết thủy Kinh Luân [\[6\]](#), không vì siêu thoát, chỉ vì chạm đến một dấu tay người.

Một năm đó, tôi dập đầu chịu đựng gian nan, không vì hướng Phật, chỉ vì kề cận hơi ấm của người.

Một đời đó, tôi trèo khắp Thập Vạn Đại Sơn [\[7\]](#), không vì tu luyện đến kiếp sau, chỉ vì giữa đường có thể gặp người [\[8\]](#)

Tôi cuối cùng cũng có thể tưởng tượng ra đây chính là quan hệ giữa tôi và Cao Phi. Tôi chính là vì mục đích đơn thuần đó mà có mặt trên đời.

Theo lẽ thường, người cười cuối cùng mới là người chiến thắng. Đêm đó tôi cũng không được đắm chìm

trong nắng sớm bình minh như ước nguyện. Tôi mỉm cười nhìn khuôn mặt Cao Phi dần dần mờ nhạt, sau đó bắt đầu chìm vào giấc ngủ.

Cao Phi quần áo chỉnh tề đứng đó, thấy tôi thức dậy, anh tiến đến ôm tôi. Trần trề mạnh mẽ. Sự ích kỷ của con người phải đạt đến mức độ nào mới có thể gọi là nhất? Tôi vì một giây phút vui thích của bản thân khiến Cao Phi suýt nữa phải trở thành tội phạm giết người. Anh cảm kích ôm tôi, tôi mỉm cười vuốt ve anh. Anh nói "Có những cảm nhận khiến cho người ta phải cảm hận, chẳng hạn như khi em bắt đầu xuất hiện trong cuộc đời tôi. Thế nhưng có những cảm nhận đôi khi lại khiến người ta phải sợ hãi, là khi em bắt đầu phải rời xa tôi." Anh nói, "Hà Du Cẩn, em vĩnh viễn không biết tôi hận em đến cỡ nào, cũng không biết tôi quan tâm em biết bao." Anh không chọn nói yêu, chỉ nói quan tâm. Tôi gật đầu thầm hiểu trong lòng, nhưng không thể mở miệng nói ra được. Anh nói, "Kỳ thật em có thể liều mạng cứu tôi, điều này vốn không có gì để tin tưởng hay nghi ngờ. Dựa theo tính cách yêu hận của Hà Du Cẩn có cái gì là không thể làm. Tôi thậm chí nghĩ có khả năng đây là trò đùa do em tự biên tự diễn sắp đặt. Chỉ là, lúc trông thấy em nằm trong bệnh viện, tôi mới bất chợt cảm thấy em cũng không mạnh mẽ như vậy. Cũng chỉ là, buổi sáng hôm đó em ra khỏi nhà, sau khi tôi tỉnh dậy đột nhiên không thấy bóng dáng em, không ai lén lút đến hôn tôi, mà tôi cũng không cần phải giả vờ ngủ say làm bộ cái gì cũng không biết. Tôi mở điện thoại tìm số của em, lại phát hiện ra mình không hề lưu. Tôi dựa theo trí nhớ để gọi, nhưng vẫn có mấy số không thể

nhớ ra được. Hà Du Cẩn, em nói xem em sống cùng tôi hai năm, vì sao đến số điện thoại của em tôi cũng không nhớ. Còn nữa, tôi đi tìm em, nhưng lại phát hiện ra tôi không biết bất kỳ chỗ nào em thường hay đến, thậm chí nghĩa trang chôn cha em tôi đều không thèm quan tâm, cũng giống như đối với em. Đến tận lúc đó tôi mới giật mình khiếp sợ, tôi nghĩ thật ra tôi có thể đối xử với em tốt một chút."

Tôi mỉm cười với anh, anh bộc lộ rất thẳng thắn. Anh nhìn tôi như vậy một lúc, bỗng nhiên hít một hơi thật sâu đến siết chặt tôi, giọng nói phút chốc thay đổi."Cho nên, cảm ơn em giờ phút này đã tỉnh lại, em làm hại anh nhiều như vậy, nếu còn để anh phải thành kẻ sát nhân, sớm muộn gì em cũng sẽ gặp báo ứng." Tôi nép trong ngực anh cười lạnh lạnh, giống như tất cả mọi lần trong quá khứ, tiếng cười thanh thúy như chú chim non, tôi nói: "Cao Phi, em yêu anh." Đây là mục tiêu một đời này của Hà Du Cẩn, theo đuổi duy nhất khi còn sống trên đời của Hà Du Cẩn. Anh càng ôm chặt tôi, thanh âm lại kiên quyết, anh nói: "Đừng quên lời thề khi kết hôn của anh, Hà Du Cẩn, đời này em vĩnh viễn cũng không nghe được câu nói đó."

Tôi cũng không chết nhanh đến thế như dự đoán của bác sĩ. Cao Phi dẫn theo tôi lo sợ bất an đi qua hết tháng sáu, tháng sáu phần hoa rực rỡ, gió mát nắng trong. Tôi nói với Cao Phi chắc đây không phải mùa cho người chết, vì vậy, tôi thật sự không chết. Tôi nghĩ tuy mình không có một cuộc đời trăm tuổi, nhưng tôi lại có được một đặc

quyền. Chẳng qua là giây phút hồi quang phản chiếu [9]
của tôi lại đến vào những ngày cuối tháng bảy.

Tỉnh dậy vào ba giờ sáng hôm đó, tôi hoàn toàn không hề chớp mắt, hơn nữa tinh thần vô cùng phấn chấn. Tôi nhìn bốn phía xung quanh và cả Cao Phi. Cái phòng đã sớm trở thành một nửa phòng khám chữa bệnh, nhiều dụng cụ thường dùng trong phòng khám tôi đều có. Tôi rời giường, lấy bộ quần áo mình thích nhất trong tủ quần áo, sau đó trang điểm thật đẹp, sắc mặt hồng hào một cách khó tin, đây là ngày mà tôi xinh đẹp nhất trong mấy tháng gần đây. Tôi đến thư phòng cầm lấy một quyển thơ tình. Tôi có chút khả năng văn nghệ thanh xuân hơn người, vào lúc thích hợp rất biết cách khoe ra, giống như các kỹ nữ biết cách khoe ra phong tình của bản thân. Tôi chuẩn bị tốt mọi thứ, đi gọi Cao Phi dậy. Tôi rất hài lòng là mình thật sáng suốt đã không nhập viện điều trị. Nếu không tôi đã sớm bị hành hạ như một phế nhân, để rồi thời gian cuối đời của tôi sẽ trải qua giữa một loạt các ca cấp cứu của một đám lang băm cùng với đồng thiết bị chữa bệnh lạnh đáng sợ.

Đánh thức Cao Phi cũng không làm tôi mất sức lắm. Sau tai nạn xe cộ, anh luôn luôn thính ngủ. Tôi chỉ mới cọ nhẹ vào anh như con cừu nhỏ, anh đã tỉnh lại rất nhanh, mở mắt ra nhìn tôi, bật dậy, đôi mắt thâm thúy càng thêm sâu sắc tựa hồ có lời muốn nói, nhưng nhìn tôi cả người ăn mặc gọn gàng xinh đẹp hình như đoán được điều gì, cuối cùng lại chẳng nói gì cả.

Tôi ngồi ở ghế phó điều khiển, nhìn Cao Phi lái xe. Gió lùa qua kẽ tay, ấm áp mà dễ chịu. Lúc này đã qua nửa đêm, ít người, xe cũng ít. Đèn đường mờ vàng xen lẫn sương mù, chúng tôi một mình một đường chạy trên đường núi quanh co. Tôi muốn đến ngọn núi cao nhất thành phố, cùng với người tôi yêu nhất. Nghe nói Ly Thiên là nơi gần đây nhất, như thế tôi cũng không cần cố sức quá. Tôi nhìn thành phố rực rỡ ánh đèn biến thành những bóng mờ ngay trước mắt, tôi hà hơi lên mặt kính.

Tôi dùng máy ảnh chụp hình, giữa gió và sương mù phe phất, giữa cỏ xanh và lá cây xào xạc, ở bên cạnh người tôi yêu. Tôi kẹp ảnh chụp ở mặt trong cuốn sách, khép lại. Tôi muốn có một tấm di ảnh thật hoàn mỹ, không phải để cho Cao Phi, mà là cho bản thân mình sau khi chết. Cao Phi dừng xe ở đỉnh núi, bốn phía yên tĩnh lạnh buốt, không có ánh trăng, không có ánh mặt trời, chỉ có ánh mắt của anh. Anh cúi đầu nhìn tôi, tà váy bay phấp phới, tôi cười. Gió núi mơn man những nếp nhăn trên khóe mắt tôi. Chúng tôi xuống xe đợi mặt trời lên, tôi cầm sách đọc thơ cho Cao Phi nghe, từng câu một. Xung quanh không hề có một bóng người, xa khuất tầm mắt cũng chỉ có bóng núi và sương mù, chúng tôi như đang ở trong một thế giới khác. Tôi đọc Ô dạ đề của Lý Dục, Tây Giang Nguyệt của Tư Mã Quang, Giải liên hoàn của Chu Bang Ngạn, Thanh Ngọc Án của Hạ Chú. Toàn bộ thơ tình, thoát ra từ khóe miệng thỏa mãn của tôi, tôi nghĩ như thế này thật đẹp, tôi quay sang Cao Phi nói, "Em không mong đợi đến kiếp sau, không hối tiếc kiếp này, thậm chí cũng không cần đến trọn kiếp này của anh." Cao Phi cuối cùng

sẽ giống như những người bình thường khác, mà tôi thì đã không còn trên thế gian này, không có tuổi thọ. Tia nắng ban mai cùng mưa sương cuối cùng nhạt nhòa tan biến, cỏ cây và dây leo vẫn cứ sinh sôi như thưở ban đầu. Tôi giở thơ của Thương Ương Gia Thố ra, đọc cho Cao Phi nghe bài "Một đêm đó".

Đọc được nửa chừng tôi đã không còn sức. Tôi nói một cách rất chính đáng: "Cao Phi, em mệt rồi, muốn ngủ một giấc, anh không được đánh thức em nhé. Nếu không, em quyết không thèm để ý tới anh nữa." Cơ thể Cao Phi cứng nhắc mà ấm áp, đem tôi ôm vào trong ngực. Nói một câu "Được rồi". Tôi nghĩ đây là lần cuối cùng có thể cảm nhận được sự gần gũi vô hạn của anh, tôi dựa vào lồng ngực anh, cúi đầu nức nở, "Cao Phi, lúc mặt trời ló dạng, anh không được nhìn em". Cao Phi gật gật đầu.

"Lúc mặt trăng ló dạng, anh cũng không được nhìn em."

Anh gật đầu. Tôi nói "Cao Phi, em rất thích lời anh nói với em buổi sáng hôm đó, có một số lời nói nếu không nói ra sẽ không trở thành sự thật." Tôi đã dần dần mọi mệt cực độ, cuối cùng nhắm mắt lại. Tôi nhìn thấy ánh mặt trời hiện ra trước mắt, màu vàng rực rỡ huy hoàng thắm đẫm núi sông, cơ thể dần dần nặng nề, linh hồn bắt đầu trôi nổi. Tôi quay đầu lại nhìn Cao Phi, nhìn tập thơ trên tay Cao Phi đó có câu cuối cùng trong bài "Một đêm đó" của Thương Ương Gia Thố, sau tấm ảnh chụp của tôi: "Một khoảnh khắc chớp mắt đó, tôi phi vũ thành tiên,

không vì trường sinh, chỉ vì phù hộ cho người bình an hạnh phúc..."

Tất cả một đêm, một ngày, một năm, cả đời của tôi chỉ vì Cao Phi, chỉ vì một khoảnh khắc trong nháy mắt...

2. CAO PHI

"Tình này chẳng có quan hệ gió trăng"

Em nói, lúc mặt trời mọc, không được nhìn em

Em nói, lúc mặt trời mọc, không được nhìn em; lúc trăng mọc, không được nhìn em. Vậy nên tôi làm theo, lúc mặt trời mọc, không nhìn; lúc trăng mọc, tôi vẫn không nhìn em.

Tôi ngồi ở nơi đó, em vẫn luôn nằm trong lòng tôi, thân thể không hề lạnh lẽo, còn ấm hơn, chỉ là trở nên không còn chút hơi sức nào. Đầu em gục xuống, tôi nâng dậy, lại gục xuống, lại nâng lên, lặp lại ba lần như thế, tôi không còn nghị lực nữa. Chờ mặt trời ló dạng một lần nữa, tôi ôm lấy em, đặt lên ghế pho điều khiển, thắt chặt dây an toàn cho em. Tôi lái ô tô về nhà, đặt em nằm ở trên giường.

Bỗng nhiên lúc đó tôi không biết mình cần phải làm gì. Tôi ở trong phòng do dự, tôi nghĩ mình cần phải gọi điện thoại, cần phải báo cho mọi người là A Du đã chết rồi,

còn phải chuẩn bị mọi việc tang lễ. Tôi gọi cho mẹ đầu tiên. Cha nhận điện thoại. Tôi ngồi bên mép giường đang sau là Hà Du Cẩn đang nằm an tĩnh, tôi nói giọng bình thản: "Cha, A Du chết rồi."

Ở đầu dây bên kia cha im lặng, thật lâu không nói gì, không lâu sau mẹ tiếp điện thoại, bà có lẽ đã biết, bà nói: "Cao Phi, con về nhà một lúc đi!" Tôi vâng lời bà, cúp điện thoại, tôi nghĩ tôi còn cần người trợ giúp tôi tổ chức tang lễ, lại gọi điện cho bạn đồng nghiệp. Bọn họ hình như không thể tin nổi nhưng tất cả đều nói tôi hãy cố nén bi thương mà chấp nhận. Tôi thay quần áo chuẩn bị ra ngoài. Tôi đứng ở đầu giường nhìn A Du, lớp trang điểm của em vẫn còn chỉ là không có chút huyết sắc nào. Tôi để tập thơ em cho tôi trên tủ đầu giường, trong đó có câu thơ cuối cùng của Thương Ương Gia Thố cùng tấm hình tự chụp của A Du, trong ảnh em đứng đón gió núi, khoe mắt nheo nheo, nét cười hiện trên khuôn mặt. Tôi vượt ảnh chụp nhìn em, trong lòng thì thầm câu nói đó, "Một khoảnh khắc chớp mắt đó, tôi phi vũ thành tiên, không vì trường sinh, chỉ vì phù hộ người bình yên hạnh phúc..." Tôi nghĩ đây cuối cùng cũng là khát vọng của em. Tôi đặt ảnh xuống, dựa theo cách em vẫn làm cho tôi tự mình thắt cà vạt.

Tôi đã một ngày một đêm không ngủ, không có tinh thần và thể lực đâu để lái xe. Tôi ra ngoài cư xá thuê xe. Từ phía đông đến phía tây thành phố, bởi vì kẹt xe ngốn mất của tôi hơn hai tiếng. Tôi lấy chìa khóa mở cửa, cha mẹ ngồi trong phòng khách, chứng tích năm tháng in dấu

trên hai mái đầu bạc. Trên tay của mẹ cầm một tập tài liệu, ánh mắt khó hiểu nhìn tôi. Tôi đón lấy. Đây là giấy chứng nhận nhà đất và giấy chuyển nhượng tài sản. Ngôi nhà cho thuê của A Du, cha mẹ tôi đã trở thành chủ nhà. Mẹ nói với tôi, "Mẹ không biết cái này để lại vào lúc nào, nếu cô ấy đi rồi, con cầm lấy xem nên xử lý ra sao. Cha mẹ không thể nhận thứ này được."

Tôi ra khỏi nhà, không cầm theo tập tài liệu đó. Trong khoảnh khắc thang máy khép lại, tôi nhìn thấy khuôn mặt tươi cười của em vào lần đầu tiên gặp nhau, em nói, "Hi! xin chào, tôi là Hà Du Cẩn, tôi rất muốn làm bạn với anh." Thế nhưng, cô ấy không chỉ làm bạn với tôi, phá hỏng gia đình tôi cùng tình yêu của tôi, mà còn trở thành vợ tôi. Như tôi đã nói với em, có một số người vốn đáng ghét khó ưa như thế. Nhưng sau khi rời đi lại có thể khiến cho người ta đứt ruột đứt gan.

Tôi cũng không biết họ sẽ đến nhanh như vậy. Lúc tôi về đến nhà đã có một nhóm đông người mặc vest đen xách hòm đứng trước cửa. Nhìn thấy tôi bọn họ chào, nói: "Cao tiên sinh, xin chào, chúng tôi là người lúc trước Hà lão tiên sinh giao nhiệm vụ tổ chức tang lễ cho Hà tiểu thư." Miệng rất khát, tôi đến chỗ máy đun nước rót nước uống. Bố của A Du đúng là có lý trí hơn em, ông đã sớm dự đoán được ngày này. Nhất định là ông thấy tôi sẽ không yêu con gái ông, cho nên vì không để em phải chịu một chút uất ức, chuẩn bị trước tất cả mọi việc cho A Du. Tôi nhìn bọn họ lau người cho A Du, thay quần áo, trang điểm ngay trước mắt mình. Lốp trang điểm của A Du bị lau

khẽ khàng, rồi thợ trang điểm chuyên nghiệp bắt đầu bôi son trát phấn cho em. Tôi cảm giác A Du vô cùng yên tĩnh, yên tĩnh hơn bất cứ lúc nào trong dĩ vãng.

Người đến đưa tiễn A Du rất đông, điều này khiến tôi hơi bất ngờ. Trong những người giúp tổ chức tang lễ có một người tên Sở Vân, một người đàn ông tuấn tú, chính trực, kiên cường. Anh ta nhìn thi hài của A Du gần người, một lúc sau chảy nước mắt.

Thi hài không được hỏa táng, đây là di ngôn của cha A Du, mà được chôn cất ở bên cạnh ông. Một người cha như thế, đến chết cũng phải bảo vệ con gái mình.

Luật sư cũng rất nhanh chóng đến nhà đọc di chúc. Tôi nghĩ thực ra A Du cũng không có thiếu suy nghĩ như trong tưởng tượng của tôi, chuyện gì cũng đều đã làm tốt, tôi không cần phải nhúng tay, chỉ cần tiếp nhận tin tức là em đã chết mà thôi, giống như nghe một bản tin hàng ngày vậy. Em không để lại bất kỳ tài sản nào cho tôi, công ty, cổ phiếu, trái phiếu cùng bất động sản toàn bộ để lại cho Sở Vân, người đàn ông đã khóc trước mặt em kia. Tiền gửi ngân hàng để lại cho cô nhi viện; nhà ở để lại cho cha mẹ tôi; căn nhà này của chúng tôi thì em không có sắp xếp gì. Luật sư chỉ nói là tôi có quyền ở lại và ra vào tùy ý. Nhưng tôi không. Ngày thứ ba sau khi A Du chết, tôi xách hành lý, chuyển ra ngoài. Năm thứ ba sau khi A du chết, tôi kết hôn lần thứ hai.

Năm thứ ba sau khi A du chết, tôi kết hôn lần

thứ hai

Không có gì phải nghi ngờ, cô dâu là người yêu đầu của tôi, cũng chính là người còn lại bị A Du tổn bao công sức đi chia rẽ. Trong thời gian đó, cô ấy không quen ai cả, có lẽ là đang đợi tôi.

Ngày hôm ấy cô ấy cùng ăn cơm với quản đốc của một nhà máy luyện thép. Trong bữa ăn cô ấy uống quá nhiều, lúc ra về gặp phải một người vô duyên vô cớ gây sự nói năng thô lỗ, động tay động chân. Còn lại một chút tỉnh táo cô ấy gọi điện thoại cho tôi bảo tôi đi đón cô ấy. Là đàn ông những lúc thế này đương nhiên không thể từ chối. Tôi lái ô tô đến đón cô ấy. Tại đầu phố đèn đuốc sáng trưng, tôi thấy cô ấy ngồi xổm trên vỉa hè khuôn mặt mệt mỏi, bộ dạng chật vật, tóc tai rối bời, còn dấu tích rõ ràng của một trận đánh nhau hoặc xô xát. Tôi tiến lên phía trước, cô ấy ngẩng đầu nhìn tôi, nước mắt rưng rưng, xinh đẹp đáng thương. Tôi ngồi xổm xuống muốn đỡ dành cô ấy một chút, còn chưa mở miệng, cô đã giang hai tay ôm lấy tôi khiến tôi bất ngờ không kịp chuẩn bị. Cô ấy rúc trong ngực tôi khóc thút thít, như một đứa bé khiến người ta không kìm được yêu thương. Sau đó cô ấy nói: "Phi, chúng mình lại bắt đầu lại từ đầu được không? Chúng mình đã bỏ lỡ mất năm năm rồi. Đừng nên tiếp tục qua lại giày vò nhau nữa."

Trên thế giới này chỉ có mình cô ấy gọi tôi là Phi, dường như là một cách xưng hô đặc biệt thân mật. A du chỉ biết gọi tôi Cao Phi, gọi cả tên cả họ. Dù là lúc ân ái,

em cũng gọi như thế, dường như đặc biệt cẩn thận.

Tôi ôm cô ấy vào lòng, nói chúng ta sẽ ở bên nhau.

Đàn ông phải biết tự chủ động, giống như đàn bà nhất định phải biết tự ái. Vì vậy, hôm sau tôi đến cửa hàng trang sức mua một chiếc nhẫn kim cương, năm ca-ra. Tôi thấy hơi lớn, hơn nữa khoa trương quá. Nhưng sau khi nhân viên bán hàng phân tích lý lẽ rõ ràng, tôi cảm giác như mua nó sẽ có thể mua được toàn bộ hạnh phúc trên thế giới. Vì thế tôi bảo cô ấy gói lại. Tôi nghĩ trước kia A Du thật ngu ngốc, nếu như em đổi cái nhẫn bạch kim đơn giản ấy thành chiếc nhẫn kim cương năm cara như thế này, có lẽ kết quả đã khác đi.

Tôi đến nhà cô ấy, cũng là căn phòng chúng tôi cùng ở chung năm năm trước. Tôi trao nhẫn cho cô ấy, còn quỳ một gối xuống dễ dàng nói ra tôi yêu cô ấy, hy vọng cô ấy cùng sống bên tôi. Cô mặc áo ngủ Winnie the Pooh rộng thùng thình, đầu tóc còn rối bời với con mắt thâm quầng, kinh động nhìn tôi không tin nổi. Nhưng rồi ngay lập tức lại bật khóc, nói bằng lòng với tôi. Tôi lấy nhẫn ra, đeo vào ngón tay thon gầy của cô, vẫn giống kích cỡ như năm năm trước, đúng là cô ấy vẫn có thể đeo vừa. Tôi đến giờ cũng không biết được A Du đeo nhẫn cỡ bao nhiêu. Chiếc nhẫn kia đã bị em mang theo vào trong mộ rồi, đời này, tôi cũng sẽ không biết được kích cỡ của nó.

Hôn lễ của chúng tôi tổ chức tại khách sạn, có mặt khách mời từ mọi nơi đến tham dự. Lúc cha xứ đọc lời

tuyên thệ kết hôn, tôi nhìn thấy những giọt nước mắt trong suốt lóng lánh của cô ấy, lăn trên đôi má phấn hồng vô cùng rung động lòng người. Phụ nữ thích khóc, giống như đàn ông đam mê hút thuốc, đều là những chất gây nghiện. Phụ nữ dùng nước mắt khiến cho đàn ông mê hoặc, rồi sau khi bị đàn ông bỏ rơi lại dùng nước mắt tự mê hoặc chính mình. Tôi đưa tay lau sạch nước mắt cho cô. Tôi nghe thấy cô thổ lộ bên tai tôi, "Phi, em yêu anh". Tôi gật đầu mỉm cười, trước mặt tất cả khách khứa biểu đạt lòng thương yêu chiều chuộng vợ vô bờ.

Chúng tôi đi hưởng tuần trăng mật ở Hải Nam, chúng tôi vui đùa hết mình, cười nói thỏa thuê, còn có những lần ân ái vào buổi tối hàng ngày. Nửa tháng sau, chúng tôi trở về từ Hải Nam, dọn vào phòng tân hôn. Phòng ở là hai chúng tôi cùng mua, căn bản không thể sánh với tác phẩm xa hoa của A Du nhưng cũng không nhỏ, 148 mét vuông, con số rất may mắn. Tôi nằm trên giường hôn cô dâu mới của mình, tay vươn vào trong nội y của vợ chà sát. Tôi không hề đứng đắn, cũng không cần phải đứng đắn. Tôi kể chuyện cười đùa trêu chọc cho cô nghe, cô giơ nắm tay nhỏ bé trắng mịn màng tức giận đánh khe khẽ, nói tôi hạ lưu. Vì vậy, tôi thật sự liền làm rất nhiều chuyện hạ lưu khó có thể nói ra. Ba tháng sau khi kết hôn, cuộc sống của chúng tôi dần dần trôi trong yên bình như dĩ vãng.

Mười tháng sau khi kết hôn, tôi bắt đầu có ảo giác

Mười tháng sau khi kết hôn, tôi bắt đầu có ảo giác, tôi

không biết đây có phải ảo giác hay không, nhưng nó thực sự đã xảy ra.

Mỗi lần cùng Giai Cảnh ân ái, tôi bắt đầu cảm thấy có chút không chân thực. Không giống như cùng với A Du, tôi làm tình cùng vợ mình đều là chủ động, tôi ở bên trên thể hiện sắc dục riêng biệt của đàn ông đối với vợ mình. Tôi dùng tay từ từ vuốt ve thân thể của cô ấy, ngón tay thô ráp lưu lại dấu vết trên da thịt trắng mịn. Tôi hết sức tập trung tinh thần, vợ tôi cũng thế. Cô ấy biết hưởng thụ hơn A Du, cô ấy là người chăm sóc, mà trong cuộc sống vợ chồng của tôi và A Du, em là người khơi mào và là người tiếp nhận, chăm sóc và tiếp nhận chỉ có một chữ sai khác ^[10], nhưng lại khác biệt một trời một vực.

Trước kia tôi nghĩ A Du như vậy là đáng đời, nếu như em không động đến tôi cũng không đến nỗi như thế. Tôi hận em, dù không hận cơ thể của em thì tôi cũng vẫn chán ghét. Nhưng điều không ngờ đến chính là mỗi lần, chỉ cần tôi bắt đầu nhắm mắt lại, bàn tay đang chu du trên người vợ tôi lại biến thành năm ngón tay khô gầy của A Du đang lướt trên thân thể tôi. Trong đêm đen, trên tấm đệm lạnh như băng, em luôn có thể chẳng biết xấu hổ đè lên trên tôi. Em líu ríu rên rỉ, như một con đom đóm, tôi không quan tâm đến em, em cũng không ngại ngùng đi thẳng vào vấn đề. Trong một năm sau khi A Du chết, tôi vẫn hay thường nghĩ đến vấn đề này, tôi nghĩ, nếu như A Du chưa bao giờ chủ động, tôi có thể muốn em hay không. Sau đêm tân hôn, cảm giác của tôi đối với em là ghét, hận em không giống một đứa con gái đứng đắn, có

thể dùng thuốc với đàn ông. Nhưng tôi vẫn luôn không có đáp án, vì vậy tôi cũng không nghĩ nữa.

Khi làm tình cùng cô ấy tôi không thể tập trung nổi, tôi nghĩ có thể do mình mệt mỏi. Gần đây công việc của tôi vô cùng mệt nhọc, hiện nay thu hút doanh nghiệp, hấp dẫn đầu tư tuy nói là dễ kỳ thật cũng không dễ dàng, công tác tiến triển cũng không thuận lợi. Tôi quyết định không đụng vào vợ trong nửa tháng, vào buổi tối sau khi đàm phán thành công tôi mới cho phép mình bỏ lệnh cấm. Quả nhiên mọi việc đúng như tôi nghĩ, chẳng qua là do tôi quá mệt mỏi. Đêm hôm đó chúng tôi vô cùng hài hòa, vợ tôi trong lúc thỏa mãn cười với tôi, giống như con quỷ con đắc ý. Tôi mê mẩn khuôn mặt nhỏ nhắn của cô ấy cười, dương dương tự đắc. Tôi nghĩ tôi hẳn là đã quên em, cho dù thật sự có cái gì đi nữa thì cũng đã quên rồi.

Khi mùa đông đến đã xảy ra một chuyện lớn. Ngôi nhà trước kia tôi ở cùng với A Du bị ăn trộm. Trong lúc tôi đang làm việc thì nhận được điện thoại của cảnh sát, bọn họ hỏi tôi có phải chủ nhà không, tôi nói không phải nhưng họ vẫn cứ muốn tôi đến. Tôi lái xe đến nơi ở lúc trước. Nơi này không thay đổi nhiều lắm, vẫn đất rộng người thưa, không có sức sống. Tôi dừng xe, ngoài cửa đã có xe cảnh sát đỗ. Tôi đi vào, bức danh họa cổ trong phòng khách đã biến mất, căn phòng được Hà Du Cẩn tốn bao công sức trang trí đã không còn vẻ rực rỡ như trước. Cảnh sát hỏi tôi nơi này đã bao lâu không có người ở. Tôi nói đã bốn năm, còn kém một tháng lẻ bảy ngày. A Du đã chết gần bốn năm. Ông ta muốn tôi đi kiểm tra xem có đồ

quý giá nào bị mất, muốn tôi nêu rõ số lượng, làm đơn. Tôi đi một vòng quanh phòng, tôi lắc đầu với cảnh sát, tôi không biết số lượng cụ thể những vật bị mất. Vị cảnh sát hơi mập mạp nhìn tôi bằng ánh mắt kỳ quái, không thể tin nói: "Anh đã từng ở đây hai năm lại không biết tài sản của căn nhà này à?" Tôi lắc đầu, tôi không cần phải nói dối. Tôi nói tôi có thể liệt kê sơ sơ. Ông ta bắt đầu dĩ cam chịu nói đành phải như thế, sau đó cho một viên cảnh sát trẻ hơn ông nhiều đi theo tôi ghi chép. Nhà rất nhiều phòng, tôi đi từng phòng từng phòng một. Tôi nghĩ đây là lần đầu tiên mình chăm chú quan sát căn nhà này kỹ như thế nên đương nhiên là tôi không thể kể được có những chỗ nào bị mất đồ. Tôi dừng lại ở phòng ngủ lâu nhất, tôi quen thuộc nhất là nơi này. Tủ sắt đã bị cạy ra, các thứ bên trong bị vét sạch không còn gì. Viên cảnh sát trẻ hỏi tôi trong này cất cái gì. Tôi nói có lẽ là châu báu, A Du có châu báu, nhưng mà tôi không biết để ở chỗ nào. Anh ta hỏi tôi số lượng cụ thể, tôi cũng lắc đầu.

Cuối cùng, đám cảnh sát không biết làm sao đành phải ra về, trước khi đi còn nói với tôi, vụ án này không đủ manh mối, hơn nữa tội phạm gây án dày dạn kinh nghiệm, không để lại bất cứ dấu vết nào, muốn điều tra ra e là phải tốn thời gian. Tôi hiểu rõ ngụ ý của họ, muốn phá án nhất định là không có hi vọng gì, cho dù vật bị mất có bày bán ngang nhiên trên thị trường, cảnh sát cũng sẽ không biết, vì không có người nào cho bọn họ biết thông tin gì về chúng. Tôi nói được, ra tiễn bọn họ. Tôi nghĩ đây là trách nhiệm của tôi, không cần làm khó cảnh sát. Tôi quyết định dọn dẹp lại căn nhà một chút vì ăn trộm và

cảnh sát nổi tiếp nhau đi vào, nơi này có hơi hỗn loạn. Mất khá nhiều thời gian, tôi không biết làm vệ sinh mà làm cũng rất khó khăn.

Dọn dẹp sạch sẽ, tôi ngồi trên ghế sa lon hút thuốc, trước mặt tôi là ảnh kết hôn. Tấm ảnh này không có giá trị đầu tư hay sự tầm gì, và lại làm gì có ai đi trộm ảnh kết hôn bao giờ. Ảnh chụp rất lớn, lớn đến nỗi người trong ảnh còn hơi biến dạng. Tôi muốn chế nhạo A Du, cũng chẳng phải mắt kém sao lại phải phóng to như thế. Nhưng lại không cười nổi. Tôi giống như chiếm được một thông tin nào đó. Tôi trở về phòng ngủ, phòng ngủ có di ảnh của A Du. Trong hình nụ cười của em vẫn như cũ, tôi ở cách em chỉ trong vòng 50 cm, có thể chạm tay đến em. Tôi nằm trên giường, hơi mệt mỏi. Làm việc cả ngày lại phải đi qua đi lại nhiều như vậy, tôi quyết định không về, ở đây ngủ một giấc. Tôi gọi điện cho Giai Cảnh. Cô ấy đồng ý một cách đầy quan tâm. Điều này Hà Du Cẩn vĩnh viễn cũng không làm được.

Vừa nằm xuống tôi lập tức ngủ ngay, vẫn nằm ở vị trí của tôi lúc trước. Nhưng điều khiến tôi không ngờ đến là tôi lại nằm mơ. Tôi không biết nguyên nhân tại sao, nhưng giấc mơ rất chân thực. Tôi thậm chí còn chờ đợi nó đến, dường như đã chờ đợi cả một đời. Rõ ràng một phút trước tôi còn nghĩ là Hà Du Cẩn không thể làm được, một phút sau tôi đã nhớ đến em.

Tôi với tay ngang qua chiếc chăn tơ tằm, sờ soạng vị trí của em.

Hết sức rõ ràng, tôi gọi tên A Du, tôi cởi cúc áo của em, lần này thật sự là tôi chủ động, tôi vùi đầu xuống chăn, cong người khom lưng, bắt đầu từ trên lưng em ngửi ngửi hít vào, như con mèo đói ngửi thấy mùi cá tươi.

Tôi thấy toàn thân mình đều nóng lên, tôi ôm lấy A Du vào lòng. A Du chăm chú nhìn vào mắt tôi giảo hoạt cười. Tôi không đợi được cởi hết tất cả quần áo, nâng hông đi vào.

Tôi trôi trong giấc mộng chấp chờn. Tôi biết rõ đây không phải là thật, A Du đã chết được bốn năm, hài cốt đã rửa nát từ lâu, có lẽ đã sớm hóa thành hơi biến mất. Thân thể nằm bên dưới người kia nhất định không phải là thật, nhưng tôi cũng không tỉnh dậy ngay lập tức.

Mấy năm rồi tôi cũng không nằm mơ, đừng nói đến mộng xuân. Tôi không thiếu sinh hoạt tình dục, không cần phải tìm con đường nào khác để thỏa mãn. Tôi mới kết hôn một năm, cũng không chán ghét vợ mình, không cần phải đi ảo tưởng những thứ khác.

Nhưng ngày hôm sau tỉnh dậy, dưới người một mảnh ướt lạnh, tôi xuất tinh trong mơ.

Năm thứ tư sau khi A Du chết, năm đầu tiên tôi kết hôn.

Cùng với Hà Du Cẩn, ở trong mơ...

Đầu xuân, tôi và Giai Cảnh dự định sinh em bé

Đầu xuân, tôi và Giai Cảnh dự định sinh em bé. Cô ấy thuyết phục tôi, ép sát vào ngực tôi, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn nà vô cùng đáng yêu.

Tôi đang đọc báo, nói đồng ý. Một vai ôm lấy cô ấy, tôi nói, chúng ta phải có một đứa con.

Chúng tôi bắt đầu vì con chuẩn bị chu đáo, chúng tôi cần phải có cả tâm hồn và thể xác khỏe mạnh để đón chào một sinh mệnh mới. Rất may mắn chúng tôi đều không có những thói quen xấu hay sở thích có hại, cơ thể Giai Cảnh rất khỏe mạnh, nghỉ ngơi mấy tháng là có thể chuẩn bị sẵn sàng để có em bé.

Nhưng tôi cố ý đến bệnh viện tư vấn. Bởi vì tôi đã từng tiêm testosterone undecanoate ^[11] để ngừa thai, tôi không biết có ảnh hưởng đến bé con trong tương lai hay không, nếu như có, tôi phải suy nghĩ lại.

Bác sĩ làm kiểm tra toàn bộ cho tôi. Trong phòng làm việc, ông nhìn tập tài liệu chi chít chữ trước mắt tư vấn cho tôi, testosterone undecanoate ảnh hưởng rất ít đến cơ thể tôi, cho dù là có ảnh hưởng thì cũng bốn năm rồi tôi không tiêm loại thuốc này nên đã có thể khôi phục lại như bình thường.

Có được câu trả lời hài lòng, tôi gật đầu, ai cũng không muốn sinh một đứa con bệnh tật.

Nhiệt tình ân ái của vợ chồng tôi lại trào dâng như lúc vừa mới kết hôn.

Chúng tôi tin đây không chỉ là một cuộc mây mưa mà là cả một quá trình hòa giao sinh mệnh. Chờ mong đứa con ra đời giống như mọi bậc cha mẹ khác.

Vậy mà sau mỗi lần tắm, tôi cuối cùng đều có thể trông thấy bóng dáng Hà Du Cẩn như ẩn như hiện. Tôi hi vọng em ngồi xổm trước mặt tôi, dùng khuỷu tay chống quai hàm nhìn tôi. Tôi hy vọng em nhìn thấy tôi. Nếu như vậy, tôi sẽ ngồi xổm xuống, thân thể lỏa lồ trước mặt em, tôi muốn nói: Hà Du Cẩn, nếu thời gian quay trở lại, anh muốn có con của em. Chỉ cần con của em. Thời gian trôi qua, tôi đến một thứ để nhớ về em cũng không có.

Thế nhưng tất cả đều là ảo tưởng, tôi lập tức khôi phục tinh thần, tôi đã quên mất hương vị của em rồi, làm sao có thể nói ra những lời như vậy.

Đứa bé đến muộn hơn so với tưởng tượng của chúng tôi, tận năm tháng sau khi chúng tôi cố gắng nỗ lực sinh con mới thấy có tin tức. Giai cảnh cầm chiếc que thử thai nổi lên hai vạch đỏ, vừa khóc vừa cười đưa cho tôi xem, nói: "Phi, cuối cùng cũng có con rồi." Tôi nhận lấy que thử thai, nắm bàn tay run rẩy của cô, ôm cô vào trong lòng, vỗ về cô ấy: "Cưng à, đừng khóc, cảm ơn em." Nói

xong tôi hôn cô ấy, vuốt ve khuôn mặt và mái tóc cô dịu dàng, niềm hạnh phúc từ con cái, tôi cũng có vậy.

Sau khi biết có con, chúng tôi bắt đầu dưỡng thai, chuẩn bị chào đón con ra đời. Vốn đã dự định có em bé từ đầu xuân, kết quả là đi bệnh viện kiểm tra, tính cả thời gian điều dưỡng chăm sóc thân thể lại thêm năm tháng tích cực vận động vượt khó khăn gian khổ, đứa bé là vào tháng mười mới được thụ thai, là thụ thai vào mùa đông.

Mùa đông lạnh giá, đặc biệt là lúc thời tiết rét đậm, rất lạnh. Giai Cảnh nói cho tôi biết một chuyện, cô ấy nói tôi bị mộng du.

Lúc đó tôi nghe xong cũng không để tâm, tôi cũng đã gần ba mươi, làm sao có thể ngay cả bản thân mình bị mộng du cũng không biết. Nhưng Giai Cảnh nói rất chắc chắn, cứ như là thật, cô ấy luôn nói trong lúc đang mơ màng ngủ, cô ấy có thể cảm thấy được tôi không nằm ở bên cạnh mình. Tôi không đồng ý với cô ấy. Cô ấy nói mình không hề bịa đặt điều gì cả, càng to tiếng tâm trạng lại càng kích động, tôi sợ hại đến đứa bé nên không phản bác, chỉ ôm lấy cô, áp tay lên trên chiếc bụng đã hơi nhô lên của cô cười: "Anh không ở bên cạnh em, chẳng lẽ lại ở trong người em à?" Cô đánh tôi cười mắng, nói tôi không đứng đắn, trở thành ba người ta rồi cũng không biết nêu gương, làm sao có thể chăm sóc con như thế.

Tôi cười, nói anh còn chưa dạy dỗ được bản thân mình đến nơi đến chốn nữa là, nếu không thì làm gì có

con được.

Tôi nghĩ mình vô cùng bình thường.

Hơn nữa nếu như thật sự bị mộng du thì là tôi muốn đi đâu, gặp ai?

Tôi cần cuộc tình viễn vông hoang đường này

Chuyện cũng chưa hoàn toàn kết thúc, đối với việc tôi bị mộng du, Giai Cảnh hình như đặc biệt chú ý.

Cô ấy nhấn mạnh năm lần bảy lượt rằng chắc chắn tôi có ra khỏi nhà vào lúc giữa đêm khuya. Tôi hết cách, rốt cuộc đành phải nổi giận với cô ấy, tuyên bố rõ ràng cấm không cho cô ấy nói như thế nữa.

Cô ấy sợ hết hồn, không nghĩ tới tôi sẽ nổi giận, nín thinh nhìn tôi. Sau đó không bao giờ nhắc đến nữa.

Tôi đưa Giai Cảnh đi khám thai định kỳ. Có đôi khi sẽ vào trong phòng, có khi lại ngồi chờ ngoài hành lang.

Tường bệnh viện chắc là vừa được quét vôi xong, trắng đến khó có thể tin là thật, lại thêm gạch men màu trắng, khiến cho ánh mặt trời cũng giống như bị tẩy sạch, tẩy đến không còn tí sắc màu nào, cả một vùng trắng lóa chói mắt, mắt tôi bắt đầu dần nheo lại.

Hành lang dài hơn chục mét, phía cuối là cửa sổ màu trắng, bên ngoài cửa sổ là cỏ xanh non, hoa đỏ thắm. Tôi ngửi thấy hương hoa, tôi nhìn thấy hình ảnh Hà Du Cẩn hiện lên, em vẫn cười, cứ như đó là mục tiêu duy nhất của em. Sau đó hình ảnh lại biến thành em đang nằm trên giường bệnh vào hôm tai nạn xe cộ, sau khi tỉnh lại em muốn ăn cháo nhưng lại không nói với tôi một câu.

Tôi di động một chút, tôi tiến về phía trước, thận trọng dàn dựng cảnh tượng trong đầu, tôi nhất định phải dàn dựng thật cẩn thận, nếu không tôi sẽ không có cách nào để diễn tiếp nữa. Tôi chạm vào em, ngồi xuống bên cạnh em, nhìn em, không hiểu sao khóe mắt cay cay.

Tôi gục đầu trên vai, tự nhủ đây không phải nước mắt, chỉ là chúng vẫn không ngừng chảy xuống. Lúc tôi lấy lại được tinh thần, Giai Cảnh đang đứng cạnh bệ cửa sổ nhìn tôi, nghiêng đầu, ánh mắt nhìn tôi đầy hứng thú.

Tôi đứng dậy, tiến về phía cô ấy, nói về nhà đi. Nếu như Giai Cảnh không nói tôi bị mộng du, mà nói là tôi đang bắt đầu tưởng niệm một số thứ, tôi nghĩ mình sẽ không chút do dự gật đầu nói phải. Nhưng Giai Cảnh sẽ không nói với tôi là tôi có phải bị mộng du hay không nữa.

Nhưng có một ngày, cô ấy bỗng nhiên chui vào trong ngực tôi, thì thào nói với tôi: "Phi, hỏi anh một chuyện."

Tôi ôm cô, ngửi mùi hương thơm ngát phảng phất của

cô. Giai Cảnh dùng đầu gối Clairol mùi hoa oải hương, Clairol luôn chú trọng hương thơm, mùi hương rất nồng. Tôi nói: "Hỏi đi." Cô điều chỉnh thân thể, vòng chân ngồi trên đùi tôi, đối diện với tôi, ánh mắt long lanh, nói: "Anh có nhớ đến Hà Du Cẩn không? Dù chỉ là đôi lúc?" Tôi không hiểu tại sao Giai Cảnh lại hỏi vấn đề này, tôi vuốt tóc cô nói: "Sao lại hỏi như vậy?" Cô lại xoay người lại, quay lưng về phía tôi, tôi vội vàng, tôi nghĩ sau khi mang thai, cô một người phải làm việc của hai người. "Tò mò. Anh là hận hay yêu cô ta. Năm đó cô ta đã làm hại anh và cả ba mẹ. Nhưng mà cô ta chết rồi, Cao Phi, em thấy kết quả này rất tức cười, kết cục đáng lẽ phải là anh và cô ta ở bên nhau cả đời, nhưng là cả đời không yên ổn." Tôi cũng cảm thấy kết cục này có chút tức cười, nhưng tôi nói: "Em không muốn ở bên anh sao?" Chỉ khi Hà Du Cẩn chết, tôi mới có thể ở bên cô ấy. Cô cầm ngón tay tôi cắn, nói: "Muốn, chết cũng muốn, nhưng Phi, anh cũng nhớ cho kỹ, chỉ khi em cảm nhận được anh yêu em, em mới có thể ở bên cạnh anh." Tôi rút tay ra, tôi không thích hành động này, bởi vì nó làm tôi nhớ tới Hà Du Cẩn, em luôn giả vờ như rất tùy hứng nông nổi hoặc vốn bản thân thật sự rất tùy hứng nông nổi dụ dỗ tôi. Tôi nói với Giai Cảnh, tôi sẽ nhớ kỹ.

Tôi nghĩ tôi thật sự nhớ kỹ, mỗi ngày tôi đều hết sức cố gắng cùng Giai Cảnh an bình trải qua. Tôi bắt đầu chuẩn bị phòng trẻ cho con. Sinh con là một chuyện vừa phiền phức lại vừa vui sướng, tôi vô cùng mong đợi. Tôi muốn sinh con gái, tôi chọn sơn màu hồng phấn cho căn phòng, tổn không ít tâm huyết. Tôi cho tới bây giờ cũng

chưa từng làm những chuyện như thế này một cách nghiêm túc. Giai cảnh nhìn tôi cười, cô ấy nói nếu như đứa bé mất đi, tôi nhất định sẽ mất đến hơn nửa cái mạng. Tôi cảm thấy đó là một giả thiết vô cùng ngu ngốc, giống như giả thiết trên thế giới này không có đàn ông và đàn bà vậy. Nhưng vì cô ấy là mẹ đứa bé, tôi bỏ qua cho cô.

Khi trời trở rét đậm lại xảy ra một chuyện lớn, biệt thự của A Du lại bị ăn trộm. Việc này khiến tôi nghi ngờ trang thiết bị bảo vệ của nơi đó, thậm chí tôi còn định căn cứ vào hợp đồng để bắt bọn họ bồi thường. Theo lý thuyết, khu vực ấy cũng tụ tập không ít những kẻ giắt lưng bạc triệu lại sợ sau một đêm tỉnh dậy nhận ra gia tài hóa hư không, làm sao lại có thể không được bảo vệ tốt. Tôi hơi tức giận, về nhà tìm hợp đồng, nhất định phải cho bọn họ một bài học. Nhưng tôi không tìm được hợp đồng. Tôi không biết hợp đồng để ở chỗ nào, hoặc phải nói là có hợp đồng hay không. Tôi tìm một vòng quanh phòng, một lúc sau dừng lại ở nơi đó, tôi nhìn di ảnh của A Du. A Du cười với tôi, trước sau như một, mục tiêu độc nhất vô nhị của em.

Tôi về nhà, cởi dép ngoài cửa, tôi cực kỳ mệt mỏi. Cảnh sát lại kiểm tra một lần nữa, hỏi những câu giống hệt nhau, nhưng bọn họ không thể cho tôi một câu trả lời thỏa đáng. Giai Cảnh đã mang thai ba tháng, cô nghỉ làm, ở nhà chờ sinh. Nếu là lúc trước, tôi sẽ đi qua hỏi cô ấy xem ngày hôm nay thế nào, ăn cái gì, làm cái gì, có nhớ tôi không, con có gì khác thường không, nhưng hôm nay

tôi không làm thế, tôi chỉ chào hỏi một hai câu, đi tắm rửa, thay quần áo, sau đó nói với cô ấy: "Anh phải đi ra ngoài, tối nay không thể trở lại." Giai cảnh đứng ở đó nhìn tôi: "Biệt thự trước kia của Hà Du Cẩn à?" Tôi gật đầu: "Anh phải kiểm tra cẩn thận hệ thống an toàn của chỗ đó, em biết đấy, nhà này không phải của anh, nhưng anh lại là người duy nhất có quyền đi vào."

Cô ấy gật đầu, tôi tiến lên hôn cô, "Em đi ngủ sớm đi, đừng thức khuya, nếu có chuyện gì thì gọi cho anh, dù có trễ anh cũng sẽ trở về ngay. Chúc con ngủ ngon thay anh nhé."

Tôi ra khỏi cửa. Nhưng đêm hôm đó tôi lại nằm mơ, dường như căn phòng đó thật sự có âm hồn ma quái, tôi không có cách nào khống chế bản thân. Trong mộng tôi đã muốn tỉnh lại vô số lần, đây không thể là thật, Giai Cảnh đang có con của tôi, tôi không thể ôm bất cứ suy tưởng gì. Nhưng tôi không thể tự thoát ra được, ôm Hà Du Cẩn, cơ thể tôi như cá gặp nước. Tôi vô cùng căng thẳng, rõ ràng biết đây là sai lầm nhưng tôi thật sự cần cuộc tình viễn vông hoang đường này.

Nếu như con tôi bị thương tổn dù chỉ một chút, cô xem xem tôi có bỏ qua cho cô hay không

Tôi lắp đặt thiết bị bảo vệ tốt hơn cho căn nhà. Dù bên trong đã chẳng còn lại bao nhiêu nhưng tôi vẫn phải bảo trì nguyên vẹn cho bề ngoài của nó.

Nhưng sau khi lắp đặt tốt, vợ tôi lại nói với tôi, tôi cần đi khám bác sĩ. Tôi cười, nói: "Mặc dù mấy ngày nay anh mệt chết đi, nhưng vẫn chưa đến mức cần đi khám bác sĩ đâu. Có lẽ anh còn khỏe mạnh hơn em nghĩ đấy." "Em nói là nói bác sĩ tâm lý."

Tôi giật mình ngay người, một lúc sau cũng không biết phản ứng thế nào, tôi nghĩ cô ấy chỉ lỡ lời, nhưng Giai Cảnh ngồi rất ngay ngắn, khiến cho chủ đề này thực sự có vẻ nghiêm túc, nét mặt của cô khiến tôi không thể có bất cứ suy nghĩ gì khác, mà tôi cũng không thể bịa đặt vô căn cứ.

Tôi ngập ngừng: "Anh nghĩ, anh sẽ quên chủ đề này đi." Lòng tôi hơi nguội lạnh, không có một người vợ nào lại muốn chồng mình đi gặp bác sĩ tâm lý.

Tôi bèn đứng lên đi về phòng, tôi không thể tiếp tục nhìn gương mặt của cô ấy và tưởng tượng ra trong bụng chủ nhân gương mặt đó có đứa con của tôi.

Nhưng Giai Cảnh còn kích động hơn so với tưởng tượng của tôi, cô ấy đứng lên, chạy đến trước mặt tôi, chặn đường tôi, hình như đã phải kiềm chế rất lâu, cô to tiếng nói:

"Anh không thể từ chối. Anh nói anh không bị mộng du, đúng vậy, không phải là mộng du, mà là bệnh hoang tưởng! Cho đến bây giờ anh vẫn không quên được Hà Du Cẩn, hơn nữa càng ngày càng nghĩ đến cô ta, chuyện này

anh không thể phủ nhận."

Tôi nhìn cô ấy, nói "Không phải."

"Dối trá, Cao Phi, anh từ trước đến giờ chưa từng lừa dối em." Cô khóc rưng rức trước mắt tôi, tôi đưa tay lau, an ủi cô ấy: "Anh cam đoan với em chúng ta sẽ sống đến đầu bạc răng long."

Đây là lời hứa tốt đẹp nhất mà một người đàn ông có thể dành cho phụ nữ. Hà Du Cẩn ngàn chờ vạn chờ, ngàn dụ vạn dụ, chính là vì hi vọng tôi có thể cho em một lời hứa như thế, chỉ là, cho tới giờ tôi cũng chưa từng nói.

Giai Cảnh ngủ trong lòng tôi, một đêm đó cô ấy cũng không phiền nhiễu nữa, nhưng cũng chỉ trong một đêm này thôi.

Ngày hôm sau cô ấy đích thân đi gặp bác sĩ tâm lý, tìm bác sĩ cho tôi, hẹn trước thời gian.

Tôi nhìn tài liệu trước mắt, cơn giận từ từ dâng lên, tôi đã nghĩ rằng cô ấy sẽ không vướng mắc nữa.

Tôi nói trước mặt cô ấy: "Anh không có bệnh, em rất cuộc muốn anh nói bao nhiêu lần mới hiểu được, anh không có bất cứ chứng bệnh tâm lý nào cả."

"Vậy anh cũng muốn em nói bao nhiêu lần anh mới

hiếu được, anh có bệnh." Suy nghĩ thêm một chút cô còn nói: "Nếu thật sự không có thì để cho bác sĩ kết luận đi, chẳng phải sẽ biết rõ sao?"

"Thân thể của anh sao phải để người khác kết luận chứng minh khỏe mạnh hay không. Anh ăn được uống được ngủ được, làm gì có cái tâm bệnh chết tiệt nào như em nói?" Nói xong tôi không muốn bàn luận vấn đề này thêm nữa.

Tôi xoay người rời đi.

"Nếu như anh không đi gặp bác sĩ, em sẽ phá thai."

Tôi không thể tin nổi xoay người nhìn cô ấy, tôi nghĩ mình có biết cô ta sao? Thật sự là tôi biết. Ngày đầu tiên nhập học đại học, chúng tôi cùng báo danh một chỗ, một mình cô ấy phải xách đồng hành lý nặng nề, tôi xách giúp cô ấy về phòng ngủ, để lại phương thức liên lạc. Chúng tôi cùng chọn môn học giống nhau, tham gia cùng một câu lạc bộ. Sau đó chúng tôi bắt đầu hẹn hò trong khu rừng nhỏ, đi dạo trên sân vận động, sau đó, nếu không phải là Hà Du Căn xuất hiện, cô ấy sẽ là người phụ nữ duy nhất trong đời này của tôi. Dù cho Hà Du Căn xuất hiện, cô ấy hiện tại vẫn là người phụ nữ duy nhất đi cùng tôi đến hết đời. Thậm chí, cô ấy bây giờ còn là mẹ của con tôi, nhưng cô ấy nói cô ấy muốn từ bỏ chức phận này bởi vì một cái lý do ngu ngốc không rõ từ đâu đến, từ bỏ một sinh mệnh vẫn đang lớn dần trong bụng kia.

"Cô cứ thử xem, Tô Giai Cảnh, nếu như con tôi bị tổn thương dù chỉ một chút, cô xem xem tôi có bỏ qua cho cô hay không."

Xin em hãy tin tưởng, anh vô cùng khỏe mạnh

Đầu tháng mười thành phố lạnh buốt, hoàng hôn đã bắt đầu buông xuống, như một tầng hơi nước bao phủ trong hầm băng. Trời đêm trong thành phố luôn rất đặc biệt, Thượng Đế như thuận tay cầm chiếc chuông vàng úp chụp lên quả đất, bỗng nhiên trời tối sầm xuống, trở tay không kịp.

Tôi đi bộ trên vỉa hè, gió lạnh đã bắt đầu gào thét, thế nhưng lá cây lại vẫn xanh tươi.

Tôi gọi điện cho Đồng Hành, cậu ta là bạn từ nhỏ của tôi, tôi nói, đi uống rượu đi.

Đồng Hành vừa đồng ý xong đã lập tức xuất hiện trước mặt tôi, nói ngả ngớn: "Không thể tin được đấy, ông cũng có lúc nửa đêm ra ngoài uống rượu, sao lại không ở nhà bên vợ yêu thế." Đồng Hành vốn đã tính nết bất kham, tôi không thể nào so được với cậu ta.

Chúng tôi tìm một quán bar, cậu ta rất thông thuộc, tôi ngửi thấy mùi vị xa lạ trong lòng có chút buồn nôn.

Đồng Hành vừa ngồi xuống một lúc lập tức có người

tiến lại đây, là vợ của Hành. Cậu ta biến khỏi tầm mắt tôi, đến khi chơi chán mới lại xuất hiện. Cậu ta nốc một ngụm, hô hấp dịu đi, nằm ngả ra bàn nói: "Nói đi, có chuyện gì?"

Tôi không bộc lộ hết dự vọng của mình, có thứ tôi vẫn luôn luôn không có đủ, tôi chỉ lắc đầu, "Làm gì có gì, uống rượu tìm gái còn phải cần nhiều lý do thế à?"

Đồng Hành cười, hơi thở phả ra mùi rượu nồng nặc.

"Đi thôi!"

Tôi cầm áo khoác định đi, tôi không chịu nổi thứ mùi này, nếu tôi cần xoa dịu tâm tình thì tôi đã làm được rồi.

"Sớm thế?" Đồng Hành nhìn đồng hồ đeo tay.

"Giai Cảnh sẽ thấy lo cho tôi." Tôi nói. Đây là lý do tốt nhất để đàn ông từ chối xã giao. Nhưng tôi nói ra miệng, trong lòng lại thấy không yên, rốt cuộc cô ấy sẽ lo tôi bị cái gì, lo tôi về muộn xảy ra chuyện ngoài ý muốn, hay trong một phút bốc đồng dây dưa với người phụ nữ khác, hay là lo tôi có hay không cái mà cô ấy gọi là bệnh tâm lý.

"Ông đi đi, tôi còn muốn chơi thêm một lúc nữa."

Tôi đành phải đi về trước một mình, chưa đi được mấy bước, giọng nói của cậu ta vang lên sau lưng tôi, "Nếu hôm nay ông thế này là vì cãi nhau với vợ, vậy tôi phải

chúc mừng ông."

Tôi xoay người, nhìn cậu ta, muốn biết ý tứ của câu nói này.

"Bởi vì hôn nhân của ông không hề có sức sống. Không phải do Giai Cảnh, mà là tại ông, Cao Phi. Ông ở trong cuộc hôn nhân này không hề có sức sống."

Lúc tra chìa vào ổ khóa tôi đặc biệt cẩn thận, phụ nữ có thai thèm ngủ, mà Giai Cảnh lại bị thiếu ngủ.

Tôi đổi giày rồi vào phòng ngủ nhìn Giai Cảnh, cô ấy đã ngủ say, nhưng trên tủ đầu giường vẫn còn để đủ loại tài liệu mà cô ấy sưu tầm được.

Tôi không đếm xỉa đến chúng, tôi đến hôn lên trán cô ấy, nói thầm trong lòng: "Giai cảnh, phiền em xin em hãy tin anh, anh không bị bệnh."

Tôi nhớ lại cuộc nói chuyện với Đồng Hành trước khi về, tôi nói, "Giai Cảnh tin rằng tôi có vấn đề về tâm lý, ông nghĩ tôi có không?"

Cậu ta ngẩn ra nhìn tôi, sau đó nói: "Nếu như cô ấy tin rằng ông có, chắc chắn là ông có."

Tôi hơi khó chịu. Tôi mà lại phải dựa vào đánh giá của người khác xem mình có khỏe mạnh hay không. Chỉ hận

không thể đập bàn quát to. Tôi ghét cảm giác như thế này. Nhưng tôi vẫn cầu xin, giống như bây giờ, Giai Cảnh, người hiện nay anh thương yêu nhất, xin em hãy tin tưởng, anh vô cùng khỏe mạnh.

Sau đó, tôi đi tắm rồi đi ngủ.

Nhưng tôi không nghĩ đến, cả cha mẹ của tôi và Giai Cảnh đều đến nhà tập trung đông đủ

Giai Cảnh ngồi trong góc, cô không nói gì nhưng đôi môi mím chặt và ánh mắt kiên định đã nói cho tôi biết sự kiên trì của cô ấy. Cô ấy không nói chuyện với tôi, một câu cũng không, giống như vị quan tòa công chính liêm minh, nếu anh không chấp hành lệnh của ông ta, ông ta vẫn có vô số quyền khiến anh phải thần phục.

Cha mẹ của Giai Cảnh còn kiên quyết hơn. Nếu tôi không đi bác sĩ khám hoặc không chữa hết bệnh, bọn họ nhất định sẽ khiến cho Giai Cảnh phá sạch cái thai này, hơn nữa còn ly hôn.

Cha mẹ tôi nhìn tôi, khuôn mặt trắng bệch, bọn họ cũng không biết làm sao để từ chối một cái yêu cầu như thế, nếu tôi thật sự có cái gọi là bệnh hoang tưởng hay là triệu chứng thần kinh gì đó, giữ lại Giai Cảnh, lương tâm của họ cũng sẽ không yên.

Ở trong phòng, mẹ vuốt tóc tôi nhìn tôi khóc. Bà

nghe ngào, dùng giọng nói khàn khàn đặc biệt của mẹ nói: "Không nên, không nên đâu con."

Cha im lặng không nói, nhưng tay phải không ngừng chà sát cái chân gãy đó. Đó là dấu ấn vĩnh viễn mà Hà Du Cẩn để lại, sẽ theo cha tôi đi đến hết cuộc đời. Kể từ khi gãy chân, mỗi khi có chuyện gì cha sẽ làm động tác này, đây là thói quen của ông.

Cả buổi Giai Cảnh chỉ nói một câu, duy nhất một câu, nhưng cũng đủ làm trái tim tôi băng giá. Cô ấy nói: "Cao Phi, tôi sẽ không chấp nhận con tôi có một người cha bị bệnh tâm thần, hơn nữa tôi cũng không thể chấp nhận một người chồng bị thần kinh, anh hiểu không?"

Tôi không biết phải đáp lại như thế nào, giống như vĩnh viễn cũng không thể tin được câu nói này là vợ tôi vừa thốt ra. Cuối cùng cô ấy lại dùng một từ như thế, bệnh thần kinh, không phải là hoang tưởng.

Tôi không biết có người nào bị người nhà của mình gọi là bệnh thần kinh hay không. Nhưng tên thường gọi luôn có cảm tình hơn tên khoa học, hoặc là tạo nên tình cảm.

Tôi cảm giác như tim mình đang bị một cái cửa cửa từng nhát kéo kẹt kẹt kẹt, tôi nói, "Giai cảnh, em đã quên lời tuyên thệ khi kết hôn rồi." Không phải nghi vấn mà là khẳng định.

"Đừng nói đến điều đó với tôi, Cao Phi, nếu anh làm tốt, tôi cũng sẽ đáp lại như thế. Nhưng anh tự hỏi lại lòng mình đi. Chỉ cần anh chịu chấp nhận điều trị, tôi vẫn sẽ còn tiếp tục ở bên anh."

Tôi khẳng khẳng bản thân không bị bệnh, Giai Cảnh khẳng khẳng chính mình nhận biết rõ ràng.

Hai bên cha mẹ muốn cô ấy dọn về nhà mẹ ở, ý là để cô ấy ở cùng với một người bị bệnh thần kinh hay tiềm ẩn bệnh thần kinh thì không an toàn, nhờ đâu có một ngày tôi sẽ tự đứng nổi điên lên làm chuyện gì với Giai Cảnh, vì bệnh nhân tâm thần không bao giờ phải chịu trách nhiệm trước pháp luật.

Giết chết Giai Cảnh, tôi cũng sẽ không phải chịu trừng phạt đạo đức hay pháp luật nào.

Hai tay tôi siết chặt thành nắm đấm, có phải hai năm kết hôn này tôi đã làm gì thất lễ với bọn họ hay không, tôi cố gắng nhớ lại, hết sức nhớ lại, nhưng tôi vẫn thấy mình không làm sai chỗ nào cả. Tôi gọi bọn họ là cha mẹ còn thường xuyên hơn là gọi cha mẹ mình. Ngày lễ ngày tết, lễ tiết gì tôi cũng đều hoàn thành chu đáo. Về tình về lý tôi chưa từng bạc đãi bọn họ, nhưng tại sao lại thành thế này.

Tôi nhớ tôi chưa từng dâng lấy một nén hương cho cha của Hà Du Cẩn, chưa từng quét mộ lấy một lần. Lúc

Hà Du Cẩn còn sống, sau khi em liều mạng cứu tôi, tôi phát hiện ra em bị bệnh, ngoại trừ thương cảm và áy náy với em, tôi cũng không cho Hà Du Cẩn thấy một nét mặt vui cười nào, cuối cùng tôi còn không ngừng nhấn mạnh tôi hận em, đến chết cũng sẽ không yêu em. Nhưng mà, em chỉ biết tươi cười với tôi nói, "Cao Phi, em yêu anh"; lúc nào cũng áp sát lấy khuôn mặt lạnh lùng của tôi; luôn coi tôi như báu vật quý giá nhất trên thế giới này.

Tôi đưa cha mẹ trở về, bọn họ tuổi tác đã cao còn vì tôi mà gặp phải chuyện như vậy, tôi thật sự không đành lòng.

Sau khi về đến nhà, tôi nhìn Giai Cảnh đang đóng gói hành lý nói, "Em không cần chuyển ra ngoài, anh sẽ dọn đi."

Thành phố bước vào tháng mười, chúng tôi bắt đầu ly thân.

Phá thai

Tháng mười thành phố A bắt đầu có sương giáng, mưa phùn xen lẫn sương trắng, mù mù mịt mịt với khí lạnh vi vút, đi từ đầu đến cuối ngõ cũng có thể thấy ống quần sạch sẽ đã bị ướt loang lổ, nếu không đi tất, còn có thể cảm nhận được cả cái khí lạnh ẩm ướt đó.

Nhưng điều này cũng không ngăn được mọi người dậy

sớm, cũng không gây cản trở đến những ông lão bà lão cầm máy thu thanh cũ rỉn vừa chạy chậm vừa nghe đài. Nếu bạn ngồi ở vườn hoa có thể trông thấy bọn họ mặc quần áo thoải mái gọn gàng tập thể dục, hoặc là tập Thái Cực quyền. Bạn còn có thể trông thấy cái xe trẻ con màu xanh điểm xuyết vài bông hoa nhỏ, ở gần đó đứa bé con chu môi, trợn mắt ngó xem người lạ là bạn. Nếu như đi đến những góc khuất, bạn còn có thể tìm thấy mấy đôi mặc áo tình nhân đang tâm sự, thỉnh thoảng có đôi đang hôn nhau, mà bạn vô tình làm người phá đám.

Ở trước cửa sổ nhà người ta, bạn thành một gốc dây trường xuân thật dài mọc lan tràn bên bờ tường.

Nhưng điều này cũng sẽ không ngăn cản được bọn họ vẫn như trước ở bên cửa sổ hôn môi, ôm ấp và cưng nựng nhau, bọn họ sẽ nói những lời tâm tình triền miên, nhìn nhau mà cười tâm đầu ý hợp.

Mà bạn cũng vẫn như cũ men theo dây leo của mình tiếp tục đi lên, có lẽ có một ngày một nhánh của bạn sẽ vô tình bò qua bệ cửa sổ, chạm đến mặt cửa kiếng màu sắc cũ kỹ niên đại xưa lắc đó, dòm ngó người ở bên trong, từ sớm đến tối.

Nhưng điều này cũng chẳng gây trở ngại.

Giống như là tôi không muốn ly thân, nhưng vẫn đã ly thân, chuyện này cũng chẳng gây trở ngại gì.

Tôi vẫn tính toán tìm hàng ngàn hàng vạn cái cố ở trong thành phố này, nhưng cũng không thấy được bất kỳ cái cố nào có thể tìm. Người lao công vẫn đến như mọi ngày, giao thông vẫn lộn xộn như thế, đồng nghiệp cùng phòng vẫn không thay đổi, dù tôi ly thân cũng không có bất kỳ ai cho tôi một cái cố để đình công.

Tôi dọn đồ đạc ra ngoài ở, nhưng lại không có chỗ để đi.

Nhưng tôi không đến chỗ của Hà Du Cẩn. Tôi dọn đến khách sạn, ở hơn nửa tháng.

Tôi nghĩ đợi cho Giai Cảnh từ từ hết giận, có lẽ tôi có thể trở về.

Con tôi nhất định phải có một gia đình đầy đủ và cha mẹ hòa thuận. Tôi nghĩ Giai Cảnh sẽ không quên, ngày đó là cô ấy chủ động nói, "Phi, chúng mình trở về bên nhau đi"

Mà trong nửa tháng này, tôi được thăng chức, thành tích rõ ràng rành rành. Nếu tôi là một bệnh nhân tâm thần giống như Giai Cảnh nói thì thử hỏi xem có bệnh nhân tâm thần nào có thể có năng lực hành xử như tôi không, cho nên, Giai Cảnh em sai rồi. Tôi sẽ dùng lý do này để thuyết phục cô ấy.

Tôi thật sự làm theo lời Hà Du Cẩn, từng bước từng

bước sinh hoạt dựa theo thói quen của một người bình thường. Sẽ không phá hủy bất cứ cơ hội nào để có thể trở lại cuộc sống như trước kia.

Nhưng tôi lại không nghĩ đến Giai Cảnh có tình nguyện hay không.

Đầu tháng mười một, cô ấy gọi điện cho tôi. Ngày hôm đó thật ra tâm trạng tôi cũng không tệ lắm, tôi vốn còn tưởng là cô ấy đã đồng ý cho tôi quay về.

Nhưng lại không nghĩ đến đang đợi mình là một cái tin dữ.

Tôi đứng trước mặt Giai Cảnh, cố gắng suy nghĩ, rốt cuộc lời cô ấy nói có ý gì.

Tôi có chút cảm hận tiếng Trung, ngay tại lúc đó.

Cô ấy nói: "Cao Phi, tôi bỏ đứa bé rồi" Về mặt cô ấy không dối, nét mặt chính đáng, trước sau không thay đổi bất kỳ góc độ nào.

"Em nói là em khi chưa được anh đồng ý, đã bỏ mất con anh rồi?" Tôi nỗ lực trấn tĩnh cảm xúc của mình, không nên kích động, không nên kích động.

"Ừm, để lớn thêm chút nữa thì không phá được." Ngừng một lúc, cô ta còn nói: "Đã bắt đầu có hình dạng

rõ ràng rồi, tôi không thể chậm trễ nữa."

"Ô Giai Cảnh, ai cho cô cái quyền này?" Tôi giận không thể nén, đứng dậy nói: "Cô dựa vào cái gì giết chết con tôi, còn có thể điềm nhiên như không thể đến nói với tôi nó lớn cỡ nào. Tôi cho tới giờ chưa từng nghĩ cô độc ác như thế, đó là cốt nhục của cô, sao cô có thể nhẫn tâm?"

Cô ta không nghĩ tôi sẽ trách móc, chỉ trích cô ta. Cô ta cũng đứng dậy, quát: "Vậy thì ai cho anh cái quyền này, giết chết tình yêu trong hôn nhân của tôi?"

Tôi lập tức á khẩu không trả lời được. Tôi đứng đó. Rõ ràng những lời tôi vừa nói làm tổn thương cô ấy, cô ấy bắt đầu nức nở, hờ dửng không ăn thịt con, cô ấy có lẽ cũng không vui nhưng cô vẫn cứ làm, cho nên tôi cũng không thể tha thứ.

"Cao Phi, tôi nói rồi, chỉ khi tôi cảm thấy anh yêu tôi, tôi mới có thể ở cạnh anh. Vì Hà Du Cẩn mà chúng ta chia tay tôi cũng không trách anh, tôi biết rõ anh là tình thế bất đắc dĩ, nhà cô ta có tiền có thế, không thể đắc tội, nên tôi lựa chọn tác thành không nói một câu. Trong thời gian đó tôi không yêu một ai, Cao Phi, tôi vẫn cảm thấy anh còn yêu tôi, mà tôi cũng còn yêu anh, chỉ cần có phần tình yêu này, dù khó khăn lớn hơn nữa cũng không thành vấn đề, cho dù thật sự là cả đời này chỉ làm bạn với bóng đèn tôi cũng chấp nhận. Tôi chỉ cần một điều, toàn tâm toàn ý một điều. Nhưng ông trời cố ý trêu ngươi, Cao Phi,

Hà Du Cẩn mất, anh cầu hôn tôi, tôi vẫn cho chẳng qua là vô tình đi một vòng sau đó chúng ta lại trở về chỗ cũ. Chúng ta sẽ sống đến đầu bạc răng long, anh cũng nói chúng ta sẽ sống đến đầu bạc răng long. Nhưng anh từ đầu đến cuối vẫn không hiểu được đầu bạc răng long đối với phụ nữ có ý nghĩa gì." Cô ấy ngừng lại, liếc tôi một cái, mệm mòi nói: "Cao Phi, anh không thể cho được nữa. Không cho được thứ tôi muốn, tôi cũng không thể cho anh thứ anh muốn."

Cuộc nói chuyện chấm dứt trong cụm từ không thể cho được của cô ấy, tôi nhìn bụng dưới bằng phẳng như cũ của cô, nói: "Tạm biệt."

Nếu là em, em có thể đối xử với anh như vậy không?

Tôi kỳ thật không biết bằng cách nào mình có thể đến chỗ biệt thự của Hà Du Cẩn. Tôi đứng ở đường cái người xe xuôi ngược, nhìn dòng người chuyển động, đèn đỏ chuyển thành đèn xanh, dòng xe chuyển thành dòng người, ánh đèn nê ông hắt xuống chiếu lên trên thân người lan chảy như nước, ngũ sắc rực rỡ. Tôi đứng cạnh cột đèn giao thông xanh đỏ, nheo mắt. Tôi nhìn thấy ở bên đường đối diện có một đứa bé thân thể trần truồng đi về phía mình, quá bé nhỏ, đi xuyên qua dòng người đông đúc, đến mức tôi nghĩ rằng nó bất cứ lúc nào cũng có khả năng bị một đôi chân giẫm nát dưới gót giày. Có lẽ nó chỉ bằng một con gà con lớn vậy, lão đà lão đảo, rất không ổn định. Mọi người xung quanh cũng không phát hiện ra nó.

Giày da, quần tây, váy đủ màu sắc xẹt qua bên người nó. Nó biến mất một lúc, lại mang theo nụ cười xuất hiện, dần dần nó vươn cánh tay còn chưa đủ dài kia ra, khuỷu tay của cánh tay đó vẫn còn dính liền với lồng ngực, hai cánh tay giang ra như vậy, thoát nhìn giống như một con dơi màu da nhỏ xíu. Tôi nhìn thấy nó mỉm cười, tôi nghe thấy từ trong yết hầu nhỏ nhỏ của nó phát ra âm thanh khù khụ như một tiếng kêu la. Trong mắt tôi một mảng ướt át, sương trắng cùng ánh đèn trong phút chốc giao hòa. Gió lạnh thổi qua, thổi đưa bé đó tiêu tan. Tôi lần sờ hai má lạnh buốt, tôi biết mình đã khóc.

Sau đó, tôi bước chân phần nộ đi vào biệt thự của Hà Du Cẩn. Tôi thô bạo dùng chìa khóa mở cửa. Tôi chạy một mạch đến phòng ngủ, hung hăng cầm hình của em, ném mạnh xuống. Thủy tinh vỡ nát, vừa vụn rạn ra một vết nứt trên khuôn mặt của Hà Du Cẩn, như một đóa hoa quý dị. Tôi quát với em trong tấm ảnh: "Hà Du Cẩn, cô lại dối trá, cô đã nói cô sẽ không còn trên trần gian này nữa, không có tuổi thọ. Mà tôi cuối cùng sẽ giống như người bình thường, cô nhìn xem cô lại làm gì? Tại sao ngay cả khi chết rồi cô cũng không buông tha cho tôi." Trong hình em hiện lên rõ ràng, vẫn nụ cười như thế, em là người duy nhất trên thế giới này trong di ảnh cũng có thể cười đến vô tâm vô phế.

Gào thét xong câu đó, tôi cũng mất hết sức lực, tôi ngã xuống giường, mệt mỏi rũ rỏi. Trước mắt tôi lại xuất hiện ảo ảnh của đứa bé đó, nó cười với tôi, phát ra cùng một âm thanh như thế. Tôi vui đầu chôn trong chăn nghĩ,

đường, đường, đường như thế này.

Quá nửa đêm, tôi tỉnh lại, ảnh Hà Du Cẩn vẫn nằm ở đó, mảnh vụn thủy tinh vương vãi.

Tôi cúi người nhặt nó lên, bởi vì lực va đập khi rơi, chỗ thủy tinh vụn vạch một vết trên khuôn mặt Hà Du Cẩn, có chút xấu xí. Tôi muốn đem chúng vứt hết, có lẽ tôi có thể đổi một tấm khác thay thế. Nhưng tay tôi mới vươn đến thùng rác, tôi đột nhiên nhận ra một vấn đề, tôi không có ảnh chụp của Hà Du Cẩn, một tấm cũng không có, không cất ảnh trong ví tiền, cũng không cất giữ bất cứ tấm ảnh nào của em. Tay tôi bắt đầu run rẩy, tôi nhìn tấm ảnh bị hủy hoại trong tay mình. Tôi nói với em "Đáng đời, ai bảo cô như thế." Tôi chỉnh sửa lại tấm ảnh rồi đặt trên đầu giường, có lẽ sau này tôi cần phải đến hiệu ảnh để xóa đi dấu vết. Tôi nằm trên giường, không ngủ tiếp được nữa, tôi quyết định tâm sự với Hà Du Cẩn, tôi nói: "Em có thể đối xử với anh như thế không?" Tôi nghiêng người, nghiêng đầu nhìn em, hỏi: "Nếu là em, em có đối xử với anh như vậy không?" Nếu là Hà Du Cẩn, nếu như cô ấy có con của tôi, nếu như, cô ấy phát hiện ra tôi có chút thần kinh bất thường, trong khi chúng tôi đang là vợ chồng lại quá thương nhớ Giai Cảnh hoặc thậm chí ảo tưởng cô ấy còn sống, ở bên cạnh tôi, nếu thế cô ấy có thể phá bỏ cái thai hay không, sau đó, muốn tôi đi gặp bác sĩ hay không. Tôi tập hợp lại toàn bộ những chuyện vụn vặt với Hà Du Cẩn, tôi dựa vào mọi hành động của em để đoán xem em hẳn phải dùng phản ứng như thế nào để đối xử với tôi, nhưng tôi nghĩ hơn nửa ngày cũng chỉ nghĩ được, nếu

như em mang thai, em nhất định sẽ cười hì hì đến trước mặt tôi, nói, "Cao Phi, em mang thai". Nếu như, tôi có bệnh, thậm chí bác sĩ đã chẩn đoán chính xác, em cũng chỉ biết nói, "Cao Phi, em yêu anh."

Tình yêu của cô ấy cho tới bây giờ đều là độc lập, thậm chí là độc lập đến có chút không giải thích được, dù cho không được đáp lại vẫn có thể ngoan cường sinh tồn tốt. Tôi áp mặt vào hình của em trong ảnh nói: "Hà Du Cẩn, em có đối xử với anh như vậy hay không?"

Quá trình ly hôn của tôi và Giai Cảnh rất dễ dàng thuận lợi. Ly hôn cũng suôn sẻ bất ngờ. Giai Cảnh và tôi đều hiểu biết lẫn nhau, hiểu rõ rằng hôn nhân của chúng tôi không thể tiếp tục. Cha mẹ Giai Cảnh hiển nhiên là cầu còn không được, nhìn giấy chứng nhận kết hôn của tôi và Giai Cảnh như được đại xá, rốt cục thoát khỏi một cái phần tử nguy cơ tiềm ẩn là tôi. Mẹ Giai Cảnh nắm lấy cánh tay của Giai Cảnh hết nhìn lên lại nhìn xuống nói: "Cám ơn trời đất, rốt cục con cũng thoát khỏi thẳng như thế, hôm nay trở về mẹ nhất định phải thành tâm thắp hương bái Phật, cầu xin cho con không phải dính líu hơn nữa với thẳng đó." Giai Cảnh bối rối cười với tôi, xin lỗi vì hành động thất lễ của mẹ cô ấy, mà tôi không hề chú ý. Nhưng tôi không hiểu rốt cuộc tôi đã làm gì mà khiến cho bà coi tôi như rắn rết, tránh không được. Bà chẳng qua là từ Giai Cảnh mới biết tôi có khả năng có ít bệnh thần kinh, mà loại bệnh này lại ảnh hưởng đến hạnh phúc của Giai Cảnh mà thôi. Đây cũng chẳng phải chuyện gì ghê gớm lắm, bởi vì tôi chưa từng làm bất kỳ chuyện gì mất nhân tính, cũng

không biểu hiện triệu chứng thần kinh gì. Nhưng mẹ tôi khóc nghẹn ngào trước mặt tôi, không khóc thành tiếng, chỉ yên lặng gạt nước mắt. Trên khuôn mặt già nua, nước mắt tràn đầy thấm ướt, bà dùng tay áo đã gột rửa trắng bệch nhưng sạch sẽ gọn gàng lau quệt, tay áo cũng rất nhanh ướt sũng. Nước mắt không ngừng liên tục như nước suối, cuồn cuộn mà chảy. Tôi ngồi sụp xuống, tôi nói tôi rất khỏe, không cần phải lo lắng. Mẹ gạt đầu, nước mắt vẫn chảy không ngừng, như bất kể mọi thứ. Có lẽ bà chỉ lo lắng vì sao con của bà, đến giờ có hai lần hôn nhân, đều chấm dứt trong thất bại.

Tôi ở trong nhà của Hà Du Cẩn, kể từ hôm đó tôi vẫn luôn ở lại đây. Tôi đã đem ảnh chụp đến hiệu ảnh. Bọn họ quả nhiên có kỹ thuật cao siêu, mặc dù vẫn còn có chút dấu vết lưu lại nhưng nhìn tổng thể Hà Du Cẩn vẫn cười tươi như hoa, căn bản không có hư hại bao nhiêu. Tôi nói với tấm ảnh của Hà Du Cẩn: "Có biết hôm nay anh làm gì không? Anh ly hôn, cho nên tạm thời không có nhà để về, chỗ này của em là một nơi ở rất tốt đấy." Tôi nói xong dùng chiếc cốc Hà Du Cẩn mua cho tôi khi còn sống uống nước.

Chuyện cũ của tôi và Hà Du Cẩn bắt đầu kết thúc tại đây...

Nói thật, ly hôn xong tôi như được giải phóng, như trút được gánh nặng. Dường như tôi vẫn luôn lấy một loại mục đích cố chấp để duy trì, trừ khoảng thời gian không lâu trước khi kết hôn ra tôi vẫn luôn mệt chết đi. Mặc dù

tôi không biết đó là mục đích gì. Ngày hôm nay ly hôn không ngờ tôi lại thấy vô cùng nhẹ nhõm.

Tôi mặc đồ ngủ trước kia của mình đi qua đi lại trong nhà của Hà Du Cẩn. Tôi đem máy tính xách tay để vào phòng làm việc, đem quần áo về lại phòng ngủ rồi đem đồ dùng vệ sinh cá nhân để vào phòng tắm. Chỗ treo khăn mặt vẫn như cũ dựa theo thói quen trước kia của tôi chồng năm sáu chiếc khăn mặt màu xanh nhạt, sau khi tắm rửa xong tôi có thể tùy ý dùng đến chúng.

Tôi lại mua mấy món đồ mới cho nhà bếp để có thể vỗ về dạ dày của tôi bất cứ lúc nào. Tôi thỉnh thoảng sẽ vào bếp, mặc bộ đồ ngủ rộng thùng thình ở trong bếp nấu ăn. Tôi thích nhất là mì trộn thơm lừng. Tôi làm theo sách nấu ăn, sách này là tôi tìm được trên giá sách của Hà Du Cẩn, nấu được so với hương vị của Hà Du Cẩn không khác mấy nên tôi nghĩ em chắc cũng dựa theo sách từng bước từng bước học.

Vào những buổi sáng cuối tuần, tôi thường ngồi trên chiếc ghế quý phi bằng gỗ lim chạm trổ hoa văn đọc báo, có ánh nắng chiếu vào sáng rõ, như kim loại bị nóng chảy trên dây chuyền sản xuất, chất tơ bóng loáng trơn tuột như nước.

Tôi tự thắt cà vạt trước gương. Cuộc sống giữa tôi và Hà Du Cẩn giống như cuộc sống giữa những người bạn. Đúng thế, như bạn bè bình thường: hai người tuy không hiện diện cùng lúc nhưng lại hiện hữu ở mọi nơi. Có đôi

khi tôi sẽ mừng thầm vì mối quan hệ như vậy. Đột nhiên cảm thấy có lẽ chúng tôi nên sống bình an vô sự như thế.

Đến đầu hè tôi phải đi công tác. Bởi vì đơn vị muốn cử tôi cùng với mấy người nữa đến một nhà máy cơ khí khảo sát, nếu như tất cả đều thích hợp, chúng tôi sẽ ký hợp đồng.

Tôi chuẩn bị đồ đạc một mình, dù không đi xa nhưng tôi vẫn cần chuẩn bị đầy đủ mọi thứ.

Chuẩn bị xong tôi hơi mệt, lại nghe thấy từ khóe miệng của mình thốt ra một câu nói, tôi không biết mình có nghe nhầm hay không, nhưng tôi thực sự đã nghe thấy, tôi nghe thấy mình nói: "Hà Du Cẩn, thức ăn tối qua em làm không ngon, hơn nữa em đang mang thai, không thể ở nơi có nhiều khói bụi dầu mỡ. Sau khi trở về anh sẽ thuê một bảo mẫu cho em. Lúc anh không có ở đây em nhất định phải nhớ đến anh đấy."

Sau đó tôi ngủ, ngủ rất sâu, suýt chút nữa liền lỡ mất thời gian đăng ký nên đương nhiên cũng quên mất một câu đã nói trước khi đi ngủ đó. Nếu như tôi còn nhớ rõ, có lẽ tôi sẽ thừa nhận thần kinh của mình đúng là có vấn đề, tôi đang tưởng tượng với một người đã chết là mình vẫn còn sống cùng với cô ấy.

Khảo sát rất thuận lợi, chúng tôi hoàn thành xong trong ba ngày. Sau đó, các đồng nghiệp bàn bạc có lẽ nên ở thêm một ngày tham quan cảnh vật nơi đây. Tôi

đồng ý. Ngày đó tôi hứng thú dạt dào thậm chí tinh thần vô cùng tốt. Tôi không hề biết có một cái lý thuyết gọi là hồi quang phản chiếu. Nhưng nếu như ngày hôm đó tôi vô tình đi đến kết thúc của cuộc đời, có lẽ cái phần chấn của hôm đó chính là hồi quang phản chiếu của tôi.

Nơi đây cảnh vật rất nhiều, cũng rất đẹp, có thị trấn cổ, có di tích, còn có một ít cảnh đẹp tự nhiên, hình thái đa dạng, ngắm nhìn không xuể. Chúng tôi dạo chơi gần một ngày, mỗi người đều cảm thấy chuyến đi này không uổng công.

Lúc xế chiều đi xe về, ngồi cạnh tôi là một cô bé con, nhìn khoảng ba tuổi, mặc váy liền áo màu hồng, buộc buộc tóc màu hồng, lúc cười với tôi hiện ra hai cái má lúm đồng tiền thật sâu.

Tôi ngồi trên xe ngủ rất nhanh, hồi quang phản chiếu của tôi hẳn đã kết thúc.

Khi tôi tỉnh lại, xe đang lao và đổ nhanh về phía trước, trong xe mọi người bắt đầu hét chói tai, nhưng tôi lại vô cùng tỉnh táo, luôn luôn mở to mắt quan sát tất cả mọi việc phát sinh, tôi không hề sợ hãi mà dường như đang vô cùng chờ mong hết thảy.

Dưới người tôi bị một vật nặng nề đè lên, cơn đau khủng khiếp ập đến, có người đã khóc to lên, kèm theo đó là âm thanh vụn thủy tinh vỡ và âm thanh kim loại nghiền vào nhau. Nhưng tôi không biết vì sao mình vẫn

mỉm cười. Đội phòng cháy chữa cháy và xe cứu thương đến rất nhanh. Xe kẹt giữa đường quốc lộ và một thân cây, thân xe lung lay sắp đổ, cứu viện vô cùng khó khăn, cứu một người thân xe liền rơi xuống nửa phân. Những người vẫn còn tỉnh táo hoảng sợ la hét trong xe nhưng đến cuối cùng dần dần từng người từng người một vẫn được cứu lên.

Đến lượt tôi, xe đã giống như một khối sắt vụn, đứng đưa trên mỏm núi. Tôi nhường cơ hội cho người khác, cuối cùng chỉ còn lại mình tôi.

Nhân viên cứu hỏa vươn tay về phía tôi, chiếc xe đã không còn đủ khả năng cho bất cứ ai đi vào nữa, đây cũng là điều tôi mong muốn. "Nhanh lên, cậu đừng chần chừ nữa, xe sẽ rơi xuống ngay bây giờ đây."

Nhưng thanh âm không hề có chút tác động gì đến tôi. Tôi nghiêng đầu, thân người khẽ động, nhìn lên bầu trời, bầu trời trống trải, bạn thậm chí còn có thể cảm thấy như thần linh đang nhìn mình, bằng gió, bằng mây, bằng cỏ dại cùng cây già, bằng trời cao đất xa với thời gian đều đều và dài đằng đẵng. Tôi biết rõ ngày mai trên trang nhất tờ báo thành phố hẳn sẽ là tiêu đề: Một người đàn ông sau khi xe gặp tai nạn từ chối tiếp nhận cứu viện, bị rơi xuống vách núi, cả người và xe đều nát bét.

Nhưng những thứ này cũng chẳng còn có quan hệ gì nữa. Những năm gần đây tôi vẫn khẳng định đi tìm một kết thúc, mà đây cũng là một cái kết thúc. Hà Du Cần đã

nói trước khi chết, chỉ hi vọng tôi bình an hạnh phúc, tôi vẫn luôn luôn làm theo lời nói của cô ấy, tôi kết hôn, cố gắng công tác, không nghĩ về em, cũng không tìm chết, tôi vẫn luôn bình an hạnh phúc, nhưng chuyện ngoài ý muốn không phải tôi có thể kiểm soát được, tôi cũng không biết tôi sẽ ly hôn, tôi cũng không biết xe sẽ gặp tai nạn, cho nên nếu đến lần cô ấy gặp lại tôi cũng không thể trách tôi, cũng không được phép trách cứ tôi.

Nước mắt tôi từ từ chảy xuống, tôi nhìn thấy khuôn mặt của Hà Du Cẩn. Nhìn thấy khuôn mặt tôi đã mong đợi bao nhiêu năm, trời biết đã có bao nhiêu lần tôi muốn được vươn nắm đầu ngón tay đi sờ một cái. Vuốt ve khuôn mặt em giống như một người yêu.

Nếu như tôi được gặp được em, không, tất nhiên tôi sẽ phải gặp được em, bởi vì tôi làm nhiều chuyện như vậy chỉ để được gặp lại em.

Chúng tôi sẽ gặp nhau giữa muôn trùng mây, tôi sẽ đứng giữa mây mù nói: "Hi!, Hà Du Cẩn. Xin chào, tôi là Cao Phi, rất muốn được làm bạn với cô."

Sau đó, tôi sẽ trở thành chồng của em.

Nếu như ở bên kia em có một tình yêu mới, nếu thế tôi sẽ không từ thủ đoạn nào phá hoại tình yêu cũng như tình thân của em, trở thành chồng của em.

Chuyện cũ của tôi và Hà Du Cẩn bắt đầu kết thúc tại đây...

Mạc Nhất, chân trời góc bể tôi quyết tìm được em!

Tác giả: Ngự Du

(Tên gốc: Ái cũng Tiêu Hà, hận cũng Tiêu Hà)

Mở đầu

Tôi tên Mạc Nhất, là một người bình thường nhưng xuất thân hơi đặc biệt. “Mạc” không phải họ thật của tôi, lúc còn rất nhỏ tôi đã được nhận làm con nuôi. Họ của bố nuôi là Mạc, có chữ “Nhất” bởi vì tôi là đứa con duy nhất của bố mẹ nuôi. Từ nhỏ họ đã không có ý định giấu diếm chuyện tôi là con nuôi, mà tôi cũng không muốn tìm bố mẹ ruột, nếu như có thể đem chính đứa con mình dứt ruột sinh ra bỏ đi thì tìm lại liệu có ý nghĩa gì, huống chi còn làm tổn thương bố mẹ nuôi. Vì thế tôi vui vẻ sống ở gia đình họ Mạc, hưởng thụ sự cưng chiều của bố mẹ.

Tôi trời sinh vốn đã không ham học, cho nên ngày ngày đều cùng mấy nữ sinh lười học trốn đi chơi, rất may là các bài kiểm tra định kỳ đều vượt qua được, thi đại học với số điểm không cao lại không muốn thi lại nên 17 tuổi tôi quyết định tới học trường sư phạm ở một thành phố xa lạ, bắt đầu cuộc sống ba năm đại học thành thơi.

Khi 18 tuổi, bố mẹ nuôi mừng rỡ bảo tôi, cơ quan họ tổ chức đi du lịch ở Trương Gia Giới (Tên một thành phố du lịch nổi tiếng thuộc tỉnh Hồ Nam - Trung Quốc), tôi vui

về tiễn họ lên đường còn không quên dặn nhớ mua quà mang về cho con gái bảo bối.

Đang vui vẻ sắp xếp quần áo chuẩn bị về nhà nghênh đón bố mẹ thì thầy chủ nhiệm gọi tôi ra ngoài nói chuyện, thầy nói với tôi bằng giọng rất nghiêm trọng, rằng bố mẹ nuôi đã cùng qua đời trong một tai nạn giao thông. Tôi không nhớ rõ mình về nhà bằng cách nào, đến bên tấm vải trắng liệm bố mẹ nuôi, 3 ngày tôi không hề nhúc nhích, tay cầm chặt món quà họ mang về, kỉ niệm 18 năm cứ tua đi chậm chậm, dù không phải con đẻ, nhưng bố mẹ chưa từng để tôi chịu khổ. Cố nén xuống bi thương, lo xong xuôi hậu sự, nhờ hàng xóm bán giúp căn hộ, gạt đi nước mắt tôi quay về trường học. Họ hàng bố mẹ nuôi tôi một người cũng chưa từng thấy ai.

Trở về trường tôi cố gắng học tập, đây cũng là tâm nguyện lớn nhất của bố mẹ nuôi khi còn sống. Không còn chơi bời lêu lổng, không đi mua sắm, không nói chuyện yêu đương. Năm 20 tuổi tôi tốt nghiệp trường sư phạm, sau đó chuyển tới Lạc thành, một đô thị sầm uất ven biển.

Được tuyển vào dạy ở một trường tiểu học tư thục, tôi trở thành chủ nhiệm lớp năm, đây là một trường học nội trú, mỗi chiều thứ sáu, rất nhiều chiếc xe xếp thành hàng dài chờ học sinh tan học. Đứng ở cổng lớn trông ra, nhìn những đứa trẻ nhào vào lòng bố mẹ ôm ấp làm nũng, tôi vừa hâm mộ lại cảm thấy buồn. Chợt làm tôi chú ý là một nam sinh đáng yêu tên Tiêu Hà, thằng bé cũng giống tôi

đứng dựa vào cổng, đôi mắt hăm mộ đầy khao khát. Tôi chưa từng gặp bố mẹ thằng bé lần nào. Đợi bọn trẻ về hết, tôi tới nắm lấy đôi tay nhỏ bé của Tiêu Hà đi về phòng ngủ của thằng bé, hỏi nó về bố mẹ, nhưng nó không chịu hé răng, cúi đầu nhìn vào bàn tay nắm chặt. Tôi lại càng nhẹ nhàng hỏi han nhưng thằng bé vẫn như cũ không nói một lời, vậy thì đành tìm giáo viên tổng phụ trách hỏi cho rõ mới được.

Thì ra Tiêu Hà là con hoang, chưa từng được gặp mặt bố, còn người mẹ xinh đẹp đem bỏ thằng bé vào trường học rồi không thèm đoái hoài đến nữa, mỗi kì nghỉ đông, nghỉ hè cũng không tới đón. Giáo viên phụ trách đành phải đưa thằng bé về, nhưng về nhà cũng không gặp ai, Tiêu Hà một mình ngồi ở bậc cầu thang đợi mẹ. Thầy tổng phụ trách nói đến đây, hốc mắt hoe đỏ, miệng lẩm bầm “đáng thương”

Lúc tôi tới phòng ngủ thì Tiêu Hà đang ăn bữa tối do trường học phát, là... bánh mì, đã chẳng còn học sinh nào, căng tin trường cũng chỉ có thứ đó. Tôi đưa Tiêu Hà về căn phòng nhỏ mới thuê, nấu cơm cho thằng bé, một đứa trẻ đáng thương, nó nhất định rất muốn về nhà, rất nhớ mẹ.

Nhìn Tiêu Hà gầy gò từ tốn ăn cơm tôi không khỏi chạnh lòng, thôi thì tôi tạm thời trở thành mẹ của thằng bé trong 2 ngày vậy, ngày mai sẽ dẫn nó tới công viên mà bọn trẻ đều thích chơi một vòng.

Trông thấy tàu lượn, tôi nuốt nước bọt, nghĩ tới đó đã thấy rất kích thích. Hồi đại học đã từng có lần tôi chơi trò đó tới mức nôn hết mọi thứ trong bụng. “Tiêu Hà không biết có muốn chơi không nhỉ?”, đôi mắt sáng nhìn Tiêu Hà, thằng bé thờ ơ ngồi xuống, xe vọt lên rồi lao thẳng xuống, tôi hét to, rất thú vị, rất khủng bố, mặt tôi trắng bệch, lúc xuống mặt đất tất cả như quay cuồng, không thể chịu đựng tôi ngã ngồi luôn xuống, thề lần sau không bao giờ tôi chơi trò này nữa, muốn cũng không. “Cô giáo Mạc không sao chứ?” Tiêu Hà bên cạnh lo lắng hỏi tôi, tiểu tử này giỏi thật, hình như tôi chưa nghe thấy nó kêu một tiếng, nhìn khuôn mặt trắng hồng của thằng bé thật không giống người bình thường.

“Không sao, chúng ta chơi trò cối xay gió cuối cùng đi.” Tôi không tin thằng bé sẽ không hé răng. “Cô giáo cô chắc chắn còn có thể ngồi được trên cái đó sao?” Ý gì, coi thường tôi chắc?

Đang định đứng lên, ôi, không xong rồi, buồn nôn quá. “Oe” Giải quyết xong thật dễ chịu, thoải mái. “Cô giáo Mạc, này.” Một chai nước trước mặt tôi, “cảm ơn.” Tôi ngạc nhiên hết sức hỏi lại, “Tiêu Hà, em vừa cùng cô nói chuyện phải không?” Tôi ngẩng khuôn mặt dính đầy nước khoáng lên, hào hứng nhớ lại, thằng bé chủ động trò chuyện với tôi, sự đề phòng trong ánh mắt cũng phai nhạt dần. Ha ha, thành tựu hôm nay quả không nhỏ!

Thứ hai đầu tuần tôi đem tài liệu ghi chép của giáo viên chủ nhiệm cũ ra xem, giờ đến phần tư liệu về Tiêu

Hà. Khuôn mặt nhỏ nhắn của thằng bé trên tấm ảnh, đôi mắt đen láy có chút sợ sệt. Thành tích của thằng bé rất tốt môn nào cũng đạt loại giỏi. Lời nhận xét mỗi học kỳ đều không ngoài 6 chữ “Ít nói, ngoan ngoãn, nhút nhát”. Tiêu Hà nhút nhát sao? Sao nhìn thế nào cũng không thấy?

Điều đáng chú ý ở Tiêu Hà là thằng bé rất trầm tĩnh, rất khách sáo. Ít khi thấy nó nói chuyện, chưa từng to tiếng với bạn học, luôn luôn im lặng đọc sách. Với sự khiêu khích ác ý của bạn học, bảo thằng bé là “đứa trẻ chẳng ai cần” Nó im lặng, dùng đôi mắt lạnh lùng nhìn kẻ bắt nạt mình. Tuổi còn nhỏ nhưng đã có sự uy nghi, bạn học không dám trêu ghẹo tiếp nữa, lăm bắm vài câu rồi tản đi, nó lại cúi đầu tiếp tục đọc sách. Giáo viên chủ nhiệm cũ thật không quan tâm gì đến Tiêu Hà, như vậy mà là nhát gan sao?

Tiêu Hà 11 tuổi đã thu hút sự chú ý của các bạn nữ, nữ sinh 6 tuổi cũng gửi thư tình cho thằng bé, tôi đứng sau gốc cây ở vườn trường buồn cười nhìn tiểu nữ sinh then thùng cùng Tiêu Hà lạnh như băng. Cô bé ngượng ngùng giơ lên phong thư màu hồng phấn, Tiêu Hà tuổi còn nhỏ nhưng đã hết sức tàn nhẫn “Tôi không cần”. Ném bức thư rồi quay đi, bỏ mặc tiểu nữ sinh đắng sau nước mắt lã chã rơi, tương lai lớn lên nhất định sẽ làm tổn thương không biết bao nhiêu trái tim phụ nữ đây.

Quan sát những hành động tàn nhẫn như thế của Tiêu Hà trong nửa học kì cũng thật thú vị. Sau đó trường phòng tài vụ có gửi cho tôi một lá thư nhỏ. Là về Tiêu Hà,

trưởng phòng nói học kỳ này mẹ Tiêu Hà chưa hề nộp học phí và sinh hoạt phí.

Tôi chỉ là giáo viên không khải kẻ đi đòi nợ, nhưng vì công việc đành phải dẫn Tiêu Hà về nhà thằng bé, nhà chẳng có ai, gọi điện thoại, chỉ nghe được lời thoại lạnh lùng "Số máy quý khách..." Cùng Tiêu Hà ngồi ở bậc thang kiên nhẫn chờ đợi. "Tiêu Hà, mẹ của em có còn số điện thoại nào khác không?" "Không biết" Trả lời rất lạnh nhạt, hình như Tiêu Hà và mẹ không thân thiết cho lắm. Đợi tới trời tối, mẹ Tiêu Hà vẫn chưa về. "Tiêu Hà, lúc trước em cũng chờ đợi thế này hả? Lâu thế này?" "Đúng." Tôi vỗ nhẹ lên vai thằng bé, "Đừng buồn, từ nay cô giáo sẽ chờ cùng em".

Trời đã tối mịt, vẫn chưa trở về. Gõ cửa nhà hàng xóm hỏi thì họ nói đã chuyển đi rồi. Tim tôi chột lạnh toát, vụng trộm nhìn Tiêu Hà, nó dường như không nghe thấy cuộc đối thoại giữa tôi và người hàng xóm lặng lẽ nhìn xuống giấy. Tôi cố gắng hỏi thêm xung quanh nhưng mỗi người khi nghe tới tên mẹ Tiêu Hà đều lạnh lùng ném lại một câu "không biết" rồi đóng sập cửa lại. Tôi hết lòng phản ánh sự tình với ban giám hiệu, hiệu trưởng cũng thấy chuyện tình tới mức nghiêm trọng, cho người đi tìm ở nhiều nơi. 7 ngày liên tục, hỏi thăm khắp nơi đáp án đều là ba chữ giống nhau. Cuối cùng nhà hàng xóm kể bên bị làm phiền nhiều quá tức giận nói lúc rời đi cùng một người đàn ông nào đó tôi mới thực sự chấp nhận sự thật Tiêu Hà đã bị bỏ rơi.

Trường học mở cuộc họp khẩn cấp, tôi mệt mỏi dựa vào thành ghế, nặng nề nghe quyết định cuối cùng của hiệu trưởng.

Ngồi xổm xuống tôi nhìn thẳng vào Tiêu Hà. Thăng bé có lẽ cũng hiểu được tình cảnh của mình lúc này, 7 ngày qua, dù nó không khóc, nhưng với một đứa trẻ 11 tuổi như thế là quá tàn khốc. Tôi nuốt xuống quyết định của trường đuổi học thăng bé đưa nó tới trại trẻ mồ côi, thật sự nói không nên lời, trong lòng hoảng hốt. Hốc mắt thăng bé hơi phẫm hồng, chất lỏng bên trong như muốn trào ra, yếu ớt như thể chạm nhẹ vào thôi cũng sẽ đổ gục. Tôi đau lòng ôm lấy nó, tôi với nó đều là những đứa trẻ không cha không mẹ, biết tư vị của cô nhi, mà thăng bé đáng thương hơn tôi rất nhiều, dù sao khi bố mẹ nuôi mất tôi cũng đã trưởng thành, còn Tiêu Hà cái gì cũng chưa hiểu, vốn nên là đứa trẻ 11 tuổi vô lo vô nghĩ chứ không phải bị bố mẹ nhẫn tâm vứt bỏ thế này. Nếu tôi lại giáng thêm một đòn nữa vào thăng bé, vậy thì thân hình yếu ớt bé nhỏ kia sẽ phải chịu đựng như thế nào đây?

Đứa trẻ làm người ta phải đau lòng, tôi có thể nhẫn tâm bỏ được thăng bé ở nơi đó sao? Nuối tiếc, quá nuối tiếc, trong mấy tháng quan sát tôi đã rất thích thăng bé. Nằm lấy bàn tay nhỏ bé của nó, tôi tìm được hiệu trưởng.

"Hiệu trưởng, sinh hoạt phí nửa học kỳ này để tôi lo liệu. Tôi muốn thu dưỡng thăng bé, hi vọng trường học có thể đáp ứng thỉnh cầu của tôi là được đưa thăng bé về nhà chăm sóc." Đúng thế, tôi muốn thu dưỡng nó, muốn

nó trở thành đứa trẻ có người yêu thương. Hiệu trưởng nhìn tôi thật lâu, rồi cũng đưa ra ý định thu dưỡng Tiêu Hà, nhưng thấy tôi kiên quyết. Cuối cùng hiệu trưởng nhân từ miễn cho Tiêu Hà sinh hoạt phí của nửa học kì, nói rằng một nửa học phí về sau sẽ lấy từ quỹ phúc lợi trẻ em do các giáo viên đóng góp.

Cứ thế, tôi thu dưỡng Tiêu Hà. Tôi, Mạc Nhất, 20 tuổi, nó, Tiêu Hà, 11 tuổi.

Chương 1: Cuộc sống hai người

Đi thuê nhà mới, có hai phòng ngủ một phòng khách và bếp. Dùng giấy dán tường màu sắc ấm áp, treo một bức tranh ấm áp, toàn bộ căn phòng đều thực ấm cúng. Tôi và Tiêu Hà đều cần có một mái nhà ấm áp như thế. "Tiêu Hà, sau này đây chính là nhà của chúng ta! Thích không?" Hai con người cô độc cứ như vậy trở thành một gia đình, quan tâm lẫn nhau, yêu thương nhau, sưởi ấm cho nhau. Tiêu Hà, cô giáo thề sẽ thật thật trân trọng em!

"Tiêu Hà, có thể đổi cách xưng hô không? Gọi cô là dì nhé." Tiêu Hà không nói gì nhưng biểu tình thực khó xử. Tôi vỗ vỗ đầu thằng bé "Cô giáo đùa thôi, em muốn gọi như thế nào thì gọi thế đó nha, chỉ cần đừng gọi họ Mạc kia là tốt rồi." Tiêu Hà lần đầu tiên nở nụ cười, tôi kinh diễm nhìn thằng bé, thật sự là một khuôn mặt rất đẹp! Trên đời sao lại có một đứa trẻ xinh đẹp đến nhường này chứ! Tôi suy nghĩ mà chảy cả nước miếng.

Mang thân thể đầy mồ hôi cả một ngày, Tiêu Hà cầm quần áo vào nhà vệ sinh, tôi lập tức đi theo vào, "Tiêu Hà, em tự tắm sẽ không sạch để cô giúp em." Cơ hội tốt như vậy làm sao có thể buông tay. Tiêu Hà đỏ mặt cứng người, tôi thì vui vẻ mở nước chảy vào bồn tắm lớn. Tắm rửa sạch sẽ cho thẳng bé, Tiêu Hà mặc vào một bộ quần áo mới đáng yêu tới mức khiến người khác chỉ muốn cắn cho một cái, mà tôi thật sự đã làm thế, há to miệng cắn vào má thẳng bé một cái. Mà kẻ vừa theo tôi vào cửa là Tiêu Hà đã đỏ mặt nay lại càng phỉếm hồng hơn nữa. Thật tốt, tắm rửa là một biện pháp vừa khiến tôi thỏa mãn khát vọng với đứa trẻ vô cùng xinh đẹp này vừa làm thu hẹp khoảng cách giữa chúng tôi. Tôi không mong rằng thẳng bé nghĩ mình là kẻ ăn nhờ ở đậu được người khác thu dưỡng, tôi thật sự hy vọng nó có thể coi tôi như người thân thật sự.

Vẫn nhớ trẻ con trên ti vi thường hay đòi mẹ kể chuyện cổ tích trước khi đi ngủ, vậy Tiêu Hà cũng rất cần đi. Đêm nay sẽ kể chuyện Cô bé Lọ Lem nha. Tôi cầm chặt quyển sách ngồi đúng tư thế, bắt đầu kể "Ngày xưa ngày xưa, có một cô gái nhỏ, mẹ nàng mất sớm, sau đó cha nàng lấy thêm người vợ nữa" Không phải chứ, thật vất vả ngưng đọc tiếp liếc nhìn thẳng bé, nó đã ngủ say từ bao giờ, tôi dờ khóc dờ cười nhìn nó ngủ, quá thất bại đi! Cúi đầu nhìn kĩ gương mặt thẳng bé lúc ngủ, lông mi vừa cong vừa dài thật xinh đẹp, thương tiếc mà hôn lên trán nó, rời khỏi phòng, xem ra sau này tôi nên từ bỏ tiết mục kể chuyện trước khi đi ngủ rồi.

Sáng sớm hôm sau thức dậy, chuẩn bị rán trứng, pha sữa để bổ sung thêm dinh dưỡng cho tiểu tử kia. Vừa bước vào bếp liền bắt gặp một thân hình nho nhỏ bận rộn trong phòng. Tiêu Hà?! Tôi trợn tròn mắt nhìn, không thể tin được, thằng bé còn chưa cao bằng cái bếp ! Hình như cảm giác được sự tồn tại của tôi, Tiêu Hà quay đầu lại ngượng ngùng cười cười, “chào buổi sáng cô giáo Mạc.” Nhìn trên bàn nào là cháo hoa, nào là trứng đã trần nước sôi tôi ngượng ngùng cầm đĩa. “Tiêu Hà, em biết nấu ăn?!” Cởi ra chiếc tạp dề quá khổ, Tiêu Hà gật gật đầu “Các kì nghỉ em luôn nấu cơm cho mẹ ăn.” Thanh âm ảm đạm mà khổ sở, tôi biết thằng bé lại nghĩ về người mẹ không biết đang ở chốn nào của nó. Đau lòng vuốt ve mái tóc mềm mại của nó, nhẹ nhàng nói, “ Tiêu Hà thật là giỏi! Cô giáo cũng không thể làm được món trứng trần nước sôi tròn trịa xinh đẹp đến nhường này,” Ăn một miếng thật to, “ăn ngon thật, Tiêu Hà thật sự là tiểu thiên sứ của cô!” Tiêu Hà then thùng đỏ mặt, Tiêu Hà đỏ mặt thật sự xinh đẹp giống một tiểu thiên sứ!

Buổi trưa cầm hộp cơm mới mua, cùng Tiêu Hà đi vào căng tin trường ăn cơm. Gắp thịt vào bát thằng bé, Tiêu Hà 11 tuổi trông ra nhỏ bé hơn các bạn cùng tuổi một ít. Buổi chiều tan học thì dẫn nó đi mua bóng rổ để tự rèn luyện thêm.

Mua bóng về nhà, để Tiêu Hà chơi ở dưới tầng, tôi cầm cặp sách của thằng bé lên lầu nấu cơm chiều. Cơm nước xong Tiêu Hà chủ động dọn dẹp bát đĩa rửa sạch sẽ, định ngăn lại nhưng vẫn thôi, học cách sống độc lập

sớm một chút cũng tốt. Ăn xong chúng tôi quây quần bên bàn ăn làm những việc của mình, Tiêu Hà học bài còn tôi soạn bài. Bỗng nhiên tôi có một điều hiểu kì muốn hỏi. “Tiêu Hà có chỗ nào không hiểu không?” Rồi đợi không được đáp án “có”, chưa từ bỏ ý định liền hỏi thêm một câu nữa “Không hiểu thì hỏi cô nhé, đừng ngại.” Vẫn là chẳng thèm để ý, tôi liền cầm vở bài tập của thằng bé lên xem, đều đúng cả, hoàn toàn không cần đến sự giúp đỡ của tôi, dạy học sinh như thế thật vô nghĩa, chẳng làm giáo viên cảm thấy có chút thành tựu nào cả. Đúng 9 rưỡi, đây là thời gian tôi quy định giờ nghỉ, đến lúc Tiêu Hà đi ngủ, uống sữa, Tiêu Hà ngoan ngoãn đi ngủ. Mà mặt mũi của tôi cũng lấy lại được một chút.

Ngày qua ngày cứ như vậy, mỗi buổi sáng Tiêu Hà đều dậy sớm hơn tôi, sau đó nấu bữa sáng, nhiều lần tôi đã bảo thằng bé nhưng nó vẫn dậy sớm hơn tôi, cuối cùng đành chịu thất bại mặc kệ nó. Rồi lúc lên lớp thấy thằng bé không ngủ gà ngủ gật, lại thấy tinh thần nó rất tốt, hơi hơi cúi đầu đọc sách. Sau giờ tan học để thằng bé ở trường chơi bóng, đến giờ ăn thì trở về. Ngày nghỉ thì dẫn nó đến công viên của thành phố chơi, rồi đi mua sách, thằng bé rất thích đọc sách, tủ sách của tôi nó đã đọc hết rồi. Một thời gian sau tôi phát hiện tiểu tử này không thích đọc những sách báo như bọn trẻ cùng trang lứa, thường thích đọc những bộ sách dày đặc biệt là các loại về kinh tế học. Thấy tò mò, từng thử chỉ vào một chữ không hề thông thường để thằng bé đọc, nó nhìn lướt qua rồi đọc thật rõ ràng(1). Nhìn thấy vẻ mặt khiếp sợ của tôi, nó thản nhiên giải thích là nó từng đọc qua trong từ điển Hán ngữ

của tôi. Không phải là tôi đã tìm người thân là một đứa trẻ có chỉ số thông minh 200 đấy chứ?! Ôm khuôn mặt thẳng bé hết nhìn trái rồi phải đều nhìn không ra khả năng thông minh tuyệt đỉnh như thế. Chỉ thấy Tiêu Hà thật xinh đẹp, con mắt to đen láy, lông mi thật dài hơi cong cong, cái mũi cao thẳng dọc dừa, cặp môi hồng nhuận. Bố mẹ Tiêu Hà nhất định là rất đẹp, nhưng tại sao bọn họ lại độc ác quyết tâm không cần một đứa trẻ thông minh đáng yêu đến như vậy? Tương lai nếu tôi cũng sinh một đứa trẻ đẹp như Tiêu Hà nhất định không bao giờ để con tôi thiệt thòi, cho con tất cả mọi thứ tôi có.

Một ngày đến công viên chơi, có một cô bé xem chừng là nữ sinh trường nào đó, ôm chặt hai má Tiêu Hà mà hô to xinh đẹp thấy tôi có vẻ đồng ý, cô bé càng sờ soạng khắp nơi, Tiêu Hà tức giận hất tay nữ sinh kia đi thẳng ra cổng lớn, tôi đi lên lấy lòng nó, mời thẳng bé đi ăn một bữa, ăn McDonald đi, thẳng bé không muốn uống coke (coca cola), cuối cùng tất cả chân gà đều lọt vào bụng tôi, nhìn mặt thẳng bé vẫn còn tức giận đành phải dẫn nó tới khách sạn, lần đầu tiên vào khách sạn đắt tiền như thế (thật ra không đắt lắm nhưng với lương dạy học còm cõi của tôi thì đúng là rất đắt) tôi đành ngậm ngùi uống nước lọc nhìn thẳng bé từ từ đưa thức ăn vào miệng, nước miếng cơ hồ là ứa ra đầy miệng, hai mắt tràn ngập khát vọng. Thẳng bé nhìn tôi rồi đưa thìa lên miệng tôi, lúc này tôi nhất định là sẽ không khách khách khí há mồm nuốt xuống, mùi hương lại làn tràn khắp nơi, rốt cuộc nhịn không được tôi liền cướp lấy thìa cơm chiên thẳng bé đang cầm cho vào miệng. Nó cũng không ngần ngại cầm

lại thìa xoay người ăn tiếp. một màn tôi cùng thằng bé tranh giành trông thật buồn cười, những người ngồi xung quanh đều không ngừng cười nói tình cảm chị em chúng tôi thật tốt. Một câu này tiến vào đại não làm tôi bừng tỉnh, Tiêu Hà kia chẳng còn buồn bực có thể cùng tôi chơi đùa. Tốt quá, tôi kích động ôm lấy đầu thằng bé thấp giọng nói. “Tiêu Hà gọi dì đi.” Hành động thân mật như thế làm Tiêu Hà gương to đôi mắt kinh ngạc, tôi vui vẻ cười haha. Tiêu Hà chúng ta thật sự đã trở thành người thân rồi, đúng hay không!

(1) Nói chung là chữ TQ vô cùng đa dạng và phong phú một người có thể biết được một hai vạn từ coi như là uyên bác, học sinh tiểu học như Tiêu Hà có thể đọc được những chữ khó thuộc về lĩnh vực kinh tế học là vô cùng kì lạ.

Chương 2: Tốt nghiệp tiểu học

Hy vọng Tiêu Hà sẽ trở nên tốt hơn, trở thành một đứa trẻ rạng rỡ như ánh mặt trời, chớp mắt thằng bé đã sắp tốt nghiệp tiểu học, nó vẫn như trước. Phải làm thế nào để nó hòa đồng với bạn bè cùng lứa?

Năm học mới cần phải bầu ra một ban cán sự mới, tôi biết mình phải làm gì. Tiêu Hà có vẻ không thích thú với việc tuyển cử này, nhưng tôi đã có biện pháp làm cho thằng bé vào ban cán sự, không phải dựa vào tư cách giáo viên chủ nhiệm của tôi mà là dùng gương mặt xinh đẹp của Tiêu Hà để giật phiếu. Toàn khối hơn một nửa là

là nữ sinh, chỉ cần nêu tên Tiêu Hà ra, khẳng định là sẽ được số phiếu cao nhất.

Tuyển cử bắt đầu, tôi phát cho mỗi em học sinh một tờ giấy trắng, để mỗi em viết lên giấy ba cái tên mà các em tin nhiệm đề cử vào ban cán sự, sau đó người được đề cử sẽ được viết tên lên bảng, thống kê số phiếu bầu, sẽ chọn ra ba người có số phiếu cao nhất vào ban cán sự lớp, Tiêu Hà đúng là không phụ sự mong đợi của mọi người, số phiếu của thằng bé là cao nhất được làm lớp trưởng. Gian kế của tôi bị thằng bé nhìn thấu, nó âm thầm nhìn tôi hai mắt phun ra lửa giận dữ, nhưng vì giữ gìn hình ảnh người tốt gương mẫu nó chỉ có thể hung hăng nuốt nước bọt. Hải lòng giao nhiệm vụ cho ban cán sự lớp nhiệm kỳ mới, còn Tiêu Hà ngày càng tức giận, mặt nó sa sầm xuống, trong lòng tôi vô cùng vui sướng, cuối cùng cũng làm cho bé tham gia vào các hoạt động của trường lớp, đừng tưởng rằng tôi không biết hai tờ giấy trắng phát cho thằng bé khi thu về cũng vẫn là tờ giấy trắng.

Vui vẻ qua cả hai ngày cuối tuần, lại phát hiện ra Tiêu Hà vẫn nghỉ ngơi như cũ. Chẳng nhẽ chức vụ lớp trưởng có thể làm dễ dàng như vậy sao? Vừa lúc toàn trường tổ chức một đợt tổng vệ sinh, có giáo viên đi kiểm tra, tôi quyết tâm rửa mắt xem hắn sẽ làm như thế nào. Khi mọi người đang hăng hái khí thế ngất trời bắt tay vào việc thì tiểu tử Tiêu Hà lại bình thản cầm cuốn sách ung dung ngồi đọc dưới gốc cây. Tôi giật lấy quyển sách của nó làm mặt cô giáo mắng:

“Tiêu Hà, em đang làm gì?”

“Đọc sách.”

Trả lời thật bình tĩnh. Tôi không thể nhẫn nhịn nữa rồi.

“Em là một lớp trưởng, sao có thể vô trách nhiệm như thế?”

“Có ủy viên phụ trách vệ sinh rồi, em không muốn giành việc của bạn ấy.”

Khá lắm, lời lẽ rất hợp tình hợp lý, rõ ràng là không có trách nhiệm.

“Thật không? Vậy công việc của lớp trưởng là cái gì vậy?”

“Nhiệm vụ của lớp trưởng chính là phân phối công việc cho các bạn phụ trách từng mảng việc, sau đó kiểm tra kết quả.”

Đáp án của nó khiến tôi tức hộc máu, tôi bại trận toàn tập chỉ còn nước quay đầu bước đi. Sau một học kỳ, thằng bé đã làm tôi hiểu ra, nó là đứa nói được ắt làm được, chẳng quản một việc gì, còn nhàn rỗi hơn cả trước kia, bởi vì có quyền hành trong tay. Nếu học kỳ 2 tôi còn để thằng bé trong ban cán sự lớp nữa thì tôi đích xác là một con heo.

Ở văn phòng chấm bài thì có một học sinh chạy vào

“Cô giáo Mạc, Tiêu Hà đánh nhau với bạn học!”

Tiêu Hà cùng mấy em học sinh nữa đang vật lộn nhau trên hành lang. Dùng sức kéo bọn chúng ra, thấy mặt mũi Tiêu Hà bầm dập. Tôi vô cùng tức giận:

“Nói, vì sao lại đánh nhau?”

Không đứa trẻ nào dám hé răng, tôi lại càng giận giữ, Tiêu Hà quan trọng với tôi như vậy, thế mà bị người ta đánh ra thế này đây.

“Tiêu Hà, em nói đi.”

“Bọn họ nói em là đứa trẻ bị bỏ rơi, không biết ngượng mà ăn bám cô giáo.”

Tiêu Hà ngẩng đầu lên, vẻ mặt đáng thương lại quật cường. Tôi kéo tay thẳng bé ra, đau lòng nhìn nó trưởng thành sớm hơn bạn đồng trang lứa, xoay người, tôi cảnh cáo các em học sinh của tôi, chưa bao giờ tôi nghiêm khắc như lúc này.

“Cha mẹ Tiêu Hà ở nước ngoài, không có thời gian chăm sóc bạn ấy, nên mới nhờ cô giáo. Nếu cô còn nghe bất cứ một lời nào về chuyện này, cô sẽ mời phụ huynh của các em tới trường gặp mặt.”

Tức giận kéo Tiêu Hà đi, nhưng dùng cách nào cũng không thể dập tắt được phần nộ và chua sót trong lòng. Không thể chuyện như vậy xảy ra một lần nào nữa, khuôn mặt xinh đẹp đến nhường ấy mà lại bị người ta đánh đến tím bầm, tôi ngồi xổm xuống bôi thuốc cho thằng bé, nước mắt rơm rớm. Sau đó tôi đưa thằng bé tới trung tâm huấn luyện TaeKwonDo đăng kí học. Tôi không cho phép bất cứ kẻ nào bắt nạt thằng bé nữa, bị đánh cũng chỉ có thể là kẻ bắt nạt nó.

Tới lúc nằm ở trên giường tôi mới ý thức được, những việc tôi làm hôm nay chính là hành động của một người mẹ có con bị bắt nạt, nên mới tức giận rồi thương tâm. Thì ra, tôi coi Tiêu Hà như con mình, dù chỉ hơn thằng bé vèn vèn 9 tuổi. Nhưng thứ cảm giác đó thật tốt, cảm giác Tiêu Hà là con trai tôi!

Mong con luôn trong tầm mắt của mình đó chính là tình cảm của người mẹ, liệu có phải sai lầm không?

Một hôm ở lớp tôi đang viết lên bảng, chữ “Ngốc nhược mộc kê” (Vỏ quýt dày có móng tay nhọn) lại viết lầm chữ “mộc” thành chữ “mục” (Ngai nhược mục kê: ngây như phỗng), Tiêu Hà vốn chẳng bao giờ giơ tay phát biểu xây dựng bài bỗng nhiên hôm nay lại xung phong, cảm động quá, đúng là không phụ công tôi, thằng bé cuối cùng cũng hòa đồng được với lớp học.

“Cô giáo, cô viết sai rồi không phải chữ mục trong con

mắt mà là chữ mộc trong từ cây cối.”

Nụ cười trên môi tôi lập tức đông cứng, quay ngoắt người lại, tôi viết sai thật, cuống quýt xóa đi, trong lòng vô cùng giận Tiêu Hà, Tiêu Hà, xem tôi thu phục cậu như thế nào.

Tiêu Hà định gấp rau, tôi lấy đũa ngăn lại, đặc ý nhìn thẳng bé, muốn ăn thì tự tìm cách đi. Nó không gấp nữa chuyển sang món khác. Tôi lại tức giận lại ngăn nó tiếp.

“Mạc Nhất, nếu em không nói, chẳng phải sẽ làm hại mọi người hay sao? Cô cũng không muốn học sinh của mình đều học theo chữ viết sai của cô phải không? Mạc Nhất quan tâm tới học sinh như vậy, sẽ không trách em chỉ ra lỗi sai có đúng hay không? Mạc Nhất, em đói lắm rồi!”

Đói?! Sao thế được, đang tuổi ăn tuổi lớn, tôi đưa ngay đĩa rau cho thẳng bé, thúc giục nó ăn nhanh lên. Tới giờ đi ngủ mới chợt phát hiện, thì ra tôi mới là người bị nó cho vào bẫy. Tiêu Hà, càng ngày càng tinh quái!

Chớp mắt một cái một năm đã qua đi, ngày tốt nghiệp sắp tới gần, tôi lo lắng muốn chết, tuy biết thành tích của Tiêu Hà rất tốt nhưng đứng chờ đợi ngoài trường thi, cố gắng cố vũ cho thẳng bé, lại không nhin được nói với nó không làm được cũng không sao, vào trường trung học L cũng được, dù chất lượng giảng dạy không bằng, nhưng tôi có thể dạy thêm cho thẳng bé. Tiêu Hà trợn mắt đập

vào hai tay đang trong tư thế cầu nguyện của tôi, đi thẳng vào trường thi. Lúc đi ra, tôi lo lắng hỏi tình hình, thằng bé nói bình thường. Tiêu Hà đáng thương, nhất định là làm bài không tốt, nó là người kiêu ngạo, “Không sao, chúng ta thẳng tiến vào trường trung học L, học phí chỉ tốn có một nửa.” Tôi vỗ vai thằng bé an ủi.

Thấp thỏm chờ đợi kết quả, đến lúc có kết quả, thì ra thằng nhóc này gạt tôi, đứng thứ nhất toàn Lạc thành, điều này có nghĩa là gì vậy, tôi vui mừng ôm chầm lấy Tiêu Hà, hoàn toàn quên xử lý chuyện nó lừa gạt mình. Tiêu Hà giành thành tích thủ khoa tốt nghiệp toàn thành phố! Rất nhiều trường trung học có tiếng trưng ra hết ưu điểm của mình mong lọt được vào mắt thằng bé, hỏi ý kiến thằng bé xong, thay nó chọn trường trung học tốt nhất, điều kiện học phí hoàn toàn miễn phí. Tiêu Hà bé nhỏ có thể giúp tôi kiếm ra tiền rồi. Mấy thầy cô giáo ở trường cũng khen Tiêu Hà nhà tôi thông minh từ nhỏ, mà tôi trong mắt thiên hạ là một người mẹ trẻ, bên ngoài khiêm tốn nhưng trong lòng cười toe toét. Tiêu Hà của tôi là đứa trẻ ngoan nhất trên thế giới này.

Trong hai tháng nghỉ hè, tôi dạy thêm lớp bổ túc hè để kiếm thêm thu nhập, còn Tiêu Hà sáng nào cũng đi học TaeKwonDo, buổi chiều tới hiệu sách, buổi tối thì giúp tôi chữa bài. Tôi và Tiêu Hà cũng nhau sống những ngày bình yên cho tới một ngày.

Ngày đó tan học sớm, bởi vì chương trình học, tôi đi tới trung tâm máy tính của thành phố, ở tầng hai vô tình

thấy Tiêu Hà đang si mê nhìn một bộ máy tính, vô cùng khát vọng, tay lại nắm chặt trong túi quần, không dám chạm vào. Tôi sửng sốt, đứng ngây ngốc tại chỗ trong lòng cay đắng, tôi là một người mẹ không có đủ tư cách, sơ ý không biết cả những thứ con mình cần.

Về nhà, Tiêu Hà vẫn như trước, như chẳng xảy ra chuyện gì ăn cơm, rửa bát, chữa bài, tôi càng thêm chua xót. Tiêu Hà mới 12 tuổi, so với những đứa trẻ khác trầm tĩnh hơn nhiều quá. Tôi phải nên vui mừng vui vì thằng bé biết quan tâm tới người khác, nhưng sao thằng bé càng làm thế tôi càng thương tâm muốn khóc. Tiêu Hà không cần tự chịu đựng, thằng bé xứng đáng được điều tốt đẹp nhất. Ngày mai, ngày mai nhất định thằng bé sẽ có được chiếc máy tính đó.

Sáng sớm hôm sau tôi gọi Tiêu Hà dậy, thằng bé ngái ngủ mơ mơ màng màng mở mắt, ngạc nhiên vì lần đầu tiên tôi dậy sớm hơn nó. Bộ dáng đó thật sự quá đáng yêu, tôi cúi xuống thơm lên mặt thằng bé chụt một cái, nó lập tức tỉnh ngủ khuôn mặt hơi hồng hồng, tôi cười sáng khoái bước ra ngoài, không quên dặn thằng bé mau dậy cùng tôi đi dạo phố.

Ăn xong bữa sáng tình yêu của Tiêu Hà, tôi hào khí ngút trời vỗ vỗ ngực hứa hẹn với thằng bé:

“Tiêu Hà, để chúc mừng em đạt thủ khoa trung học, hôm nay cô sẽ tặng cho em một món quà thật lớn.”

“Không phải đã chúc mừng rồi hay sao?” Tiêu Hà khó hiểu.

“Một bữa cơm thì tính làm gì, không tính không tính, hôm nay mới thực sự chúc mừng.”

Lôi kéo Tiêu Hà tên phương tiện giao thông công cộng, đi tới trung tâm bán máy tính lớn nhất Lạc thành. Vào tới trung tâm, tôi vui vẻ nhìn chăm chăm Tiêu Hà, Tiêu Hà nhắm mắt lại, rồi rất nhanh lại mở ra. Trong con mắt như bừng tỉnh rồi lại tỏ ra bình tĩnh:

“Em không cần máy tính.” Rồi xoay người bước đi. Bắt lấy tay thẳng bẻ, lấy ví tiền ra lắc lắc trước mặt nó.

“Tiêu Hà, cô mới nhận tiền thưởng, thừa tiền mua máy tính, không cần tính toán thay cho cô, em quên rồi hả, em giúp cô buôn lời bán lãi những 3 năm học phí.”

Không nói gì thêm, tôi dẫn Tiêu Hà đi chọn mua, Tiêu Hà trầm mặc đi theo sau, tôi cố tình như không thấy gì nói:

“Tiêu Hà, em cũng không biết phải không, bây giờ làm cô giáo chẳng dễ dàng gì, còn phải soạn bài trên máy tính, cô cũng chẳng biết gì, tuy là nói tặng cho em nhưng thật ra là cô muốn có cộng cụ để luyện tập, ôi, không theo kịp thời đại ngay lập tức sẽ bị đào thải ngay.”

Nói xong còn làm ra vẻ mặt đau đớn kịch liệt. Ngay phía sau tôi, Tiêu Hà đơn thuần đã bị lừa rồi nên mới mở miệng:

“Cấu hình này không ổn.”

Tôi xoay người khoa trương ôm chầm lấy thẳng bé, hét to:

“Tiêu Hà, cuối cùng em cũng nhận rồi, chuyện mua máy tình giao luôn cho em, cô chẳng biết cái gì cả, em thật sự là thiên sứ của cô.”

Mặt mũi Tiêu Hà không được tự nhiên nói:

“Buông ra, em không phải thiên sứ.”

Đáng yêu quá, thật muốn ôm lâu hơn nữa nhưng thấy những người xung quanh đang tò mò nhìn nên tôi mới miễn cưỡng buông tay.

Đáng tiếc quá, về sau không được hôn linh tinh, Tiêu Hà lớn rồi, thiên sứ của tôi không còn hợp với những nụ hôn ấy nữa rồi.

* Ở Trung Quốc bậc tiểu học học 6 năm, trung học học 3 năm và THPT học 3 năm. Đây là lý giải cho chi tiết ởchap trước khi Tiêu Hà học lớp 5 mà chap này học thêm 1 năm nữa mới tốt nghiệp tiểu học.

Chương 3: Tôi cũng nên yêu rồi

Mua về nhà rồi mới ngó ra, không biết phải cài đặt thế nào. Tôi giờ chân mẫm mình ngu, sao không nhờ nhân viên cửa hàng cài đặt cho, người ta vào cửa liền pha trà nói cảm ơn, hoàn toàn quên máy tính còn phải cài đặt. Tiêu Hà ở bên cạnh mở miệng: “Để em làm.” Tôi há hốc mồm nhìn thẳng bé, không thể nào? Tiêu Hà bị tôi nhìn bằng ánh mắt như thế thì hơi tức giận: “Em đã đọc nó trong sách.” Nó bắt đầu bận rộn mở thùng máy tính. Nhìn thấy thẳng bé như vậy, tôi liền ngăn lại: “Mang vào phòng em mà lắp.” “Không phải cô bảo phải làm giáo án sao? Mang vào phòng em làm gì?” “Aiz, em không biết à, làm giáo án rất phiền, mà cô cũng không muốn làm, em rất giỏi đúng không, em làm cho cô là rồi rồi.” Tôi chưng ra một khuôn mặt nịnh nọt, lấy lòng. Thấy vậy, Tiêu Hà liếc mắt khinh bỉ một cái, rồi dời đồ đến phòng mình. Lừa được nó xong, tôi vừa vui vẻ huýt sáo, vừa làm cơm chiều.

Đồ ăn đã dọn lên, Tiêu Hà cũng đi ra từ trong phòng, máy tính đã cài đặt xong. Tôi tự sướng, Tiêu Hà của tôi thực sự là thiên tài! Lại đột nhiên nhớ tới việc mình chẳng hiểu gì cả, cắm mặt vào bát cơm, tôi khổ sở rên rỉ, mình thế nào mà không bằng một đứa trẻ con.

Tôi sung sướng một đêm kết quả là ngày hôm sau đi làm muộn. Nhảy dựng dậy, xông thẳng vào nhà vệ sinh, miệng còn không ngừng oán Tiêu Hà sao không gọi tôi

dậy, Tiêu Hà ngẩng mặt lên khỏi tờ báo, ngáp dài một cái: "Quên." Nhét cả quả trứng gà vào miệng, một bên tôi đi giày, một bên chỉnh lại quần áo rồi lao nhanh ra cửa, nhớ tới cái gì liền quay lại nhắc nhở thằng bé, nhưng nói không được rõ lắm: "Tiêu Hà, tự mình tìm hiểu đi, mật mã là..."

Cả ngày vẫn như bình thường, chỉ có đến buổi tối tôi không để Tiêu Hà sửa bài tập giúp tôi nữa mà để cho thằng bé dùng máy tính. Nhưng mà thấy thế thì có nguy cơ cận thị cao quá nên cứ tầm 2 tiếng đồng hồ tôi lại gõ cửa phòng thằng bé, nhắc nhở nó nên nghỉ mắt một chút. Pha một cốc sữa đi vào, Tiêu Hà đã nằm trên giường, nhắm mắt dưỡng thần, hai tay đặt trên bụng, máy tính đang bật một khúc dương cầm êm tai. Thật là một đứa trẻ ngoan, tôi vừa lòng gật đầu, nhẹ nhàng đặt cốc sữa xuống, viết một tờ giấy đặt lên bàn phím: "Tiêu Hà, đúng 11 giờ đi ngủ, không ngoan đánh đòn."

Ngày dỗ của bố mẹ nuôi cũng nhanh đến, đã một năm rồi tôi không về thăm hai người. Mang theo Tiêu Hà, tôi quay trở về nơi mình đã từng sống suốt 20 năm. Phần mộ của bố và mẹ mọc đầy cỏ dại, tôi khóc. Tiêu Hà lấy pháo ra, châm. Trong tiếng pháo, tôi quỳ xuống, dập đầu trước phần mộ: "Bố, mẹ, Mạc Nhất bất hiếu đến thăm hai người. Hai người ở bên kia có tốt không? Mạc Nhất rất nhớ hai người, rất nhớ!" Tôi khóc không thành tiếng, Tiêu Hà giữ lấy tay tôi, ngăn không cho tôi ngã xuống đất. Nắm tay thằng bé để nó quỳ xuống: "Bố, mẹ, đây là Tiêu Hà, là học trò của con, con nhận nuôi nó. Nó rất thông minh,

hiếu chuyện, bố mẹ cũng sẽ yêu nó chứ. Bố mẹ hãy phù hộ cho thằng bé có thể thi đại học được tốt.” Tiêu Hà cung kính, dập đầu 3 cái, “Bố mẹ ở bên kia cứ yên tâm, Mạc Nhất rất tốt, cũng không cô đơn, có Tiêu Hà bên cạnh. Hai người cũng phải thật vui vẻ để con yên tâm.”

Trên đường về nhà, tôi kể chuyện nhà tôi cho Tiêu Hà nghe, Tiêu Hà ôm lấy bả vai tôi, nhẹ nhàng thay tôi lau nước mắt, vùi vào vòm ngực không mấy dày rộng của Tiêu Hà, tôi khóc cho công lao nuôi dưỡng tôi của cha mẹ...

...

Cuối cùng cũng đến ngày khai giảng, tôi dậy thật sớm, là phẳng phiu đồng phục của Tiêu Hà, đánh lại đôi giày da. Khi ra cửa, tôi đưa cho thằng bé chiếc huy hiệu đeo trên ngực phải “Năm nhất – Tiêu Hà”. Lùi sau từng bước, tôi đánh giá Tiêu Hà cẩn thận, áo ngắn tay, sơ vin, quần dài đen, rất đẹp trai. Trong vui sướng, Tiêu Hà của tôi thật cao, mà hơi gầy, dáng người thẳng tắp, tỏa ra một thứ phong thái thư nhả. Đáng tiếc là mẹ nó không nhìn thấy được, bọn họ nhất định sẽ hối hận vì đã vứt bỏ một Tiêu Hà vĩ đại nhường này.

Trường học cách nhà khá xa, mỗi ngày Tiêu Hà đều phải đi xe bus mấy tiếng đồng hồ. Tôi muốn cho thằng bé ở ký túc, nhưng mà không thể nói ra được, chỉ sợ nó sẽ lại có cảm giác bị vứt bỏ, hơn nữa tôi cũng không rời nó ra được, cuộc sống của tôi đã không thể thiếu Tiêu Hà.

Mà Tiêu Hà cũng không nói, tôi biết, nó sợ tôi dậy muộn, sợ tôi không ăn sáng. Cho nên, mỗi ngày dù mồ hôi đầm đìa trên xe bus cũng không có gì không tình nguyện. Tôi mới phát hiện, không phải là mình chăm sóc cho Tiêu Hà mà là nó nhân nhượng tôi.

Ngày nào đó, đã quá 8 giờ tối mà Tiêu Hà vẫn chưa trở về, lòng tôi như có lửa đốt. Tiêu Hà cũng không gọi điện về, cho dù ở trường học có xảy ra chuyện gì nó đều gọi điện về cho tôi một tiếng, nhưng hôm nay... thảm cảnh bố mẹ nuôi bị tai nạn giao thông cứ hiện lên trước mắt, tôi lo đến mức ruột gan đều thắt lại thành một đồng. Tiêu Hà sẽ không có việc gì, sẽ không có việc gì đâu. Tôi mở ti vi cho quên đi lại nghe thời sự đang phát tin: "... Ở... đường... đoạn... phát sinh một tai nạn giao thông nghiêm trọng, một chiếc xe vận tải biển... đi từ... hướng... đâm vào một chiếc xe bus, có 3 người chết và 11 người bị thương, hiện tại..." Tôi không nghe được gì nữa, ngồi phịch xuống đất, Tiêu Hà ngồi trên tuyến xe bus đó. Khi phản ứng được, tôi chạy như người điên ra ngoài, chạy xuống lầu thì được một vòng tay ôm lấy. Hai mắt vô thần nhìn vào người kia, là Tiêu Hà, là Tiêu Hà của tôi. Giữ chặt lấy mặt nó, nhìn kỹ, tốt quá, chỉ có mồ hôi không có máu, tôi lại cố gắng quét kiểm tra cơ thể nó, "Không có việc gì, em không sao." Tôi ôm lấy nó, khóc lớn, "Em làm cô sợ muốn chết, em có biết hay không." Tiêu Hà vỗ vỗ lưng tôi: "Em biết, em biết, em không ngồi trên chiếc xe đó."

Tiêu Hà không ngồi trên chiếc xe bị tai nạn kia, là sau khi tai nạn xảy ra, đường ùn tắc cục bộ, đến 7 giờ vẫn

chưa thông, Tiêu Hà sợ tôi lo lắng liền bỏ xe, chạy về nhà. Tôi ôm chặt lấy thằng bé, nghĩ lại vẫn còn thấy sợ, tôi không thể ích kỷ như vậy nữa, nên để nó ở ký túc, tôi không thể chịu nỗi đau khổ mất đi người thân lần nữa.

Tiêu Hà cự tuyệt đề nghị của tôi, ngày hôm sau nó cưỡi một chiếc xe đạp về nhà. Dưới sự truy hỏi của tôi, nó nói là dùng tiền tiêu vặt tôi cho để mua, nó còn nói tôi từ nay yên tâm, nó đi xe đạp về sẽ không có chuyện gì xảy ra nữa. Tôi cảm động trước sự chăm sóc của Tiêu Hà, lại thương cho tuổi thơ của nó. Tôi thật ngốc, vì sao không sớm nghĩ ra mà mua cho nó một cái xe đạp?

Kỳ thi tiếp theo, Tiêu Hà mang tờ giấy báo kết quả xếp thứ nhất về, tôi rất vui. Đồng nghiệp cũng giới thiệu mấy mối làm quen cho tôi. Tôi nghĩ, nếu Tiêu Hà đã giỏi giang như vậy mà mình lại tìm được một đối tượng lý tưởng thì hẳn là trọn vẹn.

Nhưng mà tưởng tượng với thực tế cách nhau quá xa, người kia biết tôi có một đứa nhóc 13 tuổi cần chăm sóc, thấy cũng chẳng còn cơ hội. Ban đầu tôi cũng rất thương tâm, nhưng càng về sau càng nghĩ cũng không nên để ý nhiều đến chuyện đó. Người đàn ông như thế không đáng để mình luyến tiếc, đừng nói chuyện phó thác cả đời.

Chương 4: Một vòng tròn

Từ chương này bạn mình sẽ đổi cách xưng hô của MN-

TH là chị-em

Gặp được nhau là tình cờ. Là giáo viên chủ nhiệm thì việc nói chuyện với phụ huynh là chuyện hết sức bình thường. Chu là cậu của Phương Ngôn, một học sinh cá biệt nhất lớp tôi. Tôi từng gọi điện thoại tới nhà Phương Ngôn, nói muốn gặp mặt cha mẹ Phương Ngôn, muốn thảo luận cùng bọn họ về việc trượt dốc liên tục trong thành tích học tập của Phương Ngôn, nhưng không nghĩ người tôi gặp lại là Chu. Chu là một người có dáng dấp thư sinh, luôn mang theo một nụ cười ấm áp làm cho người đối diện cảm thấy như một làn gió xuân. Ánh mắt nam tính đầy hào cảm, Chu tao nhã, yêu thích anh nhất định là một chuyện chẳng khó khăn gì. Mà tôi thật sự thích anh ấy. Nhưng cũng không ập ủ cái ý nghĩ sẽ ở bên anh, dù sao một bác sĩ ngoại khoa vĩ đại như anh sao có thể để ý đến một giáo viên công tác ở trường tư không ổn định như tôi chứ, huống hồ tôi lại bình thường như thế. Sau giờ tan tầm, nhìn thấy Chu ở cổng trường tôi còn rất vui vẻ chào anh, nghĩ là anh tới đón Phương Ngôn, nhưng lời mời của anh lại khiến trái tim tôi đập loạn xạ cả lên.

Chu hỏi tôi có thích xem phim điện ảnh hay không, anh nói muốn mời tôi đi xem bộ phim mới nhất [Kế hoạch bảo bối](1)

Ở rạp chiếu phim, Chu cẩn thận tìm ghế ngồi rồi kéo tôi ngồi xuống, còn mua cả bỏng ngô và nước uống mà con gái chúng tôi vô cùng yêu thích. Bảo bối (chị em bé

trong phim) trong bộ phim điện ảnh này thật dễ thương, tôi thầm nghĩ nếu nó là Tiêu Hà của tôi sẽ càng xinh đẹp hơn. Nhìn cục cưng mê hồn kia một hồi, thần kinh yếu ớt của tôi bắt đầu không chịu nổi, nước mắt ứa ra, Chu lấy khăn tay cho tôi lau nước mắt đau lòng nói “Đừng khóc, sau này làm sao yên tâm để em một mình đi xem phim ở rạp chứ?” Mắt tôi bị nước bao phủ, ngơ ngác nhìn Chu, anh vỗ vỗ vào cái trán của tôi, ôn nhu vỗ về “Về sau anh sẽ đi xem cùng em.” Kinh hãi đứng phắt dậy, bóng rơi đầy đất, người đằng sau tức giận quát tôi ngồi xuống, tôi lại cuống quýt chạy đi. Chu chạy đuổi theo tôi, tôi cúi đầu nhìn mũi chân, không biết phải phản ứng như thế nào mới là bình thường.

“Mạc Nhất, chẳng nhẽ em không muốn?” Tôi lắc đầu, “Vậy sao còn muốn trốn?” “Em chưa sẵn sàng.” Chu quá vội vàng, làm cho tôi sợ hãi. “Xin lỗi, Mạc Nhất, là tại anh nóng lòng, chúng ta bắt đầu từ từ từng bước một có được không em?” Giọng nói thật dịu dàng, thật chân thành. Tôi ngượng ngùng, gật gật đầu. Chu thật sự là một người đàn ông dịu dàng!

Trên đường đưa tôi về nhà, gió mát thổi qua da mặt, thoải mái khiến người ta muốn hát, mà Chu nhìn tôi khiến tôi thẹn thùng cúi đầu. Đây chắc là cảm giác của tình yêu rồi, trái tim tôi lay động, ngọt ngào nhưng cũng ngượng ngùng. Chu nắm tay tôi, còn tôi không hề né tránh, cũng nắm lấy tay anh. Chu cười lớn hơn, cứ thế, chúng tôi yêu nhau.

Tình yêu ngọt ngào khiến tôi quên mất ở nhà còn một người đang chờ đợi tôi về. Nhìn mâm cơm trên bàn lại thấy Tiêu Hà nằm gục bên cạnh ngủ không yên giấc khiến tôi không nỡ đánh thức thẳng bé, nhìn chăm chăm vào đồ ăn lạnh lẽo, tôi lay lay thẳng bé, nói với nó nếu tôi về muộn thì cứ ăn cơm không cần chờ tôi. Tiêu Hà lẳng lẳng nhìn tôi thật lâu, có lẽ là nhìn tới khi mặt tôi ửng đỏ, nó gật gật đầu rồi trở về phòng ngủ. Lặng lẽ thở dài, Tiêu Hà không làm tôi khó xử.

Yêu đương với Chu được khoảng hai tháng, có thật nhiều chuyện về Tiêu Hà mà tôi muốn nói với anh, nhưng nhìn khuôn mặt đầy tươi cười của anh lại khiến tôi không thể mở lời. Tôi thật sự thích anh, không muốn mất anh, nói với anh có khi lại nào anh cũng giống như đối tượng những lần gặp mặt trước của tôi, không thể chấp nhận thì sao? Chờ cho tình cảm chúng tôi sâu đậm hơn rồi nói sau. Tôi cứ như tự an ủi bản thân, mấy tháng nữa nhất định sẽ nói cho anh biết.

Nhưng tôi chẳng nghĩ rằng mấy tháng sao mà qua nhanh thế. Hẹn hò được ba tháng, Chu đưa ra ý kiến muốn đến chơi nhà tôi. Tôi hoảng sợ, theo bản năng cự tuyệt nhưng anh nắm lấy hai bàn tay tôi, trong đôi mắt là thỉnh cầu và yêu thương. Tôi không thể kháng cự được đôi mắt khiến con tim tôi rung động, gật đầu đáp ứng, tôi chỉ mong anh nhìn thấy Tiêu Hà xong cũng đừng kinh ngạc, cũng đừng giận dữ.

Đẩy cửa ra, Tiêu Hà đang nấu cơm, giọng tôi lạnh lạnh

“Tiêu Hà à, làm hơn hai phần cơm nhé.” Chu nghi hoặc nhìn tôi, tôi rót cho anh cốc nước, lại vẫn không tài nào mở nổi miệng. Chu thật yên lặng, anh không hỏi gì, chỉ nhìn chăm chăm Tiêu Hà trong phòng bếp. Đợi khi cả ba ngồi vào chỗ của mình trên bàn cơm, tôi mới không thể không lên tiếng “Tiêu Hà, đây là bạn trai của chị, Chu đây là đứa nhỏ của em, Tiêu Hà.” Tôi lo lắng đợi phản ứng của Chu, hơn nửa ngày không hề có động tĩnh, Chu tái một đợi lời giải thích từ tôi, tôi mở miệng lại chẳng thốt nên lời.

“Tôi là học sinh chị ấy thu lưu.” Tiêu Hà rất nhanh đã giải thích.

“Tiêu Hà, em không phải học trò chị thu lưu, chúng ta là người thân.” Tiêu Hà, cảm ơn em, chị biết em sợ Chu hiểu lầm, nhưng chị không hy vọng em tự làm tổn thương chính mình. Chu vẫn không nói gì, Tiêu Hà hiểu chuyện đứng dậy đi về phòng, đem không gian tặng lại cho chúng tôi.

“Vì sao không nói cho anh?” Chu kiểm chế giận dữ.

“Em nghĩ chờ đến lúc tình cảm của chúng ta ổn định sẽ nói cho anh.” Tôi ăn ngay nói thật.

“Thật sao? Tình cảm ổn định thì anh có thể đón nhận sao? Em đang tính toán chuyện này hả?”

“Không phải như thế Chu, em thích anh là thật lòng, em không muốn mất anh, cho nên mới không dám nói ra, em nghĩ một thời gian nữa anh sẽ hiểu, Tiêu Hà là một đứa bé rất ngoan.”

“Nhưng em đã mất anh rồi, Mạc Nhất, anh không nghĩ em sẽ lừa gạt anh. Anh vẫn luôn cho rằng em là một cô gái thực đơn giản, thật thuần khiết, lại không nghĩ ra em cho anh vào bẫy.”

“Em không có, không có, Chu, em không phải người như thế.”

“Em phải, Mạc Nhất, em phải, em không nói cho anh chuyện của nó, em lừa gạt tình cảm của anh, Mạc Nhất chúng ta chia tay đi.” Về mặt Chu thật quyết tuyệt.

“Không, đừng như vậy, Chu, em thật sự rất thích anh, chúng ta không cần chia tay có được không anh, Tiêu Hà thật sự là một đứa trẻ rất ngoan, thằng bé sẽ không khiến anh khó chịu đâu , Chu, anh hãy tin em được không.” Tôi khổ sở ôm lấy Chu cầu xin.

“Được, chúng ta có thể không chia tay, nhưng em phải lựa chọn, anh hay thằng bé.” Tôi ngây dại, Chu, thế nhưng anh lại buộc tôi chọn lựa, anh lại buộc tôi chọn lựa cơ đấy.

Biểu tình của tôi chính là buông tay anh ra, anh thất

vọng đi ra khỏi cửa. Tôi ngây ngốc tại chỗ không biết phải làm sao, Chu, vì cái gì mà anh cũng giống những kẻ kia, cũng bài xích Tiêu Hà, anh biết không, Tiêu Hà rất nhu thuận rất đáng yêu, em làm sao có thể bỏ rơi một đứa trẻ hiểu biết như thế.

Tay tôi được một ly nước ấm áp vào, tôi vô thần nhìn Tiêu Hà. Trong đôi mắt đen láy của thằng bé có khổ sở nhưng nhiều hơn là trấn định. Tiêu Hà luôn như vậy, cố gắng che dấu đi thương tâm ủy khuất của chính mình, vĩnh viễn không cho người khác nhìn thấy. Càng như thế càng khiến tôi đau lòng. Tiêu Hà chỉ nhất định không buông tay đâu.

“Mạc Nhất, em muốn ra ký túc, sáu tháng cuối năm em sẽ học năm thứ ba, em muốn ở trường để đọc sách.”

“Năm thứ ba? Em không phải mới học năm nhất sao? Sao lại lên lớp năm ba học?” khó hiểu hỏi thằng bé.

“Em nhảy lớp, sáu tháng cuối năm em sẽ học năm ba.” Nói xong liền bước đi. Tiêu Hà gạt tôi hờ, bởi vì nghe bọn tôi cãi nhau, không muốn tôi khó xử nên mới nói dối là mình lên năm ba học! Nhưng lại có một tiếng nói khác trong tôi phản bác lại, Tiêu Hà không hề gạt tôi.

Đẩy cửa phòng của Tiêu Hà, thằng bé cứng đờ ngồi trên chiếc ghế, không hề phát giác ra tôi đang ở đây. Đến gần mới thấy, khuôn mặt Tiêu Hà đầy khổ sở cùng sợ hãi. So với tôi tưởng tượng thằng bé còn tổn thương hơn

hiều lần. Tôi ôm lấy nó từ sau lưng ghế dựa, ghé vào lỗ tay nó nghen ngào mà cũng kiên định nói, “Tiêu Hà, chúng ta sẽ vĩnh viễn bên nhau, mặc là ai cũng không tách ra được, chúng ta là người thân một nhà.”

Thật lâu, Tiêu Hà mới nói, “Còn anh ấy?” “Tiêu Hà quan trọng hơn bất kì ai khác!” Tôi ôm càng chặt hơn. “Chị rất thích anh ấy phải không?” “Phải, nhưng càng thích Tiêu Hà nhiều hơn!” “Mất đi anh ấy chị sẽ rất đau lòng.” “Phải, nhưng mất đi Tiêu Hà sẽ càng đau lòng hơn. Bạn trai có thể tìm, nhưng Tiêu Hà chỉ có một thôi!”

Tôi rốt cuộc không nhịn được, khóc thành tiếng. Tiêu Hà, em còn nhỏ, đừng như vậy, đừng thế làm chị đau lòng. Tiêu Hà cũng khóc, nước mắt theo hai má chảy từng giọt từng giọt xuống cánh tay tôi. Tiêu Hà kiên cường lần đầu tiên khóc, bị mẹ em vứt bỏ em vẫn giấu đi sợ hãi, tuyệt vọng, đau xót, còn giờ đây Tiêu Hà khóc. Mà tất cả đều bởi người bảo vệ em là tôi mang đến, đều là sai lầm của tôi, hấn rằng tôi phải nói trước với Chu, mà không phải là chờ đến khi ở trước mặt Tiêu Hà mới nói. Là tôi khiến cho vết thương rạn nứt của Tiêu Hà một lần nữa nhỏ máu, đều tại tôi, đều do tôi. Tiêu Hà, tha thứ cho chị, tha thứ cho chị.

(1) Tóm tắt nội dung phim:

Sinh ra trong một gia đình bần cùng túng quẫn, học chưa hết cao trung đã bị đuổi khỏi trường, Thongs (Thành Long đóng) sớm sa ngã vào lối sống buông thả dù thực

chất khá nhanh nhẹn và tháo vát. Bị gia đình hắt hủi và chủ nợ truy lùng, hẳn bị tên chủ nhà tham lam (Michael Hui đóng) lôi kéo vào những phi vụ trộm cắp. Cùng với anh chàng Octopus (Cổ Thiên Lạc đóng) mồm mép cơ hội, họ hợp tác bắt cóc đứa cháu nhỏ của một nhà tài phiệt theo yêu cầu của tên trùm mafia. Nhưng rồi sau bao tình huống dở khóc dở cười của những kẻ trộm vụng về, cả ba dần cảm thấy gấn bó với đứa nhóc phiền toái nhưng đáng yêu này. (Theo dienanh.net).

Chương 5: Cảm giác thay đổi

Buổi sáng hôm sau tôi xin nghỉ phép, chuẩn bị đi gặp chủ nhiệm lớp Tiêu Hà. Trước khi đi, tôi có gọi điện thoại cho Chu. “Chu, rất xin lỗi, em không thể bỏ Tiêu Hà lại được. Mấy năm nay em đã coi Tiêu Hà như con của mình...” Còn chưa nói hết, Chu đã ngắt máy. Như vậy cũng tại tôi không tốt, không nên gặt anh ấy. Tất anh là do sự ích kỷ của tôi.

Chính miệng chủ nhiệm lớp Tiêu Hà chứng thực chuyện nhảy lớp của thằng bé. Tôi nhìn gương mặt cô giáo phấn chấn giới thiệu Tiêu Hà là học sinh ưu tú nhất của cô làm tôi vui phơi phới. Tôi không hy vọng Tiêu Hà nhảy lớp, tôi chỉ hy vọng thằng bé có thể hưởng thụ những thú vui của một học sinh trung học đáng được hưởng, không phải dính chặt vào sách vở mà sớm tự lập, càng thêm trầm mặc, càng thêm khép kín. Tôi hy vọng tinh thần nó vui vẻ, sáng sủa, giống một vầng dương nhỏ, nhưng tôi cũng biết, với Tiêu Hà, tất cả đều không có khả

năng.

Về nhà, tôi thuyết phục Tiêu Hà nhưng nó vẫn có ý định nhảy lớp, thẳng bé lấy lý do sách sơ trung (bậc THCS) nó đã đọc hết rồi, không muốn lãng phí thời gian, nếu tôi đồng ý nó còn muốn nhảy thẳng lên cao trung (bậc THPT). Tôi vẫn biết Tiêu Hà thông minh, tài giỏi, cũng biết nếu tôi kiên quyết ngăn cản, Tiêu Hà sẽ nghe, nhưng tôi không muốn tạo áp lực buộc nó nghe theo, giống như một đứa trẻ ăn nhờ ở đậu không có quyền quyết định. Cuối cùng, tôi chỉ hỏi thẳng bé đã chuẩn bị tốt rồi sao. Tiêu Hà khẳng định gật gật đầu. Tôi không thể nói gì được nữa, không thể cho nó một cuộc sống dư dả, thoải mái, nhưng tôi có thể để cho nó sống theo ý mình.

Trong nháy mắt, Tiêu Hà tốt nghiệp sơ trung, cũng như hồi thi hết tiểu học, thẳng bé lại đứng thứ nhất trong kỳ thi lên trung học phổ thông. Buổi lễ tốt nghiệp hôm đó, tôi nhận lời mời đến tham dự, nhìn Tiêu Hà đứng trên bục đọc diễn văn tốt nghiệp, tôi thật tự hào, đây là con trai tôi, rực rỡ, sáng lạn. Bên cạnh hiệu trưởng thấp giọng khen ngợi Tiêu Hà, tôi lắng lắng nghe, nghe Tiêu Hà giỏi giang, Tiêu Hà trác tuyệt, cùng với một Tiêu Hà tuần nhã, thong dong.

Dưới đài mọi người vỗ tay nhiệt tình, Tiêu Hà nhẹ nhàng cúi đầu đáp lễ. Thẳng bé bình tĩnh, thẳng lưng xuống đài, thân người cao lớn khiến các nữ sinh say mê hò reo.

Tôi không hối hận, không hối hận đã bỏ đi một mối tình, vì Tiêu Hà, cho dù có độc thân suốt đời tôi cũng thấy đáng.

Tiêu Hà lên cao trung, cao nhất sau kết thúc nhảy lớp lên cấp ba, tiếp tục chương trình học nặng nề. Vẫn như trước đây, thằng bé cười xe đạp từ nhà đến trường rồi lại từ trường về nhà, cam tâm tình nguyện, mà mỗi ngày tôi vẫn hưởng thụ bữa sáng Tiêu Hà tự tay làm, thỉnh thoảng còn bắt nó làm giáo án cho tôi. Ngày tháng trôi qua êm đẹp, ấm áp, hai chúng tôi thực thỏa mãn.

Tôi nhận được thông báo sang thành phố bên cạnh học tập một tuần từ nhà trường. Lúc gần đi, tôi lo lắng không thôi cho Tiêu Hà ở nhà một mình, thằng bé cam đoan mọi việc đều tốt cả tôi mới miễn cưỡng lên xe. Ở thành phố khác bảy ngày, mỗi ngày tôi đều nhớ Tiêu Hà, mỗi ngày đều gọi điện cho thằng bé hỏi chuyện. Mà Tiêu Hà cũng dung túng cho tôi chẳng phân biệt giờ giấc bất cứ lúc nào cũng gọi cho nó được. Mỗi ngày tôi đều luyện tiếu vì xa thằng bé. Ngày cuối cùng làm về lũy thừa xong, tôi cũng có thể về được nhà. Xuống xe, tôi thấy Tiêu Hà đến đón, thằng bé tựa lưng vào thân cây, tuần tú mê người. Tôi sung sướng, vọt lên ôm cổ thằng bé, oa oa khóc lớn, Tiêu Hà của tôi càng lớn càng ngày càng biết quan tâm. Tất cả đồng nghiệp đều cười tôi so với Tiêu Hà còn trẻ con hơn. Tiêu Hà rất lễ phép chào hỏi mọi người, bộ dáng tao nhã, lễ độ. Thằng bé nhận được một phiếu hâm mộ từ phía đồng nghiệp nữ, còn tôi lại nhận được toàn bộ là đổ kỵ. Trên đường về nhà, tôi phát hiện Tiêu

Hà không chỉ cao hơn tôi một cái đầu. Tôi cười ngậy ngốc, để thẳng bé chơi bóng, tập TaeKwonDo là chính xác, nếu không sao có một Tiêu Hà cao lớn như vậy.

Tôi nằm trên giường trần trọc, có chút không quen với không khí yên tĩnh trong nhà. Ở thành phố kia, tối nào đồng nghiệp cũng làm cách mạng, âm ỉ đến một hai giờ sáng mới đi ngủ. Trong phòng cũng buồn chán, cổ có chút đờm, tôi đứng dậy đi vào nhà vệ sinh, mở cửa ra thấy Tiêu Hà, tóc lộn xộn còn ướt, không mặc gì.

Đầu tôi trống rỗng, lặng đi không biết phản ứng ra sao. Vẫn là Tiêu Hà phản ứng nhanh, cầm lấy khăn tắm quấn quanh hông, lúc này mặt tôi mới đỏ bừng, vội vàng chạy vào phòng mình, mặt tôi cháy sạch tưởng có thể rán trứng lên được.

Ngủ, ngủ, tôi tự nhủ với mình. Nhưng một màn mỹ nam không mặc đồ cứ hiện lên trước mắt, rất rõ ràng. Tiêu Hà 16 tuổi cơ thể cũng chưa phát triển rõ ràng, nhưng mà đã bắt đầu có cơ bắp, dáng người rắn chắc, thon dài, ngũ quan đã bớt đi nét trẻ con, góc cạnh hơn, mái tóc ẩm ướt lòa xòa trước trán lại càng gợi cảm, mê người, đôi mắt còn phủ một tầng sương mù, đôi môi đỏ thắm mị hoặc lòng người. Tâm không khống chế được, tim đập loạn lên. Đây cũng là lần đầu tiên tôi nhìn thấy cơ thể của người khác phái, quả là kinh tâm động phách. Hô hấp ngày càng dồn dập, người cũng nóng lên. Bước xuống giường, tôi ngồi trước gương, không ngừng tự nhủ với bản thân mình: Tiêu Hà là con trai mình, làm mẹ nhìn

thấy thân thể con mình thì hẳn là vui mừng, mà không phải bị sắc dụ thềm nhỏ dãi. Nhưng nguyên một đêm, cơ thể hoàn mỹ của Tiêu Hà cứ lớn vồn trước mắt tôi.

Ngày hôm sau tôi mang đôi mắt thâm quầng rời giường, nhìn đến Tiêu Hà đang ngồi bên bàn ăn trấn định như thường, giống như một màn đêm qua chẳng qua là mộng Nam Kha của tôi mà thôi. Nó bình tĩnh đợi tôi ngồi vào bàn, giọng nói dễ nghe của thằng bé lại càng làm tôi cảm thấy không tự nhiên, càng thêm xấu hổ, đói đến lang thôn hổ yết mà không dám ăn đã gấp rút chạy ra cửa.

Đồng nghiệp hỏi tôi sao lại có đôi mắt thế kia, tối hôm qua đã làm gì rồi. Tôi chột dạ, mắt trợn trắng, kiên quyết không thể nói cho mọi người màn mỹ nam hôm qua. Tôi chỉ mơ hồ giải thích, cùng mọi người đánh bài bảy ngày, về nhà liền mất ngủ, chỉ nghĩ đến cái máy kéo, cày được con át chủ bài, thằng liên ba cấp. Mà đến lúc lên lớp tôi vẫn chưa hết thất thần, giảng bài tung ta lung tung, cố gắng gượng đến cuối giờ.

Tan tầm, tôi về nhà, đứng trước cửa, không ngừng vỗ ngực mình, bình tĩnh, bình tĩnh, hít vào mấy hơi, đang chuẩn bị mở cửa bước vào thì lại nghe thấy giọng nói quen thuộc từ phía sau: "Chị đang làm gì, sao còn chưa đi vào?" Ông trời ơi, khẳng định là mấy hành động ngu ngốc vừa rồi của tôi đã bị thằng bé nhìn thấy hết, thật là mất mặt. Tâm tình vất vả mới hồi phục được lại xui xuống rồi. Tôi uể oải đi theo sau nó vào cửa. Tiêu Hà lấy đồ ăn trong tay tôi rồi vào bếp nấu cơm, tôi ngồi xồm nhặt rau bên

cạnh. Giương mắt nhìn lưng Tiêu Hà, tôi hoảng sợ trước phát hiện của mình, cảm giác của tôi thay đổi, không hề giống như trước đây, thật tự nhiên xem thẳng bé là con trai.

Chương 6: Tiêu Hà biết chơi đàn

Một ngày lại một ngày, tôi sợ hãi cực độ, cảm giác khi xưa chẳng thể quay lại. Nhưng việc tưởng chừng quá bình thường giờ đây lại trở nên thật mất cảm. Lúc tắm xong, Tiêu Hà thường hay mặc áo ngủ, bình thường tôi không để ý, cùng lắm chỉ thúc giục em mau sấy tóc kéo lại cảm lạnh, còn bây giờ, tôi nhìn từng giọt nước chậm rãi chảy theo cổ vào áo ngủ của em rồi lặng lẽ mất hút ở trong đó, chợt miệng lưỡi khô nóng, phiền tình vô cùng. Hồi trước lúc xem [Thanh xà] (1), cái bộ dáng si ngốc của Hứa Tiên khi nhìn lộn tóc ẩm ướt của Bạch Tố Trinh lọt vào cổ áo còn làm tôi cười đến nghiêng ngả, nhưng ngày nay tôi đồng cảm. Muốn khóc quá!

Cố làm ra vẻ chẳng có chuyện gì xảy ra, như khi ở chung lúc trước, nhưng như thế cũng là quá khó khăn. Ánh mắt tôi đôi khi vẫn dừng lại trên khuôn mặt dễ nhìn của Tiêu Hà. Mà mỗi một lần đều làm trái tim tôi lạc nhịp, có ngọt ngào còn có cả xấu hổ, lúc ở bên Chu, chẳng hề có cảm giác mãnh liệt như thế. Tôi biết tôi sa đoạ nhưng không thể ngừng lại, tôi sợ mình sẽ phát điên, vụng trộm đi mua mấy tấm hình khỏa thân đàn ông về xem, nhưng chẳng thể kích thích nổi sinh lý dục vọng, trong đầu óc tôi toàn bộ là hình ảnh Tiêu Hà trần như nhộng.

Đến hành vi của tôi cũng bắt đầu thay đổi. Tôi quan tâm đến hết thảy những vấn đề của nó, chủ động hỏi những chuyện hàng ngày ở trường, hoàn hảo, em không có nói đang làm quen với nữ sinh nào. Một hôm nhân lúc Tiêu Hà không ở nhà, trong lòng tôi tự tìm được một lý do vô cùng “quang minh chính đại” để vào phòng Tiêu Hà, phòng rất sạch sẽ cho người ta cảm giác nhẹ nhàng khoan khoái, trên giá sách là đủ các loại sách kinh tế học, tin học. Run run mở ngăn kéo ra, bên trong ngập lên những phong thư màu hồng phấn, phong nào phong nấy đều rất dày, tôi cầm lấy một phong thư, dùng lưỡi dao nhẹ nhàng mở ra. Đó là thư của một cô bé rất chân thành ái mộ. Trong lòng tôi nổi lên cơ man là đổ kỵ, tôi không có tư cách viết những dòng thư nồng nhiệt như thế để gửi người tôi yêu thương nữa. Tôi lớn hơn Tiêu Hà 9 tuổi.

Đợi đến khi Tiêu Hà trở về, tôi giả vờ như vô tình hỏi nó chuyện yêu đương ở trường, hỏi có ai đang theo đuổi nó không, nó gật gật đầu, tận sâu trong đáy lòng bình dấm chua lập tức bị nghiêng đổ, tôi đưa đũa nhanh hơn, cố lấy lại bình tĩnh. Một lúc sau lại hỏi nó có thích ai không, nó lắc đầu, tâm tình tôi như ngựa phi nước đại, vui vẻ gắp một miếng cá vào bát thẳng bé. Tiêu Hà khó hiểu nhìn tôi.

Càng ngày càng không thể ngồi yên trong văn phòng, Tiêu Hà thật sự giỏi giang, mặc kệ là nam hay nữ già hay trẻ đều không thể không thích thẳng bé, càng nghĩ khiến tôi càng không thể kiềm chế, xin phép nghỉ rồi vụng trộm

đến trường nhìn em. Rất nhiều cô bé vây quanh Tiêu Hà, mà em không thèm đếm xía, vẫn chuyên tâm viết bảng báo, tư thế sắc bén mà đàng hoàng, tuyệt không giống cá tính thâm trầm của em, Kết quả rình trộm khiến tôi hài lòng, Tiêu Hà vẫn lạnh lùng như hồi còn tiểu học, không thích trêu chọc bạn nữ.

Chỉ không ngờ tôi bị người ta phát hiện ra, liền khiến tôi xấu hổ, Tiêu Hà thấy tôi liền trưng ra bộ mặt hớn hờ tươi cười chạy tới, thật tự nhiên tôi đưa tay lau đi những giọt mồ hôi như trân châu trên trán em. Xung quanh các bạn học của em nhìn chúng tôi, mà lòng tôi khi ấy như đường rót mật đường vào, ngọt ngào trào dâng.

“Sao chị lại tới?”

“Chị dạy xong rồi, đến trường nhìn em xem có ngoan ngoãn hay không.”

Tiêu Hà buồn cười nhìn tôi, tôi ngẩng đầu đón nhận sự thân mật từ em.

“Tiêu Hà, chị ta là ai?” Một âm thanh ghen ghét bắn tới. Tôi cũng nín thở chờ đợi Tiêu Hà trả lời.

“Chị ấy là dì cũng là chị của tôi.” Là dì? Là Chị? Trong lòng tôi khổ sở. Tiêu Hà, chúng ta không thể có có quan hệ khác hay sao?

Tình cảm càng ngày càng lớn, sự chú ý của tôi với Tiêu Hà ngày càng nhiều càng nhanh hơn khi trước. Một hôm buổi tối, Tiêu Hà mặc bộ tây trang màu đen mà tôi mua cho em chuẩn bị ra ngoài, lý do là tham gia vào dạ tiệc tốt nghiệp. Tôi lo lắng đi theo, đứng ở cuối lễ đường nhìn lên sân khấu thấy Tiêu Hà làm MC đang đứng giữa vũ đài. Một thân âu phục, cao lớn đẹp trai, thanh âm trầm thấp mà từ tính, dưới sân khấu mọi người như ngừng thở nhìn em, tôi cũng ngẩng đầu nhìn em si ngốc như nhìn thần mặt trời.

Tiết mục đầu tiên là màn độc tấu dương cầm của Tiêu Hà. Ngồi trước đàn dương cầm vẻ mặt Tiêu Hà thật tao nhã mà sang trọng, mười ngón tay thon dài lướt nhẹ trên những phím đàn đen trắng, tiếng đàn dìu dặt, xa xôi mà tuyệt vời, còn lửa giận trong tôi bùng bùng lên theo từng tiếng đàn ấy. Tiêu Hà biết đánh đàn dương cầm?! Tôi lại chẳng hề biết một Tiêu Hà ở bên cạnh mình năm năm qua quả thật là một tay chơi dương cầm tuyệt hảo! Tiêu Hà không nói cho tôi biết! Tiêu Hà có chuyện giấu tôi! Trong giây lát, phản bội, lửa gạc xâm nhập vào trí óc tôi, tôi rất cuộc phải chịu đựng cảm giác bị người ta phản bội khiến mình không thể thở nổi, bước thật nhanh khỏi lễ đường.

Trầm mặc ngồi ở sofa, chờ đợi Tiêu Hà về. Cửa mở, đèn phòng khách được bật lên, Tiêu Hà thấy tôi ngồi trong bóng tối, vẻ mặt ảm dẫu khó chịu.

“Sao lại không bật đèn?”

“Tiêu Hà em không nói cho chị biết hôm nay em làm MC.” Giọng nói quá bình tĩnh, như là bình yên trước cơn dông tố.

“Xin lỗi chị, em nghĩ chị không quan tâm đâu.”

“Sao em biết chị không quan tâm, Tiêu Hà, em dấu diếm chị.”

“Em xin lỗi, về sau em sẽ nói với chị.”

“Được, vậy ngay bây giờ em nói cho chị biết đi.” Tôi nhìn em, chờ em giải thích.

“Không phải chị cũng biết hôm nay em làm MC hay sao?” Giọng nói thật vô tội.

“Là chị biết được từ lời em nói hả? Tiêu Hà?” Trầm mặc, chờ đợi chỉ có trầm mặc, tức giận của tôi bùng nổ. “Tiêu Hà, chị và em sống cùng nhau đã năm nay vậy mà chị không hề hay em biết đánh đàn, có phải hôm nay chị không nói thì cả đời này vĩnh viễn em cũng không cho chị biết! Tiêu Hà, em làm chị đau lòng quá!” Giọng nói của tôi rất bi thương.

“Thật xin lỗi, không phải em cố ý không nói với chị, thật sự em nghĩ chị sẽ không quan tâm, chị rất yên tâm về em.”

“Tiêu Hà em học dương cầm từ khi nào?”

“Hồi học TaeKwonDo thời điểm, cách vách có một lớp học dương cầm, em học miễn phí một thời gian, sau đó em vào sơ trung (bậc THCS) thì gia nhập câu lạc bộ đàn dương cầm.”

“Ha ha, chị chẳng biết nói gì nữa.” khàn khàn khiến tôi không nhận ra giọng mình. Trong lòng tôi đang tự cười bản thân thật lớn, liêu xiêu đi về phòng. Trái tim tôi đã bị tổn thương.

Nặng nề ăn điểm tâm, đối diện với bát cháo Tiêu Hà múc cho tôi, “Lúc học lớp năm tiểu học, em học dương cầm. Lên cấp 2 em bắt đầu đảm nhiệm chủ trì các hoạt động ở trường, là chủ tịch hội học sinh, đội trưởng đội bóng rổ. Lên trung học em bắt đầu chơi cổ phiếu, tiết kiệm được một chút tiền. Em thật sự không có giấu điểm chị cái gì nữa, chơi cổ phiếu không nói cho chị biết chỉ vì sợ chị sẽ lo, sợ chị sẽ thương tâm. Mạc Nhất, em xin lỗi, từ nay em sẽ không giấu điểm chị bất cứ cái gì nữa.”

Thì ra còn nhiều chuyện như thế mà tôi không hề hay biết, Tiêu Hà, em là một kẻ rất được, không phải sao? Ngay cả tiền gửi ngân hàng cũng có! Cầm lấy túi xách, tôi không đáp một lời liền rời đi.

(1) Phim Thanh xà: Hay Thanh xà Bạch xà là bộ phim dựa trên bản gốc là một câu chuyện cổ Trung Quốc. Truyền thuyết xảy ra vào thời Tống ở Hàng Châu, Tô Châu

và Trấn Giang, một trong các bản kể lại như sau, Lã Động Tân một trong bát tiên trong truyền thuyết, bán thuốc ở cầu Đoạn Kiều bên Tây Hồ, khi đó Hứa Tiên còn nhỏ mua một viên thuốc tiên về uống, kết quả ba ngày ba đêm không muốn ăn gì cả, vội vã đi tìm Lã Động Tân. Lã Động Tân phải mang Hứa Tiên đến Đoạn Kiều, dốc ngược hai chân lên, viên thuốc thổ ra rớt xuống Tây Hồ, bị Bạch Xà (Bạch Tố Trinh) tu luyện trong hồ nuốt phải, tăng thêm 500 năm công lực, Bạch Xà nhân đó kết mối nhân duyên với Hứa Tiên. Con rùa đen cũng tu luyện tại đó, sau này là Pháp Hải hòa thượng, vì không nuốt được viên thuốc nên mang lòng căm hận Bạch Xà. Bạch Xà nhìn thấy một người ăn xin cầm trong tay một con Thanh Xà, muốn lấy mật rắn bán lấy tiền, bèn hóa thân thành người đi mua Thanh Xà (Tiểu Thanh), từ đó Thanh Xà nhận Bạch Tố Trinh làm chị. Ngày Thanh minh mười tám năm sau, Bạch Xà nhớ phạm xuống núi, hóa thân thành Bạch Tố Trinh. Nàng và Tiểu Thanh cùng đến Hàng Châu, bên Đoạn Kiều đi chơi hồ gặp mưa, nhờ có Hứa Tiên cho mượn ô, hai người quen biết nhau. Bạch Tố Trinh và Hứa Tiên không lâu sau thành thân, dời qua Trấn Giang mở hiệu thuốc. Pháp Hải lấy chuyện Bạch Tố Trinh và Tiểu Thanh là yêu quái, nhiều lần phá hoại quan hệ giữa Bạch Tố Trinh và Hứa Tiên. Hứa Tiên tin lời Pháp Hải, vào tiết Đoan Ngọ dùng rượu Hùng hoàng cho Bạch Tố Trinh uống say, khiến nàng hiện nguyên hình là rắn, Hứa Tiên thấy vậy kinh hãi mà chết. Bạch Tố Trinh vì cứu chồng, mạo hiểm tính mạng đến núi Nga Mi trộm cỏ tiên. Hứa Tiên sống lại bị Pháp Hải bắt nhốt tại chùa Kim Sơn, Trấn Giang, không cho vợ chồng họ đoàn tụ. Bạch Tố Trinh vì muốn cứu Hứa Tiên, cùng

Tiểu Thanh đấu pháp với Pháp Hải, dẫn nước Tây Hồ tràn ngập chùa Kim Sơn, nhưng vì Bạch Tố Trinh có thai nên không cứu được Hứa Tiên. Hứa Tiên trốn về Hàng Châu, tại Đoạn Kiều gặp lại Bạch Tố Trinh. Pháp Hải dùng Phật pháp nhốt Bạch Tố Trinh trong tháp Lô Phong, chia rẽ Hứa Tiên và Bạch Tố Trinh, Tiểu Thanh trốn thoát được. Hai mươi năm sau, con của Bạch Tố Trinh đổ Trạng nguyên, áo gấm về làng tế mẹ, Tiểu Thanh tu luyện đã thành, trở về Kim Sơn, đánh thắng Pháp Hải, phá được tháp Lô Phong, cứu được Bạch Tố Trinh. Nước Tây Hồ cạn, Pháp Hải không có chỗ trốn, thân mặc áo bào màu vàng trốn vào bụng cua. Cuối cùng vợ chồng Hứa Tiên đoàn tụ, còn Pháp Hải phải sống trong bụng cua, cho nên ngày nay mỗi trong bụng cua mang màu vàng của áo bào hòa thượng. (theo wikipedia.org)

Phim này có rất nhiều phiên bản: 1992, 2001, 2006, 2011. Mình nghĩ bộ phim Mạt Nhất nhắc tới là phiên bản 1992. Phiên bản này được xem là phiên bản kinh điển, tiêu biểu và gây được ấn tượng sâu đậm trong lòng khán giả nhất.

Chương 7: Yêu cũng Tiêu Hà

Còn chưa bước vào tới cửa phòng giáo viên đã nhìn thấy chị bạn thân, đồng nghiệp Bình Đại phất tay từ xa chào hỏi. Tới gần liền bắt lấy cánh tay tôi dồn dập nói.

“Thế nào, sao lại trưng bộ mặt bán thịt bò ra thế này?”

“Làm sao chị biết?”

“Tiêu Hà nhà em gọi điện thoại cho chị, muốn chị nói giúp thằng bé mấy câu với em, để em thông suốt. Em cũng thật là, tức giận cái gì chứ, em phải vui vẻ mới đúng, ngấm kỹ đi, Tiêu Hà rất giỏi giang, khuôn mặt đẹp trai lại thông minh học giỏi, ngay cả đàn dương cầm cũng biết chơi, có thể làm MC, chắc chắn, muốn cao được cao, muốn xa được xa! Người giám hộ như em, phải thật thật vui mừng ấy chứ, tưởng là gặp vận cứt chó cuối cùng lại vớ được trâu châu bảo bối. Người khác hâm mộ em còn không kịp, người lại em tức giận cái nỗi gì chứ, thật là sống trong phúc mà không biết phúc. Còn nữa, Tiêu Hà mới có 16 tuổi thôi đã biết giúp em kiếm tiền, quá là tốt, không nói với em không phải là sợ em thương tâm nước mắt nước mũi đầm đìa làm chậm trễ việc học của thằng bé hay sao, dù thế nào thằng bé cũng là giúp em giảm bớt gánh nặng, dựa vào một người sống bằng nghề dạy học như em, một tháng thì kiếm được bao nhiêu tiền đây, tương lai thằng bé lên đại học, nghiên cứu sinh sẽ tốn biết bao nhiêu tiền. Ôi, tiểu quỷ này nghĩ thật sâu xa hơn cả người lớn như chị, chị có hỏi xem thằng bé có bị mất nhiều tiền không, nó bảo một lần cũng không. Ôi nếu là chị thì không biết đã mất bao nhiêu rồi. Còn cái tên tiểu quỷ nhà chị nữa chứ, mỗi ngày chỉ biết vùi vãnh ăn uống, làm gì có tài năng như Tiêu Hà! Phụ nữ chết tiệt như em ý, chị thật đồ kỵ muốn chết đi được!”

Giây phút bình yên sau một hồi an ủi loạn thất bát tao khiến lửa giận vẫn duy trì từ tối qua đến giờ của tôi có vẻ

giảm bớt đi chút xíu. Đúng là chẳng thể trách Tiêu Hà, vì trước kia tôi không quan tâm đến chuyện ở trường của em, nếu mà biết có chẳng cũng chỉ biết ôm em để em đỡ tủi thân. Tức giận ngày hôm qua chính là đổ kỵ, đổ kỵ những người khác đều biết em đánh đàn hay mà người thân thiết nhất với em là tôi lại biết được cuối cùng. Lòng tôi thay đổi rồi, tôi yêu thương em, yêu Tiêu Hà, đứa trẻ tôi mang bên mình năm năm.

Về đến nhà, Tiêu Hà ra cửa đón tôi, hai mắt tràn đầy cầu xin. Tôi cố ý làm ra vẻ phụng phịu, bảo em mau mang sổ tiết kiệm ra đây, tôi muốn đi ăn McDonald. Cố chọn ra mấy món đắt tiền, chỉ hận không thể ăn tươi nuốt sống hết chỗ thức ăn vào bụng. Tôi nghiêng mặt nhìn Tiêu Hà rồi cắn lấy một miếng Hamburger, rồi cật lực nhai nuốt như là ăn thịt em, lúc em bắt nạt tôi. Thỏa mãn vỗ vỗ cái dạ dày. Cuối cùng tôi cũng lên tiếng đại xá cho em, "Cậu về nhà tự kiểm điểm bản thân đi, còn nữa tôi thau thứ cho cậu." Ngẩng đầu nhìn khuôn mặt của em, em cười, ánh mắt sáng bừng lên, khuôn mặt biến đổi, như mây hồng sau cơn mưa, xinh đẹp đến nghẹt thở. Trái tim tôi lại bắt đầu đập với tốc độ kinh hoàng.

Sắp đến kỳ thi đại học, ở trường Tiêu Hà bắt đầu chuẩn bị cho một chuyến du lịch tốt nghiệp. Là kỳ nghỉ ở suối nước nóng 2 ngày. Tôi thật sự là không yên tâm, vào thời điểm quan trọng mấu chốt lại bắt đầu chần dề chình mình ăn cỏ (thật sự không thể hiểu là cái gì)?! Tiêu Hà bảo em sẽ nghe theo quyết định của tôi, nếu tôi nói không em cũng sẽ không đi nữa, lòng tôi rối loạn lại áy

này, tôi không thể ích kỷ, thôi cứ tôn trọng cái truyền thống kỳ lạ này của trường học đi. Vạn phần không muốn cho Tiêu Hà đi, em đi cả nhà lạnh lẽo vắng vẻ, người không có trở nên tịch mịch khác thường. Lúc 7 giờ tôi vô tình gọi điện thoại cho Tiêu Hà, cố kìm nén cái ý niệm muốn em về nhà, rất nhanh tôi liền cúp máy. Mười giờ lên giường nằm lại nghĩ về Tiêu Hà. Như bị thôi miên tôi đẩy cửa phòng của em. Chăn gấp thành góc cạnh rõ ràng như khối đậu hũ, áo ngủ cũng gấp gọn gàng đặt trên chăn. Tôi vùi đầu mình thật sâu lên cái gối của em, tận hưởng mùi hương của em, rồi em lấy chiếc áo của em bắt đầu chìm vào giấc ngủ, ảo tưởng như em đang bên cạnh tôi lúc này.

Trong mộng lung, hình như có người vào phòng, đèn bật sáng, tôi bị ánh sáng của ngọn đèn chói mắt bừng tỉnh. Tiêu Hà đang đứng ở cửa, tôi thanh tỉnh ngay lập tức, chật vật đứng lên, vớt lại áo ngủ của em muốn bỏ trốn, chân nọ vấp chân kia cuối cùng ngã trên sàn nhà. Tiêu Hà chạy thật nhanh tới đỡ tôi. May mắn ngẩng đầu, khuôn mặt tuần mỹ của em đang ngay trước mắt tôi. Tôi ngây ngốc, ngơ ngác nhìn em, vươn bàn tay xoa xoa mặt em, ngón tay tôi lướt nhẹ qua mày kiếm dày đậm, đôi mắt thâm thúy, sống mũi cao thẳng, rồi xoa xoa cặp môi hồng nhuận, nhẹ nhàng ve vuốt. Nhưng hết thả lỏng làm tôi thỏa mãn khát vọng muốn có em, tới gần em, đôi môi khẽ chạm vào em, rồi đầu lưỡi vươn ra, ngốc nghếch mà tinh tế liếm mút lấy môi em. Hai tay không biết liềm si đặt trong ngực em, tôi, hoàn toàn không thể khống chế được bản thân, cái gì là lễ nghĩa liềm si đã chạy khỏi đầu tôi

chẳng còn tung tích, tham lam hôn em.

Tiêu Hà muốn tránh đi, tôi lại càng ôm chặt, không cho em đi. Tay đã bắt đầu sờ loạn lên, đụng chạm vào em khiến dục vọng trong tôi càng trào dâng mãnh liệt. Sự tình cứ như thế xảy ra. Khi Tiêu Hà phá tan lớp màng mỏng trong tôi, tôi không hề thấy đau đớn, chỉ gãi gao ôm lấy lưng em, thâm tình gọi tên em “Tiêu Hà, Tiêu Hà”, một tiếng nối tiếp một tiếng, làm lòng người mềm nhũn ra.

Khi ánh dương quang chiếu vào gian phòng, tôi nhìn thấy gương mặt không biểu cảm bên cửa sổ của Tiêu Hà. Đoạn trí nhớ đêm qua đánh úp lại. Là tôi dụ dỗ Tiêu Hà, dụ dỗ Tiêu Hà mới 16 tuổi. Tử tâm cũng có, nhưng tôi không hối hận, không hối hận đem sự trong sạch của mình dâng hiến cho em, nhưng Tiêu Hà hối hận, sau lưng tôi em hối hận, tôi biết, tôi luôn thấu hiểu em như thế. Trong bầu không khí bức bách, tôi gian nan gọi em “Tiêu Hà.” Tiêu Hà lạnh lùng liếc nhìn tôi một cái rồi rời khỏi nhà. Tiêu Hà hận tôi. Cái liếc mắt kia là tràn ngập ý hận. Tim tôi đau đớn. Tiêu Hà, Tiêu Hà.

Không biết bao giờ Tiêu Hà mới trở về, nhưng tôi biết quan hệ giữa chúng tôi đã vỡ tan. Tôi không còn là cô giáo của Tiêu Hà, càng không phải người thân, tôi là một nữ nhân đê tiện dụ dỗ em, là một nữ nhân khiến em phải hận.

Tôi rất sợ, sợ hãi Tiêu Hà sẽ chẳng bao giờ quay về

nữa, nếu em thật sự không muốn trở về thì tôi lấy đâu ra thể diện mà đi cầu xin em quay lại. Thời gian trôi đi thật khó khăn trắc trở, hận không thể làm nó tan ra, chỉ có thể ngồi trên mặt đất vô thức mà chờ đợi. 6 giờ hơn, Tiêu Hà, em trở lại. Nhưng một chút thân thiết với tôi cũng chẳng còn tồn tại nữa. Toàn thân tôi rét lạnh. Nhưng chỉ xin em trở về, muốn về là tốt rồi, tôi chẳng cần gì thêm nữa, cái gì cũng không còn quan trọng, chỉ cần ngày ngày được thấy em, chăm sóc em là quá đủ rồi.

Chương 8: Ra đi

Cuộc sống vẫn diễn ra như cũ, nhưng con người đã thay đổi mất rồi, Tiêu Hà lãnh đạm còn tôi thì luôn xum xoe lấy lòng. Rất muốn nói “xin lỗi em” nhưng lời chẳng thốt ra được. Muốn em nổi giận nhưng ngược lại đôi mắt em lạnh lùng mà ngạo nghễ nhìn tôi, miệng cười như hến. Tôi vụng trộm khóc ở trong lòng, Tiêu Hà, Tiêu Hà, chị yêu thương em thật lòng, nếu em không thể chấp nhận được tình yêu của chị xin em hãy nói ra, chị sẽ sửa, chị sẽ cố gắng kiềm chế tình cảm của chính mình, tuyệt không để nó trở thành gánh nặng cho em đâu, chỉ cần em nói, một câu thôi, một câu “không thích” là chị sẽ hết hy vọng.

Nhưng Tiêu Hà vẫn yên lặng, một chữ cũng không nguyện nói với tôi, càng không có quả trách. Lạnh lùng, làm chuyện của em. Trái tim tôi co ro, nhưng không thể bớt yêu em thêm chút ít. Tiêu Hà, Tiêu Hà tình yêu của chị khiến em không thể chịu đựng đến thế sao?

Trong không khí lạnh lùng ấy kỳ thi đại học diễn ra. Lúc điền đơn nguyện vọng, tôi có hỏi Tiêu Hà, em muốn điền tên đại học nào, em chỉ lãnh đạm nói là đại học A, đại học A sao? Không phải đại học C? Đại học A ở thủ đô phương bắc xa xôi, còn đại học C ở ngay Lạc thành, tôi còn nhớ khi em mới đỗ trung học tôi đã hỏi qua tương lai em muốn học trường đại học nào, em chẳng hề nao núng mà khẳng định với tôi là đại học C. Thì ra Tiêu Hà đã hận tôi tới mức này rồi, em hận tới mức không muốn sống bên tôi nữa. Tim tôi như rơi vào hầm băng, nhưng không dám đi khuyên em sửa nguyện vọng trong đơn, tôi đã không còn tư cách.

Hai ngày thi đại học, tôi đứng ở cổng trường thi chờ đợi. Dựa vào thành tích của Tiêu Hà, vào đại học A là không thành vấn đề, cho nên tôi vừa mừng vừa lo, mừng vì Tiêu Hà của tôi giỏi giang quá, còn lo là vì hai tháng nữa em sẽ đi khỏi Lạc thành, rời xa tôi. Rời khỏi mái ấm của chúng tôi. Tiêu Hà, em nhấn tâm đến mức có thể không cần mái nhà chúng ta bên nhau năm năm qua hay sao?

Một hồi lâu, phơi nắng dưới ánh mặt trời khiến tôi choáng váng, trời đất quay cuồng tôi ngã trên mặt đất bất tỉnh nhân sự. Đến khi tỉnh lại, vội nhổ kim truyền chạy về phía trường thi thì cô ý tá vội vàng nói với tôi phải cẩn thận, đứa trẻ trong bụng tôi không thể chịu đựng thêm một sự kích động nào nữa. Đứa trẻ?! Tôi mang thai? Có phải là vào cái đêm không khống chế nổi đó không? Là con của tôi và Tiêu Hà? Thật vậy chăng? Thật thế sao? Tay

xoa xoa lên bụng, ở nơi này có giọt máu của nam nhân tôi yêu nhất! Cảm động lệ nóng dâng lên trong hốc mắt. Phải đem tin vui này báo cho ba ba của con mới được. Nhìn đồng hồ, còn 30 phút nữa mới hết giờ thi, còn kịp, trước tiên phải nói cho em hay tin này mới được.

“Tiêu Hà!” Tiêu Hà không kiên nhẫn từ từ đi tới, tôi đưa cho em một chai nước.

“Chị có chuyện muốn nói với em.” Tôi lấy lòng nói. “Ừ!” “Em có... em có... em làm bài thi thế nào?” lời đến miệng lại thay đổi.

“Hoàn hảo.”

“Hoàn hảo?!” Vậy thì vào đại học A chẳng là vấn đề gì. Trái tim đang hân hoan nhanh chóng bị một chậu nước lạnh băng tạt vào. Nhanh lắm, em sẽ phải ra đi, em liệu có thể chấp nhận chuyện có một đứa trẻ hay không? Sẽ không đâu, không thể nói, tôi không thể nói, nếu nói ra Tiêu Hà nhất định sẽ tức giận. Bỗng nhiên tôi hoàn toàn tỉnh ngộ. Đảo mắt một cái đã có kết quả, Tiêu Hà là thủ khoa của cả tỉnh. Cuối cùng sau hai tháng ủ rũ khuôn mặt em lần đầu tiên tươi cười.

“Tiêu Hà, em nhất định phải học ở đại học A hay sao?” Tôi run run hỏi.

“Phải.” Giọng nói thật kiên quyết.

Em đi rồi, chị và con phải làm thế nào bây giờ? Tôi không dám cũng chẳng thể nói ra. Tiêu Hà, em rất mong muốn ra đi, nếu nói với em chuyện đứa trẻ, em nhất định sẽ càng hận tôi, sẽ cướp đi đứa con của tôi. Tôi hoảng sợ che lấy bụng rùng mình một cái. Tôi không thể mất con, con là sợi dây duy nhất kết nối tôi và Tiêu Hà.

Mang thai hơn hai tháng những phản ứng đầu tiên của cơ thể bắt đầu xuất hiện, ghê cổ, buồn nôn. Tôi không dám ăn cơm ở nhà, đến trường tìm một tiệm ăn sạch sẽ ở gần ăn rồi mới về, chỉ sợ về nhà ngửi thấy mùi thức ăn sẽ chạy vào nhà vệ sinh nôn mất.

Tuy là bây giờ Tiêu Hà chẳng để ý. Nhưng vẫn có người thấy lạ, Bình lo lắng nhìn tôi, hỏi có phải tôi mang thai hay không. Tôi kiên quyết lắc đầu phủ nhận nói là bị đau dạ dày. Bình, chị ấy đã từng sinh con lại rất quan tâm đến tôi, nhưng tôi vẫn không thể nói. Sao tôi có thể nói cho chị ấy những chuyện đã xảy ra giữa tôi và Tiêu Hà chứ.

Nói ra, chỉ sợ lúc đó bạn bè cũng chẳng thể làm nữa, dù sao đạo đức nhà giáo của tôi đã quá bại hoại.

Được bốn tháng, bụng tôi đã bắt đầu nhô lên, tôi che lấp bằng cách mặc những chiếc áo rộng thùng thình. Mà ngày nhập học của Tiêu Hà đã tới.

Buổi tối trước ngày đó, tôi đem sổ tiết kiệm là toàn bộ

tài sản của tôi cho em, trong đó là một năm học phí và phí sinh hoạt nửa năm. Em lạnh lùng cự tuyệt, nói mình có đủ rồi. Tôi muốn em cầm, nói đó là tâm ý của tôi. Em đã nhận. Ở sân bay tôi mang hết tất cả tình yêu đăm đăm nhìn theo em lên máy bay. Xoay người, nước mắt rơi như mưa, Tiêu Hà, em đã có con rồi, em đã là ba ba rồi đấy biết không? Tiêu Hà, em có biết chị yêu em đến nhường nào, luyện tiếc em đến nhường nào! Tiêu Hà!

Chương 9: Giáng sinh của đứa nhỏ

Kéo ngăn kéo ra, cuốn sổ tôi đưa cho Tiêu Hà nằm lẳng lẳng bên trong. Tiêu Hà, em hận tôi như vậy, không muốn có quan hệ gì với tôi sao?

Tôi nghỉ việc, rời đi nơi tôi đã sống 5 năm, đến một thành phố ở hạ lưu sông Lạc Hà bắt đầu sinh sống. Tiền tiết kiệm trong cuốn sổ cũng đủ để tôi sinh đứa bé. Mỗi ngày, tôi lại rời giường sớm đi tản bộ, ở nhà tôi mở nhạc nhẹ, êm tai, kể chuyện cũ cho đứa nhỏ... Cuộc sống thật bình thản, khi nhớ Tiêu Hà, tôi lấy ảnh chụp ra, cùng đứa nhỏ xem. Đồng thời, tôi còn tìm một công việc nhẹ nhàng, chỉ là đi dán quảng cáo, cũng được 3 hào một tấm, lương một tháng cũng rất khả quan. (1 hào = 1/10 đồng)

Trước khi sinh nửa tháng, tôi xin cấp trên cho nghỉ một tháng, ở bệnh viện, lẳng lẳng chờ đứa nhỏ ra đời. Buổi chiều hôm đó, bụng chột truyền đến một cơn đau, tôi được đẩy mạnh vào phòng sinh. Tôi thét khản cả giọng,

nước mặt giàn dụa, không ngừng gọi “Tiêu Hà”. Tiêu Hà, con của chúng ta sắp ra đời rồi, em ở đâu? Tôi rất nhớ em, rất cần em! Tiêu Hà, tôi đau quá, đau quá!

Đến khi tôi kiệt sức liền nghe được tiếng trẻ con khóc. Đứa nhỏ, con trai tôi, rốt cuộc con cũng nhìn thấy mẹ. Y tá đem một cái bọc nhỏ đến trước mặt tôi, tôi vuốt ve gương mặt nhăn nheo của thằng bé, an tâm nhắm mắt.

Khi tỉnh lại, đứa nhỏ đang nằm ngủ bên cạnh tôi. Chị Nguyệt vui vẻ nói: “Là một thằng bé khỏe mạnh!”

Trong phòng cũng có ba sản phụ khác cùng sinh, bên cạnh cũng có rất nhiều người thân vây quanh, chồng họ cương họ vô pháp vô thiên. Tôi thăm hăm mộ họ, nhìn một nhà ba người của các cô ấy hòa thuận, hạnh phúc. Tôi cũng hôn nhẹ lên khuôn mặt nhỏ nhắn, đáng yêu của Đồng Đồng, cười. Đồng Đồng, tên con trai tôi là Tiêu Đồng. Những người cùng phòng cũng im lặng không hỏi chuyện của tôi, chỉ là ánh mắt không che được nét buồn thương cùng đồng tình. Tôi giả như không nhìn thấy, đùa với Đồng Đồng, gương mặt thằng bé tươi cười như mặt trời. Một tuần sau tôi ôm Đồng Đồng trở về nhà. (瞳: Đồng - con mắt, ý chỉ thương con như con mắt của mình, đây là lời giải thích trong một truyện.)

Mà một tuần này, Tiêu Hà không gọi cho tôi một cuộc điện thoại nào cả, đây chẳng phải là việc mà tôi đã sớm đoán được hay sao? Từ ngày Tiêu Hà rời đi tới giờ, trừ bỏ ngày đầu có gọi về thông báo cho tôi biết số phòng ngủ

ra thì chur từng chủ động gọi điện. Mà khi tôi gọi cũng chỉ nghe được giọng nói lãnh đạm. Cả cuộc điện thoại, tôi chỉ nghe thấy giọng cười giả tạo của mình trước những chuyện mà mình không thể cười nổi quanh quẩn trong điện thoại, mà ở đầu dây bên kia, chỉ có vài tiếng ậm ừ khách sáo. Rõ ràng chỉ là những lời có lệ nhưng tôi vẫn không lùi bước, cứ ba ngày lại gọi một lần. Tôi là như vậy nhớ Tiêu Hà, có thể như vậy nhớ giọng nói nó, dù chỉ là vài tiếng ngắn ngủn cũng có thể làm tôi vui vẻ không thôi.

Lúc này, cách lâu như vậy mà tôi không gọi, Tiêu Hà cũng không phát hiện, phải nói là cậu cũng không để ý. Nếu lần này tôi thật sự sảy ra chuyện ngoài ý muốn cũng sẽ không có người biết. Tôi hôn nhẹ Đồng Đồng, đem nước mắt thấm vào trong áo bông, tim đau như có dao cắt.

Nhìn không được, tôi muốn gọi cho Tiêu Hà, cậu đã làm bố, nói cho Tiêu Hà biết rằng trên thế giới này có thêm một tiểu thiên sứ tên Đồng Đồng. Đầu dây bên kia vẫn lạnh lùng như vậy. Tôi nghĩ sẽ nói cho em, nói cho Đồng Đồng là do em sinh ra, nhưng tôi cố nhịn xuống, chỉ bình thản nói với nó có đồng nghiệp sinh em bé, rất đáng yêu, rất tốt, gọi là Đồng Đồng. Sau đó không chút để ý hỏi nó tên có dễ nghe hay không, đáp lại chỉ là tiếng "Uhm", một lời đáp đơn giản bằng giọng mũi. Nước mắt không nhìn được, chỉ chực trào ra, nhưng lại bị tôi cứng rắn nín lại. Nói nhanh "Gặp lại" liền cúp máy. Tiêu Hà cũng không hỏi tôi tại sao lâu rồi không liên lạc, đối với câu

chuyện của tôi cũng không để ý, không nghi hoặc. Tôi đã tự đoán được kết quả nhưng vẫn không chịu mà tự rước lấy nhục.

Không quan hệ, tôi còn có Đồng Đồng, còn có con trai đáng yêu của tôi.

Đến kỳ nghỉ đông, tôi không đợi tin tức Tiêu Hà trở về, gọi điện cho cậu, Tiêu Hà nói trường học bận việc, không trở về được. Sang năm Đồng Đồng tài năng của tôi mới được gặp bố. Đồng Đồng đáng yêu nở nụ cười, cười rộ lên trông rất giống thiên sứ, rất giống Tiêu Hà trước kia.

Tết Âm lịch đến, chị Nguyệt cũng về quê, trong phòng chỉ còn lại tôi với Đồng Đồng, phòng không lớn nhưng lại có cảm giác trống rỗng. Tôi cùng Đồng Đồng trải qua một cái tết Âm lịch tĩnh mịch, nhưng sang năm một nhà ba người chúng ta nhất định sẽ đoàn tụ, Tiêu Hà, đúng hay không!

Chương 10: Chờ đợi Tiêu Hà

Đồng Đồng nửa tuổi, ôm con đi trên đường, khuôn mặt xinh đẹp giành được yêu thương từ tất cả mọi người, ai cũng tranh ôm một cái, thơm một cái. Tiêu Hà, con của chúng ta xinh đẹp giống em, tương lai cũng sẽ giỏi giang giống em.

Đến kỳ nghỉ hè, nhận được một phong thư của Tiêu Hà, bên trong có một tờ chi phiếu và một bức thư. "Nghỉ

hè năm nay sẽ không về, thứ này dành cho chị, mật mã là sinh nhật chị.” Không kí tên, không lạc khoản, cũng không có nguyên nhân không về nhà.

“Bao giờ Đồng Đồng một tuổi nhất định sẽ gặp được ba ba, đúng hay không.” Tôi quay đầu lại là khuôn mặt tươi sáng của Đồng Đồng đang nhìn tôi cười. Nước mắt của tôi rơi trên má Đồng Đồng. Tiêu Hà, cậu thật quá nhẫn tâm!

Đồng Đồng tám tháng, bắt đầu lẫm chẫm tập đi, con bước được hẳn mấy bước nho nhỏ liền, thích được mẹ cưng nựng, còn có thể bập bẹ tập nói. Tiêu Hà, Đồng Đồng là một cục cưng ngoan ngoãn đến làm cho người ta đau lòng!

Đồng Đồng một tuổi, hai mẹ con cùng chị Nguyệt tới khách sạn chúc mừng. Về đến nhà gọi điện thoại cho Tiêu Hà

“Tiêu Hà, con đồng nghiệp của chị hôm nay vừa tròn một tuổi, nhìn rất xinh xắn!”

Vẫn là câu trả lời bằng giọng mũi ấy: “Uh.”

“Tiêu Hà, tết âm lịch em có về nhà không?” Không muốn yên lặng chờ đợi em cúp máy.

“Không về, còn có việc bận.”

“Vây à, vậy em đi đi, chị cúp máy đây, hẹn gặp lại.”

Lạnh lẽo như mùa đông một tiếng “Gặp lại.”

Đồng Đồng giật giật dây điện thoại, nhìn về phía tôi chờ mong.

“Đồng Đồng nghe được giọng nói của ba ba phải không? Giọng nói của ba thật trầm ấm êm tai, ba ba con trước kia còn làm MC, đợi Đồng Đồng của chúng ta lớn lên, nhất định cũng sẽ làm MC.”

“A,a.” Đồng Đồng cười thật vui vẻ, giơ dây điện thoại lên thật cao. Đồng Đồng ơi, năm nay mẹ lại đưa con đi ngắm pháo hoa, chúng ta sẽ có một cái tân niên vui vui vẻ vẻ con nhé.

Tan tầm đến về nhà, tôi nhận lấy Đồng Đồng từ trong tay chị Nguyệt, Đồng Đồng giơ khuôn mặt nhỏ bé lên, chờ đợi nụ hôn của tôi, tôi dành cho con một cái hôn thật kêu khiến con cười khanh khách, lấy cái miệng đầy nước miếng của thằng bé ấn lên mặt tôi. Tôi giơ một đầu ngón tay cù vào nách con, cùng con lăn lộn trên đất cười ha ha. Đồng Đồng cầu xin được tha thứ, “Mẹ mẹ”.

Mẹ?!

Tôi vừa mới nghe thấy Đồng Đồng gọi mẹ! Đồng Đồng của tôi biết gọi mẹ! Tôi kích động ôm chặt lấy bảo bối của

mình, mắt rưng rưng lệ.

Mấy ngày sau, Đồng Đồng chấp chững đi từ trong phòng ra, tay cầm ảnh Tiêu Hà đưa cho tôi, thật rõ ràng nói ra hai chữ “Ba ba”. Tiêu Hà, Đồng Đồng đang gọi em đó, Đồng Đồng gọi em là ba ba, em có nghe thấy không? Đến khi nào em mới chịu trở về, chị và con rất nhớ em, nhớ đến con tim đau nhức.

Đợi đến khi Đồng Đồng có thể gọi liền một mạch “ba ba mẹ mẹ”, Tiêu Hà vẫn như cũ chưa trở về, để cho Đồng Đồng chính mắt trông thấy ba ba con gọi, mà không phải là tấm ảnh lạnh băng. Và vì bản thân tôi quá nhớ mong, đêm nào cũng nhớ đến cậu ấy. Chịu đựng hơn 20 tiếng đồng hồ xóc nảy trên xe lửa, cuối cùng mẹ con tôi cũng tới được đại học A. Không phải vì muốn em biết sự tồn tại của Đồng Đồng, chỉ đơn thuần muốn đứng một góc vụng trộm nhìn em, dù cho chỉ cần liếc mắt một cái cũng là tốt rồi.

Hoàng hôn, trên sân bóng rổ của đại học A, tôi trông thấy người mình ngày nhớ đêm mong, Tiêu Hà. Cả người mặc đồng phục thể dục trắng tinh, chạy như bay trên sân bóng, đập bóng, ném vào rổ thật dễ dàng nhanh chóng, âm thanh reo hò cổ vũ vang lên. Ở bên ngoài bao quanh là rất nhiều nữ sinh viên thanh xuân dào dạt. “Tiêu Hà, Tiêu Hà”, diên cuồng mà hét. Cuối cùng cũng nhìn thấy em, thanh xuân như thế, ngạo nghễ như thế, tỏa sáng như thế.

“Đồng Đồng, con có thấy không, người cao nhất, đẹp trai nhất chính là ba. Đồng Đồng, con gọi ba ba đi.”

“Ba ba.” Đồng Đồng vỗ 2 bàn tay nhỏ bé vào nhau vui vẻ kêu lên.

Tiêu Hà, chị và con đang ở ngay bên cạnh em, em có cảm thấy không?

Trận bóng kết thúc, nữ sinh như ong vỡ tổ chạy tới bên Tiêu Hà, vây xung quanh em, đưa khăn mặt, đưa nước, nhiệt tình và chu đáo.

Ôm Đồng Đồng rời khỏi sân bóng. Thấy em bình an, mạnh khỏe kiên cường là tôi có thể an tâm rồi. Đồng Đồng cũng gặp được cha, thế là đủ rồi. Nhiều nữ sinh vây quanh Tiêu Hà như thế, Tiêu Hà sẽ tìm được người mà em thích, người ấy nhất định sẽ thật xinh đẹp, thật giỏi giang, xuất chúng y như em vậy. Trái tim tôi đông đầy chua xót cùng khổ sở. Tiêu Hà, Tiêu Hà em đã quên chị rồi có phải không? Đã quên Mạc Nhất rồi sao?

Qua một năm, lại đến nghỉ hè, nhận được cuộc điện thoại thứ hai mà Tiêu Hà chủ động gọi về, “Em được cử ra nước ngoài. Ít nhất là 2 năm sẽ không về.” Tôi ở đầu dây điện thoại bên này trầm mặc, Tiêu Hà em là vì không muốn nhìn thấy chị đúng không? Hận chị đến tận mức này sao?

Đồng Đồng hai tuổi, đi nhà trẻ, mặc bộ đồng phục nhỏ nhỏ, xinh đẹp sáng sủa. Đồng Đồng là báu vật của cô giáo, cái miệng nhỏ nhắn ngọt như ăn mật, khiến người lớn rất yêu quý, đồ ăn ngon đều đem đến cho thằng bé. Còn Tiêu Hà ra đi đã được 3 năm.

Đồng Đồng ba tuổi, lên mẫu giáo lớn, rất uy phong khí thế, như là một lãnh đạo nhỏ tuổi, khoa chân múa tay hoan hỉ, khiến tôi cứ buồn cười mãi. Đồng Đồng là bảo bối của tôi, là sinh mệnh của tôi, nếu không có con thật không biết mấy năm nay trôi qua như thế nào. Tiêu Hà rời đi cũng sắp được 4 năm rồi.

Điện thoại ra nước ngoài rất đắt tiền, mà tôi còn phải nuôi Đồng Đồng, tiền Tiêu Hà gửi vào thẻ tôi cũng không có động tới. Lúc trước nhận nuôi em cũng không phải vì muốn em báo đáp cái gì, bây giờ lại càng không. Mỗi tháng gọi cho em 1 lần, hỏi han tình hình, biết em bình an là được.

Chương 11: Trở về

Trong mắt Đồng Đồng có hâm mộ cùng khát vọng, giống như Tiêu Hà năm đó, đứng ở trước cửa lớp nhìn bạn học được bố mẹ đưa về, ánh mắt cũng cháy bỏng y như vậy. Bạn của Đồng Đồng đều như vậy, tay trái nắm tay bố, tay phải nắm tay mẹ cùng nhau về nhà, chỉ có một mình nó nắm tay mẹ khốn có bố tới đón. Đồng Đồng bắt đầu nghi hoặc, cũng muốn hỏi mẹ nhưng không nói gì, bởi vì nửa đêm, Đồng Đồng muốn vào nhà vệ sinh liền

nhìn thấy mẹ cầm ảnh bố khóc. Nó sợ nếu hỏi chuyện của bố với mẹ, mẹ sẽ lại khóc. Đồng Đồng của tôi, còn nhỏ cũng rất ngoan, rất giống Tiêu Hà hồi còn nhỏ, đều khiến người ta đau lòng.

Đồng Đồng cũng bố thẳng bé giống nhau, đối với thức ăn nhanh cũng không có hứng thú, nhưng nó sẵn sàng ăn với tôi cũng chỉ để lấy một món đồ chơi nhỏ. Ở sân chơi của McDonald, tất cả bạn bè của thằng bé đều có bố mẹ ở ngoài mỉm cười với chúng nó, mà chỉ mình nó chỉ có mẹ. Rất cục Đồng Đồng không nhịn được, lần đầu tiên nó hỏi về bố: "Mẹ, vì sao bố không đến đón con tan học, không chơi với con?"

Tôi nhin xuống nỗi đau trong lòng, vì con mà tự nghĩ ra một câu chuyện hạnh phúc: Bố rất yêu Đồng Đồng, nhưng vì muốn Đồng Đồng được học trong trường học tốt nhất nên bố phải ra nước ngoài kiếm tiền. Bố cũng rất nhớ Đồng Đồng, rất nhanh sẽ trở về thăm Đồng Đồng, sau đó bố với mẹ có thể cùng nhau đón Đồng Đồng đi học về.

Đồng Đồng rất thông minh, cũng không hỏi lại chuyện của bố nữa, hôn nhẹ lên má tôi, vuốt vuốt, nói: "Đồng Đồng rất yêu mẹ, Đồng Đồng cùng mẹ chờ bố về." Tôi hôn lên má thằng bé một cái thật kêu. Tiêu Hà, không có chỗ nào con không giống em, tất cả đều khiến người ta yêu thương.

Lại một cái nghĩ hèn nữa, Tiêu Hà nói, Tiêu Hà phải về

nhà.

Tôi bồn chồn vài ngày liền, Đồng Đồng cũng rất vui vẻ, thông báo với tất cả bạn bè của nó rằng bố nó sắp về, muốn tới đón nó tan học. Thăng bé nói bố nó cũng rất cao, rất soái giống nó.

Buổi chiều hôm đó, tôi gửi Đồng Đồng ở chỗ giáo viên, sau khi tan học nhờ cô đưa thăng bé về nhà. Sau đó, tôi chạy đến thẩm mỹ viện làm tóc với đắp mặt nạ, còn mua một bộ quần áo mới.

Từ xa tôi đã nhìn thấy Tiêu Hà, 20 tuổi, nó càng đẹp trai, càng trưởng thành hơn. Nhưng mà bên cạnh cậu còn có một người, một cô gái trẻ, tóc vàng, xinh đẹp. Hai người đứng cạnh nhau tựa "Kim Đồng Ngọc Nữ" trong TV. Thật đẹp đôi, thật hài hòa. Tâm trạng đang bay bổng của tôi cũng rơi xuống thảm hại. Sửa sang lại hình ảnh ảm đạm của bản thân, một lần nữa lại tươi cười, kéo hành lý giúp hai người. "Tiêu Hà, không giới thiệu một chút đi." Tiêu Hà ôm lấy người con gái tóc vàng. "Catherine, bạn gái của em." Bạn gái?! Tiêu Hà có bạn gái?! Tôi cũng từng tưởng tượng như vậy, nhưng chưa từng nghĩ là thật, hiện tại cũng là thật sự tồn tại. Trong óc như có tiếng sấm nổ vang, đánh vỡ mộng đẹp của tôi. Ha ha, trong khi tôi cùng Đồng Đồng trông mòn con mắt chờ Tiêu Hà về, thì Tiêu Hà cũng đã có bạn gái! Vậy tôi cùng Đồng Đồng thì như thế nào đây? Tự mình diễn một tiết mục đa tình buồn cười sao? Khóc không ra nước mắt, mà người con gái tóc vàng kia cũng có ánh mắt không thiện cảm với tôi, có

cảnh giác, có hèn mọn, còn có khiêu khích.

Đang chuẩn bị đón taxi về nhà, tôi định gọi cho cô giáo Đồng Đồng để thẳng bé ở nhà cô một đêm. “Không cần, bọn em có xe tới đón.” Giọng tiêu à càng thêm trầm, thấp lại khiến cho tôi thêm bất an, “Tiêu Hà, em không về nhà sao?” “Không, bạn gái em không có thói quen ngủ nhà người lạ, bọn em ở khách sạn.” Là như vậy sao? Hai người ở chung một chỗ sao? Tôi thực sự khó chịu, bụng nôn nao, thở cũng khó khăn.

Dọc đường đi, Tiêu Hà dùng thứ tiếng Anh lưu loát cùng Catherine nói chuyện, mà tôi ở bên cạnh im lặng, một câu cũng không nghe hiểu. Trên bàn cơm, Tiêu Hà ân cần gấp thức ăn cho bạn gái. Tôi cúi đầu, từng miếng, từng miếng ăn vào đều như sắp nghẹn, lại nhìn không được, muốn nôn ra đành phải dùng nước để ngăn lại. Chính mình đã muốn thất lễ nhưng ở trên bàn cơm không thể như vậy, dù có thương tâm, dù có chịu nhiều ủy khuất như thế nào cũng muốn về nhà mới khóc mà xả hết ra.

Ăn xong, tôi vội vàng cáo biệt, ra khỏi cửa khách sạn, có thứ đã muốn trào từ dưới cổ họng lên. Bước nhanh, tôi tìm được một cây cột điện, ngồi xổm xuống, tôi nôn hết tất cả những gì mới ăn, ngay cả bữa trưa cũng không tha, cuối cùng cả mật xanh mật vàng cũng nôn ra nốt. Giơ tay lên vuốt mặt, lại cảm giác tay ẩm ướt, không biết nước mắt chảy ra từ lúc nào, làm ướt cả khuôn mặt.

Tiểu Tiêu Hà của tôi sẽ không thân thiết cùng người khác, chỉ cười với tôi, tốt với tôi, chỉ để tôi tới gần, mà bây giờ, tôi tận mắt chứng kiến em cùng với một người con gái khác cười đùa, thân mật khăng khít, điều tôi vẫn tin tưởng đã hoàn toàn sụp đổ. Ghen tuông trùm lấy tôi. Tôi lao đảo bước về nhà, tránh ở trong phòng vệ sinh, khóc. 4 năm tương tư, 4 năm chờ đợi, đổi lấy hình ảnh em cùng người khác, mắt tôi, tim tôi thật đau, thật đau. Tình cảm của tôi là gì, mà còn đứa con trai đáng thương của tôi, còn đang vui vẻ chờ bố về, tưởng bố sẽ có một bất ngờ lớn, bây giờ tôi phải nói gì với thằng bé đây, thằng bé đã đợi lâu như vậy mà bố nó không cần nó, không cần chúng tôi.

Không biết qua bao lâu, chuông cửa reo, đúng hẹn, cô giáo đưa Đồng Đồng trở về nhà. Lau khô nước mắt, lấy tay vỗ vỗ lại mặt, mở cửa ra. "Bố" Đồng Đồng vui vẻ gọi, lại chỉ thấy mẹ với đôi mắt đỏ hồng như con thỏ. Cô giáo hoang mang nhìn hai mắt sưng đỏ của tôi, bần thần, cuối cùng vẫn quan tâm tôi, không đặt câu hỏi, giao lại Đồng Đồng cho tôi, để lại không gian cho tôi.

Đồng Đồng hơi giật mình nhìn tôi, tôi lại xúc động, muốn khóc. Đứa con trai đáng thương của tôi! Đồng Đồng vuốt ve đôi mắt tôi, khuôn mặt nhỏ bé của nó đánh lại. Nên nói sự thật cho thằng bé sao? Đáng thương cho thằng bé chỉ biết mặt bố qua bức ảnh. Nên để hai bố con nhận mặt sao? Không thể, không thể để họ nhận mặt, Tiêu Hà đã hận tôi đủ rồi, nếu nói cho nó tôi đã vì nó sinh con trai, khẳng định nó lại càng hận tôi hơn, hận tôi đã hủy đi

đêm đầu, bây giờ lại hủy đi tình yêu của nó. Tôi không có đủ dũng khí để nhận ánh mắt lạnh băng đầy hận ý của Tiêu Hà nữa. huống chi, Tiêu Hà làm sao có thể yêu một người con gái hư hỏng vì nó mà sinh con! Không thể để họ nhận nhau, không thể!

Chương 12: Hạnh phúc ngắn ngủi

“Đồng Đồng, con nhớ ba ba không?”

“Nhớ.”

“Muốn gặp ba ba không?”

“Muốn.” Khuôn mặt nhỏ nhắn tràn ngập khát vọng.

“Được, để ngày mai mẹ sẽ đưa con đi gặp ba ba, nhưng Đồng Đồng phải đồng ý với mẹ một chuyện, không được gọi ba, chúng ta gặp xong rồi đi luôn được hay không?” Khuôn mặt của Đồng Đồng nhăn nhó nhưng rất cuộc con vẫn tri kỷ gật đầu.

Ngày hôm sau, tôi đem Đồng Đồng thành đưa trẻ vô cùng đáng yêu xinh đẹp đi gặp ba ba. Trước khi ra khỏi nhà tôi cầm theo hộp chi phiếu trước giờ Tiêu Hà gửi cho tôi. Ngồi trên xe taxi, bình tĩnh đợi Tiêu Hà xuất hiện, đến 9h Tiêu Hà cùng cái cô Catherine kia đi ra khỏi khách sạn, tôi chỉ về phía Tiêu Hà nói với Đồng Đồng, “Đồng Đồng, con xem, người kia chính là ba ba.” Đồng Đồng nhìn được ba ba con tưởng niệm thật lâu, cũng nhìn thấy được người phụ nữ tóc vàng đi bên cạnh ba ba. Đợi bọn họ đi thật xa, tôi đem những chi phiếu kia đút vào một phong bì, đến giao cho nhân viên ở đại sảnh khách sạn, nhờ cô ấy giao lại cho Tiêu Hà.

Tiêu Hà, ngày hôm nay nên đặt một dấu chấm hết cho những khúc mắc trước giờ của chúng ta đi. Tôi mang Đồng Đồng rời khỏi phía nam thành phố, chuyển lên phía bắc, đổi sim điện thoại, rời khỏi 9 năm đứng trên bục giảng. Tất cả bắt đầu lại từ đầu.

Không biết có phải vì thế hay không, từ ngày đó tôi không thường nhớ tới Tiêu Hà nữa. Tôi mang Đồng Đồng đi bắt đầu một cuộc sống giản đơn mà vui vẻ. Hôm đó lúc về đến nhà, Đồng Đồng có hỏi tôi một câu: “Mẹ, người nước ngoài đi bên cạnh ba là ai?” Tôi nói thật với con “là

bạn gái của ba.” Đồng Đồng hiểu chuyện không hề nhắc lại chuyện ba ba một lần nào nữa. Đồng Đồng còn nhỏ nhưng cũng thật thông minh, con biết hàm nghĩa của từ “bạn gái” là gì, bởi vì ở nhà trẻ có rất nhiều cô bé con xếp hàng làm “bạn gái nhỏ” của thằng bé. Con không hề nhắc đến ba ba, là vì sợ tôi sẽ đau lòng, con bị hình ảnh ngày đó đôi mắt tôi đỏ như hạnh đào dọa. Đồng Đồng còn nhỏ nhưng trái tim đã thật nhạy cảm.

Sống như thế được khoảng 2 tháng, bình yên thật nhanh chóng bị vỡ vụn. Không biết Tiêu Hà dùng cách nào mà lại tìm được tôi, cũng biết được sự tồn tại của Đồng Đồng. Ở vườn trẻ, hai mẹ con tôi bắt gặp Tiêu Hà cùng vẻ mặt bão táp của cậu.

Muốn ôm con chạy đi thật xa, nhưng tôi biết trốn cũng không được, giây phút gặp lại Tiêu Hà ở sân bay tôi đã nhận ra, Tiêu Hà của hôm nay khác xa Tiêu Hà trước kia, bộ vec tây quý giá, chiếc Mercedes benz chờ ngoài sân bay, phòng hạng nhất ở khách sạn, tất cả đều nói cho tôi biết, Tiêu Hà đã thành công, không còn ai dám bắt nạt hay làm ngơ vứt bỏ cậu nữa, một người bình thường như tôi không còn có thể đứng bên cậu nữa.

Lúc cậu nhìn thấy vẻ quen thuộc của Đồng Đồng, tôi tựa hồ nhìn thấy tất thảy máu đều dồn lên mặt cậu, thật sự đáng sợ, kéo Đồng Đồng về phía sau, lòng bàn tay tôi không ngừng đổ mồ hôi lạnh. Đồng Đồng cầm lấy tay tôi, vụng trộm nhìn, can đảm lườm Tiêu Hà.

“Mạc Nhất, cô nợ tôi một lời giải thích.” Tôi khẩn trương nuốt nước bọt.

“Chị nghĩ em không cần một đứa con.”

“Tôi sẽ không để con tôi trở thành đứa con rơi đầu đường xó chợ, cô là người hiểu hơn ai hết, Mạc Nhất.” Trên nét mặt Tiêu Hà hiện lên thống khổ như cậu đang nghĩ về quá khứ, tôi biết, cậu nhớ tới người cha chưa từng gặp mặt hẳn tâm bỏ rơi mẹ con cậu, Tiêu Hà vẫn luôn thống hận thân phận con rơi của mình.

“Rất xin lỗi.” Tôi một lần nữa lại gợi lên nỗi đau thầm kín trong cậu.

“Vì Đồng Đồng, chúng ta kết hôn đi, Mạc Nhất.” Không khó nhận ra đây là một lời cầu hôn bất đắc dĩ.

Chẳng chuẩn bị thêm gì, còn có người đưa vào biệt thự của Tiêu Hà. Mà tôi và Đồng Đồng cũng đến ở căn biệt thự ở Lạc Thành này của cậu. Chào đón tôi là một chiếc nhẫn đính kim cương lạnh băng và tờ giấy đăng ký kết hôn. Tôi biết, Tiêu Hà hận tôi, nhưng lòng biết mình sẽ trở thành vợ cậu trái tim lại nhảy nhót không yên, bất kể hậu quả sẽ là gì, tôi thật cẩn thận đeo chiếc nhẫn kim cương vào ngón tay áp út, tự an ủi lòng mình, đây là vật Tiêu Hà tặng tôi. Vô luận tôi có hạ quyết tâm rời đi như thế nào, trái tim tôi vẫn cứ yêu cậu.

Đêm tân hôn, tôi thấp thỏm ngồi ở mép giường, tay chân run rẩy. Ở trung tâm mua sắm tôi có nhìn thấy một bộ váy ngủ rất đẹp, nhưng không dám mua, tôi sợ Tiêu Hà sẽ hiểu lầm rằng rồi dụ dỗ cậu. Kim đồng hồ đã chỉ qua 12 giờ, Tiêu Hà vẫn chưa về. Tôi cố gắng mở căng mí mắt, tiếp tục chờ đợi. Mơ mơ hồ hồ người thấy được mùi hương của Tiêu Hà, trượng phu của tôi đã về rồi. Mặt tôi đỏ bừng, đêm nay chúng tôi sẽ bên nhau.

Tiêu Hà thô lỗ kéo quần áo của tôi, không có khúc dạo đầu liền cứ thế tiến vào, quá đau khiến tôi rơi lệ, lại nhìn xuống, người bên trên vẫn điên cuồng cử động. Tôi cắn chặt chặn, nghĩ tới bên cậu luôn là giấc mộng lớn nhất của tôi, một chút đau đớn này có là gì đâu, so với 4 năm đằng đẳng chờ đợi kia thật là nhỏ bé không đáng kể, nhưng nước mắt rơi càng ngày càng nhiều.

Tiêu Hà không cho tôi đi làm, cậu không muốn người khác biết tôi, phu nhân của cậu lớn hơn cậu 9 tuổi. Có đau lòng, nhưng tôi làm sao có thể thay đổi được sự thật ấy. Làm chức vị thiếu phu nhân cũng chẳng có gì, dù trước kia vô cùng căm ghét cuộc sống xa hoa như thế này nhưng mà hiện tại lại vui vẻ chịu đựng. Chăm sóc nhà cửa, làm đồ ăn ngon chờ đợi hai nam nhân mình yêu nhất trở về nhà, đó là hạnh phúc lớn nhất của người phụ nữ.

Nhưng mà với tôi thứ hạnh phúc này chỉ ngán ngùi như một giấc mơ đẹp. Sau đêm tân hôn, Tiêu Hà chuyển sang phòng khách, không một lần nào bước vào phòng tôi

nữa, còn mẹ đẻ của cậu cũng xuất hiện.

Tiêu Hà vô cùng hận người mẹ tuyệt tình kia, nhưng dù thế nào vẫn không thể thay đổi được, không thể dứt bỏ được sợi dây huyết thống. Gặp lại mẹ đẻ trong túng quần nghèo khổ, tuy là ghét bỏ nhưng vẫn đón bà ta trở về.

Đây là một người mẹ chồng vô cùng khinh bỉ tôi, bà cho rằng tôi câu dẫn con trai kiệt xuất của bà.

Chương 13: Chưa từng quen biết

Mẹ chồng tôi rất miệt thị tôi, khi Tiêu Hà 9 tuổi, tôi không biết liêm sỉ câu dẫn cậu, mặc dù là một giáo viên nhưng lại ác độc, ngay cả một cậu học sinh mới 16 tuổi cũng không buông tha. Tôi đau lòng, rất muốn khóc nhưng đều cố kìm nén lại, không cùng bà cãi nhau. Công việc của Tiêu Hà ở bên ngoài cũng đã rất bận rộn, tôi không thể để cậu về nhà cũng không được yên.

Tuy rằng Tiêu Hà cũng muốn xen vào, để ý một chút chuyện trong nhà, kiên trì về nhà ăn cơm chiều mỗi ngày, có thể cùng Đồng Đồng bồi đắp tình cha con. Mỗi khi tôi nhìn thấy khuôn mặt tươi cười của Tiêu Hà và Đồng Đồng, tôi liền cảm thấy hạnh phúc như vậy đã trọn vẹn, không cần cậu mở miệng, cho dù bản thân bị ghẻ lạnh, cho dù Tiêu Hà vẫn tiếp tục lãnh đạm, xa cách với tôi như trước.

Ban ngày, Tiêu Hà đi làm, Đồng Đồng đến trường, tôi

cùng mẹ chồng đứng ở trong ngôi nhà to như vậy. Tôi dọn dẹp trong ngoài sạch sẽ, tôi cũng chỉ có thể dựa vào những việc làm không tên trong nhà để giải sầu, trôi qua một ngày buồn chán ở nhà. Mẹ chồng tôi thật thích bày bữa cùng làm ồn, tôi không để ý, nhét bông vào tai tiếp tục làm việc của mình, không ngờ lại bị bà phát hiện, chộc giận bà. Một ngày, lời nói của bà lại tiếp tục thái quá, tức nước vỡ bờ, tôi đẩy bà một cái, lại quên, đây là thời gian Tiêu Hà cùng Đồng Đồng về nhà.

Phát hiện ra Tiêu Hà, miệng tôi mở lớn, mà mẹ chồng tôi cũng khựng lại một lúc. Bà ta khóc lóc, nước mắt nước mũi kể lại cho Tiêu Hà rằng hằng ngày tôi ngược đãi bà, đánh bà ra sao. Tiêu Hà lại dùng ánh mắt lạnh băng nhìn tôi, không để phòng, Tiêu Hà giận giữ tát tôi một cái.

Một người đàn ông trưởng thành có bao nhiêu sức mạnh, lại là một người đàn ông đã từng học qua TaeKwonDo? Mất thăng bằng, tôi ngã xuống, đầu đập vào bàn trà, trong mắt nổi lên toàn trắng với sao. Má rất đau, bên mép tím lên, trong miệng trào ra một thứ chất lỏng, theo khóe miệng chảy xuống. Một lúc sau tôi mới tỉnh ra, không thể tin được chuyện xảy ra vừa rồi. Tiêu Hà một tay tôi nuôi lớn lại không lưu tình ráng cho tôi một tát!

Đâu là đau lòng, đâu là tuyệt vọng? Tôi nắm chặt cổ áo của mình, lạnh, rất lạnh, tôi không chịu được mà khẽ run lên. Mọi vật xung quanh như càng trôi ra xa, tôi cọ cọ vào người để sưởi ấm. Thật lâu sau mới cảm giác được một thân thể nhỏ bé ôm lấy mình, bên tai là tiếng khóc sợ

hãi. Là Đồng Đồng, là con trai tôi, nó thương tôi khỏe miệng chảy máu mà khóc. Ôm chặt đứa con trai bảo bối, "Đồng Đồng ngoan, không khóc, mẹ không đau, không đau một chút nào. Đồng Đồng đừng khóc." "Đau, mẹ có đau." "Mẹ không đau, một chút cũng không. Đồng Đồng đừng khóc." Tôi dựa tay vào bàn trà, chậm rãi đứng dậy, ôm lấy cơ thể ấm áp của Đồng Đồng lên lầu. Đối với xung quanh như không nhìn thấy, tôi không còn sức, cũng không có dũng khí mà nhìn lại con người làm tôi bất lực cùng tuyệt vọng.

Dùng túi chườm đá chườm lên mặt, ở bên cạnh, Đồng Đồng liên tục thối thối, "Thối, thối cho cái đau bay đi." Vẻ mặt thẳng bé rất thương tâm. Tôi chỉ còn lại con trai tôi, ý nghĩ này làm tôi ôm chặt Đồng Đồng, "Đồng Đồng, mẹ chỉ còn mình con, Đồng Đồng đừng bỏ mẹ." Khuôn mặt nhỏ nhỏ của Đồng Đồng ghì ở trước ngực tôi, làm nũng, "Đồng Đồng yêu mẹ nhất, chỉ yêu mẹ thôi, Đồng Đồng vĩnh viễn ở cùng mẹ. Đồng Đồng ghét bố với bà nội."

Tôi ôm Đồng Đồng cùng ngủ, trong mơ, tôi thấy Tiêu Hà tuyệt tình ráng cho tôi một tát, tôi giật mình tỉnh dậy, mồ hôi lạnh ướt đầm áo.

Sáng sớm ngày hôm sau, tôi nhìn thấy Tiêu Hà. Cậu ngồi ở bàn ăn với vẻ mặt ảo não cùng hối hận, tôi cũng không muốn tìm hiểu khuôn mặt hối hận của cậu có phải thật lòng hay không. Chuẩn bị cơm nước cho con xong, tôi đưa thẳng bé đến trường, rồi quay trở lại Cục Dân chính. Tôi muốn ly hôn, lại không biết rằng tôi lại rước

thêm cho mình một nỗi nhục nữa. Tôi vẫn chưa kết hôn, chỉ là đăng ký nhưng chưa thật sự kết hôn. Thì ra cậu ghét tôi đến như vậy, ngay cả kết hôn cũng không chịu bố thí cho tôi.

Như vậy cũng tốt, tôi đau khổ cười cười, không có những thủ tục lằng nhằng, tôi lại càng nhẹ người, tiêu sái. Trong biệt thự im ắng, dọn hành lý xong, tôi để lại nhẫn kim cương cùng một dòng chữ: Tiêu Hà, coi như cúng ta chưa từng quen biết.

Đi đón Đồng Đồng xong, chúng tôi đi đến tỉnh T. Nhớ lại, bố mẹ từng nói, khi nhặt được tôi, tôi mặc chiếc quần lót đặc trưng của tỉnh T. Tôi cũng tự nhận cha mẹ đẻ của tôi là người tỉnh T. Xuống xe lửa, hít vào không khí mới lạ của tỉnh T, có một loại cảm giác ấm áp, quen thuộc. Đây chính là nơi tôi sinh ra.

Chương này thật đau lòng thay cho Mạc Nhất, nhưng mà như vậy cũng tốt, đi một thời gian cho tâm hồn thanh thản, cho Tiêu Hà ở lại mà suy nghĩ về những chuyện đã qua. Mạc Nhất đã sống mà chờ Tiêu Hà quá lâu rồi, bạn ủng hộ Mạc Nhất tìm cuộc sống riêng của mình, tốt nhất là đừng quay trở về nữa. Chỉ tội cho Đồng Đồng, hạnh phúc với bố chưa được bao lâu.

Chương 14: Bỏ lỡ hôn nhân

Có giấy chứng nhận giáo viên, tôi vào dạy ở một trường tiểu học, còn Đồng Đồng thì đi nhà trẻ. Nhưng

con đã đổi tên, tên “Mạc Nhất Duy” là đứa con duy nhất của tôi, bảo bối duy nhất. Cột người cha ghi “không rõ”.

Thấy mọi người đều tò mò về xuất thân của Đồng Đồng, cũng có vài người lớn tuổi nhìn thấy tôi thì vội đóng cửa. Có con ngoài giá thú trong mắt họ là tội gì đó rất lớn lao không thể tha thứ. Một năm qua đi, ngày ngày tôi sống vui vẻ lạc quan, lại khoan dung khiến đồng nghiệp không còn lãnh cảm như trước nữa. Các cô ấy dần thương tiếc cho một người phụ nữ trẻ như tôi một mình nuôi con thật vất vả, giới thiệu cho tôi những đối tượng xem mắt khá tốt. Sợ rằng Đồng Đồng cần tình yêu thương của cha, về phần tôi cũng nên quên đi hết thay quá khứ, nên không còn từ chối những cuộc xem mắt đó nữa.

Thu là một đối tượng hiền lành, anh cũng là người duy nhất chủ động nhắc tới Đồng Đồng. Anh là giáo viên trung học dạy môn lịch sử, 3 năm trước đã ly dị. Vợ trước là một giám đốc doanh nghiệp, vì Thu không còn lại không có khả năng kiếm tiền nên cô vợ lấy cớ này mà mang cả con gái đi cùng. Kể về chuyện quá khứ, sâu thẳm trong đôi mắt anh ẩn chứa thật nhiều đau đớn, anh vẫn còn yêu vợ cũ và con gái. Tôi rất thông cảm với Thu, mà anh không hề hỏi chuyện quá khứ của tôi. Tôi cũng không nói, từ thời khắc tôi rời khỏi căn biệt thự ấy, đã quyết tâm xóa nhòa hết tất cả những hình ảnh hồi ức về Tiêu Hà, nhắc lại chỉ khiến trái tim sẽ thêm một lần đau đớn quặn quại.

Càng tiếp xúc với Thu, cũng vì có quá khứ đau khổ giống nhau nên chúng tôi đều hết sức quan tâm đến đối

phương. Nói chuyện về học trò, về văn học, lịch sử, nói về những môn nghệ thuật khác nhau, tất cả chúng tôi đều rất hào hứng. Một ngày, Thu tới phòng trọ nhỏ của tôi ăn một bữa cơm. Tôi bận rộn dưới phòng bếp, còn Thu hăng say kể những câu chuyện lịch sử cho Đồng Đồng nghe. Đồng Đồng có vẻ không thích Thu, nhưng vì sợ tôi đau lòng nên luôn rất lễ phép chào hỏi “Chào chú ạ”.

Thời gian nửa năm qua đi thật là nhanh, Đồng Đồng và Thu đã hình thành một mối quan hệ bạn bè khá vui vẻ. Tôi và Thu đến nhà trẻ đón con tan học, cùng nhau đi chơi công viên. Đây là những tình cảm mà Đồng Đồng chưa từng một lần nhận được. Thu, anh cũng đưa chúng tôi tới thăm cha mẹ anh.

Cha mẹ anh cũng là người hiền lành, cả đời làm nghề dạy học, thông minh và đối xử với Đồng Đồng tốt lắm. Chứng kiến cảnh quan hệ con trai và con dâu căng thẳng, vụ ly hôn trong một thời gian dài nên khi biết tôi là giáo viên tiểu học thì họ vừa lòng lắm, còn thúc giục chúng tôi nhanh nhanh kết hôn đi.

Tôi hỏi ý kiến của Đồng Đồng, Đồng Đồng có vẻ khó xử, con không muốn người khác cướp mẹ đi, lại sợ mẹ sẽ thầm khóc, rất dịu dàng ngoan ngoãn nói: “Chỉ cần mẹ thích, Đồng Đồng cũng sẽ thích.” Đồng Đồng vĩnh viễn ngoan ngoãn, vĩnh viễn làm cho người ta cảm động như thế đấy.

Thu bắt đầu đi xem phòng, cuối cùng quyết định mua một căn nhà chung cư hai phòng ở vùng ngoại ô. Bọn tôi cũng tranh thủ thời gian rảnh rỗi bắt tay vào dọn dẹp sắp xếp nhà mới.

Trước ngày hôn lễ 1 tuần. Hai chúng tôi tới nhà mới xem xét sửa sang lại lần cuối, không ngờ rằng vị khách đầu tiên tới nhà lại là vợ cũ của Thu. Đó là một người phụ nữ xinh đẹp, khôn khéo và giỏi giang. Bọn họ cứ nhìn đối phương như thế, tôi có thiện ý liền đi ra ngoài, bọn họ cần nói chuyện trong một không gian không bị người khác quấy rầy.

Vẫn biết là Thu còn yêu vợ cũ. Hai tháng trước, tôi và Thu đi siêu thị đã gặp cô ấy. Lúc đầu chưa biết cô ấy là ai, nhưng nhìn thấy ánh mắt chứa chan nhung nhớ, thâm tình của Thu là tôi đã hiểu. Đó là người vợ trước mà Thu vẫn luôn nhớ thương vương bận. Không có đổ kỵ, bởi vì bản thân tôi trong lòng cũng đã từng có một người khiến mình khắc cốt ghi tâm. Đồng ý kết hôn là vì hai chúng tôi đều sợ cô đơn, sợ một mình, sợ đêm đêm giá lạnh đến xương tủy.

Đi dạo dưới lầu 1 vòng, ước chừng thời gian cũng đã đủ, tôi mới lên lầu. Đẩy cửa thấy được hai người đang gặt gao ôm lấy nhau. Ở cạnh Thu, cử chỉ thân mật nhất của chúng tôi chỉ là nắm tay. Căn nhà mới này có lẽ không nên thuộc về tôi.

Tôi坦然 nhiên cười cười, Thu đẩy người phụ nữ trong

lòng ra, tay chân luống cuống. Còn cô kia thì ôm lấy tay Thu khiêu khích tôi. Cảnh này giống như tôi đã gặp ở nơi nào đó, đúng rồi, ngày ấy, giữa trưa ở sân bay, từng có một cô gái tóc vàng mắt xanh cũng tay trong tay với người đàn ông tôi yêu nhất nhìn tôi như thế. Tôi cười càng tươi.

Hình như chẳng ai có thể yêu tôi, thương tôi, ngay cả Chu, người đàn ông từng thích tôi cũng vậy.

Chương 15: Gặp lại Tiêu Hà

Tiện tay đóng cửa lại, trên đường đi đón Đồng Đồng về nhà, tôi không cảm thấy tổn thương hay đau khổ, chỉ cảm thấy đau đầu. Ngày mai, phải giải thích với những đồng nghiệp đã nhận bánh kẹo cưới như thế nào đây?

Trên đường về nhà nói chuyện với Đồng Đồng, mẹ cùng chú Thu đã chia tay. Đồng Đồng giật mình nhìn tôi, thấy tôi không có biểu hiện gì khác thường, liền ôm tôi làm nũng, nói ngọt: "Đồng Đồng yêu mẹ nhất!" Đồng Đồng của tôi ngày càng tinh, nghĩ không có ai nhìn thấy, thẳng bẻ không kịp thu lại khuôn mặt tươi cười.

Ngày hôm sau tôi cũng không phải mở miệng giải thích, Thu đã xuất hiện. Anh đứng giữa văn phòng hướng tôi cúi đầu giải thích, xin sự tha thứ của tôi. Tôi buồn cười, nhìn người đàn ông thành thật này, anh ngồi ở văn phòng mà giải thích không phải tự đeo trên lưng mình tội danh "phụ lòng" hay sao? Lập tức, các giáo viên khác tức giận vây lại, chỉ trích anh, mắng anh vô tình, nhẫn tâm. Có

một giáo viên còn tức giận đến mức đuổi anh ra ngoài. Mọi người đều lên tiếng an ủi tôi, cùng cam đoan người đàn ông tiếp theo nhất định là người tốt. Tôi thật sự dở khóc dở cười, cảm kích sự quan tâm của các cô ấy, cũng giải thích mình không thương tâm, nhưng các cô ấy vẫn vỗ vỗ lưng tôi, cổ vũ tôi phải kiên cường.

Cám ơn Thu, tôi biết hôm nay anh cố ý tới văn phòng giải thích, vì không muốn tôi khó xử. Anh quả là một người tốt bụng, hiểu ý người, hy vọng vợ cũ của anh có thể quý trọng anh, càng hy vọng một nhà ba người họ có thể vĩnh viễn hạnh phúc.

Đi đón Đồng Đồng, cô giáo nói là Đồng Đồng đã được bố đón rồi. Tôi hoang mang, nói Đồng Đồng không có bố. Trong một giây, những hình ảnh về những vụ án bắt cóc ùn ùn kéo đến làm tôi hồn phi phách tán. Đồng Đồng là sinh mạng của tôi, tôi không dám tiếp tục tưởng tượng. Cô giáo cũng hoảng sợ, giải thích người đàn ông kia có bộ dáng rất giống Đồng Đồng. Tiêu Hà? Chẳng lẽ là Tiêu Hà? Không, không có khả năng, không có khả năng cậu tìm được tôi và Đồng Đồng. Cả nước có bao nhiêu tỉnh thành, cậu không thể dễ dàng tìm được chúng tôi nhanh như vậy.

Chạy về nhà, Đồng Đồng với vẻ mặt phòng bị, cùng một người đàn ông cao lớn ngồi ở cầu thang. Đúng là Tiêu Hà! Đồng Đồng vừa nhìn thấy tôi liền nhảy ngay vào lòng tôi, liếc nhìn đến Tiêu Hà đang đứng dậy, sắc mặt trắng bệch lại tiếp tục nghiêm nghị, để phòng. Đồng Đồng

sợ Tiêu Hà lại đánh tôi, một cái tát kia đã khắc sâu vào trong tiềm thức thẳng bé.

Mở cửa bước vào nhà, Tiêu Hà cũng bước vào theo. Thở sâu, tôi lịch sự hỏi, "Xin lỗi, có chuyện gì?" không đợi trả lời. "Nếu không có chuyện gì, cửa nhà chúng tôi nhỏ, phiền cậu đi ra." Nhà chúng tôi không chào đón người lạ. Tiêu Hà bình tĩnh đứng ở cửa ra vào, nhìn tôi. Mở TV để Đồng Đồng xem phim hoạt hình, tôi tiếp tục vào phòng bếp nấu cơm, chờ Tiêu Hà biết mà rời đi, nhưng mà vẫn không nghe thấy động tĩnh gì. Thở dài, tôi lấy cơm thừa tối hôm qua, đổ vào nồi cơm điện.

Bưng đồ ăn lên bàn, gọi Đồng Đồng, Đồng Đồng lập tức rửa tay ngồi lên bàn. Xới cơm vào ba bát, cuối cùng cơm thừa lại vào bát tôi. Tiêu Hà đã từng đối xử lạnh lùng với tôi như thế nào, cũng không thay đổi chuyện tôi đã từng cư xử mang, đã từng yêu cậu. Tiêu Hà nhìn bát cơm của tôi, cúi đầu đứng lên. Tôi buồn cười nhìn cậu, chủ nhà không tiếp, khách không mời mà đến nhưng cũng thật hào phóng. Đồng Đồng ăn một miếng, mắt lại trừng bố mình một cái, thật không tình nguyện để Tiêu Hà ăn mất cà rốt trứng chim của mình.

Ăn xong cơm chiều, Đồng Đồng ngồi vẽ, tôi soạn giáo án, mà Tiêu Hà ngồi ở bên cạnh bàn nhìn chúng tôi, không có ý định rời đi. 9 giờ 30, đến giờ Đồng Đồng đi ngủ. Đi ra, Tiêu Hà vẫn ở đấy, tôi khách sáo nói, "Tiêu tiên sinh, nếu không có việc gì, mời cậu đi, chúng tôi cần đi ngủ." "Tôi muốn ngủ ở đây một đêm." Câu đầu tiên Tiêu

Hà nói từ khi vào cửa làm tôi cảm thấy thật không biết phải nghĩ sao. “Lấy tài lực của Tiêu tiên sinh mà ngủ lại tại nhà chúng tôi thế này thì thật tiếc cho khách sạn năm sao, huống chi phòng chỉ nhỏ, ở đây thật không hợp với thân phận của cậu, mời cậu rời đi.” “Mạc Nhất, tôi muốn ở lại đây.” Giọng nói có chút cầu xin, lại làm cho người ta cảm thấy xấu hổ, thật mất mặt. Hứ lạnh một tiếng, “Tùy cậu, sô pha hay sàn nhà thì tùy.” Nằm trong phòng ngủ, tôi cố gắng đi vào giấc ngủ, không nghĩ đến những chuyện phiền lòng.

Sáng sớm hôm sau, phòng bếp có một thân ảnh bận rộn. Thời gian như trôi về 12 năm về trước, chỉ là thân ảnh nho nhỏ ngày xưa đã trở nên cao lớn. Cháo hoa, trứng ốp lết, giống những sáng sớm ngày xưa, chỉ là tạp dề cậu mặc trên người quá nhỏ. Đặt đĩa trứng đến trước mặt tôi, Tiêu Hà hoài niệm nói: “Mạc Nhất rất thích ăn trứng ốp lết.”

Tôi lẳng lặng nhìn cậu, cậu đang làm cái gì vậy? Không phải cậu hận tôi sao? Sao lại như chưa xảy ra chuyện gì, sao lại có thể bình thản như vậy? Hận của cậu đâu? Sự lạnh lùng của cậu đâu? Vì Đồng Đồng à? Sợ tôi lại mang con đi mất sao? Cậu thật sự chịu nhục! Chính tôi nhẫn tâm làm cho con của cậu lại mang cái danh con tư sinh, chẳng lẽ cậu lại bỏ qua? Tiêu Hà, mặc kệ cậu xuất phát từ mục đích gì, tôi cũng sẽ không để cậu toại nguyện! Bắt đầu từ ngày tôi rời đi, chúng ta đã là người xa lạ.

Chương 15, xưng hô của TH với MN là tôi - em, nhưng ở chương 16 này để như thế nhiều câu thoại có phần xa cách, nên chuyển sang xưng hô là anh - em nhé, cách xưng hô trong truyện này thật làm người ta đau đầu quá mà.

Đưa Đồng Đồng đến trường, Tiêu Hà đi theo sau chúng tôi. Tôi và Đồng Đồng trao nhau những nụ hôn vui vẻ, vẻ mặt Tiêu Hà khát vọng hâm mộ, giống như trước kia lúc tôi còn ở biệt thự nhìn “chồng” con bên nhau vậy.

“Tiêu tiên sinh, cậu không thể cứ tiếp tục đi theo mẹ con tôi như thế được!”

“Mạc Nhất, anh nấu cơm đợi em và Đồng Đồng về.”

“Không cần, Tiêu tiên sinh, tôi và con tôi không muốn bị người khác quấy rầy.” Lễ phép cự tuyệt ý tốt đó, cũng không muốn nhìn vẻ mặt khổ sở của cậu. Chúng tôi cần cuộc sống bình yên.

Tan tầm về nhà, hương thơm thức ăn tràn ngập khắp cả nhà. Mỗi mỗi, Tiêu Hà luôn luôn nói được thì làm được. Nhưng cậu lấy đâu ra chìa khóa nhà?

Đồng Đồng ngủ say rồi, cậu vẫn chưa đi, tự nhiên tôi thấy thật phiền, không muốn nhìn thấy cậu. Về sau có bị oán trách hay hối hận tôi cũng không muốn thấy. Khuôn mặt tuần mỹ ấy một thời tôi si mê quyến luyến, còn hiện

tại muốn tránh cũng không được.

“Tiêu tiên sinh, cậu còn muốn ở nhà tôi tới khi nào? Nhà chúng tôi không chào đón cậu, mời cậu ra ngoài cho.”

“Mạc Nhất, anh nhớ em.” Nhớ? Cậu cũng biết nhớ? Cậu cũng xứng?

“Tiêu tiên sinh, cảm ơn ý tốt của cậu, nhưng tôi không muốn thấy cậu. Mời cậu đi khỏi nhà tôi.” Hy vọng cậu nhanh nhanh rời khỏi nhà tôi, để lại sự bình yên cho tôi.

“Mạc Nhất, chúng ta không thể trở về như ngày xưa được hay sao?” Giọng nói của cậu sao lại khổ sở như thế? Người khổ hân là tôi, người bị thương là tôi người bị đẩy xuống địa ngục cũng là tôi cơ mà.

“Tiêu Hà, tôi nghĩ tôi và cậu hẳn chẳng còn khúc mắc gì, mời cậu đi ngay khỏi nhà tôi.”

“Mạc Nhất, anh biết anh quá đáng, nhưng anh xin em tha thứ.”

“Ôi, tha thứ? Cậu đã làm sai cái gì mà cần đến sự tha thứ của tôi? Tiêu tiên sinh, cậu không sai, người sai là tôi, tôi vô liêm sỉ, quyến rũ cậu mới 16 tuổi, bị cậu hận, bị cậu đánh là phải rồi, đúng rồi.”

“Không phải như thế, không phải như thế, đều là lỗi của anh, lỗi của anh, anh...”

Tôi chẳng còn nghe vào đầu cái gì nữa.

“Tiêu Hà, cái cậu muốn là Đồng Đồng sao? Tôi nói thẳng với cậu, chuyện đó là không thể, tôi không có khả năng giao Đồng Đồng cho cậu, tôi sinh thẳng bé, tôi nuôi con, yêu con cũng là một mình tôi, cậu mà cần một đứa con, cậu có thể cùng bạn gái của cậu sinh mười đứa, Đồng Đồng tôi không thể cho cậu, cậu nên chết tâm đi.”

“Không, anh muốn em, là em Mạc Nhất.”

“Tiêu Hà!” Tôi tức giận hét tên cậu, đến bây giờ, cậu còn muốn gạt tôi, nghĩ rằng tôi có thể tha thứ cho cậu hay sao? Không, không thể, một cái bạt tai ngày ấy đã đánh đi hết yêu thương, hết si tâm vọng tưởng tôi dành cho cậu.

“Cậu cho cậu là ai, cậu nói hận liền hận, nói kết hôn liền kết hôn, muốn đánh thì đánh, cậu nghĩ là đến bây giờ cậu muốn gì tôi cũng liền đem tới cho cậu hay sao? Tiêu Hà, cậu nghĩ bây giờ tôi vẫn còn yêu cậu?”

“Không, Mạc Nhất, không cần hận anh, không cần hận.” Phải, đúng là như thế, tôi hận cậu, hận cậu, rất hận! Hận cậu sao có thể nhẫn tâm, nhẫn tâm với tôi đến thế!

“Câu nói rất đúng, tôi hận cậu, nhưng tôi hận bản thân mình hơn, vì sao mà không biết xấu hổ đi làm chuyện như thế, vì cái gì một đứa trẻ 16 tuổi cũng không tha làm cậu mất đi sự trong trắng thân quý, xứng bị người ta hận lắm, xứng cho cái danh chưa chồng mà chưa bị người đời thóa mạ lắm, xứng bị bốn năm đa tình để nhận lấy một cái bạt tai lắm, xứng bị mẹ người ta đánh chửi nhục mạ lắm. Ha ha, ha ha...”

“Mạc Nhất, Mạc Nhất, em đánh anh mắng anh thế nào cũng được, chỉ xin em đừng tự tra tấn chính mình, xin đừng...” Tiêu Hà, sao cậu không thể cam tâm bỏ qua? Phải làm thế nào cậu mới có thể buông tha cho tôi và con tôi?

“Tiêu Hà, tôi cầu xin cậu buông tha cho tôi, buông tha cho chúng tôi, tôi đã bị báo ứng rồi, không cần tranh Đồng Đồng với tôi, không cần tranh, được không, tôi van xin cậu, van xin cậu.”

“Không, Mạc Nhất, anh không giành Đồng Đồng của em, sẽ không, em đừng khóc, đừng khóc, anh yêu em, rất yêu, sao có thể làm điều khiến em tổn thương chứ?”

“Tiêu Hà, tôi đã sai một lần rồi, chẳng lẽ không thể tha thứ hay sao? Cậu muốn tôi chết ở trước mặt cậu cậu mới cam tâm hay sao?” Tôi lớn tiếng ngăn cản tiếng “yêu” từ miệng cậu.

“Tiêu Hà, lúc trước tôi chỉ yêu cậu, chẳng nhẽ tình yêu

của tôi khiến cậu hận tôi đến thế ư? Tôi đã bị quả báo rồi chẳng phải hay sao, mùi vị địa ngục tôi đã nếm qua nhiều rồi."

"Mạc Nhất, anh không nói dối, không có, mấy năm nay không một ngày nào anh không nghĩ tới em..."

"Đủ rồi, Tiêu Hà, tôi không muốn nghe chuyện gì của cậu hết, cũng không muốn lại bị cậu lừa, cậu đi đi, cút đi!"

"Không, anh không lừa em, anh không có, Mạc Nhất, em phải tin anh..."

"Haha, phải không? Là ai nói không muốn cho con mình làm con rơi? Nhưng lại làm con mình thật sự trở thành đứa con rơi bị người đời khinh thường! Tiêu Hà, tôi sẽ không tin cậu nữa, cậu ra ngoài đi, tôi không muốn gặp lại cậu nữa." Nản lòng thoái trí, ngay cả sức tranh cãi cũng không có.

"Oa..." Đồng Đồng!? Đồng Đồng đi chân trần đứng ở cửa, gào khóc to. Tôi thế mà quên mất con đang ngủ.

"Đồng Đồng, Đồng Đồng ngoan, đừng khóc, tại mẹ không tốt, mẹ làm Đồng Đồng sợ, xin lỗi con, là mẹ sai rồi." Tôi dỗ dành con.

"Ba mẹ đừng cãi nhau, đừng cãi nhau nữa, Đồng Đồng

sợ lắm.”

“Được, không cãi, mẹ không cãi nhau.”

Tiêu Hà, con khóc, xin cậu đi đi!

Chương 17: Tiêu Hà nói hết

Dỗ con ngủ xong, tôi vô cũng không buồn ngủ nữa. Bật radio nghe “Chuyện tình đêm khuya”, đây là chương trình được yêu thích nhất ở đây, rating rất cao, rất nhiều đêm lạnh giá, tôi ngồi nghe chuyện tình của những người xa lạ mà rơi lệ.

Đêm này nên tìm được một cái cớ để tôi khóc một hồi cho thỏa đi. “Xin chào, tôi là Tiểu Phong, xin hỏi anh câu chuyện của anh như thế nào, anh muốn nói hết không?” “Xin chào,” là Tiêu Hà, là giọng của Tiêu Hà! “Chúng tôi có thể nghe một chút chuyện xưa của tiên sinh được không?” Trầm mặc một lúc, “Tiên sinh khỏe chứ?” “Tôi, tôi đã làm tổn thương chính người mình thương yêu nhất, tôi vẫn luôn luôn làm tổn thương cô ấy, làm cho cô ấy khóc, làm cho cô ấy đau khổ cùng bất lực. Tôi yêu cô ấy, từ năm 11 tuổi cho đến tận bây giờ, nhưng tôi lại cho rằng cô ấy đã làm tổn thương tôi, cố gắng hận cô ấy, chán ghét cô ấy, lại không biết những hành động của mình đã đẩy cô ấy đi xa thật xa, cuối cùng mất hẳn. Mất. Tôi hận, hận chính mình tự cho bản thân là đúng, hận chính mình không hiểu rõ tình cảm của mình.” Radio truyền ra giọng nói rõ ràng cùng tiếng khóc bất lực. “Tôi rất muốn nói cho

cô ấy biết, tôi yêu cô ấy, lại mất đi sự tin tưởng của cô ấy, cô ấy không yêu yêu tôi nữa, không tin tôi, cũng không muốn gặp lại tôi, tôi nên làm cái gì bây giờ, nên làm cái gì bây giờ, tôi không thể không có cô ấy, từ năm 11 tuổi, hình ảnh cô ấy đã khắc sâu vào tâm can tôi, chưa từng nghĩ đến một ngày chia tách, tôi nên làm cái gì đây, làm sao đây..." Radio chỉ truyền lại những tiếng "tút, TUT". Điện thoại bị ngắt, ngắt, nước mắt của tôi im lặng chảy, ướt cả gối.

Ngày hôm sau, những giáo viên trẻ đều túm tụm lại một chỗ bàn về chương trình "Chuyện tình đêm khuya" tối hôm qua, mọi người tám đủ chuyện và người đàn ông có giọng kể dễ nghe kia, vừa cảm động người đàn ông si tình, vừa ghét anh ta tàn nhẫn với người yêu. Tôi im lặng chữa bài. Bọn họ lại vây lại, muốn nghe ý kiến của tôi, tôi bình tĩnh nói với ác cô ấy, "Tôi không nghe, hôm qua đi ngủ từ sớm."

Ở trên bàn, tôi nhìn thấy tờ giấy hôn thú hồng hồng mà lúc gần đi Tiêu Hà có để lại, ngày ký là ngay sau ngày tôi đi. Tiêu Hà, tôi nên tin tưởng cậu sao? Tôi còn có thể tin tưởng cậu sao?

Giảng xong bài, cô Lý nói có một vị phu nhân đang chờ tôi ở phòng tiếp khách.

Người phụ nữ tóc vẫn cao đang ngồi ở trong kia chính là mẹ Tiêu Hà. Sức khỏe mặc dù rất tốt, nhưng mà gương mặt đã già đi nhiều, cái trán, khóe mắt có rất nhiều nếp

nhân.

Tôi không mở miệng, chờ bà nói mục đích buổi gặp mặt hôm nay trước. “Mạc Nhất, có thể ra ngoài nói chuyện được không?”

Đưa bà ấy ra một quán trà ở bên ngoài, tôi rót một tách trà, thổi cho bớt nóng. “Mạc Nhất, ta muốn giải thích, xin con tha thứ cho những lời nói cay nghiệt trước kia của ta.”

“Đều đã là quá khứ, Tiêu phu nhân không cần để ý, tôi đã quên rồi.” Tôi chủ động, lãnh đạm trả lời, không muốn nghĩ đến những ký ức trước kia.

Bà ta muốn nói cái gì, lại cúi đầu yên lặng uống trà, thật lâu sau mới mở miệng: “Mạc Nhất, Tiêu Hà rất đáng thương, con đi rồi, nó liền bỏ tất cả việc rồi giống như người điên đi tìm con. Người tiều tụy đi rất nhiều, thường xuyên nhìn ảnh con mà ngẩn người. Nó thật sự yêu con, con có thể gặp nó được không?” Bà nhìn tôi đầy mong đợi.

“Thật xin lỗi, Tiêu phu nhân, tôi không thể đồng ý, tôi cùng cậu ấy đã không còn quan hệ.”

“Không, còn, còn hai người còn một đứa con.”

“Đồng Đồng là của tôi.” Trịnh trọng nói cho bà ta biết,

Đồng Đồng không còn liên quan gì đến nhà họ Tiêu.

“Mạc Nhất, ta van xin con, đi gặp Tiêu Hà đi, từ nửa đêm hôm qua nó về nhà đã rất không bình thường, nhốt mình trong phòng, không có bất kỳ một động tĩnh gì, bất luận gọi như thế nào nó cũng không để ý, ta sợ nó lẩn quẩn trong phòng mà làm chuyện gì đó ngốc nghếch. Mạc Nhất, ta cầu xin con thương thằng bé, đi gặp mặt nó một lần đi, từ nhỏ Tiêu Hà đã không biết mặt bố mình là ai, mà ta cũng chưa từng có trách nhiệm của một người mẹ với thằng bé, ngay cả tên của nó cũng nói ta không muốn chịu kết quả, Tiêu Hà, Tiêu Hà, ta cũng không biết bố nó là ai. Ta chưa từng cho nó một mái ấm gia đình, chỉ có con nhiệt tình quan tâm đến nó, đối tốt với nó, nó cũng chỉ nghe lời con, cũng chỉ yêu con, cho nên, Mạc Nhất, cầu xin con đi gặp nó đi.” Đại phu nhân cao ngạo từng ngang ngược chỉ vào người tôi lại khóc trước mặt tôi?

Mà tôi lại do dự...

(萧何: Tiêu Hà, 何: Hà – đại từ nghi vấn, 何人: Người nào, 何物: vật gì)

Tôi đã từng yêu Tiêu Hà, yêu, rất yêu, cho dù chính mình đã khắc đầy thương tích nhưng cũng không sửa được ước nguyện ban đầu, chấp nhất cùng với cậu ở một chỗ. Nếu không có một cái tát tuyệt tình kia cùng cuộc hôn nhân giả dối, tôi nghĩ tôi đến chết vẫn yêu cậu, đi theo cậu. Nhưng mà cậu đã cho tôi một vết thương trí mạng, làm cho tôi không còn dũng khí tiếp tục thương

cậu. Tôi cũng là người, cũng sống, cũng đau, cũng khóc, cũng mệt mỏi. Nếu tiếp tục ở bên cạnh cậu, tôi còn có thể nhận được những vết thương như vậy sao? Không thể, một chút cũng không thể! 12 năm của tuổi thanh xuân đã đủ!

Chương 18: Đồng Đồng hạnh phúc

Về nhà Đồng Đồng thấy cả nhà lạnh lẽo, trong mắt xẹt qua một tia buồn bã, con là đang tìm kiếm thân ảnh của ba. Tôi vẫn ghi nhớ bản thân chịu ủy khuất lại quên mất khát vọng của con tôi. Đồng Đồng hy vọng ba có thể ở cạnh con, tôi lại ích kỷ nữa rồi. Tiêu Hà dù gì cũng là ba của Đồng Đồng, cốt nhục tình thâm không thể dứt bỏ được. Tôi nên vì Đồng Đồng mà suy nghĩ lại, nhất định phải vì Đồng Đồng mà suy nghĩ cho kỹ.

“Đồng Đồng, con nhớ ba hả?”

“Không nhớ.” Đáp lại rất nhanh, hai mắt cũng không dám nhìn tôi.

“Con nói thật đi, Đồng Đồng có nhớ ba không?” Đồng Đồng chần chừ nhìn tôi, không biết phải trả lời thế nào mới khiến tôi không đau lòng

“Mẹ sẽ không buồn đâu, cũng không cãi nhau với ba nữa, Đồng Đồng, con có thể nói thật cho mẹ, con có nhớ ba không?”

“Nhớ, Đồng Đồng rất nhớ ba.” Giọng con lý nhí đầy khổ sở, bảo bối của tôi sợ mẹ con bị ủy khuất.

“Vây, mẹ đưa con đi gặp ba nhé.”

“Thật không ạ? Thật sự có thể đi gặp ba ạ?” Đôi mắt Đồng Đồng mong chờ nhìn tôi. Tôi gật đầu kiên quyết, con vỗ tay rồi thơm nhẹ lên má tôi.

“Đồng Đồng yêu mẹ nhất!” Tiêu Hà, tôi lựa chọn tin tưởng cậu, cũng là cho chúng ta thêm một cơ hội, hy vọng cậu không làm tổn thương tôi và con thêm lần nào nữa.

Cầm chìa khóa phòng khách sạn mà mẹ Tiêu Hà đưa, tôi vào phòng của Tiêu Hà. Mùi thuốc lá và rượu nồng nặc. Tiêu Hà giống như cậu bé rất nhiều năm trước ngồi trên cửa sổ lúc bình minh, vẫn là biểu tình mất mát, thê lương.

Tôi đến gần, nhẹ nhàng gọi “Tiêu Hà.”

Tiêu Hà chấn động, từ từ xoay người lại. Loại ánh mắt đó có tên là gì? Không dám tin, do dự, sợ hãi, van xin hy vọng hòa trộn, khiến trái tim tôi rung động, cả đời không thể quên.

Mới một ngày không thấy Tiêu Hà, dường như đã qua mấy đời. Đây là lần đầu tiên sau 7 năm chúng tôi ở cạnh

nhau mà bình yên đến thế. Bàn tay tôi chạm lên khuôn mặt lúm phún râu của cậu, lại gọi thêm một lần nữa “Tiêu Hà”.

Nước mắt Tiêu Hà không ngờ lại chảy xuống, thấm ướt bàn tay tôi. Đôi tay cậu run rẩy từ từ ôm lấy tôi, “Mạc Nhất, Mạc Nhất.”

Người đàn ông này yêu tôi thật lòng. Nước mắt thấm ướt cả cổ tôi, cả mặt tôi.

Tiêu Hà hôn lên môi tôi, là nụ hôn môi lần đầu tiên sau 7 năm, cũng là lần đầu tiên Tiêu Hà chủ động hôn tôi. Tôi trầm luân, không thể không thừa nhận tôi vẫn còn yêu cậu ấy, hận cậu đuổi cậu chỉ vì sợ lại bị tổn thương.

“Anh yêu em, Mạc Nhất, luôn yêu em.”

Đồng Đồng mở to mắt nhìn chúng tôi.

“Ba mẹ thật xấu hổ.” Đặt tay Đồng Đồng vào tay Tiêu Hà, còn tay trái tôi cầm lấy tay phải của con.

“Đồng Đồng, ba mẹ đưa con về nhà.”

Lời tác giả: Các bạn thân mến, câu chuyện đã kết thúc rồi. Xin cảm ơn! Cũng xin tha thứ cho tôi, tôi thật sự rất tiếc khi phải hành hạ Mạc Nhất đáng thương, kỳ thật ngược Tiêu Hà cũng chính là ngược Mạc Nhất, xin các bạn

cũng hãy mở lòng từ bi buông tha cho cô ấy nhé, Đồng Đồng sẽ thực lòng cảm ơn mọi người. Sơn (con trai), Ngư Du xin lỗi con, không để Mạc Nhất đi tìm chỗ dựa nơi một cây đại thụ khác, chẳng thể nói gì nhiều nhưng Mạc Nhất chỉ có thể yêu một mình Tiêu Hà. Mọi người nhất định là có rất nhiều điều không hiểu, Tiêu Hà sao lại có thể yêu Mạc Nhất đây, xin yên tâm, còn phần phiên ngoại thật dài ở phía sau nữa, viết về Tiêu Hà, xin hãy chú ý đón đọc nhé, xin mọi người hãy gắng chờ đợi Ngư Du tôi), xin cảm ơn một lần nữa!

Ngoại truyện Tiêu Hà 1

Tôi chưa từng gặp bố của tôi. Trong trí nhớ, mẹ tôi như một con bướm, luôn luôn quần quýt lấy những bông hoa là những người đàn ông có tiền. Bà ghét sự phiền phức, cho nên tôi với bà cũng chỉ là một sự ràng buộc. Vừa đến tuổi nhập học, tôi đã bị ném vào trường học, bà đóng tiền một lượt, rồi vỗ mông không bao giờ quản. Vừa đến giờ nghỉ, tôi đã bị giáo viên đuổi về nhà, ngồi ở cửa nhà không biết chờ đến khi nào mẹ mới về, phải ở bên ngoài một hai ngày là chuyện thường, tôi biết bà đã quên chính mình còn một người con còn tồn tại. Vì không muốn bị đói chết, tôi tự học nấu cơm, cũng học chăm sóc mẹ mỗi khi say rượu.

Năm lớp 5, mẹ chưa đóng học phí đã biến mất. Cô giáo chủ nhiệm đưa tôi về nhà đòi tiền, nhưng bà đã rời đi rồi. Vẫn biết sẽ có một ngày như vậy, nhưng cũng không nghĩ sớm thế này tôi đã bị vứt bỏ. Trường không

có khả năng cho tôi tiếp tục đi học, tôi có chút sợ hãi, nếu rời trường thì tôi còn nơi nào để đi đâu? Tôi như thế này cũng không thể tìm được một công việc. Cô giáo chủ nhiệm ngồi xổm trước mặt tôi, xoa xoa đầu tôi, mũi tự nhiên cay cay muốn khóc, mẹ tôi cũng chưa bao giờ sờ đầu tôi. Tôi chờ đợi cô tuyên án, không thể tưởng tượng được, cô lại mang tôi đi gặp hiệu trưởng nói muốn nhận nuôi tôi!

Vì vậy, tôi ra khỏi nhà mình, đến nhà cô. Cô không bắt tôi gọi cô là “mẹ”, cũng không có khả năng trở thành mẹ của tôi, cô còn rất trẻ. Rất cảm kích cô, cũng không nghĩ ăn không trả tiền, cho nên mỗi ngày tôi đều dậy rất sớm làm điểm tâm. Ở nhà tôi trước kia, tôi cũng làm như vậy.

Cô Mạc đối với tôi rất tốt, cái gì cũng hỏi ý kiến tôi, chỉ là thường xuyên sờ đầu hay hôn lên mặt tôi. Tôi không có thói quen tiếp xúc nhiều với người khác nên thường xuyên đỏ mặt, nhưng cô lại bảo tôi là “thiên sứ”, tôi không giống họ, không có mệnh tốt như họ.

Trên lớp vẫn có vài đứa bạn nhìn tôi không vừa mắt, nói tôi cướp “bạn gái” chúng nó, thật sự tôi bị đeo lấy cái tội này, lũ chúng nó chỉ là lũ mơ mộng hão huyền, con gái chẳng có một chút hứng thú với chúng. Không thể tưởng tượng được, chúng nó hợp lực lại đánh tôi, tôi cũng không sợ, lao vào cùng chúng nó đánh nhau. Lúc cô Mạc đến, tôi đã bị đánh cho bầm dập, nhưng bọn kia cũng còn chút nghĩa khí, không chạy đi. Đương nhiên cô Mạc bảo vệ tôi, giận dữ mắng chúng nó một lúc, bắt quá còn

tưởng sẽ phạt chúng nó.

Lúc bơi thuốc cho tôi, mắt cô Mạc có chút ướt, tôi rất cảm động, nhất định tương lai tôi phải báo đáp cô thật tốt. Còn chưa nghĩ ra phương pháp báo đáp, thì cô đã mang tôi đi học TaeKwonDo, thật vui, sau này không còn ai dám bắt nạt tôi.

Cô Mạc có rất nhiều sách văn học, còn có một quyển Hán ngữ rất dày, tôi lật ra coi. Nói thật, sách tiểu học rất đơn giản, đọc thấy có chút phiền phức. Ước mơ của tôi là kiếm đồng tiền lớn, vậy phải sớm học xong đại học. Cô Mạc rất thích cuối tuần nào cũng đi công viên, loại vui vẻ này tôi không có hứng thú, tôi ngồi trên xích đu, nhìn cô vui quên trời đất. Cô cũng thật giỏi, chơi còn khỏe hơn cả lũ nhóc ở xung quanh, rất hăng hái. Thích nhất là cô chơi đủ rồi, liền đưa tôi đi nhà sách, thích mua sách gì thì mua. Loại sách gì tôi cũng xem, từng chút một tích lũy kiến thức, nhưng mà thích nhất vẫn là sách kinh tế.

Ngày thi tốt nghiệp, Mạc Nhất thật ngốc, chắp hai tay cầu nguyện tôi được điểm tiếp, cô đối với tôi vẫn chưa thật sự tin tưởng. Đề bài rất đơn giản, nhưng tôi có ý nói đùa rằng còn có thể qua. Cuối cùng, tôi đứng thứ nhất, không sai lệch lắm so với dự kiến của tôi. Đương nhiên trường tốt nhất muốn tuyển tôi vào, cũng miễn học phí. Lấy tiền lương của Mạc Nhất ngốc kia mà đóng học phí thì chúng tôi chỉ có thể ăn không khí.

Tôi cũng đọc rất nhiều sách về máy tính, nhưng số

máy ở trường thật quá ít, không đủ để dùng. Không thể tin được Mạc Nhất lại muốn mua máy tính cho tôi, không nghĩ mình đã lộ ra sơ hở lúc nào, nhưng không quan trọng, tiền lương của Mạc Nhất thật sự là rất thảm hại. Nhưng cô phải làm giáo án lên nhất định phải mua. Tôi biết trong trường có thể mở phòng máy cho giáo viên bất cứ lúc nào, làm giáo án chỉ là cái cớ. Không lay chuyển được bộ dáng đáng thương của cô, tôi chọn một mức giá hợp lý. Không ngoài dự liệu, máy tính vào phòng của tôi, mà Mạc Nhất nghĩ đã gạt được tôi, vừa huyết sao vui vẻ vừa nấu cơm, cô ấy đánh giá chỉ số thông minh của mình cũng thật cao.

Mạc Nhất rất giống gà mẹ, cũng giống bà cụ non, rất nghiêm khắc quy định giờ nghỉ ngơi của tôi, vừa dùng máy tính được 2 tiếng liền gõ cửa bảo tôi nhắm mắt nghỉ ngơi. Vì không muốn cô ấy thất vọng, tôi rất thành thật nhận yêu cầu này của cô ấy. Không thể tưởng tượng được, cô lại viết tờ giấy "Uy hiếp", 11 giờ không ngủ liền đánh đòn. Nhưng Mạc Nhất đã quên tôi là người như thế nào, bất quá, tôi còn biết hạn chế bản thân nghe theo. Tuy tôi có chút thất vọng nhưng kiên quyết không để cô ấy biết.

Hôm đó, tan học về có xảy ra tai nạn xe cộ, đến 7 giờ còn chưa thông đường, tôi biết nhất định Mạc Nhất đã lo đến phát điên rồi, cô từng kể chuyện của bố mẹ mình, cô ấy chắc đang rất sợ hãi, cầm túi xách liền chạy thẳng về nhà, ở dưới lầu đứng phải dằng vè mắt mát của Mạc Nhất, cô ôm tôi khóc. Tôi cũng ôm cô ấy, trong lòng trào lên cảm giác ấm áp cùng cảm động, nếu trên thế giới này

thực sự có thiên sứ, thì Mạc Nhất mới chính là thiên sứ, là thiên sứ hộ mệnh của tôi.

Mạc Nhất yêu, nghe giọng nói ấp úng cùng khuôn mặt hồng hồng là có thể biết được đáp án. Không nói lên trong lòng là cảm giác gì, chỉ cảm thấy rất không thoải mái, như cái gì đó mình rất thích bị cướp mất, nhưng không thể ngăn cản, Mạc Nhất đã vì tôi mà hy sinh quá nhiều, tôi biết, lần hẹn hò trước làm cô rất buồn. Cố gắng đọc sách để không nghĩ đến cảnh Mạc Nhất ở cùng người đàn ông không quen biết kia, nhưng vẫn không thể tập trung được. Ba tháng đó thật phiền phức, cô giáo ở trên lớp cũng thấy sự bất thường ở tôi, liền nói chuyện với tôi vài lần lại càng khiến tôi khó chịu. Không quá hai ngày sau, Mạc Nhất dẫn người đàn ông kia về. Tôi nặng nề nấu cơm nhưng cũng không có tâm trạng ăn gì, úp sấp người trên giường chán nản lại nghe được tiếng tranh chấp từ phòng khách. Người đàn ông kia bắt Mạc Nhất chọn lựa giữa tôi và anh ta. Tôi thực sự hoảng sợ, tôi không muốn rời xa Mạc Nhất, cô là người mà tôi quan tâm nhất, rất sợ hãi, nhưng lại không thể ích kỷ giữ lấy cô ấy. Thay vì để Mạc Nhất đau khổ, không bằng để tôi chọn thay cô. Chỉ cần cô ấy hạnh phúc, thì tôi như thế nào cũng được. Tháng ba, tôi nói với Mạc Nhất tôi muốn nhảy lớp, vào ký túc. Trở lại phòng, khổ sở muốn khóc, không muốn rời xa Mạc Nhất, không muốn rời ngôi nhà ấm áp này của chúng tôi, tôi đi sẽ không có ai kiên nhẫn gọi cô ấy rời giường, càng không có người vì cô ấy làm bữa sáng, mà túi tiền của cô vốn không tốt, không ăn sáng sẽ càng không tốt.

Không phát hiện Mạc Nhất đã vào phòng, tôi biểu lộ tất cả cảm xúc của mình, Mạc Nhất ôm lấy tôi từ sau lưng mà khóc, thề vĩnh viễn không bỏ tôi mà đi, chúng tôi vĩnh viễn ở một chỗ. Nhưng mà, Mạc Nhất, còn tình yêu của Mạc Nhất? Mất đi người kia hẳn rất đau lòng. Mạc Nhất lại nói tôi so với bất cứ ai đều quan trọng hơn. Tiêu Hà chỉ có một, còn bạn trai có thể tìm. Mạc Nhất, Mạc Nhất, tôi biết tôi thật ích kỷ, nhưng cũng rất vui vì tôi là người mà Mạc Nhất quan tâm nhất. Nước mắt chảy ra, đây là lần đầu tiên tôi chảy nước mắt, đau khổ nhất là mất đi tình yêu của Mạc Nhất.

Nhớ đây, đau khổ nhất là mất đi tình yêu của cô ấy thì cậu hãy cố mà giữ thiên sứ của mình đi.

Ngoại truyện Tiêu Hà 2

Cứ như thế tôi vào cấp ba. Trên khán đài trong lễ tốt nghiệp cấp 2 nhìn xuống dưới thấy một đôi mắt rừng rừng nhìn tôi, có kiêu ngạo, có cả tự hào nữa. Tôi biết, Mạc Nhất xem tôi như con cô ấy, dù cô ấy chỉ hơn tôi có 9 tuổi.

Năm cuối cấp hai từng có lần xảy ra một chuyện khiến mỗi lần nhớ lại lại làm tôi thập phần ghê tởm, giáo viên Triệu dạy tiếng anh đã 30 tuổi, một chiều thứ sáu cuối tuần cô ta nói muốn tôi tới nhà cô ta, phụ đạo cho cô ta một chút toán học. Dù là không muốn đi, nhưng nghĩ lại thấy cô ta cũng tốt với tôi nhiều nên miễn cưỡng đi. Nhưng chẳng thể nào mà đoán được, trong nhà ngoài cô

ta thì chẳng còn một ai, còn cô giáo Triệu đoan trang ở trên lớp giờ phút này lại đang mặc áo ngủ trong suốt. Bên trong áo ngủ rõ ràng là xấu xí. Tôi xoay người đi luôn, mà cô ta như con bạch tuộc cuốn lấy người tôi. Học qua sách cấp hai tôi cũng biết giữa nam và nữ sẽ xảy ra chuyện gì, cũng có xúc động nhưng không có quá nhiều ham muốn đi thử, tiếp nữa là sợ nếu Mạc Nhất mà biết nước mắt sẽ rơi tứ phía làm cho người khác không thể không lo. Tôi cười lạnh một tiếng, gỡ cô ta ra khỏi người tôi, cô ta không biết liêm sỉ ra sức cọ sát vào đùi quần tôi. Cô ta kéo khóa quần xuống, muốn làm bước tiếp theo, tôi đá cô ta sang một bên, mở cửa đi ra ngoài.

Về nhà, thấy Mạc Nhất đang vô tư xem phim hoạt hình, nhìn thấy tôi về, còn vỗ vô sang chỗ bên cạnh bảo tôi ngồi xem cùng. Tôi buồn cười nhìn hành động ngây thơ của cô ấy, cô ấy cùng họ Triệu giả đứng đắn kia cách nhau một trời một vực. Nhưng cứ nghĩ tới Triệu Tú Mỹ, mặt tôi lại sa sầm xuống, Triệu Tú Mỹ, tôi sẽ không cho phép cô, muốn chạm vào tôi, phải trả giá thật lớn.

Lợi dụng vị trí đội trưởng và chủ tịch hội học sinh, tôi bắt đầu chinh Triệu Tú Mỹ. Trước tiên, trên lớp giờ tiếng anh tôi nói thật lưu loát khiến cô ta khó xử, xem trình độ thấp kém của cô ta khiến tập thể các lớp đệ đơn kiến nghị lên nhà trường, sau đó trên trang web của trường đăng một tấm ảnh cấp ba (khỏa thân) của cô ta... đương nhiên là tôi dùng máy tính ghép ảnh. Chẳng cần mấy chiêu, cô ta nhanh chóng mà rời trường học. Lúc cô ta đi, tôi đứng trên hành lang khoái trá và cay độc nhìn theo.

Nhảy lớp lên học cấp ba cũng là lúc Mạc Nhất lần đầu tiên đi công tác xa nhà, khi lên xe cô ấy còn căn dặn đủ thứ, làm như chỉ đi vài ngày tôi sẽ chết đói, cô ấy đã quên , người nấu cơm trong nhà là ai sao. Đi có vài ngày, Mạc Nhất cứ lúc lúc lại gọi điện thoại hỏi đông hỏi tây, tôi kiên nhẫn ngồi nghe cô ấy nhắc đi nhắc lại. Cuối cùng, còn ép tôi nói một câu thật buồn nôn "Mạc Nhất, em cũng rất nhớ chị." Cô ấy mới cảm thấy thỏa mãn mà cúp máy. Mạc Nhất chẳng bao giờ thừa nhận cô ấy trẻ con hơn bất cứ ai trên đời này.

Đêm hôm đi đón Mạc Nhất về nhà đã xảy ra một chuyện chẳng ai có thể ngờ. Lúc tôi đang tắm, Mạc Nhất mơ mơ màng màng mà xông vào. Cả hai chúng tôi đều kinh hãi không ai nhúc nhích, cuối cùng tôi vẫn là người phản ứng trước, dùng khăn tắm quấn quanh bụng, còn Mạc Nhất che mặt đỏ bừng bừng xoay người bỏ chạy. Cô ấy xấu hổ làm cho tôi muốn phì cười. Mặt Mạc Nhất vừa rồi đỏ như mông khỉ vậy.

Ngày hôm sau tôi giả vờ như chưa có chuyện gì xảy ra, nấu cơm gọi cô ấy ra ăn. Còn Mạc Nhất đơn thuần lại vĩnh viễn không học được cái gì là giả vờ, nhìn lấp liếm như kẻ gian, mặt ngượng ngùng đỏ bừng, vẫn còn dấu vết bối rối tối hôm trước.

Nhưng mà Mạc Nhất có vẻ khá lạ, bắt đầu hỏi tôi những chuyện ở trường học, trước giờ cô ấy chưa từng lo lắng việc học tập của tôi, hiện tại sao lại quan tâm? Còn

hỏi tôi có thích ai không, vô cùng ngạc nhiên nhìn cô ấy, không thấy có gì quá khác lạ, liền kể tỉ mỉ. Cô ấy không phải vẫn luôn coi tôi là đứa trẻ 11 tuổi hay sao? Sao giờ lại hỏi chuyện tôi như một người lớn thế?

Tiệc tối hôm tốt nghiệp ở trường, tôi trốn cũng không thoát vị trí MC, các bạn thật sự nhiệt tình yêu cầu tôi đàn một khúc dương cầm [Lúc còn học TaeKwonDo ở tiểu học, phòng bên cạnh có một lớp học dương cầm, không ngờ giáo viên lớp học ấy trông thấy tôi, nhìn ngón tay tôi rồi hỏi có muốn vào lớp cô ấy học không, học miễn phí, giấu lại không cần phải làm hao hụt số tiền gửi ngân hàng mà còn học được thêm thứ mới, tôi không hề khách khí đồng ý], giấu kỹ cũng là buổi tốt nghiệp nên tôi đồng ý.

Về nhà, bật đèn thấy vẻ mặt lặng thinh ẩn chứa cơn bão táp của Mạc Nhất. Lần đầu tiên tôi thấy Mạc Nhất phản nộ như thế, nhìn tôi. Tôi cũng không biết vì sao cô ấy giận, nhưng cách giáo dục của Mạc Nhất luôn luôn rất dân chủ nên tôi lựa chọn cũng không can thiệp không hỏi nữa. Tôi giải thích, cam đoan với cô ấy sẽ không bao giờ giấu giếm cái gì với cô ấy nữa, kỳ thật thì tôi cũng chẳng giấu cô ấy cái gì, cô ấy không hỏi, tôi không chủ động nói chuyện, không phải cố ý không nói cho cô ấy.

Sáng sớm hôm sau, Đùng Nhất vẫn còn phụng phịu, tôi nói hết những gì mà tôi nghĩ là cô ấy chưa biết, nếu nói là giấu, chắc chỉ có mỗi một việc là tôi giúp người ta làm công việc lập trình. Không nói vì sợ cô ấy sẽ lo lắng,

đau lòng. Thương tâm vì cô ấy nghĩ tôi không xem cô ấy là người thân, muốn sớm thoát ly khỏi cô ấy; lo lắng vì sợ cô ấy cho rằng việc đó sẽ khiến tôi xao nhãng chuyện học hành. Nói hết tất cả, Mạc Nhất vẫn không hề phát ra một tiếng động. Tôi chỉ còn cách gọi một cuộc điện thoại cho bạn tốt của cô ấy, cô giáo môn toán để cầu cứu.

Nói oán hận một hồi, Mạc Nhất mới tha thứ cho tôi. Cuối cùng thì cũng qua đi, tôi thở ra một hơi. Trái tim Mạc Nhất luôn mềm như thế, tôi còn phải quan tâm thật nhiều với cô ấy, để cho người ta không lợi dụng nó mà lừa cô ấy.

Ở trường có tổ chức đi chơi xa, đến suối nước nóng hai ngày một đêm. Mạc Nhất không vui, cô ấy cho rằng trước kỳ thi đại học phải tranh thủ từng giây từng phút mà học bài. Nhưng vẫn giả bộ như không có gì cho tôi đi. Đến nơi tôi có gọi một cuộc điện thoại báo bình an cho cô ấy. Ở đầu dây bên kia giọng cô ấy hữu khí vô lực, làm bộ không muốn nói nhiều với tôi. Khiến người ta thập phần lo lắng, cô ấy bị ốm phải không?! Vội vàng nhảy lên chuyển xe cuối cùng để về nhà, đẩy cửa buồng hành lý đi nhìn cô ấy, lại nhìn thấy Mạc Nhất ôm áo ngủ của tôi ngủ trên giường của tôi, một cảm giác rất lạ nổi lên trong lòng tôi, còn chưa kịp nghĩ cái gì, Mạc Nhất kinh hoàng chạy lại ngã trước mặt tôi, tôi chạy ra đỡ lấy cô ấy. Cô ấy ngẩng mặt ngược nhìn tôi, trong mắt có sự si mê ái mộ mà tôi vô cùng quen thuộc. Muốn lùi bước, cô ấy lại vươn tay ra, xoa mặt tôi, đầu lưỡi ẩm ướt bao lấy môi tôi, dục vọng dâng trào, nhưng tôi không thể, Mạc Nhất chính là thân

nhân của tôi. Đẩy cô ấy ra, cô ấy lại ôm càng chặt hơn, tay cô ấy ôm làm tôi không còn kiềm chế được dục vọng của chính mình, mắt đột nhiên đỏ, không còn lo bóng gió gì nữa, cũng cô ấy ngã xuống giường.

Kích tình qua đi, lý trí lại bừng tỉnh. Nhìn cơ thể trần trụi của mình và Mạc Nhất, cảm thấy thật bẩn, đó là cảm giác loạn luân đau đớn tràn ngập cả trí não. Mạc quần áo ngồi bên cửa sổ, một màn Triệu Tú Mỹ quyến rũ tôi lúc trung học lại hiện lên, tự nhiên tôi thật hận thật hận Mạc Nhất. Cứ nghĩ cô ấy xem tôi như con cô ấy, không ngờ mục đích của cô ấy là đây! Còn tôi lên giường với người mà bản thân kính yêu nhất! Lên giường với chính người thân của mình! Nguyên lai thiên sứ và Triệu Tú Mỹ đều giống nhau, ti bỉ đến mức học trò của mình cũng có thể xâm phạm!

Ngoại truyện Tiêu Hà 3

Sau khi tỉnh lại, Mạc Nhất cũng áy náy. Tôi lạnh lùng liếc cô ấy một cái rồi rời khỏi nhà. Tôi đi lang thang trên đường, những suy nghĩ cứ ám ảnh: một người mẹ không quan tâm luôn lơ lửng quanh những người đàn ông, Triệu Tú Mỹ bề ngoài thì đạo mạo, đoan trang nhưng bên trong thì phóng đảng, Mạc Nhất câu dẫn chính người thân của mình. Mạc Nhất, Mạc Nhất, sao Mạc Nhất cũng có thể như vậy?! Chị là người tôi tôn kính nhất!

Đi một ngày, cuối cùng tôi cũng về ngôi nhà đã từng ấm áp trước kia. Không đi bởi vì tôi có hận cô ấy như thế

nào thì cũng không thay đổi được chuyện cô ấy đã từng yêu thương, chăm sóc tôi. Sẽ đi, nhưng không phải bây giờ, sẽ đi nhưng cũng sẽ quang minh chính đại nói với cô ấy.

Mạc Nhất từng hỏi tôi sẽ vào đại học gì, tôi nói là đại học C ở Lạc Thành, rất gần nhà. Nếu không có tôi, nhất định Mạc Nhất sẽ mất ngủ. Mà bây giờ, tôi muốn đi đại học A, trường đại học tốt nhất cả nước. Mạc Nhất, ân tình của chị tôi sẽ nhanh chóng trả lại.

Ánh mắt Mạc Nhất vẫn như vậy. Đêm hôm đó, tôi hiểu được, đôi mắt của Mạc Nhất chính là đôi mắt người con gái nhìn người con trai mình yêu. Nhưng, Mạc Nhất, tôi hận chị, hận chị hủy hoại hình ảnh người tôi tôn kính nhất, hận chị hủy hoại thế giới duy nhất tôi được an ủi.

Qua cửa soát vé, xoay người nhìn Mạc Nhất, hai mắt cô ấy rưng rưng muốn khóc, nhưng không dám. Trong lòng đau xót, Mạc Nhất, không cần làm dáng vẻ vô tội này sẽ chỉ làm tôi hận cô hơn. Kiên định lên máy bay, không hề hồi tưởng lại chuyện trước kia.

Bước trên miền đất xa lạ, không lạ lẫm cùng không quen. Tiêu Hà, mày phải tốt nghiệp thật nhanh, làm chúa tể của chính mình, nên trả thù thì trả thù, nên hận thì hận, nên còn thì còn.

Bằng tốc độ nhanh nhất lao đầu vào học, mà cứ cách 3 ngày Mạc Nhất sẽ gọi cho tôi một cuộc điện thoại, nghĩ

không nhắc máy, nhưng hay là nghe. Có lẽ nói chuyện lãnh đạm sẽ tốt hơn là không nhắc máy, tối thiểu cũng có thể nghe được giọng nói của cô ấy. Cái này có tính là trả thù không? Để không quên người đang ở Lạc Thành kia, đi học, ăn cơm, ngủ đều lơ đãng nhớ tới. Là hận đi, sự thù hận để không cho chính bản thân quên đi.

Có rất nhiều nữ sinh viên viết thư cho tôi, giống như trước đây, tôi cũng không để ý mà nhét vào ngăn kéo. Cũng có rất nhiều người trực tiếp thổ lộ, nhưng mà nhìn vào ánh mắt chứa đựng tình cảm của các cô ấy, tôi lại nhớ tới Mạc Nhất, Mạc Nhất cũng từng dùng ánh mắt ấy mà nhìn tôi. Hận Mạc Nhất, cô ấy làm tôi nhìn thấy người con gái khác cũng không có hứng thú.

Nhiều ngày liên tục không nhận được điện thoại của Mạc Nhất, hoảng hốt, có thể đã xảy ra chuyện gì hay không? Tỉnh dậy cũng rất bi ai, cho dù cô ấy đã là gì với mình đi nữa, thì vẫn lo lắng cho cô ấy. Không thể lại yếu đuối như vậy nữa. Ném bất an vào một góc trái tim. Mạc Nhất, về sau tôi không muốn bị chệch quấy nhiễu.

Rốt cuộc Mạc Nhất cũng gọi điện, nghe được một tiếng "Alo" kia, cả người tôi đều thả lỏng, không có chuyện gì là tốt rồi. Trong điện thoại, cô ấy nói một đồng nghiệp sinh em bé, gọi là Đồng Đồng, hỏi tôi cái tên đó có hay không. Không thấy khó hiểu với cách nói chuyện của Mạc Nhất, cô ấy vẫn rất thích trẻ con, chỉ là nghe được tôi trả lời, đầu dây bên kia có tiếng khóc.

Tết Âm lịch đến rất nhanh, tôi không về Lạc Thành. Nhìn không khí tết nhà nhà giăng đèn kết hoa, tôi như điên nhớ đến Mạc Nhất, nhưng hận ý cũng úp về như đào sơn lấp hải. Từng có những tết Âm lịch vui vẻ như vậy, tôi viết câu đối, sau đó để cô ấy vui vẻ nhận lấy, làm một bàn đồ ăn thật lớn, rót một chút rượu rồi nâng chén, mua pháo, ra ngoại ô vui vẻ đốt đón tất niên. Mà bây giờ cái gì cũng không có, chỉ có một mình tôi cô đơn ở phòng ngủ, úp mì ăn liền chờ tất niên. Hạnh phúc cách tôi thật xa.

Năm nhất trôi qua thật nhanh, mà tôi chỉ còn lại vài học phần. Gửi một tấm chi phiếu về cho Mạc Nhất, đây là tiền tôi đi làm công ty kiếm được. Tình của cô tôi chỉ còn thiếu nợ một chút, tôi tin là rất nhanh có thể trả được. Lại một kì nghỉ đông nữa, Mạc Nhất lại nhắc tới cậu bé Đồng Đồng kia, có vẻ rất yêu thương cùng chiều chuộng cậu ta. Có chút chua, trước kia Mạc Nhất chỉ thích mình tôi, cô ấy còn cho rằng ngay cả những đứa trẻ khác ở trong ti vi cũng không bằng tôi. Lúc đó, tôi độc chiếm toàn bộ yêu thương trong ngôi nhà của Mạc Nhất. Mạc Nhất, Tiêu Hà đi rồi, chị lại tìm được thể thân nhanh như vậy sao? Chị không chịu được tình mịch đến vậy sao? Điện thoại cầm trong tay cơ hồ bị bóp nát, Mạc Nhất, Mạc Nhất, tôi hận chị!

Ngày đó, trong giờ tập bóng rổ thấy Mạc Nhất, tay cô ấy ôm một đứa nhỏ. Tưởng bị nữ sinh vây quanh, ngẩng đầu lên, người đã không còn ở đó. Tôi cười nhạo chính mình hoang tưởng, Mạc Nhất cũng không đa sầu đa cảm như vậy để đến đây nhìn lên mình. Hơn nữa Mạc Nhất

không có khả năng có con, cô ấy không có khả năng kết hôn. Người kia tuyệt đối không phải Mạc Nhất!!! Tuyệt đối không phải!!!

Năm thứ hai, nhờ thành tích học tập nổi trội của mình, tôi được Viện quyết định đưa tôi sang Mỹ du học, lấy bằng thạc sĩ kinh tế. Rất lâu, đầu điện thoại bên kia Mạc Nhất không có tiếng trả lời.

Ở Mỹ mặc dù rất đầy đủ nhưng cũng rất mệt, nhưng dù có mệt đến đâu, tôi cũng không quên ghi tội Mạc Nhất, một hành động bình thường, một câu nói thoáng qua... đều khiến tôi không quên. Tôi quy hết thảy những suy nghĩ ngày thành hận, bởi vì hận cho nên không quên.

Bị Catherine đeo bám chình là điều khó chịu duy nhất của tôi ở Mỹ, Catherine là con gái của tổng giám đốc, xinh đẹp mà mạnh mẽ. Đại tiểu thư ở trong đại sảnh làm khó dễ người khác, vừa lúc tôi đi qua liền không chịu được, chỉ trích cô ta vài câu, ai ngờ lại bị cô ta đeo bám, thật hối hận bản thân lắm miệng. Kể từ đó có thể nào cô ta cũng bám lấy tôi. Mà có vẻ giám đốc cũng hy vọng tôi có thể trở thành con rể ông ta. Tôi chưa từng nghĩ đến hôn nhân, cho dù có, cũng không có khả năng lấy một người đàn bà như vậy về nhà, có kết hôn cũng phải lấy loại ngốc nghếch như Mạc Nhất. Tôi bị ý nghĩ này của bản thân làm hoảng sợ, Mạc Nhất, Mạc Nhất, cô ấy có ảnh hưởng rất lớn với tôi, không nên như vậy!

Cứ như vậy, tôi ngây người ở Mỹ hai năm, tốt nghiệp

thạc sỹ. Công ty muốn giữ tôi lại ở tổng công ty, nhưng tôi từ chối, 4 năm, tôi cũng nên trở về Trung Quốc gặp lại Mạc Nhất, đến lúc rồi. Điều tính sai duy nhất là xem nhẹ cái đuôi Catherine. Một màn "xảo ngộ" ở sân bay làm tôi chán ghét cô ta tới cực điểm.

Mạc Nhất đứng ở cửa chờ, cô ấy vẫn vậy, vẫn giống như tôi rời đi, vẫn hiền lành, trẻ con như vậy. Khuôn mặt không che lấp được sự hưng phấn, như ma xui, quỷ khiến kéo Catherine vào trong lòng. Mạc Nhất không dám tin, nụ cười cứng lại trên môi cô. Tôi âm thầm cười lạnh, cô ấy sẽ không nghĩ tôi là của cô đi. Catherine lại sấn vào lòng tôi, cố nén lại cảm giác chán ghét, dùng tiếng Trung chào hỏi với Mạc Nhất, giới thiệu Catherine là bạn gái của tôi. Mạc Nhất miễn cưỡng cười vui, dọc đường đi rất im lặng, cô ấy muốn khóc nhưng lại nhịn xuống. Tôi không muốn về nhà, không muốn nhớ lại một đêm kia với Mạc Nhất, hơn nữa với cá tính của Catherine sẽ lại làm tổn thương cô ấy. Tôi hận Mạc Nhất, nhưng cũng không để cho ai bắt nạt cô ấy, không phải không có đạo lý sao? Trên bàn cơm Mạc Nhất rất đau, Mạc Nhất làm tôi cũng đau. Đây là cái mà cô ấy nên nhận, vì cái gì mà tôi cũng đau như vậy?

Có yêu rồi mới có hận. Mà hận sâu như vậy mà cậu vẫn chưa nhận ra tình cảm của mình sao? Đồ ngốc! Mất đi rồi mới tiếc, mới hận bản thân!

Ngoại truyện Tiêu Hà 4

Không ở lại tổng bộ nhưng công ty quyết định cho tôi

nhậm chức giám đốc điều hành khu vực Trung Quốc, để cảm ơn ông chủ đã giúp đỡ tôi rất nhiều, tôi đồng ý. Sau ngày về nước công việc rất bận rộn, gặp gỡ khách hàng, về khách sạn, nhân viên tiếp tân có giao cho tôi một phong thư, bên trên là chữ viết quen thuộc của Mạc Nhất. Bỗng nhiên tôi hoảng hốt, run run mở ra, bên trong là tờ chi phiếu mà ba năm trước tôi đưa cho cô ấy. Mạc vừa mới đi rồi, tôi lại bị bỏ rơi.

Sẽ không, Mạc sẽ không đi đâu, nhưng sao điện thoại không thể gọi được.

Mạc Nhất cô thật độc ác, nhưng tôi thề, nhất định tôi sẽ tìm được cô, đã làm sai còn có thể thanh toán mà rời đi như thế hay sao?

Tìm đến thám tử tư tốt nhất Lạc Thành, tôi muốn hẳn phải tìm được Mạc Nhất bằng tốc độ nhanh nhất. Hai tháng trời thật nhiều việc khó khăn như thế, tôi gọi điện thoại cho ông chủ "mời" ông ấy đem con gái về, bằng không, tha thứ tôi không thể tiếp tục công tác. Nhớ Mạc Nhất, nhớ bộ dáng ngốc nghếch của cô ấy, nhớ dáng vẻ cô ấy cười to sảng khoái. Mạc Nhất, nếu muốn mọi chuyện chấm dứt thì phải có sự cho phép của tôi, còn cô không có tư cách, không có!

Ngày đó có kết quả điều tra khiến tôi càng thêm hận cô ấy.

Tôi lại có một đứa con trai, Đồng Đồng trong miệng cô

ấy chính là con tôi, còn tôi chẳng hay biết cái gì!

Năm ấy người tôi nhìn thấy ở sân bóng rổ cũng là cô ấy, cô ấy làm sao có thể, làm sao có thể nhẫn tâm để cha con tôi cốt nhục chia lìa, sao có thể có quyết định cay độc để con trai tôi bị người đời thóa mạ là đứa con không cha? Mạc Nhất, cô điên rồi! Tôi sẽ không tha thứ cho cô đâu!

Trong vườn trẻ tôi nhìn thấy rồi, con tôi đang chơi rất vui vẻ, gọi Mạc Nhất rất lớn. Bọn họ vui vẻ như thế, hạnh phúc như thế, còn tôi lại như người điên tìm bọn họ khắp nơi, 4 năm, một mình cô đơn 4 năm, còn Mạc Nhất có con ở bên cạnh!

Đồng Đồng cảnh giác nhìn tôi, lòng tôi chua xót, là con tôi, cũng không biết tôi là ai. Ngồi xổm xuống khẽ vỗ vỗ đầu thằng bé, Đồng Đồng, ba thật sự xin lỗi con, không ở bên con chăm sóc yêu thương con, nhưng ba nhất định sẽ bù đắp cho con.

Giao bảng đăng ký kết hôn cho thư ký bảo cậu ta tới dân chính cục đăng ký, tôi cưới Mạc Nhất, cưới người phụ nữ tôi từng coi như thân nhân ruột thịt, thật sự là châm biếm! Đêm tân hôn, tôi ở văn phòng ngây ngốc đến tận khuya mới về, Mạc còn ngồi ở đầu giường đỏ mặt chờ tôi, cô ấy vẫn còn muốn tôi như thế sao? Không bằng tôi đặt cô ấy dưới thân, cơ hồ là vô cùng thô lỗ mà cưỡng hiếp cô ấy, bên dưới cô ấy đau đớn không ngừng rơi lệ, nhưng vẻ mặt lại là cam tâm tình nguyện. Mạc Nhất, cô cần đàn

ông đến thế hay sao?

Ký xong hợp đồng, tôi thoải mái ngồi ở một nhà hàng ăn cơm trưa muộn, ngoài cửa một thân ảnh cầm fastfood đi về phía tôi, là Tiêu Diệp, người mẹ như con bướm yêu hoa của tôi. Bà chần chừ nhìn tôi, tự nhiên tôi thấy thật buồn cười, cho tới bây giờ một người phụ nữ lúc nào cũng muốn hưởng thụ những thứ cao cấp như bà ta lại có thể ăn thức ăn nhanh. Phải rồi, bà đã già đi, nếp nhăn trên khóe mắt thật rõ ràng, tuổi tác cao suy cho cùng thì chẳng còn khách nào muốn bà ta nữa.

“Con là Tiêu Hà sao?”

Tôi điếng người nhìn chăm chăm vào bà ta, bà ta vẫn nhớ Tiêu Hà, còn nhớ đến đứa con bà ta đã từng sinh ra này.

“Tiêu Hà, có đúng là con không, mẹ rất nhớ con.” Tôi ghé tởm nhìn bà ta biểu diễn. Nhớ mà còn độc ác vứt bỏ đứa trẻ mới 11 tuổi là tôi hay sao? Lôi kéo góc áo tôi, nước mắt nước mũi đầm đìa. Trước đây bà nuôi tôi 11 năm, bây giờ tôi trả lại cho bà, cho bà có cơm mà ăn.

Tiêu Diệp nhìn Mạc Nhất với ánh mắt tràn đầy khinh thường, bà ta đã quên sự thật bà ta từng là gái hồng lâu. Mạc Nhất dùng thái độ dễ chịu tha thứ, không phải tôi không biết thủ đoạn của Tiêu Diệp là không ai bì nổi, nhưng tôi lựa chọn làm ngơ. Đối với Mạc Nhất tôi cũng không đối xử tử tế, chẳng phải đã thỏa mãn yêu cầu của

cô ấy rồi hay sao? Đó là những gì cô ấy mơ tưởng muốn có từ trên người tôi còn gì. Tuy tôi cũng có dự vọng của riêng mình, nhưng thà rằng tôi tự mình đi giải quyết còn hơn bước vào phòng cô ấy, cho cô ấy.

Xung đột giữa Mạc Nhất và Tiêu Diệp sớm hay muộn cũng sẽ xảy ra, vấn đề là cả hai người đó đều chọn địa điểm là nhà tôi, muốn tôi xử lý hay sao? Tiêu Diệp chỉ biết sử dụng chiêu thức một khóc hai làm loạn ba thắt cổ, còn Mạc Nhất thì quật cường luôn cho mình là đúng, cô ấy chưa một lần nghĩ rằng bản thân cô ấy đã sai, tất cả đều chộc giận tôi lại bị tiếng khóc lóc càng thêm nháo loạn, vì thế mà có một cái bạt tai, trong nháy mắt Mạc Nhất ngã nhào xuống đất, tôi không thể tin bản thân tôi có thể làm được chuyện tàn nhẫn như thế. Chưa kịp thu lại cánh tay phải của mình thì chính lý trí đã bảo tôi rằng tôi là người ra tay chứ không phải ai khác. Máu từ khóe miệng Mạc Nhất chảy ra, màu đỏ tươi ấy thật chói mắt khiến trái tim tôi đau đớn. Mạc Nhất, tôi không phải cố ý đâu.

Tôi chỉ muốn tự cho tôi hai cái tát, muốn chặt ngay cái tay phải đi, càng muốn tiến lên ôm lấy cô ấy, nhưng thái độ của Mạc Nhất khiến tôi không dám bước lên. Đau thương như thế, tuyệt vọng như thế, cô ấy nắm chặt lấy cổ áo của mình không nói nên lời.

Tiếng khóc của Đông Đông khiến cô ấy bừng tỉnh, cô ấy xoay người ôm Đông Đông đi lên lầu. Tất cả xung quanh không còn thứ gì lọt vào mắt cô ấy nữa. Đột nhiên tôi thực sự sợ hãi, đứng ở cửa phòng nghe tiếng động

bên trong, tay không thể nào đưa lên gõ cửa. Mạc Nhất, tha như cho tôi, tôi thật sự không cố ý.

Một đêm không ngủ, nhớ lại từng chuyện từng chuyện khi ở bên Mạc Nhất. Tất cả yêu thương của Mạc đều dành cho tôi, quan tâm đến thể, che chở cho tôi đến thể. Mà để nhận lấy một cái tát của tôi. Cô ấy thương tâm, tuyệt vọng là phải. Trái tim tôi thật đau, đau hơn nhiều so với khi bị mẹ ruột vứt bỏ, đau hơn nhiều so với khi bạn bè vây quanh bắt nạt. Mà tôi thật sự là hận Mạc Nhất hay sao? 4 năm qua, không một ngày quên, không một ngày không nghĩ tới, đây thật sự là hận sao?

Muốn đợi Mạc để nói cho cô ấy tình cảm chân thật của tôi, nhưng thái độ của Mạc Nhất trừ bỏ lạnh lùng vẫn là lạnh lùng, thứ lạnh lùng chưa bao giờ tôi biết. Tôi cũng đối xử với cô ấy bốn năm qua như thế. Là báo ứng?

Mạc Nhất, em nghĩ đến một cái liếc mắt cũng không cho tôi hay sao? Em hối hận rồi? Em cuối cùng cũng hối hận rồi? Hối hận đã nhận nuôi tôi? Trong nhà trống rỗng, chỉ còn lại mình tôi ngồi ngơ ngác, còn Mạc Nhất sớm đã đưa Đồng Đồng đi học. Lái xe đi làm trong trạng thái hốt hoảng, Mạc Nhất, chờ tôi về.

Đến giữa trưa trong lòng tôi nổi lên nỗi bất an chưa từng có, dáng vẻ tuyệt vọng của Mạc Nhất khảm vào trong óc tôi. Tôi về nhà ngay lập tức. Trong nhà không còn thân ảnh của Mạc Nhất, mở tủ quần áo, cái gì cũng không còn.

Chân tôi mềm nhũn, ngồi phịch xuống đất, Mạc đi rồi, cô ấy đi thật rồi.

Trên bàn học bay xuống một tờ giấy "Tiêu Hà, coi như chúng ta chưa từng quen biết."

Chưa từng quen biết, điều này có thể xảy ra hay sao, quan hệ dây dưa sâu đến như thế, làm thế nào có khả năng chưa từng quen biết. Chúng tôi đều yêu nhau như vậy không phải hay sao?

Tôi yêu em, Mạc Nhất, vẫn luôn yêu em, lại nhằm rằng đó là tình cảm cho thân nhân.

Lại quên mất rằng chúng tôi đâu có phải người ruột thịt, nếu tôi không phải người đàn ông yêu em, sao tôi có thể không vui vẻ, sao một đêm cuồng loạn kia có thể kết hợp cùng em, càng không thể bốn năm qua không ngày nào không nhớ tới em.

Tất cả đều là do tôi tự cho mình là đúng, Mạc Nhất, đừng rời bỏ tôi, thế giới này trừ em, sẽ chẳng còn người nào có thể yêu Tiêu Hà đến như thế, Tiêu Hà cũng sẽ không thể yêu ai sâu đậm đến thế!

Mạc Nhất, đừng vứt bỏ Tiêu Hà! Tiêu Hà có thể không cần thứ gì nhưng không thể mất em! Mạc Nhất, chúng ta là vợ chồng! Chúng ta là vợ chồng, nên không thể tách rời!

Thư ký kinh hồn táng đảm đứng trước mặt tôi, tôi hung hăng ra quyền. Thì ra tôi vẫn chưa kết hôn, tôi lại làm Mạc Nhất tổn thương, 4 năm qua, không có một ngày tôi không khiến cô ấy tổn thương, người kiên cường đến thế nào cũng sẽ sụp đổ, là tôi tự đuổi đi người tôi yêu nhất. Tôi khổ sở vò tóc.

TH gọi MN là “Mạc” là giữ nguyên bản gốc. Không hề có sự nhầm lẫn gì đâu nhé.

Ngoại truyện Tiêu Hà 5

Mạc Nhất, chân trời góc bể tôi quyết tìm được em, chúng ta không bao giờ rời xa nữa!

Từ chức, lĩnh giấy kết hôn, tôi bắt đầu tìm kiếm Mạc Nhất. Trước phần mộ bố mẹ nuôi của Mạc Nhất có hoa quả tươi, cuối cùng Mạc Nhất vẫn về nơi cô đã sống 20 năm. Tôi cung kính dập đầu 3 cái trước phần mộ, xin hai người tha thứ, cũng xin họ yên tâm tôi sẽ mãi mãi yêu Mạc Nhất, mãi mãi bảo vệ cô ấy để cô ấy không phải khóc. Vượt qua 1 năm tìm kiếm, tôi vẫn không tìm được Mạc Nhất. Chẳng lẽ cô ấy không có ở đây? Tìm được hàng xóm trước kia của Mạc Nhất, một cụ già nhớ lại, trước kia Mạc Nhất có mặc quần áo của tỉnh T. Một lần nữa có tin tức của Mạc Nhất, bên cạnh cô có một người đàn ông tên Thu, bọn họ muốn kết hôn. Cố nén cảm giác muốn đánh người, tôi bắt đầu điều tra về người đàn ông kia. Cũng tìm được người vợ trước của anh ta. Cô ta đang cần một

khoản tiền lớn, mà tôi đồng ý với cô ta chỉ cần cô ta bắt đầu lại với chồng cũ, tôi sẽ giao đầy đủ tiền cô ta muốn. Đúng hẹn, hôn ước được giải trừ. Tôi gặp được Đồng Đồng, ngay từ đầu thằng bé đã nhìn tôi bằng ánh mắt rất đề phòng, không muốn đi cùng tôi, tôi thật hèn khi uy hiếp thằng bé, nếu không theo tôi về nhà tôi sẽ không cho thằng bé gặp lại mẹ. Bây giờ Đồng Đồng là điểm yếu duy nhất của Mạc Nhất, cũng chính là cơ hội duy nhất của tôi. Mạc Nhất vẫn mềm lòng, không cố gắng đuổi tôi đi, nhưng mà chỉ khách khí, làm tôi đau lòng. Tôi nằm trên sàn tìm mọi cách để có được sự tha thứ của Mạc Nhất. Sáng sớm hôm sau tôi tỉnh dậy nấu cơm, đây là lần đầu tiên sau 6 năm, lần đầu tiên đứng trong phòng bếp, cũng là lần đầu tiên sau 6 năm một lần làm cơm cho Mạc Nhất, thật hạnh phúc, thật thanh thản. Tôi dùng gương mặt giống Đồng Đồng như đúc này để lấy được chùm chìa khóa ở chỗ chủ nhà, chờ vợ cùng con trai về nhà. Chỉ là Mạc Nhất tức giận, mỗi câu đều làm tim tôi đau như dao cắt. Mạc Nhất hận tôi, hận tôi tàn nhẫn, hận tôi tuyệt tình. Mà điều càng khiến tôi đau lòng là Mạc Nhất không muốn tin tôi, không tin tôi đã từng nhớ cô ấy, không tin tôi đã yêu cô ấy. Cuối cùng, cô ấy chỉ liếc mắt một cái rồi từ chối, một cơ hội cũng không có, Mạc Nhất thật sự không cần tôi. Đau đớn tột cùng. Tôi lái xe thẳng về phía trước, nếu tai nạn có thể giảm bớt đau đớn, vậy thì đi. Đâm thẳng vào cột điện tôi lại bị thiết bị bảo vệ ngăn không bị thương, ngay cả chết cũng không thể! Một giọng nói nhẹ nhàng truyền đến: "Bạn có chuyện muốn giải bày, xin gọi số..." tôi muốn nói hết, tôi muốn nói cho người tôi yêu thương nhất, Mạc Nhất, tôi yêu em, tôi yêu em như vậy!

Nói năng lộn xộn, tôi nói hết sự tàn nhẫn của bản thân, cùng tình yêu khắc đến xương tủy tôi dành cho Mạc Nhất. Nước mắt cũng theo đó chảy ra, nhớ lại quá khứ, rồi cuộc không trở về được. Không biết về khách sạn từ khi nào, tôi nhốt mình lại trong phòng không để ý tới lời kêu gọi của Tiêu Diệp lẫn những người khác. Rượu một chai tiếp một chai mở, thuốc một liều tiếp một liều châm, không biết từ lúc nào tôi học hút thuốc với uống rượu, chỉ biết lúc như điên như dại nhớ Mạc Nhất, lại hận chính bản thân mình không kiên định, cùng bạn cùng phòng hút thuốc trên tầng thượng mà hận một người con gái. Mê muội nhìn ra ngoài cửa sổ, một đám người nhộn nhịp, bận rộn, nhưng không có hạnh phúc của tôi trong đó. “Tiêu Hà” Một âm thanh quen thuộc làm cho tôi run lên, máy móc xoay người lại. Người ở trong mộng đang đứng ngay trước mặt. Cô ấy vẫn vậy, yêu thương vượt mặt tôi. Tôi chậm chạp ôm lấy tay cô ấy, “Mạc Nhất, Mạc Nhất.” Ở trong mộng, tôi có thể yêu cô ấy không vướng bận gì cả, “Tôi yêu em, Mạc Nhất, vẫn luôn yêu em.” Lời nói chứa đựng tất cả tình cảm của tôi. Cả đời không cần tỉnh dậy khỏi giấc mộng này!

Chúc hai người hạnh phúc! Hy vọng lần này Tiêu Hà nắm chắc hạnh phúc, tuột mất một lần thì đừng để có lần thứ hai. Không có ai may mắn như cậu mà chà đạp lên hạnh phúc của mình mà vẫn có cơ hội mà bù đắp đâu!

Bạn cũng rất thích cậu, vì cậu đáng thương nhiều hơn đáng trách nên đừng để bạn thất vọng! Hạnh phúc nhé!

Ngoại truyện Tiêu Diệp

Rất nhiều năm trước, tôi cũng là một cô gái ngây thơ trong sáng. Núi sông quê hương tạo nên con người tôi đơn thuần giản dị như thế, nhưng vì gia cảnh nghèo khó tôi buộc phải tới Lạc Thành làm công nuôi em trai ăn học.

Lúc làm phục vụ ở khách sạn, vì không cẩn thận mà đánh đổ canh vào một người nhìn có vẻ rất dữ tợn, ông ta muốn tôi liếm sạch canh trên người ông ta, tôi sợ phát khóc. Một người mặc đồ tây ở đằng sau đã giúp tôi giải vây.

Tôi rất cảm kích anh ấy, sau đó anh ấy cũng hay tìm tôi đi chơi, còn đưa tôi đến trung tâm bách hóa mua quần áo, thứ mà những cô gái trẻ tuổi vẫn hay thích.

Rồi một ngày, anh ấy mời tôi đi ăn cơm tây rất đắt tiền, tửu lượng của tôi không tốt chẳng mấy chốc đã say khướt mà lên xe anh ấy, tỉnh lại thấy mình trần như nhộng nằm trên giường, còn anh ta thờ hớn hển ngồi giữa hai chân tôi.

Tôi khóc van xin anh ta buông tha cho tôi, nhưng anh ta lại thẳng tay tát tôi hai cái, còn nói anh ta tiêu bao nhiêu tiền vào tôi chẳng phải là để như thế hay sao. Con gái mất trinh còn tư cách gì mà sống trên đời này nữa, tôi muốn chết, lại sợ cha mẹ già ở nơi quê nhà thương tâm, còn người cường gian tôi lại tự nói rằng anh ta sẽ

nuôi tôi, cứ thế, tôi bỏ việc đi theo người đàn ông đầu tiên trong đời.

Ban đầu hẳn đối xử với tôi rất tốt, tôi cũng toàn tâm toàn ý đi theo anh ta, muốn sinh con cho anh ta, nhưng một ngày vợ anh ta tìm tới cửa, kéo tóc đánh chửi tôi.

Anh ta lừa tôi, anh ta đã kết hôn rồi, tôi chỉ là “vợ hai” anh ta nuôi ở bên ngoài, tôi bắt đầu khóc lóc, anh ta thấy phiền, liền đem tôi cho một người khác khác. Người kia là một ông già, ông ta trói tôi trên giường tra tấn tôi một cách rất biến thái, khi tôi vô cùng hận tất cả đàn ông trên thế giới này, tôi muốn trả thù bọn họ, tôi cũng muốn đùa giỡn với bọn họ. Trong gương tôi thấy mình rất đẹp, trong các buổi tiệc rất nhiều đàn ông nhìn cơ thể tôi mà chảy nước miếng.

Có thể không đẹp sao?

17 tuổi là cái tuổi đẹp nhất của người con gái, cũng chính là lúc tôi dùng đôi mắt huyền long lanh ngập nước và cặp chân dài khiêu khích bọn họ.

Đàn ông, đều có tính này, tôi dụ hoặc bọn họ vừa không cho bọn họ dễ dàng có được.

Của ngon không được ăn, thực là cám dỗ, liền cho họ chút ngon ngọt.

Tôi trở thành Tiêu Điệp-gái bao đáng thèm muốn nhất trong xã hội thượng lưu đất Lạc Thành. Trong lòng đàn ông tôi giống như yêu tinh, khiến người ta muốn ngừng mà không được, càng giống như moocphin.

Còn tôi đã quên mất mình còn một cái tên ... Tiêu Xuân. Khi không biết là lần thứ bao nhiêu tôi đi nạo thai nữa, bác sĩ nói, nếu không giữ cái thai lại thì tương lai tôi không bao giờ còn khả năng sinh sản nữa.

Chẳng nhẽ Tiêu Điệp tôi cả đời này tồn tại chỉ là món đồ chơi cho đàn ông thôi hay sao? Ít nhất tôi cũng phải giữ một cái gì đó nho nhỏ cho mình chứ.

Sinh đứa trẻ ra, lại không biết là con của người nào, vậy thì gọi "Tiêu Hà" đi. Rồi mới biết có nhiều thứ thật phiền toái, tôi ghét nhất là thay tã lót gì gì đó, thuê một bảo mẫu, tiếp tục cuộc sống phóng đảng của bản thân.

Lúc 33 tuổi, cơ thể tôi đã xuống cấp rõ ràng, dung mạo không còn giống những cô gái trẻ 20 tuổi. Vừa hay có một kẻ muốn bao dưỡng tôi, tôi vui vẻ đồng ý với hắn, Bỏ qua Tiêu Hà, đứa trẻ lớn như thế không thể nào đối chết được, vài năm nữa là sống tốt ngay không cần phải dựa vào ai nữa.

Tôi lấy số tiền tích cóp bao năm ra kinh doanh lại bị kẻ kia lừa lấy hết. Cuộc sống vất vả qua ngày, gặp lại Tiêu Hà. 9 năm không gặp, Tiêu Hà đã lớn và rất đẹp trai, không hổ là con của Tiêu Điệp tôi.

Con vẫn thương mẹ, đưa tôi tới biệt thự của nó. Nhưng tôi thật sự không hề vừa lòng con dâu. Con tôi giỏi giang như thế, con dâu vừa già vừa xấu sao có thể xứng với nó chứ. Là giáo viên không có liêm sỉ đi câu dẫn học trò, ngay cả con cũng sinh rồi. Tôi đối phó với cô ta khắp nơi, phúc của con đương nhiên là để người mẹ hưởng, làm sao có thể cho vào nhà một kẻ khó ưa như thế vào nhà hưởng phúc cùng. Tôi giáo huấn cô ta, cô ta lấy bông nhét vào lỗ tai, thật sự là làm phản rồi, trong mắt cô ta không có thấy mẹ chồng như tôi tồn tại! Cô ta dám đẩy tôi, được lắm xem con trai tôi xử lý cô ta như thế nào.

Con cho cô ta một cái tát, nhưng biểu tình của con lại cho tôi thấy rằng đó không phải con tự nguyện.

Về nhà, nhà cửa trống rỗng, không có hương thơm thức ăn, Mạc Nhất đúng là quá nhàn hạ rồi, con tôi mắt đỏ hoe đi từ trên lầu xuống, tôi chuẩn bị trách cứ thì bị bộ dáng tuyệt vọng của con dọa, Mạc đi rồi, con tôi cũng bảo tôi rút, ném tiền vào mặt tôi rồi bảo rằng nó không muốn gặp lại tôi nữa.

Thật vất vả mới tìm được con mình, sao tôi có thể đi, tôi cũng bắt đầu đi tìm Mạc Nhất với con. Mấy ngày qua, cuối cùng tôi đã hiểu, Mạc Nhất mới thực sự chính là người con tôi để ý, người yêu. Tôi bỏ con lại, còn đuổi người con yêu đi. Tiêu Hà điên rồi, tìm vợ đến phát điên, công việc cũng không cần, đi hết thành phố này tới thành phố khác, hết trường học này đến trường học khác, buổi

tối cầm ảnh vợ ngấm đến si ngốc. Mạc Nhất thật quá may mắn, may mắn vì có một người đàn ông như thế yêu cô ấy, lúc cả ngủ cũng gọi tên!

Tiêu Hà nói tìm được Mạc Nhất rồi, sau đó 1 buổi tối không về, nửa đêm hôm sau con về, không hề vui mừng như ngày hôm trước, hai mắt vô hồn không tiêu cự, trống rỗng mờ mịt. Tôi gọi thế nào con cũng không trả lời, gọi phục vụ phòng tới giúp, con cũng không thưa.

Lấy chìa khóa dự phòng của khách sạn mở cửa, Tiêu Hà ôm bình rượu ngăn người, tôi vỗ vỗ vào người con, con cũng không ngăn đầu. Chẳng lẽ Mạc không tha thứ cho chúng tôi, cô ấy rất yêu Tiêu Hà không phải sao?

Tôi tìm đến Mạc Nhất, thái độ lạnh nhạt của cô ấy nói cho tôi biết, Mạc không còn là Mạc Nhất trước kia. Tôi xin cô ấy tới gặp Tiêu Hà, chỉ cần cô ấy đồng ý gặp Tiêu Hà, dù có muốn tôi quỳ xuống tôi cũng bằng lòng.

Thời khắc nước mắt tôi rơi, Mạc Nhất không đành lòng. Mạc Nhất, tha thứ cho Tiêu Hà, tha thứ cho tôi.

Tiêu Hà và Mạc Nhất kết hôn thật sự. Lễ cưới tổ chức ở khách sạn sang trọng nhất Lạc Thành. Tôi không thể cho hai đứa lễ vật gì, nhưng có thể cho chúng lời chúc phúc chân thành nhất. Bức thư tôi viết đã hoàn thành dứt trong phong bao lì xì.

Tôi rời khỏi Lạc thành.

Cổ hương nơi tôi đã rời đi lúc mới 15 tuổi, bây giờ tôi cần phải trở về rồi.

Tiêu Hà, Mạc Nhất: đợi khi các con nhìn thấy phong thư này mẹ đã ở quê của mẹ rồi. Đó là một thôn nhỏ ở vùng núi rất đẹp. Mấy chục năm trước mẹ đã từng mơ, mơ về mẹ hiền lành cha đôn hậu, bây giờ mẹ cần phải về rồi, quỳ lạy xin cha mẹ tha thứ. Các con không cần tìm mẹ, mẹ muốn dùng nước suối quê hương tẩy sạch dơ bẩn của chính mình, sau đó chăm sóc nhà cửa, an tường dưỡng lão.

Tiêu Hà, mẹ thật sự xin lỗi con, mẹ chưa từng có một ngày có trách nhiệm của một người mẹ, còn để con bị người đời nhạo báng là con rơi, xin con tha thứ cho người mẹ này.

Mạc Nhất, xin tha thứ cho mẹ đã sỉ nhục con, cảm ơn con, cảm ơn con đã nuôi dưỡng Tiêu Hà, cũng cảm ơn con đã dạy Tiêu Hà thành một người xuất sắc như thế. Còn sinh ra cháu nội đáng yêu như Đồng Đồng. Bây giờ mẹ đem Tiêu Hà giao lại cho con, xin con hãy thương yêu lấy nó. Mẹ không thể cho các con cái gì, nhưng mỗi ngày mẹ sẽ cầu nguyện cho các con bình an hạnh phúc.

Tiêu Xuân dừng bút.

Ngoại truyện Bình

Gặp lại Mạc Nhất sau 7 năm. Bên cạnh cô ấy có một cậu bé chừng 6 tuổi, rất giống Tiêu Hà.

Cùng Mạc Nhất ôm nhau khóc. Mạc Nhất, năm ấy là em mang thai đúng hay không, em không muốn nói nguyên nhân bố của thằng bé là Tiêu Hà đúng không.

Mạc Nhất gật đầu. Bình, tha thứ cho em, em không dám nói với chị, em sợ chị không hiểu em yêu Tiêu Hà, với chuyện em với Tiêu Hà làm chuyện kia.

Mạc Nhất ngốc, vì Tiêu Hà mà em thích Chu cũng buông tay, chị chỉ biết, ở trong lòng em không ai so sánh được với Tiêu Hà, yêu Tiêu Hà là chuyện chị đã oán được, cũng là chuyện chị chân thành hy vọng. Không cần vì em là cô giáo của thằng bé mà cảm thấy xấu hổ, em vì nó trả giá như vậy, thì cũng nên được. Chỉ là, Mạc Nhất ngốc, em rất định khổ rất nhiều!

Đúng vậy, nhưng đều trôi qua rồi, quan trọng là Tiêu Hà cũng yêu em, rốt cục bọn em cũng có thể ở bên nhau. Bình, chị nhất định phải đến tham dự hôn lễ của bọn em.

Trong hôn lễ, Tiêu Hà so với lúc nào càng tuấn mỹ, sơ với lúc nào càng có tình cảm, đôi mắt tình cảm thâm thúy từ khi 11 tuổi nhìn thẳng vào người con gái của cậu; mà Mạc Nhất so với lúc nào càng xinh đẹp, so với lúc nào càng hạnh phúc, rưng rưng nhìn người đàn ông mình yêu

hơn 10 năm. Một giây trao nhắ kìa, tôi tựa hồ nhìn thấy tình yêu sinh tử gắn bó của họ. Mạc Nhất buông tha cho tình cảm của mình, Mạc Nhất gọi tên Tiêu Hà khản cổ, một giây nghe được cuộc điện thoại cầu cứu của Tiêu Hà kia, tôi biết cuối cùng hai người sẽ ở bên nhau, Mạc Nhất là tình yêu duy nhất của Tiêu Hà, mà Tiêu Hà cũng là vương quốc duy nhất của Mạc Nhất.

Vĩnh viễn không quên được hình ảnh đầu tiên của Mạc Nhất. Cô ấy mới là sinh viên ra trường, gốc nghèo, ngây thơ lai nắm tay Tiêu Hà kiên định nói: “Em muốn nhận nuôi Tiêu Hà!”

Ai không nhớ thì Bình là người Tiêu Hà gọi điện cầu cứu khi Mạc Nhất giận chuyện cậu biết đánh đàn mà ko nói với cô ấy!

Cuối cùng cũng đi đến cuối con đường rồi. Đây là truyện khi mình đọc lần đầu tiên mình đã khóc rất nhiều và cuối cùng quyết định sẽ làm nó. Thật vui vì nó đã hoàn thành, rất mong mọi người sẽ đón nhận nó.

(Hết)

Mời bạn ghé thăm blog: <http://daotieuvu.blogspot.com> để tải thêm nhiều ebook hơn nữa.

BOOK

Free Downloads

<http://daotieuvu.blogspot.com>